

Yên Dũ Giang Nam

© Đông Hy

Trần Duyên

Mục lục

<u>Chương 1: Đoạn Trường 1</u>
<u>Chương 2: Đoạn Trường 2</u>
<u>Chương 3: Đoạn Trường 3</u>
<u>Chương 4: Đoạn Trường 4</u>
<u>Chương 5: Nghịch Duyên (1)</u>
<u>Chương 6: Nghịch Duyên 2</u>
<u>Chương 7: Nghịch Duyên 3</u>
<u>Chương 8: Nghịch Duyên 4</u>
<u>Chương 9: Nghịch Duyên 5</u>
<u>Chương 10: Nghịch Duyên 6</u>
<u>Chương 11: Đạo Đồ 1</u>
<u>Chương 12: Đạo Đồ 2</u>
<u>Chương 13: Đạo Đồ 3</u>
<u>Chương 14: Đạo Đồ 4</u>
<u>Chương 15: Sơ Ngộ 1</u>
<u>Chương 16: Sơ Ngộ 2</u>
<u>Chương 17: Sơ Ngộ 3</u>
<u>Chương 18: Sơ Ngộ 4</u>
<u>Chương 19: Sơ Ngộ 5</u>
<u>Chương 20: Sơ Ngộ 6</u>
<u>Chương 21: Sơ Ngộ 7</u>
<u>Chương 22: Rối Loạn 1</u>
<u>Chương 23: Rối Loạn 2</u>
<u>Chương 24: Rối Loạn 3</u>
<u>Chương 25: Rối Loạn 4</u>
<u>Chương 26: Rối Loạn 5</u>
<u>Chương 27: Xuân Thủy 1</u>
<u>Chương 28: Xuân Thủy 2</u>
<u>Chương 29: Xuân Thủy 3</u>

[Chương 30: Xuân Thủy 4](#)

[Chương 31: Khói Sóng 1](#)

[Chương 32: Khói Sóng 2](#)

[Chương 33: Khói Sóng 3](#)

[Chương 34: Khói Sóng 4](#)

[Chương 35: Mưa Gió Nổi Lên 1](#)

[Chương 36: Mưa Gió Nổi Lên 2](#)

[Chương 37: Mưa Gió Nổi Lên 3](#)

[Chương 38: Mưa Gió Nổi Lên 4](#)

[Chương 39: Mưa Gió Nổi Lên 5](#)

[Chương 40: Tuổi Khảo 1](#)

[Chương 41: Tuổi Khảo 2](#)

[Chương 42: Tuổi Khảo 3](#)

[Chương 43: Tuổi Khảo 4](#)

[Chương 44: Tuổi Khảo 5](#)

[Chương 45: Tuổi Khảo 6](#)

[Chương 46: Năm Xưa 1](#)

[Chương 47: Năm Xưa 2](#)

[Chương 48: Năm Xưa 3](#)

[Chương 49: Năm Xưa 4](#)

[Chương 50: Năm Xưa 5](#)

[Chương 51: Năm Xưa 6](#)

[Chương 52: Năm Xưa 7](#)

[Chương 53: Năm Xưa 8](#)

[Chương 54: Năm Xưa 9](#)

[Chương 55: Năm Xưa 10](#)

[Chương 56: Người Lạ](#)

[Chương 57: Người Lạ 2](#)

[Chương 58: Người Lạ 3](#)

[Chương 59: Người Lạ 4](#)

[Chương 60: Người Lạ 5](#)

[Chương 61: Đau Thương 1](#)

[Chương 62: Đau Thương 2](#)

[Chương 63: Đau Thương 3](#)

[Chương 64: Đau Thương 4](#)

[Chương 65: Giai Nhân 1](#)

[Chương 66: Giai Nhân 2](#)

[Chương 67: Giai Nhân 3](#)

[Chương 68: Giai Nhân 4](#)

[Chương 69: Giai Nhân 5](#)

[Chương 70: Giai Nhân 6](#)

[Chương 71: Tới Thăm 1](#)

[Chương 72: Tới Thăm 2](#)

[Chương 73: Tới Thăm 3](#)

[Chương 74: Tới Thăm 4](#)

[Chương 75: Nhân Gian 1](#)

[Chương 76: Nhân Gian 2](#)

[Chương 77: Nhân Gian 3](#)

[Chương 78: Nhân Gian 4](#)

[Chương 79: Nhân Gian 5](#)

[Chương 80: Nhân Gian 6](#)

[Chương 81: Nhân Gian 7](#)

[Chương 82: Bồng Tàn Rượu Lạnh Người Thừa Thốt](#)

[Chương 83: Bồng Tàn Rượu Lạnh Người Thừa Thốt 2](#)

[Chương 84: Bồng Tàn Rượu Lạnh Người Thừa Thốt 3](#)

[Chương 85: Bồng Tàn Rượu Lạnh Người Thừa Thốt 4](#)

[Chương 86: Sao Phải Chịu Cường Phong Bạo Vũ](#)

[Chương 87: Sao Phải Chịu Cường Phong Bạo Vũ 2](#)

[Chương 88: Sao Phải Chịu Cường Phong Bạo Vũ 3](#)

[Chương 89: Sao Phải Chịu Cường Phong Bạo Vũ 4](#)

[Chương 90: Sao Phải Chịu Cường Phong Bạo Vũ 5](#)

[Chương 91: Sao Phải Chịu Cường Phong Bạo Vũ 6](#)

[Chương 92: Sao Phải Chịu Cường Phong Bạo Vũ 7](#)

[Chương 93: Sao Phải Chịu Cường Phong Bạo Vũ 8](#)

[Chương 94: Sao Phải Chịu Cường Phong Bao Vũ 9](#)

[Chương 95: Hận Tình Sao Mãnh Mông Thế](#)

[Chương 96: Hận Tình Sao Mãnh Mông Thế 2](#)

[Chương 97: Hận Tình Sao Mãnh Mông Thế 3](#)

[Chương 98: Hận Tình Sao Mãnh Mông Thế 4](#)

[Chương 99: Trần Gian Bao Nhiều Chuyện](#)

[Chương 100: Trần Gian Bao Nhiều Chuyện 2](#)

[Chương 101: Trần Gian Bao Nhiều Chuyện 3](#)

[Chương 102: Trần Gian Bao Nhiều Chuyện 4](#)

[Chương 103: Trần Gian Bao Nhiều Chuyện 5](#)

[Chương 104: Trần Gian Bao Nhiều Chuyện 6](#)

[Chương 105: Trần Gian Bao Nhiều Chuyện 7](#)

[Chương 106: Trần Gian Bao Nhiều Chuyện 8](#)

[Chương 107: Trần Gian Bao Nhiều Chuyện 9](#)

[Chương 108: Trần Gian Bao Nhiều Chuyện 10](#)

[Chương 109: Sao Lại Biến Mất Vô Ảnh Vô Tung](#)

[Chương 110: Sao Lại Biến Mất Vô Ảnh Vô Tung 2](#)

[Chương 111: Sao Lại Biến Mất Vô Ảnh Vô Tung 3](#)

[Chương 112: Sao Lại Biến Mất Vô Ảnh Vô Tung 4](#)

[Chương 113: Sao Lại Biến Mất Vô Ảnh Vô Tung 5](#)

[Chương 114: Sao Lại Biến Mất Vô Ảnh Vô Tung 6](#)

[Chương 115: Uế Khí Bao Phủ Thành Lạc Dương](#)

[Chương 116: Uế Khí Bao Phủ Thành Lạc Dương 2](#)

[Chương 117: Uế Khí Bao Phủ Thành Lạc Dương 3](#)

[Chương 118: Uế Khí Bao Phủ Thành Lạc Dương 4](#)

[Chương 119: Uế Khí Bao Phủ Thành Lạc Dương 5](#)

[Chương 120: Che Giấu Kín Đáo](#)

[Chương 121: Che Giấu Kín Đáo 2](#)

[Chương 122: Che Giấu Kín Đáo 3](#)

[Chương 123: Che Giấu Kín Đáo 4](#)

[Chương 124: Che Giấu Kín Đáo 5](#)

[Chương 125: Che Giấu Kín Đáo 6](#)

[Chương 126: Che Giấu Kín Đảo 7](#)

[Chương 127: Ngựa Mặt Lên Trời, Hận Đời Mưa Gió](#)

[Chương 128: Ngựa Mặt Lên Trời, Hận Đời Mưa Gió 2](#)

[Chương 129: Ngựa Mặt Lên Trời, Hận Đời Mưa Gió 3](#)

[Chương 130: Ngựa Mặt Lên Trời, Hận Đời Mưa Gió 4](#)

[Chương 131: Ngựa Mặt Lên Trời, Hận Đời Mưa Gió 5](#)

[Chương 132: Ngựa Mặt Lên Trời, Hận Đời Mưa Gió 6](#)

[Chương 133: Ngựa Mặt Lên Trời, Hận Đời Mưa Gió 7](#)

[Chương 134: Vạn Ty Thanh Can Kiếm](#)

[Chương 135: Vạn Ty Thanh Can Kiếm 2](#)

[Chương 136: Vạn Ty Thanh Can Kiếm 3](#)

[Chương 137: Vạn Ty Thanh Can Kiếm 4](#)

[Chương 138: Vạn Ty Thanh Can Kiếm 5](#)

[Chương 139: Vạn Ty Thanh Can Kiếm 6](#)

[Chương 140: Chém Hết Tàn Hồng](#)

[Chương 141: Chém Hết Tàn Hồng 2](#)

[Chương 142: Chém Hết Tàn Hồng 3](#)

[Chương 143: Chém Hết Tàn Hồng 4](#)

[Chương 144: Chém Hết Tàn Hồng 5](#)

[Chương 145: Chém Hết Tàn Hồng 6](#)

[Chương 146: Chém Hết Tàn Hồng 7](#)

[Chương 147: Chém Hết Tàn Hồng 8](#)

[Chương 148: Chém Hết Tàn Hồng 9](#)

[Chương 149: Chém Hết Tàn Hồng 10](#)

[Chương 150: Chém Hết Tàn Hồng 11](#)

[Chương 151: Chém Hết Tàn Hồng 12](#)

[Chương 152: Chém Hết Tàn Hồng 13](#)

[Chương 153: Chém Hết Tàn Hồng 14](#)

[Chương 154: Chém Hết Tàn Hồng 15](#)

[Chương 155: Chém Hết Tàn Hồng 16](#)

[Chương 156: Lựa Chọn 1](#)

[Chương 157: Lựa Chọn 2](#)

[Chương 158: Lựa Chọn 3](#)

[Chương 159: Lựa Chọn 4](#)

[Chương 160: Đúng Sai 1](#)

[Chương 161: Đúng Sai 2](#)

[Chương 162: Đúng Sai 3](#)

[Chương 163: Đúng Sai 4](#)

[Chương 164: Tình Thế Hỗn Loạn 1](#)

[Chương 165: Tình Thế Hỗn Loạn 2](#)

[Chương 166: Tình Thế Hỗn Loạn 3](#)

[Chương 167: Tình Thế Hỗn Loạn 4](#)

[Chương 168: Đại Ấn 1](#)

[Chương 169: Đại Ấn 2](#)

[Chương 170: Đại Ấn 3](#)

[Chương 171: Đại Ấn 4](#)

[Chương 172: Nhân Nghĩa 1](#)

[Chương 173: Nhân Nghĩa 2](#)

[Chương 174: Nhân Nghĩa 3](#)

[Chương 175: Nhân Nghĩa 4](#)

[Chương 176: Nhân Nghĩa 5](#)

[Chương 177: Triều Đình 1](#)

[Chương 178: Triều Đình 2](#)

[Chương 179: Triều Đình 3](#)

[Chương 180: Triều Đình 4](#)

[Chương 181: Triều Đình 5](#)

[Chương 182: Triều Đình 6](#)

[Chương 183: Triều Đình 7](#)

[Chương 184: Luyện Khí 1](#)

[Chương 185: Luyện Khí 2](#)

[Chương 186: Luyện Khí 3](#)

[Chương 187: Luyện Khí 4](#)

[Chương 188: Trường An 1](#)

[Chương 189: Trường An 2](#)

[Chương 190: Trường An 3](#)

[Chương 191: Trường An 4](#)

[Chương 192: Trường An 5](#)

[Chương 193: Trường An 6](#)

[Chương 194: Đấu Pháp 1](#)

[Chương 195: Đấu Pháp 2](#)

[Chương 196: Đấu Pháp 3](#)

[Chương 197: Đấu Pháp 4](#)

[Chương 198: Đấu Pháp 5](#)

[Chương 199: Sinh Tử 1](#)

[Chương 200: Sinh Tử 2](#)

[Chương 201: Sinh Tử 3](#)

[Chương 202: Sinh Tử 4](#)

[Chương 203: Sinh Tử 5](#)

[Chương 204: Hoàng Tuyền 1](#)

[Chương 205: Hoàng Tuyền 2](#)

[Chương 206: Hoàng Tuyền 3](#)

[Chương 207: Hoàng Tuyền 4](#)

[Chương 208: Hoàng Tuyền 5](#)

[Chương 209: Hoàng Tuyền 6](#)

[Chương 210: Mệnh Mông 1](#)

[Chương 211: Mệnh Mông 2](#)

[Chương 212: Mệnh Mông 3](#)

[Chương 213: Mệnh Mông 4](#)

[Chương 214: Mệnh Mông 5](#)

[Chương 215: Cá Trong Chậu 1](#)

[Chương 216: Cá Trong Chậu 2](#)

[Chương 217: Cá Trong Chậu 3](#)

[Chương 218: Cá Trong Chậu 4](#)

[Chương 219: Say Rượu](#)

[Chương 220: Say Rượu 2](#)

[Chương 221: Say Rượu 3](#)

[Chương 222: Say Rượu 4](#)

[Chương 223: Tận Tình 1](#)

[Chương 224: Tận Tình 2](#)

[Chương 225: Tận Tình 3](#)

[Chương 226: Tận Tình 4](#)

[Chương 227: Kinh Sợ 1](#)

[Chương 228: Kinh Sợ 2](#)

[Chương 229: Kinh Sợ 3](#)

[Chương 230: Kinh Sợ 4](#)

[Chương 231: Kinh Sợ 5](#)

[Chương 232: Kinh Sợ 6](#)

[Chương 233: Không Thể Quay Đầu 1](#)

[Chương 234: Không Thể Quay Đầu 2](#)

[Chương 235: Không Thể Quay Đầu 3](#)

[Chương 236: Không Thể Quay Đầu 4](#)

[Chương 237: Luyện Hồn 1](#)

[Chương 238: Luyện Hồn 2](#)

[Chương 239: Luyện Hồn 3](#)

[Chương 240: Ngang Dọc 1](#)

[Chương 241: Ngang Dọc 2](#)

[Chương 242: Ngang Dọc 3](#)

[Chương 243: Ngang Dọc 4](#)

[Chương 244: Nhân Quả 1](#)

[Chương 245: Nhân Quả 2](#)

[Chương 246: Nhân Quả 3](#)

[Chương 247: Nhân Quả 4](#)

[Chương 248: Nhân Quả 5](#)

[Chương 249: Đường Vào 1](#)

[Chương 250: Đường Vào 2](#)

[Chương 251: Đường Vào 3](#)

[Chương 252: Đường Vào 4](#)

[Chương 253: Đường Vào 5](#)

[Chương 254: Kinh Triết 1](#)

[Chương 255: Kinh Triết 2](#)

[Chương 256: Kinh Triết 3](#)

[Chương 257: Kinh Triết 4](#)

[Chương 258: Tham Lang 1](#)

[Chương 259: Tham Lang 2](#)

[Chương 260: Tham Lang 3](#)

[Chương 261: Tham Lang 4](#)

[Chương 262: Biết Quay Về 1](#)

[Chương 263: Biết Quay Về 2](#)

[Chương 264: Biết Quay Về 3](#)

[Chương 265: Biết Quay Về 4](#)

[Chương 266: Biết Quay Về 5](#)

[Chương 267: Giác Mộng Kinh Hoàng 1](#)

[Chương 268: Giác Mộng Kinh Hoàng 2](#)

[Chương 269: Giác Mộng Kinh Hoàng 3](#)

[Chương 270: Giác Mộng Kinh Hoàng 4](#)

[Chương 271: Giác Mộng Kinh Hoàng 5](#)

[Chương 272: Chấp Niệm 1](#)

[Chương 273: Chấp Niệm 2](#)

[Chương 274: Chấp Niệm 3](#)

[Chương 275: Chấp Niệm 4](#)

[Chương 276: Chấp Niệm 5](#)

[Chương 277: Đi Đường 1](#)

[Chương 278: Đi Đường 2](#)

[Chương 279: Đi Đường 3](#)

[Chương 280: Đi Đường 4](#)

[Chương 281: Đi Đường 5](#)

[Chương 282: Đi Đường 6](#)

[Chương 283: Định Hải 1](#)

[Chương 284: Định Hải 2](#)

[Chương 285: Định Hải 3](#)

[Chương 286: Định Hải 4](#)

[Chương 287: Đi Đầu Bảy Giờ 1](#)

[Chương 288: Đi Đầu Bảy Giờ 2](#)

[Chương 289: Đi Đầu Bảy Giờ 3](#)

[Chương 290: Đi Đầu Bảy Giờ 4](#)

[Chương 291: Đi Đầu Bảy Giờ 5](#)

[Chương 292: Về Lại Nơi Xưa 1](#)

[Chương 293: Về Lại Nơi Xưa 2](#)

[Chương 294: Về Lại Nơi Xưa 3](#)

[Chương 295: Về Lại Nơi Xưa 4](#)

[Chương 296: Đêm Lạnh 1](#)

[Chương 297: Đêm Lạnh 2](#)

[Chương 298: Đêm Lạnh 3](#)

[Chương 299: Đêm Lạnh 4](#)

[Chương 300: Đơn Độc 1](#)

[Chương 301: Đơn Độc 2](#)

[Chương 302: Đơn Độc 3](#)

[Chương 303: Đơn Độc 4](#)

[Chương 304: Đơn Độc 5](#)

[Chương 305: Dành Cho Người Có Tình 1](#)

[Chương 306: Dành Cho Người Có Tình 2](#)

[Chương 307: Làm Một Việc Vui Vẻ 1](#)

[Chương 308: Làm Một Việc Vui Vẻ 2](#)

[Chương 309: Làm Một Việc Vui Vẻ 3](#)

[Chương 310: Làm Một Việc Vui Vẻ 4](#)

[Chương 311: Làm Một Việc Vui Vẻ 5](#)

[Chương 312: Làm Một Việc Vui Vẻ 6](#)

[Chương 313: Đùng Hói Là Duyên Hay Là Kiếp 1](#)

[Chương 314: Đùng Hói Là Duyên Hay Là Kiếp 2](#)

[Chương 315: Đùng Hói Là Duyên Hay Là Kiếp 3](#)

[Chương 316: Đùng Hói Là Duyên Hay Là Kiếp 4](#)

[Chương 317: Đùng Hói Là Duyên Hay Là Kiếp 5](#)

[Chương 318: Chưa Kết Thúc 1](#)

[Chương 319: Chưa Kết Thúc 2](#)

[Chương 320: Chưa Kết Thúc 3](#)

[Chương 321: Chưa Kết Thúc 4](#)

[Chương 322: Gặp Thoáng Qua 1](#)

[Chương 323: Gặp Thoáng Qua 2](#)

[Chương 324: Gặp Thoáng Qua 3](#)

[Chương 325: Túng Tình 1](#)

[Chương 326: Túng Tình 2](#)

[Chương 327: Túng Tình 3](#)

[Chương 328: Túng Tình 4](#)

[Chương 329: Thương Sinh 1](#)

[Chương 330: Thương Sinh 2](#)

[Chương 331: Thương Sinh 3](#)

[Chương 332: Thương Sinh 4](#)

[Chương 333: Thương Sinh 5](#)

[Chương 334: Thương Sinh 6](#)

[Chương 335: Gặp Lại 1](#)

[Chương 336: Gặp Lại 2](#)

[Chương 337: Nếu Không Hoài Niệm 1](#)

[Chương 338: Nếu Không Hoài Niệm 2](#)

[Chương 339: Nếu Không Hoài Niệm 3](#)

[Chương 340: Nếu Không Hoài Niệm 4](#)

[Chương 341: Nếu Không Hoài Niệm 5](#)

[Chương 342: Sao Không Nói Gì 1](#)

[Chương 343: Sao Không Nói Gì 2](#)

[Chương 344: Sao Không Nói Gì 3](#)

[Chương 345: Sao Không Nói Gì 4](#)

[Chương 346: Sao Không Nói Gì 5](#)

[Chương 347: Sao Không Nói Gì 6](#)

[Chương 348: Sao Không Nói Gì 7](#)

[Chương 349: Sao Không Nói Gì 8](#)

[Chương 350: Sao Không Nói Gì 9](#)

[Chương 351: Sao Không Nói Gì 10](#)

[Chương 352: Sao Không Nói Gì 11](#)

[Chương 353: Sao Không Nói Gì 12](#)

[Chương 354: Chuyện Hoang Đường 1](#)

[Chương 355: Chuyện Hoang Đường 2](#)

[Chương 356: Chuyện Hoang Đường 3](#)

[Chương 357: Chuyện Hoang Đường 4](#)

[Chương 358: Chuyện Hoang Đường 5](#)

[Chương 359: Giường Cung Càng Tựa Trăng Đầy Tháng \(1\)](#)

[Chương 360: Giường Cung Càng Tựa Trăng Đầy Tháng \(2\)](#)

[Chương 361: Giường Cung Càng Tựa Trăng Đầy Tháng \(3\)](#)

[Chương 362: Giường Cung Càng Tựa Trăng Đầy Tháng \(4\)](#)

[Chương 363: Nhìn Hướng Tây Bắc, Bản Thiên Lang \(1\)](#)

[Chương 364: Nhìn Hướng Tây Bắc, Bản Thiên Lang \(2\)](#)

[Chương 365: Nhìn Hướng Tây Bắc, Bản Thiên Lang \(3\)](#)

[Chương 366: Nhìn Hướng Tây Bắc, Bản Thiên Lang \(4\)](#)

[Chương 367: Nhìn Hướng Tây Bắc, Bản Thiên Lang \(5\)](#)

[Chương 368: Nhìn Hướng Tây Bắc, Bản Thiên Lang \(6\)](#)

[Chương 369: Nhìn Hướng Tây Bắc, Bản Thiên Lang \(7\)](#)

[Chương 370: Nhìn Hướng Tây Bắc, Bản Thiên Lang \(8\)](#)

[Chương 371: Tóc Mai Như Sương 1](#)

[Chương 372: Tóc Mai Như Sương 2](#)

[Chương 373: Tóc Mai Như Sương 3](#)

[Chương 374: Tóc Mai Như Sương 4](#)

[Chương 375: Tóc Mai Như Sương 5](#)

[Chương 376: Tóc Mai Như Sương 6](#)

[Chương 377: Tóc Mai Như Sương 7](#)

[Chương 378: Đường Sinh Tử 1](#)

[Chương 379: Đường Sinh Tử 2](#)

[Chương 380: Đường Sinh Tử 3](#)

[Chương 381: Đường Sinh Tử 4](#)

[Chương 382: Đường Sinh Tử 5](#)

[Chương 383: Đường Sinh Tử 6](#)

[Chương 384: Đường Sinh Tử 7](#)

[Chương 385: Đường Sinh Tử 8](#)

[Chương 386: Đường Sinh Tử 9](#)

[Chương 387: Đường Sinh Tử 10](#)

[Chương 388: Đường Sinh Tử 11](#)

[Chương 389: Đường Sinh Tử 12](#)

[Chương 390: Mộ Anh Hùng 1](#)

[Chương 391: Mộ Anh Hùng 2](#)

[Chương 392: Mộ Anh Hùng 3](#)

[Chương 393: Mộ Anh Hùng 4](#)

[Chương 394: Mộ Anh Hùng 5](#)

[Chương 395: Không Thuộc Về Nơi Nào 1](#)

[Chương 396: Không Thuộc Về Nơi Nào 2](#)

[Chương 397: Không Thuộc Về Nơi Nào 3](#)

[Chương 398: Không Thuộc Về Nơi Nào 4](#)

[Chương 399: Không Thuộc Về Nơi Nào 5](#)

[Chương 400: Không Thuộc Về Nơi Nào 6](#)

[Chương 401: Không Thuộc Về Nơi Nào 7](#)

[Chương 402: Không Thuộc Về Nơi Nào 8](#)

[Chương 403: Không Chịu Dừng Lại 1](#)

[Chương 404: Không Chịu Dừng Lại 2](#)

[Chương 405: Không Chịu Dừng Lại 3](#)

[Chương 406: Không Chịu Dừng Lại 4](#)

[Chương 407: Không Chịu Dừng Lại 5](#)

[Chương 408: Không Chịu Dừng Lại 6](#)

[Chương 409: Không Chịu Dừng Lại 7](#)

[Chương 410: Không Chịu Dừng Lại 8](#)

[Chương 411: Không Chịu Dừng Lại 9](#)

[Chương 412: Tất Cả Cũng Đã Qua 1](#)

[Chương 413: Tất Cả Cũng Đã Qua 2](#)

[Chương 414: Tất Cả Cũng Đã Qua 3](#)

[Chương 415: Tất Cả Cũng Đã Qua 4](#)

[Chương 416: Tất Cả Cũng Đã Qua 5](#)

[Chương 417: Tất Cả Cũng Đã Qua 6](#)

[Chương 418: Tất Cả Cũng Đã Qua 7](#)

[Chương 419: Tất Cả Cũng Đã Qua 8](#)

[Chương 420: Nếu Như Luyện Tiệc Nhau 1](#)

[Chương 421: Nếu Như Luyện Tiệc Nhau 2](#)

[Chương 422: Nếu Như Luyện Tiệc Nhau 3](#)

[Chương 423: Nếu Như Luyện Tiệc Nhau 4](#)

[Chương 424: Nếu Như Luyện Tiệc Nhau 5](#)

[Chương 425: Nếu Như Luyện Tiệc Nhau 6](#)

[Chương 426: Nếu Như Luyện Tiệc Nhau 7](#)

[Chương 427: Nếu Như Luyện Tiệc Nhau 8](#)

[Chương 428: Càng Quên Càng Không Thể Quên 1](#)

[Chương 429: Càng Quên Càng Không Thể Quên 2](#)

[Chương 430: Càng Quên Càng Không Thể Quên 3](#)

[Chương 431: Càng Quên Càng Không Thể Quên 4](#)

[Chương 432: Càng Quên Càng Không Thể Quên 5](#)

[Chương 433: Càng Quên Càng Không Thể Quên 6](#)

[Chương 434: Càng Quên Càng Không Thể Quên 7](#)

[Chương 435: Càng Quên Càng Không Thể Quên 8](#)

[Chương 436: Càng Quên Càng Không Thể Quên 9](#)

[Chương 437: Càng Quên Càng Không Thể Quên 10](#)

[Chương 438: Càng Quên Càng Không Thể Quên 11](#)

[Chương 439: Ý Nghĩ Tuyệt Vọng 1](#)

[Chương 440: Ý Nghĩ Tuyệt Vọng 2](#)

[Chương 441: Ý Nghĩ Tuyệt Vọng 3](#)

[Chương 442: Ý Nghĩ Tuyệt Vọng 4](#)

[Chương 443: Ý Nghĩ Tuyệt Vọng 5](#)

[Chương 444: Ý Nghĩ Tuyệt Vọng 6](#)

[Chương 445: Ý Nghĩ Tuyệt Vọng 7](#)

[Chương 446: Ý Nghi Tuyệt Vọng 8](#)

[Chương 447: Chuyện Sát Phạt 1](#)

[Chương 448: Chuyện Sát Phạt 2](#)

[Chương 449: Chuyện Sát Phạt 3](#)

[Chương 450: Chuyện Sát Phạt 4](#)

[Chương 451: Chuyện Sát Phạt 5](#)

[Chương 452: Chuyện Sát Phạt 6](#)

[Chương 453: Chuyện Sát Phạt 7](#)

[Chương 454: Chuyện Sát Phạt 8](#)

[Chương 455: Chuyện Sát Phạt 9](#)

[Chương 456: Chuyện Sát Phạt 10](#)

[Chương 457: Chuyện Sát Phạt 11](#)

[Chương 458: Chuyện Sát Phạt 12](#)

[Chương 459: Chuyện Sát Phạt 13](#)

[Chương 460: Chuyện Sát Phạt 14](#)

[Chương 461: Chuyện Sát Phạt 15](#)

[Chương 462: Chuyện Sát Phạt 16](#)

[Chương 463: Ngồi Kim Loan \(1\)](#)

[Chương 464: Ngồi Kim Loan \(2\)](#)

[Chương 465: Ngồi Kim Loan \(3\)](#)

[Chương 466: Ngồi Kim Loan \(4\)](#)

[Chương 467: Ngồi Kim Loan \(5\)](#)

[Chương 468: Ngồi Kim Loan \(6\)](#)

[Chương 469: Sinh Từ Lộ \(1\)](#)

[Chương 470: Sinh Từ Lộ \(2\)](#)

[Chương 471: Sinh Từ Lộ \(3\)](#)

[Chương 472: Sinh Từ Lộ \(4\)](#)

[Chương 473: Sinh Từ Lộ \(5\)](#)

[Chương 474: Thượng Cùng Bích Lạc Hạ Hoàng Tuyền \(1\)](#)

[Chương 475: Thượng Cùng Bích Lạc Hạ Hoàng Tuyền \(2\)](#)

[Chương 476: Thượng Cùng Bích Lạc Hạ Hoàng Tuyền \(3\)](#)

[Chương 477: Thượng Cùng Bích Lạc Hạ Hoàng Tuyền \(4\)](#)

[Chương 478: Thương Cùng Bích Lạc Hạ Hoàng Tuyền \(5\)](#)

[Chương 479: Thương Cùng Bích Lạc Hạ Hoàng Tuyền \(6\)](#)

[Chương 480: Thương Cùng Bích Lạc Hạ Hoàng Tuyền \(7\)](#)

[Chương 481: Thương Cùng Bích Lạc Hạ Hoàng Tuyền \(8\)](#)

[Chương 482: Đường Cùng \(1\)](#)

[Chương 483: Đường Cùng \(2\)](#)

[Chương 484: Đường Cùng \(3\)](#)

[Chương 485: Đường Cùng \(4\)](#)

[Chương 486: Đường Cùng \(5\)](#)

[Chương 487: Đường Cùng \(6\)](#)

[Chương 488: Đường Cùng \(7\)](#)

[Chương 489: Đường Cùng \(8\)](#)

[Chương 490: Đường Cùng \(9\)](#)

[Chương 491: Đường Cùng \(10\)](#)

[Chương 492: Đường Cùng \(11\)](#)

[Chương 493: Đường Cùng \(12\)](#)

[Chương 494: Đường Cùng \(13\)](#)

[Chương 495: Đường Cùng \(14\)](#)

[Chương 496: Đường Cùng \(15\)](#)

[Chương 497: Suốt Đời Không Oán Trách \(1\)](#)

[Chương 498: Suốt Đời Không Oán Trách \(2\)](#)

[Chương 499: Suốt Đời Không Oán Trách \(3\)](#)

[Chương 500: Suốt Đời Không Oán Trách \(4\)](#)

[Chương 501: Suốt Đời Không Oán Trách \(5\)](#)

[Chương 502: Suốt Đời Không Oán Trách \(6\)](#)

[Chương 503: Cho Dù Có Sống Hay Chết \(1\)](#)

[Chương 504: Cho Dù Có Sống Hay Chết \(2\)](#)

[Chương 505: Cho Dù Có Sống Hay Chết \(3\)](#)

[Chương 506: Cho Dù Có Sống Hay Chết \(4\)](#)

[Chương 507: Cho Dù Có Sống Hay Chết \(5\)](#)

[Chương 508: Cho Dù Có Sống Hay Chết \(6\)](#)

[Chương 509: Cho Dù Có Sống Hay Chết \(7\)](#)

[Chương 510: Gặp Lại Thương Tiên \(1\)](#)

[Chương 511: Gặp Lại Thương Tiên \(2\)](#)

[Chương 512: Gặp Lại Thương Tiên \(3\)](#)

[Chương 513: Gặp Lại Thương Tiên \(4\)](#)

[Chương 514: Gặp Lại Thương Tiên \(5\)](#)

[Chương 515: Gặp Lại Thương Tiên \(6\)](#)

[Chương 516: Gặp Lại Thương Tiên \(7\)](#)

[Chương 517: Gặp Lại Thương Tiên \(8\)](#)

[Chương 518: Gặp Lại Thương Tiên \(9\)](#)

[Chương 519: Đại Kết Cục: Một Khúc Ngân Năm \(1\)](#)

[Chương 520: Đại Kết Cục: Một Khúc Ngân Năm \(2\)](#)

[Chương 521: Đại Kết Cục: Một Khúc Ngân Năm \(3\)](#)

[Chương 522: Lời Kết](#)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Đoạn Trường 1

Lúc đó, chính trị thiên hạ hưng thịnh, bách tính an cư lạc nghiệp, điềm lành liên tục xuất hiện ở khắp nơi. Thần Châu dần dần xuất hiện khí thế hùng vượng.

Lạc Dương là một danh thành nổi danh, thông với những con đường lớn ở Trung Nguyên. Nơi đây sản vật phì nhiêu, lại không phải trải qua chiến loạn, thiên tai nên nhân khẩu cũng dần trở nên đông đúc.

Lạc Dương được xây dựng thêm nhiều lần. Sự hưng thịnh đã mơ hồ vượt lên trên cả khí thế của đô thị Trường An. Bởi vậy mà trăm năm trước, Lạc Dương được khai quốc Cao Tổ hoàng đế phong làm Đông Đô, sự phồn thịnh kéo dài từ đó.

Ở trong thành Lạc Dương, có một con đường lớn tên là Trường Đình nhai, phía đông của nó có một con hẻm tên là Đồng Xuyên, trong hẻm tường cao, hào sâu, nhà cửa san sát, thủ hộ nghiêm mật.

Người sống trong hẻm Đồng Xuyên toàn là những người không phú cũng quý, đều là nhân vật hiển hách số một số hai ở trong thành Lạc Dương. Người ngoài nhìn vào thì thấy nhà cửa san sát như vậy, nhưng thực ra chỉ có năm gia đình.

Lúc này, bầu trời quang đãng, vạn dặm không mây, nắng gắt như lửa làm con đường lát bằng đá xanh như bốc khói. Đầu hẻm có vài cành liễu đang rủ xuống, thẳng tắp, không đung đưa chút nào.

Bây giờ là giữa trưa, toàn bộ các gia đình trong hẻm còn đang nghỉ ngơi, trong hẻm vắng lặng không có một bóng người.

Ở hẻm Đồng Xuyên, có một gia đình có hai cánh cửa bằng đồng màu đen đang đóng, bên trong nó là một thế giới mát mẻ. Trong những hành lang của lầu các, phảng phất như có những ngọn gió, làm cho người ta có cảm giác mát lạnh, trái ngược hẳn với không khí nóng bức bên ngoài cánh cổng.

Trên xà nhà của những gian thủy tạ được trạm khắc, lầu các thì có nhiều hành lang, chứng tỏ một khí thế vô cùng phi phàm. Từng chậu hoa, từng chiếc ghế trong viện, không có gì là không hoa mỹ, quan sát kỹ sẽ thấy nó ẩn chứa những lai lịch không tầm thường.

Đơn giản mà nói hòn đá làm giả sơn kia, cũng là loại Tích Thủy Thạch, được mang về từ biển Nam Hải. Không tính tới giá trị ngàn vàng của Tích Thủy Thạch, chỉ tính công chi phí vận chuyển ngàn dặm, cũng đã là vô cùng tốn kém rồi.

Nếu chỉ có độc điều này thôi thì lại không đáng nói, trên những bức tường còn treo nhiều tranh vẽ quý, đơn cử như bức Tử Hổ Khiếu Nguyệt.

Những bậc thềm đá ở chính giữa có khắc hình phù điêu Du Long, hoặc là trên mái hiên còn trạm khắc 4 bức Thanh Đông Long Quy, đây không phải là những thứ mà bách tính bình thường có thể có được. Đặc biệt là hoa văn Tử Hổ và Du Long thì chỉ có huyết mạch của Đế thất mới được sử dụng. Bố cục của ngôi nhà được xây dựng thành 4 khu liên tiếp nhau, hai bên là một hành lang.

Ở hai bên cửa vào là đủ loại Mai, Lan, Cúc, Trúc, Tùng, Phong, Sen... Tôi tớ nha hoàn đi lại như mắc cửi... nhưng mà ai nấy đều nhẹ chân nhẹ tay, dường như sợ ảnh hưởng tới giấc nghỉ trưa của chủ nhân?

Tại một trạch viện tương đối khuất, được che chắn phía sau một hàng thủy trúc, có một lạc viện, bên trên có đề ba chữ - Đình Mặc Các- . Trên cửa có một đôi câu đối:

Tứ bích mặchương duyên song thệ

Nhất hoảng thu thủy nhiều thân phi

Nơi đây yên tĩnh u nhã, chẳng khác gì một động thiên. Lúc này cánh cửa phòng đột nhiên mở ra, có một thiếu niên mặc trang phục thư đồng đột nhiên xuất hiện, nhanh chóng chạy tới Đình Mặc Các, mới bước được mấy bước, đã vội vã kêu lên:

- Thiếu gia! Thiếu gia!

Trong một gian thư phòng của Đình Mặc Các, có một thiếu niên chừng 17, 18 tuổi đang ngồi. Người này mặc y phục màu trắng, hai ống tay áo được vén lên, bên hông có đeo một cái Tì Thủy ngọc bội.

Nhìn xuống mới biết, hóa ra đây là một thiếu niên công tử, anh tuấn văn nhã như ngọc. Hắn đang ngồi bên cạnh một lò Long Tiên Hương, trên tay cầm một cuốn sách có vẻ đang dụng tâm nghiên cứu, hình như là cực kỳ chuyên tâm.

Đột nhiên có tiếng kêu của thư đồng ở bên ngoài cửa, làm cho hắn hoảng sợ, hai tay run lên, suýt chút nữa đánh rơi cuốn sách xuống đất.

Hắn vội vàng đem giấu cuốn sách vào trong ngăn kéo, sau đó làm bộ như đang nghiên cứu một bộ chính sử.

Thư đồng kia kêu được hai tiếng, đã chạy vọt vào phòng thấy thiếu gia của mình đang đọc kinh điển, lập tức cười nói:

- Thiếu gia! Hiện tại có hai tin tức cực tốt, có thể khiến người không phải đọc những thứ chán chết này nữa!

Thiếu niên kia nghe nói vậy, lập tức đứng lên, nói:

- Thật không? Là chuyện gì vậy? Nói mau, nói mau!

Thư đồng ghé sát vào tai của thiếu niên, giảm thanh âm xuống nói:

- Khi nô tài đi qua Chính phòng, vô ý nghe được câu chuyện giữa phu nhân và Tiểu Vương phi của Lạc Dương vương, trong đó có nhắc tới, lần này lão gia vào kinh, rất được Huyền Tôn hoàng đế khen ngợi, cho nên đã ở lại kinh thành chuẩn bị được trọng dụng! Đây là tin mừng thứ nhất. Tin mừng thứ hai chính là Trường An và Lạc Dương đường xá xa xôi, đi đường cũng phải mất tới nửa tháng có dư, khẳng định không thể thường xuyên ở nhà đôn đốc thiếu gia học bài được.

Trên mặt thiếu niên hiện lên sự mừng rỡ, nhưng sau đó lại thôi ngay, phụ thân đi xa. mình làm con sao có thể vui mừng như vậy được ? Do đó, hắn nghiêm túc nói:

- Việc này có thật không? Ta phải hỏi lại phu nhân một chút. Nếu người dám gạt ta, vậy thì hãy xem ta dùng gia pháp thu thập người như thế nào!

Thư đồng hoảng sợ vội vàng kéo tay thiếu niên năn nỉ nói:

- Thiếu gia! Nếu như người đi hỏi thì phu nhân nhất định biết là nô tài lảm miệng, đến lúc đó ăn một trận gia pháp thì chỉ là chuyện nhỏ. Vạn nhất bị đuổi ra khỏi nhà, thì nô tài sao có thể hầu hạ người được nữa.

Thiếu niên trầm ngâm một chút, biết phu nhân rất là nóng tính, nếu như hỏi rõ mọi chuyện, thì thư đồng này nhất định sẽ bị ăn gia pháp. Mà người thư đồng này được hãn yêu quý bởi sự thông minh nhanh nhẹn, cho nên mới kiềm chế việc đi hỏi thăm này lại.

Nhưng vào lúc này, ở ngoài các vang lên một thanh âm thanh thúy như chuông khánh:

- Tam ca ca vì chuyện gì mà vui mừng như vậy?

Thanh âm còn chưa dứt, thì ngoài cửa đã nhanh như chớp xuất hiện một thiếu nữ tóc như mây, tay áo rung động phấn hồng nhàn nhạt, cánh tay áo mỏng đung đưa để lộ hai cánh tay mềm mại như nước.

Giống y như Tây Thi của Phạm Lãi khi không màng tới thế sự, Điều Thuyền khi chưa rơi vào chốn phong trần. Nàng đột nhiên vọt tới trước bàn của thiếu niên.

Thiếu niên thất kinh đang muốn đưa tay cầm thứ gì đó trên bàn, nhưng do không kịp để phòng, nên nàng đã nhảy tới. Trong lúc nhất thời tay hắn vẫn còn để giữa không trung, lúc này tiên cũng không được, mà rút cũng không xong nên có chút xấu hổ.

Thư đồng thấy thiếu nữ kia thì mặt hơi đổi sắc, vội vàng hành lễ, nói:

- Thất tiểu thư, sao người lại tới đây?

Thiếu nữ liếc mắt nhìn thư đồng cười lạnh nói:

- Thái Dực! Hề nhìn thấy ngươi là không có chuyện tốt, có phải là đang khuyên khích Tam ca ca làm chuyện xấu gì không?

Thư đồng Thái Dực sắc mặt đại biến, miễn cưỡng cười nói:

- Thất tiểu thư, tiểu nhân đâu dám, tiểu nhân chỉ tới xem thiếu gia có gì sai bảo hay không thôi.

Thiếu nữ hừ một tiếng, không để ý tới thư đồng này nữa, đưa tay cầm cuốn sách trên bàn nhìn. Nhưng khi mở ra thấy đây là một kinh điển chính sử, thì lại vòng qua chỗ thiếu niên, kéo ngăn bàn ra, đem cuốn sách của

thiếu niên vừa giấu lời ra. Hiển nhiên là nàng biết rõ thói quen của thiếu niên kia.

Thiếu nữ giơ cuốn sách trong tay, nói:

- Tử Phủ Kim Đan Quyết Yêu? Tam ca ca, huynh lại không nghe cô phụ (dượng, chú) nói đi đọc những thứ kỳ quái này, cẩn thận không tâm ma lấp đầy thất khiếu đó nha.

Thiếu niên nhú mày nói:

- Thanh Dương chân nhân chính là Hộ quốc chân nhân do Cao tổ hoàng đế sắc phong. Tử Phủ Kim Đan Quyết Yêu là do chính tay hắn viết ra, có tác dụng khai tâm trí làm gì có chuyện lấp đầy thất khiếu? Phụ thân đã già rồi nên cổ hủ, muội đừng theo đó mà nói bậy!

Thiếu nữ chậm chậm đặt cuốn sách cổ lên bàn, nói:

- Tam ca ca đừng trách muội không nhắc nhở huynh, ba ngày sau Tây Môn lão tiên sinh sẽ tới kiểm tra việc học của huynh. Nếu như huynh không qua được cửa ải này, thì khi Cô phụ về, sẽ cấm huynh một tháng không được đặt chân ra khỏi phủ.

Thiếu niên mỉm cười nói:

- Chỉ là đọc thuộc ba bản Thái Tông bản ký mà thôi, ta chỉ cần dùng nửa canh giờ là xong.

Thiếu nữ hừ một tiếng, bỗng nhiên mỉm cười nói:

- Muội biết trong thiên hạ chỉ có Tam ca ca là thông minh nhất.

Thì ra thiếu niên này họ Lạc tên Phong, tự là Tùng Long, qua một tháng nữa là tròn 18 tuổi. Thất tiểu thư tên là Lạc Tích Trần chưa đầy mười sáu

tuổi, là cháu gái của Dương phu nhân. Hai người là huynh muội, nhưng không phải ruột thịt.

Gia thế của Lạc Phong sâu xa, tài văn chương của Lạc Nhân đã nổi danh một thời, có quan hệ rất tốt đẹp với các quan phủ ở Lạc Dương, và cả Lạc Dương Vương Lý Sung.

Lạc Nhân có muội muội là Lạc quý phi, chính là phi tần được Huyền Tông hoàng đế sủng ái nhất, cho nên gia tộc này đương nhiên là hưng vượng. Lần này Lạc Nhân vào kinh nhậm chức, tuy rằng chưa biết chức gì, nhưng cũng có thể đoán nhất định sẽ hiển hách.

Lúc Lạc Phong sinh có hiện tượng khác thường, trên bầu trời của phủ đệ tụ tập mây trắng đột nhiên xuất hiện một tia sét tím và sét xanh, đồng thời giao thoa đánh xuống.

Lạc Nhân đã cho mời thầy phong thủy tới xem, nhưng đây chỉ là hạng mượn tiên đao kiếm côm, đương nhiên là không biết gì. Ngoài miệng toàn nói là trời giáng điềm lành, người này là tiên nhân chuyển thế.

Khi được hỏi tốt lành ở điểm nào, may mắn từ đâu tới thì chỉ rung đùi đắc ý, nói:

- Đây là thiên cơ, không thể nói không. Thanh Thạch êm dịu trong suốt, mơ hồ có quang mang của bảo vật ẩn hiện, hiển nhiên không phải vật phàm.

Lạc Nhân thấy con mình khi sinh ra đã cầm Thanh Thạch, thì chắc chắn rằng đây không phải phàm thai, bởi vậy mới tin lời thầy phong thủy nói hậu tạ rất nhiều vàng bạc.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Đoạn Trường 2

Lạc Phong thuở nhỏ thông minh tuyệt đỉnh, ba tuổi đã biết đọc, bảy tuổi biết làm thơ, kinh sử tạp thư, chỉ cần đọc qua một lần là nhớ mãi. Cho tới khi tuổi lớn hơn một chút thì tính tình trầm ổn, tấm lòng phóng khoáng, khi gặp chuyện thì ung dung bình tĩnh.

Cũng bởi vì vậy, mà trong 5 đứa con của mình, Lạc Nhân có mong đợi cao nhất vào đứa con thứ 3 này. Vì vậy nên đương nhiên phải nghiêm khắc.

Nhưng không biết tại sao. Lạc Phong lại không có hứng thú gì với đạo trị quốc, kinh bang tế thế mà chỉ thích Trúc Cơ luyện đan, đi tìm kiếm những động phủ tiên nhân, đọc các loại tạp thư khác.

Thường ngày hẩn đọc rất nhiều loại Đạo tạng (kinh điển đạo gia), lại thích kết giao nhân sĩ tu đạo, rồi đọc phù chú thích luyện kiếm...

Thời đại này, Huyền tông hoàng đế cũng tin đạo, cho nên phong trào tu tiên như một làn gió hưng thịnh, đồng thời lại có nhiều người nói trong danh sơn có nhiều tông phái tu tiên ẩn cư, rồi lại có người nói đã đi phát hiện những dấu vết của tiên nhân cho nên không ít công tử của vương công đại thần học kiếm đạo. Chuyện mà Lạc Phong thích, chẳng qua cũng chỉ là bình thường.

Nhưng mà trong đám chân nhân mà hẩn kết giao, cứ mười người thì có tới chín người đạo hạnh rất thấp, ngay cả bản thân cũng không hiểu mấy bộ bảo điển, vậy thì làm sao có thể dạy người?

Sở dĩ làm như vậy, chẳng qua là ham muốn vàng bạc mà người yêu thích dâng tặng thôi.

Đương nhiên, trong đó cũng có không ít chân nhân đại sĩ có thần thông. Ví như Thanh Dương chân nhân sáng tác ra cuốn Tử Phủ Kim Đan Quyết Yếu, được người đời gọi là chữa cái dở thành cái hay, biến nước suối thành dòng sữa, rành việc luyện tiên đan.

Cho nên khai quốc Cao tổ hoàng đế sau khi uống thử, cảm thấy hiệu quả vô cùng, nên mới phong cho Thanh Dương chân nhân làm hộ quốc chân nhân, ban thưởng đất đai vô số.

Lại có người đồn đãi là Thanh Dương chân nhân có một thanh Tiên kiếm, một khi nó xuất vỏ, là có thể dẫn động tử điện thiên lôi, uy lực vô cùng. Thanh Dương chân nhân dựa vào thanh tiên kiếm này, mà chém giết vô số yêu tà.

Lạc Phong vận khí không tốt, không gặp được một thế ngạo cao nhân nào như Thanh Dương chân nhân. Nhân sĩ tu đạo hẳn kết giao cũng nhiều, người nghiền ngẫm đạo tạng cũng không ít, tiền biểu xén cũng không phải là nhỏ.

Thế nhưng nếu nói về luyện đan, thì phàm đan có thể luyện ra vô số, nhưng chẳng được một viên Tiên đan ào cả. Nếu như nói về múa kiếm, vài chiêu thì có thể ung dung, rất có khí khái nhưng khi thực sự động tay động chân, thì ngay cả hộ vệ của Lạc phủ cũng đánh không lại.

Bởi vậy Lạc Nhân càng nhìn càng tức giận, rốt cục cấm Lạc Phong nói về chuyện tu đạo, muốn hẳn một lòng đọc sách tương lai kế thừa tổ tiên, thăng tiến trên con đường quan đạo.

Nhưng do Lạc Nhân công vụ bề bộn, có rất ít thời gian kiểm tra việc học của Lạc Phong, Lạc Phong lại là kỳ tài ngút trời chỉ cần chăm chỉ một chút là có thể qua ải, cho nên phần lớn thời gian vẫn là nghiền cứu đạo tạng tìm

kiếm cách thức phi thăng. Hắn vô cùng say mê với đạo, ngay cả thư đồng của mình cũng bị hắn đổi tên thành Thái Được.

Lạc Nhân tuy rằng không thích Lạc Phong nghiên cứu học tập thuật luyện đan, Hoàng lão chi học, nhưng bản thân hắn cũng không bài xích tiên đạo, dù sao từ thời Cao tổ hoàng đế, trải qua các bậc quân vương về sau, ai cũng vô cùng tôn sùng đạo tu tiên, luyện đan.

Mình là một thần tử, sao có thể không am hiểu một hai điều, nếu thế thì sao có thể biết được lòng vua, đoán được thánh ý? Hơn nữa phủ đệ của Lạc Nhân cũng không bình thường, bốn cửa trước sau đều có phù điêu Du Long hợp lại đúng thành một cái Ly Long Âm Dương trận.

Lại có đạo sĩ bày binh bố trận nói trong trận này còn giam giữ một cái hồn phách của Bắc Hải Băng Long. Trận thế này không những có thể điều hòa âm dương, trừ tà kháng quỷ, hơn nữa còn có tác dụng xoay chuyển phong thủy, đem lại phúc ân vô cùng lớn cho con cháu.

Trong trận này có giam giữ hồn phách của Bắc Hải Băng Long hay không thì không ai biết, nhưng mà việc điều hòa âm dương thì vô cùng rõ rệt.

Trong tòa phủ đệ này, mùa đông thì ấm áp, mùa hè thì mát mẻ, nha hoàn trong phủ không ai bị cảm mạo bao giờ, cho dù cả Lạc Dương vương Vương Phủ cũng chưa chắc đã so sánh được. Kể từ khi phát hiện Ly Long Âm Dương đại trận được ba năm, thì Lạc Nhân nhận được thánh ân của Huyền tông hoàng đế, triệu nhập vào kinh hỏi chuyện. Đây chẳng những là công lao của trận pháp, mà còn là dựa vào khả năng của Lạc Nhân.

Lạc Tích Trần tinh linh nhanh nhẹn, nhưng mà tính tình lại tương đối nông nổi, trong thế hệ trẻ ở Lạc phủ, thì nàng thích nhất là Lạc Phong.

Khi nàng còn nhỏ, có một vị nữ đạo sĩ vân du đi ngang qua chọn trúng truyền cho Dưỡng Khí Minh Tâm thuật, cũng dặn nàng là phải chăm chỉ

luyện tập. Tới năm 16 tuổi sẽ trở lại nhận nàng làm đồ đệ. Nữ đạo sĩ kia nói là mình xuất thân từ Linh Khư, là đệ tử truyền nhân của Bạch Vân tiên sinh.

Nhưng mà Lạc Tích Trần là tiểu thư con quan đầu có quen chịu đựng khổ cực, trong ba năm thời gian luyện được như vậy đã là quá tốt rồi.

Cũng vì vậy, mà Lạc Phong cũng tôn trọng nàng thêm vài phần. Nhưng mà nàng ta lại coi cái Dưỡng khí thuật kia, chẳng đáng một đồng lại còn nói là thứ tạp nham, rời xa bốn nguyên đại đạo. Lạc Phong đối với điểm này không đồng ý, mỗi khi nhìn thầy Lạc Tích Trần, thì đều bảo nàng là chăm chỉ luyện tập.

Nhưng Lạc Tích Trần tâm cao khí ngạo, đương là không phục, hướng chỉ bản thân Lạc Phong tuy đọc qua nhiều đạo tạng nhưng lại chẳng tu luyện được thần thông nào cả, bởi vậy khi hai huynh muội này tranh luận về đạo pháp tiên nguyên tranh cãi là đa số.

Lạc Phong tuy rằng say mê đạo thuật, không có lòng đặt vào đạo kinh bang tế thế, mỗi lần kiểm tra đều ứng phó cho qua, cho nên khi hẵn 18 tuổi đã bộc lộ tài năng, đem những đạo lý của bách gia chư tử trong những kinh sử nói một cái rõ ràng có thể nhìn thấu được quốc sự, nhân tình đạo lý thế gian, nhưng đối với đạo pháp thì lại chẳng có thành tựu gì cả. Thế sự khó dò, hiển nhiên là không thể thấy rõ.

Huynh muội hai người ngồi trò chuyện trong thư phòng chưa được vài câu, lại đem chuyện kim đan đại đạo ra nói, đương nhiên là vừa nói đã tranh cãi, cho tới lúc tranh cãi kịch liệt, thì hai người đều mặt đỏ tai hồng.

Lạc Tích Trần thông minh nhìn Thái Dực, nói:

- Người đi ra ngoài trước, ta có lời muốn nói với Tam ca ca.

Thái Dực nhất thời thở dài một hơi, xoay người bỏ chạy.

Lạc Tích Trần vừa tức vừa giận, quát lớn:

- Chạy nhanh như vậy làm gì? Bản tiểu thư chẳng nhẽ lại ăn người?

Thải Dực thông minh, ỷ vào chuyện được Lạc Phong yêu thích, câu còn chưa nghe rõ, chân đã phát lực, trong nháy mắt biến mất ngoài cửa, làm cho Lạc Tích Trần tức giận tới mức nghiến răng ken két.

Lạc Phong cười nói:

- Bỏ qua cho hần đi, muội có gì thì cứ nói với huynh này?-

Lạc Tích Trần oán hận dậm chân, lúc này mới nhìn Lạc Phong nói:

- Hừ, đúng là tiện nghi cho huynh. Lần này muội nghe nói Cô phụ được giữ lại ở kinh thành để trọng dụng. trong một thời gian ngắn sẽ không quay về Lạc Dương. Huynh có thể thoải mái làm bậy.

- Thế nhưng thiên hạ chẳng có chuyện tốt nào cho không, muội mới nghe nói Tây Môn lão tiên sinh đã được Cô phụ nhờ vả, tăng cường khảo cứu việc học của huynh, không chỉ có việc đọc ba bản ký đầu.

Lạc Phong cười nói:

- Vậy cũng không ngại, mấy quyển kinh sử này từ lâu ta đã thuộc lòng, hà tất...

Nhưng hần mới nói tới đây, từ ngoài cửa đã thổi tới một trận cuồng phong. Cơn gió này vô cùng mạnh liệt, cuốn tung hết cả đồ đạc, giấy bút trên bàn đổ ập về phía Lạc Phong và Lạc Tích Trần, thậm chí ngay cả cái nghiến mực cổ kia cũng không chịu nổi bị gió cuốn lên!

Lạc Phong lấy làm kinh hãi, trong lúc gấp gáp, cố sức kéo Lạc Tích Trần qua một bên, né tránh được cơn cuồng phong bất chợt. Thế nhưng hần lại

bị nghiền mực cổ đập vào vai, sắc mặt trở nên tái nhợt, kêu lên một tiếng đau đớn.

Trong giây lát, lại một tiếng gầm vang thật lớn, một cái giá sách to lớn đổ ụp về phía hai người. Lạc Phong lại một lần nữa cả kinh bất chấp cái vai đang đau nhức, đè Lạc Tích Trần Xuống đất, khó khăn lắm mới tránh khỏi giá sách nặng bằng gỗ đàn hương này.

Sau đó là những tiếng loảng xoảng thi nhau vang lên, nào là Ly long thái bàn (khay khắc hình rồng) nào là Thượng cổ thanh hoa quy văn bát (bát có khắc hoa văn rùa thời xưa), nào là bình hoa ngọc bích, toàn bộ rơi xuống, vỡ nát.

Cuồng phong tới cũng nhanh, mà đi cũng nhanh, cuốn theo một đồng hồ hỗn độn. chui ra từ cửa sổ bên kia. Sau một lát, Lạc Phong mới ngẩng đầu lên, kinh hồn nhìn đồng hồ hỗn độn trong thư phòng. Lạc Tích Trần thấy mình toàn bụi bặm, hoảng sợ đẩy Lạc Phong.

Lạc Phong lúc này mới tỉnh táo lại, đứng dậy, nâng Lạc Tích Trần lên. Thời đại này nam nữ không nghiêm khắc bằng sau này, với lại hai người gặp việc gặp phải tùy cơ ứng biến, da thịt tiếp xúc cũng không sao.

Lạc Tích Trần nói:

- Thật là kỳ quái tại sao đang tốt lành như vậy, mà lại có cuồng phong!

Lạc Phong nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng nói:

- Đúng là có chút dị thường...A? !

Hắn chạy đến phía trước cửa sổ, nhìn lên bầu trời, mới phát hiện bầu trời lúc này vạn dặm không mây, mặt trời ở trên cao chiếu xuống. Nhưng mà có những đám mây đen từ phía Đông kéo tới, nhưng có oai lực của thiên quân

chạm tới cả mái hiên của nhà, dường như là muốn nghiền Lạc Dương thành bột mịn!

Lúc này Lạc phủ không còn yên tĩnh như trước, các tôi tớ nha hoàn đang chạy loạn, hiển nhiên là chuẩn bị cho một trận mưa lớn.

Lạc Phong đi tới giữa đình viện, ngẩng đầu nhìn lên trời cau mày nói:

- Trận mưa gió này thật là kỳ quái, tất có nguyên nhân. A, đột nhiên ta lại nghĩ tới, trong Huyền Đô Cửu Chân có nói...

Lạc Tích Trần bỗng nhiên sắc mặt đại biến, hướng Lạc Phong kêu to, chỉ là nàng mới há miệng, thì cả người Lạc Phong đã bị một đạo sét bao phủ. Lạc Phong ngửa đầu lên trời ngẩn ngơ, nhìn hàng vạn đạo sấm sét đánh xuống. Những âm thanh thật lớn vang lên.

- Tam ca ca!

Lạc Tích Trần cũng không biết mình không biết bao nhiêu lần, hai tai vốn điếc đặc, phải rất lâu sau mới nghe tiếng mình kêu.

Khi mắt nàng nhìn thấy thiên lôi ngập trời đánh vào thân hình của Lạc Phong, nàng bất chấp cái gì gọi là đau đớn, mặc kệ thiên lôi như nước thủy triều đang bay múa trong đình viện, chạy như bay tới chỗ của Lạc Phong.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Đoạn Trường 3

Khi mới nhấc chân chạy được một bước thì Lạc Tích Trần bỗng nhiên ngẩn ngơ. Trong đình viện thúy trúc như bình (trúc xanh như họa) lưu tuyền gợn sóng, làm gì có dấu vết của thiên lôi?

Khi nàng ngẩng đầu lên, trời xanh quang đãng, vạn dặm không mây, ánh sáng, mặt trời chiếu khắp muôn nơi. Những áng mây đen to lớn vừa rồi giống như chưa từng tồn tại.

Khi nhìn xuống, thì Lạc Phong mê man bất tỉnh. Lạc Tích Trần lúc này mới dám tin sự kiện vừa rồi không phải là ảo giác. Trong tim của nàng ứa máu, vội vàng chạy tới chỗ Lạc Phong.

Lạc Phong hai mắt nhắm nghiền trên mặt đầy máu tím bầm rồi lại đỏ ửng, nhiệt độ bản thân cực cao, dường như muốn bốc cháy.

Quần áo ở trước ngực của hắn bị cháy đen một mảng, dường như bị Tử Lôi dẫn phát Thiên Hỏa đốt cháy, nhưng mà điều kì dị là, da thịt vẫn trắng như tuyết, giống như là trứng gà mới bóc, không có nửa điểm dấu vết của Thiên Hỏa.

Trên cổ của hắn có đeo một sợi dây chuyền vàng, bên dưới có xâu một viên Thanh Thạch nho nhỏ. Lạc Tích Trần đương nhiên biết rằng, đây chính là Thanh Thạch khi Lạc Phong chào đời đã cầm trên tay.

Lúc này Thanh Thạch tản mát ra quang huy lấp lánh lưu chuyển bất định, giống như một vật sống.

Khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Lạc Tích Trần trầm nghĩ:

- Nhất định là có Thanh Thạch hộ thể, Tam ca ca mới khỏi phải chịu sự thiêu đốt của Thiên Hỏa.

Nhất thời nàng chợt cảm thấy vật này bất phàm, cho nên ngưng thần nhìn kỹ.

Nhưng khi mới nhìn vào, thì thấy Thạch Thanh dường như biến thành trong suốt, bên trong hình như là có dung nham nóng chảy, có vô số văn tự màu vàng nhỏ li ti nổi lên phía trên.

Những văn tự này vô cùng nhỏ, Lạc Tích Trần cẩn thận nhìn kỹ, mới miễn cưỡng thấy những đường nét của nó. Những chữ này giống như những chữ Triện thời cổ đại nàng một chữ cũng không nhận ra.

Nhưng tình cảnh trước mắt quá mức huyền bí, Lạc Tích Trần không kìm được muốn đưa tay chạm vào Thanh Thạch, nhưng mà khi đầu ngón tay nhỏ nhắn mới vừa chạm vào Thanh Thạch, thì nàng tức kinh hô một tiếng nhanh chóng thu tay lại.

Không biết có phải là do Thiên Hỏa thiêu đốt hay không mà Thanh Thạch cực kỳ nóng mới chỉ chạm vào một chút, đã làm cho đầu ngón tay của Lạc Tích Trần bỏng phỏng lên một nốt.

Nàng là tiểu thư con quan sao có thể chịu được đau đớn như vậy? Trong mắt lập tức có lệ quang xuất hiện.

Lạc Tích Trần không ngừng thối đầu ngón tay của mình, cảm thấy nó nóng rất lại nghĩ tới an nguy của Lạc Phong nên vội vàng nhìn lại, nhưng tình cảnh lại làm nàng ngẩn ngơ. Lạc Phong chẳng biết đã tỉnh lại từ lúc nào, nhưng hắn vẫn nằm không nhúc nhích trên mặt đất, kinh ngạc nhìn trời xanh cao xa lộ tuôn ra cuộn cuộn, đúng là đã ngây dại từ lâu. Mà viên Thanh Thạch thì đã thu liễm hào quang nằm im trong ngực của Lạc Phong .

- Tam ca ca! Huynh làm sao vậy?

Lạc Tích Trần vừa hô hoán vừa kéo cánh tay của Lạc Phong. Trong lòng nàng có chút kinh hoảng, nàng mơ hồ cảm nhận được, có một đại sự nào đó sắp diễn ra.

Phải mất một lúc lâu sau, Lạc Phong mới xoay đầu lại, hẩn nhìn Lạc Tích Trần, ánh mắt như xuyên thấu tất cả, như chìm đắm vào trong u minh.

- Hóa ra... đây là kiếp luân hồi cuối cùng ư?

Lạc Phong lẩm bẩm, nhưng Lạc Tích Trần đâu có hiểu hẩn nói cái gì.

Từ khi trải qua Tử Lôi, Thiên Hỏa. Lạc Phong ở trước mắt nàng dường như đã biến thành người khác, không bao giờ ... còn giống như trước kia nữa, mà như được thay thế bởi một người có cảm giác mờ lung làm cho người khác nhìn không thấu.

Trong lòng nàng hoảng sợ, cầm cánh tay của Lạc Phong lắc lắc, nói:

- Tam ca ca! Huynh rốt cuộc bị làm sao vậy? Có muốn mời Tiết thái y của Vương phủ tới khám hay không?-

- Tiết thái y?

Lúc này, Lạc Phong mới phục hồi tinh thần chậm rãi đứng lên.

Nhưng khi nghe nàng nói câu đó, thì mỉm cười:

- Hẩn thì có thể nhận ra cái gì cơ chứ? Tục thuốc phạm phương (thuốc của trần tục, đơn thuốc của người phạm), sao có thể hóa giải được nhân quả do luân hồi đã định trước? Huống chi đây đã là kiếp cuối cùng, chỉ cần tu luyện được viên mãn thì có thể hóa giải hết được tiền trần, hậu duyên. Chẳng nhẽ tu rồi lại phá sao?

Lạc Tích Trần kinh hoảng nàng kéo ống tay áo của Lạc Phong nói:

- Tam ca ca, huynh đang nói cái gì vậy, tại sao muội không hiểu gì cả?-

Lạc Phong khẽ vuốt mái tóc của nàng nói:

- Đều là lao trần chi lữ (hành trình nơi trần thế khổ cực), thì làm sao có thể nhận biết cánh cửa của giải thoát đây? Nhân quả luân hồi nếu nói có thì nó có, nói không thì nó không. Chẳng qua chỉ là một chuyện cũ, mà chuyện cũ thì lấy đâu ra đạo lý? Muội bây giờ chưa hiểu, nhưng mai kia khi cơ duyên tới, thì nhất định sẽ hiểu.-

Lạc Tích Trần vốn băng tuyết thông minh, trong lòng lúc này bỗng nhiên hiểu ra, lập tức hỏi:

- Tam ca ca, huynh muốn đi ư?

Câu hỏi này làm cho Lạc Phong ngơ ngác, hắc trầm ngâm trong chốc lát, nói:

- Sinh tử cũng giống nhau, chỉ là căn cứ chính xác cho sự Luân hồi. Hàng vạn hàng nghìn biến hóa, cũng chỉ ra nhân quả đơn giản. Cũng được, nếu như ta đã đầu thai cho Lạc phủ, thì cũng coi như là có duyên phận, ta sẽ để lại một phong thư. Ngày khác có duyên, thì sẽ gặp lại.

Nói xong, Lạc Phong trở lại thư phòng cầm bút lấy giấy, vội vã để lại một phong thư, sau đó bước ra ngoài Đình Mặc Các.

Lạc Tích Trần không kịp nhìn xem Lạc Phong Viết cái gì, vội vàng đuổi theo, nhìn theo sau lưng hắc kêu lên:

- Tam ca ca, huynh muốn đi đâu?-

- Cao lồng lộng, Côn Luân.

Lúc này, nha hoàn trong Lạc phủ mới phát hiện biến cố trong Đình Mặc các, vội vã tràn vào, nhưng nhìn thấy cảnh tượng trong thư phòng thì đều lú lẫm. Khi Lạc Phong đi qua người bọn họ, mà chẳng có ai phát giác ra cả.

- Tại sao đang yên lành, thì lại vỡ nát cả rồi?

- Tam thiếu gia đâu? Tại sao không thấy Tam thiếu gia?

Đám hạ nhân loạn thành một đoàn, thi nhau nói ầm ĩ, chẳng phát hiện ra Lạc Tích Trần đang đứng ở đó, lẳng lặng thu phong thư của Lạc Phong vào trong tay áo.

Tháng chín, mặt trời như một cái lò lửa, nhưng mà ở quan ngoại trong gió tây còn kèm lại theo hơi lạnh, làm nơi đây biến thành một phiến sa mạc tang thương.

Nơi này khác hẳn với mảnh đất ở Đông Đô Lạc Dương, không có thanh sơn lục thủy, không có đình đài lầu các kiểu dáng phức tạp, càng không xuất hiện nhiều người ồn ã, chen vai sát cánh. Ở chỗ này, ngoại trừ cát vàng thì còn lại là sỏi đá, càng làm cho con người phải chùn bước, là trong sa mạc đang có bão cát.

Một khắc trước còn là trời cao trong sáng mặt trời đỏ treo cao, một khắc sau trời đã âm u, tối mịt, cát bay đá chạy.

Trong những cơn gió hung mãnh, chỉ có thấy những cơn bão cát bốc thành những vòng tròn, càng lên lại càng cao, giống như vạn con ngựa cùng chạy, giống như sóng biên giạt dữ vô bờ, lừng không bay đi.

Nếu như có ai đụng phải bão cát này, thì chắc chắn tính mạng sẽ khó bảo toàn. Đi đường nơi biên thù, con người phải vô cùng cẩn thận, lúc nào cũng phải quan sát sắc trời. Trong bão cát mù mịt, mơ hồ có một thiếu niên đi ra. Hắn chậm rãi bước đi, tóc mai quân áo gọn gàng, sạch sẽ dị thường

hoàn toàn không có một chút bụi bặm nào, gió cát tàn phá Tây cương bừa bãi nhưng chẳng ảnh hưởng chút nào tới hắc chỉ là trên mặt có chút uế oải.

Thiếu niên này chính là Lạc Phong.

Dưới một kích của Tử Lôi Thiên Hỏa, hắc bổng nhớ lại mục tiêu bách thể luân hồi (100 kiếp luân hồi) của mình, đó là trần duyên ngàn năm.

Những việc kiếp trước tuy rằng lộn xộn, miễn cưỡng mới có thể nhớ được, bản thân nó chỉ là những mẫu chuyện cũ được nhớ lại, giống như những mảnh vụn của bức tranh mà thôi.

Trong trường hợp này đối với Lạc Phong mà nói có thể hồi tưởng lại được những lần nói chuyện bên bờ sông Ngân hà, nhớ lại đôi thanh mai trúc mã ngày xưa, cũng là quá đủ rồi.

Kiếp này, là kiếp luân hồi cuối cùng.

Việc bây giờ của hắc, là chỉ cần luyện hóa thân thể phàm thai này, tu thành thân thể thần tiên, sau khi bạch nhật phi thăng là có thể thoát ly được nhân quả ngàn đời, lại được thành tiên nhân.

Kiếp này tuy rằng không biết Thanh Thạch ở nơi nào, nhưng mà chờ ngày nào đó, khi đạo hạnh của hắc thâm hậu, thần thông đại thành thì chắc chắn sẽ tìm được nơi hạ lạc của nàng. Khi đó, hắc có thể dùng Túc thức thần thông trợ giúp nàng vũ hóa phi thăng quay về tiên giới.

Lạc Phong biết rõ thường là kiếp cuối của Luân hồi hung kiếp tất nhiên sẽ lớn. Mà ngay cả như vậy, hắc cũng chẳng nghi ngờ kết quả là mình sẽ phi thăng nhân này là cơ duyên đã định từ kiếp trước.

Kiếp nạn Trần thế đương nhiên là phải nguy hiểm, mà có nguy hiểm, cũng không đủ để xoay chuyển Càn khôn. Lo lắng duy nhất của hắc chính là Thanh Thạch.

Trước khi rơi vào trong trần thế nhơ bẩn này, nàng đã thoát khỏi thân thể tu thành tiên thể, nhưng mà uy mạng của thần thức còn chưa định hình. làm gì có được như một thảm thêmang thủ đoạn thông huyền như Lạc Phong hóa giải trần kiếp há lại dễ dàng?

Tuy nói bách thể luân hồi khi nàng tu đầy đủ, cũng sẽ trở về tiên giới, nhưng mà chắc chắn là phải chịu không ít khổ sở. Đứng trên quan đạo, nhìn về phía trước thì thấy vô tận nhìn về phía sau thì không biết nơi mình đến.

Lạc Phong dõi mắt có thể nhìn xa trong chu vi 10 dặm, nơi này ngoại trừ hắc ra, không có bóng dáng của một người, một ngựa nào cả. Chỉ mơ hồ có mây tiêng sáo vọng tới, nhưng mà ở rất xa.

Lạc Phong khẽ cười khổ. Từ trước đến nay hẳn chỉ là nghe nói Tây Vực hoang vắng người ở rất thưa thớt, lần này tự mình đặt chân đến, mới biết rõ: Cô đạo, gió tây, ngựa gầy ốm là như thế nào?

Lạc Phong thở dài một hơi, lại bước về phía trước. Nhảm quả kiếp trước, đã giúp hẳn ngộ ra rất nhiều tiên pháp thân thông, đáng tiếc là không có thân lực đủ mạnh, để sử dụng những pháp môn thông huyền.

Thân thể của Lạc Phong bây giờ chỉ là phàm thai, nhưng khí tức dơ bẩn còn chưa được loại bỏ, thì sao có thể sử dụng cái gì gọi là đạo hạnh?

Nhưng mà lúc này, khí lực của hẳn chỉ mạnh hơn so với những công tử vương công quý tộc một chút mà thôi. Miễn cưỡng có thể sử dụng tiên thuật đạo pháp, nhưng chỉ có thể ngăn cản khí lạnh nhập thể, ảnh hưởng từ bão cát mà thôi.

Phía trước hơn 100 lãnh thổ của triều đại này. Sau khi xuất quan, thì sẽ rời khỏi.

Tuy rằng triều đình có lập hai cái Đô hộ phủ ở phía Tây, nhưng mà đất đai ở biên giới phía Tây này rộng lớn, vượt ra ngoài mây ngàn dặm vạn chỉ

là thiên hạ của dị tộc hoang dã.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Đoạn Trường 4

Bên ngoài Kiếm Hồ Quan hàng ngàn dặm mới nghe đồn là có Côn Luân huyền cảnh, nơi đó có “Kim thành ngàn lớp, ngọc lâu 12 tầng bên trái có Dao Tri bên phải có Thúy Thủy.”

Từ trước tới nay, ở những nơi phúc địa động thiên, đều có người tu luyện. Lạc Phong đi tới Côn Luân là muốn tìm thấy cầu đạo của các pháp môn tu chân luyện khí luyện phàm thể thành tiên thai cuối cùng là Vũ hóa phi thăng.

Từ Lạc Dương đi tới được Kiếm Hồ Quan, Lạc Phong đi đủ 2 tháng. Hắn không mua ngựa, la, mà đi bộ, chậm rãi Tây hành.

Hiện giờ tuy là thái bình thịnh thế nhưng trên đường đi cũng nhiều hung hiểm, đặc biệt là những người lữ hành một mình như Lạc Phong. Nhưng mà lúc này Lạc Phong đã hiểu thông kiếp trước, thần thông đã sơ hiển, không cần bói quẻ cũng biết được tốt lành nguy hiểm, cho nên tìm tốt lành tránh nguy hiểm, trên đường đi toàn là thái bình vô sự.

Hướng hồ đi dọc con đường này, thấy được những cảnh tượng chúng sinh chìm nổi cũng coi như là một loại tu hành. Vùng này tuy vẫn thuộc trong quan ải, nhưng mà mã tặc hoành hành ngang ngược.

Lúc này, trên quan đạo chỉ có duy nhất một người là Lạc Phong, khắp nơi đều chỉ là đất đai bằng phẳng mênh mông không hề có chỗ ẩn nấp. Nhưng mà Lạc Phong tâm niệm vừa nghĩ, thì đã biết không xa có nơi có thể trú ngụ được, sau khi xuất quan, đường càng lúc càng hoang vắng phải nhanh chóng tột hành tới Côn Luân.

Lạc Phong đi từ sáng tới hoàng hôn mới trông thấy mây tía ở phía xa, nhìn kỹ hóa ra là khói bếp. Trong lòng hân vui vẻ, cất bước thật nhanh, đi chừng nửa canh giờ, cuối cùng cũng thấy được một cây cột thật cao, có treo một cái cờ khách điếm, cái cờ đã cũ mất từ lâu.

Trên cờ có thêu 4 chữ lớn: Long Môn khách sạn.

Nổi danh như vậy, nhưng sự thực lại không bằng. Tên của khách sạn này vang dội như vậy, nhưng dưới cái cột cờ cao này, chỉ có 3 gian phòng thấp bé, có một gian phòng nhỏ đơn độc khác, nhìn không đoán được đó là nhà xí hay là phòng dự trữ đồ. Đại sảnh của khách sạn này nhỏ hẹp, ngay cả bàn ghế cũng không kê được, chỉ có hai cái bàn bát tiên kê ở ngoài cửa. Ở đây gió Bắc mạnh, cát lớn, cho dù là mùa hạ đi nữa, thì cũng không bao giờ đạt được không khí trong lành như ở Giang Nam.

Lúc này mới nhận thấy, khách sạn này nhỏ làm sao. Lạc Phong lắc đầu thờ dài nhưng mà có một hộp trà uống, cũng là một sự hưởng thụ trên đường cho nên hân bước tới khách sạn.

Bên trong Long Môn khách sạn chẳng có khách nhân nào cả, chỉ có chương quỹ đứng sau quầy hàng, sau đó là nương tử chương quỹ đang bận rộn ở trong phòng bếp, trong phòng chỉ có một thiếu niên chạy việc.

Chương quỹ là một người trung niên mập mạp, nhưng thiếu niên kia lại ngoài dự liệu của Lạc Phong mi thanh mục tú, quân áo sạch sẽ, dáng dấp vô cùng thông lòng, trong lời nói rất có linh khí không giống như những nhân vật thô tục ở Tây Bắc này. Lạc Phong ngồi vào bàn của mình, chỉ gọi hai ba món rau xanh, lại kêu một vò rượu, chậm rãi độc ẩm.

Lúc này ở Tây Vực sa mạc, cứ vào ban đêm là khí lạnh nhập thể. Bên ngoài khách sạn là bão cát cứ gào thét thổi qua. Ánh tà dương đã biến mất ngoài đường chân trời trên bầu trời chỉ có những áng mây hồng đỏ tía, phía đông bầu trời đã xuất hiện một vầng trăng mon.

Đúng là Trăng thì ở phía đông mặt trời thì ở phía Tây. Lạc Phong ngồi hướng về phía cửa tiệm, hoàn toàn không thèm để ý tới gió của bão cát thổi vào mặt, chỉ tỉnh tê thường thức chén rượu.

"Khách quan, buổi tối bão cát lớn, ngài có muốn nghỉ lại ở cửa tiệm hay không?" Thiếu niên kia căn cứ theo thói quen của người đi đường hỏi

Lạc Phong lại nhìn thiếu niên kia, càng nghĩ hẳn thông minh thanh tú, không nên suốt đời lưu lạc ở một hoang dã tiểu điểm như thế này.

Hắn trầm ngâm chốc lát, chỉ một ngón tay ra ngoài phía cửa tiệm, nói: "Người xem bão cát mù mịt, ánh tà dương thì như máu, đây mới chính là phong cảnh nơi tái ngoại mới là cánh đồng hoang vu cho hán tử Tây bắc thiết huyết. Tiểu huynh đệ, người sinh ra ở nơi này, thì cũng nên kiến tạo sự nghiệp cho mình, mới không uổng công rằng mình đã sống ở trên thế gian này!"

Thiếu niên cười làm lạnh nói: "Tiểu nhân từ nhỏ phụ mẫu đều mất, hoàn toàn là nhờ chương quỹ thu nhận cho nên mới có thể tạm bợ sống tới bây giờ. Hiện tại tiểu nhân đã có chỗ ở, cơm áo không lo, thì còn dám cầu xa hơn gì nữa?"

Lạc Phong lắc đầu, thở dài một hơi, nói: "Ai, si mê không tỉnh, si mê không tỉnh đúng là đáng tiếc cho tư chất của người."

Lúc này chương quỹ kia đã cảm thấy cái gì đó, cho nên đi tới khuôn mặt tươi cười hỏi: "Khách quan, rau xanh ở tiểu điểm, ngài có hài lòng không?"

Thiếu niên kia sắc mặt hơi đổi dường như sợ chương quỹ quở trách cho nên lạng lẽ rút lui vào trong hậu đường. Lạc Phong nhìn khuôn mặt con buôn láu cá của ường quỹ thì nhú mày, phát phát tay, nói: "Tạm được, người đi xuống đi, ta muốn yên tĩnh một chút."

Chưởng quỹ khuôn mặt tươi cười, khúm núm. đi về quầy hàng sau đó lại lách cách bấm tính. Lạc Phong ngồi ngay ngắn, bão cát thổi vào mặt, tóc mai tung bay. Ngón tay của hắn rung động theo một tiết tấu kì diệu, xoay xoay chén rượu, hình thành một cái lô thật sâu.

Lúc mây tía ở bầu trời phía Tây tán đi. Lạc Phong bỗng nhiên đứng dậy, đổ một chén rượu ra đất, âm thầm nói:

"Kiếp này ta muốn đoạn Trần Duyên, trở về tiên giới. Tất cả tiền căn hậu quả, nhân duyên gút mắt, đều giống như chén rượu này, chấm dứt cho xong!"

Bắc địa nhiều thiết huyết. Lúc này trời đã tối đen, gió như gươm sắc, cát bay như đao, làm cho cái cờ hiệu của khách điếm này bay phên phật, khắp nơi chỉ có một khách sạn hoang vu này, nhất thời khí thế hào hùng sát phạt dâng lên!

Hào khí trong lòng Lạc Phong dâng lên, chén rượu trong tay hắn rung động, hắn rót một chén rượu đây, ngửa đầu uống cạn. Rượu vào miệng, cảm thấy như đao cát, mặc dù vị rất kém, nhưng cũng phù hợp với tâm tình lúc này của Lạc Phong.

"Thống khoái!" Lạc Phong nhin không được than thở một tiếng, uống thoải mái như thế này, bình sinh có mấy khi. Rượu của Tây bắc mạnh mẽ. ở Trung Nguyên sao có thể sánh bằng.

Nhà ai ở Lạc Dương. vang lên tiếng tửu lệnh, hăm móng rượu Hoa Điêu. kẻ vai theo thúy hồng? Đều là kiếp phù du như mộng. Hắn lại cầm vò rượu, một lần nữa rót một chén đầy.

Cổ nhân rộng rãi gặp chuyện uống ba chén lớn, Lạc Phong mới chỉ có uống một chén, vậy thì tính là cái gì?

Trong giây lát, vò rượu có cảm giác như nặng hơn 10 cân. Lạc Phong tay chân mềm nhũn. không nâng được vò rượu nên khỏi mặt bàn.

Lạc Phong nhẹ “A” một tiếng, hơi cảm thấy kỳ quái lại duỗi tay cầm vò rượu, nhưng vào lúc này, hần bỗng nhiên cảm giác được mặt đất rung chuyển, chân mất thăng bằng thiếu chút nữa té ngã xuống đất, Tâm trạng Lạc Phong kinh hãi có thể làm cho mặt đất rung động như vậy, nếu không phải là chân nhân đắc đạo, thì cũng là linh thú hiếm thấy. Nhưng mà tại sao tới gần như thế. mà hần lại không có cảm giác gì?

Sự nghi ngờ trong lòng Lạc Phong tăng lên, bỗng cảm thấy mọi vật trước mặt như nhòa đi, thì trong lòng kinh hãi!

Cho đến lúc này, Lạc Phong chỉ có cảm giác như hai mí mắt nặng ngàn cân, dần dần rủ xuống, Hần lão đảo một cái thiêu chút nữa ngã xuống đất, phải lay tay vịn lay bàn bát tiên. mới không bị đổ ập xuống. Thân thể Lạc Phong lúc này vô lực, nhưng mà trong lòng hần sáng như tuyết, biết là trong rượu có mê dược!

Lạc Phong trước đây có tính qua cát hung biết là mình sẽ đi vào một hắc điểm. nhưng mà đó chỉ là một kiếp nạn nhỏ, cho nên cũng không kinh hoảng.

Hần hít sâu một hơi, bắt đầu niệm Thanh Tâm quyết, khu trừ dược lực của mê dược. Tuy rằng lúc này hần chưa bước chân lên con đường tiên đạo, nhưng mà khu trừ dược tính thì có thể làm.

Kiếp nạn này qua đi, Lạc Phong sẽ khiển trách chương quỹ, còn về thiếu niên chạy việc, thì hần có phân thích thú, nghĩ đến thiếu niên kia tuổi không lớn lắm, thời gian ở trong hắc điếm này không lâu, lại trẻ người non dạ cho nên có thể tha.

Bởi vậy Lạc Phong dự định mang thiếu niên kia tới Côn Luân, cùng tu luyện đại đạo. Người này rất có linh khí có thể sau mây lân luân hồi thấy

được đại đạo, thì cũng có thể đứng vào hàng ngũ tiên nhân.

Chỉ là khi Lạc Phong mới chỉ niệm được một nửa của Thanh Tâm quyết, thì trong tai vang lên “ông” một tiếng, từ sau gáy truyền tới sự đau nhức!

Trước mắt Lạc Phong tối sầm, không còn đứng được nữa. Trước khi hẫng ngã xuống đất miễn cưỡng quay đầu lại nhìn thì hóa ra thiếu niên kia chẳng biết đứng sau mình từ lúc nào.

Thiếu niên kia tay cầm một cây gậy gỗ thật to, yên lặng nhìn Lạc Phong, ánh khí trên khuôn mặt đã biến mất, nhưng không có chút dữ tợn nào.

Đối mặt với khuôn mặt không đau khổ, không vui mừng như thế này, từ đáy lòng Lạc Phong dần dần cảm thấy lạnh lẽo. Hiển nhiên là thiếu niên đã làm chuyện này tới quen thuộc đánh người trúng mê dược. Có lẽ là giống như việc chạy đồ ăn của hắn.

"Đây là vì sao?... Lần đi Côn Luân này, chẳng phải là đại cát hay sao..."

Lạc Phong không chống đỡ được nữa, “Ầm” một tiếng, ngã xuống đất, trong lúc sắp hôn mê, hắn vẫn còn nghe thấy thanh âm của chương quỹ: "Không nghĩ tới tên này quần áo gọn gàng, nhưng hành lý lại đơn giản tới như vậy! Nhưng mà con dê béo này thật rất tốt, ít nhiều cũng có thể duy trì được một tháng cho khách điếm. Này! Mau kéo hắn tới phòng bếp, nấu nước mài đao, cọ rửa thân thể cho hắn! Thằng tiểu tạp chủng kia còn dám lười biếng... cần thận ta cắt đứt chân chó của người!"

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Nghịch Duyên (1)

Từ sáng sớm đã có một trận cuồng phong giận dữ, cát vàng tung bay khắp trong trời đất, nắng sớm thì âm u, khiến cho cảnh vật trở nên tiêu điều xơ Xác. Trong gió dữ, cờ hiệu của Long Môn khách sạn rung lên, tung bay phần phật, giống như muốn đem hết toàn lực thoát ly khỏi sự trói buộc. Nhưng mà cột cờ được làm từ gỗ tốt, lá cờ tung bay trong gió tạo thành một hình cung. nhưng cũng không thể nào thoát ly được.

Một buổi sáng như vậy, làm gì có ai không thích ngủ trong chăn êm đệm ấm? Cho dù là người bần cùng khó khăn, tính mạng chỉ là một con kiến hôi nhưng cũng có những hạng người bất chấp thời tiết.

Thiếu niên này là một người như vậy, trong tay hắn cầm một chiếc xẻng đứng trong cát bay đá chạy như đao kiếm giao tranh. Thiếu niên chạy việc, trong tay cầm một chiếc xẻng, đang ra sức lấp một cái hố to trên mặt đất. Gió thổi tới, đất chưa kịp rơi xuống đã bị gió cuốn tung bay lên không trung. Nhưng mà thiếu niên đã luyện được một thân bản lãnh đất bị hắn lấp đúng cái hố, không bị gió dữ ảnh hưởng chút nào.

Nhìn tư thế thuần thực của hắn đoán rằng công việc đào hố lấp hố này, sợ là đã làm hơn trăm lần chứ không ít. Trên trán hắn đổ mồ hôi như vậy nói lên, hắn không chỉ đào lấp trong một thời gian ngắn, chỉ sợ là trời còn chưa sáng, hắn đã bắt đầu làm rồi.

Thiếu niên cuối cùng cũng lấp xong hố đất, gạt gạt mấy cái đem mặt đất san bằng. Nơi này là nơi gió dữ thổi đến, chưa đwojc bao lâu, cát đã bay tới, chẳng còn lưu lại vết tích nào cho đợt đào lấp vừa rồi.

Gió gào cát thét, trong chớp mắt, những lớp đất kia đã bị cát vàng bao phủ.

Nhìn mặt đất khôi phục hình dáng ban đầu, thiếu niên xoa xoa mồ hôi trên trán, ngây ngô một lát, sau đó thở dài một tiếng. Hắn đưa tay vào ngực, lấy ra một khối Thanh Thạch nho nhỏ, Thanh Thạch trắng mịn, êm dịu đáng yêu.

Thiếu niên này tỉ mỉ nhìn ngắm càng nhìn lại càng thấy khối Thanh Thạch này trong suốt như ngọc, bảo quang lưu chuyển, đúng là khác hẳn với những hòn đá khác trong thiên địa.

Nhưng vào lúc này, có một thanh âm xen vào trong gió dữ, đó là tiếng ma sát của một cái bản thịt lợn: "Tiểu tạp chủng! Người chết ở nơi này vậy, có chôn một ít thứ thối mà cũng lâu như vậy sao? Bánh bao của lão nương đã hấp được vài lồng nữa rồi! Nếu người còn không về, ta sẽ dùng người làm nhân thịt cho bánh bao!"

Tiếng gọi này không giống như bình thường hùng hậu mà sắc bén, giống như đao chém, xé gió mà tới âm thanh truyền vào trong tai của thiếu niên. Cũng không biết làm sao chương quý phu nhân có được công phu bậc này, chỉ có hét một tiếng đã ra ngoài trăm trượng. Cho dù như thế nào, thì người thường cũng không thể sánh bằng.

Thiếu niên nghe thấy chương quý phu nhân tức giận, sắc mặt đại biến, hắn cũng không dám... dừng lại nữa, mà nhét Thanh Thạch vào trong ngực, vội cầm chiếc xẻng trở lại Long Môn khách sạn.

Khi hắn mới vào trong khách sạn, thì có một bàn tay thật lớn thò ra tóm lấy gáy của hắn. Một trảo này rất là chính xác, giống như thiên ngoại philai, tới vô ảnh đến vô tung hoàn toàn không thể tránh né. Trảo công như thế đủ nói là tạo nghệ tinh thâm, đã đạt tới mức tuyệt hảo, trong mấy năm nay chưa từng thất bại.

Thiếu niên bị bắt, đương nhiên là không thể đủ thực lực ứng phó. Hắn thông minh lập tức thả lỏng thân thể, tùy ý theo sự điều động của bàn tay kia, cười lạnh nói: "Phu nhân anh minh thần võ lâm nào ta cũng không thoát khỏi bàn tay của người."

Chủ nhân của bàn tay to hài lòng hừ một tiếng, tay phải hơi chuyển đã tát một cái vào mặt của thiếu niên kia. Nếu như có người ở đây, thì nhất định cũng nói chương quỹ phu nhân này quả nhiên anh minh thân võ, không giống người thường.

Thiếu niên kia niên kỷ tuy chỉ có 14 tuổi nhưng trời sinh cao lớn, trông cũng tương tự như thiếu niên 17,18 tuổi. Chương quỹ phu nhân này chỉ cao 7 xích (hơn 2m), eo cũng tầm mười vòng tay, mà lại nhẹ nhàng xách thiếu niên lên, giống như cầm một miếng thịt, không mấy may có biểu hiện cố sức mảo.

Nhìn nàng lông mày rậm, mắt to, mũi cao miệng rộng, tướng mạo đường đường, rất có anh khí, chỉ tiếc là trên mặt lúc nào cũng có sát khí không sao che giấu được. Chương quỹ phu nhân mặc dù luôn tự xưng là lão nương, nhưng mà thiếu niên kia luôn gọi nàng là phu nhân.

Lúc này nàng mắt phượng tròn phần nộ quát: "Buôn bán của khách sạn thanh đạm, nửa tháng may mới bắt được một... con dê béo. Thịt băm nhỏ làm bánh xương thì đem nấu canh sau đó đập kỹ làm bánh! Sáng sớm đã nhiều việc, tiểu tạp chủng người lại lười biếng. Mà cũng thực kỳ quái tại sao trên người con dê béo kia không có chút ngân lượng nào..."

Chương quỹ phu nhân dùng ánh mắt hồ nghi nhìn chăm chăm vào thiếu niên, sắc bén như dao: nói: "Thành thật nói cho ta có phải tiểu tạp chủng người đã lên hạ thủ, cật làm của riêng?"

Chương quỹ nương tử mắt sáng như đuốc, quan sát rất kỹ biểu tình trên mặt của thiếu niên kia.

Thiếu niên kia kinh hoảng sợ hãi thoáng chốc đã lan tới cả trăm đốt xương. Hắc trấn định tâm tình nhanh chóng nói:

"Phu nhân anh minh! Tiểu nhân nào dám! Tiểu nhân nếu dám lấy làm của riêng, thì phu nhân đã sớm lục soát được rồi còn gì. Chẳng phải là có xương, thịt cho người mẫu canh hay sao? Hơn nữa trong chu vi mười dặm quanh đây, không có gia đình nào, nếu như ta cất giấu, cũng không có chỗ mà tiêu!"

"Không dám là tốt rồi, có muốn lừa lão nương cũng không dễ dàng như vậy." Chương quỹ phu nhân thấy thiếu niên nói thì thích trí, nàng hừ một tiếng, ném thiếu niên xuống đất, đang muốn xoay người rời đi, nhưng có một tia hồng quang lọt vào trong mắt.

Nàng nhìn thiếu niên, đôi lông mày tằm dựng thẳng lên, từ cổ của thiếu niên kéo ra một sợi dây hồng trên sợi dây hồng có đeo một cái Thanh Thạch nho nhỏ. Chương quỹ phu nhân nhìn chăm chăm vào Thanh Thạch cau mày nói: "Thứ này lấy từ đâu?"

Thiếu niên sắc mặt tái nhợt, tim đập thành thịch, nhưng cũng cố gắng trấn định tinh thần. nói: - "Đó là buổi sáng tiêu nhân đào đất thấy hòn đá này dễ coi cho nên mang về."

Thanh Thạch trong suốt bóng loáng, bảo quang mơ hồ, bên trong nó giống như lúc nào cũng có diêm lạnh xuất hiện, cho dù là người thường chỉ nhìn qua cũng biết, đây không phải là vật phàm.

Thiếu niên kia trong lúc vô ý phát hiện Thanh Thạch này trên người Lạc Phong, vốn là ... gan hắc có lớn hơn gấp mười, cũng không dám lay động của dê béo, thế nhưng chẳng biết tại sao, tâm hồn hắc như bị ma xui quỷ khiến nên đã lay động Thanh Thạch này làm của riêng.

Lúc này lại bị chương quỹ phu nhân phát hiện, hắc nói là hòn đá nhật được, chẳng qua chỉ là cái chày cái cối mà thôi.

Không nghĩ tới chương quý phu nhân nhìn chăm chăm vào Thanh Thạch hồi lâu, lại trả cho hắn. mắng: "Đúng là đồ tiểu tạp chủng không có tiền đồ, hòn đá như thế này khắp nơi đều có, vậy mà lại coi nó giống như bảo vật. Bánh còn đang hấp, còn không mau vào trông? Nếu như lửa lớn là ta lột da ngươi! Ngươi không cha không mẹ, lão nương có lòng tốt nhặt ngươi về nuôi đã 6, 7 năm rồi bây giờ để cho ngươi ăn không ngồi rồi hả!"

Thiếu niên như được đại xá, cười làm lạnh lập tức chạy vào phòng bếp. Hắn đại nạn không chết, tuy rằng cố gắng trấn định nhưng mà mồ hôi đã ướt đầm toàn thân.

Giờ phút này, hắn chỉ muốn cách xa chương quý phu nhân càng xa càng tốt. Nhưng mà công phu của chương quý phu nhân rất tốt, cách một bức tường, mà thanh âm vẫn như sư tử hổ gầm quanh quẩn ở trong tai của hắn.

Đừng nhìn chương quý phu nhân mà trông tầm thường thực ra lại rất khác với các thôn phụ khác, đó là công phu nói dai thì cực kỳ kinh khủng nói đủ loại nào là tiểu tạp chủng vong ơn phụ nghĩa không cha không mẹ....Thiếu niên kia trông nời bánh bao hấp một chút, sau đó mang theo khăn mặt, bắt đầu quét dọn.

Lúc này trời đã hừng đông mưa phùn lất phất, bão cát mù mịt, làm cho người ta không nhìn rõ cảnh vật phía trước. Long Môn khách sạn này ở chỗ hoang dã cực kỳ nghèo khó, trong vòng 10 dặm cũng không có một thôn trấn nào.

Ngoài Kiểm Hồ Quan là nơi hành cho nên khách nhân ra. Vào quan thường là rất ít. cho dù có khách nhân tới thì cũng phải là lúc hoàng hôn. Thiếu niên này vô cùng chăm chỉ. Sáng nào cũng dậy sớm, quét tước khách điếm sạch sẽ, ngày nào, năm nào cũng như vậy. Trông hắn lại thông minh, biết cách làm vừa lòng khách nhân, cho nên khi hắn lớn, công việc tiếp khách toàn bộ được đặt lên trên vai của hắn.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Nghịch Duyên 2

Thiếu niên vừa mới quét tới đại sảnh, bỗng nhiên mắt cảm thấy hoa lên, vốn đại sảnh trống rỗng chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện ba người. Bọn họ ngồi quây quanh một cái bàn bát tiên, nhưng lại nhìn về những phương hướng khác nhau.

Thiếu niên dụi dụi con mắt, trấn định tinh thần mới biết là mình không phải hoa mắt, trước mắt mình đúng là có ba người ngồi. Nhưng mà hắn bỗng nhiên nhớ lại, hắn chưa từng nhìn thấy người nào, đi vào trong đại sảnh.

Lẽ nào ba người này là yêu tà quỷ vật? Nghĩ tới điểm này, thiếu niên rung mình. Lọng Môn khách sạn ở đây đã nhiều năm, canh xương, bánh bao thịt cũng bán đã không ít, nếu ở đây nói là có ma quỷ hiện hình thì cũng không phải nói khoác chút nào.

Ba người này vóc người trung bình, khuôn mặt vô tình ăn mặc trang phục hết sức kỳ lạ, không giống như những nhân vật ở quanh đây. Khi thiếu niên kia bước vào đại sảnh, ba người đồng thời ngẩng đầu, 6 con mắt vàng sẫm nhất thời nhìn chăm chăm vào thiếu niên.

Thiếu niên thất kinh, chỉ cảm thấy ánh mắt của ba người như 6 thanh vũ khí chém qua thân thể hắn, trong lúc nhất thời trong ngực của hắn cảm thấy đau đớn, nhưng không nói được nên lời. Toàn thân của hắn không còn chút sức lực nào, nhẹ buông tay, ầm một tiếng, thùng nước rơi xuống mặt đất bọt nước văng khắp nơi hắn xoay người chạy vào trong nhà.

Nhưng thiếu niên kia lập tức kinh hãi thất sắc, những bọt nước kia lại tọa thành một bức tường vô hình chắn trước mặt hắn, sau đó bốc hơi thành những làn khói màu xanh, quỷ dị vô cùng.

Hán tử cao gầy nhướng mày, tay trái bắt quyết, những làn khói biến mất không dấu vết. Hắn có vẻ không vui nói: "Chúng ta chỉ là tới tìm người, không cần sinh sự! Người thi triển đoạn hồn yên, người khác sẽ lập tức biết là chúng ta đi qua đây. Điều này cũng không quan trọng vạn nhất bị người khác tóm mất người mà tiên sinh muốn tìm thì người có chịu nổi trách nhiệm không?"

Người kia không cho là đúng hừ nói: "Ta đã sớm dùng thần thức lục soát qua, trong khách sạn này chỉ có 3 người, xung quanh đây lại không có người ở, thì người mà tiên sinh muốn tìm chắc chắn ở nơi này. Thế nhưng trong khách sạn này chỉ có ba người, hai người già thì khẳng định không phải chỉ có tiểu tử này mới có chút khả năng. Nhưng mà người xem, quanh thân hắn làm gì có một chút tiên khí nào, sao có thể là người mà tiên sinh muốn tìm? Nếu như không thử bọn họ một chút, vạn nhất mang nhầm người đi, thì đại công lại biến thành đại tội."

Hán tử cao gầy trầm ngâm nói: "Đúng là có đạo lý, tiểu tử này đúng là quá khác với người mà tiên sinh muốn tìm lẽ nào hắn ẩn giấu? Nếu như chúng ta lại lục soát quanh đây một lần nữa, thì nhất định sẽ tốn không ít thời gian, vạn nhất người của phái khác cũng tới tranh đoạt thì đúng là không hay."

Người kia cười lạnh nói: "Tin tức này cực kỳ bí ẩn, chúng ta tu luyện ở quan ngoại cách nơi này không xa, cho nên mới có thể tới trước. Người các phái khác cho dù có thủ đoạn thông thiên, nhưng khi nhận được tin tức này, lại xa cách thiên sơn vạn thủy. muốn chạy tới cũng không phải là làm ngay được. Mà cho dù có tới, cũng chưa chắc đã phải là nhân vật lợi hại gì, chẳng nhẽ chúng ta lại không đối phó được? Mà cho dù có là nhân vật khó

chơi, nếu chúng ta đã tới trước, thì họ cũng phải nể mặt tiên tình chúng ta sợ cái gì."

Câu này của hắc mới chỉ nói được một nửa thì bên ngoài đã vang lên một âm thanh ôn nhu, quyến rũ: "Sầu Thạch tiên sinh thể diện đương nhiên là lớn, thể nhưng danh tiếng của ba vị anh hiệp ra sao, tiểu nữ chưa từng được nghe qua?" Câu này mang theo ngữ âm Giang Nam, tuy ôn nhu vô cùng, nhưng dường như lại mang theo một cô ma lực kỳ dị.

Thiếu niên kia nghe xong, chỉ cảm thấy thanh âm này xâm nhập thẳng vào xương cốt của hắc làm cho toàn thân hắc mềm nhũn. Mà đầu chỉ có như vậy, âm cuối của thanh âm này giống như chui từ đất lên, làm cho trong bụng thiếu niên này xuất hiện một luồng khí nóng chạy thẳng lên óc.

Trong đầu thiếu niên này ầm vang một tiếng, lập tức trong thiên địa lúc này, chỉ có một thanh âm kia quanh quẩn, hắc không tự chủ được, đi tới chỗ thanh âm kia. Nhưng khi vừa đi được một bước, trong ngực lại xuất hiện một dòng khí lạnh, trực xuất thanh âm kia ra ngoài.

Thiếu niên nhất thời tỉnh táo lại, cả người mồ hôi toát ra như mưa, thân hình mềm nhũn. đứng còn không vững. Hắc lão đảo một cái vịn vào cái bàn há mồm thở dốc, chẳng biết là chuyện gì đang xảy ra.

A? Tiểu tử này đúng là không kém, lại có thể không có chuyện gì, đúng thực là hiếm thấy!" Tiếng nói vang lên, ngoài cửa cũng bước vào một nữ tử thướt tha. Mọi người giương mắt nhìn lên, thì cảm thấy trước mặt mình sáng ngời giống như có một ngọn lửa hồng ở trước mắt.

Nữ tử kia tóc búi cao, trán bóng như hoa, mi như xuân Sơn. mắt như thủy thu, lúc ánh mắt lưu chuyên quyến rũ vô cùng đúng là cầu hôn đoạt phách. Nàng mặc một bộ y phục đỏ thắm, giống như một loại gấm vóc, bộ ngực sữa lộ một nửa ra ngoài chỉ phủ lên đó một lớp lụa mỏng, mỗi động

tác giơ tay, nhắc chân đều uyển chuyển tự nhiên, phong tình vạn chủng. Sự mê hoặc này, còn hơn so với Đắc Kỷ vài phần.

Nữ tử này vừa vào khách sạn, hai mắt tức gắt gao nhìn chăm chăm vào thiếu niên. không mấy may...di động.

Thiếu niên kia lúc này lo sợ không yên, dường như cả lực phủ ngũ tạng của mình, cũng bị nữ tử kia nhìn thấu. Nhưng mà hắn lại không cách nào nhúc nhích được, ngay cả ánh mắt cũng không cách mào mé tránh được.

Nàng kia ngưng mắt nhìn trong chốc lát, bàn tay nhỏ vùng lên. ba cái vòng phi thúy trên cô tay va vào nhau, phát ra những tiếng đinh đang thanh thúy, nghe rất là êm tai. Khi ba tiếng đinh đương vang lên, thì sắc mặt của ba người kia biến đổi nhất tề đứng dậy, hai tay nhắc lên, chuẩn bị tư thế.

Thiếu niên kia không hiểu, ba người này đều có mang theo pháp khí tùy thân, nhưng mà mỗi người lúc này lại nắm trong tay một kiện binh khí hình thù kỳ lạ, theo thứ tự là một thanh Ngọc Xích (thước ngọc), một cái Luân Cự Trảm (cưa) và một cái Tử Kim Bát (bát vàng).

Hành động kia của ba người, đương nhiên là lọt vào mắt của thiếu nữ, nhưng nàng lại vươn tay chụp vào thiếu niên, đuôi mày nhướng lên, giống như là gió xuân thổi tới nhẹ giọng nói: "Tiểu đệ này thực sự rất tuấn tú, đúng là một người thực tuyệt vời. Tới đây, đừng sợ, tỷ tỷ mang người tới một nơi rất đẹp, từ nay về sau không cần phải ở nơi hoang dã này chịu khổ."

Ba người sắc mặt đại biến, lặng lẽ liếc mắt nhìn nhau, hán tử cao gầy ho khan một tiếng, đối đáp: "Cảnh Dư tiên tử, tiểu tử này là người mà Sầu Thạch tiên sinh muốn tiên tử muốn mang đi, sợ rằng có chút không ổn đâu."

Nữ tử kia nhẹ nhàng cười. nói: "Người mà Sầu Thạch tiên sinh muốn đều phải chỉ có một người."

Ba người lại liếc mắt nhìn nhau, không nói thêm lời nào, đột nhiên đồng thời giơ tay lên, một thanh Ngọc Xích, cái Luân Cự Trảm và một cái Tử Kim Bát bay lên, trong miệng niệm chú ngữ, tay thì bắt quyết, trong nháy mắt hào quang của pháp bảo tỏa ra bốn phía, kêu lên ầm ầm trời đang u ám, mà lúc này lại sáng rực rỡ!

Tay phải của nữ tử kia đang chụp vào thiếu niên có chậm lại, nhưng tay trái lại Vung lên. Ba cái vòng phi thúy trong tay nàng va chạm điên cuồng giống như là tiếng mưa rào, âm thanh sát phạt này, làm cho ba người kia đứng như tượng đất ở tại chỗ, không động đậy gì nữa.

Nhưng mà nữ tử kia đúng là đã dốc hết toàn lực, mồ hôi trên trán chảy ra như mưa. Nhưng mà nàng vẫn nghiến răng một cánh tay nhỏ dài vẫn chụp vào thiếu niên kia.

Thiếu niên kia chỉ cảm mình như bị vô số xích sắt trói lại, ngay cả cử động một ngón tay cũng không được. Hơn nữa khi cánh vòng phi thúy kia vang lên một tiếng, thì hẳn lại cảm thấy thân hình mình như bị xé ra. Thế nhưng trên người như có vật nặng ngàn cân, hai chân bị ép tới mức đau nhức, chỉ thấy bàn tay kia của thiếu nữ đã đưa tới yết hầu của mình.

Trong lúc nhất thời cuồng phong nổi lên, hào quang bắn ra tứ phía đồng thời lại còn có những âm thanh như sấm động. Thiếu niên kia chỉ cảm thấy lực ép lên thân mình đã nặng vô cùng, như có vô số ngôi sao nhảy múa trước mắt, chẳng nhìn thấy gì từ lâu.

Khi mà thiếu niên sắp không duy trì được nữa, thì cuồng phong trong khách sạn dừng lại, áp lực trên người hẳn biên mất, trong cô họng chỉ cảm thấy cái gì đó ngọt ngọt, bỗng nhiên phun ra một ngụm máu, ngửa mặt gục xuống.

Ngay khi hẳn còn đang mơ mơ màng màng, thì có một thanh âm băng lãnh vang lên: "Người này ta muốn!"

Ở cái vùng khi ho cò gáy này, trong một tiểu điểm hoang dã, nhất thời khách nhân kéo tới ùn ùn!

Thiếu niên lúc này như rơi xuống vực sâu không đáy, hai mắt toàn là bóng tối không có đường quay về, chẳng còn biết tình hình trong khách sạn như thế nào nữa. Tuy rằng mắt không nhìn thấy, nhưng mà hắn có thể nghe, tri giác vẫn còn cảm nhận được.

Mà lúc này, tứ chi của hắn giống như bị chìm vào trong dung nham của địa ngục, có cảm giác như đang bị lửa móng thiêu đốt như kim đâm vào tận xương hăm hận mình tại sao lúc này không ngất đi được cơ chứ.

Thế nhưng con người mong muốn lại thường không được, sự đau đớn lúc này chỉ có tăng không giảm, càng lúc càng kịch liệt. Trong lúc mơ hồ, mũi hắn dường như ngửi thấy mùi khét, những âm thanh ti ti vang lên ở bên tai không dứt.

Đúng là không có cách nào hình đau đớn này. Ngay khi thiếu niên cảm thấy mình sắp không chịu nổi nữa, thì nhất thời có một luồng gió mát thổi vào mặt. Thiếu niên cảm thấy gió mát, thì sự đau đớn giảm bớt, hắn như muốn nâng mình lên, mà đón lấy cơn gió này.

Thiếu niên kia vất vả lắm mới ngừng tự được một chút sức lực còn sót lại, đang muốn nhồm dậy, thì từ đâu đó truyền tới một cỗ lực đạo thật mạnh, ép hắn trở lại mặt đất.

Ngay sau đó bên tai lại vang lên thanh âm Giang Nam ôn nhu: "Muốn hưởng gió mát từ con tiểu tiện nhân Minh Hà kiểm phong kia? Đúng là muốn chết, ngoan ngoãn ở bên cạnh tỷ tỷ, có nóng một chút, nhưng mà nó không đốt chết người đâu."

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Nghịch Duyên 3

Thiếu niên chỉ cảm thấy trên mặt mình chạm vào cái gì đó cực kỳ mềm mại, thoang thoảng có mùi hương đưa tới. Hắn cũng không biết trong lúc cử tử nhất sinh này, mà lại có cái gì nhạy cảm như vậy.

Trong lúc tin thần hoảng hốt nghĩ: "Đã sớm nghe nói tới nữ tử Nam triều thân thể mềm mại, xem ra đúng là như vậy. Vị tỷ tỷ này, tên là cái gì... Dư tiên tử. Ai, đúng là chữ mình biết được quá ít..."

Thiếu niên kia hồn nhiên không biết là trong khách sạn không khí đã cực kỳ trầm trọng, phía trước có một cái Bát đang trong tư thế sắp sửa rơi xuống, nhưng mà nó vẫn cứ đứng yên trên không, không chịu rơi xuống.

Hàn khí trong khách sạn nhiều hơn, lại thêm có một nữ tử đi vào. Nàng mặc bộ đồ đen. trên ống tay áo của hắc bào đã vén lên một ít, để lộ một cánh tay trần trắng như tuyết.

Dung mạo của nàng xinh đẹp tới cực điểm, lạng lừng cũng không ai bằng khuôn mặt nhỏ nhắn gần như trong suốt thân sắc thảo nhiên, toàn thân nàng tản mát ra hàn ý có thể làm băng chết người, nàng giông như một tiên tử được tạc từ một khối băng ngàn năm. Sau lưng nàng đeo một thanh cự kiếm, đôi mắt dường như là màu lam, trên đôi môi còn điểm một chút màu đỏ tía.

Ba gã hán tử thấy thiếu nữ áo đen đi vào, thì lạng lẽ thối lui sang một bên. Bọn họ hoàn toàn không có hứng thú với thiếu nữ lạnh như sương này, mà chỉ để ý tới cự kiếm sau lưng nàng trong mắt toát lên sự sợ hãi, pháp khí nằm trong tay cũng run lên.

Cự kiếm dài bốn xích, rộng chừng bảy thốn, vỏ kiếm màu đen, dường như chứa lực lượng của hắc ám, trên đó còn khắc bốn chữ triện cô “Huyền Minh Phạt Nghịch”.

Cảnh Dư tiên tử thoáng nhìn qua cổ kiếm của thiếu nữ áo đen, sắc mặt cũng biến đổi. Nàng lặng lẽ lui về phía sau một bước, cười nói: "Vân Vũ Hoa, lão nhân của người đúng là không tiếc thứ gì ngay cả cổ kiếm Thiên Quyền cũng cho người, xem ra đúng là bất đắc dĩ rồi. Ta và người mặc dù cùng ở trong Nguyệt Hạ Ngũ Tiên, nhưng lại chưa từng độ sức. Xem ra hôm nay khó tránh khỏi một trận tỷ thí rồi."

Thiếu nữ áo đen lạnh lùng nói: "Nguyệt Hạ ngũ tiên? Nếu như không phải từ nhỏ ta đã xuất sơn hành tẩu, thì sao lại đứng chung với những người như người? Không cần nhiều lời, để người lại, nếu không Thiên Quyền xuất vỏ, tất có sự giết chóc."

Lúc này, hán tử cao gầy vái chào thiếu nữ áo đen, nói:

"Vân tiên tử, thiếu niên này chính là người mà Sấu Thạch tiên sinh muốn, quý phái cùng chúng ta giao hảo, nếu như tiên tử cứ như vậy dẫn thiếu niên này đi, thì ta sợ sẽ khó nói với Sấu Thạch tiên sinh..."

Hai mi của thiếu nữ kia khẽ dựng thẳng lên, tay phải khẽ búng một cái cổ kiếm Thiên Quyền lập tức kêu lên một tiếng vọng tới chính tầng trời tự động nhảy vào trong tay. Nàng lại búng một ngón tay, cổ kiếm giống như nước chảy từ ngân hà xuống mang theo vạn tầng sóng nước Minh Hà, chém thẳng vào hán tử cao gầy!

Hán tử kia cực kỳ kinh hãi trong lúc nguy cấp này thì không tránh kịp nữa, cho nên cắn lưỡi một cái phun một ngụm máu lên Ngọc Xích, sau đó bắm tay, niệm chú, nghênh đón cổ kiếm Thiên Quyền. Hai đồng bạn của hắn cũng giương cao pháp khí cô gắng chặn cổ kiếm Thiên Quyền này.

Vân Vũ Hoa lạnh lùng cười, thể tới của cổ kiếm vẫn không giảm chút nào, hung hăng chém vào ba cái pháp bảo! Trong khách sạn đột nhiên “Ầm” một tiếng nổ vang, dường như mỗi ngõ ngách đều bị nước Minh Hà bao phủ.

Sóng nước Minh Hà đột nhiên hội tụ lại, biến thành một cơn sóng thần! Long Môn khách sạn vốn đã cũ kỹ, làm sao chịu được lực phá hủy này, rầm rã một tiếng vang lên, gỗ vụn bay tứ tung khắp nơi.

Nhưng mà cái cột cờ vẫn đứng sừng sững như lúc ban đầu.

Lúc này từ trong phóng bếp truyền đến hai tiếng kêu thảm thiết, chỉ thấy chương quỹ và chương quỹ phu nhân bị nước Minh Hà cuốn lên cao, rồi rơi xuống mặt đất. Tay chân của bọn họ co rúm lại, không bao giờ ... cử động nữa, mấy cái bánh bao trắng như tuyết rơi bên cạnh.

Bọn họ vốn thấy tình thế không ổn, run rẩy núp ở phóng bếp phía sau, cầu thần niệm phật, nhưng không nghĩ tới Vân Vũ Hoa lại bá đạo như vậy, một kiếm công kích ra gần trăm trượng bọn họ làm sao tránh thoát được chứ?

Trong khoảnh khắc sóng gió tụ lại, hán tử cao gầy mặc xám như đất ngơ ngác nhìn cổ kiếm Thiên Quyền đang chỉ vào cổ họng của mình, giờ hẳn sao dám động đậy nữa?

Ngọc xích trong tay hắn đã chia thành hai đoạn mà pháp khí của hai đồng bạn kia cũng bị chẻ đôi hoàn toàn bị hủy. Trên thân cổ kiếm Thiên Quyền dường như có một luồng hắc khí cứ phun ra rồi lại thu vào, hắc khí trên kiếm phong xẹt qua cổ họng của hán tử cao gầy, lập tức lưu lại một vết máu.

Cổ tay Vân Vũ Hoa khẽ chuyển, kiếm phong của cổ kiếm đã cắt đứt yết hầu của hán tử cao gầy, sau đó lạnh nhạt nói: "Người bây giờ có thể báo lại với Sầu Thạch tiên sinh được rồi."

Hán tử cao gầy sắc mặt tái xanh, chỉ hừ một tiếng nói: "Tốt, tốt. Vân tiên tử, một kiếm ban cho ta hôm nay, ta sẽ nhớ kỹ, chúng ta sau này còn gặp lại, chúng ta đi!" Nói xong ba người mang theo hận ý, xoay người bay lên không.

Một kiếm chém đứt yết hầu, nếu như là người bình thường thì làm sao có thể sống được, nhưng đối với những người tu luyện thành công này mà nói thì đó chỉ là bị thương ngoài da mà thôi chỉ về dưỡng thương mười ngày, nửa tháng là khỏi.

Vân Vũ Hoa chẳng thèm để ý bay lên trời nhìn ba người đang loạn choạng bay đi, sau đó quay lại nhìn về phía Cảnh Dư tiên tử, nói: "Để người lại, người đi!"

Cảnh Dư tiên tử khẽ cười một tiếng, bỗng nhiên lui một bước, một tay kéo thiếu niên kia ra trước. Sau đó mới nói: "Người giống như là thiếu nam nhân vậy, ngay cả một thiếu niên như thế này cũng muốn đoạt! Nhưng mà lúc này hắn đang ở trong tay của ta, nếu như người ra tay, thì ta sẽ giết hắn trước. Người muốn đoạt người, vậy thì đem về một cái thi thể đi!"

Vân Vũ Hoa lông mi dựng thẳng lên, ngón tay băng lãnh nắm chặt cổ kiếm Thiên Quyền lạnh lùng thốt lên: "Sư phụ chỉ bảo ta dẫn người trở lại, chứ nói sống hay chết. Người muốn giết hắn, thì cứ ra tay đi."

Lời còn chưa dứt, cổ kiếm Thiên Quyền đã tạo ra sóng lớn Minh Hà ngập trời cuốn về phía Cảnh Dư tiên tử!

Cảnh Dư kinh hãi vạn lần không ngờ tới Vân Vũ Hoa nói động thủ là động thủ, hơn nữa thể tới của cổ kiếm cực kỳ hung ác, nàng làm sao dám đón đỡ? Dưới tình thế cấp bách, nàng kéo thiếu niên kia ngăn cản trước người, muốn dùng người này làm một cái bùa hộ mệnh tránh khỏi thể kiếm kia.

Vân Vũ Hoa khoe môi nở nụ cười, hừ lạnh một tiếng tay nàng duỗi ra, cổ kiếm Thiên Quyền chột kêu lên một tiếng, thế đi không giảm mà lại tăng đâm thẳng vào ngực của thiếu niên kia!

Nhìn thế kiếm này, chẳng cần phải nói tới kiếm phong mà chỉ cần sóng nước Minh Hà cũng đủ chọc thủng ngực của thiếu niên rồi.

Cảnh Dư rơi vào đường cùng, đành phải đẩy thiếu niên kia ra. dưới chân đột nhiên xuất hiện một đám mây màu hồng quý mị lướt sang một bên, khó khăn tránh thoát khỏi một

Nhắc tới cũng kỳ lạ, thiếu niên kia vừa rời khỏi tay của Cảnh Dư tiên tử, thì những vết bóng biến mất không thấy tăm hơi, thần chí đã tỉnh táo lại. Thế nhưng hắn bị Cảnh Dư tiên tử đầy bay đi, nên ngã xuống đất lộn bảy tám vòng mới dừng lại được.

Từ nhỏ hắn đã làm lụng vất vả, thân thể cường tráng, lại thông minh cho nên lập tức căn rằng cô ném đau nhức, lặng lẽ bò dậy, tìm thời cơ rời khỏi trấn thị phi này. Hắn nhìn về phía sau không xa, ở đó chỉ có một màu đen mờ mờ lung, cùng một màu hồng bất định hiển nhiên là Vân Vũ Hoa và Cảnh Dư đang đánh nhau kịch liệt.

Đạo pháp của Cảnh Dư tiên tử lấy sự biến hóa trong khi dịch chuyển làm chủ đạo, bởi vậy sẽ rất khó thất bại nhưng nàng cũng không dám cứng rắn chống lại cổ kiếm Thiên Quyền, làm như vậy thì tất sẽ bị bại.

Vân Vũ Hoa không muốn dây dưa với nàng đột nhiên nhẩy ra khỏi vòng chiến, một kiếm hướng thiếu niên kia chém tới! Kiếm phong mặc dù cách xa 10 trượng, nhưng mà chỉ cần sóng gió minh hà kéo tới, cũng đủ chém thiếu niên này thành ngàn mảnh nhỏ.

Cảnh Dư khẩn trương cổ tay rung lên, một chiếc vòng phi thúy nhanh như điện bay ra, chắn trước người của thiếu niên.

Khi sóng gió Minh Hà chạm vào chiếc vòng phi thúy, thì có một quang mang màu xanh biếc dựng thẳng lên, giông như một cái tường đồng vách sắt, chặn đỡ sóng gió Minh Hà, sóng gió tan đi, nhưng chiếc vòng phi thúy cũng bị rạn vỡ, ánh sáng xanh mất đi, hiển nhiên là bị hủy.

Cảnh Dư đau xót nhìn cái vòng tay của mình, nhưng cổ kiếm Thiên Quyền lúc này lại đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng

Cảnh Dư chỉ kịp chửi một tiếng: "Tiểu tiện nhân thật ác độc!"

Lúc này, nàng không còn cách nào để tránh né cả. Cảnh Dư tiên tử không còn cách nào khác, là đành phải mạnh mẽ đón đỡ thể công này, nàng hét lên một tiếng, hai chiếc vòng tay còn lại bay ra. đảo mắt đã to như một đĩa tré một trước một sau cản cổ kiếm Thiên Quyền lại. " (Hai luồng quang mang màu xanh biếc lóe lên rồi biến mất, hai cái vòng tay của Cảnh Dư tiên tử hóa thành bột mịn.

Nhưng mà cổ kiếm Thiên Quyền cũng bị ngăn lại, thể đi rất chậm. Cảnh Dư tiên tử tránh thoát được một kiếp.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Nghịch Duyên 4

Vân Vũ Hoa đương nhiên là sẽ không bỏ qua cơ hội này, nàng tiếp tục huy động cổ kiếm, chém giết Cảnh Dư tiên tử. Chỉ trong một thời gian ngắn, Cảnh Dư tiên tử mấy lần gặp nạn.

Lúc này thiếu niên kia đã kinh hồn tửng đảm, thấy hai người chém giết không ngớt, bèn lập tức bỏ chạy. Hắn mới cảm cổ chạy được hơn trăm bước, thì không biết từ lúc này, trước mặt mình không xa, đã có hơn 10 người hiện lên.

Những người này nữ có nam có, cầm các loại pháp khí không giống nhau, nhìn y phục trên người, thì cũng biết là từ ba phương tụ hội lại tại đây.

Một văn sĩ râu dài nhìn thiếu niên, cau mày nói: "Chẳng lẽ là hắn?"

Nữ tử trung niên bên cạnh thấp giọng nói: "Sư huynh huynh xem Cảnh Dư tiên tử và Vân Vũ Hoa tranh đấu kịch liệt như thế kia. thì chắc chắn là thiếu niên này không thể nghi ngờ, nhãn lực của các nàng không kém tới mức nhận sai người!"

Văn sĩ râu dài gật đầu nói: "Lời này đúng là có lý, cứ dẫn hắn về núi trước đã."

Lại có một lão giả mặc trường bào màu xanh. vuốt râu nói: "Lý Thiên quân nói sai rồi. Thất Thánh Sơn tuy rằng thanh danh hiển hách, nhưng nếu muốn dẫn người đi, thì thực sự là không thích hợp cho lắm."

Văn sĩ âu dài lặng lẽ quay đầu, nói: "La Đạo Quân, bản sơn lần này nhất định phải dẫn được người đi, chẳng lẽ Vân Hà Động Phủ lại tính chuyện ngăn cản?"

Lão giả cười nói: "Chỉ là Vân Hà Động Phủ, đương nhiên không cách nào ngăn được chuyện tốt của thiên quân. Thế nhưng nếu tiểu tử này đã quan trọng như vậy, không thể làm gì khác hơn là cùng với Huyền Hương Cốc liên thủ vậy."

Văn sĩ râu dài biến sắc, quay nhìn đám người đang ở bên cạnh. Huyền Hương Cốc đa số là nữ tử, thế lực xa thua Thất Thánh Sơn, nhưng nói quyết của Huyền Hương Cốc biên hóa vô cùng, rất khó ứng phó, sở trường của họ rất thích hợp với đánh lén.

Ba phái tề tụ ở đây, ai cũng mạng ý xấu, hiện giờ lại nói toạc ra như vậy, nên ai nấy pháp bảo cũng cầm ở tay, trong lúc nhất thời hình thành thế giương cung bạt kiếm, vô cùng khân trường.

Đột nhiên một nói tử khí chợt hiện, không biết là ai động thủ trước, nhưng người của ba phái đều bay lên trên không. Chỉ trong một chớp mắt quang mang loạn xạ, pháp khí bay ngang dọc, tranh đấu bắt đầu trở nên kịch liệt.

Ai nấy đều biết thời cơ của mình chỉ có trong thời gian ngắn, nếu như kéo dài thì một khi đối thủ kéo tới, sẽ không làm gì được. Cho nên ai cũng ôm ý niệm tốc chiến tốc thắng xuất thủ toàn là những sát chiêu uy lực cực lớn.

Thiếu niên kia không biết là tại sao sự tình lại như vậy, một bên là Vân Vũ Hoa và Cảnh Dư tiên tử tranh đấu tới hồi sinh tử, một bên là ba phái loạn chiến thành đàn, bảo quang lôi điện bắn ra tứ phía, làm cho cát bay đá chạy, mặt đất thủng lỗ chỗ.

Trông thấy tình cảnh như vậy, làm sao hãn dám chạy xuyên qua? Tay trái của Cảnh Dư tiên tử lúc này đã trì trệ, đạo pháp của nàng vốn thua xa Vân Vũ Hoa, lại bị đối phương hủy mất ba cái vòng tay, lấy đâu ra cái gì chống đỡ cổ kiếm Thiên Quyền, bây giờ mà còn không trốn, thì lát nữa thảo nào cũng hương tiêu ngọc vãn.

Dưới tình thế cấp bách nàng há mồm kêu lên:

"Tiện nhân, người chỉ muốn giết ta, nhưng cũng không cách nào đối phó được với ba phái Thất Thánh Sơn. Vân Hà Động Phủ và Huyền Hương Cốc! Ta với người liên thủ, đoạt người mang đi trước."

Vân Vũ Hoa kiếm thế không chậm chút nào, lạnh nhạt nói: "Nếu người đã gọi ta ba cầu tiện nhân vậy thì để ta khắc lên mặt ba kiếm đã."

Cảnh Dư rơi vào đường cùng, đành phải bấm tay niệm chú, hồng quang chợt hiện, đã xuất hiện ở một chỗ cách đó hơn trăm trượng. Vân Vũ Hoa quay đầu lại nhìn lại, thấy ba phái tranh đấu đã tới mức kịch liệt, hiển nhiên đã không thể ngừng tay, nếu như không hạ thủ thì chậm mất.

Trong ba phái cũng có mấy nhân vật lợi hại ví như Thất Thánh Sơn thiên quân Lý Chi Diệu, tu vi đã đến mức khí định thần nhàn, bảo quang đã luyện tới mức không hiện, đúng là rất khó đối phó.

Đừng thấy ba phái lúc này đang tranh đấu kịch liệt, nhưng nếu như mà Vân Vũ Hoa ra tay cướp người thì ba phái chín phần mười lại liên thủ, ứng phó với nàng trước tiên. Nàng hơi hơi trầm ngâm biết là với tình thế này, với một mình nàng sẽ rất khó mà mang được người đi.

Nàng không do dự nữa, đem Thiên Quyền cổ kiếm dựng thẳng lên, 5 ngón tay trái khẽ vuốt thân kiếm, trong miệng tụng quyết. Chỉ giây lát sau, khi Vân Vũ Hoa niệm chú hoàn tất. cho đột nhiên “Xẹt” một tiếng một kiếm đã dẫn động thủy triều Minh Hà, kéo dài hơn trăm trượng trên trời cao, đánh tới thiếu niên kia.

"Tuyệt đối không thể!"

"Mau cứu người!"

Những tiếng kinh hô liên tiếp trong ba phái vang lên, không ai ngờ Vân Vũ Hoa lại tà nhân như vậy, dám hạ thủ cả với thiếu niên này.

Trong ba phái đương nhiên là có người bản lãnh xuất chúng, khi tiếng hô vừa dứt, đã có mây người nói hạnh cao thâm phi thần lên, nhanh như điện xẹt, đứng trước mặt thiếu niên.

Người đứng mũi chịu sào là Thất Thánh Sơn thiên quân Lý Chi Diệu. Hắn cũng chẳng kịp tê xuất pháp bảo, mà dùng lực lượng của bản thân, can thiệp kiếm hung mãnh của Vân Vũ Hoa.

Nhưng mà ngàn vạn lần cũng không ngờ, khi Vân Vũ Hoa đã xuất một kiếm có uy lực cực đại như vậy, mà vẫn còn có lực lượng điều khiên, một kiếm này xuất ra đã thay đổi đôi tượng mục tiêu không phải là thiếu niên, mà lại là chém tới người trong ba phái!

Thủy triều cuộn cuộn lần thứ hai hiện lên, mang theo tất cả những cái gì có trong trời đất, lao ầm ầm tới vị trí người của ba phái. Mọi người lúc này nhất tề biến sắc, mắt thấy uy lực của sóng biển, trong lòng biết là khó có thể chống đỡ.

Phải biết rằng, đạo hạnh cao thâm đủ để dập tắt lửa trên người thiếu niên kia, thì có dù mình có sử dụng tất cả pháp bảo, lực lượng có thể tự bảo vệ được hay không? Mắt thấy một kiếm này phá không bay tới ai cũng ngưng thân đề khí liều mạng dồn tất cả tu vi của mình lại, tạo thành chân nguyên hộ thể ngăn đỡ một kiếm này.

Lúc này Lý Thiên quân đã bay tới trước mặt thiếu niên, hắn mượn lực của mọi người, thi triển pháp bảo Thất Bảo Vân Nghê tán ở trong tay, một nói thất thái quang mang (vàng sáng bảy sắc) hiện ra, hình như một nói

quang bích (bức tường ánh sáng màu xanh biếc), miễn cưỡng che chắn cho thiếu niên trước sức mạnh của thủy triều, có thể giữ lại cho thiếu niên một mạng.

Nhưng mà hắn không ngờ tới Vân Vũ Hoa lại có kiếm thứ hai nên vừa sợ vừa giận, vội vàng quay về cứu viện đồng môn. Trong lòng hắn biết, giờ quay lại thì đã muộn, mọi người sẽ khó tránh khỏi họa, nhưng cũng đành phải làm.

Hiện giờ chỉ có thể trông chờ vào việc, đồng môn có thể dùng chân nguyên duy trì trong chốc lát, đợi mình về cứu viện. Nếu như đồng môn bị trọng thương tổn hao đạo hạnh, mà cứu được cho thiếu niên kia một mạng dưới kiếm của Vân Vũ Hoa, thì cũng coi như là thành công.

Thế gian luôn thay đổi tám chín phần mười không theo dự tính của con người. Nhưng khi Lý thiên quân vừa mới phi thân trở lại cứu viện đồng môn, thì Vân Vũ Hoa lại dựng cô kiếm lên, chém ra kiếm thứ ba!

Thiên Quyền cổ kiếm lúc này đen kịt như mực, chỉ vừa mới huy động đợt thủy triều thứ ba đã lao ra sâm giết dùng dùng đánh tới chỗ thiếu niên kia!

Lý Thiên quân nghe thấy tiếng sấm nổ, thì sợ hãi vô cùng. Không cách nào duy trì được nét mặt ung dung trầm ổn thường ngày nữa. Phải biết rằng kiếm thứ nhất hắn đỡ được, đã kiệt lực. huống chi lại còn mượn lực của mọi người. V., Vân Vũ Hoa có thể phóng ra kiếm thứ hai đã khiến hắn giật mình vô cùng, nhưng cũng có thể tạm chấp nhận. Tới khi Vân Vũ Hoa chém ra kiếm thứ ba, thì với tu vi ấy, đúng là thâm sâu không thể dò.

Cảnh Dư tiên tử ở phía xa xa, nhìn thấy tình thế như vậy, thì sắc mặt tái nhợt, không còn chút huyết sắc nào nữa.

Lúc này nàng mới hiểu, khi hai người chiến đấu, Vân Vũ Hoa không dốc hết toàn lực, chắc là do cố kỵ các phái rình lén. Nếu như nàng ta dốc toàn

lực, thì sợ rằng nàng đã hương tiêu ngọc vãn. hôn phi phách tán từ lâu rồi.

Vân Vũ Hoa liên tiếp phát ba kiếm, người trong ba phái đều lâm vào tình trạng hiểm nghèo, chỉ còn cách dốc hết sức chống đỡ thế công, lấy đầu ra sức mà đánh trả.

Hiện giờ bọn họ đã loạn vô cùng, ốc còn không mang nổi mình ốc, thì lấy đầu ra lực chiêu cô cho thiếu niên kia? Chắc chắn là hăm sẽ bị nước Minh Hà ăn mòn xương cốt, thực hồn đoạt phách vạn kiếp không được siêu thoát.

Trong lúc tình thế nguy cấp, từ trên không trung bỗng truyền tới một tiếng thở dài một thanh âm như chuông vang lên: "Thiện tai thiện tai Vân tiên tử tuổi còn trẻ mà sao sát khí lại nặng như vậy, chắc là dưới cổ kiếm Thiên Quyền, cũng có không ít oan hồn?"

Lời vừa dứt, thì trên người thiếu niên xuất hiện một tầng phạn văn đại chú (chú ngữ bằng chữ phạn), tạo thành một tầng kim quang sáng như ngọc lưu li. Kim quang vừa hiện, Minh Hà đã vọt tới, đụng luôn vào Kim quang.

Đột nhiên, mấy chữ phạn văn đại chú bỗng nhiên sáng bừng lên, sóng nước Minh Hà vốn có thể như sấm sét đã dừng lại tựa như thủy triều rút xuống biên, biên mặt không thấy tăm hời.

Nhưng ánh sáng có mấy chữ phạn văn đại chú thì lại không mất, chỉ mờ mờ đi, khó tìm thấy tung tích. Một kinh kinh thiên của Vân Vũ Hoa, cuối cùng cũng được ngăn cản. Chỉ trong một thời gian ngắn, sự sống chết của thiếu niên, đã biến đổi mấy lần! Tất cả, là phúc? Hay là họa?

Khi một kích kia thất bại Vân Vũ Hoa không còn duy trì được biểu tình lạnh nhất nữa, mà dựng đứng cô kiếm Thiên Quyền chỉ xéo bầu trời lạnh nhạt nói: "Hay cho Đại Bi Bàn Nhược Chú, người tới có phải là Nam Sơn tự Tuệ Hải đại Sư?"

Câu nói của Vân Vũ Hoa. giống như đất bằng dậy sóng làm cho người trong ba phái cả kinh, chỉ biết hai mặt nhìn nhau.

Nam sơn tự truyền thừa đã hơn ngàn năm trong chùa cao tăng đại đức, diệu pháp thượng sư tăng tăng lớp lớp, là một trụ cột của chính nói. Nếu như bản vẽ thanh thế thì chỉ kém có baphái Nói Đức tông. Vân Trung Cư, Thanh Khư Cung mà thôi.

Mà Tuệ Hải đại sư lại là cao tăng đặc nói của Nam Sơn tự, đã nổi danh qua hơn trăm năm. Bình thường cao tăng đặc nói của Nam Sơn tự ra ngoài rất ít, may Tuệ Hải đại sư lại tới nơi biên ải hoang vắng chắc chắn là vì thiếu niên này.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Nghịch Duyên 5

Từ trên không trung truyền tới tiếng hét lớn, giống như là sư tử gầm, sấm sét vang: "Yêu nữ to gan, pháp huy của Sư phụ ta, người có thể tùy tiện gọi hay sao?"

Vân Vũ Hoa cười lạnh một tiếng nhìn lại phía đó, thì thấy kim quang đã biến động hiện lên 3 thân ảnh.

Ở giữa là một vị lão tăng trên người khoác một cái áo cà sa đỏ thẫm mạ vàng trên cổ đeo một chuỗi Nam Hải trầm hương châu, trong tay cầm Cửu Hoàn Kim Cương phục ma trượng phật quangân hiện, bảo vật trang nghiêm, quả nhiên là Nam Sơn Tuệ Hải. Bên trái lão là một trung niên tăng nhân xem ra là đệ tử của hắn. Người quát vừa nãy đúng là vị trung niên tăng nhân thân hình to lớn này.

Vân Vũ Hoa thản nhiên nói: "Tuệ Hải đại sư không ngại gian khổ, thiên sơn vạn thủy tới đây, lẽ nào chỉ vì một yêu nữ như ta? Sợ rằng đại sư cũng tới vì thiếu niên này. Cùng là cướp người, như vậy thì cao tăng như ngài làm gì có tư cách chỉ trích người khác?"

Tuệ Hải rủa mi không nói không ngừng niệm phật hiệu, đệ tử cao lớn bên cạnh hắn không nhin được nữa, tiến lên một bước, quát lớn: "Yêu nữ chó có ở đây hồ ngôn loạn ngữ! Tấm lòng từ bi của sư phụ ta sao có thể nghi ngờ, sao có thể ngồi nhìn thiếu niên vô tri này rơi vào tay của yêu tà! Người còn dám phỉ báng mê hoặc người khác, đừng trách bảo trượng vô tình!"

Vân Vũ Hoa nhìn chăm chú vào tăng nhân này một hồi lâu, nàng thu hồi kiếm, định thần nhìn chăm chú vào tăng nhân này. Tăng nhân này tâm hồn

không được tự nhiên. cảm thấy trong lòng huyết khí cuộn cuộn, mê mẩn nói: "Nàng như vậy... nhìn ta như vậy, không biết là vì sao? Chẳng lẽ nói."

Sau một lát, đôi môi anh đào của Vân Vũ Hoa hé mở, thản nhiên cười, băng tuyết trên khuôn mặt tan đi đất đai lại hơi xuân, tăng nhân kia nhìn thấy như vậy thì tâm thần kích động không thê rời đôi mắt.

Ngay sau đó, nàng hương tăng nhân này ôm nhu nói:

"Đại sư nếu đã nói bảo trọng vô tình vậy thì xin chỉ giáo một chút đi? Vũ Hoa mặc dù phải liên tiếp chiến đấu, thần khốn thân bì (tinh thần bị quấy nhiễu, thân thể mệt mỏi), nhưng nếu dùng 10 kiếm mà không chém được cái đầu bóng của đại sư xuống, Vũ Hoa cam nguyện tự sát tạ tội ngài thấy thế nào?"

Tăng nhân kia khuôn mặt đỏ lên, mê mẩn biến mất, nhưng lại thay vào đó là sự tức giận vô cùng. Cho dù như vậy, hãn cũng không dám cùng Vân Vũ Hoa đơn độc đối chiến. Vừa rồi thấy oai lực một kiếm ủa nàng chỉ e là chưa tới mười kiếm, có khi dùng tới ba kiếm, thì hãn đã viên tịch rồi.

Dù sao hãn cũng là danh gia đệ tử, chuyện như vậy cũng có thể nhận biết được. Nhưng Nam Sơn tự là danh môn chính đạo không thể lấy nhiều đánh ít. Tăng nhân này mặc dù tức giận đến run cả người, nhưng cũng không dám lên tiếng trả lời.

Trong lúc hãn tiến thoái lưỡng nan, xấu hổ vô cùng, từ trên không trung lại truyền tới tiếng cười nhạt: "Đông Đô Lạc Dương đột nhiên có Tử Hỏa Thiên Lô rơi xuống thiên hạ to lớn, gieo quẻ là đoán được âm dương, người biết thiên cơ, không chỉ có mấy giáo phái yêu tà của các người! Ta nếu như không tới, chẳng phải là tiện nghi cho loại yêu nghiệt các người, tùy ý ở đây làm loạn hay sao?"

Trong khi tiếng nói còn vang lên, thì từ trên không trung đã hạ xuống một đạo tường vân, trong mây ẩn hiện có hơn 10 người, toàn là nhân sĩ của

giáo phái chính đạo. Lý Chi Diệu biến sắc, thấp giọng nói: "Chuyện hôm nay không thể làm nữa rồi. chúng ta đi."

Hắn vung tay lên, mang theo người của Thất Thánh sơn chậm rãi rút lui. Hắn đã đi, hai phái còn lại cũng không ở lại, đông thời rời đi. Vậy còn Cảnh Dư tiên tử thì sao? Nàng vốn đã thấy thời cơ không ổn, yên lặng rời xa từ lâu. Lúc này chỉ còn mỗi Vân Vũ Hoa chông kiêu, đứng một mình nơi đây.

Vân Vũ Hoa xung quanh một vòng thấy mọi người trong chính đạo đều giương mắt hô, hiển nhiên là ai cũng có sự đề phòng lẫn nhau, cho nên cười lạnh một tiếng, dứt kiếm vào vỏ, xoay người định rời đi.

Đột nhiên có một trung niên nữ tử kêu lên: "Yêu nữ chớ đi! Người đã thương người vô tội hại tính mạng của họ, vậy mà cứ định như vậy rời đi hay sao?"

Vân Vũ Hoa dường như không nghe thấy, thân hình phiêu nhiên bay lên, chậm rãi rời đi, hoàn toàn không coi sự khiêu khích của trung niên nữ tử kia vào mắt. Nữ tử kia tức giận hăng giọng, nhưng thấy đồng bạn xung quanh không nói câu nào, nàng đương nhiên cũng không dám đơn độc đuổi theo. Nghiên rằng nghiên lợi nửa ngày, cũng chỉ đành âm thầm nuốt hận vào trong lòng?

"Chư vị đạo hữu, hôm nay chính là ngày vui của tệtông cho nên không muốn thấy tai ương đổ máu. Vân Vũ Hoa tuy rằng liều lĩnh, nhưng cũng biết tiến thoái. Khẩn cầu các vị nể mặt tệtông hôm nay tạm thời buông tha nàng không biết ý của các vị đạo hữu ra sao?" Thanh âm hồn hậu dễ nghe vang lên.

Lúc này có một đạo Tử Hà (mây tía) ở giữa không trung hiện lên, bảy màu giao thoa cảnh trí huyền diệu không nói hết. Ở giữa có hơn 10 người hiện ra gió nhẹ chuyển động.

Ở giữa có một vị chân nhân trên đạo bảo có thêu mặt trời Đông Hải, phía sau đeo một cái Thanh Đông cô kiêu, trên mặt hiện bảo quang bộ râu dài phất phơ theo gió, tiên phong đạo cốt, chỉ nhìn là có thể nhận ra ngay.

Người trong chính đạo sắc mārkhē biến, ai nấy đều ghé tai vào nhau, thấp giọng

Tuệ Hải thấp giọng niệm một tiếng phật hiệu, hai hàng mi dài nhướng lên, chậm rãi nói: "Hóa ra là Đạo Đức tông Tử Dương chân nhân thất lễ thất lễ. A. Ngọc Hư chân nhân và Thái Vi chân nhân cũng đã tới, đúng là khó gặp. Ba vị chân nhân di dời tiên giá tới đây, tuy chỉ nói đây là hoang cảnh nơi tái ngoại nhưng cũng sẽ trở thành tiên cảnh."

Tử Dương chân nhân chấp tay đáp lễ, cười nói: "Tuệ Hải đại sư quá khen, đạo học của ta còn thấp, không nhận nổi hai chữ chân nhân."

Đạo Đức tông vốn là tông phái đứng đầu chính đạo, ở Tây Huyền Sơn xây Thái Thượng Đạo Đức Cung lịch sử đã có hơn 3000 năm. Đạo Đức tông có 3 động tiên, chủ mạch có chín chi, các chi thứ là 60, đạo đồ ba vạn khí thể bao trùm khắp thiên hạ. Chương giáo Tử Vi Chân Nhân công tham tạo hóa đạo hạnh viên mãn đã hơn 30 năm không rời Thái Thượng Đạo Đức cung một bước.

Tục truyền Tử Vi Chân Nhân đã tu luyện hơn trăm năm, sớm có hi vọng phi thăng, nếu nói ra đúng là đệ nhất nhân trong chính đạo hiện nay. Tử Dương chân nhân, Ngọc Hư chân nhân và Thái Vi chân nhân đều là người đứng đầu một mạch của Đạo Đức tông, cũng là những nhân vật thanh danh hiên hách hiện nay.

Các nhân vật tầm thường muốn gặp một lần cũng khó khăn, hôm nay ba vị chân nhân lại đồng thời tới khó tránh khỏi thanh thế rầm rộ. Mười vị đệ tử mà ba vị chân nhân mang theo, tu vi cũng không phải là bình thường,

mỗi người đều có tài riêng hiển nhiên là có chuẩn bị mà tới, trong khi các phái khác toàn là vội vã tới.

Lúc này Đạo Đức tông đến đây với quy mô như vậy, thì tiên cơ đã chiếm hết thể cục đã sớm nằm trong tay. Bạ vị chân nhân đồng thời xuất hiện ở nơi hoang dã này, ý đồ như thế nào, ai nấy đều có thể biết.

Chỉ là Tuệ Hải vẫn hỏi: "Tử Dương chân nhân vừa mới nói hôm nay là ngày vui của quý tông không biết là ngày vui từ đâu tới?"

Tử Dương chân nhân nhìn xung quanh một vòng sau đó mới mỉm cười đáp: "Chuyện vui thứ nhất, là chương giáo của tông ta Tử Vi Chân Nhân giờ Thìn hôm qua đã xuất quan."

Mọi người lập tức “a” lên một tiếng, tiếp tục nghị luận, ngay cả Tuệ Hải đại sư nghe vậy cũng mở lớn hai mắt đôi mi dài không gió mà đung đưa.

Tử Vi Chân Nhân bế quan hơn 30 năm, lần này xuất quan, đúng là một đại sự oanh động chính đạo. Từ lúc chân nhân bế quan cho tới nay, thì đã có tin đồn là Tử Vi Chân Nhân thanh tu, tìm ta phương pháp bạch nhật phi thăng. Lúc này xuất quan chắc chắn là đã đạt được ước nguyện, có khi lại muốn phi thăng.

Trong lịch sử tu luyện của chư giới (các giới, ý nói là đạo, tăng ma, yêu...), thì người phi thăng gần đây nhất chính là Thanh Khư Cung Thanh Linh Chân Nhân. Thanh Linh Chân Nhân tính ra tu luyện ở Thanh Khư Cung cũng không được bao lâu, thuở nhỏ hăn vô cùng thông minh, lại có trí tuệ, chỉ nhìn các loại cô kinh đạo tạng một lần là không thể quên, có thể đọc lại vanh vách. Người này có nghị lực lớn, chịu đựng nổi khổ mà người khác không chịu được, đồng thời có một quyết tâm lớn, đó là nguyện phò độ cho những người mê muội trong thiên hạ.

Sau này. khi mà đạo hạnh của Thanh Linh Chân Nhân ngày một thâm hậu, lại tích được công đức vô số. có được sự chỉ dẫn của tiên nhân học

được bí quyết vô thượng khô tu hơn ba mươi năm cuối cùng cũng phi thăng.

Từ sau khi Thanh Linh Chân Nhân vũ hóa phi thăng có lưu lại bốn quyển Thượng Hoàng Kim Lục, ngoài ra còn để lại một số đồ vật, đó chính là ngọc bội tùy thân của Thanh Linh Chân Nhân, nó đã nhiễm tiên khí mà tự thông linh, lại càng đáng sợ hơn, chính là pháp khí tiên kiếm của lão.

Thanh Khư Cung vốn là một tiểu quan đã suy yếu lâu ngày, nhưng khi Thanh Linh Chân Nhân phi thăng, người ngưỡng mộ như thủy triều không dứt, người cầu đạo lại liên miên bất tuyệt, cho nên trở thành một trong những đại phái.

Nhưng mà chuyện Thanh Linh Chân Nhân phi thăng đã là chuyện của hơn ngàn năm trước. Cho dù Tử Vi Chân Nhân đạo hạnh còn chưa đủ, công đức chưa viên mãn, nhưng cũng sẽ kết được chính quả thành tiên.

Tu vi tối thiểu có thể đứng vào hàng ngũ tán tiên, đó cũng là việc trọng đại của chư giới tu luyện trong hơn ba trăm năm qua. Đạo Đức tông cho dù là nhân tài hay là kinh điện, tàng thư, tiên khí đều đứng đầu. Lại có Tử Vi Chân Nhân tu thành chính quả địa vị của Đạo Đức tông sẽ tăng thêm một bậc, trong vòng hơn trăm năm nữa, địa vị đứng đầu chính đạo sẽ không suy chuyên. Tuệ Hải niệm một tiếng phật hiệu, hưởng Tử Dương chân nhân nói:

"Tử Vi Chân Nhân xuất quan chính là một đại sự trong chính đạo ta, từ nay về sau Đạo Đức tông đứng đầu chính đạo, thiên hạ yêu tả sẽ không dám tác loạn. Sau khi trở về, ta sẽ báo cáo phương trượng chọn ngày tới Tây Huyền Sơn, chúc mừng Tử Vi Chân Nhân công hạnh Viên mãn."

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Nghịch Duyên 6

Người trong chính đạo lúc này mới phục hồi tinh thần, đều hướng Tử Dương chân nhân chúc mừng. Bọn họ cũng không phải là hạng người ngu muội vốn ý niệm trong lòng chỉ hướng về thiếu niên kia, bây giờ thấy người của Đạo Đức Tông đến đây với quy mô như vậy, thanh thế thực sự là quá mức hùng mạnh, công mình tới đây đã thành công dã tràng.

Tử Dương chân nhân thấy người của bốn phương thờ dài, vui vẻ tiếp nhận lời chúc mừng của mọi người, sau đó nói: " Tử Vi Chân Nhân xuất quan không chỉ là chuyện mừng của Đạo Đức tông mà là chuyện mừng của chính đạo. Từ nay về sau quần tà bị chấn nhiếp, thiên hạ thái bình đó mới là chuyện mừng. Có được lời mừng của các vị đạo hữu trong thiên hạ. Tử Dương thay mặt chưong giáo tiếp nhận, nhưng đây lại không phải là chuyện mừng duy nhất."

Tử Dương đột nhiên chuyển hướng câu chuyện. Mọi người lúc này bắt đầu bình tĩnh lại, trong lòng biết là câu nói tiếp theo mới là câu mấu chốt của Tử Dương chân nhân.

Tử Dương chân nhân ngừng lại một chút, cười nói: "Tử Vi Chân Nhân sau khi xuất quan có nói với ta ngày chưong giáo viên mãn không còn xa, cho nên dự định tìm người kế thừa y bát."

Nghe được câu này, mọi người hai mặt nhìn nhau, ai nấy đều có sự vui mừng.

Nói tới chuyện Tử Vi Chân Nhân thu đồ đệ. thì đúng là một việc trọng đại. Tử Vi Chân Nhân đã qua trăm tuổi tu đạo cũng đã hơn 90 năm, làm

chưởng tông hơn 40 năm, chưa từng thu nhận một đồ đệ nào cả. Nay lão đặc biệt bế quan hơn 30 năm, đệ tử trong chính mạch toàn là do tông trưởng bát mạch hướng dẫn. Cũng bởi vậy mà bát mạch hưng thịnh, nhân tài xuất hiện lớp lớp, chính mạch lại điêu linh.

Nhưng khi Tử Vi Chân Nhân xuất quan lại bắt đầu thu đồ đệ, đây đương nhiên là một đại sự. Cho dù là ai mà nhận được tiên quyết của Tử Vi Chân Nhân thì tu luyện mười đời cũng không hết.

Bỗng nhiên trong đám người có một vị phụ nhân giọng the thé nói: "Người mà Tử Vi Chân Nhân định truyền thụ, không lẽ lại là thiếu niên này?"

Câu hỏi này đúng là vô lễ, nhưng Tử Dương chân nhân tu vi cao thâm, công phu hàm dưỡng (kiềm chế) hơn người mỉm cười đáp: "Đúng là người này."

Đêm lúc này, người trong chính đạo mới ồ lên, ai cũng phẫn mộ. Nhưng mà ngại có ba vị chân nhân của Đạo Đức tông ở đây, mọi người chỉ dám nghị luận riêng một lát sau thì mới lắng xuống.

Tuy nói mọi người ngại uy danh của Đạo Đức tông không muốn chất vấn trực tiếp, nhưng vẫn có một lão giả đứng ra, vuốt râu nói:

"Đạo Đức tông đứng đầu chính đạo, đại danh của các vị chân nhân, ta đã cửu ngưỡng từ lâu. Tử Vi Chân Nhân công đức viên mãn lại càng là tấm gương điển hình cho ta noi theo. Mọi người đều là đồng đạo, tề tụ nơi hoang dã này, thậm chí ngay cả tà ma ngoại đạo cũng tụ tập ở đây, tranh đấu náo loạn một hồi vì cái gì ai cũng hiểu hết. Ta cũng không nói quanh co làm gì, cứ nói thẳng thiếu niên này lai lịch không tầm thường. Mọi việc luôn có thứ tự đến trước và sau, nếu Tử Dương chân nhân muốn mang thiếu niên này đi. Hắc hắc, tuy rằng thanh danh của Đạo Đức tông tuy lớn,

Tử Vi Chân Nhân đạo hạnh mặc dù sâu, nhưng cũng chỉ sợ là có chút không thích hợp!"

Tử Dương chân nhân quả nhiên đạo hạnh cao thâm, khí độ, hàm dưỡng không người bình thường có thể sánh bằng. Tuy người trước mặt này chỉ trích Đạo Đức tông cây thế hiệp người, nhưng cũng chẳng làm hấn tức giận chút nào.

Nhưng Ngọc Hư chân nhân lại mở miệng nói: "Các vị đạo hữu, đây là ước nguyện của chương giáo chúng ta trước lúc phi thăng. Ta đúng là có chút khó dễ, mong các vị đạo hữu thông cảm."

Lời này vừa nói ra, mọi người lại bắt đầu phẫn nộ, một đại hán nói to:

"Thông cảm? Quý tông tự gặp chuyện khó xử, lẽ nào chúng ta cũng không khó xử? Tại sao quý tông không thông cảm cho sự khó xử của phái ta, tại sao không đem thiếu niên này để lại? Chân nhân chỉ nói từ thông cảm, thì quá đơn giản rồi!"

Ngọc Hư chân nhân lạnh nhạt nói: "Thiếu niên này chính là đồ đệ do Tử Vi Chân Nhân chỉ định, hấn có thân thể lai lịch gì. sau khi về môn phái chúng ta sẽ điều tra sau. Hiện giờ chúng ta chỉ cần tuân theo khẩu dụ của chương giáo mà hành sự thôi."

Đại hán giận dữ mồm: "Chân nhân chối thật sạch sẽ!"

Ngọc Hư chân nhân nói: "Ta cũng chỉ là phụng mệnh mà đến, không muốn phụ sự nhờ vả của chương giáo. Nếu như chư vị một lòng gây khó dễ, thì đúng là phải đắc tội rồi."

Người trong chính đạo nghe Ngọc Hư Chân Nhân nói như vậy, có ý là dùng binh khí nói chuyện, thì ai nấy đều yên tĩnh lại mọi người đều nắm binh khí chuẩn bị phù chú, tình thế hết sức căng thẳng.

Nhưng mà nhân số của người trong chính đạo đông gấp mấy lần Đạo Đức tông nhưng trừ Tuệ Hải có thể đánh với ba vị chân nhân một trận, thì không còn ai địch nổi ba người này. Nếu như trận đánh này diễn ra, thì quả thực thua nhiều thắng ít.

Keng một tiếng thanh minh, bảo kiếm của Ngọc Hư Chân Nhân đã ở trong tay!

Người trong chính đạo kinh hãi đều đề cao tinh thần, tụ khí trong lúc nhất thời bảo quang tận trời tiên văn lượn lờ, thoát nhìn rất náo nhiệt. Chỉ có Tuệ Hải đại sư là một lòng niệm phật.

Ngọc Hư chân nhân cười nhạt một tiếng, thất sắc quang mang trong tay chợt lóe lên, bảo kiếm lại thu vào trong vỏ, sau đó thản nhiên đứng tại chỗ. Chẳng có một chút sát khí nào. Người trong chính đạo rất là kinh ngạc, nhất thời đứng im tại chỗ. Mọi người trong lòng biết rõ, hiệp này, bọn họ đã đại bại trong tay của Ngọc Hư Chân Nhân.

Tử Dương chân nhân bỗng nhiên cười nói:

"Đạo Đức tông tuy rằng hưng vượng, nhưng cũng không bao giờ lay thê đề người. Như vậy đi, các tông trong chúng ta đều hỏi thiếu niên này một câu, nếu như hãn nguyện ý đầu nhập vào phái nào, thì sẽ là đệ tử phái đó, có được không? Vật trong thiên hạ, chỉ người có đức mới có được. Đạo Đức tông ta sẽ đặt câu hỏi cuối cùng."

Lần này đến phiên người trong chính đạo hai mặt nhìn nhau, nhưng trời ban chuyện tốt như thế này, chẳng có ai cự tuyệt, cũng chẳng có ai dị nghị. Thiếu niên kia vẫn đứng im tại chỗ, lúc này hãn thấy từ trên bầu trời hạ xuống hơn mười vị thần tiên, đứng cách đỉnh đầu mình mười tượng đang nói những thứ gì đó.

Thế nhưng hãn chỉ thấy những người này mở miệng, chứ hoàn toàn không nghe thấy họ nói gì, vẻ mặt rất là nghi hoặc không biết đáp lại làm

sao.

Các tiên nhân kia thất vọng rời đi, trong lòng hân càng lúc càng loạn, may mà có một vị đạo sĩ, mặc tiên phục uy nghiêm mở miệng nói lúc này thì hân nghe rõ như tiếng chuông thanh minh. âm thanh đôn hậu vô cùng.

"Người có muốn đầu nhập làm môn tường của Đạo Đức tông chúng ta, tu luyện Thái Hư Kim Đan Chi Pháp, ngửa đầu thấy ánh sáng mặt trời, cúi đầu nhập vào nguyệt châu, tìm hiểu đại đạo?"

Thiếu niên cứng họng, hân đầu biết cái gì mà môn tường cái gì là Thái Hư, lại còn

mặt trời mặt trăng?

Trong lòng lo lắng là mình nói sai tiên nhân lại phảy tay bỏ đi, nếu lần thứ hai bỏ lỡ phúc duyên làm sao thoát được khổ hải. Hân gấp tới mức mồ hôi như mưa, chẳng biết trả lời như thế nào cho phải thì đột nhiên có một thanh âm tinh tế truyền vào trong tai:

"Chân nhân muốn thu người làm đồ đệ, dạy người trường sinh bất tử, truyền thụ bí quyết vĩnh hưởng phú quý, hỏi người có đồng ý hay không?"

Thiếu niên kia tuổi tuy nhỏ, nhưng cũng ứng phó mấy năm với khách nhân, lừa được vô số dê béo, thì sao lại không ứng phó được với chuyện này?

Lúc này hai chân hân quỳ xuống đất, dập đầu bình bịch, dùng toàn bộ sức lực kêu lên: "Đệ tử nguyện ý! Nguyện ý! Cầu thần tiên ân điển!"

Kết quả như vậy, trên nét mặt của Đạo Đức tông ai nấy đều vui mừng, mà người trong chính đạo lại cực kỳ thất vọng. Nhưng đây là thua trong đánh cuộc, ai dám nói gì hơn. Chỉ là phản ứng của thiếu niên vừa rồi hết

sức kỳ quái nêu nói ba tên lão đạo kia không động tay, động chân tay thì ai mà chịu tin.

Thế nhưng ba vị chân nhân của Đạo Đức tông còn đứng đây, trừng mắt nhìn mọi người, mà cho dù họ đã hạ thủ, thì với thủ đoạn quỷ thần khó dò, có tìm cũng chẳng ra dấu vết gì. Người như Tuệ Hải đại sư còn không nhận ra nổi thì đủ thấy, công lực của ba vị chân nhân thâm sâu như thế nào!

Mọi người tuy rằng hận nghiêng răng nghiêng lợi, thế nhưng ba vị chân nhân đã khéo tay như vậy, thì cho dù có trở mặt, cũng chỉ có kết cục là máu rơi miền tái ngoại. Không còn cách nào khác, mọi người đành oán hận rời đi, trong lòng tất nhiên là hận Đạo Đức tông tới tận xương tủy.

Tuy rằng biết rõ mắng chửi trong lòng không chết người, thế nhưng vẫn không nhịn được mà làm chuyện vô công, từ trong đáy lòng mình liên tục chửi ba lão mũi trâu chết bầm. Những từ đặc sắc trong đó thế nào, chắc là không cần nhiều lời.

Tử Dương chân nhân chờ cho người trong chính đạo đi xa, lúc này mới phân phó một đệ tử công thiếu niên kia, huy động bảo quang tường vân bay về phía Tây Huyền Sơn.

Lần này chính tà các phái tụ hội miền tái ngoại, tuy nhân số không nhiều lắm nhưng toàn là người có lai lịch, các động phủ, môn phái đứng sau lưng không thể coi thường. Lần tranh chấp này đã làm cho oán hận chồng chất, chuyện ngày sau chắc chắn sẽ

không thể thiếu.

Nhưng mà hiện tại ở nơi hoang dã miền tái ngoại khi mọi người tản đi. Trong thiên địa, chỉ còn duy nhất một chiếc cột cờ cô liêu, lá cờ có thêu chữ Long Môn khách sạn vẫn đang bay phấp phật trong gió.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Đạo Đồ 1

Tây Huyền Sơn là một trong số 3 ngọn núi cao nhất, theo như truyền thuyết thì nó có chu vi 3000 dặm, đỉnh chọc xuyên mây, là nơi hội tụ của thần tiên. Lại có người nói nơi này là nơi là thượng tiên sai các tiên nhân xuống cai quản, có thể nói nó là thế ngoại đào nguyên (chốn đào nguyên ngoài trần thế), là nhân gian tiên lâm (rừng

tiên ở nhân gian). Người ta còn nói có người từng lỡ chân đi vào nơi đây, cơ duyên chợt đến, vô tình gặp được tiên nhân cho nên học được thuật trường sinh.

Tất cả những chuyện này, hầu như toàn là truyền thuyết, không có chứng cứ nào chứng minh cả, nó chỉ là những câu chuyện được lưu truyền trên phố, là đề tài câu chuyện cho những người tiểu thương hoặc nơi trà dư tửu hậu. Trong đó lại có rất nhiều chỗ khiên cưỡng, bịa đặt, đương nhiên là không cần tìm hiểu gì thêm.

Về phần Thái Thượng Đạo Đức Cung của Đạo Đức tông có phải là được xây dựng ở Tây Huyền Sơn là một trong thập đại động tiên, từng là chỗ của tiên nhân trú ngụ hay không thì cũng không có gì chứng minh cả. Nhưng mà lại không thể phủ nhận. Thái Thượng Đạo Đức Cung được xây dựng ở Tây Huyền Sơn, chính là động tiên mà người tu luyện hướng tới.

Tây Huyền Sơn có rất nhiều dải núi kéo dài liên miên bất tuyệt, chu vi có thể đạt tới hơn 1000 dặm, nối tiếp với vô số danh sơn, chính là nơi địa mạch hội tụ, là chỗ cho linh vật tập trung Tây Huyền Sơn có thể nói là trái tim cho toàn bộ địa mạch hội tụ. Thế núi của Tây Huyền Sơn hiểm mà

không khô khan, nó là một ngọn núi thẳng tắp, như viết chữ lên mây, trên có suối chảy róc rách.

Trên dãy núi cây cối sum xuê tươi tốt, kỳ hoa dị thảo ở đâu cũng có thể gặp. Có rất nhiều thác nước, khe suối làm nổi bật chúng giữa chốn tiên lâm. Ngọn núi đã bị mây bao phủ nhiều năm, lưng chừng núi có võ động tuyền (động do suối tạo ra), thông với nhau, hun hút mà thăm thẳm.

Xung quanh Tây Huyền Sơn có vô số nơi hiểm yếu, đồng thời có rất nhiều linh cầm dị thú sinh sống ở đây, theo tục truyền lại, thì ở đây còn có một thượng cổ dị thú sinh sống nhưng mà hành tung của nó lại vô định. Những nơi nó đi qua, thì người tu luyện có tu vi cao thâm tới mức nào, cũng phải thối lui.

Dù sao nhân lực có hạn, thượng cổ dị thú đã sống hàng ngàn năm, công lực thâm hậu. há để cho người mới học thổ nạp (thở ra hít vào – ý nói tu luyện) được hơn trăm năm có thể ngăn cản?

Chủ phong (ngọn núi chính) của Tây Huyền Sơn tên là Mạc Kiền Phong cao ba ngàn năm trăm trượng, có chu vi hơn mười dặm, thẳng tháp chọc lên trời hiểm trở vô cùng. Cũng chính là nơi xây dựng Thái Thượng Đạo Đức Cung.

Xung quanh Mạc Kiền Phong có mười hai ngọn núi giống như quần tinh ủng nguyệt, ẩn giấu thể của thiên địa. Đệ tử cửu mạch của Tây Huyền Sơn ở chín ngọn núi khác nhau, chỉ khi nào tu vi đạt tới cảnh giới nhất định mới có thể chuyển sang Thái Thượng Đạo Đức cung tham tu các loại đạo tạng điển tịch (điển tịch) trong cung.

Lúc này, thiếu niên ở Long Môn khách sạn kia, được các đệ tử của Đạo Đức tông ngày đêm thay phiên nhau công, ngày đi đêm nghỉ, thẳng một mạch tới tận Tây Huyền Sơn.

Ba vị chân nhân có lẽ còn lo lắng thân thể hắc là phạm thai không chịu được nhiều lao khổ, cho nên không chỉ lấy pháp khí ra cho hắc hộ thể, đồng thời lại cấp cho hắc một viên Hà Linh Đan có tác dụng thay thức ăn bảo trì hơi thở, thậm chí còn giảm tốc độ phi hành, mỗi khi mặt trời lặn, đều cầm trại nghỉ ngơi.

Vốn các chân nhân của Đạo Đức tông chỉ đi mất 1 ngày hành trình mà giờ lại mất tới tận 5 ngày thời gian. Cho dù như vậy, thiếu niên kia cũng mệt tới mức xương cốt mềm nhũn... nhưng từ nhỏ hắc đã chịu đựng cực khổ, thì với chút khó khăn này cũng không coi là cái gì. Huống hồ, bản thân hắc còn biết, đây là cơ duyên khó có được, chỉ e-mình thất lễ, có hành động nào đó không đúng. Vì vậy cho dù có thông khổ như thế nào, hắc vẫn cắn răng chịu đựng, không để lộ một ý cực khổ nào.

Chúng đạo sĩ bảo hắc làm cái gì, thì hắc làm cái đó, hỏi tới thì trả lời, không hỏi thì không nói. Ba vị chân nhân thấy hắc xử sự thông minh, đối đáp khéo léo, thì tâm trạng rất thỏa mãn. Cho nên mặc kệ trước kia thiếu niên này có lai lịch gì, chỉ lấy căn cốt của hắc mà luận, thì cũng đủ để làm môn tường của Đạo Đức tông.

Trong suốt hành trình thiếu niên kia mắt thấy các đạo sĩ không chế pháp khí thì triển tiên phù chú pháp, có thể sai khiến quỷ thần. thì tâm trạng rất kinh sợ nghi hoặc tưởng bản thân mình đang ở trong mộng.

Vì vậy, hắc thường thừa dịp người khác không chú ý, cố sức véo trộm mình một cái. Hành vi ngu xuẩn này làm cho hắc đau muốn chết, nhưng trong lòng thì lại vui mừng vô cùng. Cứ như vậy mấy ngày, trên đùi thiếu niên đã xuất hiện vô số vết xanh tím.

Hành vi của thiếu niên này, trông thì có vẻ ngu đần nhưng đúng là hợp lẽ thường. Trong cuộc đời của những người phạm phụ tục tử, mà bỗng nhiên gặp được những người thần thông quảng đại tới mức này, thì không biết

phúc duyên thâm hậu mây đời, có khi hành động lại còn gấp mười tám lần thiếu niên kia? Hoài nghi mình ở trong mộng cũng là điều bình thường.

Ngày thứ 6, khi mặt trời lên cao, ba vị chân nhân cuối cùng cũng về tới Tây Huyền Sơn, chậm rãi hạ xuống Mạc Kiên Phong.

Thiếu niên kia dọc đường đi thấy các chân nhân cười mây đạp gió, ngự phong mà đi nhìn thấy quan ải hùng vĩ, sông lớn chảy xiết. Tuy chỉ có ngắn ngủi mấy ngày, nhưng con mắt cũng khác trước, nhưng khi đứng trên Mạc Kiên Phong thì lập tức ngẩn ngơ.

Nơi hần đặt chân là một cái quảng trường thật lớn, lát toàn bằng đá xanh, cả tòa quảng trường nhìn thì phía trước rất nhỏ, nhưng thực ra lại cực rộng hình như một cái mỏ chim, xung quanh là lan can bằng bạch ngọc, dọc theo quảng trường có 9 chiếc cột lớn, trên đầu cột lửa cháy hừng hực, cháy quanh năm không tắt.

Quảng trường rộng như vậy nhưng đó chỉ là một phần nhỏ của Mạc Kiên Phong, tiếp theo đó là liên miên những bậc thang bằng bạch ngọc, tiến thẳng lên trên. Mà ở hai bên quảng trường có thể nhận thấy, mây mờ che phủ, gió núi thỉnh thoảng thổi vài đám mây bay qua bay lại, để lộ ra những vực sâu nhìn không thấy đáy.

Quảng trường cực lớn này được treo chênh vênh trên vách núi không biết là dùng thứ gì để chống đỡ nó. Nhưng mà cũng may là thiếu niên kia trên đường đi, mắt thấy tai nghe nhiều chuyện kỳ quái nên cũng không bị cảnh tượng này khiến hần có những hành động thất thổ gì.

Những bậc thang bằng bạch ngọc kia rộng tới mười lăm trượng cao chừng một Xích, nhìn từ xa lại, trông mỗi bậc thang trong như một khối không nhiễm bụi trần, tỏa ra quang huy nhàn nhạt, khí thế ẩn hiện.

Nếu như nhìn kỹ, thì sẽ thấy trên mỗi bậc thang có khắc những đồ hình khác nhau. Những bậc thang này chạy thẳng về phía trước, khuất sau những

đám mây, nhìn lên đoạn đường này, thì chỉ thấy nó kéo dài không dứt, sợ rằng phải có tới mấy ngàn bậc thang!

Trong những đám mây, mơ hồ hiện ra một cái sơn môn cực kỳ to lớn, đỉnh được làm từ tử kim, lấy thanh ngọc làm cột, nó cao 30 trượng, trên mái của cánh cửa này có khắc những dị thú trên tà có hình dạng không giống nhau.

Ở giữa sơn môn có treo một tấm biển lớn, dùng màu tím làm nền, lấy màu vàng làm nét chữ, bên trên có khắc năm chữ triện cô, là Thái Thượng Đạo Đức Cung.

Thiếu niên mới đưa mắt nhìn vào sơn môn thì đột nhiên có cảm giác như những dị thú trên tà kia đang sông tất cả đều đưa mắt nhìn về phía hắn, môi ánh mắt như một mũi tên. đâm thẳng vào người của hắn. Trong lúc nhất thời hắn cảm thấy trong ngực trống rỗng khó chịu nói không nên lời, phụt một tiếng phun ra một ngụm máu.

Tử Dương chân nhân thấy như vậy, thì nói: "Ta đã quên thân hình người chỉ là tục thai, sát nghiệt quá nặng, những dị thú trên tà này đương nhiên sẽ không để cho người vào trong sơn môn."

Dứt lời. Tử Dương chân nhân chậm rãi bấm tay niệm thần chú, sau đó tay áo vung lên, một đạo phù chú màu trắng như bạch ngọc, dán lên cái trán của thiếu niên. Ngọc phù tỏa ra quang mang nhu hòa, sau đó biến mất.

Thiếu niên có cảm giác như có một dòng nước ấm, từ trán truyền ra toàn thân thoải mái vô cùng không bao giờ ... bị ánh mắt của dị thú trên tà kia làm hại hại nữa.

Lúc này trên Thái Thượng Đạo Đức Cung đã vang lên mười hai tiếng chuông thanh thúy, một hồi trống dài sau đó là những âm thanh đèn sáo vang lên du dương. Đột nhiên hoa mai theo gió bay lớp lớp, hai hàng 72 vị đạo đồng mặc áo màu vàng, trong tay cầm các loại pháp khác khác nhau,

xếp thành những hai hàng dài nối đuôi nhau xuyên núi cung nghênh ba vị chân nhân cùng chư vị đạo trưởng trở về.

Thanh thể kiêu này làm cho thiếu niên trợn mắt cứng lưỡi, cho tới khi có một vị đạo trưởng vỗ hắc một cái, thì hắc mới bừng tỉnh bước đi theo phía sau những đạo trưởng này.

Từ trước tới nay, trong các loại điển tịch của đạo gia, có miêu tả lại khung cảnh của

những vị thượng tiên, họ đều nói rằng "Dù hoàng kim là nhà, thanh ngọc làm giường, lấy khói hương làm chiếu." Thế nhưng trong đoạn đường này, Thái Thượng Đạo Đức Cung ở trong mắt thiếu niên chính là cảnh tiên trong tiên Sơn.

Ở đây ngọc lưu ly làm ngói tử kim làm mái hiên, bạch ngọc lâm xà đỡ, các toàn nhà đều có sương mù quân quanh. Rồi còn có các loại kỳ hoa dị thảo không biết tên các loại dị thú không rõ nguồn gốc. Thỉnh thoảng còn có đạo sĩ tu tiên bay qua chân họ đạp Thanh Yên (mây trắng), nhàn nhã ung dung nhưng mà khoảng cách mỗi bước chận lên tới tận mấy trượng.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Đạo Đồ 2

Một lát sau, khi đoàn người đã vào trong sơn môn, những đệ tử, đạo đồng cũng tự tản đi. Ba vị chân nhân tự mình mang theo thiếu niên kia, bay lên trời hướng tới chỗ cao nhất của Mạc Kiền Phong là Đạo Đức điện bay tới.

Thái Thượng Đạo Đức Cung quy củ rất nghiêm khắc ngoại trừ trường các mạch với số một số ít trường bồi nguyên lão ra, không một ai được phi hành trong cung. Trên thực tế, cho dù không có quy củ bậc này, nhưng cũng chẳng thể phi hành nổi, bởi ở đây đã định pháp thuật không thể phi hành.

Ở ngoài Đạo Đức cung thì không nói chứ ở bên trong thì đã dùng thiên địa nguyên khí để bày trận, cấm chế trùng trùng, tất cả pháp lực đều vô hiệu, mà cho dù những trường lão có tu vi yếu, cũng chẳng thể nào làm nổi.

Ở ven đường, tất cả các đạo sĩ thấy ba chân nhân bay qua, ai nấy đều vội vàng hành lễ, nhưng mà ánh mắt bọn họ vẫn liếc nhìn thiếu niên kia, người được ba vị chân nhân hộ tống thì đúng là kỳ quái.

Toàn bộ Thái Thượng Đạo Đức Cung huy hoàng chẳng kém gì tiên thành trên thượng tiên, nhưng chỉ có Đạo Đức điện này là khó coi nhất chẳng khác gì một đạo quán phôi thông.

Lúc này, ngồi giữa Đạo Đức điện có một trung niên đạo nhân, có đôi mắt xếch, nhưng sắc bén cực kỳ, trên người mặc một bộ đạo bào bình thường không mang trang sức gì cả, thậm chí cả một khối ngọc bội cũng không. Ở hai bên còn có 4 vị đạo nhân đang ngồi, thiếu niên kia quỳ giữa đại điện.

Trung niên đạo nhân kia nói: "Không nên sợ, ngẩng đầu lên."

Thiếu niên nghe thấy thanh âm này, thì cảm thấy nó vô cùng du dương dễ nghe, sự sợ hãi trong lòng tự dưng biến mất, ngẩng đầu lên nhìn bốn phía xung quanh.

Ngoại trừ trung niên đạo sĩ ngồi ở chính giữa, thì hai bên có 8 vị chân nhân, trong đó có 5 nam chân nhân, hai vị nam tử mặc trang phục tục gia, và một nữ đạo sĩ. Ba vị Tử Dương, Ngọc Hư và Thái Vi chân nhân thì hẳn đã quen rồi. Mà nhắc tới lại kỳ quái, trên người tám vị chân nhân ai cũng có quang hoa, mà chỉ duy nhất vị đạo nhân ngồi ở giữa là chẳng có chút linh khí nào.

Đạo nhân ngồi ở giữa, chính là chủ tọa của Đạo Đức tông : Tử Vi Chân Nhân. Lão quan sát kỹ thiếu niên một lúc, mới mở miệng hỏi: "Người tên là gì?"

Thiếu niên ngỡ ngàng, một lát mới đáp: , "Tiểu nhân thuở nhỏ không có phụ mẫu, chỉ biết mình họ Kỷ, không có tên. Sau đó được chủ tọa quý thu nhận nhưng cũng không đặt tên cho."

Tử Vi Chân Nhân hơi hơi trầm ngâm nói: "Đã như vậy, thì ta sẽ đặt cho người một cái tên. Kiếp trước của người lý lịch sâu như biển, nhưng hôm nay dù sao cũng là luân hồi nơi trần tục. Đại đạo thương mang chúng sinh như trần, vậy thì gọi người là Nhược Trần đi. Điều này nhắc người sau này đắc đạo, cũng đừng quên kiếp này đã từng luân hồi hạ giới."

Dứt lời Tử Vi Chân Nhân phất phất tay, một tiểu đồng đi ra, mang Kỷ Nhược Trần xuống dưới, đi làm Minh Bài (thẻ bài bằng gỗ được khắc tên) và nhận các dụng cụ linh vật.

Sau khi Kỷ Nhược Trần đi rồi, trong đại điện lại trở nên yên lặng, trưởng chi của bát mạch không ai nói câu nào, cùng đợi Tử Vi Chân Nhân nói tiếp. Bầu không khí trong điện nhất thời đã có sự thay đổi.

Tử Vi Chân Nhân vuốt râu nói:

"Tử Dương, Ngọc Hư và Thái Vi ba vị sư huynh lần này đem được Kỳ Nhược Trần trở về, đã lập được một đại công. Bây giờ ta cũng không gạt các vị, khi ta đang bế quan, có biết được thiên cơ, là một tiên nhân bị trục xuất xuống phàm trần, sau khi kiếp nạn này qua đi, sẽ được trở về Tiên giới. Cho nên ta mới làm khó tiên giá của ba vị sư huynh, không tiếc việc đắc tội các phái đem Kỳ Nhược Trần trở về. Hiện tại còn có một đại sự, đó chính là Kỳ Nhược Trần sẽ trở thành môn hạ của mạch nào. Các vị không cần cố kỵ điều gì cả, cứ nói thoải mái."

Tử Vi Chân Nhân nói xong câu này, các vị chân nhân ngồi đây ai cũng rung động Ngọc Hư chân nhân hỏi: "Tử vi chương giáo, ngài không muốn đích thân dạy dỗ Kỳ Nhược Trần ư?"

Mạch của Tử Vi Chân Nhân đệ tử rất ít, tu vi cũng không sâu, đó cũng là nguyên nhân mà lão chưa có đệ tử chân truyền. Hơn nữa bế quan một mạch hơn 30 năm. Vốn đây chính là Trích tiên hàng thế (tiên nhân phạm tội bị đày xuống phàm trần), nên sẽ thuận lý thành chương nhập làm môn hạ của Tử Vi Chân Nhân.

Nhất mạch của lão tuy rằng điều linh, thế nhưng lại có hai vị chân tiên phi thăng, chẳng những có trọng lượng trong bát mạch còn lại, mà cũng là việc chưa từng có trong các phái tu đạo. Thế nhưng nay Tử Vi Chân Nhân lại đem cơ hội tốt này tung ra, làm cho các vị chân nhân ngồi đây không ai tưởng tượng nổi.

Lúc này, có một vị trung niên nho sĩ đang ngồi, ho khan một tiếng, nói: "Tử Vi chương giáo, đệ có một chuyện không biết có nên nói hay không. Khi nãy đệ thấy căn cốt của thiếu niên kia hơi tệ, mặc dù cũng có chút thông tuệ, trên người hình như có một luồng tiên khí. Thế nhưng với đệ tử Đạo Đức tông chúng ta mà nói, thì tư chất như vậy cũng chỉ là loại bình thường mà thôi. Chuyện này và Trích tiên kia có chút không hợp, hướng chi

tuổi của hắn không còn nhỏ nữa, với tư chất như vậy, để tu luyện thành đặc đạo phi thăng thực sự là khó vô cùng."

Hắn nói ra câu này, nhưng chân nhân khác đều gật đầu, đương nhiên là cũng có những nghi hoặc như vậy. '

Tử Vi Chân Nhân trầm ngâm một chút, nói: "Cảnh Tiêu sư đệ nói cũng có đạo lý. Chỉ là thiên cơ khó dò, với mắt thường phạm thai như chúng ta không nhận ra chân tiên, thì cũng không có gì kỳ quái. Như vậy đi, mang hắn vào đây, để các vị khỏi phải nghi ngờ." Dứt lời, không thấy Trần Vi Nhi có động tác gì, cửa điện đã mở ra hai tiểu đạo đồng dẫn Kỷ Nhược Trần vào bên trong.

Lúc này Kỷ Nhược Trần đã thay một bộ trang phục mới, nhìn qua cũng thấy sự tuấn tú anh khí.

Tử Vi Chân Nhân vẻ mặt ôn hoà nói: "Nhược Trần, có thể đem Thanh Thạch trong người người cho chúng ta xem không?"

Kỷ Nhược Trần vội vàng tháo Thanh Thạch xuống, dâng lên cho Tử Vi Chân Nhân. Tử Vi Chân Nhân lại hỏi: "Thanh Thạch này từ đâu người có được?"

Kỷ Nhược Trần trong lòng hơi rung mình, nói: "Ta cũng không biết nó từ đâu mà có, chỉ biết là khi mình hiểu chuyện, thì đã có nó rồi."

Tử Vi Chân Nhân mỉm cười gật đầu, phất phất tay, hai tiểu đạo đồng lại dẫn Kỷ Nhược Trần xuống dưới.

Đợi cho tới khi Kỷ Nhược Trần ra khỏi cửa. Tử Vi Chân Nhân giao Thanh Thạch cho Tử Dương chân nhân đang ngồi bên phải mình nói:

"Các vị chân nhân xem cho thật kỹ, xem Thanh Thạch này có chỗ nào không giống như bình thường."

Tử Dương. Ngọc Hư và Thái Vi đã nghiên cứu Thanh Thạch này rất lâu rồi cho nên lập tức giao lại cho người bên cạnh. Năm vị chân nhân còn lại ai nấy đều ngưng thần quan sát, dường như muốn nhận ra sự ẩn chứa sâu bên trong Thanh Thạch.

Bình thường thì ánh mắt của họ cực kỳ sắc bén, trong Thanh Thạch này có chứa điều Huyền bí gì, thì nhất định sẽ khó thoát khỏi pháp nhãn của họ. Thế nhưng năm vị chân nhân nhìn tới nhìn lui, đều nghĩ đây chỉ là một hòn đá phổ thông mà thôi.

Lúc này, Thanh Thạch đã được truyền tới tay của nữ đạo sĩ duy nhất. Nàng quan sát Thanh Thạch rất lâu, bỗng nhiên cô sức bóp một cái vậy mà Thanh Thạch lại chẳng hề hấn gì.

Các vị chân nhân khác thấy vậy, thần tình ai nấy đều rung động. Vị nữ đạo nhân này có đạo hiệu là Ngọc Huyền, công lực thâm hậu, một cái bóp của nàng lực nặng như thiên qua. đủ để đoạn kim phá thạch (vỡ đá mát vàng). Với lực lượng như vậy, Thanh Thạch không hề hấn gì, thì chứng tỏ nó không phải là vật phàm.

Tử Vi Chân Nhân mỉm cười, nói: "Ngọc Huyền. muội không ngại thì chém nó hai kiếm xem sao."

Ngọc Huyền nghe vậy, đưa tay phải ra bàn nhẹ nhàng khua một cái một thanh cổ kiếm chừng ba thước óng ánh đã hiện trong tay. Nàng nhẹ nhàng a lên một tiếng, cổ kiếm chém vào Thanh Thạch trong tay. Nhưng khi thân kiếm và Thanh Thạch va chạm vào nhau, thì vang lên một thanh âm rất là êm tai.

Thanh Thạch vẫn như cũ, không có gì hao tổn không có chút tỳ vết nào. Các vị chân nhân thấy vậy, ai nấy đều biến sắc khiếp sợ không thôi. Một kiếm vừa rồi của Ngọc Huyền tuy không dùng tới lực lượng thực sự, nhưng cũng đã sử dụng chú pháp, lực chém tăng gấp bội, thế bạt núi lấp sông vậy

mà lại không làm gì được viên Thanh Thạch nho nhỏ này. Chi từ điểm này thôi mà nói, Thanh Thạch chắc chắn không phải là vật của phàm giới.

Tử Vi Chân Nhân thấy vậy, mỉm cười nói:

"Các vị chân nhân nên biết, tiên vật như thế này đều có linh tính, nó sẽ tự nhận chủ cho mình cho nên Kỷ Nhược Trần chính xác là Trích Tiên, điểm này không cần hoài nghi. Bây giờ chúng ta nên bàn xem, cho hẳn nhập vào mạch nào."

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Đạo Đồ 3

Nếu như đã chứng thực Kỷ Nhược Trần chính là Trích tiên, các vị chân nhân ngồi đây, ai cũng là chi sĩ cầu đạo, một bảo vật khó cầu như vậy. Sao có thể đơn giản bỏ qua được?

Huống chi khi Kỷ Nhược Trần nhập vào nhất mạch nào, thì nhất mạch đó sẽ có một vị tiên nhân phi thăng trong tương lai, đây là một chuyện tốt có thể cầu được hay sao?

Bình thường các vị chân nhân ai nấy chẳng có công phu hàm dưỡng, tuy rằng ai cũng muốn đem Kỷ Nhược Trần nhét vào trong mạch của mình, thế nhưng sao Có thể làm như những dân chúng bình thường làm chuyện mè o khen mè o dài đuôi mất hết thân phận được.

Cho nên các vị chân nhân ngồi đây, ai nấy đều im lặng không nên tiếng, ta nhìn người. người nhìn ta.

Bầu không khí trong đại điện nhất thời trên nên ngưng trọng. Cuối cùng vẫn là Ngọc Hư đạo nhân thiếu kiên nhẫn nhất, cất cao giọng nói: "Ngọc Hư nhất mạch của ta công lực thâm sâu, đương nhiên sẽ do ta chỉ điểm cho Kỷ Nhược Trần."

Hắn còn chưa dứt lời, một vị chân nhân ở bên cạnh đã lập tức nói: "Kiếm pháp của Ngọc Hư Chân Nhân đương nhiên là lợi hại, thế nhưng kim đan đại đạo, tam thanh chính pháp mới là con đường để phi thăng. Điểm này thì Tử Vân nhất mạch của ta lại đứng đầu."

Vốn các vị chân nhân đều là người khiêm tốn, nhưng việc này lại liên quan quá lớn, khi có một người mở đầu, thì ai nấy lập tức nháo nhào cả lên. Ngay cả những người tục gia như Trương Cảnh Tiêu, Cổ Thủ Chân cũng bị cuốn vào, bảy mồm tám lưỡi, rất là náo nhiệt.

Ngọc Huyền chân nhân vất vả lắm mới dành được cơ hội nói chuyện lập tức nói: "Nhất mạch của muội tâm đắc nhất chính là Thái Huyền Tam Phụ Kinh, rất thích hợp cho những đệ tử trẻ tuổi có căn cơ, cho nên Kỷ Nhược Trần đầu nhập vào nhất mạch của muội là hợp..."

Ngọc Huyền chân nhân còn chưa nói xong, thì Trương Cảnh Tiêu đã ngắt lời: "Ngọc Huyền chân nhân nói như vậy là không ổn, nhất mạch của muội nữ đệ tử đông đảo, ta thấy Kỷ Nhược Trần là người đào hoa, e rằng khi trưởng thành sẽ có điều không thích hợp..."

Ngọc Huyền chân nhân nghe vậy giận dữ, lạnh lùng nói: "Xin hỏi Cảnh Tiêu tiên sinh nhất mạch của tiên sinh có tới 26 vị nữ đệ tử, vậy mới là thích hợp nhất hay sao?"

Vốn các vị chân nhân ai nấy đều liều mạng tăng bốc mình, nhưng mà hai vị chân nhân là Trương Cảnh Tiêu và Ngọc Huyền lại hỏi một đáp một khơi mào cho sự công kích lẫn nhau.

Vì vậy bên trong Đạo Đức điện thiên lôi trùng kích, điện quang mơ hồ, các vị chân nhân miệng thì tranh luận, tay thì biểu diễn, cố sức đem toàn lực chứng minh cho những tông mạch khác biết rằng công pháp của mình lợi hại mới thích hợp cho Trích tiên tu luyện, còn các mạch khác thì không hợp.

Tình thế đã biến thành khẩn trương, mắt thấy các vị chân nhân đã chuẩn bị ra sơn môn đấu pháp, lấy thực lực phân cao thấp. Tử Vi Chân Nhân không nhịn được nữa, nặng nề đập cái bàn bằng gỗ tử đàn, trong điện mới dần yên tĩnh lại.

Trong tám vị chân nhân, thì bảy người đang mang vẻ mặt giận dữ, nhìn chăm chăm vào nhau, chỉ có Tử Dương chân nhân là mỉm cười, từ đầu tới cuối không tham gia vào việc đấu khẩu giữa các vị chân nhân. nhưng mà nụ cười này cũng làm cho hắn có chút xấu hổ.

Tử Vi Chân Nhân nhìn quanh một vòng bỗng nhiên thở dài nói: "Các vị đạo hữu nói đều có đạo lý. Kỷ Nhược Trần đầu nhập vào mạch nào cũng thỏa đáng và cũng có chút không thỏa đáng. Trường hợp này là chúng ta phụ tá tiên nhân vũ hóa phi thăng, là chuyện đại sự bậc nhất của Đạo Đức tông cho nên không thể khinh thường được. Như vậy đi. Kỷ Nhược Trần tạm đầu nhập vào nhất mạch của Tử Dương chân nhân. các mạch còn lại mỗi tháng có hai ngày dạy hắn. Đợi cho tới kỳ Đại khảo của năm năm sau, thì hắn sẽ tự do định đoạt xem mình đầu nhập vào nhất mạch nào."

Thật bất ngờ, bảy vị chân nhân vẫn cứ ta nhìn người, người nhìn ta, mặc dù ánh mắt chạm nhau vận có giàu thiểm điện, hỏa diễm, nhưng mà xem ra không ai phản đối chuyện Kỷ Nhược Trần đầu nhập vào làm môn hạ của Tử Dương chân nhân.

Nếu đại sự đã định, chân nhân của thất mạch đều xin cáo lui, tự quay về ngọn núi của mình, chỉ có Tử Dương chân nhân bị giữ lại.

Đợi khi mọi người đi rồi, Tử Vi Chân Nhân hai mắt khép lại, trên mặt hiện lên sự mệt mỏi. Sắc mặt của Tử Dương chân nhân cũng ngưng trọng, dường như mang tâm sự nặng nề. Hai vị chân nhân cứ ngồi ngay ngắn trong điện như vậy, lặng im không nói. Nhất thời trong đại điện, yên tĩnh như thời thái cổ.

Chắc là đã suy nghĩ kỹ, cho nên Tử Dương chân nhân mới mở miệng nói: "Tử vi chương giáo. Kỷ Nhược Trần đầu nhập vào làm môn hạ của ta, hình như có chút không thỏa đáng!"

Tử Vi Chân Nhân khoát khoát tay, nói: "Tử Dương sư huynh không nên đùn đẩy nữa! Trong các chân nhân của bát mạch, thì tuổi của huynh lớn nhất, đức cũng dày nhất, cho hẳn đầu nhập làm môn hạ của huynh thì mới làm cho bảy vị chân chân còn lại tạm dừng tranh chấp." Nói tới đây, lão dừng lại. hẳn thở dài một hơi nói tiếp: "Ai không nghĩ tới, trong nội bộ Đạo Đức tông của chúng ta vẫn tranh chấp kịch liệt như cũ, ba mươi năm trước cũng thế, ba mươi năm sau khi ta xuất quan, vẫn là như vậy. Nếu như tiếp tục kéo dài thì chuyện sẽ như thế nào đây?"

Nghe thấy những câu này, nét mặt của Tử Dương chân nhân hiện lên sự xấu hổ, mới: "Khi Tử Vi chứng giáo bế quan, ta vâng mệnh chấp chương môn hộ. Ba mươi năm qua ta chẳng làm cho bản tông khởi sắc chút nào, đúng là ta quản lý không chu toàn phụ sự phó thác của chương giáo."

Tử Vi Chân Nhân lặng lẽ nói: "Điều này sao có thể trách huynh được? Người trong thất mạch còn lại, ai không muốn làm vinh dự môn hộ mình, chen ép các chi khác? Sau khi ta công lực viên mãn, thì huynh sao có thể áp chế được bọn họ đây? Nếu như bọn họ không phải bị quấn vào những chuyện này, thì với tư chất của bọn họ, sao tu vi chỉ dừng ở chừng đó được?"

Lúc này, trong đại điện hoàn toàn yên tĩnh bầu không khí đã bị đè nén xuống rất nhiều. Tranh chấp trong nội bộ Đạo Đức tông đã có từ hơn ngàn năm trước, có thể nói đây là một căn bệnh mãn tính đã nhập vào xương tủy từ lâu rồi. Chỉ bằng công lao mấy chục năm muốn xoay chuyển cục diện, thì sao có thể được.

Tử Dương chân nhân trầm ngâm trong chốc lát, rồi mở miệng nói: "Chương giáo lân này xuất quan là đại sự trong chính đạo, có ngài chủ trì đại cục, lại có được Trích tiên trong tay. Đạo Đức tông ta vẫn sẽ đứng đầu chính đạo, ngạo thị quần luân, đó cũng là việc định trước trong tương lai."

"Đứng đầu chính đạo, ngạo thị quần luân?"

Tử Vi Chân Nhân hừ một tiếng, nói:

"Việc này có ý nghĩa gì với Đạo Đức tông của chúng ta? Chẳng nhẽ như vậy thì sẽ hóa giải được sự tranh đấu giữa bảy vị chân nhân? May mà bảy vị chân nhân này tranh đấu cũng chỉ mới vài chục năm. Hành vi của bọn họ cũng có giới hạn chưa vượt qua môn quy, chưa bôi bẩn danh tiếng của Đạo Đức tông ta." Tiếp đó, ngữ khí của Tử Vi Chân Nhân trầm xuống lại nói: "Tử Dương sư huynh, lần này ta khám phá thiên cơ, có được một Trích tiên đầu nhập vào bản tâm, thì đã bỏ lỡ không ít tu vi, qua mấy ngày nữa ta sẽ lại bế quan, sự vụ trong bản tông lại vẫn giao cho sư huynh xử lý."

Tử Dương chân nhân vốn tưởng rằng chưởng giáo xuất quan thì sẽ nghỉ ngơi một thời gian, xử lý một chút những sự vụ trong bản tông.

Lấy uy vọng của Tử Vi Chân Nhân, thì có thể hóa giải một số ân oán đã tích trữ lâu năm trong thất mạch. Nhưng mà ngàn vạn lần không ngờ tới, mấy ngày sau chưởng giáo lại bế quan. Chỉ ngần ngừ mấy ngày, thì có thể giải quyết được sự vụ trong ba mươi năm sao?

Nghĩ tới đây Tử Dương chân nhân kinh hãi vội vàng nói: "Thế nhưng..."

Tử Vi Chân Nhân khoát tay, không để cho Tử Dương nói tiếp, lão đi lại trong đại điện mây vòng hai lông mày nhíu chặt lại, có vẻ như đang suy nghĩ, hoặc là có việc gì đó khó giải quyết.

Sau một lát. Tử Vi Chân Nhân dừng bước, đi tới trước mặt của Tử Dương chân nhân. chậm rãi nói:

"Lúc này ta có bói quẻ, nhưng lại không thể nhìn rõ vận số của Kỷ Nhược Trần. Tuy nói hần là Trích tiên chuyển thế nhưng cũng đã là người phạm tặc, nhưng ta lại nhìn không rõ số mạng của hần. Mà chuyện lần này, cũng sẽ có rất nhiều môn phái nhận rõ thiên cơ, đến đây cướp người việc này cũng không muốn xử lý là được. Theo lý thuyết thì các môn phái của

Sầu Thạch tiên sinh. Thất Thánh Sơn ... họ không quan trọng đạo hạnh tại sao lại có thể hiểu thiên cơ được cơ chứ?"

Tử Dương chân nhân nghe vậy thì không để bụng. nói: "Chưởng giáo chân nhân quá lo lắng rồi! Nếu không phải ngài khá phá thiên cơ sớm nửa ngày, thì chúng ta sao có thể giành được tiên cơ. Sao có thể chuẩn bị chu toàn, một kích chế ngự người trong các phái được? Điểm này thôi cũng chứng minh thần thông giữa phái ta và họ chênh lệch không nhỏ!"

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Đạo Đồ 4

Tử Vi Chân Nhân lắc đầu, sắc mặt biến đổi trịnh trọng dặn dò:

"Cho dù như thế nào, sau này sự huynh hành sự cũng phải cẩn thận, bảo hộ Kỷ Nhược Trần cho tốt. Thân phận hiện tại của Kỷ Nhược Trần không thể để lộ ra được, nếu như chính đạo, tà môn biết hẳn là Trích tiên hàng thế, tất sẽ không từ thủ đoạn mà tới cướp người, nói không chừng, cả những lão quái vậy trăm tuổi cũng xuất hiện, như vậy thì sơn môn của Đạo Đức tông sẽ không ngừng tấp nập. Hắc hắc, Đạo Đức tông chúng ta đã truyền thừa ba ngàn năm, sao có thể bị hủy trong tay chúng ta được? Tử Dương sư huynh, ta nhìn về phía xa của Tây Huyền Sơn, trong mây tía lại có ẩn huyết quang, chỉ sợ sau này, Đạo Đức tông sẽ gặp phải thế cục khó ứng phó nổi. Khi đó huynh cứ gọi ta xuất quan, ta sẽ hoãn lại việc phi thăng cùng nhau hợp lực đối phó địch nhân!"

Tử Dương chân nhân vội vã đáp ứng.

Tử Vi Chân Nhân lại trầm tư trong chốc lát, bỗng nhiên thở dài một hơi, nói: "Kỳ thực thiên cơ khó dò, ta chẳng qua cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng, thấy đốm sáng, lại tưởng mình hiểu được thiên cơ, nhìn thấu âm dương, biết chuyện quá khứ tương lai. Hắc hắc, đúng là cuồng vọng tự đại! Nếu như biết trước được chuyện tương lai, thì sao lại có thể thủ thúc vô sách để Đạo Đức tông rối tinh rối mù như hiện nay?"

Nói xong Tử Vi Chân Nhân buồn bã vô cùng, vung tay lên, đi vào trong hậu điện.

Bình minh ngày tiếp theo, Kỷ Nhược Trần được một tiểu đạo đồng dẫn đường, đi đến Thái Thường Cung đây là nơi ở của Tử Dương chân nhân. Với hần mà nói, mỗi bước đi lúc này, cảnh vật đều thay đổi một lần, giống như đang nhập mình vào trong một giấc mộng.

Thái Thường Cung mang khí thể hùng tráng, mượn thế núi rừng cây ẩn giấu, giống như Bồng Lai tiên cảnh trông lại như quỳnh lâu điện ngọc, gọi là tiên cảnh cũng không nói khoác chút nào. Nếu như Kỷ Nhược Trần còn ở Long Môn khách sạn, thì đánh chết hần cũng không tin, trong thiên hạ lại còn những nơi hùng tráng vượt khỏi giới phàm trần như thế này.

... Lúc này, hần cũng biết, tu sĩ không phải là thân tiên, nhưng với thần thông mà họ có, thì thân tiên cũng chỉ như vậy mà thôi.

Có một điều không hoàn mỹ duy nhất, đó là cơm chay ở Thái Thượng Đạo Đức Cung mùi vị rất kém, lấy những điều mà hần mới học được thì chính là tràn ngập tượng khí (thô sơ), không có linh tâm (tinh tề, khéo léo). Nếu như so sánh cơm chay ở đây với bánh bao nhân thịt của vợ chồng chường quỹ, thì đúng là khác nhau như trời với đất.

Thái Thường Cung của Tử Dương đạo trường có vẻ ngoài nguy nga tráng lệ. Khi bước chân vào, cảm thấy nó thuần khiết mà không có tục khí thanh cao xuất trần, không mang vẻ xa hoa. Trong viện có trồng loại Tử Trúc Tông Lư (cây cọ màu trúc tím), rồi lại còn trồng cả chuối tây, gió thoang thoảng thổi mang lại cảm giác ấm áp, mềm mại mà sinh động đúng là phong cảnh kiểu Nam Hải.

Kỷ Nhược Trần đi vào chánh đường, thấy ở giữa có một lão đạo mặt mũi hiền lành, chính là Tử Dương chân nhân. Hần vô cùng thông minh lập tức quỳ xuống bái lạy, miệng nói thần tiên không ngớt.

- Tử Dương chân nhân cười ha hả, thần nhiên nhận của hần tám lạy, sau đó không thấy lão có động tác gì, mà có một lực lượng nhu hòa nâng Kỷ

Nhược Trần dậy, đưa hấn tới trước mặt lão.

Tử Dương chân nhân đánh giá kỹ Kỳ Nhược Trần một lần, chậm rãi nói: "Nếu như người đã cam nguyện làm môn hạ của Đạo Đức tông ta, vậy thì phải tuân theo quy củ. Đạo Đức tông đứng đầu chính đạo, lấy chính tâm thành ý làm đầu. Ta hỏi người. trong mấy năm trước, con đã làm những chuyện ác, trái ý bề trên chưa?"

Kỳ Nhược Trần cả kinh lập tức quỳ xuống trả lời: "Tiểu nhân từ khi hiểu việc, thì đã bắt đầu lưu lạc, cho tới khi tới Long Môn khách sạn ở quan ngoại thì được chưởng quỹ nhận nuôi. Những năm gần đây tiểu nhân vẫn nhớ kỹ ân cho ở lại ở chưởng quỹ và chưởng quỹ phu nhân, tận tâm tận lực làm việc, chưa bao giờ làm trái ý của bề trên."

Tử Dương chân nhân nhìn chăm chăm vào Kỳ Nhược Trần, trong mũi nặng nề hừ một tiếng. Tiếng hừ này như tiếng sấm ầm ầm vang vọng trong tai của Kỳ Nhược Trần, làm cho hấn đầu váng mắt hoa.

Kỳ Nhược Trần tâm trạng kinh hoàng âm run rẩy nói:

"Chân nhân không thần tiên! Buổi sáng người tới Long Môn khách sạn, tiểu nhân thực sự không kháng cự được mê hoặc động tham niệm, ăn vụng ba cái bánh bao mới hấp và một chén canh xương. Tiểu nhân cũng không phải vì đói mà là đồ ăn do chưởng quỹ phu nhân làm quá ngon. Trừ lần đó ra, thì không làm chuyện gì khác trái ý bề trên cả, thực sự là không có!"

Nhưng lúc này ở trong lòng Kỳ Nhược Trần lại nghĩ tới chuyện hạ mê dược, đánh ngất con dê béo, nhưng lại như tát nước đổ đi, hồn nhiên coi mình không làm những chuyện thương thiên hại lý nào cả.

Tử Dương chân nhân công lực thâm hậu. nghe như vậy cũng ngán ngở. Sau khi trầm mặc chùng nửa nén hương. Tử Dương chân nhân mới thở phào ra một hơi. Lão cười khở một tiếng, những thiên văn tự định thuyết

giáo về hắc thì giờ không phun ra được một chữ, toàn bộ đã quên sạch sẽ. Lão đành dặn dò nói:

"Hôm qua Vân Phong đạo trưởng đã đưa cho người tông quy môn pháp của Đạo Đức tông ta, hai ngày tiếp theo người dụng tâm mà học cho thuộc. Sau đó Vân Phong đạo trưởng sẽ dạy cho người những môn học khác, như quy củ dâng hương lễ bái. Đợi ta và thất mạch chân nhân thương lượng những môn người phải học trong ngày, rồi sẽ đích thân dạy cho người. Bây giờ sự vụ trong tông rất bận rộn, lễ bái sư cứ tạm hoãn lại, vừa rồi người lấy ta tám cái, ta thay mặt chương giáo Tử Vi Chân Nhân thu người làm đồ đệ. Sau này đừng có gọi bừa là thần tiên, người khác nghe lại cười cho."

Kỷ Nhược Trần gật đầu đáp ứng, nhưng vẫn đứng im tại chỗ không nhúc nhích, một lúc sau mới rụt rè nói: "Sư phụ, đệ tử còn có một chuyện. Vân Phong đạo trưởng đúng là đã đưa cho con ba bản môn quy của Đạo Đức tông thể nhưng... thể nhưng trong sách có mười chữ, thì có tới bốn năm chữ con không biết."

Tử Dương chân nhân trầm ngâm trong chốc lát, nói: "Hóa ra con không biết chữ, điều này đúng là ta đã quên mất. Vậy thì sau này mỗi ngày con bỏ ra một canh giờ (bằng hai tiếng đồng hồ), cùng các đồng tử mới chọn năm nay đọc sách viết chữ. Con cứ đi xuống đi, có gì thì gọi Vân Phong đạo trưởng an bài cho."

Kỷ Nhược Trần đáp ứng, theo tiểu đạo đồng bước ra ngoài. Nhưng mới đi tới cửa đại điện. Tử Dương chân nhân đã gọi hắc quay lại. Tử Dương chân nhân lấy Thanh Thạch ở trong người ra, giao cho Kỷ Nhược Trần, sau đó nói:

"Nhược Trần, nếu tính tuổi của thể tục con đã mười tám rồi hiện tại nhập môn học đại đạo đúng là đã quá muộn. Nhưng thiên đạo cốt ở chuyên cần, chỉ cần con khổ công học tập thì ở tuổi nào cầu đạo cũng không tính là muộn. Chỉ là con thành niên rồi mới tu đạo, thì cực khổ sẽ nhiều hơn người

khác rất nhiều, đây cũng là thượng thiên cố ý muốn mài rũa con thành tài, không thể bởi vì như vậy mà sinh ra oán hận cam chịu. Sau này có gặp phải chuyện gì, luôn luôn phải nhớ kỹ. Đạo Đức tông chúng ta đứng đầu chính đạo trong thiên hạ, mọi chuyện đều phải lấy chữ “lý” làm đầu, con đã nhớ chưa?”

Kỷ Nhược Trần cố sức gật đầu. Tử Dương chân nhân lại lấy ra một cái bình thuốc bằng ngọc màu xanh, đưa cho hắn, nói: “Đây là một lọ Dưỡng Thần Đan, khi nào con cảm thấy thân thể thần trí mệt mỏi thì hãy uống một viên là được, nó sẽ có tác dụng tốt cho con.”

Kỷ Nhược Trần cảm ơn Tử Dương chân nhân, sau đó lại theo tiểu đạo đồng ra cửa.

Tuy rằng tuổi của hắn chưa đủ mười lăm, thế nhưng nếu Tử Dương chân nhân nói hắn là mười tám, vậy sẽ là mười tám. Hắn không ngốc tới mức đòi hỏi làm gì, nhưng mẫu câu mà Tử Dương chân nhân căn dặn hắn.. thì hắn biết chân nhân có dụng ý, mỗi câu, mỗi chữ đều khắc sâu vào trong lòng.

Kỷ Nhược Trần đi rồi, Vân Phong đạo trưởng vẫn đứng sau lưng Tử Dương chân nhân lên tiếng, nói: “Tử Dương chân nhân. Kỷ Nhược Trần tuổi đã mười tám, so với những đạo đồng nhập môn hơn tận 12 tuổi, đến lúc học tập thì sẽ có sự khó khăn. Hơn nữa người lại an bài hắn ở trong Thái Thượng Đạo Đức cung tu luyện, thì khi những đệ tử được cưng chiều, ngang ngược kiêu ngạo trong thất mạch thấy Kỷ Nhược Trần tư chất tầm trung lại được các vị chân nhân coi trọng như vậy, họ không biết hắn là Trích tiên hàng thế sợ rằng sẽ tới sinh sự gây chuyện. Cho nên việc an bài này, có thỏa đáng hay không?”

Tử Dương chân nhân liếc mắt nhìn Vân Phong vuốt râu mỉm cười nói: “Đây chỉ là một khảo nghiệm đơn giản, nhỏ nhỏ mà thôi. Nhược Trần bán bánh bao thịt người trong hắc điểm sáu năm đã làm hại không biết bao nhiêu người, chẳng nhẽ lại không ứng phó được với những đệ tử không

rành thế sự kiêu ngạo tự đại kia ư? Chuyện mà vì sự lo lắng nhất, chính là hấn bị nơi phồn hoa này mê mẩn tâm hồn, không... chịu cực khổ tu luyện. Cho dù hấn có thân thể trích tiên, thì cũng làm sao tu luyện được tới đại viên mãn?"

Vân Phong đạo trưởng lập tức nói: "Chân nhân anh minh."

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Sơ Ngộ 1

Giờ phút này, trong thâm sơn tại một ngọn núi không biết tên ở phía Nam, có một nữ tử toàn thân mặc hắc y hạ xuống. Mũi chân của nàng chạm vào một ngọn núi trọc, thì cảnh tượng quanh người nàng đột nhiên biến ảo, chỉ thấy cảnh tượng gọn lên 3 cái, thân ảnh của thiếu nữ đã biến mất.

Ngọn núi này là một trận pháp huyền diệu, Vân Vũ Hoa đảo mắt đi xuyên qua trận, xuất hiện dưới một rừng rậm rạp bóng kỳ hoa dị thảo khắp nơi mọc ở trong cốc. Xung quanh sơn cốc toàn là cổ thụ. Đáy cốc mở rộng địa thế bằng phẳng có một dòng suối trong veo chảy qua. Hoa mọc bát ngát, rực rỡ hương thơm. Người đi trong cốc, đẹp như trong tranh.

Vân Vũ Hoa phát nhẹ ống tay áo, thân hình như quỷ mị lướt đi trong cốc.

Trong sơn cốc rải rác có hơn mười căn nhà nhỏ, cũng có chừng hơn mười người, hoặc trồng trọt, hoặc hái thuốc, hoặc luyện kiếm. Bọn họ nhìn thấy Vân Vũ Hoa, đều cuống quýt buông việc trong tay, hành lễ chào hỏi. Vân Vũ Hoa chỉ nhàn nhạt lên tiếng đi vào một lạc viện tao nhã ở giữa.

Mọi người đã có thói quen với tính lãnh đạm của Vân Vũ Hoa, hôm nay thấy nàng sắc mặt âm trầm, trên người mơ hồ tỏa ra sát khí lạnh lẽo, thì cho dù người có quen biết nàng cũng không dám tiến lên hỏi một câu. Sau khi hành lễ xong, lập tức cúi đầu làm chuyện của mình, sợ chọc tới mào.

Bên cạnh cánh cổng vòm thẳng đứng của lạc viện có hai thiếu nữ, thúy mi thanh nhã, tóc mây cao vót, trầm cài nghiêng nghiêng, xinh đẹp động lòng người. Các nàng thấy Vân Vũ Hoa đến thì cúi người hành lễ, nói: "Vân sư tỷ, cốc chủ đang chờ tỷ."

Vân Vũ Hoa hừ nhẹ một tiếng, giống như một trận cuồng phong tiến vào trong cửa viện, biến mất sau bức tường. Hai bạch y nữ tử lặng lẽ liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều âm chứa sự oán độc.

Lạc viên yên tĩnh sâu hun hút sau khi đi qua mấy bức tường, thì thấy rất nhiều hoa và cây cảnh, ong bay bướm lượn, trúc xanh, đình viện, suối nhỏ, có cảm giác như đang ở Giang Nam.

Phía trước đình viện có một tòa nhà tinh xảo, lợp ngói đỏ, bố trí theo kiểu "Tam phòng nhật bích", chánh đường một gian, hai bên có thêm hai gian nữa, chỉ có một bức tường duy nhất.

Chánh đường tuy không giống như nhà đại phú, vẽ vàng điểm bạc, nạm vàng trát ngọc, nhưng lại cổ kính ngăn gọn tinh xảo. Ánh mặt trời chiếu theo song cửa gỗ vào bên trong khung cảnh trông rất ấm áp, thoải mái.

Phòng được bố trí rất thanh nhã cổ kính chính phòng có một bức tranh sơn thủy, bút pháp bay lượn, khí thế hùng hồn trên hai bức tường còn có hai bức trục được viết theo lối cuồng thảo, nét chữ như rồng bay phượng múa, thanh thoát, có thể nhận ra đây toàn là bút tích của danh nhân.

Hai bên còn có hai hương đình bằng đồng xanh, có khắc hình vân thú, tràn ngập cổ xưa. nhìn qua là có thể nhận ra ngay, đây là vật có lai lịch lớn. Trước cửa phòng có một cái màn trúc, nhìn qua màn trúc có thể nhận ra sau rèm có một lão nhân đang ngồi, có hai thị nữ đang đứng hai bên quạt cho lão.

Khi Vân Vũ Hoa bước vào, khung cảnh trở nên âm lãnh hơn rất nhiều.

Nàng không thấy rõ khuôn mặt của lão nhân phía sau rèm, việc này không phải do ánh mắt của nàng không tinh tường, mà là hoa văn trên màn trúc là một ngũ hành độn trận, bản thân màn trúc được chôn thành từ Huyết trúc ở Nam Hoang. Vân Vũ Hoa đạo hạnh có cao gấp đôi hiện tại cũng không có khả năng nhìn thấu mọi vật phía sau màn trúc.

Vân Vũ Hoa quỳ xuống đất, nói: "Vũ Hoa đã phụ sự giao phó của cốc chủ, không thể đem người trở về, thẹn với Thiên Quyền cổ kiếm."

Sau đó nàng tóm tắt tình hình kể lại một lần.

Lão nhân nghe xong yên lặng một lúc lâu, rồi mới lên tiếng nói:

"Đám lão tạp mao của Đạo Đức tông không nói tới làm gì, đạo hạnh của mấy lão quỷ và bản lĩnh của mấy thiên quân Thất Thánh Sơn cũng không được tốt lắm, th nhưng Thông Huyền thiên quân rất nổi danh về lĩnh vực chiêm bặc âm dương thượng cửu (bói toán. âm dương), bọn họ có thể khám phá ra thiên cơ này cũng không có gì kỳ quái. Sấu Thạch tiên sinh kiểm pháp tuy giỏi, nhưng nếu nói tới chuyện bấm đốt ngón tay bói âm dương, thì có nói gì ta cũng không tin, trừ khi... trừ khi lão gia hỏa ở sau lưng hắc không chết. Nhưng con kể lại, lần này lại hiện diện chừng 20 môn phái thì thật sự là kỳ quái, chẳng lẽ ta cổ lậu quả văn, có nhiều cao nhân như vậy mà ta lại không biết?"

Vân Vũ Hoa bỗng nhiên nói: "Sư phụ, người không tiếc hao tổn chân nguyên, phá không đưa cổ kiếm Thiên Quyền vào trong tay con, đồng thời lại không tiếc đắc tội với các phái chỉ vì giành tên tiểu tử kia thôi hay sao? Con thấy hắc tử chất bình thường, hành động thì ranh mãnh, trên người còn có khí tức của máu tanh sao có thể là thân thể Trích tiên được chứ?"

Lão giả hừ một tiếng, hơi tức giận, nói: " "Vũ Hoa, việc này vì sư đã nói với con bao nhiêu lần rồi? Con thiên tư thông minh tuyệt đỉnh, nhưng mà tình hình nơi trần thế lại đột đặc cán mai! Cho dù tu vi của vi sư không đủ. suy đoán có sự sai lầm, thế nhưng Tử Vi Chân Nhân chẳng nhẽ cũng không đủ tu vi, cũng có sự sai lầm? Không nói tới chuyện này, chỉ cần nhìn ba vị chân nhân của Đạo Đức tông đồng thời tới việc này còn là việc bình thường nữa ư? Đừng nói tới chuyện tranh giành một người. cho dù là đem toàn bộ những người ở đây giết đi vẫn còn thừa sức! Đạo Đức tông tự xưng là danh môn chính đạo, xưa nay miệng đầy nhân nghĩa đạo đức. nhưng hành sự lại

vô sỉ hạ lưu. lần này tới, bọn họ đương nhiên là có chuẩn bị đặc tội nhiều môn phái như vậy, chẳng nhẽ lại chỉ vì tranh giành một gã sai vặt trong khách sạn?"

Lúc này Vân Vũ Hoa không nói gì được nữa, nàng tuy rằng cao ngạo tự phụ, nhưng mà ba mươi năm trước khi bế quan, Tử Vi Chân Nhân đã danh chấn thiên hạ rồi, lần này xuất quan chẳng nhẽ lại suy đoán nhầm được sao?

Thế nhưng khi nàng nhớ lại tình cảnh lúc đó, đặc biệt là khi đối diện nhìn gã sai vặt kia vài lần, vẫn mơ hồ cảm nhận được có gì đó không đúng. Cái này chỉ là trực giác, không có lý do nào chính đáng nói ra được cả.

Ngữ khí của lão giả cũng chậm lại, trầm ngâm nói: "Trích tiên hàng thế là đại sự hàng trăm năm qua của giới tu đạo chúng ta. Đừng nói vì sự chỉ tổn thất một chút đạo hạnh chân nguyên đặc tội với một số môn phái, chỉ cần có thể có được Trích tiên, thì trả giá lớn như thế nào cũng đáng giá! Hừ, Đạo Đức tông chẳng phải lúc nào cũng bền như thép, chuyện này còn chưa kết thúc. Trích tiên đã mười tám tuổi đúng là thời huyết khí phương cương, nữ đệ tử kiệt xuất trong cốc của ta đông đảo, một ngày nào đó có thể dẫn dụ hắn tới đây đầu nhập cũng chưa biết chừng."

Vân Vũ Hoa bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nói: "Sư phụ, năm đó người từng nói với con, người tu đạo chỉ quan tâm tới bản tâm đặc đạo thì coi mọi vật chỉ là giả. Vũ Hoa cho rằng không suy nghĩ thì đại đạo làm sao tinh tiến. Bất chấp tất cả tranh đoạt Trích tiên, chỉ là chuyện bỏ gốc lấy ngọn!"

Lão giả giận tím mặt quát lớn: , "Làm càn! Thiên phú của con tuy rằng tuyệt hảo, nhưng trên đường tu đạo lại chưa va chạm gì đâu biết đại đạo khó khăn thế nào! Trích tiên mà lại là cơ duyên tầm thường hay sao? Lão tạp mao Tử Vi kia cũng chẳng phải là nửa đường xuất quan hay sao? Lần xuất quan này, cũng sẽ làm chậm quá trình phi thăng của hắn xuống 30 năm nữa! Ta thấy con tôi luyện vẫn còn quá ít từ giờ trở đi con đến Huyền Băng

Động ở hậu Sơn diện bích tư quá (đối mặt với tường suy nghĩ về lỗi lầm của mình) không đem Minh Hà Kiếm Lục luyện tới tầng thứ năm. thì không được ra ngoài".

Dứt lời, lão giả lẳng không một trào cổ kiếm Thiên Quyền ông một tiếng ngâm nga, từ trên lưng của Văn Vũ Hoa bay lên. Xuyên qua màn trúc, rơi vào trong tay của lão giả kia.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Sơ Ngộ 2

Vân Vũ Hoa hừ lạnh một tiếng, đứng lên, tự đi tới Huyền Băng động diện bích. Lão giả thấy nàng vân không phục, thì tức giận đem run cả người, nhất thời nói không ra lời.

Phía sau lão có một nữ tử buông qua nhẹ nhàng tiến lên đấm lưng cho lão, nói: "Cốc chủ, người đừng tức giận. Nàng ta vào Huyền Băng Động, sợ rằng phải hơn một năm mới trở ra, chuyện trách phạt này có đúng là nặng quá không?"

Lão giả chậm rãi nói: "Vũ Hoa mắt cao hơn đầu, sát khí lại quá nặng. Nếu như cứ tiếp tục như vậy, thì sợ rằng nó sẽ gặp nhiều thất bại. Cứ để cho nó ở trong Huyền Băng Động một năm cũng tốt, coi như là ma luyện tính tình của nó đi."

Lão đứng dậy, đi lại trong phòng vài vòng, hai mi dài nhíu chặt, hiển nhiên là trong lòng gặp chuyện khó giải quyết. Sau một lúc lâu, lão giả bỗng nhiên đứng lại, nói: "Đưa tin cho Tam phu nhân, bảo nàng từ hôm nay, đem Long Hồ Thái Huyền Kinh dạy Cho Tô Tô!"

Nữ tử giả làm bộ thất kinh. hoảng sợ nói: "Cốc chủ, thế nhưng... Tô Tô tiểu thư năm nay mới mười hai tuổi."

Lão giả Vung tay lên, lạnh nhạt nói: "Ý ta đã quyết, không cần nhiều lời! Trận độ sức này vẫn chưa kết thúc. Nếu như cứ đem Trích tiên tặng cho lão tạp mao như vậy, thì sau này chúng ta sẽ lấy cái gì mà tranh đấu cùng với mấy lão tạp mao giả nhân giả nghĩa kia nữa?"

Nàng kia thấy lão giả thật sự nổi giận, không dám nhiều lời nữa, lén lút lui xuống. Người tài trong giới tu đạo, đúng là không thể cầu là được.

Ở Tây Huyền Sơn. Mạc Kiên Phong trời sinh hiểm địa, xây dựng một tòa nhà tranh cũng hết sức khó khăn, vì sẽ bị gió núi thổi bay, chớ nói chi tới việc xây dựng những tòa nhà đẹp như cung khuyết trên thượng thiên. Nhưng mà Thái Thượng Đạo Đức Cung to lớn lộng lẫy, tục nhân vĩnh viễn không thể tưởng tượng ra.

Ngoài ra, 12 ngọn núi phụ của Mạc Kiên Phong là chỗ ở của Cửu mạch cũng hết sức mỹ lệ như tiên cung, trải qua hơn ba ngàn năm xây dựng, nó đã xinh đẹp tới mức tuyệt luân. Thái Thượng Đạo Đức Cung cũng không đẹp hơn là bao nhiêu.

Đạo Đức tông chi phái khắp thiên hạ, các chi phái hàng năm đều dụng tâm tìm kiếm những hài đồng có tư chất, trải qua tầng tầng lớp lớp chọn lọc, người có tư chất tốt sẽ được đưa về Đạo Đức tông để dạy. Đạo Đức tông địa vị cao cả, ít nhập thế tục, nhưng mỗi đệ tử nhập thế đều có tu vi nhất định.

Nếu có lựa chọn linh đồng thì họ chỉ cần biểu diễn một chút đạo pháp, cho dù là đứa trẻ kia có xuất thân nghèo khó, hay là con nhà đại phú, phụ mẫu tám chính phân mười cũng nguyện đem cho con mình lên Tây Huyền Sơn.

Việc đầu tiên của những hài đồng này vào núi chính là đọc sách viết chữ. Năm sô linh đồng mà Đạo Đức tông lựa chọn từ khắp nơi chỉ có 15 người, cùng Kỷ Nhược Trần học lớp vỡ lòng. Được ở Thái Thượng Đạo Đức cung đọc sách viết chữ đầu phải là tầm thường đại sảnh gian phòng này mái cong tạn trắng cửa sổ được điêu khắc thành những bức tranh.

Bức vách tường đều được khắc những hình cây trái linh thú, có tiên hạc ngậm xuân, Kỳ Lân dụng chuông, Kim Quy lên núi chờ diễm lành họa thì

có tùng mai trúc, cúc toàn là những thứ cao thượng.

Mỗi một bức tường đều treo bốn câu đối toàn là bút tích của các chân nhân tiên sư đời trước. Trên trần nhà của gian phòng hoa văn được khắc thành hình Quân tiên yên du đô.

Trong bức đồ thần tiên, chân nhân thần vương lực sĩ, kim đồng ngọc nữ... Hoặc trợn mắt tức giận, hoặc thanh nhã phiêu dật, hoặc nghiêng đầu ngửa cổ... trông rất sống động. phảng phất như thực.

Ngoài ra, trên những cột ở hành lang trong nội đường, hay cửa gỗ đều điêu khắc những loại cô sự của thần tiên.

Sàn của nội đường toàn là dùng đá xanh để lát, những vật dụng trong phòng toàn là do gỗ lim tạo thành. Đại sảnh của phòng rất trang nhã, có thư hương mang phong cách cổ xưa.

Lúc này là thời gian đang giảng bài, lão tiên sinh dạy học ngồi nghiêm ngắc trên một cái ghế băng gỗ tử đàn, trước mặt có đặt một chiếc bàn văn có khắc hình con hổ, văn phòng tứ bảo đầy đủ.

Lão tiên sinh đầu đội khăn quê, mặc quần áo màu lam, nhưng lại là đạo bào, râu dài tung bay theo gió, đôi mắt trong veo, chỉ liếc nhìn cũng biết người này công lực thâm hậu.

Dưới đài có hơn trăm linh đồng yên tĩnh ngồi trong nội đường, nghe lão sư giảng bài. Bởi diện tích đại sảnh quá lớn, đủ cho hàng trăm người đọc, nên nó có phần vắng vẻ. Lão tiên sinh hắng giọng, cầm lấy cuốn sách trên bàn đang muốn bắt đầu giảng bài thì Kỷ Nhược Trần bước chân vào trong đại sảnh.

Xoát một tiếng, nhưng hài đồng sáu, bảy tuổi này đều ngoảnh mặt lại, vô số ánh mắt rơi vào trên người của Kỷ Nhược Trần.

Khi thấy trong tay Kỳ Nhược Trần cũng cầm mấy cuốn sách hiển nhiên là cũng tới học chữ giống họ, thì hơn trăm linh đông này ô lên một tiếng thấp giọng nghị luận.

"Oa! Hăn lớn như vậy, cũng tới đây học chữ hay sao?"

Ở trong mắt của Kỳ Nhược Trần, những hài tử này thực sự là ngây thơ chất phác, hồn nhiên như nước. Thế nhưng chẳng biết tại sao, những ánh mắt trong trẻo này rơi vào người mình, lại giống như là những ngọn lửa, làm cho trái tim hăm đau đốn trên mặt trở nên khô nóng.

Lão tiên sinh trên bục giảng thấy bên dưới ồn ào, tức giận đến mức râu mép cũng loạn bay, cố sức vỗ đá nhằm một cái lên cái bàn gỗ, quát lớn: "Tất cả đều yên lặng cho ta nghị luận như vậy còn ra thể thống gì nữa, còn ra thể thống gì nữa?! Kỳ Nhược Trần, trò ngồi xuống sau cùng, thánh nhân học đạo, không quan trọng là sớm muộn. Chỉ cần trò chịu khó học tập, thì thành công không khó!"

Kỳ Nhược Trần đáp ứng, cúi đầu, bước nhanh tới vị trí sau cùng.

Lúc này lão tiên sinh mở cuốn sách, bắt đầu cao giọng đọc lên: "Đạo khả đạo, phi thường đạo. Danh khả danh phi thường danh. Vô danh thiên địa chi thủy, hữu danh vạn vật chi mâu. Cô thường vô dục dĩ quan kỳ diệu..."

Dịch: Đạo (mà) có thể gọi được, không phải là Đạo thường (hằng cửu). Tên mà có thể gọi được, không (còn) phải là tên thường (hằng cửu).

Không tên là gốc của trời đất, có tên là mẹ của muôn vật.

Cho nên thường không có dục để nhìn thấy chỗ vi diệu của mình. Thường có dục, để nhìn thấy chỗ giới hạn (công dụng) của mình.

Học trò ở Đạo Đức tông đương nhiên là sẽ không giống những người ở thế tục, cái gì mà thiên tự văn, thuyết văn giảng (một ngàn chữ đầu tiên

phải tự thấy nói tự thấy viết) phải tự tay dạy. Khóa học đầu tiên, chính là Đạo Đức Kinh.

Kỷ Nhược Trần hít sâu một hơi, đem tất cả những tư tưởng hỗn loạn đuổi ra khỏi đầu, cảm giác khô nóng trên má cũng bớt đi không ít. Hắn định thần mở cuốn sách đọc theo những thanh âm du dương trầm bổng của lão tiên sinh. Lúc này hắn đã rời khỏi Long Môn khách sạn được mười ngày, Kỷ Nhược Trần có cảm giác như lúc nào cũng ở trong mộng. Cho tới khi học chữ như thế này, hắn mới có cảm giác chân thực.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Sơ Ngộ 3

Một canh giờ học Đạo Đức Kinh đã qua trăng tháng cũng đã lên. Kỷ Nhược Trần vội vã ăn cơm tối, lại theo sự hướng dẫn của Vân Phong đạo trưởng tới Thái Thường cung của Tử Dương chân nhân.

Nhất mạch của Tử Dương chân nhân ở cách chủ phong tương đối xa, trong cách ngọn núi thì Mạc Kiên Phong là xa nhất. Ở giữa hai ngọn núi có 5 đồng cự nham rất to, trong đó có móc 12 chiếc xích sắt bắc thành một chiếc cầu, nối liền với Mạc Kiên Phong.

Cửu mạch đệ tử nếu như muốn đến Thái Thượng Đạo Đức Cung, tu vi đủ thì có thể ngự pháp bảo phi hành, còn tu vi kém một chút thì có thể đi qua cầu sắt. Chỉ là Tây Huyền Sơn có gió núi cực mạnh, xích sắt lại đung đưa không ổn định rất khó bước đi trên đó. Nhưng cho dù như vậy, những đệ tử bình thường chỉ cần khổ tu ba năm, có nền móng khởi đầu của đạo cơ, thì có thể ung dung qua cầu.

Kỷ Nhược Trần đương nhiên là không có loại thần thông này, được Vân Phong đạo trưởng đỡ, đi qua xích cầu. ... Hẳn đương nhiên là còn chưa nhập môn, đi qua xích cầu này tất nhiên là sợ đến mức hồn bất phụ thể, nhưng Vân Phong đạo trưởng đã nói đi qua cầu này chính là tâm pháp rèn luyện ý chí. Kỷ Nhược Trần mặc dù trong lòng còn sợ hãi nhưng mà vẫn mạnh dạn bước đi trên cầu.

Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, gió lạnh gào thét, trên người Kỷ Nhược Trần vền vện chỉ có duy nhất một cái đạo bào, bên trong có một bộ

nội y. Hắn tuy rằng lớn lên ở vùng tái ngoại lạnh khủng khiếp, nhưng sao có thể chống lại hàn ý của gió núi?

Không được bao lâu sắc mặt hắn đã xanh tím lại, dường như có một lớp sương bao phủ lên mặt. Khi gió núi thổi qua, hắn đặt bàn chân xuống sợi xích sắt thô to đang không ngừng rung động thỉnh thoảng lại lắc lư kịch liệt mấy cái.

Ánh trăng lóe lên trên xích sắt, đã bao nhiêu năm, có không biết bao nhiêu đạo đồ đã đi qua, trông có vẻ trơn trượt vô cùng.

Kỷ Nhược Trần đi được năm, ba bước, lại trượt chân một cái, hệt hẳng đập ra ngoài xích sắt, rơi xuống phía dưới. Dưới xích sắt là vực sâu ngàn trượng liếc mắt nhìn lại, hắc ám sâu thẳm nhìn không thấy đáy, chỉ có mấy làn mây mỏng đang lượn lờ trôi nổi.

Tuy rằng mỗi lần Kỷ Nhược Trần trượt chân, đều được Vân Phong đạo trưởng kéo lại, nhưng mà sự kinh hãi cũng đủ làm cho tim và mặt hắn vỡ ra, nghĩ mà sợ không ngớt.

Trong gió lạnh thê lương, ban đầu còn nghe thấy tiếng Kỷ Nhược Trần khàn giọng mà kêu, nhưng sau đó, ý chí của hắn dần kiên định, không còn kinh sợ mà kêu nữa. Bước chân lên Thái Thường phong một bước.

Kỷ Nhược Trần nhất thời thở dài ra một hơi thở, dưới chân mềm nhũn, toàn thân không còn chút sức lực nào, giống như đã bị hư thoát. Dưới ánh trăng bước trên cầu, trong lòng hắn đã lưu lại một chút gì đó không giống bình thường.

Không bao lâu sau, Kỷ Nhược Trần đã đứng ở trước mặt Tử Dương chân nhân. Tuy rằng đạo bào của hắn đã ướt đầm.. dưới chân lại phù phiếm vô lực, nhưng trong mắt của Tử Dương chân nhân cũng hơi có ý khen ngợi.

Hai tiểu đạo đồng sắp xếp chỗ ngồi cho Kỳ Nhược Trần, đốt một lô trầm hương Đông Hải có tác dụng tỉnh táo tinh thần, sau đó khom người lui xuống. Bây giờ là lúc Tử Dương chân nhân đích thân truyền dạy, cũng là lúc cấm kỵ.

Tử Dương chân nhân đứng đầu nhất mạch, tuy rằng đêm nay chỉ truyền dạy những bài học nhập môn của Đạo Đức tông, nhưng không có sự cho phép của Tử Dương chân nhân. không một người nào có thể tiến lại gần trong vòng 10 trượng.

Đợi Kỳ Nhược Trần khoanh chân ngồi vào chỗ của mình. Tử Dương chân nhân vuốt râu, nói: "Nhược Trần, muốn thành tài thì phải mở được mắt. Bài học đêm nay, ta sẽ nói qua một lượt về học vấn trong những kinh điển tạp thư của Đạo Đức tông cho con biết, để cho sau này con biết chỗ mà cố sức, phấn đấu nỗ lực. Đạo Đức tông của chúng ta được truyền thừa từ nhất mạch của Nghiễm Thành Tử, chủ kinh ba bộ, phụ kinh ba bộ, lại có 27 thiên bí quyết. 3600 tạp học, có 5 vạn loại đạo tạng khác nhau, trong đạo hải mênh mông con biết tìm con đường nào cho đúng?"

Nghe thấy những lời này, Kỳ Nhược Trần hít một hơi lạnh, lập tức trấn định tinh thần, ngồi nghiêm chỉnh, không chịu bỏ qua một chữ nào.

Tử Dương chân nhân hớp một ngụm trà, mới nói tiếp:

"Đạo Đức tông ta đã có từ 3700 năm trước, do Tam Thanh tổ sư sáng lập. Lúc đó Tam Thanh tổ sư đạo hiệu là Chân Hoảng ẩn tu trong một ngọn núi. Khi tiên duyên của tổ sư tới, thì phát hiện ra chỗ Nghiễm Thành Tử thành tiên, được sáu thiên Tam Thanh Chân Kinh. Tam Thanh Chân Kinh có ba loại cảnh giới là Ngọc Thanh, Thượng Thanh, Thái Thanh. Sau khi tổ sư khổ tu trăm năm, thay đổi đạo hiệu gọi là Tam Thanh chân nhân, lại tìm được động tiên Tây Huyền Sơn, xây dựng một đạo quán nho nhỏ, từ đó về sau trở thành Đạo Đức tông như ngày nay. Nếu như con có hứng thú, thì

sau này hãy tới Thái Thượng Đạo Đức Cung lật xem những quyển chính sử truyền thừa, kinh sử không cấm các đệ tử xem."

"Tam Thanh Chân Kinh do Nghiễm Thành Tử lưu lại trong đó đương nhiên là có bí mật của thiên địa, những người không có tuệ căn, khó mà hiểu được đại nghĩa bí ảo trong đó. Từ khi Tam Thanh tổ sư có được, lại trải qua vô số chân nhân của Đạo Đức tông dồn sức giải nghĩa cũng đã lưu lại vô số thể ngộ tâm đắc. Hai ngàn năm trước, bồng tông lại có Huyền Không Chân Nhân thân mang đại trí tuệ, tu được công đức viên mãn. Vũ hóa phi thăng. Trước khi phi thăng. Huyền Không chân nhân bỏ ra ba ngày, tự tay biên chép những điều của các đại chân nhân đời trước thành 27 thiên bí quyết, được gọi là phụ Tam Thanh Chân Kinh. Từ đó về sau, Đạo Đức tông chúng ta trùng trấn uy phong."

"Phụ Tam Thanh Chân Kinh bao gồm có tam kinh là Thái Huyền, Thái Bình, Thái Thanh, hợp xưng là Tam Thanh Lục Kinh. Lục Kinh thâm thúy tối nghĩa thường nhân khó hiểu. Huyền Không Chân Nhân lấy thánh, tiên, chân đối ứng thành Tam Thanh cảnh, mỗi cảnh lại chia làm chín tầng theo thứ tự là thượng, cao, thái, huyền, thiên, chân, thần, linh, chí, mỗi một tầng lại có một bộ đạo kinh riêng. Tam Thanh Lục Kinh hai mươi bảy thiên bí quyết này, là phương pháp chủ đạo phi thiên của Đạo Đức tông ta."

Được một phen thao thao bất tuyệt. Từ Dương chân nhân rung đùi đắc ý. Kỷ Nhược Trần miệng khô lưỡi đắng đầu choáng mắt hoa, như lọt vào trong sương mù, hoàn toàn không biết thứ gì.

Tốt xấu gì hẳn cũng có chút thông tuệ đại thể cũng có thể nghe rõ được Đạo Đức tông có 27 bộ kinh văn, tu luyện hoàn toàn được một quyền, cũng là lúc phi thăng.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Sơ Ngộ 4

Tử Dương chân nhân dừng lại một chút, thối một hơi làm ấm chén trà, rồi lại không thèm để ý tới sắc mặt của Kỷ Nhược Trần đang trắng bệch, vuốt râu nói tiếp:

"Ngoại trừ phi tiên chính pháp, tạp kinh của Đạo Đức tông cũng có số lượng đông đảo, con cũng không thể bỏ quên được Tạp kinh chia làm 12 tổng bộ, bộ thứ nhất Bản Văn thứ hai Thần Phù, thứ ba Ngọc Quyết, thứ tư Linh Đồ, thứ năm Phổ Lục, thứ sáu Giới Luật, thứ bảy Uy Nghi thứ tám Phương pháp, thứ chín. Chúng Thuật, thứ mười Đan đỉnh thứ mười một Luyện khí thứ mười hai truyện ký, mỗi bộ tàng kinh có từ hai trăm tới sáu trăm quyển, tổng cộng là ba nghìn sáu trăm bộ. Ngoài tạp kinh còn có 5 vạn đạo điển, còn những sách được các đại chân nhân tiên sư ghi lại, thì nhiều vô số."

Nói tới những chuyện như đạo tàng và những điều về tiên thánh thì Tử Dương chân nhân rất có hứng thú, lời lẽ của lão uyên bác, nói một mạch hơn 2 canh giờ, một bình trà lớn đã bị hẵn uống sạch sẽ. Nhưng mà Tử Dương chân nhân đạo pháp tinh thực phát tay là có một dòng suối nhỏ chạy tới, lại dùng chân hỏa đun chỉ nửa khắc đồng hồ là lại có một bình trà mới ở trong tay.

Tử Dương chân nhân nói rất cao hứng, mỗi khi có điều gì uyên bác, là lại lôi những kiến giải của tiên nhân ra nói, người nào có kiến thức đạo pháp sâu rộng thì quả thực vô cùng xứng danh với lão.

Chỉ là Kỷ Nhược Trần hôm nay mới học chữ, làm sao có thể hiểu được ý nghĩa sâu xa của Tử Dương chân nhân? Tử Dương chân nhân nói một mạch như vậy, quả thực là đàn gảy tai trâu.

Kỷ Nhược Trần đã đầu váng mắt hoa từ lâu rồi lại thêm cơn buồn ngủ kéo tới. nhưng mà tiên sư đang truyền đạo, đệ tử sao có thể không chú tâm nghe? Bởi vậy hẳn nghe được mười câu thì mười câu không hiểu, nhưng vẫn trấn định tinh thần kiên trì ngồi nghe, học bằng cách nhớ.

Cho tới đêm khuây thanh tĩnh Tử Dương chân nhân mới kết thúc việc thao thao bất tuyệt của mình lại. May mà Kỷ Nhược Trần từ nhỏ đã lưu lạc, quen với sinh hoạt khổ cực, ngồi nghe xong thì toàn thân hắc đầu nhức, hai chân như nhũn ra.

Cho đến lúc này, Tử Dương chân nhân mới truyền cho Kỷ Nhược Trần một thiên khẩu quyết, dặn hẳn cứ theo khẩu quyết mà làm, mỗi ngày hành công hai lần, hướng mặt trời mà lấy tinh hướng mặt trăng mà lấy hoa, lại còn dặn đây chính là đạo để phi thăng.

Kỷ Nhược Trần dụng tâm ghi nhớ, lại thỉnh giáo mấy vấn đề, sau đó mới kiệt sức lui ra.

Nói xong buổi tối hôm nay, Tử Dương chân nhân thần thanh khí sáng mặt thâu hồng quang, giông như chân nguyên lại tăng thêm một tầng. Hẳn nhìn thân ảnh Kỷ Nhược Trần rời đi. Vuột râu mỉm cười, cảm thấy mỹ mãn nói không nên lời.

Từ nay về sau Kỷ Nhược Trần sớm muộn cũng phải theo Tử Dương chân nhân học bí quyết thổ nạp hành công. Nửa tháng đầu ở Thái Thường Cung trung nghiên tu đạo pháp, nửa tháng sau lại ở Thái Thượng Đạo Đức Cung tiếp thu huấn đạo của Thất Mạch Chân Nhân, buổi tối thì theo lão tiên sinh đọc sách viết chữ, đêm nào cũng phải đi tới đi lui trên cầu sắt, nhưng phải có Vân Phong đạo trưởng chiếu cố hẳn mới đi được.

Cứ như vậy một tháng qua đi. Đạo Đức tông lại dần trở nên yên tĩnh.

Lúc này trời đã cuối thu đầu đông tuyết lớn đã bay tán loạn. Tây Huyền Sơn có trận pháp bảo hộ, trên núi bốn mùa đều ấm áp như xuân. nhưng cũng có hàn ý xuất hiện. Trên cánh đồng tuyết mênh mông gió lạnh gào thét, mây mù buông xuống. Ở giữa cánh đồng tuyết có một thiếu niên lam lũ, vẻ mặt ngờ ngàng nhìn xung quanh có vẻ không biết làm sao.

Một cơn gió lạnh kéo tới, thân hình hắn run lên, co rụt tay vào trong ống tay áo. Trong tiếng gió ô ô, bỗng nhiên truyền tới tiếng sói tru mơ hồ. Thiếu niên sắc mặt đại biến, lập tức nghiêng tai nghe ngóng phương hướng của tiếng sấm sau đó ngửa đầu lên nhìn trời, rồi chọn một phương hướng chạy như điên!

Nhưng mà con sói kia cũng tới vô cùng nhanh, thiếu niên còn chưa chạy được vài bước, thì trên tuyết đã xuất hiện một con sói vô cùng lớn. Lông nó cứng như sắt, nước bọt theo răng nanh trào ra, chạy thẳng tới, đập lên tuyết không tiếng động, đôi mắt xanh biếc nhìn chăm chăm vào thiếu niên kia.

Thiếu niên kia biết là mình trốn không thoát, đột nhiên đứng nghiêm thân hình, xoay người về hướng con sói định liều chết một lần. Con sói kia di chuyển chậm chậm, đi

vòng quanh thiếu niên. Nó đã quá đói không nhịn được nữa rồi mới đi được hai vòng thì đã nhảy dựng lên, mang theo một luồng ác phong cắm tới yết hầu của thiếu niên kia!

Thiếu niên tay trái bấm tay niệm thần chú, tay phải đâm về hướng con sói quá lớn: "Thiên Du Diệt Loại phá!"

Nhưng mà chú ngữ đã niệm xong, hiệu quả lại chẳng có một chút nào, chỉ trong một tích tắc chần chừ, con sói đã lao tới trước mặt. Thiếu niên đột nhiên lăn tròn một vòng suýt nữa bị con sói cắn trúng. Nhưng mà trong thời

khắc sinh tử này, hắn cũng không chạy trốn, mà lại xoay người đâm về phía con sói, hắn tóm lấy cái tai hung hăng cắn một cái lên gáy con sói!

Một người một sói tử chiến một ngày vẫn chưa phân thắng bại. Thiếu niên kia thấy con sói mạnh mẽ như vậy, thì phần thắng của mình ít hơn. Nhưng trong lúc tính mạng hiểm nghèo như thế này, đã kích thích tiềm lực toàn thân của hắn, khó khăn lắm hắn mới đầu ngang tay với con sói kia.

Nhưng mà dù sao tuổi hắn cũng còn quá nhỏ, có thể cắn được vào cô con sói kia, nhưng khí lực cũng đã hao hết. Con sói cắn một cái vào chân của thiếu niên, răng nanh của nó cắn vào tận xương, làm nó vang lên những thanh âm răng rắc. Nó cắn thiếu niên kia, rồi kéo hắn vào sâu trong cánh đồng tuyết.

Kỷ Nhược Trần kêu to một tiếng, bỗng nhiên ngồi dậy, lúc này mới phát hiện mình đang nằm mơ một giấc mộng Nam Kha. Nhưng mà trên chân của hắn vẫn còn cảm giác nóng bỏng, giống như bị con sói kia cắn bị thương.

Kỷ Nhược Trần bỏ tất, kéo ống quần lên, cẩn thận kiểm tra hai chân. Da thịt trên chân của hắn vẫn như cũ, nhưng lại có nhiều vết sẹo. Trên bắp chân phải còn có hai vết sẹo tròn, hình như là bị dã thú nào đó cắn trúng hơn nửa bị cắn rất sâu.

Kỷ Nhược Trần nhẹ nhàng vuốt ve những vết sẹo này, khi đó hắn mới chỉ có bảy, tám tuổi từ quan nội lưu lạc tới quan ngoại, không cẩn thận gặp phải một đám sói đi lang thang trong Sa mạc. Tuổi hắn lúc đó còn nhỏ, nhưng trong lòng dũng khí lại có thừa, với lại trong lúc sinh tử như vậy, nên hắn liều mạng chống lại.

Trải qua một thời gian, những con sói kia cũng cắn ngã được Kỷ Nhược Trần, đang định làm thịt hắn. Vừa lúc này, chương quỷ của Long Môn

khách sạn đi ngang qua, nghe thấy tiếng kêu khóc của Kỳ Nhược Trần, mới phóng ngựa chạy tới.

Cứu Kỳ Nhược Trần mang về khách sạn chữa trị, giữ lại được cái mạng nhỏ của hắn vết sẹo này chính là do con sói kia cắn trúng. Ở Long Môn khách sạn sáu năm thời gian, Kỳ Nhược Trần có áo mặc, có cơm ăn, khi ngủ lại có chỗ che mưa, hắn đã đủ hài lòng.

Kỳ thực, thời gian ở đó có khi lại là thời gian sung sướng nhất. Lúc này nhớ lại mình bị chương quỹ phụ nhân quất mắng lại cảm thấy thần thiết. Tuy rằng Long Môn khách sạn không so được với Thái Thượng Đạo Đức Cung, nhưng chẳng biết tại sao hắn vẫn mong muốn mình được ở cái khách sạn miền tái ngoại ấy. Nơi này mặc dù tốt, nhưng lại không phải nhà của mình.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Sơ Ngộ 5

Kỷ Nhược Trần nhẹ nhàng thờ dài một tiếng, hẩn ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy vầng trăng đã đậu trên ngọn cây Ngô Đồng ở phía Tây, lúc này đã sau nửa đêm rồi.

Hẩn trấn định tinh thần mở Đạo Đức Kinh ra đọc, nhưng mà thực sự là quá khó khăn, chưa đọc được hai trang...thiếu chút nữa gục luôn trên bàn. ... Hẩn từ trong lòng lấy ra một cái bình sứ. đổ ra một viên Dưỡng Thần Đan nhỏ nhỏ, ngửa đầu nuốt vào. Chỉ một chốc lát sau, Kỷ Nhược Trần cảm thấy có một dòng khí ấm áp từ dưới bụng tản ra, nhập vào tứ chi bách hải có một sự thoải mái nói không nên lời, vì vậy mà tỉnh táo tinh thần.

Hẩn một lần nữa mở Đạo Đức Kinh tiếp tục học tập.

Lúc này sắc trời đã gần tảng sáng, trong Thái Thường cung hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có Vân Phong đạo nhân vân ngôi trên cầu đá. nhìn về phía sương phòng của Kỷ Nhược Trần. Thấy Kỷ Nhược Trần trắng đêm không ngủ, ánh đèn lung linh chiếu ra cái bóng hình ngay ngắn của hắn.. thì miệng nở nụ cười, hơi gật đầu, xoay người rời đi.

Khi thân ảnh của hắn biến mất trong rừng cây, cũng là lúc nắng sớm vừa lên.

Thời gian như nước chảy qua, trăng gió cứ xoay vần, nếu tình thời gian mà Kỷ Nhược Trần bước vào Thái Thượng Đạo Đức Cung thì cũng được hơn 3 tháng. Trong 3 tháng thời gian này, Kỷ Nhược Trần ngày đêm khổ cực, mỗi ngày ngủ không được một canh giờ.

Cũng may có Dưỡng Thần đan mà Tử Dương chân nhân ban cho, có công hiệu thật thần kỳ, một viên nuốt vào, là có thể hồi phục được tinh lực tiêu hao cho mấy ngày, nên hắc mới tiếp tục như vậy được.

Sớm tối hắc chuyên cần luyện khẩu quyết mà Tử Dương chân nhân truyền cho, một tháng đã cảm nhận được, hai tháng có thể điều động chân nguyên, ba tháng biết âm dương, đã có chút thành tựu. Còn về việc tu luyện pháp môn thu nạp nhật nguyệt tinh hoa, giúp cho tinh lực của Kỷ Nhược Trần càng dài lên, càng về sau khi không cần dựa vào Dưỡng Thần đan nữa.

Nhưng mà cho dù như vậy, trong 3 tháng, hắc cũng dùng sạch sẽ lọ Dưỡng Thần đan mà Tử Dương chân nhân ban cho.

Khi còn ở tháng thứ nhất, Kỷ Nhược Trần gặp Thất Mạch Chân Nhân, chỉ là khi đó hắc mới học chữ, lại mới tu luyện pháp môn thổ nạp do Tử Dương chân nhân dạy. Cho nên thất vị chân nhân cũng không cách nào dạy hắc được cái gì, đành phải chờ đợi Kỷ Nhược Trần hoàn thành xong những kiến thức cơ bản rồi mới tính được.

Kỷ Nhược Trần cũng không chịu thua kém, những bài tử bình thường phải mất hai năm học chữ, thì hắc chẳng phân biệt ngày đêm, cực khổ học tập, lại có Vân Phong đạo trưởng lúc nào cũng ở bên chỉ điểm, cho nên trong vòng 3 tháng hắc đã hoàn toàn thông.

Nếu nói là thông tuệ, thì Kỷ Nhược Trần chỉ tính là hạng trung bình còn kém xa, một số người ở Đạo Đức tông, nhưng với ý chí nghị lực của hắc, làm cho tám vị chân nhân âm thầm gật đầu.

Sau khi Kỷ Nhược Trần biết chữ, căn cơ cũng đã có cơ sở, nên có một ngày Tử Dương chân nhân trình trọng giao cho hắc một quyển Thái Thanh Chí Thánh Quyết, lại còn đích thân dẫn dò, đây là gốc rễ của chân nguyên bảo hắc chăm chỉ luyện tập, chớ hoang phế các môn học khác. Từ lúc này,

Kỷ Nhược Trần chính thức bước chân lên con đường kim đan đại đạo, phi thăng chi đồ.

Tam Thanh Chân Kinh của Đạo Đức tông bác đại tinh thâm, trong Thái Thanh cửu giai thì trước tam cảnh gọi là Trúc Cơ, trong tam cảnh gọi là nhập môn, các mạch đệ tử sau khi tu luyện xong lục cảnh sẽ được nghiên cứu tu luyện ở Thái Thượng Đạo Đức Cung, mỗi cảnh đều có đạo trưởng đích thân thống nhất giải thích cho các đệ tử.

Sau khi tu luyện xong quá trình nhập môn, các đệ tử lại tiếp tục quay trở về mạch của mình, tu luyện dưới sự chỉ dạy của sư trưởng trong mạch. Từ lúc đó, phương hướng tu luyện của các mạch đệ tử sẽ có sự khác nhau.

Kỷ Nhược Trần đã bắt đầu tu luyện trong quá trình nhập môn, đương nhiên sẽ cùng các đệ tử ở trong Thái Thượng Đạo Đức Cung nghe giảng.

Nhưng mà hần may mắn hơn ở chỗ, trong nửa tháng đầu có Tử Dương chân nhân đích thân truyền dạy Tam Thanh Chân Kinh, nửa tháng sau thì có Thất Mạch Chân Nhân luân phiên ra trận chỉ điểm cho hần đạo pháp chú thuật, học vấn về đỉnh lô.

Kỷ Nhược Trần đột nhiên tiếp xúc với nhiều tiên gia pháp môn như vậy, giống như tiê tử nghèo đột nhiên có một đồng bảo vật, người ta thường nói đạo lý: Ham nhiều thì tràn lan, chỉ cần thất mạch chân nhân dạy gì, thì hần đều ôn đồm, thậm chí ngay cả những tạp học như lập đàn trừ quỷ, mở quẻ xem bói hần cũng học không ít.

Kỳ thực Thất Mạch Chân Nhân đích thân đều truyền thụ cái mình đặc ý nhất, mỗi thứ đều có uy lực cực lớn Tuy rằng hiện chỉ dạy hần những thứ nhập môn, nhưng đã khác hoàn toàn so với những thứ phổ thông.

Hai tháng nữa lại vội vã qua đi. Kỷ Nhược Trần đã dốc hết toàn lực, nhưng mà tu đạo không giống như đọc sách, mỗi ngày phải hao tổn một

lượng tinh thân lớn, nhưng lại tu luyện nhằm đường Thái Thanh Chí Thánh Quyết.

Ánh mắt của bát mạch chân nhân lợi hại như thế nào, thấy hắc đột nhiên tiến triển chậm, là nhân nhận ra ngay. Chỉ là thất vị chân nhân ai cũng ngầm ganh đua, làm gì có ai muốn Kỷ Nhược Trần hoang phế công phu do mình truyền thụ. Huống chi khi tới kỳ Đại khảo sau năm năm nữa, Kỷ Nhược Trần sẽ có cơ hội lựa chọn làm môn hạ của một mạch nào đó, đây mới là đại sự mà các chân nhân quan tâm.

Hai ngày nay là tới ngày mà Cổ Thủ Chân chân nhân dạy, khi trời mới bình minh. Kỷ Nhược Trần đã đứng chờ trong một đan phòng ở Thái Thượng Đạo Đức Cung.

Không bao nhiêu lâu, cửa đan phòng đã mở ra, Cổ Thủ Chân chân nhân được bốn tiểu đạo đồng dẫn vào trong đan phòng. Cổ Thủ Chân chân nhân vóc người không cao, có đôi mi như trắng rằm, có đôi mắt tinh thể trông rất hiền hòa giống như một thương nhân trung niên trong các nhà giàu.

Kỷ Nhược Trần vội vã đứng dậy thi lễ, Cổ Thủ Chân phất tay bảo tiểu đồng lui ra ngoài, chậm rãi đi tới trước mặt Kỷ Nhược Trần, tỉ mỉ quan sát sắc mặt của hắc.

Nhìn hồi lâu, Cổ Thủ Chân mới cười nói: "Nhược Trần, chân nguyên của con tiến bộ trong thời gian gần đây không được như trước, có phải là gặp vấn đề gì khó khăn hay không? Không ngại nói một chút, có khi sư thúc lại giúp được con."

Trong cảm nhận của Kỷ Nhược Trần, thì hai vị tục gia chân nhân là Cổ Thủ Chân và Trương Cảnh Tiêu dễ thân cận hơn người khác. Trương Cảnh Tiêu tiêu sái xuất trần, tiên phong đạo cốt, ẩn chứa mà không lộ liễu, quan hệ khá tốt với năm vị chân nhân xuất gia.

Lúc này Cổ Thủ Chân nếu đã hỏi hắc do dự một chút, cuối cùng nói:

"Cố sư thúc, hai tháng nay, thất vị sư thúc dạy con quá nhiều pháp môn, mỗi ngày con học tập những tiên pháp mới đã hao tổn phần lớn thời gian, không còn bao nhiêu thời gian cho việc đã tọa thổ nạp."

Cố Thủ Chân gật đầu nói:

"Có thể chứ, con mới tu tiên đạo, tối kỵ là ham nhiều, hiện tại học tập Thái Thanh chư kinh là việc chính. Việc phụ là học một... hai... môn đạo học. Nhưng mà mấy Vị chân nhân khác sẽ không từ bỏ việc truyền thụ đạo pháp cho con đâu, vậy thì sau này tiến triển của con sẽ tương đối chậm. Như vậy đi, chỗ này của ta có một viên Long Hoa đan, có tác dụng bồi dưỡng nguyên khí có tác dụng lớn cho việc xây dựng đạo cơ cho con. Sau khi trở về, con tìm một nơi yên tĩnh ăn vào, chuyên cần tu luyện trong bảy ngày để luyện hóa được tính thì cảnh giới của Thái Thanh Chí Thánh Quyết cũng hoàn thành được phân nửa."

Trong khi nói chuyện, Cố Thủ Chân lấy ra một cái hộp bạc, ngoài hộp có khắc chi chít những đồ hình có tác dụng phong kín được tính không cho chúng tiết ra ngoài

Cố Thủ Chân giao cái hộp cho Kỷ Nhược Trần, lại truyền cho hắn một thiên khẩu quyết, căn dặn hắn lúc uống thuốc, ngàn vạn lần phải hành công theo khẩu quyết này, có như vậy mới hoàn toàn luyện hóa được được tính.

Kỷ Nhược Trần vừa mừng vừa sợ, hắn đã vô cùng hiểu thuật quan sát sắc mặt, nghe ngóng lời nói chỉ cần dựa vào thân sắc trịnh trọng của Cố Thủ Chân chân nhân mà thôi, thì viên Long Hoa đan này chắc chắn là một bảo vật, là một viên thuốc quý.

Kỷ Nhược Trần sắc mặt vui mừng, không còn từ nào để nói nữa, cuống quýt tiếp nhận linh đan, sau đó liên tục nói lời cảm tạ, dưới sự kích động thậm chí hắn còn nói năng lộn xộn.

Cổ Thủ Chân thấy hân sắc mặt hiện lên sự vui mừng từ đáy lòng thì cười ha ha, nói:

"Ta với con mặc dù vô duyên trong danh phận thầy trò, thế nhưng thụ nghiệp lại có thực. Sư thúc cho con vài thứ, thì có tính là cái gì? Thời gian không còn sớm hôm nay sư thúc giảng cho con về quả Chấn. Con chớ coi đây là một môn tạp học, kỳ thực không phải như vậy, đoán thiên cơ, biết hung cát (lợi hại – may mắn, bất hạnh) là một đại thần thông có ích cho quá trình làm việc sau này, hơn nữa nó là cơ sở cho rất nhiều đạo pháp quái tượng. Lại nói về tu vi dịch học quái tượng chỉ cần nhìn qua là biết cát hung, khi đó chọn may mắn mà bỏ qua bất hạnh thì trong hành sự hay tranh đấu thông thường cũng là một cái lợi vô cùng?"

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Sơ Ngộ 6

Kỷ Nhược Trần hai mắt sáng ngời, nói:

"Cổ sư thúc, nói như vậy nếu tương lai con và người khác so kiếm, thì chỉ cần tính toán trước được đối phương muốn đâm mình chỗ nào, chẳng phải là nắm chắc phần thắng hay sao?"

Cổ Thủ Chân bật cười nói: "Con như vậy là khen ngược rồi! Người tu đạo so kiếm lại giống với loạn đả nơi phố phường hay sao? Chờ con bói xong một quẻ, thì đã sớm bị phi kiếm đâm thủng rồi. Phương pháp tốt nhất là trước khi làm việc, con bói một quẻ để biết cát hung, nếu như quái tượng là đại hung thì sẽ có huyết quang tai ương, vậy con còn đấu với hãn làm gì, chuồn là thượng sách."

Kỷ Nhược Trần gật đầu, câu trả lời của Cổ Thủ Chân mặc dù làm hãn thất vọng nhưng mà trong lòng của hãn lại có tính toán khác, cho nên cố sức tận tâm tận lực học quái tượng. Cổ Thủ chân nhân đương nhiên là mừng rỡ cầu còn không được, nhất thời cảm thấy năm năm sau có hi vọng thu hãn làm môn hạ.

Hai canh giờ trong chớp mắt đã qua. Kỷ Nhược Trần chỉ cảm thấy khắp bầu trời toàn là cá âm dương với quái tượng bay loạn xạ, học tới mức váng đầu hoa mắt. Hãn thu thập xong đồ đạc, hơi có chút luyến tiếc nhìn Cổ Thủ chân chân, rồi rời khỏi đan phòng.

... Lúc này sắc trời đã tối sau khi hãn ăn cơm tối xong, Vân Phong đạo trưởng sẽ hộ tống hãm tới Thái Thường cung. Kỷ Nhược Trần đã có thể đi xa được mấy trượng trên cầu sắt giữa hai ngọn núi.

"Kỷ Nhược Trần!"

Kỷ Nhược Trần ngạc nhiên dừng chân quay đầu lại nhìn thì thấy một tiểu đạo sĩ chừng 11, 12 tuổi đang ngoắc tay với hắn.

"Người là Kỷ Nhược Trần phải không? Vân Phong sư thúc hiện tại đang ở nam đan phòng người tìm người có việc, mau theo ta đi tới đó." Tiểu đạo sĩ nói thật nhanh.

Kỷ Nhược Trần ngỡ ngàng, trong thời gian qua. Vân Phong đạo trưởng làm gì cũng tự thân đến, chưa bao giờ phái người đi làm việc.

Tiểu đạo sĩ kia thấy Kỷ Nhược Trần hơi có vẻ do dự, lập tức lên tiếng thúc giục. Kỷ Nhược Trần thấy tiểu đạo sĩ nóng lòng như vậy, trong mắt mơ hồ hiện lên sự giáo hoạt, trong lòng chợt có ý nghĩ, nơi đó chắc không phải là nơi tốt lành gì. Nhưng mà Kỷ Nhược Trần đã thấy bao nhiêu dê béo rồi? Sự âm hiểm của tiểu đạo sĩ này đều hiện lên trên mặt, chỉ trong một tích tắc mà thôi, hắn đã nhận thấy, tiểu đạo sĩ này thực sự là một con dê béo đối phó cực dễ.

Kỷ Nhược Trần phảng phất như nhớ lại thời vẫn còn ở Long Môn khách sạn, trong nháy mắt đã tính toán được nhiều ý niệm trong đầu. ... Kỷ Nhược Trần thấy tiểu đạo sĩ này không có tâm cơ, sự xảo quyệt đều viết lên mặt, lại nhớ tới môn quy của Đạo Đức tông nghiêm mật.

Mình với nhập vào Thái Thượng Đạo Đức Cung mọi chuyện nên cẩn thận tốt nhất là không nên dính vào sự xung đột nào cả. Tiểu đạo sĩ này tới tìm mình, chắc là gọi một đám người tới khi dễ mình mà thôi.

Khi Kỷ Nhược Trần từ khi còn nhỏ đã cùng với chó hoang, ác lang, du côn, lưu manh đánh loạn, cái trò chơi của tiểu hài tử này, chẳng nhẽ hắn còn sợ sao?

Hắn lại nhớ tới những lời chương quỹ thường dạy về dê béo:

"Khi... dê béo mới vào cửa tiệm, thăm dò lai lịch của hã là việc quan trọng nhất. Nếu người muốn thi triển thủ đoạn dê tiện, tốt nhất là tìm cách thân cận với hã, con đường ngắn nhất là tâng bốc, thối phồng hã lên. Nam thì nói hã anh hùng cái thế, nữ thì buông một câu xinh đẹp như thiên tiên. Đừng có ngại buồn nôn! Dê béo chắc chắn sẽ haha cười, khi đã hợp mắt người, thì tính cảnh giác đương nhiên biến mất. Người thối phồng làm cho dê béo đắc ý, nên chúng thường sẽ tự tâng bốc mình vài câu, khi đã có một lỗ hổng thì cái gì mà không lọt. Lúc này, người bưng trà đã hạ mê dược là thời cơ tốt nhất. Nhớ năm đó lão tử cũng làm như thế, có bao nhiêu dê béo là nhân vật anh hùng nổi danh khắp đại giang nam bắc, toàn thua trong tay ta cả?..."

Kỷ Nhược Trần âm hiểm cười, lập tức an tâm lại, hã cũng muốn xem phía trước có thể trận gì, ai là người định giáo huấn mình. Khi đã nhận rõ cừu nhân, ngày sau hạ mê dược, sẽ không ngộ thương nhằm dê béo. Cho nên hã cũng không tại chỗ vạch trần, đi theo tiểu đạo sĩ.

Đi tới đi lui, thần thái của tiểu đạo sĩ có phần lóe lên, toàn tránh những nơi đông người, đi về phía nơi yên tĩnh không có người qua lại. Khi đi tới một chỗ giao nhau, tiểu đạo sĩ xoay người lại, đi vào con đường nhỏ phía bên trái.

Nam đan phòng tuy là nơi hẻo lánh ít đệ tử qua lại thế nhưng Kỷ Nhược Trần đã theo Tử Vân chân nhân học tập đan đỉnh một lần. Hã nhớ kỹ con đường đi phải là trước mặt mới đúng. Hai người một trước một sau, trong nháy mắt đã đi tới một cửa hông rồi tới một bãi cỏ.

Kỷ Nhược Trần vừa bước ra cửa hông, thì trước mặt đột nhiên sáng bừng, làm cho hã ngỡ ngàng. Kỷ Nhược Trần nheo hai mắt lại mới nhìn rõ ở bãi cỏ phía trước có chừng hơn chục người, có tục gia có đạo sĩ, giống như quần tinh ứng nguyệt vây quanh một tiểu cô nương mặc trang phục trắng tinh, nhìn lướt qua một lượt cũng chỉ chừng 11, 12 tuổi.

Một tiểu đạo sĩ trong đó giờ cao một cái Tử Kim Linh Lung Tháp trong tay, trên tháp tỏa ra vô số quang mang chiếu bãi cỏ này sáng rực rỡ như ban ngày.

Cô bé kia chỉ một ngón tay vào Kỳ Nhược Trần, quát lớn: "Người chính là Kỳ Nhược Trần, 18 tuổi còn chưa biết chữ hay sao?"

Những hài tử đang vây quanh nhất thời cười vang chỉ chỉ trỏ trỏ vào Kỳ Nhược Trần ai nấy đều thấp giọng nghị luận. Cô bé này tướng mạo xinh đẹp, tiếng quát lại ôn nhu, vô cùng dễ nghe. Chỉ là nàng hiển nhiên kiêu căng thành thói quen, nói ra toàn những lời kiêu ngạo ngang ngược.

Kỳ Nhược Trần cách ăn mặc của nàng, thì biết nữ hài tử này nhất định có bối cảnh, không biết là bằng hữu thân thích của vị chân nhân nào. Loại tiểu hài tử này một chiêu cũng không thể dây vào, nếu đã nhận rõ là ai, thì Kỳ Nhược Trần cũng không muốn gây sự, xoay người rời đi.

Hắn còn chưa xoay người xong thì phía sau đã truyền tới một tiếng quát như xé màng nhĩ: "Ân Ân đã hỏi người, người còn chưa trả lời, vậy mà lại muốn đi hay sao?"

Tiếng quát chưa dứt, từ phía sau Kỳ Nhược Trần truyền tới một luồng đại lực không thể đỡ nổi. Thân hình của hắn đột nhiên bay thẳng lên trên không vắng đi mấy trượng, nặng nề rơi xuống trước mặt tiểu cô nương kia. Xung quanh lập tức vang lên những tiếng cười.

Cú ngã này rất nặng nhưng tứ chi bách hải của Kỳ Nhược Trần giống như là đã tản đi, không đau chút nào, ngược lại hắn cảm thấy tê dại mất dần cảm giác, hiển nhiên người hạ thủ đã dùng Thổ chân nguyên trong Ngũ Hành.

Tiểu cô nương kia hừ một tiếng cười lạnh nói: "Hóa ra đạo hạnh của người lại kém như vậy, ngay cả tầng nhập môn của Thái Thanh Chí Thánh

cảnh cũng còn chưa tu luyện xong. Thật không hiểu người có chỗ nào tốt, mà lại khiến cho phụ thân ta coi trọng người như vậy!"

Kỷ Nhược Trần cười khổ một tiếng cố nén đau nhức trên người, cắn chặt răng, chậm rãi đứng lên.

Đừng thấy những hài tử kia thiên tư thông minh, lại biết đạo thuật, nhưng dù sao tuổi cũng còn nhỏ, tâm trí chưa hoàn toàn được mở ra. Khi bắt nạt người khác, thì vẫn dùng những thủ đoạn như những hài tử phố phường khác mà thôi.

Hắn quay đầu lại nhìn thấy người hạ thủ chính là tiểu hài đồng vừa mới dẫn mình tới đây. Kỷ Nhược Trần biết tiểu đạo sĩ này có thể dùng chân nguyên, chuyển hóa thành ngoại lực, thì đã đạt tới cấp thứ hai trong Linh Thánh cảnh.

Tiểu đạo sĩ kia cười đi tới trước mặt Kỷ Nhược Trần, nói: "Người hãy thành thật trả lời cho ta, có Minh Tâm ta ở đây, người đừng hòng chạy trốn."

Kỷ Nhược Trần cười khổ một tiếng. Tiểu cô nương kia hiển nhiên xuất thân cao quý, vậy thì bỏ qua cũng không sao, nhưng với loại người ỷ thế người khác bắt nạt người như Minh Tâm mà còn ra vẻ ta đây, thì đúng là phiền phức sẽ không ngừng kéo tới mình.

Từ nhỏ Kỷ Nhược Trần đã phải lăn lộn trong sự sống chết, có một loại dũng khí máu tanh. Hắn nhìn về phía tiểu cô nương kia làm như muốn nói cái gì đó, nên mọi người ở đây ai cũng chăm chú lắng nghe.

Đột nhiên Kỷ Nhược Trần xoay người lại, hung hăng đấm một quyền vào tiểu phúc của tiểu đạo sĩ Minh Tâm! Minh Tâm sắc mặt đột nhiên trắng bệch, hai tay ôm bụng ngã xuống đất.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Sơ Ngộ 7

Mấy thiếu niên kia thấy vậy, lập tức kêu lên một tiếng, vây quanh Kỷ Nhược Trần, chẳng mấy chốc hắn đã bị đánh ngã xuống đất. Kỷ Nhược Trần không phản kháng, chỉ lấy hai tay bảo vệ khuôn mặt, tùy ý cho mấy thiếu niên này dẫm dẫm.

Những hài tử này đã tu luyện được mấy năm quyền dẫm chân đá đều mang theo chân nguyên. Tuy chưa được lợi hại nhưng cũng được gọi là đủ Ngũ Hành toàn Tứ Tượng làm cho Kỷ Nhược Trần đau tới tận xương cốt.

Bọn họ thấy Kỷ Nhược Trần không giãy dụa, không phản kháng cũng không kêu la, chẳng biết tại sao, tâm trạng đều nguội lạnh đồng thời cũng sợ gây ra họa nên đều thu tay lại.

Kỷ Nhược Trần hừ một tiếng, lắc lư đứng lên. Hắn tuy rằng tận lực bảo vệ khuôn mặt, nhưng mà những hài tử này hạ thủ không biết nặng nhẹ, trên mặt hắn cũng đã trúng mấy đòn, khóe mắt thì sưng lên.

Tiểu cô nương kia tuy rằng ngang ngược kiêu ngạo, nhưng thấy mặt hắn đã bị thương, không khỏi sợ hãi kêu lên: "Kỷ Nhược Trần! Ta hỏi người phụ thân ta có phải là đã cho người một cái Tử Hà Trần Hồn đỉnh?"

"Tử Hà Trần Hồn đỉnh?" Kỷ Nhược Trần ngẩn ra lập tức nhớ tới mấy ngày trước đây Cảnh Tiêu Chân Nhân đúng là đã cho hắn một cái tiểu đỉnh màu tím và mấy khối hương liệu đen kịt, dặn dò hắn trong thời gian dũa tạc thì đốt hương, vì vậy nói: "Cảnh Tiêu Chân Nhân đúng là đã cho ta một cái Tử Đỉnh..."

Hắn còn chưa nói hết, tiểu cô nương kia đã cá giận nói: "Tử Hà Trần Hôn đỉnh là thứ ta vẫn dùng vậy mà phụ thân lại đem nó cho người! Người có cái gì tốt, mà lại khiến phụ thân coi trọng như vậy? Không nói nhiều nữa, hôm nay ta so kiếm pháp với người, nếu như người thắng Tử Hà Trần Hôn đỉnh thuộc về người, nếu như người bại thì đem nó cho ta!"

Lúc này có một tiểu đạo sĩ đứng bên cạnh đem hai thanh mộc kiếm đưa cho hai người. KỳNhược Trần không muốn tiếp tục gây sự, nên không cầm mộc kiếm, chỉ nói: "Nếu Tử Hà Trần Hôn đỉnh đã là của người, vậy thì ta đưa cho người là được."

Năm đó chương quỹ từng nói với hắn một câu: "Thiên đạo tuần hoàn, báo ứng rất chính xác. Cổ nhân nói quân tử báo thù, mười năm chưa muộn. Cho dù nhất thời không ăn được dê béo, vậy thì cũng không lấy làm quan trọng tha cho chúng. Chúng ta kiên trì chờ đợi sẽ có một ngày nào đó, nó rơi vào trong tay chúng ta."

Tâm huyết cả đời của chương quỹ đều đặt vào việc kinh doanh hắc điếm, cho nên nếu như gặp phải con dê béo nào không nuốt nổi thì hắn coi đó là một chuyện nhọc nhằn, thề không đội trời chung với con dê béo kia. Kỳ Nhược Trần đã tôn thờ chương quỹ, mỗi câu nói của hắn đều nhớ trong đáy lòng.

Lúc này hắn thầm nghĩ tới chuyện trước mắt, đành để một thời gian sau thăm dò tin tức, đứng vững gót chân ở Đạo Đức tông rồi trả thù cũng không muộn. Chỉ cần có thời gian, đàn dê trước mắt này chẳng phải là sẽ biến thành cơm hay sao? Thế nhưng tiểu cô nương kia lại không muốn buông tha cho hắn, cầm mộc kiếm trong tay ngăn lại. quát lớn: - "Người có ý gì? Trương Ân Ân ta không phải là hạng người ý thể bắt nạt người khác, nếu như ta muốn Tử Hà Trần Hôn đỉnh, thì đương nhiên sẽ dựa vào bản lĩnh của ta đoạt lấy. Hôm nay nếu như người muốn so kiếm cũng được, không muốn cũng phải so kiếm!"

Kỷ Nhược Trần bất đắc dĩ đành phải cười khổ nhận kiếm, dự định chống đỡ qua loa một phen, sau đó nhận thua là được. Nhưng khi mộc kiếm vừa đặt vào trong tay, hắn bỗng lấy tay áo che miệng kịch liệt ho khan.

Trương Ân Ân cau mày nói: "Thế nào, người chưa đánh đã giả chết ư?"
Mấy hài tử kia nhìn nhau, đều có chút chột dạ, lúc này bọn họ quyền đâm cước đá, nhưng cũng dùng vài quyền ám kình.

Kỷ Nhược Trần lấy ống tay áo lạng lẽ lau đi vết máu trên môi, mộc kiếm nhoáng lên lãnh đạm nói: "Không sao, động thủ đi!"

Trương Ân Ân gật đầu, dựng mộc kiếm lên. niệm một đoạn kiếm quyết, đột nhiên quát một tiếng, mộc kiếm phun ra khí xanh mông lung, như điện thiểm lôi minh đâm tới Kỷ Nhược Trần!

Kỷ Nhược Trần thất kinh nhất thời cảm thấy trước mắt xanh lè một khoảng đâu có nhìn thấy thế tới của mộc kiếm, trong tình thế khẩn cấp đành múa kiếm lung tung chặn lại.

Đột nhiên cánh tay hắn chấn động, mộc kiếm đã tuột khỏi tay, sau đó ngược hắn giống như bị một cái thiết chùy đập trúng, trước mắt tối sầm lại, nhất thời phun ra một ngụm máu!

Trong thời gian hoảng sợ, hai mắt của Kỷ Nhược Trần bỗng nhiên có thể nhìn thấy mọi vật, đem toàn bộ xung quanh thu vào trong đáy mắt. Chỉ là hắn không nghe thấy bất kỳ một âm thanh nào, giống như toàn bộ thế giới đều trở nên yên tĩnh, chậm chạp tới vô cùng!

Hắn nhìn thanh quang trên mộc kiếm của Trương Ân Ân đang chuyển sang sáng rực rỡ, lúc đầu là nàng ngự kiếm, sau lại là kiếm ngự người.

Hắn thấy Trương Ân Ân đầu tiên là nghi hoặc sau đó là kinh hoảng cuối cùng là sợ hãi. Nàng đã khống chế không được mộc kiếm trong tay, kiếm

mặc dù vô phong, nhưng oai lực của một kiếm này, sẽ đâm thủng ngực của Kỷ Nhược Trần mắt!

Kỷ Nhược Trần mắt thấy cả thanh mộc kiếm đã biến thành xanh lè, kiếm phong chưa đến, mà kinh khí trên thân kiếm đã đẩy hắc bay lên! Khi kiếm phong bay tới, mộc kiếm đột nhiên chuyển hướng, bay tới chỗ Thanh Thạch đặt trước ngực của Kỷ Nhược Trần. Lúc này Kỷ Nhược Trần thấy toàn bộ mọi vật đều chậm lại.

Thanh Thạch bị mộc kiếm đâm một kích, lập tức có một tầng ngũ sắc quang hoa nổi lên, tầng tầng lớp lớp khuếch trương ra ngoài. Mộc kiếm bị tầng quang hoa này dẫn động, thanh quang đột nhiên giảm đi, chỉ trong một lát sau đó đã hóa thành vô số vụn gỗ, trôi nổi trên không trung. Những vụn gỗ này dần dần biến thành nhỏ hơn, chỉ sau đó mấy vòng thanh mộc kiếm đã hóa thành một luồng khí xanh.

Lúc này thân hình của Kỷ Nhược Trần đã cách mặt đất tới một thước, máu tươi cũng từ trong miệng phun ra. Không biết tại sao, trong thần thức của hắc bổng nhiên liên kết với Thanh Thạch. Trong linh thức của Kỷ Nhược Trần lúc này, Thanh Thạch giống như một cái hồ nhỏ, sâu không thấy đáy.

Thình thoảng từ mặt hồ có phun ra một cái bong bóng thật to, nhìn kỹ thì lại thấy những văn tự huyền diệu, giống như chữ triện thời thượng cổ, nhưng hình như cũng không giống.

Những chữ triện kia liên tiếp nổi lên trên mặt hồ, ý nghĩa của nó tự động vận chuyển trong thần thức của Kỷ Nhược Trần, chỉ một khắc đó thôi hắc cảm thấy tuyệt diệu không thể tả.

Đoàn thanh khí kia dẫn dắt thần thức của Kỷ Nhược Trần, tạo thành một luồng tiến nhập vào trong cơ thể hắc. Đại bộ phận còn lại thì cuộn cuộn bất

định, đột nhiên hóa thành một cơn lốc màu xanh, tỏa ra bốn phía đánh Trương An Am bay ra ngoài.

Không biết từ chỗ nào truyền đến một tiếng vang nhỏ, phá vỡ thế giới không tiếng động của Kỳ Nhược Trần.

Lúc này hắn mới cảm giác được, trước ngực của mình cảm thấy từng tức, há miệng phun ra một ngụm máu, trước mắt tối sầm chỉ cảm thấy thân thể nhẹ nhàng như đang ở trong đám mây. Kỳ Nhược Trần loáng thoáng nghe những tiếng kêu trong óc. Sau đó là yên tĩnh lại, không nghe thấy gì nữa.

Những chữ hiện lên từ trong Thanh Thạch, hàng trăm chữ triện thời thượng cố sắp lại thành một hàng trong thần thức của Kỳ Nhược Trần, cuối cùng hợp thành một thiên tiên quyết. Những văn tự này hắn không đọc được, nhưng hàm nghĩa của nó đã tự động khắc ấn trong thần thức, chẳng khác gì hắn sinh ra đã hiểu ý nghĩa của nó.

Thiên tiên quyết này có tên là Giải Lý Quyết.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Rối Loạn 1

Kỷ Nhược Trần lo lắng tỉnh lại, vừa mới mở hai mắt ra, thì một luồng ánh sáng đã chiếu tới.

"Nguy rồi! Bài tập sáng nay còn chưa làm"

Nhớ tới chuyện này, Kỷ Nhược tức đỏ mồ hôi lạnh, cuống quýt ngồi dậy.

Nhưng mới chỉ dùng lực một chút, thì ngực của hắn bỗng nhiên đau nhức, sau đó có mấy đạo kinh mạch trong cơ thể đã trở nên nóng bỏng đau rát. So sánh với sự đau nhức này, thì những vết bỏng trên mặt không thấm vào đâu cả. Đau đớn đột nhiên xuất hiện làm cho Kỷ Nhược Trần rên rỉ một tiếng lập tức nằm ngửa trở lại.

Vân Phong đạo trưởng gấp gáp đi vào, thấy Kỷ Nhược Trần giăng đang muốn ngồi dậy, liền nói ngay: "Nhược Trần, đệ vừa bị thương nghỉ ngơi một chút là tốt nhất. Bỏ một ngày một đêm cũng không sao. Nào, trước tiên ăn chút gì đó đã."

Vân Phong đạo trưởng bưng một cái khay trong tay, bên trên có một bát cháo và mấy món ăn sáng. Kỷ Nhược Trần không ngờ Vân Phong đạo trưởng lại đích thân làm những chuyện vặt vãnh này, vội vàng giăng co từ trên giường ngồi dậy.

Sau khi kính cẩn cảm ơn Vân Phong đạo trưởng, thì hắn vừa ăn vừa hỏi chuyện.

Vân Phong đạo trưởng vuốt râu mỉm cười nói:

"Việc này nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Trương Ân Ân nóng lòng cầu thăng tùy tiện dùng tới Ất Mộc Kiếm Khí, kết quả là đạo hạnh không đủ, mất đi không chế. Nhưng mà đệ cũng bị thương không nhẹ, rất may là kinh mạch chân nguyên không tổn hao gì, coi như là vạn hạnh trong cái bất hạnh. Đạo Đức tông ta môn quy sâm nghiêm. nghiêm cấm đệ tử tử đấu, nhưng mà các đệ tử kia nói đệ cũng đồng ý so kiếm, thứ hai là do Trương Ân Ân không khống chế được việc ngự kiếm, bị thương không nhẹ, cũng coi như là đã bị giáo huấn rồi. Cho nên ta tự chủ trương đem đệ mang về trị liệu trước, không nói chuyện này cho người chấp chương môn quy là Tử Thanh sư thúc. Nhược Trần đừng vội trách ta."

Kỷ Nhược Trần trong lòng lạnh lùng mỉm cười, nếu biết Trương Ân Ân là nữ nhi của Cảnh Tiêu Chân Nhân thì chuyện này cũng không ngoài dự đoán của hắn.

Nhưng nét mặt hắn không biểu hiện gì, trên miệng vội hỏi: "Vân Phong sư huynh đối tốt với đệ, đệ đương nhiên là hiếu, sau này khi bọn họ tìm đệ gây chuyện, thì đệ tránh đi là được."

Vân Phong Đạo Nhân nở nụ cười, nói:

"Cũng không cần như vậy, Đạo Đức tông ta môn đồ đông đảo, khó tránh khỏi tốt xấu lẫn lộn. Nói thí dụ như trong thất mạch có một số đệ tử mắt cao hơn đầu, cho nên những đệ tử chịu thiệt toàn là những người mới nhập môn. Đệ nếu như toàn nhường nhịn thì bọn chúng sẽ dây dưa không dừng. Đệ cứ yên tâm, Đạo Đức tông ta môn quy sâm nghiêm, Tử Thanh sư thúc lại thiết diện vô tư, sẽ không để cho ai làm bậy. Cho dù là ai, chỉ cần phạm vào môn quy thì sẽ có sự trừng phạt tương ứng." .

Nghe thấy Vân Phong Đạo Nhân cố gắng nhấn mạnh mấy chữ môn quy sâm nghiêm, Kỷ Nhược Trần lập tức có điều linh ngộ, trong lòng đã có tính toán. Nếu như Vân Phong nói mình nhường nhịn không phải thương sáo

thì mình cũng không cần làm thiện nam tín nữ gì, mà phải chịu chuyện má trái đánh má phải.

Hắn đương nhiên sẽ không đại dột mà trêu chọc tiểu cô nương ngang ngược vô lý kia, thế nhưng nếu như lại có chuyện tai bay vạ gió này tìm tới cửa, thì xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng không trách được hắn.

Chỉ là câu nói tiếp theo của Vân Phong Đạo Nhân làm cho hắn cả kinh.

"Nhưng mà chuyện này cũng có nguyên nhân của nó. Đệ vốn là Trích tiên, lọt vào mắt xanh của tám vị chân nhân, đồng thời chuyện này là bí mật trong môn phái ta, các đệ tử đều không được biết. Bởi vậy đệ không uống chút công phu nào, lại có thể đồng thời thụ nghiệp của tám vị chân nhân, đây chính là phúc duyên độc nhất vô nhị trong tông ta đương nhiên sẽ làm cho bọn chúng bất mãn."

"Trích tiên? Vậy chẳng phải là thần tiên hạ xuống phạm trần ư?" Kỷ Nhược Trần ngờ ngàng hỏi. Nhưng mà trong lòng hắn đã cảm thấy có chút không ổn, xem ra tám vị chân nhân quyền cao chức trọng đối với mình chiều cổ như vậy, hóa ra là vì hai chữ "Trích tiên". Chỉ là hắn không cha không mẹ, từ nhỏ đã lưu lạc tứ phương sao có là Trích tiên?

Vân Phong Đạo Nhân ha ha cười, nói: "Là ta lắm mồm, đệ không cần nghĩ nhiều, chỉ cần chăm chỉ luyện tập là tốt rồi."

Dứt lời Vân Phong Đạo Nhân lại căn dặn hắn ngàn vạn lần không thể chìm đắm trong tạp học, mà hoang phế tu luyện Thái Thanh Chí Thánh Quyết rồi rời khỏi phòng

Kỷ Nhược Trần ngây ngô đứng ở trong phòng thì thào tự nói:

"Trích tiên, Trích tiên... tại sao mình có thể là t tiên?"

Cứ nói như vậy hơn mười lần, hắc bổng kinh hô, tháo Thanh Thạch đang đeo trên cổ xuống cẩn thận xem xét, hai tay run lên, mồ hôi rơi như mưa.

Tim của Kỷ Nhược Trần đập càng lúc càng nhanh cứ như muốn phá lồng ngực bay ra ngoài toàn thân hắc trở nên lạnh toát, thầm nghĩ: "Trích tiên, Trích tiên. Chẳng lẽ là hắc? Là con dê béo kia? Nhất định là vậy, lúc mình nhập môn. Tử Vi chương giáo còn xem khối Thanh Thạch này. Lẽ nào mình đã giết một vị tiên nhân? Chuyện... này sao có thể được chứ? Mình sẽ bị đánh xuống 18 tầng địa ngục, bị thiên lôi oanh sát?... Thế nhưng nếu hắc là tiên nhân, sao có thể bị người thường giết được?"

Phác thông một tiếng. Kỷ Nhược Trần cảm thấy vầng đầu hoa mắt, toàn thân vô lực, ngã ngối xuống đất, trong lòng trống rỗng. Qua hồi lâu, Kỷ Nhược Trần mới tỉ mỉ nhớ lại chuyện ngày đó, càng nghĩ càng thấy con dê béo kia xuất trần bên mình có ẩn tiên khí

Hắc từ trong bão cát mù mịt đi ra, trên người không dính một hạt bụi thì đã thấy hắc khác với những con dê béo khác rồi. Nghĩ tới đây, mồ hôi lạnh của Kỷ Nhược Trần lại tuôn a.

Hắc cố gắng trấn định tinh thần muốn tìm ra chứng cứ chứng minh con dê béo kia không phải tiên nhân: "Nhưng mà nếu hắc là tiên nhân thì sẽ có tiên thuật hộ thể, không thể bị ta giết được, cho nên hắc có thể không phải là tiên nhân. Chờ một chút, tiên thuật! ?"

Kỷ Nhược Trần bỗng nhiên nhảy lên, tiện tay cầm một cái trầm hương mộc trấn trên bàn thúc giục tâm niệm, Giải Ly tiên quyết hiện lên.

Trầm hương mộc trấn đột nhiên sáng lóe, rồi nứt thành vô số mảnh nhỏ, sau đó hóa thành một luồng khí xanh, nổ đánh bùng một tiếng. Trong lúc nhất thời bút nghiên trong phòng bay toán loạn, giấy vụn khắp bầu trời, cái bàn học bằng gỗ lê cũng bị đánh thủng mấy chỗ.

Kỷ Nhược Trần thấy mộc khí này có oai lực như vậy thì chấn động, giật mình lùi lại mấy bước, ngã ngồi trên mặt đất, bò dậy không nổi. Hắn chẳng quan tâm tới mình có bị thương hay không, mà lúc này tâm trạng hắn đang khiếp sợ quá độ, chân tay bủn rủn.

"Đây là Giải Ly Quyết, có lẽ không phải là tiên quyết?" Hắn cụt hứng nằm xuống đất.

Kỷ Nhược Trần chỉ mới học qua mấy chuyện vẽ bùa, đưa tay bấm niệm thần chú mà thôi, hắn đã từng thụ nghiệp Thái Vi chân nhân, người được xưng là biết nhiều đạo thuật nhất trong tông, tục truyền là lão có thể dẫn động cửu thiên thân lôi!

Nhưng mà đạo thuật sử dụng vô cùng phiền phức, cần có chân nguyên cường đại làm căn cơ, lại cần có pháp khí phụ trợ, phù văn nhiều vô kể, thậm trí còn phải khai đàn lập trận, trải qua vô số lần chuẩn bị chu đáo thì mới có thể thi triển.

Phương pháp thi triển đạo thuật chú ngữ lại phiền phức hơn nữa, chỉ cần có một sai lầm cực kỳ nhỏ bé, cũng có thể bị nó phản phệ, tạo thành hậu quả không lường trước được. Ví dụ như Trương Ân Ân vọng động sử dụng Ất Mộc Kiếm Quyết, mất đi khổng chế, thiếu chút nữa một kiếm xuyên thủng ngực Kỷ Nhược Trần. Lúc này Kỷ Nhược Trần làm gì có đạo hạnh, ngay cả có phù chú trong tay, cũng không thể thi triển đạo thuật trên nó.

Nhưng Giải Ly Quyết lại này chỉ đọc là có thể phát ra, phất tay một cái cũng có thể biến Trầm hương mộc trấn thành một luồng khí. Phương thức có được nó lại thần diệu khó lường, chỗ huyền bí này sao có thể dùng ngôn ngữ mà hình dung được chứ? Đây không phải là tiên quyết, vậy là cái gì?

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Rối Loạn 2

Giải Ly Quyết này là do Thanh Thạch mang tới mà khối Thanh Thạch lại nằm trên người con dê béo kia. Nghĩ tới chuyện này, sắc mặt của Kỷ Nhược Trần lại càng thêm khó coi.

Lúc này Kỷ Nhược Trần đã hiểu rõ các vị chân nhân đối với mình khác hẳn những đệ tử bình thường khác là vì hẳn có thân phận Trích tiên. Hẳn bỗng nhiên trời lên một ý nghĩ bất kính trong đầu, chư vị cao nhân ở Đạo Đức tông này có khi nhận nhầm người rồi.

Tương lại lên làm như thế nào bây giờ? Chẳng nhẽ lại nói với các vị chân nhân là mình không phải là Trích tiên gì cả, mà chỉ là một tên sai vặt chạy việc trong khách sạn. Nói bọn họ tìm nhầm người rồi hay sao? Kỷ Nhược Trần cười khổ một tiếng lắc đầu.

Hắn không phải là không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, biết Đạo Đức tông đứng đầu chính đạo, cực kỳ coi trọng thể diện. Lúc tới Long Môn khách sạn, ba vị chân nhân dùng lực áp quần chúng không đánh mà mang được người đi, vậy thì uy phong bậc nào, sát khí bậc nào!

Nếu để cho thiên hạ biết Đạo Đức tông huy động thanh thế lớn như vậy mà nhận nhầm người, sợ rằng mấy trăm năm sau đó, việc này vẫn là đề tài của mọi người trong chốn trà dư tửu hậu.

Trong khoảng thời gian này Kỷ Nhược Trần đã quan sát sắc mặt, thái độ, ngôn từ của từng người, biết là các vị chân nhân cũng không phải rộng lượng cho lắm. Nếu như biết tin xấu này, bọn họ mà giận chó đánh mèo,

hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi. Thiên lôi, ngục hỏa, kim châm, luân nhận, cương phong...dùng làm hình phạt thì thực sự kinh khủng vô cùng.

Hôm trước Kỳ Nhược Trần bị mọi người vây, đã biết là thế nào là Ngũ Hành khí, thế nào là Tứ Tượng lực, nếu bị các vị chân nhân dùng nó làm tăng cảm giác trên da thịt, chuyện tốt như vậy, hẳn thực không muốn thử nghiệm thêm nữa.

Cho dù các vị chân nhân không dùng hình phạt, thì mình có tài có đức gì mà được làm môn hạ của Đạo Đức tông? Các vị chân nhân chẳng cần làm gì, chỉ cần ném hẳn vào trong Tây Huyền Sơn là được, Tây Huyền Sơn mệnh mệnh vạn dặm, không táng thân trong miệng của yêu ma quỷ quái yêu thú, thì cũng bị chết đói chết mệt giữa núi hoang.

Kỳ Nhược Trần rung mình, thu hồi ý niệm chạy trốn, phải biết nhìn thẳng vào sự thực. Nếu như các vị chân nhân biết con dê béo là Trích tiên chết trong tay hẳn.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Kỳ Nhược Trần cảm thấy toàn thân mềm nhũn, tay chân vô lực, ngay cả đứng lên, cũng không mồ hôi tuôn ra từng giọt, làm cho y phục trên người ướt đầm. Hẳn xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, tự đứng lên, khoanh chân ngồi xuống, hít sâu thở dài tụng niệm chân quyết, muốn dùng nó trấn định tinh thần tìm ra đối sách.

Bỗng nhiên Kỳ Nhược Trần nghĩ tới một chuyện, nếu như ngồi trên Bắc Cực Bích Băng Đàm, thì có thể trấn định thân thức, có công hiệu rất lớn trong việc khu trục tâm ma, là vật mà Ngọc Huyền chân nhân tặng hẳn cách đây không lâu.

Vất vả lắm Kỳ Nhược Trần mới có thể trấn định lại được, chậm rãi tiến nhập vào cảnh giới huyền diệu, mọi thanh âm đều biến mất. Trong lúc này, hẳn mơ hồ cảm thấy trong cơ thể có một luồng chân nguyên màu vàng nhạt

chuyển động. Chỉ là chân nguyên này đi qua đâu, thì chỗ đó hơi có cảm giác đau đớn, khác hẳn với cảm giác trước đây.

Kỷ Nhược Trần cả kinh vội vàng định thần nhìn lại, thì mới phát hiện chân nguyên của mình bao quanh một luồng khí xanh. Hắn cũng không biết mình có Giải Ly Quyết thì mới có thể nhìn rõ các loại chân nguyên này.

Hắn dò xét luồng khí xanh kia, thì mới biết đây chính là một khí thuần khiết vô cùng, do hấp thu trầm hương một trấn mà có. Một khí quần quanh chân nguyên, đồng hành với nó di chuyển, rồi phân tán vào kinh mạch tự hóa thành một phân chân nguyên cho Kỷ Nhược Trần.

Kỷ Nhược Trần lại phát hiện chân nguyên của mình tăng lên rất nhiều, cảm giác như trong kinh mạch có vạn quân mai phục. ... Hắn ngưng thần hồi tưởng mới biết là một khí này do Giải Ly Quyết hấp thu từ một kiếm của Trương An An, trải qua một ngày một đêm, đã tự hóa thành chân nguyên của mình.

Tâm trạng của Kỷ Nhược Tá vừa mừng vừa sợ, mừng đương nhiên là vì Giải Ly Quyết là tiên quyết, so với đạo thuật tầm thường khác xa một trời một vực, thần diệu vô phương diệu dụng vô cùng. Sợ cũng là vì Giải Ly Quyết quá thần kỳ, như vậy thì con dê béo kia tám phần là Trích tiên, điểm này càng thêm chứng thực suy đoán của hắn.

Vạn nhất hắn có tiên thuật khởi từ hồi sinh hoặc là hắn không chết.

Kỷ Nhược Trần trong lòng phát lạnh, không dám nghĩ tiếp nữa, chuyện có nặng có nhẹ, việc của Trích tiên tuy lớn, nhưng mà việc cấp bách trước mắt là làm sao giấu diếm được các vị chân nhân của Đạo Đức tông.

Còn về phần con dê béo kia tại sao lại bị một côn của hắn đánh ngã, thì sau này có thời gian rảnh sẽ cẩn thận ngầm nghĩ lại một phen cũng không muộn.

Sau khi trấn định tinh thần, Kỷ Nhược Trần cẩn thận ngẫm nghĩ, bỏ trốn thì không có khả năng hành động sáng suốt nhất lúc này là phải tiếp tục giấu diếm. Chương quỹ đã từng nói qua, không lợi thì không dậy sớm được. Dù sao các vị chân nhân của Đạo Đức tông vẫn còn chưa thành tiên, cho nên chưa tới cảnh giới vô cầu (không mong muốn điều gì), đương nhiên là có tính toán.

Vấn đề then chốt là phải biết được các vị chân nhân kia muốn có thứ gì từ Trích tiên, rồi nắm giữ chủ động. Mà phương diện học đạo thuật không thể buông xuôi được, càng phải thêm cần cù, sau này mới có tiền vốn để chạy trốn.

Trong lúc Kỷ Nhược Trần đang nóng lòng như kiến bò trong chảo, thì ở bên Thiên Tuyền Phong cũng gà chó không yên.

"Phụ thân. Kỷ Nhược Trần ghê tởm như vậy, người nhất định phải làm cho con hả giận!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trương Ân Ân đỏ bừng, hai hàng nước mắt vòng quanh, thân hình nàng lắc lư trông như lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Nàng kéo ống tay áo bên phải đưa cánh tay trắng như tuyết tới trước mặt của Cảnh Tiêu Chân Nhân. Trên cánh tay như ngọc kia có vài vết bầm nhìn qua mà thấy ghê mình.

Cảnh Tiêu Chân Nhân tục gia họ Trương thê tử tên là Hoàng Tinh Lam cũng một trong những người nổi danh ở Đạo Đức tông. Cảnh Tiêu Chân Nhân hơn bốn mươi tuổi mới có được một người con gái. Trương Ân Ân lại thông minh tuyệt luân, đương nhiên là được cưng chiều vô cùng, cứ như vậy một thời gian dài đã tạo thành một tiểu thư cực kỳ kiêu ngạo ngang ngược.

Lần xung đột tối hôm qua đương nhiên là nàng đã hành sự trong lúc kích động, nhưng cũng bị thương một chút tới da thịt. Lúc nàng quay về Thiên

Tuyền Phong sợ phụ mẫu trách phạt, cho nên yên lặng chịu khổ một buổi tối.

Cho tới sáng nay, Hoàng Tinh Lam phát hiện hành động của nàng có chút bất tiện, nhiều lần căn vặn nàng mới nói đầu đuôi câu chuyện.

Nhưng Trương Ân Ân đầu có nói sự thực mình bị thương như thế nào được chứ? Nàng chỉ nói mình đâm ra một kiếm, mộc kiếm đột nhiên biến mất, rồi thanh khí đột nhiên xuất hiện, làm mình bị thương. Nói tới đó, cái miệng nhỏ nhắn của nàng chu lên, lại ầm ỹ muốn phụ mẫu báo thù rửa hận cho nàng.

Mặc dù lúc tự thuật Trương Ân Ân đã liều mạng thêm mắm thêm muối nhưng Hoàng Tinh Lam và Cảnh Tiêu Chân Nhân đương nhiên hiểu chuyện này do Trương Ân Ân khiêu khích ý thế hiệp người.

Từ trước tới giờ Cảnh Tiêu Chân Nhân vô cùng bao che khuyết điểm cho con gái, nếu như là lúc bình thường thì hẳn sẽ trách phạt đệ tử kia, để Trương Ân Ân thoải mái một phen.

Nhưng lần này phản ứng của Cảnh Tiêu Chân Nhân lại nằm ngoài dự liệu của Trương Ân Ân. Lão cầm cánh tay của Trương Ân Ân đưa lên mũi ngửi ngửi rồi khen: "Mộc khí thật thuần khiết! Không có một chút tạp khí nào, thực sự khó mà luyện được như vậy!"

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Rối Loạn 3

Hoàng Tinh Lam cũng nói: "Nhược Trần mới chỉ tu luyện mà đã không chế được mộc khí thuần khiết như vậy, xem ra thiên tư của nó thuộc về lĩnh vực mộc khí đạo thuật"

Cảnh Tiêu Chân Nhân gật đầu : "Phân nửa là như vậy! Tinh Lam, Thiên Tuyền Phong chúng ta có... pháp bảo gì có thể tăng mức độ tu luyện mộc khí không? Ta đưa cho Nhược Trần một cái."

Hoàng Tinh Lam cũng không nhiều lời, lập tức bước ra bên ngoài lúc đi qua bên cạnh Cảnh Tiêu Chân Nhân mới:

"Việc này không nên chậm trễ, thiếp nhớ chúng ta còn một cái Bàn Long Mộc Bài ngàn năm, thiếp đi tìm nó, chúng ta đưa nó cho Nhược Trần."

Cảnh Tiêu Chân Nhân vỗ tay nói:, "Như vậy rất tốt! Khổ cực cho hiền thê rồi."

Hắn không yên lòng an ủi Trương Ân Ân vài câu, rồi vội vã rời đi, vừa đi vừa lăm bẫm, không biết là còn pháp bảo gì trong kho có thể dùng hay không.

Trong phòng chỉ còn lại có một mình Trương Ân Ân ngây như phỗng, nàng vạn lần không ngờ tới phụ mẫu mình lại có phản ứng như vậy, sau một lát nàng mới hồi phục tinh thần lại, đột nhiên lớn tiếng khóc!

Sau khi khóc mấy tiếng. Trương Ân n lại nhảy dựng lên, đập hết tất cả mọi thứ trong phòng một bên hét lớn:

"Kỷ Nhược Trần! Người chờ đó cho ta! Bản tiểu thư thù này không báo, thề không làm người! Ta...Ta không để yên cho người đâu!"

Hôm nay vốn là ngày Kỷ Nhược Trần tới học Ngọc Hư Chân Nhân, nhưng mà do hắn có thương tích trong người, nên Vân Phong đạo trưởng báo cáo xin nghỉ cho hắn.

Sau khi Kỷ Nhược Trần kinh hồn trấn định lại, liền đem hi vọng tu luyện nhanh chóng ký thác vào tiên quyết mới tìm được, tròn một ngày đêm đều tự giam mình ở trong phòng, khổ công nghiên cứu Giải Ly Quyết.

Sau khi thử qua thử lại nhiều, Kỷ Nhược Trần rốt cục phát hiện Giải Ly tiên quyết này cũng không phải là vạn năng. Giải Ly Quyết chỉ có tác dụng trên các vật có linh khí, thì mới có thể phân giải ra một chút chân nguyên.

Nói thí dụ như Trầm hương mộc trấn chí ít cũng có mấy trăm năm lịch sử, được nhiều đại chân nhân qua các đời sử dụng nên lấy nhiễm một số linh khí. Khi Kỷ Nhược Trần một chương vỗ cái ghế mới đang ngồi, ngay lập tức nó tan tành mây khói nhưng mà không có một tia linh khí nào bay lên. Hơn nữa có lẽ là do Kỷ Nhược Trần đạo hạnh còn thiếu, nên khi ra tay với những pháp bảo tiên khí thì Giải Ly Quyết không có tác dụng.

Huống hồ, nó cũng giống như người thường uống thuốc bổ, không phải cứ uống một thang là có một thang lực đạo. Tiên quyết Giải Ly phân giải ra thiên địa linh khí cũng giống như vậy, không phải là Ngũ Hành khí Tứ Tượng lực hút vào là có thể dung hợp được, toàn thấy linh khí thuộc tính tràn ra mười phần sử dụng không được một.

Muốn sử dụng phương pháp này tăng cường chân nguyên, quả thực là phải giậm chân giậm dừ suốt ngày. Giải Ly Quyết tuy là tiên quyết, nhưng Kỷ Nhược Trần đạo hạnh thực sự quá kém, ra tay với những tiểu vật có chút linh khí cũng là lúc được lúc không.

Sau khi hẩn thử một ngày một đêm, đồ vật trong phòng đã ít đi rất nhiều, trở nên trống rỗng, hẩn không dám thử nữa sợ các chân nhân phát hiện. Chỉ là sau khi ngộ ra Giải Ly Quyết, nhãn lực của Kỷ Nhược Trần trở nên lợi hại hơn trước rất nhiều, lúc này chỉ cần liếc mắt nhìn, cũng có thể nhận ra pháp khí của các vị chân nhân đem tặng đều phóng xuất ra quang hoa, nhất định không phải là vật phẩm phàm tục.

Trước kia Kỷ Nhược Trần sơ nhập đại đạo, đương nhiên là không biết pháp khí khó khăn như thế nào mới có được, có diệu dụng như thế nào.

Khi đó hẩn nhìn thấy pháp khí toàn là những thứ đồ đen kịt, bẩn thỉu, không phải là đồ nạm vàng khảm ngọc, cũng không có châu báu gì cả, cho nên khi nhận nó toàn ném vào một góc. Nhưng bây giờ hẩn muốn tìm bảo vật có linh quang hiển hiện, mới biết là những thứ pháp bảo này khó kiếm vô cùng, nên cười không nổi.

Các vị chân nhân vốn lớn, hẩn cũng không chịu ra về tay không nếu tương lai sự tình bại lộ, thì chắc chắn hẩn sẽ chết rất thảm. Hẩn ngồi trong ghế, vùi đầu vào hai tay, nhất thời cảm thấy con đường phía trước mệnh mông không có hi vọng.

Hẩn bỗng nhiên kêu lên một tiếng, nhớ tới Cổ Thủ Chân Chân Nhân đã từng hẩn một quẻ Tử Tinh, lại dạy hẩn phương pháp bói toán. Kỷ Nhược Trần vội vàng lấy quẻ Tử Tinh ra, theo quyết bói toán xem là hung hay cát.

Hung.

Kỷ Nhược Trần tay chân lạnh ngắt, hẩn lấy lại bình tĩnh, lấy chuyện sở học chưa đủ an ủi mình một phen, sau đó gieo một quẻ nữa.

Đại hung.

Trong lòng hẩn bỗng nhiên tức giận, hô một chương hát văng những quẻ trên bàn xuống.

Nhưng mà có hơn mười quẻ khi còn trên không trung thì để phát ra quang mang đỏ, tím, phân giải thành một luồng khí như sương mù màu tím nhạt. Kỷ Nhược Trần thất kinh lúc này mới hiểu hóa ra trong lúc phần nộ, hắn đã sử dụng Giải Ly Quyết, làm biến mất đồng quẻ này!

Khi hắn còn chưa hồi phục, thì một luồng tử khí nhập vào kinh mạch của hắn. Kỷ Nhược Trần không chịu đựng nổi bỗng nhiên phun ra một ngụm máu, ngã lăn ra đất. Khóe mắt của Kỷ Nhược Trần bỗng nhiên nhìn xuống một góc có mấy quẻ Tử Tinh hợp thành nhìn phương vị, độ lớn của chúng với lại khác nhau, nên tạo thành một quái tượng: Đại hung, có huyết quang tai ương.

Trăng mới nhú lên, Kỷ Nhược Trần tỉnh táo lại, cẩn thận nhớ lại những sở học gần đây, lấy Long Hoa đan mà Cô Thủ Chân Chân Nhân tặng ăn vào, bắt đầu theo khẩu quyết luyện hóa được lực.

Trước đây hắn liều mạng tu đạo, là bởi vì còn nghĩ Thái Thượng Đạo Đức Cung này như một giấc mộng huyền huyền, rất sợ một ngày kia hắn tỉnh lại thì hai tay trống trơn, cho nên muốn ở trong mộng có được một thứ gì đó.

Lúc này hắn đã hiểu rõ phương hướng của mình, học thêm một số đạo thuật, tu luyện thêm một chút chân nguyên, thì tương lai chạy trốn sẽ có thêm phần giữ được tính mạng. Cho nên hắn càng chăm chỉ luyện công, dù có ngủ thêm một khắc, cũng ứa mồ hôi lạnh, liều mạng tu luyện.

Hoàng hôn ngày tiếp theo, Kỷ Nhược Trần theo Ngọc Hư chân nhân học đạo hoàn tất đang muốn rời đi, thời Ngọc Hư chân nhân bỗng nhiên gọi hắn lại mỉm cười nói: Nhược Trần ta nghe nói nữ nhi bảo bối của Cảnh Tiêu Chân Nhân có so kiếm một trận với con?"

Kỷ Nhược Trần trong lòng cả kinh, không biết Ngọc Hư chân nhân tại sao lại hỏi chuyện phân tranh của mấy môn đồ nhỏ.

Trong lòng dù lại có hàng trăm ngàn ý niệm hiện lên, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ thành khẩn, đem chuyện xảy ra từ đầu tới cuối, ngay cả những chuyện làm mình mất mặt cũng nói ra, nhân cơ hội thêm măm dăm muôi một chút về mức độ hung ác của mấy tiêu đạo sĩ kia. Đương nhiên là có một số chỗ hăn giấu đi, nói thí dụ như Giải Ly tiên quyết.

Ngọc Hư chân nhân gật đầu, thấy Kỷ Nhược Trần thân nhiên thừa nhận thì có chút khen ngợi. Hăn trên dưới đánh giá Kỷ Nhược Trần một chút rồi nói:

"Ừ, chân nguyên của con lúc này tuy mạnh, nhưng lại không liên tục, hiển nhiên là đã sử dụng linh đan chân chuyên với lại thương thế cũng chưa hoàn toàn khỏi hăn. Nhược Trần. Đạo Đức tông ta lấy chính tâm thành ý làm đầu, khó mà có người không có tâm cơ như con. Thế nhưng thẳng thắn thành khẩn quá mức cũng không tốt, việc học của con nặng nề, những hài tử khác đây dựa với con, chung quy cũng chỉ muốn cản bước tiến của con. Bọn họ không phải là môn hạ của Ngọc Hư ta nên sư thúc cũng không muốn quản, nhưng con cũng đừng lo, sư thúc truyền thụ cho con mấy chiêu Liệt Khuyết Kiếm pháp, chỉ cần con chuyên cần khổ công không cần dùng tới chân nguyên hồn hậu, cũng sẽ có uy lực lớn lao."

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Rối Loạn 4

Kỷ Nhược Trần đại hi, vội vã bái tạ. Chân nguyên của hắn hầu như toàn dựa vào đan dược và linh khí do Giải Ly tiên quyết tạo nên, giống như là ăn thuốc bổ, không phải của mình thì sử dụng không được thuận buồm xuôi gió, cần phải có thời gian chậm rãi luyện hóa. Liệt Khuyết Kiếm pháp không cần chân nguyên hồn hậu, đúng là giống như nắng hạn gặp mưa rào.

Ngọc Hư chân nhân thấy hắn khiêm cung lễ độ như vậy cũng vô cùng vui mừng. Cười nói:

"Sau này chỉ cần con chuyên tâm luyện tập, dù lần sau Trương Ân Ân có trở lại đây nữa, dù con không cần dùng nhiều chân nguyên thì cũng có thể đánh bại được Ngũ Hành Kiếm pháp của nó!"

Liệt Khuyết Kiếm pháp bác đại tinh thâm, chứa hàm ý của thiên địa. Ngọc Hư chân nhân tổng cộng truyền thụ cho hắn ba thức, Kỷ Nhược Trần phải mất hơn nửa canh giờ mới miễn cưỡng nhớ được hai thức, còn một thức cho dù làm cách nào cũng không nhớ được.

Ngọc Hư chân nhân tuy rằng hơi có vẻ thất vọng, nhưng cũng không chú ý cho lắm, chỉ bảo hắn về chăm chỉ luyện tập.

"Kỷ Nhược Trần!"

Một tiếng quát đột nhiên từ phía sau lưng vang lên, làm cho Kỷ Nhược Trần hoảng sợ. Thanh âm này tuy rằng đã cố gắng hạ thấp, nhưng mà đối với hắn vô cùng quen thuộc. Kỷ Nhược Trần xoay người nhìn quả nhiên là Minh Tâm tiểu đạo sĩ.

"Có gì chỉ giáo?" Kỳ Nhược Trần ôn hoà nói.

Minh Tâm chấp hai tay, đi vòng quanh Kỳ Nhược Trần đi một vòng cười lạnh nói: "Thấy người thân thể cường tráng nghỉ ngơi hai ngày, thương thế trên người hình như đã hoàn toàn hồi phục thì phải?"

Kỳ Nhược Trần bỗng nhiên nhoén miệng cười hướng Minh Tâm vẫy vẫy tay, nói: "Thương thế có khỏe hay không người sang đây xem chẳng phải là sẽ biết hay sao?"

Minh Tâm cả kinh lập tức lui về phía sau một bước, hắn thấy Kỳ Nhược Trần đột nhiên trở mặt thì tính khí giảm đi rất nhiều. Hắn từ nhỏ chưa từng chịu khổ, một quyền hôm trước của Kỳ Nhược Trần làm cho hắn chịu khổ hai ngày. Minh Tâm lập tức hiểu Kỳ Nhược Trần không có đạo hạnh gì, làm như vậy là để mình nao núng lòng cái xấu ra mà thôi.

Khuôn mặt của hắn đỏ bừng, cả giận nói: "Kỳ Nhược Trần! Người đừng ý vào việc được các vị chân nhân sủng ái thì vênh váo! Ít nói nhảm, đi theo ta một chuyến!"

Kỳ Nhược Trần ngờ ngàng thấy Minh Tâm vẫn có bộ dáng bệ vệ thì có chút nao núng không ngừng hỏi: "Đi mời mả?"

Minh Tâm thấy thần thái của hắn như vậy, cười lạnh nói: "Minh Vân sư huynh muốn gặp người một chút, muốn xem người có năng lực gì, mà lại dả thương được cả Thái Tuyền Phong Trương Ân Ân."

"Không đi, khẳng định lại là một đám người đang chờ ta." Dứt lời, Kỳ Nhược Trần quay người chạy đi.

Minh Tâm giận dữ, quát lớn: "Một chút đạo hạnh của người, ta thu thập là được rồi lại phải dùng tới sô đông để thủ thắng ư? Minh Vân sư huynh đang chờ, hôm nay người đi thì tốt, không đi cũng phải đi!"

Trong lúc nói chuyện Minh Tâm đã đưa tay kéo Kỳ Nhược Trần.

Kỳ Nhược Trần để mạch chắn cầm lấy ống tay áo, nói: "Ta là không đi! Người lại muốn động thủ phải không?"

Minh Tâm vung nắm tay lên, quát lớn: "Động thủ thì động thủ, người rượu mời không uống, lại muốn uống rượu phạt!"

Kỳ Nhược Trần vội hỏi:

"Môn quy sâm nghiêm, người lại dám ở đây đánh ta, chỉ cần ta hô to một tiếng, thì chí ít người cũng phải diện bích tư quá 7 ngày!"

Minh Tâm ngẩn ra, nắm tay đang vung lên trở thành do dự, cuối cùng cũng không dám đánh Kỳ Nhược Trần. Nhưng mà trong lòng hăn không chịu, tàn bạo nói: "Đúng là đồ không có can đảm, người kêu một tiếng cho ta xem? Ta sẽ chặt đứt chân người!"

Kỳ Nhược Trần nghe xong, lập tức hít một hơi thật sâu, há to miệng định hét lên một tiếng hét thật to.

Minh Tâm kinh hãi vội vàng thu nắm tay. Kỳ Nhược Trần nhân cơ hội đó giật ống tay áo, xoay người chạy đi, thoáng chốc đã cách Minh Tâm một đoạn.

Minh Tâm đứng tại chỗ, trong đầu hăn vô cùng giận dữ, nhưng không dám quát lớn, đành cắn răng nói: "Kỳ Nhược Trần, người trốn được một ngày, chứ không trốn được mười năm! Hôm nay người theo ta tới cũng không có đại sự gì cả. Nếu như để cho Minh Vân sư huynh chờ đợi vô ích hừ, hừ! Đắc tội Thái Tuyền Phong chúng ta, sớm muộn gì cũng có kết quả không tốt!"

Kỳ Nhược Trần thấy hăn nói như vậy thì do dự một chút, nói: "Nhưng mà bây giờ Vân Phong đạo trưởng đang đợi đưa ta qua cầu, nếu như ta

dừng lại ở đây, thì đạo trưởng nhất định phải đi tìm. Như vậy đi, giờ này ba ngày sau, ta với người đi gặp mình Vân sư huynh thế nào?"

Minh Tâm thấy Kỷ Nhược Trần nói tới Vân Phong, biết hôm nay không làm gì được hẳn cho nên đành chịu thua. Nếu hẳn đã ra lời hứa thì đành phải theo đó mà làm vậy, Minh Tâm tức giận nói: "Được, giờ này 3 ngày sau, ta ở Chú Kiếm Thai chờ người!"

Ba ngày sau, trăng sáng treo cao, mây trắng như sa.

Từ Chú Kiếm Thai nhìn lại có thể thấy được Thái Thượng Đạo Đức Cung phần hoa như mộng, trên không trung thỉnh thoảng có vài ngôi sao sáng xẹt qua, lưu lại một vết tích nhạt nhòa. Không biết là có chân nhân nào ngự kiếm bay qua, hay là kỳ cầm dị thú trong cung đi du ngoạn trở về.

Chú Kiếm Thai địa thế cao hiểm, có hình dạng giống như một cái lò đúc kiếm, cho nên mới có tên gọi như vậy. Lúc này trên Chú Kiếm Thai có mấy bóng người đang đứng, ở giữa Chú Kiếm Thai có một đạo sĩ chừng 16, 17 tuổi đang đứng may kiếm mắt sao, tuần lã phi phạm. Hắn đứng chấp tay, hai mắt nhắm lại, thoạt nhìn chẳng có mấy may sốt ruột, trông như là đang luyện tập công phu dưỡng khí.

Nhưng mà Trương Ân Ân đứng một bên đã không chịu được nữa, nàng như kiến bò trong chảo, đi tới đi lui, thỉnh thoảng lại oán hận nói hai câu.

Lúc này gió lớn đã gào thét, Thái Thượng Đạo Đức Cung có trận pháp bảo vệ, bốn mùa như xuân. Nhưng trong phạm vi của trận pháp, Chú Kiếm Thai lại là một điểm thừa, mỗi khi gió lạnh gào thét thổi tới, những hài tử mặc quần áo mỏng manh đứng trên đài không khỏi run lên.

Trương Ân Ân thấy mười ngón tay của mình đã có chút tái đi, rất cực nhịn không được, kêu lớn:

"Minh Tâm! Người không phải nói Kỳ Nhược Trần sẽ đến ư? Lúc này đã qua một canh giờ rồi, người đâu?"

Minh Tâm vội vàng chạy tới, cười làm lành nói: "Hắn không chừng có chuyện gì đó làm chậm trễ, khi tới đây nhất định sẽ giáo huấn hắn! Ân Ân sư tỷ, Minh Vân sư huynh chúng ta chờ một chút, hắn không dám đùa giỡn chúng ta đâu!"

" Lại nửa canh giờ nữa qua đi..."

Minh Vân từ trước vẫn đứng bất động nhiên mở hai mắt ra, nhàn nhạt nói: "Hắn không phải là không dám, mà cố tính đùa giỡn chúng ta. trở về đi."

Đám tiểu đạo sĩ kia đã lạnh tới mức hai tay ôm chặt, đi tới đi lui để tránh chuyện hai chân lạnh cóng. Trương Ân Ân đạo hạnh cao hơn một chút, nhưng mà mặt đã không còn chút máu, đôi môi xanh tím. Nàng theo sát Minh Vân đi xuống dưới Chú Kiếm Thai, lúc đi qua người Minh Tâm thì hung hắn trợn mắt một cái lại nặng nề hừ một tiếng. Minh Tâm sợ tới mức thân hình run lên, thiếu chút nữa thì ngã xuống.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Rối Loạn 5

"Kỷ Nhược Trần!"

Kỷ Nhược Trần Xoay người ngõ ngang nhìn Minh Tâm mặt không còn chút máu, đang nghiêng răng nghiêng lợi.

Minh Tâm chỉ một ngón tay vào Kỷ Nhược Trần, nói: "Hay cho tên Kỷ Nhược Trần! Người dám trêu chọc chúng ta. Ta hỏi người, tối hôm qua vì sao người không đến?" Kỷ Nhược Trần vỗ đầu một cái, chột nói: "Chuyện là như thế này, tối hôm qua Tử Dương chân nhân gọi ta tới để chỉ điểm cho một số vấn đề tu luyện, ta đâu dám không đi."

Minh Tâm tức giận vô cùng, đang định nói hai câu, bỗng nhiên có tiếng bước chân truyền đến, có mấy đạo trưởng đang cười đi tới nơi này.

Kỷ Nhược Trần và Minh Tâm né qua ven đường, hướng bọn họ thi lễ. Minh Tâm thấy mây vị đạo trưởng đi xa rồi mới lén lút thở dài một hơi. Kỷ Nhược Trần thờ ơ lạnh nhạt, biết là hấn chột dạ cho nên âm thầm cười nhạt.

Đợi các vị đạo trưởng đi qua. Minh Tâm quay mặt lại, sắc mặt đổi thành hung dữ ý thế hiệp nhỏ nói: "Kỷ Nhược Trần, mặc kệ người có lý do gì đều là người lừa giỡn chúng ta một lần, người bắt chúng ta phải đợi ở Chú Kiếm Thai suốt một buổi tối, người nói xem phải làm sao bây giờ!"

Kỷ Nhược Trần lúc này đang sốt ruột đi tới Tàng Kinh Lâu, tìm đọc truyền thuyết về thần tiên và điển cổ phi thăng xem là Trích tiên có sự mê hoặc lớn như thế nào, đâu có tâm tình dây dưa với Minh Tâm? Lúc này

thấy Minh Tâm không biết tốt xấu, vẫn không chịu buông tha, trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ lửa giận vô danh.

Kỷ Nhược Trần tâm niệm vừa chuyển, nét mặt cười làm lành nói: "Minh Tâm sư huynh, vậy thì vào thời gian đó hai ngày sau, ta tới Chú Kiếm Thai bái kiến Minh Vân sư huynh, nhận lỗi với Trương Ân Ân sư tỷ, huynh thấy có được không?"

Trong Đạo Đức tông ai nhập môn trước là huynh, Minh Tâm tuổi còn nhỏ, giờ thấy Kỷ Nhược Trần gọi một tiếng sư huynh thì vô cùng sáng khoái, thản nhiên chấp nhận. Nhưng Kỷ Nhược Trần vốn bái làm môn hạ của Tử Dương chân nhân, nếu luận bối phận thì Kỷ Nhược Trần hơn Minh Tâm bốn cấp, phải là sư thúc tổ của hắn mới đúng.

Tầng này quan hệ đương nhiên Minh Tâm quên không đề cập tới.

Tính tình Minh Tâm dù sao cũng là tính trẻ con, lập tức ha hả cười, vỗ vỗ vai Kỷ Nhược Trần, làm ra vẻ đạo mạo nói: : "Vậy thì được, hai ngày sau người phải tới Chú Kiếm Thai, nếu không ta sẽ cho người nếm vị đắng như thế nào!"

Kỷ Nhược Trần tạ ơn Minh Tâm, sau đó đi tới Tầng Kinh Lâu đọc sách.

Hai ngày chỉ chớp mắt đã qua, lúc màn đêm buông xuống, Minh Tâm đã trông thấy Kỷ Nhược Trần một mình đi tới Chú Kiếm Thai, rốt cục thờ dài một hơi.

Đợi khi Kỷ Nhược Trần tới Chú Kiếm Thai thì Minh Vân chấp tay thi lễ một cái thật sâu nói: "Nhược Trần sư huynh, tại hạ đạo hiệu Minh Vân, nghe nói sư huynh thiên tư được trời ưu ái, lọt vào mắt xanh của các vị chân nhân, lại lấy thủ đoạn huyền diệu đánh bại Ân Ân sư muội nên mới có ý hẹn nhau ra đây, có ý thỉnh giáo một... hai... điểm...Nếu từ chối thì sẽ tổn thương tới tình đồng môn, mong rằng Nhược Trần sư huynh không nên chối từ."

Nếu luận bối phận, thì Minh Vân phải gọi Kỷ Nhược Trần một tiếng sư thúc tổ, nhưng sau khi do dự, hắn chỉ còn gọi một tiếng sư huynh.

Kỷ Nhược Trần giật mình một chút, hắn vốn tưởng rằng Minh Vân và Minh Tâm ngang ngược ngạo mạn như nhau, không nghĩ tới tiểu đạo sĩ này niên kỷ không tính là lớn, vậy mà nho nhã lễ độ, đối đáp khéo léo, cho dù tình cảnh trước mắt có như thế nào, cũng không thể sinh lòng ghen ghét được. Xem ra công phu dưỡng khí của Minh Vân đã có hỏa hầu rất tốt rồi.

Kỷ Nhược Trần đáp lễ mười phần cười nói: "Đâu có đâu có, chỉ là ta đạo hạnh thấp, ngay cả cánh cửa đại đạo vẫn chưa bước qua. sao dám kêu xấu? Minh Vân sư đệ, đệ hãy ta cho ta đi!..."

Hắn còn chưa dứt lời. Trương Ân Ân đã nhin không được quát lớn: "Kỷ Nhược Trần! Người đừng có không biết tốt xấu, không cần Minh Vân sư huynh so kiếm với ngươi. Chúng ta bồi tiếp ngươi là được rồi, nhưng mà nếu như ta thất thủ bị thương đó là do ngươi đáng bị như vậy!"

Kỷ Nhược Trần chẳng vì sự uy hiếp của nàng mà lo lắng, chỉ mỉm cười lắc đầu nói: - "Tông ta môn quy sâm nghiêm, cho nên ta ngàn vạn lần cũng không dám cùng Ân Ân tiểu thư so kiếm."

Lúc này vậy Minh Tâm đã nhin không được nữa. tiến lên một bước quát lớn: "Người nếu như không dám cùng với Ân Ân ra tay, vậy để ta làm đối thủ của ngươi được rồi!"

Kỷ Nhược Trần vẫn lắc đầu như cũ nói: "Tông ta môn quy sâm nghiêm, ta sẽ không đấu với ngươi."

Trương Ân Ân cả giận nói: "Người thực sự không đấu?"

"Tông ta môn quy sâm nghiêm, thực sự là không đấu."

Trương Ân Ân giận dữ: "Đêm nay người đấu cũng được, không đấu cũng phải đấu!"

Kỷ Nhược Trần quay người nhìn Trương Ân Ân cười nói "Cho dù như thế nào cũng không đấu."

Trương Ân Ân giận dữ ngáp trời.

Keng một tiếng, nàng đã rút kiếm ra khỏi vỏ, lần này trong tay không phải là một kiếm mà thực sự là một thanh thiết kiếm, đương nhiên là màng có chuẩn bị mà tới. Chúng tiểu đạo sĩ nhìn nhau thất sắc, vốn bọn họ chỉ muốn giáo huấn Kỷ Nhược Trần, người độc chiếm sự ưu ái của các vị chân nhân mà thôi, chứ đâu có nửa điểm sát niệm

trong đầu. Mắt thấy tình hình không tốt ra, ai nấy không khỏi choáng đầu hoa mắt.

Nhưng tu vi của bọn họ không đủ, chẳng ai dám mạo muội ngăn Trương Ân Ân, sợ Ngũ Hành kiếm quyết của màng vô ý đoạt đi tính mạng.

Minh Vân than nhẹ một tiếng, năm ngón tay trái vung lên, tựa như nước chảy mây trôi bàn xẹt qua kiếm phong của Trương Ân Ân. Kiếm thể của Trương Ân Ân đột nhiên cong vẹo đi, thanh cương kiếm kêu lên một tiếng lạnh lạnh, đâm thẳng xuống mặt đất, sâu tới hai thốn có thừa!

Minh Tâm tiến về phía trước một bước, chẳng biết từ lúc nào trong tay hắn đã cầm một thanh mộc kiếm, hướng Kỷ Nhược Trần quát lớn: "Đừng luôn luôn mồm há miệng là môn quy ngậm miệng cũng là môn quy! Đêm nay người không so kiếm không được, hừ, môn quy tính là cái gì?"

Lúc này trên Chú Kiếm Thai bỗng nhiên vang lên một thanh âm bình thản hùng hồn: "Là của ai nói môn quy của Đạo Đức Tông không là cái gì?"

Minh Tâm và cả đám tiểu đạo sĩ sắc mặt đại biến, hoảng sợ quay đầu, lúc này mới phát hiện trên Chú Kiếm Thai chẳng biết lúc từ lúc nào đã xuất hiện một vị chân nhân phiêu dật như tiên.

Minh Vân biến sắc, lập tức quỵ rạp xuống đất, nói: "Bái kiến Tử Thanh chân nhân!"

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Xuân Thủy 1

Kỷ Nhược Trần khép cuốn sách lại, xoa xoa hai cổ tay, than nhẹ một tiếng. Đây là cuốn thứ 47 hần đọc về thần tiên liệt truyện bản ký. Trong sách có kể lại các sự tích tiên nhân thần, quái hoặc là linh đan độ thế, hoặc là tiên nữ hạ phàm mệnh môn phong phú.

Nhưng mà Kỷ Nhược Trần cũng hiểu được các điển cổ này đa phần là do hậu nhân chấp vá thêm, họ không chính mắt nhìn thấy, toàn là tưởng tượng rồi đưa vào. Trong sách liệt kê tiên nhân tuy nhiều, thế nhưng đọc tới đọc lui, chỉ đơn giản có "Linh tiên ngồi khánh tiêu, cười rồng đạp mây, ban điều tốt lành".

Trong sách có đủ các loại tán tụng nhưng mà chẳng có một từ nào miêu tả dáng dấp của tiên giới cả. Nhưng mà cũng không trách được những cuốn sách này, tiên phàm vốn cách nhau đâu chỉ có một bầu trời, phàm phu tục tử há lại có thể nhìn thấy tiên sơn bí ẩn sâu xa?

Kỳ thực Kỷ Nhược Trần cũng không đọc được bao nhiêu sách ở trong Tàng Kinh Lâu. Giá sách ở đây cao ba trượng, toàn là do gỗ tử đàn chế thành, có trải qua vạn năm cũng không mục. Liếc mắt nhìn lại, thấy chúng đứng thành hàng nhìn xa thấy nhiều vô số kể. Trong giá sách lúc nào cũng tràn ngập vân vụ, giá sách đứng giữa trông như là đang đi giữa biển mây.

Nơi đây mặc dù có tên là Tàng Kinh Lâu, nhưng mà lại là một ngôi nhà không mái.

Kỷ Nhược Trần lúc này đang ngồi trong một góc ở tầng cao nhất của Tàng Kinh Lâu, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy trắng sáng đầy sao, cảnh tượng

như ở trước mặt, lại nhìn về phía trước, cảnh sắc của Tây Huyền Sơn như được thu hết vào trong tầm mắt.

Trên Tàng Kinh Lâu có nhiều kỳ thụ tiên thảo, có rất nhiều loại hoa không biết tên, liếc mắt nhìn lại chúng trông như mây tía khắp nơi, rực rỡ như vân cẩm. Trong biển hoa này có không biết bao nhiêu là linh cầm khổng tước bay qua, nhiều không kể hết.

Hắn đã lật xem nhiều cuốn sách kể chuyện về tiên nhân, nhưng thực chất nó ra sao lại không biết, đương nhiên hắn không thể hiểu được Trích tiên có lai lịch gì. Vân Phong đạo trưởng đã có nói Trích tiên là một đại bí mật của Đạo Đức tông, không thể truyền ra ngoài.

Kỷ Nhược Trần đương nhiên là không thể từ bỏ ý định như vậy, hắn làm bộ vô tình dẫn dắt hướng câu chuyện tới chủ đề Trích tiên, nhưng mà Vân Phong đạo trưởng chẳng thêm thêu dệt nửa lời. Khi mà tám vị chân nhân truyền nghiệp cho hắn, cũng không bao giờ nhắc tới hai chữ Trích tiên.

Về phương diện đối nhân xử thế, Nhược Trần đương nhiên là khôn khéo, biết việc này phạm huý, cho nên không hỏi làm gì.

Kỷ Nhược Trần làm động tác giãn gân cốt lắc lư cái cổ mấy vòng, hắn cố gắng khích lệ tinh thần, nhìn bên cạnh còn hơn 10 quyển liệt truyện còn chưa xem, biết là xem cũng không được gì nữa.

Cho nên hắn đi tới cầm mấy cuốn sách cổ ở trên bàn, trong mấy cuốn sách này cũng có ghi chép vô số câu truyện hư vô mờ ảo của thần tiên, rồi lại còn có các sự tích về người tu luyện đắc đạo phi thành từ cổ chí kim chính tà đều có. Thậm chí ngay cả chuyện binh giải thi tiên, tinh quái thành thánh (tiên nhận giải thể. yêu tinh quỷ quái thành thánh) đều được ghi lại, liếc mắt xem qua cũng phải tới mấy trăm cuốn.

" Ba!

Đột nhiên có một cánh tay trắng ngọc giật lấy cuốn sách mà Kỷ Nhược Trần đang cầm, hần cảm nhận được khí tức lợi hại từ bàn tay này truyền ra.

Cánh tay này nhỏ trắng như tuyết, các ngón tay nhỏ nhắn, trên mỗi móng tay lại có in một hình Âm Dương Thái Cực đồ nho nhỏ, khi ngưng mắt nhìn kỹ, thì thấy cái Thái Cực đồ này đang xoay tròn, chẳng biết từ khi nào Kỷ Nhược Trần đã bị thu hút vào trong đó.

Kỷ Nhược Trần chỉ cảm thấy trong đầu "Ông" một tiếng, vội vã trấn định tinh thần, dứt khoát rời ánh mắt khỏi Thái Cực đồ, thì thấy một cánh tay nhẵn nhụi nồn nà.

Nhìn theo cánh tay này lên, thì thấy một cái Thúy ngọc thủ trạc (vòng tay bằng thuby ngọc), ống tay áo như hạnh hoa chảy xuôi theo dòng nước, sau đó nhìn qua vai lại thấy một cái vòng tai bằng trân châu, cuối cùng là một đôi mắt sáng như sao trên trời. Hần mỉm cười ân cần hỏi thăm:

"Ân Ân tiểu thư, gần đây có khỏe không?"

Thế nhưng trong lòng hần lại thầm than, thời gian trôi qua thực là nhanh thật, vất vả lắm mới có bảy ngày yên tĩnh, vậy mà nó lại vô tình trôi qua.

Trương Ân Ân lúc này đã có vẻ gầy hơn trước một chút, sắc mặt tái nhợt do lâu ngày không gặp ánh mặt trời, nàng nhìn chăm chăm Kỷ Nhược Trần, đột nhiên chu cái miệng lên trông giống như một bông hoa rục rở đang tươi cười, thanh âm kéo dài ra nói: "Khỏe, đương nhiên là ta khỏe rồi! Ở trong Thiên Tâm Động tu tâm dưỡng tính bảy ngày, chỉ có nước trắng và cháo hoa, trải qua thanh tu tĩnh luyện như thế, ta còn không khỏe được hay sao?"

Kỷ Nhược Trần thấy ánh mắt của nàng bình thường, cho nên không khỏi cười ha hả, nói: "Ân Ân tiểu thư, Tử Thanh chân nhân ngoài mặt thì nghiêm khắc, nhưng trong lòng lại dễ dàng vô cùng, người thực sự vô cùng yêu thương tiểu thư, cho nên mới không có ý làm khó dễ. Ở trong Thiên

Tâm động khổ tu bảy ngày, kỳ thực đối với sự tu luyện của tiểu thư vô cùng có lợi, đây cũng là ý tốt muốn tài bồi của Tử Thanh chân nhân."

"Tài bồi cái đầu người!"

Trương Ân Ân bị hấn chọc một kích này, ủy khuất nhiều hóa thành lửa giận, chột thét lên. Nàng đã từng nhiều lần tự cảnh báo mình, tuyệt đối không được để cho tên tiểu quỷ này dùng ngôn từ châm chích, nhưng mà trong lúc lửa giận này, thì những điều đó đã bị quăng lên chín tầng mây rồi.

Trương Ân Ân cầm lấy một đồng sách cổ, Thái cực đồ ở ngón tay trái bỗng nhiên xoay chuyển, đồng sách cổ bị một cô lực lượng vô hình cuốn lấy đã bốc lên không trung, chắc chắn là sẽ bay tới đập vào mặt Kỷ Nhược Trần.

Kỷ Nhược Trần không ngờ mới nói với nàng một câu thì nàng đã bộc lộ bản tính, cả kinh né tránh vội vàng kêu lên: "Làm hỏng một cuốn sách, thanh tu bảy ngày!"

Trương Ân Ân lập tức nhớ lại cảnh tượng ngồi trong sơn động âm thấp, chỉ có cháo hoa và nước trắng diện bích bảy ngày; cuộc sống thanh đạm như vậy làm cho màng sợ tới mức toàn thân run lên.

Đồng sách cổ cũng run theo, thiếu chút nữa thì rơi xuống đất, Trương Ân Ân lắc mình một cái. Sau một hồi luống cuống tay chân mới tiếp được chúng, cẩn thận từng tý một đưa về trên bàn, xong xuôi đâu đấy mới thở phào một hơi.

Sau khi đặt mấy cuốn sách về đúng chỗ. Trương Ân Ân liếc mắt thấy Kỷ Nhược Trần đang cười một cách cổ quái, sự tức giận trong lòng lại bốc lên, nàng đột ngột tung ra một trảo, trong tay đã có một cái bình hoa lượn lờ trên không trung hai vòng, lấy thế rồi mới hung hăng đập tới!

Kỷ Nhược Trần lúc này đã bật khỏi cái ghế đang ngồi, nhanh như điện nhảy qua một bên, đồng thời la lớn: "Làm hồng linh vật, tư quá (tự nghĩ về lỗi lầm-xám hối) ba mươi ngày!"

"Tư quá? Ba mươi ngày!" Trương Ân Ân hít một hơi khí lạnh, cái bình hoa đã được giơ cao nhưng không dám mém tới.

Nàng hỗn hển thở phì phì quát lớn: "Người người! Nói bậy! Tại sao ta lại không biết những môn quy lăng nhăng như vậy! ㄟ||

Kỷ Nhược Trần trả lời theo bản năng "Bất kính môn quy, quét Tam Thanh đại điện một tháng... A, ta không có ý này."

Hắn gãi gãi đầu, nói: "Ta nhớ kỹ tội làm hồng sách được ghi ở quyên thứ 2, chương thứ 3, mục 11, làm hồng linh vật được ghi ở mục thứ 9. Nêu như người không tin, chúng ta bây giờ có thể tìm xem."

Trương Ân Ân vừa sợ vừa giận, nhưng mà không dám lỗ mãng, cần thận từng li từng tí đem bình hoa đặt về chỗ cũ, sau đó nói: "Chẳng nhẽ người đã đọc thuộc toàn bộ môn quy?"

Kỷ Nhược Trần mỉm cười không đáp.

"Người, người... thật tốt đấy!"

Trương Ân Ân tức giận không có chỗ phát tiết, lập tức vỗ lên cái bàn một cái. Cái vỗ này là phát tiết tức giận trong lòng trong lúc vô ý đã dùng một chút chân nguyên.

Chi nghe ầm một tiếng, cái nghiên mực đột nhiên bắn ra một luồng nước, trông giống như một con hắc long đang bay, “Tạch” một tiếng nhỏ, đã tạo thành một cái hoa văn thật to trên bìa một cuốn Sách.

"A!? Bảy ngày." Toàn thân Trương Ân Ân run lên, sắc mặt nhất thời trắng bệch như tờ giấy, nàng không ngờ được chuyện mình vừa mới ra khỏi Thiên Tâm Động hôm qua, vậy mà bây giờ lại phải vào đó!

Hai người tranh chấp vốn đã kinh động tới trị thủ đạo nhân (đạo nhân trông giữ) Tàng Kinh Lâu.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần thì sắc mặt Trương Ân Ân càng ngày càng tái nhợt. Thân hình nàng run lên, muôn cướp đường mà chạy thế nhưng có thể thoát khỏi lòng bàn tay của trị thủ đạo nhân hay sao?

Nàng muốn vu oan đổ lên người Kỷ Nhược Trần, nhưng mà vị đạo nhân kia công chính vô cùng, chắc chắn sẽ tra ra được chuyện này không phải do Kỷ Nhược Trần làm. Mà qua mấy lần giao phong tiểu tử này xảo quyệt như cá trạch, không đợi mình đổ tang vật lên người hắn, thì hắn đã chỉ thẳng ra mình rồi.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Xuân Thủy 2

Xuân thủy (2)

Trong thời điểm Trương Ân Ân đang luống cuống tay chân. Kỷ Nhược Trần bỗng nhiên mới nhỏ: "Đừng lo, lát nữa khi trị thủ đạo trường tới thì cứ nói quyển sách này do ta làm bản là được rồi. Ta thấy người không chịu được khổ, cái họa bảy ngày diện bích này, ta thay người chịu là được."

Trương Ân Ân còn tưởng là mình nghe lầm, cứng họng rất lâu sau mới hồi phục bình thường nói: Sao người lại có lòng tốt như vậy? Nói đến tội cùng là người có mưu đồ gì?"

Kỷ Nhược Trần nhìn nàng một cái, đưa tay kéo cuốn sách bị mực làm bẩn tới trước mặt mình, bỗng nhiên cười cười nói: "Ân Ân tiểu thư, tiểu thư bây giờ đã mỹ lệ như vậy, khi trưởng thành nhất định là một người đẹp như thiên tiên."

Trương Ân Ân năm nay vừa mới mười ba, đâu có nghe được người nào trắng trợn ở trước mặt mình khen ngợi như vậy, trong lúc nhất thời trợn mắt há mồm, nhẹ nhàng thối phù một tiếng, cảm thấy máu toàn thân trong nháy mắt vọt lên mặt, ngay cả hai tai cũng như có lửa đốt.

Thế nhưng những từ khen ngợi như thế này đối với Kỷ Nhược Trần, mà nói thì trong mấy năm qua thì hẳn đã nói không biết mấy trăm ngàn lần, nói tới mức thuần thục lưu loát, nói tới mức nóng bỏng cứ như là những lời từ tim phổi của hắn bay ra vậy.

Hắn chấm ngón tay của mình vào mực, rồi nói tiếp: - "Chỉ là tiên tử thì phải đoan trang hiền thực, khi nào về ta sẽ trả cái Tử Hà đỉnh cho người. Ân Ân tiểu thư, từ nay về sau người hãy bỏ qua cho ta nhé!"

Trương Ân Ân cảm thấy trong lòng hỗn loạn vô cùng, không biết nên trả lời như thế nào cho phải thì trị thủ đạo nhân từ trong đám vân vụ đi ra, nói "Chuyện gì mà tranh cãi ầm ĩ như vậy?"

Khi hắn nhìn thấy quyển sách cổ trên bàn bị làm bẩn, sắc mặt lập tức thay đổi.

Trương Ân Ân sắc mặt lại bắt đầu trắng bệch, lúc này nàng hoài nghi Kỷ Nhược Trần có mưu đồ khác, nhưng khi trị thủ đạo nhân đứng trước mặt, thì lại sợ Kỷ Nhược Trần nuốt lời, không đứng ra nhận giúp nàng tai họa này. Dù cho hắn có mưu đồ, chỉ cần có thể tránh được việc thanh tu bảy ngày này, thì 10 cái Tử Hà đỉnh màng cũng sẽ cho hắn.

Kỷ Nhược Trần hướng về trị thủ đạo nhân vái một cái áy náy nói: "Đạo trưởng, đệ tử không cẩn thận làm bẩn cuốn sách này."

Sắc mặt Trương Ân Ân trở nên hồng nhuận, thở phào một cái.

Sắc mặt trị thủ đạo nhân vốn đang giận dữ, nhưng khi nhìn thấy Kỷ Nhược Trần và Trương Ân Ân, thì sắc mặt hòa hoãn rất nhiều, nói: "Hóa ra là Nhược Trần và Ân Ân, ta mặc dù không muốn làm khó dễ các người, nhưng môn quy của Đạo Đức tông nghiêm ngặt, làm hỏng một cuốn sách thì phải vào Thiên Tâm động thanh tu bảy ngày, trừ phi là Tử Dương chân nhân có ân điển khác."

Kỷ Nhược Trần mỉm cười nói: "Sư phụ sẽ không nể tình riêng, chuyện của đệ tử cũng sẽ không có ngoại lệ."

Trị thủ đạo nhân gật đầu nói: "Nên là như vậy. Nhược Trần người theo ta vào Thiên Tâm Động đi, đồ dùng của người ta sẽ sai người mang tới cho."

Lúc này trời đã là buổi trưa, vào động thanh tu cũng có thể tính là một ngày một đêm. Trị thủ đạo nhân cũng vì suy nghĩ cho Kỷ Nhược Trần, nên hẳn không nói nhiều, vội vã thu thập mấy thứ đồ dùng tùy thân, rồi theo trị thủ đạo nhân rời đi.

Trong lòng của hắn lúc này đang có tính toán khác: "Ngày mai Minh Vân tiểu đạo sĩ cũng ra khỏi Thiên Tâm động, tới lúc đó sẽ tránh được một phen dây dưa. A, lần này nhập động có thể thanh tĩnh bảy ngày, thực là rất tốt; rất tốt." Còn về phần Minh Tâm bởi vì nói năng lỗ mãng lại cuồng vọng tự đại, cho nên không đơn giản là ở Thiên Tâm động thanh tu. Hắn ở trong Tư Quá Thất 49 ngày rồi mới được đi ra, cho nên thời gian mà Minh Tâm xuất hiện vẫn còn rất lâu nữa.

Trong số tiểu đạo sĩ có mặt hôm đó, thì Trương Ân Ân bị xử phạt nhẹ nhất, đó cũng vì nể mặt Cảnh Tiêu Chân Nhân.

Trương Ân Ân ngẩn ngơ đứng tại chỗ, kính ngạc nhìn theo phương hướng mà Kỷ Nhược Trần rời đi, không biết là đang suy nghĩ điều gì.

Thời gian cũng chỉ tiếng nay đã là sáng thứ bảy, vào buổi trưa sẽ có một đạo sĩ của Thiên Tâm động tới giải khai cấm chế, cho Kỷ Nhược Trần ra ngoài. Kỷ Nhược Trần ở trong động không giống như người thường, đệm hắn ngồi chính là Bích băng Huyền thạch đệm, có tác dụng thu nhiếp tinh thần.

Bên cạnh còn đặt Tử Hà Trần Hồn đỉnh từ trên đỉnh tỏa ra những làn khói như tơ, giống như là Đại La ngũ tiên yên. Ngoài ra ở những chỗ khác còn có...hơn mười quyền đạo tạng kinh thư và một bình linh đan. Trên đầu còn treo một khối hắc mộc bài, trên tấm mộc bài có khắc một bức hình Cửu Long Tiên Du đồ, tấm mộc bài này hội tụ mộc khí của bát phương, có diệu dụng lớn lao với người tu đạo.

Đúng là một sự phô trương! Cho dù là bát mạch chân chân ở đây thanh tu, cũng chỉ như thế này mà thôi.

Lúc nhập động, Kỳ Nhược Trần bỏ qua tất cả tạp học, chỉ vui đầu khổ tu Thái Thanh Chí Thánh Quyết. Sau khi ngồi động bảy ngày, hãn rốt cục cũng hút hết linh khí của Tử Tinh Quái Thiêm, chân nguyên đã trở nên hoàn chỉnh không có kẽ hở nào đáng nói.

Chỉ là chân nguyên thì dễ tu luyện, nhưng những thương tổn ẩn trong kinh mạch tạng phủ thì lại không dễ như vậy. Mỗi khi hãn vận chuyển chân nguyên, thổ nạp thiên địa linh khí thì từ trong kinh mạch mơ hồ âm ỉ đau.

Kỳ Nhược Trần lúc này đã hiểu ra. Giải Ly Quyết không thể dùng loạn, vạn nhất thất thủ trong việc hấp thu món pháp bảo đạo môn nào đó, thì đạo hạnh không cần phải nói tới, mà chắc chắn kinh mạch sẽ vỡ nát, nguyên thần tiên tán. Cho dù là tiên nhân cũng không cứu được hãn.

Hãn tụng niệm chân quyết, thu hồi chân nguyên đang quán quanh thân thể rồi đưa vào trong Huyền Khiếu. Bảy ngày thanh tu này, kết quả đúng là công thành viên mãn.

Khi Kỳ Nhược Trần niệm xong câu chân quyết cuối cùng, chân nguyên vốn đang chảy về Huyền Khiếu chợt khuếch tán ra tứ chi bách hải, sau đó lại chạy xuống dưới, làm cho Kỳ Nhược Trần bị chấn bay lên từ khỏi Bích băng thạch đệm!

Chân nguyên chấn động, kinh mạch của hãn trở nên đau đớn kịch liệt, giống như người bị rút đi vô số gân mạch!

Dưới sự đau nhức, Kỳ Nhược Trần không sợ mà lại mừng. hãn có nén đau nhức, toàn lực thu nhiếp tinh thần, để mặc cho chân nguyên chấn động. Khi chấn động được bảy lần, chân nguyên quanh thân hãn như vạn sông đổ về biển, dồn tất cả vào Huyền Khiếu. Chân nguyên thất chấn, tức là Thái Thanh Chí Thánh Quyết đã công hành viên mãn.

Sau một lát, Kỷ Nhược Trần mới khó nhọc đứng lên khỏi thạch đệm. Mặc dù trong kinh mạch vẫn còn đau nhức, nhưng mà sự vui mừng trong tim hẳn lại không có cách nào kiềm chế được. Hẳn vốn chỉ nghĩ, trong bảy ngày thanh tu làm sao hấp thu hết linh khí của Tử Tinh Quái Thiêm là được, vạn lần cũng không ngờ tới là mình lại đột phá cảnh giới Thái Thanh Chí Thánh.

Hắn đi tới một góc của thạch động nhìn xuống hàn đàm ở phía dưới. Nước đầm không gợn sóng, như một chiếc gương trong suốt. Trên mặt nước hiện lên khuôn mặt của Kỷ Nhược Trần, chỉ trong nháy mắt, hắn đã gia nhập Đạo Đức tông này đã được gần nửa năm thời gian.

So sánh với nửa năm trước, thì gương mặt này trở nên tuấn nhã hơn, bớt đi một chút trẻ con nhưng lại thêm ý vị phiêu nhiên xuất trần, trong đôi mắt trong suốt mơ hồ có sự lấp lánh.

Trong một thời gian ngắn, Kỷ Nhược Trần thậm chí còn không nhận ra bản thân, hắn dụi dụi mắt, nhìn kỹ hồi lâu mới dám khẳng định người dưới kia là mình.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Xuân Thủy 3

"Đây là mình hay sao?"

Trương Ân Ân nhìn chăm chăm vào cái gương không rời, càng nhìn lại càng cảm thấy người trong gương không giống mình, mà giống như một người xa lạ.

Nàng bắt đầu phân tích từng chi tiết của người. Trong gương, mi như làn khói, đôi mắt như sao, da mịn như tuyết, đôi môi anh đào. Nhưng mà như vậy thì lại càng không giống mình.

"Tiểu thư, đây là bức tranh mà người muốn." Phía sau truyền thanh âm khẩn trương của nha hoàn.

Trương Ân Ân tiếp nhận mấy cuộn tranh mà nha hoàn đem tới, mở ra cẩn thận quan sát. Tất cả các bức tranh đều vẽ một nữ tử, tư thái của mỗi người đều khác nhau, đại đa số là nói về cổ sự của các tiên nữ.

Trương Ân Ân chăm chú nhìn vào một bức họa, nghiêm túc hơn đọc đạo kinh không biết bao nhiêu lần. Thế nhưng khi nàng nhìn xem xét kỹ chúng lại chẳng được kết quả gì, trên thực tế thì cảm kỳ thi họa nàng chẳng biết chút gì, mà ngay cả bản thân nàng cũng không biết là mình muốn cái gì ở những bức tranh này.

Xem đi xem lại. Trương Ân Ân bỗng nhiên lửa giận xông lên, ôm lấy cuộn tranh hung hăng ném hết lên trên tường.

Nha hoàn suýt nữa bị đồng tranh đập trúng sắc mặt tái nhợt, run người núp ở một góc tường. Những chuyện này chẳng phải hiểm gì cho nên nàng cố gắng chịu đựng không kêu lên. Trương Ân Ân này cực kỳ cổ quái nếu như kêu lên chọc giận nàng thì không biết sẽ phải chịu hậu quả gì.

Trương Ân Ân cả giận nói: "Đi ra ngoài! Đúng là thứ vô dụng chỉ bảo tìm một bức tranh thôi mà cũng không tìm được!"

Nha hoàn kia như được đại xá, vội vàng chuồn khỏi phòng.

Tiểu nha hoàn khi qua một hành lang, thì vừa lúc gặp phu phụ Cảnh Tiêu Chân Nhân đi tới, nàng giật mình hành lễ. Hoàng Tinh Lam hỏi: "Ân Ân ở trong phòngư? Mấy hôm nay nó có khá hơn không?"

Tiểu nha hoàn trả lời: "Tiểu thư mấy hôm nay đều ở trong phòng tự soi gương, sau đó lại bắt tìm rất nhiều cổ họa cổ sự của tiên nữ về xem. Nhưng không biết tại sao khi tiểu thư xem xong các bức tranh thì lại giận dữ. Đồng thời tiểu thư rất chăm chỉ tu đạo luyện kiếm, chưa từng hoang phế một chút thời gian nào."

Lúc này từ trong phòng của Trương Ân Ân lại mơ hồ truyền ra tiếng đập phá.

Hoàng Tinh Lam nhìn Trương Cảnh Tiêu mỉm cười nói: "Xem ra nữ nhi đã trưởng thành rồi."

Trương Cảnh Tiêu vuốt râu mỉm cười, trên mặt to ve như đã hiểu, nói: "Đúng vậy, chỉ một chớp mắt mà 13 năm đã trôi qua rồi."

Tây Huyền Sơn núi tiếp núi kéo dài liên miên bất tuyệt, dài tới cả ngàn dặm vẫn chưa hết. Mặc Kiền Phong cách 12 ngọn núi đứng xung quanh thì lại càng xa. Hiện tại năm ngọn núi phía nam thì bầu trời quang đãng, nhưng ba ngọn núi phía bắc lại bao phủ đầy mây.

Đan Nguyên Phong là ngọn núi xa nhất của phía bắc; Đan Nguyên Cung khác hẳn với các ngọn núi khác, không rộng rãi mỹ lệ, nhưng lại trang nhã tinh xảo hơn. Đan Nguyên Cung truyền tới tay Ngọc Huyền chân nhân thì 11 đời liên tiếp đều do nữ tử chấp chưởng. Nữ tử của Đan Nguyên cung tuy rằng đông đảo, nhưng họ cũng không cấm nam đệ tử.

Trong Đan Tâm điện, khói nhang lượn lờ, đúng là có phần giống như Tiên cung. Ngọc Huyền chân nhân ngồi ở trong noãn các của Đan Tâm điện, hai hàng lông mày nhíu chặt, khuôn mặt có vẻ buồn rầu. Ngồi bên nàng là hai vị chân nhân, một nam một nữ, theo thứ tự là sư tỷ Ngọc Tĩnh và sư đệ Ngọc Chân tử của nàng.

Ngọc Huyền chân nhân da mượt như em bé, mi như trắng rằm, trông chỉ tầm 25, 26 tuổi. Nàng ngồi trong noãn các của Đường Tâm điện, giống như là ánh sáng chiếu khắp muôn nơi. Bên cánh tay phải của nàng có một con linh xà thân dài hơn hai xích (1 xích = 1/3 mét), toàn thân đỏ hồng trên lưng của nó có đôi cánh mỏng như cánh ve, dưới bụng lại có bốn chân, không biết là dị thú phương nào. Con linh xà này chậm rãi di chuyển trên cánh tay của Ngọc Huyền Chân Nhân, thỉnh thoảng lại dùng đôi cánh bay lên không trung, ngo ngoe nghiêng trong chốc lát lại hạ xuống.

Thực ra tuổi của Ngọc Huyền Chân Nhân đã hơn 50 rồi, nhưng do nàng tu đạo thành công, biết thuật trú nhan, cho nên trông chỉ như nữ tử thanh xuân.

Ngọc Tĩnh chân nhân đã gần trăm tuổi nhưng so với Ngọc Huyền Chân Nhân thì còn trẻ hơn. Ngọc Chân trông như người ba mươi, dưới cằm có một chòm râu dài tuấn lãng tiêu sái không để râu cho hết.

Nhân sĩ tu đạo cũng có nhiều người được trường sinh như Tử Vi Chân Nhân tuổi tác đã quá trăm. Tử Dương chân nhân thì lại càng lớn hơn. Ngọc Huyền chân nhân có thể ở độ tuổi 50 mà chấp chưởng Đan Nguyên Cung, nhất mạch của Đạo Đức tông đúng là việc có thể hãnh diện với bên ngoài.

Nhưng mà hôm nay hai hàng lông mày của nàng nhúu chặt, trên mặt hiện đầy ưu tư, hiển nhiên là gặp phải chuyện khó giải quyết.

Ngọc Huyền chân nhân trầm ngâm một lúc lâu, rốt cục cũng nói: "Nửa tháng nữa lại tới một kỳ tiểu khảo ở trong tông. Hôm nay mời sư tỷ, sư đệ tới đây là muốn nghe cách nhìn của mọi người về kỳ tiểu khảo này."

Ngọc Tĩnh và Ngọc Chân nhìn nhau một chút, trên mặt lộ vẻ khó khăn... đều không đáp lời. Ngọc Huyền than nhẹ một tiếng, nói: "Ở đây không có người ngoài, có gì cứ nói đừng ngại."

Ngọc Tĩnh đầu tiên là thở dài một hơi, sau đó mới nói: "Hiện nay Đan Nguyên Cung ta trước sau bốn đời, tổng cộng có 113 người, ngoại đệ tử 23 người, nhưng chẳng ai là nhân tài đặc biệt kiệt xuất. Trong đám đệ tử trẻ tuổi thì chỉ có Hàm Yên là có tư chất cực tốt, tương lai có thể trở thành một viên ngọc sáng.

Nhưng ta thấy cũng khó mà so sánh với Thường Dương cung Cơ Băng Tiên. Huyền Minh cung Lý Huyền Chân và Thái Tuyền cung Minh Vân. Nhất là Đan Nguyên cung của chúng ta nhân số đơn bạc, nói đi nói lại cũng chỉ có Hàm Yên là có thể bồi dưỡng, không giống như những nhân tài của các nhất mạch đang thịnh khác.

Nhất mạch đệ tử của Tử Vi Chân Nhân Thường Dương cung còn đơn bạc hơn. So Với Đan Nguyên cung của ta, nhưng Cơ Băng Tiên là người kinh tài tuyệt diệu, Tử Vi chương giáo lại sắp phi thăng, chúng ta sẽ không cách nào thăng được họ.

Tử Dương chân nhân vốn tuổi tác cao nhất, đạo hạnh cũng không lớn, nhưng hấn đức cao vọng trọng, đệ tử của Thái Thường Cung lại rất nhiều. Ngọc Hư chân nhân từ trước đến nay giao hảo rất tốt với Tử Dương chân nhân, thường xuyên chỉ điểm cho đệ tử của Thái Thường cung.

“Thật ra Hàm Yên có thể thắng một trận dễ dàng nhưng Thái Thường Cung lại ỷ vào đa số mà thắng, chúng ta cũng không có khả năng thắng được bọn họ. Trong kỳ tiểu khảo này, thứ cho ta nói thẳng, Đan Nguyên cung vẫn chỉ đứng ở vị trí áp chót như năm ngoái mà thôi.”

Ngọc Huyền chân nhân trầm mặc trong chốc lát, thở dài một tiếng, nói: “Đan Nguyên Cung suy nhược ở trong tay của ta đã lâu, nếu như kỳ tiểu khảo năm nay lại bại thì sẽ là 17 năm đứng ở vị trí cuối cùng trong chín cung. Từ khi Đại tổ sư quy định cứ hàng năm lại có một kỳ tiểu khảo, 10 năm lại có một kỳ đại khảo, trong vòng 1000 năm trở lại đây, chưa bao giờ có một cung nào lại liên tiếp hai mươi lần đứng ở vị trí hạng bét. Nhưng mà hiện nay xem ra. Đan Nguyên Cung ta trong vòng 5 năm tới chắc chắn không có khởi sắc, vậy thì cái sự sỉ nhục hai mươi lần này, sợ rằng khó mà chạy thoát được.”

Ngọc Tĩnh và Ngọc Chân đều cúi đầu không nói bọn họ đều hiểu tình thế trước mắt, nhưng mà lại không có cách gì để giải quyết cả. Hôm nay Đan Nguyên Cung thế yếu đã thành, chuyện tu đạo đâu có phải giống như ăn cơm uống nước, học cấp tốc thì chẳng dùng được gì. Trong vòng một hai năm, đi đâu mà tìm những đệ tử có tư chất tuyệt hảo đây?

Dường như cảm ứng được bầu không khí trong ấm các có phần u ám, Huyền Hỏa Vũ Xà lặng lẽ bay lên, giống như một đạo hồng điện bay vút ra ngoài.

Ngọc Huyền nhìn thân ảnh của Huyền Hỏa Vũ Xà biến mất, cười khổ một tiếng. nói: “Lần này tiểu khảo này bại cũng được, nhục nhã này sẽ do một mình Ngọc Huyền ta gánh chịu. Thế nhưng lúc này Đan Nguyên cung ta có một cơ hội nhưng nó lại không phải là dễ.”

Ngọc Chân nói: “Chẳng lẽ là Kỳ Nhược Trần?”

Ngọc Huyền gật đầu nói: “Đúng là hắn.”

Ngọc Chân nhíu mày, nghi hoặc nói: "Ta từng nhìn Kỷ Nhược Trần tư chất của hã không phải là tệ, thế nhưng còn xa mới được xưng là có thiên tư hơn người. Vì sao Tử Vi chương giáo và các vị chân nhân lại có ưu ái với hã như vậy?"

Ngọc Huyền ngừng đầu lên nhìn bầu trời than nhẹ một tiếng nói: "Đây là bí mật trong tông môn của Đạo Đức tông ta, chỉ có chân nhân các mạch mới có quyền được biết. Ngọc Chân, đệ tuy là sư đệ, đáng lý thì không thể nói cho đệ biết, nhưng mà. .."

Ngọc Tĩnh và Ngọc Chân biết Ngọc Huyền chân nhân đang muốn nói nên đều nín thở đợi.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Xuân Thủy 4

Ngọc Huyền ngừng lại một chút, dường như đang do dự điều gì đó, hồi lâu mới nói:

"Việc này quan hệ trọng đại, ta cũng chỉ có thể tiết lộ một chút cho các người. Thiên tư của Kỷ Nhược Trần tuy rằng không được coi là tuyệt hảo, nhưng phúc duyên của hắn lại cực dày. Huống hồ thiên tư chân chính của hắn ra sao, đạo hạnh của ta không đủ, cho nên không thể nhận ra được. Khi đang tìm con đường phi thăng, Tử vi chương giáo chấp nhận mạo hiểm giữa đường xuất quan, lại lệnh cho ba vị chân nhân xuất lĩnh đệ tử đi tới miền tái ngoại đón Kỷ Nhược Trần về tông, thanh thế lớn như vậy, thì chỉ có một câu để nói Kỷ Nhược Trần có hi vọng phi thăng!"

"Có hi vọng phi thăng?" Ngọc Chân và Ngọc Tĩnh đều hít một hơi lạnh.

Lần trước khi Tử Vi Chân Nhân xuất quan trong một thời gian ngắn, từng đã chỉ rõ tiền đồ của những đệ tử, trong đó Cơ Băng Tiên nói là sau khi hắn khổ tu trăm năm, sẽ có hi vọng tu thành thi giải chi quả (kết quả là thi giải – kiểu như là hóa giải xác kiếp này, đầu thai vào kiếp sau, nhưng vẫn giữ được ký ức, đạo hạnh).

Chỉ với một câu đó thôi, Cơ Băng Tiên lập tức được tôn sùng ca ngợi, là một trong những người có thiên tư tốt nhất trong hơn nghìn đệ tử của Đạo Đức tông

Vậy mà Kỷ Nhược Trần lại có hi vọng phi thăng!

Điều này chẳng phải sẽ nói trăm năm sau, Đạo Đức tông sẽ liên tục xuất hiện hai vị chân tiên phi thăng? Thanh thế này lớn tới mức nào! Từ đó về sau, Đạo Đức tông sẽ đứng đầu thiên hạ, nhiếp phục quần ma, chẳng cần phải nói thêm nữa.

Cũng khó trách chư vị chân nhân lại coi trọng Kỳ Nhược Trần như thế, chỉ với năm chữ “có hi vọng phi thăng” này thôi đã giải thích được tất cả nghi hoặc của hai vị chân nhân Ngọc Chân và Ngọc Tĩnh.

Lúc này không cần Ngọc Huyền chân nhân nói rõ, Ngọc Tĩnh và Ngọc Chân đã hiểu, hi vọng của Đan Nguyên cung là ở chỗ nào.

Chỉ cần bốn năm sau, Kỳ Nhược Trần đầu nhập làm môn hạ của Đan Nguyên cung, thì cho dù Đan Nguyên cung có 50 năm liên tiếp đứng bết cũng không sao. Một chân tiên phi thăng đủ để cho Đan Nguyên cung lưu danh sử sách.

Ngọc Tĩnh và Ngọc Chân còn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại từ trong khiếp sợ. Vậy mà Ngọc Huyền chân nhân lại thở dài một hơi buồn bã nói: "Nhưng mà muốn Kỳ Nhược Trần đầu nhập làm môn hạ của Đan Nguyên cung ta lại là chuyện hết sức khó khăn. Không nói đến tiên kiếm của Ngọc Hư chân nhân. Tiên Thiên Quái Tượng của Thủ Chân Chân Nhân, cùng với đạo pháp của Thái Vi chân nhân, rồi lại đan đỉnh của Tử Vân Chân Nhân, chỉ duy nhất Đan Nguyên cung ta không có tuyệt học gì nổi danh! Tử Dương chân nhân lại là người gần gũi hẳn nhất, các người nói xem. Đan Nguyên Cung ta lấy cái gì để tranh đoạt với các mạch khác? Kỳ tiểu khảo năm nay Đan nguyên cung ta đứng cuối cùng, thì lại chẳng có hi vọng gì bốn năm sau hẳn sẽ chọn chúng ta."

Ngọc Tĩnh và Ngọc Chân hai mặt nhìn nhau, đều biết những lời của Ngọc Huyền là thực. Thế nhưng một cơ hội lớn ở trước mắt mà lại buông bỏ, thì đúng là một quyết định vô cùng khó khăn.

Nếu như Kỳ Nhược Trần có thể vũ hóa phi thăng giống như lời Tử Vi Chân Nhân nói, vậy thì Đan Nguyên Cung sẽ không chỉ còn hư danh như trước nữa, đơn giản chỉ là chỉ cần ngồi nhìn người ta tu luyện thôi cũng có chỗ tốt lớn lao.

Đại đạo trước dễ sau khó, tu tới cảnh giới như Ngọc Huyền Chân Nhân tiến thêm một bước có thể coi như hóa giải vô số nguy hiểm. Đối với bọn họ mà nói, sự mê hoặc này còn hấp dẫn hơn bất cứ dược vật tăng tiến tu vi nào khác.

Ngọc Tĩnh và Ngọc Chân suy nghĩ một lúc là hiểu Ngọc Huyền Chân Nhân đã có tính toán, tìm bọn họ tới chỉ là để thương nghị mà thôi. Trong lòng bọn họ ai cũng hiểu là phải làm như thế nào, nhưng mà quyết định lại vô cùng khó khăn. Sự việc đã tới nước này, từ trong đáy lòng ba người đều đã có chủ ý, chỉ có một điều khác là ai mới ra trước mà thôi.

Đan Tâm điện bỗng trở nên Tĩnh lặng. Ngọc Tĩnh và Ngọc Chân hai mặt nhìn nhau. trên mũi lấm tấm mồ hôi, dường như ai cũng tiến nhập vào trong nước. Ngọc Huyền Chân Nhân thì ngồi ngay ngắn bất động, sắc mặt ngưng trọng .

Chỉ một lúc sau. Ngọc Chân đạo hạnh kém nhất không nhịn được nữa, nói: "Ngọc Huyền sư tỷ, Đan Nguyên Cung ta nữ đệ tử đông đảo, nếu như muôn tranh đoạt với các mạch khác, thì chỉ còn cách bắt tay vào làm từ phương diện này."

Ngọc Chân lời còn chưa dứt, Ngọc Tĩnh đã ho khan một tiếng. Ngọc Chân lập tức tỉnh ngộ, bịt chặt mồm lại, không chịu nói thêm gì nữa.

Ngọc Huyền chân nhân rốt cục thở dài nói: "Đan Nguyên cung ta thế lực mỏng yếu, nếu như ba sư tỷ muội chúng ta không đồng lòng, thì còn tranh chấp thế nào được với người bên ngoài? Ta phụng di mệnh của tiên sư là chấp chương Đan Nguyên Cung, ô danh trong tương lai, tất cả do ta gánh

chịu, các người không cần phải lo lắng. Kỷ Nhược Trần năm nay mới 18 tuổi, đúng là thời huyết khí phương cương, là cái tuổi háo sắc. Khổ tâm của ta chỉ có thể bắt tay vào làm từ đó, dẫn dụ Kỷ Nhược Trần."

Ngọc Chân nói: "Sư tỷ nói rất đúng lúc này là do đệ thiếu hiểu biết toàn cục. Nếu như chúng ta làm được bước đó rồi thì cũng không ngại tiến thêm một bước nữa, nói thí dụ như có thể cho đệ tử song tu cùng với Kỷ Nhược Trần."

Nghe thấy mấy từ song tu, Ngọc Huyền chân nhân và Ngọc Tĩnh sắc mặt đều hơi có vẻ xấu hổ. Các nàng tuy rằng biết Ngọc Chân nói có lý, trong lòng hai người cũng tính toán như vậy, nhưng mà khi trực tiếp nói ra miệng... thì lại còn có chút băn khoăn.

Ngọc Chân cân nhắc từ ngữ một chút, rồi nói tiếp: "Hai vị sư tỷ chớ trách đệ đã nhiều lần tính toán, chỉ cần có nữ đệ tử trong Đan Nguyên cung ta song tu với hãn, thì cho dù bốn năm sau hãn không chịu nhập làm môn hạ của chúng ta cũng không sao. Tới ngày hãn phi thăng chân nguyên đạo hạnh của nữ đệ tử kia cũng vô cùng thâm hậu rồi. Lúc đó Đan Nguyên cung chúng ta cũng được lợi ích không nhỏ, không phải là không thu hoạch được gì."

Ngọc Huyền chân nhân nhìn đám mây đen cuối chân trời, chậm rãi gật đầu nói: "Ngọc Chân sư đệ nói rất đúng. Kỳ thực ta cũng đang có ý đó, nhưng mà trong chuyện này có điều khó làm, song tu luôn coi trọng duyên phận. Nữ đệ tử trong cung của ta tuy nhiều, nhưng mà sợ rằng vô duyên vô phận với Kỷ Nhược Trần."

Ngọc Tĩnh rốt cục cũng mở miệng nói: "Chuyện này phải dùng hai bút cùng vẽ. Thứ nhất là chọn đệ tử có tư chất tốt thân cận với Kỷ Nhược Trần. Thứ hai ta còn có một khối dị hương lấy được từ nam man, tên là Ảo mộng nghe thường, công dụng cái này... rất là huyền diệu. Nếu như đệ tử trong

cung của ta thanh tu cùng một nơi với Kỷ Nhược Trần thì hiệu quả vô cùng to lớn."

Ngọc Chân kinh ngạc, nhìn về phía Ngọc Tĩnh, không ngờ trong vài chục năm nay, sư tỷ mình mới có một kẻ sách liên hoàn như vậy.

Ngọc Tĩnh mặt hơi đỏ lên, ánh mắt nhìn sang một nơi khác.

Ngọc Huyền chân nhân kinh ngạc nhìn ra ngoài các, một lúc lâu sau mới thu hồi ánh mắt, thản nhiên nói:

"Ngọc Tĩnh sư tỷ, Ngọc Chân sư đệ, việc này mặc dù là chuyện có thể chấn hưng Đan Nguyên cung, nhưng lại không hợp với tôn chỉ của Đạo Đức tông chúng ta, vạn nhất truyền ra ngoài thì khó tránh khỏi người ta bàn tán. Ngọc Tĩnh sư tỷ, Áo mộng nghệ thường tỷ đưa cho muội trong đêm nay đi. Từ nay về sau, các người không bao giờ ... được nhúng tay vào việc này nữa, tất cả do ta xử lý. Vạn nhất chuyện cơ mật này bị tiết lộ, thì sẽ do một mình ta gánh chịu. Chỉ cần có sư tỷ, sư đệ ở đây, thì Đan Nguyên cung ta cũng sẽ có một ngày Đông sơn tái khởi. Ngọc Chân sư đệ đệ ọi Hàm Yên tới đây, ta có lời muốn nói với nó."

Ngọc Chân ngẩn ra, nói: "Hàm Yên?"

Ngọc Huyền chân gạt đầu, nói: "Đúng là Hàm Yên."

Ngọc Chân nhìn Ngọc Huyền Chân Nhân rồi than nhẹ một tiếng lắc đầu từ, từ trong noãn các đi ra tìm người.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Khói Sóng 1

"Nhược Trần, xem ra bảy ngày thanh tu đem lại cho con không ít lợi ích, có thể đột phá cảnh giới Thái Thanh Chí Thánh, đệ tử bình thường muốn qua cửa Trúc cơ này ít nhất cũng phải mất chừng 1 năm, vậy mà con chỉ dùng tới nửa năm, rất tốt, rất tốt."

Kỷ Nhược Trần lập tức đứng lên thi lễ nói: "Đa tạ Tử Vân chân nhân khích lệ"

Tử Vân chân nhân vuốt râu mỉm cười, gật đầu. Sau đó quan sát Kỷ Nhược Trần một lượt. Trần Vi Nhi có đôi mi dài, râu năm chòm phất phơ, khuôn mặt xanh ngọc, trên làn da mơ hồ hiện lên quang hoa, tiên phong đạo cốt, khí độ phong phạm còn vượt lên trên cả Ngọc Hư, Tử Dương chân nhân.

Sở trường của Tử Vân chân nhân là kim đan đại đạo, đỉnh lô chi học, luyện ra vô số linh đan cho Đạo Đức tông. Các mạch chân nhân của Đạo Đức tông hằng năm không mấy khi xuất sơn, chỉ có vị Tử Vân chân nhân này trong một năm thì có nửa năm ra ngoài vân du, tìm kiếm kỳ Trần dị tài.

Tử Vân chân nhân nhìn chăm chăm vào Kỷ Nhược Trần nhìn một lát, nhíu mày trầm ngâm nói: "Nhược Trần, chân nguyên của con tuy mạnh, thế nhưng Ngũ Hành phân loạn, mộc tính độc thịnh. Ngoài ra, âm dương của con không được điều hòa, lần trước ta giảng bài cho con, thì kinh mạch của con nghiêng về âm hàn, hôm nay lại chuyển sang chí dương, đồng thời lại có tính chất Lôi Hỏa. Thật là kỳ quái..."

Một đạo hàn khí xẹt qua trong lòng Kỷ Nhược Trần. Hắn đã từng dùng Giải Ly Quyết phân giải quá nhiều tiểu pháp khí, phần lớn tu luyện mộc khí là chính.

Sau khi phân giải một kiếm của Trương Ân Ân thì mộc khí của Kỷ Nhược Trần tu luyện nhanh hơn so với các thuộc tính pháp khí khác.

Trên thực tế lúc đầu mộc kiếm mà Trương Ân Ân cầm chỉ là vật phàm, nhưng mà nàng dùng toàn bộ chân nguyên thúc giục Ất Mộc Kiếm Khí, cho nên mộc kiếm mới biến thành pháp khí. Sau đó lại còn thêm linh khí của Tử Tinh Quái Thiêm hung hãn, đã hành hạ Kỷ Nhược Trần chết đi sống lại nhiều lần.

Hắn phải vất vả lắm mới có thể dung hợp được mấy đạo mộc khí này, nhưng mà mạch Huyền Khiếu lại bị thay đổi. Không ngờ nhãn lực của Tử Vân chân nhân lợi hại tới vậy, chỉ cần liếc mắt đã thấy được sự biến hóa của Kỷ Nhược Trần.

Kỷ Nhược Trần lập tức làm ra vẻ hồ đồ, vẻ mặt ngờ ngàng giống như không rõ Tử Vân chân nhân nói cái gì. Nhưng trong lòng hắn thì lại bốc lên khí lạnh, nếu như Tử Vân chân nhân đã nhận ra sự biến hóa của hắn, thì không có lý gì những chân nhân khác lại không nhận ra, sau này phải cẩn thận thêm mới được, ngoài ra còn phải chuẩn bị thêm vài lý do thoái thác cho tốt.

Kỷ Nhược Trần thì hao tâm tổn trí kể, Tử Vân chân nhân thì không ngừng thì thảo tự nói, lại bấm đốt ngón tay làm gì đó. Khi Kỷ Nhược Trần nhìn lên Tử Vân chân nhân thấy động tác này thì lưng vã mồ hôi lạnh.

Sau một lúc lâu, Tử Vân chân nhân mới vuốt râu mỉm cười nói: "Nhược Trần, chư vị chân nhân có phải là cho con không ít đan dược hay không? Ha ha, đây chỉ là câu hỏi của ta thôi, con không trả lời cũng không sao."

Kỷ Nhược Trần hàm hồ đáp: "Các chân nhân đúng là đã cho con đan dược, lại còn truyền cho con khẩu quyết luyện hóa dược tính khi uống thuốc."

Trước sau có ba vị chân nhân đã cho Kỷ Nhược Trần đan dược, nhưng hắn mới chỉ dùng qua Long Hoa Đan của Cố Thủ Chân Chân thôi.

Ngọc Huyền chân nhân và Thái Vi chân nhân cũng tặng hắn linh đan, nhưng mà việc luyện hóa những dược tính này vô cùng khó khăn... cho nên hắn chưa uống, vẫn đặt ở trong phòng.

Tử Vân chân nhân gật đầu, nói:

"Có thể chứ, ta cũng đoán là con có dùng qua Long Hoa Đan của Cố Thủ chân nhân, còn về phần đan dược khác, thì ta không đoán ra được. Hắc! Hắn đúng là có thể bỏ được! Hừ, nhưng mà bọn người kia quả thực hồ đồ! Đan dược có thể dùng loạn hay sao? Không nói tới chuyện Ngũ Hành âm dương điều hòa, không nói tới chuyện Long Hoa đan có nhiều thuộc tính Kim, chỉ cần ăn nhiều loại đan dược cổ lão vào, thì con cũng thành bộ dạng như thế này rồi."

Kỷ Nhược Trần thấy Tử Vân chân nhân vẫn chưa suy tính ra việc Giải Ly pháp khí, tâm sự trong lòng buông lỏng hơn một nửa, nghe được mấy câu sau, thì tâm sự lại dâng cao lên. Không ngờ đan dược mình ăn vào lại còn mạnh hơn cả Ngũ Hành linh khí cho nên vội vàng hỏi đến tốt cục là mình có gì không ổn.

Giải Ly Quyết tuy là tiên quyết, nó tự động hiện ra trong thần thức của Kỷ Nhược Trần. Nhưng mà văn tự của tiên quyết này, Kỷ Nhược Trần một chữ cũng không nhận ra chưa cần nói tới việc ý nghĩa của tiên quyết thâm ảo sâu xa, có khi Giải Ly Quyết không phải dùng như cách mình vẫn thường dùng.

Tử Vân chân nhân cười nói:

"Con cũng không cần kinh hoảng, những đan dược này cũng chưa tạo thành chỗ không tốt gì với con. Đan đỉnh thuật trong tông ta vốn có cùng một nguồn, hiện tại tuy phân cao thấp, nhưng đều có thành tựu riêng. Trong cơ thể con bây giờ âm dương hỗn loạn, Ngũ Hành không điều, tuy rằng không tổn thương gì tới thân thể, nhưng mà nó cũng như một thanh kiếm sắc, chung quy vẫn không phải chính đạo. Do đó chân nguyên của con có mạnh, cũng chỉ phát huy được sáu, bảy thành mà thôi, dục tốc tắc bất đạt a."

"Vậy nên làm thế nào cho phải?" Kỷ Nhược Trần vội hỏi.

Nghe xong Tử Vân đạo trưởng trấn an, trong lòng của Kỷ Nhược Trần lại càng lo sợ, trong đan dược với đan dược còn có tương khắc, thì linh khí với đan dược lại càng khó nói.

Tử Vân chân nhân nói:

"Con không nên kinh hoảng, sau này ta sẽ khai lộ thiết đỉnh luyện mấy viên Hoàng Đình Nhật Nguyệt Đan, con dùng nó trong bảy ngày, mỗi ngày uống ba viên là âm dương trong cơ thể sẽ tự nhiên điều hòa. Nhưng mà từ giờ trở đi, con không được dùng loạn đan dược do các vị chân nhân đưa cho, có muốn dùng cũng phải hỏi ta trước."

Kỷ Nhược Trần vội vã vâng dạ, chợt nhớ tới một chuyện, hỏi: "Ngọc Huyền chân nhân có ban cho con một lọ Ngọc Dịch Thất Tuần Đan, nói là có thể trợ giúp sự tu luyện Tam Thanh Chân Quyết, dặn dò con là phải dùng đúng hạn. Con có nên dùng Ngọc Dịch Thất Tuần Đan này hay không?"

Vừa nghe đến tên Ngọc Huyền chân nhân, Tử Vân chân nhân sắc mặt nhất thời trở nên có chút khó coi. Hắn nặng nề hừ một tiếng nói: "Đan Nguyên Cung không học được một thứ gì cũng không tinh một thứ gì, mấy trăm năm qua vẫn như vậy. Ngọc Huyền tiểu gia hỏa kia thì hiểu cái gì gọi

là đan đỉnh? Lại càng không nói tới kim đan chính đạo! Ngọc Dịch Thất Tuần Đan này là tổ phương (phương thuốc cổ tổ truyền) của Đan Nguyên Cung, nàng ta coi nó là bảo vật, nhưng tác dụng của nó lại còn kém Long Hoa Đan của Thủ Chân Chân Nhân nhiều lắm! Mấy chục năm nay ta đã từng nói với nàng là phải bắt con Huyền Hỏa Vũ Xà kia làm thuốc dẫn, đem lô Ngọc Dịch Thất Tuần Đan này luyện lại một phen thì được hiệu sẽ tăng gấp ba lần, vật phàm lập tức trở thành tiên đan! Nhưng màng đầu có nghe!"

Kỷ Nhược Trần cố hết sức kiềm chế sắc mặt của mình, nhưng trên mặt cũng hiện lên sự cổ quái.

Tử Vân chân nhân khiêm tốn không màng danh lợi, tiên phong thấp thoáng thường ngày khí độ thật tốt, nhưng một khi nhắc tới Đan Nguyên Cung Ngọc Huyền chân nhân, thì dường như hẳn biến thành một con người khác, ngữ khí chanh chua, ngôn ngữ không tốt, phong độ hoàn toàn biến mất.

Ở cùng với tám vị chân nhân một thời gian. Kỷ Nhược Trần cũng biết được những ảo diệu trong những chuyện này.

Hóa ra Tử Vân chân nhân thời miêm thiếu rất ham mê đan đỉnh, hôm nay đạo pháp của hắn đại thành kim đan đại đạo cũng có nhiều thành tựu, kế thừa được những tri thức của tiền nhân. Chỉ là kim đan chính đạo không giống với Tam Thanh Chân Kinh. Tam Thanh Chân Kinh theo đuổi là cái bên trong, chú ý tới sự thành công của nội đan, dưỡng thai trăm ngày, kết thành kim anh, từ đó bước lên đại đạo.

Mà kim đan chính đạo thì lại luyện ngoại đan, đỉnh lô chân hỏa, kỳ trân dị tài mọi thứ không thể thiếu. Tử Vân chân nhân tu luyện kim đan đại đạo tới trình độ này, mỗi ngày chỉ buồn rầu là kiểm sao cho được kỳ Trần dị tài. Đan Nguyên Cung có nhiều kỳ Trần dị thú, ở trong mắt Tử Vân chân nhân không có thứ gì là không cho được vào đỉnh lô.

Tục truyền hẳn từng hướng Ngọc thỉnh cầu mấy con linh thú, đương nhiên là Ngọc Huyền chân nhân kiên quyết cự tuyệt. Sau đó Tử Vân chân nhân lại hỏi nàng phương pháp nuôi dưỡng linh vật, lại bị Ngọc Huyền chân nhân kiên quyết từ chối.

Sau khi Tử Vân chân nhân chấp chương Thiên Quan Cung, thì bắt đầu có hiềm khích với Đan Nguyên cung.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Khói Sóng 2

Vừa nhắc tới đan dược của Đan Nguyên Cung, Tử Vân chân nhân lập tức tỏ rõ lập trường của mình, gián tiếp bác bỏ đạo hạnh của Ngọc Huyền chân nhân.

Tử Vân chân nhân bác bỏ Ngọc Huyền chân nhân cũng không phải là ăn nói bừa bãi, lấy kiến thức đạo pháp đại thành của hắn, thì trên nói có sách, mách có chứng, dưới cầm quyền trực chứng mình, mỗi câu nói đều được đánh giá là chính xác. Kỷ Nhược Trần ghi nhớ lấy rồi về suy nghĩ mấy ngày, sau này tránh được nhiều đường vòng khi tu luyện đạo pháp.

Hắn tuy nói dong dài nhưng Kỷ Nhược Trần nghe cực kỳ chăm chú, chỉ sợ bỏ sót một chữ nào đó. Tử Vân chân nhân không thao thao bất tuyệt như bình thường mà chỉ nói trong thời gian một nén hương, sau đó hắn dừng lại, thấy Kỷ Nhược Trần ngưng thần lắng nghe thì có chút ngoài ý muốn.

Tử Vân chân nhân thường thức một ngụm trà từ từ nói:

"Nhược Trần, trải qua hơn một tháng nữa là tới kỳ tiểu khảo trong tông ta rồi. Đến lúc đó các mạch đệ tử sẽ biết sự khác biệt giữa các cảnh giới của Tam Thanh Chân Quyết như thế nào, kỳ tiểu khảo này là để kiểm tra sự tu luyện của các đệ tử trong một năm. Mỗi lần tiểu khảo đều là công việc trọng đại của Đạo Đức tông ta, có thể thắng được trong kỳ khảo thí sẽ là một vinh quang lớn lao. Nhưng mà con nhập môn không lâu, tiến cảnh mặc dù nhanh, nhưng ứng dụng còn chưa thuần thục. Cho nên hôm nay ta sẽ không giảng về dược liệu, mà truyền thụ cho con một thủ xảo tốc thành gọi là Đan Sa Quyết, nó có nghĩa là "Đan Sa sinh mộc, duyên hoa ra kim."

(Đan sa, tức là chu sa đời xưa dùng làm thuốc mùi, đều gọi tắt là đan; trong sách vở thường viết là đan duyên, ở đây tách thành câu trên.)

Tử Vân chân nhân lập tức truyền khẩu quyết rồi cẩn thận giải thích những câu khó hiểu tối nghĩa cho Kỷ Nhược Trần nghe tới tận lúc hãn hiểu toàn bộ rồi mới thôi.

Đan Sa Quyết này có nguồn gốc từ Ngọc Hoàng Bảo Lục, cũng không phải là bí quyết tăng tiến chân nguyên, mà chỉ là một bí quyết vận chuyển và sử dụng chân nguyên, cho nên không cần dùng tới một tháng thời gian là có thể luyện tập thuần thục. Pháp quyết này một khi sử dụng, thì quanh người hiện lên vô số tiểu đan sa màu đỏ do chân nguyên ngưng tụ thành, đồng thời nó còn cứng rắn như trọng giáp, có thể là là diệu quyết công phòng hai đường đều tuyệt.

Sở trường của các mạch Kỷ Nhược Trần đều học qua, nhưng khi học tới Đan sa quyết này thì hãn cảm giác có chỗ không đúng, nhưng không đúng ở chỗ nào, thì hãn lại không nói ra được.

Hãn khố tư trong chốc lát, bỗng nhiên hiểu ra thốt lên: "Con hiểu rồi. Đan sa quyết này có hiệu quả tốt nhất khi phá giải đạo pháp của Đan Nguyên cung!"

Sau khi thốt ra câu đó thì mới cảm thấy có chút không thích hợp, hãn vội vã giương mắt nhìn Tử Vân chân nhân.

Tử Vân chân nhân vuốt râu cười rộ lên, khen: "Nhược Trần, ngộ tính của con thực sự là rất tốt. Đúng là như thế, Đan Sa Quyết này do ta mới ngộ được từ Ngọc Hoàng Bảo Lục. Đạo pháp của Đan Nguyên cung chỉ hào nhoáng bên ngoài, còn bên trong lại phù phiếm vô lực. Nếu như con gặp được đệ tử Đan Nguyên cung thì chỉ cần dùng tới Đan Sa Quyết, lấy trầm ổn phá phù hoa, cho dù đạo hạnh của đối phương có cao hơn con một chút, thì con cũng có thể thủ thắng."

Nhược Trần vừa nghe đã biết là Tử Vân chân nhân có ý định tài bồi .

Loại pháp quyết chuyên môn phá đạo pháp của các mạch khác này không phải là chính đạo. Nhưng nó có hai cái lợi, một là có thể dùng ở trong kỳ tiêu khảo, hai là đối với việc tu luyện Thái Thanh chân quyết cũng có lợi thật lớn. Còn về phần bí kỹ này tại sao lại nghiên cứu ra để phá đạo pháp của Đan Nguyên cung, thì chẳng phải để ý làm gì.

Trước khi Tử Vân chân nhân đi lại còn cho hẳn một lọ Tâm Hợp Đan có tác dụng củng cố kinh mạch.

Ngày tiếp theo. Kỵ Nhược Trần vẫn ngồi nơi này, nhưng mà lần này là nghe Thái Vi chân nhân giảng dạy.

"Nhược Trần, Tử Vân chân nhân của Thiên Quan Cung từ trước đến nay không lấy tiên kiếm đạo pháp để tăng tiến tu vi, cho nên trong các kỳ tiêu khảo biểu hiện không được tốt lắm. Nhưng mà đan đỉnh chi học của Tử Vân chân nhân thì ở trong tông không kiếm ra người thứ hai, đệ tử Thiên Quan cung mượn lực của linh đan mới tu luyện chừng 10 năm thì rất có ưu thế, điều đó cũng khiến ta phải suy nghĩ. Nhưng mà Thiên Quan cung có thể mượn ngoại lực, vậy thì vì sao Tử Không cung của ta lại không thể? Nếu nói tới dẫn động lực lượng của trời đất, thì tiên phù đứng hàng đầu. Hôm nay sư thúc dạy cho con cách chế tạo Thiên Tâm Chính Phù, diệu dụng vô cùng chỉ cần con biết phù là căn cứ vào đạo lý của thiên địa, thì có thể vẽ ra tiên phù dùng được."

Nhược Trần vâng dạ, chuyên tâm theo Thái Vi chân nhân học vẽ ba tâm Thiên Tâm Chính Phù.

Cho tới lúc hoàng hôn. Kỵ Nhược Trần mới hiểu được ba tấm phù này lần lượt dùng để phá đạo pháp của Tử Dương chân nhân Thiên Quan Cung, Thủ Chân Chân Nhân Dương Minh cung, cùng với Cảnh Tiêu Chân Nhân Thái Tuyên cung.

Trong kỳ tiểu khảo của những đệ tử nhỏ tuổi ở Đạo Đức tông không cấm dùng đan dược phù chú, cho nên những đệ tử thường tự chế để dùng. Ba tờ Thiên Tâm Chính Phù tinh vi ảo diệu, uy lực cực lớn, chỉ dựa vào đạo pháp của bản thân thì Kỳ Nhược Trần không cách nào vẽ ra được, mà có vẽ ra cũng không có tác dụng. Nhưng chế phù cũng có lối tắt có thể đi, cũng giống như đỉnh lô chi thuật, ngoại trừ người chế phù đạo pháp, thì có thể dùng tài liệu để chế phù.

Thái Vi chân nhân trước khi đi cho Kỳ Nhược Trần mười tờ giấy vàng, một nắm Chu Sa, mấy cái Lục Bút.

Giấy vàng này có xuất xứ từ Phượng Tê Sơn, trên đỉnh núi có một loại Bạch Tàng Tử Tầm, miệng phun khí ngũ sắc, ngưng kết thành tơ, dùng nó chế thành lụa giấy, đặt ở nơi cực âm ba năm thì có thể thành hình. Chu Sa thì lấy máu của con Chu Điểu ở Đông Hải luyện chế thành. Lục Bút thì khỏi phải nói thì nó được làm từ lông đuôi yêu hồ đã thành hình, linh khí chẳng cần phải bàn tới nữa.

Có tam bảo trong tay, Kỳ Nhược Trần vẽ phù lục, công hiệu tăng gấp bội?

Mấy ngày sau đó, Cảnh Tiêu Chân Nhân lại dạy hắc thức thứ nhất của Ngũ Hành Kiếm quyết, dùng để phá đạo pháp của hai cung Thái úy, Thiên Quan. Ngọc Hư chân nhân lại truyền hắc ba thức Liệt Khuyết Kiếm, lần này là phá đạo pháp của ba cung Dương Minh, Thiên Quan và Tư Không

Cổ Thủ Chân Nhân truyền cho hắc đạo lý sử dụng Tiên Thiên Quái Tượng, chỉ là Tiên Thiên Quái Tượng bác đại tinh thâm, trong một khoảng thời gian ngắn không thể dùng nó để phá giải đạo pháp của các cung được.

Mấy ngày sau, Kỳ Nhược Trần bỗng nhiên phát hiện đạo pháp của các cung có rất nhiều sự tương sinh tương khắc, chỉ có hai cung Huyền Minh, Bắc Cực là không có gì có thể phá giải.

Tiên kiếm của Huyền Minh cung do Ngọc Hư chân nhân chấp chưởng quá mức mãnh liệt sắc bén, chỉ có cách lấy đạo hạnh của Tam Thanh Chân Quyết áp chế.

Bắc Cực cung Thái Ấn chân nhân thì không có khả năng phá được, đạo pháp cung này không gì không làm được. Thái Ấn chân nhân nghiên cứu sâu sắc các loại đạo tạng, đệ tử trong cung tinh thông đạo pháp của các nhà, không thể tìm ra nhược điểm để khắc chế.

Về phần Tử Dương chân nhân Thái Thường Cung và Ngọc Huyền chân nhân Đạm Nguyên Cung suy nhược đã lâu, không cần thủ đoạn đặc thù thì các cung cũng có nhiều phương pháp để thủ thắng.

Tử Vi Chân Nhân Dương Minh cung vốn cũng suy yếu lâu ngày, nhưng có Cơ Bạng Tiên không có địch thủ trong những người đông lứa, nên có thể giữ vững được cục diện.

Trong hơn mười ngày tiếp xúc với sự huyền bí trong đạo pháp của các cung, khiến cho tầm mắt của Kỷ Nhược Trần được mở rộng ra. Sự suy nghĩ lâu ngày của chân nhân các mạch, lại có diệu dụng vô cùng với Kỷ Nhược Trần, điều này làm cho hắc nham mộng cũng không nghĩ ra.

Nhưng mà hơn mười ngày sau, Kỷ Nhược Trần cũng hiểu trong các chân nhân cũng có sự tranh đấu gay gắt, không phải hòa hợp êm thâm như những điều trước đây hắc nham thấy tai nghe.

Trong này có hai người ngoại lệ, một người là Tử Dương chân nhân, tuổi của hắc nham lớn nhất cho nên không tranh chấp cùng các mạch, mọi chuyện hắc nham đều chịu hạ phong, cho nên đức của hắc nham dày nhất.

Người còn lại là Bắc Cực cung Thái Ấn chân nhân, đối với tiên kiếm đạo thuật hắc nham không có nhiều hứng thú, thậm chí còn cho rằng Tam Thanh Chân Quyết không phải là đúng xưa nay chỉ chuyên tâm nghiên cứu tìm

đọc đạo tạng, một lòng muôn cầu đại đạo, đôi với tranh đấu nơi thế tục không thêm để ý tới.

Thấy các vị chân nhân nhiệt tình như vậy, Kỷ Nhược Trần cũng tận tâm tận lực mà học, nhưng trong lòng hẫng lại không có hưng phấn thích thú gì đối với chuyện xưng hùng trong kỳ tiểu khảo.

Giờ phút này hẫng chỉ muốn biết Trích tiên rốt cục là gì, có thể mang tới những chỗ tốt gì cho các vị chân nhân của Đạo Đức tông, nên không muốn sinh sự thêm, chỉ câu không danh không tiếng. Huống hồ cây to đón gió, danh tiếng của hẫng càng lớn, thì lại khiến cho người ta chú ý càng nhiều, có khi việc hẫng không phải là Trích tiên cũng bị vạch trần thì nguy.

Trong nháy mắt nửa tháng đã qua đi, lại tới thời gian Kỷ Nhược Trần theo Ngọc Huyền chân nhân tu luyện. Cho tới lúc sáng sắp đi. Kỷ Nhược Trần mới thầm kêu không ổn.

Hóa ra sở học của hẫng mấy ngày hôm nay quá nhiều, đã sớm quên mất những gì mà Ngọc Hư Chân Nhân dạy buổi trước, đồng thời cũng không luyện tập chúng, mà Ngọc Dịch Thất Tuần Đan thì tuân theo lời dặn của Tử Vân chân nhân không dùng một chút nào.

Thật ra hẫng không có hứng thú gì khi theo Ngọc Hư Chân Nhân học đạo pháp.

Kỷ Nhược Trần tu luyện đạo quyết của một hai chân nhân thôi còn không kịp, huống chi hẫng còn học đủ 8 vị chân nhân? Bởi vậy hẫng luyện qua những gì mà Ngọc Hư Chân Nhân dạy ở bữa trước một chút, chỉ cốt ứng phó cho xong chuyện.

Kỷ Nhược Trần nhanh chậm bước tới tinh xá của Ngọc Huyền chân nhân, mới vừa vào cửa, giương mắt nhìn lên thì nhất thời ngẩn ra.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Khói Sóng 3

Ngọc Huyền chân nhân đã chờ trong tịnh xá từ lâu, chiếu theo lễ cụ, thì Kỷ Nhược Trần luôn đến trước một khắc (15 phút) thời gian, hôm nay cũng không ngoại lệ. Bình thường thì các vị chân nhân đều tới đúng giờ, hôm nay đặc biệt tại sao Ngọc Huyền chân nhân lại còn tới sớm hơn cả hẳn

Trong tịnh xá có một nữ tử đang ngồi, trông chỉ chừng 16, 17 tuổi, tóc mây búi cao, mặc quần áo màu trắng không trang điểm, không ngọc châu. Đôi lông mày dài trông như sương mù trong núi xa, sóng mắt mê ly, như nước sông ngày xuân ấm. Lần đầu tiên nhìn thấy, Kỷ Nhược Trần có cảm giác đây là một nữ tử hoàn toàn bằng nước tạo thành, dịu dàng thanh thoát, uyển chuyển nói không lên lời.

Nhìn lại lần nữa, nàng vẫn ngồi chỗ đó, thế nhưng quanh thân như có một tầng hơi nước nhàn nhạt, giống như cách màn hình ngắm hoa, chỉ thấy ảnh và không thấy hình. Kỷ Nhược Trần cả kinh định thần nhìn lại, thì thấy nàng cũng đang nhìn về phía này, ánh mắt chạm nhau, đôi môi như kéo theo vô tận khói sóng tỏa ra sức sát thương vô cùng, nhất thời làm cho Kỷ Nhược Trần chìm đắm thật sâu vào đó.

"Nhược Trần, con đã đến rồi." Ngọc Huyền chân nhân nói một câu, mới khiến Kỷ Nhược Trần kéo được đôi mắt ra khỏi làn khói sóng vô biên kia.

Ngọc Hư Chân Nhân chỉ một ngón tay vào nữ tử nói:

"Đây là Hàm Yên, đệ tử Đan Nguyên Cung ta. Hôm nay ta giảng cho con Bát Tổ Chân Kinh. Hàm Yên cũng muốn học bộ này, cho nên ta gọi nó cùng tới nghe. Nhược Trần con tới đây ngồi xuống đi."

Kỷ Nhược Trần đáp ứng, ngẩng đầu lên nhìn vào vị trí mà Ngọc Huyền Chân Nhân chỉ, chỗ ngồi lại cùng bàn với Hàm Yên, vì vậy vậ tim hần bỗng nhiên đập gia tốc.

Kỷ Nhược Trần đến gần, chỉ cảm thấy chóp mũi có một mùi hương như xạ, như lan vờn quanh, khi hần cố sức hít vào, lại không thấy cảm giác gì, khi tâm thần buông lỏng, mùi hương lại triền miên kéo tới, giống như màn đêm trong tiên cảnh hư vô mờ mịt.

Hần vừa mới ngồi vào chỗ, Hàm Yên đã quay đầu lại, tiếng nói như tiếng nước róc rách trên sông, nhu nhuận vận chuyển cả ngàn lần, nói: "Tham kiến Nhược Trần sư huynh"

Kỷ Nhược Trần chỉ cảm thấy huyết khí trong ngực “bịch” một tiếng xông thẳng lên đỉnh đầu, hai mắt trở nên mơ màng không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt như sóng nước mây bay kia.

Trong lúc hoảng loạn, hần cố sức cúi xuống nhìn chằm chằm vào mặt bàn, trong miệng lắp bắp nói: "Trong tông ta quy định nhập môn trước là lớn. Cái này. Hàm Yên..."

Hàm Yên ôn nhu nhàn nhạt nói: "Nhược Trần sư huynh chính là thân truyền đệ tử của Tử Dương chân nhân địa vị rất cao, lại còn lớn hơn so với muội một tuổi. Chỉ là chúng ta không cùng một mạch cho nên luận bối phận. Hàm Yên gọi một tiếng sư huynh, cũng là với cao rồi." Kỷ Nhược Trần chẳng biết tại sao, suy nghĩ của hần trở nên hồ đồ, ngây ngô nửa ngày, cũng không biết trả lời như thế nào.

Cũng may Ngọc Huyền chân nhân ho nhẹ một tiếng, đã bắt đầu giảng bài, lúc này hần mới thoát khỏi quần bách.

Tròn một buổi sáng, Kỷ Nhược Trần chỉ cảm thấy mình như đang tung bay theo gió, lâm vào trong mây, chìm vào trong sương mù. Mặc dù ngồi nghiêm chỉnh, nhìn không chớp mắt, kinh văn trong tay, nhưng trong đầu

toàn là hình ảnh Hàm Yên băng cơ ngọc cốt, người như thủy thủy, đôi môi màu hồng, ngón tay ngọc nhỏ nhắn.

Về phần Ngọc Huyền chân nhân nói cái gì hẳn chẳng lọt tai một câu nào cả. Những đạo pháp tinh tế của Ngọc Huyền Chân Nhân lúc này giống như suối chảy xuống đất, chìm xuống không dấu vết.

Kỷ Nhược Trần như ngồi trong mộng, nên thời gian trôi đi thật là nhanh, hẳn chỉ cảm thấy Ngọc Huyền Chân Nhân mới giảng bài không lâu, vậy mà đã tới hoàng hôn rồi. Hướng Ngọc Huyền chân nhân nói kết thúc. Kỷ Nhược Trần mới lưu luyến rời khỏi tinh xá. Cho tới lúc này, hẳn vẫn không dám xác định bên người mình có một nữ tử như khói sóng trên sông, là thật hay chỉ là một hồi xuân mộng.

Kỷ Nhược Trần bỗng nhiên dừng bước, quay đầu lại nhìn lại. Ngọc Huyền chân nhân đang chậm rãi bước đi xa, ở sau lưng nàng nữ tử kia vẫn đi theo, nhàn nhạt như mây khói không phải Hàm Yên thì là ai? Kỷ Nhược Trần lúc này mới dám xác định những gì mình thấy vừa rồi là thật, không phải là mộng, nhất thời trong lòng vui mừng vô cùng, nhưng cũng không thiếu hoảng loạn.

Hắn bỗng nhiên nhớ tới ngày mai vẫn còn tiếp tục học tập Ngọc Huyền Chân Nhân trong lòng đại hi. Kỷ Nhược Trần ngây ngô nhìn theo Ngọc Huyền chân nhân và Hàm Yên đi xa, sau đó mới nhanh chân đi tới hướng Thái Thường cung.

Ở xa xa. Ngọc Huyền chân nhân phất nhẹ cái phất trần trong tay, hơi mỉm cười, nói:

"Thấy Kỷ Nhược Trần đối với con rất là có ý, thì ta cũng không ngờ sự việc lại thuận lợi tới như vậy. Nhưng mà Hàm Yên, con sau này cũng không thể khinh thường, miễn cho việc kiếm củi ba năm thiêu một giờ."

Hàm Yên lặng lẽ một lúc lâu, sau đó mới thấp giọng đáp: "Việc này liên quan đến hưng suy của Đan Nguyên Cung, sư phụ yên tâm. Hàm Yên. chắc chắn sẽ tận lực."

Ngọc Huyền chân nhân thở dài một tiếng nói: "Con có tâm lòng ấy, vậy là tốt rồi. Hàm Yên, ta biết việc này đã làm khó con, nhưng chỉ có con là đệ tử kiệt xuất nhất trong cung của ta, nên cũng chỉ có con mới thích hợp. Huống hồ những người tu đạo như chúng ta khi còn sống chỉ cầu một điều là đại đạo chính quả. Nếu như con nên duyên với Kỷ Nhược Trần, sau này muốn tu thành đại đạo cũng không khó. Chuyện này... cũng coi như là bồi thường cho con một chút. Sau khi về phòng con nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai vẫn còn một ngày học nữa!"

Kỷ Nhược Trần bước thật nhanh chân không bao lâu đã tới Tác Kiêu. Vân Phong đạo trưởng đã đứng ở đó chờ, hộ tống hần qua cầu. Nhìn thấy Vân Phong đạo trưởng Kỷ Nhược Trần mới như tỉnh giấc mộng, "A" một tiếng thở nhẹ nhàng.

Lúc này hần mới phát hiện, hồi nãy khi Ngọc Huyền Chân Nhân truyền thụ hần không nghe lọt một chữ nào, lúc này hồi tưởng trong đầu hoàn toàn trống rỗng, chỉ có một Hàm Yên đang nhăn mày cười, mỗi hành động giơ tay nhắc chân đều in sâu trong lòng hần.

"Thế nào, có phải quên thứ gì đó không? Không sao đâu, ta quay lại giúp đệ lấy là được." Vân Phong Đạo Nhân đạo.

"A. không phải đệ chợt nhớ tới một bài học còn chưa làm. Vân Phong sư huynh. chúng ta cùng trở về Thái Thường cung đi."

Vân Phong đạo trưởng mỉm cười nói: "Nhược Trần, đệ muôn tinh tiến tu vi cũng là chuyện tốt; thế nhưng cũng không thể nóng vội, Tam Thanh Chân Quyết nặng ở chữ “ngộ”, tu luyện nhiều chưa chắc đã có lợi."

Kỷ Nhược Trần gật đầu đáp ứng, nhưng trong lòng nghi hoặc vô cùng, không rõ tại sao mình nhìn thấy một nữ tử như khói sóng thì thần hồn lại điên đảo, thậm chí ngay cả việc chuyên tâm học tập cũng bỏ qua. Vừa nghĩ tới chuyện hoang phế việc học. Kỷ Nhược Trần chợt nhớ tới Lạc Phong.

Hắn người đầy tiên khí nhưng vẫn chỉ là một con dê béo khi qua đường, lúc này hắn đang ở trước mặt mình hét lớn một tiếng: "Tiểu tặc! Trả mạng cho ta!"

Kỷ Nhược Trần toàn thân run lên, trong giây lát mồ hôi lạnh tuôn ra khắp cả người, bàn chân trượt một cái thân hình lập tức rơi ngay xuống vực sâu vạn trượng. Vân Phong đạo trưởng bay xéo xuống, tóm lấy Kỷ Nhược Trần, kéo lên Tác Kiêu.

Kỷ Nhược Trần thu nhiếp tinh thần, nhanh chóng chống đỡ với gió núi thổi một bên, bước dọc theo Tác Kiêu. Nhưng đi chưa tới hai bước, hắn nhin không được lại nghĩ:

"Người ta nói người chết oan thường hóa thành Lệ quỷ tới đòi mạng, con dê béo kia bị mình đập một côn ngắt đi, hắn có tới tìm mình đòi mạng hay không? Khi đó nên làm thế nào cho phải? Nếu như đạo thuật của ta cao minh như Tử Vi Chân Nhân, có thể phóng xuất Cửu Tiêu Thiên Lô Phù, khi hắn tìm tới chỉ cần tung ra một cái thần phù là hắn sẽ tan biến. Thế nhưng công phu còn chưa tới đâu, vậy mà đã hoang phế mất một ngày học! Vạn nhất trong tương lai chuyện bị bại lộ, đạo hạnh của ta nông cạn, sao có thể chạy thoát khỏi Tây Huyền Sơn đây!"

Kỷ Nhược Trần ơi Kỷ Nhược Trần! Trên chữ sắc là có một cây đao, cái mạng nhỏ của ngươi còn khó giữ được, vậy mà ngươi vẫn có lòng háo sắc như vậy sao! Nếu cứ tiếp tục như vậy, ngươi và con dê béo có gì khác nhau cơ chứ?

Chưởng quỹ đã sớm nói lừa dê béo chỉ có thể lừa nhất thời, cho nên đánh ngất cũng phải thật chuẩn. Ngay cả dê béo còn lừa không được, thì các vị chân nhân ai nấy đều thân thông quảng đại, mình có thể lừa dối họ cả đời hay sao?

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Khói Sóng 4

Hắn càng nghĩ càng sợ, dưới chân mềm nhũn, suýt nữa lại từ trên Tác Kiêu rớt xuống. Còn về phần nữ tử như nước kia đã sớm bị nỗi sợ hãi đánh bay đi ngàn dặm rồi.

Nhưng mà lúc này lại là thời buổi rối loạn. Ngày kể vẫn là Ngọc Huyền chân nhân giảng bài, Kỷ Nhược Trần tâm thần có chút không yên đi vào trong tịnh xá. Ngày hôm qua, hắn không nghe được Ngọc Huyền chân nhân nói cái gì, cho nên cả đêm hắn thức trắng khổ tu Thái Thanh chân quyết.

Cũng may là Ngọc Huyền chân nhân cũng không hỏi cụ thể tình hình tu luyện tới đâu, chỉ bảo hắn ngồi xuống bên cạnh Hàm Yên, rồi lại bắt đầu truyền dạy.

Kỷ Nhược Trần vừa mới ngồi xuống, Hàm Yên vẫn như hôm trước thi lễ. Trong lúc nàng đang cúi đầu, Kỷ Nhược Trần chợt thấy trước mắt sóng nước nhộn nhạo, khói sóng mê ly, che giấu đi dung mạo của nàng. Trong lúc mơ hồ hắn cảm thấy như có mùi hoa mai bay tới, giống như những sợi tơ thâm nhập vào tim phổi của hắn, làm cho trái tim hắn lại điên cuồng đập loạn lên.

Lúc này Kỷ Nhược Trần thần chí vẫn còn tỉnh táo, nên vội vàng còn thi lễ, may mà cũng không làm xấu mặt. Sau khi Hàm Yên thi lễ, thì xoay người sang chỗ khác, hết sức cẩn chú nghe Ngọc Huyền chân nhân giảng bài sau đó thỉnh thoảng còn liếc mắt sang bên này.

Thế nhưng cho dù Kỷ Nhược Trần có làm cách nào cũng không trấn định tinh thần được, hắn tuy rằng không giống như hôm qua, nhưng cứ một chốc

lại không tự chủ được phải liếc mắt sang nhìn Hàm Yên. Hắn ngồi nghiêm chỉnh, không dám nhìn hơn, chỉ cần một vạt áo của nàng động, một ngón tay ngọc chìa ra cũng khiến trái tim hắn kinh hoàng.

Trong chớp mắt trời đã hoàng hôn.

Kỷ Nhược Trần vẫn nhìn theo thân ảnh của Ngọc Huyền chân nhân và Hàm Yên biến mất trong nắng chiều, sau đó mới xoay người đi tới Tác Kiều. Hắn mới đi được hai bước, thì lại bỗng nhiên tỉnh táo lại, âm thầm kinh hô một tiếng, mới phát giác ra mình lại bỏ mất một ngày một đêm. Trong sự hốt hoảng hắn lại vất Hàm Yên lên chín tầng trời.

Ngày tiếp theo là Cổ Thủ Chân Chân Nhân giảng dạy, ngày hôm đó Kỷ Nhược Trần dụng tâm gấp nhiều lần, một lòng chỉ muốn bù lại hai ngày hoang phế trước đó.

Cổ Thủ Chân Chân Nhân cực kỳ thoả mãn cho nên sau khi thời gian học kết thúc, vuốt râu mỉm cười, nói:

"Nhược Trần, ta thấy chân nguyên của con đã có cơ sở. Tiên Thiên Quái Tượng cũng có linh ngộ, ngày mai sư thúc sẽ truyền cho con một môn tâm quyết ngự sách. Ngày mai con nhớ kỹ là phải mang theo Tử Tinh Quái Thiêm đến, nó không chỉ có tác dụng là bói hung cát, mà còn là một bộ pháp bảo uy lực không kém. Tác dụng tốt nhất của nó là để hộ thể không quan trọng chân nguyên nhiều hay ít, rất thích hợp cho con dùng. Chỉ cần con dùng thuần thực quẻ ký này, thì trong kỳ tiểu khảo có thể áp đảo đệ tử các mạch."

Kỷ Nhược Trần thất kinh, mồ hôi lạnh nhất thời tuôn ra như mưa. Tử Tinh Quái Thiêm đã sớm bị hắn dùng Giải Ly Quyết phân giải biến thành linh khí nuốt vào bụng rồi, hiện giờ làm sao tìm được một bộ khác nữa đây?

Thủ Chân Chân Nhân lập tức chú ý tới trạng thái của Kỷ Nhược Trần hỏi: "Sao vậy. Nhược Trần, con có chỗ khó khăn nào ư?"

Kỷ Nhược Trần kiên trì đáp: "Chuyện này, đệ tử không biết có nên nói hay không."

Thủ Chân Chân Nhân mới: "Cứ nói đi, không sao đâu."

Kỷ Nhược Trần do dự nửa ngày, mới nói:

"Mấy hôm trước đệ tử phát hiện trong phòng thiếu đi rất nhiều tiểu đồ vật, trong đó có cả bộ Tử Tinh Quái Thiêm mà người ban tặng. Hiện tại sáu mươi bốn quẻ ký thì chỉ còn lại có một cái."

Thủ Chân Chân Nhân lông mi giương lên, kinh ngạc mới: "Lại có việc này?! Bên trong tông ta lại có hạng người gà chó này hay sao! Ta sẽ báo cho Tử Thanh chân nhân biết việc này, con không cần lo lắng, cứ an tâm tu đạo đi."

Kỷ Nhược Trần âm thầm kêu khổ, khi Cổ Thủ Chân Chân Nhân hỏi chuyện Tử Tinh Quái Thiêm thì hẳn biết chuyện đã hỏng bét. Chuyện đã tới nước này, hẳn chỉ còn cách kiên trì đánh cuộc.

Từ biệt Cổ Thủ Chân Chân Nhân Kỷ Nhược Trần tinh thần không yên quay về Thái Thường Cung. Sau khi quá nửa đêm, đèn trong phòng hẳn vẫn chưa tắt.

Trên Thính Phong các, Vân Phong Đạo Nhân vẫn ngồi im không nhúc nhích cho tới khi vầng trăng đã di chuyển quá nửa bầu trời thì hẳn mới lặng yên xuống lầu, hướng Thái Thường Cung Minh Tâm điện của Tử Dương chân nhân bước tới.

Tử Dương chân nhân cũng không nghỉ ngơi, mà lúc này đang lật xem một quyển đạo điển, đọc tới mức hứng thú vô cùng.

Vân Phong đạo trưởng không tiếng động đi đến, thi lễ một cái, nói: "Sư phụ..."

"Trước hết chờ một chút." Tử Dương chân nhân khoát tay chặn lại, lắc đầu đọc: "Con người không phải Thánh nhân, chuyện gì cũng cần học. Ngày xưa ta cầu đạo. không khỏi bị cho là chậm... nhưng thiên kinh vạn thuật, chỉ cần trong lòng có chí là được. Vân Phong, con có chuyện gì không?"

Vân Phong nói: "Đệ tử mấy ngày nay quan sát hành tung khí sắc của Kỷ Nhược Trần, cuối cùng cũng xác định hẳn đã tu luyện Thái Thanh Chí Thánh tới viên mãn."

"A". Tử Dương chân nhân ngẩng đầu lên, vuốt râu cười nói:

"Cũng nửa tháng rồi ta không gặp Nhược Trần, không nghĩ tới tiến cảnh của nó nhanh như vậy. Nhược Trần nhập Đạo Đức tông ba vào tháng chín, tu luyện Thái Thanh Chí Thánh tới viên mãn chỉ mất bốn tháng thời gian, cũng xem là không tệ."

Vân Phong Đạo Nhân nói:

"Sư phụ, thế nhưng hẳn đã dùng Long Hoa đan của Thủ Chân Nhân và Hoàng Đình Nhật Nguyệt Đan của Tử Vân chân nhân, những thứ này vô cùng có ích với tu luyện, cho nên mới có tiến cảnh như vậy. Mặc dù như thế hẳn cũng không sánh bằng với Minh Vân và Lý Huyền Chân. Cơ Bạng Tiên năm đó chẳng cần ngoại lực gì trợ giúp, chỉ vèn vèn trong thời gian một tháng là có thể đột phá cảnh giới Thái Thanh Chí Thánh. Cho nên đệ tử cho rằng tiến cảnh chân nguyên của Nhược Trần có chút không xứng với Trích tiên, trong chuyện này không biết có vấn đề gì không?"

Tử Dương chân nhân hai mắt nhắm lại, trầm tư trong chốc lát, rồi mở mắt ra nói:

"Thế gian có ngàn vạn người, cũng có từng đó phương pháp. Cho dù cùng một môn đạo pháp cũng có người trước dễ sau khó có người trước khó sau dễ. Huống tiên phạm cách biệt, chuyện trong bầu trời này, chúng ta sao có thể hiểu hết được? Không nên suy nghĩ bậy bạ, chỉ cần làm tốt chuyện của mình là được rồi."

Vân Phong đạo trưởng nói:

"Đệ tử thụ giáo. Thế nhưng... người gần đây đã không giảng bài cho Kỳ Nhược Trần, vạn nhất trong kỳ đại khảo hãn không chịu gia nhập Thái Thường cung của chúng ta thì làm sao bây giờ?"

Tử Dương đạo trưởng mỉm cười nói: "Thất vị chân nhân đã tận tâm tận lực như vậy, thì còn cần ta làm gì nữa? Về phần chuyện bốn năm nữa. Vân Phong, chuyện trên thế gian đều có nhân quả, nếu như nó không muốn nhập Thái Thường Cung ta thì cũng không thể cầu được, cứ thuận theo nó đi. Nhưng mà tiến cảnh chân nguyên của Nhược Trần lúc này không tốt, cũng là một chuyện tốt."

Vân Phong ngần ra :

"Vi sao ạ?"

Tử Dương chân nhân lại cầm lấy đạo tặc nói: "Con trở về từ từ suy nghĩ cho thật kỹ, chỉ cần con suy nghĩ cho cẩn thận, thì đối với tu vi của con sẽ có tiến bộ rất lớn."

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Mưa Gió Nổi Lên 1

Sáng sớm hôm sau, Kỷ Nhược Trần đã đi tới bên Tác Kiều, hẳn cảm thấy hôm nay thần thanh khí sảng, sự buồn bã đã bị quét sạch từ lâu. Nhưng mà quá thời gian ước định một khắc rồi. Vân Phong đạo trưởng vẫn chưa thấy, Kỷ Nhược Trần còn đang nghi hoặc chợt thấy từ phía Thái Thường Cung bốc lên một màn hơi nước nhàn nhạt, sau phiếu đang bay tới này.

Hắn nhìn thật chăm chú mới phát hiện, trong màn hơi nước kia là Hàm Yên. Hắn cũng cảm thấy kỳ quái bởi vì trời lúc này mới bình minh, Đan Nguyên Cung Hàm Yên sao lại xuất hiện ở trong Thái Thường Cung?

Hàm Yên vẫn mặc một bộ quần áo màu trắng, không phấn son trang điểm, cũng không ngọc bội dây chuyền, dưới chân là một đám mây, như lướt sóng đi tới. Nàng ôm một đồng hồ sách trước ngực, khi đi tới bên cạnh Kỷ Nhược Trần mới thi lễ, ôn nhu nói: "Nhược Trần sư huynh đang đợi Vân Phong đạo trưởng ư?"

Kỷ Nhược Trần vội vàng thi lễ, nói: "Đúng vậy, không có Vân Phong đạo trưởng ta không qua được Tác Kiều."

Hàm Yên cười nhạt một tiếng nói:

"Sư tổ cung muội là Ngọc Huyền chân nhân đang cùng Tử Dương chân nhân luận đạo, nói chuyện cả một đêm rồi, bây giờ vẫn chưa kết thúc. Vân Phong đạo trưởng đang bồi hai vị chân nhân, trong khi muội muốn quay về Thái Thượng Đạo Đức Cung, cho nên Ngọc Huyền chân nhân bảo muội tới hộ tống huynh qua Tác Kiều."

Hai lần ngồi nghe giảng trước đây cùng với Hàm Yên, tâm tình của Kỷ Nhược Trần đều kích động vô cùng. Hàm Yên suốt ngày ẩn mình trong làn khói sóng nhàn nhạt, cho nên hẳn không biết được dung mạo thực sự của nàng.

Kỷ Nhược Trần chỉ nhớ rõ mỗi động tác giơ tay nhấc chân của nàng đều như sóng nước lao tới đập vào mặt, bao phủ hoàn toàn lấy tâm tình của hắn.

Lúc này sắc trời mới hừng đông, từng tia nắng sớm chiếu lên người Hàm Yên, làm cho những làn nước bên người nàng tan đi không ít. Chỉ trong nháy mắt này, Kỷ Nhược Trần mới có thể nhận rõ dung mạo của nàng.

Nàng giống như một làn nước xuân, khói sóng qua sông, lúc này nàng cười nhạt một tiếng cũng đúng là lúc làn khói sóng kia bị mặt trời đánh tan.

Kỷ Nhược Trần lập tức đứng ngậy ra như phỏng nhìn chăm chăm vào Hàm Yên, nói không ra lời.

"Nhược Trần sư huynh. Nhược Trần sư huynh?"

Hàm Yên liên tiếp gọi mấy tiếng mới làm cho Kỷ Nhược Trần định thần lại được.

Kỷ Nhược Trần biết mình thất thố, cười gượng hai tiếng, không dám nhìn Hàm Yên nữa. Hắn xoay người đi về hướng Tác Kiêu, trông thần sắc bối rối của hắn, thì giống như ở phía sau không phải là một mỹ nhân như nước, mà là một chủ nợ lâu ngày mới gặp lại. Nhìn đây cầu lúc lắc, bóng hình chật vật đang bước đi kia. Hàm Yên vẫn đứng đó, trong mắt hiện lên một sự cô đơn.

Mấy năm nay, đệ tử trẻ tuổi trong Đạo Đức cung gặp nàng thất hồn lạc phách không hiếm, thất thố cũng có nhiều, cho nên phản ứng của Kỷ Nhược Trần không tính là gì cả. Chỉ là...

Nàng chợt nhớ tới lời căn dặn trịnh trọng của Ngọc Huyền chân nhân, tay trái yên lặng nằm lại thành quyền, bất tri bất giác, một móng tay đã đâm xuyên vào trong thịt, một dòng máu nóng từ trong tay chảy ra, rơi tí tách trên mặt đất. Nhưng nàng lại không hề biết.

Mắt thấy Kỷ Nhược Trần đã đi trên Tác Kiều được chừng 10 trượng, Hàm Yên mới động thân đi tới. Bởi vì Kỷ Nhược Trần lúc này cũng đi được tương đối xa, nếu như trượt chân thì sẽ không kịp viện thủ.

Vốn lấy một chút chân nguyên của Kỷ Nhược Trần, thì đi trên cái Tác Kiều này không ngã tới 100 cũng phải chừng bảy tám chục. Hôm nay không biết tại sao, đi trên cái đoạn đường lúc lắc này, tay chân thì khua loạn, giống như lúc nào cũng có thể rơi xuống vực sâu không đáy, ngay cả Hàm Yên nhìn cũng phải kinh tâm. Nhưng hắn lại sắp đi tới nơi, không trượt chân lần nào.

Không biết Kỷ Nhược Trần đại trí giả ngu, hay là vận khí của hắn tốt nữa.

Mắt thấy Kỷ Nhược Trần đã gần đi tới đầu cầu bên kia, Hàm Yên không nhìn được nữa, nàng khẽ cắn môi, mũi chân hơi điểm vào Tác Kiều một chút, một làn sóng tinh tế chạy thẳng theo xích sắt, trong nháy mắt đã đuổi theo kịp Kỷ Nhược Trần.

Kỷ Nhược Trần thét lên một tiếng kinh hãi cuối cùng...cũng rơi xuống vực sâu vạn trượng. Hàm Yên phi thân đuổi theo, giống như yển lượn mặt nước, bay xéo xuống phía dưới. Mũi chân nàng quặp lấy sợi xích, bàn tay vươn lên tóm ngay được Kỷ Nhược Trần, mang hắn bay lên trời nhẹ nhàng đáp xuống đầu cầu bên kia.

Kỷ Nhược Trần chỉ cảm thấy lòng bàn tay trái như băng lại, cái cảm giác này không cách nào hình dung được, hắn giống như đang cầm một tảng băng tuyết. Cho tới khi hai người tới đầu cầu bên kia, hắn mới thu hồi tinh

thần, ngẩng đầu nhìn lại. vừa lúc đón nhận được ánh mắt như sóng xuân của Hàm Yên đưa tới.

Trong khoảng thời gian ngắn, hắt lại ngẩn ngơ tại chỗ, yên lặng nhìn Hàm Yên.

Hàm Yên thấy hai người đã đáp trên mặt đất, cho nên nhẹ nhàng kéo bàn tay, nhưng thấy Kỷ Nhược Trần nắm hơi chặt, không thể nào rút ra được. Nàng dùng lực lớn hơn, kéo bàn tay một cái, nhưng mà không ngờ tới Kỷ Nhược Trần vẫn nắm chặt, không cho nàng rút tay về.

Nàng thấy vậy thì hơi ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của Kỷ Nhược Trần như vậy thì hai hàng mi nhíu chặt, gọi một tiếng: "Nhược Trần sư huynh!"

Mặc dù có Ngọc Huyền chân nhân nghiêm huấn, nhưng trong giọng nói của Hàm Yên vẫn mang theo một luồng hàn khí như sấm động.

Kỷ Nhược Trần vẫn ngây ngô nhìn nàng, lòng bàn tay vẫn không mở.

Lúc này bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười nhạt: "Lúc này trời đã không còn sớm, sao vẫn cứ ở đây muội muội huynh huynh, không sợ các đạo trưởng đi qua nhìn thấy nghị luận hay sao!"

Thanh âm giòn giã thông thả, giống như chuông khánh làm cho Kỷ Nhược Trần tỉnh lại. Lúc này hắn mới nhận ra mình đang cầm bàn tay của Hàm Yên, cho nên mới cuống quýt buông ra, lại lui hai bước, rồi chuyển ánh mắt tới chỗ thanh âm vang lên.

Trong làn mây nhàn nhạt có một thiếu nữ cao gầy đi ra, chính là Trương Ân Ân.

Vẻ mặt nàng như sương lạnh, khóe miệng hơi cười nhàn nhạt, tay trái nắm chặt một kiếm bên hông, ngón tay nhỏ và dài tái nhợt, dường như

muốn bẻ gãy mộc kiếm. Hôm nay nàng cầm một cây mộc kiếm phi phàm hơn hôm nay gấp gôi, do Thiết mộc ở phía tây Vân Vụ sơn chế thành chuôi kiếm được làm từ tinh cương.

Đừng nói Trương Ân Ân chỉ là một tiểu cô nương mới bước chân vào đạo đồ, mà cho dù người tu đạo vào chục năm cũng chưa chắc đã không chế nổi nó.

Hàm Yên nhìn thấy Trương Ân Ân, thì hơi kinh ngạc, hỏi: "Ân Ân sư muội, sao sớm như vậy đã ở chỗ này, có chuyện gì không?"

Trương Ân Ân cười lạnh nói: "Đương nhiên có chuyện! Nhưng mà ta không tìm người..."

Nói xong, nàng chỉ vào Kỷ Nhược Trần, nói: "Ta muốn tìm tên sắc quỷ không có can đảm kia!"

Hàm Yên ảm đạm cười nhạt. nói: "Hóa ra là như vậy, ta đưa Nhược Trần sự huynh qua Tác Kiều, lúc này cáo từ."

Cũng không đợi Kỷ Nhược Trần trả lời, nàng đã như một làn khói sóng bay đi xa. Hàm Yên vung hai tay ảo, không nhanh không chậm bay đi, nàng dùng một mảnh lụa trắng ngọc lau bàn tay phải trong lòng đang suy nghĩ:

"Hóa ra nam tử trong thiên hạ đều giống như nhau. Sư phụ nói Kỷ Nhược Trần chính là trích tiên, kiếp này có hi vọng phi thăng. Nhưng mà bây giờ xem ra hẳn... đâu có gì khác với những tên háo sắc khác?"

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Mưa Gió Nổi Lên 2

Cho đến khi Hàm Yên đi xa, Kỷ Nhược Trần mới cau mày, hẩn vẫn nhìn chăm chăm vào bóng lưng của nàng.

Trương Ân Ân đợi nửa ngày, rốt cục không nhin được nữa, ở một bên cười lạnh nói:

"Kỷ Nhược Trần, thật sự không nhận ra bản lĩnh của người lại lớn như vậy, vào Thái Thượng Đạo Đức Cung mới nửa năm thời gian, đã có thể câu dẫn được người nổi danh nhất Đan Nguyên Cung là Hàm Yên tới tay. Xem ra nàng ta cũng không cự tuyệt người ngoài ngàn dặm như mọi người thường đồn đãi (ý nói lạnh lùng, không muốn tiếp xúc với người khác từ khi còn rất xa)! Nàng ta bây giờ đã đi mất rồi, người còn nhìn cái gì? Muốn nhìn nhau, thì hãy tới một chỗ nào đó không có ai mà nhìn..."

Nói đến đây, sự tức giận của Trương Ân Ân bốc lên mãnh liệt, không thể nói nốt câu cuối, đành phải dừng lại giữa chừng.

Kỷ Nhược Trần ngạc nhiên quay đầu lại, dường như lúc này hẩn mới nhận ra Trương Ân Ân ở đây, nói: "Ân Ân tiểu thư, ta và Hàm Yên không giống như người nói, nàng... Ai!"

Trương Ân Ân lạnh nhạt nói: "Nàng thế nào? Tại sao không nói hết? Thấy sự che chở của người cho nàng, ta cũng biết rồi."

Kỷ Nhược Trần ngần ra, nói: "Không nên nói lung tung! Ta cần có người giúp đỡ mới đi được qua Tác Kiều. Sáng nay Vân Phong đạo trưởng có việc, cho nên Ngọc Huyền chân nhân mới sai Hàm Yên tới đưa ta qua cầu."

Trương Ân Ân hừ một tiếng, mỉm cười nói:

Thái Thường Cung ba trăm đệ tử, người có thể đưa người qua cầu không có hai trăm cũng trên một trăm. Vân Phong đạo trưởng có việc, lẽ nào những người khác chết sạch rồi ư? Tại sao lại nhờ tận đệ tử Đan Nguyên Cung tới giúp? Huống chi giúp qua cầu thì giúp, tại sao qua được cầu rồi còn đứng ở nơi này nắm tay nắm chân! Rõ ràng là nói dối, còn muốn giấu diếm ta hay sao?"

Kỷ Nhược Trần cười khở một tiếng, bắt đắ dĩ nói:

Đúng, đúng! Trương đại tiểu thư phán đoán sáng suốt, liệu sự như thần. Nhưng mà không biết Trương đại tiểu thư tìm ta có chuyện gì?"

Trương Ân Ân mặt như sương lạnh, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra hai chữ:

So kiếm!"

Kỷ Nhược Trần lại càng hoảng sợ, hăn vốn tưởng rằng thay Trương Ân Ân nhận bảy ngày thanh tu, thì nàng sẽ cảm động và nhớ tới chút giao tình này, nhưng không ngờ tới nàng ta lại trở lại tìm mình gây phiền toái, đòi so kiếm nữa chứ!

Trương Ân Ân vỗ mộc kiếm ở thắt lưng, quát lớn:

“Lần trước kiếm chất của mộc kiếm không tốt, mới để cho người đánh lén đắc thủ! Lúc này phụ thân cho ta một thanh Thiên niên thiết mộc kiếm mới, chúng ta so tài một lần nữa! Đêm nay ta ở hậu sơn trên Chú Kiếm Thai chờ người. Nói cho người biết, người muốn tới cũng phải tới, không muốn tới cũng phải tới!"

Kỷ Nhược Trần lắc đầu nói:

“Không đi, người lại muốn lây nhiều thủ thắng!”

Trương Ân Ân lúc này không hiểu tại sao cũng không phát tác sự nóng giận của mình, chỉ nói: “Người yên tâm, chỉ có mình ta!”

“VẬY CŨNG KHÔNG ĐI!”

Trương Ân Ân bỗng nhiên không giận bất cười, một kiếm ngâm khẽ, đã bay ra khỏi vỏ nằm trong tay nàng, mỉm cười nói:

“Chúng ta ở đây so kiếm với nhau là được rồi!”

Kỷ Nhược Trần lấy làm kinh hãi, vội vàng kêu lên:

“Đệ tử tư đấu, nếu để cho các đạo trưởng biết được, sẽ bị phạt vào tư úa thất 49 ngày!”

Sự uy hiếp này hoàn toàn không có tác dụng với Trương Ân Ân, nàng mỉm cười, một kiếm đã như thiểm điện lao tới yết hầu của Kỷ Nhược Trần, nói:

“Cho dù ta phải tư quá một năm, ta cũng chấp nhận”

Kỷ Nhược Trần thất kinh, vạn lần không ngờ nàng lại liều lĩnh như vậy, nói động thủ là động thủ, cũng may Cảnh Tiêu chân nhân đã truyền thụ cho hắn Đại Ngũ Hành kiếm quyết, hai chân lập tức trượt về sau, khó khăn lắm mới tránh được một kiếm thế như vạn quân của Trương Ân Ân, vội vàng kêu lên:

“NGỪNG TAY, NGỪNG TAY!”

Trương Ân Ân quả nhiên thu kiếm không tiếp tục tấn công, yếu điệu đứng ở chỗ cũ, hỏi: "Bây giờ thì người nguyện ý so kiếm rồi phải không?"

Kỷ Nhược Trần đối với Trương đại tiêu thư bướng bỉnh này còn nói cái gì được nữa chứ? Chỉ còn cách cười khỗ nói:

"So kiếm thì so, đêm nay ta nhất định sẽ đến Chú Kiếm Thai. Nhưng mà nếu như ta thua rồi. Trương đại tiêu thư có buông tha cho ta không?"

"Cứ so kiếm rồi hãy nói." Trương Ân Ân lạnh lùng ném ra một câu, xoay người rời đi. Trong nháy mắt đã biến mất trong thần vụ nhàn nhạt.

Kỷ Nhược Trần nhìn nàng rời đi, lắc đầu, lại thở dài một tiếng, thực sự không biết làm sao thoát khỏi cái đại phiền toái này đây, những ngày thanh tĩnh của hãn chắc chắn là ít đi rồi. Tính toán thời gian, không bao lâu nữa Minh Tâm tiểu đạo sĩ cũng được thả ra, tới lúc đó chắc là sẽ có nhiều người dây dưa với mình.

Kỷ Nhược Trần vừa suy nghĩ, nhưng thỉnh thoảng vẫn không nhin được mà nhìn theo phương hướng Hàm Yên đã rời đi.

Vừa rời chẳng biết tại sao, khi hãn vẫn còn đang nhìn theo phương hướng của Hàm Yên, đột nhiên cảm giác được trong mắt của nàng có một làn hơi nước vô tận, trong khoảnh khắc như lan tỏa khắp thiên địa.

Trong một khắc đó, hãn hoàn toàn không nhận ra đâu là Hàm Yên đâu là sóng nước nữa, thần thức của hãn giống như bị hút vào trong hai mắt của nàng vậy.

Khi đã lọt vào trong mênh mộng khói sóng, hãn thấy được mây khói đang che giấu vạn cơn sóng đang trào dâng. Sóng nước vô vận đột nhiên mở rộng ra hai bên, để lộ ra một tảng đá ngầm thật lớn!

Tảng đá ngầm này không biết bị mạch nước bào mòn bao nhiêu lâu rồi, nhưng vẫn thô ráp như cũ, trong sóng nước có nhiều con cá lớn nhỏ bị cuốn theo, đập lên khối đá, làm cho chúng bong vài cái vẩy, rồi lại tiếp tục bị đợt sóng tiếp theo cun vào trong làn nước.

Kỷ Nhược Trần ngây ngô nhìn khối đá ngầm lạnh khốc, trong lòng hẫng đột nhiên lạnh lẽo, cả kinh tới ngây người. Hẫng chợt phát hiện khối đá ngầm càng lúc càng lớn, thần thức của hẫng như đang bị một cơn sóng lớn cuốn lấy, lao nhanh về hướng của khối đá ngầm!

Kỷ Nhược Trần muốn gọi, nhưng hoàn toàn không phát ra thanh âm nào, hẫng muốn chạy, nhưng thế của sóng nước lớn vô cùng, hẫng chạy được sao?

Cho đến khi thanh âm trong trẻo của Trương Ân Ân vang lên, đập vào tai của hẫng, thì mới phá vỡ được sự im lặng đáng sợ này. Trong lúc nhất thời sóng nước mênh mông đá ngầm băng lạnh, hàng vạn con cá chết và chưa chết đều biến mất sạch sẽ.

Kỷ Nhược Trần vui mừng phát hiện thân hình mình có khả năng cử động lập tức lui về phía sau hai bước, muốn cách xa Hàm Yên ra một chút. Bây giờ hẫng vẫn đang nhìn đám thần vụ vẫn chưa tiêu tan, sự kinh khủng trong lòng vẫn chưa tan đi, cảnh tượng rét lạnh lòng người như vậy sao lại có quan hệ với Hàm Yên được chứ.

Chẳng lẽ, Kỷ Nhược Trần bỗng nhiên nghĩ đến, nữ hài suốt ngày ở trong sóng nước này, chẳng phải là sẽ có một băng tâm cứng rắn hay sao?

Bất kể như thế nào, giờ này khắc này, Kỷ Nhược Trần đối với nữ tử thạch tâm này có sự áy náy và sự sợ hãi vô cùng. Từ khi Kỷ Nhược Trần gia nhập Đạo Đức tông tới nay, đây là người đầu tiên khiến hẫng kinh sợ.

Chỉ một lúc sau, thần vụ bao phủ Tây Huyền Sơn cũng bị mặt trời xua tan

Trên Thái Thường Phong Tử Dương chân nhân cùng Ngọc Huyền chân nhân vừa nói vừa cười, hai vị chân nhân suốt đêm ngồi luận đạo, hiển nhiên rất có thu hoạch.

Khác với chân nhân các mạch khác, Tử Dương chân nhân không có mấy may có một chút kiêu ngạo, hẳn tự mình đưa tiền Ngọc Huyền Chân Nhân.

Hai vị chân nhân đứng ở bên Tác Kiêu nói chuyện một lúc nữa. Ngọc Huyền chân nhân mới hành lễ cáo từ, thần hình từ từ bay lên, hướng Đam Nguyên Cung bay đi.

Cho đến khi Ngọc Huyền chân nhân hoàn toàn biến mất ở trong thần vụ xa xa. Tử Dương chân nhân mới xoay người lại hướng Thái Thường Cung bước đi.

Đi được hai bước, hẳn bỗng nhiên dừng chân, cúi người nhặt một viên đá trên mặt đất, cẩn thận nhìn ngắm. Trên hòn đá có một giọt huyết hoa, máu theo những đường vân của hòn đá khuếch tán, trông giống như một đám mây tía đang bùng cháy.

Tử Dương chân nhân ngưng mắt giọt máu trên hòn đá, các ngón tay trên bàn tay trái âm thầm tính toán, sau đó lại nhìn về phương hướng Đan Nguyên Phong. Hẳn nhẹ nhàng thở dài, cong ngón tay lại, bắn ra, viên đá giống lao vút đi rơi xuống vực sâu không đáy ngoài Thái Thường phong.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Mưa Gió Nổi Lên 3

Trong nháy mắt, trăng sáng đã mọc lên, Kỷ Nhược Trần lặng lẽ rời khỏi Thái Thượng Đạo Đức Cung, đi về hướng bậc đá của Chú Kiếm thai ở hậu Sơn.

Sau lưng của hắn đeo một thanh mộc kiếm màu xanh, do Hắc tê mộc sống dưới đáy Tích Vũ đầm chế thành, so sánh với mộc kiếm của Trương Ân Ân cũng không kém là bao nhiêu. Ngoài ra trong đạo bào của hắn còn căng phòng, bên trong không biết nhét bao nhiêu thứ.

Lần so kiếm này, Kỷ Nhược Trần quyết ý muốn thua, hơn nữa phải thua cho thật, miễn cho Trương đại tiểu thư tiếp tục dây dưa kiếm cố sinh sự.

Nhưng mà hắn lại nhớ tới chuyện Trương Ân Ân không khống chế được Ất Mộc Kiếm Quyết mà rùng mình.

Vị tiểu thư này tuổi không lớn lắm, nhưng mà tính tình kiêu ngạo vô cùng, đã hạ thủ là không biết nặng nhẹ. Lần đi phó ước này, Kỷ Nhược Trần đem theo tất cả những gì có khả năng hộ thân mà các vị chân nhân ban tặng như: Hộ Pháp Phù, Bất Diệt Chú, Minh Vurong Bài. Toàn bộ hắn đều đeo trên người, thậm chí cả một khối Vạn Yêu Thạch có công dụng làm cho tinh thần tỉnh táo cũng đeo trên gáy.

Kỷ Nhược Trần khó nhọc đi tới hậu sơn, những thanh âm đinh đinh đương đương phát ra đã kinh động tới đạo trưởng tuần tra.

Nhưng mà những đạo trưởng này đều biết Kỷ Nhược Trần có thể một mình tùy ý hành tẩu ở Thái Thượng Đạo Đức Cung, cho nên cũng không

muôn quán hấn làm gì.

Đi dọc theo sơn đạo, Kỷ Nhược Trần đột nhiên cảm giác được gió đêm phây phẩy nhưng lại mang theo hàn ý. Rùng mình một cái, cước bộ hấn dần dần chậm lại.

Hấn có cảm giác quen thuộc với những hơi lạnh trong gió đêm, đây chính là cảm giác đã được khắc sâu trong tâm khảm từ nhỏ. Không phải da thịt của Kỷ Nhược Trần cảm thấy lạnh, mà là cái lạnh đó do đáy lòng hấn cảm nhận được.

Khi còn nhỏ, Kỷ Nhược Trần đã từng lưu lạc ở những nơi hoang dã trong miền tái ngoại, mỗi khi có hàn ý từ trong đáy lòng nổi lên, là hấn biết, trong bão cát mênh mông đang có... dã lang hoặc linh cẩu đang theo dõi mình.

Hấn cũng không biết đây là bản năng từ khi hấn đẻ ra đã có, hay là năng lực có được từ cuộc sống gian khổ tạo thành.

Trên Mạc Kiền Phong, Đạo Đức Cung đương nhiên không có dã lang lui tới, vậy thì có người ta ẩn nấp, không biết có dụng ý gì?

Kỷ Nhược Trần bỗng nhiên ngừng cước bộ!

Hàn ý từ trong đáy lòng hấn bốc lên càng lúc càng mãnh liệt, dường như có thể đông cứng được lục phủ ngũ tạng của hấn. Trong lòng hấn đột nhiên có một ý nghĩ, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, thành linh phát hiện, vầng trăng sáng trên không trung không biết từ lúc nào biến thành một màu đỏ sậm di chuyển, giống như là một biển máu vậy.

Kỷ Nhược Trần thất kinh, cố sức mở hai mắt, nhìn lại một lần nữa, thì thấy trăng sáng vẫn treo ở trên cao.

Trong lòng hấn dần bình tĩnh lại, ngoảnh nhìn bốn phía xung quanh, trong lòng đột nhiên lại có một ý nghĩ nào đó nảy sinh! Kỷ Nhược Trần ngưng

đầu, đã thấy giữa bầu trời đêm là một vầng Huyết nguyệt!

Kỷ Nhược Trần lúc này mới phát hiện, thứ động đập trong thần thức của mình chính là Giải Ly tiên quyết. Nếu như nó bình tĩnh lại, thì tất cả khôi phục bình thường, nhưng nếu như nó đột nhiên hoạt động, thì vầng trăng trong bầu trời đêm sẽ biến thành một vầng Huyết Nguyệt.

Kỷ Nhược Trần bất động thanh sắc, lặng lẽ bóp nát một khối ngọc phù trong ống tay áo, trong nháy mắt, có một cái vòng linh lực tràn ngập khí tức đạo gia bao phủ lên thân hình hắn.

Đồng thời với lúc khối ngọc phù bị nghiền nát, bên tai Kỷ Nhược Trần bỗng nhiên vang lên một tiếng “Ông”, giống như tiếng dây cung vừa bật. Kỷ Nhược Trần ngẩng đầu lên nhìn về phía Chú Kiếm Thai.

Cách chừng 300 trượng ở trên Chú Kiếm Thai, có một bóng đen đang bay tới chỗ hắn!

Một mũi tên màu vàng nhạt, có hai linh khí màu trắng và đen quấn quanh, vô thanh vô tức bay về phía Kỷ Nhược Trần.

Trong mắt Kỷ Nhược Trần, mũi tên này vô cùng chậm rãi, thậm chí quỹ tích còn không ổn định. Chất liệu của một tiên này chẳng có chút gì đặc thù, càng tới gần thì trên thân mũi tên lại càng có nhiều vết rạn, xem ra chẳng cần đợi tới lúc đâm thủng ngực Kỷ Nhược Trần, thì tự nó đã vỡ thành bụi phấn rồi. Dường như muốn đỡ mũi tên này chỉ gần gạt một cái là được, nhưng mà Kỷ Nhược Trần lại biết sự thật không phải là như vậy.

Hắn muốn giơ tay vận dụng Giải Ly Quyết hóa giải mũi tên trong không trung, nhưng mà cho dù hắn có cố gắng như thế nào, thì tay hắn cũng không nâng lên được trước ngực.

Trên thực tế cánh tay của Kỷ Nhược Trần đúng là có giơ lên, nhưng mà động tác thì chậm tới mức không cảm nhận được mà thôi.

Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn một tiền bay đến trước ngực mình, trong chớp mắt, nó đã cách ngực hắn chỉ còn có một tấc!

Trong tai của Kỷ Nhược Trần bỗng nhiên vang lên vô số tiếng kêu rống, sau đó là vô số yêu ma hung lệ như một cơn thủy triều lao ra từ trước ngực hắn, càng lúc càng nhiều, giống như là có hàng ngàn hàng vạn con!

Những con yêu vật này gào thét, liều mạng lao tới chỗ mũi tên, nhưng mà đều bị hai dòng linh khí hắc bạch trên mũi tên làm cho nổ tung, biến thành một làn khói đen, tiêu tán trong không trung. Nhưng những con yêu vật ở phía sau chẳng biết sợ là gì, vẫn cứ ùn ùn kéo tới đánh vào mũi tên!

Hàng ngàn hàng vạn con yêu vật cứ thế lao tới, đảo mắt là biến mất, trong lúc sinh tử tồn vong đã biến thành một làn khói xanh. Vạn Yêu Thạch ở trước ngực Kỷ Nhược Trần đã không còn sáng bóng như trước, mà đã có hơn mười vết nứt, chậm rãi rơi xuống. Xem ra Vạn Yêu Thạch này tên cũng như thực tế, bên trong nó chứa không biết bao nhiêu yêu vật.

Nhưng cũng trong một khắc đó, số yêu vật trước mắt của Kỷ Nhược Trần lại càng cuộn trào tuôn ra mãnh liệt hơn, giống như tiếng sấm bên tai, bỗng nhiên hắn cảm nhận thấy, tiếng kêu gào của những con yêu vật này ẩn chứa điều gì.

Đó là oán. Suy nghĩ trong lòng của Kỷ Nhược Trần đột nhiên phân loạn, giống như đã nhiễm một chút oán khí hung lệ của đám yêu vật này.

Một tiền vốn là phạm chất, nhưng lại có tiền quyết thần diệu thôi động mới có uy lực như thế, lúc này đã bị hàng ngàn hàng vạn con yêu vật không sợ chết trùng kích, biến thành một mũi tên bao trùm bạch sắc hỏa diễm.

Uy lực của Thái Cực diễm không phải chuyện đùa, hơn mười pháp bảo hộ thân của Kỷ Nhược Trần đồng loạt sáng bóng lên, phóng ra đủ các loại quang hoa đầy màu sắc, chiếu lên Thái Cực diễm.

Trong nháy mắt các loại pháp bảo hộ thân này cũng mất hết linh lực, toàn bộ nổ tan tành, để lại trên thân Kỷ Nhược Trần hơn mười vết thương lớn nhỏ.

Thái Cực điểm cuối cùng cũng bị cản lại, nhưng khi đuôi ngọn lửa bay tới ngực của Kỷ Nhược Trần, cũng để lại một vết thương lớn.

Người bắn tên rõ ràng là muốn đẩy hắn vào chỗ chết, mũi tên này có uy lực tuyệt luân. Nếu như không phải là Kỷ Nhược Trần có nhiều pháp bảo, thì lây chút đạo hạnh của hắn, có cộng thêm mười người nữa cũng bị nó bắn chết.

Kỷ Nhược Trần ngửa mặt lên trời ngã xuống đất, sau đó cắn răng một cái, lại nhảy dựng lên. Động tác này ảnh hưởng tới vết thương trên thân hình hắn, làm cho hắn đau tới mức gần như hôn mê bất tỉnh.

Giờ này khắc này, Kỷ Nhược Trần dường như nhớ tới con độc lang hồi còn nhỏ, hắn biết lúc này tuyệt không thể ngất đi, người hạ độc thủ một kích không thành công, nhất định sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy.

Kỷ Nhược Trần cắn chặt răng, ôm lấy vết thương bên vai phải cảm giác đau đớn làm cho hắn tỉnh táo lại. Hắn lập tức quay đầu, nhanh chóng bỏ chạy về hướng Thái Thượng Đạo Đức Cung.

Quả nhiên, hắn vừa mới chuyển thân chạy trốn chết, thì trên Chú Kiếm Thai vang lên một tiếng quát thanh thúy: , "Kỷ Nhược Trần! Người lại muốn chạy ư?"

Tiếng quát chưa dứt, một thần ảnh yếu điệu từ trên Chú Kiếm thai bay xuống, quanh thân nàng tỏa ra quang hoa thanh đậm, giống như cầu vòng chắn ngang trời, nhanh như tia chớp bay tới chỗ Kỷ Nhược Trần.

Kỷ Nhược Trần quay đầu lại nhìn thì biết mình không tránh thoát khỏi một kiếm này. Người đột kích nhân kiếm hợp nhất, khí thế tận trời nhưng

thanh sắc quang mang trên người phiêu phù bất định, hiển nhiên là đạo hạnh không cao.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Mưa Gió Nổi Lên 4

Kỷ Nhược Trần nhìn rõ tình hình nhất thời vừa sợ vừa giận. Hắn vạn lần không nghĩ tới người từ trên Chú Kiếm Thai bay xuống lại là Trương Ân Ân! Hơn nữa nàng dang đẳng sát khí, sử dụng Quỷ Thủy Kiếm Khí!

Đại Ngũ Hành Kiếm quyết tương sinh tương khắc, trong chí cương lại có chí nhu, biến ảo bất định, có thể diệt vạn vật, cũng có thể sinh vạn vật. Nó không tinh diệu như Ất Mộc Kiếm Khí, nhưng uy lực lại còn lớn hơn.

Trương Ân Ân nếu như sử dụng Quỷ thủy kiếm quyết rõ ràng là muốn lấy mạng của Kỷ Nhược Trần. Với uy lực của một kiếm này, đừng nói tới chuyện Kỷ Nhược Trần đang trọng thương, cho dù là lúc bình thường cũng không thể ngăn cản được.

Kỷ Nhược Trần kinh sợ, nhưng cũng không biết tại sao mình đã nhiều lần thoát nạn, vậy mà nàng lại làm như không thể giết mình không thôi.

Trong lúc sinh tử tồn vong này, Kỷ Nhược Trần không thể ngăn cản tránh cũng không thể tránh, nhưng lại hoàn toàn tỉnh táo như khi bị độc lang nhìn chăm chăm.

Hắn trở tay rút mộc kiếm trên lưng, hai mắt nhắm lại, đợi cho thế kiếm của Trương Ân Ân tới.

Đợi khi nàng vọt tới trước người, hắn mới sử dụng Liệt Khuyết Kiếm mà Ngọc Hư Chân Nhân mới truyền thụ. Mộc kiếm mạnh mẽ như rồng đi sau mà tới trước, đập ngay lên thân kiếm của Trương Ân Ân.

Chỉ là đạo hạnh của Kỷ Nhược Trần kém Trương Ân Ân tới tận hai tầng, nàng lại toàn lực sử dụng Quỷ Thủy kiếm quyết, nên mộc kiếm của đôi bên vừa chạm nhau, mộc kiếm của Kỷ Nhược Trần đã tuột tay bay ra!

Kỷ Nhược Trần huýt dài một tiếng, đón lấy kiếm phong của Trương Ân Ân. Hắn không lùi mà tiến tới, thanh thiên niên thiết mộc kiếm lập tức đâm vào ngực phải của hắn, lút tới tận chuôi kiếm!

Kỷ Nhược Trần tay trái nắm cổ tay của Trương Ân Ân, tay phải vỗ vào mộc kiếm, Giải Ly Quyết lập tức phát động, trong nháy mắt đã hóa giải toàn bộ mộc kiếm.

Chỉ là mộc khí trên mộc kiếm tuôn ra rất mãnh liệt, không chỉ làm vết thương trên ngực của hắn nổ tung, mà mộc khí tiến vào trong cơ thể hoàn toàn áp đảo chân nguyên của hắn. Trong sát na, kinh mạch của hắn đã bị thương nặng.

Kỷ Nhược Trần há miệng máu tươi như suối phun ra, văng lên cả mặt của Trương Ân Ân.

Nàng không nghĩ tới kết quả như thế này, thét lên một tiếng chói tai. Kỷ Nhược Trần lại nhào người lên người của nàng, trong tay chẳng biết từ lúc nào đã có một Tề thẳng (dây nhỏ) màu đen, trong chớp mắt quấn lấy gáy của nàng!

Trương Ân Ân chân nguyên tuy mạnh, nhưng dù sao cũng chỉ là một nữ hài tuổi còn quá nhỏ, vật lộn kiểu này nàng làm sao là đối thủ của Kỷ Nhược Trần? Nàng bị Kỷ Nhược Trần đè trên mặt đất không thể động đậy, sợi dây nhỏ lại càng thiết chặt vào cổ. Nàng cảm thấy mình không còn chút sức lực nào, rốt cục quay đầu đi, hôn mê bất tỉnh.

Kỷ Nhược Trần thấy nàng ngất đi, nhưng lại còn tăng thêm lực lượng. Lúc này ở trong mắt hắn, Trương Ân Ân không khác gì con ác lang hồi nhỏ.

Nhưng thấy sắc mặt của Trương Ân Ân chuyển sang xanh lè, Kỷ Nhược Trần sợ hãi cả kinh lúc này mới nhớ ra nàng là nữ nhi của Cảnh Tiêu Chân Nhân, chẳng lẽ mình thật sự muốn giết nàng hay sao?

Nhớ tới điểm này, hai tay Kỷ Nhược Trần lập tức buông lỏng, nhưng vẫn giữ lấy đầu dây, tâm thần không dám coi nhẹ chút nào. Sau một lúc lâu, Trương Ân Ân nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, đã bắt đầu hô hấp nhưng vẫn chưa tỉnh lại.

Kỷ Nhược Trần tâm tư kín đáo, hẳn vốn tưởng rằng Trương Ân Ân lần này là muốn giết hẳn. Lần đầu bắn cung không giết được mình, nên mới phi thân ngự kiếm đột kích, dùng thủ đoạn bất ngờ đánh lén.

Nhưng lúc này lại nghĩ lại, Kỷ Nhược Trần đã phát giác trong chuyện này có chỗ nào đó không đúng.

Người bắn tên chân nguyên hùng hậu, sử dụng tiễn quyết cao thâm không chế một tiễn phổ thông, tu vi cao hơn Trương Ân Ân này không biết bao nhiêu lần. Hẳn chỉ cần bắn thêm một mũi tên là lấy mạng của mình, đâu cần phải cho Trương Ân Ân đi ra hạ sát thủ?

Thế nhưng nếu như nói hai người này không có liên quan, vậy thì tại sao Trương Ân Ân lại sát khí tận trời như vậy, đâu có giống như lúc trước? Từ lúc nào hẳn với Trương Ân Ân đã có thù không đội trời chung?

Trong lòng Kỷ Nhược biết thân phận Trương Ân Ân không phải bình thường, hơn nữa hẳn cũng biết, người bắn tên không có động tĩnh gì, rất có khả năng là vẫn trốn ở một bên. Hẳn đánh thì không được, chạy thì không thoát, chỉ có một thủ đoạn duy nhất là bắt Trương Ân Ân làm con tin.

Lúc này Trương Ân Ân lại rên rỉ một tiếng, chắc là sắp tỉnh lại.

Kỷ Nhược Trần cố nén đau nhức trên người, dùng sợi dây trói chặt hai tay Trương Ân Ân lại, đồng thời cời đai lưng xuống tìm một gốc cây treo

nàng lên trên đó.

Khi làm xong điều này, Kỳ Nhược Trần cảm thấy gió núi thổi qua, hân rùng mình một cái, trước mắt tối sầm ngã xuống.

Hắn kêu lên một tiếng đau đớn, chậm rãi ngồi dậy, lục tìm lấy ra một viên đan dược màu đỏ, bóp nát sáp phong bên ngoài nuốt vào.

Hắn cũng không kinh hoảng bởi vì từ những chuyện trải qua hồi bé, hắn biết đây chỉ là triệu chứng do việc mất máu quá nhiều mà thôi.

Sau khi hắn ăn xong viên đan dược, mới cúi đầu nhìn xuống trường bào đã bị máu làm ướt sũng, nhìn thấy mà giật mình.

Kỳ Nhược Trần lúc này đạo hạnh còn thấp, chút thương thế này đối với người tu đạo thành công thì chỉ là bị thương da thịt, nhưng mà với hắn lại là thương thế trí mạng. Cũng may là lần này hắn chuẩn bị chu đáo, ngoại trừ nhiều hộ thân pháp bảo, còn mang theo nhiều linh đan bảo mệnh.

Hắn hít sâu một hơi, cố gắng cởi trường bào trên người, chỉ động tác đơn giản này thôi cũng làm cho hắn đau tới mức muốn ngất đi. Kỳ Nhược Trần lấy ra một cái hộp ngọc nhỏ màu đen, lấy một ít dược cao, bôi lên vết thương

Dược cao này như có linh tính lập tức lọt vào trong miệng vết thương lớn ở ngực, vô số bọt sủi ra, trong khoảnh khắc miệng vết thương đã được lấp kín.

Kỳ Nhược Trần tinh thần rung lên, trong lòng thầm kêu may mắn. Với một người đạo hạnh thấp như hắn, không có hộ thể pháp khí và bảo mệnh linh đan đầy thân, thì sợ rằng đã chết từ lâu rồi.

Lúc này Trương Ân Ân bị gió lạnh thổi tới làm tỉnh lại. Nàng vừa mở mắt, đã nhìn thấy một nam tử cởi trần đang bôi vết thương, dưới ánh trăng

mông lung, nửa người trên của hãn huyết nhục đã trở nên mơ hồ, đáng sợ tới mức không nói lên lời.

Trương Ân Ân lập tức thét lên một tiếng chói tai vang vọng khắp đêm khuya thanh vắng!

Kỷ Nhược Trần không cần nghĩ ngợi, nhảy dựng lên, một tay chẹn ngang yết hầu của nàng làm cho tiếng kêu của nàng vụt tắt.

Mắt thấy ánh mắt của Trương Ân Ân mờ đi, dường như lại sắp ngất, hãn mới nới lỏng tay, lạnh nhạt nói: "Người còn kêu, ta sẽ giết người!"

Nghe thấy thanh âm băng lãnh của Kỷ Nhược Trần, người không sợ trời không sợ đất như Trương Ân Ân cũng phải rùng mình.

Nàng vừa mới sợ hãi nhưng lập tức cảm thấy xấu hổ, nhìn chăm chăm vào Kỷ Nhược Trần quát lớn: "Người dám!"

Nàng vừa hét lên một tiếng, nhưng lại thấy do động tác nhảy lên của Kỷ Nhược Trần lúc nãy làm cho hơn mười vết thương trên người của hãn vỡ ra, máu chảy giàn dụa. Nàng sợ tới sắc mặt trắng bệch, lập tức đưa mắt sang một bên, không dám nhìn Kỷ Nhược Trần nữa.

Kỷ Nhược Trần dường như không coi việc đó ra gì, một bên bôi thuốc, một bên làm như thờ ơ hỏi: "Trương đại tiểu thư, một mũi tên đó của cô bắn rất được đó!"

"Cái gì? Ta đã bắn người bao giờ?" Trương Ân Ân ngờ ngàng hỏi lại.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Mưa Gió Nổi Lên 5

"A. có thật không?"

Kỷ Nhược Trần vẫn không ngẩng đầu lên, nói:- "Nếu người đã rơi vào trong tay của ta, tại sao người bắn tên không xuống cứu người?"

"Người đang nói cái gì? Ai là người bắn tên? A?!" Cho đến lúc này Trương Ân Ân mới cảm giác được thân hình mình có gì đó không đúng, nàng thử cử động nhưng từ cổ tay lập tức truyền tới sự đau nhức.

Hóa ra nàng đã bị treo ngược lên cây, nàng giận tím mặt, quát lớn: "Kỷ Nhược Trần! Lá gan của người thật lớn, lại dám treo ngược ta lên cây?"

Kỷ Nhược Trần lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua Trương Ân Ân, nhàn nhạt nói: "Việc này có là cái gì? Đừng tưởng rằng người là nữ nhi của Cảnh Tiêu Chân Nhân, sẽ không có ai quản chuyện của người. Lần này người muốn giết ta, ta cũng có thủ đoạn khắc chế người, có khi đem người làm thịt cũng không chừng. Chỉ là ta vô cùng không rõ, theo lý thuyết thì ta chưa từng đắc tội với người, thậm chí còn giúp người, vì sao người vẫn năm lần bảy lượt gây phiền phức cho ta, thậm chí còn muốn dồn ta vào chỗ chết chứ?"

Trương Ân Ân ngẩn ngơ, một lát sau mới cắn răng kêu lên: "Người là tên sắc quỷ không có sắc đảm, ai mà chẳng muốn giết người! Người... Người còn không mau thả ta xuống? !"

"Ta là sắc quỷ không có sắc đảm?" Kỷ Nhược Trần nghe xong nhất thời cảm thấy dở khóc dở cười.

Hắn đương nhiên không thể nói cho Trương Ân Ân hiểu, lúc trước mình cầm tay Hàm Yên, lại nhìn nàng chăm chăm là vì bị sóng nước băng lãnh trong mắt nàng dọa sợ, không thể cử động được.

Nhưng mà lúc này hắn cũng hiểu rõ là Trương Ân Ân không có quan hệ gì với người bắn tên, nàng hoàn toàn không có tâm cơ, nên không thể nói dối được.

Còn về phần hành động của nàng có lẽ là do không thể khống chế nổi Quỷ Thủy kiếm quyết. Nhưng mà đêm nay hắn thiếu chút nữa chết trong tay nàng chuyện này cũng do nàng hành sự lô mãng sự vô tri có thể là lý do được không?

KỷNhược Trần cố nén tức giận, nhặt áo bào đầy máu lên, chậm rãi mặc vào, nói: "Trương đại tiểu thư, chuyện so kiếm của chúng ta coi như xong, từ nay về sau người nếu như còn dây dưa với ta thì đừng trách ta không khách khí!"

Trương Ân Ân thấy áo bào của hắn toàn máu, kinh sợ kêu lên một tiếng, không dám nhìn nữa, quay mặt sang một bên, nhưng ngoài miệng vẫn cứng rắn, nói: "Sắc quỷ không có sắc đảm! Người đối đãi với ta như thế này, muốn ta buông tha người, đó là mơ tưởng!"

KỷNhược Trần lông mi dựng lên, nói: "Thật không? Người nói lại một lần nữa thử xem?"

Trương Ân Ân không dám nhìn hắn nhưng vẫn kêu lên:

"Nói một vạn lần cũng không sợ! Muốn ta buông tha người tên sắc quỷ không có sắc đảm như người, đó là mơ tưởng!"

Trương Ân Ân đau đớn kêu lên, không dám tin tưởng xoay đầu lại, thấy Kỷ Nhược Trần đang cầm mộc kiếm, lạnh lùng nhìn mình. Nàng thấy Kỷ Nhược Trần cầm kiếm làm roi vụt một cái vào hông mình!

Bốp!

Ánh mắt của nàng lập tức đỏ lên, những giọt nước mắt thánh thót rơi xuống, ấp úng nói: "Người... người lại dám đánh ta... đánh ta !"

Kỷ Nhược Trần lại giơ mộc kiếm, nói: "Nói! Sau này người còn dám dây dưa với ta nữa hay không?"

Trương Ân Ân cắn răng nói: "Tên sắc quỷ không có sắc đảm..."

Rồi lại thét lên một tiếng chói tai, hóa ra bấp ùi lại ăn một cái mộc kiếm.

Trong tiếng kêu đau đớn của Trương Ân Ân, Kỷ Nhược Trần tay cầm mộc kiếm, vụt vào lưng hông ùi nàng hơn mười cái mới ngừng tay.

Trương Ân Ân lúc này vừa then vừa sợ, ngây người ra, nước mắt cuộn cuộn rơi xuống, sau đó cắn môi, không chịu khóc nên thành tiếng. Kỷ Nhược Trần lại hỏi nàng một câu, nàng không trả lời mà chỉ lắc đầu.

Năm đó khi Long Môn khách sạn còn chưa trở thành hắc điếm, công việc làm ăn tốt, nên không thiếu những gã ăn chực, phường quĩ có tuyệt chiêu. Đó là nam thì lột y phục ùi ra ngoài, nữ thì treo lên cây đánh cho một trận, phường pháp này đương nhiên có hiệu quả, sau này ít người ăn chực thật.

Lúc đó Kỷ Nhược Trần có hỏi tại sao nam thì không treo đánh, nữ thì không lột quần áo ùi ra ngoài, làm như vậy thì lại càng thêm uy phong hơn cơ mà?

Chưởng quĩ chỉ cười nói làm như vậy sẽ dẫn tới tai nạn chết người, chúng ta mở tiệm làm ăn, chỉ vì tài chứ không giết người.

Nhưng Kỷ Nhược Trần lập tức nhớ tới những con dê béo, cho nên không cho lời nói này là đúng.

Đa số thủ đoạn của Kỷ Nhược Trần đều học được từ trên người của chương quỹ, lúc này thấy Trương Ân Ân không chịu khuất phục, nên cười hắc hắc một tiếng, lại giơ mộc kiếm. Trương Ân Ân lập tức sợ đến co rụt người lại.

Nhưng lần này mộc kiếm không đánh vào ngời nàng, mà treo ở bên hông của Kỷ Nhược Trần.

Kỷ Nhược Trần cười lạnh nói:

"Cũng do người dây dưa không ngớt, lại rơi vào trong tay ta, giáo huấn lần này còn là nhẹ đó!"

Hắn vừa dứt lời, bỗng nhiên há miệng, nhin không được phun ra một ngụm máu, khoảng cách của hai người quá gần, máu tươi lập tức phun lên người của Trương Ân Ân.

Trương Ân Ân muốn tránh cũng không được, trong giây lát nghĩ tới vết thương lớn trên ngực phải của Kỷ Nhược Trần, hình như là do một kiếm lúc này của nàng. Trong lòng nàng run sợ, tức giận không cánh mà bay.

Kỷ Nhược Trần biết được hiệu của linh dược sắp hết, không nói thêm câu nào nữa, mà xoay người chạy tới Thái Thượng Đạo Đức Cung.

Khó khăn lắm hắn mới đi tới được cửa hông của Thái Thượng Đạo Đức cung, thì đã không chịu đựng được nữa, ngã lăn ra đất. Trong lúc sắp hôn mê, hắn vẫn còn nghĩ : "Đến tột cùng là ai ở trong tông... muốn giết ta?"

Lúc này ở Chú Kiếm Thai chỉ còn lại một mình Trương Ân Ân một người, nàng tu đạo từ nhỏ, chỉ cần có chút thời gian, sợi dây đương nhiên

không làm khó được nàng. Nàng lập tức nhắm mắt tụng quyết, bỗng nhiên quát một tiếng, sợi dây trên tay đứt ra từng đoạn.

Trương Ân Ân nhìn xung quanh, ngoại trừ trăng lạnh núi cô đơn, thì không còn một bóng người. Nàng ngây ngô trong chốc lát, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời khóc lớn, khóc được mấy tiếng lại lấy tay lau nước mắt hét lớn: "Kỷ Nhược Trần! Thù này không báo, Trương Ân Ân ta thề không làm người!"

Nàng liên tiếp thề mấy câu thật độc ác, đột nhiên cảm giác trên tay có gì đó khác thường, giơ lên mới phát hiện ống tay mình toàn là máu! Tim của nàng lập tức đập loạn. Đưa tay sờ mặt, mượn ánh trăng nhìn lại, quả nhiên là trong lòng bàn tay vết máu loang lổ!

Trương Ân Ân lập tức luống cuống chạy vội xuống núi, nàng muốn tìm một dòng suối rửa mặt, để xem trên mặt có vết thương nào không? Trong lòng của nàng kinh hoàng âm thầm hét lớn:

"Kỷ Nhược Trần! Nếu như người dám đả thương khuôn mặt của ta, bản tiểu thư cả đời sẽ không để yên cho người! Không đúng, sai rồi! Chuyện nhục nhã như thế này thì cả đời, không kiếp sau, kiếp sau nữa cũng không để yên cho người..."

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Tuế Khảo 1

"Minh Vân sư huynh, lần này huynh nhất định phải giúp đệ!"

Dưới ánh đèn lưu ly, Minh Vân đang ngồi trước chiếc bàn nhỏ, tay cầm một dải lụa trắng, hết sức chăm chú lau chùi Thanh Phong trường kiếm.

Mặc dù đây chỉ là một thanh cương kiếm phổ thông, nhưng nhìn thần thái chăm chú của hắn.. thì giống như đang lau chùi một thanh tiên khí bảo kiếm hiem có trên đời vậy. Cho tới khi Thanh Phong trường kiếm hoàn toàn sáng bóng, Minh Vân mới ngẩng đầu lên, hỏi: "Lại là Kỷ Nhược Trần à?"

Minh Tâm phần hận không ngớt nói: "Ngoại trừ hắn ra thì còn có thể là ai nữa?"

Minh Vân than nhẹ một tiếng, buông trường kiếm trong tay, nhìn Minh Tâm nói:

"Đệ mới từ trong tỉnh thất tư quá ra ngoài, tại sao lại muốn sinh sự rồi? Ta thấy Kỷ Nhược Trần cũng không phải là hoàng đồ khinh cuồng giống như đệ nói, cần gì phải năm lần bảy lượt gây sự với hắn làm gì? Lần trước hắn đã đem chuyện so kiếm nói cho Tử Thanh chân nhân biết, mặc dù có khoa trương một chút, nhưng dù sao cũng là chúng ta cưỡng bức hắn thử kiếm, phạm vào môn quy, trong chuyện đó hắn chiếm chữ lý. Ta thấy việc này tới đây là kết thúc, như vậy là tốt nhất."

Minh Tâm cả giận: "Sư huynh. Kỷ Nhược Trần kia ngoài miệng thì toàn nói nhân nghĩa đạo đức, nhưng trên thực tế hắn lại là một tiểu nhân hèn hạ!"

Huynh đừng bị hấn lừa! Trước kia là chúng ta khi dễ hấn, nhưng lần này hấn lại vu oan cho đệ!"

"Nói rõ xem mào?"

"Vốn đệ ở trong tỉnh thất tư quá bảy bảy bốn mươi chín ngày là được tha, nào ngờ Kỷ Nhược Trần lại đột nhiên nói với các vị chân nhân là trong phòng của hấn thiếu rất nhiều pháp bảo, rồi lại nói ngày mất của chúng. Trùng hợp là đêm đó đệ cũng tới Thái Thường Cung một lần, muốn hỏi tội Kỷ Nhược Trần thất ước, nhưng không tìm được người. Các đạo trưởng của Thái Thường cung nói rằng ngày mất đồ chỉ có một mình đệ tới đó, sau đó đạo trưởng của Tu La điện lại gọi đệ tới hỏi là giấu pháp bảo ở nơi nào?!"

Minh Vân nhướn mày, nói: "Vậ đệ có cầm của hấn thứ gì không?"

Minh Tâm kêu lên:

"Nếu như đệ có cầm của hấn thứ gì, thì vạn năm cũng không thể đặt chân vào đại đạo! Sư huynh đệ phải đi hỏi lại hấn một lần, xem ngày hấn mất đồ thực ra là ngày nào, thiên hạ làm gì có chuyện trùng hợp tới như vậy? Huống chi, đệ mà cầm pháp bảo của hấn thì ra khỏi Thái Thường Cung thế nào được? Tu vi của đệ còn chưa tới cảnh giới ngự khí."

Minh Vân cười nói: "Đừng nói là người, cho dù là ta cũng cách cảnh giới này rất xa. Đệ cứ nói chuyện này với các đạo trưởng của Tu La điện, vậy thì chẳng phải là không có chuyện gì nữa hay sao?"

"Không có chuyện gì? Đạo trưởng kia giống như hung thần ác sát, câu đầu tiên là hỏi đệ giấu đồ ở nơi nào, sau đó lại hỏi có phải là đệ đã ném toàn bộ xuống vực sâu vạn trượng của Thái Thường phong hay không? Như vậy thì đệ còn nói cái gì được nữa! Đạo trưởng đó hỏi tới hỏi lui cũng không được cái gì, rồi bảo đệ ra ngoài. Đệ vốn tưởng là không có chuyện gì, nhưng chỉ mới trở về được một lát, có đạo trưởng đã tới nói với đệ là

xám hối không thành, nên phải ở trong tĩnh thất tư quá nửa năm nữa! Đạo trưởng đó còn nói việc này đã được Tử Thanh chân nhân đồng ý!"

"Tư quá nửa năm?!" Minh Vân lay làm kinh hãi thốt lên.

Minh Tâm gật đầu, dù sao hãn cũng chỉ là một đứa bé, chịu sao nổi ủy khuất to lớn thể này, hai mắt đỏ lên, nước mắt đã chảy xuống như mưa, nghẹn ngào nói:

"Đến tận lần tuế khảo này, các đạo trưởng mới cho đệ ra ngoài bảy ngày. Sau kỳ tuế khảo lại phải trở vào tư quá!"

Minh Vân xưa nay vô cùng yêu thích vị sư đệ này, lập tức an ủi hãn một phen lại hỏi: "Việc này đệ có bẩm báo với Cảnh Tiêu sư tổ không?"

Minh Tâm gật đầu, khóc càng thêm lợi hại: "Cảnh Tiêu sư tổ mắng đệ một trận, sau đó mới nói là nếu như năm nay đại thắng trong kỳ tuế khảo của Thái Thanh Linh Thánh Cảnh thì giảm cho ba tháng tư quá. Cảnh Tiêu sư tổ chẳng giúp đệ tử của mình chút nào, đệ thật sự không còn cách nào khác, mới lén chạy tới đây tìm sư huynh hỗ trợ."

Minh Vân lại an ủi Minh Tâm vài câu, nói là hãn trời sinh hiếu động, tĩnh thất tư quá có lợi rất lớn cho việc tăng tiến tu vi của hãn, bảo hãn không cần lưu ý tới những chuyện này v.v... sau đó trầm ngâm nói:

" Thái Thanh Linh Thánh Quyết của đệ đã tu luyện tới mức đại viên mãn, muốn thắng trong kỳ tuế khảo nào cũng không quá khó khăn. Như vậy đi, chỗ này của ta có một chút Huyền Hoàng Sa, ba tờ Phong Sa Phù, đảm bảo đệ thắng được 3 trận."

Lúc này đến phiên Minh Tâm thất kinh, nói:

"Huyền Hoàng Sa? Sư huynh, cái này không thể được!"

Huyền Hoàng Sa là linh vật vô cùng khó kiếm, chỉ sinh trưởng ở nam man, nếu như có nó hỗ trợ tu luyện Thái Tuyền Phong Đại Ngũ Hành Kiếm quyết, thì có công hiệu to lớn.

Mà muốn thi triển được Phong Sa Phù, ít nhất tu vi cũng phải đạt tới Thái Thanh Chân Thánh cảnh với tu vi của Minh Tâm hiện nay, phải đem Huyền Hoàng Sa hòa vào trong nước, mới có thể thi triển được.

Tuế khảo so đấu qua các năm, chẳng qua chỉ là hư danh chứ không có thực lực gì mấy. Các đệ tử trẻ tuổi mới nhập môn đạo hạnh tương đối thấp, phân thắng bại thường quyết định vào pháp bảo, phù chú.

Nhưng mà các phù chú này phải do đệ tử tự chế, bởi vậy thi đấu của các đệ tử cấp thấp biến thành so đấu xem mình có bao nhiêu tiền vốn. Kết quả phụ thuộc chính vào tiền vốn đó. Mới chỉ nhập môn ở cấp thứ hai Thái Thanh Linh Thánh Cảnh mà trong lúc tỷ thí đã dùng tới Huyền Hoàng Sa, cho dù tính thế nào đi nữa, cũng vẫn là thua thiệt.

Thế nhưng Minh Vân chỉ mỉm cười, nói:

"Linh tài tiên vật, cho dù có trân quý hơn nữa cũng chỉ là vật ngoài thân, không thể coi nó như tu vi của bản thân. Cơ Băng Tiên hôm qua đã bước chân vào Thái Thanh Huyền Thánh cảnh. Chúng ta cùng nhau nhập môn, vậy mà hẵn lại vượt trên ta một giai, đúng là ta không thể so sánh được. Có Huyền Hoàng Sa, ta cũng chỉ có khả năng thắng được Lý Huyền Chân và Thượng Thu Thủy, nhưng không có Huyền Hoàng Sa thì ta cũng chưa chắc thất bại. Ta đã quyết định trong kỳ tuế khảo năm nay sẽ không dùng bất cứ pháp bảo nào, chỉ dựa vào ba thức Thanh Phong kiếm đấu với đồng môn các mạch. Cho nên Huyền Hoàng Sa đệ cứ việc dùng."

Minh Tâm vành mắt vừa đỏ lên, thấp giọng nói: "Tạ ơn Minh Vân sư huynh!"

Minh Vân cười cười, nói: "Ta và đệ vốn là đồng môn, cần gì phải nói tới hai chữ tạ ơn? Được rồi, ta nghe nói Ân Ân sư muội mấy hôm trước có được một thanh Thiên niên thiết mộc kiếm, đệ đi mượn nàg dùng đi. Dù sao nàg cũng chẳng thẳng được mấy trận, dùng tới linh kiếm bậc này cũng chỉ vô dụng. Hơn nữa nếu như Cảnh Tiêu sư tổ cũng biết việc này, thì có mượn nó dùng cũng không sao."

Nhưng Minh Tâm lại nói:

"Sư huynh! Đệ đã tới tìm Ân Ân sư tỷ mượn kiếm, nhưng mà khi tỷ ấy nghe nói tới mấy chữ Thiên niên thiết mộc kiếm, thì nổi giận dùng dùng trực tiếp đánh đệ bay ra ngoài!"

Minh Vân thì lấy làm kinh hãi nói: "Lại có chuyện này? Quên đi, đệ đừng nóng vội, ngày mai ta sẽ mượn muội ấy cho, ta cũng muốn biết xem là đã xảy ra chuyện gì."

Lúc Minh Tâm rời đi, Minh Vân bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện dạn dò: "Sư đệ, ta nghe nói Kỷ Nhược Trần đã tiến vào Thái Thanh Linh Thánh Cảnh. Trong tuế khảo đệ tỷ đấu với hắn, đừng có vọng động sử dụng Đại Ngũ Hành Kiếm quyết. Đệ vẫn chưa khống chế không được Ngũ Hành Kiếm khí!"

Minh Tâm vàng dạ rời đi.

...

Lúc này, Trương Ân Ân đang ở trong thư phòng nổi giận, trải qua một lần đập phá vừa rồi, những người xung quanh sợ hãi không dám bước ra khỏi phòng, sợ tới mức run rẩy cả người.

Sau khi Trương Ân Ân hung hăng phát tiết nổi tức giận, giơ tay lên chỉ vào mấy nha hoàn quát lớn:

"Các người nghe cho rõ, sau này bất kể là ai, chỉ cần dám ở chỗ của ta nhắc tới mấy chữ Thiên niên Thiết Mộc kiếm, đều sẽ bị ta dùng loạn côn đánh! Bây giờ các người ra ngoài, không có sự cho phép của ta, không ai được phép vào hậu viện!"

Dứt lời, Trương Ân Ân vung tay áo, đá văng cửa thư phòng, đi về phòng ngủ ở hậu viện.

Cho tới khi vào phòng, sự tức giận của nàng vẫn chưa giảm xuống đi tới trước bàn trang điểm, nặng nề ngồi xuống. Nhưng mà cái móng nàng vừa chạm vào ghế, thì đã kêu “A” một tiếng đau đớn, bật lên.

Lần này nàng cẩn thận nhiều hơn, tay trái vịn ghế ngồi xuống, dung nhan như hoa như ngọc hiện lên ở trong gương đang nghiêng răng nghiêng lợi, trông có phần hung dữ. Thế nhưng Trương Ân Ân bất chấp, nàng hung hăng chỉ vào gương, cắn răng nói: "Đại thù sau này sẽ được trả gấp bội. Kỷ Nhược Trần, người chờ đó cho ta!"

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Tuổi Khảo 2

Lúc này thời tiết đã sang đông giá rét vô cùng, Thái Thượng Đạo Đức Cung luôn bao phủ một tầng khói mây nhàn nhạt, nhưng đám mây này chính là do trận pháp ngưng tụ mà thành có thể hút linh khí đười hằm ý... Chúng không phải là mây khói trần tục.

Màn đêm mới buông xuống tiên vân, sương mù ở Thái Thượng Đạo Đức Cung bỗng nhiên di chuyển, từ trong đó có một nữ tử như khói nước bay ra. Nàng đi dọc theo con đường ở Ngọc Thanh sau đó lại rẽ trái chuyển hướng đi lên đường nhỏ của Đan Nguyên Cung.

Đột nhiên mây ở phía trước cũng tán đi, dần dần hiện ra thân ảnh của một đạo sĩ còn trẻ, chặn đường đi của nàng. Đạo sĩ kia cao lớn tuần lã, trông chưa tới hai mươi tuổi đứng chấp tay, uy áp tự nhiên sinh ra. Sắc mặt hãn như ngọc, da thịt hiện quang mang hiển nhiên tu vi không thấp.

Người tu đạo có tu vi tới mức này, hầu như đã có thể trú nhan, nhìn bề ngoài thì không cách nào phân biệt được tuổi tác.

Cước bộ của nàng lập tức dừng lại im lặng nhìn đạo sĩ kia không nói một lời chờ hãn nhượng đường.

Thanh niên đạo sĩ kia đứng đối diện với Hằm Yên một lúc lâu, cười khổ một tiếng. mở miệng nói: "Hằm Yên, gần đây có tin đồn muội cùng với một đệ tử của Thái Thượng Cung tên là Kỷ Nhược Trần rất thân cận. Chuyện này có thật hay không?"

Hàm Yên vẫn nhàn nhạt, nói: "Nói thế nào thì biết vậy, không tin cũng được."

Thanh niên đạo sĩ kia có sắc mặt vốn hòa nhã, nhưng lập tức cau mày nói: "Thế nhưng Ngọc Huyền chân nhân đã mấy lần ở Thái Thượng Đạo Đức Cung giảng bài cho cả muội và hân, tu vi của muội và Kỳ Nhược Trần cách xa nhau, cần học cái gì mà cùng nhau tu luyện? Ta thấy Ngọc Huyền chân nhân làm như vậy là có dụng ý khác, chân nhân có nói gì với muội không?"

Hàm Yên đạo:

"Sư mệnh tuy rằng khó cãi, nhưng Hàm Yên tự có chủ trương. Về phần Ngọc Huyền sư tổ giao phó cái gì, thứ cho không thể phụng cáo."

Thanh niên đạo sĩ biến sắc, hiển nhiên là tức giận, nhưng vẫn đang ôn hòa nói: "Hàm Yên, gần đây muội có chút thay đổi. Trong khoảng thời gian này ta đã nhiều lần tìm muội nhưng muội không chịu gặp ta, lần này ta phải chờ muội trên đường về cung nửa ngày, mới gặp được muội. Có chuyện gì vậy? Là vì Ngọc Huyền chân nhân phân phó, hay là vì Kỳ Nhược Trần?"

Những câu về sau, tâm tình của hân có chút kích động, hân bước tới chỗ của Hàm Yên. Hàm Yên vung bàn tay nhỏ nhắn lên, từ trong hư không xuất hiện ba mũi thủy tiễn, bắn tới trước mặt hân. Thanh niên đạo sĩ kia nhất thời dừng bước. ngạc nhiên nhìn Hàm Yên.

Cả người Hàm Yên được bao phủ trong màn hơi nước nhàn nhạt, sắc mặt của nàng đậm nhạt, trong người ẩn chứa hàm ý.

Nàng chậm rãi thu hồi bàn tay, nói:

"Không có gì ngoài đại đạo, trong lòng ta cũng chẳng có gì khác, xin chớ quấy nhiễu ta."

Thanh niên đạo sĩ kia nhìn chăm chăm vào Hàm Yên, nói từng câu từng chữ: "Hàm Yên, muội tuyệt tình như thế sao?"

Thanh âm của Hàm Yên vẫn phiêu đẳng như cũ, nói:

"Đại đạo vốn vô tình tại sao lại nói tới tuyệt tình? Tiền đồ của sư thúc rất tốt, sao có thể mắc sai lầm trong chữ tình mà hủy đi tiền đồ của mình? Thời gian đã không còn sớm. Ngọc Huyền sư tổ có chuyện tìm ta, Hàm Yên phải quay về Đan Nguyên Cung. Sư thúc xin hãy quay về núi nghỉ ngơi, thứ cho Hàm Yên không tiễn."

Nghe tới sư thúc hai chữ, sắc mặt của thanh niên kia đại biến, hai tay run run chỉ vào Hàm Yên, nhưng không nói được gì, lắp bắp: "Tốt, Tốt!"

Hắn bỗng nhiên bay lên, xoay người đi về hướng Mạc Kiên Phong chìm trong mây khói.

Hàm Yên từ từ cất bước, mang theo mây khói nhàn nhạt, đi về hướng Tác Kiều của Đan Nguyên Cung. Sắc mặt nàng vẫn bình thản như nước, giống như chưa từng có chuyện gì phát sinh.

Lúc này Ngọc Huyền chân nhân không ở Đan Nguyên Cung, mà đang ở Hi Di điện của Thái Thượng Đạo Đức Cung cùng các mạch chân nhân đàm luận.

Không khí trong Hi Di điện thoáng mát, mây khói mơ hồ, không biết có phải do các vị chân nhân tụ lại không. Lúc này Tử Vân chân nhân vuốt râu nói: "Thương thế của Nhược Trần không đáng ngại, chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là xong, nhưng mà ta có một việc đã nghiên cứu mãi mà không ra."

Tử Vân chân nhân dồn toàn bộ tinh lực cho đan đỉnh, y lý được học đối với hắn mà nói chỉ là việc nhỏ mà thôi. Điều có thể làm cho Tử Vân chân nhân nghiên cứu không ra, thì thực sự là hiếm có.

Tử Vân chân nhân trước tiên liếc mắt nhìn Cảnh Tiêu Chân Nhân chậm rãi nói:

"Ngực phải của Nhược Trần trúng một kiếm của Thiên Niên thiết mộc kiếm, nhưng chẳng qua chỉ là bị tổn thương da thịt, không đáng lo ngại. Căn cứ theo sự hồi báo của Nhược Trần và những điều mà các vị chân nhân tự điều tra ở trên Chú Kiếm Thai thì người hạ thủ dường như đã dùng Thái Cực Thiên Cương Tiên Quyết của Trọng Lô Phái. Nhưng căn cứ vào việc kinh mạch của Nhược Trần bị thương thì chân nguyên của người đó phải vô cùng mạnh, đó cũng là điều mà ta nghĩ mãi cũng không ra. Thái Cực Bắc Đẩu Tiên Quyết tuy rằng hung lệ bá đạo, nhưng bản thân của nó thô ráp, không thể tổn thương tới kinh mạch của người khác được."

Mấy vị chân nhân nhìn nhau. Tử Vân chân nhân còn không biết kinh mạch của Nhược Trần bị tổn thương như thế nào, thì đối với những người ít nghiên cứu đan đỉnh như họ, tự nhiên là nghĩ không ra.

Tử Dương chân nhân ho khan một tiếng, vuốt râu nói:

"Thái Cực Thiên Cương Tiên Quyết chẳng qua chỉ là tâm quyết sử dụng chân nguyên, dùng Tam Thanh Chân Kinh của chúng ta sử dụng tiên quyết này cũng không khó. Chúng ta điều tra không ra kết quả, thì đương nhiên người này sẽ là gian tế trong Đạo Đức tông. Mấy năm gần đây chúng ta thu đồ đệ tương đối nhiều, thường chỉ hỏi thiên tư, không căn vặn lai lịch nhân phẩm, đây đúng là một chuyện lớn."

Các vị chân nhân liếc mắt nhìn nhau, ai nấy đều không nói gì. Ngụ ý của Tử Dương chân nhân vô cùng rõ ràng, thu đồ đệ nhiều mà không xét, đương nhiên là tốt xấu lẫn lộn, cài mấy người gian tế vào đương nhiên là dễ dàng. Thế nhưng căn nguyên của chuyện thu đồ đệ mà không xét, là bắt nguồn từ việc tranh chấp giữa các mạch, mấy ai chẳng muốn có được đệ tử trẻ tuổi thiên tư tốt.

Lúc này Bắc Cực cung Thái Ấn chân nhân bỗng nhiên hừ một tiếng, nói: "Người tranh ta đoạt, thu đồ đệ có thể xét hay sao? Việc này chẳng cần nói ai mà không rõ ràng."

Hắn mới nói xong câu này, sắc mặt của mấy vị chân nhân đều có chút xấu hổ, chỉ vì Bắc Cực cung xưa nay không tham gia vào sự tranh chấp giữa các mạch, cho nên lần này Thái Ấn chân nhân đâm vào chỗ đau của họ, họ cũng không dám nói gì.

Từ Dương chân nhân gật đầu, lại hướng Tử Thanh chân nhân hỏi: "Chuyện gian tể, có gì tiến triển không?"

Hóa ra khi Kỷ Nhược Trần trọng thương ngã xuống được các đạo trưởng tuần tra phát hiện, lập tức báo cho chân nhân các mạch. Thần thông của tám vị chân nhân, như thế nào chứ?

Chỉ cần dạo một vòng ở Chú Kiếm Thai là lập tức hiểu được đầu đuôi sự việc, sau đó an bài thân tín bí mật điều tra ở trong tông, tới rạng sáng thì phát hiện một nữ đệ tử bị nghi ngờ là biết sử dụng Thái Cực Thiên Cương Tiễn Quyết.

Nàng cực kỳ cảnh giác, vừa phát hiện được tình thế không ổn, là uống thuốc tự sát. Chờ khi các vị chân nhân chạy tới thì đã hồn tiêu phách tán từ lâu.

Đạo hạnh của nàng không cao, chắc chắn không thể phát huy hết uy lực của Thái Cực Thiên Cương Tiễn Quyết, gian tể chân chính là người khác.

Cho nên Tử Thanh chân nhân lập tức đem thi thể nàng về Tu La điện, tự mình lập đàn làm phép, muôn từ Cửu U Thập Địa cầu dẫn hồn phách của nàng về chất vấn.

Lúc này thấy Từ Dương chân nhân hỏi, Tử Thanh chân nhân chỉ lắc đầu. Hồn phách của nữ đệ tử kia cầu không được, cho nên manh mối của chuyện

này bị mất hoàn toàn.

Các vị chân nhân đều trầm mặc không nói, mặt lạnh như sương. Đạo Đức tông thế lực hùng mạnh, các vị chân nhân đều là những nhân vật thái sơn bắc đẩu, nay bị chơi một vở, trong lòng tức giận không ngớt.

Ngọc Hư chân nhân lãnh đạm nói:

"Nếu như người hạ thủ là người biết Thái Cực Thiên Cương Quyết của Trọng Lô Phái, vậy thì hãy để cho Trọng Lô Phái giao hung thủ ra đây là được. Nếu bọn họ dám không giao người, hừ, tiên khí phi kiếm của tông ta chẳng nhẽ lại không biết trăm yêu trừ ma?"

Ngọc Hư chân nhân vừa nói ra câu đó, các vị chân nhân lập tức phụ họa.

Tử Dương chân nhân thấy vậy, vuốt râu nói:

"Đạo Đức tông xưa nay lấy đức phục người, nhưng đối với yêu ma cũng biết dùng thủ đoạn sấm sét. Ngọc Hư chân nhân nói cũng đúng, như vậy đi, ngày mai ta sai người thông báo cho Trọng Lô Phái, hạn bọn họ trong vòng một tháng phải giao người. Nếu như không giao, thì đợi người của chúng ta quang lâm là được rồi."

Việc đã quyết định xong, các vị chân nhân lập tức rời đi. Thái Cực Thiên Cương Quyết nếu có thể dùng Tam Thanh Chân Kinh thì triển, thì người đó nhất định phải biết tâm pháp chân nguyên của bản phái.

Nhưng các vị chân nhân cũng không đề cập tới chuyện khúc chiết này nữa.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Tuế Khảo 3

Trong nháy mắt, thời gian đã tới mồng 10 tháng giêng. Lúc này ở trên Tây Huyền Sơn đang có tuyết lớn, nhưng mười hai ngọn núi ở xung quanh Mạc Kiền Phong vẫn xanh mướt, khí khái hiên ngang phong cảnh giống như đang ở miền nam.

Sáng sớm hôm đó, trên Thanh Âm các của Thái Thượng Đạo Đức Cung vang lên 12 tiếng chuông dài, tượng trưng cho thời gian lưu chuyển... đã qua được một năm.

Khi trời hừng đông, thần vụ tản đi, trong Thái Thượng Đạo Đức Cung có rất nhiều đội đạo sĩ dưới sự chỉ huy của các đạo trưởng bay tới các nơi thi tài, không khí trang nghiêm tĩnh lặng. Đợi cho tám vị chân nhân lập đàn dâng hương, cầu chúc thiên địa xong, tuế khảo mỗi năm một lần của Đạo Đức tông chính thức bắt đầu.

Tuế khảo của Đạo Đức tông chỉ áp dụng với đệ tử trẻ tuổi, chưa tu luyện xong Thái Thanh Cửu Cảnh. Nói là đệ tử trẻ tuổi nhưng do Tam Thanh Chân Kinh thần thông vô cùng, độ khó của mỗi cảnh giới đều vượt xa nhau.

Tuy nói Đạo Đức tông thu nhận đệ tử đều có tư chất tốt, là những người có duyên với tu đạo, khi 5, 6 tuổi đã bắt đầu tu luyện, nhưng vẫn còn rất nhiều người đã 20 tuổi rồi mà vẫn phải tham gia tuế khảo.

Căn cứ vào cảnh giới của đệ tử tham gia tuế khảo, họ sẽ được phân chia thi tài ở những lạc viện khác nhau. Trong Thái Thượng Đạo Đức Cung, đệ tử các mạch mặc trang phục không giống nhau, yên lặng nghe đạo trưởng đọc tên.

Thái Thanh Chí Thánh cảnh tu luyện cực kỳ dễ dàng, đệ tử ngu dốt tới đâu cũng chỉ mất một, hai năm là hoàn thành.

Kỷ Nhược Trần thân hình cao lớn, trông như một thiếu niên 18 tuổi. Hắn đứng trong đám tiểu đạo sĩ mới 12 tuổi đương nhiên là vô cùng khó coi.

Nhưng mà loại chuyện này đã thành thói quen với hắn, khi còn làm tiểu nhị ở Long Môn khách sạn, có loại ủy khuất nào mà hắn chưa từng trải qua? Chưởng quỹ đã từng nói đại trượng phu có được giãn được, chúng ta tuy rằng không phải đại trượng phu, nhưng vẫn có giãn được như họ.

Dưới vô số ánh mắt soi mói, Kỷ Nhược Trần vẫn bình thản ung dung kiểm tra mộc kiếm phù chú mang theo, giống như bên cạnh chẳng có ai cả.

Lúc này Vân Phong đạo trưởng từ ngoài cửa viện đi vào, trực tiếp đi tới trước mặt Kỷ Nhược Trần, cười hỏi:

"Nhược Trần, người mới bước vào Thái Thanh Linh Thánh cảnh, đạo hạnh của các đối thủ đều cao hơn người, có cảm giác gì khẩn trương hay không?"

Kỷ Nhược Trần lắc đầu, nói:

"Không có, tu luyện là do mình, người bên ngoài tu luyện nhanh hay chậm có quan hệ gì tới đệ tử cơ chứ?"

Vân Phong đạo trưởng gật đầu, tán dương nói: "Khó mà có người không coi trọng thắng bại như người, thật đúng là hợp với việc tu đạo."

Nói xong, hắn lại nhìn xung quanh, trong sân toàn là những hài tử, vì vậy hắn hạ thấp thanh âm của mình một chút, vỗ vỗ Kỷ Nhược Trần, nói: "Người chuyên tâm thi thố, đừng lo lắng nhiều."

Có một số sư huynh thiên tư bẩm độn, 6 tuổi cầu đạo, 49 tuổi mới vượt qua tuế khảo, người tuy rằng nhập đạo chậm, nhưng tiến cảnh lại nhanh hơn các đệ tử khác nhiều lắm, chỉ cần chuyên cần tu luyện, thành tựu ngày sau sẽ không thể đoán trước được." Nhược Trần đáp ứng. Vân Phong đạo trưởng thấy thời gian đã tới, dặn dò hẩn một hai câu, rồi xoay người rời đi.

Tòa lạc viện này có tên là Triều Âm Uyển, xây dựng theo lối tam tiến tam xuất, lầu chính bốn tầng, nằm trong góc của Thái Thượng Đạo Đức Cung, rộng rãi mà hẻo lánh, rất thích hợp làm nơi thi thố của đệ tử trẻ tuổi. Những đệ tử có cảnh giới cao hơn đều có thể tự thân chế phù chú có uy lực không nhỏ, nơi tuế khảo của bọn họ phải thiết lập trận pháp cấm chế, hoặc là rời về phía hậu sơn.

Lúc này ba vị đạo trưởng chủ khảo đang ngồi ở trên lầu, hai bắt tay kiểm tra danh sách đệ tử lần cuối, xem nhân số có phù hợp hay không.

Đạo trưởng chủ khảo vốn định hô là tuế khảo bắt đầu, thì cửa hậu điện đột nhiên mở ra, Tử Dương chân nhân chậm rãi đi đến.

Hắn cuống quýt buông bút xuống đi tới phía trước hành đại lễ, nói: "Đệ tử không biết Tử Dương chân nhân đến, không thể nghênh tiếp. Xin chân nhân giáng tội."

Tử Dương chân nhân vung tay lên, mỉm cười nói:

"Không sao, người đi chủ trì tuế khảo đi, ta tự mình lên lầu quan sát là được rồi."

Chủ khảo đạo trưởng thất kinh, tuế khảo chính là nơi các vị chân nhân khảo sát đệ tử trẻ tuổi. Đạo Đức tông đệ tử mặc dù đông, nhưng thường thì 14, 15 năm mới có chân nhân tới xem một lần.

Những nhân vật kinh tài tuyệt diệu như Cơ Băng Tiên, Lý Huyền Chân, Thượng Thu Thủy và Minh Vân gia nhập Đạo Đức tông từ 9 năm về trước.

Chỉ trong vòng một năm, 4 người họ đã có thành tựu, thanh thế như vậy đã lâu không thấy rồi, năm đó các vị chân nhân đều ở đây xem bốn người tuế khảo.

Đối với những đệ tử đạo hạnh dưới Trúc Cơ tam cảnh của Thái Thanh quyết, có xem cũng chẳng nhận ra điều gì.

Giống hôm nay Tử Dương chân nhân là tôn sư của môn phái lại đột nhiên tới xem đệ tử Linh Thánh Cảnh tuế khảo, đạo trưởng chủ khảo mặc dù đã sống tới 55 tuổi nhưng chưa từng gặp bao giờ.

Khi sự kinh ngạc trên mặt của hắn còn chưa hết, thì ngoài cửa lại có một người đi vào. Đạo trưởng chủ khảo vừa mới bò dậy, lại “bịch” một tiếng quỳ xuống hành đại lễ, nói:

"Không biết Thái Vi sư tôn giá lâm, đệ tử Chân Quan không nghênh đón từ xa. Mong sư tôn giáng tội!"

Hóa ra người bước vào chính là Thái Vi chân nhân, đạo trưởng chủ khảo Chân Quan chính là đệ tử của Thái Vi nhất mạch, đồng thời cũng là đệ tử chân truyền.

Thái Vi chân nhân vung tay lên, chỉ nói "Đứng lên đi, rồi bắt chuyện với Tử Dương chân nhân. Hai người sóng vai đi lên lầu.

Cho tới khi bóng hai người biến mất ở cuối thang lầu, Chân Quan đạo trưởng mới đứng dậy, trong lòng kinh nghi bất định. Hắn còn đang suy nghĩ xem, tại sao chỉ là tuế khảo của đệ tử mới nhập môn lại có hai vị chân nhân tới xem, thì ngoài cửa lại có một tiếng vang nhỏ.

Chân Quan cả kinh, xoay người như gió, nhưng vừa nhìn thấy người tới, lại lập tức quỳ rạp xuống đất, kêu lên: "Không thể nghênh đón Cảnh Tiêu Chân Nhân từ xa. Mong chân nhân giáng tội!"

"Không sao!"

Trương Cảnh Tiêu vung tay lên, tự mình đi lên lầu, Chân Quan kinh hồn táng đờm.. thầm nghĩ: "Hôm nay Minh Vân và Trương Ân Ân cũng tham gia tuế khảo, nhưng Cảnh Tiêu Chân Nhân không đi trợ trận cho ái nữ và cao đồ, chạy tới đây làm gì?"

Tâm trạng của Chân Quan càng lúc càng mất bình tĩnh, chậm rãi đứng dậy, nhìn thang lầu mà ngẩn người.

Lúc này cửa điện lại có một tiếng vang nhỏ. Chân Quan cả người run lên, không kịp ngẩng đầu, cả người lập tức quỳ xuống, miệng nói: "Cung nghênh chân nhân!"

Người tới lúc này là Cố Thủ Chân Chân Nhân! Sau một lúc ngạc nhiên, hăn mới nhìn Tử Vâm chân nhân nói:

"Tử Vân đạo huynh đạo cơ của ta có gì không ổn hay sao?"

Tử Vân vuốt râu nói:

"Thủ Chân Chân Nhân cả người trầm ổn, bảo quang không hiện, tiên khí nội liễm không phát, đạo cơ đâu chỉ có vững chắc, mà là đã có tiến cảnh."

Lúc này trong hai vị chân nhân phía sau lại có một người nói: "Chân Quan này đạo hạnh không sâu, sao lại nhạy cảm như vậy được, có thể nhận biết được khí tức của Thủ Chân chân nhân. A, xem ra túc duyên tuệ căn của hăn mới hiển, sẽ trở thành người mang tài lớn."

Chân Quan quỳ trên mặt đất không dám ngẩng đầu, nghe thấy câu nói khích lệ như vậy, trong lòng vui mừng vô cùng nói nhanh như máy: "Đa tạ Ngọc Huyền chân nhân khích lệ!"

Ở trước mặt ba vị chân nhân. Chân Quan không dám ngẩng đầu, bỗng lại nghe một người nói:

"Hiếm khi ba vị chân nhân lại tới chỗ này, chúng ta cùng nhau lên lầu đi!"

Nghe thanh âm này thì đúng là của Ngọc Hư chân nhân.

Khi có tiếng chuông từ xa truyền tới Chân Quan mới bị kinh động, hẩn biết tuế khảo đã bắt đầu. Hẩn đứng dậy, đầu óc cảm thấy mơ mơ màng màng, vẫn còn chưa hiểu được có chuyện gì xảy ra.

Khi hẩn quay đầu lại, thấy hai vị sư đệ của mình vẫn quỳ ở dưới đất, không dám đứng dậy.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Tuế Khảo 4

Chân Quan chỉ cảm thấy chân nguyên trong người cuộn trào mãnh liệt như thủy triều, lúc cao lúc thấp, tim của hắn đập thành thạch. Suy nghĩ thì mộng lung, tinh thần thì chấn động.

Phải biết rằng môn hộ của Đạo Đức tông cực kỳ khổng lồ, quy củ thâm nghiêm, hắn nhập tông đã gần được 50 năm rồi mà vẫn chưa được đối mặt với 7 vị chân nhân bao giờ.

Các vị chân nhân ai nấy đều có khả năng khoáng thế, lúc này tập trung đầy đủ trên lầu, có thể ở gần các vị mây canh giờ, có khi mình lại nhiễm linh khí, tu vi có khả năng thăng tiến.

Hắn suy nghĩ lung tung một phen, bẻ đầu ngón tay nửa ngày, mới xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán lẩm bẩm:

"Bát mạch chân nhân lại tới 7 vị, rất may, rất may là Thái Ấn chân nhân không tới."

Chân Quan lời còn chưa dứt, phía sau bỗng nhiên vang lên một thanh âm: "Ta không thể tới sao?"

Chân Quan bạch một tiếng, lại quỳ rạp xuống đất, liên thanh nói: "Đệ tử không có ý này! Mong Thái Ấn chân nhân thứ tội! Thứ tội!"

Trong lúc vội vã, tâm trạng lại bị kinh hãi, phương hướng quỳ của Chân Quan cũng bị sai, cái mộng lại chống vào Thái Ấn chân nhân. Thái Ấn chân nhân nặng nề hừ một tiếng, phất ống tay áo một cái tự mình đi lên lầu.

Trên lầu 4, bảy vị chân nhân đã an tọa từ lâu, lúc này thấy Thái Ấn chân nhân cũng tới, Tử Dương chân nhân cười nói:

"Ta đã nói Thái Ấn chân nhân cũng tới. Thủ Chân Chân Nhân lần này thua rồi."

Thái Ấn hừ một tiếng, đạo:

"Bảy vị chân nhân đều đã đến, ta sao có thể không đến? Nếu như không đến, thì sao biết ở đây có gì... cổ quái hay không?"

Chư vị chân nhân đều biết Thái Ấn tính tình cổ quái, lập tức mỉm cười. Thái Ấn cũng không nói nhiều, tự mình tìm một chỗ ngồi, ngưng thần tĩnh khí chờ tuế khảo bắt đầu.

Lúc này ở tầng 2, Chân Quan đã kêu hai vị sư đệ của mình lên, ba người ngồi ở trước đài. Chân Quan chỉ tay lên trên lầu, cố gắng nói thật nhỏ: "Hai vị sư đệ, tám vị chân nhân đều ở trên lầu, các đệ xem, thanh thế lớn như thế này, là tại sao vậy?"

Hai vị đạo trưởng ở bên trái bên phải đều đổ mồ hôi lạnh, lúc này chợt nghĩ ra một chuyện, đưa tay chỉ xuống dưới sân. Chân Quan nhìn theo ngón tay của hã, thì thấy Kỷ Nhược Trần đang đứng giữa đám hài tử ở dưới hành lang, trông như hạc giữa bầy gà.

"Người này... tên là Kỷ Nhược Trần phải không?"

Chân Quan nhìn danh sách trong tay, thấp giọng hỏi:

"Nghe nói thiên tư của hã rất tốt, mới 4 tháng đã tu luyện thành công Thái Thanh Chí Thánh cảnh. Nhưng mà hã vẫn còn kém xa so với mấy người Lý Huyền Chân, lại càng không thể so sánh với Cơ Bằng Tiên và Bá Dương sư diệt năm đó. Vậy thì hã có cái gì có thể khiến các vị chân nhân coi trọng như vậy?"

Một sư đệ cười lạnh, nói:

"Chân Quan sư huynh thật là hồ đồ, các vị chân nhân thần thông quảng đại, tâm tư của các vị chúng ta làm sao có thể đoán ra? Hơn nữa đệ thấy chúng ta đạo hạnh thấp kém, tầm nhìn hạn hẹp, sao có thể biết Kỷ Nhược Trần thiên tư thế nào? Đệ nghe nói Kỷ Nhược Trần thụ nghiệp của cả 8 vị chân nhân. Vinh quang bậc này, trong đám đệ tử có ai từng có hay chưa? Hiện giờ Cơ Bằng Tiên cũng đang tuổi khảo, nhưng tám vị chân nhân có ai đi xem đâu, các vị đột nhiên tập trung ở chỗ này, ngoại trừ vì Kỷ Nhược Trần ra, thì còn có thể vì ai khác nữa cơ chứ?"

Chân Quan bỗng nhiên tỉnh ngộ, xấu hổ nói:

"Vẫn là sư đệ nhìn xa ai, hiện tại tám vị chân nhân đều ở trên lầu xem, ta cũng sợ nhận nhầm người, sẽ có hậu quả không tốt. Nếu như vậy thì ta cũng không cần tính toán làm gì nữa. Kỷ Nhược Trần mới vừa bước chân vào Thái Thanh Linh Thánh cảnh, có đạo hạnh kém nhất trong số đệ tử. Kết quả tỉ võ lại thể hiện trước mặt bao nhiêu người, chúng ta cũng chỉ đành bất lực. Nhưng bốn thứ tạp thuật: Giảng kinh, đồ phù, giảng đạo, tạp thuật, cho dù hãn không làm đúng, nhưng cũng cho hãn xếp thứ nhất của Thái Thanh Linh Thánh cảnh."

Thấy hai vị sư đệ gật đầu, Chân Quan lại dặn dò chuyện này là chuyện quan trọng đại, sau này tuyệt đối không thể tiết lộ phong thanh ra ngoài.

Sau đó Chân Quan gọi một đạo nhân mập mạp, phân phó một câu, đạo nhân kia tập tức đi ra trước sân của tầng 2, vận chuyển chân nguyên, cao giọng nói: "Tuế khảo. Bắt đầu!"

Tiếng của đạo sĩ mập mạp như chuông khánh, âm thanh quần quanh trong viện không tản đi, giống như nước thủy triều dâng lên, hạ xuống bất định.

Trên lầu 4, Thái Ân chân nhân bỗng nhiên mở mắt, cười lạnh một tiếng, nói: "Cái tên Chân Quan quả nhiên có trí thông minh. Ngọc Huyền chân nhân pháp nhãn cũng không kém, công phu nhìn người đúng là đứng đầu của Đạo Đức tông."

May là Ngọc Huyền chân nhân đạo hạnh thâm hậu, vừa nghe xong câu nói trên ngọc diện đã có chút hồng, đạo bào không gió tự phát phơ.

Nàng ngồi như đóng đinh trên ghế, không nhúc nhích, chỉ giương mắt nhìn bầu trời, giống như bỗng nhiên biến thành một pho tượng điêu khắc.

Sau một lúc lâu, Ngọc Huyền chân nhân mới từ từ nói: "Thái Ân chân nhân nói thế không đúng. Chân Quan chính là đệ tử của Thái Vi chân nhân, cho nên nói người mắt sáng như đuốc phải nói tới Thái Vi chân nhân mới đúng.

Thái Vi chân nhân ngồi ngay ngắn bất động qua hồi lâu, mới chậm rãi hừ một tiếng. Thanh âm cũng không phải là lớn, nhưng ẩn chứa sấm sét.

Kỷ Nhược Trần đợi chưa được bao nhiêu lâu, thì đã thấy đạo trưởng gọi tới tên mình, cùng hơn 10 hài tử khác đi vào trong sương phòng.

Tuế khảo của Đạo Đức tông phân thành thi văn và thi võ. Văn thì thi giải kinh, đồ phù, giảng đạo, tạp thuật bốn hạng. Thi võ thì đơn giản hơn nhiều, trực tiếp thi thí trong sân là được.

Giải kinh là việc đạo trưởng chủ khảo chỉ định một đoạn kinh văn, bảo các đệ tử giải thích ý nghĩa của nó. Đồ phù là dùng linh đồ bảo lục vẽ phù, giảng đạo là đạo trưởng chủ khảo ra một đề, sau đó cho các đệ tử phát biểu kiến giải của mình. Tạp thuật thì rất rộng đan đỉnh, quái tượng phong thủy đều ở trong đó.

Lúc này Chân Quan đạo trưởng tự mình đến chấm thi của Kỷ Nhược Trần, hẳn nghĩ Kỷ Nhược Trần xuất thân là Thường Cung nhất mạch của

Tử Dương chân nhân, cho nên đề mục đều có chút liên quan tới Thái Thường cung.

Kỷ Nhược Trần được đủ bát mạch chân nhân chỉ điểm, trên đường cầu đạo tuy rằng ít hơn so với các đệ tử khác một năm, nhưng trả lời có quy củ, dù chưa thể làm cho Chân Quan đạo trưởng có cảm giác kinh hãi nhưng cũng yên bác vượt xa các đệ tử khác.

Trong nháy mắt bốn hạng mục đều đã thi xong bây giờ tới phần tỷ thí. Đãi thi được lập trong đình việc, một cái đình viện lớn được lựa vàng và cờ nhỏ chia thành hơn hai mươi cái đài thi.

Đối thủ của Kỷ Nhược Trần lúc này là một tiểu hài tử chừng 8, 9 tuổi. Đệ tử của Đạo Đức tông tu luyện tới cảnh giới Linh Thánh Cảnh thì đã có thể chuyển hóa chân nguyên thành ngoại lực, những hài tử này trông thì nhỏ bé và yếu ớt, nhưng khi vận khởi chân nguyên thì lực đạo cũng không nhỏ. Nếu như tu luyện tới đại viên mãn, thì lực lượng thậm chí có thể so sánh với một tráng hán.

Hài tử này đạo hạnh không cao hơn Kỷ Nhược Trần bao nhiêu, với lại hẳn có kinh nghiệm thực chiến, bởi vậy mới chỉ hai chiêu ba thức đã bị Kỷ Nhược Trần lừa một cái, rồi đầy bay khỏi đài thi.

Đối thủ kế tiếp của hắn là một nữ đệ tử của Đan Nguyên cung chừng 12. 13 tuổi. Đạo hạnh của nàng cũng đã cao hơn hắn rất nhiều, thân ảnh như tiên, chân đạp sóng mà đi, một kiếm trong tay rung lên không ngớt, khi vung lên thì biến thành những kiếm ánh, trông thì rất đẹp mắt.

Tỷ thí với nàng cho dù là đạo hạnh hay thân pháp của Kỷ Nhược Trần đều kém hơn rất nhiều, bị nàng quay cho vài vòng chân tay luông cuống, không biết nên ứng phó với kiếm ảnh đầy trời như thế nào.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Tuế Khảo 5

Tám vị chân nhân đều giương đôi mắt, nhìn chăm chú vào trường tỷ thí trong sân. Các đệ tử trẻ tuổi trong sân cũng đang kịch đấu, trong hay ngoài trận đều mang tâm lý khẩn trương, nên không ai biết tám vị chân nhân đều ở trên lầu.

Kỷ Nhược Trần đang tỷ thí nhưng hai chân đột nhiên dừng lại, tay thì bấm thần chú, miệng thì tụng chú ý. Nữ hài tử kia sao có thể để cho hãn cơ hội chứ?

Nàng nhanh như chớp vòng qua phía sau của Kỷ Nhược Trần, mộc kiếm như điện điểm vào lưng của hãn.

Chỉ là nơi mũi kiếm đâm vào lại vang lên một tiếng bục bục, hoàn toàn không giống với thanh âm khi kiếm đâm lên một tấm thân máu thịt, mà giống như đâm lên một gốc cây bị mục rữa!

Kỷ Nhược Trần không né tránh thân hình xoay ngược lại, chém thẳng lên mộc kiếm.

Mộc kiếm không thể chịu được lực đạo lớn như vậy, nên “cách” một tiếng bị chém thành hai đoạn. Thiểu nữ kia “a” một tiếng kinh hãi, vạn lần không nghĩ tới kết quả lại là như vậy.

Trong khi nàng đang luống cuống, thì Kỷ Nhược Trần đã xông lên, giơ một ngón tay chỉ vào nàng. Một đợt gió mạnh thổi ập tới trước mặt nàng, trong gió có mang theo vô số tế sa vô hình cực nóng!

Nàng kinh hãi kêu lên một tiếng bị vô số Đan Sa đánh trúng lùi lại mấy bước, ngã ngồi trên trận, hiển nhiên trận này đã thua.

Trên lầu, sắc mặt Ngọc Huyền chân nhân trở nên hết sức khó coi, quay đầu hướng Tử Vân chân nhân nói: "Chúc mừng chân nhân lại sáng tạo ra một tân quyết! Chỉ không biết pháp quyết này tên là gì?"

Tử Vân vuốt râu dài cười nói: "Đây là quyết ta ngẫu nhiên ngộ được từ Thượng Hoàng Kim Lục, đặt tên là Đan Sa Quyết. Chỉ là thứ để chơi, không đáng để Ngọc Huyền chân nhân coi trọng."

Ngọc Huyền hừ một tiếng, nói: "Ta thấy Đan Sa Quyết này vận lực bị đứt quãng chứ không liên mạch. Công dụng chỉ có ở một phía chứ không toàn diện, chỉ sợ là pháp quyết dùng để khắc chế đạo pháp của mạch khác?"

Tử Vân chân nhân ha hả cười, không trả lời, cho Ngọc Huyền chân cũng đành phải cam chịu. Ngọc Huyền chân nhân mặt như sương lạnh, trong khi không biết nói gì, thì trong điện bỗng nhiên lôi quang lóe lên, kèm theo vô số tiếng kinh hô của các hài tử, một đạo lôi điện đã xuất hiện.

"Nhất Khí Kinh Lôi Phù? Làm sao nó có thể chế ra được Thiên Tâm Chính Phù?" Trên mặt Tử Vân chân nhân lộ vẻ kinh ngạc.

Hắn lập tức tỉnh ngộ, quay đầu hướng Thái Vi chân nhân cảm tức liếc mắt, nói: "Người quả nhiên là có thể dứt lòng được!"

Lúc này trước mặt Kỳ Nhược Trần có một đệ tử trẻ tuổi đang nằm, mặt mũi cháy đen, chính là đệ tử Thiên Quan Cung của Tử Vân chân nhân.

Đệ tử này đạo hạnh thâm hậu, tu luyện đã gần tới Linh Thanh cảnh đại viên mãn, nhưng hắn vạn lần không ngờ tới Kỳ Nhược Trần phát tay một cái là có thể xuất ra Nhất Khí Kinh Lôi Phù.

Hắn làm sao có thể đương đầu nổi với oai lực sấm sét của Thiên Tâm Chính Phù? Dính một kích lập tức ngã lăn ra.

Nhìn thấy Kỷ Nhược Trần dùng thủ đoạn của mình thắng được Thiên Quan Cung của Tử Vân chân nhân, Thái Vi chân nhân vẫn ngồi nghiêm chỉnh, làm như không nghe thấy Tử Vân chân nhân nói cái gì.

Trong tim của hắn lúc này đang có sự lo lắng. Kỷ Nhược Trần được người khác dạy cho không ít thủ đoạn, nếu như đệ tử Tư Không cung của mình thua trong tay Kỷ Nhược Trần thì làm sao bây giờ?

Lúc này trong đình viện đột nhiên bốc lên một đoàn hắc vụ, chỉ một lúc sau, lại có một ánh lửa hiện lên, hóa ra Kỷ Nhược Trần lấy hai tờ Huyền Đô Tỏa Hồn Phù và Dương Viêm Phù liên tiếp chiến thắng hai vị đệ tử của Thái Cực cung và Dương Minh cung.

Cho đến lúc này Thái Vi chân nhân mới vuốt râu mỉm cười, sắc mặt hơi ung dung đắc ý.

Đạo hạnh Kỷ Nhược Trần mặc dù thấp nhất, nhưng pháp khí chú phù thực sự lợi hại, lại có thủ đoạn khắc chế đạo pháp các mạch, trong khoảnh khắc đã thắng vô số trận, thế như chẻ tre. Mới chỉ hơi nghỉ ngơi một chút, đối thủ của hắn lần này là một vị đệ tử của Bắc Cực cung.

Bắc Cực cung Thái Ấn chân nhân tinh nghiên đạo tạng, một lòng dốc sức vào căn bản của đại đạo. Đệ tử trong cung của hắn tinh thông đủ các loại học vấn, không giống như các cung khác chỉ có một sở trường riêng.

Lúc này, Kỷ Nhược Trần không biết làm thế nào để khắc chế đệ tử Bắc cực cung, mắt thấy hài tử này khí độ trầm ổn đạo hạnh hơi sâu, hiển nhiên khó đối phó.

Kỷ Nhược Trần hơi hơi trầm ngâm, trong lòng đã có tính toán. Hắn nhìn sắc trời bấm tay niệm thần chú, lại tính toán phương vị một chút, đảm bảo

sau khi thi lễ với đệ tử kia là có thể bắt đầu tỷ thí luôn.

Sau khi đạo trưởng chủ trì ra lệnh một tiếng, Kỷ Nhược Trần thu lại một kiếm trên lưng, lấy ra một cái Bát Quái Bàn màu đen, chân đạp quẻ vị, chạy vòng quanh đệ tử kia.

Trận tỷ thí này vô cùng dài, Kỷ Nhược Trần chỉ thủ chứ không tấn công. Trên Bát Quái Bàn hoá quang lưu động, chân hắc đặt tới quẻ nào, thì chỗ đó sẽ sáng lên.

Đệ tử Bắc Cực cung kia cảm thấy, xung quanh Kỷ Nhược Trần ba thước là một thế giới riêng. Tất cả đã thay đổi đột nhiên nổi gió, bỗng nhiên ngưng trệ, rồi lại có sóng cuộn trào mãnh liệt, khi thì thấy nước ngầm vô số, có thể nói là biến ảo bất định.

Một kiếm của hắc chỉ đâm cách Kỷ Nhược Trần ba thước, đã cảm thấy áp lực tăng lên, phải vận thêm lực lượng mới có thể bảo trì thế kiếm không thay đổi. Kể từ đó, mỗi kiếm đâm ra của hắc phải hao tổn chân nguyên gấp 3 lần.

Mà Kỷ Nhược Trần lại có Huyền Thiết Bát Quái Bàn mượn thiên địa khí, cho nên mất rất ít công sức. Kỷ Nhược Trần chỉ thủ không công, cho dù đệ tử Bắc Cực cung có dụ dỗ như thế nào, hắc vẫn nấp sau tấm Bát Quái Bài không chịu xuất hiện, đương nhiên là định nhìn đối phương hao tổn sức lực.

Trong nháy mắt thời gian đã qua nửa khắc trên mình hai người ai nấy mồ hôi đầm đìa, nhưng thế cục vẫn chẳng chưa phân thắng bại.

Đệ tử Bắc Cực cung kia xuất kiếm càng lúc càng cảm thấy vô lực, trong lòng thầm mắng Kỷ Nhược Trần đề tiện vô sỉ vô số lần, lại dám sử dụng cả loại chiêu số này. Thái Ấn chân nhân sắc mặt có chút khó coi, không nhịn được nói:

"Hóa ra Tiên Thiên Quái Tượng của Thủ Chân Chân Nhân là dùng như thế này."

Cổ Thủ Chân là người hiền hoà không muốn phô trương như các vị chân nhân khác, hần cười nói:

"Nhược Trần có thể bố trí đem Tiên Thiên Quái Tượng vận dụng như vậy, thì ngay cả ta cũng không nghĩ đến, tài trí này không nhiều lắm đâu! Lại nói tiếp Huyền Thiết Bát Quái Bàn này nước lửa không sợ, lại kín đáo, cầm làm thuẫn bài cũng không tồi!"

Lúc này trong đình viện, đệ tử Bắc Cực cung đang nỗ lực đâm ra một kiếm, nhưng lại trúng vào khoảng không, cuối cùng hần không trụ được nữa, chống mộc kiếm mới có thể đứng vững không ngã xuống. Đạo bào của hần toàn là mồ hôi, giống như cá bị vớt lên bờ đang đứng thở dốc, ngay cả cầu xin thua cũng không nói nên lời.

Trái lại, Kỷ Nhược Trần tuy rằng cũng mệt mỏi vô cùng, nhưng mà hần vẫn còn đứng thẳng được, trong thì vẫn có thể đánh một trận nữa.

Dù sao Kỷ Nhược Trần cũng lớn tuổi, phương diện thể lực chiếm tiện nghi hơn rất nhiều.

Sau khi nghỉ ngơi chừng một khắc, Chân Quan lại thét một tiếng ra lệnh hơn 10 đệ tử đem lụa và cờ nhỏ buông xuống. Kỷ Nhược Trần chậm rãi đi vào trong sân, người đứng đối diện với hần hóa ra lại là Minh Tâm.

Trận này đã là trận chung kết, trong hai chỉ có một người thắng, người thắng chính là người vô địch tỷ võ Linh Thánh Cảnh.

Tuy rằng nghỉ ngơi đã được một khắc, lại ăn đan dược bổ sung khí lực, nhưng sắc mặt của Kỷ Nhược Trần vẫn tái nhợt. Minh Tâm đứng đối diện với hần cũng không khá hơn chút nào.

Hai người thi lễ, Minh Tâm bỗng nhiên căn răng thấp giọng nói:

"Kỷ Nhược Trần, ngươi là tên tiểu nhân vô sỉ, lại có thể vu hãm ta trộm đồ của ngươi! Ngươi hại ta thật thảm! Ngươi chờ đó, chờ ta đánh thắng ngươi, ba tháng sau ta sẽ tìm ngươi tính sổ một thể!"

Kỷ Nhược Trần ngằn ra, thấp giọng nói:

"Ta mất đồ không giả, nhưng không nói là do ngươi lấy, tại sao lại nói là ta vu hãm ngươi? Ngươi phạm vào môn quy, bị phạt cũng là chuyện thường tình, sao lại không phục cơ chứ? Dù sao ta cũng chẳng phải lần đầu tiên bị ngươi gây phiền phức, muốn tới thì cứ tới, đừng có đứng đây ra vẻ đạo mạo. Lần tiếp theo tới gây sự với ta thì không chỉ đơn giản là mấy tháng như thế thôi đâu."

Minh Tâm tính tình trẻ con, lại bị ủy khuất, lúc này bị Kỷ Nhược Trần nói như vậy, tức giận lập tức dâng lên, xuất kiếm đâm luôn.

Một kiếm này xuất bất ngờ, lại thêm phần tức giận, nên xuất kiếm rất nhanh. Trong lúc Kỷ Nhược Trần cả kinh, thì mũi kiếm đã điểm tới trước mắt! Hắn nghiêng người lộn một cái, khó khăn lắm mới tránh khỏi một kiếm này.

Chân Quan vội vàng hô ngừng tỷ thí, khiển trách Minh Tâm vài câu, rồi mới để cho hai bên tiếp tục

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Tuổi Khảo 6

Lúc này mắt thấy môn hạ đệ tử hành động không ổn, sắc mặt Cảnh Tiêu Chân Nhân đã có phần âm trầm.

Minh Tâm vận kiếm như gió, trong khi đâm có mang theo tiếng sấm. Ngũ Hành Kiếm quyết vận chuyển thuần thực, biến ảo bất định. Hắn một lòng muốn thắng trong trận so kiếm này, đoạt được vị trí thứ nhất trong tuổi khảo, có thể đổi chuyển diện tích nửa năm thành ba tháng, cho nên vừa ra tay đã xuất toàn lực.

Lúc này trên lầu, hai sư đệ của Chân Quan thấy bốn bề vắng lặng, mở một quyển sách nhìn một chút, sau đó lặng lẽ đưa cho Chân Quan. Chân Quan tiếp nhận nhìn xuống, hóa ra đây là quyển thi của Minh Tâm.

Khi hắn mở quyển thi của Kỷ Nhược Trần, so sánh một chút, rồi đưa ngòi bút sửa lại mấy chữ. Cho dù Kỷ Nhược Trần có thua trong trận tỷ võ, thì vẫn đoạt được vị trí thứ nhất trong kỳ tuổi khảo này.

Kỷ Nhược Trần và Minh Tâm chuyên tâm tỷ đấu, đương nhiên không biết trong chuyện này lại có huyền cơ như vậy.

Minh Tâm càng nhất tâm cầu thắng, trên mặt kiếm đã bắt đầu ẩn hiện quang mang, những tiếng sấm dần dần vang lên càng nhiều. Kỷ Nhược Trần trong lòng rung mình, biết Minh Tâm đã dùng tới Đại Ngũ Hành Kiếm quyết.

Đại Ngũ Hành Kiếm quyết uy lực cường đại, học được nhưng khó dùng, chuyện mất đi không chế là do chân nguyên không đủ đã vội sử dụng. Kỷ

Nhược Trần đã ăn mấy lần đau khổ vì kiếm quyết này, nếu như không phải trong người có Giải Ly tiên quyết, thì đã sớm trọng thương dưới tay Trương Ân Ân.

Nhưng mà lúc này đang tỷ võ, trước sự chứng kiến của bao nhiêu người, sao hãn dám sử dụng Giải Ly tiên quyết được chứ?

Kỷ Nhược Trần ngưng thần ứng chiến, mộc kiếm trong tay chuyển động, đông đâm một cái, tây đỡ một cái. Kiếm ý cũng đã có, tuy rằng chân nguyên yếu ớt, nhưng mà mang theo oai lực của thiên địa, lấp lánh ánh vàng. Hóa ra đây chính là Liệt Khuyết kiếm do Ngọc Hư chân nhân truyền thụ.

Cho dù đã sử dụng Liệt Khuyết kiếm, nhưng mà Kỷ Nhược Trần vẫn lâm vào thế bất lợi.

Sắc mặt Cảnh Tiêu Chân Nhân càng thêm khó coi. Minh Tâm hành động không ổn, thiếu lễ nghi, chẳng phải là nói hãn dạy dỗ không tốt đệ tử của Thái Tuyên phong hay sao? Trong khi đó Kỷ Nhược Trần lại dùng Liệt Khuyết kiếm phá Đại Ngũ Hành Kiếm quyết của hãn, cho dù kết quả của cuộc tỷ thí này có như thế nào đi chăng nữa, thì mặt mũi của hãn cũng mất hết.

Cảnh Tiêu Chân Nhân công hành hạng thâm hậu, chỉ mới nhìn thoáng qua tình hình trong sân đã nói ngay:

"Nhược Trần sử dụng mấy thức Liệt Khuyết Kiếm này rất chuẩn, thoáng hiện kiếm ý. Chắc đây là mấy thức mà Ngọc Hư chân nhân mới sáng chế ra?"

Ngọc Hư chân nhân mỉm cười nói:

"Cảnh Tiêu chân nhân nói rất đúng. Thái Tuyên Phong Đại Ngũ Hành Kiếm quyết bác đại tinh thâm, thiên hạ hiếm có, chẳng phải là Nhược Trần

cũng mấy lần bị trọng thương dưới Đại Ngũ Hành Kiếm quyết hay sao? Ta dạy hăn mấy chiêu này, là để hăn tự bảo vệ mình mà thôi."

Cảnh Tiêu Chân Nhân hừ một tiếng, không lên tiếng nữa.

Hăn sao lại không biết không đủ chân nguyên thì không thể dùng Đại Ngũ Hành kiếm quyết, trong lúc bình thường hăn đã dạn dẻ tử rất nhiều lần. Nhưng mà ngay cả Trương Ân Ân cũng không khống chế được Đại Ngũ Hành Kiếm khí, đạo hạnh của Minh Tâm thấp hơn một tầng sao có thể sử dụng Đại Ngũ Hành kiếm quyết đây.

Lúc này Minh Tâm đã sử dụng Ất Mộc Kiếm Khí, thì dù thế nào đi nữa cái tội danh giảo giáo đệ tử không nghiêm, Cảnh Tiêu chân nhân cũng trốn không thoát. Trong sân kiếm khí của Minh Tâm càng thịnh, Cảnh Tiêu Chân Nhân sắc mặt lại càng khó coi.

Minh Tâm nghiêng răng nghiêng lợi, kiếm ra như gió, trên thân mộc kiếm đã hiện thanh quang nhàn nhạt. Kỷ Nhược Trần hết sức chăm chú ứng chiến, không dám có nửa phần sơ sẩy. Hăn đã lĩnh giáo qua Đại Ngũ Hành Kiếm quyết, biết Minh Tâm đã dùng cực hạn của mình sử dụng kiếm quyết này. Nếu như vận dụng kiếm khí thì sẽ mất đi không chế.

Kỷ Nhược Trần mặc dù dùng Liệt Khuyết Kiếm để khắc chế Đại Ngũ Hành Kiếm quyết, nhưng đạo hạnh của đôi bên cách nhau quá xa, mỗi khi mộc kiếm va chạm đều làm cho toàn thân hăn chấn động, lão đảo lui về phía sau.

Chiến ý của Minh Tâm bị kích khởi, hai mắt đỏ ngầu, quát to một tiếng không ngừng truy sát, hoàn toàn quên mất khống chế Ngũ Hành Kiếm khí. Trong nháy mắt, trên người Kỷ Nhược Trần đã trúng mấy kiếm, tuy rằng có đỡ được một chút, nhưng cũng làm cho hăn đau đớn vô cùng.

Lúc này Ngọc Hư nhàn nhạt nói:

"Môn hạ đệ tử của Cảnh Tiêu chân nhân sát khí thật nhiều nha!"

Cảnh Tiêu chỉ hừ một tiếng.

Trận chiến trong sân đang diễn ra, Minh Tâm bỗng nhiên chuyển kiếm sang tay trái, tay phải bấm pháp quyết, hai đầu ngón tay đột nhiên rách, máu tươi trào ra. Hắn lấy ra hai tấm bùa màu vàng, lấy đầu ngón tay đâm thủng lá bùa, sau đó hết lớn một tiếng:

"Hãy xem thần thông của ta!"

Một ngọn lửa màu trắng thiêu trụi lá bùa, một tiếng nổ lớn ở trong sân vang lên. Chỉ thấy trong sân đột nhiên xuất hiện một cơn gió lớn, phả vào mặt như đao cắt, làm cho cát bay đá chạy, uy thế tuyệt luân.

Người bên ngoài không cẩn thận bị đá bắn trúng, nhẹ thì trầy da tróc vẩy, nặng thì xương đoạn gân đứt. Đây không phải là Phong Sa Phù, mà uy lực của nó giống như Cuồng Sa phù!

Minh Tâm đã dùng tất cả Huyền Hoàng Sa mới chế ra được một tấm Cuồng Sa phù, là muốn dùng trong thời khắc này.

Hắn muốn dùng một kiếm hoàn toàn đánh bại Kỷ Nhược Trần. Nhưng mà không biết tại sao, một kiếm trong tay Minh Tâm ông lên một tiếng, thanh quang đại thịnh, trong khoảnh khắc hút hết chân nguyên của Minh Tâm, thoát khỏi lòng bàn tay hắn, như một con du long lao thẳng tới chỗ Kỷ Nhược Trần!

Hắn đã không không chế được kiếm quyết!

Minh Tâm hoảng sợ gần chết, trong lòng biết mình đã mắc phải đại họa, trong lúc nhất thời hắn đứng ngây ngốc tại chỗ, không biết nên làm thế nào cho phải.

Nhưng khi hắt giương mắt lên, thì đã phát hiện chẳng có cái mộc kiếm nào cả, bão cát trên bầu trời cũng không còn, mà cũng chẳng nhìn thấy thân ảnh của Kỷ Nhược Trần.

Lúc đó, khi bão cát xuất hiện, trong lòng Kỷ Nhược Trần thầm kêu hồng hét, mộc kiếm trong tay Minh Tâm quả nhiên quang mang đại thịnh, nhanh như tia chớp đâm tới chỗ hắt!

Lúc này cương phong như đao, cát đá như mưa, trước mặt lại có mộc kiếm lao tới như sấm, trong lúc nhất thời Kỷ Nhược Trần né không được, mà tránh cũng không xong.

Mắt thấy mình sắp trọng thương trong tay của Minh Tâm, thì trên đầu của Kỷ Nhược Trần nổ ầm một tiếng, phảng phất như nhớ lại trong bão cát mù mịt của sa mạc, mà Minh Tâm lại giống như... con dê béo kia.

Kỷ Nhược Trần ngấm nghĩ, kiễng mũi chân, cúi đầu xuống để cho mộc kiếm lướt qua đầu. Thân hình như một làn khói nhẹ, vọt tới phía sau của Minh Tâm, hắt di chuyển vô thanh vô tức, thân hình như quỷ mị, trên thân thể không còn một chút khí tức nào của sự sống.

Hắt nhấc thật sau chân, nhẹ nhàng rơi xuống khi đó bầu trời vẫn toàn là cát đá. Đúng là không thể nào tìm thấy tung tích của hắt.

Kỷ Nhược Trần hai tay cầm ngang mộc kiếm, lấy kiếm làm côn, vô thanh vô tức đập vào cái ót của Minh Tâm. Minh Tâm kêu lên một tiếng đau đớn, hai mắt tối sầm, ngã luôn xuống đất.

Động tác này Kỷ Nhược Trần đã làm không biết bao nhiêu lần, từ khi coi Minh Tâm trở thành con dê béo, đập ngã thẩn, thì chỉ một ngón tay, quát lớn: "Người là một..."

Cũng may Kỷ Nhược Trần nhanh trí, vừa thốt lên đã biết mình sai nên lập tức nuốt ba chữ “con dê béo” vào trong bụng.

Trên lầu 4 lúc này tĩnh mịch, ẩn chứa từng hồi âm phong.

Sau một hồi im lặng. Cảnh Tiêu Chân Nhân mới nói:

"Các vị chân nhân, mọi người có từng thấy qua pháp quyết mà Nhược Trần vừa mới sử dụng hay không?"

Cảnh Tiêu Chân Nhân nhìn vào từng vị chân nhân, sắc mặt các vị chân nhân đều ngưng trọng, nhíu mày khổ tư, nhưng không ai có đáp án.

Một kích kia của Kỳ Nhược Trần biến ảo tự nhiên, vô tung vô tích, cho dù các vị chân nhân tuy rằng uyên bác, nhưng không ai biết Kỳ Nhược Trần sử dụng pháp quyết gì cả.

Tử Dương chân nhân cùng Kỳ Nhược Trần ở chung lâu nhất, vuốt râu trầm ngâm mới:

"Theo ta thấy, một kích kia của hãn chỉ sử dụng có mỗi sức lực, không sử dụng chân nguyên, có chút giống như đánh ngất từ phía sau..."

Mới nói tới chỗ này, Tử Dương chân nhân lập tức ngậm miệng, ngay cả bản thân hãn cũng cảm thấy không hiểu được. Vì vậy lại lắc đầu.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Năm Xưa 1

Tuế khảo năm nay khác với các năm trước, có rất nhiều việc trở thành đề tài câu chuyện được đem ra bàn tán ở Đạo Đức tông.

Chuyện đầu tiên đó là mấy ngày trước Cơ Băng Tiên tiến vào Thái Thanh Huyền Thánh Cảnh, đánh bại toàn bộ cao thủ cùng đạo hạnh của mình, giành luôn vị trí thứ nhất của Huyền Thánh Cảnh.

Nếu tính cả lần này, thì hắn đã 3 lần liên tiếp giành vị trí thứ nhất. Cơ Băng Tiên giống như một thanh tiên kiếm, lúc này bắt đầu hiển lộ phong mang.

Hắn tu đạo 9 năm tiếp hoàn thành xong Thái Thanh Lục Cảnh, tốc độ như vậy, thì trong vòng 30 năm trở lại đây, chỉ có Trầm Bá Dương là người có thể so sánh với hắn mà thôi.

Đạo Đức tông đề bạt đệ tử đều căn cứ trên đạo hạnh. Cơ Băng Tiên tiến cảnh thần tốc như vậy, thì tương lai có thể chấp chưởng Thường Dương cung, thay cho Tử Vi chân nhân cũng không có gì là bất ngờ.

Chuyện còn lại chính là chiếc cuộc liên hoàn giữa Lý Huyền Chân, Thượng Thu Thủy cùng Minh Vân. Lý Huyền Chân thắng Thượng Thu Thủy, Thượng Thu Thủy thắng Minh Vân, Minh Vân lại thắng Lý Huyền Chân.

Trong khi đó thi văn thì ba người bằng điểm nhau, dựa vào chiến cuộc liên hoàn này mà định thứ tự cũng là một vấn đề không khó.

Các đạo trưởng chủ khảo nghị luận nửa ngày, cuối cùng mới quyết định cho ba người đồng thời xếp thứ nhất, đây cũng là chuyện đầu tiên xảy ra trong vòng 50 năm qua.

Còn về chuyện bát mạch chân nhân tới xem Kỳ Nhược Trần thi đấu không truyền ra ngoài đương nhiên là không ai biết, cho nên không có luận đàm gì.

Lần tuế khảo này Đan Nguyên cung rất có khởi sắc, nhưng do có Kỳ Nhược Trần tham gia cho nên vẫn bị Thái Thường Cung đè ép xuống phía dưới, tiếp tục ở vị trí cuối cùng trong chín mạch.

Nhưng năm nay lo lắng không nhiều như năm ngoái, huống chi Hàm Yên đạo hạnh mới tiến vào trong Thái Thanh Thiên Thánh Cảnh, thi đấu động cấp với mấy người Lý Huyền Chân, kết quả thế nào không nghĩ cũng biết.

Sau khi biết được kết quả, ngọc diện của Ngọc Hư chân nhân vẫn vô tình, trong lòng cũng không biết là buồn hay vui.

Hoàng hôn hôm đó, Kỳ Nhược Trần trở về phòng của mình, nhưng không tu luyện đạo tạng như trước, mà lại để nguyên y phục lăn ra giường, nhìn lên trần nhà không biết là có tâm sự gì.

Vị trí đệ nhất tuế khảo không mang lại cho hắn nhiều vui mừng, vừa về tới Thái Thường Cung Tử Dương chân nhân đã ngay lập tức gọi hắn qua, suốt cả ngày cứ hỏi hắn chuyện đã dùng loại tâm pháp nào, đã thi triển đạo quyết nào đánh ngất Minh Tâm.

Kỳ Nhược Trần ấp ủ nửa ngày, sau mới nói ra đó là thủ pháp đánh ngất người khác khi còn ở Long Môn khách sạn, một chiêu này đã từng đánh ngất không biết bao nhiêu dê béo.

Trước khi tiến vào Đạo Đức tông ngày nào hãn cũng chuyên cần khổ luyện, cho nên động tác này đã thuần thục vô cùng, trong khi thi đấu dưới tình thế cấp bách đột nhiên mới sử dụng tới nó. Chiêu thức dùng côn đánh ngất dê béo, thì ngoài tám chữ “Xuất kỳ bất ý, nín hơi tĩnh khí” làm gì có tâm quyết gì đáng nói?

Thế nhưng Tử Dương chân nhân lại không tha cho hãn, hỏi kỹ hãn là bước đi như thế nào, giơ tay ra sao, làm sao phát lực làm sao mìn hơi, thậm chí còn bảo hãn diễn luyện tại chỗ nhiều lần lặp đi lặp lại hơn một canh giờ. Đánh ngất tuy rằng chỉ là một động tác đơn giản, nhưng cái khó là không thể vận dụng chân nguyên, sau khi Kỷ Nhược Trần làm nhiều lần, toàn thân mồ hôi toát ra đầm đìa tay chân bủn rủn.

Mỗi lần biểu diễn hoàn tất, Tử Dương chân nhân đều nhíu mày suy tư chốc lát, sau đó lại bảo hãn diễn lại một lần. Kỷ Nhược Trần âm thầm kêu khổ, hãn biết những động tác này của mình lúc này chỉ có hình, những không có thần.

Ngày xưa khi còn luyện tập ở Long Môn khách sạn, mấy động tác này hãn làm rất chuẩn xác, không một chút sai lầm, bước nhẹ đi tới phía sau dê béo, một kích đánh ngất...

Lúc đó Kỷ Nhược Trần giống như một con sói theo dõi con mồi, tiến nhập trong trạng thái quyết chiến sinh tử kỳ diệu mà lúc này không thể hình dung được.

Đó là một cảm giác gì đó không rõ ràng, giống như khăn trương tới cực điểm, cũng là sợ hãi tới tận cùng.

Mỗi khi nhớ tới lúc này, lông tơ trên người Kỷ Nhược Trần đều dựng đứng lên, giống như mình đang hóa thân thành một con sói đang lặng lẽ tiếp cận con mồi.

Lúc này phía trước Kỳ Nhược Trần làm gì bóng người nào, bảo hẳn đi đầu tìm lại cảm giác đó cơ chứ?

Hơn nữa cho dù phía trước có bảo một đạo sĩ đóng giả con dê béo, nhưng lại không thể đánh chết, vậy thì làm sao có thể tiếp nhận vào trạng thái quyết chiến sinh tử đây.

Có lẽ đúng như lời chưởng quỹ nói: “Đánh ngất cũng phải có cảm giác”. Cho tới tận khuya, Tử Dương chân nhân mới cho Kỳ Nhược Trần trở về.

Mấy ngày tiếp theo, Kỳ Nhược Trần định khổ công nghiên cứu đạo pháp như cũ, nhưng các vị chân nhân đều hỏi tới một kích đánh ngất hẳn thi triển trong kỳ tuế khảo, muốn điều tra xem pháp quyết sử dụng như thế nào, sau đó thì ai mấy tự mình cảm nhận.

Kỳ Nhược Trần thản nhiên nói đó là chiêu số năm đó đánh ngất dê béo ở trong Long Môn khách sạn. Lần tỷ võ đó ở dưới tình thế cấp bách mới sử dụng.

Các vị chân nhân nghe xong đều trầm tư hồi lâu, cuối cùng không quên an ủi Nhược Trần vài câu, nói hẳn không nên lo lắng chuyện đi nhằm đường trước kia. Hiện tại nếu đã vào Đạo Đức tông, vậy tức là có duyên với đại đạo, chỉ cần cHuyền tâm hướng đạo, tự nhiên sẽ có một ngày đại công cáo thành.

... Lúc này Kỳ Nhược Trần đang nằm ngửa ở trên giường, những chuyện xảy ra trong kỳ tuế khảo như một dòng nước chảy qua chảy lại trong lòng hẳn nhiều lần.

Các vị chân nhân có phản ứng cổ quái như vậy, sao Kỳ Nhược Trần không biết cơ chứ?

Hẳn càng khổ công nghiên cứu, tu luyện Tam Thanh Chân Kinh, thì lại càng cảm thấy uy lực trên người của các vị chân nhân.

Theo lý thuyết thì mấy vị chân nhân phất tay, nhắc chân đều có uy lực dời núi lấp sông, nhưng sao lại cảm thấy hứng thú với cái chiêu thức đánh ngất này như vậy?

Hơn nửa ngày xưa hăn đánh dê béo cũng đều có thấy cảm giác gì đặc thù, vậy mà trong kỳ tuế khảo vừa rồi khi bão cát mù mịt, hăn lại có thể dùng một côn đánh ngất Minh Tâm, đúng là có chút uy lực thật.

Kỷ Nhược Trần ngẫm nghĩ đột nhiên từ trên giường nhảy dựng lên, tiện tay cầm mộc kiếm, chân trần di chuyển như nước tới cạnh bàn lấy kiếm làm côn, đánh tới một cái bình sứ màu xanh trên cửa sổ!

Mộc kiếm không mang tiếng gió, nhanh chóng đập xuống, nhưng đang lao xuống thì dừng cách cái bình hoa chỉ chừng một cọng tóc, nếu hơi mạnh thêm chút nữa là đụng vào nhau.

Kỷ Nhược Trần hết sức hài lòng với một côn này, xem ra tu đạo nửa năm trong núi, bản lĩnh mưu sinh năm đó của mình cũng không bị lãng quên.

Nhớ năm đó khi hăn luyện tập Muộn Côn (côn pháp đánh ngất), phải di chuyển trong cái phòng bếp nhỏ hẹp, cầm một cái Thiêu Hỏa côn (thanh cời lò) đánh vào 10 cái bánh bao được xếp chồng lên nhau, khi nào lưu lại một dấu côn trên cái bánh bao thứ ba mới được tính là thành công.

Chưởng quỹ phu nhân làm bánh bao có tấm màng rất mỏng, muốn lưu lại một dấu côn trên bánh bao đã là một công phu khủng khiếp, vậy mà còn không được chạm tới những cái khác, không được phá hỏng bánh bao, chuyện đầu có đơn giản như nói?

Chỉ khi nào lưu lại một dấu côn trên bánh bao, thì Kỷ Nhược Trần mới được ăn cơm. Trong khi luyện lập, hăn chỉ có một chén cháo loãng, một nửa cọng dưa muối. Cuộc sống ở khách sạn tuy rằng kham khổ, nhưng so với cuộc đời lưu lạc, thì đã là trên trời và dưới đất rồi.

Ngày thứ hai, Kỷ Nhược Trần vào trong khách sạn, đã bị bắt tập luyện Muộn Côn. Phải mất năm năm tròn đỏi khát, hãn mới có thể nếm thử bữa ăn đầu tiên.

Hãn ngẩn ngơ đứng ở trong phòng duy trì tư thế đập côn xuống, rồi mới tỉnh lại từ trong ký ức, trong tay hãn lúc này đang cầm một thanh Hắc Tề Mộc Kiếm quý báu, chứ đâu phải là thanh Thiêu Hỏa Côn không đáng một đồng.

Kỷ Nhược Trần cười khổ một tiếng, tiện tay thả thanh kiếm xuống lại ngã nhào lên trên giường, nhất thời hãn cảm thấy thể xác và tinh thần mệt mỏi vô cùng.

Đánh ngất là đánh ngất, có cái gì ảo diệu đáng nói đâu? Các vị chân nhân cứ hỏi hãn như vậy, thực sự là hãn không biết trả lời như thế nào.

Trong lúc nhất thời Kỷ Nhược Trần chỉ cảm thấy Thái Thượng Đạo Đức Cung rộng lớn không có một ai hiểu mình.

Tuổi của hãn tuy còn trẻ, chính là lúc cần có bằng hữu, vậy mà lại bị hai chữ Trích tiên đè nặng như núi ép hãn tới mức không thở nổi được các vị chân nhân ân ửng lại càng tăng thêm gánh nặng trong tim.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Năm Xưa 2

Kỷ Nhược Trần giống như một hài tử ngẫu nhiên đi lạc vào một bảo khố, tuy rằng lúc này hẳn có thể lấy bất cứ thứ gì mình cần, nhưng lúc nào cũng có thể bị chủ nhân bảo khố bắt gặp, tổng hản trở lại thực tại, hiện nguyên hình. Giờ khắc này, hản hạ quyết tâm, tuyệt không thổ lộ về một chữ về Giải Ly tiên quyết.

Cứ mãi suy nghĩ ánh trăng trong trẻo lạnh lùng đã chiếu lên mặt Kỷ Nhược Trần. lúc này hản mới phát hiện, trăng đã di chuyển quá nửa bầu trời chắc là cũng qua nửa đêm Tối.

Ánh trăng như sương chiếu lên người của Ngọc Huyền chân nhân, nàng đang ngồi ngay ngắn trên Vọng Tinh lâu, im lặng nhìn biển mây mênh mông phía xa xa.

Trên cầu thang truyền tới tiếng bước chân khe khẽ, rồi có một thanh âm như như nhược thủy vang lên phía sau Ngọc Hư chân nhân:

"Hàm Yên tham kiến Ngọc Huyền sư tổ!"

Ngọc Huyền lặng lẽ một lúc lâu, sau đó mới đưa tay chỉ vào một cái ghế, nói: "Ngồi đi!"

Hàm Yên run sợ một chút, cúi đầu nói: "Trước mặt sư tổ, đệ tử sao dám ngồi?"

Ngọc Huyền chân nhân nói: "Kỳ thực ta cũng không lớn hơn con bao nhiêu. Chúng ta là người tu đạo, chỉ một lòng mong muốn trường sinh,

sống vài trăm tuổi cũng chẳng có gì kỳ quái, vài chục năm thời gian chẳng qua chỉ như một cái chớp mắt. Con thấy Tử Dương chân nhân so với ta lớn hơn tận 90 tuổi, nhưng ta vẫn chỉ gọi là sư huynh. Hàm Yên, đêm nay chúng ta không nói tới môn quy của Đạo Đức tông, thoải mái tâm sự với nhau. Huống chi con hi sinh cho Đạo Đức tông nhiều như vậy, vị trí này, con hoàn toàn có thể ngồi."

Hàm Yên âm thầm lặp lại câu nói "Con hi sinh cho Đạo Đức tông nhiều như vậy, vị trí này, con hoàn toàn có thể ngồi", trước mắt nàng chỉ là một cái ghế băng gỗ, nhưng hai chân lại giống như nặng vạn quân, không sao nhấc lên để bước tới được!

Ngọc Huyền chân nhân im lặng nhìn biển mây xa xa, không động đậy, cũng không giục.

Trăng sáng lại du ngoạn qua đám mây hiện ra, rồi lại ẩn vào trong sương mù, cứ vào ra như vậy mấy lần, trên Vọng Tinh lâu có hai thân ảnh yếu điệu, nhưng lại không mấy may di động chút nào. Cho tới khi bóng trăng khuất sau ngọn núi phía tây, hai thân ảnh như đóng băng ấy mới có người chuyển động.

Hàm Yên ngồi xuống ghế, vẫn nhàn nhạt như cũ, nói: "Tạ sư tổ ban cho ngồi!"

Ngọc Huyền chân nhân lúc này mới mỉm cười, phong tư nàng yếu điệu, thanh nhi xuất trần nêu như đặt vào trong thời thế hỗn loạn, dung mạo nàng có thể khuynh đảo chúng Sinh.

Nụ cười này của nàng có thể khiến có vạn vật thất sắc, làm cho bất kỳ thứ gì tàn tạ lâu ngày cũng trở nên rực rỡ. Nhưng nụ cười đó chỉ dừng lại ở khóe môi, làm cho khung cảnh của Vọng Tinh Lâu này lạnh lẽo vô cùng.

"Hàm Yên, trước kia ta cũng giống như con vậy, Đan Nguyên Cung Tử Ngọc sư tổ cũng đã từng căn dặn ta, bảo ta không tiếc bất cứ giá nào tròng

hưng Đan Nguyên Cung..."

Hàm Yên hơi tỏ vẻ kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn Ngọc Huyền chân nhân.

Ngọc Huyền chân nhân dừng lại trong chốc lát, rồi nói tiếp: "Năm đó ta tu đạo có tiến cảnh cực kỳ thần tốc, từ khi ta nhập Đạo Đức tông tới 10 năm sau, vẫn không tìm ra người nào có thể vượt qua ta. Khi đó ta cho rằng đại đạo không ngoài vạn vật, chỉ bằng một mình sức của ta cũng có thể trọng chấn Đan Nguyên Cung. Cho tới 15 trước, Tử Ngọc sư tổ lâm tọa hóa đã đem chức chấp chương Đan Nguyên cung đặt vào trong tay của ta, ta vẫn cho là như vậy. Nhưng chỉ trong 15 năm này thôi, ta mới hiểu được cái gọi là nhân lực có hạn, cái gọi là đại đạo gian nan. Ta lo lắng hết lòng, thậm chí còn bỏ qua tu luyện của bản thân, nhưng Đan Nguyên Cung vẫn ngày càng sa sút."

Hàm Yên vội hỏi: "Sư tổ không nên lo ngại? Đợi sang năm đạo hạnh con tăng lên một chút, khi đó đệ tử sẽ vô đối thủ trong Thiên Thánh Cảnh, nhất định có thể mang lại cho sư tổ chức danh đệ nhất. Đến lúc đó, chúng ta còn vinh quang hơn Thái Thường cung."

Ngọc Huyền chân nhân than nhẹ một tiếng nói: "Cho dù là 9 lần đệ nhất thì có lợi gì? Điều này chẳng qua chỉ là hư danh của ta mà thôi. Đệ tử trong kỳ tuế khảo biểu hiện bản lĩnh cho dù thắng hay thua, thì nội tình trong các cung các vị chân nhân đều có thể nắm được rõ ràng. Thực ra người tham gia tuế khảo không phải là các đệ tử, mà là các mạch chân nhân. Những năm gần đây, thực lực của các cung nào mạnh vẫn mạnh, cung nào yếu vẫn yếu. Lúc này cung ta nguy cơ như trứng chòng lên nhau, nếu như không có cơ duyên thật lớn, thì sợ là vô vọng trùng hưng."

Hàm Yên u oán thở dài sau đó nói:

"Đệ tử kiên thức còn thấp, không rõ việc mạnh yếu giữa các cung. Nhưng Hàm Yên đã là đệ tử Đan Nguyên cung, nên chuyện sư tổ phân phó, Hàm Yên chắc chắn sẽ tận tâm tận lực."

Ngọc Huyền chân nhân lại một tiếng thở dài mới nói: "Hàm Yên, giấc mộng Nghê Thường (1) của ta còn dài. Từ khi ta an bài con cùng nghe giảng với Kỷ Nhược Trần ở Thủy Lô Thai, cho tới nay đã tới một tháng thời gian, thế nhưng sao con với Kỷ Nhược Trần vẫn chừ như gần như xa vậy?"

(1) "Đường thư" chép: Đường Minh Hoàng lên chơi Nguyệt điện, thấy các tiên nữ mặc áo cánh chim, xiêm y ngũ sắc, hát bài "Tây Thiên điệu khúc", đến khi trở về trần, còn nhớ mang máng. Nhằm lúc có Tiết độ sứ là Trương Kính Thuật từ Tây Lương, đem khúc hát Bà La Môn đến biểu, Minh Hoàng truyền đem san định lại và đổi tên là khúc "Nghê Thường vũ y".

"Nghê" là cầu vòng do ánh nắng xuyên qua hơi nước trong mây, nên phân thành bảy màu. Sách Tàu ngày xưa chỉ nhận có năm màu.

"Thường" là xiêm, để che phần hạ thân của người.

"Nghê Thường" có nghĩa là xiêm cắt bằng năm màu.

"Vũ y" là áo dệt bằng lông chim, hay có nghĩa là kiểu áo theo hình cánh chim.

"Nghê Thường vũ y", ta có thể cho đó là những vũ nữ mặc áo theo hình cánh chim, còn quần thì bằng lụa phất phới ngũ sắc.

Hàm Yên cúi đầu im lặng, hồi lâu mới nói:

"Chuyện này. Hàm Yên cũng không biết. Có thể để lưỡng tình tương duyệt (hai bên đều yêu) không chỉ cần duyên phận, mình cố gắng đôi lúc

cũng chỉ như trăm sông đổ về một biển. Chỉ là... Chỉ là... con sợ cách xa hẳn một chút, thì hẳn sẽ không hiểu được, ở gần hẳn một chút, thì hẳn lại cho rằng bảo bối thì có thể dễ dàng có được, không được bao lâu liền ném đi, muốn tìm người khác. Muốn tìm một cách vẹn toàn, Hàm Yên thật sự là không biết, con xin sư tổ chỉ điểm."

Câu hỏi này của nàng làm cho Ngọc Huyền chân nhân trợn mắt há mồm. Ngọc Huyền chân nhân tu hành từ nhỏ, mấy chục năm đều một lòng hướng đạo, thần thức như ngọc, không nhiễm bụi trần. Cái chuyện lưỡng tình tương duyệt đối với nàng còn khó hơn vũ hóa phi thăng. Hàm Yên còn không biết, thì sao nàng có thể biết đây?

Trên Vọng Tinh Lô trở nên tĩnh mịch, qua hồi lâu, Ngọc Huyền chân nhân mới thốt ra mây từ: "Việc này. Ta cũng không biết!"

.....

"Ân Ân, mấy ngày nay con luyện kiếm rất chuyên cần, việc này đương nhiên là rất tốt, nhưng cũng đừng nên quá cực khổ. Khí sắc của con bây giờ không tốt, hay là nghỉ ngơi một chút đi nha. Lúc này mẹ có thỉnh cầu Tử Vân chân nhân một đôi Thất Tinh Tuyền Quy, luyện thành Tinh Quy Phản Nguyệt Cao, con cầm lấy để bồi bổ chân nguyên."

Hoàng Tinh Lam một bên xoa mồ hôi trên trán cho Trương Ân Ân, một bên tràn đầy yêu thương nói.

Trương Ân Ân lắc đầu, không nhin được nói: "Mẹ đừng nói nữa! Trước kia mẹ và phụ thân nói, là không được dùng tiên đan diệu dược để tăng tiến tu vi, bây giờ sao lại hoàn toàn thay đổi? Một một chút thì có là cái gì, tối nay con tu luyện Tam Thanh Chân Kinh một lát là tốt rồi."

Nói xong, Trương Ân Ân lại liều mạng đẩy tay Hoàng Tinh Lam ra, đầu ngón chân một điểm một cái đã phóng ngay ra ngoài một bên hét lớn:

"Nguyệt Duyệt, Lưu Huy, nhanh đi chuẩn bị! Bản tiểu thư tắm rửa xong còn phải tu đạo!"

"Ân Ân, Ân Ân!"

Hoàng Tinh Lam gọi hai tiếng, nhưng Trương Ân Ân vẫn nhắm mắt bịt tai, sớm biến mất trong hậu viện.

Nàng chỉ phải thở dài một hơi nói:

"Hài tử này, càng ngày càng khó quản giáo!"

Nhìn nét mặt rạng rỡ của nàng làm gì có nửa phần ý trách tội Trương Ân Ân?

Hoàng Tinh Lam đứng dậy đi tới Thanh Tâm tiểu trúc nơi Trương Ân Ân ở, nhưng vừa mới ra khỏi cửa, đã nhìn thấy Cảnh Tiêu chân nhân đi tới.

"Ân Ân mới luyện kiếm xong, bảo nó nghỉ ngơi một chút đi!" Cảnh Tiêu Chân Nhân nói.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Năm Xưa 3

Hoàng Tinh Lam cười nói:

"Nó không nghỉ ngơi, nó muốn tắm rửa thay y phục, rồi lại tu luyện Tam Thanh Chân Kinh! Nữ nhi của chúng ta đúng là đã trưởng thành, lại có thể hiểu được chuyện chăm chỉ luyện công. Tuế khảo vừa qua, thứ hạng của Ân Ân tăng lên 10 bậc, mấy năm trước nó toàn đội sổ. Ngẫm lại khi đó bảo nó luyện kiếm, còn khó hơn lên trời!"

Cảnh Tiêu Chân Nhân vuốt râu dài ha hả cười, nói: "Ân Ân thiên tư vốn tuyệt hảo, lại chăm chỉ, thì đạo hạnh chắc chắn sẽ tinh tiến rất nhanh. Hắc hắc, mà chuyện này là điều đương nhiên, nữ nhi của Trương Cảnh Tiêu ta sao có thể tầm thường được cơ chứ?"

Hoàng Tinh Lam biết Trương Ân Ân đã tu luyện Tam Thanh Chân Kinh thì sẽ tu luyện cả đêm, vì vậy theo Trương Cảnh Tiêu đi tới chính điện, vừa đi vừa nói:

"Cảnh Tiêu, huynh không cảm thấy đạo này Ân Ân thay đổi tới mức khác hoàn toàn so với trước kia ư? Nó bây giờ lúc nào cũng chăm chỉ luyện tập, nhưng muội thấy khi nó luyện kiếm, thì Ân Ân nghiêng răng nghiêng lợi, dường như muốn gây khó dễ với ai đó."

Cảnh Tiêu Châm Nhâm Cười nói: "Ngoại trừ Kỷ Nhược Trần, thì nó còn gây khó dễ với ai được cơ chứ? Không nói tới chuyện Nhược Trần là trích tiên, tiền đồ vô lượng, mà bản thân hài tử này cũng tương đối khá. Chỉ nhìn vào những chuyện đã xảy ra, là thấy hẳn vô cùng che chở cho Ân Ân. Điều đó cũng khó mà bỏ qua được, vậy thì tùy chúng nó làm loạn đi!"

Hoàng Tinh Lam vẫn còn chưa yên lòng, nói:

"Thế nhưng Ân Ân tính khí kiêu ngạo lỗ mãng, làm việc không biết nặng nhẹ, đã từng làm cho Kỷ Nhược Trần trọng thương. Nếu như cứ để nó tiếp tục gây loạn, chắc chắn nó sẽ tìm Nhược Trần gây sự, đến lúc đó không cần thận lại làm trọng thương Kỷ Nhược Trần mất."

Cảnh Tiêu Chân Nhân cười nói: "Sợ cái gì. Tiểu hài tử không cãi nhau, làm sao thành được thanh mai trúc mã."

...

Hoàng hôn ngày tiếp theo, khi Kỷ Nhược Trần nghe Cố Thủ Chân Chân Nhân giảng xong, thì bước một mình đi về Thái Thường phong. Vòng qua một khúc cua, sau đó đi tiếp qua một bức tường là sẽ tới tác điều của Thái Thường phong.

Mới đi tới chỗ cua, trái tim của Kỷ Nhược Trần bỗng nhiên đập thành thịch. Trước kia chỗ này là nơi mà người khác luôn tìm hấn gây phiền phức, không biết là tại sao hôm nay đi qua chỗ này, tim lại đập mạnh một cái. Hiện giờ trong lòng Kỷ Nhược Trần đang có cảm giác bất an, chẳng nhẽ lại có người chờ hấn ở chỗ này?

"Kỷ Nhược Trần!" Quả nhiên có một tiếng quát vang lên.

Kỷ Nhược Trần thầm than một tiếng, ngàng đầu nhìn lại thì không khỏi ngẩn ra. Hóa ra người cản đường hấn lại là Minh Vân. Minh Vân trầm ổn nghiêm túc, xử sự thỏa đáng. Vốn Kỷ Nhược Trần đối với hấn rất có hảo cảm, tại sao hôm nay hấn lại cản đường mình?

"Minh Vân sư huynh tìm đệ chuyện gì?" Kỷ Nhược Trần nho nhã lễ độ trả lời.

Chỉ cần nhìn bộ dáng đối phương là biết hẳn tới gây sự. Đạo Đức tông xưa nay lấy đức phục người, mình dù sao cũng phải chu toàn lễ nghĩa trước, phải chiếm được chữ Lý về mình, rồi hãy nói sau.

"Chuyện gì?" Minh Vân sắc mặt âm trầm vô cùng, nói: "Minh Tâm đã từng đắc tội với người, nhưng dù sao nó cũng chỉ là trẻ con. Người cố tình vu nó ăn trộm đồ của người, lại hại đệ ấy phải thanh tu nửa năm, những điều này ta đều cho qua. Nhưng từ trước tới giờ, trong tuế khảo chỉ điểm tới là dừng, các đệ tử tỷ đầu đều có pháp khí hộ thân, nhưng người lại đánh Minh Tâm trọng thương, ngay cả xương đầu cũng nứt ra! Đệ ấy có thâm cừ đại hận gì với người, mà người lại ra tay độc ác tới như vậy?"

Kỷ Nhược Trần ngăn ra hỏi: "Minh Tâm bị thương nặng như vậy sao? Lúc đó ta không sử dụng chân nguyên, với lại ta cũng nhìn qua khi đó, hẳn làm gì có chuyện gì."

Minh Vân quát lớn: "Không sử dụng chân nguyên? Lấy một chút đạo hạnh của người bây giờ, nếu như không toàn lực dùng một kích, làm sao có thể phá được hộ thân pháp khí của Minh Tâm, đánh nứt xương đầu của đệ ấy? Nếu không phải người cố tình, vậy thì sao lại xảy ra chuyện? Vậy mà còn dám nói không sử dụng chân nguyên! Mà thôi, trước kia đúng là ta đã nhìn lầm người rồi. Hôm nay ta phải giáo huấn đồ vô sỉ như người một trận!"

Kỷ Nhược Trần thấy hẳn nói như vậy thì không trả lời. Hẳn cười xuống túi phía sau xuống đặt ở bên đường, rồi chậm rãi rút Hắc Tề Mộc Kiếm ra đứng đối diện với Minh Vân. Hô lớn

"Ta vốn tưởng rằng người là một người hiểu tình lý, nhưng không nghĩ tới ta cũng nhìn lầm người. Xem ra hôm nay người không muốn nghe ta biện minh gì cả. Cũng được, nếu người đã muốn giáo huấn ta, ta tuy rằng không phải là đối thủ của người, nhưng cũng muốn liều chết đánh một trận. Chỉ là trên tình nghĩa đồng môn, ta cũng phải nhắc nhở Minh Vân sư huynh

một câu, lúc giáo huấn ta xong, cũng chính là lúc người phải đi lao dịch 10 năm."

Nét mặt Minh Vân âm trầm, hậu quả của việc giáo huấn Kỷ Nhược Trần đương nhiên là hằn biết. Chỉ vì mỗi tức giận nhất thời mà phải lao dịch 10 năm, thì đúng là hành động không sáng suốt.

Nhưng khi nhìn thấy thấy Minh Tâm nằm trên giường không dậy nổi, hẳn lại bị tức giận xông lên đầu, liệu lĩnh muốn cho Kỷ Nhược Trần một bài học.

Bây giờ lại thấy Kỷ Nhược Trần làm bộ như quyết chiến sinh tử, trong lòng Minh Vân cũng có chút hối hận là mình quá kích động. Thế nhưng Kỷ Nhược Trần đã cầm kiếm đứng đợi, hẳn còn bậc thang nào đi xuống nữa đây?

Trong khi đôi bên còn đang ngằn ngở, thì từ góc tường có một thiếu niên đi ra, cười lạnh nói:

"Đệ tử Thái Tuyền cung quả nhiên danh bất hư truyền, bình thường vẫn tỏ ra công bình khiêm tốn, vậy mà đi đả thương người khác thì không lên tiếng, người mình bị người ta đả thương lại hưng sư vấn tội. Người tu đạo chúng ta đâu có giống người thường, nứt xương đâu thì sao? Chỉ cần không tổn thương đạo cơ, không tổn hại trí tuệ, điều trị mười ngày nửa tháng là xong, có chuyện gì to tát đáng nói đâu! Đáng cho người tới gây chiến vậy hay sao? Hừ, ta nghe nói Kỷ Nhược Trần bị thương trong tay đệ tử Thái Tuyền cung không chỉ một hai lần. Những lần đó, sao Minh Vân người không hiện nói một hai câu công đạo?"

Minh Vân đỏ mặt lên, nhất thời bị nghẹn lời.

Kỷ Nhược Trần quay đầu nhìn lại, trong lòng thực sự có chút ngoài dự tính. Vốn hẳn muốn liều mạng trọng thương một lần, bắt Minh Vân phải lao dịch 10 năm, tạo cho hẳn có thời gian yên ổn. Nhưng nửa đường lại xuất

hiện một người trách cứ, làm cho Minh Vân không nói được nửa câu, nhưng đó cũng là một bậc thang để cho hắn rút lui.

Minh Vân hừ một tiếng, hung hăng nhìn chăm chăm vào thiếu niên kia. Thiếu niên kia khẽ cười, không chút khách khí trợn mắt nhìn lại.

Hai người trừng mắt nhìn nhau một hồi lâu, ngay cả Kỷ Nhược Trần cũng cho rằng bọn họ sẽ động thủ đánh một trận. Nhưng Minh Vân đột nhiên lại rút kiếm vào vỏ, xoay người rời đi, chẳng thềm ngoái đầu lại lần nào.

Lúc này Kỷ Nhược Trần đang đánh giá thiếu niên mới tới. Tuổi của người này không khác hắn bao nhiêu, mặt đẹp như ngọc, tuấn mỹ dị thường. Hai mắt của hắn sáng như sao trên trời, dường như có ẩn chứa khí tức sát phạt. Thiếu niên này có hình dáng vô cùng tuyệt, chỉ là sát ý trong mắt hắn rất lợi hại, biến đồng tử thành một thanh lợi kiếm sáng loáng.

Kỷ Nhược Trần nhìn thật kỹ thì mới phát hiện, sát ý trong mắt thiếu niên này lúc có lúc không, lúc thật sự lợi hại, nhưng cũng có lúc lại thu liễm đi rất nhiều.

Hắn biết, mình vạn lần không thể xem thường người này, có co có giãn đó mới là lợi hại của kẻ quyền thế. Tâm trạng của Kỷ Nhược Trần lúc này đang kinh hãi không nghĩ tới, thiếu niên này tuổi cũng chỉ tầm mình, mà tu vi lại đạt tới mức Huyền Thánh cảnh. Trong toàn bộ đệ tử của Đạo Đức tông, người tu luyện tới Huyền Thánh cảnh cũng chẳng có mấy ai.

Với lại, thấy hắn chẳng kiêng nể Minh Vân chút nào, thì trong lòng Kỷ Nhược Trần cũng có đã vài phần đoán ra thân phận của người này.

Quả nhiên, thiếu niên kia hướng Kỷ Nhược Trần thi lễ, nói: "Tại hạ họ Lý tên Huyền Chân, chính là đệ tử Huyền Minh cung của Ngọc Hư chân nhân. Tham kiến Nhược Trần sư huynh."

Kỷ Nhược Trần vội vàng thi lễ, nói: "Huyền Chân sư huynh tuổi còn trẻ, đạo pháp đã thâm sâu, ở trong tông đã có đại danh. Ta nghe tiếng đã lâu, chỉ tiếc là hôm nay mới được gặp mặt."

Lý Huyền Chân lại thi lễ thật sâu, bỗng nhiên cười nói: "Đâu có, đâu có! Thế nhưng, ta nghe nói Nhược Trần sư huynh cùng với Ngọc Hư sư tổ và Tử Dương chân nhân quan hệ không tầm thường. Huyền Minh, Thái Thường đệ tử hai cung quan hệ lại rất tốt, cho nên chúng ta không cần phải... toàn dùng lễ nghi như vậy nhỉ? Phiền phức thì không nói tới, nhưng làm như vậy sẽ khiến chúng ta trở nên xa lạ hơn."

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Năm Xưa 4

Kỷ Nhược Trần trong lòng vui vẻ, không nghĩ tới Lý Huyền Chân lại chẳng kiêu ngạo chút nào, không giống mới những đệ tử cậy tài khinh người khác. Hơn nữa khí độ, tướng mạo của Lý Huyền Chân thực sự xuất chúng, trong lòng Kỷ Nhược Trần đương nhiên có ba phần hảo cảm.

Lý Huyền Chân lại nói: "Nghe nói Nhược Trần sư huynh đạt được vị trí số một của tuế khảo, hôm nay ta định tới gặp huynh không ngờ giữa đường gặp Minh Vân. Ta thấy thần sắc của hã không tốt, cho nên mới len lén đi theo. Đệ tử Thái Tuyền cung xưa nay không phân rõ phải trái, chuyện này ta cũng thường nghe nói qua, nhưng không ngờ Minh Vân lại là người như thế này. Ai, lại nói tuế khảo năm nay ta bại trong tay hã, thực sự là xấu hổ."

Kỷ Nhược Trần thấy hã tính tình ngay thẳng, ngay cả chuyện tỷ võ bị thua cũng thản nhiên nói ra, nên hảo cảm trong lòng lại tăng, lập tức an ủi: "Thẳng bại chỉ là chuyện bình thường. Vũ hóa phi thẳng Tam Thanh Chân Quyết mới là căn bản, tiên kiếm chú thuật bất quá chỉ là bàng môn tả đạo mà thôi. Chỉ là... Theo ta được biết, Liệt Khuyết Kiếm của Ngọc Hư chân nhân ẩn chứa oai lực của thiên địa, hơi khắc chế Đại Ngũ Hành Kiếm Quyết của Thái Tuyền cung. Huyền Chân sư huynh sao lại không thẳng được Minh Vân sư huynh?"

"Liệt Khuyết Kiếm?" Lý Huyền Chân bật cười nói:

"Liệt Khuyết Kiếm của Ngọc Hư sư tổ đương nhiên quỷ thần khó địch. Thế nhưng chân nguyên phải tới Thượng Thanh mới có thể tập luyện, ta

còn kém xa lắm."

Kỷ Nhược Trần a một tiếng, rất là giật mình. Ngọc Hư chân nhân chắc chắn là không giấu diếm đệ tử bốn môn, nếu vậy thì mấy thức Liệt Khuyết kiếm kia chắc chắn là do Ngọc Hư chân nhân mới sáng lập, không cần phải sử dụng chân nguyên cũng có thể phát động chiêu thức.

Lý Huyền Chân cùng Kỷ Nhược Trần vừa đi vừa nói, trong nháy mắt cũng đã tới chỗ Tác Kiêu. Từ xa nhìn lại, đã thấy Vân Phong đạo trưởng đã chờ ở bên cạnh Tác Kiêu.

Lý Huyền Chân lúc này dừng bước nói:

"Nhược Trần sư huynh, Vân Phong đạo trưởng đang đợi, ta cũng nên quay về Huyền Minh cung. Ngoài ra, trước khi tới đây, ta còn nghe nói. Nhược Trần sư huynh đã lọt vào mắt xanh của các vị chân nhân, tâm lý ta có chút không phục. Nhưng mà hôm nay gặp mặt, biết được khí độ, trí tuệ của sư huynh thực sự không giống người thường. Đại đạo gian nan, sư huynh cầu đạo mặc dù chậm, nhưng khoảng cách mấy năm thời gian, thì chỉ trong nháy mắt là bồi đắp đủ. Sau này sư huynh nếu như có phiền toái gì, chỉ cần tới tìm ta. Người khác sợ Thái Tuyền cung, nhưng Huyền Minh cung chúng ta không sợ."

Kỷ Nhược Trần cười cười nói:

"Đa tạ Huyền Chân sư huynh, chỉ cần ta không tranh chấp với bọn họ, để cho họ gây sự vài lần, là sẽ cảm thấy không còn ý nghĩa nữa. Lúc đó họ sẽ không làm phiền ta nữa."

Lý Huyền Chân haha cười, nói:

"Hóa ra Nhược Trần sư huynh lòng dạ rộng rãi như vậy, ta đã nghĩ xấu cho Nhược Trần sư huynh rồi. Huynh không trách ta đây chứ."

Kỷ Nhược Trần trong lòng khê động, biết rõ nhưng vẫn cố hỏi: "Nghĩ xấu cho ta?"

Lý Huyền Chân mỉm cười nói: "Minh Vân mặc dù có chút không hiểu chuyện thể tục, thể nhưng tiên kiếm đạo thuật chính xác là vô cùng lợi hại. Năm nay ta bại bởi hãn, vốn định năm sau sẽ thắng, thể nhưng đệ tử lao dịch không thể tham gia tuế khảo."

Dứt lời, Lý Huyền Chân hướng Kỷ Nhược Trần thi lễ, nói vài câu từ biệt, bảo là ngày sau hãn còn muốn giới thiệu Thượng Thu Thủy với Kỷ Nhược Trần. Sau đó thì phiêu nhiên rời đi.

Kỷ Nhược Trần nhìn theo bóng lưng của Lý Huyền Chân, trong nội tâm đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo, hãn bỗng nhiên nghĩ tới phải chăng là mình khinh thường đệ tử trong tông?

Xem ra ngoại trừ Minh Tâm, Minh Vân, trong Đạo Đức tông vẫn ẩn chứa không biết bao nhiêu đệ tử có đại trí đại tuệ. Mình chỉ là ếch ngồi đáy giếng, thảo nào thấy bầu trời thực nhỏ.

Nhưng khi cẩn thận ngẫm lại lúc chào từ biệt, Kỷ Nhược Trần đột nhiên phát giác lúc nhắc tới Thượng Thu Thủy, trong mắt Lý Huyền Chân hiện lên quang mang mơ hồ. Dụng tâm của hãn thực sự quá kín đáo.

....

Chớp mắt đã ba tháng, đông qua xuân tới.

Ngày hôm đó khi trời còn chưa sáng, Kỷ Nhược Trần đã ngồi trên một tảng đá lớn ở hậu sơn của Mạc Kiên Phong, im lặng ngồi nhìn biển mây mênh mông.

Tảng đá này giống như một con hùng ưng xòe cánh, nửa người trước đều lộ ra trước vực thẳm, có ý như muốn cất cánh bay lên. Vị trí của Kỷ Nhược

Trần ngồi, chính là cái miệng khổng lồ của con hùng ưng, nơi này cũng chỉ đủ cho một hai người ngồi mà thôi.

Thời tiết vẫn còn mang theo hơi đông giá lạnh, biển mây mênh mông vờn quanh Mạc Kiên Phong, phải chừng hơn nửa giờ.

Nó khác hẳn với biển mây khi trời còn đông, lúc này nó đã nhẹ nhàng hơn nhiều, liên tiếp dâng lên hạ xuống, động tác thật sự là nhẹ nhàng. Chỉ qua một thời gian, biển mây vạn dặm này đã sáng lên ánh vàng, làm rung động cả biển mây.

Hai tháng trước, trong lúc vô tình, Kỷ Nhược Trần đã phát hiện ra khối bảo địa này. Từ đó về sau, mỗi khi qua Thái Thượng Đạo Đức Cung, nghe các vị chân nhân giảng bài, hẳn thường cô ý ngồi ở đây nửa canh giờ, hẳn muốn yên tĩnh ngắm mặt trời mọc trong quần sơn.

Ở thời khắc này, Kỷ Nhược Trần không hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, không hút linh khí. Hẳn chi ngồi, hẳn chẳng muốn gì chỉ muốn ngồi như vậy thôi. Có lẽ điều hẳn duy nhất muốn lúc này là có một thời gian yên tĩnh.

Kỷ Nhược Trần biết ngồi như thế này là một hành động xa xỉ... nhưng hẳn cảm thấy mệt mỏi. Trong tim hẳn cất giấu quá nhiều bí mật, hai chữ Trích tiên giống như hai tòa núi lớn, lúc nào cũng đè lên lưng của hẳn. Cho dù làm chuyện gì, Kỷ Nhược Trần cũng phải cộng thêm chúng nó, không bỏ xuống được. Một khắc đồng hồ ngắn ngủi này, chính là lúc hẳn có thể buông bỏ được hai ngọn núi này.

Khi còn ở Long Môn khách sạn, Kỷ Nhược Trần luôn luôn dậy sớm và nghỉ muộn. Khi kết thúc một ngày, hẳn có một ước muốn lớn nhất đó là có 50 lượng bạc từ trên trời rơi xuống, để hẳn có thể mua một tiểu đồng, mở một gian hắc điểm, làm chương quỹ, rồi uy phong một hồi.

Bây giờ đã gia nhập Đạo Đức tông, trong phòng hắc chất đầy pháp bảo giá trị ngàn vàng, nhưng thời gian thanh tĩnh. Vui sướng lại biến thành một chuyện khó có thể cầu được.

Chỉ là thời gian thanh tĩnh này cũng chỉ duy trì được hơn hai tháng mà thôi.

Từ những đám mây bên cạnh Kỷ Nhược Trần, đã nhàn nhạt hiện lên một tầng hơi nước, tiếng bước chân ôn nhu và chậm rãi vang lên, cứ như sợ làm đau bất cứ thứ gì.

Hàm Yên không nói một lời, dịu dàng ngồi xuống bên cạnh Kỷ Nhược Trần, nhìn về phía biển mây xa xa. Con ưng tuy rằng khổng lồ, nhưng mà cái miệng ưng này cũng chỉ đủ cho hai người ngồi mà thôi. Khi Hàm Yên ngồi xuống cạnh Kỷ Nhược Trần, ống tay áo của nàng vô tình quét qua người của hắn.

Trái tim của Kỷ Nhược Trần lại đập thành thịch, hô hấp cũng có chút khó khăn. Nhưng hiện giờ hắn đã không còn giống như lần đầu gặp Hàm Yên, lúc đó hắn chẳng kiềm chế nổi mình, còn lúc này hắn vô cùng tỉnh táo. Cũng bởi vì thần trí thanh tĩnh, cho nên đối với mỗi hành động của Hàm Yên hắn đều cảm nhận được rõ ràng.

Khoảng cách của hai người lúc này gần như thế, làm cho thân hình của hắn bị bao phủ bởi một tầng hơi nước nhàn nhạt của Hàm Yên. Hắn với Hàm Yên sóng vai mà ngồi, nhưng một bên là vầng chỉ lệnh của Ngọc Huyền chân nhân, còn một bên là không ngờ tới, cho nên giữa hai người vẫn có khoảng cách.

Nếu bình thường mà ngồi như vậy, thì chắc chắn đã vượt qua tình đồng môn từ lâu rồi. Kỷ Nhược Trần lúc này vô cùng hồ đồ, trong lòng chỉ muốn nói: "Nàng. Nàng sao lại ngồi gần như vậy...?"

Ánh bình minh của mặt trời mới lóe lên, Hàm Yên bỗng nhiên nói:
"Nhược Trần sư huynh, huynh đang chiếm chỗ của muội đấy!"

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Năm Xưa 5

Kỷ Nhược Trần a một tiếng, nói:

"Chỗ này? Thế nhưng ta đã tới được hai tháng chưa thấy ai ngồi ở đây cả."

Hàm Yên nói: "Nhược Trần sư huynh, 'Thương ưng triển dực, Đông Hải nhật thăng' ít nhiều cũng được coi là một danh thắng của Mạc Kiền Phong. Ngày thường muội thường tới đây nhìn mặt trời mọc, nhưng mà khi đó không gặp sư huynh mà thôi!"

Kỷ Nhược Trần cười khố một tiếng, nhìn miệng ưng dưới chân miễn cưỡng dịch chuyển ra ngoài một chút. Động tác này của hắn đã làm cho nửa người chênh vênh trên bầu trời.

Hàm Yên bỗng nhiên nhẹ nhàng cười, nói: "Nhược Trần sư huynh, huynh đừng có lui ra nữa, nếu không lúc ngã xuống thì muội cũng không cứu được huynh đâu."

Kỷ Nhược Trần ngẩn ngơ, quay đầu nhìn về phía Hàm Yên, Hàm Yên cũng đang nhìn về phía hắn. Đối diện trong một khoảng cách gần như thế này, Kỷ Nhược Trần bỗng nhiên chột dạ, khuôn mặt đỏ bừng lên.

Hàm Yên vừa cười, vừa nói: "Nhược Trần sư huynh, hình như huynh rất sợ muội?"

"Điều này sao có thể? Không có, đương nhiên không có!"

Kỷ Nhược Trần thề thốt phủ nhận, nhưng chỉ trong một khắc đây thôi, hắt lại nhìn thấy những rặng đá ngầm trong mắt Hàm Yên.

Hàm Yên than nhẹ một tiếng, đột nhiên nắm lấy tay của Kỷ Nhược Trần, tỉ mỉ quan sát. Kỷ Nhược Trần tuy rằng đã lao động từ nhỏ, sẹo trên người chẳng chịt ngang dọc, nhưng đôi tay của hắt lại vô cùng đẹp, giống như đôi tay của một công tử chưa từng bao giờ phải làm việc nặng nhọc.

Hàm Yên ngưng mắt nhìn hồi lâu, mới nói: "Nhược Trần sư huynh, huyết tinh chi khí trên bàn tay của huynh ngưng mà không tán, chần chờ mà không đi, chứng tỏ trong quá khứ huynh đã sát phạt rất nhiều. Thực ra người sợ ở đây phải là Hàm Yên mới đúng."

Kỷ Nhược Trần tâm trạng cả kinh lập tức quay đầu lại, nhưng lại nhìn trúng vào mắt của Hàm Yên.

Trong nháy mắt, có một ngọn gió thổi qua, vừa vắn thổi bay làn hơi nước quanh thân của Hàm Yên. Nữ hài luôn luôn bao phủ trong hơi nước, giờ đang rõ ràng hiện lên trước mặt hắt.

Một sát na kia, đúng là đêm vắng hoa nở, trăng nhú sông xuân.

"Hàm Yên, mây khói trên người muội sao lại tản đi rồi? Có phải là đạo cơ có vấn đề hay không?"

"Mây khói này chỉ là hơi nước, Hàm Yên dùng nó để người ngoài không nhìn thấy mình mà thôi."

Kỷ Nhược Trần trong lòng khê động, bỗng nhiên có một cảm giác bất minh. Hắt còn chưa hiểu được hàm nghĩa trong câu nói của nàng thì Hàm Yên đã từ từ bay lên, phiêu nhiên xuống núi chỉ để lại một câu:

"Miệng ưng này tuy rằng không rộng, nhưng vẫn đủ để cho hai người ngồi, sau này sư huynh không cần lảng tránh."

...

Thời gian như bóng câu qua cửa sổ, lại một tháng nữa trôi qua. Trong một tháng này, Kỷ Nhược Trần có hai lần được ngồi cùng với Hàm Yên ngắm “Đông Hải Nhật Thăng.”

Hai lần đều rất ngắn, ngắn đến mức từ khi đi đường và mặt trời lên chưa tới một nén hương. Hai lần ngắm bình minh, hai người không nói gì với nhau nhiều, chỉ là sóng vai mà ngồi, nhìn biên mây xao động mặt trời phá không.

Kỷ Nhược Trần nhất thời nghĩ, nếu như ngày nào cũng được như thế này, thì ở lại Đạo Đức tông thực rất tốt.

Lúc ồn ào bao giờ cũng có lúc tĩnh lặng.

Tới kỳ tuế khảo, Đạo Đức tông lại tập nập, như xuân về hoa nở, tất cả mọi người đều trở nên lười biếng.

Thái Thượng Đạo Đức Cung mặc dù lấy thủ đoạn thông huyền cắt đứt ảnh hưởng của thiên thời, thế nhưng ngoài các vị đạo trưởng có đạo hạnh cao thâm trong cung, thì sự huyền diệu của thiên địa có mấy ai có thể suy đoán?

Trong thời tiết như thế này, đa số mọi người vẫn giống như người thường tâm tình đều trở nên thoải mái hơn một chút.

Lúc này trên Thái Tuyền Phong, Cảnh Tiêu Chân Nhân đang cùng Hoàng Tinh Lam sóng vai bước chậm... cùng nhau thưởng thức kỳ cảnh trên núi.

Lúc này đột nhiên vang lên những tiếng chân gấp gáp, Trương Ân Ân trang phục gọn gàng, lưng đeo mộc kiếm, lao vút qua mây cây hoa, chạy

qua trước mặt phu phụ Cảnh Tiêu chân nhân, mà không phát hiện ra hai người bọn họ.

"Ân Ân! Buổi tối cùng cha mẹ ăn cơm đi!" Hoàng Tinh Lam kêu lên.

Trương Ân Ân lập tức ném lại một câu:

"Không ăn! Con luyện kiếm xong còn phải tu đạo!" Sau đó thì biến mất sau con đường nhỏ.

Nhìn theo phương hướng Trương Ân Ân biến mất, Cảnh Tiêu Chân Nhân chỉ vuốt râu mỉm cười, thật là đặc ý. Xem ra tuế khảo năm nay, chiến tích của Trương Ân Ân sẽ rất tốt, khi đó hẳn sẽ khoe khoang là mình dạy con có cách, nét mặt hẳn lúc này rạng ngời ánh sáng.

Cách nghĩ của Hoàng Tinh Lam lại không giống như vậy, nàng dậm chân... sững giọng:

"Hài từ Ân Ân này! mấy tháng nay lần nào gặp nó, không tu đạo thì đang luyện kiếm. Sao nó lại chăm chỉ tới như vậy chứ?"

Phu phụ Cảnh Tiêu Chân Nhân cũng không biết rõ Trương Ân Ân tại sao lại trở nên chăm chỉ như vậy, nhưng mà Kỷ Nhược Trần lại nhanh chóng cảm nhận được thành quả mấy tháng khổ luyện của nàng.

"Cái gì? Người tìm ta so kiếm?"

Kỷ Nhược Trần thất kinh, có chút kỳ quái nhìn Trương Ân Ân.

Trương Ân Ân đương nhiên rõ ràng ngụ ý của Kỷ Nhược Trần, trên mặt không nhin được lại đỏ lên, nhưng nàng lập tức trấn tĩnh nói:

"Người yên tâm, lúc này ta không tìm người liều mạng, chỉ là tới luận bàn."

Thấy nàng nói thiết tha như vậy, nhưng khi nghĩ tới những chuyện mà nàng đã làm, cho dù thế nào Kỷ Nhược Trần cũng không tin. Hắn vốn tưởng rằng lần trước thất bại, Trương Ân Ân sẽ biết khó mà lui, nhưng không nghĩ tới nàng lại như âm hồn bất tán, sau mấy tháng lại tìm tới cửa.

"Luận bàn?" Kỷ Nhược Trần lắc đầu, nói:

"Chúng ta làm gì có lần luận bàn nào mà không thấy máu? Không!"

Trương Ân Ân mi lớn lập tức dựng thẳng lên, bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy chuôi mộc kiếm.

Kỷ Nhược Trần thấy thế cười khổ một tiếng, lập tức sửa lời nói: "... Nhưng mà chúng ta cũng có thể so kiếm, nếu như người thua, thì đừng có mà liều mạng đánh đấy!"

"Được, nhưng nếu như ta thắng thì ta sẽ đòi lại gấp đôi món nợ trước đây." Trương Ân Ân bình tĩnh trả lời.

Nhưng mà lúc này nàng đã bị kế khích tướng đơn giản của Kỷ Nhược Trần cho vào bẫy. Xem ra công phu dưỡng khí (nhân nhện) của nàng đã cao hơn một tầng. Tất cả những điều này đã được Kỷ Nhược Trần nhìn thấu hết, trong lòng hắn âm thầm lưu ý.

Hắn nói: "Cứ như vậy đi, người cho ta ba ngày chuẩn bị. Buổi tối ba ngày sau, chúng ta vẫn gặp nhau ở Chú Kiếm Thai. Lần so kiếm này, chúng ta sẽ không dùng thủ đoạn, chỉ dùng bản lĩnh chân chính!"

Trương Ân Ân nghe xong, lập tức gật đầu, xoay người rời đi. Cái kiểu hào sảng rộng lượng này lại làm cho Kỷ Nhược Trần cả kinh.

Ba ngày sau, đó là một buổi tối không trăng, nhưng do Thái Thượng Đạo Đức cung luôn sáng rực rỡ, nên Chú Kiếm Thai cũng có thể mơ hồ nhận rõ

được mọi vật quanh mình. Đối với người tu đạo mà nói chỉ cần sáng như vậy là đã đủ rồi.

Khi Kỷ Nhược Trần đi tới Chú Kiếm Thai, Trương Ân Ân đã chờ ở đó từ lâu.

Hai người trước đó đã quy định hết, nên lúc này không khách khí làm gì, chỉ đơn giản chào hỏi nhau rồi lập tức ra tay.

Trương Ân Ân dùng tay nhỏ nắm chuôi kiếm, tay trái bấm niệm thần chú, từ từ giơ mộc kiếm lên. Theo động tác của nàng, mộc kiếm ông ông vang lên những thanh âm nhỏ, quang hoa màu xanh tỏa ra lất phất như mưa phùn.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Năm Xưa 6

Khuôn mặt Kỷ Nhược Trần vốn đã nghiêm túc, lúc này thấy Trương Ân Ân vận khởi Ất Mộc kiếm Quyết, không khỏi tăng thêm vài phần cảnh giác, cẩn thận đề phòng.

Hắn không sợ Đại Ngũ Hành Kiếm Quyết của Trương Ân Ân, mà hắn sợ nàng không không chế được kiếm quyết.

Từ những kinh nghiệm mà hắn đã trải qua, việc không khống chế được Đại Ngũ Hành Kiếm quyết đối với người cầm kiếm chẳng phải là chuyện xấu gì, mà chỉ bị thoát lực, cần tĩnh dưỡng vài ngày là ổn.

Thế nhưng đối với đối thủ, nó lại là một kiếm có uy lực tăng lên gấp bội. Sau lần tỷ đấu thắng Trương Ân Ân, Kỷ Nhược Trần thậm chí còn hoài nghi, việc không không chế được Đại Ngũ Hành kiếm quyết có khi lại là một đại sát chiêu.

Mộc kiếm của Kỷ Nhược Trần lập tức rưng lên, trực tiếp vận khởi Liệt Khuyết Kiếm, cẩn thận từng li từng tí đối chiêu với Trương Ân Ân.

Sau mấy chiêu giao thủ, Kỷ Nhược Trần lập tức phát hiện Trương Ân Ân không còn như trước đây.

Mộc kiếm trên tay nàng tuy rằng thanh mang yếu ớt, nhưng lại ổn định vô cùng, không mấy may có dấu hiệu không không chế được.

Hơn nữa nàng không còn bộp chộp như ngày xưa, nàng xuất thủ trầm ổn, càng đấu càng tinh nhanh dẻo dai. Đạo hạnh của Kỷ Nhược Trần vốn kém

nàng một tầng cho dù kiếm quyết chiếm tiện nghi, nhưng tỷ đấu vô cùng khô cứng.

Hai người kịch đấu chừng một khắc đồng hồ, Trương Ân Ân vẫn không có bất luận hiện tượng gì nôn nóng, xem ra nàng đã quyết định phải kéo dài trận đấu với Kỷ Nhược Trần.

Tuy rằng đạo hạnh của nàng thâm hậu hơn Kỷ Nhược Trần rất nhiều, lại thêm việc kéo dài thế này, thì người thua có thể là Kỷ Nhược Trần.

Kỷ Nhược Trần có phần tuổi trẻ khí thịnh, đương nhiên là không muốn bị nàng đánh bại. Lúc này thấy chiến cuộc bất lợi, hăn lập tức lui lại phía sau, cắm một kiếm xuống đất, hai ngón tay phải khép lại, quát to một tiếng chân hỏa nhàn nhật xuất hiện.

Trương Ân Ân vừa nhìn thấy đã biết Kỷ Nhược Trần sử dụng phù chú, nàng cũng không tỏ ra mình yếu kém, trước tiên dùng Ất Mộc Kiếm Khí bảo vệ toàn thân, sau đó lại sử dụng đủ các loại Hộ Thể Phù, cười lạnh nhìn Kỷ Nhược Trần.

Trước trận chiến này nàng đã chuẩn bị vô cùng đầy đủ, thế phải thắng bằng được, rửa sạch nhục nhã ngày xưa, báo đại thù của mình.

Nhưng mà động tác tiếp theo của Kỷ Nhược Trần khiến nụ cười trên mặt Trương Ân Ân hoàn toàn biến mất. Nàng há hốc mồm, không thể tin được chuyện đang xảy ra trước mắt.

Kỷ Nhược Trần lấy ra một tập bùa, mà cái tập bùa vàng này lại dày hơn sách, sợ rằng phải tới trăm tờ. Nếu như So sánh, ba tờ Hộ Thể Phù Chỉ của Trương Ân Ân lại có vẻ yếu ớt vô cùng, chỉ cần một trận gió thổi qua cũng có thể làm nó tan vỡ.

Đệ tử Đạo Đức tông tỷ thí lấy việc đấu kiếm là việc chính, chờ khi đắc đạo sẽ dùng đủ loại pháp bảo, phù chú kỳ dị để đánh nhau.

Nhưng trong khi đấu kiếm, phù chú cũng là một thủ đoạn trọng yếu. Phù chú của Đạo Đức tông có uy lực cực lớn, có thể xoay chuyển cục diện trận đấu. Phù chú như vậy, các đệ tử thông thường muốn sử dụng được 2 – 3 tờ, thì phải hao tổn tới một nửa chân nguyên.

Ở trong Đạo Đức tông nó vô cùng khó kiếm, một lần sử dụng ba tờ đã là cực hạn của Trương Ân Ân rồi, nếu như sử dụng nhiều hơn, thì nàng không đủ chân nguyên để sử dụng Ất Mộc Kiếm Khí.

Nàng chưa bao giờ thấy qua người nào sử dụng một tập phù chú dày như sách để đối địch như Kỷ Nhược Trần cả?

Lấy đạo hạnh của Kỷ Nhược Trần, lấy ra nhiều chú phù như vậy, thì chỉ có một khả năng, đó là uy lực của phù chú này cực yếu, chỉ sử dụng khi các đệ tử luyện tập đạo thuật.

Hơn nữa nếu muốn sử dụng nhiều phù chú như vậy, Kỷ Nhược Trần cần phải có thêm một thủ đoạn đặc thù nữa, mới có thể thúc giục nhanh chóng quá trình sử dụng miễn cho đối thủ có cơ hội tới gần mình. Thế nhưng một tập phù chú này đánh lên người, lấy đạo hạnh của Trương Ân Ân thì chẳng có gì đáng sợ.

Hai điều này Trương Ân Ân đều đã đoán đúng. Phù chú trong tay Kỷ Nhược Trần đúng là loại đơn giản nhất, thật ra hẳn được Thái Vi chân nhân dạy cho một pháp quyết đặc biệt, có thể nhanh chóng sử dụng phù chú.

Điều mà nàng duy nhất không nghĩ tới, chính là cảnh tượng vận dụng phù chú này.

Kỷ Nhược Trần thi triển hơn mười tờ phù chú như một cánh quạt trên tay trái, sau đó xoát một tiếng, chúng tự mình bay ra phía trước. phiêu phù trước mặt của hắn.

Hắn quát một tiếng tay phải lại thiêu đốt chân hỏa, ngọn lửa nhanh chóng đốt phù chú, một đạo cuồng phong đột nhiên nổi lên, nhanh chóng đánh tới chỗ Trương Ân Ân.

Vèo Vèo Vèo Vèo! Từng tờ phù chú bay ra khỏi tay của Kỷ Nhược Trần, rồi dần dần hết, khi được ngọn lửa ở tay phải hắn thiêu đốt thì nào là cuồng phong phi sa (cát bay), âm vân (mây đen), hàn khí liên tiếp hiện lên, vây Trương Ân Ân ở giữa. Xem ra Kỷ Nhược Trần sớm có chuẩn bị, ngay cả trình tự chú phù cũng lập từ trước.

Trương Ân Ân nở nụ cười nhạt, thanh quan bao phủ quanh thân. Mái tóc của nàng mặc dù bay loạn trong gió, nhưng dưới sự bảo vệ của Ất Mộc Kiếm Khí và ba tờ bùa hộ mệnh căn bản nàng chẳng bị tổn thương gì cả.

Ngay sau đó Kỷ Nhược Trần lại lấy ra một tập phù chú nữa, bầu trời lập tức nổi lên một đám mây đen. Bỗng nhiên “Ầm” một tiếng, sấm sét nổi lên, mưa lớn như hạt đậu rơi xuống, hình thành một cơn thủy long, nhảy vào trong dòng xoáy.

Sắc mặt Trương Ân Ân trong sát na trở nên trắng bệch, trợn mắt há hốc mồm, mà cuồng phong cuộn cuộn trong mưa rơi. Nó đang hợp lại với những bụi bặm của trời đất, sau đó hình thành một đám bùn nhão, đập thẳng xuống đầu nàng!

Trương Ân Ân xuất thân cao quý, từ nhỏ đã có cuộc sống xa hoa, nàng cực kỳ chú ý tới sự sạch sẽ, lúc này muôn tránh cũng không được, muốn né cũng không xong. Có ai hiểu nổi bức này không!?

Nàng sợ tới mức không dám động đậy, đành hét lên một tiếng! Xoát! Bùn nhão đã bao trùm lên cả đầu của Trương Ân Ân.

Trương Ân Ân hầu như muốn khóc lên, bỏ mặc kiếm xuống vệt vàng lau bùn nhão trên mặt, đợi cho hai mắt có thể nhìn thấy mọi thứ, thì nước mắt của nàng đã tí tách rơi xuống.

Kỷ Nhược Trần đang đứng cách nàng chừng ba thước, trên mình cũng đầy bùn nhão, một kiếm trong tay chỉ vào yết hầu của Trương Ân Ân nói: "Người thua!"

Trương Ân Ân một bên lau bùn nhão trên mặt, một bên cả giận nói: "Người... Người. Vô sỉ!"

Kỷ Nhược Trần giống như là chẳng nghe thấy gì, vẫn nói: "Người thua."

Trương Ân Ân nghe xong không nói được một lời, lạnh lùng, nói: - "Kỷ Nhược Trần, người thật giỏi, lần sau người sẽ không có vận khí tốt thế này đâu! Lần này bản tiểu thư nhận tài không bằng người, động thủ đi!"

Kỷ Nhược Trần hừ một tiếng cái dây nhỏ trong tay vung lên, định trói nàng lại. Trương Ân Ân lập tức lui một bước, quát lớn: "Bản tiểu thư nhất ngôn cửu đỉnh, thua sẽ chấp nhận! Người không cần trói người, cứ thản nhiên ra tay, bản tiểu thư tuyệt không né tránh."

Trương Ân Ân lúc này tính trẻ con còn chưa hết, nói câu đó làm cho Kỷ Nhược Trần dở khóc dở cười. Nếu Trương Ân Ân đã nói là không cần trói vậy thì Kỷ Nhược Trần cũng không khách khí.

Đi vòng qua phía sau Trương Ân Ân, một kiếm giơ lên thật cao, nặng nề vụt vào cái chân của nàng. Trương Ân Ân toàn thân run lên, cắn chặt răng một tiếng không kêu.

B! Một kiếm lại hung hăng quất vào trên hông nàng. Sắc mặt Trương Ân Ân trắng nhợt, nhưng nàng vẫn không kêu đau.

Lần thứ ba Kỷ Nhược Trần giơ một kiếm lên, thì sương mù trên bầu trời đã tán đi. Ánh trăng trong trẻo lạnh lùng nhô lên, chiếu vào trên người của Trương Ân Ân.

Kỷ Nhược Trần đột nhiên phát hiện, mặc dù toàn thân màng là bùn bẩn nhưng mà dưới ánh trăng, thân hình Trương Ân Ân yếu điệu như tiên, những vết bẩn còn lưu lại trên mặt, giống như là một cảnh tượng mỹ lệ.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Năm Xưa 7

Kỷ Nhược Trần nhìn thấy một kiếm sắp rơi vào trên lông của Trương Ân Ân thì trong lòng ngực bỗng nhiên nảy sinh một sự thốn thức, cánh tay nhịn không được run lên.

Một kiếm vẫn đang rơi vào trên người của nàng, nhưng lực đạo đã nhẹ hơn trước rất nhiều. Trương Ân Ân tâm trạng nghi hoặc ngẩng đầu nhìn về phía Kỷ Nhược Trần, thấy hắn cũng đang nhìn sang.

Khi ánh mắt hai người chạm nhau, thì giống như bị sét đánh. Trong sát na đó, mặt Trương Ân Ân ửng hồng Kỷ Nhược Trần cấp bách quay đầu.

Im lặng.

Sau một lát. Kỷ Nhược Trần miễn cưỡng ho khan một tiếng, giơ một kiếm lên, quát lớn: "Còn chưa đánh xong đâu!"

Trương Ân Ân cúi thấp đầu, hai cái tay đan vào nhau một chỗ, chờ một kiếm hạ xuống. Thế nhưng màng cứ chờ, mà chẳng có gì xảy ra.

Kỷ Nhược Trần ho khan nửa ngày, đã giơ một kiếm lên rồi nhưng lại không có cách nào đánh vào người Trương Ân Ân, hắn đành thu lại sau lưng mình, cô mạnh miệng. nói: "Hôm nay chỉ là dạy dỗ người mà thôi, lần sau còn tiếp tục dây dưa, thì... sẽ đánh nặng hơn!"

Trương Ân Ân dường như là không có nghe thấy, đứng im lặng, thấy Kỷ Nhược Trần không có ý động thủ, thì đột nhiên vội vã hạ sơn màng như một làn gió, đi rồi không dám quay đầu lại.

Trong nháy mắt, thân ảnh của nàng đã hoàn toàn biến mất trong màn đêm. Kỷ Nhược Trần đứng im nhìn theo trong chốc lát, rồi mới hạ sơn.

Trong nháy mắt hạ qua thu đến, lá rơi tuyết bay, trước khi tuế khảo lần thứ hai bắt đầu. Trương Ân Ân không xuất hiện ở trước mặt Kỷ Nhược Trần.

Thỉnh thoảng hồi tưởng lại chuyện đêm đó, Kỷ Nhược Trần cũng có chút không hiểu được mình, một kiếm kia tại sao mình lại hạ thủ nhẹ tới vậy.

Không có Trương Ân Ân tới gây sự, Minh Vân và Minh Tâm cũng không tới tìm nữa, cuộc sống yên bình này, làm cho Kỷ Nhược Trần hơi có chút cảm thấy cô đơn.

Hàm Yên mặc dù không còn cùng hắn nghe Ngọc Huyền chân nhân giảng đạo, nhưng mỗi tháng luôn có hai lần, hai người lại cùng nhau ngắm cảnh trên miệng ưng, cùng nhau thưởng thức mặt trời mọc.

...

Tháng tám năm này, Kỷ Nhược Trần đã đột phá Thái Thanh Linh Thánh Cảnh, bắt đầu nghiên cứu tu luyện Thái Thanh Thần Thánh Quyết. Dùng thời gian bảy tháng đột phá Thái Thanh Linh Thánh Cảnh, cho dù nhìn khắp Đạo Đức tông cũng là giỏi rồi.

Mới tu luyện Thái Thanh Thần Thánh Quyết trong tuế khảo, Kỷ Nhược Trần lại đoạt hạng nhất, năm nay sẽ giao thủ với Trương Ân Ân.

Trong lúc nhất thời trong lòng hắn có một sự mong đợi mơ hồ nào đó.

Hắn cùng với Hàm Yên ở miệng ưng thưởng mặt trời mặt trời mọc, tuy rằng chẳng nói chuyện với nhau bao giờ nhưng tư vị mông lung trong đó, lại không làm hắn mong chờ bằng chuyện này.

Tuế khảo lại sắp bắt đầu, Kỷ Nhược Trần thu hồi suy nghĩ mông lung, chuyên tâm tu đạo. Đạo Đức tông đạo pháp rất nhiều, cái nào cũng hữu dụng.

Tam Thanh Chân Quyết tự nhiên là vạn pháp chi nguyên (nguồn gốc của vạn pháp), nhưng mà đan đỉnh, chú phù, đồ lục, tiên kiêu các loại lại là đạo pháp ứng dụng, nghiên cứu nhiều cũng có tác dụng không nhỏ đối với Tam Thanh Chân Quyết.

Chỉ là tinh lực của con người có hạn, tu luyện Tam Thanh Chân Quyết nhiều hơn, đương nhiên sẽ hoang phế một số công phu khác.

Trong tuế khảo, ai chẳng muốn thắng địch, đương nhiên là bỏ công phu rất lớn vào các đạo pháp ứng dụng, lại làm chậm tiến cảnh của Tam Thanh Chân Quyết.

Kỷ Nhược Trần vừa tu luyện Thái Thanh Linh Thánh Quyết tới viên mãn, các vị chân nhân đã nhận ra.

Nhưng mà ngoài dự liệu của hắn, tuy rằng các vị chân nhân có ý khen ngợi, nhưng mà lại không vui mừng gì nhiều. Kỷ Nhược Trần đối với hồng trần đã quen, đương nhiên là muốn tìm hiểu.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của hắn, mấy vị chân nhân thấy hắn gần đây chìm trong tạp học, hoang phế chuyện tu luyện Tam Thanh Chân Kinh.

Kỷ Nhược Trần lúc đầu cho là không giải thích cũng chẳng sao, nhưng mà sau khi suy nghĩ cẩn thận, lại thấy có chút gì đó không đúng. Hắn tìm Vân Phong đạo trưởng hỏi mới biết, khi tu luyện Thái Thanh Linh Thánh Quyết, Minh Vân, Lý Huyền Chân chỉ dùng có năm tháng thời gian, mà Cơ Băng Tiên lại vẹn vẹn dùng có gần ba tháng thời gian đã hoàn thành!

Có sự so sánh này, lúc này Kỷ Nhược Trần bỗng nhiên tỉnh ngộ. Tiến cảnh tu luyện của mình tuy rằng nhanh hơn rất nhiều so với các đệ tử khác,

thế nhưng so sánh với người có thiên tư như Cơ Băng Tiên, thì vẫn còn tương đối là kém xa. Nếu như hắc chỉ là một đệ tử bình thường thì tất sẽ được các vị chân nhân khen ngợi, nhưng ở trong mắt các vị chân nhân hắc là một Trích tiên, có được thiên chất của trời.

Kỷ Nhược Trần quan sát sắc mặt lời nói, đã biết các vị chân nhân đã có cảm nhận mình tu đạo chậm hơn Cơ Băng Tiên rất nhiều, chậm hơn cả Minh Vân thì thực sự là khó mà chấp nhận nổi.

Kỷ Nhược Trần tuy rằng thụ nghiệp của 8 vị chân nhân cùng một lúc, tâm tư bị phân tán, đương nhiên là sẽ ảnh hưởng tới tiên cảnh.

Nhưng mà Tam Thanh Chân Quyết của Đạo Đức tông có tác dụng làm tinh táo tinh thần rất lớn, hắc lại ăn không ít tiên đan thần dược, có pháp bảo hỗ trợ tu luyện. Cho nên, tiến bộ trong thời gian này chỉ là miễn cưỡng mà thôi.

Khi nghĩ thông suốt điều này, sự vui vẻ trong lòng chỉ trong sát na đã trở nên u ám hơn nhiều.

...

Một ngày này, sau khi Kỷ Nhược Trần thụ nghiệp các vị chân nhân, màn đêm đều buông xuống. Hắc mang tâm sự nặng nề, đi lạng trên đường lớn, chọn một con đường nhỏ không người, chậm rãi đi tới.

Con đường nhỏ này hai bên có tường cao, ở giữa có một thạch trận hình vuông, trong sân có một cái giếng cổ. Kỷ Nhược Trần đã từng đi qua một lần nhưng chỉ biết nơi này vô cùng thanh tĩnh u ám.

Trời đã tối đen, chỗ này chẳng còn có ai qua lại, rất thích hợp cho người mang tâm sự như hắc. Khi đi qua miệng giếng, bỗng nhiên có một đạo quang mang màu xanh hiện lên.

Kỷ Nhược Trần kinh hoàng dừng bước lại, nhìn về phía quang mang màu xanh, lúc này mới phát hiện dưới một góc tường của thành trận có một cái Thanh Đồng Cổ Đỉnh.

Kiểu dáng đồng đỉnh kỳ quái cổ xưa, trên mặt có khắc vô số chữ triện cổ. Những chữ triện này Kỷ Nhược Trần chẳng biết được chữ nào, hẳn có cảm giác, mình đã từng gặp cổ đỉnh này ở đâu đó rồi, thế nhưng nghĩ mãi cũng không ra là gặp những chữ này ở đâu.

Cổ đỉnh được đặt ở nơi này không biết bao nhiêu năm rồi đồng xanh đã loang lổ. trên mặt có không ít ô xanh, dường như là một thứ vô dụng.

Nhưng mà ở trong mắt Kỷ Nhược Trần, cổ đỉnh lại thỉnh thoảng phát ra bích quang, xem ra nó được nhặt ở một động tiên nào đó của Mặc Kiên Phong, đồng đỉnh cùng hấp thu được không ít linh khí

Kỷ Nhược Trần nhìn chăm chú vào đồng đỉnh, thần thái như thường, nhưng trái tim lại tự dừng gia tốc. Hẳn bước về phía trước một bước, thế nhưng vừa đặt chân đến đã cấp tốc thu về. Sau đó thì hẳn đứng yên một chỗ, không nhúc nhích chỉ im lặng nhìn đồng đỉnh.

Bỗng nhiên có một đám mây bay qua, khe khuất mặt trăng, nơi này đột nhiên tối sầm lại. Kỷ Nhược Trần vẫn bất động như cũ.

... Cũng chính trong lúc mây che khuất mặt trăng nay, hẳn nhanh như điện vọt tới trước đồng đỉnh nhẹ nhàng vỗ một chưởng.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Năm Xưa 8

Một chưởng này của hãn nhẹ như lông hồng, chẳng có lực lượng của vạn quân, vô thanh vô tức đập vào đồng đỉnh. Chử Triện cổ trên đồng đỉnh bỗng nhiên sáng lên, sau đó lại mờ đi. Trải qua 9 lần sáng 9 lần tối mới hết khác thường.

Chỉ trong một sát na, Kỷ Nhược Trần dường như đã được gió mạnh cạo rửa 9 lần. Bụi bắn trên người hãn như rơi ra, sắc mặt hãn tái nhợt. Hãn vạn không nghĩ tới cái cổ đỉnh này lại có thể phóng ra linh khí! Đỉnh đồng dường như đã bị vỡ ra, rồi biến thành những mảnh nhỏ, rồi biến mất không còn vết tích.

Chỉ có điều, linh khí này thuần phác không chứa đựng sát ý, Kỷ Nhược Trần mới miễn cưỡng chịu được. Nhưng trong miệng hãn đã có cảm giác ngọt ngọt, sắp phun ra một ngụm máu.

Trong lòng hãn vẫn kiên định, tiếp tục ngửa đầu, ngạnh kháng nuốt trở lại.

Tuy rằng ngực và bụng hãn đau nhức vô cùng, nhưng mà hãn không muốn để cho một giọt máu nào rơi trên mặt đất. Trong lúc khân cập, hãn không quên xé một góc ống tay áo. phủ bụi quanh mình đi.

Kỷ Nhược Trần nhìn xung quanh mới nhận ra mình không làm kinh động tới ai, sau đó nhanh chóng di chuyển cước bộ, đi tới Thái Thường Cung.

Chẳng biết tại sao, trong tim của hắn luôn luôn có một cảm giác không hiểu, dường như Giải Ly tiên quyết tối nay vô dụng với đỉnh đồng, đây không phải là một chuyện nhỏ.

Từ nguyên khí hồn hậu như vậy có thể suy đoán, đỉnh đồng không phải là vật vô dụng, nó có thể là một pháp khí tốt.

Nhưng mà Kỷ Nhược Trần xuất thân từ hắc điểm, nghiên cứu là lòng người, tập luyện là muộn côn, khi vào Thái Thượng Đạo đức tông lại chuyên tâm nghiên cứu đạo thuật, chẳng bao giờ đọc qua sách thánh hiền, mài dùi kinh sử, tập cương thường lễ pháp chẳng biết chút gì. Mà hắn có biết, hắn cũng không cho là đúng. Ở trong lòng hắn, chỉ có một câu nói sâu xa tinh tế và được hắn tôn thờ.

“Vật trong thiên hạ, chỉ người có đức mới có thể dùng”.

Trong lòng lo sợ bất an, Kỷ Nhược Trần vội vã rời đi. Hắn không ngừng đầu nhìn trời, vầng trăng vốn đang trong sáng chẳng biết từ lúc nào đã chuyển thành màu xanh.

Trong giếng cổ có một thân ảnh hiện lên, nhìn qua thì hình như là một nữ tử, tóc nàng xõa hai vai không nhìn rõ dung mạo, trên thân mặc một chiếc váy, nhìn thân hình nàng như sương như trăng.

Mặc dù không nhìn rõ dung mạo, nhưng chỉ mỗi động tác giờ tay nhắc chân, cũng đủ để lộ phong tình, là một gian nhận tuyệt sắc khuynh thành.

Nhìn theo phương hướng Kỷ Nhược Trần rời đi, nàng ngưng thần bất động, một lúc lâu sau, mới u oán thở dài một hơi, trong lúc nhất thời mây trắng đều ẩn chứa một sự u oán, tất cả đều thở dài.

"Dực Hiên ơi Dực Hiên, đã rất nhiều năm trời qua, người... người có còn nhớ ta. còn muốn tới cứu ta phải không? Hài tử này có phải là đệ tử người

truyền lại hay không, lại dám một chưởng chụp tẩn Văn Vương Sơn Hà Đỉnh. Điều này sao có thể? Ai! Là hãn quá lợi hại hay là ta đã già rồi?"

Lúc này từ trong một con hẻm khác, mơ hồ truyền tới khí tức của con người, có một thân ảnh đang nhanh chóng đi tới bên này. Thân hình của người này ngưng trọng như núi, đạp sóng mà đến, chân không chạm đất, tới bên cạnh giếng cổ. Chỉ nhìn bộ pháp của người này cũng biết công lực hãn vô cùng thâm hậu.

Người này dùng tám tấm bùa đỏ như máu dán lên miệng giếng, sau đó mới cúi người, nhìn cái giếng, nói: "Lão tiên bối đêm nay đệ tử mang đến một con Bằng Thiềm (cóc), có thể bồi bổ nguyên khí đồng thời lại có công dụng giải độc. Tiên bối yên tâm đệ tử sẽ tận tâm tận lực trợ giúp người thoát khốn. Đệ tử gần đây mới tra ra cái cổ đỉnh bên cạnh giếng là Văn Vương Sơn Hà Đỉnh quá mức bá đạo, đệ tử công lực thiếu nhiều, thực sự là không cách nào phá nổi đỉnh ấy. Lão tiên bối, đêm nay người mang Bắc Đế Tru Tiên Lục truyền lại cho vãn bối đi!"

Hãn lời còn chưa dứt, trên đỉnh đầu bỗng nhiên truyền đến một thanh âm cực kỳ băng lãnh: - "Lão tiên bối? Ta rất già ư?"

Hãn thất kinh, ngẩng đầu lên mới phát hiện trên đầu mình có một thân ảnh mơ hồ, hãn lập tức lui nhanh vài bước, nặng nề đập mạnh lưng vào tường mới dừng lại.

Trong lúc nhất thời hãn sợ tới mức nói còn không rõ, chỉ vào thân ảnh của nàng run rẩy, nói: "Người, người... người sao có thể ra ngoài được."

Nàng kia thản nhiên cười một tiếng, mặc dù không nhìn rõ dung mạo, nhưng thanh âm có thể nhiếp hồn đoạt phách, lại nói: " Văn Vương Sơn Hà Đỉnh rất bá đạo ư? Vậy tại sao lại bị người khác một chưởng chụp vỡ? Người chỉ muốn gạt ta lấy Bắc Đế Tru Tiên Lục đúng không?"

Nam tử kia nhìn sang bên cạnh quả nhiên thấy Văn Vương Sơn Hà Đỉnh đã biến mất không còn tung tích. Ngay lúc đó sắc mặt hắc trắng bệch, nói: "Không! Đương nhiên không phải! Tam Thanh Chân Quyết của Đạo Đức tông luôn chú trọng luyện tập từ từ, chỉ dựa vào Tam Thanh Chân Quyết thì cho dù có 50 năm nữa, vẫn bối cũng không động vào Văn Vương Sơn Hà Đỉnh được..."

Nữ tử cười lạnh một tiếng, cắt đứt lời hắc, nói: "Hãy bớt sàm ngôn đi! Nếu như người muốn Bắc Đê Tru Tiên Lục, vậy thì ta cho người biết một chút là được rồi."

Dứt lời, nàng đưa tay điểm lên người nam tử kia một cái, mi tâm của nam tử kia lập tức đỏ lên, máu tươi lập tức phun ra. Nàng lại cong ngón tay bắn ra tám chỉ, máu tươi bay như mưa, phân ra thành phương vị của bát quái phiêu phù quanh thân của nàng.

Hai mắt nàng khép hờ, trầm giọng tụng: "Ngọc xuất tử phủ, nhất khí sinh yên. Đế quần liệt huyết, bắc đẩu nhiên cốt, cửu sắc liên khai, vạn pháp tự hội."

Theo tiếng tụng chú của nàng máu tươi từ tám phương vị dần hóa thành màu vàng, Sau đó hóa thành tám cái hoa sen thật lớn.

Hoa sen đã nở, nhị hoa hạt hoa cũng thi nhau hiện lên, nhưng mỗi cái đều không giống nhau, chúng hợp thành một đóa hoa sen nho nhỏ. Hoa sen và nhị sen cùng một màu.

Sau khi nàng tụng xong, không nóng lòng phát động chú pháp, mà ngưng mắt nhìn Cửu Sắc Liên Hoa trong lòng bàn tay thật lâu, thầm than một tiếng, lẩm bẩm: "Dực Hiên, ta đây liền tới tìm người. Năm đó ta liều mình cứu người, nhưng không biết kết quả thế nào. Người có... thoát được không?"

Trong thời khắc sắp thoát khốn này, nàng dường như có chút sợ hãi. Chẳng biết nàng đã trải qua bao nhiêu năm rồi vậy mà nàng lại sợ hãi khi kết cục được mở ra.

Do dự hồi lâu, nàng bỗng nhiên ngẩng đầu, quát một tiếng: "Phá!"

Quang hoa của Cửu Sắc Liên Hoa đột nhiên đại thịnh. Nhất Phi Trùng Thiên!

Một tiếng nổ như sấm sét vang lên giữa Tây Huyền Sơn. Mạc Kiền Phong cao hơn ngàn trượng đột nhiên hơi rung động một chút. Trên Thái Thượng Đạo Đức Cung chột sáng lên một tầng quang tráo nhàn nhạt, giống như một cái chén lớn, úp xuống toàn bộ Thái Thượng Đạo Đức cung.

Tây Huyền Vô Nhai Đại Trận bảo hộ Thái Thượng Đạo Đức Cung hơn ngàn năm rốt cục đã hiện ra.

Ở giữa trung tâm của quang tráo (lồng ánh sáng) bỗng nhiên có một điểm sáng hiện lên. Điểm sáng này có thể nói là nhỏ bé không đáng kể, nhưng mà quang hoa của nó có thể so sánh với nhật nguyệt!

Trong quang điểm, có một đóa Cửu Sắc Liên hoa đang chậm rãi bay lượn, nàng kia tóc dài tung bay, vạt áo như mây, thoát ra khỏi Tây Huyền Vô Nhai đại trận!

Nàng đứng vững trên không trung đột nhiên quát to một tiếng trong lúc nhất thời đã làm kinh động cả Thái Thượng Đạo Đức Cung: "Động Huyền lão tặc! Đợi đạo hạnh của ta phục hồi sẽ quay trở lại, tìm người ôn lại chuyện xưa!"

Nói xong, nàng điều khiển Cửu Sắc Liên Hoa biến mất. Mà trong Thái Thượng Đạo Đức Cung có vô số đệ tử đều bị giật mình, cảnh tượng lập tức trở nên hỗn loạn.

Trên mấy ngọn núi xung quanh Mạc Kiền Phong có mấy điểm quang hoa hiện lên.

Mấy vị chân nhân hội hợp trên không trung nhưng nàng kia đã biến mất từ lâu, mấy người liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt đều cực kỳ nghiêm trọng.

Cho dù là bọn họ... cũng không dám đuổi theo.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Năm Xưa 9

Lúc này trong một bí địa của Thái Thượng Đạo Đức Cung, nơi này được bao kín bởi bốn vách tường, chỉ có ánh đèn chiếu sáng.

Ở giữa giường đá, Từ Vi Chân Nhân từ từ mở hai mắt, cười lạnh một tiếng nói: "Yêu nghiệt vô tri! Gia sư mặc dù đã thành tiên, nhưng trong Đạo Đức tông ta cũng sẽ có người giết người!"

Hắn đưa tay cầm trường kiếm ở bên cạnh, suy ngẫm trong chốc lát, hai mắt lại chậm rãi nhắm lại.

Lúc này ở trên Thái Thường Phong, Kỷ Nhược Trần đang đứng ở bên cạnh Tác Kiêu, cứng họng ngơ ngác nhìn bầu trời đêm, thật lâu không nói nên lời.

Lúc này trong lòng của hắn đang cực kỳ khiếp sợ, âm thầm nói:

"Nàng kia là ai? Sao lại... có thần thông như thế! Động Huyền là ai? Là vị chân nhân nào ư? Tại sao ta chưa từng nghe nói qua? A, 'Đội đạo hạnh của ta phục hồi sẽ quay trở lại, tìm người ôn lại chuyện xưa'... Hắc! Thật không nghĩ tới thiên hạ vẫn còn có người dám nói với Đạo Đức tông như thế. Thật là uy phong! Đáng tiếc sát khí này vẫn chưa đủ, nếu như đổi lại là ta, ta sẽ nói là đánh đổ cả Mạc Kiền Phong, hỏa thiêu Đạo Đức Cung..."

Hắn suy nghĩ lung tung một phen, khí huyết trong lồng ngực hình như có cảm giác ngưng trệ, hắn cả kinh mau chóng chạy về nơi ở của mình, nhanh chóng bình ổn thương thế.

Giờ này khắc này, mặc dù Thái Thượng Đạo Đức Cung đã sôi lên sùng sục, nhưng giếng cổ vẫn lạnh lùng như xưa, nơi này thiếu một cái Văn Vương Sơn Hà Đình, thừa một bộ thấy khô.

...

Cho tới khi trời sáng rõ, Kỷ Nhược Trần mới miễn cưỡng áp chế được linh lực thừa trong kinh mạch, nhưng mà hắn cũng biết hậu hoạn còn phải rất lâu nữa mới tiêu trừ được.

Hiện giờ không chỉ kinh mạch, thậm chí cả tử phủ, nê hoàn, hoa đình đều bị đình khí ảnh hưởng, ẩn hiện bích quang, ngưng kết thành bản cố (khay cứng rắn).

Hắn đã hối hận không biết bao nhiêu lần, đánh nhẽ không nên nghịch đồng đình như vậy. Thế nhưng từ khi có vết xe đổ của Từ Tịnh Quái Thiêm, Kỷ Nhược Trần biết các pháp bảo do chân nhân tặng đều có tên có họ, vạn lần không thể tùy ý Giải Ly.

Nơi to lớn như Thái Thượng Đạo Đức Cung, thì chuyện một vật làm ảnh hưởng tới hắn đâu có lạ gì? Nhưng mà chỉ dựa vào sự tu luyện của bản thân, Kỷ Nhược Trần làm sao có thể so sánh với Cơ Băng Tiên được? Tất cả đã tới bước đường cùng, hắn mới có ý nghĩ động vào đồng đình. Cũng may Kỷ Nhược Trần vận khí không tệ, nửa tháng này đến phiên Tử Dương chân nhân thụ nghiệp.

Tử Dương chân nhân cũng không kiểm tra việc học của hắn, mà chỉ ân cần căn dặn hắn chuyên cần tu luyện Tam Thanh Chân Quyết, thỉnh thoảng mới gọi hắn đến, đàm luận chuyện thiên nam hải bắc, trời cao biển rộng một phen. Bởi vậy hắn có thời gian để tiêu trừ linh khí của đồng đình.

Ở viện môn của Kỷ Nhược Trần có treo một tấm biển thanh tu, ý nói là mấy ngày nay hắn muốn bế quan đừng có quấy rầy. Với lại từ khi đạt được

vị trí đệ nhất tuế khảo cũng có chỗ tốt. Từ Dương chân nhân vui vẻ, tìm một chỗ có 3 căn phòng thanh tĩnh để cho hần thanh tu.

Kỷ Nhược Trần bế quan chừng bảy ngày, nhiều lần trải qua đau đớn, mới tính là tu luyện hoàn tất. Khi hần mở hai mắt thì ngoài cửa trăng đã lên cao, có lẽ là nửa đêm. Hần há miệng phun ra một ngụm máu, trong miệng còn rơi ra một vật, rơi xuống đất vang lên những thanh âm thanh thúy...

Sắc mặt Kỷ Nhược Trần tái nhợt, trông hết sức yếu ớt. Hần cố gắng bò xuống giường, cầm thứ rơi trên vũng máu lên, tỉ mỉ quan sát.

Đây là một cái Thanh đồng tiểu đỉnh, kiểu dáng rất cổ xưa, trên mình có nhiều chữ Triện cổ, bé tới mức hầu như không nhìn thấy.

Nhìn kiểu dáng này, rõ ràng chính là Thanh Đồng Cổ Đỉnh mà Kỷ Nhược Trần dùng Giải Ly tiên quyết chụp vỡ, chỉ là nó nhỏ hơn mấy chục lần mà thôi.

Cái Tiểu Đỉnh này vuông vắn, rộng chừng một thốn, ẩn hiện bích quang, ngoại trừ kích cỡ lớn nhỏ khác nhau, thì nó cùng một loại với Thanh Đồng Cổ Đỉnh. Tiểu Đỉnh có một đường linh khí yếu ớt, bám vào trên người của Kỷ Nhược Trần.

Kỷ Nhược Trần chỉ có cách cười khổ. Để tiêu trừ hậu hoạn, hần đã mạo hiểm sử dụng Ly Hỏa chân quyết mà Thái Vi chân nhân truyền thụ để tiêu hóa đỉnh khí, không ngờ bản thân còn là một cái đỉnh lô, luyện đỉnh khí dư thừa thành một cái đồng đỉnh.

Hần chẳng cần tài bảo, cũng chẳng cần đỉnh lô, vậy mà lại luyện ra được một kiện pháp bảo, đáng tiếc là cái tiểu đỉnh này thoát nhìn chẳng có tác dụng gì, hần lại có tật giật mình, không dám lấy bản thân ra thử nữa.

Hần xem cái tiểu đỉnh này nửa ngày, mới đem cất nó đi. Kỷ Nhược Trần lần này bế quan rất có hiệu quả, đỉnh khí tích tụ trong kinh mạch đã bị diệt

hết, tuy rằng từ phủ, nê hoàn có dấu hiện ngưng kim ý, nhưng đã bị hóa giải không ít. Chỉ cần có thời gian, là có thể tiêu hóa hết đình khí trong cơ thể.

Trăng đã về tây.

Tử Dương chân nhân ngồi ở trước, trên tay cầm một cuốn đạo tạng đọc rất say sưa. Đạo hạnh tới mức như hẩn, chẳng cần ngủ mà vẫn trường sinh.

Lúc này cửa phòng nhẹ nhàng vang lên, Vân Phong đạo trưởng đi đến. nói: “Sư phụ, Nhược Trần đã xuất quan, nói ra cũng rất kỳ quái, lấy đạo hạnh của hẩn thì không cách nào bề quan bảy ngày được. Mặt khác đệ tử có cảm giác, sau khi Nhược Trần xuất quan chân nguyên có biến ảo, quanh thân không có bất kỳ chút sinh khí nào, không giống như cảnh giới mà Tam Thanh Chân Quyết có thể tu luyện ra. Cái loại cảm giác này... giống như một kiện đồ vật đã lâu năm, tự bản thân có linh khí.”

Tử Dương chân nhân phát phát tay, cười nói: “Nhược Trần là trích tiên thể, việc của tiên nhân chúng ta làm sao có khả năng phòng đoán được? Trên người của hẩn có những thứ cổ quái thì cũng là chuyện rất bình thường. Còn nữa, cho dù chúng ta tính sai nhưng lẽ nào Tử Vi chân nhân cũng tính sai? Có khi chân nhân đã tinh tu thành công ngộ ra nhất môn diệu pháp, len lén truyền thụ cho Nhược Trần cũng không chừng. Nhưng mà việc này ta cũng không tiện mở miệng hỏi, người không cần lo lắng, cứ đi xuống đi!”

Vân Phong đạo trưởng không nói gì nữa nữa, sau khi thi lễ thì thối lui ra khỏi gian phòng.

Vân Phong đi rồi, nụ cười của Tử Dương chân nhân lập tức biến mất. Bàn tay buông cuốn đạo tạng xuống, có đọc cũng không vào nữa.”

Tử Dương chân nhân đơn giản đem bản đạo tạng để qua một bên, đứng dậy bước đi thong thả. Đi được hơn 10 vòng hẩn mới dừng lại, rồi đi ra chỗ cửa sổ, thở dài một hơi, thầm nghĩ:

“Trích tiên tối yêu nghiệt đi, một vào một ra không bàn mà hợp thiên đạo, chỉ là vì sao lòng ta lại bất an như thế này? Bây giờ loạn trong Đạo Đức tông đã hiện. Tử Vi sư đệ a, chỉ hi vọng là đệ không tính sai. Ai, tiền đồ của Đạo Đức tông ta hoàn toàn ký thác vào bản thân đệ, chuyện này... tóm lại vẫn là không có gì tốt!”

Lại qua bảy ngày, đỉnh khí trong cơ thể Kỳ Nhược Trần gần như đã bị tiêu trừ hết. Tám phần mười đỉnh khí đã bị hãm luyện thành những Thanh Đông tiểu đỉnh, nhưng số còn lại cũng không phải chuyện đùa, cũng làm cho chân nguyên của hãn tăng tiến rất nhanh.

Chi tiếc là đạo hạnh của hãn rất thấp, ngàn vạn nguyên khí trong đỉnh, hãn chẳng sử dụng được một. Chuyện này quá lãng phí, đúng là tiếc tới mức giận dữ giậm chân.

Sau khi nhìn thấy chân nguyên của hãn tiến nhanh, các vị chân nhân đều chấn động. Ai nấy đều khen hãn thiên tư độc đáo, có cách giác ngộ, lập tức ban cho hãn nhiều pháp bảo, truyền nhiều bí thuật. Điều này làm cho Kỳ Nhược Trần luống cuống cả tay chân. Sau buổi tối yêu vật rời đi toàn bộ Thái Thượng Đạo Đức Cung đều ồn ào sôi sục, nhưng kỳ quái là từ đó về sau, chẳng thấy các vị chân nhân có động tĩnh gì. Sau một thời gian, chuyện này chậm rãi rơi vào quên lãng.

Thời gian trôi nhanh. Tây Huyền Sơn gió tuyết bay tán loạn, lại một năm nữa qua đi.

Trên Thái Tuyền Phong, tất cả đều bận rộn, những đệ tử luyện kiếm tu đạo ở cảnh giới Thái Thanh cảnh đang cố sức. Phụ phụ Cảnh Tiêu Chân Nhân cũng buông bỏ tạp vụ, cùng mấy vị sư huynh chỉ điểm môn hạ trẻ tuổi.

Cảnh Tiêu Chân Nhân đã ở Thái Tuyền Phong hơn mười năm. Thái Tuyền cung ngày càng hưng thịnh, tuế khảo năm ngoái thì chỉ thua có

Huyền Minh cung của Ngọc Hư chân nhân, đành phải chấp nhận xếp thứ hai.

Năm nay Cảnh Tiêu Chân Nhân cũng không lo lắng chuyện gì, tất phải đoạt vị trí đệ nhất từ trong tay Huyền Minh cung, lấy đó là chuyện cười đùa Ngọc Hư chân nhân một phen.

Nửa đêm hôm đó, trên Thái Tuyền Phong bỗng nhiên vang lên một tiếng huýt sáo dài, nó giống như tiếng phượng gáy, rất lâu mới tản đi, trong vòng phương viên trăm trượng đều nghe thấy.

Hoàng Tinh Lam đang cùng Cảnh Tiêu Chân Nhân đánh cờ vây ở dưới đèn, nghe được như vậy thì biên sắc, nói: “Đây là thanh âm của Ân Ân! Đi đi xem một chút!”

“Khí động khai thanh, trực thượng cửu tiêu”, chính là dấu hiệu Tam Thanh Chân Kinh đã tu luyện tới Thái Thanh Chân Thánh cảnh.

Chỉ giây lát sau, phu phụ Cảnh Tiêu Chân Nhân đã xuất hiện ở trong sân của Trương Ân Ân, vừa lúc thấy mấy nha hoàn từ trong phòng chật vật chạy ra, ngay sau đó lại có tiếng một bình hoa vỡ, rồi tiếng gào thét truyền tới.

Trên Thái Tuyền Phong, cho dù là các nha hoàn bình thường cũng có đạo hạnh, các nàng chỉ nghiêng mình là cái bình hoa sẽ lướt qua.

Nhưng nếu như Trương Ân Ân muốn đập cái gì đó, thì chẳng ai dám đón cả, đành phải trơ mắt nhìn cái bình hoa có giá trị nát bấy trên mặt đá xanh.

“Cút! Đều cút ra ngoài cho ta!” Trương Ân Ân hiển nhiên tức giận không kiềm chế được.

Hoàng Tinh Lam vội vàng đi vào chính phòng, thấy Trương Ân Ân đang nằm vào một cái kệ sách chừng hơn trăm cân, định ném ra ngoài cửa.

Trương Ân Ân thấy người vào là Hoàng Tinh Lam, đầu tiên là ngần ra, sau đó ném cái kệ sách sang một bên, bỗng nhiên nhào vào trong ngực của nàng khóc lớn.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Năm Xưa 10

Hoàng Tinh Lam vừa giật mình, vừa đau lòng, vội vàng ôm chặt Trương Ân Ân, hỏi:

“Ân Ân, đã xảy ra chuyện gì, có đúng là có ai khi dễ con hay không? Con nói cho mẹ, mẹ sẽ làm cho con hả giận! Có phải là đệ tử của lão tạp mao Ngọc Hư khi dễ con không? Mẹ sẽ bắt hắn tới Thái Tuyền Phong nửa tháng. A, không cần phải nói, mẹ thấy chắc chắn là đệ tử của lão tạp mao Ngọc Hư làm rồi! Đừng tưởng đệ tử của cung người thì ta không dám làm gì! Con chờ đấy, mẹ đi tìm Ngọc Hư lý luận!”

Nàng càng nói càng giận, đến câu cuối cùng, thì trong thanh âm đã mang theo sát khí.

Cảnh Tiêu Chân Nhân dù chưa xuất gia, thế nhưng đệ tử đạo sĩ của Thái Tuyền Phong chiếm tuyệt đại đa số.

Hoàng Tinh Lam giận dữ, trái một câu lão tạp mao, phải một câu lão tạp mao, giống như mẩu từ trên xuống dưới của Thái Tuyền phong

Đâu cần nói xa, trong sân có mấy vị sư huynh đều là đạo sĩ, nghe thấy Hoàng Tinh Lam nói như vậy thì chỉ còn cách người nhìn ta ta nhìn người, cười khỗ, không dám lên tiếng.

Ở trên Thái Tuyền Phong, thà đắc tội với Cảnh Tiêu chân nhân chứ không được chọc giận Tinh Lam phu nhân.

Thật là kỳ quái vừa nghe Hoàng Tinh Lam nói, Trương Ân Ân bỗng nhiên dừng khóc, chỉ chết sông rúc vào trong ngực nàng, không chịu ngẩng đầu lên.

Hoàng Tinh Lam thấy vậy là trong lòng biết có sự khác thường, trước tiên đuổi tất cả mọi người ra ngoài, sau đó mới thấp giọng tỉ tê với Trương Ân Ân.

Trương Ân Ân nói quanh co nửa ngày, mới nói: “Mẹ, còn có một tháng nữa là tuế khảo...”

Hoàng Tinh Lam nhìn Trương Ân Ân im lặng không nói gì. Ánh mắt Trương Ân Ân hướng sang một bên, dường như là không dám đối diện với Hoàng Tinh Lam, chỉ là xưa nay Trương Ân Ân từ xưa đâu biết nói dối, mà chuyện này nói thật thì có chết cũng không dám nói ra.

Nàng do dự hồi lâu, mới nói: “A. Chuyện này. Con đã tu luyện vào Thái Thanh Chân Thánh cảnh...”

Hoàng Tinh Lam ngần ra, thầm nghĩ đây chính là chuyện tốt a, nhưng mà vì sao Ân Ân lại tức giận tới như vậy, tại sao lại phải khóc lớn? Chẳng lẽ là tu luyện có đường nhầm?

Nàng vội vàng tỉ mỉ quan sát một phen, Trương Ân Ân khí huyết tràn đầy, thần hoàn ý mãn, tình trạng như vậy thì không thể tốt hơn nữa rồi.

Hoàng Tinh Lam lại hỏi kỹ, nhưng không thể hỏi được gì. Trong lòng của nàng vô cùng nghi hoặc, an ủi Trương Ân Ân một phen, sau đó mới rời đi tìm Trương Cảnh Tiêu để bàn bạc một chút, xem thử đến tết cùng là có vấn đề gì.

...

Tuế khảo đúng hạn lại tới.

Mà tuế khảo năm nay bốn phương yên ổn, chuyện đáng bàn không nhiều lắm. Duy nhất vẫn chỉ có liên hoàn đại chiến giữa Minh Vân, Lý Huyền Chân và Thượng Thu Thủy.

Năm nay thắng bại đảo ngược lại. Lý Huyền Chân thắng Minh Vân, Minh Vân thắng Thượng Thu Thủy, Thượng Thu Thủy thắng Lý Huyền Chân.

Kỷ Nhược Trần mới vào Thái Thanh Thần Thánh cảnh, vốn chẳng mấy ai xem trọng.

Thế nhưng bản thân hắn có nhiều đạo pháp khắc chế đệ tử các tông khác. Đối với hai cung không có đạo pháp khắc chế là Bắc Cực, Huyền Minh, hắn cũng có thủ đoạn cao minh, hoặc là dựa vào số lượng lớn phù chú áp chế, hoặc là dựa vào Tiên Thiên Quái Tượng tử thủ.

Trong tỷ võ, hắn lôi ra tầng tầng lớp lớp chú phù, chiến pháp cùng với tầng tầng lớp lớp đạo pháp bí thuật. Đệ tử các cung càng lúc càng sợ Tiên Thiên Quái Tượng của Kỷ Nhược Trần.

Một khi gặp phải đối thủ chỉ biết thủ chứ không lộ đầu ra, chiến pháp lại cẩn thận, đệ tử các cung khác chỉ còn cách thoát lực mà ngã, trong quá trình này thực sự là khổ không thể tả.

Hơn nữa Kỷ Nhược Trần đột nhiên tăng tiến nhanh, tỷ võ cùng đệ tử các cung khác, chân nguyên cũng không mất mát gì.

Minh Tâm cũng vừa vận tiến vào Thái Thanh Thần Thánh cảnh. Lúc tỷ đấu với Kỷ Nhược Trần, Kỷ Nhược Trần ngại phiền phức, vừa giơ tay lên đã là Cức Điện Ân Lôi phù, một kích đánh hắn ngất đi.

Nhưng mà tu vi của Trương Ân Ân cao hơn hắn một tầng, hắn không có cơ hội cùng nàng tỷ võ. Trong lúc đánh bại đối thủ cuối cùng, chẳng biết tại trong lòng Kỷ Nhược Trần có cảm giác mất mát.

Luận tuổi tác Kỷ Nhược Trần bách chiến bách thắng.

...

Cuối tháng giêng, Lý Huyền Chân bỗng nhiên đi tới Thái Thường Cung, kích động lôi Kỷ Nhược Trần ra ngoài, nói là phải vất vả lắm mới có cơ hội giới thiệu Thượng Thu Thủy cho hần làm quen.

Kỷ Nhược Trần không hiểu ra sao, nhưng cũng chưa kịp suy nghĩ, đã bị Lý Huyền Chân lôi ra cửa phòng, chạy thẳng tới hậu sơn của Thái Thượng Đạo Đức cung.

Từ khi Lý Huyền Chân lần đầu giới thiệu về Thượng Thu Thủy đến nay, đã gần một năm. Chỉ là ở trong núi chẳng phân biệt năm tháng tu đạo cầu trường sinh, một năm thực sự chẳng là cái gì cả.

Phía hậu sơn có một thạch đài ba mặt trống không, trên đó có một thân ảnh, phong tư như tiên. Trên thạch đài có một chiếc bàn bát tiên, bày hai cái Tùng Bách Trường Thanh y, trên bàn có vài đĩa trái cây, một bầu rượu bằng men sứ xanh.

Cảm ứng được Lý Huyền Chân, Kỷ Nhược Trần đến, người nọ lập tức xoay người lại, cười nói: “Huyền Chân sư huynh để được lần nâng cốc chúc mừng này, huynh làm cho đệ đợi đúng một năm!”

Hần liếc thấy bên người Lý Huyền Chân còn có một người, không khỏi ngần ra, trên mặt lập tức có vẻ ta không biết trước.

Kỷ Nhược Trần lúc này thấy mới gặp hần, đột nhiên ngần người ra.

Người này tuy là một thân đạo bào, nhưng khuôn mặt nõn nà, môi đỏ như chu sa, hai hàng lông mày như kiếm, mắt như Thần Tinh, thỉnh thoảng có hiện lên mây khói nhộn nhạo. Mỗi động tác giơ tay, nhấc chân, cũng làm

cho người người ngẩn ngơ, mím cười thì như hoa nở, lúc không nói thì giống như ngọc bàn ngưng sương.

Kỷ Nhược Trần thực sự nghĩ không ra trong thiên địa lại còn một nhân vật như vậy, trong lúc nhất thời hấn ngậy người.

Lý Huyền Chân cười nói:

“Thu Thủy sư đệ, tới đây, tới đây, ta giới thiệu cho đệ một chút. Vị này chính là Kỷ Nhược Trần Kỷ sư huynh. Nhược Trần sư huynh nhập đạo mặc dù chậm, nhưng lại có đại tài kinh thiên địa, chỉ đơn giản việc bát mạch chân nhân quan tâm huynh ấy cũng đủ có vài phần kính trọng, mà càng khó khăn chính là Nhược Trần sư huynh phong thần như ngọc, lòng dạ như biển, có đại khí khái khí thôn sơn hà, ta thật sự là mặc cảm.”

Mặc dù da mặt dày, nhưng khi Kỷ Nhược Trần nghe xong Lý Huyền Chân giới thiệu tàn bạo như vậy, thì mặt già không khỏi đỏ lên, vội khoát tay nói:

“Đạo hạnh của ta thấp, sao có thể nhận nổi sự khích lệ của Huyền Chân sư huynh như vậy? Thu Thủy sư huynh phải chê cười rồi.”

Thượng Thu Thủy dùng đôi mắt của mình nhìn chăm chăm vào Kỷ Nhược Trần trong chốc lát, sau đó tươi cười nói:

“Huyền Chân nói không sai. Nhược Trần sư huynh đạo hạnh tuy thấp, nhưng đó là bởi vì nhập đạo quá muộn mà thôi. đạo pháp sư huynh huyền bí, mặc dù mới tu luyện Tam Thanh Chân Quyết, nhưng chân nguyên lại mang theo phong vị cổ xưa. Cảnh giới này, không phải là người như ta có thể lĩnh hội. Sư huynh quả nhiên là người đại tài! Tới đây, tới đây, hôm nay mây đi trời trong sáng, chúng cùng nhau nâng cốc, không say không về!”

Lý Huyền Chân lúc này mới ngồi xuống cầm lấy bầu rượu gửi một cái, cười nói: “Cái bình Ngọc Lô Thiên Tương này ước chừng cũng được 60

năm, đệ thật nhiều tiền vốn! Thu Thủy a, đệ trộm rượu của Thái Ân chân nhân không sợ bị phạt hay sao? Nhưng mà bây giờ đệ hối hận cũng đã muộn rồi haha, ha ha!”

Kỷ Nhược Trần nhúu mày, trong lòng mơ hồ có cảm giác gì đó không đúng. Hắn tuy còn trẻ tuổi nhưng đạo lý đối nhân xử thế cũng gian xảo không kém gì hồ ly, hắn đã sớm nhận ra trong tiếng cười sang sảng của Lý Huyền Chân, dường như có mang theo tiếng thở phào.

Thượng Thu Thủy mỉm cười nói: “Huyền Chân, huynh nói như vậy là không đúng rồi. Năm nay đệ phải vất vả lắm mới có thể cầm được vị trí đệ nhất tuế khảo, Thái Ân sư tổ mới ban cho một hồ rượu như thế này. Giành vị trí thứ nhất trong hai người các huynh, mười phần đều dựa cả vào số phận cả, tranh đoạt long châu trong miệng các huynh thực sự là không có mấy ai dám.”

Trên thạch đài chỉ có hai cái ghế. Thượng Thu Thủy nhường còn cái còn lại cho Kỷ Nhược Trần, còn bản thân hắn vung tay áo lên, một đạo thanh phong từ xa đi tới, cuốn theo một tảng đá lớn, hắn lấy đá làm ghế, ngồi vào vị trí của mình.

Ba người chuyện trò vui vẻ, nói chuyện toàn là ta thần tiên truyền thuyết, những việc trong tông mà ít người biết đến, cho tới khi mặt trời sắp lặn, rượu hết bàn trống, lúc này ba người mới rời đi.

Kỷ Nhược Trần một mình đi về hướng Thái Thường Phong, đột nhiên có một trận sơn phong thổi tới, làm cho người hắn cảm thấy lạnh lẽo, lúc này mới phát hiện quần áo trên người ướt đầm dính chặt lại, khó chịu vô cùng.

Hóa ra dưới ánh mắt như nước nhìn mình, chẳng biết từ khi nào, mồ hôi của hắn đã thấm ướt đầm cả y phục.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Người Lạ

Tuế khảo đánh đầu thẳng đó, không gì cản nổi nên các vị chân nhân đều tán dương Kỷ Nhược Trần, ngay cả người tiết kiệm lời khen như Thái Ấn chân nhân cũng cổ vũ hân hân vài câu.

Ở trong mắt Thái Ấn chân nhân cho dù đạo hạnh của Kỷ Nhược Trần có tiến cảnh nhanh hơn nữa, bí pháp có huyền diệu hơn nữa, cũng không đáng một xu. Mà hân coi trọng việc Kỷ Nhược Trần dùng Tiên Thiên Quái Tượng phát triển ra Quy Súc Đại Pháp (đại pháp co đầu), thực là tiền nhân chưa từng thấy, có chút đáng quý.

Kỳ thực Đạo Đức tông có thể duy trì hơn 3000 năm tích lũy đương đối nhiều, nhưng nghiên cứu thì lại ít.

Môn hạ đệ tử đều luyện Tam Thanh Chân Quyết cho nên tu vi ngày một thâm hậu, nhưng thủ đoạn công kích lại không có bao nhiêu.

Chờ khi vượt ra ngoài Thượng Thanh cảnh giới, nếu Kỷ Nhược Trần cứ tiếp tục thủ mãi không ra như vậy, thì sẽ sớm bị phi kiếm đối phương đâm cho thùng lỗ chỗ rồi.

Trong lòng Kỷ Nhược Trần lại có tính toán khác, tuế khảo vừa kết thúc, hân lập tức vui đầu vào nghiên cứu đan đỉnh và Tiên Thiên Quái Tượng.

Tử Vân chân nhân và Thủ Chân Chân nhân đại hi, dốc lòng chỉ điểm, sau đó còn ban cho không ít thiên tài địa bảo, dùng cho việc bói toán luyện đan.

Học đan đỉnh không cần nói nhiều, có thuốc là có thể thành đan. Nếu như đạo hạnh thâm sâu, có thể lấy chân hỏa để dẫn, lấy linh khí làm thuốc, một ngày nào đó mà luyện thành loại đan được như vậy, thì phong vân biến sắc thiên địa kinh động.

Nhưng mà loại phương pháp luyện đan này, ngay cả Tử Vân chân nhân cũng không dám dùng, cho nên chẳng biết tới năm nào tháng nào Kỷ Nhược Trần mới có thể vận dụng. Hắn mới nhập môn đan đỉnh, đương nhiên phải hao tổn một lượng nguyên liệu lớn.

Mà Thủ Chân Chân nhân lại nghiên cứu kỹ Tiên Thiên Quái Tượng đến chỗ thâm ảo, cũng có thể nói là khám phá thiên cơ, nên nguyên liệu bí pháp tiên phẩm chẳng kém chút nào so với đan đỉnh cả. Bởi vậy khi hắn học Tử Vân chân nhân và Thủ Chân Chân nhân ,tài liệu luyện tập lúc nào cũng là hạng nhất.

Lúc này, thấy Kỷ Nhược Trần đắm mê, hai vị chân nhân đứng là cầu được ước thấy. Mặc dù số lần thất bại của hắn hơi cao, nhưng nguyên liệu cất kỹ 2000 năm, chút ấy chẳng qua chỉ là mất một sợi lông, sao hai vị lại để vào mắt chứ?

Kỳ thực Kỷ Nhược Trần vô cùng có ngộ tính ở Đan Đỉnh và Quái tượng, tuyệt không giống như biểu hiện bên ngoài, nếu không thì sao hắn có thể ngộ ra cái phương pháp co đầu rút cổ không chịu ra?

Nhưng nếu hắn có thể làm một lần là thành công, thì hắn sẽ chia làm hai ba lần, đại bộ phận nguyên liệu hắn có được, thực chất đã bị hắn Giải Ly, bổ khuyết nguyên khí của bản thân.

Nguyên liệu mà các vị chân nhân cho Kỷ Nhược Trần, có cái nào không tràn ngập linh khí?

Kỷ Nhược Trần có bổ sung, đạo hạnh tiến cảnh cũng nhanh hơn, nhưng mà quay đầu nhìn lại, mặc dù hắn có vượt trước vô số đệ tử, nhưng khoảng

cách với Cơ Bổng Tiên càng lúc càng xa. Sự chênh lệch do tu luyện không nói cũng kéo dài.

Kỷ Nhược Trần biết mọi người đều có thiên tư cơ duyên bất đồng, chuyện này không thể cưỡng cầu được, cho nên hẳn cũng không cụt hứng, chỉ thỉnh thoảng thở dài một tiếng.

Ngày nào cũng bận rộn như vậy, cho tới khi tuyết rơi toán loạn. Kỷ Nhược Trần mới cảm thấy, hóa ra một năm đã trôi qua.

Ngày tuế khảo lại sắp tới gần. Hiện giờ Kỷ Nhược Trần đang ngồi đả tọa, trong lòng trong sáng như vầng trăng dưới hồ, như một tấm gương, không có chút phiền muộn.

Đột nhiên, trong lúc đang im lặng tĩnh tu, thì có một thân ảnh thiếu nữ hiện lên trong hồ, nàng ngượng ngùng cúi đầu, hai tay không ngừng vôn vơ tà áo, tâm trạng tất nhiên là loạn như ma.

Trong khi Kỷ Nhược Trần lại đứng phía sau nàng, một kiếm trong tay run lên nhẹ nhẹ, hẳn đang giơ cao, nhưng không biết là có nên đánh tiếp hay không.

Vầng trăng chiếu xuống mặt hồ được bao phủ bởi một lớp ánh bạc.

Kỷ Nhược Trần rốt cục cũng đánh một kiếm, thế nhưng thiếu nữ kia dưới ánh trăng lại vô cùng kiều mị và hàm xúc, đâu có gì là ngang ngược khi được nuông chiều đâu?

Cái bóng lưng nhỏ dài kia, hình như có cái gì đó hấp dẫn tâm trạng của Kỷ Nhược Trần run lên, một kiếm trên tay lúc đầu thì vụt xuống mạnh mẽ, sau đó lại chậm dần cuối cùng là có hình nhưng không lực vỗ lên mỏng nàng một cái. Vốn là đánh phạt, nhưng bây giờ lại có phần khinh bạc.

Nàng ấy như bị điện giật, bỗng nhiên quay đầu lại, ánh mắt nhìn vào nhau, như có sấm sét nổ xung quanh hai người. Thiếu nữ không nói được một lời, đột nhiên xoay người chạy đi, giống như một con thỏ bị hoảng sợ.

Chỉ còn Kỷ Nhược Trần cầm kiếm đứng ngây ngơ.

Hắn bỗng nhiên từ trong ảo cảnh tỉnh lại, thế mới biết hóa ra hắn vẫn đang ngồi tu đạo, chăm chỉ bồi bổ chân nguyên tu đạo mà nghĩ bậy như thế này quả thực nguy hiểm. (Quá nguy hiểm ấy chứ):54:

Kỷ Nhược Trần thầm than một tiếng, nếu như tính kỹ, thì cũng đã 2 năm trôi qua.

Trong hai năm này, Trương Ân Ân không một lần xuất hiện trước mặt của hắn, trong khi đó hắn với đệ tử Thái Thường Phong không hợp nhau, nên không mượn cơ tới chơi.

Thái Thường Đạo Đức Cung cực kỳ rộng lớn, nếu bảo là trên đường vô tình gặp, thì thực là không có khả năng.

Kỷ Nhược Trần nghĩ tới đây, trong lòng kích động không ngớt, trong khoảnh khắc bỗng nhiên có sóng lớn ngập trời. Đột nhiên mặt đất dưới chân hắn rung động, những giọt nước mưa màu xanh lam từ từ rơi xuống.

Trong sát na ấy, trên người Kỷ Nhược Trần có dị hương lan tỏa, trước mắt sáng lòa, chân nguyên trong lồng ngực như sóng dữ, gầm rú như rồng. Hắn không tự chủ được hét dài một tiếng, giống như tiếng chuông vang giữa tầng không.

Tiếng huyết xông thẳng lên mây, trong lúc nhất thời làm cho cả Thái Thường Cung đều bị kinh động!

Đệ tử Thái Thường Cung đông đảo, nghe thấy tiếng huyết lan tỏa trong không gian, biết là lại có người tu luyện tới Thái Thanh Chân Thánh cảnh

giới. Việc này mọi người nghe mãi thành quen cho nên đều lơ đãng ai nấy tự làm việc của mình.

Trong Thái Thường Cung có hai vị danh nhân nguyên lão, họ đều là sư đệ của Tử Dương chân nhân. Khi đó một người đang đọc sách, một người thì luyện đan. Khi nghe thấy tiếng huýt thì đều nghỉ hoặc suy nghĩ một lát, rồi lại tiếp tục công việc của mình.

Vân Phong đạo trưởng vốn đang ở tĩnh thất thanh tu, trong giây lát bị tiếng huýt của Kỷ Nhược Trần làm giật mình tỉnh giấc, trên mặt hiện lên sự kinh ngạc.

Hắn dường như suy nghĩ điều gì đó, khoác áo bước xuống giường, đi tới gian ngoài, tìm kiếm kỹ lưỡng trong giá sách, một lát sau rút ra một quyển Địa Tiên Truyền Kỳ, tỉ mỉ nghiên cứu.

Tử Dương chân nhân trong tay cầm một cuốn đạo tạng thông thả cất bước, thưởng thức ý nghĩa trong sách. Khi tiếng huýt như rống vang lên, trên mặt hắn hiện lên sự ngạc nhiên, cuốn đạo tạng trong tay rơi xuống đất.

Đêm nay, cách tuế khảo chỉ còn có 3 ngày.

Kỷ Nhược Trần thật không ngờ, trận đầu tiên của tuế khảo lại gặp Trương Ân Ân. Mà khi Kỷ Nhược Trần đi vào trong đấu trường gặp Trương Ân Ân, mới biết là mình không nghe nhầm.

Hai người đứng đối diện với nhau, nhìn nhau hồi lâu, trong lúc nhất thời chẳng ai còn nhớ là mình phải động thủ cả.

Trong nháy mắt, các trường đấu xung quanh đã phân thắng bại nhưng Kỷ Nhược Trần và Trương Ân Ân vẫn còn ngây ngô đứng đó.

Đạo trưởng chủ thi phát hiện ra dị trạng, lông mày nhíu lại, nhưng một người được thụ nghiệp của bát mạch chân nhân, một người là ái nữ của

Cảnh Tiêu chân nhân, hắn không dám đắc tội cho nên ho khan mấy tiếng, lấy đó làm ám hiệu bày tỏ sự nhắc nhở.

Kỷ Nhược Trần lúc này mới cảm thấy mình thất thố, vì vậy nâng kiếm ôm quyền. nói: “Ân Ân...”

Tiếng nói của hắn còn chưa dứt, thì Trương Ân Ân giống như bị chấn kinh, mộc kiếm được nâng lên, trong nháy mắt rung chín lần. Mỗi một lần rung động thì trên thân kiếm đều có một tầng quang hoa thủy lam hiện lên; cho tới lần thứ chín, thân kiếm đã hoàn toàn bị ánh sáng màu xanh nước biển đó bao lại.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Người Lạ 2

Kỷ Nhược Trần cả kinh, hoàn toàn thật không ngờ nàng lại dùng tới Quỷ Thủy Kiếm Khí. Hắn còn chưa kịp phản ứng, thì trước mắt bây giờ toàn là lam sắc quang hoa. Trương Ân Ân lại lấy thân ngự kiếm, thân hình vọt tới, kiếm còn chưa tới, mà đã xén đứt tóc mai của Kỷ Nhược Trần!

Kỷ Nhược Trần vạn lần không nghĩ tới sau hai năm gặp lại, thì Trương Ân Ân lại dùng chiêu thức liều mạng như vậy!

Hắn ngẫm nghĩ, cho nên cũng động thủ theo bản năng. Hắn ngửa người cho kiếm của Trương Ân Ân vượt qua, sau đó thân hình như làn khói, vô thanh vô tức vòng qua phía sau của nàng, một kiếm xoay tròn, đập tới gáy của Trương Ân Ân!

Cho tới khi một kiếm chạm tới gáy của Trương Ân Ân, Kỷ Nhược Trần mới giật mình vội vàng giảm áp lực của kiếm, cô gắng dùng thế kiếm lại.

Một kiếm cách mái tóc mây của Trương Ân Ân chỉ một chút xíu. Trên mái tóc đen nhánh của nàng có cài một chiếc Tử Kim Phi Phượng châu thoa, trên đầu thoa có một viên ngọc châu, nó bị kiếm phong chém trúng.

Trương Ân Ân thấy Kỷ Nhược Trần đã biến mất, vội vàng tiếp tục vọt tới mấy trượng rồi mới dừng bước. Nàng ngạc nhiên xoay người, thì châu thoa trên đầu bị cắt thành hơn mười mảnh nhỏ... mái tóc của nàng rủ xuống như mưa xuân.

Cái miệng nhỏ nhắn của Trương Ân Ân khẽ nhếch lên, trên mặt không còn chút máu, trong đôi mắt đã có lệ. Kỷ Nhược Trần không ngờ tới

Trương Ân Ân lại bị thua trong một chiêu, trong lúc nhất thời ngây ngô đứng lặng.

Trương Ân Ân bỗng nhiên bỏ mộc kiếm, quay đầu chạy vội. Mái tóc của nàng tung bay, tay áo phất phơ, trông giống như một áng mây bồng bềnh.

Đạo trưởng chủ thi cao giọng nói:

“Kỷ Nhược Trần thắng! Cuộc tỷ thí tiếp theo bắt đầu!”

Đệ tử tiếp theo ôm quyền thi lễ với Kỷ Nhược Trần, gọi mấy tiếng Nhược Trần sư huynh. Nhược Trần mới nghe thấy, quay người lại, chỉ thấy đệ tử này mặc dù lễ nghĩa chu toàn, nhưng mà trong mắt lại ẩn chứa ý không phục, trên môi hình như có vẻ chê cười.

“Kính xin Nhược Trần sư huynh thủ hạ lưu tình!” Đệ tử kia nói.

Thế nhưng trong lời nói của hắn làm gì có ý khiêm tốn? Hắn vừa nói đồng thời lấy ra một cái Phù chú, cái phù này màu vàng đậm, hiển nhiên là do lá bùa thượng phẩm chế thành. Trên phù chú vẽ nhiều đồ hình phức tạp, vừa nhìn là biết ngay đây là Thiên Tâm Chính Phù, loại phù này có uy lực không nhỏ.

Kỷ Nhược Trần trong lòng đang loạn như ma, thấy người này ngạo mạn như vậy, nhất thời tức giận nổi lên, hắn chẳng thèm hỏi nhiều, móc từ trong người ra một lá bùa. Lá bùa kia sắc vàng óng ánh, hai bên sườn có màu xanh biếc, trên mặt còn có màu đỏ đậm, ở giữa lại có một cái triện ấn, trên phù huyết sắc lưu động, dường như có ánh lửa ẩn hiện.

Đệ tử kia kinh hãi lập tức kêu lên: “Nhược Trần sư huynh thủ hạ lưu tình a! ...”

Một đạo hỏa quang hiện lên.

“Kỷ Nhược Trần thắng!” Đạo trưởng chủ thi đầu lên tiếng, sau đó đi tới bên người Kỷ Nhược Trần thấp giọng nói:

Nhược Trần, cái Thượng Hoàng Kim Phù không nên dùng là hơn, đây chỉ là tuế khảo dành cho Thái Thanh Chân Thánh cảnh mà thôi!

Kỷ Nhược Trần nhìn đệ tử bị cháy đen đang được mang ra ngoài chờ dẫn nói: “Thượng Hoàng Kim Phù không thể dùng? Vậy cũng được, đệ tử còn hơn 10 cái Thủ Hư Ngọc Phù.”

Đạo trưởng chủ thi cả kinh vội nói: “Cái này lại càng không được, chỉ bị đánh trúng là lập tức trọng thương!”

Lúc này mới tới phiên Kỷ Nhược Trần cả kinh hỏi ngược lại: “Vậy sao, đệ tử Chân Thánh cảnh không được dùng Thủ Hư Ngọc Phù à?”

Đạo trưởng chủ thi trầm mắng một tiếng, trong lòng trầm mắng:

“Chỉ có người được các chân nhân ưu ái mới có Thủ Hư Chính Phù. Những thứ đệ tử trẻ tuổi khác làm gì có pháp khí hộ thể giống như người?”

Nhưng mà nét mặt hãn vẫn hiền hòa, vuốt râu nói:

“Nhược Trần, ta biết người có thiên tư trong lĩnh vực phù chú, nhưng mà để đề phòng vạn nhất, người chỉ nên dùng Thiên Tâm Chính Phù là tốt rồi.”

Kỷ Nhược Trần gật đầu đáp ứng, nhưng khi đối thủ kế tiếp bước vào trận đấu, sắc mặt hãn lạnh như sương.

Tuế khảo năm nay, Kỷ Nhược Trần bị thương 17 chỗ, nhưng vẫn bách chiến bách thắng như cũ.

Sau khi tuế khảo, các loại pháp bảo nguyên liệu của Kỷ Nhược Trần lại nhiều sơn. xem ra ba căn phòng cũng đã có chút chật chội.

Cuối tháng giêng, Kỷ Nhược Trần phụng mệnh của Tử Dương chân nhân mang một hộp dược liệu nhỏ cho Đan Nguyên Cung Ngọc Huyền chân nhân. Ngọc Huyền chân nhân nhận thuốc xong thì vô cùng vui mừng, gọi một đệ tử đem Kỷ Nhược Trần đi du lãm Đan Nguyên cung.

Thủy tạ trong Đan Nguyên cung hoa lệ tinh xảo không cần nói. Bên cạnh một khóm hoa có một dị thú mà Kỷ Nhược Trần không biết tên, đây chính là chỗ khác thường của Đan Nguyên Cung, dị thú chẳng chút nào sợ hãi khi các nữ đệ tử thanh xuân đi qua cả.

Sau khi du lãm một lần, lúc hoàng hôn, Kỷ Nhược Trần thi lễ cáo từ Ngọc Huyền chân nhân, một mình đi về Thái Thường Phong. Lần này hẳn tới Đan Nguyên cung, nhưng Hàm Yên lại đang bế quan thanh tu, không thể gặp được.

Mang theo tâm trạng mất mát, Kỷ Nhược Trần không chú ý tới đường đi lối lại trong Đan Nguyên cung, nên tìm mãi không được đại môn, trái lại càng ngày càng đi sâu vào hậu sơn Đan Nguyên Cung.

Hắn đi được một lát thì phát hiện có cái gì đó không đúng, đang định tìm đệ tử để hỏi đường, thì ngửi được một mùi hương khác thường.

Mùi hương này có chút cổ quái, dường như là một loại mùi hoa, nhưng lại khác hẳn các loài hoa bình thường

Hơn nữa mùi thơm này dường như có ý thức, khi Kỷ Nhược Trần chỉ phát hiện nó đã ngừng, dường như nó đang chuyển động ra xa.

Đột nhiên, phía trước có một bóng trắng lóe lên, dường như là một con mèo nhỏ, tiểu thú nào đó qua đường. Nó mang theo một mùi hương, nhanh chóng biến mất trong vườn. Trong giây lát đó, mùi hương lạ kia cũng nhanh chóng biến mất, hóa ra chính là do con tiểu thú kia phát ra.

Kỷ Nhược Trần lấy làm kinh hãi chạy theo con đường nhỏ, vội vã tìm kiếm xung quanh.

Bên cạnh hoa viên có một loạt sương phòng, nhìn kiểu dáng thì hình như là chỗ ở của đệ tử Đan Nguyên cung. Hoa viên có đủ loại kỳ hoa dị thụ, giả sơn như rừng, lại có một dòng suối vô cùng tao nhã.

Ở dưới một tòa giả sơn, có một thanh y nam tử đang đứng, trong tay có một con thú nhỏ. Con thú kia không nhúc nhích, nằm im như ngủ, nhưng mà Kỷ Nhược Trần có linh giác nhạy bén, đã nhận ra con thú kia đã chết. Chẳng biết tại sao, thân ảnh của nam tử kia vô cùng mơ hồ, nhìn không được rõ ràng lắm.

Khi ánh mắt của người nọ tiếp xúc với Kỷ Nhược Trần, thì bỗng nhiên “A” lên một tiếng.

Kỷ Nhược Trần thấy hoa mắt, sau đó thì gáy cảm thấy đau đớn, giống như bị cái gì đó quấn chặt, hóa ra đã bị người đó một tay nhắc bổng lên.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Người Lạ 3

Kỷ Nhược Trần kinh hãi trong lòng, biết đạo hạnh của mình và đối phương cách xa nhau một trời một vực. Cũng chính vì như vậy, thân ảnh của nam tử này mới khi thì rõ, khi thì không rõ, biểu hiện bên ngoài của người này hòa ái, hoàn toàn không có đặc điểm gì của một trung niên nam tử cả.

Nhưng mà Kỷ Nhược Trần ngưng thần nhìn lại, thì thỉnh thoảng thấy khuôn mặt này mày kiếm mắt sáng, khí vũ hiên ngang.

“Người nhìn thấy được ta?” Người nọ chậm rãi hỏi.

Kỷ Nhược Trần bị hấn chẹn ở yết hầu, nói còn không nên lời, thì sao có thể trả lời? Người nọ cũng không chờ câu trả lời của hắn, mà nói thẳng luôn:

“Đạo hạnh của người thấp như vậy, mà lại có thể nhìn thấy ta, chứng tỏ linh giác của người vô cùng nhạy cảm, chỉ sợ là nhìn khắp toàn tông cũng không được mấy người như vậy. Đáng tiếc, đáng tiếc! Nếu như không phải do linh giác, người cũng không xen vào việc của người khác, thì cũng không rơi vào trong tay của ta.”

Kỷ Nhược Trần nhận ra trong lời nói của hắn có sát ý, thì cực kỳ kinh hãi thế nhưng toàn thân hắn chẳng có chút khí lực nào, ngay cả cử động một ngón tay cũng không được.

Hơn nữa, khi đã bị nam tử kia khống chế, thì trong phương viên một trượng ngay cả động chân nguyên cũng không nổi, cho nên việc phát động

pháp bảo cầu viện trên người cũng không được.

Nam tử kia lại nói: “Người có thể yên tâm, ta sẽ không giết người. Chư vị chân nhân thủ đoạn thông huyền, nếu ta giết người, nhất định sẽ bị bọn họ phát hiện. Hiện giờ cũng chưa phải là lúc ta rời khỏi Đạo Đức tông. Nhưng mà...”

Hắn cười cười, lại nói:

“Nếu như người đã rơi vào trong tay ta thì kết quả cũng chẳng khác là bao...”

Nam tử kia dù vẫn ung dung đứng ở Đan Nguyên Cung, chậm rãi nói chuyện, hoàn toàn không coi những đệ tử Đan Nguyên cung đứng cách đó không xa vào đâu.

Mà nhắc tới cũng kỳ quái, những đệ tử kia chỉ cách có mười trượng mà lại chẳng nhìn thấy gì. Chẳng ai phát hiện ra trong hoa viên lại có nam tử quý dị này cả.

Kỷ Nhược Trần bởi vậy mới biết nam tử kia đạo hạnh cao tuyệt, mặc dù khuôn mặt anh tuấn kia lúc ẩn lúc hiện, nhưng khi tu đạo thành công đều có khả năng trú nhan, nên từ khuôn mặt không thể nhận ra tuổi tác thật sự.

Hắn lại hướng Kỷ Nhược Trần nhìn kỹ một hồi, bỗng nhiên cười nói:

“Người chính là Kỷ Nhược Trần phải không? Nếu như vậy, ta lại càng không thể giết người, nhưng người cũng yên tâm, ta từ xưa tới nay đều nhân nghĩa phúc hậu, trước khi người thân bại danh liệt, cũng để cho người hưởng chút hương diễm ôn nhu. Nhưng mà nữ tử kia tính tình quật cường, nếu bị một kiếm đâm thủng thì lại không liên quan tới ta đâu nhé! Nếu người may mắn không chết, vậy cũng không sao. Ta không ngại nói cho người biết, dung mạo và thanh âm của ta lúc này đều do đạo thuật biến

thành, tu vi của người chưa vượt qua thập giai thì đừng mơ tưởng nhìn được tướng mạo thực của ta.”

Trong khi nói, nam tử kia đưa cánh tay cởi áo của Kỳ Nhược Trần, sau đó tụt cái quần của hắn xuống tận đầu gối, rồi tay phải truyền tới một đạo nhiệt lưu rất nhỏ, từ cổ họng xuống tới hạ thể. Chỉ trong nháy mắt, hạ thân Kỳ Nhược Trần cứng như thương, trong lòng đau khổ không nói nên lời.

Nam tử kia cười nói: “Đến mà hưởng thụ đi”.

Trong khi nói chuyện thì hắn đã ném Kỳ Nhược Trần đánh vèo một cái! Kỳ Nhược Trần không nói được câu nào, trơ mắt nhìn mình bay qua một phương viên chừng 10 trượng, bay vào trong một sương phòng của đệ tử Đan Nguyên cung.

Đợi khi bay tới gần căn phòng, cửa sổ không gió tự mở, hắn lập tức xuyên qua cửa sổ mà vào.

Trong phòng hơi nước dày đặc, ở giữa bày một cái thùng gỗ thật lớn, trong thùng có một đệ tử còn trẻ đang ngồi tắm.

Kỳ Nhược Trần tới vô thanh vô tức, hoàn toàn không có dấu hiệu, bay tới đỉnh thùng gỗ rồi mà nữ tử kia cũng không biết.

“Cạch” một tiếng, cửa sổ tự động khép lại, đồng thời Kỳ Nhược Trần cũng hết ràng buộc, bụng dưới đau đớn. “Ầm” một tiếng rơi vào trong thùng gỗ, nằm ngay ngắn trên người cô gái. Trong lúc nhất thời trong lòng hắn đã có thêm một thân ảnh ôn hương nhuyễn ngọc.

Nữ hài tử kia cả kinh ngậy người trong giây lát, theo bản năng hét lên một tiếng. Kỳ Nhược Trần trong lúc hoảng loạn muốn đứng lên, rồi bò ra khỏi thùng tắm, nhưng hai tay khi chống xuống lại đặt đúng ngực của nàng, ấn nàng vào trong nước, tiếng thét của nữ tử kia bị nước bao phủ.

Thùng tắm nhỏ hẹp, trong lúc nhất thời Kỷ Nhược Trần cũng cảm nhận được sự ấm nóng của da thịt trần truồng.

Trong lúc hỗn loạn, từ dưới nước truyền lên một lực đạo thật lớn, nặng nề đập vào tiểu phúc của Kỷ Nhược Trần. Thân hình hẫ từ trong thùng tắm bay lên không trung, trong miệng lập tức phun ra một ngụm máu.

Thùng tắm trong nháy mắt vỡ làm bốn năm mảnh, trong tay nàng kia cầm một cành cây, lấy cành cây làm kiếm, đâm thẳng tới Kỷ Nhược Trần còn đang nằm giữa không trung!

Ngực bụng Kỷ Nhược Trần lúc này đang đau như bị đao cắt, trong lúc nguy cấp, hẫ vận chuyển chân nguyên, miễn cưỡng nghiêng người trong không trung một cái, khó khăn lắm mới tránh thoát khỏi một kiếm kia.

Nàng kia bay qua đầu hẫ, nhưng lại lấy chân đâm một cái vào thắt lưng của Kỷ Nhược Trần. Kỷ Nhược Trần kêu lên một tiếng đau đớn, cảm thấy như bị hồng hoang cự thú đâm, rồi rơi ầm xuống đất.

Trong lúc mê muội, hẫ cảm thấy trên lưng mình hình như ran rát, biết là nàng kia đã quay đầu tấn công, lần này thì trốn không thoát rồi.

Rơi vào đường cùng, hẫ đành phải đưa tay, bóp nát một viên trân châu.

Trong thời điểm nguy kịch, Kỷ Nhược Trần bỗng nhiên cười khổ, hóa ra Thái Thượng Đạo Đức Cung này chẳng phải là một nơi phúc địa thái bình gì.

Ngay khi cành cây kia sắp đâm vào hậu tâm của Kỷ Nhược Trần, thì chính từ chỗ hậu tâm ấy đột nhiên sáng rực, làm cho phòng tắm trắng xóa, chẳng còn nhìn thấy cái gì cả.

Nàng kia kêu lên một tiếng sợ hãi, đưa hai tay che mắt. Mặc dù thân hình đau đớn, nhưng nàng miễn cưỡng vận chuyển chân nguyên nên còn chịu

được.

Thế nhưng cành cây kia cứ như một tảng đá, cho dù nàng cố sức bao nhiêu, nó cũng không chịu tiến thêm. Nàng nhin không được thất kinh, bởi vì lấy lực đâm của chiêu này, thì cho dù một tảng đá không lồ cũng chỉ như bùn đất bả đậu mà thôi. Phía trước đến tột cùng là có vật gì?

Ánh sáng dần dần tan đi, nàng miễn cưỡng trợn mắt nhìn, lúc này mới phát hiện Kỷ Nhược Trần vẫn đang nằm trên mặt đất không thể động đậy, ở trên hậu tâm của hắn có một viên ngọc nho nhỏ, đang xoay quanh người hắn. Viên ngọc kia tỏa ra quang mang nhàn nhạt, chính là thứ đã cản kiếm của nàng. Nàng hoảng sợ, viên ngọc nhỏ như vậy mà có thủ đoạn thông huyền thì đạo hạnh của người có viên ngọc kia phải thâm hậu tới cực điểm.

Đây chính là chỗ ở tập trung của đệ tử Đan Nguyên cung, từ khi Kỷ Nhược Trần bị ném vào trong phòng cho tới nàng kia đâm một kiếm, thì chỉ là một chớp mắt.

Nhưng cũng đã kinh động rất nhiều người, bên ngoài tiếng nói ồn ào, đang hướng phòng tắm lao tới.

Lúc này bên ngoài phòng tắm bỗng nhiên yên tĩnh lại, cả đám đệ tử Đan Nguyên Cung cùng nhau đồng thanh nói: "Tham kiến Ngọc Huyền chân nhân!"

Ngọc Huyền chân nhân nói: "Mọi người đừng ồn ào nữa, mau về nghỉ ngơi đi. Việc này ta sẽ xử lý!"

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Người Lạ 4

Trong lòng các đệ tử Đan Nguyên cung mặc dù có nghi ngờ nhưng mà mệnh sư khó cãi nên bọn họ đều tản đi hết. Đúng lúc này ánh trăng chớp động, Ngọc Tĩnh đã đứng ở ngoài phòng tắm, hướng Ngọc Huyền hỏi:

"Ngọc Huyền sư muội, có chuyện gì mà âm ỉ như vậy?"

Nàng vừa mới hỏi đã bước tới phòng tắm, muốn xem có chuyện gì trong đó.

Ngọc Huyền chân nhân phát ống tay áo một cái, ngăn cản lối đi của nàng, nói:

"Các vị chân nhân một lát nữa sẽ tới rồi sẽ xử lý chuyện này, nếu bây giờ sư tỷ đi vào thì có chút không tiện. Mời sư tỷ về nghỉ ngơi."

Ngọc Tĩnh ngạc nhiên, nhưng thấy Ngọc Huyền chân nhân có ý dàn xếp đành phải bất đắc dĩ quay đi. Trên mặt hiện lên sự không tình nguyện.

Ngọc Huyền chân nhân mặt lạnh như sương bước vào trong phòng tắm. Nàng trực tiếp đẩy đi vào trong cửa phòng, khi sắp chạm vào cánh cửa, thì thân hình lập tức xuyên qua cửa gỗ.

Lúc này nàng kia đã chống đỡ với viên ngọc được một lúc, nhưng hiện giờ đã hết lực, phải lui về phía sau.

Hiện giờ nàng không còn một chút sức lực nào, toàn thân đầy thủy châu trong suốt, không biết là mồ hôi hay nước tắm.

Nàng vịn lấy mấy tấm ván gỗ đứng thờ dốc nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Kỷ Nhược Trần, sắc bén vô cùng, sát ý càng lúc càng thịnh.

Kỷ Nhược Trần nằm bẹp trên mặt đất không thể động đậy, cũng đang nhìn nàng. Trên mặt hắn toàn là sự bất đắc dĩ cười khổ.

Cô gái kia cho dù là vóc người, hay tướng mạo đều vô cùng xinh đẹp. Từ khi sinh ra và lớn lên tới giờ, đây là lần đầu tiên Kỷ Nhược Trần thấy thân thể nữ nhân, huống chi lại là một thân hình mỹ lệ như thế này, mặc dù bên hông còn đau đớn nhưng vẫn có chút ngây người.

Nàng kia thấy Kỷ Nhược Trần như vậy lại càng giận dữ, hoàn toàn không có ý che thân thể mà chỉ nhìn chăm chăm vào Kỷ Nhược Trần, cố hết sức đề tụ chân nguyên, chuẩn bị cho tên dân tộc to gan này một kích trí mạng.

Nhưng mà trên đầu Kỷ Nhược Trần vẫn còn viên ngọc nhỏ giống như đang giấu cọt nàng không tự lượng sức mình.

Ngọc Huyền chân nhân đi vào bên trong, đầu tiên là thấy tình cảnh bất động, Kỷ Nhược Trần quần áo đã cởi một nửa, trông như muốn bỏ nhào vào nữ tử. Nàng thấy vậy thì hai hàng lông mày nhíu chặt, mặt lạnh hiện sương.

Nàng kia lúc này thấy Ngọc Huyền chân nhân đến, liền cuống quýt thi lễ một cái, trong đôi mắt nàng đầm lệ, nói:

"Ngọc Huyền sư tổ! Khi đệ tử tắm rửa thì tên dân tộc vô sỉ này đột nhiên xông vào, muốn phi lễ! Đệ tử đang muốn đánh chết hắn tại trận nhưng mà tên dân tộc này có pháp bảo lợi hại, sư tổ đến thật đúng lúc. Kính xin sư tổ chủ trì công đạo!"

Lúc này viên ngọc đang lượn lơ quanh người Kỷ Nhược Trần lại tự động bay trở lại bên hông của Ngọc Huyền chân nhân, ghép vào một cái ngọc bội. Nữ tử tên là Hoài Tố kia không ngờ viên ngọc đó lại của của Ngọc Huyền chân nhân, nhất thời ngây người.

Ngọc Huyền chân nhân giơ tay một cái, đồng quần áo tự động bay về phía nữ tử kia, nói:

"Hoài Tố, con mặc quần áo vào trước, các vị chân nhân sắp tới, con trần truồng như vậy còn ra thể thống gì nữa?"

Hoài Tố tiếp nhận xiêm y, đang muốn mặc vào chợt thấy dâm tặc vẫn trơ mắt nhìn thân thể của mình như cũ. Không cần nói cũng biết là hắn đang muốn nhìn mình mặc quần áo. Hoài Tố giận dữ, bất chấp việc không mặc quần áo, càn cây lại dâm tới chỗ Kỷ Nhược Trần.

Thế đi của càn cây kia cực kỳ mãnh liệt nhưng chỉ đi tới nửa đường đã "rắc" một tiếng, hóa thành một hỏa cầu sáng rực rồi biến thành tro tàn. Sau đó ... có một bức tường vô hình hiện lên, nữ tử kia xông thẳng vào chỉ cảm thấy trời đất xoay tròn, vầng đầu hoa mắt.

"Hoài Tố! Người cãi sư mệnh ư?" Khẩu khí của Ngọc Huyền chân nhân đã trở nên nghiêm khắc.

Hoài Tố cả kinh đành nén phần nộ, xoay người vội vã mặc xiêm y vào. Nàng vừa phủ thêm ngoại bào thì trong phòng tăm vân vụ hiện lên. Ngọc Huyền chân nhân chậm rãi bước ra.

Trong đám mây, Cảnh Tiêu, Tử Vân, Thái Ấn... các vị chân nhân theo nhau mà đến. Trong khoảnh khắc, tám vị chân nhân đều đến đông đủ. Cái phong tăm nho nhỏ này dường như không chứa nổi nữa rồi.

Hoài Tố ngàn vạn lần không nghĩ tới tên dâm tặc này lại có thể làm cho tám vị chân nhân cùng tới.

Lúc đầu nàng không muốn giết người, thầm nghĩ chỉ đâm trọng thương tên dân tặc, bắt lấy hãn rồi chuyển cho tông trưởng ở Đan Nguyên cung xử lý. Nhưng mà trong môn quy của Đạo Đức tông có nghiêm cấm chuyện đâm tà cho nên người tu đạo trong tông đâu có việc đâm tà nào?

Chuyện phá vỡ phòng tắm, ngang nhiên phi lễ như ngày hôm nay thì Hoài Tố trước đây chưa từng nghe nói qua. Chỉ là trước đây không có, cũng không có nghĩa sau này cũng không có.

Nàng không ngờ rằng dân án đầu tiên của Đạo Đức tông có chính nàng ở trong đó.

Lúc này Hoài Tố quần áo xốc xếch, hai chân đẫm trần, vừa nhìn đã biết là mới mặc quần áo, trong khi Kỷ Nhược Trần nằm bất động tại chỗ, nửa người xích lỏa, chuyện gì xảy ra chắc không nói cũng có thể biết.

Luận tuổi tác, chức vụ thì Tử Dương chân nhân là lớn nhất. Hãn lập tức trầm giọng hỏi:

"Nhược Trần, có chuyện gì xảy ra?"

Kỷ Nhược Trần hữu khí vô lực thừa một tiếng: "Sư phụ... Đệ tử oan uổng!"

"Oan uổng? !" Hoài Tố cảm tức nhìn Kỷ Nhược Trần, quát lớn:

"Người phá cửa sổ mà vào, ngang ngược phi lễ ta vậy mà còn nói oan uổng hay sao?"

"Hoài Tố!"

Ngọc Huyền chân nhân lại quát một tiếng, không cho nàng nói tiếp, sau đó nói:

"Có các vị chân nhân ở đây, có chỗ cho người nói chuyện hay sao? Người đi ra ngoài, khi nào có chuyện ta sẽ tìm người."

Hoài Tố ngạc nhiên, nói: "Thế nhưng..."

Ngọc Huyền chân nhân lại quát một tiếng "Đi ra ngoài!", hiển nhiên nàng đã thật sự nổi giận.

Hoài Tố sắc mặt trắng bệch, không dám nhiều lời đành phải rời khỏi phòng tắm.

Hoài Tố trong lòng ủy khuất, mình là người chịu khổ bị phi lễ vậy mà các vị chân nhân lại chẳng hỏi tới câu nào, chỉ hỏi tên dân tộc kia, thậm chí còn không cho nàng ở đây.

Việc này không phân rõ trắng đen tại trận, chẳng nhẽ lại để cho tên dân tộc kia nói bậy hay sao?

Hoài Tố bình thường được Ngọc Huyền chân nhân yêu thích, lúc này đột nhiên gặp đại biến, lại phải chịu ủy khuất rất lớn liền chạy thẳng về phòng, đóng chặt cửa, ở bên trong khóc lớn.

Hoài Tố đi rồi, trong phòng tắm trở lại yên tĩnh. Tử Vân chân nhân thở dài một tiếng, lấy một cái bình đen nhỏ, nói:

"Xương sống của Nhược Trần đã bị gãy, trước tiên cứ nối lại cho nó rồi hỏi cũng không muộn!"

Dứt lời, Tử Vân chân nhân mở bình nhỏ lấy ra ba giọt nước nhỏ lên lưng của Kỳ Nhược Trần. Khi giọt nước rơi vào người, lập tức thấm vào trogng da thịt, đồng thời cả người Kỳ Nhược Trần trở nên xanh lét, thậm chí trên lưng còn bốc lên một luồng sương trắng.

Thời gian chỉ như nháy mắt, Kỷ Nhược Trần đã bò dậy được. Lúc này hắn vừa muốn thi lễ nhưng cũng muốn chỉnh lại quần áo nên chân tay luống cuống vô cùng.

Các vị chân nhân cũng không giục, đợi hắn chỉnh lại quần áo gọn gàng rồi Tử Dương chân nhân mới nói:

"Nhược Trần, có chuyện gì xảy ra? Vì sao con tiến vào trong phòng tắm của nữ đệ tử Đan Nguyên cung? Vì sao lại quấy nhiễu sự thanh tu của các vị chân nhân? Mau nói rõ ràng cho ta biết!"

Kỷ Nhược Trần quỳ rạp xuống đất, nói: "Đệ tử thật sự là bị kẻ xấu hãm hại. Bởi vì có nguy hiểm tới tính mạng, cho nên mới quấy rầy các vị chân nhân..."

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Người Lạ 5

Rồi hần lập tức đem chuyện nam tử kia bắt tiểu thú, những câu nói và cách thức hãm hại hần ra làm sao, một năm một mười nói rõ tất cả.

Mồm miệng Kỷ Nhược Trần thông minh, nói năng sinh động như thật, đồng thời hần còn không quên miêu tả lại dung mạo của nam tử kia, nói lại không sai một chữ nhưng lời mà người đó nói.

Hần biết mình có lấy lại được sự trong sạch của bản thân, tìm ra hung phạm hay không đều phụ thuộc vào những chuyện này. Huống chi hần lại là trung tâm của tai ương lần này, thiếu chút nữa bị chết. Tuy rằng tính mạng tránh được một kiếp nhưng mang vạ cũng không nhỏ. Thù này sao có thể không báo?

Hần nghĩ tới chuyện trước kia bị người ta ám toán một mũi tên, lần này lại bị người khác hãm hại. Nếu như không điều tra ra hung thủ thì lúc nào cũng phải cảnh giác, chồn chồn đề phòng, sống vậy thì khổ sở vô cùng.

Cũng may Kỷ Nhược Trần sau khi bị tập kích lần đầu thì các vị chân nhân đã ban cho hần hai kiện pháp bảo.

Thứ nhất là một viên trân châu. Tuy rằng hình dạng của nó bình thường, nhưng đã trải qua sự rèn luyện của Tiên Thiên Dương Hòa, một khi bóp nát thì chuông đồng bên người tám vị chân nhân sẽ kêu lên.

Còn một kiện khác đó chính là một cái Tam Động Phi Huyền Trận mà Cổ Thủ Chân Chân Nhân cho hần.

Trận này có tác dụng phong tỏa hồn phách, một khi Kỷ Nhược Trần bị ngộ hại thì trong vòng một khắc, trận này sẽ bảo tồn hồn phách của hắc không bị tiêu tán.

Đợi cho các vị chân nhân tới, sẽ dùng thủ đoạn thông huyền gọi hồn phách của Kỷ Nhược Trần trở về. Hơn nữa còn có thể truy ra tung tích của người đã hại Kỷ Nhược Trần.

Kỷ Nhược Trần không biết nam tử kia cở khám phá ra Tam Động Phi Huyền Trận trên người của hắc hay không, có lẽ cũng vì lý do đó mà nam tử kia không giết hắc tại chỗ.

Các vị chân nhân đều hỏi thăm, Tử Vân chân nhân an ủi Kỷ Nhược Trần vài câu, bảo hắc không cần lo lắng, cứ về trước an tâm tu đạo.

Đợi Kỷ Nhược Trần rời đi, Tử Dương chân nhân cầ mà nói: "Việc này đúng là có chút kỳ quái, kính xin các vị nói lên ý kiến của mình."

Sau một lát, tám vị chân nhân đã an tọa trong Thái Thượng Đạo Đức cung. Ngọc Huyền chân nhân nói đầu tiên:

"Theo Nhược Trần nói thì con tiểu thú mà nam tử kia bắt chính là... Cửu Tuyến Vân Ly. Con Ly này thấy nhiều, hơn nữa lại không có gì đặc thù, thực không biết người nọ bắt có ích lợi gì."

Tử Vân chân nhân nói: "Ngọc Huyền chân nhân nói không sai, Cửu Tuyến Vân Ly không thể làm thuốc, cũng không thể luyện khí, thực sự là chẳng có tác dụng gì cả."

Ngọc Huyền chân nhân sắc mặt phát lạnh, hung hăng nhìn Tử Vân chân nhân rồi nặng nề hừ một tiếng. Tử Vân chân nhân chỉ làm như không thấy.

Thái Vi chân nhân nói: "Cửu Tuyến Vân Ly thì không nói làm gì, nhưng mà như Nhược Trần miêu tả thì dung mạo người đó lại giống y hệt như Bá

Dương sư diệt, trong khi Bá Dương sư diệt đang ngồi đánh cờ với ta, sao có thể phân thân tới Đan Nguyên Cung hãm hại Nhược Trần?"

Tử Dương chân nhân nói: "Vậy thì theo ý của Thái Vi chân nhân, Nhược Trần nói dối hay sao?"

Thái Vi chân nhân nói: "Nhược Trần chưa từng nói dối chúng ta, đây lại là một chuyện xảy ra đột ngột. Thứ hai là chuyện này quá trùng hợp, người nọ lại không hạ sát thủ với Kỷ Nhược Trần. Nếu nói rằng hắn khám phá ra Tam Động Phi Huyền Trận của Thủ Chân chân nhân thì khó mà tin được. Thứ ba nữa là, ta thấy nhàn thần mà Nhược Trần nhìn Hoài Tố có phần nóng bỏng. Sợ rằng có chút không thích hợp."

Thái Ấn chân nhân hừ một tiếng, nói: "Nếu theo người nói vậy tại sao những dấu hiện mà Nhược Trần nói lại giống như Phủ Ngưỡng Lưỡng Nghi Đại Pháp? Người luyện phương pháp này phải đạt tới cảnh giới Thượng Thanh, trong các vị chân nhân ngồi đây, có ai truyền cho hắn đạo pháp này hay không?"

Thái Vi chân nhân nói: "Linh giác của Nhược Trần rất tốt, có thể nhìn thấy dung mạo dưới huyền cảnh của Phủ Ngưỡng Lưỡng Nghi Đại Pháp, trong khi huyền cảnh lại chỉ có một. Mà theo lời Nhược Trần kể lại, thì bản tướng người này lại là của Bá Dương sư diệt, chuyện này làm sao có thể? Hắn đọc đạo tạng rất nhiều, nếu như ngẫu nhiên tìm thấy và học được cũng không phải là không có khả năng."

Thái Ấn chân nhân lạnh nhạt nói: "Phủ Ngưỡng Lưỡng Nghi Đại Pháp chỉ có một huyền cảnh thôi hay sao? Mấy lão già chúng ta bảo thủ nên không cách nào cải biến Phủ Ngưỡng Lưỡng Nghi Đại Pháp, chẳng nhẽ người khác không làm được hay sao? Theo ta thấy, Nhược Trần nói là sự thật. Hơn nữa người này trăm phương ngàn kế ẩn núp trong tông ta, tất có mưu đồ lớn. Nếu như tông ta không thay đổi chuyện thu môn đồ rộng rãi thì sau này sẽ có bao nhiêu người trà trộn vào. Về phần Nhược Trần thích

nhìn loại nữ tử như thế này, đây chỉ là việc nhỏ không đáng kể, nói tới nó làm gì?"

Hai hàng lông mày của Thái Vi chân nhân dựng thẳng, lập tức muốn phát tác.

Tử Dương chân nhân thấy vậy bèn ho khan một tiếng, nói: "Hai vị chân nhân không cần tranh chấp. Theo ta thấy, nếu như người kia có thể tu luyện thành hai huyệt cảnh, lừa được Nhược Trần thì chúng ta cũng chẳng tìm được dấu vết nào cả. Vấn đề cấp thiết bây giờ không phải là tìm ra hắc, cho nên chuyện này cứ để tạm như vậy đã. Còn về phần thu môn đồ rộng rãi thì tông ta đã có cổ pháp của tổ sư lưu lại, thay đổi thì có chút không thỏa đáng. Thực ra có một ít yêu tà trà trộn vào cũng không quan trọng, với lại bao năm qua tông ta phái không ít người thâm nhập vào các tông khác, một vào một ra âu cũng là chuyện hợp thiên đạo. Thời cuộc trước mắt hỗn loạn, tông ta có hai đại sự, một là trợ giúp Tử Vi chuyển giáo thuận lợi phi thăng, việc thứ hai là bảo hộ Nhược Trần cho đến khi hắc vũ hóa phi thăng. Nếu hai chuyện đại sự này mà thành, thì tông ta sẽ đứng đầu thiên hạ, tất nhiên việc nhân đức không nhường ai, cho nên những việc nhỏ nhặt khác sẽ đặt qua một bên. Nhược Trần huyết khí phương cương, đừng nói là lần này bị người khác hãm hại mà cho dù thật sự phạm lỗi thì ta thấy cũng chẳng có gì quan trọng. Ngọc Huyền chân nhân, khi trở về người căn dặn Hoài Tố, bảo nó thủ khẩu như bình, không được nói ra một chữ nào về chuyện đêm nay."

Ngọc Huyền chân nhân như có điều suy nghĩ liền gật đầu đáp ứng.

Thái Ân chân nhân cười lạnh một tiếng, đứng bật dậy, nói: "Ta thấy đứng đầu thiên hạ có chỗ tốt gì, đáng giá cho chúng ta trăm phương ngàn kế như vậy hay sao? Đại đạo cực thịnh sẽ suy, tông ta khuất phục được thiên hạ thì sẽ kéo dài được mấy năm?"

Dứt lời, hắc phát ổng tay áo một cái tự mình rời đi. Các vị chân nhân còn lại đều có chút xấu hổ, lặng lẽ trở về.

Dưới ánh trăng, Kỷ Nhược Trần tâm sự nặng nề, vội vã đi về phía Thái Thường Cung. Xương sống của hắn đã lành lại, có thể cử động như thường, nhưng mà trong lòng hắn có lỗi khổ riêng.

Đột nhiên sương mù phía trước tản đi, Hàm Yên xuất hiện.

Kỷ Nhược Trần dừng bước lại, nghi ngờ hỏi: "Hàm Yên? Chẳng phải muội đang bế quan thanh tu hay sao?"

Hàm Yên ở trước mặt Kỷ Nhược Trần dịu dàng đứng nghiêm, cười yếu ớt nói: "Muội mới xuất quan, định đi dạo một chút thì gặp Nhược Trần sư huynh."

Kỷ Nhược Trần cười nói: "Trùng hợp như vậy sao..."

Chỉ là hắn mới trải qua chuyện vừa rồi, nụ cười có chút miễn cưỡng.

Hàm Yên khéo môi dường như muốn cười, nhẹ nhàng nói: "Chuyện trùng hợp trong thiên hạ này nhiều lắm. Đan Nguyên cung rộng lớn vô cùng, vậy mà Nhược Trần sư huynh lại đi lạc đường, vừa vặn tới chỗ ở của nữ đệ tử, đây cũng là chuyện trùng hợp hiếm thấy?"

Dứt lời, nàng chào Kỷ Nhược Trần, yên lặng rời đi, chỗ sương khói kia dường như dung nhập làm một thể với sương đêm.

Kỷ Nhược Trần đứng lặng tại chỗ, giống như bị chậu nước đá dội vào người.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Đau Thương 1

Đất Thục nhiều linh tú.

Ở giữa một miền đất hoang vu này, cũng không biết có bao nhiêu Linh sơn thủy tú.

Thanh Thành cao lồng lộng cũng được liệt vào hàng ngũ động tiên như Tây Huyền Sơn. Nơi đây sơn thanh thủy tú, mây khói vờn quanh, lại có sự thương mang đại khí mà Tây Huyền Sơn không cách nào có được.

Thanh Thành sơn trong truyền thuyết là nơi có tiên nhân lui tới, nơi đây núi hiểm cốc sâu, trùng thú đông đảo, bách tính tâm thường làm gì có ai dám vào núi tra tìm tung tích tiên nhân?

Tuy là có người tài cao mật lớn, đã từng vào Thanh Thành nhưng mà sau đó đều không có tin tức gì.

Cứ lặp lại bao nhiêu lần như vậy, dân chúng quanh núi Thanh Thành không còn dám vào trong thâm sơn nữa, hơn nữa cũng tính ra những ngày lễ tết tế tự những người đã khuất.

Bởi vậy, nơi đây có rất nhiều miếu sơn thần thổ địa, chùa tiên nhân tán nhân. Dân chúng còn lễ cả những sơn tiêu quý mị, đúng là muôn hình muôn vẻ, chẳng cái nào giống cái nào cả.

Xung quanh Thanh Thành sơn có phong trào tu tiên đạo rất thịnh, nơi đây có nhiều hòa thượng đạo sĩ đều tự xưng mình có đại phép lực, nguyện phò người hiền tài, trừ tai ách cho kẻ khác.

Mấy người chồng ngu vợ dốt nơi đây khó phân biệt thật giả, thấy người ta có tướng mạo đường đường, cho nên cũng tin ba phần, mang những đồng tiền khổ cực ra, đổi lấy sự bình yên trong lòng.

Năm nay khi mùa đông bắt đầu, Thanh Thành sơn bỗng nhiên mây xám hội tụ, cuồng phong gào thét. Sau đó một tiếng sét đánh, tiếng truyền mấy trăm dặm.

Dân cư sống ở dưới chân núi, hay tiều phu vào núi đốn củi đều thấy vô số sét tin hạ xuống một chỗ sâu trong Thanh Thành sơn. Uy lực của nó như sóng triều, cho nên họ đều sợ hãi chạy ra khỏi núi.

Từ đó về sau, dân cư quanh đây lại càng tin tưởng trong núi có thần tiên. Cho nên có một số người hiểu được cái bề ngoài của thuật phong thủy, cao đàm khoát luận, nói đây là yêu tinh xuất thế, diễm loạn thiên hạ.

Thanh Thành sơn trong núi có núi, cho nên có rất nhiều chỗ con người không đặt chân tới được. Nơi đó có một động tiên, quanh năm mây tía, đủ các loại kỳ hoa dị thảo, cổ thụ xanh mướt quanh năm. Và đây cũng chính là Thanh Thành phúc địa.

Thanh Thành sơn vô cùng hiểm trở, nhưng nó lại không tuyệt đường sống của con người, cho nên lưu lại đại đạo.

Trên núi có một đạo quan, ngói xanh tường xanh giống y như màu núi, đúng là có phong vận xuất trần.

Tòa đạo quan này là một trong ba trụ cột lớn của thiên hạ chính đạo, là Thanh Khu Cung danh chấn thiên hạ từ lâu.

Thanh Thành sơn trời giáng tử lôi, lại rơi đúng vào Thanh Khu Cung. Thanh Khu Cung tuy rằng có hộ cung linh bảo đại trận nhưng mà chẳng có tác dụng gì trước Tử Lôi. Có một đạo quan bị phá tan hoang không còn một mảnh.

Cũng may nơi bị phá hủy chỉ là sương phòng thiên điện ở phía tây bắc, chẳng phải là họa lớn gì nhưng cũng có không ít đệ tử trẻ tuổi bị thương vong. Trong lúc nhất thời, Thanh Khư Cung người thì dập lửa, người thì cứu người, loạn rồi tinh rồi mù.

Có một trung niên đạo nhân chạy từ trong đám cháy ra, chấp tay hành lễ với mấy vị chân nhân phong vận như tiên đang đứng trên bậc đá, nói:

"Bẩm các vị Chân Nhân, Thiên Hỏa đã bị dập tắt. Qua thống kê sơ bộ thì cung ta bị thương 9 đệ tử, 1 người chết, đều là những đệ tử mới vào cung không lâu. Kính xin chân nhân thi triển thần thông, cứu trị các đệ tử."

Lúc này 10 vị đạo sĩ, 1 chết 9 bị thương được mang ra từ trong đám cháy, đặt chỉnh tề trước các bậc đá. Trên bậc đá 18 bậc này, có 7 vị chân nhân đang đứng. Bọn họ chấp tay rủ mi trông như chẳng quan tâm gì tới thiên địa, giống như người trước mặt tử thương không phải là đệ tử bổn cung.

Nghe thấy đạo nhân kia bẩm báo, một vị lão đạo mặt đầy mây tía chậm rãi mở hai mắt, nói:

"Đạo Tịnh, đây chỉ là một việc nhỏ, sao ngươi lại thiếu kiên nhẫn tới vậy, bảo sao ngươi tu luyện Thượng Hoàng Kim Lục không được tốt!"

Đạo Tịnh cuống quýt nhận sai, chân nhân mới nói: "Đưa người chết vào Tam Hoa Điện, thu hồn tủa phách của hắc, cho hắc tiếp tục sinh cơ!"

Mặc dù bị các vị chân nhân trách cứ, nhưng mà Đạo Tịnh vẫn thở dài một hơi, vội vàng chỉ huy bốn tiểu đạo sĩ mang người bị cháy đen kia vào trong Tam Hoa Điện.

Hắn lại cho mang đám tiểu đạo sĩ bị thương vào trong đan phòng, an bài mấy người am tường y thuật đan đỉnh trị liệu cho họ. Xong xuôi đâu đấy hắn mới lau mồ hôi trên trán.

Thanh Khư Cung từ trên xuống dưới đều phiêu dật như tiên, hành sự có chừng mực, cho dù dập lửa cứu người cũng vậy. Duy chỉ có trung niên đạo sĩ này là ngoại lệ, hăn trời sinh cao to khôi ngô, trên mặt như được bôi mỡ bóng loáng, có thể nói tướng mạo đường đường. Nhưng mà trông hăn lại giống như một đại hán cho nên không hợp với phong cách của Thanh Khư Cung.

Đạo Tịnh đạo hạnh thâm hậu, chức vụ ở trong cung cũng không thấp, lần này chỉ huy cứu người là hăn, nhưng hăn lại là người luôn xông vào đầu tiên, cho nên thân mình đầy bụi đất.

Vừa nãy hăn lại dùng ống tay lau mặt cho nên trắng đen một đường phân rõ, chật vật không nói hết lời. Giờ hăn lại dùng tay áo lau tiếp cho nên bẩn sạch lẫn lộn, càng thêm khó coi. Khi hăn tiến ra, các vị chân nhân hình như có cau mày.

Đạo Tịnh hồn nhiên không phát hiện ra, nói: "Đệ tử đã cứu hết rồi, tiếp theo là kiểm kê vật dụng bị tổn thất. Đám cháy này có lẽ ngày mai mới hoàn toàn dập hết được..."

Hăn còn chưa nói hết thì có một gã đệ tử trẻ tuổi ở trong đám cháy bỗng nhiên kêu lên:

"Đạo Tịnh sư thúc, chỗ này còn có một người!"

Đạo Tịnh thất kinh, kêu lên: "Còn có một người? Làm sao có thể, rõ ràng là ta đã kiểm tra một lần rồi mà! Mau đem đem hăn đến Tam Hoa Điện, mời Hư Đồng sư thúc kéo dài hỏa hồn, nếu không thì không kịp!"

Đệ tử trẻ tuổi kia lại nói: "Nhưng hăn còn sống, giống như chưa từng bị thương!"

Đạo Tịnh sắc mặt đại biến, các vị chân nhân trên đài cao cũng giật mình!

Lần này trời giáng tử lôi không giống như bình thường, nó mạnh mẽ bá đạo, đánh trúng nơi nào là nơi đó hoang tàn. Đạo Tịnh đã dùng linh giác lục soát đám cháy, tin tưởng là không còn ai nên mới về hồi báo.

Bảy vị chân nhân Thanh Khư Cung nhìn thì như chỉ chấp tay rảnh rỗi, nhưng mà họ đã âm thầm dùng linh thức lục soát qua một lần, đều nhận ra là ngoại trừ đám đệ tử đang chữa cháy thì không phát hiện bất cứ sinh cơ nào khác.

Thế nhưng trong đám cháy vẫn còn có người?

Đạo Tịnh sốt ruột cứu người, nhảy cả vào lửa trong phế tích. Sáu vị chân nhân trên đài cao liếc mắt nhìn nhau, lông mi dựng thẳng, theo Đạo Tịnh tiến nhập vào trong đám cháy.

Trong nháy mắt Đạo Tịnh đã tìm tới nơi của đạo sĩ trẻ tuổi kia, theo ngón tay hắn nhìn lại thì thấy dưới bức tường đổ cách đó không xa, có một cái hình vuông chừng 3 trượng lún hắn xuống, trong đó có một người nằm, nhìn trang phục thì hình như là đệ tử cấp thấp của Thanh Khư Cung.

Trên người của hắn, đạo bào đã bị phá hỏng quá nửa nhưng mà mắt hắn còn đang kinh ngạc nhìn bầu trời, môi mấp máy nhưng không biết là đang nói cái gì.

Đạo Tịnh hướng nhìn tên đạo sĩ trẻ tuổi còn đứng ngậy người, quát một tiếng: "Chỉ biết đứng thôi à, sao không dìu hắn lên!"

Hắn không đợi tiểu đạo sĩ trả lời đã lập tức chạy về phía trước.

Đạo Tịnh không hề nghe thấy tiểu đạo sĩ kia đang ấp úng nói: "Đệ tử... Không dám..."

"Ta... là ai? Ở đây... Lại là địa phương nào?"

Người nằm trong cái hình vuông nhìn bầu trời xanh lam cao xa, kinh ngạc suy nghĩ. Nhưng cho dù hần suy nghĩ cố sức tới mức nào, cũng chỉ thấy tử hỏa khắp trời và sự đau đớn không thể hình dung.

Tử diễm. Khắp nơi đều là tử diễm (lửa tím)!

Trong đầu hần lúc này chỉ có một cảnh này.

Trong nơi đau đớn vô biên ấy, hần gần như có thể nhớ ra chuyện gì đã phát sinh, nhưng khi thấy trời cao trước mắt, đau đớn giảm xuống thì mới biết là mình chỉ khôi phục được phần nào đó ký ức và năng lực.

Trong giây lát ấy, có vô số hình ảnh đã hiện lên, giống như từng mảnh nhỏ của những bức tranh, chẳng thể nào nhận ra hàm nghĩa thực sự trong đó.

Nhưng mà những chuyện đó lại chân thực vô cùng, làm cho hần chẳng phân biệt nổi, cái nào là thực, cái nào là ảo.

"Đạo Tịnh cần thân!"

Tiếng hô hoán của các vị chân nhân ở phía sau làm cho Đạo Tịnh rung mình. Hần lập tức dừng cước bộ, phải khó khăn lắm mới đứng lại được. Đúng vào lúc này, người kia quay đầu lại dùng đôi mắt trong suốt nhìn Đạo Tịnh.

"Ầm!"

Trong sát na ấy, Đạo Tịnh chỉ cảm thấy có ngàn vạn tia sét nổ vang trong đầu, lại thấy có hàng vạn con kim xà nhảy múa trước mắt.

Kim xà chỉ nhảy múa được mấy cái rồi nổ tan thành những mảnh vụn lưu ly màu vàng, giống như một cái gương đồng bị vỡ thành vạn mảnh.

Cảnh tượng vỡ nát này như cắt thần thức trong đầu của Đạo Tĩnh ra vụn mảnh, đau đớn tới mức điếng người.

Tiếp theo đó là một đạo sát khí băng lãnh tràn khắp không gian, càng làm cho Đạo Tĩnh kinh hãi hơn chính là, sát khí này cho dù có tàn sát hết sinh linh trên trần gian cũng chẳng làm cho lòng người kia gợn sóng.

Lúc sát khí dâng lên giống như ngàn vạn con sóng lớn, mỗi một cơn sóng lại ẩn chứa vô vàn người tàn sát giết chóc.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Đau Thương 2

Chúng đệ tử Thanh Khư Cung không biết được điều biến bên trong, bọn họ chỉ thấy thân thể mập mạp của Đạo Tĩnh bay lên trời, trong mũi bắn ra hai dòng máu, nhìn mà giật mình lập tức kêu loạn.

Thiếu niên trong cái hố kia đã đứng lên, trong đôi mắt hắc có một ngọn lửa màu tím lưu chuyển, nhìn chăm chăm vào Đạo Tĩnh.

"Đây... Đây không phải là Ngâm Phong hay sao?" Có một tiểu đạo sĩ kêu lên.

"Quả nhiên là hắc! Ngâm Phong đánh Đạo Tĩnh sư thúc bị thương!"

"Nói bậy! Ngâm Phong mới nhập đạo mấy năm thì sao có thể đánh Đạo Tĩnh sư thúc bị thương..."

Đại biến phát sinh, đám đệ tử của Thanh Khư Cung vốn không bình tĩnh nay loạn thành một đoàn. Thiêu niên kia bị tiếng ồn ào hấp dẫn, xoay người nhìn vào đám đệ tử. Hàn ý theo chân hắc tỏa rạt, gió tự động thổi tới, sát khí tự nhiên khuếch tán ra xung quanh.

Đám đệ tử Thanh Khư Cung đang âm ỉ bỗng nhiên ngậm miệng, trong khoảnh khắc nơi này hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn lại một tiếng động, đó chính là thân thể khổng lồ của Đạo Tĩnh rơi âm ỉ xuống đất.

Thiếu niên kia chậm rãi quét mắt nhìn toàn trường, ánh mắt di chuyển tới chỗ nào thì đám đệ tử Thanh Khư Cung giống như bị chùy lớn đánh trúng,

sắc mặt tái nhợt, hốt hoảng lui về phía sau. Có mấy người lá gan quá nhỏ, hai chân mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất.

Đệ tử Thanh Khư Cung thấy vậy thì như nước thủy triều lui về phía sau, tránh xa thiếu niên này. Có mấy tên đệ tử trẻ tuổi sợ hãi tột đỉnh, muốn di chuyển cũng không được, hai chân không còn sức mà đào tẩu, dưới tình thế cấp bách đột nhiên khóc lớn.

Thiếu niên nhìn xung quanh một vòng, nhẹ nhàng há mồm, phun ra một đám mây tia nhàn nhạt. sau đó nói như một tiếng than thở: "Hóa ra, nơi này là trần thế phàm gian..."

Hắn nhắc chân lên đi tới trước mặt mấy đệ tử không thể nhúc nhích, ôn nhu hỏi: "Vậy thì... ta là ai?"

Khoảng cách gần như vậy, mấy người này vốn là người nhát gan, lúc này bị sát cơ của hắn xâm nhập vào người, sự tới mức đầu cổ choáng váng, khóc thành một đám.

Duy chỉ có một người có lá gan hơi lớn, chỉ vào hắn nói:

"Người, người, người là Ngâm.... Ngâm Phong! Đừng mà, đừng mà!"

Lúc này bên cạnh đột nhiên truyền đến hét lớn một Tiếng: "Yêu nghiệt to gan, dám tới Thanh Khư Cung dương oai, lại còn đả thương Đạo Tĩnh sư huynh của ta! Với một chút đạo hạnh của người, mà dám coi nơi này như chốn không người hay sao? Hôm nay ta sẽ cho người biết thế nào là Thanh Khư chân pháp!"

Thiếu niên quay đầu nhìn lại thì thấy một trung niên đạo sĩ đứng bên cạnh Đạo Tĩnh đang chỉ vào mình quát mắng. Đạo sĩ kia bình thường có giao tình rất tốt với Đạo Tĩnh, nay thấy Đạo Tĩnh mặt vàng như giấy, máu mũi chảy dài ngã xuống đất không dậy nổi, trong lúc nhất thời vừa sợ vừa giận, tay trái lập tức dựng thẳng làm kiếm, cấp tốc niệm chú.

Đạo pháp của hãn thâm hậu, mới vung tay lên thì trên ngón tay đã xuất hiện một đạo thất sắc quang hoa phiêu phù trên không trung, ngưng tụ thành từng quỹ tích hoa lệ. Trong khoảnh khắc, một tòa phép trận sắp hình thành.

Thiếu niên nhướng mày, hướng đạo sĩ kia liếc mắt, chớp tay không nói. Đạo nhân chỉ mới chạm vào ánh mắt của thiếu niên, thì chú ngữ đột nhiên gián đoạn, sau đó phun ra một ngụm máu. Hãn “A” lên một tiếng, dồn tất cả sức lực phát động đạo pháp trong cơ thể.

Thiếu niên kia đợi cho hãn thi triển hoàn toàn rồi mới mở miệng quát một tiếng: "Phá!"

Trong tích tắc này, có một luồng gió thổi qua, cuốn mất thất sắc quang hoa của đạo sĩ kia. Đạo sĩ kia ngây người, neho con mắt nhìn theo. Lúc này mới tin rằng thất sắc quang hoa do mình khổ công tập hợp thành đã bị thiếu niên này quát một tiếng cuốn đi sạch sẽ!

Hãn cố gắng tự trấn định tinh thần, lòi ra một tờ phù chú. Tay trái cầm phù, tay phải bắt quyết, chân hỏa tự sinh đốt lên tờ chú phù kia.

Nhưng hãn đâu có ngờ tới, thiếu niên kia cũng chỉ quát một tiếng "Phá!", phù chú đã vốn bị đốt thành một hòa cầu, nay tiêu tán không còn dấu vết.

Đạo nhân quả nhiên đạo pháp sâu xa, liên tiếp lòi ra đủ loại đạo thuật, toàn là những pháp quyết cao thâm mà đệ tử bình thường của Thanh Khư Cung khó nhìn thấy. Nhưng cho dù hãn thi triển ra sao thì thiếu niên kia vẫn bình thản đứng đó, quát một tiếng “Phá”, đạo pháp hoàn toàn biến mất.

"Ngâm Phong, người xuất thân từ Thanh Khư Cung, sao lại bất kính với sư trưởng?" Tiếng nói này từ xa truyền tới, sát khí ở trong sân lập tức bị xua tan. Khi tiếng nói quanh quẩn đó biến mất, một vị chân nhân cũng đồng thời xuất hiện, người này chừng trên dưới 50 tuổi, tiên phong đạo cốt, khắp người toàn là linh khí.

Đạo sĩ kia hướng Ngâm Phong quát lớn: "Nghịch đồ, còn không mau bái kiến Hư Huyền Chân Nhân? !"

Thiếu niên kia vẫn chấp tay đứng thẳng như cũ, nhàn nhạt nói: "Ta chỉ bái hai thứ, một là thiên địa, hai là đại đạo. Nơi trần thế ô trọc này, người chỉ là người phàm, há lại xứng đáng để ta bái hay sao?"

Đạo nhân kia tức giận đến run cả người, chỉ vào thiếu niên, nhất thời nói không ra lời. Đạo hạnh của thiếu niên này rõ ràng là thấp nhưng không hiểu tại sao đạo pháp của hắn lại tà môn, chẳng cần làm gì. Chỉ một chữ ""Phá"" đã đánh tan không biết bao nhiêu đạo pháp của mình. Hắn muốn liều mạng, vậy có ích gì chẳng?

Hư Huyền Chân Nhân nhìn thiếu niên kia chốc lát, bỗng nhiên mỉm cười, vuốt râu nói:

"Bần đạo đạo hiệu Hư Huyền, là chấp chương môn hộ của Thanh Khư Cung. Vốn là người phải cúi đầu, nhưng mà người nếu đã không muốn, cũng được. Ta dẫn người tới Thượng Hoàng Bảo Điện, bái kiến lịch đại tổ sư các đời."

Dứt lời, Hư Huyền Chân Nhân phất ống tay áo một cái, xuất hiện bên cạnh thiếu niên kia, cầm tay của hắn kéo về chỗ cung vàng điện ngọc.

Thiếu niên kia hoàn toàn không có sức phản kháng.

Lúc đi qua bên người đạo nhân, Hư Huyền Chân Nhân bỗng nhiên dừng chân, nói: "Đạo Minh, đạo hạnh của Ngâm Phong đâu có thâm hậu như người, đạo pháp của người bị phá, thực chất là do đạo tâm người bất ổn. Sau khi xong chuyện nơi đây, người hãy đem công việc giao lại cho người khác rồi đến Huyền Bích động ở hậu sơn điện Bích ba tháng, ở nơi đó tu tâm chí đi!"

Đạo Minh mồ hôi lạnh trên trán ứa ra, cuống quýt quỳ xuống đáp ứng. Cho tới khi Hư Huyền Chân Nhân đi xa mới dám đứng dậy.

Lúc này trên Tây Huyền Sơn, trời mới rơi tuyết lớn.

Kỷ Nhược Trần chấp tay nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn tuyết lớn loạn bay thì cảm thấy huyết khí dâng lên, không khỏi tâm phiền ý loạn.

Tim của hắn lúc này khó mà bình tĩnh lại được. Hắn lo lắng đi lại trước bàn, lấy mai rùa và chùy ngọc, định bói toán chuyện của tương lai. Nhưng khi hắn đập một chùy vào mai rùa thì mai rùa lại nứt ra, vết rạn giăng như tơ nhện, thể hiện sự đại hung.

Kỷ Nhược Trần nhìn thấy vậy chỉ mỉm cười, vẫn lơ đãng bởi vì hắn biết khi hắn gieo quẻ này quái tượng sẽ như vậy. Hắn lại phân vân một chút bỗng nhiên nụ cười trên môi cứng lại.

Từ những chỗ rạn nứt của mai rùa, máu tươi tuôn ra ồ ạt. Máu chảy càng lúc càng nhiều, làm cho mai rùa đỏ ngòm, thậm chí trên bàn còn đọng lại một vũng máu.

Một quẻ này, không những đại hung mà còn có đổ máu.

Kỷ Nhược Trần hai mắt nhắm lại, đứng yên bất động. Sau một lúc hắn mới phun ra một hơi trọc khí, từ từ mờ mắt. Giờ này khắc này, trong mắt của hắn đã hiện lên sự đau khổ.

Hắn đem những miếng mai rùa còn lại tiện tay đập một ngọc chùy, mai rùa vẫn nứt ra, máu chảy lênh láng. Chỉ trong chốc lát, hai tay hắn đã nhuộm đầy máu tươi.

Hắn giơ một ngón tay lên, một ngọn lửa theo đó mà sinh ra, đốt sạch chỗ mai rùa. Sau đó lại vỗ một chưởng vào ngọc chùy. Giải Ly quyết theo tâm mà sinh, hóa ngọc chùy thành hư vô.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Đau Thương 3

Sau khi dọn dẹp sạch sẽ, hắn cảm thấy trong phòng sáng hơn không ít, nhưng mà hai tay vẫn nhuộm đầy máu tươi, không chịu tản đi.

Hắn đưa tay lên trước mắt, nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi nếm thử, cẩn thận thận ngẫm nghĩ.

"Ngâm Phong, người xem, trên công án có hai bức tranh, bức thứ nhất là tổ sư khai cung Lâm Hóa Huyền thượng nhân. Vị còn lại là người đã thành đại đạo Thanh Linh Chân Nhân. Lúc Thanh Linh Chân Nhân vũ hóa phi thăng, có để lại tiên quyển bảo khí. Thanh Khư Cung từ đó về sau hưng thịnh, được gọi là chính đạo đại phái, cũng vì nguyên do như vậy, ta mới tôn Thanh Linh Chân Nhân lên làm tổ sư."

Hư Huyền Chân Nhân vừa vào Thượng Hoàng Bảo Điện đã kéo Ngâm Phong tới trước đại điện, nhìn vào hai bức tranh nói.

Thượng Hoàng Bảo Điện này mặc dù là nơi Thanh Khư Cung cung phụng các lịch đại tổ sư nhưng trông cũng không to, nhìn bề ngoài trông có vẻ tầm thường, kiến trúc cũng có vẻ cổ xưa, các cột trụ bên hành lang nhấp bóng, nhìn qua cùng biết nó tồn tại lâu lắm rồi.

Kỳ thực Thượng Hoàng Bảo Điện là do lúc Lâm Hóa Huyền sáng lập Thanh Khư Cung xây dựng, trải qua hơn ngàn năm nên vẻ ngoài mới thay đổi, hậu nhân về sau không sửa chữa, ý nói là không quên ân đức của các vị tiên sư.

Trên vách bảo điện có treo hai bức tranh, một người là trung niên đạo sĩ mặt mũi hiền lành, người còn lại đứng trên một đám mây, giống như chân nhân thích cuộc sống an nhàn, ngao du sơn thủy.

Bút pháp của người vẽ rất sinh động, tiên khí quần quanh thân người trong tranh, hai bên Thượng Hoàng Bảo Điện có bảy tám bức tượng vàng, bên dưới tượng có một tấm thẻ bài bằng đồng xanh, trên đó có khắc tên và sự tích của người đó. Xem ra đây toàn là những chân nhân có thành tựu ở Thanh Khư Cung.

Khi Ngâm Phong nhìn thấy hai bức họa thì lông mày nhíu lại, thần sắc có vẻ nghi hoặc. Hắn lắc đầu, lần thứ hai ngẩng nhìn hai bức họa tượng thì ngừng thần quan sát.

Hư Huyền Chân Nhân cũng không giục, đứng một bên yên tĩnh đợi. Thấy trên mặt Ngâm Phong hiện lên đủ các loại thần sắc kỳ quái, không hiểu, nghi hoặc, băn khoăn....

Cho tới khi Ngâm Phong thống khổ nhíu hai hàng lông mày, hắn mới chậm rãi nói:

"Ngâm Phong, người có thể nhận ra cái gì không?"

Hai hàng lông mày kiếm của Ngâm Phong nhăn lại, đuôi lông mày cong như vầng trăng khuyết, trông như người nhìn thấy tuyết rơi đầu mùa.

Lúc này nghe được Hư Huyền Chân Nhân hỏi, hai hàng lông mày của Ngâm Phong nhíu càng chặt, chần chờ nói:

" Thanh Linh Chân Nhân... hình như ta đã gặp ở nơi nào đó, thế nhưng... thế nhưng ta nghĩ không ra."

Trong khi hắn đang nói bỗng nhiên giơ tay ôm đầu, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Đau đớn tới cũng nhanh, đi cũng nhanh. Ngâm Phong lắc đầu, bỏ qua chuyện suy nghĩ. Tất cả ký ức của hắn giống như đang ở trên trời cao, chuyện trước đây đã quên sạch sẽ, hoàn toàn không còn lại cái gì.

Hư Huyền Chân Nhân thấy vậy, đôi mi dài hơi giật giật. Mặt như nước lạnh, hoàn toàn không có ba động.

Hắn vuốt râu dài, êm tai khuyên nhủ:

"Ngâm Phong, cho dù kiếp trước người có nhân duyên gì thì đời này người cũng được sinh ra ở Thanh Khư Cung, lớn lên ở Thanh Khư Cung. Đạo hạnh cũng ở đây mà có, đồng thời lại còn biết hai vị tổ sư. Nhân kiếp trước, quả kiếp này. Người mặc dù không bái chúng sinh phạm tục nhưng có câu uống nước nhớ nguồn, hai vị tổ sư có đáng cho người cúi đầu hay không?"

Ngâm Phong suy tư trong chốc lát, rốt cục gật đầu, hướng hai bức tranh xá một cái.

Hư Huyền Chân Nhân lúc này mới giãn đôi mi, ha hả cười nói: "Vốn Thanh Khư Cung rất coi trọng quy củ của tông, cho dù là ai cũng không thể không tuân theo lễ nghĩa cấp bậc. Nhưng mà chỉ có người là ngoại lệ, nếu như đã lạy tổ sư, thì người cũng coi như đệ tử tái thế của Thanh Linh Chân Nhân. Từ nay về sau ở Thanh Khư Cung, người không cần quỳ lạy bất cứ ai, bao gồm cả ta. Bất cứ nơi nào ở Thanh Khư Cung, người cùng có thể đến."

Ngâm Phong ngờ ngàng gật đầu.

Hư Huyền Chân Nhân lại từ trong lòng lấy ra bốn cuốn sách sách cổ, giao cho Ngâm Phong, nói:

"Đây là bốn quyển Thượng Hoàng Kim Lục do Thanh Linh Chân Nhân trước khi phi thăng lưu lại. Người cùng Thanh Linh Chân Nhân có duyên,

vậy thì cầm lấy nghiên cứu, nếu như có nghi vấn gì có thể tới tìm ta. Hiện giờ người cứ ở lại đây, kiếp nạn thiên lôi này của người không nhỏ. Chuyện của người ta cũng phải báo lại cho các vị chân nhân khác một chút. Ta đi an bài, lát nữa sẽ tới gặp người."

Dứt lời, Hư Huyền Chân Nhân lập tức đi ra ngoài.

Ngâm Phong cầm bốn quyển Thượng Hoàng Kim Lục trân quý vô cùng trong tay nhưng hắn không thèm nhìn tới.

Hắn đứng lặng một mình trong đại điện, suy nghĩ trong lòng như nước thủy triều cuộn cuộn dâng lên, hắn lặp đi lặp lại:

"Nhân kiếp trước, quả kiếp này... Nhân kiếp trước, quả kiếp này... Nhân duyên..."

Tách!

Một giọt Thủy Châu trong suốt yên lặng rơi xuống, làm cho viên thanh ngọc lát nền vỡ tan. Ngâm Phong sợ hãi cả kinh cúi xuống nhìn mặt đất, trong lúc nhất thời không hiểu vì sao.

Qua một lúc, lại có một giọt thủy châu rơi xuống.

Ngâm Phong đưa tay lau mặt, hóa ra trên mặt hắn lệ đã nhòa từ lâu.

"Chuyện này là sao? Là sao?" Trong tim hắn kinh hãi, đồng thời lại rối bời. Thế nhưng càng suy nghĩ hắn lại cảm thấy đau đầu không chịu nổi, hắn cố nén đau đớn nhưng thần thức vẫn trống rỗng, hắn nghiêng rằng cố công tìm tòi.

Sau một lát, Ngâm Phong không chịu nổi nữa ngã xuống đất, mặt vàng như giấy, mồ hôi thấm đẫm y phục nhưng vẫn chẳng thu hoạch được gì,

hắn ngửa đầu nhìn trần nhà thanh lệ tùy ý cứ chảy ra thủy châu liên tiếp rơi xuống.

Chuyện cũ trước kia... lẽ nào... cứ như vậy mà rời xa hẳn?

"Sư tỷ, muội tới rồi."

Dưới ánh trăng, Hàm Yên nhẹ nhàng nói một tiếng, đưa tay đẩy cánh cửa gỗ đi vào trong phòng, căn phòng này rộng nhưng đơn sơ.

Nghe thấy Hàm Yên gọi, thiếu nữ từ từ xoay người lại. Hóa ra nàng là Hoài Tố. Hoài Tố tuổi đang giữa thời thanh xuân, dung mạo vóc người đều tuyệt mỹ, cũng vì chuyện Kỷ Nhược Trần lao vào phòng tắm mà đuôi lông mày, khóe mắt của nàng có chút cương nghị, lại thêm vài phần đáng yêu. Nhìn thấy Hàm Yên đến, trên mặt nàng hiện lên sự vui mừng, tiến lên nghênh đón.

Trong tay Hàm Yên có mang theo một cái hộp nhỏ đựng thức ăn. Nàng đặt lên chiếc bàn rồi lấy ra ba cái đĩa, một vò rượu mạnh rồi nói:

"Sư tỷ. Tất cả đều do Hàm Yên làm, tỷ thử xem sao."

Hoài Tố không đáp lời, cầm bầu rượu lên ngửa đầu một hơi uống cạn, sau đó mới thở dài một hơi than thở: "Thật là thoải mái!"

Hàm Yên lặng lẽ đứng một bên, đợi Hoài Tố uống xong, mới nói:

"Sư tỷ, sắp tuế khảo rồi, trong vòng nửa tháng nữa muội sợ không tới thăm tỷ được. Tỷ... phải bảo trọng mình."

Hoài Tố nghe vậy, thân thể khẽ run lên, sau đó mới nói: "Thật nhanh, đã là tháng mười một. Hóa ra... ta đã ở nơi này hơn nửa năm. Aiz, khi mình ở Hàn Lộ Điện diện diện bách thanh tu thì những tỷ muội trước kia chẳng có ai tới

thăm. Chúng ta vốn chẳng có nhiều tình cảm, vậy mà muội lại tới thăm ta nhiều nhất."

Hàm Yên nhợt nhạt cười, nói: "Điều này cùng trách không được. Hai con hổ trông coi Hàn Lộ Điện không cho người lạ vào, nên những tử muội khác đương nhiên là không vào được. Khi muội còn nhỏ đã từng cùng chúng nó chơi đùa cho nên mới vào được đây!"

Hàm Yên ngừng lại một chút, do dự bất định, qua một hồi lâu mới than nhẹ một tiếng, nói:

"Sư tử, muội có một câu, không biết có nên nói hay không."

Hoài Tố ngẩn ra, cười nói: "Hàm Yên, tử vốn đã là người chịu tội, muội nhiều lần trộm tới thăm tử, phần tình nghĩa này thì có gì mà không nói được?"

Hàm Yên than thở:

"Kỳ thực Ngọc Huyền sư tổ luôn lo lắng hết lòng cho Đan Nguyên cung. Nghe nói Kỳ Nhược Trần có thân phận đặc thù, lần này đúng là bị người khác hãm hại thật. Ngọc Huyền sư tổ cũng có nỗi khổ trong lòng. Tử cần gì phải kiên trì ở lại nơi này chịu khổ cơ chứ? Sư tử, muội nghe nói trước đây tử không uống rượu. Nhưng bây giờ thì sao? Tử uống hết một vò rượu cũng không vui."

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Đau Thương 4

Hoài Tố lặng lẽ trong chốc lát, cắn răng nói:

"Có nỗi khổ trong lòng? Tình hình lúc đầu, hẳn đâu có giống như bị hãm hại? Mà cho dù Kỷ Nhược Trần bị người ta hãm hại nhưng ta đã mất hết thuần khiết rồi, biết nói với ai đây? Sự tố vì chấn hưng Đan Nguyên cung, không từ bất cứ việc xấu nào. Chỉ tiếc cho Hoài Tố ta là một nữ tử phạm tục, không cách nào cống hiến để chấn hưng Đan Nguyên cung. Lệnh của Ngọc Huyền sư tố, thứ cho ta không làm được!"

Hàm Yên kinh ngạc, đôi mắt đầy gợn sóng nhìn Hoài Tố, hỏi:

"Ngọc Huyền sư tố bảo tỷ làm cái gì?"

Hoài Tố lặng lẽ không đáp, ôm bầu rượu ngửa đầu định uống, nhưng mà bầu rượu đã trống không, chẳng còn giọt nào nữa cả. Nàng tiện tay ném bầu rượu ra ngoài cửa sổ, đứng thẳng lên nhìn ra ngoài đó, giống như đang nhìn ánh trăng như nước.

Hàm Yên đợi một lát, dịu dàng đứng dậy, gọi một tiếng:

"Sư tỷ..."

Hoài Tố u oán thở dài một hơi mới từ trong mộng tỉnh lại. Ánh trăng như nước chiếu vào trên da thịt như tơ kia, giống như đang sinh ra một tầng khói nhẹ. Nữ tử như tranh, ánh trăng như lụa mỏng, thực sự rất mê ly, lại càng thêm phần kinh tâm động phách.

"Hàm Yên, sư tử có đẹp không?"

Hàm Yên cực kỳ kinh ngạc, có chút không biết làm sao đành nói:

"Sư tử đương nhiên là cực kỳ xinh đẹp..."

Hoài Tố nhẹ nhàng vỗ thân hình của mình, u oán than thở:

"Cổ nhân có nói, hồng nhan gây tai họa, hóa ra không sai chút nào. Nữ tử xinh đẹp trên thế gian này, cũng là một việc sai lầm. Chẳng cần biết sư tử có lệnh gì, nói một câu thôi là ta làm không được."

Hàm Yên nghe xong, lặng lẽ không nói gì.

Hoài Tố đột nhiên hỏi:

"Hàm Yên, tỷ nghe nói muội với Kỷ Nhược Trần đã cùng nghe giảng, vậy thì muội biết đạo hạnh của hắc ra sao chứ?"

Hàm Yên đáp:

"Tuế khảo năm ngoái, hắc mới vào Thái Thanh Chân Thánh cảnh."

Hoài Tố buồn bã cười, nói:

"Rất tốt! Vậy thì năm nay ta tự hủy hai tầng đạo hạnh, ở tuế khảo giết hắc là được rồi."

Hàm Yên thất kinh, vội la lên:

"Sư tử, tuyệt đối không thể! Hôm nay đã một năm trôi qua, mặc dù theo lẽ thường thì đạo hạnh của hắc không cách nào tăng thêm một tầng. Nhưng dù sao hắc cũng đồng thời thụ nghiệp tám vị chân nhân, khác hắc với đệ tử bình thường, tiến cảnh trước tuế khảo cũng chẳng phải là chuyện lạ gì. Nếu

mà như vậy, thì sư tử chẳng phải là đã uống phí tâm tư rồi hay sao? Huống hồ..."

Hoài Tố thấy Hàm Yên do dự, cười khố một tiếng nói:

"Có cái gì, muội cứ nói thẳng đi, không sao đâu."

Hàm Yên mới nói:

"Lúc Kỷ Nhược Trần nhập đạo, thiên phú không hiện. Thế nhưng tới hiện nay hắn đã 3 lần đoạt vị trí đệ nhất tuế khảo, tiến bộ nhanh chóng vô cùng, năm sau vượt năm trước. Đạo pháp của hắn biến ảo đa đoan, có thủ đoạn khắc chế cung ta. Sư tử... cho dù tử có giết chết hắn cũng chưa chắc đã đạt được mục đích. Huống chỉ tử đột nhiên tự hủy đạo hạnh, các vị chân nhân sao không nghi ngờ cho được. Việc này vạn lần không thể!"

Hoài Tố đau khổ cười, nói: "Ta hiểu rồi, xem ra ta có tự hủy đạo hạnh cũng không phải là đối thủ của hắn. Nếu mà như vậy, thì ta nên chờ hắn từ từ đuổi theo. Cho tới khi bước chân vào Huyền Thánh Cảnh mới có cơ hội một chương đánh chết hắn?"

Hàm Yên lại than thở: "Sư tử... cho dù tử có thực sự giết chết hắn, nhưng có các vị chân nhân ở bên cạnh xem, thu hồn phách kéo dài tính mạng cho hắn, chẳng nhẽ việc này lại khó ư?"

Hoài Tố kinh ngạc đứng thẳng, nước mắt đã rơi xuống nhưng mà nàng không nhận thấy. mếu máo nói:

"Vậy... ta nên làm cái gì bây giờ?"

Hàm Yên muốn nói gì đó lại thôi. Một lúc lâu mới nhẹ nhàng thở dài, nói: "Việc này nên làm thế nào, Hàm Yên cũng chỉ là một nữ tử phàm trần, muội cũng không biết làm thế nào cho phải cả."

Tuyết rơi đúng mấy ngày liền, trời rét đậm. Chỉ 3 ngày nữa là tuế khảo mỗi năm một lần của Đạo Đức tông lại tới.

Lúc này Kỷ Nhược Trần đã chuẩn bị xong sách lược ứng chiến trong tuế khảo, các pháp bảo tương ứng cũng chuẩn bị xong, phân loại chinh tề đặt ở trên bàn. Đan dược, phù chú cần sử dụng cũng đã chuẩn bị đầy đủ từ nửa tháng trước.

Năm ngoái khi hần mới bước chân vào Thái Thanh Chân Thánh cảnh, hần cậy vào thủ đoạn biến ảo đa đoan của mình để đoạt được vị trí đệ nhất. Năm nay hần đã dùng Giải Ly quyết nhiều lần, chỉ cách đột phá Chân Thánh cảnh một khoảng cách nhỏ.

Nhưng dù thế nào đi nữa, Kỷ Nhược Trần hôm nay chân nguyên thâm hậu, khác xa với năm ngoái, chuyện đoạt đệ nhất chắc cũng không cần phải lo lắng.

Hiện giờ vạn sự đã chuẩn bị xong, ngoài việc đả tọa thanh tu thì đã chẳng còn việc gì để làm. Trong khoảng thời gian này, trong tim hần có vô số phiền toái, bất an nhưng mà từ ngày bói quẻ thấy máu thì Kỷ Nhược Trần đã đem toàn bộ quẻ bói phân giải. Hiện giờ mới dùng tới phân nửa để bồi bổ nguyên khí bản thân.

Hần mặc dù không bói toán nhưng đối với nhân quả, luân hồi vẫn luôn lưu tâm. Sau khi hần tìm các đạo tạng điển tịch đọc một lần, Kỷ Nhược Trần vẫn mù tịt chẳng có manh mối gì về Trích Tiên cả. Lúc đó hần mới biết, hóa ra đạo nhân quả luân hồi còn tối nghĩa khó hiểu hơn so với Tam Thanh Chân Quyết.

Kỷ Nhược Trần đứng ở trước cửa sổ nhìn tuyết lớn bay toán loạn ngoài trời mà trong lòng đang có ngàn vạn suy nghĩ đầu, óc vận khởi như chong chóng.

Không biết tại sao hẳn lại nhớ tới năm mình còn ở Long Môn khách sạn, nhớ tới những trận cãi nhau giữa chường quỹ và chường quỹ phu nhân.

Ngày ấy việc kinh doanh rất ảm đạm, có khi cả ngày chẳng có con dê béo nào tới cửa, mặt của chường quỹ phu nhân cùng đen sạm đi. Lúc cơm tối, khách ***** như bị bao phủ mây đen, ẩn chứa việc sắp bùng nổ sấm sét.

Kỷ Nhược Trần lúc đó tuổi còn quá nhỏ, sợ đến mức cầm như hến, chỉ cúi đầu ăn cơm, rất sợ ánh mắt của chường quỹ phu nhân, sợ người đem trận cuồng phong bạo vũ này đổ lên người mình.

Cũng may chường quỹ phu nhân chỉ trời mắng tiên, phạt một hồi, đột nhiên chuyển hướng đổ lên đầu chường quỹ. Nàng mới mở miệng, thì giống như chuông lớn đồng thời vang lên, tuy rằng có khó nghe nhưng mà thanh âm thực sự là quá lớn, chấn động cả đồ vật trên bốn vách tường, chén đĩa nhảy loạn xạ.

Kỷ Nhược Trần choáng đầu hoa mắt, chỉ nghe nàng quở trách chường quỹ: "Cái tên vô dụng chết tiệt này! Trời sinh số khổ đã đành, qua mười năm lại có một lần đại kiếp nạn. Chỉ còn có năm năm nữa thôi là có thể nhìn thấy Quỷ Môn quan rồi. Năm xưa lão nương phong tình vạn chủng, người tới cửa làm mỗi không một trăm cùng có tám mươi. Không biết mắt có mù hay không lại coi trọng ông? Thế nên bây giờ mới phải cùng ông chui rúc trong cái tổ ***** nơi hoang dã, chỉ duy nhất có một tiểu nhị là nhặt được, gặp năm mùa màng thất bát thì ngay cả cơm cũng không có mà ăn!"

Chường quỹ tâm tình không tốt lắm, lại có mấy chén rượu. Rượu vào thì gan lớn, lập tức cố sức vỗ bàn một cái, cả giận nói:

"Ta tuy rằng mười năm một kiếp, thế nhưng mỗi lần chỉ thấy quán hủy chứ người không vong. Đây chẳng phải là vận đại phú đại quý, vận may vào đầu thì là cái gì? Hừ hừ! Nói tới năm đó ư? Năm đó bà đương nhiên là

phong tình vạn chủng! Bà ở thôn Hà Đông rống một tiếng, thì ở thôn Hà Tây mười hộ thì có tới chín bỏ chạy không còn một ai!"

Chường quỹ phu nhân giận tím mặt, cao giọng quát một tiếng:

"Trương Vạn Tài! Giỏi cho cái gan chó! Hôm nay không phải ông chết, thì ta sống!" (ta thấy cũng rửa mà, ông đó chết thì bà đó sống chứ còn gì nữa...)

Tiếng quát chưa dứt thì một cái quạt to bằng bàn tay mang theo ác phong kéo tới đập lên trên mặt của chường quỹ!

Chường quỹ động tác cực nhanh, nắm lấy đĩa bánh bao chặn trước mặt.

Kỷ Nhược Trần cũng nhanh nhạy, thấy tình cảnh này đã nhiều, cho nên nhanh như chớp trốn xuống dưới bàn.

Hắn ở bên dưới chỉ thấy chường quỹ và chường quỹ phu nhân bốn chân đá đấm có công có phòng, trên đầu mình thì những tiếng binh binh bộp bộp, loảng xoảng vang lên không ngừng, chẳng biết là lại có bao nhiêu chén đĩa gặp tai ương đây.

Nghĩ đến đây, Kỷ Nhược Trần nhin không được mỉm cười. Hắn bỗng nhiên cả kinh, trong lòng cẩn thận ngẫm nghĩ, hàn ý đột nhiên nảy sinh. Ngày đại kiếp nạn mười năm một lần cũng chính là ngày chường quỹ lên núi!

Nhớ lại chuyện xưa, Kỷ Nhược Trần không khỏi buồn bã. Xem ra phu phụ chường quỹ đã không thể tránh được đại kiếp nạn quán mất người vong.

Kỷ Nhược Trần ngóng nhìn tuyết bay đầy trời, gió mạnh gào thét bên tai. Hắn hít một hơi thật sâu, mặc cho hàn ý ở ngực khuếch tán ra xung quanh.

Cho dù là phúc hay họa, điều nên tới cũng sẽ tới. Quái tượng mặc dù có bói nhiều hơn nữa thì kết quả cũng chỉ là vô dụng.

Hắn bỗng nhiên một tiếng huýt dài một tiếng!

Tuế khảo năm nay, Kỷ Nhược Trần không cần pháp khí, chẳng động tới phù chú mà vền vẹn một bộ thanh sam, một thanh mộc kiếm, bị thương 38 chỗ, bách chiến bách thắng.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Giai Nhân 1

Tuế khảo lại qua, có nhà vui, có nhà buồn, năm nay cũng không ngoại lệ.

Cảnh Tiêu Chân Nhân vừa vui vừa giận. Giận là vì năm nay suýt chút nữa bại trong tay đối thủ là Huyền Minh cung, thiếu chút nữa thì mất vị trí thứ hai.

Mừng là vì Trương Ân Ân, cho dù là kiếm kỹ đạo pháp, hay tu vi chân nguyên của nàng đều tiến nhanh, sau khi xếp hạng thì tăng hơn 36 bậc. Điều này làm cho Cảnh Tiêu chân nhân rạng rỡ, đặc ý một hồi.

Nhưng mà Trương Ân Ân lại chẳng có chút vui mừng nào, mặt mày nghiêm nghị. Tuế khảo vừa kết thúc đã nhốt mình ở trong phòng, ai cũng không gặp.

Cảnh Tiêu Chân Nhân phái nha hoàn đệ tử đi dò hỏi toàn bị nàng đánh bay ra ngoài.

Phu phụ Cảnh Tiêu chân nhân vô cùng kinh ngạc, tự mình tới an ủi nữ nhi. Nói là việc bại bởi Kỷ Nhược Trần là chuyện bình thường, mặc dù thua có chút oan uổng, nhưng mà vị trí thứ hai hay thứ ba cũng giống nhau.

Huống chi, các vị chân nhân đều hiểu. Trong cảnh giới này, Trương Ân Ân chỉ kém có Kỷ Nhược Trần mà thôi.

Phu phụ Cảnh Tiêu chân nhân an ủi lại có tác dụng ngược lại. Trương Ân Ân vừa nghe tới tên Kỷ Nhược Trần thì lại vô cùng khác thường.

Hiện giờ tuổi của Trương Ân Ân cũng lớn hơn trước, tu vi tăng tiến không ít, nên không còn chuyện ... không hài lòng thì đập đồ như trước kia. Nàng ngồi im không nói, ngay cả cơm tối cũng không muốn ăn.

Vợ chồng Cảnh Tiêu chân nhân vô cùng bất đắc dĩ, nhưng do vô cùng hiểu tính khí con gái mình, biết là an ủi không xong, chỉ có cách để cho nàng một thời gian phát tiết hết toàn bộ sự tức giận. Do vậy, họ phân phó nha hoàn hầu hạ tiểu thư rồi rời đi.

Mỗi khi tới thời gian cuối năm cũ đầu năm mới, các vị chân nhân đều vô cùng bận rộn, trong các mạch ai nấy cùng tấp nập đón khách rồi tiễn đưa.

Việc thăm hỏi cuối năm vô cùng phiền phức, các môn phái toàn chọn lúc này tới thăm cho nên công việc cứ ùn ùn kéo tới. Cũng may là môn hạ của Đạo Đức tông rất nhiều, đệ tử lại đông đảo cho nên việc tiếp khách, tặng lễ cũng không có gì đáng ngại.

Bát mạch chân nhân thân phận cực kỳ tôn quý, tiếp toàn là chương mồn các phái, tiếp nhận đủ mọi lễ nghi phiền phức, nhưng mà làm nhiều thành quen, chẳng ai phiền hà gì cả.

Ngày 20 tháng giêng, vợ chồng Cảnh Tiêu chân nhân định tới Vân Trung cư đáp lễ. Cố ý tới hỏi xem Đạo Đức tông có muốn đi cùng hay không.

Không ngoài dự liệu của họ, Đạo Đức tông lúc này tức giận còn chưa hết, lập tức cự tuyệt.

Cảnh Tiêu chân nhân cũng không miễn cưỡng, cầm tay Hoàng Tinh Lam mang theo tám gã đệ tử, trước có người dẫn đường, sau có người đoạn hậu, trái có người đeo kiếm, phải có người cầm hương, thanh thế vô cùng, chậm rãi tiến tới Vân Trung cư.

Vân Trung Cư nằm ở Tây Nam của vùng đất Thục, xây trên đỉnh Tuyết Sơn. Nhìn xuống đại giang sóng lớn, nơi này vô cùng cao, vực lại sâu vạn

trượng, sông ngòi ngang dọc, chim chóc khó bay qua, hoang vu không có người ở.

Hai tông cách nhau vô cùng xa, đường xá lại nhiều khó khăn. Tuy Cảnh Tiêu Chân Nhân đạo hạnh sâu xa, lại có nhiều pháp khí hỗ trợ ngự phong phi hành nhưng muốn tới cũng phải mất chừng nửa tháng. Trong khi đó, hẳn lại không muốn mất uy phong, phô trương thanh thế đi thành phái đoàn cho nên chậm lại càng chậm.

Cảnh Tiêu Chân Nhân chân trước vừa mới bước ra khỏi núi, Trương Ân Ân chân sau cũng ra khỏi phòng.

Đầu tiên nàng chạy tới chỗ ở của Cảnh Tiêu chân nhân, đánh bay toàn bộ nha hoàn ra khỏi viện, sau đó bắt đầu lục tung mọi thứ, cẩn thận tìm kiếm.

Đạo Đức tông xưa nay thái bình, chỉ duy nhất khi Kỷ Nhược Trần lên núi mới có án trộm cắp. Mà sự thực thì làm gì có đạo chích nào lớn gan mò tới chỗ Cảnh Tiêu chân nhân?

Chỗ ở của Cảnh Tiêu chân nhân đương nhiên là có cơ quan nhưng mà cơ quan cũng chỉ phòng ngừa người ngoài, làm gì có chuyện phòng cả con gái của mình.

Trương Ân Ân không mất bao nhiêu công sức đã tìm thấy thứ mình muốn. Nàng lập tức cất kỹ trong người, thu thập qua loa một chút, gọi nha hoàn vào trong, ra lệnh cho các nàng phục hồi nguyên dạng, nếu như có một tí sai lệch nào, sẽ đánh gãy hai chân rồi nghênh ngang bỏ đi.

Màn đêm mới buông xuống, thuyền nguyệt lại lên. Sau khi Trương Ân Ân ăn no, lại uống mấy giọt Trữ Tâm Định Thần Đan, nhưng mà trái tim của nàng vẫn đập liên tục, dường như có điều gì đó bất an.

Nàng lại lấy ra một vò rượu mạnh, một hơi uống nửa bình, trong nháy mắt đỏ bừng cả mặt, lửa nóng quanh thân. Tâm tình vốn khẩn trương cùng

bình tĩnh lại không ít.

Nàng thấy sắc trời đã tối, rốt cục căn rặng một cái, tung người bay ra khỏi viện.

"Ân Ân!"

Phía sau đột nhiên vang lên một tiếng gọi. Thanh âm mặc dù không lớn nhưng tâm tình Trương Ân Ân đang kích động, nên hoảng sợ vô cùng.

Nàng quay đầu lại nhìn thì thấy dưới một gốc cây cổ thụ ngoài cửa viện có Minh Vân đang đứng. Hai người mặc dù đều là môn hạ của Thái Tuyền cung nhưng mà bình thường ai nấy đều bận rộn, chẳng gặp nhau được mấy lần.

Lúc này Minh Vân bí mật đứng đó nhưng mà nhuệ khí sắc bén từ trong cơ thể tuôn ra, thân hình giống như một thanh lợi kiếm đã tuốt khỏi vỏ, kiếm khí làm tán cây rung động không ngừng.

Trương Ân Ân nhìn thấy, biết là Minh Vân đạo hạnh lại tăng tiến. Chân nguyên lúc này đã tràn cả ra ngoài, dị tượng bậc này, chính là dấu hiệu sắp sửa đột phá Tam Thanh Chân Quyết.

Đáng tiếc này lúc này nàng chẳng có hứng thú gì với việc Minh Vân tăng tiến chân nguyên, thở dài một hơi, bình phục tâm tình một chút, không kiên nhẫn nói: "Minh Vân sư huynh, tại sao huynh lại ở chỗ này, làm muội giật cả mình!"

Minh Vân cau mày nói: "Ân Ân. Cảnh Tiêu sư tổ không có ở nhà, sao muội lại uống trộm nhiều rượu như vậy? Muội nhìn muội đi, hơi rượu như vậy, chẳng lẽ không sợ sư tổ về trách phạt hay sao?"

"Chúng ta là người tu đạo, uống một chút rượu cũng không say, chẳng mất lý trí, vậy thì có cái gì phải sợ?"

Trương Ân Ân không cho là đúng, bĩu môi nói.

Thấy ánh mắt của Minh Vân có chút không đồng tình, nàng định nói lời cáo từ, nhưng đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, nhãn châu xoay chuyển, nói:

"Được rồi, Minh Vân sư huynh, phụ thân trước khi đi có giao cho muội một việc, muội sợ rằng một mình không làm nổi, huynh đi cùng muội chứ!"

Minh Vân ngẩn ra, thầm nghĩ chuyện mà sư tổ giao cho Trương Ân Ân chắc chắn không phải đại sự gì, mình có đi theo cũng không sao? Hơn nữa tuế khảo vừa mới qua, trên Thái Tuyền Phong cũng chẳng xảy ra chuyện gì đâu!

Đêm nay hăn tới đây chính là muốn nói ra suy nghĩ của mình. Lúc này thấy vậy thì do dự một chút, mới nói:

"Ân Ân, kỳ thực ta..."

Trong lòng Ân Ân đang có chuyện khác, lông mày nhíu lại nói:

"Có chuyện gì trở về rồi hãy nói. Huynh trước tiên đi theo muội đã!"

Nàng bay về phía đông của Thái Tuyền cung, chẳng cần quan tâm xem Minh Vân định nói cái gì.

Sau một lát, Trương Ân Ân đã chạy tới một thiên điện hẻo lánh nằm tận cùng ở phía đông của Thái Tuyền phong. Minh Vân lập tức kinh hãi, bước lên phía trước gọi Trương Ân Ân, nói:

"Trần Tâm Điện là cấm địa của tông ta, chúng ta không thể tiến thêm được!"

Trương Ân Ân không để ý tới Minh Vân, trực tiếp hướng Trần Tâm Điện phóng đi. Khi tới trước tế điện, bỗng nhiên trong không trung có hai đạo lôi

quang hiện lên, sau đó hai thanh cổ trống xuất hiện trước mặt, chắn ngang lối đi của nàng.

Cho đến lúc này, thân ảnh của hai người mặc giáp màu đen mới hiện lên, một giáp sĩ trong đó nói:

"Ân Ân tiểu thư, nơi đây là cấm địa của tông ta, không có lệnh của chân nhân thì không ai được phép đi vào. Mời Ân Ân tiểu thư trở về đi!"

Trương Ân Ân hừ một tiếng, lấy một khối ngọc bài rag, nhìn hai giáp sĩ rồi lạnh lùng nói:

"Đây là lệnh phù của phụ thân ta. Thấy phù như thấy người tới, trước khi đi cha ta có dặn dò ta vào trong Trấn Tâm Điện làm việc. Bây giờ ta có thể tiến vào chưa?"

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Giai Nhân 2

Hai gã giáp sĩ nhìn nhau, thực sự là không biết có thật là Cảnh Tiêu chân nhân giao lệnh phù cho Trương Ân Ân xưa nay vốn ngang ngược hay không.

Thế nhưng ngọc bài này đích thực là tín vật của Cảnh Tiêu chân nhân, trên ngọc bài có nguyên khí của Cảnh Tiêu chân nhân lưu lại, muốn làm giả cũng không được.

Lúc này một gã giáp sĩ hỏi:

"Xin hỏi Ân Ân tiểu thư, Cảnh Tiêu Chân Nhân dặn dò người tiến nhập Trấn Tâm Điện là vì chuyện gì vậy?"

Trương Ân Ân cười lạnh một tiếng, nói:

"Cha ta bảo ta tiến vào trong Trấn Tâm Điện, đương nhiên là có bí mật lớn. Người hỏi câu đó, không thấy là không thỏa đáng hay sao."

Giáp sĩ mặt đen kia nhất thời nói không ra lời. Trương Ân Ân nói không sai, câu này vốn hẳn không nên hỏi thế nhưng cứ như vậy mà cho Trương Ân Ân vào trong điện thì đúng là có chút không thích hợp.

Trương Ân Ân cũng không vội, chỉ vờn trăng đã lên cao, lạnh nhạt nói:

"Cách thời gian mà cha ta giao cho ta chỉ còn một chút thời gian. Các người tự mình nghĩ đi. Nếu như ngay cả lệnh phù của phụ thân ta cũng không đủ sức nặng, vậy thì các người đặt ta vào tình thế khó xử rồi. Vậy

được rồi, chờ khi cha ta trở về, các người tự mình tới trước mặt người giải thích đi!"

Hai giáp sĩ này tu đạo từ nhỏ, tới nay đã hơn 30 năm. Công lực sâu xa cho nên mới được trấn giữ ở nơi trọng địa như Trấn Tâm Điện này.

Chỉ là bọn họ chưa bao giờ ra khỏi Đạo Đức tông, phương diện đối nhân xử thế cũng không được linh nhạy cho lắm.

Huống chi danh khí của Cảnh Tiêu chân nhân lại vô cùng lớn, bản thân lại có liên quan tới nhiều việc trong Trấn Tâm Điện. Nếu như làm trể nải thì tội danh đúng là không nhỏ.

Hai giáp sĩ kia thấy Minh Vân tới cùng Trương Ân Ân lại tin tưởng thêm ba phần. Minh Vân tuy tuổi còn trẻ nhưng mà là đệ tử kiệt xuất nhất trong các thế hệ của Thái Tuyền phong, làm việc trầm ổn, vô cùng được Cảnh Tiêu chân nhân yêu thích, hoàn toàn khác hẳn với Trương Ân Ân.

Hai vị giáp sĩ nhìn vàng trắng một chút, cuối cùng mờ đường. Trương Ân Ân hừ một tiếng, hướng Minh Vân nói:

"Minh Vân sư huynh canh giữ chỗ này. Trước khi muội ra thì ngoại trừ bát mạch chân nhân đích thân tới, ai cũng không cho vào!"

Minh Vân mờ hồ nhận thấy có gì không đúng, nhưng mà lại sợ mất lòng nàng, nên cau mày nói:

"Ân Ân, huynh theo muội cùng vào."

Trương Ân Ân lắc đầu nói:

"Việc này không phải trò đùa, cha muội bảo muội một mình vào trong, huynh ở lại chỗ này đi."

Dứt lời, Trương Ân Ân đã tới trước cửa điện rồi lấy ra một cái chìa khóa bằng thanh đồng tra vào trong ổ khóa, đi vào trong rồi tiện tay đóng cửa lại.

Thấy Trương Ân Ân mở cửa khóa đồng trên cửa điện, hai gã giáp sĩ đều thở phào một hơi. Ổ khóa này không phải khóa thường, nó có tên là Đoạn Nhạc Càn Khôn tỏa, thủy hỏa bất xâm, đao kiếm khó đoạn. Trong thiên địa chỉ có chìa khóa mới mở được. Nếu như Trương Ân Ân có chìa khóa thì đương nhiên việc này là thật.

Trong Trấn Tâm Điện, âm phong thổi không ngừng, đem vô số hơi nước đập vào mặt, so với ngoài điện quả thực là hai thế giới khác biệt. Trong điện hoang vắng, chẳng có bàn ghế gì cả, chỉ thấy toàn là đá xanh. Nói tới cũng kỳ quái, cái điện này tuy rằng đã lâu không tu sửa, trông thì cũ nát vô cùng thế nhưng cực kỳ ngăn nắp sạch sẽ, chẳng có một hạt bụi trần.

Trương Ân Ân đứng giữa điện, sắc mặt dần dần trắng bệch, mái tóc tung ra bay loạn xạ. Xưa nay nàng vốn không sợ trời không sợ đất nhưng lúc này muốn quay đầu bỏ chạy.

Hai tay nàng nắm chặt, nghiêng răng run rẩy không ngừng, vất vả lắm mới áp chế được sự sợ hãi trong lòng. Sau một lát, Trương Ân Ân cuối cùng cũng trấn định lại được.

Trong điện không khí trầm lặng, không nghe thấy tiếng côn trùng kêu vang, không gặp mạng nhện, chẳng có nửa điểm sự sống nào. Cả tòa Trấn Tâm Điện giống như một tử địa cực kỳ u tĩnh.

Trương Ân Ân nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, niệm mấy lần khẩu quyết, trong lòng tính toán phương vị, đi qua từng hòn đá xanh. Trong chớp mắt nàng đã đi ba vòng trong điện, bước qua 103 khối đá xanh, cuối cùng dừng lại trên một tảng đá. Đột nhiên sương mù phun ra, trong điện chẳng có một bóng người.

Trong lúc nghi hoặc, Trương Ân Ân phát hiện mình đang đứng giữa một cái hành lang. Trên hành lang đã có nhiều rêu xanh, trên đám rêu xanh này còn phát ra huỳnh quang, chứng tỏ nơi này đã lâu không có người tới.

Trương Ân Ân ngọc dung ảm đạm, trái tim lại đập liên hồi. Nàng cố tình muốn dùng chân hỏa chiếu sáng nhưng mà lại sợ lửa sẽ hấp dẫn quái vật tới cho nên lập tức rút kiếm cầm trong tay, lại lấy phù chú, hướng tới phía trước hành lang phi tới.

Grào!

Đột nhiên có một tiếng thú rống từ đầu hành lang truyền tới, tiếng gầm cuộn cuộn giống như sóng dữ cuộn trào, bốn vách rung động, gạch ngói đều rơi cả xuống.

Trương Ân Ân trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy tiếng gầm này như lôi điện sóng dữ, hai tai như điếc đặc, thân thể như muốn bay lên! Nàng lập tức cúi đầu khom lưng, xuất kiếm ngạnh kháng lại cuồng phong do thú rống, mái tóc nàng bay tán loạn, miễn cưỡng mới đứng lại được.

Tiếng gầm này đã dứt.

Mới chỉ trong chốc lát mà mồ hôi lạnh đã thấm đẫm quần áo của Trương Ân Ân. Nàng đứng tại chỗ cắn môi. Trong lúc nhất thời do dự bất định, không biết là nên tiếp tục đi tới hay là trở về.

Thế nhưng phía sau nàng hiện giờ cũng chỉ còn lại một hành lang vô tận. Trương Ân Ân cắn răng một cái rồi bước về phía trước.

Đi được chừng hơn 30 trượng, hành lang chợt ngoặt, phía trước sáng rực. Có một cái phòng ước chừng 10 trượng hiện lên. Trên nóc phòng toàn là lưới sắt, các đầu có xích sắt cột lại. hàng rào đá được xây bằng hắc thạch, trông giống như một nhà tù.

Trong nhà tù vô cùng vắng vẻ, không giường không chiếu, có một nữ tử đang đứng giữa căn phòng.

Mớ tóc đen của nàng ta không buộc mà thoải mái tuôn chảy, quần áo nàng trắng toát. trên thân chẳng nhìn thấy bất cứ một thứ gì khác.

Nàng cứ dịu dàng đứng đó. Trông vóc dáng người có muôn vàn quyến rũ, vạn chủng phong lưu yên lặng tự sinh. Sự hấp dẫn như thấm vào trong phủ tạng người nhìn.

Tóc nàng, gáy nàng, lưng nàng, chân nàng, chẳng có chỗ nào là chỗ không hoàn mỹ, thân hình ẩn hiện những đường cong lả lướt. Kẻ khác chỉ nhìn thôi thì tâm trạng cũng phập phồng.

Trương Ân Ân tuy cũng là con gái nhưng khi nhìn thấy người này cũng phải ngây người, nàng cảm thấy trong trời đất lúc này chẳng có tuyết rơi cũng chẳng có tiếng động, giống như một cánh đồng tuyết vạn dặm, có một nữ tử đang đứng.

Trong lúc mơ hồ, hình như là có tiếng trống vang lên. Trương Ân Ân cẩn thận lắng nghe mới nhận ra đó chẳng phải là tiếng trống gì cả mà là tiếng tim đập của mình.

Sau một lúc im lặng, nữ tử kia xoay người lại, giống như xuân về, tuyết nở hoa!

"Người tới đây tìm ta ư?"

Nàng kia cười hỏi, tiếng nói trong như ngọc.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Giai Nhân 3

Miệng Trương Ân Ân khô khốc, trong lúc nhất thời nói không ra lời, một lúc lâu sau nàng mới nói:

"Đúng."

Nữ tử kia có đôi mắt như thu nguyệt, ôn nhu nhìn Trương Ân Ân, đánh giá trên dưới nàng một lần, trong miệng lẩm bẩm cái gì đó mà người ngoài nghe không hiểu, sau một lúc mới nhoẻn miệng cười, nói:

"Đúng là một nữ hài tử thật giỏi. Còn ít tuổi như vậy mà dám một mình xâm nhập vào Trần Tâm Điện, không bị dọa chết khiếp thì đúng là một tiểu hài tử không biết trời cao đất dày. A, tiểu hài tử kia, ngươi là đệ tử yêu mến hay nữ nhi bảo bối của vị chân nhân chương mạch nào? Trộm tưởng bối vào cấm địa, sau khi ra khỏi đây sẽ bị trách phạt... chắc là sẽ không nhỏ đâu."

Những lời của nữ tử này chẳng hề kích thích tính ngang ngược vô lý của Trương Ân Ân mà làm cho hai má của Trương Ân Ân đỏ lên, tâm tình thoải mái hơn nhiều.

Trương Ân Ân nhìn nữ tử kia, tâm tình càng không ổn định, miệng lưỡi khô khốc, cố gắng lắm mới quay đầu nhìn sang một bên.

Nhưng mà nàng lập tức nghĩ rằng mình làm vậy sẽ mất khí thế nên vẫn mạnh miệng:

"Người chẳng qua chỉ là yêu vật bị Đạo Đức tông ta bắt được, lại còn dám nói bậy như vậy! Ta... Ta đương nhiên là phụng mệnh đến đây, làm gì có chuyện trộm vào cấm địa cơ chứ?"

Nàng mặc dù mạnh miệng nhưng mà ánh mắt không dám nhìn nữ tử kia.

Nữ tử kia cười nhẹ, nói:

"Tiểu nhân nhi thiếu kiên nhẫn, nếu như người đã vào trộm tuyệt địa Trần Tâm điện này thì tất có điều cầu xin. Người muốn cái gì, không ngại thì nói ta nghe một chút."

Thanh âm của nàng giống như châu ngọc, ôn nhu thoải mái. Toàn thân xương cốt của Trương Ân Ân như được giãn ra, tóc dài tung bay theo gió, thân thể chẳng còn chút khí lực nào. Nàng đỏ mặt tới mang tai, chẳng còn chút trấn định nào nữa.

Trương Ân Ân hô hấp dồn dập, hữu khí vô lực nói:

"Ta nghe nói yêu hồ đặc đạo... Không, hồ... có bản lĩnh đặc thù, có thể làm cho nam tử trong thiên hạ..."

Nữ tử kia cười nhẹ một tiếng, tiếng cười như tiếng suối róc rách làm cho hai chân Trương Ân Ân mềm nhũn ra, đứng không nổi suýt nữa thì ngã xuống đất.

Nữ tử kia cười vài tiếng, rồi ôn nhu nói:

"Hóa ra người vì cái này, vậy thì ngẩng đầu lên, nhìn ta!"

Trương Ân Ân ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt sáng như sao của nữ tử, trong giây lát, nàng chỉ cảm thấy trong đầu nổ "Ầm" một tiếng, thần trí lập tức rơi vào trong hỗn loạn, chẳng còn nhận rõ được cái gì. Trước mắt nàng, vạn vật như nứt rạn, rục rờ biến ảo, hoa mỹ vô cùng.

Trong quang ảnh rực rỡ đó có một thân ảnh tiêu điều đi tới chỗ mình, thanh sam khắp nơi bị rách, trên người toàn vết máu, thanh sam như biến thành huyền sam (áo đỏ).

Tình cảnh này chỉ diễn ra trong một lát rồi biến mất.

Trương Ân Ân phục hồi tinh thần lại, cảm thấy thân hình mình mềm nhũn rag, mồ hôi chảy như nước, khí lực như bị mất hết tưởng chừng như sắp ngất đi.

Thấy tình cảnh này, nữ tử kia u oán thở dài một hơi rồi nói:

"Người có thiên tư tuyệt hảo, tâm địa lại hồn nhiên trắng như tờ giấy, chưa trải qua cái gì gọi là phong sương gió rét, không hiểu hận và si tình của người trong thiên hạ. Sự lo lắng trong lòng của người hôm nay mơ hồ còn có oán khí, chứng tỏ trong lòng từ lâu đã có hình bóng một người. Người lại hướng ta cầu đạo mê hoặc nam tử thiên hạ, vậy thì cũng là chuyện thường tình mà thôi."

Trương Ân Ân lúc này mặt mũi ửng hồng, phi một tiếng, nói:

"Toàn là nói bậy, không giống như người nghĩ đâu. Ta không muốn câu dẫn nam nhân. Ta chỉ là...chỉ là..."

Nàng nói hai từ chỉ là nửa ngày, cuối cùng mới thấp giọng than thở:

"Là có một người, ta năm mơ cũng mơ thấy hắn, mong mỗi gặp hắn một lần cũng tốt. Nhưng mà đạo hạnh của hắn tinh tiến quá nhanh. Nếu như chỉ dựa vào Tam Thanh Chân Quyết. Ta sẽ vĩnh viễn không cách nào thắng được hắn. Thế nhưng cho dù thế nào đi nữa, ta...cũng muốn thắng hắn một lần. Nghe nói yêu hồ đều có bí thuật bất truyền, có thể mê hoặc được nam tử thiên hạ, ta muốn biết thuật ấy thế nào, có thể thắng hắn được một lần hay không?"

Nàng kia lật tay, chậm rãi than thở:

"Tiểu nhân nhi, người còn chưa hiểu được sự đời thì làm sao có thể cảm thấy được hung hiểm trong chữ tình này cơ chứ? Nam tử thiên hạ, người nào chẳng thay lòng đổi dạ, là đồ băng lãnh vô tình? Người thắng hăn một lần nhưng nếu thất bại thì sẽ trọn đời không thể sống cùng hăn, tội gì phải chịu khổ như vậy?"

Trương Ân Ân cả kinh, suy nghĩ nửa ngày vẫn tự mạnh miệng biện hộ:

"Ta là người tu đạo, làm gì có tình yêu, chỉ là trong lòng ta không phục, nhất định phải tìm thủ đoạn lợi hại thắng hăn một lần."

Nữ tử kia thở dài, cũng không vạch trần Trương Ân Ân nữa mà chỉ nhẹ giọng nói:

"Nếu như ta giả tiếng thú rống cũng không dọa được người đi, chứng tỏ tâm ý của người đã quyết. Mà thôi, dù sao cũng chỉ vì Đắc Kỷ tiền triều, mà hồ tộc chúng ta cũng không thoát khỏi danh tiếng mê hoặc thiên hạ. Vậy thì chẳng cần phải để ý tới chuyện nhỏ nơi này? Chỉ là người muốn bí thuật mê hoặc nam tử thiên hạ của tộc ta thì thành ý vẫn còn ít."

Trương Ân Ân cắn môi nói:

"Vậy thì thành ý như thế nào mới tính là đủ?"

Nữ tử kia lạnh nhạt nói:

"Hàng rào của ta không khóa, chỉ cần người mở nó, đi tới trước mặt ta là được."

Trương Ân Ân lấy làm kinh hãi. Nàng tuy rằng không biết trời cao đất rộng, cũng biết yêu hồ bị giam trong điện này đã có đạo hạnh ngàn năm, cho dù là 10 Trương Ân Ân cũng có thể nuốt hết.

Nữ tử kia đứng ở trong nhà chẳng đi một bước, hiển nhiên là bị thủ đoạn lợi hại cấm chế. Nếu như mình tùy tiện đi tới trước mặt nàng, chẳng phải là đưa dê vào miệng cọp hay sao?

Ngay khi Trương Ân Ân do dự, thân hình Kỷ Nhược Trần trong tuế khảo lại hiện lên trong tâm trí nàng, quanh thân Kỷ Nhược Trần sát khí tỏa ra, bình tĩnh cầm kiếm đi tới. Trong mắt của nàng, thanh sam của hắn đột nhiên lại nhiễm máu, trong lòng không khỏi lạnh băng.

Đôi mắt của hắn vẫn thản nhiên, hờ hững. Tuy rằng nhìn thấy Trương Ân Ân nhưng vẫn đau khổ không vui, giống như chẳng có quan hệ gì tới hắn cả.

Đôi mắt như vậy cũng đủ khiến cho lòng Trương Ân Ân run sợ, một kiếm đang cầm trong tay suýt nữa thì rơi xuống.

Nghĩ tới đây, Trương Ân Ân bước tới hàng rào, giật lưới sắt rồi đi tới trước mặt nữ tử kia.

Nữ tử kia thờ dài một tiếng, dùng đôi bàn tay như ngọc xoa khuôn mặt Trương Ân Ân, đầu ngón tay của nàng lạnh như băng di chuyển trên mặt của Trương Ân Ân. Cảm giác lạnh lẽo làm cho Trương Ân Ân cảm thấy thoải mái, trong lòng cảm thấy mê say.

Chẳng biết từ lúc nào nữ tử kia đã thu tay về. Hai mắt mê ly giống như có thể nhìn xuyên qua thiên sơn vạn thủy, rơi vào một nơi xa xôi không biết tên. Hồi lâu nàng mới u oán thở dài hỏi:

"Người tên là gì, là đệ tử của ai?"

"Trương Ân Ân, gia phụ là Trương Cảnh Tiêu, hiện nay chấp chương Thái Tuyền cung."

Nữ tử kia hơi nhíu mi, nói:

"Trương Cảnh Tiêu... sao ta lại chưa từng nghe qua tên người này?"

Nàng chợt cười khổ một tiếng, nói:

"Ta thật ngốc! Ta ở trong Trần Tâm Điện đã hơn 500 năm rồi, người chấp chưởng Thái Tuyền Phong cũng đã thay đổi qua mấy đời."

Dứt lời, nữ tử kia lại lâm vào trầm tư. Dường như trong lòng có rất nhiều chuyện, cuối cùng đôi môi nàng mở ra, nhẹ nhàng cất tiếng hát:

"Phương bắc có giai nhân, tuyệt thế mà cô đơn, một cái nhìn nghiêng nước, một cái nhìn nghiêng thành. Thà rằng chẳng nghiêng thành, thà rằng chẳng nghiêng nước? Tâm nguyện giai nhân khó hoàn thành..."

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Giai Nhân 4

Thanh âm của nữ tử này trong như ngọc, hoàn toàn có thể có là tiếng của trời. Bài bát này Trương Ân Ân cũng đã nghe qua, nó vốn có ý than thở, lại ẩn chứa hung hiểm của phồn hoa thịnh thế.

Thế nhưng khi nữ tử kia ca lên lại tang thương vô cùng, ẩn chứa vô tận tình cảm. Tiếng câu cuối cùng giống như lời than thở, dư âm quanh quẩn mãi không dứt.

Trương Ân Ân nghe bài hát mà ngây dại.

Đợi dư âm tan hết đi, nữ tử kia mới nói:

"Ân Ân, người thiên sinh lệ chất, căn bản vô cùng tốt, nếu như có được bí thuật của tộc ta thì chỉ cần có thời gian là sẽ được khuynh quốc khuynh thành. Thế nhưng cũng có một ngày, cho dù người có được dung mạo tuyệt thế cũng là ngày người rước lấy họa vào thân. Người phải nhớ kỹ lời ta nói hôm nay. Khi nào lòng của người dao động, thì phải nhớ tới cảnh ngộ của ta lúc này, tự cảnh tỉnh lấy mình."

Trong khi nói chuyện, cảnh tượng trong nhà tù bỗng nhiên thay đổi. Vốn nhà tù đang sạch sẽ liền trở nên âm trầm đáng sợ. Bốn vách tường đều được xây thành từ cự nham, đen sì.

Nữ tử kia quần áo trắng như tuyết, phía sau cổ chín chiếc đuôi cáo mỹ lệ đang mờ rộng như hình quạt bị chín chiếc cương đinh đóng vào trên vách!

Chín chiếc cương đình này đóng vào tường, lưu lại chín vết đen, chạy dọc xuống bên dưới.

"Chuyện này..."

Trương Ân Ân nhất thời im lặng, nàng giờ mới hiểu được tại sao nữ tử kia lại đứng im tại chỗ không nhúc nhích.

Trong nháy mắt cảnh tượng trong phòng tù lại khôi phục nguyên trạng, nữ tử kia vẫn đang đứng thẳng, xinh đẹp vô cùng.

Nàng nói:

"Ân Ân, sau này cứ cách bảy ngày thì người lại tới Trấn Tâm Điện một lần, ta sẽ truyền thụ cho người Thiên Hồ Bí Thuật, dạy người đạo không chế nhân tâm."

Trương Ân Ân cả kinh nói:

"Cách bảy ngày lại tới một lần? Điều này sao có thể? Đây là ta gặt phụ thân tiến vào đó thôi"

Nữ tử kia cười nhạt một tiếng, nói:

"Không sao, người chỉ cần nói với cha người, là ta truyền thụ đạo thuật, hẳn sẽ không cản trở người vào Trấn Tâm Điện này. Thời gian không còn sớm nữa, ta sẽ đưa người về trước."

Dứt lời, trước mặt Ân Ân sương mù bay trắng xóa, hơi nước ngập tràn. Đợi khi sương mù tan hết, Trương Ân Ân đã đứng ở giữa Trấn Tâm Điện.

Nàng kinh ngạc đứng thẳng, tâm loạn như ma. Cho tới khi ánh trăng ngả về tây mới than nhẹ một tiếng, rời khỏi Trấn Tâm Điện cô tịch này.

Năm nay, Trương Ân Ân vừa tròn 16 tuổi.

"Nhược Trần sư huynh!" Có một tiếng gọi từ phía sau truyền tới, làm cho Kỷ Nhược Trần đang đọc sách giật mình.

Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, trăng sáng đã lên cao, ánh sáng đầy trời, tâm trạng hắn trở nên kỳ quái, không biết giờ này còn có ai tới đây bái phỏng.

Hắn đẩy cửa phòng ra thì thấy trong đình viện có một công tử đang đứng. Hắn mặc một bộ trường sam màu trắng, mặt mày như tranh vẽ, phiêu dật như tiên, như bạc như hoa, khó mà miêu tả hết được.

Ngoài ra, hắn còn băng cơ như tuyết sương, nói không hết sự thanh nhã và phong lưu, tiêu sái anh tuấn, chính là người Kỷ Nhược Trần đã gặp một lần - Thượng Thu Thủy.

Kỷ Nhược Trần thầm nghĩ mình mới gặp Thượng Thu Thủy một lần, huống chi thời gian cũng cách cả một năm rồi, tại sao hắn lại chạy tới cửa làm gì?

Tuy nói rằng lần trước ba người nâng cốc trò chuyện với nhau, cười cười nói nói chủ khách đều vui mừng thế nhưng trong đó còn có một loại cảm giác vi diệu, làm cho người ta khó chịu. Nghĩ đến mà như có cái gì đó ghen ở cổ họng.

Mặc dù trong lòng Kỷ Nhược Trần suy nghĩ như thế nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười, nhiệt tình gọi lớn:

"Hóa ra là Thu Thủy sư huynh! Tới đây, mau vào ngồi! Tại sao hôm nay Thu Thủy sư huynh lại rảnh rỗi tới tận Thái Thường phong chơi cơ chứ?"

Thượng Thu Thủy cũng không chối từ, theo Kỷ Nhược Trần vào thư phòng.

Thân hình hắn còn chưa dừng nhưng cổ tay áo đã phất, một cái bình sứ cổ cao chừng hai xích đã có ở trong tay.

Hắn thuận tay đem bình sứ đặt xuống bàn, bình sứ này còn chưa giải phong ấn nhưng mà đã có một mùi rượu thơm lừng tiết ra.

Khi mùi thơm lạ lùng này xông vào mũi, Kỷ Nhược Trần đã cảm thấy mùi rượu này thơm như hương trầm. Vị đạo cực kỳ cổ quái, không giống rượu tầm thường chút nào.

Bình sứ men đặt xuống, Thượng Thu Thủy đã đặt tay vào, cười nói:

"Đệ với Nhược Trần sư huynh mới chỉ gặp một lần mà cũng đã là chuyện của một năm trước đây, tối tay cầm rượu dâng môn, Nhược Trần sư huynh ở trong lòng nhất định là đang mừng đệ thậm tệ."

Kỷ Nhược Trần không nghĩ tới Thượng Thu Thủy lại có thể nói toạc ra tâm sự của hắn, may là da mặt của hắn dày hơn cả tường đồng, chỉ hơi đỏ lên một chút.

Thế nhưng khi ánh mắt của hắn nhìn vào đôi tay của Thượng Thu Thủy thì nhất thời cảm thấy người này ngón tay như ngọc, dáng người phiêu dật tuấn lãng, cổ hắn liền khô khốc, toàn thân như có kiến bò, cực kỳ không được tự nhiên, trong lòng chỉ muốn tiễn khách cho xong việc.

Thượng Thu Thủy là một trong những đệ tử trẻ tuổi trọng yếu, không thể vô cớ mà đắc tội, về tình về lý, Kỷ Nhược Trần chẳng có lý do gì mà đuổi khách cả.

Ngay khi Kỷ Nhược Trần đang suy nghĩ, Thượng Thu Thủy đã kéo một chiếc ghế, nhẹ nhàng ngồi vào ghế của mình, mỉm cười nói:

"Tiểu đệ tối nay mạo muội đến đây quấy rối Nhược Trần sư huynh thật ra là có ba việc. Việc thứ nhất là chúc mừng Nhược Trần sư huynh tiến

cảnh thần tốc, đoạt được chức đệ nhất của bốn năm liền. Nói về chiến tích tuế khảo đã ngang bằng với Cơ Bổng Tiên rồi."

Kỷ Nhược Trần vội vàng khiêm tốn nói:

"Thu Thủy sư huynh quá khen. Tuế khảo chỉ là cái hư danh, sự thực thì ta đảm đương không nổi. Ta nghe nói sư huynh năm nay lực áp Minh Vân cùng Lý Huyền Chân, lại đoạt đầu bảng, đây mới là việc đáng mừng."

Thượng Thu Thủy nhẹ nhàng cười, đối với sự khích lệ của Kỷ Nhược Trần thì hẳn cũng không chối từ, nói:

"Áp đảo được hai người bọn họ vốn chỉ là chuyện nước chảy thành sông, nguyên nhân trong chuyện này lát nữa Nhược Trần sư huynh sẽ biết. Bây giờ nói về chuyện thứ hai trước. Vốn Nhược Trần sư huynh đoạt đệ nhất tuế khảo ta cũng chẳng có lý do gì mà tới nhà quấy rầy, nhưng lại nghe nói Kỷ Nhược Trần sư huynh trong lần tuế khảo này không dùng ngoại vật, máu nhuộm ngoại bào, khí thể mạnh mẽ như quyết chiến sa trường! Hào khí bức này, trên thế gian này không có nhiều lắm, trong tay của ta có một lọ hảo tửu, hỏa hầu (thời gian ủ) mới trọng, cố ý mang tới cùng Nhược Trần sư huynh nâng cốc ngắm trăng."

Kỷ Nhược Trần mặc dù không uống rượu nhưng mùi vị này quả thực là có chút cổ quái, khi nghe vậy thì hơi động lòng.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Giai Nhân 5

Hắn hôm nay mặc trường bào màu trắng, trên có hình hoa văn hình đám mây, sóng mắt dịu dàng, hình như có vô hạn nhu tình. Bàn tay cầm bình sứ kia trắng như tuyết, sáng như ngọc. mềm như tơ, năm ngón tay thon dài, tuyệt mỹ không thua gì một nữ tử khuynh thành.

Kỷ Nhược Trần càng nhìn thì lại càng cảm thấy kinh hãi. Nếu như ngồi đối diện với hắn là một nữ tử, cảm giác kinh diễm cùng chỉ là chuyện bình thường, nhưng mà người này lại là Thượng Thu Thủy!

Kỷ Nhược Trần chỉ cảm thấy gió trong thư phòng dường như ngưng đọng lại, muốn thở cũng phải dùng khí lực thật lớn.

Hắn bỗng nhiên nhớ lại lúc đầu Lý Huyền Chân muốn dẫn hắn đi gặp người này, cho tới khi nâng cốc thì Lý Huyền Chân mới như trút được gánh nặng trong lòng. Trong lòng Kỷ Nhược Trần mơ hồ có cảm giác nào đó không ổn.

Cái ý niệm này làm người khác khó có thể tin được, cho dù Kỷ Nhược Trần kiến thức rộng rãi, tâm tính lạnh lùng cương nghị thì lúc này cũng không dám tiếp tục nghĩ sâu thêm. Ý niệm này mới hiện lên hắn đã lập tức chặt đứt, nhanh chóng đuổi ra ngoài, giống như đụng phải tấm thiết báng vậy.

Thượng Thu Thủy làm như không biết cảm giác của Kỷ Nhược Trần. Hắn lấy hai chén rượu lớn, một chén đặt trước mặt Kỷ Nhược Trần.

Kỷ Nhược Trần vừa nhìn tư thế này, mới hiểu được là mình không cách nào đuổi được ý nghĩ này, cho nên tốt nhất thoải mái mà uống.

Uống xong chén rượu này, cảm giác nóng bỏng như lửa bốc lên nhưng mà không hề có cảm giác đau đớn, ngược lại, nó làm cho lục phủ ngũ tạng trở nên thoải mái.

Sau đó có một mùi hương bắt đầu tản ra, chạy dọc theo tứ chỉ bách hải. Kỷ Nhược Trần chỉ cảm thấy trong đầu như nổ "Ầm" một tiếng, toàn bộ tinh thần đã bị mùi thơm lạ lùng này bao phủ.

Mùi rượu cổ quái này nếu cẩn thận cảm nhận thì dường như nó được hình thành từ hơn trăm loại hương hỗn hợp, thiên biến vạn hóa, không có điểm cuối cùng, có thể gọi nó là phản phác quy chân.

Kỷ Nhược Trần nhắm mắt một lúc lâu mới phun ra một ngụm tửu khí, gương mặt nói:

"Thu Thủy sư huynh, rượu này..."

Thượng Thu Thủy cười nói:

"Đây chính là rượu được cất thành từ cây nho dị chủng ở Tây Huyền Sơn. Trước khi chưng cất phải đem nó phơi nắng bảy lần, lại trộn với nhiều hương liệu rồi ủ ba năm mới thành công, kết tinh thành một lọ duy nhất mà thôi. Chỉ là thời gian của nó quá ngắn nên mùi rượu có hạn chế. Chỗ tốt duy nhất là uống rượu này nóng hơn bình thường rất nhiều, phải uống thả cửa mới thưởng thức được mùi vị của nó."

Độ rượu cực kỳ lợi hại. Kỷ Nhược Trần mới uống một chén mà trong chốc lát mình đã có cảm giác say say, hai má nóng rực, những sự đau buồn trong lòng tích lũy bao nhiêu lâu, nhân dịp này đánh cho nó biến mất vô tung vô ảnh.

Tâm tình nặng nề bị gỡ bỏ, đương nhiên là uống rượu phải thoải mái. Huống chi Thượng Thu Thủy là một tay chế rượu lợi hại, tu đạo chi sĩ không giống người thường, đâu có bị một vò rượu làm say được. Hai người ta nâng người chúc, chỉ trong một chốc đã uống sạch bình rượu nho này rồi.

Thượng Thu Thủy lúc này hai gò má như lửa, sóng mắt như nước, dưới đèn nhìn lại, da thịt như ngọc, thực là đoan chính thanh nhã vô song.

Hắn thở dài một tiếng, nói:

"Thật là thoải mái! Đi! Nhược Trần sư huynh, thừa dịp lúc này hứng thú đang cao, ta dẫn huynh đi gặp một người, đây chính là chuyện thứ ba của đêm nay."

Thượng Thu Thủy dứt lời, chẳng thèm để ý xem Kỷ Nhược Trần có đồng ý hay không, lập tức cầm lấy cánh tay của hắn, lôi hắn chạy như bay.

Khi chạm vào bàn tay của Thượng Thu Thủy, hắn như bị điện giật, theo bản năng rút lại. Nhưng mà thủ pháp của Thượng Thu Thủy nhanh như điện, hoàn toàn không cho hắn phản kháng, giơ ra là tóm được.

Đừng nhìn Thượng Thu Thủy bề ngoài ngưng lệ nhu nhược, nhưng mà khí thế trên người hắn sắc bén vô cùng. Lực đạo trên tay này Kỷ Nhược Trần không thể có được, áp chế Kỷ Nhược Trần tới mức không có sức phản kháng, đành mặc cho Thượng Thu Thủy kéo đi.

Nếu như nhận xét kỹ, thì bàn tay của Thượng Thu Thủy cũng băng lãnh giống như bàn tay của Hàm Yên. Kỷ Nhược Trần bị Thượng Thu Thủy kéo đi, tâm thần nhộn nhạo, khổ não vô biên.

Trên đường đi này, Kỷ Nhược Trần mượn cớ bảo Thượng Thu Thủy bỏ tay, cước trình tự nhiên là chậm lại.

Thượng Thu Thủy nhẹ nhàng cười, nói: "Nhược Trần sư huynh, thời gian đã không còn sớm. Nếu chúng ta không đi nhanh thì sẽ không gặp được người kia." Nói xong, hần lại tóm lấy tay của Kỳ Nhược Trần, tăng lực bay đi

Hai người đi qua Tác Kiều, lại vòng quanh Thái Thượng Đạo Đức Cung nửa vòng, rồi lại đi qua Tác Kiều của Thường Dương cung. Bởi vì Tử Vi Chân Nhân bế quan lâu năm, môn hạ đệ tử ít ỏi, cho nên Thường Dương cung có vẻ cô quạnh.

Thượng Thu Thủy kéo Kỳ Nhược Trần bay qua vô số phòng ốc, chạy thẳng tới hậu sơn vắng vẻ, cho tới khi leo lên một ngọn núi nhỏ thì hần mới đứng lại.

Kỳ Nhược Trần chợt thấy bầu không khí trở nên trầm trọng, gió đêm chỉ nhẹ nhẹ thổi.

Hần nghi ngờ nhìn Thượng Thu Thủy thì thấy người này đã thu hồi nụ cười, ngọc diện lạnh như sương, thần tình ngưng trọng cực kỳ, giống như biến đổi thành một người khác.

Kỳ Nhược Trần cảm thấy kinh ngạc, theo ánh mắt của Thượng Thu Thủy nhìn lại thì thấy ở sườn núi xa xa có một căn nhà gỗ, tuy rằng đơn sơ nhưng dựa vào núi mở ra cho nên khí thế tự nhiên mà có.

Giống như biết được nghi vấn trong lòng Kỳ Nhược Trần, Thượng Thu Thủy chậm rãi nói:

"Nhược Trần sư huynh, đó chính là chỗ ở của Cơ Băng Tiên."

Kỳ Nhược Trần ngạc nhiên, căn nhà gỗ kia thô ráp đơn sơ, trông chỉ có khoảng một gian, cho dù chỗ ở của đệ tử tầm thường cũng lớn hơn thế này vài lần. Trên nhà gỗ có một tấm biển đồng, mơ hồ có thể nhận ra hai chữ "Băng Tâm".

Căn nhà gỗ như thế này lại là chỗ ở của Cơ Băng Tiên hay sao? Hơn nữa đêm hôm khuya khoắt, Thượng Thu Thủy kéo mình chạy tới chỗ ở của Cơ Băng Tiên làm cái gì?

Lúc này bên tai Kỷ Nhược Trần bỗng nhiên vang lên một tiếng rít giống như tiếng hô hấp của... cự thú. Hắn kinh ngạc quay đầu thì thấy Thượng Thu Thủy hai mắt khép hờ, đang tự hít một hơi thật sâu rồi lại nhẹ thở ra.

Điều tức một lúc, Thượng Thu Thủy lấy ra một cái búa nhò màu đen lơ lửng trước gió. Trong nháy mắt nó đã biến thành một cái búa có chuôi dài hơn 4 xích. Mặt búa rộng như một cái ô lớn! Búa lớn hình thành trên không trung, vô thành vô tức bổ vào nham thạch cứng rắn, sâu tới hơn hai xích (1 xích= 1/3 mét), mới dừng lại được.

Búa lớn đen kịt, mơ hồ có thể nhận ra những ám văn trên lưỡi và thân, hiển nhiên là bên trong có chứa điều huyền diệu. Cái búa này hình dáng cổ xưa, cán búa trông như một cái miệng bát, nhìn vào thể bổ xuống thôi cũng đoán được nó nặng chừng trăm cân.

Năm ngón tay phải của Thượng Thu Thủy mở ra như lan, nhẹ nhàng cầm lấy cán búa. Dưới ánh trăng, bàn tay trắng của hắn đối lập hoàn toàn với cán búa màu đen.

Hắn từ từ nói:

"Cái phủ này đã có từ 800 năm trước, nặng 880 cân, hung lệ độc ác vô cùng, sắc bén không gì không phá nổi, có tên là Vong Tình."

Khi tuế khảo trong Đạo Đức tông, đại đa số đệ tử đều lấy mộc kiếm đối địch. Đây là lần đầu tiên Kỷ Nhược Trần nhìn thấy binh khí ác hiểm như vậy, nhin không được ngạc nhiên nói:

"Thu Thủy sư huynh, đây là..."

Thượng Thu Thủy cười một tiếng, nói:

"Lập tức sẽ biết liền!"

Chẳng thấy Thượng Thu Thúy cố sức chút nào mà chiếc búa lớn đã tách khối cự nham, nhẹ nhàng giống như là không trọng lượng, hắt lại lấy vòng tay của mình ra, ném xuống mặt đất, nhất thời gió lớn bốc lên bốn phía, làm cho tóc hắt bay cuồn cuộn như cờ!

Dưới sự ngạc nhiên của Kỷ Nhược Trần, Thượng Thu Thúy dáng người mảnh khảnh, giơ cao búa lớn, lao tới nhà gỗ như một đạo sấm sét, sau đó một cước đá văng cửa phòng, xông vào bên trong!

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Giai Nhân 6

Cửa gỗ rung chuyển, kêu lên những tiếng chói tai. Vốn nó bị đá tung ra, thì nay lại tự động đóng lại.

Trong khoảng khắc nhà gỗ mở cửa, Kỷ Nhược Trần chỉ cảm thấy nó đen kịt, chẳng nhìn rõ tình hình bên trong là như thế nào. Lúc Thượng Thu Thủy nhảy vào trong phòng, ở cửa sổ lại có một đạo quang mang hiện lên không một tiếng động.

Ở trong vách núi, dưới ánh trăng có một căn nhà gỗ đứng đó, cô tịch và lặng lẽ.

Nếu như không phải có vết bổ sâu của đại phủ, mùi hương nhàn nhạt của Thượng Thu Thủy theo gió đi tới thì Kỷ Nhược Trần có lẽ đã hoài nghi hình như mình đang làm mơ.

Thời gian khoảng một nén hương trôi qua, gian nhà gỗ vẫn im lặng đứng đó, an tĩnh vô cùng.

Kỷ Nhược Trần nhin không nổi nữa, chạy tới căn nhà gỗ, trong lòng hẳn lo lắng cho an nguy của Thượng Thu Thủy. Huống chi khi Thượng Thu Thủy đi vào trong căn nhà gỗ với khí thế quyết liệt như vậy, hoàn toàn không giống như bản tính của hắn trước đây, giống như...

Giống như một thiếu nữ tuyệt sắc đang đối mặt với thiên quân vạn mã, nếu như không chạy trốn thì sẽ bị chết trận. Đây chính là loại khí thế cương liệt và tuyệt vọng!

Kỷ Nhược Trần bỗng nhiên tỉnh táo lại, từ trong lòng hắn có hàn ý làm cho hắn thất kinh. Thượng Thu Thủy này vô cùng cổ quái, quanh thân hắn luôn có áp lực làm cho hắn phải nghĩ ngợi lung tung.

Trong lúc hắn còn đang nghĩ ngợi thì dường như có một làn gió nhẹ thổi qua. Kỷ Nhược Trần dừng bước chăm chú nhìn vào luồng gió đó, hình như có người có gì đó đang thổi!

Kỷ Nhược Trần chậm rãi xoay người lại.

Cách đó mấy trượng có một chiếc búa đang cắm vào đá tới nửa, chẳng phải là Vong Tình thì là cái gì!

Cái đại phủ này giống như bay tới từ trong cõi u minh. Khi Kỷ Nhược Trần bước qua, mấy cọng tóc vô tình bị cắt đứt mà hắn chẳng có cảm giác gì!

Phủ ở đây, vậy thì người ở đâu?

Két một tiếng, cánh cửa lại mở ra lần thứ hai, dường như lại có một làn gió nữa nhẹ nhàng thổi qua, rơi xuống chân của Kỷ Nhược Trần.

Cánh cửa gỗ lại khép lại, trong khoảng thời gian cửa mở, Kỷ Nhược Trần vẫn cảm thấy bên trong hoàn toàn đen đặc.

Kỷ Nhược Trần nhìn căn nhà gỗ một chút rồi lại nhìn Thượng Thu Thủy nằm dưới chân mình, thân hình hắn không có vết thương, nhưng cũng không đứng lên nổi, hắn cảm thấy da đầu mình tê dại, trong lòng lạnh buốt.

Thượng Thu Thủy miễn cưỡng cười cười, hướng Kỷ Nhược Trần vươn tay, nói:

"Nhược Trần huynh, mau kéo ta lên... Ai nha!"

Kỷ Nhược Trần vừa thấy Thượng Thu Thủy đưa tay, đã biết thương thế của hắn nặng tới mức không đứng dậy nổi, vì vậy mới cắn răng cầm tay Thượng Thu Thủy kéo hắn lên.

Thế nhưng khi hắn nghe thấy Thượng Thu Thủy gọi mình là Nhược Trần huynh thay vì Nhược Trần sư huynh, chỉ thiếu đi một từ thôi nhưng hàm nghĩa lại khác nhau vô cùng.

Thượng Thu Thủy bị trọng thương, trung khí không đủ, thanh âm dường như nghe được mà cũng như nghe không được, chỉ một câu kéo lên thôi mà cảm thấy ôn nhu vô cùng, giống như là rên rỉ.

Kỷ Nhược Trần sợ hãi, cánh tay bỗng nhiên run lên, thiếu chút nữa thì hất Thượng Thu Thủy ngã xuống đất.

Kỷ Nhược Trần cả kinh, vội vàng kéo lại, đỡ Thượng Thu Thủy lên. Lúc này hắn không cho phép hắn do dự, đành cắn răng một cái, thở sâu rồi lại nhớ lại lúc còn nhỏ mình cô độc trong cánh đồng tuyết, đối mặt với độc lang, trong thời khắc sinh tử, đành phải nắm lấy thắt lưng của Thượng Thu Thủy kéo lên.

Thượng Thu Thủy ho khan mấy tiếng, lại chỉ hướng đại phủ, không còn sức lực, nói:

"Nhược Trần huynh, Vong Tình..."

Kỷ Nhược Trần nhìn cái búa 880 cân mà trên mặt hiện lên vẻ khó khăn, nói:

"Cái pháp bảo này quá nặng, huynh tự thu nó về trước đi."

Thượng Thu Thủy cười khổ nói:

"Chân nguyên của ta đã hao tổn hết, còn sức đâu mà làm?"

Kỷ Nhược Trần không còn cách nào khác, đành phải nắm lấy cán búa, hít một hơi, vận khởi chân nguyên, một tay cầm Vong Tình nhắc lên.

Khi hắn mới cầm Vong Tình vào trong tay, đã cảm nhận được đồ vật nặng 880 cân có vị gì, trong tay hắn đã có cảm giác đau đớn, thế mới biết, chẳng dễ dàng gì để trở thành cao đồ của Bắc Cực cung.

Kỷ Nhược Trần không muốn kinh động tới các đệ tử của Thường Dương cung, một tay đỡ Thượng Thu Thủy, một tay kéo Vong Tình vòng qua nơi này, đi về hướng Tác Kiêu.

Đi được một quãng đường, Kỷ Nhược Trần mới hỏi:

"Thu Thủy sư huynh, đó là..."

"Luận bàn."

"Luận bàn? Luận bàn sao lại bị thương nặng như vậy? Huynh có thù riêng với Cơ Băng Tiên phải không?"

Thượng Thu Thủy khẽ cười nói: "Băng Tiên là hảo tử muội của ta, sao ta lại có cừu oán với nàng ấy được chứ? Kỳ thực Băng Tiên hạ thủ vô cùng có chừng mực... A, thương thế của ta như thế này, là có khác với khi luận bàn với các đệ tử trong cung. Chỗ khác đó là ta tìm huynh ấy liều mạng, nhưng nàng ấy đánh ta chỉ là luận bàn..."

Kỷ Nhược Trần cảm thấy buồn cười.

Thượng Thu Thủy ho khan vài tiếng, lại nói: "Nhược Trần sư huynh, cho dù như thế nào thì huynh cũng nên gặp Cơ Băng Tiên một lần, có cùng nàng giao thủ trong chốc lát nhưng mà huynh sẽ tuyệt đối không hối hận."

Kỷ Nhược Trần kinh ngạc nói:

"Nàng ấy rất khó gặp ư?"

"Băng Tiên không khách khí với người khác, trong lúc tuế khảo bình thường mới gặp nàng ấy một lần, muốn gặp được hai lần thì tốc độ tu luyện phải đuổi theo được tốc độ tu luyện của nàng ấy, việc này ai có thể làm được? Nhưng mà Nhược Trần sư huynh không cần nản lòng, ta có một biện pháp tốt có thể làm cho huynh trong một thời gian ngắn gặp được nàng ấy."

Thượng Thu Thủy hơi thở như lan nói.

Kỷ Nhược Trần là hạng người thông minh, lập tức hừ một tiếng, sắc mặt hết sức khó coi, nói:

"Không phải là liều mạng giống như huynh đấy chứ?"

"Nhược Trần sư huynh quả nhiên thông minh!"

"...Chuyện này... không cần."

"Nhược Trần sư huynh không cần lo lắng, Băng Tiên là người có chừng mực, bị nàng ấy đánh không chết được đâu..."

"Không cần!"

Thượng Thu Thủy thở dài một tiếng, nói:

"Ta còn tưởng rằng Nhược Trần sư huynh một thân hào dũng, khác hẳn Lý Huyền Chân, nhưng mà ai ngờ cùng là đồ nhát gan như nhau! Trước kia ta cùng với Lý Huyền Chân đồng thời tìm Cơ Băng Tiên luận bàn, thế nhưng một năm trước Lý Huyền Chân bị đánh cho sợ, không muốn tiếp tục nên từ đó không bao giờ...bước chân vào chỗ của Cơ Băng Tiên một bước, cho nên năm nay hắn không còn là đối thủ của ta trong kỳ tuế khảo nữa. Đây chính là ý của ta, thắng hai người bọn họ chỉ là chuyện nước chảy thành sông."

Kỷ Nhược Trần ngạc nhiên nói:

"Nói như vậy, Thu Thủy sư huynh thường hay tìm Cơ Băng Tiên 'Luận bàn'?"

"Chậm thì ba tháng, lâu thì nửa năm, chắc chắn ta sẽ xông vào căn phòng đó một lần."

Lúc này Kỷ Nhược Trần mới cảm giác được chân nguyên của Thượng Thu Thủy yếu ớt cực kỳ, thân thể lạnh lẽo, quần áo hoàn toàn bị mồ hôi lạnh làm cho ướt đẫm, thân hình thỉnh thoảng run nhè nhẹ, hiển nhiên là đau đớn vô cùng.

Kỷ Nhược Trần không khỏi có chút bội phục, nói:

"Hóa ra Thu Thủy sư huynh cũng là người cương liệt, thảo nào mà tu vi lại tiến nhanh như vậy. Chiến bại như nước lũ, nhưng..."

Hắn nói được phân nửa đã bị Thượng Thu Thủy cắt ngang:

"Sai rồi, là khi bại khi thắng..."

"A? Chuyện này... dường như có chút khác biệt?"

"Đương nhiên là khác biệt!"

"Khác biệt ở chỗ nào?"

"Khí thể khác nhau!"

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Tối Thăm 1

Tục ngữ nói ở trong núi không biết tháng ngày, lời nói này đúng là có đạo lý.

Mỗi ngày Kỷ Nhược Trần đều đả tọa tu tâm, không lúc nào không chuyên tâm. Thời gian giống như nước chảy, khi hăn đẩy cửa ra ngoài thì đã thấy tuyết bay tán loạn, quỳnh hoa ngọc thụ, tâm trạng không khỏi kinh ngạc, hóa ra trời đã vào đông!

Hăn lại thấy chúng đệ tử đi lại không ngớt, so với năm trước có vẻ bận rộn hơn rất nhiều, lúc này mới tỉnh ngộ, hóa ra đại khảo sắp được tiến hành. Cứ tính như vậy, Kỷ Nhược Trần đã ở đây tu đạo được 5 năm rồi.

Đại khảo trong Đạo Đức tông được tổ chức 10 năm một lần, đó là đại sự trong tông. Trước khi đại khảo, theo như lệ thường là phải tế thiên, bái tiên sư, nghi thức phức tạp hơn nhiều so với tuế khảo hàng năm.

Không chỉ lễ nghi quy củ phức tạp mà còn mời rất nhiều gia phái tu đạo khác, hoạt động vô cùng nhiều. Kỳ đại khảo này, làm cho trên dưới Đạo Đức tông đều có cảnh tượng tấp nập.

Tỷ võ trong kỳ đại khảo có sự khác biệt với các kỳ tuế khảo hàng năm. Trong đại khảo, các mạch chân nhân thường tới quan sát, đưa ra những lời bình ở hiện trường, chỉ điểm cho các đệ tử.

Qua nhiều lần đại khảo, các vị chân nhân đều đăng đàn lập lễ, tuyên giảng tinh nghĩa của đại đạo. Đây là chuyện tốt 10 năm mới có một lần, các đại sự khác đều không thể so sánh.

Huống chỉ theo như các vị chân nhân nói, không chỉ đệ tử bốn tông được nghe mà cũng không cấm các chi sĩ chi phái khác dự thính. Bởi vậy, mỗi kỳ đại khảo, chi sĩ các phái đều đổ xô tới Tây Huyền Sơn. Do vậy, trên dưới Tây Huyền Sơn đều được huy động, vô cùng náo nhiệt, khác hẳn với không khí tĩnh lặng thường ngày.

Thật ra chuyện Đạo Đức tông mời khách xem thi đấu có nguyên nhân sâu xa hơn 300 năm trước. Đạo Đức tông thu môn đồ rất rộng rãi, sau đó càng ngày càng hưng thịnh.

Cho nên trước mỗi kỳ đại khảo đều tiến hành đại lễ tế thiên, tế tiên sư, hơn nữa các đệ tử thuộc các môn phái khác cũng được mời tới quan sát thi đấu, phát hiện những nhân tài, hiển thị thực lực của bốn tông.

Năm mươi năm trước, trải qua mấy ngàn năm tích lũy, đệ tử nội tông đã có tới 3000 người, chương giáo Tử Vi Chân Nhân đạo hạnh tinh thâm, đại đạo thông huyền, làm cho thiên địa biến sắc, dị tượng liên tục phát sinh.

Các phái tu đạo biết Tử Vi Chân Nhân sẽ phi thăng, cho nên uy vọng trở nên cực thịnh, đè ép hai phái mạnh là Thanh Khư Cung và Vân Trung Cư.

Sau khi Tử Vi chân nhân bế quan, các phái đều chuẩn bị cho việc sau khi người phi thăng, uy vọng của Đạo Đức tông không truyền mà thăng tiến, mơ hồ là phái đứng đầu chính đạo thiên hạ.

Cho tới lúc này, Tử Dương chân nhân mới quyết định mở rộng sơn môn, khi tiến hành đại lễ trước đại khảo không hề giới hạn người tham gia, miễn là chính đạo là được.

Đương nhiên không phải chỗ nào trong Đạo Đức tông cũng cho phép mọi người thăm quan, ví như cách kỳ đại khảo một tháng, Kỷ Nhược Trần đã được báo cho biết là không cần tham gia đại khảo năm nay.

Kỷ Nhược Trần vốn cũng không muốn hư danh như vậy, việc đệ nhất đại khảo là chuyện tốt nhưng cũng có chuyện không tốt, khi được các vị chân nhân thông báo, hẳn mừng rỡ vì mình có ngày thanh tĩnh, yên lặng thanh tu một phen.

Huống chi, trong năm vừa rồi hẳn đã dự trữ không ít thảo dược, tài liệu luyện đan chế thuốc, những ngày gần đây người trong tông tương đối bận rộn, hẳn thừa dịp này len lén giải ly một số pháp bảo, đạo hạnh lại tăng tiến thêm một bước nhỏ.

Mùa đông mới bắt đầu, báỉ thiếp của các phái trong thiên hạ đã như nước thủy triều tràn về Tây Huyền Sơn, Tử Tử Dương chân nhân mở rộng sơn môn, tiếp đãi chu đáo, danh dự của Đạo Đức tông tăng mạnh theo từng ngày.

Mấy ngày nay có nhiều phái tới thăm nhưng đã có ty lễ nghi xử lý, không cần làm phiền tới chân nhân các mạch nhưng mà hôm nay các vị chân nhân đã tụ tập đầy đủ ở sảnh đường, ở giữa có đặt một báỉ thiếp.

Tử Tử Dương chân nhân thấy các mạch chân nhân đều ngồi vào chỗ của mình, vì vậy cầm lấy báỉ thiếp, mở miệng đọc:

"Nghe danh tài nghệ của cửu mạch trong Đạo Đức tông đã lâu, hiện nay danh chấn thiên hạ. nay cùng với ba đệ tử tới báỉ phòng, giống như gió mát vào rừng, không vì từng bách, duy chỉ muốn chứng thực lời nói của người trong thiên hạ, cũng tăng thêm sự hiểu biết cho các bỉ đồ, mong các vị chân nhân xem xét không để cho sự đồ thất vọng.

"Vân Trung Thiên Hải kính thiếp."

Các vị chân nhân vừa mới nghe tên bốn chữ Vân Trung Thiên Hải thì đều biết là báỉ thiếp này không phải chuyện đùa, thần sắc ai nấy đều ngưng trọng, hoặc nhíu mày hoặc trầm tư, trong lúc nhất thời đại diện trở nên im lặng vô cùng.

Nhắc tới Vân Trung Thiên Hải, các vị chân nhân đều biết là Thiên Hải lão nhân của Vân Trung cư. Thiên Hải lão nhân thành danh đã hơn trăm năm, là nhân vật cùng thế hệ với Tử Dương chân nhân, danh vọng còn cao hơn so với Tử Dương chân nhân. Hẳn xuất thân từ Vân Trung Cư, nên bài thiếp viết như vậy cũng chẳng có gì vô lễ với Đạo Đức tông.

Trăm ngàn năm qua, Vân Trung cư danh vang thiên hạ, có thể để họ coi trọng tới như vậy, thực là đếm trên đầu ngón tay.

Vân Trung Cư ở nơi kỳ hiểm, môn nhân sao dễ hạ sơn, phái này suốt ngày được bao phủ trong sương mù, thần bí vô cùng. Vân Trung Cư thu đồ cực nghiêm, mấy năm có khi còn không thu được truyền nhân nào, khác hẳn với việc Đạo Đức tông mở rộng sơn môn thu đồ.

Nếu như môn nhân Vân Trung cư không hạ sơn thì thôi, nếu đã hạ sơn thì toàn là nhân vật kinh tài tuyệt đỉnh, danh chấn hơn trăm ngàn năm qua, cho dù môn nhân đệ tử chưa bằng một phần mười so với Đạo Đức tông nhưng danh vẫn vang thiên hạ

Chưởng giáo Vân Trung cư trong hơn 10 năm chưa từng hạ sơn một bước, thường xuyên hạ sơn hành tẩu chỉ có Thiên Hải lão nhân. Cho nên nhắc tới Thiên Hải lão nhân, danh tiếng có khi còn lớn hơn so với chưởng giáo của Vân Trung cư.

Ba mươi lăm năm trước, Tử Vi Chân Nhân bày tỏ với chính đạo thiên hạ là sắp bế quan, Thiên Hải lão nhân một mình lên Tây Huyền Sơn, cùng Tử Vi Chân Nhân luận đạo đấu pháp. Sau ba ngày thì xuống núi.

Trận đấu pháp này tuy rằng là việc trọng đại trong giới tu đạo, không hề được công bố với bên ngoài nhưng thiên hạ đều biết chắc chắn là Thiên Hải lão nhân đã bại.

Tử Vi chân nhân lúc đó sắp phi thăng, đạo pháp mang oai lực của thiên địa, làm gì có ai có khả năng chống đỡ. Thiên Hải lão nhân mặc dù bại

nhưng vẫn vinh, uy danh không giảm mà tăng, mơ hồ còn vượt qua các vị chân nhân của Đạo Đức tông.

Chư vị chân nhân mặc dù không nói nhưng mà ai nấy đều biết, ngoại trừ Tử Vi chân nhân thì đạo hạnh của các vị chân nhân khó mà bằng được Thiên Hải lão nhân.

Bây giờ Thiên Hải lão nhân đang môn bách phỏng, chắc là đã có chuẩn bị chu đáo. Trong khi đó Tử Vi chân nhân lại đang bế quan, đại khảo lại sắp tới, làm cho các vị chân nhân chỉ biết lo tăng tiến đạo hạnh trở nên luống cuống, không biết làm thế nào cho phải.

Lúc này, chỉ hi vọng Tử Dương chân nhân có đối sách ứng đối cho hợp lý, hợp tình. Bàn về nhân tình đạo đời, xử sự cẩn thận thì các vị chân nhân đều không ai bằng được Tử Dương chân nhân.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Tối Thăm 2

Đối với ánh mắt của các vị chân nhân đang nhìn mình, Tử Dương chân nhân lại cầm lấy bài thiếp, cẩn thận đọc lại một lần, mới nói:

"Thiên Hải lão nhân ba mươi lăm năm trước thua bởi Tử Vi chưởng giáo, đại khảo hai mươi năm trước đã cùng với một người đệ tử trẻ tuổi bá phủng, lại bị Trầm Bá Dương đánh bại. Vì chuyện này mà Thiên Hải lão nhân hôm nay tính ngóc đầu trở lại, chắc chắn là đã nắm chắc việc rửa sạch sỉ nhục. Nhưng mà ta sẽ không cùng họ luận đấu pháp, dù sao Tử Vi chưởng giáo cũng có danh đệ nhất thiên hạ, hẳn có thắng cũng không có nhiều tác dụng."

Tử Dương chân nhân dừng lại, nhìn qua các vị chân nhân một lượt, lại nói: "Theo ta thấy, Vân Trung cư có ba đệ tử, chắc là kỳ tài ngút trời trong vòng 20 năm qua. Cho dù danh vọng của tông ta không bằng như xưa nhưng lúc đại khảo bao giờ cũng thịnh, hầu như chính đạo đại phái đều tới xem lễ. Cho dù lúc đó đệ tử Vân Trung cư có chèn ép đệ tử của tông ta, cũng không đại biểu cho 3 người đệ tử của Vân Trung cư thắng cả 3000 đệ tử của Đạo Đức tông."

Các vị chân nhân đều nhú mày không nói, Thiên Hải lão nhân mang ba đệ tử lên núi, môn đồ Đạo Đức tông tuy nhiều, nhưng cũng không thể dùng thế trận xa luân chiến, cho nên đệ tử có nhiều cũng vô dụng.

Tử Vân chân nhân mở miệng nói:

"Thế hệ trẻ của tông ta hiện giờ nhân tài lớp lớp nhưng cũng chỉ có mấy người Cơ Bạng Tiên, ngoài ra còn có Lý Huyền Chân, Thượng Thu Thủy

và Minh Vân. Xem ra lần này Thiên Hải lão nhân muốn giết chóc một hồi rồi về."

Tử Dương chân nhân nhắm mắt trầm tư chốc lát, mới nói:

"Ta thấy còn chưa hẳn, ở trong buổi lễ long trọng như vậy, hơn nửa còn ở trước mặt chính đạo thiên hạ, thì Thiên Hải lão nhân nếu như không nắm chắc mười phần sẽ không mạo hiểm. Tông ta có được Kỷ Nhược Trần cũng chẳng phải là điều gì cơ mật, cũng không thể giấu được Vân Trung cư. Hôm nay Thiên Hải lão nhân dám lên núi khiêu chiến tất không đơn giản. Theo như ta thấy, lần này hai phái đại chiến, tông ta lành ít dữ nhiều, quá nửa là sẽ thua!"

Các vị chân nhân biết Tử Dương chân nhân nói có lý, nhưng mà cũng chẳng có kế sách gì ứng phó. Các đệ tử trong các phái tu tiên so đấu, không chỉ căn cứ vào đạo hạnh cao thấp, mà còn khảo nghiệm cả về thiên phú, ngộ tính.

Chỉ cần qua biểu diễn, các vị chân nhân sẽ hiểu. Trong thời gian ngắn thì lấy đâu ra đệ tử có thiên phú như Cơ Bằng Tiên nữa đây?

Tử Dương chân nhân lại trầm ngâm trong chốc lát, nói:

"Ta chỉ cần trông tới lợi ích lâu dài chứ không cần quan tâm tới được mất trước mắt. Chỉ cần để Nhược Trần thanh tu, không cần phải tham gia đại khảo làm gì. Mặc kệ Thiên Hải lão nhân có ý đồ gì thì tông ta cũng lấy tấm lòng như biển rộng để quan sát. Thắng đương nhiên là tốt, nhưng không thắng cũng chỉ khiến Thiên Hải lão nhân đắc ý. Nhân tài như Bằng Tiên trăm năm khó gặp, cho dù ánh mắt của Vân Trung cư có cao tới đâu cũng khó thu được đệ tử như vậy, có khi chuyện tranh hùng với tông ta chỉ là trò cười mà thôi."

Sau khi nghị định, các vị chân nhân đều tản đi.

Theo như quy định của Đạo Đức tông, đại khảo tiến hành Tử ngày 15 tới ngày 20 tháng giêng. Lúc này chỉ là đầu tháng, đã có các đạo phái chính đạo tới tham gia. Đạo Đức tông đã sớm có chuẩn bị, sương phòng đầy đủ, muốn sắp xếp chỗ ở cho hơn nghìn người tới xem lễ thì chỉ là một việc nhỏ.

Lúc này, Tây Huyền Sơn tuyết trắng bay tán loạn, các ngọn núi đều bạc trắng. Mạc Kiền phong cùng các ngọn núi của cửu mạch có thanh tuyến chảy mượt, núi xanh ẩm áp, bướm bay hoa nở, hoàn toàn là phong cảnh miền nam.

Ở Mạc Kiền phong hay Thái Thượng Đạo Đức cung toàn là gió mát, đàn hương đưa tình, đường đi có đất xanh lót, bạch ngọc làm thang, tử lê làm trụ, tranh lương mạ vàng, đúng là đệ nhất phái mệnh mệnh thịnh thế!

Các tân khách tới tham gia xem lễ đều biết trên Tây Huyền Sơn có Tây Huyền Vô Nhai Đại Trận, hiện giờ nhìn thấy cảnh tượng này đều sợ hãi không thôi.

Ngày mồng 10 tháng giêng. Đạo Đức tông chính thức đón khách, ngay từ sáng sớm, cổ nhạc đã nổi lên trong Thái Thượng Đạo Đức cung, đàn sáo vang vọng khắp nơi.

Kể từ hôm nay, Đạo Đức tông mở rộng sơn môn, đón toàn bộ khách trong thiên hạ.

"Tục! Thật là thô tục! Thô tục không chịu được!"

Nhìn thấy phong cảnh của Mạc Kiền Phong xanh xanh vàng vàng, loạn hạc bay quanh, một lão giả phần hận không ngớt, dậm chân mắng. Vóc người của hắn thấp bé gầy còm, mặt thấu hồng quang, trên đầu chỉ còn lưa thưa vài cọng tóc.

Lão giả này bề ngoài không có gì hấp dẫn nhưng quần áo trên người không phải là chuyện đùa. Trên thân mặc cấm bào, dường như có một tầng

quang tráo như sương mù trước ngực có thêu bức tranh sơn hà, sau hậu tâm có phong vân hội tụ. Bên cạnh cổ tay áo có huyền kim trầu ti. Cái áo này có lai lịch rất lớn, chính là Tứ Hải Thái Bình bào, là bảo vật nổi danh khắp giới tu đạo.

Ngoài cái áo bào này, bên hông lão giả còn đeo một cái ngọc bội do Cát Trí thiên sư trước đây tu thành tán tiên lưu lại, trên ngón tay trở có mang một cái giới chỉ do Thiên Phong Tử lúc thi giải truyền xuống (thi giải: luân hồi mà còn giữ lại được ký ức kiếp trước). Trên cổ hắn có một chuỗi mộc châu, tuy rằng nhìn qua chỉ đen xì không có gì thu hút nhưng mà nó có lai lịch không nhỏ, đây chính là vật mà đặc ý nhất của Bành Tổ trước khi đắc đạo.

Nói ngắn lại, trên người lão giả này không có vật gì là không có lai lịch hiển hách, có thể nói là cầm tú đầy người, châu ngọc khắp nơi, tiên phong vờn quanh, bảo khí du lãng. Những vật trên người hắn có thể so sánh với toàn bộ bảo vật của một tiểu tông phái.

Lão giả này tuy không giận mà uy, tuy rằng hắn nói không cố ý, nhưng cũng không phải chuyện đùa. Hắn vừa nói những lời này, thì có một con cự điều khổng lồ, hai cánh vàng kim, đang giang cánh chừng 10 trượng giống như một con thuyền lớn di động trên mây.

Con cự điều này là dị cầm trong thiên địa, khi gặp phải tiếng hét của hắn thì sa xuống chừng 50 trượng, thân hình mới vững lại được.

Trên lưng chim lúc này có ba đệ tử trẻ tuổi, hai nữ một nam, một nữ tử yếu ớt cười nói:

"Sư phụ vì sao tức giận?"

Thanh âm thanh thúy của nàng giống như oanh kêu cốc vắng, kiều mị động lòng người, làm tan băng giá mùa đông. Nàng mắt phượng mày liễu,

cái cổ nhỏ nhắn, sóng mắt lưu chuyển giống như lan mọc khắp nơi, yêu lệ vô cùng.

Nàng mặc một trường bào rộng tay, trên không có thêu hoa gì cả, bên dưới mặc một chiếc váy màu đen, dáng người yêu kiều, giống như được bao phủ bởi một hàn khí âm lãnh. Kẻ khác chỉ nhìn thôi cũng phát lạnh.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Tới Thăm 3

Lão giả hừ một tiếng, chỉ về phía Thái Thượng Đạo Đức Cung ở phía xa, nói:

"Hai mươi năm trước, Đạo Đức Cung chẳng qua chỉ dựa vào Tây Huyền Vô Nhai Trận để bảo tồn cây cối xanh tươi, làm cho người đời tưởng rằng đây là tiên sơn để lừa gạt nhân thế vô tri. Hôm nay bọn họ nghịch thiên, tạo ra loạn hạc lượn bay, mưu toan tạo ra điềm lành, lừa dối thiên hạ. Đã nghèo lại muốn ra oai. Xem ra họ không tồn tại được bao lâu nữa rồi! Tục! Thật thô tục! Thô tục không chịu được!"

Nàng kia khẽ cười một tiếng, lại nói:

"Nhưng mà bọn họ phô trương thật là lớn. Thanh Loan chính là thần điều mà lại bị Đạo Đức tông thuần phục, thực sự là khó có thể tin."

Vừa nhắc Tới Thanh Loan, sắc mặt lão nhân nhất thời đen sạm đi vài phần, lạnh nhạt nói:

"Thạch Cơ, con nói câu này không đúng, Từ Vi Chân Nhân sắp phi thăng, việc dẫn dụ chim thú quý hiếm chẳng có gì là lạ. Chỉ là chúng sinh có người không biết nên mới tưởng rằng Đạo Đức tông có thiên mệnh. Hừ, Đạo Đức tông giả nhân giả nghĩa, tuy rằng môn đồ đông đảo, thế nhưng tốt xấu lẫn lộn. Đừng nói ba nghìn môn nhân, cho dù môn đồ 3 vạn thì sao có thể so sánh với Vân Trung cư cao thượng cô ngạo như chúng ta? Bọn họ càng phồn hoa, chứng tỏ họ càng xa xỉ!"

Thạch Cơ lặng lẽ lè lưỡi, cười nói:

"Đạo Đức tông ba ngàn năm tích lũy, lại thu môn đồ rộng rãi con đã nói sớm. Sư phụ muốn đấu pháp bảo vệ thú với bọn họ lại chẳng phải là thất sách hay sao? Cứ xem đạo hạnh môn hạ của ai cao mới là thượng sách."

Lão nhân sắc mặt càng lúc càng đen, tức giận hừ một tiếng, không nói gì mà truyền ra một đạo ám kinh. Nhất Phùng (tên của con chim cự điều) kêu một tiếng dài, hai cánh xải rộng, bay về hướng Mạc Kiên Phong.

Cho tới khi cách Thái Thượng Đạo Đức cung chừng trăm trượng, Nhất Phùng vươn dài hai cánh, đậu trên Bạch Ngọc đài.

Trên Bạch ngọc đài, chân nhân các mạch đều tề tựu đông đủ, phía sau có hơn trăm đệ tử xếp hàng chỉnh tề, bên ngoài lại có hơn trăm vị tân khách.

Hiện giờ tân khách chính phái đã tề tựu khá đông, có người nhìn vào Nhất Phùng chỉ chỉ trỏ trỏ, thỉnh thoảng nói nhỏ, đều cảm thấy lần tới xem lễ này cực kỳ may mắn. Không chỉ nhìn thấy chân nhân các mạch của Đạo Đức tông, mà còn thấy được Thanh Loan thần điều.

Khi Nhất Phùng đậu trên đất, Tử Dương chân nhân cùng các vị chân nhân tiến lên phía trước, cất cao giọng nói:

"Thiên Hải lão nhân đại giá quang lâm đúng là làm vẻ vang cho Đạo Đức tông và kẻ hèn này!"

Thiên Hải lão nhân đứng trên Nhất Phùng, có thể nói như từ trên cao nhìn xuống, chấp tay nhìn mọi người, khiêm tốn nói hai câu. Thanh Loan đang bay trên bầu trời đột nhiên kêu lên một tiếng, trong thanh âm có ý sát phạt!

Nhất Phùng đột nhiên nghe thấy thanh âm của Thanh Loan thì sợ hãi tới mức cứng đờ hai cánh, suýt nữa thì.. rơi xuống Bạch Ngọc đài, cũng may nó cũng là dị chủng, hai cánh lập tức đập lại và may mắn là Thanh Loan không kêu thêm tiếng nào nữa nên nó mới miễn cưỡng hạ được xuống.

Cũng do đó, thanh thế của Thiên Hải lão nhân mười phần đã mất chín.

Thiên Hải lão nhân vẻ mặt đen sì, từ trên lưng Nhất Phùng bước xuống, nhìn chăm chăm vào Tử Dương chân nhân, liên thanh nói:

"Tốt tốt.."

Vân Trung Cư Thiên Hải lão nhân đến thăm như một ngọn lửa thối bùng đám cháy, đại khảo lần này của Đạo Đức tông không còn giống như bình thường được nữa.

Vân Trung cư và Đạo Đức tông là hai đại phái trong chính đạo, lần này giương cung bạt kiếm, tình thế cấp bách, đã hấp dẫn hàng trăm tân khách.

Người nhiều tuổi nhớ lại những chuyện cũ của Thiên Hải lão nhân trên Tây Huyền Sơn, những người còn trẻ thì lại nhìn chăm chăm vào Nhất Phùng và ba đệ tử Vân Trung cư từ trên bước xuống.

Ai cũng biết mỗi đệ tử của Vân Trung Cư đều có tư chất kinh người, trăm năm hiếm gặp, lần này Thiên Hải lão nhân lại có thể dẫn tới ba người lên núi, hiển nhiên là có mưu đồ.

Thiên Hải lão nhân đi nhanh đi tới trước mặt Tử Dương chân nhân, ngửa đầu cảm tức, coi tám vị chân nhân và hơn trăm đệ tử Đạo Đức tông như không có gì.

Nhưng mà Tử Dương chân nhân thân hình cao lớn, so với Thiên Hải lão nhân còn cao hơn một cái đầu, không nói tới đạo hạnh cao thấp mà chỉ nhìn khí thế đôi bên, tự nhiên là người khác đã có đánh giá rồi.

Thạch Cơ thấy thế khẽ cười một tiếng, nụ cười này làm cho nét mặt già nua của Thiên Hải lão nhân biến thành màu hồng. Nhưng mà hắn cũng không răn dạy Thạch Cơ. Môn quy của Vân Trung cư không giống như

Đạo Đức tông và Thanh Khư Cung, chí ít cũng không coi hành động của Thạch Cơ là không tôn trọng sư phụ.

Hai đệ tử còn lại của Vân Trung cư đều mặc quần áo mộc mạc, hoàn toàn không giống với Thạch Cơ.

Tử Dương chân nhân mỉm cười, vung tay lên. Các đệ tử Đạo Đức tông ở phía sau lập tức tản ra thành hai hàng, động tác nhịp nhàng, mở ra một con đường cho Thiên Hải lão nhân. Tử Dương chân nhân đi trước, Thiên Hải lão nhân thấy vậy thì hừ một tiếng, nhưng cũng đành phải đi theo phía sau.

Chẳng biết có phải vô ý hay cố ý, Thiên Hải lão nhân không thềm để ý tới Nhất Phùng, để nó đứng trên Bạch Ngọc đài. Nhất Phùng đâu phải thứ lương thiện gì, ai chẳng biết nó là một hung cầm trong thiên địa. Lúc này nó đứng thẳng, cao tới năm trượng, nhìn chăm chăm vào đám tân khách cách đó không xa, giống như muốn bổ nhào xuống.

Tử Dương chân nhân lập tức biết được Thiên Hải lão nhân có ý định làm khó dễ liền ha hả cười, hướng Ngọc Huyền chân nhân nháy mắt.

Ngọc Huyền chân nhân hiểu ý, hai bàn chân di chuyển nhẹ nhàng đến bên Nhất Phùng, sau đó lẳng không bước lên, giống như có những bậc thang vô hình, đi thẳng lên lưng Nhất Phùng.

Chẳng biết nàng nói cái gì mà khí thế độc ác của Nhất Phùng biến mất, hai cánh trải rộng bay về phía Hậu sơn của Thái Thượng Đạo Đức cung.

Trong nháy mắt, thầy trò bốn người Thiên Hải lão nhân đã ngồi vào chỗ của mình ở Thái Thanh điện. Đối với Thiên Hải lão nhân, Đạo Đức tông đương nhiên là dùng lễ nghi khác hẳn với tân khách bình thường, những đồ bày biện trong điện toàn là những thứ mà các vị tiên sư đắc đạo đời trước lưu lại.

Trong đó có đủ loại sách vở dị quả niên đại xa xưa, có rất nhiều linh khí. Trong điện đốt hương đỉnh, trên bàn toàn là các loại thảo quả có nguồn gốc từ bát hoang, chẳng thứ nào dễ kiếm cả.

Phải ngồi trong Thái Thanh điện mới biết như thế nào là tiên sơn phúc địa, thế nào là xa hoa vô cùng. Chỉ cần so sánh với trang phục trên thân của Thiên Hải lão nhân thì đúng là tục, thật thô tục, thô tục không chịu được.

Lúc này chủ khách đều đã ngồi vào chỗ của mình, bát mạch chân nhân ngồi ở vị trí chủ nhà. Riêng bốn thầy trò của Thiên Hải lão nhân thì có chỗ ngồi riêng, điều này cũng thể hiện được sự uy vọng của bọn họ

Khi mọi chuyện đã qua, thì chủ đề chính sẽ được nói. Tử Dương chân nhân biết rõ mọi chuyện xưa và nay., khôn khéo hỏi ý đồ của Thiên Hải lão nhân khi tới đây.

Thiên Hải lão nhân vẫn còn đang phiền muộn, chỉ chờ có thời khắc này đã lập tức vượt chòm râu thưa, từ từ nói:

"Thật ra lần này ta tới Đạo Đức tông là muốn chiêm ngưỡng chí thánh tiên sư một chút, đồng thời lãnh giáo tiên phong của tám vị chân nhân."

Tử Dương chân nhân biết rõ hắn đang nói lời vô nghĩa, vẫn mỉm cười chấp tay, khiêm tốn nói:

"Quá khen."

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Tới Thăm 4

Thiên Hải thông thả thưởng thức một ngụm trà rồi bùi ngùi than thở:

"Chớp mắt mà đã 10 năm rồi, ta thực sự đã già. Việc tranh cường hảo thắng không làm được nữa. Mắt thấy việc tìm kiếm đại đạo vô vọng, chỉ có hi vọng duy nhất là tìm được truyền nhân, kế thừa y bát của ta. Đúng là số mệnh may mắn. Mấy năm gần đây ta gặp được mấy người miễn cường có thể gọi là nhân tài, ta sợ chúng suốt ngày tịch mịch ở trong núi, đồng thời lại nhớ ra kỳ đại khảo 10 năm một lần của quý tông cho nên dẫn chúng tới đây để tăng thêm sự hiểu biết, mong các vị chân nhân chỉ điểm thêm một chút. Thuận tiện tìm mấy đệ tử của quý tông, cho họ biết thế nào là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Miễn cho chúng có thái độ không coi ai ra gì, đừng để nhân thế người ta chê cười

Nói đến đây, Thiên Hải lão nhân chỉ tay vào ba gã đệ tử trẻ tuổi bên cạnh, lần lượt giới thiệu. Đầu tiên hắn chỉ tay vào Thạch Cơ, nói:

"Đây là tiểu đồ Thạch Cơ, miễn cường có vài phần tài ba. Chỉ là Vân Trung cư là nơi hẻo lánh, nó không biết lớn nhỏ, mong các vị chân nhân bao dung."

Thạch Cơ đứng lên, khước miệng dường như nở nụ cười hướng các vị chân nhân làm lễ một lượt rồi nói:

"Thạch Cơ tham kiến chư vị chân nhân. Nếu như có gì đắc tội các vị chân nhân ở Đạo Đức tông xưa nay đại nhân đại lượng, chắc chắn sẽ không làm khó một tiểu nữ như vân bối chứ."

Nàng cười yêu dị, trong thanh âm có sự ôn nhu, êm tai không nói lên lời... mái tóc dài thẳng tắp như tơ lụa khiến cho người khác phải động lòng.

Nhìn một người có dung mạo động lòng người như vậy, các vị nhân nhân của Đạo Đức tông bất động thanh sắc nhưng bầu không khí trong đại điện có phần trở nên ngưng trọng. Đại đa số các vị chân nhân đều nhận ra Thạch Cơ chu toàn lễ nghĩa nhưng vẻ mặt lạnh như sương, ánh mắt lợi hại vô cùng.

Tử Dương chân nhân mi dài hơi nhú, sau đó lại giãn rag, sắc mặt như thường, không đi để ý tới Thạch Cơ mà nhìn Thiên Hải mỉm cười nói:

"Thiên Hải đạo huynh, hai mươi năm không gặp, không nghĩ tới Vân Trung Cư lại giống như biển lớn dung nạp mọi con sông, mờ rộng sơn môn, thu nhiều nhân sĩ trong thiên hạ."

Thiên Hải lão nhân dường như đã biết các vị chân nhân sẽ có phản ứng như vậy, tỏ vẻ như không nghe thấy, phất phất tay, Thạch Cơ ngồi xuống.

Thiên Hải lại chỉ tay vào một thanh niên nam tử nói:

"Đây là đệ tử quan môn của chưởng giáo sư huynh, tên là Sở Hàn."

Sở Hàn trông chỉ chừng 20 tuổi, mặc trường bào màu trắng, hai hàng lông mày như kiếm, mắt dường như sao sáng, trán tỏa ra một cỗ anh khí bức người, hăn ngồi ngay ngắn, vững chắc như núi.

Tuy đối mặt với tám vị chân nhân của Đạo Đức tông nhưng khi Sở Hàn đứng lên thi lễ thì như hành vân dứt khoát, như nước chảy mây trôi, giống như trước mặt mình chỉ là tám người bình thường mà thôi.

Kỳ thực các vị chân nhân của Đạo Đức tông đạo hạnh thâm huyền, không cần đề tụ chân nguyên cũng có thể vận chuyển pháp lực. Mọi người chỉ mới nhìn qua, người tu đạo tầm thường đã không chịu nổi áp lực.

Những người này hành động như thường, không thể hiện ra bên ngoài áp lực vô hình do tám vị chân nhân tạo ra, dường như chẳng liên quan gì tới hẳn, không hồ là đệ tử quan môn của trường giáo Vân Trung cư.

Lần này ánh mắt của các vị chân nhân nhìn Sở Hàn khác với khi nhìn Thạch Cơ, đều khẽ gật đầu, khen ngợi và thưởng thức.

Thiên Hải lão nhân ho khan vài tiếng, rồi chỉ một ngón tay vào một nữ đệ tử cuối cùng, nói:

"Đây là Cố Thanh, là người đồng thời thụ nghiệp 3 vị sư thúc của Vân Trung cư chúng ta. Lần này ta mang nó đi để trải nghiệm."

Cố Thanh dịu dàng đứng lên, hướng tám vị chân nhân thi lễ, nhàn nhạt nói:

"Cố Thanh tham kiến chư vị chân nhân."

Trong Thái Thanh điện. Khi Cố Thanh cất tiếng thì tất cả chìm vào trong im lặng.

Cố Thanh hai hàng lông mày như khói, trên mặt không có một chút son phấn nào. Nàng mặc trường bào đã nhạt màu, không mang theo bất kỳ thứ gì, chẳng có cả pháp bảo binh khí

Cho dù là nàng ngồi hay đứng vẫn cứ bình thản như thường, dường như mọi chuyện trên thế gian đều không có ảnh hưởng gì tới nàng.

Cố Thanh không yêu lệ giống như Thạch Cơ, không có sóng nước mê hoặc như Hàm Yên, cũng không khuynh đảo chúng sinh như Thiên Hồ.

Bản thân nàng có một cảm giác gì đó rất khó nói, nàng có đứng cạnh ai, với dung mạo như thế nào thì dung mạo của nàng cũng sẽ không chìm xuống, mà cũng không tỏa ra quang huy.

Từ khi Cổ Thanh bước xuống Nhất Phùng, tám vị chân nhân đã biết nàng không giống người thường, nhưng mà khi đó nàng chưa thi triển hết phong tư.

Giờ này khắc này, dưới sự chăm chú của tám vị chân nhân, nàng đứng dậy, lãnh đạm mà mộc mạc, giống như là sen trong bích thủy không nhiễm phiến trần, không mang theo bụi bấn.

Dưới cái nhìn áp lực như núi của tám vị chân nhân, nhưng đối với Cổ Thanh chỉ giống như gió thổi qua thân, không thể động vào thần thức của nàng.

Việc này không nói về chân nguyên cao hay thấp mà chứng tỏ nàng trời sinh thể ngộ, cho dù nàng chẳng có chút chân nguyên nào cũng có thể đi lại như thường trước mặt các vị chân nhân.

Sự đạm mạc của nàng, không xuất phát từ đạo hạnh, mà xuất phát từ bản tính của con người, phù hợp với thiên địa, coi thường trần gian băng lãnh.

Trần gian này gió lắm mưa nhiều, thậm chí còn mang tới sóng giận biển gầm, sự hưng suy của các triều đại trong trời đất, sự phồn hoa chỉ như một cái chớp mắt.

Tám vị chân nhân âm thầm nhìn nhau một chút, tâm trạng hoảng sợ, thực không biết Vân Trung Cư có phúc duyên to lớn như thế nào mà lại có một đệ tử như vậy!

Trong lúc nhất thời, Thái Thanh điện tĩnh lặng vô cùng, tám vị chân nhân không biết nên làm thế nào cho phải.

Cổ Thanh đứng một hồi sau đó tự mình ngồi xuống, trong ánh mắt chẳng có vui vẻ cũng chẳng có khổ đau. Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, xuyên qua biển mây mênh mông, chẳng biết là đang nhìn tới nơi nào.

Khi Cỗ Thanh ngồi xuống, lại như sen ở mặt nước, đậm mực nhìn chúng sinh trên thế gian, khí tức lạnh lùng bỗng nhiên biến mất không còn thấy tăm hơi.

Sự thất thố của tám vị chân nhân đã được Thiên Hải lão nhân chú ý, mặt hắc đầy hồng quang, chuyện xui xẻo trước đây đã bị quét sạch.

Đầu tiên hắc cười mấy tiếng, sau đó vung tay lên, tỏ vẻ như tấm lòng mình cao rộng mênh mông, cất cao giọng nói:

"Chư vị đạo hữu cần gì phải như vậy? Thắng thắng bại bại đã là chuyện của vài chục năm trước, cần gì phải để ở trong lòng? Lúc này ta mang ba đứa bọn chúng tới Đạo Đức tông chỉ là để cho chúng nó đại khai nhãn giới, nghe giáo huấn của các vị chân nhân một chút. Nếu như chúng có thể kết bạn với nhân vật kiệt xuất trong Đạo Đức tông, âu đó cũng là phúc duyên. Ha hả, chuyện đấu pháp tỷ võ phía sau chỉ là chuyện nhỏ, chỉ là chuyện nhỏ! Hai tông tranh chấp làm trò cười cho người thiên hạ, ta thấy không cần nữa! Chúng ta đều lấy đức phục người, không tổn thương hòa khí! Ha ha ha ha!"

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Nhân Gian 1

-Cơ Băng Tiên mà bị thất bại?

Kỷ Nhược Trần từ quyển sách ngẩng đầu lên, ngạc nhiên hỏi.

Thượng Thu Thủy đang ngồi ở trước bàn học của hắn, vừa nghe thế thì thất kinh, vội vàng làm một động tác chớ có lên tiếng, nói:

-Ta cùng không phải có ý đó! Người nhỏ giọng một chút. Vạn nhất truyền tới tai Băng Tiên thì không tốt đâu!

Kỷ Nhược Trần kinh ngạc nói:

-Ở đây chính là Thái Thường cung mà, cách Thường Dương cung tới hơn mười dặm, phụ cận chỗ ta ở lại thanh tịnh không có người, cho dù nàng đạo hạnh thông thiên cũng nghe không được cái gì đâu? Thu Thủy sư huynh, huynh... dường như rất sợ Cơ Băng Tiên hả!

Thượng Thu Thủy đỏ mặt, ừ ừ mấy tiếng, cắn môi dưới nói:

- Cái này...A! Thừa nhận cũng không có gì ghê gớm. Người biết cứ cách một đoạn thời gian, bao giờ ta cũng phải xông và Băng Tâm cư một lần, bị đánh cũng không ít, vì thế...tự nhiên cũng hơi sợ. Chúng ta nam nhi thiết huyết, biết sợ là rất bình thường, thẳng thắn thừa nhận bản thân biết sợ đó mới là điều hiếm có.

Nghe Thượng Thu Thủy tự xưng là nam nhi thiết huyết, Kỷ Nhược Trần thật sự là dở khóc dở cười. Mặc dù cái khí thế khi Thượng Thu Thủy ban

đêm xông vào Băng Tâm cư chưa từng có từ trước đến nay xác thực làm cho Kỳ Nhược Trần rất là giật mình nhưng cái khí khái đau thương này giống như là mân cô nhiễm huyết thì đúng hơn. So với tư thế hào hùng, quyết thắng, thiết huyết sa trường của nam nhi, không có chút dính líu nào.

Tuy nhiên hẳn biết muốn thuyết phục Thượng Thu Thủy là không có khả năng, vì vậy cười nói:

- Vừa rồi huynh nói. Cơ Băng Tiên thua...

- Ta chưa nói!

- Được được! Huynh chưa nói, vừa rồi huynh chỉ nói hòm qua Cơ Băng Tiên đã gặp qua đệ tử của Vân Trung cư, sau khi trở về thì bế quan không ra. Kỳ thực nàng thua một lần cùng rất bình thường, dù sao thời gian nàng tu đạo cũng không được lâu, luận chân nguyên đạo hạnh, đương nhiên không thâm hậu bằng mấy người đã tu vài chục năm rồi.

Thượng Thu Thủy trừng mắt:

-Nhược Trần sư huynh, huynh đã bao lâu rồi chưa có ra ngoài vậy, chuyện lớn như vậy mà cũng không biết? Trong số ba đệ tử tới đây lần này của Vân Trung cư. Sở Hàn tuổi lớn nhất cũng tu đạo có mười lăm năm, kỳ thực so với chúng ta chỉ nhiều không tới hai năm thôi. Huống chi Đạo Đức tông của ta xưa nay lấy đức phục người, chúng ta chỉ tọa nhi luận đạo, tự nhiên là biết cao thấp. đương nhiên sẽ không học của mấy môn phái thấp kém này, phải dựa vào đấu pháp giác kỹ, so tu đấu đạo mới có thể phân ra trên dưới.

Khi Thượng Thu Thủy giận dữ trừng mắt cũng tự có nét đưa tình phong lưu riêng.

Kỳ Nhược Trần biết hẳn nói không sai, kim tiên đại đạo pháp môn tuy nhiều, nhưng chư pháp như trăm sông đổ về một biển, đều chú trọng về ngộ

tính, không có nhiều liên quan lắm tới tuổi tác. Nhưng nếu mọi người tu đạo đều quá mười năm, khi đó chênh lệch hai năm đã không còn can hệ lớn nữa. Chỉ là Kỷ Nhược Trần nhạy cảm, lập tức bắt được một đường huyền cơ lộ ra trong lời nói của Thượng Thu Thủy, lập tức truy hỏi:

-Các người?

Thượng Thu Thủy cũng không che giấu, nói:

-Không dối gạt Nhược Trần sư huynh, kỳ thực mấy người chúng ta đã sớm độ sức qua cùng với đệ tử của Vân Trung cư rồi.

Kỷ Nhược Tàn lấy làm kinh hãi, khi hỏi cặn kẽ mới biết, khi Thiên Hải lão nhân lên đến được phía sau Tây Huyền sơn, Tử Dương chân nhân vì muốn thể diện cho Vân Trung cư nên ủy nhiệm hơn mười tri khách đạo nhân(1) lo việc ăn ở cho họ, đồng thời ngoại trừ vài nơi cấm địa ở Thái Thượng Đạo Đức cung, các nơi còn lại bao quát cả cửu phong đều tùy ý Thiên Hải lão nhân cùng ba vị đệ tử đi tham quan, cũng không cấm họ tiếp xúc với môn hạ của Đạo Đức tông.

(1): Người tiếp khách.

Từ trên xuống dưới Đạo Đức tông đều biết Thiên Hải lão nhân đến là ý đồ bất thiện, có rất nhiều đệ tử tuổi trẻ khí thịnh, lại xưa nay lấy cư quán mình là đệ nhất đại phái, vừa nghe thế thì người nào cũng nóng lòng muốn thử, muốn kiểm tra xem đạo hạnh của đệ tử Vân Trung cư thế nào. Vân Trung cư nổi danh đã lâu, dám đi thi hiễn nhiên đều là hàng ngũ tài俊 trẻ tuổi bên trong Đạo Đức tông. Mặc dù Vân Trung cư ở xa tới là khách, chư chân nhân đã có nghiêm lệnh không được thi đấu pháp, tuy nhiên luận đạo thì vẫn có thể được.

Thiên Hải lão nhân cũng kệ không để ý tới ba đệ tử mình mang đến, mỗi ngày chỉ tán gẫu uống rượu chơi cờ cùng với chư chân nhân ở Đạo Đức tông, thỉnh thoảng đàm luận cái chí lý của đại đạo. Kể từ đó, đã cấp cho

môn hạ đệ tử của Đạo Đức tông rất nhiều cơ hội. Vì vậy liền có mấy thanh niên đệ tử tìm tới cửa, lấy cớ là cùng đi du ngoạn Thái thượng Đạo Đức cung nhưng thực tế là đang môn luận đạo. Trong những tân khách tới xem lễ cũng có không ít tông phái mang theo thanh niên đệ tử kiệt xuất trong môn phái tới đó. Thanh niên nhân tất nhiên là không chịu cô đơn, lại có chút ý nghĩ muốn dựa vào cơ hội này để nổi danh, còn có một số người thấy Thạch Cơ yêu lệ xuất chúng, Đạo Đức tông cũng có rất nhiều nữ đệ tử trẻ tuổi, không khỏi nổi lên ý nghĩ khác. Những người này thì mượn đủ loại cớ để nhằm gia nhập vào trận minh tranh ám đấu giữa Đạo Đức tông và Vân Trung cư.

Nào ngờ Vân Trung cư chỉ xuất ra một Thạch Cơ thôi cũng lấy một đối được nhiều, cũng không cần phải biểu thị động thủ, chỉ dăm ba câu đã tổng cổ đi một người. Đợi cho đến khi hoàn tất, số thanh niên đệ tử đồng hành cùng nàng đều mặt mày xấu hổ, vội vã rời đi.

Chỉ qua một buổi chiều, trong số những thanh niên đệ tử có thiên phú của Đạo Đức tông thì chỉ còn lại có bốn người Cơ Băng Tiên.

Ngoại trừ Cơ Băng Tiên, đám người Lý Huyền Chân cũng đều không cam lòng, nhất nhất tìm tới cửa. Kết quả Lý Huyền Chân cùng Minh Vân cũng không có thể qua được cái cửa Thạch Cơ này, Thượng Thu Thủy thật vất vả nắm lấy một chút sơ sẩy của Thạch Cơ mới may mắn qua cửa ải, mới có thể tiến vào thủy tạ các, nơi ở của mấy người Thạch Cơ. Bên trong Tiễn Hoa các, Sở Hàn đang tự thưởng họa, thấy đám người Thượng Thu Thủy đi vào, bất giác mặt có chút kinh ngạc.

Hai người trải qua một phen thương nghị, cuối cùng do Thượng Thu Thủy đề nghị, lấy văn bình(2) định thắng bại.

(2): Bàn cờ.

Thượng Thu Thủy nhặt lên một quân trắng, trầm tư một lúc lâu mới gập tay bắn ra. Quân cờ trắng tà tà bay lên tinh vị, trôi nổi đến trên góc cao Vân bình thì mới bắt động. Sở Hàn nhếch mày, khẽ a một tiếng, ngừng mắt nhìn văn bình một lúc lâu mới xuất ra quân đen trong tay.

Một nước cờ đó của Thu Thủy kỳ thực rất có học vị, không những lấy chân nguyên duy trì nó di động, lại y theo Thiên can địa chỉ khi đó chiếm cứ lấy phương vị. Nếu như khi đó Sở Hàn ứng đối hơi có chút vô ý, sai sót thời gian hoặc phương vị, lại còn phải duy trì quân đen di động trên không nên không khỏi tiêu hao rất nhiều chân nguyên. Nhưng nếu như chỉ suy xét đến phương vị chân nguyên thì kỳ dịch ắt sai lầm, hiển nhiên cùng coi như bị thua. Đây đâu chỉ là một ván cờ, mà là đang so đo ba thứ công phu kỳ nghệ, chân nguyên cùng quẻ tượng.

Lý Huyền Chân cùng Minh Vân nhìn nhau cười, lòng thầm xưng kể đã thành. Thượng Thu Thủy tài trí cao tuyệt, kỳ nghệ thực tế không thua quốc thủ đương thời bao nhiêu, so đấu như vậy, đương nhiên là chiếm ưu thế rất lớn rồi

Nhưng mà khi đến tầm nửa ván cờ, sắc mặt Lý Huyền Chân và Minh Vân đã có chút xấu xí. Kỳ nghệ của Sở Hàn xác thực là so với Thượng Thu Thủy thua một bậc, nhưng y tâm chí vẫn vững như bàn thạch, bất kể thế cục là tốt hay là xấu đều không mảy may dao động. Chân nguyên lại ào ào như nước thủy triều, mỗi một nước cờ đều như sấm sét, lực đạo phương vị, toàn bộ không hề có kẽ hở, và lại còn gây áp lực cho Thượng Thu Thủy càng lúc càng lớn. Trong nháy mắt, Thượng Thu Thủy đã đỏ cả mặt, trán đã thấm ra mồ hôi, mắt thấy dịch cờ càng lúc càng cật lực, mỗi một nước đi cũng đều trắc trở. Sau một lát, Thượng Thu Thủy rốt cuộc cầm cự không được, cách một tiếng, một quân cờ trắng đã đặt sai phương vị, kết quả thua cả bàn.

Sở Hàn mỉm cười chấp tay, liên tục xưng đa tạ. Y cũng đã mồ hôi thấm qua y phục, nhìn qua cũng không tốt hơn bao nhiêu so với Thượng Thu

Thủy, nhưng chỗ đáng sợ của y đó là tâm chí như thép, ai cũng không biết rốt cuộc là y còn có thể cầm cự bao lâu. Một ván đấu này, năng lực của Thượng Thu Thủy cuối cùng vẫn không bắt Sở Hàn để lộ ra hoàn toàn được.

Sau khi Thượng Thu Thủy thoáng điều tức, lại nói nếu Vân Trung cử tới ba vị đệ tử, sao không mời Cố Thanh ra để gặp mặt, cũng không uổng ba người tới đây một lần. Sở Hàn mỉm cười, lại nói cố Thanh xưa nay không gặp ngoại nhân, nếu như họ nhất định muốn gặp, một là tự mình đi vào trong để gặp, hai là cứ đợi ngày mai cùng nhau đến Thái thượng Đạo Đức cung, tự nhiên cũng sẽ gặp được.

Bọn Thượng Thu Thủy biết ngụ ý của Sở Hàn là muốn gặp Cố Thanh thì phải qua một cửa của y cái đã. Về phần ngày mai cùng nhau đến Đạo Đức cung để gặp thì đã hoàn toàn không phải là ý kia nữa.

Kế tiếp, Sở Hàn tỏ ý muốn tiễn khách.

Sau khi ba người đi khỏi, thật sự vẫn không cam lòng. Họ thương nghị một phen, đều cảm thấy tên Sở Hàn này đạo hạnh rất sâu, toàn bộ không hề có sơ hở hay chỗ yếu, vô cùng có khả năng chính là một người mạnh nhất trong ba người của Vân Trung cư. Mà Cơ Băng Tiên ngang ngạnh không đạo lý, vừa khéo là khắc tinh của Sở Hàn này, vì vậy ba người sau khi thương nghị đã quyết định là cùng đi tìm Cơ Băng Tiên. Giữa ba người vốn đã có hiềm khích, nhưng lúc này ngoại địch ngay trước mặt, chút ân oán nhỏ nhỏ cũng không thể không vứt qua một bên.

Sau khi Cơ Băng Tiên nghe xong ngọn nguồn, chỉ thản nhiên nói một câu buổi tối nhất định sẽ đi lĩnh hội Cố Thanh, sau đó cũng đuổi ngay ba người có dụng ý bất lương, khiêu khích ra khỏi Băng Tâm cư.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Nhân Gian 2

Trời tối, Băng Tâm cư vừa mở cửa, Cơ Băng Tiên mang theo hàn khí nhàn nhạt tung bay ra ngoài, trong nháy mắt đi tới chỗ của mọi người Vân Trung cư, trực tiếp xông vào trong. Đám người Thượng Thu Thủy đều biết Cơ Băng Tiên xưa nay đều thích hành sự một mình, bởi vậy chỉ có bám theo từ xa, không dám tiếp cận quá gần. Nào ngờ còn chưa đến thời gian một chung trà, đại môn thủy tạ các nơi ở của đệ tử Vân Trung cư vừa mở ra thì Cơ Băng Tiên đã bay ra ngoài!

Bọn Lý Huyền Chân lập tức cảm thấy không ổn, vội vàng tiến lên hỏi kết quả thế nào. Cơ Băng Tiên mặt như sương lạnh, không đề cập tới việc luận đạo đấu pháp, chỉ ném lại một câu:

-Ta muốn bế quan ba tháng, ai cũng đừng tới làm phiền ta!

Nói hết câu, nàng bỏ lại ba người quay về Băng Tâm cư.

Về phần kết quả chuyến đi đó đến tột cùng thế nào, nàng rốt cuộc có gặp qua Cố Thanh hay không, thì cũng không ai biết.

-Cho nên theo ta thấy, Cơ Băng Tiên hơn phân nửa là đã bị thua. Kỳ Nhược Trần nói.

Thượng Thu Thủy hơi tức giận:

-Thắng thua còn chưa thể kết luận được! Hơn nữa Băng Tiên là hảo tử muội của ta, sao ta có thể trù cho cô ấy thua chứ? Tuy nhiên. . .ừm... Nhược Trần sư huynh, người nói kỳ thực cũng có đạo lý.

Kỷ Nhược Trần suy tư chỉ chốc lát, cười nói:

-Thu Thủy sư huynh, kỳ thực loại thắng bại kiểu này chỉ là tranh giành khí phách, hà tất để ở trong lòng? Ta nghe nói Vân Trung cư trạch đồ cực nghiêm, trừ phi là người đại tài như Thu Thủy sư huynh đây, bằng không thì không có khả năng vào được Vân Trung cư, cho nên người của Vân Trung cư thủy chung rất ít. Đạo Đức tông của ta cũng có tới ba nghìn môn đồ, thanh thế thì sao mà so? Chỉ cần lấy thời gian, áp đảo Vân Trung cư cũng chính là thể nước chảy thành sông. Thu Thủy sư huynh không cần suy nghĩ nhiều.

Thượng Thu Thủy suy tư chốc lát, hai mắt sáng ngời nhìn Kỷ Nhược Trần chăm chăm, cười nói:

- Nhược Trần sư huynh quả nhiên mưu tính sâu xa!

Kỷ Nhược Trần bị y nhìn như thế trong lòng giật thót, lập tức thầm kêu không xong. Thượng Thu Thủy lại nói:

- Nhưng mà tuy là nói như vậy nhưng trong lòng dù sao vẫn không thấy thoải mái. À, hiện tại thời gian đã đến rồi, ba người của Vân Trung cư hẳn là đang ở cạnh hồ Thái Thanh. Đi, chúng ta đi thử qua đó xem thế nào.

Y cũng không đợi Kỷ Nhược Trần phân bua, bàn tay nhanh như chớp đã bắt được tay Kỷ Nhược Trần, dùng sức nhấc lên, muốn ép hẳn lòi ra khỏi phòng.

Thân thể Kỷ Nhược Trần nhoáng lên, trong sát na như nặng thêm vạn quân(1 quân = 30 cân = 15kg), chân như mọc rễ, vậy mà vẫn chưa bị Thượng Thu Thủy kéo đi được!

Thượng Thu Thủy thất kinh, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Kỷ Nhược Trần nửa ngày mới mỗi chữ mỗi câu nói:

- Nhược Trần sư huynh, lẽ nào huynh lại có tình tiến?

Thượng Thu Thủy nói hết câu này cũng phải rất cật lực, mỗi một chữ cùng giống như là được rặn từ hàm răng của y ra vậy.

Kỷ Nhược Trần nở nụ cười, nói:

- Điều này chắc cũng không thể gạt huynh được. Hai ngày trước ngẫu nhiên có sở ngộ, thu hoạch cũng khá, vừa may gặp được tiến cảnh. Nghĩ đến chắc là do vận khí tốt thôi!

Thượng Thu Thủy lặng lẽ một lúc lâu, thở dài một hơi:

-Năm năm đã phá ngũ cảnh...Nhược Trần huynh nguyên lai lại tình tiến đến vậy! Thực sự là thâm tàng bất lộ, đại trí giả ngu, xấu hổ, xấu hổ!

Kỷ Nhược Trần vừa định khiêm tốn một câu, nào biết Thượng Thu Thủy đột nhiên giật thốt một cái, nói:

-Nếu thế thì chúng ta càng phải nên đến xem bọn người Vân Trung cư đi. Giờ đi ngay!

Đang nói, lực đạo trên cánh tay bằng cơ tuyết cốt của Thượng Thu Thủy đột nhiên tăng thêm mấy lần. Kỷ Nhược Trần cũng chống lại không được nữa, bị y kéo theo chạy đi như bay.

Hồ Thái Thanh nằm ở phía tây Thái thượng Đạo Đức cung, gọi là hồ nhưng kì thực nó chiếm cả ngàn mẫu đất, trùng trùng điệp điệp. Trên làn sóng xanh biếc lênh bênh từng cánh sen hồng lá xanh mơn, cạnh đó là bầy tiên hạc dì cầm quanh quần bên mặt hồ. Giữa hồ có một cái đình nghỉ chân nhỏ, rất có vẻ tao nhã cổ kính. Đình đình giống như như một cái hồ lô hướng lên trời, mái ngói xanh biếc bao trùm quanh nó, ánh sáng lung linh tạo nên một cảnh sắc xanh vàng rực rỡ. Bốn góc mái cong như thể là hùng ưng giương cánh đang tạo thế muốn bay. Cây cột trụ màu đỏ thẫm ở phía

trên như một bức tranh khắc họa nhiều màu sắc diễm lệ, trông rất sống động. Nét tinh mỹ tuyệt luân của cả ngôi đình không từ nào có thể hình dung hết, vẻ càng huyền bí của nó chính là ngôi đình này lại trôi nổi trên không trung, cự ly cách mặt nước khoảng một trượng.

Sự rộng lớn của hồ Thái Thanh cùng đã tạo thành một cảnh sắc của Thái thượng Đạo Đức cung. Bên hồ có con đường nhỏ trải đầy cát đá màu trắng, xuyên qua các lùm hoa khóm cây, trong vẻ tao nhã lại thể hiện được lịch sự hiện đại.

Lúc này bên hồ đang có hơn mười thanh niên đệ tử dạo bước, vừa nói cười vừa thưởng thức phong cảnh miền nam trên đỉnh tuyết phong này, chẳng thà nói là đang thưởng thức dấu tích nghịch thiên di chuyển đến đây thì đúng hơn. Nhóm người này tuyệt đại đa số là thanh niên nam tử, mỗi một người đều là tiên phong đạo cốt, thần thái phong lưu, hiển nhiên đạo hạnh đều không kém. Một đám người đi cùng một chỗ như vậy, bảo quang tiên khí khuấy động lẫn nhau, nhất thời đưa tới bướm ong vô số, bay vòng quanh không chịu đi.

Tại bên kia hồ Thái Thanh có xây vài tòa cao lầu, lưng tựa vào trời xanh, phía trước là bờ hồ rộng rãi, có thể nói nguy nga tráng lệ, khí thế phi phàm. Cao lầu ngồi xám trụ hồng trạm khắc tinh tế. Đặc biệt nhất là cửa sổ trong lầu, trên hai cánh cửa trạm khắc kỳ hoa dị thảo, trên cầm quái thú cũng là lấy sơn son mạ vàng. Nhìn thấy những tòa lầu này, không khỏi bỗng nhiên sinh ra cái cảm giác Cao Lâu đang họa cảnh diêu nhân gian.

Thượng Thu Thủy và Kỳ Nhược Trần đang đứng trên đỉnh một tòa cao lầu, dựa vào lan can nhìn đám thanh niên đang dạo bước bên hồ đằng xa. Ở giữa họ bộ phận nhỏ là đệ tử của Đạo Đức tông, đại bộ phận còn lại là thanh niên đệ tử của các phái đến đây xem lễ, còn có mấy vị trung niên đạo trưởng, còn lại là tri khách đạo nhân với nhiệm vụ dẫn dắt ba người của Vân Trung cư du ngoạn Thái Thượng Đạo Đức cung. Ba người Thạch Cơ,

Sở Hàn, Cỗ Thanh đang ở giữa đoàn người, bị một đám thanh niên vây quanh như thể là sao quanh trăng sáng vậy. (chúng tinh ủng nguyệt)

Xa xa nhìn lại, Thạch Cơ cười tươi thản nhiên, mỗi một động tác nhấc tay ngoảnh đầu thường thường đều dẫn tới đám thanh niên tu sĩ vây quanh bên người chân tay luống cuống, định lực mất sạch. Sở Hàn ngọc thụ lâm phong, ứng đối rất xác đáng, mơ hồ như có làn gió của vương giả khiến kẻ khác tâm thần tín phục.

Cỗ Thanh vẫn là thần sắc thản nhiên tĩnh mịch, hình như cho dù đứng ở trước cơn bão tuyết nàng cũng vẫn thờ ơ như vậy. Khác biệt so với Thạch Cơ và Sở Hàn, quanh Cỗ Thanh hơi có phần trống trải, bọn thanh niên tu sĩ kia mặc dù không ngừng lén lút liếc mắt về phía nàng nhưng không người dám tiến đến gần.

- Hừ! Cái bọn chẳng khác nào lũ ong bướm, với tâm tính phẩm chí thế này mà cũng muốn tu thành đại đạo?

Thượng Thu Thủy hung dữ nhận xét.

Hắn dựa vào lan can nhìn từ xa như vậy nhưng cũng không sợ bị ba người Vân Trung cư phát hiện. Thứ nhất là chính như hắn nói, bên người có hơn mười con ong bướm bay quanh chắc cũng bị âm ỉ chết thôi, ba người nào có bao nhiêu dư lực mà đi quan sát mọi nơi. Thứ hai là đang ở cạnh hồ Thái Thanh, bên cạnh cũng có không ít trưởng bối hoặc đệ tử các phái, họ đều muốn nhìn xem truyền nhân của Vân Trung cư phái tới thi đấu với Đạo Đức tông rốt cuộc có đáng chấp ra sao.

Kỷ Nhược Trần vốn không tình nguyện bị Thượng Thu Thủy kéo qua đây, cũng chỉ tùy ý nhìn qua hồ Thái Thanh ở đối diện, nhưng ngay sau đó hai mắt nhất thời cùng dờ đi không được.

-Aiz, thời thế thay đổi, lòng người khác xưa.

Cùng Kỷ Nhược Trần ở chung một khoảng thời gian, Thượng Thu Thủy hình như đã hơi hiện ra bản tính, càng lúc càng quyến rũ. Thì ngay cả một câu giả bộ phê bình như thế, nói ra cũng có ý rung động đến tâm can.

Bên này thì hần hện đời chỉ trích cả nửa ngày, Kỷ Nhược Trần vẫn im ắng không có động tĩnh gì. Thượng Thu Thủy hơi kinh ngạc, quay đầu nhìn thấy Kỷ Nhược Trần đang nhìn chăm chăm vào Thạch Cơ, có thể nói là nhìn không chớp mắt. Thượng Thu Thủy nhất thời biến sắc, nhưng hần lập tức phát hiện sắc mặt Kỷ Nhược Trần tái nhợt, vẻ mặt khác thường, dáng dấp không giống như là bị yêu tinh kia mê hoặc tâm hồn, vội hỏi:

-Nhược Trần huynh, người làm sao vậy?

Kỷ Nhược Trần bỗng nhiên chấn động, thở phào một cái, sắc mặt mới hồng nhuận hơn nhưng lòng còn sợ hãi:

-Quả nhiên là ả đàn bà tâm địa hung ác!

Thượng Thu Thủy rất khó hiểu, vừa rồi hần rõ ràng nhìn thấy Kỷ Nhược Trần nhìn chính là Thạch Cơ, không nghĩ tới lại nói ra một câu như vậy, vì vậy truy hỏi:

-Lẽ nào Nhược Trần huynh nói chính là Thạch Cơ? Ta và cô ấy cũng đã từng qua lại, ừm, nói như thế nào nhỉ, mặc dù theo bản năng thì ta không thích cô, nhưng mà bằng tâm mà nói, cô ta bất kể là tướng mạo hay là tư chất đều là cực kỳ hiếm thấy, hơn nữa xử sự cũng khiến cho người ta rất thoải mái. Nhược Trần huynh có sao lại có ác cảm với cô ta như thế, còn dùng cả từ ả đàn bà nữa là sao?

Kỷ Nhược Trần a một tiếng, xoay qua nhìn Thượng Thu Thủy, kinh ngạc nói:

-Thu Thủy huynh nếu đã giao thủ cùng Thạch Cơ rồi, thế nào còn đánh giá như vậy? Ta thấy bề ngoài của Thạch Cơ mặc dù xinh đẹp thế nhưng

bản tính quá gian xảo, hung ác, tuyệt đối là hung vật hiểm thấy. Cho dù từ chỗ này nhìn vài lần cùng có thể cảm giác được sự hung ác của ả! Mà cũng quái thật. Vân Trung cư nói như thế nào cũng là danh môn chính đạo, sao lại đem hạng người như Thạch Cơ thu làm môn hạ? Ả coi như là người, nhưng bản tính cũng tuyệt không phù hợp với yêu cầu của chính đạo, huống chi mặc dù ta thấy không rõ bản thể của ả là vật gì nhưng chắc chắn không thuộc tộc loại như ta được. Điều này ta có thể khẳng định!

Thượng Thu Thủy a một tiếng, từ đó ngơ ngác nhìn Kỳ Nhược Trần, im lặng không một tiếng động.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Nhân Gian 3

Kỷ Nhược Trần lại càng hoảng sợ, liên tục gọi vài tiếng Thu Thủy sư huynh mới khiến hắc hoàn hồn trở về. Thượng Thu Thủy nhìn Kỷ Nhược Trần chăm chăm rồi liếc trái ngó phải, lại nhìn qua hướng Thạch Cơ vài lần mới thở dài một tiếng:

-Ta từng đối diện giao phong cùng Thạch Cơ, cũng không thể nhìn ra dị thường của cô ta. Nhược Trần huynh chỉ nhìn thoáng qua mà đã phá được bốn tướng của cô ta, aizz, trời sinh tuệ nhãn. trời sinh tuệ nhãn...

Kỷ Nhược Trần da mặt tuy dày nhưng cũng cảm thấy lời cảm khái này của Thượng Thu Thủy thực sự buồn nôn quá mức, lập tức ho khan một tiếng, vội Vâng chuyển đề tài:

-Sở Hàn ta đã gặp qua, quả nhiên khiến kẻ khác tin phục. Nghe Thu Thủy sư huynh nói. Cố Thanh hình như là người có đạo hạnh cao nhất trong hàng đệ tử của Vân Trung cư, nhưng sao ta lại không thấy được nhỉ?

Thượng Thu Thủy kinh ngạc nói:

-Mặc dù ta cũng chưa thấy qua Cố Thanh, nhưng chắc là người kia thôi. Bên người cô ấy sao lại chả có người nào thế nhỉ, cũng có phần khó hiểu.

-Người nào, sao ta không thấy? Kỷ Nhược Trần lại hỏi.

Thượng Thu Thủy rất là kinh ngạc, ánh mắt hắc vừa nhìn Kỷ Nhược Trần vừa đưa tay chỉ về bờ bên kia hồ Thái Thanh, miệng thì nói:

-Nhược Trần huynh, chắc là cô gái mặc tố sam kia kìa. Ừm, quả nhiên có phần hờ hững đơn độc, nhân phẩm vô song...ơ, Nhược Trần huynh đang nhìn đi đâu thế? Nhìn ra xa một chút...người lại nhìn quá xa rồi, bên này...sao lại nghiêng qua phía đông? Cô ấy ngay ở giữa cơ mà!

Vì sửa cho ánh mắt của Kỷ Nhược Trần, cả người Thượng Thu Thủy hầu như đều tựa lên người Kỷ Nhược Trần. Kỷ Nhược Trần toàn thân cứng ngắt, không tự chủ được lại cong người qua một bên, giống như là một cây trúc trong cơn gió lớn, nhưng ánh mắt của gã không biết vì sao luôn luôn nghiêng tới nghiêng lui, nói cái gì cũng không chịu rơi xuống ở giữa đám người kia.

Thượng Thu Thủy hiển nhiên cũng chưa bao giờ gặp phải chuyện kỳ lạ đến bậc này, hăn mất mấy phen nỗ lực vẫn vô pháp khiến cho Kỷ Nhược Trần thấy được Cố Thanh, vì vậy tức giận đến hai mắt sáng ngời, bỗng nhiên ôn nhu nói:

-Nhược Trần huynh...

Kỷ Nhược Trần thất kinh, biết nếu như lại kéo dài thêm chắc chắn sẽ không ổn, vì vậy hít sâu một hơi, mạnh mẽ vận khởi pháp quyết chấn nhiếp tâm thần, rốt cuộc thấy được Cố Thanh đang đứng độc lập giữa đám người, nhưng lại y như bị lẻ loi giữa thiên địa.

Vừa nhìn qua một cái, Kỷ Nhược Trần mới quan sát Cố Thanh từ trên xuống dưới, rồi từ dưới lên trên, sau đó lẩm bẩm:

-Ơ, nhìn thế nào cũng thấy giống như là một cô gái bình thường thôi mà?

-Bình thường? Bình thường chỗ nào?

Thượng Thu Thủy càng khó hiểu hơn, nói:

-Không nói đến cái khí chất cô thanh ngọc khiết vạn người không có một của cô ấy, chỉ riêng cái dung mạo đáng người thôi cũng đã không kém hơn Thạch Cơ một chút nào rồi? Hơn nữa ta hoàn toàn nhìn không thấu đạo hạnh của cô, thậm chí ngay cả cô ấy rốt cuộc có đạo hạnh hay không ta cũng không biết được. Chỉ dựa vào điểm thâm tàng bất lộ này thôi cũng biết cô ta đích thật là người đứng đầu trong hàng ngũ đệ tử của Vân Trung cư rồi!

-Nhưng mà...

Kỷ Nhược Trần cau mày, giống như là đang cân nhắc nên dùng từ gì mới hợp, nhưng cả nửa ngày mới nói:

-Thu Thủy sư huynh, huynh cảm thấy cô nàng Cố Thanh kia thực sự đang ở chỗ đó sao?

-Nàng lù lù ra đấy, không ở đó thì ở đâu? Nhược Trần sư huynh, người làm sao thế, có phải là do tịnh tiến quá nhanh nên căn cơ không ổn, hiện tại đã xảy ra chút vấn đề rồi phải không?

Thượng Thu Thủy nghi hoặc hỏi.

Kỷ Nhược Trần lắc đầu, sắc mặt dần dần tái nhợt, nhìn qua cũng đơn giản chỉ là nhìn chốc lát thôi nhưng cũng đã hao tổn của gã tinh lực rất lớn. Gã trầm ngâm một khắc, lại nói:

-Thu Thủy huynh, về tu hành ta không có vấn đề gì. Nhưng ta đích thật là thấy cô ấy đứng ở nơi đó, nhưng không biết vì sao luôn luôn có cái cảm giác là nơi đặt chân của cô ấy kỳ thực là không có một bóng người nào.

Thượng Thu Thủy kinh ngạc nói:

-Lẽ nào tu vi của nàng ta đã đạt đến tình trạng cùng thiên địa một khối rồi? Nhưng đó chính là tương đương với Thượng Thanh cảnh giới trong

Tam Thanh Chân Quyết của tông ta mà! Nếu như có một nhân vật như vậy thì kiếp này nhất định là phải phi tiên. Điều này sao có thể được?

Kỷ Nhược Trần nhú mày nói:

-Ta cũng không thể nói rõ được, đó chỉ đơn thuần là cảm giác mà thôi... có thể là ta sai cũng nên. Thu Thủy sư huynh, ta mệt quá, chúng ta trở về đi.

Không biết vì sao, Kỷ Nhược Trần cũng không muốn ở lại chỗ này thêm một khắc nào nữa, vì vậy không đợi Thượng Thu Thủy trả lời, lập tức xoay người định bỏ đi. Thượng Thu Thủy ngăn lại, vội gọi:

-Nhược Trần huynh, sao vậy...

Giờ khắc này, thiên địa hoàn toàn tĩnh lặng.

Kỷ Nhược Trần mặc dù quay lưng lại nhưng ở trong thần thức lại nhìn thấy trong đôi mắt lãnh đạm thờ ơ của Cố Thanh đột nhiên có sinh khí, đó cũng giống như là thần thức vốn đang tản mát ở giữa thiên địa, bỗng nhiên đã trở về trong thân thể nàng.

Giờ này khắc này, dù cho là ở trong đoàn người huyên náo, dưới trời xanh mây trắng, ở giữa núi xanh nước biếc cũng đều tan biến hết, cũng chỉ còn đứng duy nhất một mình nàng.

Cố Thanh từ từ xoay người. Động tác của nàng mặc dù nhẹ nhàng nhưng tựa như hàm chứa lực của vạn quân, giữa lúc trở mình cũng dẫn tới mây cuộn gió giật. Trong tiếng rít gào đó bao hàm cuồng phong uy lực biết chừng nào nhưng chẳng qua cùng chỉ như thổi bay vài sợi tóc, như phất qua trên làn da như băng tuyết của nàng. Hai mắt nàng đâu chỉ có sinh khí mà nó càng ngầy càng sáng, chỉ nhìn thoáng qua Kỷ Nhược Trần đã không thấy rõ thân ảnh nàng nữa, tại chỗ nàng đặt chân lúc này chỉ có một luồng sáng cực mạnh chói mắt.

Ánh mắt cực kỳ nóng rực đó tựa như đã vượt qua thời gian cả nghìn vạn năm, đi qua vô số địa hỏa thiên lôi, rốt cuộc đã rơi vào trên người Kỷ Nhược Trần.

Chỉ trong sát na đó, Kỷ Nhược Trần như bị hỏa diễm hùng hực từ trên trời giáng xuống bao phủ lấy, giống như bị luồng thiên hòa này dẫn động, ngay cả trong cơ thể cũng lộ ra cường quang nóng rực không cách nào hình dung! Gã như đang ở trong một thành thị rừng rực bốc cháy, xung quanh đã không còn gió, không còn nước, có cũng chỉ là ngọn lửa! Mỗi một lần gã hô hấp hút vào đều là lửa và thở ra đều là ánh sáng.

Gã đã không cách nào nhúc nhích được, chỉ có thể đứng đó nhìn thân ảnh xuất trần lạng lẽ đi xa, rời xa khỏi thành thị đầy lửa này. Kỷ Nhược Trần không biết vì sao, trong sát na đó gã chỉ cảm thấy trong lòng một trận đau nhức như bị xé rách. Gã không rõ nỗi đau đớn này từ đâu mà đến, cũng không biết nỗi đau đó đến tột cùng là thứ gì. Gã chỉ biết là, cơn đau này đau đến tận cả tim phổi, đau đến nỗi gã đã hoàn toàn quên ngọn lửa đang bao phủ người mình.

Gã chỉ có nhìn thân ảnh kia đi xa, cũng không thể động, cũng không thể gọi được.

Thân ảnh kia đã biến mất tại phương xa, ngọn lửa đang hùng hực cháy cũng không biết khi nào đã bị dập tắt. Kỷ Nhược Trần đứng ở giữa đồng hoang tàn đổ nát, nhất thời tâm như đã chết. Một rừng lửa này như một cái khóa to lớn vô biên, vững vàng khóa chết ở giữa thành thị và khiến gã không thể động đậy. Gã ngưng mắt nhìn một mảnh phế tích mênh mông rộng lớn này, chậm rãi giơ lên tay phải, muốn nắm tay, định dốc toàn bộ lực lượng cả đời để phá hủy cái khóa khổng lồ này. Thế nhưng vì sao, chỉ là một quyết định mà cũng gian nan như vậy, khiến cho nắm tay phải của gã cứ trì trệ ở giữa không trung, muốn hạ xuống nhưng cũng không nổi?

Mãi đến lúc trước ngực truyền đến một cơn bỏng rát đến rất tinh linh mới đưa Kỳ Nhược Trần từ trong tử địa không có phần cuối, không có nơi đến trở về thực tại.

Chỉ lần này gã mới có thể gọi, chỉ là thói quen nhìn đau hình thành từ thuở nhỏ mới có thể giúp gã nuốt xuống tiếng kêu vào bụng, cũng chỉ nặng nề hừ một tiếng.

Kỳ Nhược Trần nghe được giọng nói của mình, cũng nghe được tiếng gió, tiếng nước, tiếng người ồn ào náo động. Trong thiên địa cũng đã có thanh âm trở lại.

Thượng Thu Thủy ở phía sau đang gọi:

- Nhược Trần huynh, sao lại phải đi về?

Kỳ Nhược Trần chột ngây người.

Khoảnh khắc ngọn lửa bùng bùng trong khu thành thị vừa rồi, một mình đứng ở trong đám lửa sau nghìn vạn năm, đó là chuyện gì? Hiện tại là lúc nào? Là tiếp tục thời khắc vừa rồi, hay là đã sau nghìn vạn năm?

Trước ngực lại truyền đến một trận bỏng rát. Lần này Kỳ Nhược Trần đã có chuẩn bị nên không lên tiếng, sắc mặt chỉ hiện lên vẻ tái nhợt mà thôi. Gã cúi đầu nhìn, lúc này mới thấy miếng đá nhỏ đeo trước ngực đang mờ mờ phát ra một tầng ánh sáng, nóng đến kinh người, nó không chỉ thiêu rụi xuyên qua cả chiếc áo trong và ngoài gã đang mặc mà còn đốt cháy sém một mảng lớn da thịt ở trước ngực.

Kỳ Nhược Trần cũng bất chấp cơn đau bị bỏng, cấp tốc lấy tay che ở ngực nhằm đề phòng có người thấy miếng đá này. Khi thịt bàn tay và miếng đá tiếp xúc, trong sát na đã phát ra tiếng kêu xì xì. tiếp đó bốc lên một làn khói xanh. Kỳ Nhược Trần mặt không đổi sắc, lặng yên nắm chặt lấy miếng đá. Nói cùng kỳ quái, trong chớp mắt khi hoàn toàn bị Kỳ Nhược

Trần nằm chặt, sức nóng trên miếng đá đã nhanh chóng giảm đi, lại khôi phục lại vẻ ấm áp như trước kia.

Tất cả điều này cũng chỉ xảy ra trong tích tắc mà thôi. Kỷ Nhược Trần thậm chí đã phân biệt không rõ cảnh vật ùn ùn kéo đến vừa rồi là thật hay là ảo, nhưng mà gã có thể rõ ràng cảm giác được. đôi mắt nóng rực đó đang rơi phía sau lưng mình.

Cố Thanh đứng chấp tay, nhìn vào thân ảnh đang đưa lưng về phía mình ở trên một cao lâu tại mé bên kia hồ Thái Thanh, hình như đang muốn rời đi nhưng vẫn còn đang đứng chết chân tại chỗ đó.

Chỉ tại trong khoảnh khắc đó, nàng như từ bầu trời rớt xuống thế gian, dẫn tới vãn khởi phong động. Khí tức biến hóa trong nháy mắt lập tức khiến cho mọi người chú ý, hơn mười đạo ánh mắt sáng quắc trong khoảnh khắc cùng rơi vào trên người nàng.

Tại trước mắt bao nhiêu người nhưng Cố Thanh vẫn bình thản ung dung, toàn bộ hơn mười thanh niên tu sĩ quanh người trong mắt nàng đã chẳng hề tồn tại, nàng chỉ nhìn vào Kỷ Nhược Trần đang ở mé bên kia hồ Thái Thanh. Người không hiểu Cố Thanh sẽ cảm thấy nàng quả là định lực hơn người, còn Sở Hàn và Thạch Cơ thì biết, những người này ở trong mắt Cố Thanh xác thực hoàn toàn không hề tồn tại, họ khóc cũng tốt mà cười cũng tốt, thậm chí chết cũng tốt mà sống cũng tốt, cũng sẽ không tác động đến nổi lòng nàng một chút nào.

Nhưng kể từ đó, hơn mười thanh niên tu sĩ cũng phát giác Cố Thanh có điều không bình thường. Trên mặt Sở Hàn và Thạch Cơ cũng xuất hiện vẻ kinh ngạc, lập tức nhìn theo ánh mắt của Cố Thanh, tất cả cũng dán mắt nhìn vào Kỷ Nhược Trần đang đưa lưng về phía bên này. Những thanh niên tu sĩ khác tu vi thực cũng không kém, sau khi theo Sở Hàn và Thạch Cơ cũng nhìn theo ánh mắt của Cố Thanh và phát hiện ra Kỷ Nhược Trần.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Nhân Gian 4

Mặc dù cao lầu bên kia bờ hồ Thái Thanh cùng có bốn tòa, các đệ tử ở trên đó dựa vào lan can nhìn ra xa cùng có tới hơn bốn mươi người, nhưng những người đi cùng ba người của Vân Trung cư đều là người tu đạo, đó là điều khiến cho Kỷ Nhược Trần không thành công trà trộn vào trong đoàn người được, huống chi Thượng Thu Thủy ở bên cạnh gã lại còn dễ nhận ra nữa.

Kỷ Nhược Trần đã thành công thoát ra từ trong ảo cảnh từ lâu, đã khôi phục lại được năng lực hành động, thế nhưng lúc này gã vẫn còn đứng ngồi không yên, hơn mười đạo ánh mắt nóng bỏng đang đồng loạt rơi vào người gã làm gã đi cũng không được mà không đi cũng không được.

Từ đáy lòng gã đã thầm mắng Thượng Thu Thủy mười mấy lần, nhưng mà Thượng Thu Thủy vẫn còn không biết sống chết còn nói:

- Nhược Trần huynh, cô nàng Cố Thanh kia đang nhìn người kìa! Ồ, sao những người khác cũng đều nhìn qua vậy? Nhược Trần huynh quả nhiên không giống người bình thường, rất nổi bật nên dễ làm người khác chú ý! Xem ra ba người của Vân Trung cư cũng biết được cái tài kinh thiên động địa của Nhược Trần huynh. Ha ha. Xem họ còn dám cho là Đạo Đức tông không có người nào ra gì nữa không.

Ngay khi Kỷ Nhược Trần đang kêu khổ thấu trời, dường như rất sợ người khác chú ý nhiều tới gã thì trên bộ mặt đậm mạc giống như vạn năm cũng sẽ không biến hóa của Cố Thanh không ngờ cũng có biểu tình!

Khóe môi nàng hiện lên một ý cười như có như không, tay phải vẫn chấp ở sau lưng, tay trái từ từ giơ lên rồi dừng lại, sau đó đưa ngón tay chỉ về Kỳ Nhược Trần ở đằng xa, đoạn hỏi mấy tri khách đạo nhân của Đạo Đức tông:

- Đạo trưởng, người kia là ai?

Ngay trong nháy mắt ngón tay lạnh như băng của nàng chỉ vào Kỳ Nhược Trần, Kỳ Nhược Trần giống như bị đâm một kiếm thật mạnh, cả người run lên. Gã cũng không quản gì nữa vội bước nhanh đi khỏi, chạy về hướng cầu thanh lâu.

Sở Hàn không biết vì sao hơi biến sắc rồi hướng về nơi ban công đằng xa chấp tay, cất cao giọng nói:

- Bên kia là vị đệ tử kiệt xuất nào của Đạo Đức tông vậy? Có gì không ra gặp mặt một lần?

Hai mươi hai chữ của Sở Hàn như châu như ngọc tuôn ra, trong trẻo êm tai nói không nên lời. Giọng nói mặc dù không vang dội nhưng mà lại nhẹ nhàng lan tỏa khắp mặt hồ Thái Thanh rồi vang lên bên tai Kỳ Nhược Trần và Thượng Thu Thủy. Chỉ một lần này đã không hề đơn giản. Hai mươi hai chữ như chuông như khánh, cao thấp phập phồng, mỗi thanh âm không giống nhau, nó như từng đạo sóng lớn, liên tiếp không ngừng áp tới Kỳ Nhược Trần!

Khi chữ thứ nhất vừa vang lên, Thượng Thu Thủy tức khắc cảm thụ được uy lực to lớn muốn bẻ gãy nghiền nát mọi thứ trong tiếng nói, lập tức sắc mặt đại biến! Gã vội vàng múa may dưới ống tay áo tung bay lên vùn vụt, trong sát na nắm đủ bảy pháp quyết, sau đó quát một tiếng, thanh âm như hoa nhưng che không được ý sát phạt, trong khoảnh khắc đã xua tan mười hai chữ của Sở Hàn. Nhưng mười chữ sau vẫn như bài sơn đảo hải cuộn trào không ngừng áp tới Kỳ Nhược Trần!

Thân ảnh Kỳ Nhược Trần bỗng trở nên mơ hồ, hai tay như cánh hạc tung lên, mười ngón hờ khếp mang theo từng mảnh tàn ảnh, trong sát na quanh người gã như pháo hoa phóng lên, không ngừng bắn tung lên từng đạo ánh lửa rực rỡ.

Thân hình Kỳ Nhược Trần bị đình trệ rồi kêu lên một tiếng đau đớn, sau đó dưới ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người, như một làn khói nhẹ cất bước đi xuống lầu, đảo mắt đã đi rất xa

Cố Thanh chỉ có đưa ngón tay chỉ như vậy thôi đã đưa tới ánh mắt của gần trăm đạo nhân tu sĩ bên bờ hồ Thái Thanh chú ý tới tình hình bên này, vì vậy Kỳ Nhược Trần mang theo hơn trăm ánh mắt trên lưng, tiến gã lên đường.

Suốt cả đoạn đường này, Kỳ Nhược Trần chạy như gió thổi, mỗi lần giở tay nhấc chân cũng đều không có một tia khói lửa nào, người nào có tu vi cao thì sẽ nhìn ra tốc độ chạy của Kỳ Nhược Trần cùng không có gì, khó có được chính là khi chạy lại như cùng một khối với thiên địa, hoàn toàn không có một con ong con bướm nào nhiễu loạn chung quanh. Nếu như lấy pháp vũ này tập kích vào ban đêm, cho dù người có đạo hạnh cao hơn Kỳ Nhược Trần mấy lần cũng khó phát giác ra được.

Vì vậy Kỳ Nhược Trần mới chạy đi mấy bước, những ánh mắt đó nhìn vào từ kinh ngạc lúc đầu biến thành khen ngợi cũng có, người kinh ngạc cũng có, người ghen ghét cũng có.

Thạch Cơ nhìn bóng lưng đã khuất xa của Kỳ Nhược Trần, vận bí pháp độc môn của Vân Trung cư, lấy thanh âm chỉ có để cho Sở Hàn và Cố Thanh nghe rõ, cười nói:

- Pháp quyết của người kia biến hoa thất thường, nhưng thật ra không có giống như các đệ tử khác của Đạo Đức tông, thực sự là khiến cho người ta tâm động!

Sở Hàn hừ một tiếng, nói:

- Đạo pháp của hần tuy nhiều, nhưng chư pháp không hài hòa, lẫn lộn không tinh khiết, có thể có tiền đồ được bao nhiêu đây?

Thạch Cơ nhẹ nhàng cười, nói:

- Người ta chỉ dùng đạo pháp lẫn lộn không tinh khiết mà đã có thể chặn được Bát Quỳnh Chân chú của người rồi, điều này thì nói thế nào nhỉ?

Sở Hàn hơi biến sắc, nhíu mày, bắt đầu suy tư.

Tri khách đạo nhân kia cũng có ánh mắt, nếu Cổ Thanh đã hỏi thì hần chỉ nhìn qua bờ bên kia hồ Thái Thanh, nói ngay:

- Hai người đó đều là thanh niên đệ tử của tông ta. Người vẫn hướng qua bên này tên là Thượng Thu Thủy, chính là môn hạ của Thái Ấn chân nhân Bắc Cực cung, còn người vừa đi khỏi chắc là Kỷ Nhược Trần, hiện nay trên danh nghĩa chính là môn hạ của Tử Dương chân nhân Thái Thường cung.

- Kỷ Nhược Trần?

Thạch Cơ thu lại bí pháp của Vân Trung cư, đầu tiên là đọc tên của Kỷ Nhược Trần hai lần, sau đó khẽ cười nói:

- Xem ra hần rất không tình nguyện gặp chúng ta đâu, chúng ta có đáng sợ như thế không?

Cổ Thanh đứng chắp tay, nhìn về phương hướng Kỷ Nhược Trần đã biến mất, nàng chỉ mỉm cười. Không biết vì sao, Sở Hàn và Thạch Cơ thấy được Cổ Thanh hơi có sắc mặt thì hơi kinh ngạc lặng lẽ liếc nhìn nhau.

Cổ Thanh quay người lại, hướng về tri khách đạo trưởng thân nhiên nói:

- Hiện tại hẳn cũng không nguyện thấy chúng ta, vậy thì cùng không việc gì. Thỉnh cầu đạo trưởng chỉ điểm chỗ ở của Kỳ Nhược Trần, ngày mai ta sẽ đăng môn bái phỏng.

Cả một đêm hôm đó, Kỳ Nhược Trần trần trọc không yên, không cách nào an tâm tĩnh tọa được, cũng khó chợp mắt, thậm chí khi luyện đan, quẻ tượng còn liên tiếp phạm sai lầm. Viên Thanh Thạch trước ngực đã khôi phục lại hình dạng như trước kia, rất yên tĩnh nằm ở trên ngực gã. Kỳ Nhược Trần tâm thần luôn không yên, bất luận đang làm cái gì cũng phải dừng lại, lấy viên Thanh Thạch ra xem thử nó thế nào.

Cuộc sống của Kỳ Nhược Trần vốn có rất đơn giản, những thứ gã muốn cũng rất đơn giản. Chỉ vì thuở nhỏ phải sống cuộc sống lưu lạc kham khổ nên từ sau khi vào Đạo Đức tông thì gã chỉ một lòng muốn giữ gìn cái cuộc sống như mộng ảo này. Từ sau khi gã biết một chút chân tướng của Trích Tiên cùng với bị ám sát hãm hại tới hai lần, gã nghĩ cũng chỉ có cách tịnh tiến đạo hạnh, đợi đến khi có một ngày che giấu không được nữa cũng có thể có một ít bản lĩnh để bảo vệ mình. Chỉ ít cũng giữ được tính mệnh.

Có thể là bị chịu áp lực quá lớn nên cho dù đang ở tại cái độ tuổi thanh niên trai tráng, dù bên người mỹ nữ như mây, nhưng mớ ý niệm thường có của một người đàn ông cũng chỉ lóe lên ở trong lòng gã rồi chợt biến mất.

Có thể theo một ý nghĩa nào đó thì tâm tính của gã vẫn còn tinh khiết như trang giấy, mặc dù trang giấy này cùng không phải là màu trắng.

Nhưng mà tất cả cũng đã thay đổi, đã thay đổi ở trong trong ảo cảnh đó.

Kỳ Nhược Trần chỉ cần nghĩ đến cái thời khắc ngọn lửa cháy rừng rực trong khu thành thị, cái cảm giác thống khổ sẽ ùn ùn ập đến, đau đến nỗi khiến gã vô pháp hít thở. Đó cũng không phải là nỗi khổ đốt người mà là nỗi đau ở trong lòng. Kỳ Nhược Trần cũng không biết nỗi đau đến tột cùng

là cái gì nhưng hẳn không cách nào thoát ra được. Đã trải qua cơn đau vài lần nhưng gã vẫn chưa phân biệt rõ ràng hình ảnh đó là thật hay là ảo.

Kỷ Nhược Trần không biết ngày sinh của mình, gã chỉ ước chừng được số tuổi của mình thôi. Đến lúc xuân về hoa nở lần này, gã chắc là tới tuổi hai mươi rồi.

Kỷ Nhược Trần hai mươi tuổi, nhìn cái thể sự biến đổi khôn lường, tâm tình gã đã có sự khác biệt.

Một đêm vất vả trôi qua.

Trời vừa tờ mờ sáng, Kỷ Nhược Trần đã đến Thái Thượng Đạo Đức cung, gã muốn đến Tàng Kinh điện lấy mấy bộ đạo tạng(1) về coi để giải tỏa một chút những lúc tâm thần không yên.

(1): Sách tu đạo của đạo Phật.

Những khi chuyên tâm tu đạo thì luôn luôn cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh, nhưng những lúc có tâm sự thì ông trời ông trăng lại không chịu đi nhanh thêm chút nào. Khi Kỷ Nhược Trần từ Thái Thượng Đạo Đức cung trở về thì sắc trời mới sáng tỏ, thời điểm này chắc mọi người Đạo Đức tông cũng đã dùng xong bữa sáng.

Kỷ Nhược Trần tâm sự nặng nề, trực tiếp đẩy cửa viện ra, bước thẳng đến thư phòng, ném mấy quyển đạo tạng dày cộp lên cái giá ở bức tường phía đông, lúc này mới thở dài một hơi, vừa xoay người lại tức thì bị ngậy người!

Trong thư phòng còn có một người.

Nàng mặc một bộ trường sam màu trắng, đang ngồi trên chiếc ghế thường ngày Kỷ Nhược Trần vẫn ngồi, khuỷu tay tựa lên cái bàn gỗ đọc sách mà thường ngày Kỷ Nhược Trần vẫn ngồi học. Trong tay nàng đang

cầm cuốn “Thái Bình Chư Tiên Tán ký” mà trước khi ra khỏi cửa sáng nay Kỷ Nhược Trần vẫn chưa đọc xong, trên bàn còn có một đỉnh đồng đã châm qua Long Tiên Hương. Nhìn bộ dạng thong dong bình tĩnh đó, giống như gian thư phòng này vốn là thuộc về nàng vậy.

Kỷ Nhược Trần cứng họng không thể nói, vừa nhìn xung quanh, cả nửa ngày mới dám kết luận đây chính là gian phòng của mình.

Vậy mà vẫn nàng mỉm cười, còn nói:

- Nhược Trần huynh, không cần khách khí, mời ngồi.

Kỷ Nhược Trần chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới là một mảnh hỗn loạn, sau khi quen tính cảm ơn mới lấy ra một cái ghế và ngồi xuống. Mãi đến khi ngồi vào chỗ của mình đối diện với nàng, Kỷ Nhược Trần mới nhớ tới, đây rõ ràng là gian phòng của mình, vì sao lại còn cần cảm ơn nàng làm gì?

Kỷ Nhược Trần trong lòng sợ hãi. Gã biết định lực của mình đã bị rối loạn, tường tận suy nghĩ lại thì ngoại trừ ngày hôm qua khi gặp phải cảnh ảo giác như trời rung đất lở đó, khi mình trở về, từ cái lúc bước chân vào cửa viện cho đến khi đặt mớ sách đạo tạng lên trên giá thì mình chưa hề có cảm giác về sự tồn tại của nàng ta! Nếu nàng mà có ác ý thì mình chắc đã bị chết không biết bao nhiêu lần rồi. Nhìn tuổi tác của nàng ta cũng chỉ tầm như mình thôi, nhưng tại sao đạo hạnh lại chênh lệch lớn như vậy?

Thậm chí, khi lúc này ngồi ở trước mặt nàng, cách nhau chỉ vài thước nhưng rõ ràng lại cảm thấy nàng ngồi ở chỗ khác, nhưng Kỷ Nhược Trần không hề cảm ứng được sự tồn tại của nàng. Chỉ cần vừa nhắm mắt lại, Kỷ Nhược Trần sẽ cảm thấy trong phòng không có một bóng người nào khác.

Kỷ Nhược Trần không khỏi hoảng sợ, điều này có ý nghĩa thế nào gã cực kỳ rõ ràng. Gã chính là một người tu đạo có linh giác khác thường nên không bị ảo giác làm mê hoặc. Đạo pháp phù chú mỗi phát tất trúng, trải qua bao nhiêu lần kiểm tra mới có thể bách chiến bách thắng. Mà khi đối

mặt với nàng ta, bởi vì không thể nào nhận ra phương vị khí tức của nàng nên hầu như toàn bộ đạo pháp của mình cũng không thể nào thi triển được!

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Nhân Gian 5

Đối mặt với một đối thủ như vậy, Cơ Băng Tiên bị thua kỳ thực cũng không oan một chút nào.

Kỷ Nhược Trần lấy lại bình tĩnh, hướng nàng chớp tay gượng cười nói:

- Cố Thanh tiểu thư quang lâm, không khác nào rồng đến nhà tôm khiến cho lậu cư này của ta thêm rực rỡ. Chỉ là không biết tiểu thư tới đây có gì phân phó?

Cố Thanh khép lại cuốn “Thái Bình Chư Tiên Tán ký”, đặt nó trở lại bàn học. Nàng không có trả lời câu hỏi của Kỷ Nhược Trần mà đứng lên dạo qua một vòng trong thư phòng, quan sát mọi nơi một hồi mới nói:

- Nhược Trần huynh xem ra là một người siêng năng, ta vốn tưởng rằng lúc này đang môn bán phỏng thì có thể nhìn thấy Nhược Trần huynh, không nghĩ tới Nhược Trần huynh đã đi ra ngoài thanh tu rồi.

Không biết vì sao, Cố Thanh vừa đứng lên, Kỷ Nhược Trần cảm thấy ngồi thì cả người khó chịu, bất giác cùng đứng lên theo. Nghe được Cố Thanh nói như vậy, gã nói:

- Vừa rồi đi Thái Thượng Đạo Đức cung lấy mấy cuốn đạo tạng về xem. Cố Thanh tiểu thư đã đợi lâu chưa?

Cố Thanh thản nhiên cười, chớp tay đứng ở trước giá sách, vừa nhìn hàng sách trên cái giá vừa nói:

- Cũng không phải là lâu lắm, chỉ là một khắc mà thôi. Nhược Trần huynh pháp khí đông đảo, điển tạng như núi, xem ra xem qua cũng không ít. Ta nghe nói Nhược Trần huynh là do tám vị chân nhân cùng nhau truyền thụ, xem ra việc này không giả.

Kỷ Nhược Trần muốn mở miệng nhưng lại nói không ra lời. Cố Thanh nhìn như là đang hỏi nhưng lần nào cũng không đợi gã trả lời thì đã tự hỏi rồi tự đáp. Giọng của nàng mặc dù bình tĩnh, nhưng không do dự chút nào, hơn thế, những lời của nàng nói đều không giả. Trong khoảng thời gian ngắn, Kỷ Nhược Trần chỉ cảm thấy khó chịu nói không nên lời. Cố Thanh ở trước mặt dường như lúc nào cũng lộ ra sự áp lực vô hình, đè ép cho gã hoàn toàn thở không ra hơi. Lúc này vị thế của chủ khách đã đảo ngược hoàn toàn. Cố Thanh đã phát huy bốn chữ 'xem như ở nhà' tới cùng cực. Thế nhưng Kỷ Nhược Trần hoàn toàn không có cách gì mở miệng phản bác, chỉ có thể theo nàng đi tới đi lui ở trong thư phòng.

Bỗng Kỷ Nhược Trần có loại trực giác, ở trước mặt Cố Thanh, gã sợ là bất cứ bí mật gì cũng nắm giữ không được.

Khi trong đầu vừa có cái ý niệm này, Cố Thanh vươn ra tay trái, một thẻ bói quẻ tử tinh tự bay ra từ trên giá chứa tạp vật ở góc phòng, rơi vào trong tay nàng. Tay Cố Thanh thon dài trắng như tuyết, mà thẻ quẻ tử tinh kia hiển nhiên để ở trong xó nên bị bụi bám đầy, nhưng khi Cố Thanh bắt nó và tỉ mỉ xem xét, bụi bám trên thẻ quẻ không hề dính lên tay nàng một chút nào.

Kỷ Nhược Trần đi theo phía sau Cố Thanh, mỗi khi nàng nhăn mày hay nở nụ cười, nhất cử nhất động gã cùng thấy được rõ ràng. Gã rốt cuộc phát giác Thượng Thu Thủy nói rất đúng. Cố Thanh vô luận dáng người hay dung mạo đều là cực đẹp, toàn bộ không có tỳ vết gì, càng nhìn càng thấy đúng như vậy. Nhưng mà từng cử chỉ động tác của nàng lại cực kỳ có khí khái, giống như là một công tử tâm hoài thiên hạ đang ở trong một thời đại hỗn loạn đen tối, toàn bộ không có một chút dáng vẻ của nữ nhi nào. Vả lại

nàng trời sinh lãnh đạm, mơ hồ lại có một tia uy nghiêm, người mà có tâm chí không kiên cố, đừng nói là nổi lên ý nghĩ đen tối gì, cho dù chỉ tiếp cận gần nàng thôi cũng tuyệt đối không có cái can đảm đó.

Cố Thanh xem chốc lát đoạn gấp ngón tay bắn quẻ tử tinh tự bay trề về trên giá chứa tạp vật, nhìn giống như căn bản chưa hề động qua vậy. Cố Thanh lại vừa bước đi về một nơi khác thư phòng vừa nói:

- Thì ra Nhược Trần huynh đối với quẻ tượng cũng có tâm đắc như vậy. Chư nghệ đều thông, vả lại có thể thông hiểu đạo lí, thảo nào có thể phá được Bát Quynh Chân Chú của Vân Trung cư ta.

Trong khi nói chuyện, Cố Thanh đã đi đến bên cạnh giá sách ở bên kia, rút ra một quyển sách mỏng, tiện tay lật nó nhìn qua. Kỷ Nhược Trần thấy vậy liền ho khan một tiếng, nói:

- Cố Thanh tiểu thư, cuốn...cuốn đó chính là một thiên của Tam Thanh Chân Quyết của tông ta, tiểu thư xem hình như có phần không thích hợp.

Cố Thanh “A” một tiếng, nhưng vẫn tiện tay lật xem, nàng chỉ thản nhiên nói:

- Việc này không sao. Trước khi ta tới đây đã từng bái phỏng qua Tử Dương chân nhân rồi, ông ấy đã đồng ý là những điển tạng bên trong Đạo Đức tông ta có thể mặc sức lấy xem.

Kỷ Nhược Trần thất kinh, thực sự không nghĩ ra Tử Dương chân nhân vì lẽ gì lại để mặc cho một đệ tử của Vân Trang cư lấy xem bí điển của bản tông. Thế nhưng thân phận của Cố Thanh rất đặc biệt, khí chất như hoa, nghĩ đến chắc nàng sẽ không nói dối một vấn đề hệ trọng như thế này đâu. Huống hồ lấy đạo hạnh tu vi của nàng ta, thực sự cũng không cần phải nhìn trộm một thiên của Thái Thanh Huyền Thánh này làm gì.

Nhưng việc này vẫn còn có vẻ rất kỳ lạ. Cố Thanh thân là đệ tử của Vân Trung cư nhưng lại đi yêu cầu đòi xem điển tạng của Đạo Đức tông vốn đã vô lễ; càng kỳ quái chính là Tử Dương chân nhân lại đi đáp ứng! Kỷ Nhược Trần mơ hồ cảm thấy có chút không ổn, giống như đã ngửi được mùi của một âm mưu nào đó.

Cố Thanh lật vài tờ, lại trả sách về trên giá, lúc này mới ngồi xuống bên cạnh bàn học của Kỷ Nhược Trần. Lần này, nàng lại ngồi vào vị trí của gia chủ.

Kỷ Nhược Trần cười khổ một cái, chỉ phải ngồi xuống vị trí của khách.

Cố Thanh mỉm cười. Đôi mắt sáng như sao sớm ngóng nhìn Kỷ Nhược Trần. Kỷ Nhược Trần bị nàng nhìn như thế, nhất thời toàn thân trên dưới đều cảm thấy rất không được tự nhiên, như thể là đang ngồi đóng trên than. Quả thực là sống một ngày bằng một năm. Gã chỉ trông mong Cố Thanh rời tầm mắt đi chỉ chốc lát thôi, thế nhưng Cố Thanh cực kỳ có tác phong, có tấm lòng bao dung thiên địa, hiển nhiên không để ý đến vấn đề bất tiện giữa nam và nữ, chỉ chăm chăm nhìn vào Kỷ Nhược Trần.

Chỉ trong chốc lát, Kỷ Nhược Trần đã bị nàng nhìn cho mặt đỏ tới mang tai, mồ hôi thấm qua cả y phục.

Rốt cuộc, Cố Thanh mỉm cười nói:

- Nghe nói Nhược Trần huynh có một viên đá màu xanh rất đặc biệt, không biết có thể đem cho ta mượn xem một lần được không?

Kỷ Nhược Trần thật vất vả đợi đến lúc nghe được cố Thanh nói, mới vừa được thở dài một hơi, chợt nghe nói như thế, trong sát na tay chân lạnh toát như thể bị đóng băng, không thể động đậy.

Cố Thanh cũng không vội, vẫn ngồi im ở chỗ đó yên lặng chờ Kỷ Nhược Trần trả lời.

Lần này Kỷ Nhược Trần hầu như đã dốc toàn bộ sức bình sinh mới trấn định được. Gã miễn cưỡng nặn ra nụ cười, nói:

-Cố Thanh tiểu thư nói đùa, chỗ ta quả thật có một vài pháp khí thể nhưng viên đá nào thì ta chưa từng nghe nói qua...

Đứng trước cặp mắt trong suốt giống như có thể nhìn xuyên thấu nhân tâm của Cố Thanh, giọng nói của Kỷ Nhược Trần càng lúc càng nhỏ, đến một câu cuối cùng cơ hồ đã nhỏ như muỗi kêu. mấy câu nói đó của gã hoàn toàn không đủ sức lực, ngay cả một đứa bé mấy tuổi cũng biết là hắn đang nói dối.

Kỷ Nhược Trần lặng lẽ chốc lát, rốt cuộc thở dài một tiếng, biết cái ngày bí mật bị vạch trần rốt cuộc đã đến. Mặc kệ thế nào, có thể kéo dài quá bốn năm đã vượt quá mong chờ của gã rồi. Cố Thanh này đạo hạnh thâm bất khả trắc, Kỷ Nhược Trần biết cho dù mình liều mạng cũng không thể trốn thoát khỏi tay nàng được.

Khi lòng người nhu nhược nhất chính là số phận của họ đã được định đoạt. Lúc này chân tướng đã gần rõ ràng nhưng Kỷ Nhược Trần trái lại không hề hoang mang, gã yên lặng gỡ xuống viên Thanh Thạch trên cổ và đưa cho Cố Thanh.

Cố Thanh tiếp nhận viên Thanh Thạch, lấy đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa nó rồi nàng im lặng một lúc lâu. Sau một lát, hình như nàng mơ hồ thở dài một tiếng, không ngờ trả lại viên Thanh Thạch cho Kỷ Nhược Trần, sau đó nói:

- Ta cũng không có ác ý, Nhược Trần huynh hà tất phải giống như là sắp quyết tử vậy?

Kỷ Nhược Trần không khỏi kêu “A” một tiếng.

Cố Thanh giống như là biết nhìn thấu được nhân tâm, liên tiếp nói toạc ra tâm sự của Kỷ Nhược Trần. Liên tục bị đã kích, rốt cuộc Kỷ Nhược Trần cùng duy trì trấn định không được nữa. Hắn biết bản thân mình thất thố nên hơi đỏ mặt, sau đó đeo viên Thanh Thạch trở lại trên cổ, yên lặng ngồi xuống đợi kết quả. Cố Thanh lần này tới đây nhất định không đơn giản, hiện tại nàng ta đã nắm giữ được toàn cục, như vậy thì kế tiếp sẽ phải đưa ra yêu cầu.

Cố Thanh lại quan sát thư phòng một lần, nói như thể không có việc gì:

- Nhược Trần huynh độc cư khổ tu, phần tâm chí này cũng đã khiến cho người ta bội phục. Dù sao ta còn muốn ở lại Đạo Đức tông thêm mấy ngày, trong mấy ngày này, ta sẽ cùng Nhược Trần huynh đọc sách thanh tu, huynh xem coi thế nào?

Kỷ Nhược Trần vạn lần không ngờ được Cố Thanh sẽ đưa ra cái yêu cầu này. Trái tim trong nháy mắt nháy như thể trời long đất nổ. Nhiệt huyết dâng lên, trên mặt như được bỏ vào lửa. Chuyện này không thể coi thường được!

- Việc này...việc này...

Tiếng nói của Kỷ Nhược Trần nhỏ như muỗi kêu, hồi lâu mới nói:

- Việc này...hình như không thích hợp lắm?

Cố Thanh khẽ nhếch lên lông mày, nói:

- Sao? Nhược Trần huynh không muốn à?

Kỷ Nhược Trần lấy lại bình tĩnh, biết Cố Thanh này sâu hiểm khó dò, có lẽ nên cách nàng càng xa càng tốt, vì vậy cắn răng một cái, nói:

- Nhà nhỏ đơn sơ sợ làm dơ bẩn tiên giá của Cố Thanh tiểu thư.

Cố Thanh bỗng nhiên mỉm cười, dáng tươi cười này hoàn toàn khác biệt so với trước kia chợt hiện lên rồi trôi đi, nụ cười lần này đọng lại hồi lâu trên bờ môi khóe mắt nàng mà vẫn không tiêu tan. Nàng ngóng nhìn Kỷ Nhược Trần, nhắc lên ngón trỏ tay phải đang đặt trên bàn rồi nhẹ nhàng gõ nhẹ từng cái lên mặt bàn. Mỗi lần ngón tay thon thon như búp măng hạ xuống, thanh âm gõ lên thanh thúy đó đều khiến cho Kỷ Nhược Trần tâm hoảng thần loạn.

Cố Thanh chợt dừng gõ, ngón tay dừng lại ở trên không trung!

Trái tim Kỷ Nhược Trần trong sát na đó như bị treo lên đến tận cuống họng!

- Nhược Trần huynh thân mang Giải Ly Tiên quyết, lại không biết chân nhân của quý tông có biết được điều này không nhỉ?

Trong ánh mắt trong trẻo của cố Thanh ngầm ẩn chứa tiểu ý.

Lời này không khác nào tiếng sét giữa trời quang!

Kỷ Nhược Trần ngã vào trên ghế, cứng họng nhìn Cố Thanh, một chữ cũng nói không ra lời.

Cố Thanh đứng lên, chấp tay bước ra ngoài thư phòng. Kỷ Nhược Trần ngơ ngậy đứng lên, yên lặng đi theo sát phía sau nàng. Khi đi tới cửa, Cố Thanh dừng bước, hơi xoay người lại mỉm cười nói:

- Ta mặc dù không để ý tới những chuyện dơ bẩn của trần gian, nhưng cũng không phải là không thông thái đời. Hôm nay làm phiền đã lâu, hiện tại cáo từ. Sáng sớm ngày mai sẽ trở lại bái phỏng.

Kỷ Nhược Trần ngưng mắt nhìn vào một bên khuôn mặt kinh tâm động phách của nàng, miệng mở khép mấy lần mới dám nói vài chữ:

- Hoan nghênh tới đây!

Cố Thanh cười khẽ một tiếng, cũng không yêu cầu Kỷ Nhược Trần tiễn, lập tức phiêu nhiên đi xa

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Nhân Gian 6

Cạch!

Một quân cờ được điêu khắc từ dương chỉ bạch ngọc đặt mạnh xuống trên mặt bàn cờ được làm từ gỗ tùng ngàn năm, hai ngón tay như hai cành cây khô nhật lên quán cờ dường như vẫn còn luyến tiếc sự ấm áp của nó, khẽ xoa lên mặt nó vài cái, lúc này mới lưu luyến thu về.

Thiên Hải lão nhân mặt mày tươi rói, cười rất khoái chí nói:

- Nước cờ của ta vừa đi, trên bàn cờ đã toàn là cờ sống. Tử Dương chân nhân, bàn này chắc ông lại phải thua tiếp thôi!

Tử Dương chân nhân sắc mặt ngưng trọng, trong tay đang cầm một quân đen, trầm ngâm một lúc lâu mới hạ xuống một điểm ở giữa bên quân trắng, sau đó mỉm cười nói:

- Thiên Hải đạo huynh kỳ lực cao minh. Bội phục. Bội phục!

Tuổi tác của Tử Dương chân nhân mặc dù đã cao nhưng hai tay trông vẫn như ngọc, bên trong ấm mà ngoài trơn. Điều này cũng không phải là do công bảo dưỡng mà là do công hiệu của đạo pháp nghịch thiên.

Tử Dương chân nhân vừa đi xuống nước cờ này, lập tức Thiên Hải lão nhân giật giật lông mi, nhìn chăm chăm vào bàn cờ rồi trầm tư chốc lát mới nhoèn miệng cười, nói:

- Nước này mặc dù cực kỳ hung hiểm thế nhưng như mũi kiếm đâm lệch cũng không phải vương đạo. Ván cờ này muốn lật ngược ta thấy căn bản là vô vọng. Dịch kỳ như tu đạo, chỉ cần sai sót một chút cũng sẽ cho ra kết quả một trời một vực a! Ha ha, Tử Dương đạo huynh, kỳ lực của người mặc dù so với ta chẳng kém bao nhiêu, thế nhưng chỉ có vài ngày đánh cờ với ta đã cừu chiến cừu bại, bởi vậy có thể thấy được điều đó không sai chứ!

Tử Dương chân nhân ngược lại không vì chút lần thất bại mà thấy hổ thẹn, chỉ vuốt râu mỉm cười nói:

- Thiên Hải đạo huynh nói rất phải, tu đạo cùng kỳ lực vốn là có rất nhiều điểm tương thông. Bí pháp của Vân Trung cư biến hóa thất thường, cũng như cái lý của thiên địa, điều này cũng là thứ mà xưa nay tâm ta vẫn luôn hướng tới.

Thiên Hải lão nhân cười tít cả mắt, trong tay đang cầm một quân cờ trắng nhưng vẫn chậm trễ không chịu hạ xuống, đoạn nói:

- Tử Dương đạo huynh quá khiêm tốn rồi, Tam Thanh Chân Quyết của quý tông chính là của Quảng Thành Tử khi đăng tiên đã lưu lại, tuyệt không thua kém so với Huyền Hoàng Lục của phái ta đâu. Chẳng qua là do thanh niên đệ tử của quý tông dạy dỗ có phần không đúng phương pháp, đệ tử tuy có nhiều thật nhưng không thành đại tài thì có tác dụng gì?

Lão vừa nói thế, mấy chân nhân Ngọc Hư, Thái Vi đang xem cờ ở bên cạnh sắc mặt lập tức hơi khó coi. Kỳ thực mấy lần thi cử gần đây, thanh niên đệ tử của hai phái Đạo Đức tông cùng Vân Trung cư toàn thay nhau phân cao thấp, đó là một bí mật từ lâu mọi người đều biết. Đệ tử của Đạo Đức tông bao quát cả Cơ Bạng Tiên ở bên trong hết thầy cũng đều bị bại trận. Những chân nhân này làm sao không biết được điều đó? Mấy ngày này, mấy chân nhân mặc dù cùng Thiên Hải lão nhân không ra khỏi nhà, suốt một ngày một đêm đều ở chỗ này chơi cờ nhưng Thái Thượng Đạo

Đức cung này tuy lớn. những chuyện phát sinh làm sao có thể thoát qua được linh thức của họ được?

Kỳ thực ánh mắt của mấy chân nhân cũng rất chi là lợi hại, không cần phải thực sự luận đạo tỷ thí, chỉ nhìn qua ba đệ tử của Vân Trung cư thì đã biết các môn hạ của mình không một người nào có thể qua được một cửa Cổ Thanh kia rồi.

Tuy nhiên lần này thì mấy vị chân nhân cũng đành ỉn nhẫn không phát. Thiên Hải lão nhân mỉm cười nhìn quanh một vòng, lúc này mới cạch một tiếng hạ xuống quân trắng, chặn đứng hết mọi đường lui của Tử Dương chân nhân.

Tử Dương chân nhân vuốt râu mỉm cười, nhặt lên một quân cờ, trầm ngâm nửa ngày nhưng kể cả hạ xuống cũng không được. Y cứ nhắc tay vậy, hướng Thiên Hải lão nhân cười nói:

- Đệ tử kiệt xuất của Vân Trung cư xuất hiện lớp lớp. Thiên Hải đạo huynh nói vậy chắc tổn hao không ít tâm tư. Đặc biệt Cổ Thanh tuổi tác còn trẻ thể mà khí của nó cùng đã có thể hòa hợp cùng thiên địa rồi, xem ra phi tiên có hi vọng. Nhân vật như thế, áp đảo những thanh niên đệ tử của Đạo Đức tông ta vốn cũng chỉ là chuyện trở tay nhắc chân thôi. Xem ra Vân Trung cư đã được phục hưng, sắp tới chắc có nhiều điều để mong mỏi!

Cạch, Tử Dương chân nhân hạ quân đen xuống.

Thiên Hải lão nhân căn bản nào có thấy Tử Dương chân nhân đi cờ chỗ nào, lão đã nhịn không được từ lâu bật cười lên:

- Đúng, đúng vậy! Thu được con bé Thanh nhi này vào làm môn hạ của Vân Trung cư ta, quả thực cũng phải cần chút phúc duyên mới được. Ha ha! Ha ha! Ha ha ha ha!

Lão cười rất khoái chí nhưng đầu óc không hồ đồ, đi tiếp một nước cờ sau đó đã lại chặt đứt khí của Tử Dương chân nhân thêm vài phần, không cho Tử Dương chân nhân một chút cơ hội nào.

Thiên Hải lão nhân không có chú ý, khuôn mặt của mấy vị chân nhân làm khán giả còn lại đều hơi cổ quái, hình như là đang cố nén cười.

Tử Dương chân nhân lại nhặt lên một quân cờ nhưng cũng không vội hạ xuống, đầu tiên là mỉm cười, mới không nhanh không chậm nói:

- Không biết Cổ Thanh năm nay xuân xanh bao nhiêu?

- Mới vừa hai mươi!

Thiên Hải lão nhân dương dương tự đắc đáp. Tử Dương chân nhân gật đầu, cười nói:

- Như vậy rất tốt! Tuổi tác tương hợp, nhân phẩm vẹn toàn, ở chung lại càng vui, quý phái và tông ta coi như là môn đăng hộ đối. Hiếm khi Thiên Hải đạo huynh mang theo đồ đệ đến đây, nhưng thật ra đã hoàn thành một việc rất tốt đẹp! Thiên Hải đạo huynh đức cao vọng trọng, bản đạo cũng ít hơn vài tuổi vậy cũng nên tác chủ cho bọn văn bối. Theo ta thấy, thừa dịp ngày lành hôm nay, chúng ta cứ định sẵn hôn sự giữa tiểu đồ cùng Cổ Thanh, cũng là một việc trọng đại của chính đạo ta.

Thiên Hải lão nhân thất kinh, nhìn chăm chăm vào Tử Dương chân nhân nửa ngày mới cả giận nói:

- Tử Dương đạo huynh đang nói cái gì đó?! Cái gì mà hôn sự của Thanh nhi? Thanh nhi mười lăm năm qua chưa bao giờ xuống núi một bước, làm gì có can hệ gì với đồ đệ của người được? Loại chủ ý thế này mà người cũng nghĩ ra được!

Tử Dương chân nhân không chút phật lòng, tiện tay hạ xuống quân cờ trong tay, một bên nói:

- Cổ Thanh mặc dù mười lăm năm chưa ra khỏi Vân Trung cư một bước nhưng hiển nhiên cùng tiểu đồ sớm đã có chút duyên. Ngày đó sau khi vừa thấy tiểu đồ bên hồ Thái Thanh, nó đã tới tìm ta, muốn xem thêm điển tịch của Đạo Đức tông ta. Bần đạo cho rằng, quý phái cùng tông ta mặc dù nghìn năm qua thiên kiến bề phái quá sâu nhưng Thanh nhi cùng tiểu đồ đều là người tài năng ngút trời, trong lúc thế gian phản loạn, những thiên kiến bề phái thế này không ngại tạm đặt qua một bên đi. Vì vậy bần đạo đã phê chuẩn nó có thể tùy ý lấy xem bất luận là điển tịch gì bên trong Đạo Đức tông.

Thiên Hải lão nhân kêu “A” một tiếng to, lập tức đứng bật dậy chỉ vào Tử Dương chân nhân, vẻ mặt đỏ bừng, nhất thời nói không ra lời. Vừa rồi Tử Dương chân nhân đã mở miệng cầu hôn, lấy thân phận của y cũng như thay mặt chương môn Đạo Đức tông, có thể nói là mỗi một câu một chữ cũng đều như khắc sâu vào đá, tuyệt đối không hề có ý đùa cợt. Trên thế gian hiện nay, các phái đối với các thuật trong môn phái đều là giữ kín không nói ra, một tông phái lớn như Đạo Đức tông mà còn đồng ý cho người khác xem thoải mái, đó là điều có một không hai. Bởi vậy Cổ Thanh lấy thân phận của đệ tử Vân Trung cư yêu cầu xem điển tịch của Đạo Đức tông vốn là một yêu cầu vượt quá lễ nghi nhưng không ngờ Tử Dương chân nhân lại dám cho phép!

Phần sính lễ này xem ra hơi lớn rồi thì phải.

Thiên Hải lão nhân nhìn chăm chăm vào Tử Dương chân nhân cả nửa ngày, thấy y vẫn thần sắc ung dung, không hề mảy may có ý vui đùa, vì vậy lại ngồi xuống, tiếp đó đi đại một nước cờ, giọng buồn bực nói:

- Như vậy Thanh nhi mấy ngày nay nó hay làm gì?

Tử Dương chân nhân cũng đi thêm một nước cờ, rồi mỉm cười nói:

- Ba ngày nay nó toàn ở chỗ thanh tu đọc kinh của tiểu đồ, cùng ở chung với tiểu đồ rất vui. Bần đạo thấy được việc này nên mới hướng Thiên Hải đạo huynh đề xuất yêu cầu đường đột như thế. Quý phái và tông ta nếu như đồng khí liền nhánh thì sẽ có ích rất nhiều. Đạo huynh chính là người sáng suốt, điểm này chắc không cần bần đạo nhiều lời chứ.

Thiên Hải lão nhân lại im lặng, tiếp tục vùi đầu vào bàn cờ, nhưng lần này thì lão đi cờ như bay, sai lầm chồng chất, rốt cuộc đã làm mất sạch tình thế rất tốt lúc trước.

Từ sau khi vào Đạo Đức tông., Thiên Hải lão nhân đã tách biệt cùng với ba vị môn đồ, cũng chỉ chơi cờ ngày đêm cùng với mấy vị chân nhân của Đạo Đức tông. Lão đã định liệu trước, biết bản thân mình mà không có mặt thì đám người Thạch Cơ trái lại có thể không còn cố kỵ gì, càng dễ buông tay hành động. Quả nhiên ba vị ái đồ không phụ sự kỳ vọng của lão, rất dễ dàng đã đánh cho mớ đại đệ tử trẻ tuổi của Đạo Đức tông tới bờ tan tác.

Nhưng lão vạn lần không nghĩ tới cuối cùng lại sẽ có kết cục như vậy!

Nếu như hôn sự này thực sự đạt thành, đích thật là một đại sự oanh động cả chính đạo, chẳng qua là Vân Trung Thiên Hải lão lại từ đẳng môn khiêu chiến thì giờ lại biến thành tiền người lên núi à, há chẳng phải sẽ lưu lại tiếng cười thiên cổ hay sao?

Thế nhưng Cổ Thanh cũng chỉ mới lên Mạc Can phong thôi, thế nào lại cùng với đồ đệ của Tử Dương chân nhân dây dưa không rõ như vậy rồi? Sớm đã có duyên ư? Có quỷ mới tin!

Thiên Hải lão nhân rời khỏi Thái Thanh điện mà sát khí như nước thủy triều, một bước đi cả trăm trượng, trong nháy mắt đã tới nơi ở của ba người Cổ Thanh. Lúc này màn đêm đã buông xuống, trăng đã treo cao, lão chưa

bước vào cửa viện thì chợt nghe được trong viện truyền đến một trận tranh cãi.

- Muội sáng sớm ngày nào cũng chạy đến nơi ở Kỳ Nhược Trần kia làm gì mà tận đêm khuya mới về, điều này còn ra thể thống gì nữa hả?! Thế diện nghìn năm của Vân Trung cư lễ nào cứ như vậy bị mất tại Mạc Can phong này hay sao?

Giọng điệu của Sở Hàn rất nghiêm khắc, nghe qua còn có phần kích động. Việc này đối với một người lấy định lực để thành danh như y mà nói đã là một điều cực kỳ hiếm thấy.

- Thể diện của Vân Trung cư cũng không chỉ nằm cả ở trên người ta, sư huynh đừng nói quá như vậy.

Cố Thanh thản nhiên nói.

- Bất kể như thế nào, ngày mai muội không được đến chỗ của Kỳ Nhược Trần nữa! Sở Hàn quát.

Lúc này Thạch Cơ giống như đã cảm thấy bầu không khí có phần bất hòa, vội vàng ở một bên chen vào nói:

- Sư huynh hà tất phải nổi giận như vậy làm gì? Cố sư muội chắc là có toan tính gì khác.

Thạch Cơ lời còn chưa dứt, Cố Thanh liền cắt đứt lời nàng, trong giọng nói lãnh đạm mơ hồ còn có thêm chút lạnh lùng:

- Sở Hàn sư huynh, những lời vừa rồi cứ chờ cho đến sau khi huynh chấp chương môn hộ của Vân Trung cư thì nói lại cũng không muộn!

- Muội!...

Sở Hàn nhất thời ghen lời.

Thiên Hải lão nhân nặng nề hừ một tiếng, một bước tiến vào chính đường.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Nhân Gian 7

Cố Thanh, Sở Hàn và Thạch Cơ thấy Thiên Hải đến thì đều hành lễ ân cần thăm hỏi, Cố Thanh vẫn đậm bạc như cũ, Thạch Cơ thì thủy chung vẫn là nụ cười nhàn nhạt, thấy không rõ tâm sự, Sở Hàn thì hơi có vẻ tươi vui hơn.

Thiên Hải lão nhân ngồi xuống chính vị ở giữa, ánh mắt dường như tràn đầy ý chất vấn, nhìn Cố Thanh chăm chăm, trầm mặc không nói, nét mặt như đang tự lờ đi. Thiên Hải lão nhân cứ nhìn như vậy suốt thời gian một nén hương, mới chậm rãi nói:

- Ba ngày hôm nay con vẫn đến chỗ của tên Kỷ Nhược Trần gì đó hả?
- Vâng.
- Con đã cầu Tử Dương chân nhân để được xem điển tịch của Đạo Đức tông?
- Vâng.
- Vậy con nói thử xem, ba ngày hôm nay con xem được những gì nào?
- Thời gian quá gấp nên cùng chỉ học qua mấy thiên Thái Thanh quyết trong Tam Thanh Chân Quyết thôi.
- Tam Thanh Chân Quyết? !

Thiên Hải lão nhân gào to một tiếng, vỗ mạnh một cái lên cái ghế dựa hình mai rùa do gỗ lim điêu khắc thành! Một chương này khi hạ xuống vô

thanh vô tức, nhưng mà cái ghế kiên cố như tinh cương, thủy hỏa bất xâm liền bị tiêu tan không còn thấy bóng dáng tăm hơi, cũng giống như nó chưa từng xuất hiện qua trên thế gian này vậy.

Trên đầu Thiên Hải lão nhân có mấy sợi tóc không gió mà tung bay, lão gãi từng chữ nói:

- Vân Trung cư ta bí pháp vô số, Huyền Hoàng Bảo Lục có điểm nào thua kém Tam Thanh Chân Quyết hay không mà cần phải đi học điển tàng của Đạo Đức tông? Con có biết, Tử Dương chân nhân hôm nay đã coi đây là sính lễ, đã hướng ta cầu hôn rồi đó biết chưa!!

Thạch Cơ nghe đến đó thì không khỏi che miệng, khè “A” một tiếng, sắc mặt Sở Hàn trong sát na cũng thay đổi.

Cố Thanh thản nhiên cười, lại nói:

- Vậy đáp ứng đi.

Sàn sạt sàn sạt, thanh âm nhỏ giống như là tiếng của tấm xuân đang ăn lá truyền đến, tầng lầu chính huy hoàng nhất trong ba tầng lầu ở Thủy Tạ các đột ngột hóa thành cát bụi, tất cả theo gió đêm bay đi, cuối cùng không còn một vật lưu lại, ngay cả cái móng bằng nham thạch đen ngòm, nền nhà bằng ngọc xanh cũng tiêu tan sạch sẽ. Trong lúc nhất thời, tại chính giữa Thủy Tạ các chỉ thừa lại một cái hố to sâu đến hai trượng.

Thiên Hải lão nhân đang ngồi trên hư không, vẫn duy trì tư thái đang vô chưởng. Còn Cố Thanh thì chấp tay đứng ở không trung, vẫn thản nhiên tương đối, trên tổ sam của nàng vẫn sạch sẽ, không nhiễm một mảnh bụi nào.

Một lúc lâu sau, Thiên Hải lão nhân mới thở dài một hơi, một hơi thở này vang lên như tiếng sấm giữa trời đêm:

- Mặc dù ta quản không được con nhưng vẫn có thể mang con trở về núi được. Sáng sớm ngày mai ta sẽ đến gặp Tử Dương chân nhân xin từ biệt, sau giờ Ngọ khởi hành trở về núi!

Sáng sớm ngày hôm sau, Kỷ Nhược Trần mang theo tâm sự nặng nề lại nhìn Cố Thanh như ba ngày trước, nhìn nàng giẫm lên những tia nắng ban mai đầu tiên rồi bước vào trong viện.

Tư vị của ba ngày này thật sự khó mà nói rõ, thật khó mà diễn tả.

Ngày đầu tiên Cố Thanh tới, Kỷ Nhược Trần vẫn vô ý thức không dám nhìn thẳng vào Cố Thanh, có thể là bởi vì vẻ bí hiểm, hoặc có thể là bởi vì ánh mắt có thể xuyên thấu tất cả của nàng ta.

Đợi đến khi thật vất vả gã mới khắc phục được cái tâm bệnh này và có thể chính diện nhìn Cố Thanh, lúc này Kỷ Nhược Trần mới phát hiện ra dung mạo khuynh thế của nàng. Chẳng qua nàng thật sự là vô cùng có khí khái, khí khái đến nỗi quả thực giống như trong lòng nàng có cả thiên địa huyền hoàng, ở trước mặt nàng, Kỷ Nhược Trần chỉ có ý muốn lui bước, không thể nào phát lên nổi cái cảm giác kinh diễm được.

Trong ba ngày này, Cố Thanh quả thật đã cùng gã thanh tu khổ học, tìm hiểu nghiên cứu ý nghĩa chân chính của đại đạo. Kỷ Nhược Trần biết tuổi của nàng cũng chỉ xấp xỉ như mình, nhưng vô luận là tử vi hay bói toán, bùa chú hay là truyền thuyết tiên tịch gì. Cố Thanh không gì mà không biết, không gì không giỏi, sự uyên thâm của nàng tựa như không thấy đáy. Những khi Kỷ Nhược Trần vẽ bùa hoặc là tĩnh tọa, Cố Thanh khi rảnh rỗi cũng động tay giúp hắn thu dọn chỉnh lý nơi ở, khiến cho Kỷ Nhược Trần thấy mà kinh hồn bạt vía.

Cũng không phải Kỷ Nhược Trần sợ khi Cố Thanh thu dọn phòng sẽ lại phát hiện ra bí mật gì khác. Nếu mình thân mang Giải Ly quyết mà nàng cũng biết vậy còn có bí mật nào mà không thể để cho nàng biết chứ? Gã chỉ

thực sự không biết vì sao Cố Thanh lại hạ mình giúp hắn thu dọn gian phòng như vậy.

Nếu nói nghiêm túc, từ lúc đầu đến giờ chẳng qua cùng chỉ mới gặp mặt Cố Thanh một lần mà thôi, bởi vậy những hành động như thế này của nàng càng khiến kẻ khác không giải thích được. Vừa nghĩ đến những hàm ý có thể xảy ra ở phía sau những việc làm này, ngay cả bản thân Kỷ Nhược Trần cũng cảm thấy khó tin, tuyệt đối không có khả năng.

Khi vừa nghe Cố Thanh nói Tử Dương chân nhân cho phép nàng được tra cứu điển tịch, Kỷ Nhược Trần còn có chút hoài nghi, chẳng qua điều thứ nhất là, vừa mới đến đây thì mấy chân nhân đều cùng Thiên Hải lão nhân đánh cờ hết nên gã tìm không được Tử Dương chân nhân. Thứ hai là ngày hôm sau khi Cố Thanh đã đúng hẹn đến nhà, trong tay đã có thêm ba quyển sách cổ, phân biệt là Thái Thanh Thượng Thánh, Cao Thánh và Thái Thánh Tam Kinh. Ba quyển kinh này chỉ có thể lấy được từ trong Tàng Kinh điện, đến lúc này Kỷ Nhược Trần mới biết nàng quả thực có thể tùy ý xem duyệt chúng kinh, bao quát cả Tam Thanh Chân Quyết ở bên trong.

Trong ba ngày này, về mặt đạo hạnh thì Kỷ Nhược Trần một chút thu hoạch cũng không có, Mỗi đêm vào giờ tý là gã đều theo lệ tĩnh tọa thanh tu, đợi khi gã đã đả tọa nhập định rồi, Cố Thanh lập tức sẽ lặng yên rời khỏi. Ngày hôm sau nàng cũng sẽ trở lại cùng lúc với tia nắng sớm đầu tiên. Thế nhưng cho dù nàng đã đi khỏi, Kỷ Nhược Trần cứ mãi cảm thấy đôi mắt trong veo kia như đang chăm chăm nhìn vào gã, thế thì làm sao gã tĩnh tâm cho được? Đạo hạnh tự nhiên là một tắc cùng không tiến thêm.

Vào sáng sớm ngày thứ tư, Cố Thanh theo thường lệ bước vào đình viện như vào nhà mình, xuyên đường nhập thất, trực tiếp đi vào thư phòng chính và ngồi xuống trên chiếc ghế chủ vị phía sau bàn học. Kỷ Nhược Trần xấu hổ cười, cũng chỉ đành như mấy ngày trước, thận trọng ngồi vào chiếc ghế dành cho khách.

Cố Thanh như thần long từ bầu trời giáng xuống, vừa xuất tràng đã dễ dàng hạ gục kẻ mang Giải Ly Tiên quyết như gã. Từ nay về sau bất kể nàng muốn gió hoặc là muốn mưa, Kỷ Nhược Trần làm sao dám không theo?

Cố Thanh ngưng mắt nhìn Kỷ Nhược Trần, chỉ lặng lẽ không nói. Còn Kỷ Nhược Trần bị nàng nhìn như vậy nên cũng thành quen, đã có thể tiếp nhận được. Nhưng khi nhìn kỹ vào ánh mắt trong suốt như nước đó, dường như không một điều bí mật nào gã có thể giữ được, cái cảm giác này quả thực vẫn rất khó chịu nói không nên lời.

- Nhược Trần huynh, có thể cho ta nhìn tay huynh được không?

Đối mặt với bàn tay thon dài trắng như tuyết đang duỗi tại trước mặt, Kỷ Nhược Trần không khỏi ngạc nhiên. Gã do dự chốc lát, mặc dù cảm thấy cực kỳ hoang đường, tình cảnh này hẳn thực tế nên cùng Cố Thanh hoán đổi vai mới đúng. Nhưng Kỷ Nhược Trần biết bản thân mình không có lựa chọn nào khác, vẫn không thể không giơ lên tay phải, đặt lên bàn tay của Cố Thanh.

Hai tay, cứ như vậy mà nhẹ nhàng áp lại cùng một chỗ.

Cố Thanh trầm ngâm chốc lát, mới nói:

- Nhược Trần huynh, huynh và ta tương phùng ngắn ngủi, đã đến biệt ly. Qua buổi trưa ngày hôm nay, ta lập tức phải trở về Vân Trung cư rồi.

Kỷ Nhược Trần nhất thời như trút được gánh nặng, thở phào một hơi.

Cố Thanh nhin không được khẽ nở nụ cười, trong khoảnh khắc đó khiến Kỷ Nhược Trần trước mắt sáng ngời.

Nàng lật lại bàn tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên mu bàn tay Kỷ Nhược Trần, ôn nhu nói:

- Nhược Trần huynh, thế gian hiện nay đang lúc đại loạn, huynh và ta hung kiếp đều rất nặng. Ta thấy huynh tâm chí như thép, lại rất biết cách kiên nhẫn giấu kín, trên tay tất cả đều là huyết khí sát ý. Nghĩ đến sát phạt tàn nhẫn cũng là chuyện khó tránh khỏi, nhưng mà nếu như muốn đắc độ hung kiếp của đời này vẫn còn chưa đủ. Huynh âm nhu ẩn nhẫn có thừa, cương liệt quả cảm nhưng lại không đủ. Nhược Trần, huynh chính là một nam nhi đường đường thân cao bảy xích, không thể lúc nào cũng thâm nghĩ ẩn nhẫn dùng mưu được, cũng có khi phải nên quyết định dứt khoát, mạnh mẽ thì mới tốt!

Kỳ Nhược Trần nghe vậy thì ngẩn ngơ, đủ mọi chuyện trong sát na đồng thời nảy lên trong lòng. Gã vừa mới thấy qua thái độ dịu dàng của Cố Thanh nên trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy trong tai như vang lên một tiếng nổ, tâm tư hỗn loạn, suy nghĩ cũng không rõ nữa.

Cố Thanh khẽ than một tiếng, vỗ vỗ tay Kỳ Nhược Trần rồi đứng lên, cầm tờ giấy và nghiên mực trước bàn học, trong khoảnh khắc vung bút viết lên, nhìn những chữ như thiết hoạch ngân câu, hàm phong bất lộ, thâm ẩn chứa ý bao dung thiên địa.

Kỳ Nhược Trần cũng đứng lên, thấp giọng đọc:

- Tiên Cổ nhạc, danh sơn Dưỡng thân tính, trú dung nhan

Ăn bách hoa lộ, uống bất lão tuyền

Thưởng tiếng thông reo êm tai, xem hạc ảnh tung tăng

Luân hồi giải ân oán, tu chân bỏ nhớ mong

Ai nói tiên đạo xem nhẹ hồng trần, khiến cho ta thân tục tiền duyên.

Kỳ Nhược Trần đối với thi thư tạo nghệ có hạn, nhưng mỗi chữ này gã đọc vẫn được, trong cái tiên ý kỳ ảo nghe ra được một ý tịch mịch, trong

lúc nhất thời đã bị ngậy người.

Cố Thanh nhìn sắc trời, mỉm cười nói:

- Thời gian cũng đã đến, chúng ta từ biệt nơi này, ngày khác sẽ cùng Nhược Trần huynh gặp lại nơi trần thế.

Kỷ Nhược Trần ngấn người, chỉ đành yên lặng đưa tiễn nàng. Khi đi đến cửa viện, gã dừng chân, đang muốn mở miệng rồi lại có chút do dự. Cố Thanh cũng không vội, chỉ chấp tay đứng đó.

Cuối cùng, Kỷ Nhược Trần thở dài một tiếng, nói:

- Theo như ý cô nói vừa rồi, hung kiếp của cô cũng rất nặng, chuyến này đi đường...phải cẩn thận.

Lần này đến phiên Cố Thanh ngấn người. Yên lặng.

Cố Thanh đột nhiên mỉm cười, thản nhiên nói:

- Việc này huynh không cần lo lắng. Ta cũng chỉ ở trước mặt huynh mới có thể làm ra vẻ hiền lành, nhả nhận thế thôi!

Lời nói tuy còn văng vẳng bên tai nhưng nàng đã chân như đạp mây, sớm đi rất xa

Kỷ Nhược Trần ghen lời, chờ ra một lúc lâu, lúc này mới lắc đầu đóng lại cửa viện.

Đêm hôm đó, gã chưa hề động đến một vật gì trong viện, giống như chỉ có như vậy thì mới lưu lại được những đoạn ký ức hỗn độn như tơ vò trong mấy ngày này.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Bóng Tàn Rượu Lạnh Người Thừa Thốt

Nhiều ngày qua Thái Thượng Đạo Đức Cung luôn ở trong không khí náo nhiệt, đại khảo đấu võ, chân nhân giảng đạo, bận rộn tới mức khác thường.

Lần này Vân Trung Cư Thiên Hải lão nhân lên núi khiêu chiến, mang theo ba môn hạ đều bí hiểm, thiên tư hơn người, làm cho đệ tử Đạo Đức tông vô cùng tò mò.

Khi đại khảo bắt đầu, Thiên Hải lão nhân đã vội vã xuống núi, hình như là có ý bỏ chạy. Chỉ trông vào cảnh tượng này thôi thì người ta cũng thấy được kết quả tranh đấu giữa Vân Trung cư và Đạo Đức tông.

Kết quả là, từ trên xuống dưới Đạo Đức tông lúc nào cũng vang lên tiếng khen ngợi, từ ngày Thiên Hải lão nhân rời đi, thanh thế càng tăng thêm gấp bội.

Bên đó ồn ào náo nhiệt, nhưng bên này u tĩnh vô cùng.

Trong mấy ngày nay, Kỷ Nhược Trần luôn tiến hành khổ tu, không hề bước chân ra khỏi phòng, hồn không để ý tới nhật nguyệt. Hôm nay hăn bỗng nhiên thấy tuyết ngoài cửa sổ rơi toán lạn, lòng có dự cảm mới biết một tháng nữa lại trôi qua.

Kỷ Nhược Trần mặc y phục ra khỏi phòng, thả bộ ở trong viện, mặc cho tuyết chất chồng lên vai. Giờ này khắc này, trong lòng hăn đang có suy nghĩ, nhớ tới năm ngày ở chung kia, nhớ tới chiếc tổ sam bỏ lại.

Trái tim của hắn như nước thủy triều, không biết là sau này có gặp lại được nàng hay không, lúc này trong lòng hắn chỉ có một câu tới sau lại. trong lòng chỉ có một câu kia "Nam nhi bảy thước, phải có sự dứt khoát và dũng cảm mới được", trong miệng hắn lẩm nhẩm không ngớt câu nói này.

Hắn chợt ngừng cước bộ, nhiệt huyết trong lòng bỗng nhiên xông lên đầu, hắn quát lớn một tiếng, giống như sấm nổ. Khắp bầu trời mây tía vốn lượn quanh bị tiếng quát này chấn tan vô tung vô ảnh. Trong đình viện cổ thụ xiêu vẹo, cát bay đá chạy, cỏ xanh đẹp thành hàng, sạch sẽ như thường, chẳng còn một hạt tuyết nào.

Tiếng quát qua đi, tiếng sấm vẫn rền vang không tán, trên không tuyết rơi phải ngưng một lúc mới tiếp tục rơi xuống.

Bốp! Bốp! Bốp!

Những tiếng vỗ tay thanh thúy từ ngoài vang tới. Vân Phong đạo trưởng đẩy cửa đi vào, khen:

"Hàm phong ẩn chứa, uy lực tự hiện! Hay cho một tiếng quát, giỏi cho một tiếng quát. Nhược Trần, xem ra đệ lại có linh ngộ rồi."

Kỷ Nhược Trần vội vàng thi lễ nói:

"Vân Phong sư huynh quá khiêm nhượng, không biết sư huynh đến thăm hay là có chuyện gì?"

Vân Phong đạo trưởng ha hả cười. nói: "Ta tới tìm người, đích xác là có chút chuyện. Người mau thu thập một chút, rồi theo ta tới Thái Thượng Đạo Đức Cung, mấy vị chân nhân có chuyện quan trọng phân phó."

Kỷ Nhược Trần thay đổi y phục, theo Vân Phong đạo trưởng vội vã rời đi.

Khi tới nơi tám vị chân nhân đều đã đến đông đủ, dường như chỉ chờ có một mình hắc. Thấy cảnh tượng như vậy, Kỷ Nhược Trần lập tức cả kinh.

"Hạ sơn?"

Kỷ Nhược Trần nghe Tử Dương chân nhân phân phó, lúc này ngẩn ra!

"Không sai."

Tử Dương khẽ vuốt râu dài, chậm rãi nói chuyện, mỗi chữ của hắc giống như được suy nghĩ kỹ từ lâu rồi:

"Hiện giờ con tu đạo đã có chút thành tựu, lại có nhiều loại pháp khí hộ thân. Các đệ tử bình thường không thể địch nổi, hạ sơn hành tẩu cùng không phải là vấn đề gì lớn. Đạo Đức tông ta xưa nay cũng có chút uy danh nho nhỏ, nếu như con gặp phải vấn đề gì khó khăn thì chỉ cần hiển lộ thân phận, người làm khó dễ con cũng không nhiều."

Tử Dương chân nhân ngừng lại một chút, lại nói:

"Nhược Trần, kỳ thực lần này con hạ sơn chính là từ hồng trần tới, rồi trở lại hồng trần. Hạ sơn hành tẩu lịch lãm sẽ có chỗ tốt cho tu vi của con."

Kỷ Nhược Trần mặc dù cảm thấy kinh ngạc nhưng mà thấy các vị chân nhân khác không ai nói câu nào, hiển nhiên là đã có quyết định vì vậy cũng đồng ý.

Hiện giờ, đạo hạnh của hắc dừng mãnh tinh tiến, vốn định bế quan một tháng thanh tu nhưng mà hạ sơn cũng có cái lợi. Giống như cá về biển rộng, nếu như thân phận hắc có bị tiết lộ cũng có thể tiêu dao bỏ chạy, vẫn còn tốt hơn ở Đạo Đức tông rất nhiều.

Tử Dương chân nhân lật bàn tay, trong bàn tay đã có một cái giới chỉ. Cái giới chỉ là đen sì, có kim mang nhè nhẹ, trên nó được khảm một viên

bảo thạch kỳ dị, trông không thấy đáy.

Tử Dương chân nhân nói:

"Nhược Trần, đạo hạnh con mặc dù chưa cao, hạ sơ cũng vẫn phải dựa vào pháp khí hộ thân. Cái giới chỉ này có khảm một viên đá tên là Huyền Tâm, công dụng ở sự huyền ảo, có thể giúp con hành tẩu. Huyền Tâm chính là do tổ sư Nghiễm Thành Tử khi thăng tiên phát hiện, có lưu lại hai viên. Đây chính là trấn sơn chi bảo của tông ta trong suốt ba ngàn năm qua. Hiện nay một cái là tín vật của chương giáo, do Tử Vi Chân Nhân giữ. Một viên khác thì đang ở chỗ này, khẩu quyết ta sẽ truyền thụ cho con. Đồng thời lần này con hạ sơn, các vị chân nhân đều có bảo vật tặng con mang theo, con tới đó lĩnh trước đi."

Kỷ Nhược Trần tiến lên cảm tạ các vị chân nhân ban tặng, lần này bảo khí mà các vị chân nhân ban tặng khác với những lần trước, tới lúc này Kỷ Nhược Trần mới vững tin, các vị chân nhân thực sự muốn mình hạ sơn lịch lãm.

Chân nhân ban tặng bảo khí nhiều như rừng, loại nào cũng có, hơn nữa rất nhiều thứ đều phải dùng khẩu quyết mới có thể sử dụng, phải qua hai canh giờ Kỷ Nhược Trần mới làm xong nhận xong.

Những pháp khí này không quá nặng nề to lớn, chất đồng lại cũng chỉ có chừng 1 thước vuông, rất thích hợp cho người độc thân hành tẩu, đều là do các vị chân nhân cố ý lựa chọn cho hẳn.

Sau khi ban cho các loại pháp khí, các vị chân nhân lập tức rời đi, trong đại điện chỉ còn lại có Tử Dương chân nhân và Kỷ Nhược Trần.

Tử Dương chân nhân truyền cho Kỷ Nhược Trần khẩu quyết sử dụng Huyền Tâm giới chỉ rồi lại bảo hẳn ở tại chỗ luyện tập cho thuần thực, theo hẳn tại chỗ tập luyện thuần thực.

Công dụng lớn nhất của Huyền Tâm giới chỉ chính là hút đồ vật vào trong nó. Khi nào cần sử dụng thì lại lấy ra.

Nhưng mà đạo pháp này cần một pháp lực kinh quỹ hải thần, vốn nó là trấn tông chi bảo của Đạo Đức tông nhưng mà cũng chỉ chứa đựng đồ vật được diện tích một thước vuông mà thôi.

Xem ra các vị chân nhân đã sớm biết điều này, cho nên cho hẳn số pháp bảo vừa đủ để đựng vào trong đó.

Kỷ Nhược Trần biết rõ sự quan trọng của giới chỉ này, đây chính là vật mà Nghiễm Thành Tử sau khi phi thăng lưu lại. Đây chính là bảo vật mà người trong chính đạo mơ ước, huống chi nó lại có công dụng huyền ảo như vậy, có thể dùng từ vô giá để hình dung!

Vật quan trọng bậc này xuất sơn, nếu để lộ phong thanh thì các loại nhân vật đều trông ngóng, cho dù có bát mạch chân nhân chống lưng, nhưng mà biết đâu lại có hạng người tham lam bí quá hóa liều. Đạo hạnh của Kỷ Nhược Trần vốn không sâu, sao có thể giữ được Huyền Tâm chí bảo?

Hắn ở Long Môn khách sạn mấy năm, mặc dù khi đó chưa được đọc sách vở, nhưng cũng hiểu được đạo lý hoài bích có tội. Nếu như trong túi không có bạc, sao có thể được gọi là dê béo?

Cái Huyền Tâm giới chỉ này chỉ nhẹ như một chiếc lông, nhưng mà khi ở trong tay Kỷ Nhược Trần, nó lại là một hòn núi không mang nổi, ngón tay của hắn khẽ run lên.

Từ Dương chân nhân thấy vậy liền biết suy nghĩ trong tim của hắn, lấy ra ba vật. Đó là những ống đồng màu đỏ, hóa ra là những cái pháo hiệu, nói:

"Nếu như gặp việc khó khăn, chỉ cần phóng một cái pháo hiệu này lên thì trong vòng phương viên trăm dặm, nếu có đệ tử Đạo Đức tông ta biết được, sẽ có người tới cứu trợ. Ngoài ra, lần này con cũng cần chú ý tới những

thiên tài địa bảo, linh thảo tiên dược trên đường đi. Trước đây con lấy chúng từ các mạch, có thể nói là bất tận, dùng cũng không hết, nhưng mà để có được chúng cũng khó khăn vô cùng. Mặt khác, phàm là những vật hiếm có chúng đều có linh tính, thường đã được định số (phân định), gặp mà không lấy cũng là nghịch thiên."

Đội Kỳ Nhược Trần cất xong ba cái pháo hiệu, Tử Dương chân nhân mới đứng lên, thông thả bước một vòng trong điện rồi nói:

"Nhược Trần, người đời thường cho rằng tu sĩ tu tiên cầu đạo không màng tới khói lửa nhân gian, rời xa thế tục phân tranh, kỳ thực cũng không phải là như vậy. Chúng ta cũng có thể như Vân Trung cư, nhưng mà cái mà chúng ta muốn giữ là đạo chứ không phải cử chỉ khác thường. Lần này con hạ sơn cũng cần làm chuyện của thế tục. Đệ tử Thái Thường Cung có một loại là đệ tử tái truyền, tên là Từ Trạch Giai hiện đang làm phụ tá cho Lạc Dương vương, kiêm Đại Đô đốc của Hà Nam phủ Lý An, rất được Lý An tín nhiệm. Ta viết một phong thư, con đem giao cho hắn, hắn sẽ tự an bài tất cả. Khi con tới Lạc Dương đừng có hoang phế tu luyện, cũng đừng quên lịch lãm hồng trần, không cần cố kỵ nhiều điều, nên học thêm đạo lý kinh bang tế thế. Ngoài những chuyện này, con không cần học thêm cái gì cả, những chuyện tiếp theo ta sẽ báo cho con biết sau."

Kỳ Nhược Trần tiếp nhận thư, cẩn thận cất vào trong người.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Bóng Tàn Rượu Lạnh Người Thừa Thốt 2

Tử Dương chân nhân lại nói:

"Nhược Trần, con vốn là môn hạ của Thái Thường cung ta, lần đại khảo này cũng là lúc con phải tự xác định một mạch mà gia nhập. Việc này vốn là quy định của bốn năm trước, nhưng hiện giờ cùng đã quá thời gian, chúng ta đã thương nghị, từ hôm nay con vẫn là người đồng thời thụ nghiệp của tám vị chân nhân."

Kỷ Nhược Trần đáp ứng, lại hỏi:

"Sư phụ, lần này hạ sơn con sẽ đồng hành với ai?"

"Chỉ có một mình con mà thôi."

Kỷ Nhược Trần ngẩn ra, đạo hạnh của hắn thấp như vậy, thân lại nhiều trân bảo, đi tới Lạc Dương chẳng phải là đem dê vào miệng sói hay sao. Đạo lý này, Kỷ Nhược Trần đương nhiên là biết rõ.

Tử Dương chân nhân lại bước đi thong thả vài bước, đứng ở phía trước cửa sổ, nói: "Thế nào, sợ hay sao?"

Kỷ Nhược Trần đầu tiên là ngạc nhiên, nhưng dù sao hắn cùng chỉ là thiếu niên khí thịnh, bị Tử Dương chân nhân nói khích như vậy, nhiệt huyết trong lòng dâng lên, nói ngay:

"Đương nhiên không sợ!"

Tử Dương chân nhân mỉm cười nói:

"Nếu không sợ, vậy thì chuẩn bị lên đường đi."

Ba ngày sau đó, mây xám buông xuống, Kỷ Nhược Trần một người một kiếm phiêu nhiên hạ sơn.

Đêm nay, trời cao gió mát trăng thanh.

Dưới ánh trăng cô liêu, trên một góc của Thái Tuyền phong vang lên tiếng kim chúc rung động, giống như... tiếng hồng hoang cự thú đang mài hàm răng dưới bóng trăng.

Hiện giờ có một đầu cự thú đang cô liêu đứng ở góc Trấn Tâm điện, hai tượng đá đứng trước Trấn Tâm điện dường như có sự sống, áo giáp leng keng, chột phen ra hai bên cúi người thi lễ.

Hai cánh cửa bằng đồng của Trấn Tâm điện mở ra giống như một cái miệng của cự thú khổng lồ. Bên trong cánh cửa đen kịt không thấy rõ một thứ gì cả. Cửa chỉ mở trong nháy mắt, kèm theo một tiếng gào rồi một đoàn hơi nước lạnh lẽo, âm lãnh ngưng kết trên không trung, không tản đi.

Từ trong làn hơi nước truyền tới những tiếng kêu u oán, dường như ẩn chứa nỗi buồn ly biệt ngàn năm, chỉ có một sự khác biệt, nhưng cũng cần phải cẩn thận lắng nghe mới phát hiện ra, đó là trong tiếng kêu cũng có những gợn sóng vô hạn.

Người vẫn chưa tới mà tiếng thờ dài đã tới, hai gà giáp sĩ cúi mình càng thấp hơn.

Một trận gió xua tan sương mù, trong đại điện dường như vang lên những tiếng oan hồn rên la, những tiếng khóc thê lương, mỗi tiếng giống như làm cho linh hồn con người rời khỏi cơ thể.

Giáp sĩ cúi đầu thật sâu, giáp phiến quanh thân dựng thẳng lên giống như một con nhím, trên bảo giáp có huyền quang, hiển nhiên đã sử dụng chân nguyên chống lại những tiếng oan hồn kêu gọi trong đại điện.

Lại một đợt băng hàn lạnh thấu xương tuôn ra, có một nữ tử mặc quần áo trắng như đạp lên nước ra ngoài, dưới ánh trăng trong trẻo, nàng từ từ hạ xuống.

Lúc này, trên thế giới chỉ có hai màu đen trắng, dưới ánh trăng hiện lên một đôi môi anh đào nhưng cũng khiến kẻ khác nhìn mà phát lạnh, từ chỗ sâu nhất trong đáy lòng dấy lên một cảm giác muốn tới trêu chọc.

Khi nàng đi qua hai giáp sĩ, hai người này cúi đầu thật sâu, không dám nhìn vào dung mạo của nàng, ngay cả một góc váy thôi cũng không dám, giống như tràn ngập cố kỵ.

Nàng đứng im, tay phải kéo ống tay áo, cánh tay ngọc khê hiện lên giống như tàn ảnh của một bông hoa lan, ngưng tụ vĩnh viễn không tiêu tan.

Tay trái nàng có một chiếc khoa cổ đã vương vấn màu xanh loang lổ, hiển nhiên chính là Đoạn Nhạc Càn Khôn tủa.

Đầu ngón tay của nàng khê điểm lên nó một cái, Đoạn Nhạc Càn Khôn tủa vô thanh vô tức bay đến trước cửa điện, cạch một tiếng, tự nó khóa lại.

Trong bóng đêm u tĩnh, tiếng khóa của Càn Khôn tủa vang khắp nơi, âm vang trong bóng đêm vô tận.

Hai tay của nàng chậm rãi thu hồi vào trong tay áo, lặng yên đi xa.

Cho tới khi mùi hương của nàng tản đi hết, hai gã giáp sĩ mới hơi nghiêng đầu, xác định là nàng đi rồi, mới dám đứng thẳng người lên.

Một gã giáp sĩ nhắc mũ giáp mặt nạ bảo hộ, hít thật sâu một hơi, dường như trút được gánh nặng. Hắn cười khỗ một tiếng, nói:

"Văn Thai huynh, huynh nghĩ thế nào?"

Một gã giáp sĩ khác nhắc mũ giáp, nhìn theo phương hướng nàng rời đi, thấp giọng nói:

"Trú Vân huynh, ta còn trụ được nhưng không biết trụ được bao nhiêu lâu. Nếu không biết Trấn Tâm Điện có công phép có thể đoạt thiên tạo hóa, thì ta thực sự hoài nghi đó không phải là Ân Ân tiểu thư nữa!"

Khi nhắc tới hai chữ Tô Hòa, thanh âm của hắn run lên nhẹ nhẹ, không tự chủ được hạ thấp giọng, giống như sợ bị Thiên Hồ ở sâu trong Trấn Tâm điện nghe thấy.

Trú Vân trầm mặc chốc lát mới nói:

"Văn Thai huynh, ý của huynh là... Ân Ân tiểu thư tu luyện Thiên Hồ yêu thuật? Câu này không thể nói lung tung được đâu!"

Tên giáp sĩ kia biết mình phạm húy, nhìn xung quanh một lần, khi tin tưởng là không có ai mới hạ thấp giọng nói:

"Trú Vân huynh, Ân Ân tiểu thư đạo hạnh cũng chỉ bình thường, thế nhưng ta và huynh thanh tu từ nhỏ, hiện giờ chỉ nhìn vào dáng đi của tiểu thư tâm thần cũng dao động, huyết khí dâng lên. Đây chẳng phải là bí thuật của Tô Hòa hay sao? Không biết tại sao Cảnh Tiêu chân nhân lại cho Ân Ân tiểu thư học Thiên Hồ thuật."

Trú Vân lắc đầu nói:

"Văn Thai huynh, Cảnh Tiêu Chân Nhân tự có đạo lý, chức trách của chúng ta chỉ là canh giữ Trấn Tâm điện, những chuyện cần làm mà cần thận

trông coi, chớ để Ân Ân tiểu thư trong lúc vô tình phá hỏng đạo tâm. Còn về phần học thuật của Ân Ân tiểu thư chẳng có quan hệ gì với chúng ta cả, những lời hôm nay... không bao giờ được nhắc tới nữa!"

Chỉ sau một thời gian, bóng hình người đó lại đứng trước căn phòng của Kỷ Nhược Trần ở Thái Thường Cung, nàng mở đôi môi thối ra một hơi ấm, hòa tan toàn bộ tuyết đọng trên cửa viện, chỉ có lúc này mới cảm nhận thấy sự sống trên thân thể của nàng.

Nàng nhẹ nhàng đưa bàn tay lên, những ngón tay như lan mở ra đẩy cánh cửa đẩy tuyết, mỗi động tác của nàng đều nhịp nhàng, dường như đó có một quy luật vô hình tồn tại, nhưng khi đầu ngón tay mới chạm tới cánh cửa thì bỗng nhiên nàng dừng lại.

Nhưng cánh cửa đã kêu lên két một tiếng, tự động mở ra.

Trong phòng sạch sẽ vô cùng, chắc là do người ta thu dọn. Chỉ nhìn thôi cũng biết là căn phòng này đã lâu không có người ở.

Nàng lấy tay che miệng, thấp giọng "A" lên một tiếng, bất chấp tất cả đi lại trong phòng, thấy Kỷ Nhược Trần không còn ở lại nơi này, trong lòng ngẩn ra, không biết làm sao.

"Tại sao có thể như vậy! Hắn ở đâu?!" Nàng thất thanh nói.

"Ân Ân tiểu thư đừng lo, Nhược Trần hạ sơn lịch lãm, đi đã được 10 ngày rồi." Lời còn chưa dứt, Vân Phong đạo trưởng đã đi vào trong viện.

Trương Ân Ân giống như một làn gió xoay người lại, nhìn chăm chăm vào Vân Phong đạo trưởng, nói:

"Với đạo hạnh của hắn sao có thể hạ sơn lịch lãm? Hắn đi đâu?"

Ánh trăng mới nhô lên, chiếu sáng khuôn mặt của nàng, nếu như so sánh với dung mạo của nàng trước kia, quả thực như hai người khác biệt.

Dung mạo của nàng nổi bật dưới ánh trăng, giống như khói bay trong cốc vắng, lạnh lùng mà kiêu ngạo, làm cho người khác có cảm giác không thể nào hình dung được, cũng chẳng cách nào diễn tả sự ngưỡng mộ của mình, đôi mi nàng như trăng rằm, đuôi lông mày lại lợi hại như đao, sát khí nhàn nhạt tỏa ra không cách nào thu liễm được.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Bóng Tàn Rượu Lạnh Người Thừa Thốt 3

Dưới ánh trăng, hai mắt Trương Ân Ân hàn mang ngạo mạn như ánh trăng chớp tới.

Vân Phong đạo trưởng nhất thời lui về phía sau một bước, quay đầu đi, không dám đối diện với Trương Ân Ân, vừa nói:

"Ân Ân tiểu thư, việc cho Nhược Trần hạ sơn là quyết định của tám vị chân nhân, nguyên nhân trong đó ta không biết. Nhưng mà theo như gia sư tiết lộ, lần hạ sơn này có lợi rất lớn cho việc tu luyện của Nhược Trần."

Trương Ân Ân ngửa đầu, hướng Vân Phong bước tới hai bước, hai mắt hơi nheo lại lạnh lùng hỏi:

"A, vậy hẳn đi đâu?"

Trương Ân Ân tiến một bước, Vân Phong đạo trưởng lập tức lui về phía sau hai bước, giữ nguyên khoảng cách với nàng, không muốn cho nàng rút ngắn khoảng cách.

Vân Phong đạo trưởng nói:

"Ta tuy rằng không biết hướng đi của Nhược Trần. nhưng mà..." Hẳn muốn nói gì đó lại thôi.

Trương Ân Ân lập tức hiểu ý, gật đầu nói:

"Người không cần phải nói, ta cũng sẽ hỏi cho rõ ràng."

Chẳng thấy nàng có động tác gì, một đạo hàn khí tự sinh nâng nàng lên, biến mất trong màn đêm.

Cho tới khi Trương Ân Ân đi xa, Vân Phong đạo trưởng mới ngẩng đầu lên, thầm than một tiếng, hướng chỗ ở của Tử Dương chân nhân vội vã bước tới.

"Con cũng muốn đi Lạc Dương!" Trương Ân Ân lạnh lùng kiên quyết nói.

"Hồ đồ!"

Cảnh Tiêu Chân Nhân giận dữ vỗ vào cái ghế, quát lớn:

"Lần đi Lạc Dương này đường xá xa xôi, trên đường còn phải trải qua ba chỗ yêu ma tụ tập! Con đạo hạnh được bao nhiêu mà đòi đi?"

"Hắn đi được, vì sao con không đi được?" Trương Ân Ân không chút nào chịu thua.

Cảnh Tiêu Chân Nhân cả giận nói:

"Nó với con giống nhau hay sao? Việc này là chuyện trọng đại, ta không muốn nói cho con biết. Nói tóm lại, không được!"

Trương Ân Ân lãnh đạm nói:

"Không phải chỉ là ba chỗ yêu ma tụ tập thôi hay sao, nếu con qua được thì thế nào?"

Cảnh Tiêu nói:

"Con qua được thì ta cho con hạ sơn!"

Sau khi Trương Ân Ân nghe vậy, không nói gì nữa, lập tức xoay người rời đi.

Cảnh Tiêu Chân Nhân vẫn còn sót cơn giận, Hoàng Tinh Lam hòa nhã nói:

"Cảnh Tiêu, ông thật đúng là hồ đồ! Ông tại sao lại không nghĩ, Ân Ân đã theo người ta học nghệ hơn một năm nay, yêu tà thiên hạ làm gì có ai không nhượng bộ lui binh với Ân Ân cơ chứ?"

Cảnh Tiêu Chân Nhân “A” một tiếng, lúc này mới chợt hiểu. Hoàng Tinh Lam than thở:

"Tôi thấy ông làm chân nhân quá lâu rồi, mọi chuyện chỉ cho mình là người đứng đầu chính đạo, sớm đã quên mất chuyện ngẫm nghĩ các góc độ của sự việc. Ân Ân nó cố chấp từ nhỏ, ngay cả bí thuật của Tô Hòa còn học được thì chắc chắn là nó có phúc duyên thâm hậu. Tô Hòa đối với nó cùng có vài phần kính trọng. Lấy tính khí của Ân Ân, ông không cho nó hạ sơn thì chắc chắn nó sẽ nửa đêm xuống núi. Nếu như vậy thì không bằng chúng ta cứ cho nó đi. Ông không rời Mạc Kiền phong được, vậy thì ta âm thầm bảo hộ nó là được rồi."

Cảnh Tiêu Chân Nhân đứng thẳng lên, cau mày nói:

"Tinh Lam, hiện nay bầy yêu rục rịch. Văn Uyển không biết dùng thủ đoạn nào chạy thoát ra ngoài, thiên hạ không yên ổn nữa. Ta sợ nàng đi cũng không bình an."

Hoàng Tinh Lam hừ một tiếng, nói:

"Trương Cảnh Tiêu! Đạo hạnh kiếm pháp của ông chỉ mạnh hơn tôi một chút mà thôi, ông tưởng vậy là uy phong hả? Hừ! Dù sao tôi cũng hạ sơn bảo hộ cho con gái. Nếu như ông không đồng ý, vậy thì quyết đấu đi!"

Dứt lời, Hoàng Tinh Lam phẩy tay áo bỏ đi, Cảnh Tiêu Chân Nhân tức giận hừ một tiếng, nhưng không dám phát tác.

"Ta muốn đi Lạc Dương!" Trương Ân Ân đứng trong căn phòng đá, lãnh đạm nói.

Mắt phượng của Tô Hòa mở lớn, hơi có vẻ kinh ngạc nhưng lập tức mỉm cười nói: "Người muốn vượt qua ba hiểm quan kia phải không? Nói thế nào thì nói, người cũng được coi như là một nửa truyền nhân của ta. Việc này chẳng phải là dễ dàng hay sao? Trên đường nếu như có người làm khó dễ người, người chỉ cần nói tên Văn Uyển hoặc là Dực Hiên là được, bọn chúng nó sẽ không dám đa sự. Nhưng mà người còn phải ở lại đây bảy ngày, đem toàn bộ nhuệ khí hóa giải sạch sẽ rồi ta sẽ cho người hạ sơn. Người học được bí thuật, nếu như cứ thế này hạ sơn thì bọn đàn ông sẽ tranh giành mà tới, chẳng phải là ảnh hưởng tới uy danh của ta hay sao?"

Trong Tử Phủ Huyền Thiên điện của Đan Nguyên cung, Thừa Thiên lộ chính là nơi mà Ngọc Huyền chân nhân thanh tu, nhưng tối nay nó có vẻ u ám nặng nề, hoàn toàn không còn nửa phần tiên ý thanh linh.

Ngọc Huyền chân nhân ngồi ở trên tử kim đài, hai bên trái phải có hai gốc Hồng San hô to lớn, ngọc diện của nàng mang uy, hai mắt nhắm lại mà như không nhắm.

Ở trước mặt nàng, Hàm Yên đang quỳ sát đất, im lặng chờ Ngọc Huyền chân nhân

nói.

Trăng lạnh chuyển dần sang phía tây, Ngọc Huyền chân nhân chậm rãi mở hai mắt, mỗi câu nói của nàng như tiên phong, bàn vân phun ra:

"Từ lần đầu tiên người gặp Kỷ Nhược Trần đã là bao nhiêu lâu rồi?"

"Bốn năm."

"Vậy thì năm gần đây, người gặp nó mấy lần?"

"Hai lần."

Ngọc Huyền chân nhún gật đầu, nhắm hai mắt lại, từ từ hỏi:

"Gặp mặt ít như vậy, người thấy thiên tư của nó không tốt hay sao?"

Hàm Yên nói:

"Không phải, hãn mặc dù nhập đạo chậm nhưng hãn có thiên tư hơn người, vượt xa con rất nhiều."

"Như vậy... Nhược Trần không phải là người tốt?"

"Cũng không phải. Hãn phong thái như ngọc, nhân phẩm tướng mạo đều vô cùng tốt, hãn không buồn không vui, thanh nhã như lan, rất ít người có."

Ngọc Huyền chân nhún hai mắt lại mở, ánh mắt trở nên băng sương, hỏi:

"Vậy thì vì sao người lại ngoảnh mặt làm ngơ với hãn?"

Hàm Yên không ngần đầu lên, trả lời:

"Trước khi Nhược Trần lên núi, sư tổ từng có phân phó cho con một điều, người có lẽ không nhớ?"

Ngọc Huyền thanh âm hơi đề cao một chút, quát lớn:

"Thời gian qua lâu như vậy, đâu còn giống nhau nữa? Hãn so sánh được với Nhược Trần hay sao?! Bốn năm trước ta đã nói với người, việc của hãn dừng lại, hôm nay người còn lấy việc của hãn ra để đối phó với ta! Chẳng nhẽ người không để ta vào trong mắt hay sao? Nếu là như vậy, ta sẽ sửa đổi mệnh lệnh, thành toàn cho hai người các người!"

Hàm Yên đứng tại chỗ bất động, một lát sau mới thở dài một tiếng, ôn nhu nói:

"Sư tổ, hai chữ duyên phận sao có thể dùng hai chữ mệnh lệnh là có thể thành? Thế nhưng sư tổ đối với con ân trọng như núi, Hàm Yên ngàn vạn lần không thay đổi chủ ý. Sáng sớm ngày mai, Hàm Yên sẽ sang đó tìm Nhược Trần."

Ngọc Huyền chân nhân nhắm mắt không nói, Hàm Yên cũng không nói, trong Tử Phủ Huyền Thiên điện yên tĩnh trở lại.

"Đi tìm nó? Người đi đâu tìm?" Ngọc Huyền chân nhân cuối cùng cũng mở miệng, ngữ khí mặc dù hòa hoãn hơn trước rất nhiều, nhưng mà vẫn có hàn ý.

"Mười bảy ngày trước Nhược Trần đã hạ sơn lịch lãm tới tận Lạc Dương xa xôi, ngay cả việc này người cũng không biết, chẳng nhẽ còn không nói lên độ thân mật của người với nó hay sao! Hôm qua nữ nhi của Cảnh Tiêu Chân Nhân là Trương Ân Ân cũng hạ sơn, hướng đi của nó là Lạc Dương, mục đích của nó, người không cần ta nói cho người biết chứ."

Hàm Yên ôn nhu nhàn nhạt nói:

"Trương Ân Ân dáng người tướng mạo mặc dù tốt, thế nhưng tâm tính ngang ngược, thiếu sự ôn nhu quyến rũ, không tính là tuyệt sắc, Hàm Yên không sợ."

Ngọc Huyền chân nhân bỗng nhiên tức giận, nặng nề vỗ vào tay ghế, quát lớn:

"Không sợ!? Trương Ân Ân hôm nay khí chất yêu mị, như băng trên đỉnh núi, dung mạo sớm nghiêng nước nghiêng thành, ngay cả khi ta nhìn thấy cũng có ba phần động tâm! Chỉ trong một thời gian ngắn nó có biến hóa như vậy, chắc chắn là có quan hệ với Tô Hòa trong Thái Tuyền phong."

Tâm pháp Lạc Ngọc Sinh Yên của người có thể so sánh với Thiên Hồ bí thuật của Tô Hòa hay sao? Một cơ hội tốt như vậy đã bị người đánh mất rồi!"

Hàm Yên kinh ngạc ngẩng đầu, thấy Ngọc Huyền chân nhân tức giận lại cúi đầu xuống, ôn nhu kiên định nói:

"Vậy Hàm Yên cũng đi Lạc Dương là được rồi."

Ngọc Huyền chân nhân phun ra một ngụm trọc khí, lạnh lùng thốt lên:

"Không cần, người tới hậu sơn thanh tu, chuyện tới Lạc Dương đã có người khác lo rồi."

Hàm Yên lấy làm kinh hãi hỏi: "Ai?"

"Ta!"

Một thân ảnh cao gầy như bóng ma từ trong góc đại điện đi ra đứng ở bên cạnh kim đài của Ngọc Huyền chân nhân, chẳng phải là Hoài Tố thì còn là ai nữa.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Bóng Tàn Rượu Lạnh Người Thừa Thốt 4

Thanh Khử cung.

Ngâm Phong đứng dậy, đẩy cửa sổ phòng, đi ra bên ngoài noãn các, dựa vào lan can ngắm nhìn những ngọn núi xanh.

Trong mắt hắc đột nhiên có hai dòng lệ chảy rag, mỗi lần rơi lệ, trong lòng hắc không chỉ có bi thương, mà còn có thương hải tang điền, sự hưng suy của muôn đời. Ngâm Phong đứng chấp tay, tùy ý để cho mưa gió vẩy lên trên người, trường bào của hắc thấm nước ướt đầm.

Có tiếng bước chân nhẹ vang lên trên cầu thang của noãn các, mỗi nhịp chân đều nhịp nhàng, có thể làm cho người khác cảm thụ được sự linh hoạt của đạo pháp.

Ngâm Phong xoay người trở lại bèn trong các, vừa vặn gặp Hư Huyền Chân Nhân.

Hư Huyền Chân Nhân ngồi xuống, hỏi:

"Ngâm Phong, một tháng qua, Thượng Hoàng Kim Lục người tu luyện tới đâu rồi?"

Hư Huyền Chân Nhân nhìn Ngâm Phong rơi lệ đã thành quen, hắc bây giờ coi như không thấy.

Ngâm Phong cũng ngồi xuống ghế, mỉm cười nói:

"Vừa đọc xong cuốn thứ nhất, nhưng mà nhắc tới cũng kỳ quái. Nội dung của Thượng Hoàng Kim Lục này chẳng có gì thần kỳ, chỉ được cái tường tận mà thôi. Thế nhưng suy nghĩ kỹ lại cảm thấy nó khác thường, ý nghĩa của mỗi câu đều phải suy nghĩ thật sâu mới hiểu được. Chuyện này thực kỳ quái."

Hư Huyền Chân Nhân nói:

"Thượng Hoàng Kim Lục là đạo điển của môn phái ta, tuy rằng thâm ảo, bốn cuốn Thượng Hoàng Kim Lục này là Thanh Linh chân nhân đã từng xem, trong đó có pháp môn vô thượng để phi thăng. Đạo pháp trong Thanh Khư Cung ta giá trị ngàn vàng, nhưng mà đây mới chính là bí quyết phi tiên do chính tay Thanh Linh Chân nhân tự tay viết."

Ngâm Phong gật đầu, mở Thượng Hoàng Kim Lục, chỉ vào một tờ: "Chỗ này ta không hiểu, xin chỉ giáo cho."

"Cứ nói không sao."

Cứ như vậy, một già một trẻ ngồi giảng đạo, hoàn toàn không phân cao thấp tôn ti, cũng chẳng có phân già trẻ. Bất tri bất giác, mặt trời đã lặn, mặt trăng lại lên.

Đợi khi thảo luận xong đã là hoàng hôn ngầy thứ hai, trong khoảng thời gian này, Ngâm Phong rơi lệ mấy lần. Việc rơi lệ lần này không có dấu hiệu, cũng không có trầm tư.

Ngâm Phong đứng lên, chắp hai tay ra khỏi noãn các, lại một lần nữa dựa vào lan can nhìn trời chiều.

Ánh tà dương như máu, gió lạnh thổi âm âm mang tới sự thê lương vô cùng.

Hư Huyền Chân Nhân vẫn ngồi trong noãn các, tiếp tục đọc Thượng Hoàng Kim Lục. Hẳn biết cứ mỗi khi như vậy, Ngâm Phong lại có linh ngộ mà linh ngộ cái gì đó thì chỉ có một mình Ngâm Phong biết.

"Ta muốn hạ sơn." Ngâm Phong nhàn nhạt nói.

Hư Huyền mi dài khe động, hỏi:

"Vì sao?"

"Đi gặp một người, cũng muốn đi giết một người."

"Gặp ai, giết ai?" Hư Huyền chân nhân hỏi.

"Bây giờ còn không biết, đến lúc đó sẽ biết."

Hư Huyền Chân Nhân gật đầu nói:

"Nếu là như vậy, người hạ sơn đi thôi, khi nào thì khởi hành?"

"Bây giờ."

Hư Huyền Chân Nhân cũng không giữ lại, lấy Thượng Hoàng Kim Lục gói lại rồi đưa cho Ngâm Phong, nói:

"Bốn cuốn Thượng Hoàng Kim Lục này người cầm theo, trên đường có thể tham tường."

Ngâm Phong nói:

"Không cần, khi trở về núi ta xem cũng không muộn."

Nói xong, hắn phất ống tay áo một cái, lập tức hạ sơn.

Hư Huyền Chân Nhân vẫn ngồi trong noãn các cho tới khi sắc trời tối đen, mới nhẹ nhàng vỗ một chưởng.

Không bao lâu sau, có hai thân ảnh mặc đạo bào màu xanh đi vào trong, quỳ trước mặt Hư Huyền Chân Nhân vô cùng kính cẩn, trên người của bọn họ sát khí mơ hồ lộ ra. Hư Huyền Chân Nhân vẫn ngồi nghiêm chỉnh, một lát sau mới hừ một tiếng.

"Hư Huyền Chân Nhân có gì phân phó?" Hai gã thanh y đạo sĩ đồng thời hỏi.

"Bảo Hư Vãng trường lão mang theo 12 đệ tử đặc lực lập tức hạ sơn, âm thầm bảo hộ Ngâm Phong."

Hai gã thanh y đạo sĩ lại thi lễ, lĩnh mệnh rời đi.

Sau khi bọn họ đi, thần thái cao ngạo vừa rồi của Hư Huyền Chân Nhân biến mất, xoay người cho giãn gân cốt, lẩm bẩm:

"Aizz, già rồi, già rồi! Cứ mỗi lần giẫm mưa như thế này lại tê chân. Những điều tổ tông lưu lại, hình như cũng không hoàn toàn tốt!"

Mưa phùn ngoài các như tơ, không biết bao giờ mới ngớt. Lần mưa gió này, chẳng biết có phải mưa thu.

Thần Châu rộng lớn, đông thì nắng ráo, bắc thì tuyết bay, tây nam mưa nhỏ, ở một chỗ sâu trong Vô Danh cốc, vẫn là hồng oanh yến gọi, liễu xanh xanh, chẳng phải là cảnh xuân giang nam hay sao.

"Cốc chủ, mời dùng trà."

Trong một noãn các dựa vào núi, ở giữa có một lão giả mặt đầy uy nghiêm ngồi. Ở phía sau có bốn tỷ nữ xinh đẹp đang quạt, bên cạnh có một nữ tử mới dâng lên một chén trà xanh.

Lão giả tiếp nhận chén trà, hơi nhấp một ngụm rồi đặt xuống, ngón tay gõ gõ, da thịt của lão giả này mịn như ngọc, được chăm sóc vô cùng tốt, nhìn vào giống y như thiếu nữ thanh xuân.

Phía sau truyền tới một tiếng sấm động, chén trà xanh rung lên mấy lần.

Màn trúc ở trước cửa noãn các được vén lên, một đệ tử trẻ tuổi bước vào, nói:

"Cốc chủ, Vũ Hoa sư tỷ đã công thành xuất quan."

Nàng còn chưa nói hết, Vũ Hoa đã bước vào trong, quỳ gối xuống đất nói: "Đa tạ cốc chủ chỉ điểm!"

So sánh với mấy năm trước, dung mạo của Vũ Hoa không có biến hóa gì mấy, trông còn trẻ hơn trước mấy tuổi. Mái tóc của nàng xõa trên hai vai, trường bào trên người có mấy chỗ bị rách, để lộ da thịt trắng như tuyết.

Nhưng mà nàng quỳ ở kia giống như một thanh lợi kiếm, cảnh xuân có lộ cũng không khiến người khác hưng phấn, mà giống như có một thanh lợi kiếm đang dựng trước mặt.

Lão giả mỉm cười gật đầu, hiển nhiên là vô cùng thỏa mãn nói:

"Năm đó ta phạt người thanh tu một năm, không ngờ đạo hạnh của người tịnh tiến, diện bích năm năm liền tu thành tầng thứ sáu của Minh Hà Kiếm Lục. Tuy rằng ta có thể trợ giúp người đột phá, nhưng mà mượn ngoại lực không bằng tự mình tu luyện viên mãn. Nếu như người đã xuất quan, vậy thì Thiên Quyền cổ kiếm giao cho người cầm, sau này không cần trả lại nữa."

Lão giả tay trái nhẹ phất, Thiên Quyền cổ kiếm đang treo trên vách lập tức bay tới trước mặt Vũ Hoa, xem ra lão giả đã dùng kiếm này làm phần thưởng.

Vân Vũ Hoa cầm Thiên Quyền cổ kiếm, tiện tay đeo ở sau lưng, trên mặt không hề có dao động, chẳng có chút vui mừng nào, nhưng mà thị nữ dâng trà bên người lão giả hai mắt chợt lóe tinh quang, hiển nhiên là vừa hận vừa đổ kị.

Vân Vũ Hoa quỳ trên đất, không ngẩng đầu lên hỏi: "Không biết cốc chủ có gì phân phó."

Lão giả lại thưởng thức một ngụm trà, từ từ nói:

"Năm năm trước, Trích Tiên bị Đạo Đức tông cướp đi, nay đã thành tài hạ sơn, đang trên đường đến Lạc Dương, tên là Kỷ Nhược Trần. Không biết mấy lão hồ ly của Đạo Đức tông muốn thế nào lại cho hãm một mình rời đi. Vũ Hoa, lần này ngươi đi bắt hãm về đây."

Vân Vũ Hoa đáp ứng, chẳng có động tác gì mà thân hình đã rời khỏi noãn các.

Nữ tử kia thấy Vũ Hoa đi xa mới hừ một tiếng, nói:

"Cốc chủ, người thật là bất công, ngay cả Thiên Quyền cổ kiếm cũng cho nàng ta. Chẳng qua chỉ là cướp một người, người tự thân xuất mã chẳng phải là dễ như trở bàn tay hay sao?"

Lão giả nói:

"Ngươi hiểu được cái gì! Ta ở chỗ này là tránh cho mấy lão già kia để ý, cho nên mới chỉ phái Vũ Hoa ra cướp người."

Nàng kia biết vậy nhưng vẫn nói:

"Thế nhưng người ban Thiên Quyền cổ kiếm cho Vũ Hoa, Tô Tô của chúng ta làm thế nào bây giờ?"

Lão giả ha hả cười nói:

"Sau khi Tô Tô luyện thành Long Hồ Thái Huyền Kinh còn không mạnh hơn một thanh tiên kiếm hay sao?"

Nàng kia vẫn nói:

"Nhưng nếu luyện không thành?!"

Lão giả trầm ngâm trong chốc lát, yêu thương nhìn nàng kia nói:

"Nửa tháng nữa là ngày Tô Tô xuất quan, ta dùng đạo hạnh của mình trợ giúp nó là được."

Nàng kia mới chuyển buồn sang vui, thân hình mềm mại lao vào trong ngực của lão giả, căn lỗ tai của hắc nữ nịu nói:

"Cốc chủ, ta thấy Vũ Hoa cũng đã trưởng thành... không bằng người thu nàng ta đi!"

Lão giả nhíu đôi mày, trầm ngâm nói:

"Chuyện này...sợ là có chút không thích hợp."

"Có gì không thích hợp? Nếu như nàng trở thành thất muội, ta vui vẻ còn không kịp. Nhưng mà chỉ sợ người...ứng phó không nổi mà thôi?"

Lão giả nghe xong, cười lớn:

"Phép khích tướng như vậy cũng muốn lừa lão phu? Việc này cần phải bàn bạc kỹ...nhưng mà, vẫn là Tam phu nhân hiền thực."

Nàng kia ôn nhu nói: "Không, là cốc chủ anh hùng."

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Sao Phải Chịu Cuồng Phong Bạo Vũ

Kỷ Nhược Trần biết, lần đi Lạc Dương tất có phiền phức nhưng hẳn thật không ngờ là phiền phức lại đến nhanh như vậy.

Hắn phải đi mất 7 ngày, mới ra khỏi Tây Huyền Sơn mênh mông, tiến nhập vào địa giới Ích Châu. Lần này không yêu cầu thời gian nên Kỷ Nhược Trần cứ chậm rãi mà đi, dùng tâm cảm nhận một chút trần thế phù hoa năm nào.

Ra khỏi Tây Huyền Sơn không lâu sau, Kỷ Nhược Trần bước đi trên một quan đạo, sau khi nhận rõ phương hướng, đi tiếp 10 dặm, thì thấy xa xa có khói bếp bốc lên.

Hắn tiếp tục đi thì gặp một trấn nhỏ, trong trấn chỉ có một cái khách điểm duy nhất, tấm biển của quán đang lay động theo gió.

Tình cảnh này giống như tình cảnh đã từng biết. trong nháy mắt Kỷ Nhược Trần lại nhớ lại, có một người bước đi xuyên qua bão cát, xuất hiện trước khách sạn, tìm một bàn trống ngồi xuống.

Cái địa phương nhỏ này đương nhiên không có khách điểm lớn, nhưng mà Long Môn khách điểm cũng chỉ gọn gàng hơn một chút mà thôi, ở phòng tiếp khách chỉ có 6 cái bàn tròn đã có vẻ cũ kỹ, nhìn đã biết là lâu năm.

Điểm tiểu nhị đang ngồi trong khách điểm. Kỷ Nhược Trần cảm thấy mọi chuyện thực là thân thiết.

Hắn tùy ý chọn 4 đĩa thức ăn và một bát canh, lại gọi một hồ rượu, chậm rãi mà uống, đồng thời quan sát khách nhân tới khách điếm. Theo những phong tục nơi này, đồ ăn vô cùng cay, rượu tuy rằng hơi thô lậu nhưng mà khi uống cũng có một mùi hương, nói chung là thượng phẩm.

Hiện giờ thiên hạ thái bình, đã lâu không có bạo loạn, dân gian giàu có, Ích Châu dồi dào, đây chỉ là một tiểu trấn hoang vắng, nhưng mà mọi người đều nhàn nhã ung dung, mặc dù thực sự là không giàu nhưng cũng chẳng ai phát sầu vì chuyện tính kế làm ăn.

Kỷ Nhược Trần gọi tiểu nhị tới, kín đáo cho hắn một thỏi bạc sau đó lại hỏi chuyện phong thổ địa phương, thỏi bạc này chừng hai lượng, làm cho tiểu nhị kích động tới mang tai, hai tay run run thiếu chút nữa thì đánh rơi xuống đất.

Tiểu nhị vô cùng kích động, nói ra toàn bộ. Tiểu trấn này cũng không có chỗ nào đặc biệt, chẳng thấy yêu nghiệt quỷ mị xuất hiện gây tai họa cho bách tính.

Nhưng mà muốn đi tới Đông Đô phải qua một cái rừng rậm có tên là Hắc Phong lâm, trong rừng có mãnh thú thường qua lại, người đi đường thường chọn ban ngày để vượt qua.

Kỷ Nhược Trần thấy sắc trời đã tối, thân hình đứng lên, không để ý tới sự khuyên can của tiểu nhị mà bước ra khỏi quán. Hắn đi không lâu thì khách nhân trong khách điếm đều đứng dậy, vội vã rời đi.

Kỷ Nhược Trần thản nhiên đi qua tiểu trấn, trong trấn gà gáy chó sủa, khói bếp bốn phía, chắc là mọi người đã chuẩn bị cho bữa cơm.

Tiểu trấn này không lớn nhưng cũng có tới hơn ngàn người sinh sống, linh khí trên người họ cực kỳ yếu ớt.

Linh khí yếu thế này thậm chí còn không bằng một cỗ mộc linh thụ trăm năm, người tu đạo tầm thường không thể nhận ra được.

Kể từ sau khi Kỷ Nhược Trần học Giải Ly quyết, linh giác được tăng cường, khác hẳn những người khác, tuy rằng có một số người dùng pháp khí che giấu linh khí của mình nhưng thoát sao khỏi sự truy tìm của hắn?

Chỉ là những người này đạo hạnh yếu ớt, không tương xứng với pháp bảo trên người của họ. Trong thiên hạ có rất nhiều môn phái tu đạo, người tu đạo cũng không ít, nhưng bàn về số lượng thì không có bao nhiêu.

Một tiểu trấn vô danh này lại tụ tập nhiều người tu đạo như vậy, mặc dù đạo hạnh không cao nhưng cũng không phải là chuyện tầm thường nữa.

Kỷ Nhược Trần đứng ở đầu tiểu trấn, hơi trầm ngâm, trong lòng đang có tính toán.

Đạo Đức tông môn đồ ba nghìn, lấy Tây Huyền Sơn làm cơ sở, coi đây là nơi thuộc quyền cai quản của tông mình. Ích Châu là nơi tiếp giáp với Tây Huyền Sơn cũng được coi là nơi có một nửa sự cai quản của Đạo Đức tông, người tu đạo không thể tùy ý hành tẩu.

Nếu như có người đạo hạnh cao thâm tới Ích Châu, nhất định sẽ khiến cho Đạo Đức tông cảnh giác. Khi đó vì lợi ích, họ liền phái cao thủ ra diệt trừ địch thủ.

Nếu như tới nơi này, không có bái thiếp thì không được đi lại như thường, chỉ có người đạo hạnh thấp mới khiến cho Đạo Đức tông không để ý.

Kỷ Nhược Trần biết những người này có tâm bất chính, mục tiêu của họ đương nhiên là mình, hắn đánh giá lại một lượt đạo hạnh của những người này, lại đếm nhân số, rồi cười một chút, dưới chân tăng lực, trong khoảnh khắc đã biến mất ở đầu đường.

Cho tới khi thân ảnh hắc biến mất thì có một đôi mắt mới hiện ra ở cửa sổ một căn phòng.

Đây chỉ là một căn phòng phổ thông, âm u ẩm ướt mà có tới tận 6, 7 nam tử khỏe mạnh, trong phòng có một cái bàn gỗ, trên bàn có một địa đồ.

Người đứng ở trước cửa sổ nhìn là một nam tử gầy sấu, trông qua thì có phần hèn mọn, chỉ có đôi mắt là lớn tới thần kỳ. Hắc xoay người lại, hướng một đại hán uy mãnh, nói:

"Sư huynh, hắc đã tới Hắc Phong lâm rồi."

Đại hán kia gật đầu, lấy tay chỉ bản đồ, chuyên tâm tính toán.

Hắc trầm ngâm trong chốc lát, đột nhiên vỗ một cái vào địa điểm của Hắc Phong lâm, trầm giọng nói:

"Chúng ta ở chỗ này bắt tiểu tử kia đi!"

Câu nói này khiến cho những người cùng đi giết mình, lập tức có người nói:

"Sư huynh! Trước khi đi, sư phụ chỉ bảo chúng ta âm thầm quan sát, xác định hắc tới Ích Châu là được rồi, không thể hành động thiếu suy nghĩ. Hiện giờ nhiệm vụ đã hoàn thành, đây lại là địa giới của Đạo Đức tông, không thể tự dưng sinh sự được đâu!"

Đại hán cười nhạt một tiếng, nói:

"Tam sư đệ. đệ là người nhất gan, không làm được đại sự gì cả. Với đạo hạnh của hắc chỉ tám lạng nửa cân với chúng ta, sau khi đắc thủ chúng ta lập tức phi độn chạy xa, Đạo Đức tông có nhiều người hơn nữa cũng có thể bắt được chúng ta sao? Lẽ nào Địa Hành thần phù của chúng ta bỏ không?"

Đại hán này nói như vậy thì không còn ai dị nghị, một người chỉ vào sương phòng, nói:

"Một nhà ba người này thì làm sao bây giờ, giết hay không!"

Đại hán trầm tư một chút, lắc đầu nói:

"Huyết khí oan hồn sẽ làm cho người khác nhận rã, tha cho bọn họ lần này đi, người trói bọn họ lại, để cho bọn họ tự chết đói là được."

Ở một nơi khác của tiểu trấn có một người vợ vã chạy vào phòng, trong căn phòng nhỏ hẹp có một lão giả và một thiếu nữ đang đánh cờ, bên cạnh có hai trung niên ngồi xem.

Người trẻ tuổi kia đi vào chính sảnh, thi lễ một cái rồi nói:

"Sư thúc, hân đi tới Hắc Phong lâm."

Lão giả ồ một tiếng, không nhanh không chậm nói:

"Không để cho hân phát hiện chứ?"

Người trẻ tuổi nói:

"Khẳng định là không."

Lão giả nhàn nhạt nói:

"Câu này hình như có chút kiêu ngạo."

Sắc mặt người trẻ tuổi lập tức đỏ bừng, thiếu nữ kia thấy vậy, vội vàng hòa giải nói:

"Thạch sư huynh vì sư môn đã ở đây ba năm, sao có thể bị phát hiện cơ chứ?"

Lão giả cố sức đập một quân cờ, nói:

"Thiên hạ dị nhân nhiều như trăng sao, những người như các ngươi lại có thể nhận ra hay sao? Chín lão quỷ của Đạo Đức tông danh vang xa vô cùng, hoặc là hung ác, hoặc là nham hiểm, hoặc là đê tiện. Bọn họ ngang ngược bá đạo, sao có thể để cho một đệ tử một mình tới Lạc Dương làm chuyện quan trọng? Người khác gây sự thì không nói, những nơi tuyệt địa thì hẳn làm sao qua được? Các ngươi động não ngẫm lại đi!"

Lão giả giáo huấn một phen rồi mới đứng dậy, nói:

"Hiện giờ trong tiểu trấn này có chừng 5, 6 môn phái tiềm ẩn. một đệ tử của Đạo Đức tông hạ sơn sao lại kinh động lớn tới như vậy? Việc này tuyệt không tầm thường! Các ngươi ở lại chỗ này chờ ta, sáng sớm mai ta về núi, lão đầu ta khớp xương đã già, đến Hắc Phong lâm cũng như là một thử nghiệm đi."

Màn đêm cuối cùng cũng buông xuống, tiểu trấn ồn ào trở nên im lặng, ngoài Hắc Phong lâm đột nhiên vang lên một tiếng động, bọn chim chóc đều bị giật mình.

Đợi cho chim chóc bay đi hết, trong Hắc Phong lâm vang lên tiếng của một người được đè nén thanh âm, cho dù như vậy cũng không cách nào che giấu được sự tức giận:

"Lão tam! Người muốn chết à!"

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Sao Phải Chịu Cuồng Phong Bạo Vũ 2

Thanh âm của người kia run rẩy, cùng được giảm tới mức thấp nhất:

"Xin lỗi, đạo hạnh bị phong bế tới bảy thành, thực sự là có chút không thích ứng..."

Tiếp đó, Hắc Phong lâm lại trở nên yên tĩnh.

Trong bóng đêm đen tối và yên tĩnh, có ánh sáng từ một viên hỏa châu phát ra, ánh sáng này khi chiếu nên cỏ dại hay loạn thạch, đều làm cho chúng phát ra bảo quang.

Trung tâm của luồng ánh sáng chính là một cái hộp nhỏ bằng Tử tinh chừng một thốn (10 phân). Tử tinh vốn đã hiếm thấy, cái hộp nhỏ kia cùng được chạm trổ tinh xảo vô cùng.

Cái hộp nhỏ được mở ra, để lộ một viên minh châu chừng nửa thốn, bảo quang ôn nhu chính là do viên minh châu này phát ra.

Dạ minh châu!

Dạ minh châu không chỉ là châu báu vô giá. mà bản thân của nó cũng được gọi là một linh vật, có thể dùng luyện đan tạo khí. nếu như ở trong tay của người có đạo có thể rèn ra tiên bảo linh khí

Trong bóng tối, không biết có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào viên dạ minh châu này, cũng không biết có bao nhiêu cái yết hầu đang nuốt nước bọt.

Một cây trường tiên dài chừng 10 trượng xé gió bay ra, giống như độc long di chuyển tới viên dạ minh châu.

Nhưng khi trường tiên chạm tới viên dạ minh châu thì trong bóng tối lại có một cánh tay to lớn thò ra, đang cố sức kéo trường tiên.

Mặc dù cánh tay kia đã run run, nhưng mà minh châu vẫn vững như bàn thạch, đứng im bất động.

Một cây mũi tên nhanh như chớp xuyên qua cây trường tiên, bắn thẳng vào gáy đại hán kia, xuyên thẳng qua gáy, phịch một tiếng bắn thẳng vào gốc cây cổ thụ.

Đại hán kia mặt đầy kinh ngạc, mồm há to nhưng không cách nào phát ra thanh âm.

Cuối cùng hắn nhẹ buông tay, buông rơi trường tiên xuống, sau đó ngửa mặt lên trời ngã quỵ xuống, dạ minh châu rơi xuống bên cạnh, minh châu chiếu lên trên mặt hắn, có thể nhận thấy rõ ràng, người này chết không nhắm mắt.

Trên một gốc cây cổ thụ, có một nam tử mặc hắc y, hắn cười lạnh một tiếng, buông chiếc Tinh Kim nỏ xuống, cầm lấy đuôi trường tiên.

Nhưng khi 5 ngón tay hắn mới chạm tới đuôi trường tiên, thì có một trường đao chừng bốn xích im lặng xuất hiện, vô thanh vô tức xẹt qua gáy của hắn.

Trên một gốc cổ thụ khác, có một đạo giả đang nhắm hai mắt, có một chiếc cương châm dài bảy thốn đang phát ra hào quang, mắt thấy chiếc cương châm này đang định bay đi thì hắn tóm lấy, để sát vào tai, thấp giọng nói: "Sư huynh, tên họ Kỷ đã bị bao vây!"

Đạo sĩ thất kinh, lưu luyến nhìn qua dạ mình châu một cái, cuối cùng cắn răng, vọt tới hướng của Hắc Phong lâm.

Trên bãi đất trống rộng chừng 20 trượng của Hắc Phong lâm, Kỳ Nhược Trần lúc này đang đứng ở chính giữa.

Trên bầu trời mây xám ùn ùn kéo tới, cuồng phong kéo tới làm cho quần áo Kỳ Nhược Trần tung bay phần phật. Hắn đứng chấp tay, ngửa đầu nhìn trời, đôi mắt cong như vầng trăng sáng, hoàn toàn không coi những người xung quanh ra gì.

Hắn đưa tay vào trong ngực, khi hắn có hành động thì "cách" một tiếng, trong rừng sâu có một cành khô bị người khác đập gãy!

Kỳ Nhược Trần dường như không nghe thấy, từ trong ngực lấy ra một cái khăn lụa. sau đó mỉm cười, trong lúc bị cường địch vây quanh, hắn lại bịt kín hai mắt của mình!

Sau khi buộc xong khăn lụa, Kỳ Nhược Trần đưa tay chỉ trời.

Trong sát na ấy, toàn bộ những ánh mắt đều tập trung vào ngón tay của hắn.

Cánh tay kia không có bất kỳ động tác gì nhưng lại có một tấm phù chú chừng ba thốn xuất hiện trên đầu ngón tay của hắn.

Lúc này trong rừng vang lên mấy tiếng hô hấp, cái phù chú này đúng là không có dấu hiệu gì xuất hiện, hoặc là do động tác của Kỳ Nhược Trần quá nhanh, hoặc là dùng cái gì đó che mắt.

Mọi người ở trong rừng đạo hạnh tuy rằng không cao, ai nấy đều dùng thủ pháp áp chế chân nguyên của mình nên không nhận ra hành động của Kỳ Nhược Trần, nhưng trong lòng ai nấy đều biết tất có thần thông trong chuyện này.

Đương nhiên không ai biết đây là do trần sơn chi bảo của Đạo Đức tông, Huyền Tâm giới chỉ trên ngón tay của Kỳ Nhược Trần.

Kỳ Nhược Trần không niệm chú, cũng không vận chân hỏa, một ngón tay chỉ vào đạo phù chú, một luồng ánh sáng cường liệt bỗng nhiên bắn ra!

Trong sát na ấy, Hắc Phong lâm vốn đen kịt dường như mọc thêm một vầng thái dương, làm cho khu rừng sáng như ban ngày. Những người ẩn nấp cố gắng mở rộng đôi mắt, nhìn chăm chăm vào bàn tay của Kỳ Nhược Trần. sợ bỏ lỡ một chi tiết nào đó.

Cho nên khi thấy ánh sáng cường liệt trước mắt trở nên trắng xóa, hai mắt như bị kim châm, đau đớn không chịu nổi.

Hơn nữa ánh sáng do phù chú phát ra mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với ánh sáng của mặt trời, mọi người khép hai mắt lại thì trước mắt chỉ còn lại một màu đỏ, máu thịt ở hai mắt bầy nhầy, không cách nào ngăn cản được ánh sáng, da thịt bị chiếu nên cùng cảm thấy đau đớn vô cùng.

Trong rừng liên tiếp vang lên những tiếng kinh hô, lại có những người rơi từ trên cây xuống đất, rồi vang lên những tiếng kêu thảm, chẳng biết là người nào đó bị đánh lén, mất uống tính mạng.

Sau mấy tiếng ngã, trong rừng hiện lên ánh lửa .

Mặt trời biến mất nhưng lại có mấy tiếng tụng chú vang lên: "Minh hoàng luật lệnh, đình dịch phụng hành, lưỡng nghi chú!"

Kỳ Nhược Trần mỉm cười, sau đó mới bỏ khăn lụa xuống.

Cái khăn lụa này không phải vật phàm, nó được làm từ tơ của Băng Tằm. nhẹ như không, nước lửa bất xâm. tất nhiên là che được ánh sáng mặt trời.

Khi hần nói tới mấy chữ Lưỡng Nghi chú cũng chẳng phải là đạo thuật tấn công gì cả, mà chẳng qua hần chỉ mới thi triển được hai tờ phù chú mà thôi.

Nếu như để cho Thái Vi chân nhân thi triển thì phải gọi là Phượng Vũ Cửu Thiên, đồng thời xuất ra chín đạo phù chú, cảnh tượng đó thực sự là phong vân chuyển dời, núi tan đất lở!

Nhưng mà hai tờ phù chú đồng thời phát ra, số người ở trong rừng kháng cự được cũng không nhiều lắm.

Kỷ Nhược Trần ha ha cuồng tiếu, nói: "Một chút đạo hạnh đó cũng muốn đấu với ta hay sao?"

Sau đó hần phi thân đánh tới một người ở phía xa nhất

Khi hần phi thân vào trong rừng, đột nhiên cảm thấy lưng mình có cảm giác, tuy rằng Kỷ Nhược Trần không nghe thấy thanh âm nào nhưng mà lấy linh giác nhạy cảm của hần, hần đã cảm ứng được có một kiện pháp bảo đang đánh vào hậu tâm mình!

Hần nhanh như gió xoay người, thân hình chột lui, lập tức phản công người đánh lên mình.

Người hạ thủ chính là thiếu nữ đánh cờ vây với lão giả trong trấn, trong tay nàng cầm một cái mộc trượng, trên trượng tỏa ra quang hoa nhàn nhạt.

Mộc trượng bề ngoài giản dị tự nhiên, giống như một cành cây bình thường, hiển nhiên là đã được đạo pháp che giấu linh khí, hiện giờ nó tỏa sáng quang hoa, đương nhiên là một kiện pháp khí thượng phẩm.

Lão giả áo bào tung bay, giống như phi long trên bầu trời, đánh tới chỗ Kỷ Nhược Trần, nhưng mà khi nhìn thấy mặt Kỷ Nhược Trần thì hần lộ vẻ sợ hãi cả kinh!

Kỷ Nhược Trần cầm một thanh đoản kiếm trong tay, đoản kiếm tỏa ra quang hoa màu đỏ, hắn đưa kiếm tới trước mặt, kiếm phong chỉ thẳng vào ngực lão giả kia.

Nhưng mà điều làm cho lão giả kia giật mình chính là đôi mắt của Kỷ Nhược Trần, trong đó không có đau khổ, không vui buồn, không có thái độ đặc ý, tất cả mọi chuyện hắn chỉ giả vờ cho người khác thấy mà thôi!

Lão giả tâm trạng hồi hận vô cùng, nỗ lực vận lực sử dụng một trượng, lúc đầu hắn chỉ muốn làm cho Kỷ Nhược Trần bị thương, chân nguyên vận chuyển rất ít, lúc này cần phản ứng tức thời thì sao có thể kịp cơ chứ?

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Sao Phải Chịu Cường Phong Bạo Vũ 3

Nhưng mà Kỷ Nhược Trần lại làm hấn thất kinh một lần nữa, thân hình của Kỷ Nhược Trần trầm xuống, tăng tốc vọt tới, coi Thạch Mộc trượng của lão giả kia như không thấy, một kiếm đâm thẳng vào ngực lão giả, dường như là muốn đồng quy vu tận!

Chát!

Mộc trượng nặng nề kích ở Kỷ Nhược Trần đầu vai, tuy nhiên bảo quang màu lam trên người của Kỷ Nhược Trần cũng giảm lực đạo của mộc trượng đi bảy, tám phần. tuy vậy khi mộc trượng hạ xuống vẫn nghe thấy thanh âm bị vỡ xương.

Trong khi đó, kiếm của Kỷ Nhược Trần cũng đâm xuyên qua ngực của lão giả kia!

Chỉ trong một chớp mắt, thân hình của lão giả đã thay đổi phương vị, tránh được nơi yếu hại ở ngực nhưng cũng làm mất độ chính xác của mộc trượng, vốn định đánh vào bụng lại biến thành đánh vào đầu vai, uy lực nhỏ đi rất nhiều.

Sau khi giao thủ lần đầu, hai bên đều bị trọng thương, nhưng nếu so sánh về thương thế thì Kỷ Nhược Trần bị thương nặng hơn so với lão giả kia ba phần, hai bên đều không ra tay tiếp được nữa.

Lão giả ho khan, từ trong mũi miệng tràn ra không biết bao nhiêu là máu, hấn lấy một cái bình thuốc, nuốt ba viên đan dược màu hồng.

Viên thuốc kia mới trôi xuống cổ, vết thương trước ngực của lão giả kia bốc lên từng đạo khói xanh, hiển nhiên là dược lực cực kỳ linh nghiệm.

Thế nhưng sau khi khói xanh tản đi, vết thương của lão giả không khép lại mà vẫn không ngừng chảy máu, dần dần trở nên xám xịt.

Lão giả ngẩng đầu, chỉ vào Kỷ Nhược Trần, bực tức nói: "Kiếm của người có độc!"

Kỷ Nhược Trần nuốt vào một viên đan dược, viên này hơi nhỏ nhưng có màu vàng kim, khi nuốt vào có kim quang vạn đạo tỏa ra, làm cho thân thể của Kỷ Nhược Trần trở nên trong suốt giống như có một mặt trời đỏ ở trong bụng.

Khi nuốt xong một thời gian, Nhược Trần há miệng, phun ra một luồng sương mù màu vàng, vai trái đã hoạt động như thường.

Lão giả kia thấy vậy thì trợn mắt há mồm.

Kỷ Nhược Trần cười lạnh một tiếng, nói: "Trên thân kiếm chẳng những có độc mà độc này còn vô cùng nổi danh, tên là Trụy Phàm Trần!"

Lão giả nghe xong sắc mặt trở nên trắng bệch, hắn không nói nhiều, khẽ quát một tiếng, một trượng quang mang đại thịnh, nện thẳng vào người của Kỷ Nhược Trần!

Trụy Phàm Trần chính là một trong những kỳ độc trong thiên hạ, người bình thường uống vào tuy vô hại nhưng mà nhân sĩ tu đạo chỉ dính vào một chút cũng có thể biến chân nguyên của mình thành chân hỏa, thiêu đốt cho tới chết. hoặc là rơi vào trạng thái cạn kiệt chân nguyên mà chết.

Sở dĩ loại độc này có tên là Trụy Phàm Trần cũng là có nguyên nhân của nó, cho dù là tiên nhân ăn xong cũng bị hao tổn chân nguyên, trở lại phàm trần.

Lão giả kia biết trên thân kiếm của Kỳ Nhược Trần có danh độc Trụ Phàm Trần, lập tức không còn lưu thủ, vận khởi toàn bộ chân nguyên, muốn cùng hắn đồng quy vu tận!

Kỳ Nhược Trần hai mắt híp lại, trên mặt vô tình, nâng kiếm đón nhận, không tránh không né thế vạn quân, hiển nhiên là muốn kết quả lưỡng bại câu thương.

Đột nhiên, trong linh thức lão giả kia thấy Kỳ Nhược Trần biến mất, rõ ràng là hắn vẫn còn ở trước mắt, nhưng mà trở thành một người không còn sức sống, hoàn toàn thay đổi.

Lão giả thất kinh, cánh tay bị kiếm hãm, mặc dù mộc trượng vẫn hạ xuống nhưng mà điện quang thạch hỏa bị dừng lại. Kỳ Nhược Trần nhân cơ hội này vỗ một chưởng vào mộc trượng của lão giả!

Mộc trượng đột nhiên tỏa ánh sáng, sau đó rắc một tiếng, hóa thành linh khí, tiêu tán không còn thấy tăm hơi.

Lão giả không kịp đề phòng, bị mất cân đối, thân hình lão đảo về phía sau vài bước mới ổn định được thân hình.

Nhưng mà đoạn kiếm trong tay của Kỳ Nhược Trần đột nhiên xông tới, đâm 3 kiếm vào ngực của hắn, lại chém ngang một kiếm làm đứt yết hầu của lão giả, sau đó mới lùi lại mấy trượng.

Lão giả tay phải chỉ vào Kỳ Nhược Trần, đầu ngón tay không ngừng run rẩy, chỗ rách ở yết hầu không liền lại được, máu tươi trào ra như suối, hắn muốn nói cái gì đó, nhưng mà chỉ có thể y y a a, không thành từ nào cả.

Kỳ Nhược Trần đứng yên cho tại chỗ, hai mắt dường như nhắm mà cùng dường như mở, đoạn kiếm trong tay chỉ xéo mặt đất, một giọt máu tươi trên thân kiếm rơi xuống.

Cho tới khi lão giả ngã xuống đất, Kỳ Nhược Trần mới mở hai mắt, chậm rãi đi tới trước thi thể của lão giả, cúi người, vạch tay trái của lão giả thấy một cái phù chú màu hồng.

Hắn nhìn thoáng qua đã nhận ra đây chính là Bát Phương Chân Hỏa Phù, chỉ cần đọc là phát, phạm vi công kích trên 10 trượng, uy lực có thể nung chảy sắt thép.

Một luồng gió đêm thổi tới, Kỳ Nhược Trần cảm thấy thân hình lạnh toát, lúc này hắn mới nhận ra, trên người đã ướt đầm mồ hôi. Hắn nhìn xung quanh một vòng, mới thả lỏng người, trong rừng còn có nhiều người đang đợi hắn xử lý.

"Thiếu tiên (tiên nhân trẻ tuổi) tha mạng! Thiếu tiên tha mạng a!" Một hắc y hán tử gầy cao kinh hãi kêu lên.

Kỳ Nhược Trần nhàn nhạt nói: "Môn phái nào, chức vụ gì, tới đây làm chuyện gì, nói hết ra cho ta. Nếu như giấu một chữ để ta biết được, ta sẽ có biện pháp đối phó với ngươi."

"Ta... Ta nói, ta nói!"

Hán tử cao gầy liều mạng di chuyển thân hình, muốn cách Kỳ Nhược Trần một khoảng, nhưng mà do trong người không còn sức lực nên không thể động đậy.

Trong tay Kỳ Nhược Trần đã có một thanh đao.

Trước mặt Kỳ Nhược Trần lúc này có 11 hán tử, người bị thương nhẹ thì có thể đứng, người bị nặng thì miễn cưỡng mới ngồi được.

Kỳ Nhược Trần đi một vòng rồi lại đứng trước mặt hán tử kia. Hán tử kia là một người vô cùng nhát gan, thấy Kỳ Nhược Trần cười đi tới trước mặt mình thì sắc mặt xám như đất, mồ hôi tuôn ra như suối.

Ngay khi hán chuẩn bị khai toàn bộ, đại hán bên cạnh bỗng nhiên quát lớn: "Tam sư đệ! Người còn dám nói bậy, người không sợ sau khi về núi sẽ bị hình phạt Thiên Hỏa hay sao?"

Hán tử cao gầy run rẩy nhìn Kỷ Nhược Trần, nói: "Thiếu tiên! Ta... Ta thực là không thể nói! Thiếu tiên là danh môn chính phái, luôn hành sự theo hai chữ từ bi, không nên tùy ý sát sinh..." Truyện "Trần Duyên " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Kỷ Nhược Trần ồ một tiếng, nhàn nhạt nói: "Không thể sát sinh ư..."

Lời còn chưa dứt, phá đao trong tay hán đã vung lên, hai tay của đại hán uy mãnh đã bị cắt rời, đại hán kia hét lên một tiếng, lập tức ngất đi.

"Tam sư đệ, hiện giờ có thể nói rồi chứ?" Kỷ Nhược Trần ngồi xổm trước mặt hán tử gầy, ôn nhu hỏi.

"Ta nói! Ta nói!" Hán tử kia gào lên.

Sau một canh giờ, Kỷ Nhược Trần đã hiểu rõ mọi chuyện.

Mười một hán tử này là người của bốn môn phái, ngoài ba tà phái vẫn có một tiểu phái trong chính đạo là Trọng Lô Phái.

Có người nói 16 tà phái nửa tháng trước đã hình thành một liên minh, muốn chung sức bắt một tên đệ tử của Đạo Đức tông.

Do ba phái này ở gần đây cho nên phái đệ tử tới Ích Châu ẩn nấp, tìm hiểu sự tình. Kết quả là đám đệ tử này thấy Kỷ Nhược Trần đạo hạnh thấp, sốt ruột lập công nên mới thông chi cho nhân mã các lộ muốn tới cướp người. Truyện "Trần Duyên " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Nhưng mà người muốn thực sự đối phó với Kỳ Nhược Trần là một người khác, sát chiêu chính là khổ nhục kế.

"Khổ nhục kế?" Kỳ Nhược Trần nghe xong bật cười nói: "Vậy có mỹ nhân kế không?"

Người nọ hiển nhiên là có chút chất phác, suy nghĩ một lúc sau đó mới lắc đầu, nói: "Kế này chưa được nghe nói qua."

Tên đệ tử của Trọng Lâu phái kia cũng có cốt khí, Kỳ Nhược Trần thi triển vô số thủ đoạn trên người hắn cũng không được một chữ nào cho nên đành phải thôi.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Sao Phải Chịu Cường Phong Bạo Vũ 4

Kỷ Nhược Trần thấy không hỏi được gì nữa, ngẩng đầu nhìn trời, thấy chân trời đã có màu sáng, hiển nhiên là đã tới bình minh.

Hắn đi qua đi lại trước mặt mọi người, dừng ở trước mặt tên đệ tử Trọng Lôu phái một khắc, mới khẽ thở dài một cái, nói:

"Ta vốn muốn tha cho các người, nhưng các người lại muốn dồn ta vào chỗ chết, chuyện lấy ơn báo oán không phải là bản tính của ta... các người thay phiên nhau trở về đi."

Lửa lớn bùng bùng, làm cho khuôn mặt của Kỷ Nhược Trần lúc sáng lúc tối, hắn khẽ nở nụ cười giống như chẳng nhìn thấy gì cả.

Thế lửa rất mạnh, trong bóng lửa mơ hồ nhận ra thi thể của mười người, ngọn lửa bình thường khó mà đốt cháy toàn bộ thi thể, nhưng mà ngọn lửa này rất kỳ dị, trong nháy mắt đã đốt cháy toàn bộ 10 cỗ thi thể thành tro.

Đợi khi các cỗ thi thể kia bị cháy hoàn toàn, Minh Hỏa mới tắt, nó giống như có linh tính, trên mặt đất hiện giờ chỉ còn lại một khoảng bị cháy đen.

Kỷ Nhược Trần lấy ra một cái hộp tử tinh nhỏ, nhẹ nhàng mở ra, ánh sáng chiếu lên khuôn mặt anh tuấn của hắn. Viên dạ minh châu này ngoại trừ chiếu sáng thì tác dụng của nó cũng không nhiều.

Khi các vị chân nhân ban cho hắn bảo bối này cũng không nói về công dụng của nó, trong mắt hắn, nó không thể nào tấn công địch nhân mà cũng chẳng thể hộ thân.

Kỷ Nhược Trần lắc đầu, thu hồi dạ mình châu, nhắc một cái túi lớn bên người, đeo lên lưng rồi đi về hướng Ích Châu. Trong cái túi đó toàn là đồ vật được lục soát trên người của mấy tên kia, khi hắn đi được mấy trượng, thì bỗng nhiên cảm thấy vầng đầu hoa mắt, phun ra một ngụm máu, ngã xuống đất.

Hắn cố gắng đứng lên, biết là mình lúc này chỉ chiến đấu trong một thời gian ngắn nhưng mà đã bị thương không nhẹ, mọc trượng của lão giả kia cũng là một pháp bảo rất tốt, sau khi dùng Giải Ly quyết đoạt lấy linh khí thì khó mà tiêu hóa trong một thời gian ngắn được.

Vết thương cũ mới chồng lên nhau nên hiện giờ chúng mới phát tác. Hắn lấy lại bình tĩnh, vận chuyển Tam Thanh chân khí chậm rãi ức chế linh khí đang toán loạn trong kinh mạch, chậm rãi đi ra ngoài Hắc Phong lâm.

Hành trình qua Ích Châu chỉ chừng trăm dặm đường, nhưng mà Kỷ Nhược Trần phải đi mất nửa tháng mới xong.

Khi hắn qua địa giới của Ích Châu, các vết thương đã hồi phục, cái bọc phía sau cũng không thấy đau nữa, các pháp bảo muôn hình muôn vẻ đều bị hắn biến thành bổ vật

Trên đường Kiếm Nam nhiều núi non.

Sau khi ra khỏi Ích Châu, Kỷ Nhược Trần không đi theo đường lớn mà đi lên phía bắc, lại một lần nữa lọt vào trong quần sơn mênh mông.

Thực địa sơn linh thủy tú, đi trong quần sơn đúng là một sự hưởng thụ. Kỷ Nhược Trần nhận định lại phương vị, sau đó đi tới một dòng suối ở bên cạnh, đồng thời cố gắng điều khiển hơn 10 luồng linh khí khác nhau trong cơ thể, tránh cho chúng xung đột.

Đột nhiên, trước mắt Kỷ Nhược Trần sáng ngời, hóa ra là hắn đã đi qua rừng rậm, tiến vào một vùng đất trống. Nơi này núi xanh biếc, vực sâu

muôn trượng, khe núi vờn quanh, cây mọc thành bụi, thực là khó mà tìm được một nơi tươi tốt như vậy.

Nhưng mà chuyện lạ thường phát sinh mỗi ngày.

Kỷ Nhược Trần còn đang cảm thán nơi đây linh khí hội tụ, thì trước mắt có một thân ảnh lóe lên, ngay sau đó có một thân hình mềm mại đâm thẳng vào trước ngực của hắn, làm cho hắn ngã bổ chổng lên trời.

Kỷ Nhược Trần chấn động, linh khí trong kinh mạch lập tức chạy loạn xì ngầu, hắn văng đầu hoa mắt, kêu lên một tiếng đau đớn, hai tay ôm chặt lấy bụng, cố gắng đứng lên.

Thân hình kia mềm mại nhưng mà va chạm như vậy thì lực đạo cũng không nhỏ, nữ tử tầm thường không có khả năng làm như vậy.

Hơn nữa khi tiếp xúc với nàng, linh khí trong cơ thể của Kỷ Nhược Trần chấn động vài cái. Tam Thanh Chân khí không vận chuyển cũng tự hành lưu chuyển.

Cũng may có như vậy, Kỷ Nhược Trần mới không phun máu, nhưng kinh mạch cũng đau như đao cắt, sắc mặt trắng bệch.

Nói cũng kỳ quái, thân hình của nàng kia mới rời khỏi thân thể hắn thì linh khí trong cơ thể của Kỷ Nhược Trần lập tức an tĩnh hơn rất nhiều, hông của hắn vận lực, Huyền Tâm giới chỉ đã biến mất khỏi ngón tay cái của hắn.

Khi nhìn rõ dung mạo của nàng kia, Kỷ Nhược Trần thất kinh!

Tướng mạo của nàng chỉ chừng có 20, mặc bộ quần áo màu xanh, ngoài ra không có đeo thêm trang sức nào cả, mà nàng cũng chẳng cần đeo thêm trang sức làm gì.

Mới nhìn qua thì nàng giống Cố Thanh tới bảy phần, nhưng mà khi nhìn kỹ lại mới phát hiện hai người có điểm khác nhau tương đối lớn.

Cố Thanh như mây trắng trên trời, cao thượng và cô liêu, ẩn chứa khí của thiên địa.

Nàng này người nhỏ nhắn, nhu mì như nước, không có một sự sắc bén nào cả, làm cho người khác sinh lòng thương xót. Có thể nói, thanh y nữ tử này ôn nhu tới cực điểm.

Thiếu nữ kia hơi mất tự nhiên, sắc mặt tái nhợt, trên môi chỉ có huyết sắc nhàn nhạt do đau đớn nên đôi mi nhắm lại với nhau, giống như vũ đài lê hoa (mưa hoa lê), tấm lòng cứng rắn của Kỷ Nhược Trần chẳng hiểu tại sao lại đau xót.

Ánh mắt của hắn lập tức nhìn toàn bộ thân hình của thiếu nữ kia, thấy được nguyên nhân mà nàng ta đau đớn.

Hóa ra ở chân trái có cắm một mũi linh tiễn, máu chảy ướt đầm một ống quần.

Kỷ Nhược Trần nhận lực lợi hại, mới liếc mắt đã nhận ra linh tiễn kia cắm sâu hai tấc, thương thế không được coi là nhẹ.

Mũi linh tiễn kia dài chừng 4 thốn (40 phân), trên đây móc câu, cào trên chân nàng thành những cái rãnh, máu theo những cái rãnh đó chảy ra.

Sự đau đớn trong lòng Kỷ Nhược Trần lóe lên rồi biến mất. Tay phải hắn khẽ chuyển, đoản kiếm Xích Oanh đã hiện lên trong tay áo.

Cô gái này tuy rằng đạo hạnh thấp, so với Kỷ Nhược Trần thì không bằng nhưng sao lại có thể xuất hiện trong rừng hoang núi thẳm như vậy.

Với linh giác của Kỷ Nhược Trần hoàn toàn không phát hiện được sự xuất hiện của nàng, thậm chí còn không nhận ra nàng đụng vào mình như thế nào, giống như là nàng biết tàng hình vậy.

Thanh y nữ hài hướng Kỷ Nhược Trần dịu dàng thi lễ, nhịn đau nói: "Ta bị người đuổi giết, đi nhầm đường, đụng phải công tử, kính xin công tử tha lỗi."

Kỷ Nhược Trần vạn lần không nghĩ tới nàng sẽ nói như vậy, tinh thần của hắn vẫn không buông lỏng cảnh giác, thầm nghĩ:

"Vừa mới nghe nói tới khổ nhục kế, vậy mà nó đã tới thật nhanh! Chỉ là một mưu kế thô lậu, gạt được ta hay sao? Coi ta là thôn dân ở nơi sơn dã à?"

Trong lòng của hắn nghĩ như vậy, nhưng mà vẫn mỉm cười, chấp tay nói: "Nếu như vậy, cô nương mau chạy đi, không cần phải thi lễ như vậy?"

Kỷ Nhược Trần vốn định cố tình trêu chọc thiếu nữ này, ai ngờ thanh y nữ tử kia đang định chạy, nghe thấy lời của hắn lại xoay người lại, nói:

"Thúc thúc đã nói, sống chết là chuyện nhỏ, lễ nghi là chuyện lớn. Mặc dù thân ở tuyệt địa vẫn không thể bỏ qua lễ nghi. Hôm nay đắc tội công tử, ngày khác sẽ bồi báo, ta... phải chạy trước đã."

Kỷ Nhược Trần nhất thời dở khóc dở cười. Mắt thấy nàng chật vật chạy vào trong rừng, tuy biết rõ là kế nhưng mà chẳng hiểu tại sao trong lòng lại đau đớn, nụ cười bất tri bất giác biến mất.

Thanh y nữ hài vừa mới chạy vào trong rừng, linh giác nhạy cảm của Kỷ Nhược Trần đã nhảy lên, nghe thấy tiếng quát tháo ồn ào từ một phương hướng khác, có một đội nhân mã theo hướng này đuổi tới.

"Ha hả, không phải chỉ là khổ nhục kế thôi hay sao?" Kỷ Nhược Trần thầm nghĩ, chấp tay mỉm cười nhìn hơn 10 nam nữ vọt tới trước mặt.

Nhìn trang phục cũng biết đám người này phân thành hai phái tu đạo, đạo hạnh tuy rằng được nhưng mà pháp bảo lại hết sức đơn sơ, khó mà lọt vào pháp nhãn của Kỷ Nhược Trần.

Những người này không ngờ Kỷ Nhược Trần lại có ở đây, thấy hãn phong thần như ngọc, đứng thẳng như núi cao, khí thế tự sinh nên không dám coi thường, nhất tề đứng lại nhìn hãn.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Sao Phải Chịu Cường Phong Bạo Vũ 5

Một trung niên nhân tướng mạo đường đường liên ôm quyền, cất cao giọng nói: "Chúng ta xuất thân từ Lục Tiên Đường và Thái Thanh môn, đang ở đuổi một con yêu nghiệt, không biết thiếu tiên có thấy hành tung của con yêu nghiệt đó không?"

Kỷ Nhược Trần còn chưa kịp trả lời, từ trong rừng đã vang lên thanh âm của cành khô bị gãy, đại hán bên này vui vẻ, nói:

"Nó ở chỗ đó, yêu nghiệt, giờ thì ta xem người còn chạy tới chỗ nào!"

Hắn còn chưa nói xong, đã giương cung lớn bằng hắc thiết, to chừng 4 xích, nhanh như tia chớp bắn ra một mũi tên!

Động tác của hắn mặc dù như điện, nhưng mà Kỷ Nhược Trần vẫn nhìn thấy rõ ràng, mũi linh tiễn kia màu xanh lam, dài chừng 4 thốn, có đầy móc câu, giống y như đúc với mũi tên cắm ở chân của thanh y nữ hài kia.

"Chẳng qua chỉ là khổ nhục kế mà thôi..." Kỷ Nhược Trần nghĩ như vậy nhưng nụ cười trên mặt chẳng hiện lên nổi.

Trong rừng chợt vang lên một tiếng kêu đau đớn, tuy rằng thanh âm không lớn nhưng mà lại mang theo sự buồn bã!

Đại hán động tác như điện, trong nháy mắt đã bắn ra mũi tên thứ hai, đồng thời gào to:

"Hôm nay vì dân trừ hại!"

"Tách" một tiếng, mũi tên đã được bắn ra!

"Chẳng qua chỉ là khổ nhục kế..." Kỳ Nhược Trần kinh ngạc nghĩ.

Mũi tên rời cung được chừng 3 thốn, trước mặt đại hán da đen đã hiện lên hơn 10 đạo quang hoa đỏ tươi, linh tiễn đột nhiên nổ thành 10 đoạn, mảnh vụn bay tán loạn, trước ngực của hắn xuất hiện hơn 10 cái rãnh thật sâu.

Nhưng mà hắn không dám động dậy!

"Khổ nhục kế..." Kỳ Nhược Trần cười khổ.

Hắn đứng yên tại chỗ, nhìn về phía dãy núi xa xa, tay phải đưa lên, như nắm lấy cái gì đó. Tiên kiếm Xích Oanh hiện ra trong tay hắn, lúc này kiếm dài ba thước, vạch qua một đường trên yết hầu của đại hán da đen, kiếm quang đỏ tươi như màu máu, đại hán kia không động dậy chút nào.

"Người làm gì vậy? Chẳng lẽ người có quan hệ với con yêu nghiệt kia?" Hơn 10 nam nữ ngấn ra, có một thanh niên trong đó quát hỏi.

Hắn còn chưa nói xong, một trung niên phụ nhân đứng bên cạnh thấp giọng nói: "Đừng vội kích động, hắn biết ngự kiếm thuật!"

Thanh niên nam tử kia nhìn thấy tiên kiếm Xích Oanh, sắc mặt trắng bệch nhưng vẫn không phục nói:

"Vậy thì sao, hắn chỉ có một người, địch nổi 10 người chúng ta không?"

Kỳ Nhược Trần nhàn nhạt nói: "Có địch nổi hay không, đợi ta giết người này xong, rồi các người sẽ biết."

"Người dám đả thương sư huynh của ta!" Thanh niên nam tử phần nộ quát.

"Văn Vinh, người cầm miện cho ta!" Trung niên nam tử vừa nãy thi lễ với Kỷ Nhược Trần, phần nô quát. Hắn nhìn ký hiệu trên chuôi của tiên kiếm Xích Oanh, hướng Kỷ Nhược Trần thi lễ, hỏi: "Thiếu tiên là môn hạ của Đạo Đức tông?"

"Đúng vậy."

Trung niên nam tử do dự một chút, hỏi: "Không biết thiếu tiên vì sao lại bảo hộ con yêu nghiệt kia?"

Kỷ Nhược Trần lạnh nhạt nói: "Không có gì, người này ta muốn, còn về phần tại sao, người lên Mạc Kiền phong mà hỏi."

Hắn vừa nói ra câu này, trên mặt trung niên nam tử hiện lên sự giận dữ, nhưng mà chỉ trong một khắc, hắn chấp tay, nói:

"Nếu đã là cao đồ yếu nhân của Đạo Đức tông, chúng ta nhường vậy, nhưng mà Đạo Đức tông là chính đạo trong thiên hạ, vạn mong thiếu tiên không nên đi nhầm đường."

Dứt lời, hắn vung ống tay áo lên, dẫn mọi người rời đi.

Kỷ Nhược Trần đứng yên bất động, cho tới khi đám người này đi xa mới thu hồi tiên kiếm Xích Oanh, sau đó thu hồi hai tờ Thiên Cương Lục Dương phù ở sau lưng.

Hắn xoay người đi vào rừng, đi tới chỗ có thanh âm vang lên, đi không được bao xa đã thấy thanh y nữ hài nằm trên đất, sắc mặt trắng bệch, đã ngất đi từ lâu.

Trên đùi nàng có một mũi linh tiễn do nàng ngã sấp nên mũi tên gãy thành hai đoạn, cắm sâu vào trong da thịt không thấy cán.

"Ai, khổ nhục kế ..."

Kỷ Nhược Trần lập nhẹ nhàng thở dài, ôm lấy thanh y nữ hài, bay đi.

Trong núi non mênh mông, có một tiểu miếu để cầu no ấm bình an, trải qua nhiều năm mưa gió, tiểu miếu đã tàn tạ vô cùng, vền vện chỉ có thể chắn gió mưa mà thôi.

Trước miếu cỏ hoang mọc thành bụi, trên các cây cột sơn bong ra từng mảng, một vách tường đã bị đổ, trong miếu mạng nhện treo đầy, bùn đất khắp nơi.

Tượng thổ địa trong miếu bị đẩy qua một bên, trên bàn thờ có một cái trường sam, thanh y nữ hài đang nằm sấp trên trường sam, mặt trắng như tờ giấy, hai mi nhắm chặt, hôn mê bất tỉnh.

Bùn đất trong miếu đã bị dọn dẹp, có hai ba viên Lưu ly châu sắp thành phương vị Tam Tài. Ba viên Lưu ly châu phun ra một đoàn chân hỏa, đốt một tiểu đỉnh đang huyền phù trên không trung.

Cái thanh đồng tiểu đỉnh này chính là cái mà Kỷ Nhược Trần đã dùng Giải Ly chụp vào Văn Vương Sơn Hà Đỉnh, ngoại trừ không có thứ gì có thể gây tổn thương cho nó thì chẳng còn tác dụng gì khác.

Chân hỏa do ba viên Lưu Ly châu phát ra có thể nóng chảy vàng, đồng, nhưng đốt một khắc sắc thái của Thanh đồng tiểu đỉnh vẫn chẳng thay đổi chút nào.

Kỷ Nhược Trần ngồi trên mặt đất, hai tay ôm đầu gối, ngơ ngác nhìn tiểu đỉnh đang xoay tròn trên không trang, tâm loạn như ma.

Hắn suy nghĩ hồi lâu cũng không biết vì sao mình lại cứu thiếu nữ này, với bản tâm của hắn, biết đây chính là khổ nhục kế, phải dùng hai từ Thiên Cương Lục Dương phù đánh lén, giết đi nửa số người, sau đó đuổi tận giết tuyệt, ngênh ngang rời đi mới đúng.

Kỷ Nhược Trần thầm than một tiếng, có lẽ là bởi vì nàng có phần tương tự như Cố Thanh, tuy rằng thần thái hai người khác hẳn nhau nhưng mà đây vẫn là lý do mà hấn tiếp nhận.

Hấn lật tay, trong lòng bàn tay đã có một viên đan được màu vàng, tiện tay bỏ vào trong thanh đồng tiểu đỉnh.

Viên đan được kia vừa mới bỏ vào trong Văn Vương Sơn Hà Đỉnh đã phát ra tiếng kêu giống như kim loại va chạm với nhau.

Đan được vừa được bỏ vào trong đỉnh, chân hỏa phun ra mạnh gấp đôi, dưới sự thiêu đốt của chân hỏa, đan được chậm rãi tan ra, cuối cùng hóa thành một dạng thuốc nước màu vàng kim.

Kỷ Nhược Trần được Tử Vân chân nhân truyền thụ kim đan đại đạo, tay trái vung lên, lại có thêm 3 viên đan được.

Hấn quay đầu lại nhìn thanh y nữ hài, trầm ngâm trong chốc lát rồi cầm lấy tay của nàng, cẩn thận bắt mạch.

Tay nàng như nước, mềm mại không xương.

Qua thời gian khoảng nửa chén trà, Kỷ Nhược Trần thu hồi được liệu, lại bỏ thêm hai viên đan được màu vàng vào Văn Vương Sơn Hà Đỉnh.

Dược liệu phủ vừa vào trong đỉnh lập tức hòa tan với nước thuốc vàng kim, có một mùi thơm lạ bay lên.

Thiếu nữ kia ngửi thấy mùi thuốc, kêu lên một tiếng, tỉnh lại lầm bầm: "Thơm quá, thật là thoải mái."

Thiếu nữ kia mới cử động, từ trên thân lại truyền tới sự đau đớn, lúc này rên rỉ một tiếng, hai mi nhắm chặt với nhau, cũng do đau đớn mà nàng tỉnh lại hoàn toàn.

Kỷ Nhược Trần nói:

"Đừng nhúc nhích, càng động càng đau, kiên nhẫn một chút, ta sắp sắc thuốc xong rồi."

Thanh y nữ hài nhìn Kỷ Nhược Trần, ôn nhu nói: "Hóa ra là công tử, đa tạ công tử cứu giúp, ta có thương tích trong người, không thể đứng dậy cảm tạ được."

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Sao Phải Chịu Cuồng Phong Bạo Vũ 6

Kỷ Nhược Trần có chút dở khóc dở cười, nói:

"Đã là lúc nào rồi mà còn để ý tới lễ tiết, người đừng nói chuyện, càng nói sẽ càng đau."

Thiếu nữ kia nghe thấy vậy, cố gắng nói tiếp: "Thúc thúc đã nói lễ nghi không thể bỏ..."

Kỷ Nhược Trần cảm thấy nhức đầu, rơi vào đường cùng hắn đành phải nói: "Được rồi, lễ nghi không thể bỏ, lễ nghi không thể bỏ. Chỉ là bây giờ hai chân người có tên, chắc chắn không thể nào tránh được chuyện nhìn thấy cơ thể người, nên làm thế nào người nói cho ta biết một tiếng."

Thiếu nữ kia nói:

"Thúc thúc đã nói gặp chuyện gặp phải tông quyền, công tử xin cứ tự nhiên..."

Kỷ Nhược Trần thấy trung khí của nàng yếu ớt, biết là không thể chậm trễ nữa, lập tức hừ một tiếng, nói:

"Cho dù không tông quyền, ta cũng phải nhổ hai mũi tên này ra, nhịn đau một chút, sau đó sẽ tốt thôi."

Hắn rút tiên kiếm Xích Oanh, kiếm phong lóe lên một cái đã cắt đứt y phục trên hông của nàng, nhưng không hề chạm tới da thịt.

Da trên hông của nàng trắng như tuyết, trơn bóng như ngọc, cái eo mềm mại, độ cong hoàn mỹ, không thừa một tắc cũng không thiếu một tắc.

May mà định lực của Kỳ Nhược Trần hơn người, chỉ hơi rung động mà thôi. Kỳ Nhược Trần lấy lại bình tĩnh, nhẹ nhàng cầm lấy cái đuôi linh tiễn.

Thiếu nữ kia rên lên một tiếng, lập tức cảm môi không để mình kêu lên thành tiếng, trên mặt nàng đã đầy nước mắt. Hiển nhiên nàng chưa từng phải chịu đau đớn gì cả.

Kỳ Nhược Trần vận đủ chân nguyên, đầu ngón tay của hắn mới chạm vào mũi tên, tiếng kim loại đã vang lên, linh tiễn chấn động, lập tức bật lên!

Thiếu nữ đau đớn kêu lên một tiếng, hai tay nắm chặt lấy Kỳ Nhược Trần. Kỳ Nhược Trần vượt cái linh tiễn, rút một mũi tên ra, sau đó ném xuống đất.

Thiếu nữ thở phào một cái, hồn hển rồi u oán thở dài. suy yếu nói: "Công tử, kỳ thực... Ta không phải người."

"Ta biết."

Kỳ Nhược Trần nhàn nhạt nói, ngón tay đã có một sợi tơ vàng, lấy từng cái móc câu ra ngoài.

Động tác của Kỳ Nhược Trần cực kỳ cẩn thận, phải mất tới một nén nhang mới lấy ra được toàn bộ. Thanh y nữ hài đau đớn tới mức toát cả mồ hôi lạnh.

Nàng thở dốc một hồi, cố gắng nói: "Công tử, ta... là yêu."

"Ta biết."

Kỳ Nhược Trần chậm rãi vạch y phục ở đùi nàng, chuẩn bị xử lý mũi tên trên đùi. khi hoàn thành công việc thì thiếu nữ kia không thể động đậy được

nữa, quần áo trên người đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

Kỷ Nhược Trần lật tay, Văn Vương Sơn Hà Đỉnh bay vào trong tay của hắn. Thuốc nước vàng óng trong đỉnh chậm rãi xoay chuyển rất có quy luật. Chân hỏa dưới Văn Vương Sơn Hà Đỉnh đã tắt từ lâu, thuốc nước này đã nguội, không còn nóng chút nào.

Kỷ Nhược Trần đem Văn Vương Sơn Hà Đỉnh đưa tới trước mặt nàng, nói: "Uống vào sẽ khá hơn."

Thanh y nữ hài dùng hết khí lực toàn thân ngẩng đầu lên nhìn Kỷ Nhược Trần, nói: "Công tử, người với yêu, gần mà xa cách tận chân trời, công tử đã biết ta là yêu, vì sao còn cứu ta?"

Kỷ Nhược Trần cười cười, nói: "Ta cũng không biết."

Thanh y nữ hài nhìn Kỷ Nhược Trần, cúi đầu uống toàn bộ số thuốc trong Văn Vương Sơn Hà Đỉnh. Thuốc này vô cùng linh nghiệm, vừa mới vào miệng, khuôn mặt tái nhợt của nàng đã có huyết sắc, hai chỗ trúng tên trên chân đã chậm rãi khép miệng, chỉ một lúc sau nàng đã có thể ngồi dậy.

Kỳ thực nếu như dùng Giải Ly quyết thì sẽ không tổn công phu thể này, thể nhưng linh khí do Giải Ly quyết tạo ra sẽ làm vết thương rách toạc, thứ hai là Kỷ Nhược Trần hiểu rất rõ đạo lý hoài bích có tội, thể nên hắn tuyệt đối không thi triển Giải Ly quyết trước mặt người ngoài.

Lúc này, thấy thiếu nữ kia bình phục, Kỷ Nhược Trần nói: "Ta còn chưa biết tên của ngươi."

Thiếu nữ lắc đầu, nói:

"Từ nhỏ ta đã không có phụ mẫu nên không biết tên của mình. Chỉ vì ta thích mặc quần áo màu xanh cho nên tộc nhân đều gọi ta là Thanh Y tiểu yêu, ta còn chưa biết tôn tính đại danh của công tử."

"Thanh Y tiểu yêu?" Kỷ Nhược Trần nhắc lại mấy lần, mỉm cười nói:

"Tên rất hay. Ta họ Kỷ, tên là Nhược Trần. Thanh Y, thúc thúc của người là ai, tộc nhân của người ở chỗ nào? Ta đang tính tiện đường sẽ đưa người trở về, đạo hạnh của người quá thấp, ở lại nơi của người tu đạo thực là quá nguy hiểm, sớm muộn gì người cũng xảy ra chuyện."

Thanh Y tiểu yêu nói:

"Thúc thúc không cho ta nói tên của người, chuyện này kính xin công tử thứ lỗi. Tộc nhân của ta đều ở Thiên Hình sơn, bình thường không ra ngoài đi lại."

"Thiên Hình sơn?" Kỷ Nhược Trần dường như không biết chỗ này.

"Đúng vậy."

Kỷ Nhược Trần ừ một tiếng, thu hồi Văn Vương Sơn Hà Đỉnh, vỗ một cái lên hông của nàng, nói:

"Thương thế đã ổn rồi, đứng lên đi!"

Bên ngoài hân biểu hiện như thường, nhưng mà trong lòng đã thất kinh.

Đại đạo tuần hoàn, âm dương tương xứng, đã có động thiên, chắc chắn là sẽ có nơi chí âm được gọi là âm huyết tuyệt địa. Đạo tạng có tới 36 động thiên, 72 phúc địa, đồng thời trên thế gian có 18 chỗ tuyệt địa, không cái nào đứng đơn độc cả.

Thiên Hình sơn này được sự yêu mến của trời xanh, dưới có hoàng tuyền địa mạch, trong vòng ngàn dặm vạn yêu tụ tập rợp trời.

Nhân sĩ tu đạo chỉ cần vào phạm vi của Thiên Hình sơn. thì không thể nào câu thông với thiên địa linh khí, có đạo hạnh cũng từ từ giảm đi.

Hơn nữa Thiên Hình sơn có rất nhiều Thiên Yêu đã tồn tại ngàn năm trong truyền thuyết, có lẽ có từ thời Hồng Hoang, ngay cả nhân sĩ tu đạo không bị ảnh hưởng cùng khó mà địch nổi.

Nhưng mà Thiên Hình sơn vẫn có sự trừng phạt của trời, đám yêu này mà rời khỏi Thiên Hình sơn sẽ bị trời tru, lập tức có sấm sét đánh xuống, tan thành mây khói.

Thiên Hình sơn yêu nghiệt tuy nhiều, nhưng cũng được gọi là nơi tách biệt hẳn với trần gian.

Theo như truyền thuyết, cứ 1000 năm qua đi, trên Thiên Hình sơn lại có địa hỏa phun trào, khí hậu thay đổi, đồng thời phát ra lệ khí của thương thiên, biến Thiên Hình sơn trở thành luyện ngục của nhân gian.

Địa hỏa làm thay đổi khí hậu, yêu tộc phổ thông không bị ảnh hưởng nhưng mà Thiên Yêu ngàn năm lại không tránh được kiếp nạn. Đại đa số họ đều bị dính kiếp, hồn phi phách tán.

Có lẽ đây cũng là thiên ý, cho nên không ai đoán được ở Thiên Hình sơn có bao nhiêu Thiên yêu.

Tình thế thiên hạ, địa lý nhân văn, vốn là hạng mục mà các đệ tử của Đạo Đức tông bắt buộc phải học. Kỷ Nhược Trần đương nhiên cũng biết ba chữ Thiên Hình sơn chỉ cái gì. Phàm là Thiên yêu trong Thiên Hình sơn đều khác xa với con người.

Thanh Y tiểu yêu linh tính thật tốt. Tu vi bản thân bình thường, do vậy xưng là tiểu yêu cũng không khoa trương chút nào. Nàng có thể đi tới địa phận Ích Châu, thuộc phạm vi thế lực của Đạo Đức tông thì đó đã là một chuyện lạ. Nhưng nếu như đây là khổ nhục kế mà tà môn thi triển thì chẳng phải có điều kỳ quái hay sao?

Kỷ Nhược Trần cho nàng uống phương thuốc linh nghiệm. Thanh Y tiểu yêu đã khôi phục bình thường, nàng xuống khỏi bàn, khom mình hành lễ nói:

- "Người yêu gặp lại, nói lên việc động binh đã qua. Nếu như công tử không những viện thủ mà còn cho ta tiên dược, đúng là có ý tế thể."

Thanh Y tiểu yêu nói câu cảm ơn này, đã làm cho Kỷ Nhược Trần có chút dở khóc dở cười. Công phu võ công ngựa của nàng đúng là có chút nói quá.

Lần này hạ sơn tuy rằng thời gian không nhiều lắm nhưng mà trên đường đi Kỷ Nhược Trần đã nhìn thấy nhiều điều. Chỉ ít Đạo Đức tông cũng không phải là môn phái lấy hai chữ từ bi làm gốc.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Sao Phải Chịu Cường Phong Bạo Vũ 7

Kỷ Nhược Trần thu thập xong tất cả các đồ vật chế thuốc, nói:

"Nơi này cách Lợi châu không xa, qua Lợi châu đi về phía bắc chính là Vân Vụ sơn. Nơi đây cũng là nơi cho yêu tộc cư chú. Ta chỉ có thể đưa người tới đó. Tu vi của người quá thấp, sau này không nên tùy ý tới chỗ của người tu đạo."

Thanh Y tiểu yêu hỏi: "Công tử muốn đi đâu?"

Kỷ Nhược Trần nói: "Sau khi đưa người tới đó xong, ta muốn đi Lạc Dương."

Thanh y lập tức nói: "Vậy ta cũng theo công tử tới Lạc Dương là được rồi."

Kỷ Nhược Trần nhìn thanh y, kinh ngạc nói: "Người đi Lạc Dương làm cái gì? Nơi đó toàn là người tu đạo, người không tiếc mạng sống của mình nữa hay sao?"

Hắn tuy nói như vậy, nhưng mà hai tờ phù chú màu máu đã được thu lại vào trong Huyền Tâm giới chỉ. Hắn thực sự là không rõ ràng, Thanh Y tiểu yêu này dùng khổ nhục kế, dẫn hắn tới chân núi Vân Vụ sơn mới đúng.

Hiện giờ nàng chẳng những không đồng ý, mà còn định theo mình tới Lạc Dương?

Thanh Y tiểu yêu khẽ cười nói: "Công tử không cần lo lắng. Tu vi của ta mặc dù thấp nhưng mà đã học được thủ thuật che giấu yêu khí của mình. Sẽ không mang lại phiền phức cho công tử."

Kỷ Nhược Trần cười cười nói: "Chuyện này không thành vấn đề. Nhưng mà người theo ta tới Lạc Dương làm cái gì?"

Thanh Y tiểu yêu lắc đầu nói: "Chuyện này ư. ta cũng không biết."

Tiểu miếu này cách Lợi châu chừng 400 dặm. Nơi đây mặc dù là núi non trùng điệp nhưng không có yêu vật mãnh thú gì. Đối với nhân sĩ tu đạo mà nói, đây mới là đường rộng thênh thang.

Đêm xuống, Kỷ Nhược Trần và Thanh Y đã đứng ở bên trong thành Lợi châu, chọn một khách điểm để ở.

Sau khi thu xếp xong mọi chuyện thì đã là nửa đêm. Kỷ Nhược Trần nằm ở trên giường, hít thật sâu một hơi, chuẩn bị thanh tu thì cửa phòng đột nhiên vang lên một tiếng đập cửa, sau đó truyền tới thanh âm của Thanh Y: "Công tử, có thể vào không?"

Kỷ Nhược Trần đứng dậy mở cửa phòng, Thanh Y tiểu yêu bước vào bên trong, nàng đứng giữa phòng, ánh mắt nhìn vào chỗ cái giường, tươi cười nói: "Công tử, ở xung quanh đây toàn là nhân khí... ta có chút sợ."

Kỷ Nhược Trần mỉm cười nói: "Vậy thì người ở nơi này nghỉ ngơi cũng được."

Thanh Y Tiểu yêu không khách khí, lập tức hoan hô một tiếng, nhảy lên giường, ở giữa lấy đầu ngón tay vạch một đường giữa giường nói:

"Mỗi người một nửa, không được qua vạch, nếu như vượt qua tức là cầm thú!"

Kỷ Nhược Trần thật sự là dở khóc dở cười, trong lúc nhất thời không biết là nàng tâm kế quá sâu hay thực sự là người không hiểu thế sự, không hiểu được sự đáng sợ của nhân tâm.

Còn về ba chữ khổ nhục kế. Lúc này hẳn đã quên mất.

Trải qua một thời gian suy nghĩ, Kỷ Nhược Trần cũng nằm xuống, hẳn không sao ngủ được, nhìn ra ánh trăng ngoài cửa sổ, không cách nào thanh tâm tĩnh tu cho nổi

Thực ra trên đường đi hẳn đã mấy lần động sát tâm. Chuyện giết yêu đối với người tu đạo mà nói chính là chuyện tích thêm công đức nhưng mà tại sao hẳn lại đối với một tiểu yêu như thế này?

Mỗi khi nhìn thấy đôi mắt trong suốt, hoàn toàn không có tâm cơ của nàng, sát tâm trong lòng Kỷ Nhược Trần đã dịu lại. Huống chi khi ở chung với nàng, Kỷ Nhược Trần cảm thấy kỳ quái vô cùng, chẳng nhẽ khổ nhục kế dùng như thế này? Vậy có khác gì dùng mỹ nhân kế đâu.

Kỷ Nhược Trần bỗng nhiên cảm thấy ám áp. Hóa ra Thanh Y cảm thấy lạnh, đã cuộn tròn người lại rúc vào người Kỷ Nhược Trần. Nàng dường như đang mơ cái gì đó, kêu lên:

"Không luyện là không luyện! Ta không cần siêu thoát luân hồi ngao du lục giới gì cả. Muốn ta tu luyện trăm năm. Ta không làm!"

Kỷ Nhược Trần lúc này thất kinh. Đạo hạnh của Thiên Yêu cũng không siêu thoát được luân hồi nhân quả bậc này, phải đạt tới cảnh giới tán tiên là ít.

Mặc dù chuyện này không bằng việc bạch nhật phi thăng, nhưng cũng kém không xa. Thanh Y tiểu yêu muốn tu luyện bí thuật, chỉ cần trăm năm là có thể thành, sao nàng còn không muốn tu luyện!

Hắn còn chưa suy nghĩ xong, Thanh Y lại thở dài lẩm bẩm: "Được rồi thúc thúc, ta luyện là được. Nếu như các vị chân nhân của Đạo Đức tông không lợi hại, người trực tiếp lên Tây Huyền Sơn giết mấy người là được rồi? Thúc còn ở đây lo lắng cái gì?"

Nghe xong câu nói của nàng, Kỷ Nhược Trần đã bình tĩnh lại.

Trong chớp mắt trăng đã về tây, nắng sớm đã lên. Thanh Y vẫn còn ngủ như trước, nhìn bộ dáng tham ngủ của nàng, cũng biết được một phần nguyên nhân vì sao nàng không muốn dụng tâm tu đạo.

"Tiểu yêu này..."

Kỷ Nhược Trần nhìn dung mạo ôn nhu của nàng, thầm than một tiếng, đột nhiên trong lòng hắn có một ý nghĩ kỳ quái: "Vượt qua đạo ranh giới này là cầm thú- nhưng cả đêm ta không vượt qua... chẳng phải là không bằng cầm thú hay sao?"

---oOo---

Trong khách điểm bóng đêm như nước. Trên một ngọn núi cách thành Lợi Châu 10 dặm có ba thân ảnh đang đứng. Nhìn người đang ngủ say ở trong thành.

Trong ba người có hai nam tử mặc quần áo mộc mạc nhưng thân hình khôi ngô, dung mạo có phần khác nhau.

Nữ tử trong đó thân hình nhỏ nhắn. Mặc dù trong bóng đêm không trông rõ dung mạo của nàng, thế nhưng chỉ nhìn thân ảnh phiêu nhiên trong gió cũng đủ khẳng định dung mạo của cũng là hàng tuyệt sắc.

"Yếu Ly huynh, nơi này chính là Lợi châu thành?" Thanh âm của nàng dịu dàng và thanh thúy vô cùng.

Đại hán ở bên trái nàng trầm giọng nói: "Đúng vậy, cơ sở ngầm của chúng ta đã hồi báo. Bên cạnh của hãn đột nhiên có thêm một nữ tử không biết lai lịch. Thái Vi, trọng trách của muội chuyển này vô cùng trọng đại, vạn lần đều phải cẩn thận làm. Không được để cho hãn nhìn thấu kẽ hở, phải đưa hãn tới chân núi Vân Vụ, sao đó ta và Tất Phương sẽ âm thầm tiếp ứng."

Đại hán bên phải đột nhiên nói: "Hãn đạo hạnh thấp. Đạo Đức tông chắc chắn là sẽ không ngờ được ba người chúng ta lại tới. Đệ thấy Phong sư muội chỉ cần xác định được phương vị của hãn, sau đó chúng ta dùng thủ đoạn sấm sét bắt người mang đi. Yếu Ly huynh nghĩ như thế nào?"

Yếu Ly lắc đầu nói:

"Ta cho rằng tuyệt đối không thể. Đạo Đức tông giáo hoạt vô cùng. Kỳ Nhược Trần đơn độc hạ sơn, hành trình ngàn dặm, chắc chắn là đã tính được chuyện có người tới cướp. Tất Phương huynh tương kế tựu kế, muốn trong hiểm cảnh cầu may nhưng mà Tử Vi lão quỷ sắp phi thăng, thần uy thông thiên. Lợi châu lại cách Đạo Đức tông không xa, cho dù chúng ta có bắt được người cũng không chạy được trăm dặm đã bị bắt lại rồi."

Tất Phương nghe xong, trầm tư một khắc, nói: "Yếu Ly huynh nói có lý, chúng ta cứ theo kế hoạch ban đầu đi."

Ba người như một làn khói nhẹ nhàng bay lên, yên lặng tới thành Lợi châu. Bọn họ mới bay được trăm trượng thì đột nhiên đứng lại, sau đó nhanh như tia chớp hạ xuống mặt đất.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Sao Phải Chịu Cuồng Phong Bạo Vũ 8

Bóng đen vô thanh vô tức bao phủ phương vị của ba người, sau đó cuồng phong mãnh liệt áp xuống, trên sườn núi vang lên âm ầm, một cái Lang Nha Bổng, hung hăng nện xuống, làm cho đất đá bay tán loạn, tạo thành một cái hố sâu có phương viên 5 trượng.

Bên cạnh cái hố có một thân ảnh. Hai mắt hắc đỏ đậm, miệng rộng như cái chậu, trên người mặc cẩm y, Lang Nha bổng trong tay dài chừng 3 trượng, đang tán phát quang mang, nhìn thấy hắc quả thực là uy thế như núi.

Thân hình to lớn của người này khẽ dịch chuyển một cái, áo giáp màu đen tuôn ra yêu khí nồng đậm. Hắc cầm Lang Nha bổng xuống đất làm cho đất đá vỡ tứ phân ngũ liệt, sau đó trầm giọng quát lớn:

"Ta là tiên tả phong tướng của Yêu Hoàng điện, Kế Hầu! Tối nay đường này không thông, ba vị mời quay về!"

Ba người nhìn nhau, nữ tử tên là Thái Vi bỗng nhiên cười nói: "Từ khi nào Lợi châu trở thành chỗ tụ tập của yêu nghiệt vậy, sao ta lại không biết? Yêu hoàng làm như thế này không sợ kinh động tới Tử Vi Chân Nhân hay sao?"

Kế Hầu không nhúc nhích chút nào, nhắc Lang Nha bổng lên, quát lớn: "Đừng nhiều lời, tối nay đường này không thông!"

Tiếng quát của Kế Hầu còn chưa dứt, thân hình của Thái Vi đã di chuyển như một làn khói vọt tới trước mặt của hắc, tay phải chột xuất hiện một

thanh chủ thủ chừng ba xích, mũi sắc bén ánh lên màu xanh, nhanh như tia chớp rạch một đường vào đôi mắt đỏ ngầu của Kế Hưu!

Kế Hưu rống một tiếng kinh thiên động địa, trong miệng bỗng nhiên phun ra một đoàn khói đen đè xuống Thái Vi. Thái Vi hình như có kiêng kỵ với luồng khói đen này, cuộn mình một cái trên không trung, bay về nơi mình xuất phát.

Nhưng chiếc chủ thủ trong tay nàng đã tuột tay, đâm thẳng ba nhát vào ngực của Kế Hưu rồi mới bay trở về.

Chủ thủ này không phải vật phàm, cầm khải dày nửa thước của Kế Hưu cũng bị vật này đâm thủng như đậu hũ, quả thực là không gì cản nổi.

Kế Hưu rống to một tiếng, trước ngực bỗng nhiên phun ra ba đạo huyết tuyến màu lam cực nhỏ giống như ba sợi tơ màu lam.

Hắn dường như không biết đau đớn, Lang Nha bỗng trong tay vung thành một hình tròn, tạo thành một luồng ác phong, đập thẳng vào hậu tâm của Thái Vi!

Yếu Ly nhanh chóng lao về phía trước. Đại quan đao dài chừng 2 trượng đã có trong tay, hắn trông thì chậm nhưng mà cực nhanh, vèo một cái đã tới bên người của Thái Vi, sau đó trung bình tấn, bật hơi quát một tiếng, vung Đại Quan đao lên, những thanh âm kim loại vang lên chói tai!

Một gậy này của Kế Hưu tuy rằng bị Yếu Ly cản được nhưng mà dư thế không ngừng, chỉ nghe "ầm ầm" một tiếng, mặt đất sau lưng của Yếu Ly đã bị thủng, tạo thành một cái rãnh dài hơn 10 trượng.

Phong Thái Vi cúi đầu chui qua Lang Nha bỗng của Kế Hưu chạy ra phía xa.

Ba người phối hợp vô cùng ăn ý. Tất Phương gào lên một tiếng, trong tay đã có một thanh Cương Thương màu xanh, vận toàn bộ sức lực ngành kháng với Lang Nha bổng ngàn cân của Kế Hầu!

Thải Vi trở tay đón lấy chủ thủ, cả người hóa thành một đạo tàn ảnh. Lần thứ hai phóng tới chỗ của Kế Hầu. Lang Nha bổng của Kế Hầu vừa mới bị va đập cho nên phía trước mở rộng, chủ thủ lại đâm đúng bả nhất vào bụng của hắn!

Cũng may Kế Hầu thân thể khổng lồ, chủ thủ của Thải Vi đâm vào cũng có hạn, chẳng nguy hiểm gì tới tính mạng, ngay cả kịch độc trên kiếm cũng chẳng có tác dụng gì tới hắn.

Thải Vi nhanh nhẹn vô cùng, khi Kế Hầu phun ra một ngụm khói đen thì đã tránh ở rất xa. Kế Hầu hét lên một tiếng. Lang Nha Bổng hóa thành một đạo hư ảnh đuổi theo Thải Vi.

Yếu Ly hoành đao chặn trước người của Kế Hầu! Thân hình của hắn mặc dù thua Kế Hầu nhưng mà khí thế như hồng, không kém gì cả.

Ầm một tiếng thật lớn. Lang Nha bổng của Kế Hầu lại nện vào Đại Quan đao của Yếu Ly. Khí thế của Kế Hầu mặc dù kinh người nhưng mà Yếu Ly chẳng lùi lại phía sau chút nào!

Kế Hầu hai mắt trợn trừng, bổng nhiên hét lớn một tiếng, lực đạo trên Lang Nha bổng chọt tăng mấy lần, yêu khí cuộn trào mãnh liệt như sóng lớn, đập liên tiếp bảy lần xuống Yếu Ly!

Kẹt! Một tiếng ma sát rất khó nghe vang lên. Yếu Ly đột nhiên phun ra một ngụm máu, liên tiếp lùi hơn 10 bước mới đứng vững. Đại Quan đao trong tay của hắn đã không còn hình dạng nữa, chắc chắn không thể dùng.

Bên kia Kế Hầu cũng không dễ chịu, lui về phía sau mấy bước mới đứng vững được, hắn còn chưa ổn định được trận tuyến thì Tất Phương đã quát

lên một tiếng lớn, Cương Thương trong tay đột nhiên dài gấp đôi, mũi thương giống như một chiếc chuông đồng, đập vào hông của Kế Hưu.

Kế Hưu thấy chiếc chuông đồng này, cũng điên cuồng hét lớn, chỉ kịp né tránh chứ không đón đỡ được.

Lúc này Thái Vi như quỷ my, lại công tới chỗ Kế Hưu, tốc độ của nàng rất nhanh, phát chiêu sau mà tới trước, cùng hợp sức với chuông đồng công tới!

Trong màn đêm, bỗng nhiên nổi lên một làn gió nhẹ.

Gió thì rất nhẹ, rất ôn nhu, không nhanh không chậm thối tới nhưng mà điều kỳ dị là trận gió này còn nhanh hơn so với Thái Vi, hất qua nàng một cái.

Tóc dài của Thái Vi đang phiêu động, tự nhiên bị hàm lại, sau đó đứt gãy bay theo gió

Thái Vi sắc mặt đại biến, lập tức thu chủy thủ về, hóa thành một làn quang hoa đánh thẳng về phía sau lưng.

Quang hoa đang biến ảo như gặp phải một cái vách sắt, đột nhiên lui lại kêu lên những tiếng nhỏ. Những tia lửa bắn lên sau lưng của Thái Vi giống như tràng hoa nở rộ, sáng lạn vô cùng!

Thân hình nàng giống như bị một lực đạo khổng lồ bắn trúng, bay về phía trước, hung hăng đập vào thân hình của Kế Hưu, sau đó lại nhẹ nhàng bay trở lại. Trong lúc còn ở trên không, trong miệng nàng đã phun ra một ngụm máu.

Gió vẫn cứ thổi bất định

Tất Phương thấp giọng rống giận, có một đạo quang hoàn trên Thiết thương sáng lên giống như cuồng phong bạo vũ đâm liên tiếp ra 10 thương, mỗi thương đều có thanh âm kim loại vang lên nhưng nhìn lại chẳng thấy gì.

Đột nhiên, trên đỉnh đầu của hắn có gió mạnh đè xuống, trước mắt của Tất Phương bỗng nhiên tối sầm, hóa ra là cái Lang Nha bổng của Kế Hầu đang đập xuống.

Tất Phương hét lớn một tiếng, như tiếng sấm mùa xuân, dùng toàn lực giương thương, đập Lang Nha bổng của Kế Hầu bật trở lại. Nhưng mà nham thạch nơi hắn đặt chân đều bị vỡ vụn, cây cối bay tán loạn.

Tất Phương mặc dù chặn được một thương này nhưng quần áo phía sau rách một mảng lớn, sau lưng hắn có một vết thương dài chừng 2 xích, sâu kinh khủng.

Trong trời đêm có tiếng thổi phì phò, dần hiện ra hình ảnh của một cái Tử Liêm, dùng tốc độ nhanh vô cùng bay tới đỉnh núi.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Sao Phải Chịu Cuồng Phong Bạo Vũ 9

Dưới trăng sáng, trên đỉnh núi hiện ra một thân ảnh, thân hình người này tương đương với nhân loại, trông có vẻ hơi gầy yếu, điều làm người khác chú ý nhất chính là sau lưng nàng có một cái đuôi dài chừng 3 trượng.

Nàng đưa tay lên, nhẹ nhàng vuốt Tử Liêm, sau đó chỉ vào ba người Thái Vi, quát lớn: "Có tiền hữu phong tướng của Yêu Hoàng điện Triều Tịch ở đây, đường đi Lợi châu không thông, ba vị có muốn quay về hay không?"

Thái Vi cùng Yếu Ly, Tất Phương ba người nhìn nhau, lập tức lạnh nhạt nói: "Nhị vị phong tướng của Yêu Hoàng hình như làm việc tương đối bá đạo!"

Kế Hào cười lạnh một tiếng, vung Lang Nha bổng trong tay lên, nói: "Bọn các người không phục thì đấu đi, còn không thì mau rút đi cho ta. Ngô hoàng hành sự có bá đạo hay không, đâu tới phiên các người bình luận?"

Thái Vi khuôn mặt như phủ một lớp sương lạnh, nhìn bọn họ cười lạnh nói: "Được, chúng ta đi. Nhưng mà là phúc hay họa còn rất khó nói."

Dứt lời, nàng vung tay lên, mang theo Yếu Ly cùng Tất Phương bay đi.

Cho tới khi ba người đi xa, Triều Tịch mới nhảy tới trước mặt Kế Hào, vội hỏi: "Thương thế của người có sao không?"

Kế Hào cười nói:

"Người cuối cùng cũng tới, thương thể của ta không sao, tinh dưỡng chừng nửa tháng là không còn việc gì rồi! Không có gì đáng ngại, không có gì đáng ngại!

Triều Tịch oán thở dài, nàng biết thân thể Kế Hầu cường tráng, cho dù có cắt một chân cũng chỉ chừng 10 hôm là khôi phục như thường.

Thế nhưng thương thể hiện giờ phải mất nửa tháng mới khôi phục, có thể thấy nó bị thương nặng tới mức nào.

Tuy rằng ba người Yếu Ly đã quyết định bỏ đi, nhưng mà đây là địa giới của người tu đạo, việc đi lại của yêu tộc phải cẩn thận hơn rất nhiều.

Chỉ lo ba người Yếu Ly kia không rời đi, họ ẩn nấp tại nơi này, chờ hậu viện tới. Kế Hầu nhìn bóng đêm, vỗ vai Triều Tịch cười nói:

"Sau khi tiểu thư trốn đi, tới tận bây giờ chúng ta mới biết được hành tung của người, chắc là trong nửa tháng nay nàng đã chịu không ít khổ sở. Việc vào Lợi châu thành là một điều tối kỵ của chúng ta, hơn nữa với tính khí của tiểu thư chắc chắn là sẽ không theo chúng ta trở về. Hiện giờ chúng ta chỉ còn cách canh giữ nơi này, cản những người tu đạo vào thành, ngày mai Vô Thương đại nhân sẽ tới, chúng ta sẽ mang tiểu thư trở về."

Triều Tịch gật đầu nói: "Không biết người trẻ tuổi mà tiểu thư sống chung kia có lai lịch ra sao, sao ta lại cảm giác... trên người của hắn có một loại khí tức làm ta sợ hãi."

Kế Hầu nói:

"Ta cũng mới tới không lâu, chỉ biết rằng người này là đệ tử trẻ tuổi của Đạo Đức tông, thoát nhìn thì hắn đối với tiểu thư cũng không tệ lắm."

Triều Tịch than thở:

"Đạo Đức tông? Nếu là đệ tử Đạo Đức tông, hẳn không có thành kiến với yêu như người bình thường đúng là kỳ quái, chỉ là..."

Kế Hầu cười cười, nói: "Đây không phải là chuyện chúng ta lo lắng, từ giờ tới khi Vô Thương đại nhân tới còn 6 canh giờ, 6 canh giờ này chắc chắn sẽ không dễ chịu, cứ lo xong tình hình trước mắt đã."

Triều Tịch vừa gật đầu thì phía sau bỗng nhiên vang lên một tiếng cười: "Không cần tới 6 canh giờ, ta thấy một khắc cũng khó mà qua nổi!"

Kế Hầu và Triều Tịch kinh hãi xoay người lại, lúc này mới thấy một đạo nhân đang đập mây tía, trên lưng đeo một thanh cổ kiếm, chấp tay đứng thẳng. Đạo nhân này mi thanh mục tú, tiên phong đạo cốt nhưng mà trong đôi mắt có ẩn chứa sát khí lạnh lẽo.

"Người là người phương nào! có tiền tả hữu tướng của Yêu Hoàng điện ở đây, tối nay con đường này không thể đi, tôn giá mời quay về!" Triều Tịch quát lớn.

Khẩu khí khi nàng nói câu này đã trở nên cung kính hơn nhiều, không còn giống lúc bình thường, bởi chỉ cần nhìn là biết người này không phải là nhân vật tầm thường.

Lúc này Tử Liêm trong tay nàng cũng khẽ kêu không ngớt, không phải do nàng vận lực mà do nó không chịu nổi khí thế áp đảo của đạo nhân kia, khó khăn lắm nàng mới giữ được nó.

Đạo nhân kia mỉm cười nói: "Bần đạo tối nay không đi Lợi châu. không vì chuyện gì khác, chỉ muốn đưa hai vị về phía tây mà thôi."

Hắn chỉ một ngón tay về phía Triều Tịch, phía sau vang lên một tiếng long ngâm, cổ kiếm phóng lên cao, giống như một con Hoàng Long xé ngang trời, đánh tới chỗ của Triều Tịch!

Đối mặt phủ oai lực của con hoàng long đang bay liệng, Triều Tịch chỉ cảm thấy tay chân lạnh ngắt, toàn thân cứng đờ, không động đậy được chút nào!

Cổ kiếm như hồng, mắt thấy nó sắp phá tung ngực nàng, bên cạnh Triều Tịch bỗng nhiên truyền tới một luồng đại lực, đánh nàng bay ra ngoài. Hóa ra người xuất thủ chính là Kế Hưu!

Phủ Hoàng Long gầm lên một tiếng long ngâm cao vút, khi thân hình của Kế Hưu bay qua, bên người con rồng này có một tầng hỏa diễm tự sáng lên.

Trong nháy mắt, Kế Hưu bị biến thành một ngọn đuốc sống cao hơn 2 trượng, nhưng mà song chưởng của hắn vẫn mở ra, đứng sừng sững không đổ, lấy thân mình che chở của Triều Tịch!

Đạo nhân chân đạp thái vân, đứng chấp tay trên không trung, mỉm cười nói: "Cái dũng của kẻ thất phu, sao có thể cứu nhau được chứ?"

Hắn lại liếc mắt nhìn Triều Tịch, lãnh đạm nói: "Về phần tiểu thư nhà ngươi, đã có Nhược Trần của tể tông chiếu cố, không cần các ngươi phí tâm, ngươi có thể an tâm mà rời đi."

Dứt lời, đạo nhân kia tay phải phát một cái, con hoàng long bay vòng quanh Triều Tịch một vòng, rồi mới trở về trên lưng của đạo nhân.

Đạo nhân căn bản không nhìn xem kết quả thế nào, thái vân dưới chân bắt đầu chuyển động, giống như trắng lặn về tây, biến mất nơi cuối chân trời.

Trắng lặn thì mặt trời lên, ánh sáng lại tỏa khắp muôn nơi.

Kỷ Nhược Trần dùng đủ mọi thủ đoạn, phải tới giữa trưa mới kéo được Thanh Y tiểu yêu từ trên giường dậy.

Nhìn thấy nàng còn buồn ngủ, biểu tình ngẩn ngơ, hắn cũng chẳng biết là mình đã làm nàng tỉnh hay chưa, con yêu tham ngủ như thế này, đúng là hiếm thấy trong thiên hạ.

"Mau thu thập một chút, chúng ta còn phải lên đường."

"Đi đâu vậy?"

Thanh y từ trên giường nhảy xuống tới, giương hai mắt, trong mắt nàng như vô thần, ánh nắng sớm lướt qua, dường như nàng không biết mình đi đâu, Kỷ Nhược Trần thực sự là không biết nàng đã tỉnh thực hay chưa.

"Lạc Dương chứ còn đâu!" Kỷ Nhược Trần cười khố.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Hận Tình Sao Mệnh Mông Thế

Thiên hạ to lớn, kỳ tích chuyện hay đều có rất nhiều.

Lợi châu thành là một nơi xung yếu, thông với bốn phương, là nơi để người tu đạo tụ tập.

Nhưng cách nó hơn 300 dặm lại là một nơi hiểm địa, chính là Vân Vụ sơn, nơi tụ tập của bầy yêu.

Kể từ đó, mảnh đất giữa Lợi châu và Vân Vụ sơn là nơi cho người, yêu đi lại, cho dù là người hay yêu, đi lại ở nơi này đều phải vô cùng cẩn thận.

Vân Vụ sơn âm u, cao và hiểm trở, bên ngoài núi, mây trắng lượn lờ suốt năm, khó có thể nhìn thấy diện mạo thật của ngọn núi. Kỳ thực Vân Vụ sơn có rất nhiều biệt danh, cái tên Vân Vụ là do dân chúng địa phương gọi.

Vân Vụ sơn quanh năm bao phủ mây trắng, trong mây lại có kịch độc, là nơi tu hành có lợi cho yêu tộc.

Bởi vậy, Vân Vụ sơn trong miệng của yêu tộc là Thánh Vân sơn, mà nhân sĩ tu đạo trong thiên hạ gọi đây là Ác Chương Lĩnh.

Cách gọi như vậy cũng có thể nhận ra sự yêu ghét rất rõ ràng.

Khi mặt trời chiếu lên cao trên Vân Vụ sơn cũng có sự ấm áp. Trên một sườn núi, có một con thỏ đang di chuyển. Nó đứng thẳng hai chân sau, cảnh giác nhìn xung quanh, sau đó mới yên tâm ăn cỏ, nhưng hai cái tai dài vẫn dựng thẳng lên như cũ.

Xa xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng xào xạc, con thỏ lập tức đứng thẳng thân mình, sau đó nhanh như tia chớp bỏ chạy vào cái động khẩu không xa.

Tốc độ của nó rất nhanh, khó khăn lắm mới tiến vào trong cái hang được thì một đạo âm phong quét qua trước cửa động. Thỏ vốn nhát gan, làm sao dám dừng lại, trong nháy mắt đã biến mất ở trong chỗ sâu.

Trên sườn núi cao lại có một con báo lớn màu đen. Trên lưng có vân màu vàng, xem ra nó là loại phi phạm, nó không cam lòng ngửi cái hang một lúc sau gầm lên hai tiếng, trong mũi phun ra hai luồng thanh khí.

Đột nhiên, trên sườn núi cao run rẩy, cây cối trong rừng liên tiếp đổ xuống, dường như có một con cự thú lớn tới mức che trời đang bay tới nơi này!

Con báo đen lập tức cụp đuôi, quay người muốn bỏ trốn thì trong rừng vang lên một tiếng rít. Thanh âm như rồng, uy thế vô luân!

Hắc báo run rẩy, ngã luôn xuống đất, không còn khả năng bỏ trốn nữa!

Những cây cối bãi rừng bị đổ rạp xuống, có một cao cự thú... cao tới nửa trượng phi ra, con này đen tuyền, lông cứng như cương châm, phía sau có một cái đuôi dài đang dựng thẳng, giống như chiến kỳ, hóa ra đây là một con... Yêu Trư.

Yêu Trư trừng mắt hai con mắt đỏ, răng nanh dài tới ba thước, tung bốn vó, chạy vun vút tới chỗ con báo đen!

Con báo đen đứng lên, chạy được mấy bước lại ngã xuống.

Con Yêu Trư này uy thế tận trời, mỗi chân hạ xuống là đất đá bay tán loạn, tiếng thở như sấm, xông thẳng tới. Nó vừa mới lên tới đầu núi, hai con mắt đột nhiên tròn xoe, bốn vó đứng thẳng, lập tức liều mạng dừng lại.

Thế nhưng thân hình khổng lồ của nó đang lao cực nhanh, lúc này muốn dừng đâu có thể dừng ngay?

Bịch! Bịch! Bịch. Yêu Trư lại vọt về phía trước mười trượng mới có thể dừng lại được, trên sườn núi cao đã in những vết chân sâu của nó!

Yêu Trư dường như không nhìn thấy con báo đen ở trước mặt, cái đuôi cong vút, đôi mắt nhìn chăm chăm vào chỗ gò đất ở phương xa đang bị mây bao phủ.

Mắt thấy mây mù tuôn ra cuộn cuộn trên gò đất, Yêu Trư không kêu một tiếng, đột nhiên quay đầu bỏ chạy, tốc độ của nó nhanh hơn so với trước đây vài phần.

Con báo đen kia xoay người, hoàn toàn quên mất kiếp nạn của mình, bỏ chạy theo sát với con Yêu Trư.

Mây mù trên gò đất bỗng nhiên tản đi, hiện ra một thân ảnh cao vút, nàng đứng một chân, thái vân trên sườn núi bay xuống.

Khi nàng đứng được trên thái vân, thì cảnh tượng trên sườn núi vốn hỗn loạn vô cùng đã trở thành một nơi im ắng, không còn một chút sinh khí nào, không thấy chim chóc, không thấy thú hoang, thậm chí ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không thấy, trong thiên địa chỉ còn lại duy nhất một thứ, đó là tiếng gió thổi.

Một nơi náo nhiệt, bỗng chốc trở thành nhân gian tuyệt địa.

Thiếu nữ kia khẽ nhếch môi anh đào, vẻ mặt ngạc nhiên, nhìn quanh xung quanh, tức giận dậm chân, u oán nói:

"Rõ ràng vừa nãy thấy một con heo lớn, sao bây giờ không gặp nữa rồi? Ai, ba ngày không ăn cái gì, có lẽ nên ra đường lớn thôi... thế nhưng đường lớn ở chỗ nào?"

Nơi tuyệt cốc này bỗng nhiên có sự sống, mà nguyên nhân là chỉ có duy nhất một mình nàng, thiếu nữ đôi bụng này chính là Trương Ân Ân.

Trên đám cự thạch ở trên sườn núi, có hơn 10 con tiểu yêu đang run rẩy đứng chen chúc với nhau thành một đồng. Đám tiểu yêu này có răng nanh, mặc quần áo bằng da cầm thú, trong tay cầm binh khí thô lậu, xem ra là một đám tạp binh trong yêu tộc.

Trong mắt của đám yêu binh, Trương Ân Ân có da trắng như tuyết, dung mạo nghiêng thành, nhưng mà lại là thứ đáng sợ nhất trong trời đất.

Một yêu binh nho nhỏ đang run rẩy, liều mạng chen vào đám yêu binh có thân hình cường tráng, liên miêng nói:

"Đội trưởng, nữ nhân kia... Nữ nhân kia ngay cả Yêu Trư của Vô Thương đại nhân cũng dám ăn! Ta sống hơn 50 năm rồi, chỉ nghe thấy Yêu Trư ăn thịt người, chứ làm gì có chuyện ngược lại."

Trước ngực của đội trưởng kia có một cái khiên đồng, trong tay cầm một cái gậy sắt, trang phục này tốt hơn so với đám bên cạnh nhiều lắm.

Tuy rằng hăn cũng run rẩy, nhưng mà ít ra hăn cũng không để mất uy phong, lập tức đẩy tiểu yêu kia ra, giảm thanh âm, mắng:

"Nhát gan như vậy, biết là người không có tiền đồ mà! Chen chúc cái gì mà chen chúc? Đại nhân ta thân hình cao lớn, các người chen để nàng nhìn thấy ta thì làm sao bây giờ? !"

Tiểu yêu cười nói:

"Đội trưởng, nữ nhân này không tầm thường, chúng ta... để cho nàng đi qua chứ?"

Đội trưởng mở trừng hai mắt, quát lớn: "Nói bậy! Nếu như để cho nàng đi qua không hỏi, sau này khi Vô Thương đại nhân hỏi đến, ta làm sao trả lời được. Hơn nữa Vô Thương đại nhân là một quan lớn, chúng ta chỉ là đám tiểu yêu, nhưng chẳng nhẽ lại không có vài phần dũng khí hay sao? Nữ nhân này tuy rằng đáng sợ, thế nhưng ta đường đường là yêu binh cao tới 5 xích, có gì phải e ngại? Chuyện đại sự trong thiên hạ có chuyện gì mà không có nguy hiểm, chúng ta phải ngăn nàng lại, tra hỏi một phen!"

Tiểu yêu vội hỏi: "Đội trưởng! Thế nhưng ta chỉ có 4 xích!"

Đội trưởng cả giận nói: "Bốn xích hay năm xích, không phải đều là yêu hay sao?"

Tiểu yêu lại hỏi một câu khiến hăn hồi tiếc không kịp nói: "Ai tới ngăn nàng ta?"

Đội trưởng trừng mắt, nói: "Đương nhiên là người!"

Nghe thấy những thanh âm líu ríu bên cạnh, Trương Ân Ân đã không còn nhịn được nữa.

Nàng chậm rãi xoay người lại, mắt phượng mang theo sát khí, quát lạnh: "Thương lượng xong chưa?"

Đội trưởng kia toàn thân run lên, lập tức nói: "Xong rồi xong rồi!"

Hăn mới thốt lên câu đó, cảm thấy uy phong mất sạch, trong lúc xấu hổ, hăn tóm lấy con tiểu yêu bốn xích, quát lớn: "Đến cản nàng ta lại!"

"Chết cũng không đến!" Tứ xích tiểu yêu liều mạng giãy dụa.

Đội trưởng kia không hổ là người cao hơn 1 xích, lực lớn vô cùng, tóm hăn ra ngoài, chửi nhỏ một tiếng "Đi ra ngoài cho ta!", sau đó thì tung hăn lên, một cước đạp hăn bay ra ngoài.

Trương Ân Ân ngửa đầu thật cao, mắt lạnh nhìn tiểu yêu bốn xích đứng còn không vững trước mặt, chỉ tiếc là thân hình của đám tiểu yêu này không đẹp chút nào. Trương Ân Ân mặc dù đói bụng đã ba ngày, nhưng mà vẫn cực kỳ chọn lựa. không đẹp không ăn.

Con yêu bốn xích kia bị mắt phượng của Trương Ân Ân đảo qua, cả người run lên, bạch một tiếng, một đĩa đã rơi xuống đất, trong đầu hân tống rỗng, có thể đứng lên là tốt lắm rồi.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Hận Tình Sao Mênh Mông Thế 2

"A! Thánh Vân sơn là chỗ cư ngụ của yêu tộc ta, người ngoài bước vào, giết không cần hỏi. Ta là thủ hạ của Vô Thương đại tướng quân dưới trướng Yêu Hoàng, đóng quân ở đây, người tới xưng tên họ, tới từ nơi nào, có chuyện gì, báo lại một cái trung thực. Nếu như có lừa gạt, nhất định chém không tha!"

Nhưng mà dưới uy áp của Trương Ân Ân, con yêu bốn xích này càng nói thanh âm càng nhỏ, sau đó lập tức tìm lấy một lý do:

"Thánh nữ nếu như không muốn nói, ta đương nhiên sẽ không cưỡng cầu, vừa rồi có chỗ đặc tội, ngài đại nhân đại lượng, tất sẽ không để ở trong lòng. Từ đây đi về hướng đông 50 dặm chính là đường lớn, thánh nữ đi mạnh giỏi... nếu như cần ta đưa tiễn, xin cứ phân phó!"

Đội trưởng vạn lần không nghĩ tới con tiểu yêu bốn xích lại làm mất uy phong như vậy, tức giận chửi lên một tiếng:

"Đồ không có can đảm, làm mất uy phong của tộc ta, ta biết là người không có tiền đồ mà!"

Nhưng bảo hấn đi ra ngoài trọng chấn sĩ khí của bầy yêu thì có đánh chết cũng không dám.

Trương Ân Ân thấy tiểu yêu tứ xích này kính cẩn nghe lời nên cũng không muốn làm khó dễ nó, nói:

"Người nói đi về hướng đông chừng 50 dặm chính là đường lớn?"

"Đúng vậy, đúng vậy!" Tiểu yêu bốn xích liềm mạng gật đầu.

Lúc này, trên sườn núi đột nhiên có âm phong, bầu trời tối sầm lại, có một đám mây đen bay tới trước mặt.

Trong đám mây đen có những thanh âm leng keng vang lên không ngừng, trong đám mây bước ra một con yêu quái cao chừng 2 trượng, đồng giáp sáng bóng, khí thế như hồng, tướng mạo đường đường, tay cầm một cái chảo vàng, đúng là khác xa một trời một vực với con tiểu yêu tứ xích kia.

Ở phía sau hẳn, từ trong sương mù lại bước ra hơn 300 yêu binh được vũ trang đầy đủ, giáp trụ sáng loáng, càng tăng thêm khí thế cho con yêu tướng kia.

Con yêu tướng kia đi tới trước mặt Trương Ân Ân, đá văng tiểu yêu ra chỗ khác, tức giận hừ một tiếng, đánh giá Trương Ân Ân một lần.

"A! Ta đã nói hẳn không có tiền đồ mà!" Đội trưởng trốn sau đám loạn thạch kêu lên, đám tiểu yêu xung quanh thi nhau phụ họa.

Trương Ân Ân nhú mày, trên mặt phủ một lớp sương lạnh, tính tình của nàng vốn không tốt, lại bị đói bụng mấy ngày, hiện giờ thấy con yêu tướng nhìn như vậy, trong lòng đã có sự tức giận.

Sắc mặt yêu tướng bỗng nhiên biến đổi, cầm cái chảo vàng xuống một tang đá, ôm quyền khom người nói:

"Khí tức trên người của tiểu thư có quan hệ sâu xa với tộc ta, không biết tiểu thư có thể cho biết đại danh hay không, tới đây là vì chuyện gì?"

Yêu tướng có thái độ như vậy, làm cho Trương Ân Ân không còn lý do để phát tác. Nàng lập tức lạnh nhạt nói:

"Ta họ Trương, chẳng có quan hệ sâu xa gì với yêu tộc các người cả, chỉ là trước khi đi, sư phụ ta đã dặn, nếu như có đi qua địa giới yêu tộc mà gặp chuyện, thì cứ nói tên Văn Uyển hoặc Dực Hiên là được rồi."

Yêu tướng thất kinh, thanh âm có chút lắp bắp, lại hỏi: "Không biết sư phụ tiểu thư là ai?"

Trương Ân Ân lạnh nhạt nói: "Sư phụ ta họ Tô."

Yêu tướng kia bỗng nhiên quỳ xuống, cao giọng nói: "Mặt tướng Duẫn Đô, thủ hạ dưới trướng của Vô Thương đại tướng quân, tham kiến tiểu thư!"

Thấy hãn quỳ, đám yêu binh đằng sau nhất thời quỳ xuống, đồng thanh nói: "Tham kiến tiểu thư!"

Trong lúc nhất thời, đám yêu binh đông nghịt trên sườn núi ai nấy đều quỳ xuống. Trương Ân Ân không ngờ tới cục diện lại như vậy, có vẻ hơi kinh hãi.

Duẫn Đô lại hỏi: "Không biết tiểu thư tiên giá quang lâm, có gì phân phó?"

Trương Ân Ân nói: "Ta muốn đi Lạc Dương, chỗ này chỉ là đi ngang qua mà thôi."

Duẫn Đô nghe xong vội nói: "Từ đây đi về phía đông 50 dặm chính là đường lớn. Tiểu thư theo đường lớn hành tẩu thì sẽ đến Đông Đô Lạc Dương."

Trương Ân Ân gật đầu, liếc mắt nhìn Duẫn Đô, bỗng nhiên nói: "Ân, chuyện này... Các người có cái gì ăn không?"

Câu hỏi này làm cho Duẩn Đô ngây ngô nửa ngày, một lúc sau hăn mới nói: "Tiểu thư, cái này.... Thánh Vân sơn từ trước đến nay thiếu thức ăn cho nhân tộc, đồ ăn của Yêu tộc... đương nhiên là không lọt vào pháp nhãn của tiểu thư."

Trương Ân Ân nhú nhú mày, nói: "Nếu nướng con heo lúc này thì cũng không tới nỗi nào."

Duẩn Đô cả kinh, vội hỏi: "Tiểu thư, đó là một trong những tọa kỵ của Vô Thương đại nhân, không thể ăn được! Nếu như tiểu thư thực sự muốn ăn, mặt tướng cũng không phải đối thủ của nó. Huống chi nó nhìn thấy phượng uy của tiểu thư, có lẽ lúc này đã chạy xa trăm dặm, mặt tướng đuổi làm sao kịp?"

Trương Ân Ân hừ một tiếng, tức giận nói: "Đây là đạo đài khách của yêu tộc hay sao, đồ ăn cũng không có? Sau này ta sẽ trở về nói với sư phụ, hiện giờ ta còn bận lên đường, sau này có duyên sẽ gặp lại, tạm biệt!"

Vừa dứt lời, thân hình Trương Ân Ân đã theo gió bay theo sườn núi.

"Tiểu thư dừng chân!" Duẩn Đô kêu một tiếng!

"Chuyện gì?"

"Tiểu thư, Lạc Dương ở hướng kia."

Trương Ân Ân không nói được một lời, lập tức gật đầu, giống như một đám mây, vội vã đi về hướng của Duẩn Đô chỉ.

Cho tới khi Trương Ân Ân đi xa, Duẩn Đô mới dám đứng dậy, lau mồ hôi lạnh trên đầu, thầm kêu một tiếng nguy hiểm thật.

Hăn bỗng nhiên nhìn qua tiểu yêu tứ xích, gật đầu nói:

"A, người vừa rồi đối đáp rất là khéo, rất tốt, có tiền đồ! Từ giờ trở đi, người chính là tuần binh đội trưởng!"

----oOo----

Năm mươi dặm này, người thường phải đi mất 1 ngày một đêm nhưng đối với người tu đạo mà nói, chẳng qua chỉ mất chừng 3 giây. Chẳng bao lâu sau, Trương Ân Ân đã đứng trên đường lớn. Ngõ ngàng nhìn xung quanh, không biết là nên đi theo hướng trái hay hướng phải.

"Xe nhẹ tới Lạc Dương, chỉ cần một lượng bạc là đủ!" Bỗng có một tiếng rao từ xa truyền tới.

Ánh mắt Trương Ân Ân sáng lên, theo tiếng rao nhìn lại, chỉ thấy xa xa dưới một gốc cây cổ thụ có một chiếc xe bốn ngựa đang đỗ, bên cạnh chiếc xe có 4 con ngựa. Bốn con ngựa này thần tuấn vô cùng, cả người trắng như tuyết, trên mình không có một cái tạp lông nào. Thân xe dùng gỗ đàn hương tạo thành, lại còn mạ vàng, trên xe toàn dùng tơ lụa, nhìn qua thực sự là hoa lệ vô cùng.

Trương Ân Ân thân hình khẽ động, trong nháy mắt đã xuất hiện ở trước xe ngựa. hướng phu xe kia hỏi:

"Xe này có thể tới Lạc Dương?"

Phu xe kia tuổi chừng trung niên, trên quần áo không có một hạt bụi, hẳn đang định trả lời thì Trương Ân Ân đã vén rèm xe, thấy trong buồng xa hoa bố trí vô cùng hợp với sở thích của mình, quả thực giống như trời cao tạo ra cho nàng, trong lòng cực kỳ vui thích.

Trương Ân Ân đưa một viên trân châu cho phu xe, nói: "Xe này ta mượn, đến Lạc Dương!"

Xa phu tiếp nhận trên châu, không tỏ vẻ vui mừng, mỉm cười nói: "Mời tiểu thư lên xe."

Một tiếng roi thanh thúy vang lên, xe ngựa bắt đầu hành trình.

Trên bầu trời bỗng có một đám mây. Hoàng Tinh Lam từ trong đám mây hiện ra, nàng nhìn theo bóng xe ngựa, trên mặt hiện lên sự đau lòng, phân phó một câu:

"Phía trước 10 dặm có một cái khách ****, nhanh chóng làm mấy món ăn, nhanh, nhất định phải chuẩn bị tốt trước khi xe ngựa tới. Ân Ân thích ăn cái gì, ta đã phân phó từ trước, nếu như các người có gì sai sót, trở về núi ta sẽ chiếu theo môn quy xử trí!"

Tám gã đạo sĩ phía sau nàng đồng thanh đáp ứng, vận khởi pháp bảo, lập tức biến mất.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Hận Tình Sao Mênh Mông Thế 3

Lúc Trương Ân Ân đi về hướng là thì Kỷ Nhược Trần mới cùng Thanh Y ra khỏi thành Lợi Châu, bọn họ đi vội cho nên không phát hiện ra ở Loan sơn đêm qua đã phát sinh một trận đại chiến, nhưng vẫn có người nhận ra.

Sau giờ ngộ, một trung niên viên ngoại mập mạp được mấy gia đình khiêng lên núi, giống như một viên ngoại nhà giàu leo lên núi chơi vậy.

Lúc này khí tức giá lạnh của mùa xuân vẫn còn nhưng có lẽ do viên ngoại này quá béo, quần áo mỏng manh, trên mặt vẫn lấm tấm mồ hôi. Mấy tên gia đình gầy gò bên cạnh đưa cho viên ngoại một cái khăn trắng như tuyết, viên ngoại kia nhận lấy lau mồ hôi.

"Đây là Loan Sơn ư?" Viên ngoại nhìn xung quanh, nói.

Bên cạnh hắn có một văn nhân gập cái quạt, nói: "ở đây đúng là Loan Sơn, núi này cao trăm trượng, cao mà không hiểm, không có suối nước, theo như người ta nói thì Thanh Loan đã từng sống ở đây."

Viên ngoại gật đầu, khen: "Cảnh sắc nơi này không phải tồi."

Kỳ thực trên đỉnh Loan sơn núi khô đất nứt, cỏ cây tiêu điều giống như là vừa mới sống sót sau một trận tai nạn, làm gì có gì đẹp đâu? Viên ngoại kia nhìn xung quanh, bỗng chỉ tay về một hướng, nói:

"Bên kia cũng đẹp, chúng ta qua đó xem sao."

Mấy tên gia đình nô bộc vội vàng cầm hành lý, vây quanh viên ngoại đi tới. Đoàn người phải đi mất chừng một nén hương mới tới được nơi mà viên ngoại chỉ, nơi này là một bãi đá thiên nhiên, hiện giờ đã vỡ vụn chẳng còn hình dạng gì nữa.

Ở giữa bãi đá có một tảng đá hoàn chỉnh. Trên mặt nó có một vết nứt thật lớn, nhìn qua giống như song cửa của một cự yêu. Sau tượng đá này có một pho tượng đá khác màu đen giống như thân hình của một người con gái, phía sau có một cái đuôi dài trên mặt vẫn còn sự kinh ngạc, dường như chứng kiến một hình ảnh nào đó cực kỳ kinh khủng.

Viên ngoại kia nhìn tới nhìn lui, dừng chân trước pho tượng đen kia một lúc lâu rồi chỉ tay sang một bên, nói:

"Bên kia có cái gì đó, ai sang đó xem cho ta!"

Mấy gia đình ầm ầm đáp ứng, đi tới chỗ viên ngoại chỉ, đào đào bới bới, trên mặt đất hiện ra một cái gậy sắt màu đen kịt, dài chừng 3 thước, phẩm chất vô cùng tốt

Mấy gia đình kia có sức lực không nhỏ nhưng cũng phải bỏ hơi tai mới có thể rút cái gậy sắt đó lên. Trông cái gậy sắt này giống như một thanh Tử Liêm, bốn gã gia đình phải dùng hết sức mới khiêng được nó tới trước mặt viên ngoại.

Sắc mặt viên ngoại đã có chút xám, vuốt Tử Liêm, cười nói: "Một khối sắt lớn như vậy có thể làm được mấy cái bát lớn! Tiểu Môn. mang về cho ta!"

Bọn gia đình ầm ầm đáp ứng, đi theo chân viên ngoại hạ sơn. Văn sinh nho sĩ đi bên người viên ngoại mấy lần nhìn lại pho tượng đen, dường như rất là lưu luyến.

Bịch một tiếng, hắc bổng nhiên quỳ xuống đất, nói: "Vô Thương đại nhân! Lẽ nào chúng ta mặc cho bọn họ ở chỗ này dài nắng dầm mưa hay sao?"

Khi văn sĩ cất tiếng, đám gia đình lập tức im lặng, ánh mắt của họ đều nhìn sang một bên, không dám nhìn vào bức tượng đá đen, cũng không còn nhìn thấy Tử Liêm trong tay bọn họ nữa.

Viên ngoại kia dừng bước, liếc mắt nhìn văn sĩ, nhàn nhạt nói: "Tộc ta sống trong thiên địa, chịu cảnh đón gió dầm sương, đứng như vậy thì có sao đâu cơ chứ? Đạo Đức tông không xóa dấu vết. chứng tỏ họ muốn lập uy mà tới. Nếu đã là như vậy, chẳng bằng chúng ta cứ cho Kế Hưu và Triều Tịch đứng thẳng, để cho họ biết khí khái của tộc ta. Nhâm Hành, người vẫn còn thiếu kiên nhẫn."

Nhâm Hành vẫn quỳ kêu lên: "Thế nhưng..."

Viên ngoại không hề để ý đến hắc, lau mồ hôi cao giọng nói: "Tiểu Môn, hồi phủ!"

Bọn gia đình lập tức trở lại trạng thái vui mừng, cao giọng hát, khiêng viên ngoại xuống núi.

-----oOo-----

Trong thiên hạ hiện nay, có ba chỗ chí âm, một là Thiên Hình sơn, hai là Minh Sơn, ba là Vô Tận Hải.

Thiên Hình sơn trên thông với Thừa Thiên thương, dưới thông với hoàng tuyền, thông với thiên địa, đúng là nơi chí hung. Minh Sơn ở nơi cực bắc, là nơi âm hàn nhất, không có một chút dương khí nào, người thường khó ở, mà cả những yêu quái tu vi kém một chút cũng không dám ở lại chỗ này.

Minh Sơn mặc dù không rộng nhưng nó lại cao tới ngàn trượng, thẳng thẳng thông với trời cao, hiểm yếu tới tận cùng, quanh năm mây xám che trời giống như ở trong bóng tối, không nhìn thấy mặt trời.

Trên đỉnh Minh Sơn có một tòa cung điện to lớn được xây dựng từ đá đen, tường điện cao 10 trượng, cung điện được xây thành 9 tầng, khí thế tận trời, hiểm yếu tới cực điểm.

Minh Sơn có một vách đá sâu vô cùng, bên cạnh nó là một bãi đá. Trên bãi đá có một con đường có vạn bậc thang, thẳng tắp về phía trước, nối thẳng tới Minh điện.

Quan trọng nhất của Minh điện là một tòa đại điện. Trong điện chỉ có một cây cột duy nhất được tạo thành từ đá đen, vô cùng uy nghiêm.

Cuối đại điện có một cái đài cao, trên đài có một cái ghế đá, sau đó là một cái bình phong bằng ngọc đen, trên đó có chạm khắc điêu thần, hung thú, ngục thất, hòa hoàng, ác thú, với những tư thế không giống nhau. Lưng ghế cao tới tám xích, rộng một trượng, đen tuyền. Trong ghế có một thanh y nam tử đang ngồi, dường như chỉ chừng 30 tuổi, phượng nhãn khép hờ, dường như đang ngủ.

Giữa đại điện có một viên ngoại đang quỳ, bầu không khí trong điện không còn được như trước nữa, ở trước mặt của hắn có đặt một cái Tử Liêm.

Trong Minh điện hoàn toàn tĩnh lặng, hít thở cũng có chút khó khăn, 10 yêu tộc đang đứng bên cạnh giống như đã được điêu khắc.

Không biết qua bao lâu, nam tử trên ghế mới thở dài, mở mắt nói: "Vô Thương, đứng lên đi."

Thanh âm của hắn nghe thì vô cùng êm tai nhưng cũng mang theo một lực lượng khiếp người.

Vô Thương vẫn quỳ trên mặt đất, không đứng dậy, trầm giọng nói: "Bệ hạ nếu như không ân chuẩn cho thần xuất chiến, thần sẽ không đứng dậy!"

Nam tử kia hít một hơi thật sâu, trong Minh điện lập tức vang lên tiếng rít kỳ dị, giống như mấy con cự long tranh nhau hô hấp. Hơi này hãn hít thật dài sau đó thở ra cũng thật dài, dường như lồng ngực của hãn có thể chứa được cả sông núi.

Hãn thở ra một luồng sương trắng, lại mở hai mắt.

Đôi mắt này thâm thúy và uyên thâm, có thể chiếu được vạn vật trên thế gian, nhận được nhân tâm của ngàn vạn con người. Khi hãn mở mắt ra, toàn bộ Minh điện trở nên sáng ngời, dường như có một đạo điện quang xẹt qua.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Hận Tình Sao Mênh Mông Thế 4

Hai mắt của hắc đảo qua bầu yêu ở trong điện rồi nhìn vào Vô Thương, cuối cùng nhìn vào cái Tử Liêm. Hắc nhìn thật lâu, thân hình đứng lên, chậm rãi đi tới cửa đại điện, trầm ngâm không nói.

Mây xám bao quanh Minh Sơn chậm rãi di chuyển, kẻ khác chỉ nhìn cảnh tượng này thôi cũng thấy váng đầu hoa mắt, không biết là trời làm hay là con người làm.

Hắc xoay người lại, nhìn vào bầu yêu trong điện, chậm rãi nói: "Ta mặc dù ở ngôi vị hoàng đế, nhưng mà trong Minh Điện nay chưa từng có tiền lệ quỳ lạy, mọi việc đều dùng thương lượng mà quyết, danh thì chúng ta là quân thần, nhưng mà thực tế giống như bằng hữu. Thế nhưng, Vô Thương người quỳ thế này, chẳng phải là muốn ép ta xuất binh hay sao?"

Vô Thương vẫn quỳ tại chỗ, nói: "Vô Thương không dám, nhưng Uyển Hậu đã về, lần này chúng ta vẫn tiếp tục nhường nhịn, sợ rằng làm cho 10 vạn giáp sĩ của tộc ta thất vọng!"

Dường như hắc còn chưa nói hết, nhưng không hiểu sao lại không nói nữa

Yêu hoàng nhàn nhạt nói: "Một chữ nhẫn này, chúng ta đã dùng trăm năm. Trăm năm trước, tộc chúng ta có hàng vạn giáp sĩ, trong 18 tuyệt địa, chỉ muốn chiếm được một nơi sống yên ổn. Khi đó ta nhẫn là vì Văn Uyển rơi vào trong tay của Đạo Đức tông, kiêng kị đạo hạnh thông thiên của Động Huyền chân nhân. Hiện giờ ta vẫn tiếp tục nhẫn, có lẽ các người cho rằng ta sợ Tử Vi Chân Nhân có phải không?"

Vô Thương ngần ngợ, trầm giọng nói: "Năm đó bệ hạ cùng Uyển Hậu dẫn theo chúng thần huyết chiến bảy tháng, chém hết âm ma, đánh hạ Minh Sơn, sau đó lại đánh lui địch nhân ở bát phương, dựng cơ nghiệp trăm năm cho tộc ta! Nếu không có Uyển Hậu năm đó liều mình sử dụng Bắc Đẩu Thánh Thuật cứu chúng thần thì cũng sẽ không bị Động Huyền lão tặc bắt. Cái dũng của Vô Thương, thực không đáng nhắc tới so với bệ hạ và Uyển Hậu. Hiện giờ Tử Vi sắp phi thăng, chúng ta còn phải nhẫn nhịn nữa sao?"

Yêu hoàng than thở:

"Việc năm đó, thôi đừng nhắc lại nữa Vô Thương, ta hỏi người, lần này hành sự, có phải là do chúng ta gây nên không? Giết người hành sự, có vi phạm định ước Tam Lục của tam giới hay không?"

Yêu Hoàng hỏi câu nào, Vô Thương đáp câu đó.

Yêu hoàng im lặng trong chốc lát, mới nói: "Cho dù là như vậy, Đạo Đức tông vẫn chiếm một chữ Lý, chúng ta lấy lý do gì mà xuất binh đây?"

Vô Thương lúc này không nói gì, một lát sau mới nói: "Nhưng mà Đạo Đức tông vô sỉ vô cùng, rõ ràng là muốn mượn chuyện này lập uy! Đã có quy định hành sự, tại sao lại chém phong tướng của chúng ta? Bệ hạ, thôi thì chúng ta không nói tới chuyện lo vạn binh sĩ, chỉ cần một mình Vô Thương đơn độc lên Mạc Kiền phong, phá hủy đi nhất mạch chân nhân, sẽ làm cho Đạo Đức tông từ nay về sau không dám hoành hành nữa!"

Yêu hoàng lắc đầu, nói: "Vô Thương, người thân gánh trách nhiệm nặng nề, một gã chân nhân của Đạo Đức tông có thể so sánh được hay sao? Đề nghị này ta tuyệt đối không chấp nhận."

Trong Minh điện bỗng nhiên vang lên tiếng sấm, có một cự yêu cao chừng 3 trượng đi về phía trước, làm cho tòa Minh điện run rẩy, hân trầm giọng nói:

"Bệ hạ! Đạo Đức tông xưa nay khí lượng nhỏ hẹp, lòng tham không đáy. Theo thần thấy, bọn họ nếu đã muốn lấy tâm độ người, thì sao lại giết Kế Hưu và Triều Tịch, khi xuất thủ họ chẳng hề không biết Thanh Y tiểu thư xuất phát từ Thiên Hình sơn hay sao? Lần này Thanh Y trốn khỏi Thiên Hình sơn, làm cho chúng ta trở tay không kịp cũng là do thần lo lắng không chu toàn mới để xảy ra tình trạng như vậy. Hiện giờ hình như tiểu thư đã có tình cảm với tên đệ tử Đạo Đức tông cùng đi thì phải..."

Yêu hoàng nhàn nhạt hỏi: "Vậy hữu tướng cho rằng phải làm sao bây giờ?"

"Toàn lực đánh bắt ngờ cướp Thanh Y tiểu thư, sau đó ... đem mọi chuyện đề lên đầu Đạo Đức tông."

Hữu tướng không dám tiếp tục nói.

Yêu hoàng xoay người nhìn ra những đám mây đen bên ngoài điện, sau một lát mới chậm rãi nói: "Vậy thì chúng ta có khác gì với Đạo Đức tông? Nếu như tộc ta mà giết chóc lẫn nhau như nhân tộc, vậy thì tới năm nào tháng nào chúng ta mới có thể tạo được thiên đường cho yêu tộc? Việc này không nói nữa!"

"Thế nhưng bệ hạ..." Hữu tướng lại bước về phía trước một bước.

Yêu hoàng giơ tay trái lên, hữu tướng lập tức dừng lại, nói: "Hữu tướng cũng không cần lo ngại. Thiên hạ to lớn, chúng sinh thương mang, đừng nói là Tử Vi sắp phi thăng, cho dù hãn có thành Kim Tiên thì có thể thoát khỏi nhân quả hay sao. Vô Thương!"

Vô Thương lập tức lên tiếng: "Có thần!"

"Đem cái Tử Liêm này đưa tới Vô Tận Hải, thông báo cho bọn họ Thanh Y đã rơi vào trong tay của Đạo Đức tông."

Hữu tướng thất kinh, thất thanh nói: "Tiểu thư... có quan hệ với người của Vô Tận Hải hay sao?"

Yêu hoàng lạnh nhạt nói: "Bởi vậy, chúng ta hãy nhìn lão Tử Vi tự mua dây buộc mình như thế nào. Tất cả giải tán đi!"

Sau một lát, trong Minh điện chỉ còn lại mình Yêu Hoàng, hắn đứng một mình không biết bao nhiêu lâu, sau đó mới trở lại hậu điện, theo bậc tam cấp đi lên tới Thiên đài ở chính điện.

Thiên đài nằm trên đỉnh Minh điện, có phương viên trăm trượng, hình bát giác, mỗi góc của nó có một cái bát quái tượng vây quanh một cái Tử Kim. Toàn bộ thiên đài đều được xây dựng từ hắc ngọc, trên có khắc sông, núi, tinh tú, chư thiên, mỗi nơi khảm một loại bảo thạch khác nhau.

Chính giữa thiên đài có một gốc Cửu sắc Liên Hoa, nhị sen không phải màu vàng, mà là một trái tim đang chảy máu đầm đìa!

Vô tận mây đen trên bầu trời lấy Cửu sắc Liên Hoa để làm tâm xoay chuyển, tâm của đám mây có hiện tượng kì dị, lộ ra một mặt nước tỏa quang hoa nhưng không biết được trong quang hoa đó có cái gì.

Gió thổi qua.

Một làn gió thổi qua làm cho sơn hà thay đổi, trời rơi tuyết trắng, nước ngập sóng dào, đất đai phía tây nứt ra, sóng dữ nơi Đông Hải gầm rú!

Yêu Hoàng chậm rãi bước lên thiên đài, mỗi bước đi của hắn giống như có vô tận sinh linh đang gào thét!

Hắn đi tới trước Cửu sắc liên hoa, nhìn vào trái tim đang đập.

Cửu sắc liên bỗng nhiên hiện lên một đám sương mù, trong sương mù có một thân ảnh nữ tử ẩn hiện, nàng đưa tay vuốt ve mặt hắn, bàn tay kia

không có thực, xuyên qua thân hình của Yêu Hoàng.

Nàng u oán thở dài một tiếng, nói: "Dực Hiên, ta biết Triều Tịch đã mất. Chuyện này... đã được định sẵn, người không cần thương tâm."

Dực Hiên ngửa đầu nhìn trời, hít một hơi thật sâu, hơi thở của hắn làm cho phong vân dịch chuyển, mây đen khắp trời dường như bị kéo tới trước mặt!

"Đúng vậy, tất cả đã được định sẵn..." Dực Hiên chậm rãi nhắm hai mắt, lầm bầm: "Thế nhưng Uyển Nhi, tiền duyên hậu quả đều được định trước, nhưng chúng ta chỉ có một đứa nhỏ này mà thôi!..."

Một giọt lệ trong suốt từ trong mắt của Dực Hiên chảy ra, rơi xuống đất làm cho ngọc đài trong phương viên 10 trượng bị đánh nát.

Văn Uyển thở dài một tiếng, ôm chặt Dực Hiên, nhẹ nhàng nói: "Chờ thương thế của ta khôi phục, người tìm người kế vị, hai chúng ta quay lại Tây Huyền Sơn tìm Thái Thượng Đạo Đức Cung tính sổ... kết thúc mọi thứ đi thôi... Để xem Tử Vi lão đạo có siêu độ được chúng ta hay không...?"

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Trần Gian Bao Nhiêu Chuyện

Một đạo hồng quang xẹt qua, tiên kiếm Xích Oanh bay vòng trở lại đẩy ra ba thanh trường kiếm đang đâm vào Thanh Y. Xích Oanh chính là tiên binh trong tay của Tử Vi chân nhân khi còn trẻ, vật phàm sao có thể sánh bằng được? Không nói đến các dị năng khác, chỉ tính sự bén nhọn của nó cũng đã hạng nhất, khó bề tưởng tượng nổi rồi. Khi tiếp xúc cùng với ba thanh trường kiếm, Xích Oanh tức khắc đã để lại trên thân hai thanh kiếm mấy lỗ hồng, còn suýt nữa chém đứt đôi một thanh còn lại chất lượng hơi kém hơn, điều này là do đạo hạnh của Kỷ Nhược Trần thực sự còn quá thấp nên cũng chỉ phát huy được một, hai thành uy lực của Xích Oanh mà thôi.

Nhưng xung quanh hai người hàn quang lóng lánh, ngân hoa lưu động, đao thương kiếm kích, búa rìu câu xiên đều ào ào công kích tới, đâu phải chỉ có bảy, tám thành đâu?

Mắt thấy một cây trường thương màu vàng óng như độc long đang đâm tới sau lưng Thanh Y, Kỷ Nhược Trần đồng tử co rụt lại, tay phải nhanh như điện kéo Thanh Y vào trong lòng mình, tay trái vỗ về hướng trường thương!

Nhưng tại trong sát na tả chưởng khó khăn lắm mới vỗ tới được trường thương, trong mắt gã đột nhiên hiện lên một tia do dự, rốt cuộc biến vỗ thành ngăn, giơ cẳng tay lên trước ngăn cản rồi hẩy trường thương đang lao tới xẹt qua bên người Thanh Y. Nhưng do đạo hạnh của tên mập chủ cây trường thương cũng khá mạnh mẽ, y thấy thế hét lớn một tiếng, trên mặt lóe lên kim quang, trường phong đã lưu lại trên cánh tay Kỷ Nhược Trần một vết rách sâu.

Kỷ Nhược Trần lại coi vết thương đó như không phải trên người mình, ngón út và ngón áp út thu lại, trong sát na niệp một pháp quyết, một đạo lam điện bắn ra từ trên ngón trỏ kích lên Xích Kim Trường thương. Trường thương trong nháy mắt bị điện hỏa tí ti che kín, tên mập bị điện hỏa kích phải, động tác lập tức bị đình trệ nhưng liền đó cũng hồi phục lại năng lực cử động.

Kinh nghiệm lâm chiến của Kỷ Nhược Trần hiển nhiên rất phong phú, cơ hội tốt thế này sao gã đồng ý bỏ lỡ cho được? Trước mắt tên mập lóe lên hồng quang, lập tức thét lớn một tiếng, Xích Oanh đã để lại trước ngực y một vết máu, trên mặt y tức thì hiện lên sự sợ hãi, sau đó cũng giống như hai tên đồng bạn đã bị Xích Oanh gây thương tích, ngã quỵ ra đất, cũng đã không còn biết đến việc đời.

Kỷ Nhược Trần ôm lấy Thanh Y xoay mạnh một vòng để cùng nàng thay đổi phương hướng, liền đó kêu lên một tiếng đau đớn, phía sau lưng đã bị một thanh Cửu Hoàn Bát Phong đao chém mạnh một nhát sâu có thể thấy được xương! sắc mặt Kỷ Nhược Trần tái nhợt, tay trái vung lên một trảo thu Xích Oanh vào trong tay, sau đó lẳng không mang theo Thanh Y như thiểm điện lui về phía sau ba bước, cố gắng xuyên qua giữa rừng đao kiếm, đoạn cũng không quay đầu lại, tay trái vung về phía sau!

Một tiếng 'phập' nhỏ vang lên, Xích Oanh đâm xuyên qua tên đánh lên sau lưng lúc này, nhưng trên người Kỷ Nhược Trần lại thêm ba vết thương nữa.

Bọn người đột kích hình như cũng bị màn dừng mãnh vừa rồi của Kỷ Nhược Trần làm khiếp sợ, nhất loạt lui về phía sau một bước. Trên mặt Kỷ Nhược Trần đã không còn màu máu, những vết thương trên người cũng lóng lánh ánh sáng màu vàng kim nhạt, hiển nhiên là năng lực của đan dược đang trợ giúp gã kiềm chế vết thương.

Nhưng vết thương trên người gã thực sự rất nhiều, khi kịch chiến lại hao lực quá độ, công dụng của tiên đan cũng không đủ để che hết các vết thương chi chít trên người gã nên các vết thương này đang thấm ra máu. Mặc dù máu chảy ra như tơ nhưng do vết thương nhiều, lúc này gã đã cảm thấy hơi đầu vầng mắt hoa rồi

Bọn người đột kích chừng hơn mười tên, quần áo chỉnh tề, xem ra thuộc về một môn phái cũng không tính quá nhỏ. Lúc này một tên thanh niên trong bọn nhìn qua chừng hai mươi tuổi đi ra, giọng quát lên:

- Tiểu tặc vô sỉ, dám liên tiếp hại sư huynh của ta! Hôm nay người đừng hòng chạy thoát! Nếu như người bó tay chịu trói, theo ta trở về núi đợi xử lý, ta có thể miễn cho người đỡ phải chết tại chỗ!

Kỷ Nhược Trần thản nhiên cười, nhìn qua tên thanh niên kia, nói:

- Từ lâu ta đã nói qua, ta chính là đệ tử của Đạo Đức tông, nhưng các người vẫn cứ làm khó dễ. La Nhiên môn năm gần đây quật khởi giang hồ, thanh uy ngày càng thịnh đúng là không sai, nhưng nếu như ngay cả Đạo Đức tông cũng không để vào mắt, sợ rằng sẽ khiến người cười đến chết.

Tên thanh niên không giận mà còn cười, quát lên:

- Thực sự là mắc cười! Nếu người là đệ tử Đạo Đức tông, ta đây chính là Tử Vi chân nhân! Nếu như người thực sự là đệ tử của Đạo Đức tông, vì sao lại đi giúp đỡ cho thứ yêu vật này? Ta thấy người chẳng qua là một tên háo sắc giả danh lừa bịp, nhìn trúng mỹ sắc của con yêu nữ này nên mới giả mạo đệ tử Đạo Đức tông chứ gì! Đừng có mà nói nhiều nữa, mau mau bó tay chịu trói, La Nhiên môn của ta là danh môn đại phái, sau khi trở về núi chưởng môn sẽ cho người một cái công đạo!

Hắn còn chưa nói hết, một người đàn ông trung niên mặc đạo trang phía sau Kỷ Nhược Trần lặng lẽ giờ lên một tấm hoàng phù, trong miệng lầm bầm, ngón tay phải liền chỉ về phía Kỷ Nhược Trần.

Hoàng phù nhanh chóng cháy rụi, trên ngón tay tên đạo sĩ kia đã sáng lên kim mang mờ mờ, trong giây lát quang mang càng thêm sáng rực, một luồng chân hỏa như tạt phong mưa rào ập tới Kỳ Nhược Trần nhưng Kỳ Nhược Trần dường như vẫn chưa phát giác ra!

Thanh Y đang tựa ở trong lòng Kỳ Nhược Trần, vừa lúc thấy được tên đạo sĩ đang muốn đánh lén từ phía sau, động tác của tên đạo sĩ kia cực nhanh, khi nàng vừa phát hiện thì chân hỏa đã công tới rồi! Thanh Y hoảng loạn liền nghiêng đầu phất một cái, mái tóc đen trên đầu rủ xuống, sau đó rút ra một sợi tóc, gấp gió nó phất phơ, kể tiếp nó to và dài thêm, mỗi khi nó dài ra thì mọc ra một đốt, xung quanh mọc chỉ chít các cánh hoa sắc nhọn như vảy lân. Chỉ trong tích tắc, từ một sợi tóc đen phong tình vô hạn đã hóa thành một cây roi dài đến hai trượng!

Thanh Y hơi rung cổ tay, trường tiên đột nhiên như có sinh mệnh dựng thẳng lên, như một con hắc long đang dương nanh múa vuốt! Trên trường tiên quang hoa lưu động, trong nháy mắt phân ra chín viên lôi cầu màu xanh xếp thành một đường thẳng tắp, nghênh tiếp đạo tam muội chân hỏa phát ra từ đầu ngón tay của tên đạo sĩ.

Viên thanh lôi đầu tiên đã ngăn trở thế tiến của chân hỏa, tới viên thanh lôi thứ hai đã làm nổ tung chân hỏa tan biến không còn gì, bảy viên thanh lôi tiếp theo cái sau nối đuôi cái trước lao đến người tên đạo sĩ rồi phát nổ, tên đạo sĩ kia cũng không kịp rên một tiếng, ngửa mặt lên trời rồi ngã vật ra đất, từ đó đã không phát ra tiếng động gì nữa, chắc đã đi luân hồi rồi

Thanh Y thét a một tiếng kinh hãi, trong nháy mắt trên mặt đã không còn màu máu, vùi đầu nằm vào trong lòng Kỳ Nhược Trần, hai vai khẽ run lên, cũng không dám nhìn tên đạo sĩ kia chết sống thế nào.

Xung quanh một mảnh tĩnh mịch, trong tĩnh lặng lại có ngọn lửa mãnh liệt đang cháy hừng hực!

Bọn đệ tử của La Nhiên môn vẫn chưa thềm nhìn vào mấy tên đồng môn đang ngã trên mặt đất đến một cái, hơn mười ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm vào một thứ, chính là cây trường tiên dài hai trượng trong tay Thanh Y!

Tu vi của đạo nhân đã đánh lén Kỷ Nhược Trần cũng không thấp, đòn Chân Hỏa chú sở trường của lão không ngờ dễ dàng bị gãy nát trước thanh lô, toàn bộ không có lực chống lại, điều đó có thể thấy được uy lực của thanh lô thế nào. Cùng là người tu đạo, chúng đệ tử của La Nhiên môn đã sớm nhìn ra đạo hạnh của Thanh Y rất thâm thúy, có thể tu thành hình người đã là một việc rất khó tin rồi, khi nhìn thần sắc lúc này của nàng lại giống như là một con chim non chưa bao giờ từng giết người, mà thứ phát ra chín viên thanh lô uy lực vô cùng đó chính là do công lao của cây trường tiên kia.

Nếu nhìn nhận như vậy, cây trường tiên này so với tiên kiếm Xích Oanh của Kỷ Nhược Trần phải tốt hơn rất nhiều. Bất cứ một người tu đạo nào nếu như đạt được cây Lô tiên này, uy lực và sức mạnh đâu chỉ tăng gấp bội?

Thanh Y hoàn toàn không hề biết sự hiểm ác đáng sợ của nhân tâm thế gian, cánh tay phải trắng như tuyết khẽ run lên nhè nhẹ, ngón tay buông lỏng, không ngờ đã làm rơi cây Lô tiên dưới ánh mắt thềm nhỏ dài của muôn người, chuyển qua nắm chặt vạt áo của Kỷ Nhược Trần, nhẹ nhàng hỏi:

- Hãn... hãn đã chết chưa?

Lôi tiên lặng yên rơi xuống đất, cán roi dài hơn nửa thước uốn quanh như một con hắc long, nhìn lên trông rất sống động, hình như đang muốn phá không bay đi. Cán roi rớt xuống đất, rớt cuộc phát ra một tiếng 'thịch' nhỏ vang lên. Thanh âm bé nhỏ không đáng kể này khi rơi vào trong tai những người xung quanh lại như tiếng chuông lớn, âm vang của nó đủ để quán thông thiên địa!

Giờ này khắc này, cây Lôi tiên đã là vật vô chủ, nó đang đợi người chủ nhân mới xuất hiện.

Mấy tên đệ tử La Nhiên môn từ trên xuống dưới gian nan nuốt nước một ngụm nước bọt mới làm trơn cái cổ họng khô khốc đến muốn phát hỏa. Nhưng ngọn lửa ở trong lòng vẫn thúc dục họ không tự chủ được bước lên trước nửa bước. Mãi cho đến một đạo ánh mắt sắc bén truyền đến từ bên cạnh, họ mới nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của tên thanh niên kia, tất cả kinh hãi ngượng ngùng lùi trở lại.

Kỷ Nhược Trần thầm than một tiếng, biết Thanh Y vẫn chưa thấy rõ vẻ tham lam trong mắt của mọi người xung quanh, cho dù thấy được cũng sẽ không hiểu. Nàng càng không thể nhìn ra được sát khí đã chột lóe lên trong mắt mình rồi biến mất khi tên đạo sĩ kia đánh lén, vì vậy xoa xoa đầu Thanh Y, trấn an:

- Yên tâm, hãn không chết được đâu.

Lúc này Thanh Y mới cảm thấy tâm ổn định hơn, nhẹ nhàng gật đầu nhưng đôi tay vẫn nắm chặt y phục của Kỷ Nhược Trần, không chịu thả lỏng nó ra dù chỉ chốc lát.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Trần Gian Bao Nhiêu Chuyện 2

Kỷ Nhược Trần khẽ lật tay trái, trong tay có thêm một viên đan dược màu đỏ sậm, sau đó gập ngón tay, tách một tiếng, bắn viên đan dược rơi vào trên ngực đạo sĩ, nói:

- Chỉ cần hồn phách chưa tiêu tan, phục viên đan dược này vào thì lập tức khởi tử hồi sinh, tuy nhiên đạo hạnh bị hao tổn là điều không thể tránh được.

Toàn bộ ánh mắt của đám người La Nhiên môn đều nhìn chăm chăm vào viên đan dược màu đỏ sậm, trong tai chỉ nghe được tám chữ 'Hồn phách chưa tiêu tan, khởi tử hồi sinh'. Viên đan dược nếu như quả thật ứng với tám chữ này, vậy tức là tiên đan hiếm thấy. Linh vật như thế vì sao lại cho tên đạo nhân đang hấp hối này ăn chứ?

Gã thanh niên hơi do dự đấu tranh một hồi lâu mới cắn răng, nói:

- Cho Hác sư huynh uống thuốc!

Đan dược vừa vào cổ họng, đạo nhân kia quả nhiên có hô hấp, vì vậy ánh mắt rơi vào trên người Kỷ Nhược Trần nhất thời lại nồng nhiệt hơn rất nhiều, quả thực có thể đốt cháy cả quần áo của gã.

Kỷ Nhược Trần sớm biết việc hôm nay khó mà giải quyết ổn thỏa được, lập tức lấy ra một viên đan khói chế từ đồng to khoảng nửa tấc, duỗi ba ngón tay nhẹ nhàng niết vào, khói lửa đã tuôn ra ào ào, mọi người vừa mới nghe được một tiếng vù, khói lửa đã ngập tới tận trời, chìm vào trong mây, liền lúc đó đã tan biến không còn chút gì, vừa không thấy ánh lửa khi

phóng pháo hoa cũng không nghe tiếng sấm kinh thiên. Viên đạn khói tín hiệu cứu mệnh này giống như giữa đường bị hư vậy.

Bọn người La Nhiên môn thấy vậy đương nhiên chế nhạo một phen nhưng gã thanh niên cuồng ngạo kia lại nhìn lên bầu trời, dường như có chút suy nghĩ.

Kỷ Nhược Trần vỗ vỗ Thanh Y, mỉm cười nói:

- Hẳn đã sống lại rồi, cô đừng lo chuyện sát sinh nữa.

Lúc này Thanh Y mới ngẩng đầu lên, vui vẻ nói:

- Thật sao... a!

Cô vừa mới ngẩng đầu lên, phát hiện vạt áo trước ngực Kỷ Nhược Trần đã bị máu thấm đẫm, lập tức thét lên một tiếng hoảng hốt!

Kỷ Nhược Trần mỉm cười nói:

- Chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi, không có việc gì đâu, nhưng tạm thời ta không bảo vệ cho cô được, cô chịu khó chịu ủy khuất một tí, qua không lâu nữa sẽ có người tới cứu chúng ta thôi.

Dứt lời, Kỷ Nhược Trần nhìn quanh một vòng, cười lạnh một tiếng, nói:

- La Nhiên môn huy động nhân lực như vậy, có phải vì cây Xích Oanh này phải không? Chỉ cần các người không làm khó Thanh Y, Xích Oanh cứ việc cầm lấy, ta cũng có thể theo các người tới La Nhiên môn một lần, giao phó cho các người ba mạng người này.

Gã thanh niên cũng thu hồi vẻ lỗ mãng, trịnh trọng nói:

- Chỉ cần người theo chúng ta trở về núi, ta nhất định sẽ không làm khó cô ấy. Nhưng nếu người đã cứu được Hác sư huynh vì sao không thể cứu

thêm mạng ba vị đồng môn của ta? Nếu như không xảy ra nhân mệnh, mọi việc đều có thể thương lượng.

Kỷ Nhược Trần thản nhiên nói:

- Trên Xích Oanh bơi chính là Trụy Phàm Trần.

Nghe được ba chữ Trụy Phàm Trần, bọn La Nhiên môn sắc mặt đều đại biến, tâm trạng vạn phần may mắn vừa rồi chưa Xích Oanh quẹt qua cái nào, tất cả đều có cảm giác như mới thoát qua một kiếp nạn.

Thanh Y hơi ngờ ngàng nhìn Kỷ Nhược Trần ném Xích Oanh xuống đất, rồi để mặc cho bọn La Nhiên môn cùng lấy đi cả cây Lô tiên. Sau đó có hai tên đệ tử La Nhiên môn kéo nàng ra từ bên cạnh Kỷ Nhược Trần, dùng dây thừng đan từ tơ sống với sợi kim tuyến trói chặt hai tay gã lại. Nàng lại nhìn vài tên La Nhiên môn đang vội lục soát khắp toàn thân trên dưới Kỷ Nhược Trần, ngay cả một miếng ngọc bội bình thường cũng không buông tha.

Rốt cuộc Thanh Y cũng đã hiểu.

Nàng cắn môi dưới, đột nhiên nói:

- Công tử! Ta.. . ta đi gọi thúc thúc đến đây!

Vốn Kỷ Nhược Trần đang nhắm hai mắt, mặc cho bọn La Nhiên môn thích làm gì thì làm, gã vừa nghe vậy thì giương mắt nhìn Thanh Y, mỉm cười hỏi ngược lại:

- Cô rất khó xử hả?

Thanh Y cúi đầu, trong chốc lát không biết nên trả lời thế nào, nàng không biết nói dối, điều đó đã biểu lộ nàng đã khó xử đến cỡ nào.

Kỷ Nhược Trần lại nhắm hai mắt, bị vài tên La Nhiên môn kéo về hướng chiếc xe ngựa ở đằng xa.

Lúc này một đạo nhân to béo đi tới trước mặt Thanh Y, lại đưa tay nâng lên cầm nàng, tấm tắc khen:

- Thực sự là một ả tiểu yêu động lòng người! Ta thấy nhân gian tuyệt sắc cũng không hơn gì cái dạng này đâu? Coi da dẻ ả trơn bóng thế này cơ mà, thảo nào tiểu tử kia đồng ý liều mạng vì người, nếu đổi lại là đạo gia ta, nói không chừng cũng nguyện ý hoàn tục...

Tên đạo nhân to béo vừa động thủ. Kỷ Nhược Trần tức thì cũng ngừng bước, chậm rãi quay đầu lại, hai mắt lạnh đăm nhìn y. Đạo nhân nhìn kỹ ánh mắt không chút biểu tình nào của Kỷ Nhược Trần, y cảm thấy càng lúc càng không được tự nhiên, trong lòng thầm ớn lạnh, hầu như những gì cầm trong tay cũng muốn đông thành băng! Mấy câu dâm tục cũng chỉ nói đến phân nửa, thanh âm sau đó đã nhỏ đến mức cơ hồ nghe không rõ nữa, không chỉ thụt về cánh tay trái đang xoa mặt Thanh Y, ngay cả tay phải đang nắm hai cổ tay của Thanh Y cũng không tự chủ được phải buông lỏng ra.

- Nhìn cái gì! Nhìn nữa đạo gia ta móc hai tròng mắt của người ra bây giờ!

Tên đạo nhân to béo ý thức được mình thất thố, không khỏi thẹn quá thành giận, hướng Kỷ Nhược Trần gào rống.

Kỷ Nhược Trần thản nhiên nói:

- Ai còn dám động vào cô ấy một cái nào, ngày sau ta nhất định chặt hai tay người đó! Dứt lời bước thẳng về phía xe ngựa, cũng không nhìn lại bên này thêm một lần nào nữa.

Tên đạo nhân to béo ngậy ra như phồng, mãi đến lúc Kỷ Nhược Trần đi xa rồi, lúc này mới giờ chân mẫm:

- Làm dữ cái gì! Hại tính mệnh ba đồng môn của ta ta còn chưa tính, để xem người còn có thể đắc ý được vài ngày đây!

Những lời dữ dằn tuy đã nói ra miệng, nhưng giọng nói của y lại nhỏ đến mức không được tự nhiên, ngay cả mọi người bên cạnh chưa hẳn đã nghe được rõ y đang nói gì, càng không cần phải nói Kỷ Nhược Trần đã đi xa rồi. Tuy nhiên mấy người đồng môn bên cạnh đạo nhân béo cũng không có ý châm biếm y làm gì, người nào cũng nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Kỷ Nhược Trần, thần sắc đều không được tự nhiên cho mấy.

Sau một lát, một người hơi chút lớn tuổi đi qua Thanh Y nói:

- Đi theo chúng ta.

Thanh Y lặng lẽ không nói, đi theo hẳn tới xe ngựa, mấy tên đệ tử của La Nhiên môn cũng đi theo sau. Nhưng lần này không biết là cố ý hay không, không một người nào dám tiếp cận Thanh Y thêm một bước nào.

Ầm một tiếng, cánh cửa bằng sắt nặng nề khép lại, sau đó rầm một tiếng, một sợi dây xích to như cánh tay trẻ con khóa cánh cửa lại.

Hai tay Kỷ Nhược Trần ôm đầu gối, ngồi dựa vào bức tường bảm đầy rêu xanh và ngơ ngẩn nhìn từng giọt nước không ngừng nhỏ xuống đỉnh địa lao, không biết gã đang nghĩ đến điều gì mà nghĩ đến xuất thần như vậy.

Cả cái địa lao ẩm thấp hắc ám, đập vào mặt cũng chỉ có mùi tanh tươi, thậm chí Thanh Y đang ở bên cạnh mà gã cũng không khiến cho gã chú ý đến.

Căn địa lao nhỏ hẹp này được xây phía sâu dưới nền đất, khi mới vào cảm thấy oi bức, nhưng ở lâu lặp tức sẽ cảm thấy lạnh đến thấu xương.

Thanh Y mặt mày thâm đậm, hiển nhiên có phần chịu không nổi khí lạnh ở trong lao, nàng muốn ngồi sát lại gần Kỷ Nhược Trần nhưng lại e dè không dám qua.

Nàng căn môi dưới, nhiều lần do dự, cuối cùng sợ hãi kêu một tiếng: “Công tử...”

Kỷ Nhược Trần vẫn duy trì trạng thái bất động, chỉ ừ một tiếng.

- Công tử là danh môn chính phái, mà Thanh Y chỉ là một tiểu yêu, vì lẽ gì công tử nhiều lần cứu giúp, thậm chí không tiếc bản thân rơi vào tuyệt địa? Viên đan dược đó của công tử vốn là dùng để cứu mạng, tội gì chỉ vì không để ta mở sát giới nên dùng ngay lúc đó? Thanh Y sớm muộn gì cũng phải giết người.

Trong địa lao ẩm thấp tanh hôi chỉ có thanh âm uyển chuyển vọng lại của Thanh Y, du dương không dứt. Kỷ Nhược Trần vẫn không hé môi, chỉ một vấn đề đơn giản như vậy nhưng lại làm khó Kỷ Nhược Trần không biết trả lời thế nào.

Kỷ Nhược Trần cứ ngồi lặng thinh như vậy, không biết qua bao lâu mới thản nhiên đáp:

- Ta cũng không biết, cứ coi như kiếp trước ta thiếu nợ cô đi.

Thanh Y nghe xong, cũng không lên tiếng, chỉ kinh ngạc nhìn vào một góc địa lao, nơi đó có một vùng nước đọng, từng giọt nước mưa đục ngầu từ trên thạch lao nhỏ xuống đó. rơi vào vũng nước làm bọt nước bắn lên tung tóe. Nàng cứ như vậy đếm giọt nước mưa. cùng không biết đếm qua mấy trăm giọt, mới yếu ớt nói:

- Xin lỗi, Thanh Y đã làm cho công tử phải rơi vào cảnh này, sau này...sau này sẽ không như vậy...

Kỷ Nhược Trần chỉ ừ một tiếng, vẫn mê mẩn suy nghĩ.

Thanh Y khẽ thở dài:

- Công tử không cần phiền não, ta đã nói cho thúc thúc, rất nhanh hẳn sẽ đến đây. Nhưng về sau Thanh Y có thể lại đi theo bên cạnh công tử nữa được không...

Kỷ Nhược Trần kinh ngạc nhìn sang Thanh Y, nhưng nàng lại nghiêng đầu tránh né, không muốn đối diện với ánh mắt của gã.

Cuối cùng Kỷ Nhược Trần than một tiếng, nói:

- Việc gì mà phải làm vậy? Người của tông ta chẳng mấy chốc sẽ đến ngay thôi. La Nhiên môn đã lấy đi vật của chúng ta cuối cùng sẽ khiến cho chúng phải trả lại gấp mười gấp trăm lần.

Thanh Y cúi đầu, yếu ớt nói:

- Vậy vì sao công tử lại đang rầu rĩ như vậy?

Kỷ Nhược Trần cũng nhìn vào từng giọt nước rơi xuống vũng nước đục ngầu kia, một lát sau mới than thở:

- Ta đang suy nghĩ sau này bản thân mình nên làm gì.

Thanh Y nghe xong chỉ chậm rãi cúi đầu, không biết rốt cuộc có hiểu những gì trong lời nói của gã hay không.

Trong địa lao càng lúc càng lạnh lẽo.

Kỷ Nhược Trần rốt cuộc không còn ôm đầu gối ngồi nữa, nhẹ nhàng ôm lấy vai Thanh Y, lúc này Thanh Y mới thuận theo tựa vào trong lòng gã.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Trần Gian Bao Nhiêu Chuyện 3

Lúc này Kỷ Nhược Trần đang nhìn đỉnh địa lao đen như mực, nhưng trong mắt gã thấy được chỉ là thân ảnh một người đang đứng ở thế gian. Một câu nói kia "Chỉ khi nào ta đứng ở trước mặt huynh thì mới có thể làm ra vẻ hiền lành, nhã nhặn thế thôi.", lời nói như còn văng vẳng bên tai.

Thanh Y hình như cũng cảm giác được, không tự chủ được co người lại, dường như trên người cũng đã được ấm hơn nhưng trong lòng vẫn còn lạnh.

La Nhiên môn được xây dựng ở dãy núi phía tây, ngạo nghễ cao vút. Trên mặt đất mênh mông trống trải hiên ngang đứng sừng sững một tòa cung điện xanh vàng rực rỡ, các điện được y theo phương vị của ngũ hành bát quái, xuôi theo tuyến giữa nam bắc và mở rộng ra hai bên, cao lâu mọc xen giữa những cây rừng tràng điệp xanh mướt, mái cong chọc trời, cực kỳ nguy nga lộng lẫy.

Những tòa điện dài lâu các đều lấy kim thạch làm gạch, bạch ngọc khắc thành lan can, lưu ly làm ngói, sơn son vẽ đỉnh, ngọc bích làm bình, không chỗ nào không phải là sắc màu rực rỡ, lóa mắt, hiển lộ ra khí khái của một phái phú quý.

Nhưng hệ thống cung điện của La Nhiên môn tuy phú quý, đại đa số các lâu đài đều bó cụm lại, làm thiếu đi ba phần cổ kính. Lại nhìn chung toàn bộ cung điện cũng hiển lộ vẻ lộn xộn, mặc dù cũng dựa theo thiên thời địa khí mà bố cục nhưng còn xa mới sánh được vẻ đẹp như được thiên địa tạo hóa của Thái Thượng Đạo Đức cung, cho dù có đại thần thông ngạnh cải

thiên thời hay cường chuyển địa khí thì ngay cả cửu mạch cung quần so với cung quần của La Nhiên môn cũng phải ưu việt hơn nhiều lần.

Nếu như nói Thái Thượng Đạo Đức cung chính là phú hào nghìn năm, La Nhiên cung chỉ là một nhà giàu mới nổi ở đương thời mà thôi.

La Nhiên môn vốn chỉ là một môn phái tu đạo nhỏ tầm thường và không có chí tiến thủ, trăm năm trước trong môn phái ngẫu nhiên thu được một đôi đệ tử kiệt xuất, đã đem đạo pháp của bản môn phát dương quang đại, lại vừa khai phá những điều tiền nhân chưa làm được, vì vậy tu vi của đệ tử trong môn phái đều tiến nhanh. Sau đó La Nhiên môn lại học theo phương pháp quảng khai sơn môn của Đạo Đức tông, thu nhận đệ tử chỉ nhìn thiên tử, không hỏi nhân phẩm xuất thân. Từ đó thanh thế ngày thịnh, xưng bá cả khu vực năm trăm dặm.

La Nhiên môn vốn xưa nay hành sự chẳng quản chính tà, năm gần đây quật khởi rất nhanh nên hành sự khó tránh khỏi có phần ngang ngược, không hề giảng đạo lý, toàn ý thế hiệp người.

Đôi đệ tử kiệt xuất ngày trước ngày nay đã sớm thành đại khí(người tài), một người là Đại La chân quân, hiện nay thân là chủ môn, một người khác là Đại Nhiên chân quân, là người giám tông, có quyền tiết chế đối với cả chủ môn.

Đại Nhiên chân quân chiều cao tám thước, vóc người to mập, lông mày rậm tai to. Lúc này y đang ngồi dựa trên chiếc ghế nằm ở trên một bức tượng hình mây được khắc bằng đá, để mặc cho ánh mặt trời xuyên thấu qua ngọc lưu ly rơi vào người mình, hai mắt khép hờ, hít sâu thở chậm, giữa miệng mũi không ngừng có hơi mây lượn lờ ra vào. Phía trái thạch đài là một gốc cây san hô màu đỏ rực, bên phải là một giàn trồng hoa do ngọc bích trong suốt điêu khắc thành, trong giàn trồng một cây Thần cơ cao tới ba thước, trên cây mọc một loại cỏ linh chi màu tím to như mặt quạ.

Một lúc lâu, Đại Nhiên chân quân mới khẽ mở đôi mắt vừa hẹp vừa dài, nhỏ giọng the thé hỏi:

- Ta thấy người vừa mừng lại lo lắng, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Đang quỳ trước thạch đài hình mây chính là gã thanh niên đã đem người vây đánh Kỷ Nhược Trần và Thanh Y, gã nghe vậy vội nói:

- Đệ tử ngày đêm chỉ nghĩ đến đại sự của sư phụ, hôm nay thấy một tên thiếu niên xảo trá mang theo một tiểu yêu xinh đẹp đồng hành, vì vậy đã tự chủ trương tiến lên vặn hỏi, cũng đã bắt bọn họ trở về núi chờ sư phụ xử lý. Lần này gặp may thu được vài món bảo vật, theo đệ tử xem thì nó sẽ giúp sư phụ giải quyết dứt khoát đại sự ba ngày sau.

Hiển nhiên Đại Nhiên chân quân có phần không đồng ý, nói:

- Vô Phương Tử, đến khi nào người mới sửa được chứng bệnh huênh hoang khoác lác đó đây? Giải quyết dứt khoát? Việc của Đại La sư bá người lại dễ dàng quyết định như thế sao? Là vật gì? Cứ trình lên trước để ta xem thế nào!

Vô Phương Tử vội nói tiếng vâng, sau đó đem ba chiếc hộp bảo mở ra. Gã cũng có phần dụng tâm tư, hộp bảo chính là dùng tơ cá mập dệt thành, nó có công hiệu cắt đứt cả bảo khí, hiển nhiên là muốn cho Đại Nhiên chân quân một kinh hỉ.

Đại Nhiên chân quân vốn đang an tọa như núi, nhưng khi hộp bảo vừa mở thì bảo khí đã mơ hồ lộ ra ngoài, khác hẳn so với các pháp bảo tầm thường khác. Đôi mắt híp của y lúc này mở thật to, lập tức ngồi bật dậy, luôn miệng kêu lên:

- Quái lạ, quái lạ! Trận bảo khí này thật đúng là quái lạ! Là vật gì vậy, mau mau trình lên!

Còn chưa chờ Vô Phương Tử đem bảo vật trình lên, Đại Nhiên chân quân đã chờ không kịp, như một đám mây từ thạch đài bay xuống, dùng móng vuốt Vô Phương Tử qua một bên, đoạt lấy ba hộp bảo để xem xét.

Keng một tiếng, tiên kiếm Xích Oanh đã xuất vỏ ba tấc, quang hoa đỏ tươi minh mông nhất thời chiếu lên khuôn mặt của Đại Nhiên chân quân đỏ rực. Y ngừng hô hấp, mãi đến thời gian một chung trà nóng trôi qua mới nặng nề thở ra một hơi, nói:

- Hảo, hảo kiếm! Không thể kém hơn so với thanh Phi Tinh trong tay sư bá người được! Có kiếm này trong tay thì ta còn sợ gì nữa?

Đại Nhiên chân quân rút kiếm ra khỏi vỏ, tỉ mỉ quan sát thân kiếm trong suốt của Xích Oanh, lại duỗi hai ngón tay trái muốn thử lưỡi kiếm một chút. Vô Phương Tử thấy vậy vội vàng kêu lên:

- Sư phụ cẩn thận! Trên lưỡi kiếm có bôi Trụy Phàm Trần!

Tay Đại Nhiên chân quân khẽ run lên, tức khắc phải cẩn thận hơn. Y xem thêm một lúc lâu mới tra Xích Oanh vào vỏ, chuyển sang cầm cây trường tiên(roi) dài hai trượng của Thanh Y lên.

Lần này, toàn thân to béo Đại Nhiên chân quân cũng run lên, khuôn mặt hầu như dán chặt tới cây trường tiên, một tấc một tấc, tỉ mỉ từ ngọn tiên cho đến cán tiên, không buông tha một chi tiết một phân nào. Y nhắm mắt một lúc lâu, tay phải đột nhiên cầm lấy cán tiên, hơi vận lực, trường tiên chậm rãi bay lên, một quả rồi một quả lôi cầu màu xanh nổi lên từ thân tiên, phát ra âm thanh đồm độp, chậm rãi di động tại không trung. Khi viên thanh lôi thứ chín nổi lên, râu tóc của Đại Nhiên chân quân và Vô Phương Tử vì lôi uy dẫn dắt khiến cho không có gió mà vẫn tung bay lên.

Tay Đại Nhiên chân quân lại rung lên, chín viên thanh lôi đồng loạt tụt vào trong trường tiên, từng viên chìm vào bên trong.

- Hồn Độn tiên! Không nghĩ tới, đúng là không nghĩ tới chính là Hồn Độn tiên! Trên đời này thì ra thực sự có Hồn Độn tiên? Có cây tiên này trong tay, đừng nói đại sự có thể thành, ngay cả bước lên thiên hạ danh môn thì cũng khó gì? Cũng khó gì!

Đại Nhiên chân quân thì thảo nhảm nửa ngày mới mở một cái hộp gấm hình vuông cuối cùng, ở giữa hộp gấm đặt miếng Huyền Tâm bảo giới. Huyền Tâm giới chỉ ẩn tàng bảo quang, không phát ra hoa khí. Đại Nhiên chân quân xem cả nửa ngày cũng không có phát hiện điều gì. Đại Nhiên chân quân kiến thức rộng rãi, biết loại bảo vật thể này cần một pháp quyết đặc biệt mới có thể mở ra, vì vậy hỏi Vô Phương Tử cách vận dụng của chiếc giới chỉ này.

Vô Phương Tử nói rằng người thanh niên bị bắt kia, trong tay hẳn thường thường sẽ tự nhiên hiện ra các đồ vật như phù chú, đan dược. Sau đó lục soát toàn thân trên dưới của hắn, ngoại trừ cái giới chỉ này cũng chỉ có một ít ngân lượng, trừ nhiều đó ra cũng không có giấu thêm vật gì khác.

Đại Nhiên chân quân nghe được bốn chữ 'tự nhiên hiện ra', hai nhúm râu trên môi lập tức bị hất lên. Y nhảy lên trở về ngồi trên ghế ở thạch đài, nhắm mắt suy ngẫm.

Vô Phương Tử mới vừa kêu một tiếng sư phụ, Đại Nhiên chân quân đã giơ tay bảo gã im lặng, còn lớn tiếng quát:

- Đừng lên tiếng! Ta muốn suy nghĩ cặn kẽ một chút!

Lần này Đại Nhiên chân quân suy nghĩ tới thời gian cả một nén hương, mới nói:

- Vô Phương Tử, chúng ta đã bị chết mấy tên đệ tử?

Trong lòng Vô Phương Tử giật thót nhưng cũng chỉ có thể kiên trì đáp:

- Đã chết ba vị sư huynh, mặt khác Hắc Hữu Phương sư huynh đã được đan dược của người thanh niên kia cho cứu sống lại, tuy nhiên đạo hạnh đã tổn hao nhiều.

Đại Nhiên chân quân khẽ gật đầu, sau đó nhắm mắt lại suy ngẫm. Vô Phương Tử chưa bao giờ thấy sư phụ sẽ có thái độ ngưng trọng như vậy, lập tức quỳ trên mặt đất không dám động đậy tí nào, trong lòng thấp thỏm bất an, không biết là họa hay phúc.

.....

Trong Thanh điện trên Thái Thượng Đạo Đức cung, tám mạch chân nhân lần thứ hai tề tụ lại, họ ngồi bao quanh một cái đài bằng ngọc, cái ghế ở giữa vẫn để trống, chính là để đợi Tử Vi chân nhân.

Tử Dương chân nhân ngồi ở vị trí hơi lệch về chính vị, lão khẽ vuốt râu, hai mắt như mở như khép, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Một tên đạo nhân chân đạp mây, cực kỳ nhanh lẹ bay vào điện, khom người thưa:

- Chư vị chân nhân, Thái Quảng đạo trưởng truyền đến cấp báo, 115 đệ tử của tông ta đã tụ tập đầy đủ phía dưới Ngạo Nhiên phong, đang chờ lệnh của chân nhân.

Tử Dương chân nhân chậm rãi mở to mắt, nhìn quanh một vòng, những nơi ánh mắt đảo qua, chư mạch chân nhân đều gật đầu. Sau đó Tử Dương chân nhân liền nói:

- Thông tri Thái Quảng, lập tức lên núi đòi người.

Đạo nhân nọ lên tiếng trả lời rồi lui về sau. Tử Dương chân nhân mới nói:

- Chư vị chân nhân. Nhược Trần lần này đã bị La Nhiên môn bắt giữ, làm lỡ đại kế của chúng ta không ít. Các vị chân nhân có đề nghị gì không?

Cảnh Tiêu chân nhân nói tiếp:

- Chuyến này Nhược Trần thu được tiểu yêu Thanh Y kia, xem ra địa vị không nhỏ, chắc là đến từ Thiên Hình sơn nhất mạch. Như vậy xem ra, nói không chừng có thể có trợ giúp không nhỏ đối với đại kế của tông ta, việc này có thể không cần thương nghị gì hết. La Nhiên môn háms lợi đen lòng, to gan lớn mật, dám bắt giữ đệ tử của Đạo Đức tông, lần này nếu như không trừng phạt nghiêm khắc, uy danh của tông ta để ở đâu? Tuy nhiên đạo hạnh của Đại La chân quân và Đại Nhiên chân quân cũng không cạn, môn hạ đệ tử cũng có rất nhiều người có năng lực, vả lại lần này âm ỉ lên như vậy, vùng lân cận La Nhiên môn tất nhiên sẽ tụ tập rất nhiều hạng người bụng dạ khó lường. Bất kể Nhược Trần hay Thanh Y, đều không thể để bị tổn thương được, vì kế vạn toàn lân này, chỉ bằng vào một mình Thái Quảng chắc không đủ để dẹp yên tình hình, cần phải phái một người khác để chủ trì đại cục mới được.

Tử Dương chân nhân nghe vậy nói ngay:

- Cảnh Tiêu chân nhân nói rất đúng! Nếu là như vậy, không biết Cảnh Tiêu chân nhân có nguyện ý đến La Nhiên môn một chuyến hay không?

Cảnh Tiêu chân nhân chấp tay nói:

- Đang có ý này!

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Trần Gian Bao Nhiêu Chuyện 4

Tử Dương chân nhân trầm ngâm một lát, lại nói:

- Bí phù Chỉ xích thiên nhai của Thái Vi chân nhân đích thân chế có công hiệu sức địa thành thốn, xin mời Thái Vi chân nhân và Cảnh Tiêu chân nhân cùng đi, bên kia có Thái Quảng đạo trưởng xác định phương vị cho nhị vị chân nhân, như vậy chỉ một canh giờ sau, nhị vị chân nhân có thể đặt chân lên Ngạo Nhiên phong, cùng chung chủ trì đại cục.

Lập tức Thái Vi chân nhân cũng đáp ứng, nhị vị chân nhân cũng không ở lại lâu, lập tức cách tọa đứng lên, đang định khởi hành.

Tử Dương chân nhân gọi hai vị chân nhân lại, thản nhiên nói:

- Nếu như La Nhiên môn còn không chịu thả người, nhị vị chân nhân thủ hạ không cần lưu tình, cứ thuận tay mà tiêu diệt.

Cách ánh bình minh còn có một khoảng thời gian tương đối dài.

Vô Phương Tử không biết bản thân mình đã quỳ bao lâu, chỉ cảm thấy hai đầu gối đã tê rần, mồ hôi hột không ngừng nhỏ xuống mặt đất nhưng Đại Nhiên chân quân vẫn không hề động dậy gì, gã cũng không dám động. Vô Phương Tử vốn là ái đồ của Đại Nhiên chân quân, đạo hạnh cũng không cạn, vốn cho dù quỳ cả nửa tháng cũng sẽ không cảm thấy mệt mỏi, nhưng mà lúc này bầu không khí cực kỳ ngưng trọng, gã mơ hồ có cái cảm giác đại họa lâm đầu, trong lòng run rẩy, có thể cầm cự quỳ không ngã xuống đã là không dễ dàng.

Chiếc Huyền Tâm giới chỉ vốn đang ở giữa ngón tay của Đại Nhiên chân quân lật qua lật lại, chuyển động không ngớt, lúc này mới đột nhiên dừng lại!

Đại Nhiên chân quân rốt cuộc mở hai mắt, nhẹ giọng nói:

- Vừa rồi người nói, Hồn Độn tiên này là của tiểu yêu xinh đẹp kia dùng phải không?

Vô Phương Tử vội nói:

- Vâng, ả ta thực sự sắc đẹp tuyệt trần.

Đại Nhiên chân quân bản vốn háo sắc nhưng lúc này đối với vấn đề này lại hoàn toàn không có hứng thú gì cả, y lại hỏi:

- Tuổi của nó không lớn?

- Vâng.

- Đạo hạnh cũng không sâu?

Trán Vô Phương Tử mồ hôi lạnh cuồn cuộn chảy xuống, run giọng nói:

-Tu vi rất cạn.

Trong ánh mắt hẹp dài của Đại Nhiên chân quân chợt sắc nhọn như châm:

- Như vậy, một tiểu yêu tu vi cực kém, tuổi trẻ, tuyệt sắc như thế, vì sao trong tay lại có thứ tiên binh Hồn Độn tiên chỉ cho người phi tiên dùng hả?

Vô Phương Tử miệng run lập cập nói:

- Điều này.. điều này... chắc là trưởng bối của ả, hoặc là sư môn...

Đại Nhiên chân quân đột nhiên quát lên một tiếng lớn:

- Cuối cùng người còn nhớ tới nó còn có trường bối, sư môn? !

Đại Nhiên chân quân hỗn hển, câu mắng này quá nhanh nên liên tục ho khan một trận, cuối cùng lại lấy giọng nhẹ nhàng hỏi:

- Vậy người nói thử xem, trường bối sư môn của nó là hạng yêu vật thể nào mới có thể đem Hồn Độn tiên cho nó làm vật hộ thân chơi vậy?

Vô Phương Tử chân mềm nhũn, lúc này ngồi ngã ra đất, cũng nói không ra lời nữa. Giọng điệu của Đại Nhiên chân quân càng mềm mỏng, gã càng biết đại họa đã tới trước mắt rồi

Đại Nhiên chân quân duỗi ngón tay bắn một cái, Huyền Tâm giới chỉ tại không trung vạch ra một đường vòng cung, leng keng một tiếng rồi rơi vào trước mặt Vô Phương Tử. Tay Vô Phương Tử run rẩy, muốn đi nhặt nhưng lại không dám.

Đại Nhiên chân quân nói:

- Sự ảo diệu của chiếc giới chỉ này ngay cả ta cũng nghiên cứu không ra được. Nhưng nghe người nói như vậy, công dụng của nó có thể di tinh hoán vật, bảo vật bậc này trên thế gian sẽ có mấy chiếc?

Giờ này khắc này đã không cần phải nhiều lời, chỉ một chiếc giới chỉ cùng cây Hồn Độn tiên kia thực tế đã chứng minh một đạo lý.

Xưa nay họa vô đơn chí.

Còn chưa chờ Vô Phương Tử nghĩ ra một vài đối sách để giải quyết, lúc này ngoài điện đột nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân gấp gáp, một đệ tử vội vã chạy tiến hướng Đại Nhiên chân quân thi lễ xong, chưa chờ thở đủ hơi đã nói:

- Việc lớn không tốt! Thái Quảng đạo trưởng của Đạo Đức tông dẫn theo hơn trăm đệ tử vây quanh sơn môn, nói là một đệ tử bị La Nhiên môn ta bắt đi, muốn chúng ta lập tức giao người. Chưởng môn sai đệ tử đến đây cấp báo, mời ngài lập tức đến đại điện thương nghị!

Đại Nhiên chân quân hừ một tiếng, chậm rãi đứng dậy và đi theo tên đệ tử kia. Khi đi tới cửa, y đột nhiên quay đầu lại, nhìn Vô Phương Tử cười lạnh nói:

- Thì ra người người bắt chính là đệ tử của Đạo Đức tông, người thật đúng là có tiến bộ nhỉ!

Vô Phương Tử sớm đã rũ rượi nằm trên đất, đâu có thể đáp trả được gì? Đại Nhiên chân quân mới ra cửa điện, lại thêm một đệ tử chạy vội tới, người chưa tới đã nghe được tiếng la từ xa:

- Đại Nhiên chân quân, cố Thanh của Vân Trang cư báỉ sơn, muốn chúng ta tức khắc thả người! Chưởng môn mời ngài lập tức tới đại điện thương nghị. không được chậm trễ!

Đại Nhiên chân quân nghe xong, lập tức bước nhanh hơn, đi như bay.

Trong lúc nhất thời, trong điện chỉ còn một mình Vô Phương Tử, gã lăm bẫm:

- Không được, không được! Tiếp tục như vậy nhất định sẽ chết! Ta phải trốn, ta phải trốn ngay!

Gã đột nhiên nhảy dựng lên, lao về phía ngoài điện, khi đi tới cửa bỗng quay đầu lại, nhìn thấy tiên kiếm Xích Oanh. Hỗn Độn tiên cùng với Huyền Tâm giới chỉ vẫn còn đang ở trong điện. Vô Phương Tử hơi chút do dự, lập tức cắn răng một cái, dứt khoát hoặc là không làm đã làm thì làm cho xong, quay lại điện muốn mang theo tam bảo cùng chạy trốn. Có tam bảo này

trong tay, ngày sau tu đạo hiển nhiên công lao thu được gấp bội, thậm chí khai tông lập phái cũng không phải chuyện khó.

Vô Phương Tử đeo vào Huyền Tâm Giới chỉ, nắm lấy Hồn Độn tiên, tay mới vừa cầm vỏ kiếm của Xích Oanh, Xích Oanh đột nhiên vang lên một tiếng rồi tự rời khỏi vỏ, đâm thẳng vào ngực gã một kiếm!

Vô Phương Tử hít vào một hơi, khi thở ra lại toàn là bọt máu, chỗ trúng kiếm cực nóng đến không chịu nổi, máu khắp toàn thân trên dưới như sôi lên. Gã cúi đầu nhìn chuôi kiếm Xích Oanh, tay phải run run rút cuộc nắm lấy chuôi kiếm nhưng cũng không còn lực để rút nó ra.

- Đây là...tư vị của Trụy Phàm Trần...

Vô Phương Tử suy sụp ngã xuống đất, hai mắt vẫn còn mở to.

Thân ảnh Đại Nhiên chân quân lặng yên xuất hiện ở trong điện, nhìn thi thể của Vô Phương Tử, y thở dài một tiếng, nói:

- Người theo ta đã nhiều năm, ta vốn có ý thả người một con đường sống, thế nhưng tham niệm của người thực sự quá nặng, ai!

Lúc này chúng đệ tử phía sau Đại Nhiên chân quân cùng kêu lên hỏi:

- Sư phụ, trước mắt nên làm như thế nào đây?

Đại Nhiên chân quân thần thờ nói:

- Thu dọn hai bảo vật và cắt đầu của Vô Phương Tử, sau đó cùng mang tới chỗ chương môn thỉnh tội!

.....

Giờ này khắc này, trăng đã ở chính giữa bầu trời.

Trăng sáng nhô lên cao, ánh trăng như nước, chiếu xuống cả sơn hà vạn lý như ngưng sương. Dưới ánh trăng có một vùng hồ rộng cả vạn trượng, mặt hồ phẳng lì như gương.

"Rào" một thanh âm vang lên. Trong khu rừng bên hồ, một đàn chim đang ngủ đêm phóng lên cao, bay về phương tây với tốc độ nhanh như điện.

Loài chim này mỏ màu lam, đuôi như kiếm, hai cánh như đao, đôi cánh nhọn điểm thêm màu đỏ thẫm, tên nó là Phi Vũ, vốn lấy linh giác nhạy cảm, tốc độ bay như điện mà có tiếng hậu thễ, được coi là một giống chim rất hiếm thấy.

Đàn chim Phi Vũ này không kêu không hót, chỉ ra sức vỗ cánh, ra sức liều mạng bay về phía Tây, trong nháy mắt đã tiêu thất ở trong màn đêm. Hơn ngàn loài chim bị Phi Vũ làm hoảng sợ giật mình tỉnh giấc ngủ đêm, nhưng chỉ sau chốc lát tất cả cũng như chưa hề phát hiện dị dạng gì, tất cả lại về tổ của mình ngủ tiếp.

Hồ Quảng dưới ánh trăng, lần thứ hai lại rơi vào sự yên lặng.

Một trận gió nhẹ chợt nổi lên thổi về phía bên hồ. Trận gió này chưa thổi đến bên hồ, trong gió tức thì hiện ra ba bóng đen như ẩn như hiện, thoát cái như một làn gió nhẹ lướt tới giữa mặt hồ!

Đây là ba tên võ sĩ toàn thân mặc áo giáp màu đen, ba cái mặt nạ hình thù dữ tợn không giống nhau đã che khuất khuôn mặt của họ, phía sau là tấm áo choàng cũng đen thui căng đến phẳng lì, không thấy một tia gợn sóng.

Dẫn đầu là một tên võ sĩ đang giơ nghiêng một thanh búa lớn, hai bên là hai võ sĩ, mỗi người cũng cầm một thanh Yên Nguyệt Đại Quan đao. Bất kể quan đao hay búa lớn màu sắc đều đen thui, không ánh vạn vật, không phản chiếu ánh trăng.

Ba tên huyền giáp võ sĩ không bay ở trên không trung mà là lướt tà tà ở trên mặt hồ như bay, mũi đôi giày màu đen bằng huyền thiết hình đầu rồng khê điểm một cái lên mặt hồ, ba người đã lướt đi được cả vạn trượng trên mặt hồ!

Bọn họ mặc dù không ngự khí mà bay nhưng thế đi như gió, tốc độ lại không biết so với ngự khí nhanh hơn bao nhiêu!

Dưới ánh trăng sáng, trên mặt hồ vốn phẳng lặng như gương chợt bắn lên ba giọt nước trong suốt rồi lại từ từ hạ xuống, trên mặt hồ kích lên ba vòng sóng gợn, từng vòng từng vòng chậm rãi khuếch tán ra bốn phía.

Đêm lạnh như nước.

Vạn vật trên mặt đất đều đã ngủ say, chỉ thấy một đàn Phi Vũ bay về hướng tây nhanh như điện, mà phía sau chúng nó là ba đạo thân ảnh như ẩn như hiện nhẹ nhàng như khói đang nhanh chóng tiếp cận, trong nháy mắt đã đuổi theo đàn Phi Vũ này!

Đàn Phi Vũ dự cảm được đại họa lâm đầu, kêu lên từng trận thảm thiết, ầm ầm tứ tán ra bốn phía!

Nhưng ba thân ảnh kia không dừng lại chút nào, vẫn vượt qua muôn vàn núi non đầm lầy trùng trùng, một đường lao thẳng về phía tây.

Đàn Phi Vũ sau khi dưới bóng đêm bay loạn một mạch mới tin là đã tránh được một kiếp, chúng lại tụ thành một đàn và bay trở về ổ của mình ở bên hồ Quảng.

Màn đêm vẫn tiếp tục buông xuống.

Ba thân ảnh võ sĩ lặng yên xuất hiện dưới Ngạo Nhiên phong, họ vẫn chưa có dừng lại, sau đó lập tức đăng phong.

Một, hai, ba!

Người dẫn đầu ba tên võ sĩ khi mới giơ lên bước thứ ba thì hãy còn ở lưng chừng núi, khi hạ chân thì đã leo đến đỉnh Ngạo Nhiên phong cao tới tám trăm trượng. Hắn từ từ ngẩng đầu, ngửa đầu nhìn phía xa cách mười trượng, trên tấm biển ở sơn môn in ba chữ bằng vàng to như rồng bay phượng múa: La Nhiên môn!

Từ khe hở dưới chiếc mặt nạ hình thù dữ tợn phun ra một luồng sương mù lạnh, cây búa màu đen trong tay giơ lên cao rồi từ từ hạ xuống. 'Oanh' một tiếng, cán búa chìm vào mặt đất.

Trong vòng trăm trượng, mặt đá đều vỡ nát.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Trần Gian Bao Nhiêu Chuyện 5

Trên quảng trường bên trong sơn môn của La Nhiên môn, nhân mã hai phái đang giằng co kịch liệt. Một phe là hơn hai trăm đệ tử của La Nhiên môn, một phe khác là hơn một trăm đệ tử của Đạo Đức tông. Mặc dù đệ tử của Đạo Đức tông tụ tập khá vội vàng, xen lẫn trong đó cũng không ít đệ tử tu vi không cao, nhưng cũng có hơn ba mươi đệ tử của bản tông Mặc Kiên phong đã từng xuống núi rèn luyện, chỉ riêng những đệ tử bản tông này cũng đủ để đối địch cùng với hai trăm đệ tử của La Nhiên môn rồi. Đệ tử của Đạo Đức tông nhân số tuy ít nhưng không hề xem hai trăm người của La Nhiên môn vào mắt, bộ dạng người nào người nấy cũng bệ vệ dữ dằn, ngược lại đã chèn ép được những đệ tử của La Nhiên môn.

Lúc này Thái Quảng đạo trưởng tạm thời chủ trì đại cục của Đạo Đức tông ở đây đã bị hai vị chân quân Đại La cùng Đại Nhiên của La Nhiên môn mời nhập chủ điện để thương nghị, đi cùng đi còn có Cố Thanh của Vân Trung cư.

Thái Quảng đạo trưởng mới vừa đem người vây quanh sơn môn của La Nhiên môn, Cố Thanh cũng đã chột lướt tới, nàng vừa mở miệng đã đòi La Nhiên môn phải thả người. Thái Quảng đạo trưởng mặc dù xưa nay không coi ai ra gì, nhưng biết Cố Thanh chính là nhân vật quan trọng nhất trong hàng ngũ những đệ tử trẻ tuổi hiện nay của Vân Trung cư, tại rất nhiều trường hợp, lời của nàng có thể nói chính là đại biểu cho mục đích của Vân Trung cư.

Đang đòi thả người lại đột nhiên có thêm một viện minh cường đại như Cố Thanh, Thái Quảng đạo trưởng đương nhiên là mừng rỡ thuận theo,

cùng kéo Cổ Thanh vào tiền doanh phe mình. Huống chi trên mấy ngày nay ở Mạc Kiên phong, quan hệ giữa Cổ Thanh và Kỷ Nhược Trần cũng tỏ ra rất khác thường, cũng là chuyện mà mọi người đều biết, ngay cả Tử Dương chân nhân từng hướng Vân Trung cư cầu hôn, số người biết chuyện này cũng không phải số ít. Thái Quảng đạo trưởng trên thực tế cũng cùng bối phận với hai vị chân nhân Thái Vi, Thái Ấn nên đương nhiên sẽ không phải không biết việc này, ngay tại ở phương diện này, hẳn đối với Cổ Thanh cũng phải có vài phần kính trọng.

Thái Quảng chân nhân cùng Cổ Thanh một mình đi vào chủ điện của La Nhiên môn cùng hai vị chân quân Đại La, Đại Nhiên để thương nghị việc thả người, ở quảng trường, đệ tử của Đạo Đức tông mất đi thống lĩnh nên đã không hề khách khí như trước, huống chi họ cũng không biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ thế nào, chỉ biết Kỷ Nhược Trần đã bị bắt giữ, họ cho rằng Đạo Đức tông đã bị mất hết thể diện vì việc này, trong ngôn từ lập tức đủ mọi cách chế ngạo, nói xấu, nói móc, đủ loại chuyện khiêu khích với đệ tử La Nhiên môn, chỉ hận không thể lập tức lao vào chiến một trận để phát tiết phần hận trong lòng. Các đệ tử của La Nhiên môn vốn cũng ngang ngược kiêu ngạo đã quen, lúc này lại gặp đám người của Đạo Đức tông càng kiêu ngạo hơn, tuy nhiên họ cũng chỉ đành nhẫn nhịn chịu nỗi ủy khuất này, chỉ thầm than mình không may.

Ngay khi song phương đang giương cung bạt kiếm, ba tên huyền khái võ sĩ(võ sĩ mặc giáp đen) lặng yên xuất hiện ở trong sơn môn, trong lúc nhất thời mọi người râu tóc dựng thẳng, lạnh sương sống, hàn ý trong lòng bắt đầu giăng lên, giống y như bị ác ma dưới cửu u hoàng tuyền đang nhìn chăm chú vào, trong nháy mắt tứ chi như bị tê liệt, khắp cả người lạnh lẽo như bị đông cứng.

Trong tiếng áo giáp ma sát leng keng, tên huyền khái võ sĩ dẫn đầu giơ lên tay trái chỉ về hướng sơn môn La Nhiên môn, chiếc cổng bằng đá cao mười trượng trong khoảnh khắc nứt ra rồi ầm ầm sập xuống!

Các đệ tử La Nhiên môn vừa sợ vừa giận, đều quát lên:

- Người tới là người phương nào! Dám cả gan hủi sơn môn ta?

Các đệ tử Đạo Đức tông thấy vậy biết ngay người tới hơn phân nửa là bạn không phải địch, lập tức lui qua một bên, yên lặng xem biến.

Tên võ sĩ dẫn đầu giơ lên cây búa màu đen, trầm giọng quát:

- Giao ra Thanh Y tiểu thư, có thể miễn cho các người tội hôi phi yên diệt(tan thành tro bụi)!

Thanh âm của hắn cực kỳ khàn khàn, lại như âm thanh của kim loại ma sát mạnh với nhau, nghe thì không giống như là tiếng người.

Mọi người La Nhiên môn đang ghen một bụng tức giận, nhưng không có chỗ phát tiết, hiện giờ có người chủ động tìm tới cửa để cho họ giải hận, sao lại có ý buông tha cho được? Lập tức có một người trong đám bước ra, không do dự chỉ vào ba tên huyền khái võ sĩ quát lên:

- Cuồng đồ phương nào dám làm càn như thế...

Y còn chưa dứt lời, tên huyền khái võ sĩ phía bên trái đột ngột tiến lên trước một bước, nâng lên Yên Nguyệt Đại Quan đao trong tay và hét to một tiếng, hướng về đệ tử La Nhiên môn cách xa hơn mười trượng chém xuống một đao như tia chớp! Đao phong lướt qua nhưng không thấy đất rung, không nghe tiếng gió rít, cũng không có tiếng kêu thảm thiết, giống như một đao này chưa từng được xuất ra vậy.

Tên đệ tử La Nhiên môn cách xa hơn mười trượng mới quát mắng đến phân nửa, bỗng nhiên không phát ra thanh âm gì nữa, y đứng tại chỗ, cái miệng nửa khép, vẫn là bộ dạng đang tức giận mắng. Nhưng mà chỗ mi tâm đã hiện ra một dòng máu đang thuận thế chảy xuống. Dòng máu chảy

xuống đâu thì người cũng phân thành hai, lúc này mới chậm rãi ngã quy xuống!

Thành môn thất hòa, họa cập trì ngư(*)! Không chỉ mình y, ngay cả bảy tên đệ tử La Nhiên môn ở phía sau, trên thân mỗi người cũng hiện ra dòng máu, rồi phân thân ngã xuống đất, chỉ có một người may mắn hơn, nhưng một cánh tay phải cũng đã lìa khỏi người.

(*)Cổng thành mà bị cháy thì cá dưới hồ cũng phải chết luôn - họa lây.

Trong lúc nhất thời, cả quảng trường một mảnh lặng ngắt như tờ.

Uy lực một đao của huyền khái võ sĩ lại chạy một mạch tới ba mươi trượng!

"Ai ôi!" Tên bị cụt tay mãi mới thét lên một tiếng thảm thiết như xé rách bầu không khí vắng vẻ nặng nề khiến người hít thở không thông ở đây.

Trận trận khí tức băng lãnh, âm hàn từ trên người ba tên huyền khái võ sĩ tuôn ra, lặng yên lan tỏa khắp cả quảng trường. Chỉ một thoáng, trên quảng trường âm thanh kim loại vang lên không ngừng, các đệ tử của La Nhiên môn đều run tay muốn rút đao rút kiếm, lộ ra binh khí, ngay cả Đạo Đức tông cũng có hơn mười đệ tử không chịu được luồng sát khí quấy nhiễu, không tự chủ được cũng rút kiếm ra khỏi vỏ. Cuối cùng một lão đạo lớn tuổi hét liên ba bốn lần mới khiến những thanh niên đệ tử này trấn định xuống, sau đó lão lại vung tay lên, hơn ba mươi đệ tử bản tông lập tức kết thành pháp trận bảo vệ những đệ tử còn lại của phe mình ở phía sau.

Một tên thanh niên đệ tử của La Nhiên môn sợ hãi quá độ, đột nhiên cười ha ha lên, sau đó điên cuồng la hét, quơ loạn thanh cương kiếm trong tay lao về một trong ba tên huyền khái võ sĩ.

Dưới ánh trăng sáng, chỉ thấy hắc khí nhàn nhạt chợt lóe lên.

Tên huyền khái võ sĩ ở bên phải trong sát na đã xuất hiện ở phía sau đệ tử của La Nhiên môn kia, tay phải cầm Huyền Sắc Quan đao giơ lên cao!

Tên đệ tử La Nhiên môn kia lại chạy ra thêm mấy bước mới suy sụp ngã xuống, ở gáy phun ra một dòng máu, tiếp đó một cái đầu người bay lên cao hơn mười trượng rồi rơi vào trong vực sâu không đáy ở đằng xa.

Trong quảng trường lại một mảnh yên ắng, nhưng không người nào có thể thấy rõ một đao của tên huyền khái võ sĩ kia là chém xuống như thế nào!

Một lão già môn hạ của La Nhiên môn cũng rất gan dạ, trước tình thế nguy hiểm như thế này vẫn đi ra từ trong đám người, cất cao giọng nói:

- Người tới là người phương nào? Vì sao lại đả thương đông đảo đệ tử chúng ta? Cho dù khởi binh hỏi tội cũng phải nói rõ ràng mới được chứ?

Tên huyền khái võ sĩ bên phải chậm rãi hạ xuống Yên Nguyệt Đại Quan đao, lạnh nhạt nói:

- Giao ra Thanh Y tiểu thư, có thể miễn cho các người tội phải hôi phi yên diệt!

Giọng điệu của hắn cũng không có khác so với tên võ sĩ dẫn đầu, trong giọng khàn khàn mang theo tiếng kim loại ma sát với nhau, lời khi nói ra cũng giống nhau như đúc.

Lão già kia lại giống như đang liều mạng muốn chết, lập tức cất cao giọng nói:

- Chúng tôi đều không biết Thanh Y tiểu thư là ai. Hay là cứ đợi chúng tôi đi bẩm báo cho chưởng môn để tìm kiếm cả núi xem sao, nếu có hành tung của Thanh Y tiểu thư chúng tôi nhất định sẽ báo lại, được chứ?

Những lời này của lão chẳng khác nào như đang xin được khoan dung, nhưng bất kể là người của La Nhiên môn hay là đệ tử Đạo Đức tông đều không cảm thấy lão giả kia có điểm nào có thể chê cười.

Ba tên huyền khái võ sĩ này đạo hạnh sâu hiểm khó dò, hành sự tàn nhẫn ác liệt, xuất thủ không để đường lui, cho dù họ giết sạch mọi người trên quảng trường này xem ra cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Đối mặt với địch thủ như vậy còn có thể nói đỉnh đạc như thế thì lão giả kia phải có dũng khí rất lớn, không chút nào làm mất thanh uy của La Nhiên môn.

Tên huyền khái võ sĩ cầm đầu chợt chậm rãi giơ lên cây búa trong tay, thản nhiên nói:

- Không cần nói nhiều, hiện giờ tiểu thư đang ở ngay trong núi này. Mở đường, lên núi!

Câu cuối cùng chính là đang hét lên, dưới màn đêm tĩnh lặng như một tiếng sấm nổ vang giữa trời không!

Hai tên huyền khái võ sĩ khác cũng giơ lên Yển Nguyệt Quan đao, cũng đồng thời quát một tiếng nặng nề!

Ba tiếng hét như sấm sét vang vọng giữa trời đêm không dứt, thật lâu vẫn chưa tiêu tan. Thân ảnh của ba tên huyền khái võ sĩ lại dần dần trở nên biến ảo mơ hồ như thể đang ở trong nước.

Két két két két!

Giữa quảng trường tĩnh lặng đến cực điểm vang lên hơn mười tiếng vang nhẹ, đầu đuôi chạm nhau, đôi bên gấn kết, hơn mười tiếng mà giống như chỉ một tiếng, chỉ thoáng cái đã trôi qua, thời gian còn chưa tới một cái nháy mắt.

Khi hơn mười tiếng vang này trôi qua, ba thân ảnh màu đen như bóng mờ đã xuất hiện ở đại điện trên đỉnh núi ngoài trăm trượng, đang ung dung bước vào điện.

"Leng keng", một loạt tiếng binh khí rơi xuống đất vang lên, năm mươi ba tên đệ tử La Nhiên môn ánh mắt đều đại ra rồi chậm rãi ngã xuống đất. Khi thi thể họ vừa tiếp xúc mặt đất thì lập tức rạn nứt, hoặc đứt đầu, hoặc đứt đôi, hoặc đứt phần eo, tất cả đều là một kích mất mạng!

Máu!

Lượng máu cuồn cuộn khó mà tưởng tượng được chảy ra, lan tràn trên mặt đá màu xanh, sau đó nhanh chóng nhiễm rộng ra thành một đường máu đỏ tươi rộng ba trượng dài ba mươi trượng, nổi thẳng lên núi!

Ở giữa con đường máu chỉ còn lão già kia đứng đó, nhưng lông tóc cũng không hề bị thương.

Mọi người có mặt ở quảng trường ngây ra như phỗng. Chỉ có máu vẫn còn đang chảy.

Trong địa lao, Kỷ Nhược Trần đột nhiên vỗ vỗ vai Thanh Y, nói:

- Viện binh đã đến, chúng ta nên đi ra thôi.

Đang nói, gã tức thì đứng thẳng người dậy, hít sâu một hơi, sau đó khẽ quát một tiếng!

Trong tích tắc quanh thân Kỷ Nhược Trần trên dưới không ngừng chớp động quang mang, biến ảo bất định, thỉnh thoảng vang lên những tiếng đùng đùng rất nhỏ. Không bao lâu, ba mươi sáu ngân châm đang cầm cố đạo hạnh của gã từng cái bị chấn văng đi rồi hóa thành từng đoàn linh khí. Trong khoảnh khắc, Kỷ Nhược Trần đã hoàn toàn khôi phục đạo hạnh.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Trần Gian Bao Nhiêu Chuyện 6

Gã hơi đuổi người cho thư giãn gân cốt, sau đó nhìn Thanh Y nói:

- Đi thôi!

Đạo hạnh của Thanh Y thực sự cũng không quá thấp, căn bản không cần phải cầm cố làm gì, vả lại đệ tử của La Nhiên môn cũng không có người nguyện ý trước mặt Kỷ Nhược Trần động thủ châm cho nàng, cho nên ngay lúc này nàng vẫn có thể hành động như thường, không bị nỗi khổ phải cầm cố. Kỷ Nhược Trần vừa nói đi ra ngoài, nàng liền chậm rãi đứng lên và nhẹ nhàng đi theo phía sau Kỷ Nhược Trần.

Nếu Kỷ Nhược Trần đã khôi phục đạo hạnh, vậy những xích sắt hay cửa sắt đối với gã thì cũng không phải là trở ngại có thể ngăn trở được. Đầu tiên gã một chưởng phá tan toàn bộ cơ quan pháp trận trên lưới sắt rồi mới hủy sợi xích dài ba thước đang trói trên tay, sau đó bay lên một cước đạp ngã cả mặt lưới sắt!

Gã dẫn theo Thanh Y dọc theo hành lang u ám ẩm thấp tiến về phía trước. Vừa mới chuyển qua một khúc quẹo, phía trước đột nhiên có tiếng người huyên náo, bước chân hỗn loạn, năm tên đệ tử La Nhiên môn đang vội vàng chạy tới từ chỗ quẹo. Họ liếc thấy Kỷ Nhược Trần và Thanh Y không ngờ đã thoát khỏi giam thì nhất loạt đều ngậy người tại chỗ.

Ngay tại thời khắc bọn họ ngăn ra, Kỷ Nhược Trần bước lên, thân hình chọt như quỷ mị như con cá bơi qua khe hở chạy xuyên qua giữa năm tên đệ tử La Nhiên môn, sau đó vài tiếng 'bịch bịch bịch' nặng nề vang lên, năm

tên đệ tử La Nhiên môn thân hình lắc lư rồi ngã xuống đất, hai mắt trắng dã, tất cả đều đã bị hôn mê!

Hai tay Kỳ Nhược Trần nắm chặt cây côn, bước dài về phía trước, duy trì tư thế này một hồi lâu không lay động. Sau một lát, gã mới thu hồi ánh mắt từ trên cây thiết côn trong tay, chuyển qua nhìn một loạt các đệ tử La Nhiên môn đã ngã xuống trong hành lang nhỏ hẹp, sau đó lại nhìn thiết côn trong tay. Cứ như vậy nhiều lần, gã vẫn chưa tin mình có thể đánh ngã rất nhiều đệ tử La Nhiên môn một cách dễ dàng như vậy.

- Công tử.

Từ phía sau truyền đến tiếng gọi của Thanh Y mới giúp Kỳ Nhược Trần hoàn hồn trở về. Kỳ Nhược Trần quay đầu lại, nhìn thấy Thanh Y đang nhẹ nhàng bước về phía gã rồi thì lễ:

- Đa tạ công tử.

Kỳ Nhược Trần có phần kinh ngạc nói:

- Việc này có gì mà phải cảm ơn? Cô không phải là đã cảm ơn ta rồi hay sao?

Thanh Y lại nói:

- Vừa rồi công tử mới sử dụng hai loại tiên quyết có công hiệu đoạt thiên địa tạo hóa, cũng không phải là tầm thường, gặp người khác chắc hẳn là không đến thời khắc sống chết trước mắt thì sẽ không dễ dàng để lộ. Nhưng còn công tử cũng không gạt Thanh Y, lần này là Thanh Y cảm tạ công tử đã tín nhiệm.

Kỳ Nhược Trần sửng sốt, gã cũng chưa từng nghĩ qua tu vi của Thanh Y tuy thấp nhưng linh giác lại nhạy cảm đến như vậy, nàng có thể nhận ra được Giải Ly Tiên quyết tuyệt không tầm thường. Chẳng qua vừa rồi vùng

côn đánh ngã một đám đệ tử La Nhiên môn, đơn thuần cũng chỉ là xuất phát từ bản năng, chứ có phải là tiên quyết gì đâu?

Gã cười khố một cái, nói:

- Việc này cũng có gì đáng để cảm ơn đâu.
- Thúc thúc nói qua, lễ phép là điều không thể quên....

Kỷ Nhược Trần khẽ thở dài, một bên lục soát trên người của đám đệ tử La Nhiên môn xem có phép bảo nào giá trị không, một bên nói:

- Thúc thúc cô mới đến rồi, cô nên theo hẳn trở về đi? Nếu thời gian ở chung cùng chả có bao nhiêu, vậy cần chú ý nhiều lễ nghi như vậy làm gì?

Thanh Y vẫn rất giữ lễ nói:

- Vâng, công tử.

Kỷ Nhược Trần lại cười khố một cái, cũng không buồn nói thêm, sau đó cầm thiết côn bước tới trước. Gã mới vừa bước tới hai bước, phía sau một trận gió thổi tới, Thanh Y lại nhào vừa người tới ôm chặt lấy Kỷ Nhược Trần!

Kỷ Nhược Trần lập tức cứng đờ!

Phía sau ngoại trừ truyền đến hơi thở của nàng như lan, xúc cảm mềm mại, còn có một cảm giác ấm nóng ẩm ướt từ từ khuếch tán.

Hai tay Thanh Y siết chặt lấy Kỷ Nhược Trần, còn vận tất cả sức lực bình sinh. Nàng dường như thấy ôm vậy còn chưa đủ, đột nhiên toàn thân run lên, nhịn không được khóc thành tiếng. Nhưng nàng mới vừa khóc một tiếng, lập tức lại cắn chặt môi, cố gắng nuốt tiếng khóc xuống bụng, thỉnh thoảng thực sự áp chế không được mới nức nở mấy tiếng, song hai vai nàng càng lúc càng run mạnh, bất kể như thế nào cũng kiềm chế không được.

Kỷ Nhược Trần giơ tay lên lại buông xuống, nhiều lần do dự, cuối cùng nhẹ nhàng nắm lấy đôi tay của Thanh Y đang quyện lại với nhau, ôn nhu nói:

- Cô cứ yên tâm đi, sau này sẽ có ngày gặp lại mà!

Thanh Y không đáp, chỉ lắc đầu, hai tay lại nắm chặt thêm.

Đột nhiên Thanh Y thu lại tiếng nước nở, buông hai tay ra. Nàng vừa mở rộng hai tay, Kỷ Nhược Trần như được giải thoát, trong nháy mắt đi tới chỗ rẽ hành lang, một cơn vô thanh vô tức đập xuống, một tên đệ tử La Nhiên môn đang vui đùa chạy gấp, đầu mới vừa hiện ra chỗ quẹo tức thì ăn ngay một gậy của Kỷ Nhược Trần vào gáy. Mà tên đệ tử La Nhiên môn này chạy đến cũng thật đúng lúc, giống như là đuổi đầu cho Kỷ Nhược Trần đập vậy, chính là cho dù luyện cũng luyện không được sự khéo léo như vậy.

Tên đệ tử kia trúng một gậy lập tức thét lên một tiếng đau đớn, trong chớp mắt đã uể oải ngã xuống đất. Kỷ Nhược Trần kéo hẳn qua chỗ rẽ, lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Thanh Y.

Thanh Y sớm đã qua loa lau đi nước mắt, lại dùng ống tay áo xoa mạnh đôi môi, sau đó mới nhìn Kỷ Nhược Trần, nở nụ cười.

Đôi mắt nàng hơi sưng đỏ, đã phẫn lệ quang, vài sợi tóc đen dài tán loạn buông xuống, càng tăng thêm sự thê lương mà xinh đẹp. Máu trên đôi môi mặc dù đã lau đi, nhưng vẫn còn mấy dấu răng đỏ tươi thì làm sao lau cho hết được?

Kỷ Nhược Trần khẽ than một tiếng rồi vươn tay trái về phía nàng. Thanh Y rất tự nhiên mà tiến lên kéo lấy tay gã. Đột nhiên Kỷ Nhược Trần dùng sức kéo mạnh về phía mình. Thanh Y thét một tiếng kinh hãi, đã bị gã ôm chặt vào trong lòng!

Thanh Y ngây người, giang hai cánh tay ôm chặt lấy Kỷ Nhược Trần.

- Tại sao?

Kỷ Nhược Trần thấp giọng hỏi.

- Công tử, người và yêu dù sao cũng khác biệt đường đi. Thúc thúc lo lắng an nguy của ta, sau này..nhất định sẽ không cho ta đến nhân gian chơi nữa. Trước đây Thanh Y nói có thể che giấu yêu khí, kỳ thực là lừa gạt công tử thôi.

Hai cánh tay Kỷ Nhược Trần lại ôm chặt thêm, thấp giọng nói:

- Cô bé ngốc, điều này sao ta lại không biết chứ? Quân tiếp viện của tông ta cũng vừa đến, chắc La Nhiên môn cũng không có lá gan lại làm khó chúng ta nữa đâu, cần gì phải gọi thúc thúc cô đến đây làm gì?

- Thanh Y... thật sự không muốn làm khó công tử.

Kỷ Nhược Trần thở dài một tiếng, sau đó cũng không nói gì thêm, chỉ dắt tay Thanh Y bước ra ngoài. Khi đi qua góc đường trước mặt, hành lang phân ra làm ba ngõ rẽ, xem ra La Nhiên môn đã nhiều năm kinh doanh, cùng đã gây dựng được một cơ nghiệp không nhỏ.

Kỷ Nhược Trần đến ngã rẽ, nghỉ chân một chút, lập tức phát giác trong hành lang phía bên trái mơ hồ truyền đến tiếng bước chân, vì vậy dắt Thanh Y nhảy vào hành lang bên phải.

Lúc này trong đại điện La Nhiên môn, bầu không khí cũng cực kỳ nặng nề.

Đại La chân quân cùng Đại Nhiên chân quân ngồi trên đầu phía đông đại điện, phía sau đứng hơn mười môn nhân đệ tử đặc lực nhất, nhìn qua cũng tương đối có thanh uy. Trong đó ba tên đệ tử, mỗi người bưng một hộp gấm, bên trong chứa tiên kiếm Xích Oánh, Hồn Độn tiên cùng Huyền Tâm

giới chỉ, có một tên đệ tử khác thì bưng một cái khay rìa màu đen để màu hồng, trong mâm chính là thủ cấp của Vô Phương Tử.

Đại La chân quân mặt to, thân hình to béo, thể hình so với Đại Nhiên chân quân còn phải lớn hơn một vòng. Cùng với vẻ mặt tươi cười của Đại Nhiên chân quân, toàn bộ khí tiết không có gì khác biệt. Đại La chân quân vẻ mặt uy nghiêm, nhìn qua có vài phần uy nghiêm của chưởng môn.

Phía tây đại điện, Thái Quảng đạo trưởng ngồi ngay ngắn. Hắn nhìn qua cũng chỉ hơn năm mươi tuổi, hơi thở như hoa, khuôn mặt thanh khiết, tướng mạo khí độ cùng thân phận của hắn cực kỳ tương hợp, chỉ là ánh mắt của hắn thỉnh thoảng lại liếc mắt về phía cây Hồn Độn tiên, hiển nhiên định lực còn kém một phần.

Cổ Thanh vẫn một bộ đồ trắng như cũ, chấp tay đứng ở bên cửa sổ đại điện, nàng đang một mình thưởng thức cảnh đêm ở Ngạo Nhiên phong. Cùng khác với trước đây chính là lần này trong tay trái nàng đã có thêm một thanh kiếm cổ.

Vỏ cổ kiếm màu đồng thau, trên vỏ kiếm có vô số vật trang sức, trên đó cũng không có chữ khắc, lại càng không thấy khí tức lộ ra ngoài vỏ kiếm chút nào, căn bản không phân biệt được tên của thanh kiếm trong vỏ rốt cuộc là gì.

Đại La chân quân mặt lạnh lùng, hướng Thái Quảng đạo nhân nói:

- Đạo Đức tông mặc dù thế lực mạnh mẽ, nhưng cũng không thể không nói đạo lý như thế. La Nhiên môn ta đã bị chết ba đệ tử, lại dâng lên đầu của Vô Phương Tử, trả bảo vật, chỉ bởi vì giao người hơi chậm mà Đạo Đức tông cũng muốn mượn việc này để sinh sự hay sao?

Thái Quảng đạo trưởng hừ một tiếng, trầm mặc không nói. Hắn phỏng đoán ý tứ của chư chân nhân bên trong tông, hiển nhiên là không ngại đại chiến một trận, thậm chí đã có ý diệt luôn La Nhiên môn. Vả lại hai vị chân

nhân Cảnh Tiêu, Thái Vi đang trên đường tới đây, lúc này thời gian cách lúc nhị vị chân nhân lên đường đã gần một canh giờ, bất cứ lúc nào cũng có thể đến nơi, hiện giờ lại có Cố Thanh của Vân Trung cư xem như là đồng minh. Lấy sức lực đầy đủ của Thái Quảng đạo trưởng, hẳn muốn tiến sát từng bước, nhất định phải tìm ra một cái cớ để mà dễ bề gây sự, đánh trước rồi mới nói sau.

Nhưng không nghĩ tới Đại La chân quân không chỉ đạo hạnh không thấp, xử sự cũng rất cẩn thận. Vừa bắt đầu, không chỉ dâng ra hết bảo vật, còn mang đến đầu của kẻ khơi mào sự cố là Vô Phương Tử, có thể nói đã cho Đạo Đức tông mặt mũi. Thái Quảng đạo nhân cho dù có ngang ngược vô lý, trong lúc nhất thời cũng khó mượn cớ gì được.

Duy nhất có một chuyện có thể chọt vào, chính là mấy nhóm đệ tử Đại La chân quân sai đi đến địa lao mang Kỷ Nhược Trần và Thanh Y ra đây nhưng đến giờ vẫn chưa thấy có người nào hồi báo, càng đừng nói đến chuyện nhìn thấy bản thân Kỷ Nhược Trần.

Nhưng Đại La chân quân lại lần thứ tư phái ra ba tên đệ tử, điều này khiến cho Thái Quảng đạo trưởng không tiện phát tác, chỉ phải chờ đợi thêm một lát.

Đại La chân quân trước tiên dùng lời nói bắt chết Thái Quảng đạo trưởng, lại hướng Cố Thanh nói:

- Cố tiên tử tuổi trẻ mà đã có kiến thức và đạo hạnh như vậy, Đại La thực sự rất bội phục. Chẳng qua Kỷ Nhược Trần chính là đệ tử của Đạo Đức tông, không biết cùng Vân Trung cư có can hệ gì mà phải làm phiền Cố tiên tử tiên giá quang lâm, mở miệng đòi người thế?

Cố Thanh nghe vậy xoay người, nói:

- Ta cũng từ lâu đã nghe Đại La chân quân của La Nhiên môn xưa nay rất khéo ăn khéo nói. Nhưng lần này Cố Thanh tới cũng không phải cùng

Đại La chân quân lý luận, ta tới cũng chỉ muốn đòi người mà thôi. Nếu như hôm nay La Nhiên môn không thể giao ra Nhược Trần còn nguyên vẹn, vậy thì từ nay về sau tức là cùng đối địch với Vân Trung Cư ta. Đại La chân quân suy nghĩ cho kỹ đi.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Trần Gian Bao Nhiêu Chuyện 7

Đại La chân quân vỗ mạnh một cái vào tay vịn, phần nộ quát:

- Cổ tiên tử, lời này của cô vị miễn cũng quá ngang ngược rồi đó!

Cổ Thanh thần nhiên nói:

- Hôm nay ta chính là muốn ngang ngược đấy, người có thể làm gì?

Sắc mặt Đại La chân quân đột ngột lúc đen lúc trắng, trong lúc nhất thời nói không ra lời. Muốn y ngay tại chỗ trở mặt động thủ với Cổ Thanh thì y thật sự chưa hẳn có cái gan đó, cho dù y có can đảm này, một khi động thủ chắc chắn sẽ để cho Thái Quảng đạo nhân mượn cớ gây sự. Trong lòng Đại La chân quân sớm đã trăm nghìn lần thầm kêu không may. Có trời mới biết Vân Trung cư sao lại cùng Đạo Đức tông liên thủ với nhau! Nếu như hai tông thực sự đồng tâm hiệp lực, cho dù Hư Huyền chân nhân của Thanh Khư cung ở đây cũng phải nhượng bộ lui binh, tạm lánh xung đột, huống chi là một Đại La chân quân nho nhỏ như y?

Đại La chân quân chính là tôn sư một phái, gặp phải tình cảnh này không nói chuyện cũng phải tìm chuyện để mà nói. Y nặng nề mà thở dài một hơi, hướng Cổ Thanh nói:

- Cổ tiên tử tuổi còn trẻ như vậy, có lẽ nói đại biểu Vân Trung cư hình như có phần không thích hợp đâu? Nếu là Thiên Hải lão nhân ở đây thì còn có thể được!

Cố Thanh nhìn Đại La chân quân, nàng đột nhiên mỉm cười, nụ cười khiến cho tâm trạng Đại La chân quân bị kinh hoảng từng hồi.

Từ lúc thấy Cố Thanh thì y đã bị liên tiếp rơi xuống hạ phong, y cứ có cảm giác tất cả mọi chuyện cũng đều nằm trong tay nữ đệ tử Vân Trung cư tuổi còn rất trẻ này rồi.

Còn chưa chờ Đại La chân quân hiểu rõ hàm nghĩa trong nụ cười của Cố Thanh là gì, trong đại điện đột nhiên vang lên một tiếng cười nhạt, có người nói:

- Là ai đang gọi ta?

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, trên ghế dựa bên cạnh Thái Quảng đạo trưởng đã có thêm một lão già đầu trọc, không phải là Thiên Hải thì còn là ai? Chẳng qua, chỉ trong một thời gian ngắn không gặp, mấy sợi tóc thừa thớt trên đầu lão cũng đã biến mất không thấy đâu, lúc này chỉ còn một cái đầu sáng loáng, ấy vậy mà cũng khiến cho đại điện có thêm không ít ánh sáng.

Cố Thanh mỉm cười nói:

- Sư phụ vẫn tới.

Thiên Hải trừng mắt nhìn nàng, cả giận nói:

- Ta không đến thì làm thế nào? Ai tới để trấn áp cho con hả? Nếu như ta không đến, người ta còn không phải đều xem con trở thành kẻ giả danh lừa bịp à, vậy thì thể diện của Vân Trung cư ta còn biết để đâu?

Sắc mặt Đại La chân quân cực kỳ khó coi. Thiên Hải lão nhân uy danh lan xa, điều này y đương nhiên rõ ràng. Vài câu này của Thiên Hải dạy bảo Cố Thanh, kì thực câu nào cũng đều đang mắng hấn có mắt như mù, không nhìn thấy Thái Sơn.

Thiên Hải lão nhân trách mắng Cố Thanh một hồi, sau đó lại nhìn chăm chăm vào Đại La chân quân, mỗi chữ mỗi câu nói:

- Thanh nhi nói tức là ý của Vân Trung cư ta! Nếu người muốn ta nói lại lần nữa, vậy ta cũng sẽ lặp lại một lần cho người nghe! Hôm nay nếu như không giao ra tên Kỷ Nhược Trần chết tiết kia còn nguyên vẹn không tổn hao gì, ta lập tức sẽ nhổ cả Ngao Nhiên phong này của người lên!

Thiên Hải lão nhân lập uy cả trăm năm, những lời đã nói ra sao lại giống người bình thường được? Đại La chân quân và Đại Nhiên chân quân lúc này sắc mặt đen như đất, còn Thái Quảng đạo trưởng vừa mừng lại vừa hối hận. Mừng tất nhiên là lại có thêm tiếp viện, hối hận là vừa rồi lo lắng nhiều làm gì, mọi chuyện chỉ coi trọng lấy đức thu phục người, trước tiên phải chiếm một vài lý lẽ, nhưng kết quả không đạt được gì. Nhìn một già một trẻ của Vân Trung cư hành sự, đó mới là khí phách uy phong, cứ giữ mình sợ đầu sợ đuôi, nào có một chút phong phạm nào của phái đứng đầu chính đạo? Thực lực của Đạo Đức tông so với Vân Trung cư chỉ mạnh hơn chứ không kém, lại là chủ của sự kiện phong ba này, nhưng hiện nay khí thế, danh tiếng hoàn toàn bị Vân Trung cư áp chế hết, hình ảnh Thái Quảng đạo trưởng hãn hành sự bất lực, sợ rằng từ nay về sau sẽ khắc sâu ở trong lòng chư vị chân nhân. Điều này làm sao khiến hãn không hối hận cho được?

Thiên Hải lại chuyển hướng Cố Thanh, hừ một tiếng, nói:

- Hiện giờ thỏa mãn rồi chứ? Con từ đầu đến giờ không dám ngồi xuống cái ghế này chính là chờ ta tới chứ gì? Chỉ một chút tâm tư nhỏ nhỏ ấy của con còn muốn giấu giếm được ta sao?

Cố Thanh đầu tiên là cười không đáp, rồi lại đột nhiên nghiêm mặt nhìn phương hướng sơn môn La Nhiên môn, khẽ cau mày. Cheng một tiếng, cổ kiếm đã rời khỏi vỏ!

Thiên Hải cũng thu hồi dáng vẻ bốn cột, sắc mặt ngưng trọng phun ra một hơi thở, buồn bực quát lên:

- Yêu khí hung ác cay độc thật!

Đại La cùng Đại Nhiên chân quân hai mặt nhìn nhau, không rõ nguyên do. Thái Quảng đạo trưởng cũng không hiểu ra sao, nhưng hắn cũng hiểu được cái đạo tùy cơ ứng biến, thấy cổ kiếm của Cổ Thanh xuất vỏ thì cũng cầm lên bội kiếm, giơ ngang đầu gối để phòng bị vạn nhất.

Tê!

Bên ngoài cửa điện giống như có tiếng thở của một con thú khổng lồ đến từ hồng hoang, trong tích tắc trong đại điện hàn khí tỏa khắp nơi, lạnh lẽo đến thấu xương, lại có thêm một mùi máu tanh nồng nặc lan tràn khiến người muốn nôn. Một nghị sự điện đang nguy nga tốt lành như thế, trong nháy mắt đã biến thành một tràng như tu la địa ngục.

Két két mấy tiếng khê vang lên, hai cánh cửa điện đột nhiên nứt ra thành hơn mười mảnh, ầm ầm đổ xuống!

Hai cánh cửa nghị sự điện của La Nhiên môn lấy tinh cương làm tấm, đồng đỏ bao bên ngoài, dày tới nửa thước, rộng hai trượng, cao ba trượng, nó thực sự cực kỳ kiên cố, cũng cực kỳ xa hoa lãng phí. Nhưng không nghĩ tới lại bị người phát tay đã khiến cho tan tành, hai vị Đại La và Đại Nhiên chân quân không những hoảng sợ mà còn thấy rất đau lòng nữa là đằng khác.

Ba tên huyền khái võ sĩ đi vào nghị sự điện. Giữa các khe trên áo giáp sâu và đen như mực thỉnh thoảng có làn khói đen thoát ra bao vây lấy ba người trong làn sương mù. Trong đại điện tuy sáng nhưng họ vẫn như đặt mình ở trong bóng đêm.

Tên huyền khái võ sĩ dẫn đầu nhìn thoáng qua tên đệ tử La Nhiên môn tay đang bưng mâm có Hồn Độn tiên, trầm giọng nói:

- Tiểu thư đang ở đây, đoạt người!

Đại La chân quân sớm nghẹn một bụng khó chịu. Đạo Đức tông người đông thể mạnh, Vân Trung Cư ngang ngược vô lý, nhưng dù sao vẫn còn đồng ý ngồi xuống luận lý. Nhưng ba tên này lại không coi ai ra gì phá cửa đi vào, không những thế mở miệng đã đòi người! Lập tức y không thể kiềm được, đứng dậy quát:

- Người là người phương nào, dám đến đại điện La Nhiên môn dương oai?

Tên huyền khái võ sĩ bên phải giơ lên quan đao, hét lên một tiếng. Yên Nguyệt Quan đao chém ngang về phía Đại La chân quân ở đằng xa, đao khí vừa đến, ngay cả Đại Nhiên chân quân cũng bị ảnh hưởng.

Hai vị chân quân cũng không tầm thường như những đệ tử của La Nhiên môn, lập tức vội vận chân nguyên, quanh thân tỏa ra ánh sáng rực rỡ, tiếp đó cả hai đều bay lên không. Trong tay Đại La chân quân đã có thêm một thanh đoản kiếm óng ánh dài hai thước, trên thân kiếm có điểm vài ngôi sao, trên bụng Đại Nhiên chân quân thì có thêm một cái khiên hình mai rùa chạm trổ hoa văn cổ, giữa khiên khắc một hình tiên thiên bát quái.

Cheng!

Như một tiếng phượng hót vang vọng nhất cất lên, các bình sứ mâm ngọc trong đại điện đều nổ tung vỡ tan thành, không một cái nào may mắn tránh khỏi, hơn mười đệ tử La Nhiên môn lão đảo muốn ngã, hai người có đạo hạnh thấp nhất từ tai chảy ra hai dòng máu nhỏ rồi từ từ ngã xuống đất, lại bị tiếng kim loại sinh ra chấn cho đến chết!

Tiếng phượng hót vừa ngừng, hai vị chân quân Đại La, Đại Nhiên đang trên cao tức thì rơi xuống, sắc mặt đỏ đậm như muốn chảy ra máu. Tiên thiên bát quái đồ ở giữa Quy thuận(khiên mai rùa) của Đại Nhiên chân quân bỗng nhiên sáng ngời, sau đó ở giữa bị tách ra, nứt ra thành hai nửa trên và dưới. Trên lưỡi Phi Tinh cổ kiếm trong tay Đại La chân quân cũng có thêm một cái lỗ hồng nhỏ, quang mang trên thân kiếm đã cực kỳ ảm đạm, cơ hồ không khác kiếm bình thường là mấy.

Đại La và Đại Nhiên ngã ngòai vào trong ghế, thần sắc kinh hãi gần chết, chỉ nhìn chăm chăm vào thân thể của mình, không dám động đậy chút nào. Chiếc áo lụa trên người họ bỗng bị rách ngang, lộ ra một thân toàn thịt trắng nõn.

Trên từng thớ thịt đột ngột hiện lên một đường tơ màu đỏ tươi, trông cực kỳ yêu dị!

Trong tích tắc, hầu như toàn bộ ánh mắt trong điện cũng đều tập trung vào trên hai đường tơ màu đỏ!

Đường tơ đỏ từ từ chìm vào bên trong thịt, da thịt trắng nõn như ngó sen theo đó mà nứt ra, lộ ra màu đỏ thẫm dưới lớp da trắng mềm, từ đó còn thấm ra một chút mỡ thịt.

Cũng may, hai đường tơ đỏ lập tức bị tiêu tan, vết thương của Đại La chân quân sâu tới bảy phân, Đại Nhiên chân quân thì bị nặng hơn, vết thương sâu tới nửa tấc, vết thương tuy không nhẹ nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng. Hai vị chân quân bồi hồi giữa ranh giới sinh tử một hồi lâu, lúc này mới dám thở ra một hơi dài, trong lúc nhất thời mặt như màu đất, mồ hôi mồ kê tuôn xuống như mưa.

Thiên Hải lão nhân hí lại hai mắt, trầm giọng nói:

- Vô Tận Hải?

-...Hồng Hoang vệ!

Huyền khái võ sĩ cầm đầu đáp.

Thông!

Lại một tiếng vang lên, huyền khái võ sĩ nện mạnh cán búa trong tay lên mặt đất, trong sát na ngọc thạch màu xanh trên mặt đất xung quanh năm trượng đều hóa thành bột phấn, còn bên ngoài năm trượng lại vẫn được an toàn, không hề hấn gì, ngay sau đó dưới chân huyền khái võ sĩ xuất hiện một hình tròn tinh tế không thể tinh tế hơn.

Hình tròn này vừa mới hình thành, một nơi khác trong đại điện tức thì vang lên một tiếng sấm rền, trên mặt đất xung quanh hơn mười trượng tức thì ngọc thạch chột nổ tung bay lên cao, một đệ tử La Nhiên môn vừa lúc đứng ở chỗ đó cũng không kịp rên một tiếng, liền theo ngọc thạch bay vút lên cao, nặng nề ngã xuống va vào xà ngang trên đại điện, chỉ nghe được một loạt tiếng xương cốt gãy nứt vang lên, hiển nhiên đã không sống được.

Sau khi ngọc thạch lát trên đất bay lên, mặt đất trong điện lại phun ra một lượng lớn cát bùn đá vụn, tức thì hiện ra một cái hố to sâu không thấy đáy, tiếp đó dưới hố nghe được tiếng con gái kinh hoàng thét lên, hai thân ảnh quần lấy nhau phóng lên cao, chính là Kỷ Nhược Trần và Thanh Y. Nhìn dáng dấp có phần hoảng hốt của họ, hiển nhiên không phải là do bản thân nguyện ý nhảy lên.

Tên huyền khái võ sĩ cầm đầu vừa thấy Thanh Y, dưới áo choàng lập tức tuôn ra một lượng lớn sương mù đen dày đặc như mực che đậy cả người hấn cũng vào trong đó. Hấn giơ ngang lên cây búa, cong hai đầu gối và hét lớn một tiếng, bật người nhảy lên, lao về phía Kỷ Nhược Trần và Thanh Y.

Tên huyền khái võ sĩ cầm đầu, sát khí tận trời, khí thế như núi, vừa xuất yêu khí, ngọc thạch trong điện toàn bộ vỡ nát, lúc này mới vừa biểu lộ hết tu vi! Hấn này nhảy, mọi người trong điện chỉ cảm thấy trong tai ông lên

một tiếng, trong đầu trận trận chóng mặt, trong sát na chỉ cảm thấy không phải là tên huyền khái võ sĩ kia nhảy lên mà là giống như cả tòa đại điện này đang rơi xuống.

Động tác của huyền khái võ sĩ cầm búa nhìn như chậm chạp, nặng nề như núi, trên thực tế lại nhanh đến cực điểm, khi những con mắt của các đệ tử La Nhiên môn còn đang theo dõi nơi hắn sẽ đặt chân đến, hắn đã xuất hiện ở phía sau Kỷ Nhược Trần, giơ búa lên bổ thẳng vào đầu!

Hai tên huyền khái võ sĩ khác cũng đều bước về phía trước một bước. Bộ pháp của họ như khói như ảo, quý dị nói không nên lời, vừa bước ra đã đến trước người Thiên Hải lão nhân. Yển Nguyệt Quan đao mang theo một mảnh ánh sáng xanh đen mênh mông, chém xuống hai bên Thiên Hải.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Trần Gian Bao Nhiêu Chuyện 8

Ở chỗ sâu trong hai mắt Thiên Hải sáng lên một điểm tinh mang, lão phù không bay lên, phía trước hai quyền ngưng tụ thành một đoàn quang cầu màu vàng cực kỳ chói mắt, sau đó thở ra một hơi, hét lớn một tiếng, song quyền phân biệt nghênh tiếp Yến Nguyệt Quan đao ở hai bên!

Anh!

Trong điện vang lên một trận tiếng kêu bén nhọn kỳ dị, mặc dù âm thanh không vang nhưng lại sắc nhọn như châm, khiến cho người ta nghe mà cảm thấy khó chịu nói không nên lời, giống như có hàng vạn hàng nghìn cây châm đang cắm vào lỗ tai.

Bốn tên đệ tử La Nhiên môn tay đang bưng bảo vật đều không kịp trở tay bưng tai, sắc mặt đột ngột lúc hồng lúc trắng, mấy lần như thế rốt cuộc thất khiếu chảy ra từng dòng máu nhỏ, người lắc lư rồi ngã xuống đất, bỏ mình. Từ khi Hồng Hoang tam vệ vừa đến, đại điện nghị sự này đã trở thành quỷ môn tuyệt vực, số người còn đứng vững càng lúc càng ít, thường thường ngay cả chết cũng không biết mình chết như thế nào.

Những đệ tử La Nhiên môn may mắn còn sống sót cũng không dám ở lại thêm phút giây nào nữa, hét lên một tiếng rồi sau đó lập tức giải tán, mỗi người đều mạnh ai nấy chạy.

Thiên Hải lão nhân đứng trên không trung không lay động, trên Bát tiên y đang ngồi vô thanh vô tức vỡ tung thành làn khói nhẹ. Yến Nguyệt Quan đao của hai tên huyền khái võ sĩ thì rung động không ngớt, 'bịch bịch bịch..'

lui liền tám bước, mỗi một bước chân vừa giẫm xuống, ngọc thạch bên trong một trượng đều vỡ nát.

Hai tên huyền khai võ sĩ mới vừa đứng vững thì Thiên Hải lão nhân đã xuất hiện trước mặt họ, hai tay theo gió vụt qua rồi biến thành một bàn tay khổng lồ màu vàng to hơn một trượng, sau đó khẽ đẩy về phía hai tên huyền khai võ sĩ!

Huyền khai võ sĩ cảm thấy lúc đầu chỉ có một làn gió nhẹ đang kéo tới, trong nháy mắt làn gió nhẹ này đã hóa thành ba luồng, năm luồng, thậm chí vô cùng vô tận, nếu tiếp tục như thế cũng sẽ biến thành cuồng phong sóng dữ, huống chi đây là trận gió do Thiên Hải lão nhân lấy Vân Trung bí pháp thổi vụn ra? Ngàn vạn luồng gió thổi mỗi hướng khác nhau, đan xen va chạm với nhau, trong nháy mắt đã thay đổi hướng đi. Đừng tưởng những luồng gió nhẹ nhàng này đều chỉ ngấm ẩn chứa sắc bén bên trong, không động sát ý, nhưng nếu ngăn cản sai lầm bất cứ một luồng nào trong đó, thân thể sẽ không khỏi bị hàng vạn hàng nghìn trận gió khác theo nhau áp đến thổi bay ra xa cả nghìn trượng.

Thời trẻ Thiên Hải lão nhân cùng người tranh hùng, chính là y vào pháp quyết này, từ trước đến nay đều không sợ bị vây công.

Hai tên huyền khai võ sĩ liên tục găm nhẹ. Yển Nguyệt Quan đao trong tay cũng rung động không ngớt rồi hóa thành một đoàn hắc khí, chỉ trong tích tắc cũng không biết đã chém ra mấy nghìn mấy vạn đao!

Hai chưởng khổng lồ của Thiên Hải lão nhân trong nháy mắt nứt ra thành ánh kim bay khắp bầu trời, một kích này không ngờ đã bị phá! Nhưng thân ảnh của Thiên Hải lão nhân từ lâu đã biến mất.

Giữa lúc cây búa của tên huyền khai võ sĩ cầm đầu đang nhằm bổ xuống Kỷ Nhược Trần và Thanh Y, khi búa vừa nâng lên, một thanh cổ kiếm đột

ngọt như từ trên trời phi tới, kiếm tuy vẫn còn ở xa nhưng trên lưỡi kiếm đã sản sinh ra một sợi tơ như có như không, nhẹ nhàng quấn lên trên cán búa.

Giống như là tơ tình quấn lấy, cây búa tuy có lực vạn quân, nhưng khi bị sợi tơ mềm mại này bám vào, thế đi cũng hơi bị đình trệ lại.

Mũi thanh cổ kiếm tầm thường tự nhiên khê rung lên, lại có thêm hàng vạn hàng nghìn sợi tơ tràn ra, nhẹ nhàng khéo léo quấn lên cán búa. Nhưng sợi tơ này cuốn lấy rất đúng nơi, chính là một điểm khiến cán búa nhận không thêm một chút lực nào, bởi vậy chỉ cần khê dắt đi, thế búa lập tức đã bị lệch.

Huyền khai võ sĩ ở bên cạnh vừa nhìn thấy Cổ Thanh đang ở bên ngoài mấy trượng ngự kiếm bay tới, cổ kiếm trong tay nàng rung động không ngớt, trong thời gian ngắn liền có hàng vạn hàng nghìn biến hóa, mỗi một biến hóa đều nhắm ngay vào mỗi một khe hẹp trên người huyền khai võ sĩ, kiếm dù chưa tới nhưng ý đã tới trước, và lại chân nguyên quanh thân nàng đã tụ tới đỉnh điểm, ở trong mắt huyền khai võ sĩ, Cổ Thanh lúc này giống như một ánh mặt trời mới nhô lên cao, ánh sáng chiếu cả vạn lý!

Nếu như một mình hãn ửng đối thì không thể coi thường, bị một kiếm này của Cổ Thanh kích trúng, khi đó chân nguyên quanh thân nàng đều tất cả xuất theo một kiếm này, đạo hạnh của hãn tuy thông thiên nhưng cũng nhất định không dễ chịu gì. Một kiếm này của Cổ Thanh thực đã biến hóa vô tận sở trường của nàng.

Đây là chuyện mà huyền khai võ sĩ từ trước đến nay mới gặp được, người cùng yêu có đạo hạnh cao hơn so với Cổ Thanh cũng không biết có bao nhiêu, nhưng không một người nào có thể dốc hết toàn bộ chân nguyên trong một kích như của Cổ Thanh đây, trúng một kích này tất nhiên là long trời lở đất, nếu không trúng, nàng cũng không còn lực để mà tái chiến. Nhưng mà Cổ Thanh cũng không phải là mãng phu hoàn toàn không có sách lược nào, kiếm này vừa xuất, muốn không trúng cũng thật khó.

Thân hình huyền khái võ sĩ đột nhiên khựng lại tại không trung, sau đó song chưởng vận lực, hét lớn một tiếng, cây búa chọt rơi xuống, lưỡi búa chỉ tiến thêm một phân rồi dừng lại!

Uy lực của một búa này đủ để khai sơn tích địa, nhưng đột nhiên phát ra rồi dừng lại. Một thân đạo hạnh của tên huyền khái võ sĩ này thực có thể dùng bốn chữ thâm bất khả trắc(sâu không thể dò) để hình dung. Búa mặc dù dừng nhưng trong búa vẫn còn ngầm chứa uy thế âm ầm muốn bạo phát, trong nháy mắt đã chấn gãy hàng vạn hàng nghìn sợi tơ đang quấn trên thân búa.

Nét mặt Cổ Thanh không còn màu máu, một người một kiếm lập tức khựng lại tại không trung. Một kiếm hàng vạn hàng nghìn biến hóa này của nàng đã phát không ra được!

Cây búa của Huyền khái võ sĩ vừa dừng lại, hần chuyển tay lấy cán búa đè về sau, từ cán búa hiện ra hắc quang ngưng tụ thành một cái đầu thú dữ tợn, phóng thẳng tới tâm điện không có một bóng người. Đầu thú mới vừa thành hình, Thiên Hải lão nhân tức thì giống như quỷ mỵ xuất hiện ở phía sau hần một trượng, đánh tới một quyền, uy lực của nó khiến cho vạn vật không tiếng động!

Quyền và búa vừa tiếp xúc, lập tức lại nhẹ nhàng tách ra, hình đầu thú cũng biến mất, theo đó mọi âm thanh trong điện cũng đều trở nên yên tĩnh, không nghe thấy một chút âm thanh nào, thực sự không biết là thế gian vốn yên tĩnh hay là bởi vì âm thanh hiếm thấy.

Thân pháp của Thiên Hải lão nhân vốn không hề có dấu vết có thể tìm ra lại đột ngột bị đình trệ như tượng đá rồi trĩu nặng rơi xuống mặt đất, còn lui liền ba bước, sắc mặt đỏ sẫm như máu. Huyền khái võ sĩ vẫn còn đang ở trên không trung, chỉ là áo choàng đã bị vỡ tan thành hàng vạn hàng nghìn mảnh tơ nhỏ, bộ giáp phía sau cũng bị vỡ sạch, cán búa hai thước cũng đã bị méo không còn hình dạng.

Hắn lại rống lên một tiếng, cầm lên cây búa chém thêm một búa về phía Kỷ Nhược Trần! Chỉ là đang bổ xuống nửa chừng, đầu búa bỗng nhiên tụt xuống, lưỡi búa hướng về sau, lưng búa hướng phía trước, một búa này tốc độ nhanh như điện, nặng như Thái Sơn, trong sát na đã trở nên mềm mại như nước. Mắt thấy một búa này sẽ chém xuống gáy Kỷ Nhược Trần, nhẹ nhàng mà đánh cho hắn ngất đi. Tay trái huyền khải võ sĩ cũng cùng lúc vươn ra chụp vào bả vai của Thanh Y.

Giờ khắc này, Cố Thanh đã không kịp cứu giúp, Thiên Hải lão nhân thì đang bị hai tên quan đao thiết vệ vây kín, trong lúc nhất thời không cách nào thoát thân được.

Ngay tại trong nháy mắt nhân quả đã được định sẵn, Kỷ Nhược Trần đột nhiên cúi đầu, cây búa màu đen đã xẹt qua da đầu gã, cũng chỉ chấn nát dây buộc tóc bằng lụa trên đầu.

Một búa nhất định phải trúng của Vô Tận Hải Hồng Hoang vệ không ngờ lại để cho Kỷ Nhược Trần né được!

Không chỉ như vậy, tay trái Kỷ Nhược Trần nắm cả thắt lưng Thanh Y, thuận thế phát lực, mang theo Thanh Y lướt ngang một thước. Bàn tay của huyền khải võ sĩ xẹt qua bộ thanh sam của Thanh Y, cuối cùng bắt vào khoảng không!

Cái vung tay lên trong nháy mắt mặc dù ngắn, người hiểu được cũng đủ để dời non lấp bể, định càn khôn, người tầm thường còn chưa kịp suy tư rốt cuộc là đã phát sinh chuyện gì.

Hồng Hoang vệ cùng Thiên Hải lão nhân, Cố Thanh đã luân phiên chiến đấu kịch liệt, tình thế đã mấy độ dịch chuyển nhưng trên thực tế cũng chỉ xảy ra trong tích tắc như tia chớp ánh lửa mà thôi. Hai vị chân quân Đại La và Đại Nhiên ngồi yên trên ghế, chỉ một đôi mắt đảo tới đảo lui quan sát. Lúc này họ vẫn không dám động đậy một chút nào, rất sợ dư kinh của

Hồng Hoang vệ trong cơ thể chưa tiêu tan hết chỉ sợ một khi rời ghế đứng dậy, thân thể sẽ bị phân làm hai đoạn. Còn một đám đệ tử La Nhiên môn chẳng qua mới vừa chạy ra được mấy bước, hoàn toàn không biết phía sau từ lâu đã chiến đấu đến tình cảnh vật đổi sao dời.

Kỷ Nhược Trần và Thanh Y bị tên võ sĩ cầm búa chấn văng ra ngoài từ trong đất, lăn mình một mạch về phía trước, giờ khắc này cũng không hơn gì như vừa rồi tại không trung ổn định thân hình. Đạo hạnh của Thanh Y cực thấp, cảm giác lại nhạy cảm, sớm đã bị xoay vòng đến thất điên bát đảo, hồn không biết thân đang ở nơi nào, đương nhiên không cần phải nói. Đạo hạnh của Kỷ Nhược Trần mặc dù cao hơn Thanh Y, nhưng ở trong mắt Hồng Hoang vệ cùng Thiên Hải lão nhân cũng cực kỳ có hạn, cho dù so với những đệ tử La Nhiên môn ở đây, đạo hạnh cũng chưa chắc đã đều vượt qua được.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Trần Gian Bao Nhiêu Chuyện 9

Nói tóm lại, tức là Kỷ Nhược Trần thuộc về loại người đương nhiên không cần đếm xỉa đến.

Một động tác vừa tránh né vừa rời của hãn ngoại trừ khá nhanh, kì thực không có điểm nào đặc biệt. Nhưng động tác của hãn lại tự nhiên vốn có, thời cơ vừa đúng, đây mới là điều chân chính vượt xa ngoài dự đoán của mọi người. Tên huyền khái võ sĩ kia năm mơ cũng không nghĩ tới một trào một kích của mình sẽ thất thủ, toàn bộ hậu chiêu này đều dùng để đối phó với Thiên Hải lão nhân, lúc này lại rơi xuống chỗ trống không, thân hình không khỏi bị đình trệ.

Nhưng gã lập tức vận lực, mạnh mẽ dừng lại thế búa, tiếp đó xoay búa một vòng như cối xay gió, lại chém một búa vào giữa Kỷ Nhược Trần và Thanh Y, hơi vận lực rung lên, cuối cùng tách ra hai người, sau đó ôm lấy Thanh Y.

Đạo hạnh của Kỷ Nhược Trần dù sao cũng còn quá thấp, Hồng Hoang vệ kia vừa hơi lưu ý thì hãn cũng không còn may mắn nữa, bị lực mạnh không thể địch nổi trên cán búa chấn bay về phía sau, mắt mở trừng trừng nhìn Thanh Y rơi vào tay người khác.

Ngay lúc này tay trái gã bỗng nhiên truyền đến một loại xúc cảm mềm mại, nguyên là đã bị tay Cổ Thanh nắm lấy. Trong lòng bàn tay nàng lập tức truyền vào một luồng sáng nóng cháy, nhất nhất hoá giải đi dư khí của một búa vừa rời đang ngang dọc không ngớt trong cơ thể Kỷ Nhược Trần. Kỷ Nhược Trần cũng tự mình lặng yên vận chuyển Giải Ly Tiên quyết, vận

chuyển mấy lần, cũng đã giải trừ gần hết yêu khí hung hãn mạnh mẽ của Hồng Hoang Vệ.

Cố Thanh nắm lấy Kỷ Nhược Trần kéo gã bay ngược về phía bên hông đại điện. Tên huyền khái võ sĩ kia cũng không nguyện tiếp tục dây dưa với Thanh Y, trở tay ném nòng về phía có ánh sáng trong điện. Sau đó, gã lại quát lên một tiếng như sấm, cây búa mang theo tiếng kêu nhiếp nhân tâm, như sóng lớn thủy triều bổ về phía Thiên Hải!

Huyền khái võ sĩ cầm đầu vừa vào vòng chiến, thế cục nhất thời nghịch chuyển!

Ba tên huyền khái võ sĩ chỉ công không thủ, mỗi một trăm một kích đều nặng như núi, uy thế tuyệt luân, như muốn chém tận giết tuyệt và không để lại cho đối phương một đường sống nào. Trận ác chiến này đánh trực diện, trong mỗi một cái tích tắc đều có mười, có trăm tính toán, không hề xảo diệu, nhưng đều bằng chân nguyên tu vi mà liều mạng tấn công hay phòng ngự. Ba tên huyền khái võ sĩ lấy bộ pháp cực kỳ quý dị, vận chân nguyên cực kỳ thâm hậu, xuất ra chiêu thế cực kỳ tàn nhẫn, khiến cho Thiên Hải lão nhân trong lúc nhất thời chỉ có chống đỡ, không có lực hoàn thủ.

Trong ác chiến như thế này, áp sát nên không rảnh để phát động ra đạo pháp, cũng không có kịp để niệm tụng được chân ngôn.

Lúc này Cố Thanh vừa kéo lấy Kỷ Nhược Trần rơi xuống đất, mắt thấy tình cảnh nguy hiểm của Thiên Hải lão nhân, nàng liền cầm lên cổ kiếm định tái nhập vòng chiến. Nhưng cổ kiếm của nàng chưa giơ đến vai, trước mắt nàng bỗng hoa lên, một tên Hồng Hoang vệ đột ngột rời khỏi vòng chiến, chân như đạp khói kéo theo Yến Nguyệt Quan đao, trong nháy mắt đã xuất hiện tại trước mắt Cố Thanh, một đao chém ngang tới eo nàng!

Một đao này mặc dù cực kỳ mạnh mẽ nhưng lưu lực có thừa nên cũng không khó để né tránh. Nhưng nếu Cố Thanh vừa tránh, thì Kỷ Nhược Trần

ở phía sau hoàn toàn bị lộ ra, xem ra mục tiêu thực sự của gã chính là Kỷ Nhược Trần.

Năm ngón tay của Cố Thanh đột nhiên nắm chặt, nàng quát một tiếng, hoàn toàn buông tha bảo vệ cho bản thân mình, mũi cổ kiếm mang theo một luồng chân hỏa màu xanh đậm tới mi tâm trên mặt nạ của Hồng Hoang vệ!

Tên Hồng Hoang vệ kia quát lên một tiếng lớn, thanh âm như sấm, rồi vọt tới trước mặt Cố Thanh, trong sát na kích cho mái tóc đen của nàng tung bay, thế đi của cổ kiếm đã chậm một phần. Thừa dịp lỗ hổng này, Hồng Hoang vệ đã xuất hiện ở bên người Cố Thanh, Yển Nguyệt Quan đao trong tay xoay ngược lại mũi nhọn, như điện gõ vào đầu Kỷ Nhược Trần.

Kỷ Nhược Trần lẽ nào lại ngồi chờ Yển Nguyệt Quan đao kéo tới, hấn vung lên hai tay, muốn lấy tay không kẹp lưỡi Yển Nguyệt Quan đao sắc bén đen ngòm!

Tên Hồng Hoang vệ thất kinh, lấy một chút đạo hạnh bé nhỏ của Kỷ Nhược Trần lại muốn lấy một đôi tay bằng thịt để chặn quan đao của hắn? Cho dù để cho Kỷ Nhược Trần chụp trúng quan đao, nhưng cũng tuyệt không thể ngăn trở thế đi của quan đao nửa phân nào. Nhưng tên Hồng Hoang vệ này hiển nhiên tinh thông cái giáo huấn khi đấu với hổ cũng phải dùng toàn lực, gã lập tức vận chân nguyên toàn thân, thế đi của quan đao đột nhiên nhanh thêm mấy lần, hoàn toàn không tiếp xúc cùng với song chưởng của Kỷ Nhược Trần, lực đạo vẫn cứ nhẹ nhàng mềm mại, vừa đủ để đánh ngất đi Kỷ Nhược Trần.

Kỷ Nhược Trần không vận lên nổi Giải Ly Tiên quyết, động tác trên tay còn xa mới theo kịp Yển Nguyệt Quan đao, chỉ có thể trơ mắt nhìn quan đao đang gõ tới đầu mình.

Nhưng chỉ có mấy sợi tóc dài lay động trước mặt hắn rồi đột nhiên bị đứt!

Kỷ Nhược Trần chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, ngay sau đó bên trong tầm mắt chính là mặt biển vô cùng vô tận, cũng thấy không rõ bất luận cảnh vật nào khác ở trong điện!

Trong đại điện đột nhiên hiện ra một chùm tia sáng chiếu thẳng xuống lòng đất, xuyên thấu qua đỉnh điện, không biết nó từ đâu mà đến, không biết nó dài bao nhiêu!

Chùm tia sáng này hầu như là dán vào chóp mũi Kỷ Nhược Trần mà xuyên qua mặt đất. Quan đao của Hồng Hoang vệ không thu thế được, một đao chém lên luồng sáng. Trong sát na chùm sáng biến hoá ra năm màu vàng lục lam đỏ nâu, y theo đạo của ngũ hành tương khắc. Tên Hồng Hoang vệ chỉ cảm thấy trên quan đao truyền đến một luồng lực lượng mạnh mẽ cực kỳ, khiến cho hắn không kịp đề phòng, lập tức bị kích bay về phía sau!

Chùm sáng lập tức biến mất, hiện ra ở giữa là một thanh cổ kiếm có hoa văn cây tùng, đang cắm ở trước người Kỷ Nhược Trần.

Trong điện đột nhiên vang lên một tiếng cười dài, giọng một người nói:

- Muốn ức hiếp Nhược Trần hả? Đầu có dê như thế!

Đỉnh điện từ lâu đã bị phá tạo thành một cái lỗ lớn, một người từ trong động nhẹ nhàng hạ xuống, phong thái xuất trần hào hiệp, chính là Cảnh Tiêu chân nhân của Đạo Đức tông đã tới!

Cảnh Tiêu chân nhân cười dài còn chưa ngưng, người đang ở không trung chợt chuyển hướng, trông rất chậm lại cực nhanh, lẳng không bay ngược lại đuổi theo Hồng Hoang vệ. Tay phải lão vẫy một cái, Tùng Văn cổ kiếm phát ra một tiếng long ngâm, rồi tự động nhảy vào lòng bàn tay,

tiếp đó đâm thẳng tới yết hầu Hồng Hoang vệ. Tên Hồng Hoang vệ chưa hồi lực, hiển nhiên đã không có lực để ngăn cản.

Cảnh Tiêu chân nhân quả không phụ cái danh là một mạch chân nhân, thoải mái như thường, động tác như mây bay nước chảy, vừa nói cười cũng đã dồn một tên Hồng Hoang vệ kia vào chỗ chết!

Một tên Hồng Hoang vệ khác thấy vậy, vội bỏ qua Thiên Hải lão nhân, vùng Yển Nguyệt Quan đao chém xiên về phía thắt lưng Cảnh Tiêu chân nhân. Nếu như Cảnh Tiêu chân nhân không thu kiếm tự bảo vệ mình, thì một đao này liền chém vào eo của lão! Nào ngờ quanh người Cảnh Tiêu chân nhân thân đột nhiên hiện ra bốn tấm phù chú màu vàng, viền màu hồng. Bốn tấm phù vừa hiện, Hồng Hoang vệ lập tức không thể động đậy, Yển Nguyệt Quan đao cũng không cách nào tiến thêm!

Hồng Hoang vệ cầm búa bổng nhảy lên cao một trượng, vùng búa chậm rãi chém vào hư không một vòng, bốn tấm phù kia lập tức biến mất không còn.

Nhưng hành động này của hắn sao lại không bị trả giá? Phần lưng để lộ bị Thiên Hải lão nhân đánh một quyền, trong nhất thời mảnh giáp vỡ bay tán loạn, phía sau lưng của áo giáp đen hoàn toàn bị hủy hoại, để lộ ra bắp thịt cùng với vết sẹo giăng khắp nơi trên cơ thể, không biết bao nhiêu mà kể!

Phù chú vừa mất, thanh Yển Nguyệt Quan đao đã như mãnh long sổ lồng ầm ầm lao tới! Cảnh Tiêu chân nhân bất đắc dĩ phải thu kiếm ngăn cản một kích này. Sau một tiếng kim loại va chạm chói tai vang lên, Hồng Hoang vệ đã bị đè rớt xuống đất.

Trong động bị phá trên đỉnh điện, Thái Vi chân nhân râu tóc tung bay từ từ hạ xuống. Bốn tấm phù của lão bị tiêu tán thành vô hình, trên mặt đầy sắc giận, tay trái tiếp nhận kiếm, vạch một nhát từ phải qua trái, chín tấm

phù chú không giống nhau sắp thành một chữ, bao quanh thân người chậm rãi chuyển động.

Trong đại điện đột nhiên như bị vây trong một mảnh tĩnh mịch, chỉ có chín tấm phù chú đồng thời sáng lên, đang bốc cháy!

Phượng Vũ Cửu Thiên!

Dưới màn đêm, trong đại điện nghị sự cực kỳ to lớn của La Nhiên môn vốn là sừng sững như núi. Nhưng trong thời khắc tuyệt đối tĩnh lặng, trong đại điện chợt có luồng sáng cực mạnh không cách nào hình dung, một chùm sáng cực to phá động xuyên qua đỉnh điện bắn thẳng tận trời! Luồng sáng như cơn sóng ào ào tuôn ra từ mỗi một cánh cửa trong đại điện La Nhiên môn!

Trong luồng sáng như có hai thân ảnh mập mập đang bay ra, trong nháy mắt lướt qua cự ly hơn mười trượng mới dám dừng lại, chính là hai vị chân quân Đại La và Đại Nhiên. Lúc này trong điện nghị sự đã hoàn toàn hóa thành nhân gian luyện ngục, chỉ cần ở lại thêm một thời khắc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mệnh, hai vị chân quân cũng bất chấp thể diện, vội vàng lao nhanh ra ngoài điện, rời xa cái nơi không thích hợp này.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Trần Gian Bao Nhiêu Chuyện 10

Hai vị chân quân khi có cơ hội thở dốc được một chút mới dám liếc mắt nhìn nhau, đều vừa tức giận lại vừa xấu hổ. Điện nghị sự này chính là một nơi quan trọng nhất của La Nhiên môn, tổn hao vô số tâm huyết của hai vị chân quân mới có thể xây nên, họ thân là địa chủ nhưng ngay cả tư cách quan chiến cũng không có, làm sao mà họ không giận? Làm sao không xấu hổ?

Trong La Nhiên đại điện luồng sáng đột ngột thu lại, sau một lúc tĩnh lặng là liên tiếp tiếng sấm kinh thiên động địa vang lên, sau một tiếng hô, toàn bộ đỉnh điện lại phóng lên cao, trong nháy mắt lập tức biến mất ở trong màn đêm mênh mông, hai vị chân quân nhìn thấy mà chết lặng!

Lúc này hai người mới mơ hồ cảm thấy hành động vừa rồi của bản thân vừa nhanh nhạy vừa thông minh, thế nào cũng không thể nói là nhục nhã được.

Trong tiếng sấm, một vật đột nhiên từ trong La Nhiên đại điện bay ra, đang rơi xuống đầu hai vị chân quân. Hai vị chân quân thất kinh, vật mà lúc này bay ra từ trong đại điện họ nào dám tiếp lấy? Lập tức nhanh chóng tránh ra hai bên, mặc cho vật kia nặng nề rơi xuống đất.

Bịch một tiếng, bụi bặm tung lên bốn phía, vật kia thành hình la đầu một tiếng càng khiến hai người họ hoảng sợ hơn. Hai vị chân quân vội vàng nhìn thật kỹ, thấy đó đâu phải là vật gì mà chính là Thái Quảng đạo trưởng của Đạo Đức tông. Lúc này hắn nằm rên hừ hừ trên mặt đất, ngay cả sức lực bò dậy cũng không có. Khi hai vị chân quân cướp đường bỏ chạy, Thái

Quảng đạo trường ý vào đạo hạnh cao vẫn ở lì trong điện chưa chịu ra ngoài, cuối cùng cũng không trụ lại lâu hơn hai vị chân quân bao nhiêu.

Hai vị chân quân nhìn nhau cười, trong lòng nhất thời bình tĩnh hơn.

Lúc này trong La Nhiên đại điện bỗng nhiên sáng bừng lên một mảnh vàng nhạt, ánh sáng mềm như nước, nhưng những nơi nó đi qua sức mạnh có thể tiêu thạch hủy ngọc, một cái La Nhiên đại điện đang yên lành bị luồng kim quang này thấm vào, trong nháy mắt biến mất sạch sẽ không còn gì, chỉ để lại chín cây trụ đồng sừng sững không ngã.

Chín cây trụ này đường kính tới một trượng, lấy đồng đỏ đúc thành, phía trên có khắc vô số chân ngôn pháp chú. Hiện giờ nó có thể trải qua vô số kiếp nạn mà không hủy, có thể thấy được đạo pháp của La Nhiên môn cũng không phải quá tầm thường.

Hai vị chân quân thấy uy thế như vậy thì trong lòng run sợ, lại lặng lẽ lùi về phía sau.

Lúc này trong La Nhiên điện, giữa tròng tu la, đột nhiên vang lên một thanh âm nhẹ nhàng của con gái:

- Nếu các người không dừng tay, ta lập tức tự sát nơi này!

Trong tích tắc quang tiêu lôi ầm, kinh phong tứ tán, đại điện đã thấy được ánh trắng sáng.

Thanh Y đứng ở giữa điện, hai mắt rưng rưng, giữa hai ngón tay đang cầm một sợi tóc đen đặt ngang trước cổ họng mình. Ba tên Hồng Hoang vệ tự phân thành hình tam giác đứng ở xung quanh nàng, tam vệ mặc dù áo choàng đã bị nát bấy, áo giáp bị vỡ tan, dòng máu dưới chân ba người đang từ từ mở rộng nhưng khí khái của họ vẫn còn y nguyên!

Phía trước Tam vệ là Thiên Hải lão nhân đứng ở giữa. Cảnh Tiêu và Thái Vi hai vị chân nhân chia làm hai bên, tất cả đều đang nhìn Thanh Y, sắc mặt phức tạp.

Tên Hồng Hoang vệ cầm đầu nặng nề tiến lên trước một bước, giơ ngang búa trước ngực, trầm giọng nói:

- Các người nhanh chóng đưa Thanh Y tiểu thư trở về, ta ở đây đoạn hậu!

Mặc dù đối mặt với ba vị tông sư danh khắp thiên hạ, tên võ sĩ này áo giáp toàn thân vỡ nát vẫn giơ ngang búa đứng ngạo nghễ, đúng là muốn ngăn cản cả ba người!

Hai tên Hồng Hoang vệ còn lại cũng không chần chừ, phân ra nắm lấy hai tay Thanh Y, cắt đứt sợi tóc trong tay nàng, định mang theo nàng đi khỏi đây.

Thanh Y vội kêu lên:

- Nhược Trần công tử lúc nào cũng cứu ta, hẳn không phải là ác nhân! Các người đừng đánh, đừng đánh nữa! Ta theo các người đi gặp thúc thúc là được chứ gì!

Lời của Thanh Y tuy nói năng lộn xộn nhưng ở đây ai cũng là người thông minh, vừa nghe xong tức thì hiểu hơn phân nửa. Hai tên Hồng Hoang vệ ngẩn ra, nghe được

Thanh Y nguyện theo họ trở về, lập tức chậm rãi buông nàng ra.

Lập tức Thiên Hải, Cảnh Tiêu cùng Thái Vi chân nhân gọi Kỷ Nhược Trần tới hỏi, dăm ba câu đã hiểu mọi chuyện đã trải qua, đều cảm thấy trận kịch chiến này thực là có phần khó hiểu. Cũng may ba phe tuy đánh rất quyết liệt, nhưng Hồng Hoang vệ đối với Kỷ Nhược Trần chưa động sát

khí. Thiên Hải và hai vị chân nhân Cảnh Tiêu, Thái Vi ra tay cũng lưu lại một phần đường sống, cuối cùng vẫn chưa gây thành đại họa.

Khi ba người vận hởi Kỳ Nhược Trần, tên Hồng Hoang vệ cầm búa ở một bên cũng nghe hiểu được cả, lập tức chậm rãi lui về phía sau, trầm giọng nói:

- Trước mắt như vậy, chúng ta lập tức hộ tống Thanh Y tiểu thư trở về, ngày khác có duyên sẽ tới lãnh giáo thêm!

Thanh Y nhìn Kỳ Nhược Trần một lần thật lâu, lại nhìn Cố Thanh, nàng dường như hiểu ra điều gì nên thần sắc chợt buồn bã, xoay người yên lặng theo ba tên Hồng Hoang vệ đi khỏi

Kỳ thực dù là Thiên Hải lão nhân hay là hai vị chân nhân Cảnh Tiêu, Thái Vi, trong thâm tâm họ đều thập phần kiêng kỵ Vô Tận Hải, không muốn tình thế phát triển tới cục diện không thể挽 hồi được, lúc này đều im lặng không lên tiếng, tất cả đều thầm cho phép ba tên Hồng Hoang vệ kia trở về.

Cố Thanh một mực nhìn Thanh Y, lúc này đột nhiên tiến lên một bước, hướng về Hồng Hoang vệ nói:

- Mời ba vị dừng chân.

Tên Hồng Hoang vệ cầm búa từ từ xoay người lại, sau đó đứng ở vị trí hiểm yếu, che chắn ba người ở phía sau.

Cố Thanh đi đến bên cạnh Thiên Hải lão nhân, ghé vào lỗ tai lão thì thầm vài câu. Kết quả không chỉ Thiên Hải biến sắc, ngay cả hai vị chân nhân Đạo Đức tông ở bên cạnh đang vênh tai nghe cũng sắc mặt cổ quái, đều nhú mày suy tư.

- Không được!

Thiên Hải lão nhân hét to.

Vậy mà Cố Thanh sầm mặt, lạnh nhạt nói:

- Việc này con nói được là phải được?

Không biết vì sao, Thiên Hải lão nhân lại không phản bác câu này của nàng, chỉ là lắc đầu nói không ngừng:

- Không được! Tuyệt đối không được! Thực sự là buồn cười?

Cố Thanh a một tiếng, nhìn Thiên Hải mỉm cười nói:

- Như vậy, Thiên Hải sư...Một chữ sư của nàng kéo rất dài.

- Ngừng!

Thiên Hải lão nhân quát một tiếng lớn, cắt đứt lời Cố Thanh, vội vàng hướng hai vị chân nhân Cảnh Tiêu và Thái Vi nhìn một cái, có phần hoảng hốt.

Thấy hai vị chân nhân đều không hiểu ra sao, Thiên Hải lão nhân mới oán hận nói:

- Được được! Con lợi hại! Dù sao thì việc này là quyết định của con, sau khi trở về núi chưởng giáo trách tội xuống, không có quan hệ gì với ta đâu đấy!

Cố Thanh khẽ cười nói:

- Tất cả tự có con tới đảm đương.

Thiên Hải lão nhân hừ một tiếng, hướng về tên Hồng Hoang vệ cầm búa nói:

- Mời ba vị cho hay chủ nhân của các người, sau này nếu như Thanh Y tiểu thư còn tiếp tục hành tẩu ở nhân gian. Vân Trung Cư ta sẽ phụ trách giữ gìn an toàn cho tiểu thư, nếu có người dám làm khó Thanh Y tiểu thư, tức là đối địch với Vân Trung Cư ta!

Thanh Y lấy tay che miệng, một tiếng thét kinh hãi, suýt nữa không dám tin vào cái lỗ tai của mình. Ba tên Hoang vệ cũng thất kinh, sắc mặt đều khó hiểu.

Thiên Hải lão nhân giận vẫn chưa nguôi, vậy mà sau khi Cảnh Tiêu chân nhân cùng Thái Vi chân nhân nhìn nhau một cái, Cảnh Tiêu chân nhân cũng hướng tên Hồng Hoang vệ cầm đầu, chấp tay nói:

- Thỉnh cầu hồi báo cho chủ nhân các người, nếu như Thanh Y tiểu thư muốn tiếp tục hành tẩu ở nhân gian, Đạo Đức tông ta cũng nguyện tận hết sức lực!

Thiên Hải thất kinh, nhìn Cố Thanh, lại nhìn hai vị chân nhân Đạo Đức tông, thực sự không biết là họ bị điên hay là bản thân mình bị điên đây.

Ba tên Hồng Hoang vệ hiển nhiên cũng không hiểu ra sao, cũng không hơn gì so với Thiên Hải, nhưng lúc này hộ tống Thanh Y trở về mới chính là nhiệm vụ phải làm trước mắt, vì vậy tên Hồng Hoang vệ cầm búa hướng mọi người hơi thi lễ, sau đó dẫn người rời khỏi, chẳng mấy chốc đã biến mất ở trong màn đêm.

Trong điện mọi người đều hiểu, hẳn vừa thi lễ chính là đang cảm ơn và đồng ý cho mọi người che chở cho Thanh Y.

Hồng Hoang vệ cùng Thanh Y vừa đi, Thiên Hải lão nhân cũng lập tức rời khỏi, hai vị chân nhân Cảnh Tiêu cùng Thái Vi thì đi đến nơi những người còn sót lại của La Nhiên môn, trong lúc nhất thời, ở giữa chín cây cột trụ bằng đồng cũng chỉ còn lại Kỷ Nhược Trần và Cố Thanh.

Nhìn Cố Thanh vẫn thản nhiên bình tĩnh, trong nhất thời Kỷ Nhược Trần không biết nói cái gì cho phải. Chuyện đã xảy ra đêm nay thực sự rất nhiều, trong đầu hẳn toàn một mảnh hỗn loạn, một lát sau mới nghĩ ra một chút chuyện, đầu tiên là hỏi:

- Sao cô lại ở chỗ này?

Cố Thanh mỉm cười, vươn tay trái, trong lòng bàn tay có một cái chuông nhỏ màu vàng, nàng nói:

- Viên đạn tín hiệu cầu cứu người vừa phát ra, cái chuông này lập tức sẽ vang lên, cũng chỉ ra phương vị địa điểm đã phát tín hiệu. Ừm, đây là thứ mà Tử Dương chân nhân tặng ta.

Nhìn Cố Thanh đang đứng ở trước mặt, tim Kỷ Nhược Trần càng đập càng nhanh, gã lại có phần không dám nhìn thẳng vào dung nhan khuynh thế của nàng, hơn nửa ngày mới ấp úng nói:

- Vậy tiếp theo cô... muốn đi đâu?

Cố Thanh như cười như không nhìn Kỷ Nhược Trần, mãi đến lúc khiến cho gã phải nhìn ngang nhìn dọc, không dám đối diện với tầm mắt của nàng, mới nói:

- Đương nhiên là... Lạc Dương.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Sao Lại Biến Mất Vô Ảnh Vô Tung

Tiểu thư, tới Lạc Dương rồi, mời xuống xe."

Cửa sổ xe được vén lên. Trương Ân Ân kinh ngạc nhìn tường thành xanh đỏ cách đó không xa, đại môn nguy nga to lớn, bốn người mặc y giáp hoa lệ đang đứng nghiêm chỉnh, nàng chẳng biết nơi đây là nơi nào.

Nàng nhìn hồi lâu, tự hỏi mình:

"Tới rồi?"

"Tới rồi."

"Thế nhưng..."

Trương Ân Ân lại nhìn ra ngoài cửa sổ xe một hồi, vẫn chẳng nhận ra đây là nơi nào cả.

Thật ra đây chính là lần đầu nàng tới Lạc Dương, xe ngựa có đỗ ở đâu nàng cũng không nhận được ra.

Sự ngượng ngùng trên mặt Trương Ân Ân càng lúc càng nhiều, hai tay nàng nắm chặt cửa xe, cắn môi, bần thần không biết là có nên xuống xe hay không, đành phải hỏi ngược lại:

"Người có biết ta muốn tới nơi nào không?"

Xa phu cười nói: "Đương nhiên biết, chính là nơi này."

Trương Ân Ân thất kinh, nói: "Làm sao có thể, ngay cả ta... ngay cả ta cũng không biết mình phải đi đâu, sao người có thể biết được chứ?"

Trước khi nàng hạ sơn, nàng chỉ biết là mình phải tới Lạc Dương tìm Kỷ Nhược Trần, nhưng mà bây giờ tới Lạc Dương rồi mới phát hiện hành động của mình thực sự quá khinh suất.

Không nói tới chuyện Kỷ Nhược Trần có ở trong thành Lạc Dương hay không, mà cho dù hắn có ở trong thành, thì một địa phương lớn như Đông Đô, có hơn 10 vạn gia đình, bảo nàng đi đâu mà tìm người đây?

Vừa vào thành Lạc Dương nàng đã gặp khó khăn thế này, biết đi đâu cho phải, thôi thì ở trong xe là tốt hơn.

Nàng tuy rằng mang Thiên Hồ Bí Thuật, tính cách lại không sợ trời cũng chẳng sợ đất, nhưng đây là lần đầu tiên hạ sơn, một mình độc lại độc vắng trong đô thành to lớn như thế này, nghĩ lại đúng là có chút sợ hãi.

Phu xe kia mỉm cười nói: "Trên đường đi tiểu thư đã từng nói là muốn tìm một đệ tử của Tiêu Tín, đây, tiểu thư nhìn xem, bên xe có một vị tiên sinh đang đứng, đúng là có hình dáng của nhân sĩ tu đạo, tiểu thư muốn tìm ai, không ngại thì hỏi người đó một chút."

Trương Ân Ân ngạc nhiên nói:

"Ta đã nói với người lúc nào? Tại sao ta không nhớ rõ?"

"Tiểu thư chắc chắn đã nói qua." Phu xe kia gật đầu nói.

Việc đã đến nước này, Trương Ân Ân cũng không thể cứ tìm có mà ở lại trên xe.

Bí thuật nàng mới thành, đã hùng hùng hổ hổ muốn tới Lạc Dương tìm Kỷ Nhược Trần, lúc này tới Lạc Dương rồi, trái tim lại nhảy dựng lên, chỉ

cảm thấy ở trên xe thêm một khắc nào là tốt hơn khắc đó.

Khi nàng còn đang do dự thì Từ Trạch Giai đã tiến tới bên cạnh xe, mỉm cười thì lễ, nói:

"Xin hỏi tiểu thư có gì phân phó?"

Trương Ân Ân đang tâm hoảng ý loạn, hoàn toàn không chú ý tới Từ Trạch Giai đã đến trước cửa sổ, lúc này nghe thấy thanh âm của hắn thì cả kinh, ngẩng đầu nhìn lại.

Ánh mắt của hai người mới tiếp xúc, trong mắt Trương Ân Ân đã có quang vụ nhàn nhạt, giống như một nơi u tối sâu xa.

Từ Trạch Giai lập tức cảm thấy miệng khô lưỡi héo, mặt đỏ tới mang tai, khí huyết quanh thân cuồn cuộn bất định, giống như là định lực toàn thân đã biến mất.

Hắn thất kinh, vội vã nhắm chặt hai mắt, thối lui sang một bên, kêu lên: "Tiểu thư thủ hạ lưu tình!"

Trương Ân Ân a một tiếng, lúc này mới biết là mình vô ý dùng Thiên Hồ bí thuật của Tô Hòa. Nhưng bí thuật nàng mới chỉ có thành tựu, biết là mình phát động nhưng thu lại cũng không dễ.

Trương Ân Ân lập tức tung niệm tâm quyết, nhìn Từ Trạch Giai hỏi: "Người là đệ tử Đạo Đức tông?"

Từ Trạch Giai lúc này mới khôi phục bình thường, mỉm cười nói: "Ta họ Từ, tên Trạch Giai, chính là đệ tử Thái Thường Cung của Tử Dương chân nhân. Tiểu thư có dung mạo tuyệt thế, chẳng phải là Ân Ân tiểu thư?"

"Người nhận ra ta?"

Trương Ân Ân tuy rằng được hần khen ngợi thì đúng là có chút vui mừng, nhưng mà dù sao nàng cũng thông minh, đã ngửi được mùi vị của âm mưu.

Từ Trạch Giai sắc mặt không thay đổi, nói: "Đã là đệ tử trong tông thì có ai không biết Ân Ân tiểu thư? Nhược Trần sư thúc mấy ngày nay vẫn nhắc tới tên tiểu thư suốt"

Trương Ân vốn đã bình tĩnh trở lại, nghe thấy tên Kỷ Nhược Trần thì hô hấp lại dồn dập, nàng a một tiếng, nói:

"Kỷ Nhược Trần? Hần nhắc tới ta? Hần nói những gì? Hần ở chỗ nào?"

Nàng liên tiếp thốt ra bốn vấn đề, làm cho Từ Trạch Giai không biết trả lời cái nào trước cho phải, hần đành chỉ một ngón tay vào Lạc Dương vương phủ cách đó không xa, nói:

"Nhược Trần sư thúc đang ở bên trong đó nghỉ ngơi."

Két nha một tiếng, cửa xe đã mở. Trương Ân Ân mang theo một luồng hàn khí bay ra, đứng trước mặt Từ Trạch Giai. Nàng mới ra khỏi xe, liếc nhìn Từ Trạch Giai một cái, lạnh lùng thốt:

"Dẫn ta đi gặp hần."

Trương Ân Ân tâm tình đang loạn nhưng cũng cố gắng khôi phục hình dạng băng lãnh, hàn ý đã bao phủ quanh thân. Từ Trạch Giai lập tức chấn động toàn thân, lui về phía sau mấy bước mới cúi đầu hành lễ, nói: "Ân Ân tiểu thư xin mời đi theo ta."

Dứt lời, Từ Trạch Giai đi về hướng của Lạc Dương vương phủ, dọc theo con đường, hần chỉ cảm thấy hàn ý càng lúc càng mạnh, máu trong người không ngừng nóng lên, trong đầu chỉ còn lại toàn là hình bóng nhẵn mày, nụ cười của nàng.

Từ Trạch Giai tâm trạng kinh hãi, biết đạo cơ của mình không ổn, lập tức hoảng sợ bước nhanh hơn, không dám quay đầu lại, ngay cả tiếp cận nàng cũng không dám.

Hắn thầm nghĩ:

"Ân Ân tiểu thư tu luyện bí pháp gì mà sao lợi hại như vậy?!"

Võ sĩ thủ vệ của vương phủ đã được Từ Trạch Giai phân phó, không ai dám ngăn cản Trương Ân Ân. Trên thực tế bốn gã võ sĩ này chỉ biết đứng tại chỗ nhìn chăm chăm vào Trương Ân Ân, làm gì còn có khả năng ra ngăn cản?

Từ Trạch Giai càng đi càng nhanh, giống như là đang đào tẩu, dẫn Trương Ân Ân tới trước nơi ở của Kỷ Nhược Trần, cúi đầu nói:

"Nhược Trần sư thúc đang ở bên trong, ta về trước, nếu như Ân Ân tiểu thư có việc gì, xin cứ phân phó."

Hắn không dám nhìn Trương Ân Ân, thậm chí còn không dám đi gần nàng, vòng qua một con đường khác rồi mới đi về.

Trương Ân Ân bay tới trước tiền viện, tay áo nhẹ phất, đang muốn đẩy cửa, thì bên cạnh đột nhiên có một tiếng quát:

"A! Yêu nghiệt to gan, đạo hạnh của người không cao, vậy mà ban ngày ban mặt, dám ở trước mặt chúng ta lúc ẩn lúc hiện, người coi nơi này là nơi không người ư? Ta phải cho người nếm thử Phích Lịch Phục Ma thủ của Long Tượng Thiên Quân!"

Cánh cửa căn phòng bên cạnh mở ra, Long Tượng Thiên Quân di chuyển thân thể khổng lồ ra ngoài, một tay chống nạnh, dùng đôi mắt to màu hổ phách có hình thù kỳ dị, phản nộ nhìn Trương Ân Ân. Trương Ân Ân mặt như sương lạnh, nhìn thẳng vào Long Tượng thiên quân, trợn lại.

Khi ánh mắt của Long Tượng thiên quân chạm vào ánh mắt của Trương Ân Ân thì cảm thấy như sấm nổ bên tai, khí thể yếu đi ba phần, dáng bộ vệt giảm đi một nửa.

Nhưng mà đạo hạnh của hắc cao thâm, đạo pháp của Thất Thánh Sơn cũng được coi là lợi hại, lực kháng cự so với đệ tử của Đạo Đức tông thì mạnh hơn nhiều.

Nay hắc vận chuyển chân nguyên, xuất Huyền Điền, nhập Tử phủ, trong giây lát mà đã được ba lần, cơ thể một lần nữa tỏa sáng quang hoa, hung quang trong mắt tái hiện, sải bước đi tới chỗ của Trương Ân Ân.

Trông tình thế này, hiển nhiên là Long Tượng Thiên Quân sẽ đại triển thần uy, thi pháp thu yêu!

Chẳng ai ngờ được Long Tượng Thiên Quân mới bước được một bước, đầu ngón chân không dám đặt xuống đất nữa mà nhanh như gió thu lại!

Phía sau Long Tượng Thiên Quân bỗng nhiên lộ ra một khuôn mặt rất dài, hóa ra là Bạch Hổ Thiên Quân. Hắc kéo đai lưng của Long Tượng Thiên Quân lại, giật hắc từ trên không trung trở lại vị trí cũ, đưa mắt dò xét Trương Ân Ân.

Trương Ân Ân nhú mày, bàn tay trắng như tuyết giương ra, trường bào hơi lay động, hàn khí quanh thân lập tức triển khai, nhìn vào tư thế này của nàng, đã có thể nhận ra, nàng muốn động thủ.

Bạch Hổ Thiên Quân đang ngơ ngác, thấy tư thế của Trương Ân Ân như vậy, thì thân hình lập tức run lên, khuôn mặt chuyển sang tươi cười, liên tục nói:

"Xin lỗi, xin lỗi! Chúng ta nhận lầm người! Kỷ Nhược Trần ở trong viện này, tiểu thư xin cứ tự nhiên, xin cứ tự nhiên!"

Trương Ân Ân đang còn ngạc nhiên, thì Bạch Hồ Thiên Quân lại găm nhẹ một tiếng vào tai của Long Tượng thiên quân: "Cười đi!"

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Sao Lại Biến Mất Vô Ảnh Vô Tung 2

Phản ứng của Long Tượng Thiên Quân dường như là bản năng, cái miệng há thật rộng, nhìn về phía Trương Ân Ân nở nụ cười. Hắn không cười thì không sao, nhưng mà đã cười thì giống như rồng, voi lẫn lộn, sắc mặt Trương Ân Ân lập tức trắng nhợt, thối lui hơn một bước.

Bạch Hổ Thiên Quân vội vã hướng Trương Ân Ân thi lễ một cái, kéo Long Tượng Thiên Quân đi như bay về phòng của mình, "cạch" một tiếng đóng cửa lại, thanh âm của hai người còn vọng ra cả bên ngoài.

"Tại sao lại kéo ta về!" Long Tượng Thiên Quân gầm lên.

"Nàng kia không phải là yêu!"

"Nói bậy! Cho dù không phải là yêu, cũng không thể tránh được liên quan với yêu. Hồ khí quanh thân nàng mặc dù che giấu tốt nhưng mà đâu có giấu được ta. Người nhát gan như vậy, thảo nào mà đạo hạnh không vượt ta được."

Bạch Hổ Thiên Quân cười lạnh nói: "Nếu như không có ta, đạo hạnh của người có cao hơn đi nữa cũng sống được đến ngày hôm nay hay sao? Trên người của cô gái kia đúng là có Hồ khí, nhưng mà người chỉ biết một mà không biết hai, trong Hồ khí của nàng có màu tử kim, đây mà là Hồ khí phổ thông ư? Đó là Thiên Hồ khí!"

"Thiên Hồ?" Long Tượng Thiên Quân hít một hơi lạnh.

"Người suy nghĩ một chút mà xem, nhìn hành động của nàng ta thì chỉ mới tới đây được có vài hôm, đúng không? Trông nàng ta cũng đâu có giống một đại ma đầu? Với lại Thất Thánh Sơn của chúng ta trêu chọc được với môn phái của nàng ta ư? Hơn nữa, tư thế thi triển bí thuật của nàng ta, người có nhớ tới người nào không!"

"Ai?"

Thanh âm của Long Tượng Thiên Quân đã có chút thay đổi.

Bạch Hồ Thiên Quân hít một hơi, dùng thanh âm cực thấp, nói:

"Ô Hòa."

"Ô Hòa! ! ... A, ực, ực!" Long Tượng Thiên Quân rống to một tiếng, tiếng rống như rống ngâm, lại giống như trăm con voi cùng rống, xông thẳng lên mây. Chỉ là tiếng rống của hắn mới được một nửa đã bị gián đoạn, cúi đầu phát ra thanh âm u, u, ực ực.

Két nha một tiếng, cánh cửa của một gian phòng khác đã mở ra. Tông Nhiên trưởng lão của Bích Ba Động đã nhô đầu ra, vừa mới nhìn tới Trương Ân Ân thì đã nghe tiếng kêu của Long Tượng.

Nụ cười đôn hậu của hắn trong giây lát biến mất, thân hình như một làn khói nhẹ, lùi vào trong phòng, "cạch" một tiếng, đã đóng chặt cửa!

Bên trong căn phòng khác. Bạch Hồ Thiên Quân dựng thẳng lỗ tai nghe ngóng nửa ngày, sau đó mới nới lỏng cái tay ở miệng của Long Tượng thiên quân.

Một trảo này của Bạch Hồ Thiên Quân đúng là có uy lực, làm lệch cả xương quai hàm của Long Tượng thiên quân. Long Tượng thiên quân chỉ còn cách ôm lấy cằm, đồng thời nắn lại xương quai xanh, sau đó mới có thể ngậm miệng lại được.

Bạch Hổ Thiên Quân oán hận nhìn về phía Long Tượng Thiên Quân, cả giận nói: "Sớm muộn gì cũng bị người hại chết!"

Cái miệng của Long Tượng Thiên Quân vừa mới được tự do, lập tức nói: "Người mau đi xem cô gái kia đang ở nơi nào!"

Bạch Hổ Thiên Quân thất kinh, thanh âm run rẩy, nói: "Người còn muốn phục yêu?"

Long Tượng Thiên Quân hừ một tiếng, mở tròng hai mắt, nói: "Phục cái gì yêu? Ta có mấy vò rượu ngon, nhịn lâu ngày không dám uống, buổi tối ít người, người mang tới bồi tội với nàng!"

Long Tượng cùng Bạch Hổ nhị vị thiên quân tư tàng hảo tửu đương nhiên khác với những loại rượu tầm thường.

Thế nhưng rượu của người tu đạo khác với rượu của người thường, đó là tửu lực uống vào sẽ bị chân nguyên luyện hóa, đạo hạnh càng sâu thì chứng nghiện rượu lại càng khổ sở.

Bởi vậy trong mắt của nhân sĩ tu đạo, chân nguyên kia có luyện hóa nhưng mà vị rượu không tan, đó mới là hảo tửu.

Tối hôm qua, Kỳ Nhược Trần cùng Long Tượng Bạch Hổ nhị vị thiên quân uống một đêm, lại nghe vô số kỳ văn mà người tu đạo chưa biết tới, phải qua đúng một đêm, hai vò rượu ngon của nhị vị thiên quân mới cạn, ba người mới tản đi.

.....

Kỳ Nhược Trần uống nhiều, cảm thấy hương rượu này thơm vô cùng, cứ quanh quẩn trong bụng không chịu tản đi, giống như là nó biết co lại làm cho bản thân cảm thấy thoải mái.

Hắn thử vận chuyển chân nguyên, nhưng mà loại rượu này chẳng mấy may bị luyện hóa, mà sử dụng tới Giải Ly quyết thì đúng là có phần luyện tiếc.

Cứ do dự như vậy cho tới khi cảm giác say dâng lên, Kỷ Nhược Trần đi tới bên giường, ngã xuống là ngủ.

Trong lúc đang triền miên, tâm tình hắn như bị một cú sốc, dường như trong phòng lại có một thứ gì đó xuất hiện.

Kỷ Nhược Trần toàn thân đổ mồ hôi, giật mình tỉnh lại. Khi tỉnh, hắn lập tức cảm nhận được bên giường có một đạo khí tức, trong dòng khí màu xanh đó có ẩn chứa quang mang tử kim, biến ảo vô cùng, hoàn toàn không thể nhận ra đây là người, hay yêu, hay thứ gì khác.

Kỷ Nhược Trần không dám động dậy, mở hai mắt ra. Đập vào mắt của hắn là một bàn tay.

Bàn tay này giống như là bàn tay ngọc, thon dài trơn bóng, da thịt như tuyết sương, lại mềm mại ấm áp, trong suốt vô cùng.

Năm ngón tay nhỏ và dài, cái ngón út hơi cong lên, giống như một cây u lan.

Năm cái móng tay trắng đẹp giống như là năm giọt sương đang đọng trên cây lan ấy vậy.

Bàn tay này đang dừng trước mặt hắn, trong bàn tay còn có một cái bát thanh hoa, trong miệng bát còn có mấy luồng hơi nóng, cái bát kia mỏng như giấy, trong suốt như ngọc, đương nhiên là một cái bát cực phẩm.

Thế nhưng nếu như so sánh với bàn tay kia, cái bát giá trị ngàn lượng vàng này chẳng khác gì bùn đất.

Kỷ Nhược Trần hai mắt nhắm lại, hít một hơi thật sâu, từ từ mở mắt.

Ánh mắt của Kỷ Nhược Trần di chuyển tới khuỷu tay, cánh tay, bả vai, cái cằm, đôi môi anh đào, cái mũi, rồi nhìn vào đôi mắt có đủ loại cảm giác, ngạo nghễ, sát khí, băng lạnh, mị nhân.

Đôi mắt ấy biến ảo vô định, thâm thúy như biển. Kỷ Nhược Trần đột nhiên phát hiện, ở con mắt thâm thúy như biển đó, hắc không thể hô hấp.

Trong phòng im lặng vô cùng, dường như thời gian đang ngưng đọng lại, chỉ còn có con tim của hắn là đang đập thình thịch, thanh âm mỗi lúc một to, giống như cả trời đất đều nghe thấy!

Trên môi của nàng có một nụ cười, giống như từ trên cao nhìn xuống, có chút ngạo mạn, có chút tự tin, còn có chút tự đắc, nhưng lại chẳng ai nhận ra hàm nghĩa chân chính của nụ cười này.

"Nếu như còn không dậy, bát cháo này sẽ nguội mất."

Thanh âm của nàng ôn nhu mị người, không sao tả hết được sự quyến rũ, trong giây lát, Kỷ Nhược Trần cảm thấy trong đôi mắt kia chẳng còn sát ý, mà giống như một làn nước mắt, rồi băng lạnh, khiến cho người khác phải rùng mình.

Kỳ thực, cho dù trong cái bát cháo của nàng có là kỳ dược hiếm thấy, hay là tuyệt thế kỳ độc nào đi chăng nữa, Kỷ Nhược Trần cũng sẽ không giết mình, thế nhưng, chẳng nhẽ nàng bưng cháo tới cho mình? !

Nàng giống như băng, mà cũng giống như lửa, cho dù có thế nào cũng không sao tìm ra mối liên hệ giữa nàng và việc bưng cháo tới cho mình.

Kỷ Nhược Trần chậm rãi ngồi dậy, đôi mắt của nàng trong suốt, lúc này môi lại nở nụ cười, dường như trên thân hình nàng chỉ có một sắc màu mê ly.

Bàn tay nhỏ nhắn ngưng đọng trong không trung rồi cụp cũng di chuyển, từ từ thu trở lại theo một đường cong mỹ lệ, giống như một đóa dạ lan, khép hai cánh hoa trở về.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Sao Lại Biến Mất Vô Ảnh Vô Tung 3

Mà cái bát kia cũng theo đó hạ xuống, Kỷ Nhược Trần cuống quýt tiếp nhận nó, trên cái bát vẫn còn lưu lại hương thơm, khi hần chạm tới nó, Kỷ Nhược Trần chấn động toàn thân.

Cái bát nhẵn nhụi, nhưng lạnh lẽo vô cùng.

Nàng thu tay lại, đứng lên, xoay người, phiêu nhiên đi tới bên cạnh cái bàn, từ từ ngồi xuống, ôn nhu im lặng nhìn hần.

Hành động này của nàng như một khép một mở, tuy chỉ đơn giản là việc ngồi vào chỗ của mình nhưng mà nó lại hợp tới thiên vận, lịch sự tao nhã, giống như được phổ nhạc, phổ thơ.

Trên bàn đã có bốn đĩa đồ ăn, trông rất tinh mỹ, và một bát canh giải rượu.

Kỷ Nhược Trần nhìn đồ ăn trên bàn, mới cảm thấy mình đã cầm chén cháo này một lúc lâu rồi.

Hần mới tỉnh rượu, trong bụng đói cồn cào, hai ba húp đã chén sạch bát cháo nhưng nhìn vào đôi mắt hần là biết, hần chẳng cảm nhận được mùi vị gì của bát cháo cả.

Kỷ Nhược Trần tiện tay đặt bát cháo sang một bên, xuống giường, ngồi xuống bàn, cầm đĩa gắp thức ăn, nhưng mà gắp ba lần, cái đĩa đều gắp ra ngoài, thái độ mất hồn mất vía đã rõ ràng.

Chỉ có đôi mắt của hắn là chưa từng rời khỏi khuôn mặt nàng.

Đôi môi của nàng mở ra, thổi một luồng hơi lạnh phiêu đảng, tán vào trên mặt của Kỷ Nhược Trần.

"Cạch" một tiếng, đôi đũa đã rơi.

Nhìn Kỷ Nhược Trần, những câu nói của sư phụ nàng lại hiện lên: "Nam tử trong thiên hạ, chỉ cần thấy ai dung nhan xinh đẹp là sinh lòng bất chính. Lúc này, khi con xuất hiện, hắn sẽ cảm thấy con không giống người thường, trong lòng hắn sẽ có vài phần kính trọng, nhưng khi thấy con mềm yếu, hắn lại sinh ra ý nghĩ bất kính. Trước tiên con cứ gần gũi với hắn, đợi cho tấm lòng hắn có con thì con rời đi, mặc cho hắn tìm mọi cách lôi kéo, con cũng đừng để ý tới. Tục ngữ có nói, thê không bằng thiếp, thiếp không bằng vụng trộm, vụng trộm không bằng vụng trộm không thành công. Nhân tâm trong thiên hạ bao giờ chẳng giống nhau, chỉ cần không chiếm được là có thể giữ mãi mãi."

Nàng còn nhớ rõ, lúc đó nàng có hỏi: "Nếu nói như vậy, cả đời không cho hắn chiếm được, vậy thì thắng hoàn toàn?"

Tô Hòa u oán thở dài một tiếng, nói: "Thắng thua sao có thể lấy đó làm luận định được? Con chỉ cầu thắng hắn một lần, nhưng khi thua là phải sống cùng hắn. Con thua mà không cam lòng thì sợ rằng cuộc đời này con lại không muốn sống cùng hắn."

(Thua là yêu, yêu là lấy, yêu rồi mà không cam lòng chịu thua thì sợ rằng trong lòng lại sinh ra ý nghĩ không chấp nhận sự thực, không muốn ở bên cạnh người mình yêu -Tục ý là như vậy)

"Nói như vậy, chẳng phải là chẳng nào con cũng thua hay sao?"

"Từ khi con muốn thắng hắn, con đã thua rồi."

" Chuyện này... Tại sao có thể như vậy?"

Tô Hòa than thở:

"Nữ tử trong thiên hạ có vài phần sắc đẹp thì đó cũng chính là bất hạnh. Con có dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, cho dù là ai cũng bị một chữ tình làm cho thua sạch sẽ."

Lúc đó, nàng lắc đầu nói: "Con đối với tình yêu không có hứng thú, con chỉ muốn thắng hãn một lần mà thôi."

Tô Hòa mỉm cười lắc đầu, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng, nói: "Con theo ta học nghệ hơn nửa năm, chờ khi con tìm thấy hãn, nếu như hãn hoàn toàn không nhận ra con, vậy tức là con đã thắng hãn. Nếu như hãn nhận được con, thì con đã thua hãn thêm một trận. Đi đi thôi!"

Nàng mang một bụng nghi ngờ, rời khỏi Trấn Tâm Điện, lúc đó nàng nghĩ, chỉ có một khoảng thời gian không gặp, lẽ nào Kỷ Nhược Trần không nhận ra mình?

Cho tới khi nàng trở lại phòng, ngồi trước gương, nhìn nữ tử băng lãnh mỹ nhân kia, nàng mới dám tin tưởng, hóa ra người này chính là mình.

Đã hơn một năm không gặp, nhộng đã hóa bướm từ lâu.

Nàng không nghĩ nữa, nhìn Kỷ Nhược Trần đang ở trước mặt, thấy tay hãn vẫn ở trên không trung, duy trì tư thế cầm đu, thế nhưng chiếc đu đã sớm rơi xuống bàn, vậy mà hãn vẫn còn không biết, chỉ biết ngơ ngác nhìn mình.

Nàng u oán thở dài một tiếng, chẳng nhẽ đây là điều nàng muốn ư?

Tiếng thở dài này đã kéo hồn vía của Kỷ Nhược Trần lại. Hãn lắp bắp nói: "Người... Người..."

Nàng nhẹ nhàng liếc hẳn, trong sóng mắt dường như mang theo bao nhiêu là mây, hỏi:

"Ta... Ta... Ta cái gì?"

Xem ra hẳn thực sự không nhận ra nàng, trong khoảnh khắc này, trong lòng nàng có bảy phần vui mừng, nhưng lại có ba phần mất mát.

Ngay cả nàng cũng không hiểu, nàng với người của hai năm trước đây, ai mới thực sự là mình.

Kỷ Nhược Trần trải qua một phen cố gắng, mới mở được miệng, hẳn muốn nói cái gì đó nhưng lại bị dung mạo tuyệt thế của nàng hút mất hồn phách, ngay cả câu nói cũng phải cố gắng hết sức.

Đột nhiên ở bên ngoài căn phòng truyền tới một tiếng rống gầm.

"A! Yêu nghiệt to gan, đạo hạnh của ngươi không cao, vậy mà ban ngày ban mặt, dám ở trước mặt chúng ta lúc ẩn lúc hiện, ngươi coi nơi này là nơi không người ư? Ta phải cho ngươi nếm thử Phích Lịch Phục Ma thủ của Long Tượng Thiên Quân!"

Tiếng hét này đột ngột truyền đến làm cho Kỷ Nhược Trần thất kinh, ánh mắt khôi phục lại sự trong sáng.

Mắt thấy đại sự sắp thành, tâm nguyện nhiều năm sắp được đền bù lại bị tiếng hét kia làm hỏng chuyện, bảo nàng sao không tức giận được cơ chứ? Nụ cười câu hồn đoạt phách trên khuôn mặt tuyệt mỹ kia lập tức biến thành một làn sương lạnh.

Kỷ Nhược Trần nhảy dựng lên, thất thanh nói: "Thật là không xong! Linh giác của bọn họ sao lại nhạy cảm tới vậy, phát hiện ra cả sự việc ở trong này?"

Nàng còn chưa hiểu câu nói thì Kỷ Nhược Trần đã nắm lấy tay nàng, kéo ra phía sau, nhìn chăm chăm vào cửa phòng, trầm giọng nói:

"Ân Ân, không phải sợ, cho dù bọn họ có khám phá ra yêu khí trên người cô, thì Thất Thánh Sơn cũng không dám động tới chuyện của Đạo Đức tông chúng ta! Lát nữa cô cứ đứng ở trong phòng, ta tìm bọn họ lý luận"

Trương Ân Ân a một tiếng kinh hãi, lấy tay che miệng, mở to hai mắt, không thể tin nhìn vào Kỷ Nhược Trần. Hai chữ Ân Ân kia tuy nói đơn giản, nhưng mà khi nó vào tai của Trương Ân Ân lại giống như sấm nổ.

Kỷ Nhược Trần không chú ý tới dị trạng của nàng, tay trái của hắn đã xuất hiện một quả pháo hoa dùng để báo tin, sau đó lao nhanh ra ngoài phòng.

Bạch Hổ cùng Long Tượng nhị vị thiên quân nhân phẩm tuy rằng không được tốt lắm nhưng đạo hạnh lại thập phần thâm hậu, cho dù là Từ Trạch Giai cũng phải thua.

Từ Trạch Giai bề ngoài chỉ mạnh vì gạo, bạo vì tiền, khéo léo mà thôi, còn về phần Kỷ Nhược Trần thì chẳng cần phải nói, đạo hạnh hai bên chênh lệch quá lớn, có muốn liều mạng cũng không can được.

Lúc này, Kỷ Nhược Trần phải nhìn đi nhìn lại không biết bao nhiêu lần mới dám khẳng định, khí tức trên người của Trương Ân Ân có một luồng yêu khí cực kỳ cao minh và huyền diệu.

Nhưng mà không ngờ vừa mới nhận ra, Long Tượng Thiên Quân ở bên kia cũng khám phá ra việc này!

Mối thù của người và yêu, đâu chỉ một lời nói là hết, lấy yêu làm thức ăn, giết yêu là tích đức, hai bên cứ nhìn thấy nhau là xảy ra đánh nhau sinh tử.

Kỷ Nhược Trần tuy rằng ngoài miệng nói việc của Đạo Đức tông không muốn người khác xen vào, thế nhưng chưa bao giờ hấn dúng thế lực của Đạo Đức tông ép bức các môn phái khác.

Huống chi, trên người Trương Ân Ân thực sự là mang yêu khí, nhị vị thiên quân cứng rắn muốn bắt yêu, xảy ra động tay động chân thì cũng đành phải lấy cái phương châm lấy đức phục người của Đạo Đức tông ra lý luận một phen.

Trong tình thế bắt đắ dĩ, Kỷ Nhược Trần đành phải lôi ra một quả pháo hiệu, một khi tình thế không ổn, là lập tức báo tin cứu viện.

Trương Ân Ân là con gái yêu của Cảnh Tiêu chân nhân, trong tông không thể nào bỏ mặc chuyện này được.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Sao Lại Biến Mất Vô Ảnh Vô Tung 4

Hắn có suy nghĩ như vậy, không phải là không có lý, Đông Đô Lạc Dương là trọng địa của quốc gia, cũng là nơi tụ tập của nhân sĩ tu đạo trong thiên hạ, ở trong mắt yêu tộc, Lạc Dương chính là hiểm địa.

Nếu như nghe tiếng ở Lạc Dương có yêu quái thì hơn trăm nhân sĩ tụ tập vây giết là chuyện bình thường.

Tuy rằng Trương Ân Ân không phải là yêu, nhưng mà yêu khí trên người nàng lại là một chứng cứ xác thực.

Nếu tình thế diễn ra, chỉ dựa vào một mình Từ Trạch Giai, đại sự sẽ hỏng bét.

Kỷ Nhược Trần dừng chân lại ở cửa phòng, âm thầm vận khởi chân nguyên, sau đó mới đẩy cửa ra, nhưng khi mới bước ra nhìn vào trong vườn cây, thì hắn lập tức ngẩn ngơ.

Ở giữa vườn cây, Long Tượng Thiên Quân tay trái chống nạnh, tay phải chỉ về phía trước, quanh thân tường vân lượn lờ, uy phong lẫm lẫm, sát khí đằng đằng!

Hắn trợn mắt há mồm, chân nguyên ngưng tụ, dường như sắp dùng thủ đoạn sấm sét hàng phục yêu, chỉ là tay của hắn không phải chỉ về hướng Trương Ân Ân mà là một con yêu khác.

Một con tiểu yêu mặc áo xanh, tóc tung bay theo gió, nàng bị Long Tượng thiên quân dọa sợ hãi, sắc mặt trắng bệch, hai cổ tay run run cầm lấy

thiên hạ dị bảo Hồn Độn Tiên.

Nàng giống như nước thu, như liễu mềm, không phải Thanh Y tiểu yêu thì là ai?

Kỷ Nhược Trần trong lòng cả kinh, mắt thấy Long Tượng Thiên Quân chân nguyên sơ động, miệng rộng đã mở, chắc chắn là sắp phun ra pháp chú.

Kỷ Nhược Trần kinh hãi, định kêu một tiếng dừng tay, thì đã không còn kịp rồi.

"Dừng tay!"

Đột nhiên trong vườn cây vang lên một tiếng quát to, giống như là sấm nổ, uy lực vô tận, hiển nhiên là người quát tiếng này đã ngấm vận chân nguyên.

Kỷ Nhược Trần cảm thấy đầu óc choáng váng, Thanh Y toàn thân run lên bần bật, thiếu chút nữa thì té ngã. Hồn Độn Tiên trong tay nàng cũng suýt rơi. Long Tượng thiên quân đạo hạnh thâm hậu hơn hai người nhiều, chỉ pháp chú của hắn chuẩn bị phun ra, bị tiếng quát này cản lại.

Trong viện đột nhiên có một đạo quang mang xuất hiện, ánh sáng làm cho mọi người hoa mắt. Bạch Hổ thiên quân xuất hiện phía sau Long Tượng thiên quân, hai tay hợp lại, bịt cái miệng rộng của hắn.

Bạch Hổ Thiên Quân cười bồi nhìn Thanh Y, một bên dùng hết khí lực toàn thân, vật Long Tượng thiên quân ngã xuống đất, sau đó kéo trở về phòng mình.

Trên trán của hắn đổ mồ hôi lạnh, tinh thần có vẻ vô cùng khẩn trương, chỉ cười mà không nói nổi một câu.

Long Tượng thiên quân lúc này vẫn còn giãy dụa, trong miệng vẫn còn cố hét: "Yêu! ... người mặc dù nguy trang tốt....nhưng nhân lực của bản thiên quân... không nhìn nhầm!"

Lúc này Bạch Hồ thiên quân đã kéo Long Tượng thiên quân về phòng, ầm một tiếng đóng cửa lại, sau đó nghe tiếng gầm nhẹ:

"Yêu cái gì mà yêu! Nàng ta mà là yêu à?"

"Tại sao không phải?" Long Tượng Thiên Quân giảm thấp âm thanh, bất mãn trả lời.

"Trong tay của nàng cầm hồng hoang dị bảo Hỗn Độn Tiên! Sao có thể là yêu?" Bạch Hồ Thiên Quân giận tới mức nổ phổi.

"Hỗn Độn Tiên? !"

Long Tượng Thiên Quân nghe thấy cái tên này, chữ "Hỗn" hấn nói rất to, hai chữ sau thì giảm đột ngột, xem ra công phu của hấn lại có tiến bộ:

"Hỗn Độn Tiên, nó chẳng phải là của Vô Tận Hải hay sao? Ta hiểu rồi, nàng ta không phải là yêu!"

Thanh âm Long Tượng Thiên Quân đã run rẩy, mấy chữ cuối cùng hấn cố gắng nói thật to để cho Thanh Y nghe tiếng, tỏ ý là mình đã nhầm.

Bạch Hồ Thiên Quân oán hận nói: "Nhân lực của người mặc dù tốt nhưng mà đáng tiếc là lần nào cũng nhìn thiếu, ta sớm muộn gì cũng bị người hại chết!"

Hai trường phong ba này đều bị ba câu "Biết đạo lý, thông tình thế, rõ thời vụ" biến thành vô hình. Kỷ Nhược Trần cuối cùng cũng thở dài một hơi, thế nhưng tâm tình của hấn đang ở trong trạng thái căng thẳng tột độ.

Trương Ân Ân trên mình chỉ có yêu khí, nhưng Thanh Y lại thực sự là yêu! Lần trước vất vả lắm nàng mới chạy thoát, sao lần này lại mạo hiểm trở lại!

"Thanh Y, sao cô lại tới Lạc Dương?" Kỷ Nhược Trần chạy vội tới trước mặt Thanh Y, vội vã hỏi.

Thanh Y dịu dàng hướng Kỷ Nhược Trần thi lễ, ôn nhu nói: "Từ khi chia tay, công tử vẫn khỏe chứ."

Kỷ Nhược Trần dờ khóc dờ cười, vội la lên: "Hiện giờ không phải lúc thi lễ, mau mau vào đây!"

Dứt lời, hần kéo Thanh Y vào trong phòng mình.

Thanh Y vừa chạy theo hần, vừa nói: "Thúc thúc đã nói, lễ nghi không thể bỏ. Nhưng mà người cùng nói, muốn làm một yêu nhân chân chính, thì ánh mắt phải nhìn khắp thiên hạ, đọc trăm quyển thiên thư, hiểu được vạn lý huyền hoàng, có vậy, trong lòng mình mới có sự rộng lượng mênh mông, hiện giờ có người bảo vệ an toàn cho ta, sao ta có thể rời đi được chứ."

Lúc này Kỷ Nhược Trần đã chạy vào tới sân, đưa tay đóng cửa phòng, nhìn quanh vườn cây một vòng, thấy không kinh động tới nhiều người lắm mới nhìn Thanh Y hỏi:

"Đường đi nhiều núi lắm sông, xa xôi như vậy, sao cô lại tới Lạc Dương làm gì?"

Thanh Y nói: "Có người đưa ta đến Lạc Dương."

"Ai vậy?"

Kỷ Nhược Trần lúc này đã nhìn quanh vườn cây một vòng, thấy không có ai, nay nghe Thanh Y nói như vậy, hần mới đảo mắt nhìn ra sau.

Sau lưng hắn một trượng, có một người đang đứng chấp tay, cười cười nhìn hắn, nàng không phải Cố Thanh thì còn là ai nữa?

Trong lòng Kỳ Nhược Trần mừng như điên, đang định tiến ra đón. Nhưng mà nhiệt độ trong vườn cây bỗng nhiên giảm xuống, lạnh như băng!

Tay phải Kỳ Nhược Trần hồng quang thoáng hiện, tiên kiếm Xích Oánh đã nằm trong tay, thế nhưng lúc này hắn không còn sử dụng được tiên kiếm Xích Oánh nữa. Hắn định xoay người bỏ chạy, nhưng mà trên lưng lại như vác một hòn núi vạn cân, không thể nào cất bước được!

Hàn ý này không phải sự lạnh lẽo của tuyết rơi, mà xuất phát từ một đạo sát khí, sát khí không thể địch nổi!

Kỳ Nhược Trần dùng hết sức bình sinh mới có thể lê bước, ngoài vườn lúc này vô thanh vô tức xuất hiện một huyền khái võ sĩ cầm phủ, khuôn mặt dữ tợn vô cùng, quanh thân tản ra hàn vụ nhàn nhạt.

Vô Tận Hải, Hồng Hoang Vệ!

Hắn cầm ngang cây phủ, đứng sừng sững ở cửa chính, lạnh lùng nhìn Kỳ Nhược Trần, chuôi của cây phủ có một giọt máu đen đang chảy ra!

Cạch, cạch, cạch! Cửa phòng của Bích Ba Động Tông Nhiên trường lão đang đóng chặt, nhưng vẫn vang lên những thanh âm răng rắc.

Huyền khái võ sĩ bỗng nhiên a lên một tiếng, phun ra một ngụm sương trắng, búa lớn trong tay chậm rãi vung lên, khàn khàn nói: "Nghe đủ chưa?"

Trong sân truyền ra tiếng hô hấp của Tông Nhiên, sau đó là những bước chân lộn xộn đang chạy vào trong phòng, mới đi được nửa đường, thì vang lên thanh âm của một vật gì đó nặng đổ xuống đất.

Tiếp đó chính là những thanh âm đỉnh tai nhức óc vang lên liên tiếp, cuối cùng là tiếng đóng cửa phòng rất mạnh!

Hồng Hoang Vệ hừ một tiếng, hạ phủ bước tới trước mặt của Kỷ Nhược Trần.

Đứng gần nhau thế này, Kỷ Nhược Trần mới biết được hãn to lớn thế nào. Kỷ Nhược Trần chỉ cao tới ngực so với hãn.

Hồng Hoang Vệ cúi đầu, cẩn thận đánh giá Kỷ Nhược Trần một phen, cho tới khi thấy sắc mặt của hãn trắng bệch, mới từ từ nói:

"Tiểu thư chuyển này đi rất vội, quên mang theo một thứ."

Hãn mở, lấy ra một cái Phi Thúy giản, đang định đưa cho Thanh Y, nhưng mà đưa được nửa chừng lại thay đổi chủ ý, đưa cho Kỷ Nhược Trần, nói:

"Sau này mỗi ngày cần phải bắt tiểu thư tu luyện theo pháp quyết, không được lười biếng, nhớ kỹ."

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Sao Lại Biến Mất Vô Ảnh Vô Tung 5

Kỷ Nhược Trần nhìn thoáng qua Thanh Y, do dự nhận lấy cái Phỉ Thúy giản. Thanh Y nhìn thấy cái giản này, sắc mặt đã trắng bệch, khó coi vô cùng, cái miệng nhò nhảnh chu lên.

Huyền khái võ sĩ thấy Kỷ Nhược Trần nhận thúy giản, xoay người rời đi, khi đi tới cửa, hần bỗng nhiên dừng lại, nói:

"Chủ nhân có nói nếu như người có thể lĩnh ngộ nội dung trên giản thì cũng có thể tu luyện một chút. Còn nữa, tiểu nữ hài trốn trong phòng của người kia tu đạo không hợp, tính nết lại hợp khẩu vị của ta, nếu như nàng ta một lòng hướng yêu, thì có thể tới Vô Tận Hải."

Kỷ Nhược Trần ngờ ngàng đáp ứng, Cố Thanh nhưng đột nhiên hỏi: "Xin hỏi tiên sinh làm thế nào vào được Lạc Dương?"

Hồng Hoang Vệ trầm thấp nói:

"Giết vào!"

"Vậy phải ra ngoài như thế nào?"

"Giết ra."

Cố Thanh hơi nhíu mi, nói: "Tiên sinh sát nghiệt quá nặng, sẽ bất lợi cho việc hành tẩu của Thanh Y."

Hồng Hoang Vệ ngẩn ra, chợt nói: "Vậy chặt đứt hai tay, hai chân của bọn họ là được!"

Cố Thanh than thở: "VẬY thì còn độc ác hơn giết họ, tiên sinh có thể đánh ngất họ là được rồi."

Cho tới khi thân ảnh của Hồng Hoang vệt biến mất ở trong vườn cây, Kỷ Nhược Trần mới đi về phòng, Cố Thanh gọi, hắc chỉ hừ một tiếng, không xoay người lại lần nào.

Cố Thanh bỗng nhiên nhẹ nhàng cười. Kỷ Nhược Trần lập tức toàn thân cứng đờ, Thanh Y phía sau hỏi:

"Hình như công tử gặp chuyện khó khăn phải không?"

Gặp chuyện khó khăn?

Hắn thực sự không gặp chuyện khó khăn gì, nhưng mà tình thế lại vô cùng đau đầu, vượt xa khỏi tầm tay của hắn.

Lạc Dương Vương Lí An sắp xếp cho hắn ở một căn phòng cực kỳ xa hoa, hơn nữa lại rộng rãi phi thường, có chứa mười mấy người cùng ăn, cùng ngủ cũng chẳng sao.

Nhưng lúc này trong phòng chỉ có 4 người, cũng khiến hắn chẳng biết làm gì, đành phải mượn một cớ nào để trốn tránh vậy.

Trương Ân Ân ngồi cạnh bàn, tay trái chống cằm, tay phải đặt lên đùi, lưng thẳng, tư thế ngồi hoàn mỹ không tỳ vết

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hơi nhăn lại, mắt nàng đảo qua ba người Cố Thanh, Thanh Y, Kỷ Nhược Trần, sau đó là nhìn chăm chăm vào Kỷ Nhược Trần.

Kỷ Nhược Trần cảm thấy bị nàng nhìn rất đau đớn, giống như là bị người khác dùng roi quất.

Thanh Y có chút ngờ ngàng nhìn Trương Ân Ân, hồn nhiên không biết có chuyện gì xảy ra. Cố Thanh nhìn mấy món ăn trên bàn một chút, rồi lại nhìn phòng, sau đó nhìn Trương Ân Ân và Kỷ Nhược Trần rồi mỉm cười.

Trương Ân Ân chậm rãi hít một hơi, ưỡn ngực thật cao, sương lạnh trên mặt đã tản đi không ít, nàng cố gắng nở một nụ cười, sau đó nói:

"Nhược Trần, các nàng là ai vậy? Xinh đẹp như vậy, tại sao không giới thiệu một chút?"

Cố Thanh bình tĩnh nhìn Trương Ân Ân. Trương Ân Ân chỉ cảm thấy mình bị Cố Thanh nhìn rõ từng chi tiết, nụ cười yếu ớt lập tức cứng đờ lại.

Cố Thanh thấy vậy thì mỉm cười, chuyển hướng nhìn sang Kỷ Nhược Trần, nói:

"Nhược Trần huynh, có thể qua đây nói chuyện một chút không?"

Dứt lời, Cố Thanh giống như đang ở nhà của mình, đi vào trong phòng ngủ, chờ hẵn.

Ánh mắt của Trương Ân Ân trong nháy mắt trở nên sắc như đao. Kỷ Nhược Trần đành cười khổ, cố gắng đi vào trong phòng.

Cửa phòng không khép. Trương Ân Ân có thể nhìn thấy vị trí đứng của Cố Thanh và Kỷ Nhược Trần nhưng cho dù nàng có vênh tai nghe tới mức nào cũng không nghe được bọn họ nói cái gì.

Cố Thanh nhìn Kỷ Nhược Trần, than nhẹ một tiếng, nói: "Chia tay thì dễ, gặp nhau thì khó, Nhược Trần huynh, vốn tưởng rằng ta có thể ở Lạc Dương với huynh mấy ngày, nhưng mà hiện giờ tục vụ quần thân, sau nhiều lần suy nghĩ, ta thấy nên sớm rời đi thì tốt hơn."

Kỷ Nhược Trần cảm thấy ngạc nhiên, nói: "Cô muốn đi?"

Cố Thanh mỉm cười nói: "Ta không đi không được. Nhược Trần huynh, sau khi ta đi, có hai chuyện huynh phải nhớ kỹ, thứ nhất là phải chú ý tới Lạc Dương Vương Lí An, trước mắt huynh cũng có nhiều chuyện phải làm, ta cũng không nói nhiều, nhưng Nhược Trần huynh phải lưu tâm tới chuyện này. Thứ hai là quan hệ sâu xa của huynh với con tiểu hồ ly ở bên ngoài..."

"Chuyện này..."

Kỷ Nhược Trần bắt đầu đổ mồ hôi, hắn muốn giải thích, nhưng không biết phải nói thế nào.

Cố Thanh cười nói:

"Nàng ta đương nhiên sẽ không chịu thua, huynh làm gì cũng phải thắng nàng, đương nhiên, thỉnh thoảng thua nhỏ nàng một lần cũng được."

Kỷ Nhược Trần kinh ngạc, ngàn vạn lần không ngờ Cố Thanh lại giao cho hắn hai việc như vậy, trong lúc nhất thời hắn không biết nói cái gì cho phải.

Thấy Cố Thanh cùng Kỷ Nhược Trần từ trong phòng ngủ đi ra ngoài, Trương Ân Ân tức giận không kiềm chế được nữa, đứng thẳng thân mình, cảm lỗi đi của Cố Thanh.

Hai mắt nàng mở to, hai mi cong hình trăng rằm, ôn nhu nói:

"Mọi việc đều phải có quy củ của nó, vị tỷ tỷ này xinh đẹp hiếm thấy, nhưng sao lại đi vào phòng của nam tử như đang ở trong nhà mình, thật là...có chút không ổn?"

Cố Thanh nhìn đôi mắt phượng quyền rũ của Trương Ân Ân, bỗng nhiên đưa tay vuốt ve khuôn mặt mịn màng của nàng, cười nói:

"Tiểu hồ ly vẫn chưa trưởng thành, định giành nam nhân với ta hay sao?"

Thanh âm vẫn còn quanh quẩn bên tai nhưng mà thân ảnh của Cố Thanh đã biến mất từ lâu.

Trương Ân Ân đứng ở tại chỗ, trợn mắt há mồm, trên mặt hiện lên sự kinh ngạc, dường như không thể nào tin được.

Mỗi động tác của Cố Thanh đều chậm rãi, nhưng lại như tự nhiên mà thành, không có sơ hở nào cả, với sở học của Trương Ân Ân mà chẳng kháng cự lại được, đứng ngây ngô tại chỗ, mặc Cố Thanh vượt ve!

Cho tới khi Trương Ân Ân phục hồi tinh thần, nàng mới a lên một tiếng, khuôn mặt toàn là sự xấu hổ và giận dữ, xoay người nhanh như gió, quát một tiếng: "Ai muốn giành nam nhân với cô!"

Nhưng mà đại sảnh hiện giờ trống rỗng, Cố Thanh đã đi mất từ bao giờ.

Nàng xoay người nhìn lại, thấy khuôn mặt của Kỷ Nhược Trần có chút cổ quái, miễn cưỡng lắm mới bình thường được. Thế nhưng định lực của Thanh Y không được tốt như vậy, nàng ta đang nhìn vào góc tường, tay trái che miệng, hai vai không ngừng run lên, hiển nhiên là phải khổ sở lắm mới nín được cười.

Trương Ân Ân cảm thấy trời đất xoay chuyển, mình vất vả hai năm mới được hạ sơn, vậy mà sao sự việc này loạn xà ngầu thế này?

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Sao Lại Biến Mất Vô Ảnh Vô Tung 6

"Bình tĩnh, bình tĩnh..."

Bộ ngực của Trương Ân Ân phập phồng, nàng phải thở thật sâu mới làm cho cái ráng hồng trên khuôn mặt rút đi.

Khi nàng đưa mắt nhìn Kỷ Nhược Trần, ngọn lửa giận vô danh trong lòng lại bùng lên, cảm thấy ủy khuất không nói hết lời, nàng không còn kiềm chế được nữa, học theo giọng của Cố Thanh, tàn bạo nói:

"Nhược Trần huynh có thể qua đây nói chuyện một chút không?"

Nhưng mà khi nói câu này, nàng nghiêng răng nghiêng lợi, trong giọng nói tràn ngập sát khí, làm gì có vẻ từ tốn. bình thản như Cố Thanh?

Lạc Dương vương phủ ngập trong mây mù, sát khí xông thẳng lên tận trời, đến nỗi toàn bộ con đường Hà Nam tuy rằng được mặt trời chiếu sáng, nhưng trong gió vẫn mang theo không khí khẩn trương.

Cái vị đạo nhàn nhật này, người phạm tục không nhận ra nhưng mà người có đạo hạnh thì sẽ cảm nhận được bầu không khí có gì đó không ổn.

Cách Lạc Dương một trăm dặm về phía bắc có một tiểu trấn, tiểu trấn này không lớn nhưng mà lại là nơi xung yếu, khách vãng lai nam bắc đều nghỉ chân ở đây. Tiểu trấn này hơi có vẻ phồn hoa, trà phương tửu quán tấp nập như rừng.

Thời tiết lúc này của Trung Nguyên vô cùng nóng bức, lại ít mưa, mặt trời lúc nào cũng treo trên không trang, sức nóng làm mặt đất giảm đi sức sống.

Thỉnh thoảng mới có một trận gió thổi qua nhưng khí nóng lại không giảm, ngược lại khiến cho bụi bặm tung bay, phủ một lớp bụi màu vàng.

Trong bầu không khí khắc nghiệt như vậy, ở con đường lớn ở phía bắc xuất hiện một tiểu đạo sĩ, người này mi thanh mục tú, phiêu dật xuất trần, đôi mày kiếm sắc bén, mơ hồ có sát khí tỏa ra.

Hắn mặc đạo bào màu xanh, không mang kiếm, thản nhiên đi bộ về hướng Lạc Dương. Người này chính là Thanh Khu Cung Ngâm Phong.

Hắn mặc dù đi trong bão cát, thế nhưng thân hình lại chẳng nhiễm một hạt bụi.

Những người tu đạo di chuyển trên đường đều dùng đạo pháp phụ trợ, di chuyển nhìn thì chậm nhưng thực chất lại nhanh, tốc độ di chuyển chẳng thua gì lương mã chạy nước kiệu.

Ngâm Phong lại chẳng có chút gì vội vã, hoàn toàn dùng tốc độ của người thường hành tẩu, từ lúc hắn nhìn thấy cột cờ cao của khách **** tới lúc hắn bước chân vào trong trà lâu phải mất tới 1 canh giờ.

Trên một đỉnh núi nhỏ cách tiểu trấn chừng trăm dặm, có một lão đạo tiên phong đạo cốt đang ngồi dưới một gốc cổ tùng, hai mắt khép mà như không khép, ung dung nhàn nhã.

Xung quanh lão đạo có 10 đạo sĩ đang ngồi, mấy người này không mặc đạo bào màu xanh mà là mặc màu đen, sắc mặt nghiêm túc, mơ hồ có sát khí lộ ra. Trên ống tay áo của bọn họ đều có thêu hình ngọn lửa màu vàng, giống như như kim ô.

Từ trong rừng bỗng nhiên có một làn gió nhẹ thổi tới, một đạo sĩ mặc trang phục giống mười người kia xuất hiện, quỳ một chân, trầm giọng nói:

"Hư Vòng trưởng lão, Ngâm Phong đi bộ một canh giờ được 10 dặm, hiện giờ đang uống trà trong Lạc Dịch trấn."

Hai hàng lông mày của lão đạo sĩ nhếch lên, chỉ nhàn nhạt phân phó: "Tiếp tục theo dõi."

Đạo sĩ kia vâng lệnh, thân ảnh biến mất theo làn gió.

Đôi mi của Hư Vòng rủ xuống, như đi vào cõi thần tiên, một trung niên đạo sĩ đứng bên cạnh nhin không nổi nữa, nói:

"Trưởng lão, mấy tháng nay Ngâm Phong lúc đi nhanh lúc đi chậm, lúc lên bắc lúc xuống nam, đi có 10 dặm cũng phải mất tới một canh giờ. Vô Cực điện của chúng ta có quá nhiều việc, không thể cứ theo hăn suốt như thế này được?"

Hư Vòng giống như đang ngủ, chậm rãi nói: "Hiện giờ đi theo Ngâm Phong chính là việc quan trọng bậc nhất của Thanh Khư Cung."

Ngâm Phong nhìn thì giống như đi loạn, nhưng mà thực chất là ứng với thời tiết của trời cao, bước đi theo linh khí của địa mạch. Hiện giờ đã gần tới được Lạc Dương, nhưng mà giữa đường có đại huyền cơ rất lớn. Lạc Dương mấy ngày gần đây mây đen hội tụ, mây tía khắp trời, chắc chắn là có yêu vật hoặc dị bảo xuất thế. Ngâm Phong tới Lạc Dương lần này, chắc chắn có quan hệ với việc này. Đạo Vân, tu vi của người vẫn còn kém lắm!"

Đạo Vân trong lòng cả kinh, vội nói: "Đa tạ trưởng lão chỉ điểm."

Hư Vòng gật đầu, tiếp tục du nhập vào cõi thần tiên.

Thành Lạc Dương, mặt trời vẫn chiếu rọi, nhưng mà cách thành chừng 10 dặm có mây đen hội tụ, nếu nhìn từ xa lại thì hiện tượng này đúng là có chút quỷ dị.

Ngâm Phong ngồi im lặng nhìn mây đen di chuyển trên bầu trời, hẳn gọi mấy món thức ăn và một vò rượu nhưng mà chẳng đụng tới một giọt nước, hạt cơm nào cả, nhìn nhàn nhạt liếc mắt, coi như là đã ăn rồi

Trà lâu này tuy nhỏ nhưng cũng có chừng 7, 8 cái bàn, trong ***** lúc này có tầm 5, 6 khách nhân, chẳng ai có tâm tư ăn uống, khi Ngâm Phong vào ***** thì mấy người này nhìn chằm chằm vào hắn không rời.

Ngâm Phong nhìn mây một lúc, sau đó bỏ một thỏi bạc nhỏ lên bàn, đứng dậy bước ra ngoài trà lâu.

"Bằng hữu xin dừng bước!" Từ phía sau Ngâm Phong vang lên một tiếng quát.

Ngâm Phong dường như đã sớm biết mấy người này gọi mình, cước bộ dừng lại, thản nhiên đứng đó. Năm sáu khách nhân trong trà lâu cùng đứng lên, vây hắn vào giữa, một gã trông có vẻ trưởng giả nhìn hắn hồi lâu, mới nói:

"Tiểu huynh đệ cũng là người tu đạo, hiện giờ định đi tới đâu?"

Ngâm Phong nhàn nhạt nói: "Lạc Dương."

Lão giả kia biến sắc nói: "Lạc Dương có đại sự phát sinh, tiểu huynh đệ ở môn phái nào, đến Lạc Dương vì chuyện gì, mau mau nói ra. Nếu như không nói, ba ngày sau hãy trở lại!"

Ngâm Phong lạnh lùng cười, chẳng thèm trả lời, bước ra ngoài quán.

Keng một tiếng, một gã tráng hán đã lấy ra một cái gương, chiếu thẳng vào Ngâm Phong, thấy thân ảnh của Ngâm Phong hiện lên trong đó, hắn cười lạnh, nói:

"Tốt hơn hết là người hãy trả lời cho thành thực, nếu như ta thúc giục chân nguyên, nếu không đừng trách ta vô tình khi ta thu lấy hồn phách của người!"

Ngâm Phong vốn đã đi được vài bước, nghe xong câu ấy, liền đứng lại, thản nhiên nói:

"Muốn ngăn ta tới Lạc Dương? Các người chán sống rồi ư?"

Ngâm Phong nói xong câu này, mấy người còn lại đều rút pháp bảo, lăng nhục Ngâm Phong vô lễ.

Ngâm Phong coi như nhắm mắt bịt tai, đi ra ngoài trà lâu.

Chẳng biết là ai phát động pháp bảo trước, nhưng chỉ trong chớp mắt đã có sáu đạo quang hoa đánh tới chỗ Ngâm Phong, vàng, hồng, xanh, trắng, tím, đỏ, như cự long rít lên trên không, lao vào thân ảnh của Ngâm Phong.

Đột nhiên, những thanh âm rít gào đó biến mất, trong thiên địa cô tịch chỉ có một thanh âm duy nhất vang lên.

"Phá."

Tiếng phá vừa dứt, xung quanh lại khôi phục như trước, tiếng quát như một pháp môn huyền diệu, đến vô ảnh, đi vô tung, chẳng còn sót lại dấu vết nào cả.

Mọi người kinh hãi vô cùng, khi còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì hai hàng nước mắt của Ngâm Phong đã chảy xuống. Hắn làm như không biết, chấp tay rời đi, chỉ thoáng cái đã biến mất trong bão cát mê mông.

Không biết bao lâu sau mới có một câu nói vang lên.

"Toàn bộ đã chết."

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Uế Khí Bao Phủ Thành Lạc Dương

Lạc Dương sau giờ ngọ.

Ánh mặt trời chói chang treo ngay ngắn ở giữa không trung, thỏa thích trút xuống ánh nắng như lửa đốt xuống thành Lạc Dương, may mắn không có ý muốn di chuyển đi vị trí. Ngay khi nắng nóng như thế nhưng một gợn gió cũng không có, vì vậy toàn bộ Lạc Dương cũng giống bị nướng đến bốc ra cả khói xanh, ngay cả dòng sông Lạc Hà chảy xuyên qua cả thành cũng trở nên nóng ẩm, giữa sông thỉnh thoảng có vài con cá không chịu nổi sức nóng ra sức nhảy lên từ trong nước, từng lớp vảy cả nhỏ ti ti phản xạ ánh nắng chiếu thẳng từ trên xuống tạo nên cảnh tượng lấp lóe chói mắt như vô số mảnh kim loại vỡ.

Những con cá này cho rằng phía trên mặt nước là thế giới cực lạc, nhưng chúng nó không nghĩ tới tất cả gặp được đều là ánh nắng nóng thiêu đốt, nhảy vài lần như vậy làm hao hết sức lực toàn thân, rốt cuộc chậm rãi nổi lên mặt nước.

Lúc này, bách tính hai bờ sông Lạc Hà đa phần đều trốn ở trong nhà tránh né ánh nắng, chỉ có trên dòng sông Lạc Hà vẫn có vài người chèo thuyền trên những con thuyền nhỏ khi thấy có vài con cá lớn trôi nổi lên thì trong nhất thời vô cùng hân hoan, vội vàng vớt lên. Khi mấy người chèo thuyền đang bận rộn, đột nhiên có giọng nói của một đứa bé vang lên từ một con thuyền:

- Cha xem, nhiều cá chưa kia!

Mấy người đang vui đầu vào vớt cá ngạc nhiên ngẩng đầu lên, lúc này mới hoảng sợ phát hiện cả mặt sông Lạc Hà đã nổi lênh bênh toàn là cá, theo mỗi con sóng xanh biếc không biết trôi nổi bao nhiêu là cá chết, cả con sông một mảnh trắng bệch!

Trong tích tắc, trên sông Lạc Hà một mảnh vắng vẻ. Khi gió thổi qua, lộ ra bên trong chỉ là khí tức chết chóc.

Bì bõm mấy tiếng, cá chết trong tay người chèo thuyền đều rơi xuống nước, những người chèo thuyền này đều quỳ xuống, run giọng cầu thần niệm phật, khẩn cầu tai họa trăm năm cũng không dễ gặp này đừng rơi xuống đầu mình.

Ngay khi họ đang vui đầu cầu xin, một con lại tiếp một con cá vẫn đang không ngừng ưỡn bụng nổi lên mặt nước.

Lúc này tại một góc thành Lạc Dương, hai binh lính tuần tra hữu khí vô lực đứng ở đầu tường, mồ hôi mồ kê không ngừng chảy xuống từ trên trán, cho dù lau đi thế nào cũng không có tác dụng. Một binh lính tuổi trẻ nhin không được mắng:

- Ông trời quái quỷ chơi kiểu gì mà năng thế không biết, không muốn cho người ta sống nữa hay sao. Lão Trương, người làm việc ở thành Lạc Dương cũng đã mười lăm năm rồi, có từng gặp qua khí trời chết tiệt như vậy chưa?

Lão Trương hữu khí vô lực nói:

- Thiên uy khó dò, người chửi mắng ông trời như vậy, không sợ sau này sẽ không có hậu hay sao?

Binh sĩ trẻ môi 'Phì' một tiếng, khinh miệt nói:

- Người từ trước đến nay tôn thần tôn tiên tôn phật tôn thiên, nhưng sống tới bốn mươi sáu tuổi còn chưa có cưới được vợ, chưa sinh cho người hai đứa để mà có người để tang, ông trời như thế thì tôn kính làm cái mẹ gì?

Lão Trương thở dài một hơi, lưng càng còng thêm một ít, làm như không chịu nổi gánh nặng của khô giáp, than thở:

- Chúng ta đều là người nghèo khổ, có thể làm một binh sĩ thủ thành, có chỗ ăn, có chỗ ở đã không biết là phúc mấy đời rồi, cái này còn không cần cảm ơn ông trời hay sao?

Binh sĩ trẻ tuổi nghe xong dường như cũng có chút cảm động, trầm mặc chốc lát, cuối cùng lại nhin không được cảnh phơi nắng dưới ánh mặt trời chói chang, mắng:

- Ông trời quái quỷ này, rõ ràng bên ngoài mười dặm là mây đen, nhưng lại không chịu cứ đòi bay tới Lạc Dương! Cái này không phải ông trời đang làm trò quỷ thì là cái gì?

Hắn đang mắng khí thế, chợt nghe bên cạnh có tiếng lạch cạch vang lên, hù hấn sợ hãi vã một thân mồ hôi lạnh. Hắn quay đầu, nhìn thấy thì ra là trường mâu của lão Trương bị rơi xuống đất, vì vậy tức giận trong lòng, vừa định chửi mắng vài tiếng, lại thấy hai đầu gối của lão Trương mềm oặt ra, cuối cùng quỳ rạp xuống đất, run run gục đầu xuống. Trong lòng hắn hiểu kỳ, vừa nheo con mắt lại và lấy tay chắn ánh nắng để nhìn về phía ngoài thành xa xa, nhin không được toàn thân run lên, trường mâu cũng tuột tay rơi xuống đất!

Xa xa nhìn lại, trên bầu trời gió nổi mây bay, vô số mây đen từ bốn phương tám hướng ùn ùn kéo tới Lạc Dương, nhưng vừa đến chỗ cách mười dặm tức thì giống như gặp phải biên giới vô hình phải dừng lại, chỉ là càng tích càng dày, trong nháy mắt tầng mây đã dày tới trăm trượng, còn đang không ngừng kéo dài về phía trước.

Thành Lạc Dương mặt trời chói chang như rơi vào trong biển lửa nhưng ngoài thành lại là mây đen áp thành, trận trận gió lạnh, một mảnh tối như mực giống như đã nửa đêm.

Chỉ cách nhau mười dặm không ngờ lại khác nhau một trời một vực!

Một nơi phía nam trong thành có vài hộ dân cư, trong sân một gia đình có một lão nhân lưng để trần đang nằm ở bên cạnh giếng, không ngừng mà giật giật sợi dây gầu, đứng bên cạnh là hai đứa trẻ quần áo tả tơi, tay bưng chậu gỗ, đôi mắt trông mong nhìn vào miệng giếng.

Lão nhân mồ hôi như mưa, mỗi một lần rung rung sợi dây gầu đều nghe được dưới đáy giếng truyền đến tiếng động ầm ầm. Kỳ thực miệng giếng này đã bị khô cả một ngày.

Lão nhân bất lực thở dài, lại lắc lư thêm dây gầu một lần, nếu còn không có nước thì sẽ phải đến sông Lạc Hà gánh nước. Ngay tại thời khắc lão hầu như đã tuyệt vọng, đáy giếng đột nhiên truyền đến tiếng nước rì rào. Lão mừng rỡ, dùng hết sức lực toàn thân kéo lên gầu nước.

Trên tay truyền đến trọng lượng hầu như là gấp đôi bình thường, thế nhưng gầu càng nặng thì lão nhân càng vui mừng, lão cơ hồ đã dùng hết sức lực toàn thân, một gầu nước đã được kéo lên. Hai đứa trẻ thấy thế đã sớm giơ cao chậu gỗ trong tay chạy tới.

Lão nhân mặt đầy vui mừng, xách theo gầu nước đổ vào trong chậu gỗ. Khi dòng nước đầu tiên được đổ ra từ cái gầu, lão nhân lập tức ngậy người, hai tay run lên bần bật, gầu gỗ ầm một tiếng rơi xuống mặt đất bị nát bấy.

Chảy ra đất không phải là nước mà là máu. vừa đặc sệt vừa đỏ sậm!

Oa một tiếng, hai đứa trẻ đang cầm chậu gỗ bị máu bắn lên khắp người, ngửa mặt lên trời khóc òa lên.

Trong vương phủ Lạc Dương, Lý An lật lại mặt trên quyển sách bằng lụa, sau một lát mới chậm rãi di chuyển xuống, lộ ra một đôi mắt phượng dài nhỏ, lãnh quang trong mắt bắn ra bốn phía, tất cả đều là sát khí

Dưới bậc trước án đang quỳ một viên võ tướng, không ngừng dập đầu lạy, phát ra cả tiếng bộp bộp.

Trong điện còn có hơn mười quan viên lớn nhỏ, theo văn võ chia làm hai hàng, mỗi hàng đứng một bên, lúc này đều câm như hến, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Lý An lại mở ra quyển sách xem lại một lần, sau đó đóng lại, bịch một tiếng đập lên mặt bàn, sau đó nói:

- Nếu người nói Lạc Dương nhiều lần xuất hiện điềm báo lạ, nhân tâm hoang mang, bách tính tập nập chạy ra khỏi thành, vậy vì sao không trấn an dân tâm trước lại phải tốn tâm tư viết ra cuốn sổ này đưa lên làm gì? Người có phải là cảm thấy một canh giờ sẽ không xảy ra đại sự gì nữa đúng không?

Võ tướng run giọng nói:

- Bình vương gia, điều binh trấn loạn, tiểu tướng cũng không có quyền hành này.

Lý An vỗ mạnh mấy cái lên án, quát lên:

- Trấn trấn trấn, cô vương sai người trấn an bách tính, người chỉ biết điều binh đi trấn! Người trấn như thế, vốn không loạn cũng sẽ thành loạn! Người không biết mang theo mấy thân binh, xung quanh tuần tra trấn an hả?

Võ tướng kia càng sợ hãi hơn, nói không ngừng:

- Vương gia bớt giận, tiểu tướng vốn tưởng rằng chỉ là ngu dân bạo loạn, sợ không thuận theo giáo hóa, cho nên mới tới xin chỉ thị của Vương gia.

Bốp! Quyển sách lùa từ trên bàn phi xuống dưới, nện mạnh một cái lên đầu võ tướng. Quyển sách dùng gỗ lim làm trục, lấy đồng đỏ làm hai đầu nên rất nặng, Lý An lại đang nuốt giận ném xuống, lực đạo càng thêm mạnh, trên mặt võ tướng lập tức chảy ra máu, hăn cũng không dám đưa tay đi lau.

- Nhất gan như vậy mà còn giữ chức thủ thành, nếu không phải nể mặt tiên huynh, ta sớm đem người sung quân ba nghìn dặm rồi!

Mặc dù Lý An đang tức giận nhưng âm lượng chẳng qua hơi cao một ít mà thôi. Tuy nhiên những quan viên đi theo cũng đều biết, Vương gia xưa nay hỉ nô không hiện ra sắc mặt, như hôm nay đã là cực kỳ giận dữ rồi

Lý An hơi trầm ngâm, nói:

- Truyền lệnh của ta, chín cánh cửa Lạc Dương đóng chặt, toàn bộ bách tính đều không được ra khỏi nhà, tụ họp bàn luận, người trái lệnh sung quân, cửu tộc lao dịch ba năm! Tôn lão tướng quân, lệnh khinh kỵ trong doanh trại của người mỗi trăm kỵ binh làm một đội, phân ra chín cánh cửa, nếu có bách tính chạy ra khỏi Lạc Dương thì nhất loạt lệnh trở về thành, người không tuân theo cứ giết tại chỗ.

- Việc này....tuân lệnh!

Lão tướng quân hít một hơi khí lạnh, nhưng thấy Lý An đang trong cơn giận cũng không dám nhiều lời, lĩnh mệnh đi ngay.

Lý An chậm rãi nhắm lại hai mắt, nhẹ nhàng xoa huyệt Thái Dương của mình, hình như đang lâm vào trầm tư. Văn võ trước điện đều câm như hến, không dám thở mạnh.

Sau một lát, Lý An mới mở hai mắt, nói:

- Sông Lạc Hà nổi cá, giếng cạn phun ra máu, mây đen vây thành, chư vị nói thử xem, còn có điềm báo nào tốt lành hơn nữa không?

Lần này mỗi quan văn trước điện sắc mặt như màu đất, hai mặt nhìn nhau, nào dám lên tiếng?

Ngay tại một tháng trước, lúc nửa đêm thành Lạc Dương có một đạo ánh sáng màu vàng chiếu thẳng lên trời, mơ hồ có tiếng long ngâm, nhất thời cả thành kinh hãi. Ngày hôm sau, Lý An triệu tập văn thần võ tướng cùng các đệ tử tu đạo thăng điện nghị sự, Phương Vân pháp sư đến từ Nam Sơn tự gọi đó là Hoàng Long khí. Hắn lại nói Lạc Dương tại Trung Nguyên là nơi địa mạch tụ tập, lúc này chư long tụ họp mới có Hoàng Long khí thẳng thiên, đó là điềm lành, chủ xuất thánh chủ, cũng sắp có kỳ trân hiện thế.

Phương Vân đối với phong thủy có một ít thành tựu, hắn vừa nói như vậy, các bác tu đạo khác cũng lập tức đều phụ họa theo. Từ Trạch Giai địa vị cao cả, xưa nay chỉ cùng Lý An đàm tu luận đạo, không tham dự quân quốc đại sự, còn nhị vị thiên quân Long Tượng, Bạch Hổ lúc đó mới tới Lạc Dương, mới được Lý An thu nhận, trong điện ngày hôm ấy chỉ thiếu độc nhất ba người này.

Hoàng Long khí hiện thân, Lạc Dương quý phủ của Lý An trong lúc nhất thời náo nhiệt phi thường, mỗi lúc đêm khuya người tỉnh lập tức sẽ có quan viên quyền cao chức trọng ban đêm đến bái vương phủ, nói hôm nay điềm lành nếu xuất hiện tại Lạc Dương, đương nhiên phải ứng ở trên người Vương gia. Họ cũng là mượn việc này biểu hiện một chút lòng trung.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Uế Khí Bao Phủ Thành Lạc Dương 2

Còn Lý An vừa lo vừa vui. Tuy Phương Vân sau đó cũng có nói cát họa tương sinh, điềm lành như vậy cũng có thể là chú yêu ma xuất thế, nếu đã xem như là thần vật hiện thế, Lạc Dương cũng tất sinh ra hỗn loạn, cần phải ngừa vạn nhất, chỉ là khi đó người người ca công tụng đức, Lý An nhất thời vui vẻ, cũng sẽ không đem lời nói của Phương Vân để ở trong lòng.

Lúc đó lại có tâm phúc phụ tá nói việc Hoàng Long hiện thân Lạc Dương cả thành đều biết, tất không thể giấu diếm được triều đình. Cùng với dẫn tới Minh Hoàng nghi ngờ, không bằng chủ động thượng thư trình báo việc này, chỉ nói là Phương Vân đại sư của Nam Sơn tự nói điềm báo này có thần vật xuất thế. Đến lúc này mới ổn định tâm tư của triều đình, thứ hai một khi có sai lầm, vừa lúc đổ lên trên đầu của Nam Sơn tự. Đại phái thế ngoại tu đạo như Nam Sơn tự, cho dù đương triều Minh Hoàng cũng không có nhiều biện pháp gây khó dễ họ.

Lý An nghe xong thì chấp nhận, vì vậy soạn một phong thư sai khoái mã đi thẳng đến Trường An tấu việc này, mời triều đình phái người đến Lạc Dương chủ trì đại cục để ngừa thần vật rơi vào tay kẻ làm loạn.

Ngay khi sứ thần của triều đình đến Lạc Dương, Lạc Dương đột nhiên gặp đại biến, điềm báo loạn thế liên tục xuất hiện, cái này so với cái trước đều xấu hơn. Lý An cũng là người thuở nhỏ tu đạo, mặc dù đạo hạnh còn thấp nhưng biết những điềm xấu này mặc cho người nào cũng không tốt lành cho nổi, huống chi còn một cái lại một cái liên tiếp xuất hiện? Cục diện như vậy nếu như Lạc Dương xuất chính là thần vật mà không phải yêu nghiệt thì đó mới là thật sự có quý.

Tuy nhiên việc đã đến nước này, hẳn lại có phần hy vọng lại xuất hiện thêm vài điều xấu, may ra có công hiệu vật cực tất phản(1).

(1): sự vật phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hóa theo hướng ngược lại.

- Việc đã đến nước này, chư vị có kiến nghị gì không? Lý An hỏi.

Không ngoài hẳn dự liệu, trong điện lặng ngắt như tờ.

Lý An lắc đầu, thở dài một hơi rồi đứng thẳng dậy quay về hậu điện, trên đường phân phó người khấn cấp mời hai vị tiên trưởng của Đạo Đức tông đến trong Cảnh Dương điện nghị sự.

Lúc này vốn lẽ là đang lúc hoàng hôn, thế nhưng ánh mặt trời gay gắt như lửa vẫn treo cao phía trên Lạc Dương không nhúc nhích tí nào, vẫn giống như đang lúc chính ngọ vậy. Trong thành như chìm trong biển lửa, mắt thấy một gốc cây cổ thụ mới vừa ra lá xanh không lâu sau đã bắt đầu khô héo, hơn nữa trên vài thân cây cổ thụ mấy trăm năm lại xuất hiện vài khuôn mặt trẻ con, mỗi một cái đều là hai mắt nhắm nghiền, hai dòng máu từ trong mắt chảy xuống, khóc lớn không ngớt, tiếng khóc vang xa tới cả trăm trượng.

Sông Lạc Hà từ lâu đã ngừng chảy, trên sông nổi lênh bênh toàn là cá chết, một mảnh trắng lóa, hầu như nhìn không thấy mặt nước. Thi thể cá đã bắt đầu hư thối, hai bờ sông Lạc Hà mùi tanh tưởi lao tới mũi, người người đều muốn nôn.

Mỗi một con đường trong thành đều vắng vẻ, thỉnh thoảng có vài đội thiết kỵ tuần thành đi qua. Lệnh của Lý An đã truyền khắp toàn thành, bách tính có người tự ý ra khỏi nhà đều bị sung quân lao dịch, việc này mặc dù khiến cho nhân tâm hoảng sợ nhưng các hộ gia đình đều đóng chặt cửa, rất sợ chưa gặp được thiên tai đã gặp nhân họa trước rồi.

Mười dặm ngoài thành Lạc Dương không có ánh mặt trời, giờ này đang lúc hoàng hôn, vốn lẽ vẫn còn sắc trời, thế nhưng lúc này nguyên nhân mây đen ép thành, hầu như đưa tay không thấy năm ngón, một mảnh tối tăm. Gió cũng dần dần lớn hơn, trong tiếng gió gào thét thổi qua nghe ra có phần thê lương, nếu tỉ mỉ lắng nghe, dường như có thể mơ hồ nghe được vô số tiếng kêu ai oán của các oan hồn.

Ba mươi dặm ngoài thành Lạc Dương dần dần hiện ra một đội kỵ binh quanh co như rồng rắn, dẫn đường là năm trăm thiết kỵ, người người đều cầm thiết thương, khoác áo giáp đỏ thẫm, giơ quân kỳ màu đỏ. Trung quân một nghìn kỵ, giáp đen nạm vàng, giữa lưng dán một đóa hoa mẫu đơn màu vàng đỏ, cầm trường thương, trên cán trường thương buộc cờ Minh Hoàng. Quân đi sau là một nghìn kỵ bọc giáp màu xanh nhạt tô điểm thêm hoa văn đỏ, cầm thuẫn giơ cung, bên hông ngựa đều đeo trường đao.

Ở giữa kỵ đội cùng hậu đội phân biệt có hơn mười chiếc xe ngựa xa hoa không giống nhau, lớn nhỏ không đều. Trung quân là một chiếc xe ngựa cực kỳ bắt mắt do mười sáu con tuần mã kéo, đỉnh xe dầy nắp bằng lưu ly vàng, vách xe dùng gỗ lê màu đỏ thẫm, lái xe chính là hai bạch y nam tử cực kỳ đoan trang thanh tú, cái gọi là mỹ nhân đại đa số trên thế gian đem so với họ còn cảm thấy có phần thua kém, cổ tay họ trắng bóng thon dài nhưng vừa vô cùng mạnh mẽ lại tinh thông cách đánh xe, cổ tay khẽ rung lên, cây roi dài đen sậm trong tay cũng duỗi thẳng ra ngoài, dễ dàng khống chế mười sáu con liệt mã.

Trong đoàn xe có một chiếc xe ngựa khác cũng hơi làm người khác chú ý, xe này vuông vắn, so với chiếc xe mười sáu ngựa kéo kia còn rộng hơn một chút, thân xe nửa trắng nửa đen, xa xa nhìn lại bốn mặt giống như đều có một con cá âm dương thật lớn. Bộ thùng xe hình bát giác phân ra làm tám phương hướng, đỉnh xe màu tím vàng, bốn mặt phân ra bốn đầu thú, ở giữa đỉnh xe là một tòa Linh Lung Bảo Tháp bảy tầng, trên vòng bảo hộ xung quanh cắm ba mươi sáu cây cờ Thiên Cương. Xe này giống như một

tòa pháp đàn, chính là do hai con thanh ngư thật lớn kéo, thân xe vừa nặng vừa to nhưng sức lực của hai con thanh ngư vô cùng lớn nên xe có thể dễ dàng di chuyển trong đội ngũ, không thấy cật lực chút nào, hiển nhiên là hai con dị thú.

Kỵ đội giống nhu cự long đi trong bóng tối, cho dù chưa treo đèn cũng không cần đốt lửa vẫn chậm rãi đi về hướng Lạc Dương. Trên đường đi, phương xa có thể thấy được một chùm sáng vàng xen lẫn màu hồng thật lớn, như cái lồng phủ lấy thành Lạc Dương vào trong, trong chùm sáng sen hồng du động, giống như là không ngừng có lửa đang áp đến thành Lạc Dương.

Một kỵ sĩ giáp hồng quanh thân toa ra sát khí từ đội ngũ chạy như bay tới, sau đó chợt dừng lại bên cạnh chiếc xe mười sáu ngựa kéo, chiến mã hí một tiếng dài, người đứng thẳng, tại chỗ xoay một vòng, sau đó cũng đi theo hướng với xe ngựa. Kỵ thuật của hắn tinh xảo, cũng không phải thông thường.

Kỵ sĩ ở trên ngựa khom người, trầm giọng nói:

- Bình tướng quốc, lúc này cách Lạc Dương không đến ba mươi dặm nhưng vẫn chưa thấy người của Lý vương gia đến đây nghênh tiếp. Mặt tướng đã sai người phi ngựa đến Lạc Dương báo trước, chỉ là dị tượng này, Lạc Dương liên hỏa mơ hồ, e sợ không có điềm lành. Vì suy nghĩ cho an nguy của tướng quốc, có cần đóng quân tại nơi đây rồi chờ quân mã của Lý vương gia tới đón hay không?

Xoát một tiếng, cửa sổ xe bang gỗ đàn hương mạ vàng mở ra, hiện ra một khuôn mặt thập phần anh tuấn nho nhã. Da thịt của y như ngọc, mũi như huyền đảm(2), để ba chùm râu dài, mỗi khi cười như còn có ba phần quyến rũ, nhưng mà một đôi mắt âm u lạnh lùng, ngẫu nhiên có sát khí hiện lên, điều này khiến cho khuôn mặt vô cùng thanh tú có thêm vài phần uy

nghiêm. Y phóng mắt nhìn về hướng Lạc Dương đằng xa, lại nhìn bầu trời đen kịt như mực, sau đó đóng lại cửa sổ xe, thản nhiên nói:

- Điềm báo lần này quả nhiên không tốt lành nhưng Lạc Dương là thiên hạ trọng địa, bốn tướng vì nước phân ưu, một chút thiên địa dị biến như thế thì có gì phải sợ hãi? Phân phó xuống, không cần chờ Lý vương gia nghênh tiếp, đi thẳng đến Lạc Dương.

(2)Mũi đẹp, hình dung người có nhiều tiền, nhiều phụ nữ.

Kỵ tướng kia lĩnh mệnh, vừa muốn đi, bên trong xe ngựa lại nói:

- Chờ một chút, chúng ta đi đường mệt nhọc, đã đi một ngày rồi, người đi hỏi Cao công công, xem hắc nói như thế nào.

Kỵ tướng quay đầu ngựa, chỉ khoảng nửa khắc đã chạy vội tới bên cạnh một chiếc xe tám ngựa kéo ở hậu đội, đem lời nói vừa rồi thuật lại một lần.

Trong xe ngựa chợt vang lên một thanh âm the thé:

- Chúng ta cũng không hiểu quân quốc đại sự, cũng không hiểu thiên thời địa lý, tất cả đều theo Dương tướng quân phân phó là được.

Lúc này hai chiếc xe ngựa một trước một sau từ trong vương phủ ở Lạc Dương vội vàng chạy về hướng nam thành. Bên trong xe ngựa, Từ Trạch Giai và Kỷ Nhược Trần ngồi đối diện nhau, hai người đều vẻ mặt trang nghiêm, nhú chặt lông mày, trầm mặc không nói. Bên trong xe ngựa tràn ngập một cỗ áp lực tĩnh lặng.

Cửa sổ xe đang mở, một gốc cây cổ thụ đột nhiên đi vào tầm mắt của Kỷ Nhược Trần, trên thân cây hiện ra một khuôn mặt trẻ con đang gào khóc. Khi nó tiếp xúc cùng ánh mắt của Kỷ Nhược Trần thì chợt ngừng khóc, mở hai mắt, hì hì nhìn Kỷ Nhược Trần nở nụ cười, chỉ là trong ánh mắt nó căn bản không có con người, mà là một đôi máu thịt không có đồng tử!

Khuôn mặt Kỷ Nhược Trần tuần tú, không gợn sóng, luôn thờ ơ không biểu cảm nhìn thẳng tắp vào mặt đứa trẻ ở đối diện cho đến khi cây cổ thụ biến mất trong cửa sổ xe mới thu hồi ánh mắt.

Phía sau xe ngựa đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm thiết thê lương của một đứa trẻ mới sinh trước khi chết, khuôn mặt trên thân cây cổ thụ tựa như gặp một nỗi thống khổ to lớn liều mạng vùng vẫy, qua chốc lát nó lại gãy ra từ trên cây, mang theo từng sợi tơ máu rơi xuống đất. Khi mớ máu thịt vừa tiếp xúc với ánh nắng, lập tức xì xì bốc lên khói xanh, mùi tanh tưởi tỏa ra bốn phía, trong nháy mắt bị cháy thành một cục than, còn trên thân cây cổ thụ kia để lại một lỗ máu lớn, chốc lát lại phun tơ máu ra ngoài.

Bên trong thùng xe ngựa, Từ Trạch Giai khen ngợi không ngớt:

- Định lực của Kỷ sư thúc quả nhiên rất cao! Đứa trẻ đó chính là sinh ra bởi uế khí từ Âm Phủ, mặc dù không lợi hại nhưng vô cùng phiền phức, nếu như muốn tiêu diệt nó phải yêu cầu không ít đạo lực. Sư thúc bản tâm mảy may không lay động, khiến cho uế khí của nó không chỗ rơi vào rồi cản trở lại nó. Công phu phá địch trong vô hình thật là làm cho Trạch Giai bội phục!

Kỷ Nhược Trần quay đầu lại, trên nét mặt nhìn không thấy nửa phần sắc mặt. Gã nhìn Từ Trạch Giai, dường như có chút suy nghĩ, sau một lát mới nói:

- Trạch Giai tiên sinh, môn công phu khen ngợi này của người hóa địch trong vô hình cũng rất lợi hại!

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Uế Khí Bao Phủ Thành Lạc Dương 3

Từ Trạch Giai cười ha ha nói:

- Sư thúc chê cười, nịnh nọt a dua chính là một thứ bắt buộc phải học trong công việc của người phàm, cho dù người uyên bác đại đức như thế nào, nịnh hót nghe được càng nhiều hơn, rồi dần dần cũng sẽ tin là thật. Học a dua cũng giống như tu đạo vậy, ý chủ yếu đều nằm trên một chữ 'lâu dài' mà thôi. Thân phận của sư thúc cao quý, ngày sau chịu đựng a dua nịnh hót nhất định không phải ít, lúc này Trạch Giai chẳng qua là biểu thị trước cho sư thúc một chút mà thôi.

Kỷ Nhược Trần suy tư chốc lát mới nói:

- Đa tạ đã chỉ điểm.

Lúc này xe ngựa dừng lại trước một gốc cây khô bên bờ sông Lạc Hà. Từ Trạch Giai đi xuống xe ngựa, tỉ mỉ lục lợi quanh cây cổ thụ, sau một lát mới mang về mặt bất đắc trở lại trong xe, chán nản ngồi xuống, nặng nề thở dài một hơi.

Kỷ Nhược Trần nhìn thoáng qua gốc cây khô kia, hai hàng lông mày nhíu chặt, sắc mặt ngưng trọng.

Xe ngựa lại bắt đầu khởi hành. Từ Trạch Giai trầm mặc một lát, cuối cùng nói:

- Sư thúc, thủy động trong Thái Ất ngũ hành động đã mất đi hiệu lực, ta thấy duy nhất còn lại là hỏa động cũng không có hi vọng bao nhiêu. Hiện giờ

thành Lạc Dương đã bị vây, trong và ngoài đoạn tuyệt khí tức, toàn bộ Đông Đô đã thành một mảnh tử địa, nếu như hỏa độn cũng mất hiệu lực, Trạch Giai sẽ không biện pháp gì truyền tin tức trở về bên trong tông. Trong mấy ngày này, sợ là chúng ta chỉ có thể dựa vào lực bản thân tự bảo vệ mình.

Kỷ Nhược Trần nhíu mày hỏi:

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Vì sao Lạc Dương lại vô duyên vô cớ biến thành một nơi tuyệt địa như vậy?

Từ Trạch Giai cân nhắc từng câu từng chữ nói:

- Hơn tháng trước, Hoàng Long khí ở Lạc Dương bay thẳng lên trời cao, chủ thánh nhân thần vật sắp xuất thế ở chỗ này. Lúc đó ta chuyên tâm suy tính, ngay khi mạch bát phương hội tụ, vạn thú tới châu sẽ là lúc thánh nhân, thần vật hiện thế. Nhưng vạn lần không nghĩ tới mấy ngày này khí mạch ở Lạc Dương đột nhiên biến chuyển, điềm báo loạn thế liên tiếp xuất hiện. Sáng sớm hôm nay đã vây thành xong, uế khí Hoàng Tuyền vừa mới xuất hiện lập tức kéo dài khắp toàn thành. Đông Đô đột nhiên thành tuyệt địa. Căn cứ vào những loại dấu hiệu này, có thể nhận thấy Âm Uyên chi ma sắp hiện thế làm hại nhân gian. Tuy nhiên tướng thuật phong thủy của Trạch Giai không tinh, cũng không biết suy đoán có chuẩn hay không.

Kỷ Nhược Trần lặng lẽ không nói, hồi tưởng lại những điển tịch đã từng xem qua, yêu tà khắp thiên hạ ghi lại rất kỹ, nhưng mà với Hoàng Tuyền thì lại nói không rõ ràng, chỉ nói tà ma đều sinh ra từ dưới Cửu Địa, trong Tam Thanh Chân Quyết mà Quảng Thành Tử để lại có một thiên nói về dị vật, đem Cửu Địa chi ma chia làm ba loại, từ dưới lên phân biệt lấy các tên Âm Uyên, Hoàng Tuyền, Cửu U, nói đến Âm Uyên chi ma là sẽ tai họa cả một quốc gia. Hoàng Tuyền chi ma tác loạn thiên hạ, sinh linh đồ thán. Còn nếu là Cửu U chi ma xuất thế thì trời long đất lở, trời đổ nắng nóng, đất phun ra huyết tương.

Chưa qua bao lâu, xe ngựa lại dừng ở trước một ngôi miếu nhỏ. Từ Trạch Giai xuống xe vào trong miếu, mới vừa vào cửa liền thấy một cây nến Minh Hoàng phía trước bức tượng đã bị tắt từ lâu, lập tức ngăn người trong chốc lát, lúc này mới cười khổ một chút, mất tinh thần lắc đầu và xoay người lên xe, phân phó quay về Lạc vương phủ.

Xe ngựa chậm rãi khởi hành.

Từ Trạch Giai lặng lẽ chốc lát, mới cười khổ một tiếng, hướng Kỷ Nhược Trần nói:

- Sư thúc, theo kế sách bây giờ, ta chỉ cố thủ ở Lạc vương phủ, chờ đợi tà ma xuất thế. Sư thúc tạm thời đi vương phủ. Trạch Giai về phủ trước một chuyến để lấy pháp bảo, sau đó sẽ qua Hội Uyển bố trí

Kỷ Nhược Trần gật đầu, rơi vào trong trầm tư. Sau một lúc lâu, gã đột nhiên hỏi:

- Ta thấy Lý vương gia hai tay nhiễm huyết, mi tâm xanh đen, phía sau hình như có một u hồn đi theo, sớm chiều không rời, thậm chí còn là chí âm chí hung, nói không chừng có quan hệ cùng đại biến lần này. Chúng ta tử thủ tại Lạc vương phủ, có thể hay không trái lại tự chui đầu vào lưới?

Từ Trạch Giai thất kinh, nhìn chăm chú Kỷ Nhược Trần một lúc lâu, mới thở dài một tiếng, nói:

- Sư thúc còn không biết ngọn nguồn trong đó, mệnh cung của Lý vương gia là tam đại hung tinh tề tụ, đằng đằng sát khí nên mới có tướng đại hung này. Mùa đông năm ngoái Lý Sung mới nhậm chức, Lạc Dương vương đột nhiên nhiễm bệnh qua đời. Lý vương gia chính là đệ của Lý Sung, hẳn vốn được Minh Hoàng yêu thích, vì thế phong vương vị. Chẳng qua nếu sư thúc hỏi, Trạch Giai cũng không dám giấu diếm, kỳ thực Lý Sung cũng không phải bệnh chết mà là ngày đó hẳn chợt cảm giác phong hàn. Lý vương gia liền đêm nhập vương phủ, sau một phen chiến đấu kịch liệt, bảy đại

phương sĩ (những người cầu tiên học đạo) của Lý Sung tất cả đều chết trận, bản thân hãn thì bị Lý vương gia tự tay đồ vào một bình Băng Hoa Lộ, ngũ tạng hóa tuyết, bỏ mình tại chỗ. Lý vương gia tấu là Lý Sung bị phong hàn mà chết, hãn vốn đã được Minh Hoàng yêu thích, bởi vậy mới phong làm vương gia.

Trong lúc nhất thời, Kỷ Nhược Trần phảng phất thấy được cảnh tượng vào đêm phong tuyết đó, huynh đệ tương tàn. Gã lặng lẽ chốc lát, mới hỏi:

- Trạch Giai tiên sinh, những việc như vậy người đều biết hả?

Từ Trạch Giai nói:

- Một đêm kia, có ba vị phương sĩ dị vực chết vào tay ta. Nếu không có cái công ủng hộ cũng sẽ không được Lý vương gia coi trọng như vậy.

Kỷ Nhược Trần nhìn Từ Trạch Giai, thấy dáng tươi cười trên sắc mặt hãn không biến đổi chút nào, lập tức thầm than một tiếng, lại nói:

- Nói như vậy, u hồn phía sau vương gia có lẽ là oan hồn không tiêu tan của Lý Sung. Người vì sao không tiêu trừ nó?

Từ Trạch Giai nói:

- Lý vương gia thực sự là người rất có trí dũng. Hãn biết âm linh của vong huynh dây dưa không lụi cũng không để cho ta thi pháp, hãn nói khi Lý Sung còn sống cũng không làm gì được hãn, sau khi chết còn có thể tác loạn hay sao? Dù là âm linh hãn vẫn theo bản thân, không được yên lòng cùng tốt. Trên thực tế mệnh cung của Lý vương gia hung tinh hội tụ, vốn là cũng không sợ âm hồn dây dưa.

Kỷ Nhược Trần đang trầm mặc. Từ Trạch Giai lại than thở:

- Thật không nghĩ tới sự thúc trời sinh tuệ nhân, có thể nhìn thấu thân cung tướng mệnh của thế nhân! Thảo nào chín vị chân nhân đều càng lúc càng xem trọng sự thúc!

Kỷ Nhược Trần lặng lẽ không đáp, chỉ là ngóng nhìn một đôi tay của mình. Khi hẩn nhìn kỹ, trong thùng xe đột nhiên tối sầm xuống, chỉ có đôi bàn tay nhỏ dài hữu lực của gã sáng lên một luồng ánh sáng trong suốt êm dịu. Tại trong da thịt trong suốt bỗng nhiên nổi lên một chút màu đỏ thẫm, sau đó điểm màu đỏ càng ngày càng có vẻ dày đặc, từ từ chảy ra da thịt, chính là một giọt máu!

Giọt máu chảy ra theo mu bàn tay lan ra mọi nơi, tiếp theo lại có càng nhiều máu từ da thịt thấm ra, trong nháy mắt, trên hai tay Kỷ Nhược Trần tất cả đều là máu tươi đầm đìa.

Kỷ Nhược Trần thầm than một tiếng, thu hồi ánh mắt, đôi tay lại khôi phục nguyên trạng.

Nhưng vào lúc này, trong lòng gã đột nhiên khẽ động, bỗng nhiên kêu lên:

- Dừng xe!

Một đạo chân nguyên tự nhiên dâng lên, thân thể chợt trở nên nặng như thiên quân. Hai con ngựa kéo xe hí dài một trận, cả người đứng dựng lên, gót sắt tại trên không đập vài cái, cũng không thể kéo xe đi thêm bước nào.

Kỷ Nhược Trần giật lại cửa sổ xe nhìn ra phía ngoài. Xe ngựa vừa lúc đứng ở một ngã ba, đối diện cửa sổ xe chính là một ngõ hẻm sâu thẳm rộng lớn, trong hẻm dùng đá xanh lát trên đất, khí độ bất phàm. Liếc mắt nhìn lại, trong hẻm chỉ có vài hộ gia đình, hiển nhiên là một khu vực dành cho dân giàu sang.

Kỷ Nhược Trần khẽ nhăn mày nhìn Từ Trạch Giai nói:

- Nơi này là chỗ nào?

Từ Trạch Giai nhìn thoáng qua nói ngay:

- Đây là hẻm Đồng Xuyên, chính là nơi ở của hậu duệ quý tộc.

Kỷ Nhược Trần do dự chỉ chốc lát, mới nói:

- Vào xem đi.

Xe ngựa lập tức chuyển hướng, chạy vào trong hẻm.

Ở trong xe ngựa, Kỷ Nhược Trần nhắm nghiền hai mắt, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt. Hắn hai mắt mở rộng, kêu lên:

- Dừng xe!

Lần này xa phu sớm có chuẩn bị, vốn đang chạy không nhanh, nghe vậy lập tức thu cương, xe ngựa lúc này ngừng lại.

Kỷ Nhược Trần lần thứ hai mở cửa sổ xe nhìn ra phía ngoài, thấy xe ngựa đang đứng ngay ngắn ở cửa cánh cổng một tòa nhà. Cánh cửa này so với các nhà bình thường rộng chừng một trượng, cánh cửa sơn son, đỉnh làm bằng đồng thau, trên cửa treo hai con kỳ lân ngậm hai quả cầu tròn to như cái chậu, hai bên bậc thang trước cửa ngồi chồm hổm mỗi bên một con hổ văn bằng thanh ngọc, thể hiện là một gia đình không tầm thường.

- Đây là nơi nào? Kỷ Nhược Trần hỏi.

Từ Trạch Giai nhìn thoáng qua phía bên ngoài, liền cười nói:

- Ánh mắt sư thúc quả nhiên là không giống phàm nhân. Lạc phủ này là của hai vị quý phi đương triều. Dương tướng quân đương triều kỳ thực cũng là xuất thân từ Lạc phủ. Bởi vậy là một nhất đẳng thế gia ở đương đại. Hẻm Đồng Xuyên bên này vốn có ba hộ gia đình, hiện giờ hai nhà khác

sớm đem nhượng lại cho Lạc gia, như vậy mới có tình cảnh như hôm nay. Sư thúc tuệ nhãn vô song, chẳng lẽ đã nhìn ra cái gì?

Lúc này hai chiếc xe ngựa dừng lại tại cửa phủ từ lâu khiến cho bốn tên thủ vệ chú ý. Một lão già dáng dấp quân gia ho khan một tiếng rồi tiến lên nghênh đón, chấp tay nói:

- Là xa giá của tiên sinh vương phủ nào vậy?

Quản gia này tuy là hạ nhân, nhưng sức mạnh mười phần, đối mặt với xe ngựa có tiêu ký của Lạc Dương vương phủ cũng không kiêu ngạo không siểm nịnh, có thể thấy được quyền thế của Lạc phủ này.

Từ Trạch Giai hỏi:

- Sư thúc, ngài muốn báo phỏng Lạc phủ hả? Hiện tại trong Lạc phủ chỉ có lão phu nhân cùng mấy vị thiếu gia tiểu thư thôi.

Kỷ Nhược Trần lập tức lắc đầu.

Từ Trạch Giai thò đầu ra xe, cười nói:

- Lý đại quản gia biệt lai vô dạng? Hôm nay ta chỉ là đi ngang qua, thuận tiện đến thăm hỏi Lý đại quản gia thôi.

Lý quản gia kia vừa thấy là Từ Trạch Giai, nhất thời mặt đầy tươi cười, chấp tay nói:

- Nguyên lai là Trạch Giai tiên sinh! Lúc đầu nhờ có Trạch Giai tiên sinh giúp đỡ, tật ngu dốt của tiểu nữ mới có thể khỏi bệnh, việc này còn chưa có cảm ơn tiên sinh! Có muốn vào trong phủ ngồi chơi một lát hay không?

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Uế Khí Bao Phủ Thành Lạc Dương 4

Từ Trạch Giai cười nói:

- Hôm nay vương phủ còn có chuyện triệu tôi đến, để hôm nào đi!

Lý quản gia nói:

- Đúng rồi, đã nhiều ngày Lạc Dương dị biến liên tục đã quấy nhiễu lão phu nhân. Lúc này vương phủ vốn cần tiên sinh thi triển tiên pháp để ổn định đại cục. Chẳng qua sau khi tiên sinh qua việc này, thỉnh cầu đến quý phủ một chuyến. Lão phu nhân cứ mãi nói ở trong phủ thấy cô hồn dã quỷ bập bênh khắp nơi, đến lúc đó còn mời tiên sinh hóa giải giúp.

Từ Trạch Giai luôn miệng đáp ứng, sau đó mới đánh xe đi.

Kỷ Nhược Trần ngồi ngay ngắn trong xe, sắc mặt tái nhợt cực kỳ, trên đỉnh đầu là mồ hôi lạnh, giống như là sắp bị hư thoát vậy. Cho đến lúc xe ngựa đi ra khỏi hẻm Đồng Xuyên, gã cảm giác được thoát mái hơn một ít, lúc này yếu ớt hỏi:

- Trạch Giai tiên sinh, đạo hạnh của người sắp tiến vào Thượng Thanh cảnh giới. Lạc gia này lại muốn người đi làm việc nhỏ nhặt đuổi quỷ trừ uế, thế mà người cùng nhẫn nhịn được hả?

Từ Trạch Giai cười nói:

- Su thúc, tu đạo nó khác với việc của người trần tục. Trong mắt của chúng ta, những việc đuổi quỷ trừ tà đơn giản chỉ là tiện tay làm mà thôi,

có nhiều lúc căn bản không có tà không có quỷ gì hết, người pháp chẳng qua là cầu cho an lòng mà thôi. Nhưng mà trong mắt Lạc gia, việc làm an lòng lão phu nhân chính là chuyện rất lớn, ta chẳng qua là tiện tay làm, nhưng đưa một nhân tình rất lớn cho Lạc gia, làm sao mà phải tức giận? Tuy nhiên sau khi sư thúc từ trước cửa Lạc phủ quay trở lại đây, nhìn qua dường như vô cùng khó chịu, có chỗ nào cần Trạch Giai cố gắng sức lực không?

Kỷ Nhược Trần yếu ớt cười nói:

- Ta không sao, không cần lo lắng. Có điều Lạc Dương đại biến. Lạc phủ dường như không chịu ảnh hưởng bao nhiêu, chuyện này là thế nào?

Từ Trạch Giai nói:

- Đặc tính của Hoàng Tuyền uế khí là xâm nhiễm vạn vật, đặc biệt có công dụng nuốt chửng thiên địa linh khí. Trước mắt Lạc Dương dường như ngập uế khí, tất cả vật chết đều bị ma hóa nhưng những tiểu ma tiểu quái này chỉ biết hưởng về người tu đạo, bách tính bình thường linh khí không nhiều nên sẽ không chịu quấy nhiễu.

Xe ngựa chỉ chốc lát đã đi vào Lạc Dương vương phủ. Từ Trạch Giai cũng không khách sáo, trực tiếp về chỗ ở của mình thu thập chuẩn bị mọi thứ. Kỷ Nhược Trần cũng biết tình thế cấp bách cần phải sớm được bố trí nên cũng lập tức đi thẳng đến chỗ ở của mình.

Kỷ Nhược Trần mới vừa tiến vào Hội Uyển, chợt nghe được một trận cười to từ trong sân nhà mình truyền đến:

- Hai vị tiểu thư cứ yên tâm! Mặc kệ ngày mai xuất thế hắn có phải là Âm Uyên chi ma gì hay không, bảo vệ được. . . bảo vệ hai vị tiểu thư chu toàn, hai huynh đệ ta vẫn có. . . có bốn sự này!

Trận cười này vang tận trời, mang theo tiếng huýt gió kỳ dị, vừa nghe đã biết là thanh âm của Long Tượng Thiên Quân, chỉ là thanh âm của hắc mớ hồ không rõ, gián đoạn giống như đang uống say vậy.

Lúc này lại truyền đến một tiếng cười khẽ mớ hồ, có người nói:

- Âm Uyên chi ma? Đó là... là cái gì?

Thanh âm này vừa nhu vừa mị, có ý câu hồn đoạt phách, chính là thanh âm của Trương Ân Ân. Chẳng qua thanh âm của nàng cũng nhẹ nhàng bông bênh, mặc dù như vậy càng có mị lực nhưng nghe qua cảm thấy cũng uống say đến chuẩn choáng rồi.

Kế tiếp Bạch Hồ Thiên Quân nói:

- Theo của Quảng Thành Tử truyền lại có ghi, thứ tự của Cửu Địa Hoàng Tuyền chi ma chia làm ba loại, từ trên xuống dưới phân là Cửu u, Hoàng Tuyền, Âm Uyên chi ma. Nhìn dị tượng bức này ở Lạc Dương, xuất ra phải là Âm Uyên chi ma, thời hạn hiện thế chắc là giờ tý đêm mai.

- Dị Vật Chí?

Trương Ân Ân ngạc nhiên nói:

- Đó không phải là một thiên trong Tam Thanh Chân Quyết của tông ta sao? Sao các người lại biết?

Bạch Hồ Thiên Quân nói:

- Bí quyết tu luyện trong Tam Thanh Chân Quyết chúng ta đương nhiên không biết, tuy nhiên bao quát mười hai tán thiên ở bên trong không liên quan đến tu đạo phi tiên, mà chỉ là trình bày và phân tích về thiên hạ dị vật tứ sinh lục phương trên Thần Châu cửu quốc của Quảng Thành Tử trước khi phi tiên. Những điều này chân nhân của quý tông trong bài giảng đạo

mười năm một lần nhiều lần có đề cập đến. Huynh đệ ta phí hết tâm huyết mới thu thập được nội dung giảng đạo của chân nhân quý tông, nhiều năm qua mới biết được một chút nội dung như thế.

Trương Ân Ân cười nói:

- Các người cũng thật là có lòng.

Bạch Hồ Thiên Quân làm như cảm giác được câu nói của nàng có hàm ý khác, vội vàng cười xòa:

- Nếu muốn trở nên nổi bật, đương nhiên cũng phải gắng sức một chút rồi

Trương Ân Ân nói:

- Thực sự là hiếm thấy! Tới, cạn nào. . . Ồ, Long Tượng Thiên Quân đâu? Chẳng lẽ bị gục rồi hả? Xem ra tử lực của hãn không bằng người rồi!

Bạch Hồ Thiên Quân mừng rỡ, trước tiên cảm ơn Trương Ân Ân đã khích lệ, sau đó hình như vất vả tìm kiếm một phen, mới nói:

- Hãn đang ở phía dưới bàn kia! Đợi ta kéo hãn lên, tiểu thư mời rượu mà hãn dám không uống sao! ?

Kế tiếp là tiếng bàn xô dịch vang lên, ngay sau đó âm âm một tiếng vang lớn, đến đây thì lại yên tĩnh xuống. Bạch Hồ Thiên Quân cũng không có tiếng động.

Kỷ Nhược Trần lấy làm kinh hãi, cuống quýt chạy ào vào gian phòng, nhất thời ngây người.

Mùi rượu ngập tràn khắp cả gian phòng, chung quanh ngổn ngang là vò rượu, sợ không ít hơn hai mươi hũ. Nhìn hàng chữ dán trên hũ rượu, tất cả

đều là loại mỹ tửu được hai vị thiên quân Long Tượng Bạch Hổ cất giấu đã lâu. Loại rượu này Kỷ Nhược Trần đã thử qua mùi vị của nó, lúc đó ba người chỉ có uống sơ sơ, cả một đêm uống không tới ba hũ, kết quả Kỷ Nhược Trần bị mê man hơn nửa ngày. Lúc này thấy hơn hai mươi hũ trống không. Kỷ Nhược Trần nhất thời không biết nói gì.

Lúc đầu căn phòng vốn đang rộng mở ngăn nắp sạch sẽ hiện giờ đã là một đồng bừa bộn, chiếc bàn tròn thật lớn bằng gỗ lim lúc này đã bị đẩy tới giữa phòng, trên bàn còn đặt một vò rượu chưa có khui. Long Tượng Thiên Quân đang nằm thẳng cẳng dưới đất, hơn phân nửa thân thể lộ ra bên ngoài bàn, còn phần đầu thì ở dưới bàn, tiếng ngáy như sấm, hiển nhiên đã say đến bất tỉnh nhân sự. Bạch Hổ Thiên Quân ôm một chân của hắn cùng ngã xuống đất, động cũng không động, chẳng qua tướng ngủ cũng vẫn nhã hơn nhiều.

Trương Ân Ân vén lên tay áo, mái tóc như mây xõa tung, hai gò má ửng hồng, đôi mắt trong veo hào quang lưu động, cả người quyến rũ thanh lệ nói không nên lời. Kỷ Nhược Trần chỉ nhìn thoáng qua, tim cũng đã bắt đầu đập nhanh hơn.

Trong tay nàng đang bưng một chén Thanh Hoa(l) lớn, trong chén chứa đầy là rượu, mở to đôi mắt đẹp nhìn xung quanh mọi nơi, hiển nhiên đang tìm người để uống rượu chung. Kỷ Nhược Trần nhìn thấy cái chén to như thế mà kinh hãi, không tự chủ được lạng lẽ lui một bước, rất sợ tiến vào tầm mắt của nàng.

(l): Thanh Hoa là đồ gốm nổi tiếng của Trung Quốc.

Trương Ân Ân mờ mịt nhìn cả nửa ngày cũng không tìm được hai thiên quân Bạch Hổ, Long Tượng ở chỗ nào, tức giận đến vỗ bàn một cái, oán hận nói:

- Hai tên này đúng là đồ vô dụng, vừa nói đến uống rượu thì tất cả chạy mất dép không thấy bóng dáng! Hừ, lần sau nếu như để cho bản tiểu thư gặp phải các người thì phải cẩn thận với ta một chút! Tới nào, Thanh Y, ta...chúng ta uống

-ừm

Thanh Y ôn nhu đáp ứng một tiếng, lúc này Kỷ Nhược Trần mới phát hiện Thanh Y kỳ thực cũng ngồi ở bên cạnh bàn, hai tay đang cầm một cái bát Thanh Hoa đặt ở bên mép hơi nhấp môi.

Nếu như chỉ luận về uống rượu, Thanh Y so với Ân Ân đoan trang nhu thuận hơn nhiều, nhưng mà...

Kỷ Nhược Trần xoa xoa con mắt, hít sâu một hơi, bắt đầu quan sát kỹ hơn, lần này rốt cuộc xem rõ ràng.

Không sai, trong tay Thanh Y bưng cái bát, không nhỏ hơn chút nào so với cái bát trong tay Trương Ân Ân.

Keng! Trương Ân Ân nặng nề mà đụng vào bát của Thanh Y một cái, sau đó giơ bát lên môi, chỉ mấy ngụm đã uống sạch bát rượu, sau đó đặt bát xuống, đưa tay xách tới vò rượu kia

Thanh Y nho nhã bưng lên bát rượu, giống như thanh loan hấp thủy, uống từng tí một, một chút thanh âm cũng không có, chỉ là Trương Ân Ân mới vừa buông bát xuống, cái bát của nàng cũng đã trống rỗng. Thấy Trương Ân Ân lại đang rót rượu, nàng cũng ngoan ngoãn đưa bát rượu qua.

Chỉ khoảng nửa khắc, Trương Ân Ân đã rót đầy hai bát rượu, mới vừa bưng lên bát rượu cùng Thanh Y huých một cái, kết quả vừa giương mắt đã thấy được Kỷ Nhược Trần, lập tức hai mắt nàng sáng ngời, thản nhiên cười, mị ý nảy sinh. Nàng chột chí vào Kỷ Nhược Trần, vừa chỉ vừa nói:

- Nhược Trần, đừng có chạy! Qua đây...uống với ta...

Trương Ân Ân vừa mới nói được phân nửa, thân thể đã nhoáng lên, chậm rãi ngã vào bàn. đã ngủ mất.

Thanh Y nghe được Trương Ân Ân gọi, vừa quay đầu lại cũng thấy được Kỷ Nhược Trần, nàng liền buông bát rượu xuống, đứng dậy hành lễ:

- Công tử đã trở về.

Kỷ Nhược Trần lấy làm kinh hãi, bước lên phía trước một bước đỡ nàng, nói:

- Đừng lộn xộn, cẩn thận ngã bây giờ! Cô uống bao nhiêu, không có việc gì chứ?

Thanh Y trước tiên nói công tử yên tâm, sau đó lấy một ngón tay chỉ vào cằm, tỉ mỉ tính toán một hồi, mới ôn nhu nói:

- Chắc là... mười hai hũ.

- Mười hai hũ!

Kỷ Nhược Trần nhất thời hít một hơi khí lạnh:

- Chuyện gì thế này, vì sao lại đột nhiên đi uống rượu?

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Uế Khí Bao Phủ Thành Lạc Dương 5

Thanh Y mới:

- Công tử đi không lâu sau, hai vị thiên quân mang theo hai mươi vò rượu dâng môn, nói là một chút lễ mọn cho ta cùng Ân Ân, ngày sau còn tặng thêm. Ân Ân mở một vò, thấy thật là hảo tửu liền thử một bát, uhm sau đó không biết sao lại bắt đầu cùng nhau uống.

- Nhưng mà...

Kỷ Nhược Trần nhìn thoáng qua căn phòng đếm đếm vò rượu, vẫn không thể tin được quá nửa sô rượu đều đã nằm trong bụng Thanh Y.

Kỷ Nhược Trần thở dài một hơi trước tiên đem hai vị thiên quân một người một tay xách lên ném tới trong góc phòng nghĩ nghĩ lại cảm thấy không tốt lắm, vì vậy nâng từng người họ dậy ngồi thẳng dựa vào tường Thanh Y thì xách hết sô hũ rượu không ra ngoài phòng. Thấy trên bàn còn có hai chén rượu còn chưa động vào, nàng do dự một chút, thấy Kỷ Nhược Trần không có chú ý, lặng lẽ bưng lên bát rượu, trong khoảnh khắc đã uống hết sạch.

Kỷ Nhược Trần vỗ vỗ Trương Ân Ân đang trong mê man, thấy nàng không có phản ứng gì, không biết làm thế nào chỉ phải ôm ngang nàng dậy mang vào phòng trong nhẹ nhàng đặt nàng ở trên giường của mình.

Không ngờ Trương Ân Ân đột nhiên xoay người ngồi dậy, tóm lấy cổ áo của Kỷ Nhược Trần ghé sát vào hân, một đôi mắt phượng như cười như không căn răng nói:

- Kỷ Nhược Trần! Trước đây người lại dám đánh cái mông của ta, món nợ này ta đều nhớ kỹ! Cả đời này ta cũng sẽ không để yên cho người đâu!

Tại cự ly gần như vậy nhìn vào dung nhan như hoa của nàng, trong lòng Kỷ Nhược Trần không khỏi hơi rung động lại cảm thấy hơi đau đầu. Sau khi Trương Ân Ân tàn bạo nói xong một câu này thì nhắm mắt lại ngủ tiếp. Nàng cho dù đang ngủ nhưng vẫn giữ phong thái mị hoặc, vô số kiều mị phong lưu.

Trong chớp mắt. Kỷ Nhược Trần chợt nhớ tới đủ loại chuyện đã qua, mỗi một lần cùng nàng tranh đấu tất cả như tại hôm qua.

Nghĩ đến nàng thiên lý xa xôi một thân một mình đi tới Lạc Dương. Kỷ Nhược Trần không khỏi thầm than một tiếng, kéo cánh tay của nàng đặt bên môi nhẹ nhàng hôn một cái. Chỉ là lúc này hãn tâm sự nặng nề, giống như núi đè, chỉ một chút ý nghĩ này thoáng đã trôi qua.

Nhưng vào lúc này, một cơn gió mạnh vô hình trong giây lát ập tới từ phía sau, Kỷ Nhược Trần trở tay không kịp, dưới chân đứng không vững, vừa vịn dè lên người Trương Ân Ân.

Cơn gió này kéo tới không hề có dấu hiệu, xuyên đường qua thất, rít gào ập tới bốn vách tường hay nóc nhà, hoàn toàn không có chút tác dụng ngăn trở nào, hơn nữa trong gió mang theo một loại khí huyền diệu, mặc dù người không được bất luận khí tức nào, nhưng khi phất nhẹ qua lại khiến ruột, dạ dày của người khác cuồn cuộn lên, hận không thể nôn hết những gì trong bụng mấy ngày nay ra ngoài. Loại mùi đó giống như là trăm nghìn thi thể hư thối đã nhiều ngày cùng nhau ập tới trước mặt.

Lúc này tại cửa đột nhiên vang lên một tiếng gọi khẽ, Thanh Y ngả nghiêng đi vào, xem ra cũng chịu ảnh hưởng của trận gió ác liệt kia. Kỷ Nhược Trần nhanh chóng đứng lên, có chút xấu hổ, không biết Thanh Y vừa rồi có thấy hoặc là nghe được gì hay không.

Thanh Y thấy Kỷ Nhược Trần nhìn về bên này, vội vàng đứng lên, thi lễ:

- Thúc thúc nói qua người phi thường tự có thủ đoạn phi thường. Thủ đoạn của Công tử đặc biệt như vậy. Thanh Y vô cùng bội phục.

Trong lúc nhất thời Kỷ Nhược Trần mặt đỏ tới mang tai ho khan vài tiếng, chỉ nói:

- Cô tới chăm sóc cô ấy đi!

Sau đó vội vã đi ra khỏi phòng

Kỷ Nhược Trần lấy lại bình tĩnh, biết một trận gió vừa rồi là do Hoàng Tuyền uế khí bạo phát, thời gian còn lại cho hắn cũng không còn bao nhiêu, vì vậy đi tới sương phòng, dùng vài động tác ném toàn bộ vật trong phòng ra bên ngoài, dọn ra một mảnh đất trống, lại xuất ra mọi thứ pháp bảo khí vật trong Huyền Tâm giới chỉ, trải ra đất, rồi bắt đầu tỉ mỉ suy ngẫm nên vận dụng chúng như thế nào, mới có thể ứng phó được trận Hoàng Tuyền ma kiếp này.

Kỷ Nhược Trần nhiều lần suy xét, cuối cùng cảm thấy đạo hạnh của mình hiện tại quá thấp, muốn ứng phó với nguy cơ trước mắt tốt nhất vẫn là dùng phù. Phù Lục thiên của Đạo Đức tông chia chú phù của thiên hạ làm bảy loại, loại cấp bậc thấp nhất là Thiên Tâm, trên nó là Thủ Hư, trên nữa là Thượng Hoàng. Mỗi một loại phù lại dựa theo thư pháp khác nhau. uy lực hiệu nghiệm cũng không như nhau, lại phân ra Chính phù, Ngọc phù, Kim phù. Kỷ Nhược Trần có khả năng khu dụng cao nhất chính là Thượng Hoàng Kim phù, các chư chân nhân cũng coi đây như là hạn định cho chú phù của hắn.

Khu phù cũng cần lượng chân nguyên rất lớn, một số chú phù thượng phẩm còn yêu cầu chú phù phụ trợ, bởi vậy cũng không phải chú phù càng nhiều uy lực càng lớn thì càng tốt.

Trương Ân Ân cùng Thanh Y hiển nhiên là thuở nhỏ sống trong thái bình, chưa từng trải qua gian nan hiểm trở gì, cho nên đối với nguy hiểm lần này sẽ không có cảm giác gì. Nhưng mà hắn năm năm nay đều là sống cuộc sống chờ đợi lo lắng, thuở nhỏ lúc nào cũng trải qua thời khắc sống chết trước mắt, đối với nguy hiểm đã có một loại trực giác trời sinh. Hắn đã mơ hồ cảm giác được đại biến lần này của Lạc Dương tuyệt không tầm thường, không lưu ý chính là kết cục hình thần câu diệt.

Hơn nữa một nỗi lo lắng đã ẩn chứa nhiều năm trong lòng hắn cũng bị khơi mào lên. Khi hắn đi qua Lạc phủ, trong tích tắc tầm mắt xuyên thấu qua toàn bộ vách tường lầu vũ và dừng lại tại một chỗ trong hoa viên. Trong hoa viên âm u, một đạo tử sắc thiên lôi đang cuồn cuộn từ trên chín tầng trời giáng xuống. Trong lôi quang một thiếu niên tiên y, từ trên mặt đất chậm rãi đứng lên. Hắn đột nhiên quay đầu lại, nở nụ cười với Kỷ Nhược Trần.

Trong sát na lại là một đạo thiểm điện rạch ngang bầu trời, nhờ vào ánh chớp, Kỷ Nhược Trần đã thấy rõ khuôn mặt của y, rõ ràng là con dê béo ngày đó đã chết ở Long Môn khách sạn! Trong khoảnh khắc Kỷ Nhược Trần mồ hôi nhễ nhại giống như là bị hư thoát. Lúc này hồi tưởng lại vẫn thấy kinh hãi mà không kèm chế được, bàn tay Kỷ Nhược Trần nhịn không được khẽ run lên, một nét bút bị vẽ sai, tấm phù trước mặt vẽ xong phân nửa đã bị phế đi.

Kỷ Nhược Trần kiểm chế tâm tình lại trải ra trước mặt mình sáu tấm bùa khác, lại mở một bình nhỏ chứa nước suối tiên và ngậm một ngụm vào trong miệng, đợi đến dùng chân nguyên ôn dưỡng xong xuôi liền phun lên sáu tấm bùa này để nhằm mở ra linh khí, xem như là bước bắt đầu để vẽ phù.

Hắn chuẩn bị vẽ bốn tấm Thiên Tâm phù trừ tà khử uế. Loại phù này niệm động tức phát, mặc dù không có uy lực bao nhiêu nhưng dùng tại trên người ma vật do Hoàng Tuyền uế khí hình thành, lại có hữu hiệu cực kỳ.

Chỉ là chư vị chân nhân hiển nhiên cũng không ngờ tới Lạc Dương sẽ có biến cố thể này, cho nên trong số phủ chú cấp cho hãn phòng bị không có loại phù chú này, lúc này yêu cầu phải vẽ ngay hiện tại.

Lúc này Thanh Y lặng yên vào phòng nói:

- Công tử, vừa rồi Ân Ân nói công tử thừa dịp nàng say rượu khinh bạc với nàng, món nợ này chờ sau khi nàng tỉnh ngủ sẽ tính toán cùng công tử.

Phù một tiếng, một ngụm nước suối tiên còn chưa ôn dưỡng hoàn tất, đã bị Kỷ Nhược Trần phun cả ra ngoài. Tất cả sáu tấm bùa đều bị hủy.

Lúc này đã gần đến giờ hội, nhưng mà vầng mặt trời tuôn xối xả từng đợt nóng gay gắt vẫn treo cao tại bầu trời Lạc Dương, may may không lay động. Chỉ là, dưới ánh nắng chói chang Lạc Dương không hề khô nóng như hỏa mà là bốc lên khởi một trận sương mù vàng lắt phất, cả tòa thành nơi nơi cũng tràn ngập một trận tanh tưởi khiến người muốn ói. Bất kể là bình dân bách tính hay là thiết kỵ trên đường qua lại tuần tra, đều thường thường cảm giác được có vật gì từ bên người mình lủi qua. Nhưng không ai có thể thấy rốt cuộc đó là cái gì.

Hầu như mọi người toàn thành cũng đều đang yên lặng nhìn vầng mặt trời chói chang trên không trung, lẳng lặng chờ đợi khoảnh khắc nó xuống núi.

Kinh hoàng đã trôi qua, còn lại chỉ có tuyệt vọng.

Tại trong mắt người phạm tục, Lạc Dương lúc này tất nhiên là ánh nắng gay gắt, nhưng mà tại trong mắt người tu đạo thì lúc này, Lạc Dương thực tế là đang đen kịt như mực, đôi khi sẽ có trận trận ám hoàng uế khí gào thét thổi qua. Những uế khí này như có sinh mệnh, sẽ truy đuổi theo linh khí cũng hội tụ thành đoàn, càng tích càng nhiều, cho đến lúc viêm nhiễm đồng hóa hết thảy những linh khí này mới ngừng lại.

Nhưng mà lúc này, trong thành Lạc Dương có một điểm linh khí xuyên đường phố qua hẻm, từ từ mà đi. Nó giống như là ngọn đèn dầu trong bóng tối, trong khoảng thời gian ngắn, không biết nó đã gom lại bao nhiêu uế khí, như chim như bướm quay chung quanh. Nó gào thét lượn vòng, gần như đã hình thành một con rồng nhỏ nhỏ quấn quanh điểm linh khí này.

Ngâm Phong khẽ cau mày, gã đi chậm rãi bên trong thành Lạc Dương, tất cả xung quanh với gã mà nói đều quen thuộc, rồi lại nghĩ không ra rốt cuộc nơi này đã từng gặp qua lúc nào. Ngâm Phong đi không nhanh không chậm, lúc này với gã mà nói, đi đến đâu, đi nhanh bao nhiêu đều là trong chốn u minh đã định sẵn từ lâu, mỗi một bước hẫng giơ lên rồi bước tiếp theo nên hạ xuống như thế nào, đến lúc đó tự nhiên sẽ biết được.

Chẳng qua không biết vì sao, vừa tiến vào thành Lạc Dương tâm tình của hắn vốn là tĩnh lặng mà bắt đầu hơi nổi lên sóng gió. Một chút sóng gợn này mặc dù bé nhỏ không đáng kể. thế nhưng đối với người bản tâm vốn như ánh trăng dưới mặt hồ phẳng lặng như Ngâm Phong mà nói chính là việc trước đó chưa từng có.

Lúc này xung quanh hắn đã hiện rõ sương mù uế khí màu vàng đã dày đặc tới ứ đọng chảy ra nước, trong sương mỗi thời mỗi khắc cũng không biết muốn trôi lên bao nhiêu khuôn mặt kinh khủng dữ tợn, cũng đang hướng về Ngâm Phong rít gào rống giận, hình như muốn nuốt hết những gì trước mắt.

Nhưng những ma vật trong uế khí bất kể hung ác dữ tợn cỡ nào, không một con nào dám tiến vào nơi ba thước quanh người Ngâm Phong. Mỗi một bước Ngâm Phong đi về phía trước, ma vật ở phía trước sẽ hoang mang tách ra hai bên, tách ra cho gã một lối đi.

Từ ngoài đầu nhìn lại, hầu như Ngâm Phong đã đẩy đạo uế khí uốn quanh như rồng cao tới hơn mười trượng đi về phía trước!

Sau một lát, Ngâm Phong đã đứng trong hẻm Đồng Xuyên, nhìn cửa ra vào khí thế hiên ngang cùng với hai pho tượng hổ vằn tím màu ngọc xanh thủ ở trước cửa, dường như gã có chút suy nghĩ gì đấy.

Lúc này Lạc Dương đã thành đêm trắng (đêm nhưng vẫn sáng), người người đều biết đại nạn đang bùng xuống. Lạc phủ này cũng đóng chặt cửa chính, trước cửa căn bản không thấy được một tên giáp sĩ thủ vệ nào.

Ngâm Phong nhíu mày, bước về hướng cánh cổng sơn son hai bước, rồi lại lui trở về. Gã ngơ ngàng nhìn chung quanh, cả con hẻm Đồng Xuyên chỉ có có một gốc cây cổ thụ đã chết héo và không có một bóng người.

Từ lần đầu tiên xuống núi tới nay, Ngâm Phong không biết bước tiếp theo của bản thân mình nên đi về đâu, nên bước theo hướng nào.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Che Giấu Kín Đáo

Trăng lên, Trường An tĩnh lặng, trên phố đèn đã tắt từ lâu, chỉ có cung điện ở phía bắc người ta vẫn đi lại như mắc cửi, đây chính là hoàng cung của đương kim thiên tử.

Trong một ngọc điện lấp lánh quang huy, cấm thạch ở đây được bài bố theo phương vị Cửu Cung, có tám dòng nước lượn lờ tuần hoàn, bao quanh một cái giường ngà voi vào giữa.

Khí mát từ dưới đất nhập điện, sau đó lại di chuyển từ hướng nam ra ngoài, bốn góc của điện có đặt một cái đỉnh Thanh đồng, trong đỉnh đốt Bích Đàm Trầm hương, có tác dụng đuổi muỗi.

Đêm hôm nay tuy rằng khí trời ôi bức vô cùng, nhưng mà trong ngọc điện, người ta vẫn cảm thấy gió mát phất phơ, không hề phải chịu nổi khổ nóng bức và muỗi đốt.

Trên giường ngà voi có một nam tử đang nằm, thỉnh thoảng có tiếng ngáy, chắc là đang ngủ say.

Có những bước chân nhỏ nhẹ mà gấp gáp vang lên, một nội thị còn trẻ chạy dọc theo con đường bạch ngọc, tới cửa điện thì quỳ xuống, sau khi do dự một lúc mới thấp giọng gọi:

“Bệ hạ... Bệ hạ...”

Người đang ngủ trên giường ngà voi này chính là thiên tử đương triều, Minh Hoàng Long Cơ!

Minh Hoàng hừ một cái, trở mình một cái rồi tiếp tục ngủ. Nội thị kia toát mồ hôi lạnh, nhưng do hăn còn trẻ, nên vẫn có can đảm, tiếp tục gọi:

“Bệ hạ...”

Minh Hoàng đột nhiên giật mình tỉnh giấc, hăn giận tím mặt, quát lớn:

“Là ai ồn ào, làm hỏng giấc thanh mộng của của trẫm!”

Đứng trước thiên uy, nội thị kia chỉ còn cách dập đầu liên tục, tiếng kêu binh binh vang lên, hăn vừa dập đầu vừa nói:

“Bẩm hoàng thượng, Thông Huyền Quốc Sư Tôn chân nhân có chuyện khẩn yếu vô cùng cầu kiến!”

Minh Hoàng duỗi thắt lưng một cái, xoay người ngồi dậy, sau khi tỉnh táo dậy, hăn nói:

“Tôn chân nhân? Đã trể thế này không biết có chuyện gì quan trọng? Mau truyền vào đi!”

Sau một lát, Minh hoàng chỉnh lại y phục, ngồi ngay ngắn trong điện, nội thị ở bên ngoài điện dẫn vào một đạo sĩ còn trẻ, sau đó lùi sang đứng một bên.

Đạo sĩ kia không gầy không béo, hai mắt tinh tường, râu để năm chòm, giống như một trung niên phổ thông, nhưng khuôn mặt lại trắng hồng, huyền khí tự thân tỏa ra.

Sau khi hăn đi vào điện, không quỳ bái mà chỉ khom người hướng Minh hoàng hành lễ, sau đó ngồi ở bên cạnh.

Đây chẳng phải là một điều vô lễ gì cả, bởi thiên hạ đều biết Minh Hoàng sùng đạo, đối với Tôn quốc sư cực kỳ có lễ độ, Tôn quốc sư nhập

điện không cần quỳ, nghi sự có ghế ngồi, có thể thấy được thánh ân to lớn đến mức nào.

Mặt Tôn chân nhân có vẻ buồn, sau khi ngồi vào chỗ của mình, lập tức chấp tay, nhìn Minh Hoàng nói:

“Thánh thượng, mấy ngày nay thần xem dạ tượng, thấy tình tượng ở Trung Nguyên có biến, âm dương đảo lộn, uế khí tận trời, Lạc Dương có đại kiếp xuất thế. Ba mươi lăm ngày trước, ở Lạc Dương có mây phủ hoàng long, báo hiệu thánh nhân xuất thế, thần vật hiện thân, thế nhưng nhiều ngày qua, điềm lành chuyển thành hung kiếp. Thần một mực suy tính, cho tới hôm nay thấy uế khí Hoàng Tuyền hiện thế, mới hiểu được đôi chút. Việc này vô cùng khẩn cấp, cho nên đêm khuya tới tế bái, mong rằng thánh thượng bớt giận.”

Minh hoàng khoát tay chặn lại, mỉm cười nói:

“Tôn chân nhân hiểu được thiên cơ, trợ giúp quốc vận, sao trầm lại giận dữ cơ chứ? Lạc Dương có kiếp nạn, nhưng có chân nhân hộ quốc, có thể nói là đại kiếp sẽ được hóa giải.”

Tôn chân nhân sắc mặt ưu sầu, đầu tiên là thở dài một hơi, định nói điều gì đó lại thôi.

Minh hoàng nói:

“Chân nhân có việc gì cứ nói không sao!”

Tôn chân nhân than thở:

“Nơi bắc đẩu hiện thế, lại có khí hoàng long nhưng điềm lành lại hóa hung kiếp... Ai! Triệu chứng của Lạc Dương chính là biểu hiện của kiếp nạn Ma Hoàng Tuyền xuất thế, kiếp nạn này sẽ làm sinh linh đồ tán, Trung Nguyên thiên tai thường xuyên, nếu có thể hóa giải, thì quốc vận của

Thánh thượng không ngại. Kiếp nạn này ứng với khí hoàng long mà sinh, theo như thần suy tính, sẽ có một chủ nhân khác... chuyện này, thần không biết nên nói hay là không.”

Minh hoàng thấy Tôn hoàng chân nhân sắc mặt nghiêm trọng, thì cũng nghiêm chỉnh, nói:

“Chân nhân không cần lo lắng!”

Tôn chân nhân gật đầu, nói:

“Đại cát trải qua luân hồi một vòng rồi biến thành đại kiếp nạn, lại có khí hoàng long hiện thế, tập hợp các loại dấu hiệu cho thấy, thiên hạ sắp đại loạn, trong vòng 12 năm, Lạc Dương tất thành đế đô!”

“Choang” một tiếng, chén trà trong tay Minh Hoàng rơi xuống đất, nát bầy!

Nội thị kia cuống quýt xuống đất, sau khi do dự thì chủ động đi tới chỗ Minh Hoàng, thu thập những mảnh vỡ, sau đó rời khỏi điện.

Minh hoàng đứng dậy, đi qua đi lại trong điện, trong lòng hẳn có sự bất an. Hẳn bỗng nhiên đứng nghiêm, đôi mắt phượng sát khí tràn ngập, nhìn thẳng Tôn chân nhân. Tôn chân nhân cũng đứng lên, đón nhận ánh mắt của Minh hoàng, gật đầu.

Minh hoàng thần sắc ngưng trọng, biết Tôn chân nhân suy tính không lầm, chuyện lớn thế này, làm gì có ai dám nói lung tung? Hẳn trầm tư trong chốc lát, nói:

“Nếu đã là vậy, trăm rời đô tới Lạc Dương, chân nhân thấy thế nào?”

Tôn chân nhân lập tức lắc đầu nói:

“Tuyệt đối không thể! Bệ hạ định đô ở Trường An đã hai mươi năm, hiện giờ thiên hạ thịnh thế, số mệnh đã gắn kết với thiên địa làm một. Nếu rời đô khỏi Trường An, tất có đại họa!”

“Vậy trăm nên làm cái gì bây giờ!”

Cơ giận của Minh Hoàng bốc lên, hăn quát to một tiếng, rồi lại uống một ngụm trà, cảm thấy trong lòng ngực có một ngụm khí chặn lại, sau đó hăn nghĩ tới cái gì đó, cau mày nói:

“Ý của chân nhân là, Lý An?”

Tôn chân nhân thần sắc không thay đổi chút nào, chậm rãi nói: “Thọ Vương hung tính nhập mệnh, có tướng kiêu hùng, hăn gặp chuyện quyết đoán, rất được lòng người. Theo như bản đạo suy đoán, Mệnh cung của Thọ Vương đã nhiễm máu, nói không chừng có quan hệ với chuyện Dự vương đột tử.”

“Không thể nào!”

Minh Hoàng tức giận, đi tới đi lui trong điện, sau một lát lại nói:

“Đứa cháu của trăm thông minh như vậy, xưa nay rất trung thành và tận tâm, lại có quan hệ máu mủ với trăm, sao có thể làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy? Huống chi hăn cho dù muốn làm phản, thì ở cái Hà Nam đạo nho nhỏ kia có bao nhiêu nhân mã, có thể lại với 10 vạn quân của trăm không? Việc này đừng vội nhắc tới!”

Tôn chân nhân vẫn nói:

“Bệ hạ, việc này có quan hệ to lớn với quốc vận và sự an nguy của bệ hạ, không thể không coi trọng. Bản đạo nghe nói, mấy năm nay Thọ Vương thu nhận không ít nhân sĩ tu đạo, luôn muốn luyện đan được kéo dài tuổi thọ.”

Minh Hoàng đi qua đi lại trong điện đúng 10 vòng, cơn giận cũng giảm đi gần hết, hơi nhú mày trầm tư. Tôn chân nhân cầu kiến vô cùng gấp gáp, nhưng hiện giờ cũng không vội, chỉ đứng ở một bên chờ quyết định của Minh Hoàng.

Minh Hoàng chấp tay đứng trong điện, trầm giọng nói:

“Người đâu!”

Mấy nội thị đứng bên ngoài lập tức nhập điện, đứng sang một bên.

Minh Hoàng trầm giọng nói:

“Truyền mật chỉ của trẫm, lệnh cho tướng quốc Dương Quốc Trung bí mật điều tra Thọ Vương, xem có chuyện gì đáng nghi hay không.”

Nội thị kia vội vàng lấy giấy, ghi lại ý chỉ của Minh Hoàng, hai tay dâng lên, cho Minh Hoàng xem qua, Minh Hoàng liếc mắt đảo qua, thấy không có chỗ nào không ổn, lập tức lấy ngọc tỷ ở bên hông đóng một cái, sau đó hướng tôn chân nhân nói:

“Việc này không nên chậm trễ, xin quốc sư thi triển thần thông, đem đạo mật chỉ nay tới tay Quốc Trung.”

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Che Giấu Kín Đáo 2

Tôn chân nhân thầm than một tiếng, tiếp nhận đạo mật chỉ trong tay của cua nội thị, nói:

“Lúc này Lạc Dương uế khí tràn ngập, trong ngoài không thông, đã thành thế bị bao vây, đạo pháp tầm thường không dùng được nữa. Nhưng mà bệ hạ yên tâm, bản đạo sẽ tự mình tới Lạc Dương, đích thân đưa tới tận tay tướng quốc.”

Minh Hoàng vui vẻ nói:

“Có chân nhân tự thân xuất mã, trăm yên tâm rồi.”

Tôn chân nhân thi lễ, lập tức rời khỏi ngọc điện.

Minh hoàng sắc mặt âm trầm, hiển nhiên trong lòng vẫn còn bức tức, hẩn đi thông thả hồi lâu, tâm tình vẫn không thấy tốt lên chút nào, cũng chẳng còn buồn ngủ gì nữa, vì vậy thở dài một tiếng.

Ánh mắt của hẩn nhìn qua nhìn lại, thấy nội thị kia mi thanh mục tú, lại nghĩ lại lúc này hẩn viết mật chỉ thay mình, chữ như ngân câu thiết hoạch, rất là hiếm thấy, liền hỏi:

“Người tên là gì?”

Nội thị kia nét mặt vui mừng, vội vàng quỳ rạp xuống đất, nói:

“Nô tài họ Lý, tên là Phụ Quốc, hiện giờ đang theo Cao công công làm việc.”

Minh hoàng gật đầu, nói:

“Ừ, rất tốt, sau này người chuyên tâm làm việc, truyền ý chỉ của trẫm, bãi giá tới Hoa Thanh Trì.”

Cách hoàng cung không xa về phía tây, có một tòa đạo quan khí thế hải hùng.

Đạo quan này mặc dù không rộng, nhưng mà quần điện nguy nga, những đạo quan khác không thể sánh bằng, trông chỉ mới lập được mấy năm thôi.

Trên tấm biển của sơn môn có 3 chữ “Chân Võ Quan” như rồng bay phượng múa. Chân Võ quan này là do Minh Hoàng truyền chỉ xây dựng làm đạo quan cho Tôn chân nhân.

Cách bố cục của Chân võ quan khác hẳn với những đạo quan khác. Ở sơn môn có bốn chiếc cột, trên cột có tiên khí thần thú, trông rất sống động.

Đối diện sơn môn chính là chủ điện Tam Thanh đại điện, bên cạnh chủ điện còn có một thiên điện, sau đó là vài tiểu điện. Mỗi điện đều có hành lang gấp khúc, tương thông với nhau.

Những điện này do hoàng cung chỉ đạo xây dựng, cho nên vật liệu đều hiếm lạ, đạo quan bình thường sao có thể sánh bằng.

Đêm đã khuya, 30 cấm vệ thiết kỵ hộ tống Tôn chân nhân phi nhanh vào Chân Võ quan đại môn. Tôn chân nhân chậm rãi xuống xe, phất trần vung lên, cấm kỵ thiết vệ lập tức tản ra 2 bên. Từ trong Chân võ quan có 16 đạo sĩ, phân thành hai hàng, tiến ra nghênh đón Tôn chân nhân nhập điện.

Trong đại điện, bốn vị đạo sĩ đã đứng trong đó từ lâu, trong tay họ chính là một cái chậu ngọc, một cái áo cà sa, một cái Tiên Kiếm, một cái Ngọc phù.

Đệ tử đạo sĩ hầu hạ chân nhân thay quần áo, chỉ trong vòng nửa khắc đã xong.

Tôn chân nhân nhìn đệ tử bên người, nói:

“Phái một người báo cho Tư Mã thiên sư, nói Lạc Dương ma vật hiện thế, rất có khả năng ma vật cùng hiện, ta phải đi trước một bước, bảo thiên sư lập tức theo sau tiếp ứng.”

Đệ tử kia nói:

“Lạc Dương hung hiểm, xin cho đệ tử theo hầu.”

Tôn chân nhân nhìn đệ tử kia, hắc một tiếng, nói:

“Lạc Dương đã vào thế bị bao vây, lần này ta tới phải phá vây mà vào, người đạo hạnh thấp kém, đi chỉ là chịu chết.”

Đệ tử kia hồ thẹn, không dám nói thêm nữa.

Tôn chân nhân tụng chú, sau đó quát một tiếng, giống như là long ngâm, tiên kiếm đại phóng thanh mang, tự rời khỏi vỏ, phiêu phù trong không trung.

Hắn lẳng không cất bước, đạp lên tiên kiếm, thoáng cái đã biến mất trong bầu trời đêm mênh mông.

....

Trong chính điện của Lạc Dương vương phủ, đang yến oanh nô nước, đúng là cảnh ca múa thái bình.

Thật ra ở Lạc Dương mặt trời vẫn treo cao, không cần phải đốt đèn làm gì, nhưng ma theo thói quen, mọi người vẫn đốt mấy trăm ngọn nến đỏ.

Lạc Dương vương Lý An ngồi giữa đại điện, cho dù là thân phận hay tước vị, cũng đều rất cao, cho nên hẳn đương nhiên được ngồi giữa.

Bên trái của Lý An là tướng quốc Dương Quốc Trung, bên phải là một hoạn quan, đầu đội kim quan, da mặt trắng hồng, nhìn là biết được chăm sóc vô cùng tốt. Phẩm chất của hắn tuy rằng không cao, nhưng lại là một trong hai người có quyền lực nhất trong vương triều.

Trong điện có hơn 10 vũ nữ, mặc quần áo bằng lụa mỏng, da thịt trắng nõn như ngọc, gót chân sen tinh xảo tuyệt trần, cánh tay trắng như tuyết, thỉnh thoảng phất áo làm cho cảnh xuân vô hạn bày ra.

Vốn đây là một yến hội vui tương, nhưng mọi người ở đây ai cũng mang tâm sự.

Dương Quốc Trung ở bên nhìn qua nhìn lại đám vũ nữ, thở dài nói:

“Nơi ở của vương gia quả nhiên thái bình thịnh thế!”

Lý An ha ha cười nói:

“Việc này chẳng phải dựa vào sự ủng hộ của tướng quốc hay sao?”

Dương Quốc Trung cười nói:

“Vương gia sao lại nói vậy! Quốc Trung chẳng qua chỉ là một người xuất thân áo vải, sao so sánh được với vương gia có cùng huyết mạch với thiên tử? Huống chi Quốc Trung có ngày hôm nay, hoàn toàn là do vương gia và Cao công công giúp đỡ, uống nước nhớ nguồn, đạo lý này Quốc Trung không bao giờ quên.”

Hoạn quan kia ở bên cạnh, nói:

“Tướng quốc sao lại nói vậy, sau này chúng ta còn nhờ tướng quốc giúp đỡ nhiều.”

Tên hoạn quan này, chính là tên hoạn quan có quyền lực khuynh đảo triều chính Cao Lực Sĩ, hẳn được Minh Hoàng tin tưởng, quyền lực có thể nói là khuynh quốc thiên hạ.

Trong lúc nhất thời ba người thay nhau tâng bốc người khác, khách và chủ hết sức vui mừng, hoàn toàn không để ý tới hung kiếp ngoài phủ. Sau khi nói chuyện được một thời gian, Lý An thấp giọng cười nói:

“Dương tướng quốc có nhận xét gì về những vũ nữ của vương phủ?”

Dương Quốc Trung hai mắt híp lại, không ngừng gật đầu nói:

“Đều là vương gia lựa chọn, cần gì phải nói, đương nhiên là tuyệt hảo!”

Lý An ha hả cười, thấp giọng nói:

“Khó có khi nào tướng quốc thưởng thức như vậy, lát nữa Tiểu vương sẽ bảo các nàng tới chỗ ở của tướng quốc, mặc cho Tướng quốc chọn lựa.”

Dương Quốc Trung hai mắt sáng ngời, cười híp mắt lại, nói:

“Nếu vương gia có ý, Quốc Trung từ chối sẽ bất kính, ha ha!”

Cao Lực Sĩ ở bên nở nụ cười hắc hắc, trong nụ cười của hắn có chút xấu hổ. Lý An đương nhiên biết đàm luận chuyện nữ sắc trước mặt Cao Lực Sĩ thì có phần không ổn cho lắm!

Lý An lập tức vung tay lên, tất cả vũ nữ lặng lẽ lui ra ngoài, trong đại điện bây giờ chỉ có tam đại quyền quý.

Dương Quốc Trung nghiêm mặt nói:

“Vương gia, lần này Lạc Dương đại biến, người người đều trở tay không kịp. Rất may là Nam Cung thượng sự có tặng cho bốn tướng một cái Bát Thụy Định Quân Xa, có chiếc xe này ở trong vương phủ, thì điềm lành

cũng được, hung kiếp cũng xong, chúng không thể nào tới gần chiếc xe trong vòng 36 trượng. Nhưng đây chỉ là một cái kế huyền nghi, không giữ được lâu dài, lần đại biến này chắc chắn không giữ được bao lâu nữa, nếu thánh thượng mà biết, vương gia tất sẽ là người đứng mũi chịu sào, cho nên chúng ta phải thương nghị một chút.”

Lý An vội hỏi:

“Tiểu Vương cũng đang lo phiền vì việc này, mong Dương tướng quốc và Cao công công chỉ điểm.”

Dương Quốc Trung cùng Cao Lực Sĩ nhìn nhau một chút, ho khan một tiếng, nghiêm nét mặt nói:

“Ở trong triều ta có nghe nói, trong phủ vương gia có nhân sĩ tu đạo, việc này chúng thần bàn tán không ít, Tôn chân nhân lúc nào cũng có thể sờ vào, chuyện này có khả năng thành đại sự. Kiếp nạn của Lạc Dương này vốn là chuyện của Tiên Ma, đâu có quan hệ nhiều đến những người thế tục như chúng ta. Bên người vương gia có không ít dị sĩ tài ba, chuyện này đổ hết lên người của bọn họ, mặc kệ kết quả như thế nào, vương gia cũng có thể ăn nói với thánh thượng.”

Lý An trầm ngâm một chút, chậm rãi nói:

“Ta hiểu ý của Dương tướng quốc rồi, bản phủ có hai vị khách khanh, xuất thân từ thế ngoại tiên sơn Tây Huyền Sơn của Đạo Đức Tông. Nghe nói Đạo Đức tông này là đại phái đứng đầu chính đạo trong thiên hạ...”

Dương Quốc Trung nhẹ nhàng cười, nói:

“Vương gia đúng là anh minh! Tôn chân nhân và hai người bọn họ đấu nhau tới lưỡng bại câu thương là tốt nhất. Nếu như không thế, chúng ta có thể mượn tay Đạo Đức tông loại bỏ Chân Võ quán.”

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Che Giấu Kín Đáo 3

Tối giờ Hợi (9h-11h đêm), mặt trời chói chang tưởng như vĩnh viễn không lặn ở Lạc Dương bỗng nhiên hồng rực, sau đó nhanh chóng mờ ảo, rồi biến mất, màn đêm thành linh xuất hiện.

Mà trong màn đêm này, bầu trời không trăng, không sao, không gió.

Một khắc trước, mặt trời vẫn chói chang ở trên cao, vậy mà lúc này chẳng còn nhìn rõ cả năm ngón tay ở trước mặt. Mặc dù đêm đã khuya, nhưng vẫn oi bức vô cùng, cái nóng tưởng chừng như vẫn bốc lên, chẳng mát đi chút nào, màn đêm buông xuống, cái mùi uế khí (mùi khó chịu – mùi hôi) của Hoàng Tuyền lại càng thêm nặng.

Cái vườn của khu nhà phía đông thanh quang mờ ảo, bãi cỏ đã bị cài xới lung tung, đất bị tách ra, hình thành nên những con kênh ngang dọc, ứng với toàn bộ địa hình Lạc Dương.

Bên cạnh Kỳ Nhược Trần lúc này có 10 cây trúc, hẳn cầm một cái Tử Tinh Quái Thiêm xuống đất, nó chỉ xéo về hướng Bắc. Kỳ Nhược Trần lại nhìn vào địa hình của Lạc Dương, năm ngón tay trái cong lại, chuyên tâm tính toán thiên vị của thiên thời, những gì phát sinh xung quanh, hẳn hoàn toàn không thềm để ý.

Sự vắng lặng trong vườn cây lúc này làm cho trái tim người khác phải phát lạnh, nó tuy rằng cách chủ điện của Lạc Dương vương phủ không xa, bên trong vương phủ vẫn là cảnh tượng ca múa thái bình, nhưng tiếng đàn sáo không thể truyền tới được đây. Vườn cây như biến mất vô tung vô ảnh, hoàn toàn biệt lập khỏi thế gian.

Vườn cây này vốn là nơi thanh tĩnh, lúc này Bạch Hổ cùng Thanh Long nhị vị thiên quân vẫn còn đang ngủ say, Trương Ân Ân không biết là đang tỉnh hay đang say, Thanh Y thì đi đi lại lại, luôn luôn bận rộn. Nhưng sự đi lại của nàng vô cùng nhẹ nhàng, không ảnh hưởng tới Kỳ Nhược Trần.

Kỳ Nhược Trần cau mày, lại cầm thêm một cây trúc, do dự không biết nên cầm ở đâu, đột nhiên ngoài viện vang lên những tiếng bước chân gấp gáp.

Tiếng bước chân này có vẻ hoảng loạn, nặng nhẹ không giống nhau, nhưng có chung một điểm là lại trùng khớp, hiển nhiên không phải là người tu đạo.

Thế nhưng giờ khắc này, bọn hạ nhân trong vương phủ nếu không phải là bất đắc dĩ, đã trốn trong phòng mình mà run lên cầm cập, còn ai dám chạy ra ngoài như vậy?

“Cạch, cạch, cạch!”

Liên hoàn những tiếng gõ cửa vang lên, Kỳ Nhược Trần ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía cửa. Hắn đứng dậy, tay trái vung lên, cửa viện tự động mở ra.

Ngoài dự liệu của hắn, ở ngoài cửa có một phụ nhân, người này ăn mặc đẹp đẽ, tuổi chừng 28-29, vô cùng xinh đẹp, nhưng trên mặt lại có vẻ hoảng hốt, chỗ đuôi mắt vẫn thấp thoáng xuân tình. Nàng đang cầm tay một đứa nhỏ chừng 8, 9 tuổi, mặt mũi vô cùng thanh tú đáng yêu.

Sau khi nàng đi vào cửa thì lập tức kêu lên:

“Vị nào là Kỳ tiên trưởng?”

Kỳ Nhược Trần nói:

“Ta là Kỷ Nhược Trần, không dám đương nổi hai chữ tiên trưởng.”

Nàng kia chạy lại vài bước, đột nhiên quỳ xuống trước mặt Kỷ Nhược Trần, hai tay nắm vạt áo của hắn, nói:

“Cầu Kỷ tiên trưởng cứu mạng đứa nhỏ này, cứu mạng đứa nhỏ này!”

Kỷ Nhược Trần nhướng mày, bất động như tượng đá, sắc mặt cũng chẳng biến đổi, hỏi thăm:

“Không cần kinh hoảng, có chuyện gì từ từ nói là được rồi.”

Nàng kia ổn định lại, lau nước mắt, nói:

“Thiếp thân họ Lữ tên Nghi, chính là phi tử của Dự Vương Lý Sung...”

Nàng kia nhanh nhẹn vô cùng, chưa nói được mấy câu đã đem chân tướng sự việc nói ra rõ ràng.

Hóa ra Lữ Nghi này chính là phi tử của Dự Vương Lý Sung, sau khi Lý Sung chết, Thọ vương Lý An thấy nàng xinh đẹp, không giết nàng mà lấy chuyện Lý Oản là cháu của mình, cướp nàng vào hậu cung.

Nàng vì còn nhỏ, nên phải ủy thân cho Lý An, nhưng mà không biết là qua được mấy tháng, Lý An liền chán ghét nàng.

Nàng là một nữ tử có tâm cơ, đương nhiên qua những câu nói của Lý An biết là hắn có ý niệm trăm thảo trừ căn, nên luôn sống trong sợ hãi.

Mấy ngày gần đây nàng nghe nói trong vương phủ có một vị Thiếu tiên, Lý vương đối đãi cực kỳ có lễ, cho nên nhân lúc Lạc Dương dị biến, liều chết chạy tới đây, hi vọng có thể được đưa tới nơi tu đạo ngoài nhân thế, tránh khỏi độc thủ của Lý An.

Kỷ Nhược Trần đưa mắt nhìn đứa nhỏ kia, thấy nó mi thanh mục tú, tuy rằng hai mắt nó đỏ bừng, hai môi mím chặt, không chịu khóc thành tiếng.

Tư chất của đất nhỏ này đúng là vượt xa phàm nhân rất nhiều, miễn cưỡng có thể làm môn hạ của Đạo Đức tông.

Lữ Nghi thấy Kỷ Nhược Trần do dự, cúi đầu khóc không ngớt, lại lê gối về phía trước, ôm lấy hai chân của Kỷ Nhược Trần, đem bộ ngực mềm mại đặt lên đùi hắn, hai má áp về bụng dưới của Kỷ Nhược Trần.

Nàng am hiểu đạo hầu hạ nam nhân, chỉ có đơn giản mấy động tác, đã làm trong lòng Kỷ Nhược Trần dâng lên một cảm giác khác thường, vừa sáng khoái, vừa thích thú, đúng là chưa từng gặp bao giờ.

Bỗng nhiên trong vườn cây vang lên những tiếng khô giòn leng keng, ánh đuốc sáng lên, một đội vệ sĩ của vương phủ xông vào vườn cây, giống như là đang đuổi theo ai đó.

Nàng kia cà kinh, lập tức ôm chặt lấy Kỷ Nhược Trần.

Trong sân bỗng nhiên vang lên một tiếng thở nhẹ của Thanh Y, Kỷ Nhược Trần toàn thân cứng đờ, quay đầu nhìn lại, thấy hai mà Thanh Y ửng đỏ, nàng thấy Kỷ Nhược Trần nhìn về phía mình, vội vàng chỉnh lại y phục, thì lễ nói:

“Thanh Y không thấy gì cả, xin công tử cứ tự nhiên.”

Kỷ Nhược Trần nhất thời dở khóc dở cười, đang muốn giải thích, thì vệ binh của vương phủ đã trông thấy Lữ Nghi và Lý Oản, lập tức kêu lên một tiếng:

“Ở chỗ này!”

Chỉ một tiếng kêu vang lên, đã có hơn mười vệ binh lao tới trước lạc viện của Kỷ Nhược Trần. Nhưng Kỷ Nhược Trần là người tu đạo, uy năng khó dò, sao những vệ sĩ này sao dám hành động thiếu suy nghĩ?

Có hai tên thống lĩnh bước ra, vào lạc viện, nhìn rõ tình thế rồi hướng Kỷ Nhược Trần thi lễ, cung kính trầm giọng nói:

“Kỷ thiếu tiên đừng vội nghe cô gái này nói năng lung tung, nàng ta chính là thị thiếp của vương gia, do không hiền đức mà bị đày vào lãnh cung. Lần này nàng ta nhân dịp thiên địa hỗn loạn mà bỏ chạy, thiếu tiên xin hãy giao nàng ta cho mật tướng, nếu không thì mật tướng không cách nào tiêu lại với vương gia.”

Nàng kia run rẩy, ngẩng đầu lên nhìn về phía Kỷ Nhược Trần, run giọng nói:

“Thiếp có bỏ mạng sống mình cũng không sao, duy chỉ cầu thiếu tiên cứu lấy Oản nhi. Mấy năm trước có một chân nhân nói nó là có tư chất thăng thiên! Cầu thiếu tiên khai ân!”

Kỷ Nhược Trần nhìn Thanh y một chút, thấy nàng không đành lòng, nhìn về phía đứa bé kia. Thống lĩnh vệ sĩ sắc mặt biến đổi, tiến lên quỳ xuống đất, run giọng nói:

“Tính mạng của toàn bộ chín họ mật tướng, đều phụ thuộc vào suy nghĩ của thiếu tiên!”

Kỷ Nhược Trần ngửa đầu nhìn bóng đêm, trong khoảnh khắc có quyết định, hắt thở dài một hơi, nhẹ nhàng đẩy Lữ Nghi ra, nói:

“Việc này gia sự của Lý Vương, ta không tiện xen vào.”

Nàng kia sắc mặt trở nên trắng bệch, kêu lên:

“Thiếu tiên, người là người tu đạo, sao có thể thấy chết mà không cứu!”

Thống lĩnh vệ kia rất sợ đêm dài lắm mộng, lập tức đứng lên, cắp lấy đứa bé kéo vào nách, sau đó kéo Lữ Nghi ra ngoài.

Lữ Nghi thê thảm nói:

“Thả Oản nhi ra! Buông Oản nhi ra! Kỷ thiếu tiên! Kỷ Nhược Trần! Người thấy chết mà không cứu, sẽ không được chết tử tế! Ta có hóa thành quỷ cũng không bỏ qua cho người!”

Vệ sĩ vương phủ rất sợ Kỷ Nhược Trần thay đổi chủ ý, không dám đứng trong này thêm một khắc nào nữa, kéo Lữ Nghi và Lý Oản nhanh chóng lui ra ngoài.

Kỷ Nhược Trần đứng yên nghe tiếng kêu thảm thiết của nữ tử kia và tiếng khóc dầm dướt của đứa nhỏ, tiếng kêu khóc mỗi lúc một nhỏ đi, cho tới khi khôi phục lại yên tĩnh, mới xoay người lại.

Thanh Y vẫn nhìn theo hướng đám vệ sĩ vương phủ biến mất, một lát sau mới nói:

“Vì sao lúc này công tử không chịu cứu mẹ con họ?”

Kỷ Nhược Trần nhìn Thanh Y, than thở:

“Đây là gia sự của đám hoàng thất, vốn chẳng phân rõ ai đúng ai sai, chúng ta không nên nhúng tay vào là tốt hơn. Ta không muốn cứu mẹ con họ, là còn có một nguyên nhân khác, đó chính là không bao lâu nữa chúng ta sẽ rời khỏi Lạc Dương, bản thân còn không bảo vệ nổi, có thể bảo vệ cô và Ân Ân đã là vạn hạnh, làm gì còn sức cứu người phạm tặc?”

Thanh Y cúi đầu, nhẹ giọng nói:

“Thế nhưng... mẹ con họ rất đáng thương, với lại thúc thúc đã nói, người làm đại sự không nên câu nệ tiểu tiết, trong lòng của công tử có thiên hạ, sao lại câu nệ những chuyện nhỏ này...”

Nhưng vào lúc này, ngoài viện bỗng truyền tới một tiếng quát lớn:

“Hay cho một câu người làm đại sự không nên câu nệ tiểu tiết, không ngờ người chỉ là nữ tử, mà đã có kiến thức như vậy!”

Tiếng quát này giống như chuông đồng, vang trong không trung giống như Phượng Minh Cửu Thiên, cứ âm vang mãi không tản đi. Kỷ Nhược Trần thất kinh, người này đã tới ngoài viện, vì sao mình không cảm nhận được khí tức của hắn? Chẳng lẽ đạo hạnh của người này đã tới cảnh giới đạo pháp tự nhiên mà sinh?

Lúc này, cửa viện bị đẩy ra, có một văn nhân trung niên bước vào, văn sĩ này còn đỡ thêm một người, trên người kia đã nhiễm máu, toàn nhờ vào văn sĩ kia mới không ngã xuống.

Sau khi vào trong viện, người nọ bỗng nhiên ngẩng đầu lên, yếu ớt kêu một tiếng:

“Kỷ sư thúc...”

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Che Giấu Kín Đáo 4

Kỷ Nhược Trần chỉ cảm thấy thanh âm này vô cùng quen thuộc, vội vàng xông về phía trước, nhìn kỹ lại, mới phát hiện người này đúng là Từ Trạch Giai! Chỉ là sắc mặt hắc xám đen, chân nguyên cực kỳ yếu ớt, cho nên hắc mới không nhận ra. Kỷ Nhược Trần lấy làm kinh hãi, vội hỏi:

“Trạch Giai tiên sinh, tiên sinh... tiên sinh sao lại thành thế này?”

Từ Trạch Giai cười khổ nói:

“Trạch Giai vô năng, khi đi trên đường gặp phải một đội Uế Ma, trải qua khổ chiến mới chạy thoát được, khí tài pháp bảo đều đã bị mất, nếu như không có tiên sinh này trượng nghĩa cứu giúp, thì sợ rằng... Khụ khụ, sợ rằng Trạch Giai sẽ không còn gặp lại sư thúc!”

Kỷ Nhược Trần tiếp nhận Từ Trạch Giai từ tay trung niên nho sĩ, đặt hắc lên bãi cỏ. Hắc đã từng khổ tâm học tập kim đan đại đạo, nên lập tức bắt tay vào kiểm tra thương thế.

Ngoại thương của Từ Trạch Giai không nặng, chủ yếu là bị Hoàng Tuyền uế khí xâm nhập, phong tỏa chân nguyên. Nếu đã biết nguyên nhân bị thương, vậy thì cơ thể chữa trị được.

Kỷ Nhược Trần lấy một bình ngọc lộ nhỏ ở Huyền Tâm giới chỉ, nhỏ một giọt vào mũi của Từ Trạch Giai, chỉ sau một lát, màu đen trên mặt của Từ Trạch Giai đã rút đi.

Ngoại thương nhẹ nên đã hồi phục, lúc này miễn cưỡng có thể hành động, nhưng không có một tháng tĩnh dưỡng thì không cách nào khôi phục lại chân nguyên.

Thế nhưng vào lúc này, trợ lực lớn nhất của Kỷ Nhược Trần là Từ Trạch Giai đã bị thương như thế này, bảo hãn nên làm gì cho phải?

Hơn nữa không chờ Âm Uyên Chi Ma xuất thế, uế khí hóa thánh tiểu ma đã có thể đánh Từ Trạch Giai bị thương nghiêm trọng như thế này, thì Lạc Dương đâu còn là chỗ an toàn nữa?

Kỷ Nhược Trần trong lòng suy nghĩ, linh giác nhạy cảm của hãn cho biết, nơi này càng lúc càng không an toàn.

Ở trong màn đêm, Hoàng Tuyên uế khí đã trở nên nồng nặc, quanh quần không tan, giống như là có linh tính, có đôi chút khác với những điều ghi trong Dịch Vật Chí.

Điểm khác nhau này mặc dù nhỏ, thế nhưng trong linh giác của Kỷ Nhược Trần, nó lại khác nhau một trời một vực.

Mỗi khắc trôi đi, Kỷ Nhược Trần như đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than, hãn có cảm giác như Hoàng Tuyên uế khí ở Lạc Dương đã liên hệ với nhau thành một mạch, từ từ hóa thành những Ma Vật lớn hơn.

Chỉ tính riêng tốc độ tụ tập của uế khí này, đã không còn đúng là thời gian mà Từ Trạch Giai suy tính, mà là trước hoặc sau bình minh đêm nay mà thôi. Nếu như Kỷ Nhược Trần cảm giác đúng, vậy thì với khoảng thời gian đó, hãn chẳng kịp bố trí trận pháp nào cả.

Thấy Từ Trạch Giai đã thoát khỏi nỗi lo mất mạng, Kỷ Nhược Trần thu bình ngọc lộ lại, nhưng vừa mới thu xong, toàn thân Kỷ Nhược Trần bỗng nhiên cứng đờ!

Giờ khắc này, thanh âm biến mất, bóng người tiêu tan, trong không gian mênh mông, chỉ còn lại vô tận hắc ám!

Kỷ Nhược Trần đứng giữa trong hắc ám vô tận đó.

Thế nhưng hắc không cô độc.

Kỷ Nhược Trần sợ hãi, đột nhiên trong lòng có dự cảm, nhìn xuống phía dưới, thế nhưng trong bóng tối mênh mông ấy, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một con Cự Xà, đang từ từ di chuyển, hình như là mới tỉnh lại.

Con Cự xà này không biết dài tới mấy trăm trượng, nó chưa hoàn toàn tỉnh lại, thế nhưng Kỷ Nhược Trần cũng đủ cảm nhận được nó có uy lực bài sơn hải đảo, khó mà chống đỡ nổi!

Trên thân hình to lớn của Hồng Hoang Cự Xà, Kỷ Nhược Trần cảm thấy có một con muỗi nhỏ bé, nhỏ bé không đáng nói.

Trong nháy mắt, Kỷ Nhược Trần đã phục hồi tinh thần lại.

Khi hắc định thần nhìn lại, thầy lạc viện của mình chẳng có chút biến hóa nào, Từ Trạch Giai vẫn nằm ở trước mặt, hai mắt khép hờ, đang chậm rãi hô hấp, từ trong mũi của hắn có phun ra sương mù, hiển nhiên đang luyện hóa được lực.

Đột nhiên có một làn gió đêm thổi tới.

Kỷ Nhược Trần bỗng nhiên cảm giác được trên người mát lạnh, định thần nhìn lại, mới thấy mình ướt đầm mồ hôi.

Hắn đứng dậy, xoay người nhìn vào địa đồ của Lạc Dương ở trong một vườn cây, chuyên tâm tính toán, nhưng nghĩ như thế nào cũng không hiểu nổi. Lại một thời gian qua đi, trên trán Kỷ Nhược Trần đổ mồ hôi, trong lúc

hắn đang khấn trương, thì những tiếng cãi vã đã bên cạnh đã cắt ngang suy tính của hắn.

Kỷ Nhược Trần quay đầu nhìn lại, thấy Thanh Y đang cùng với trung niên văn sĩ kia đấu khẩu. Hắn không nghe thấy hai người trước kia đang nói cái gì, hiện giờ thấy trung niên văn sĩ kia lắc đầu nói:

“...Không phải! Thánh nhân có nói chỉ có tiểu nhân và nữ tử là khó chơi, nên gần thì bị oán trách, xa thì bị oán trách. Trong ấn tượng của ta, câu đó không sai chút nào.”

Thanh Y liền nói:

“Đúng mà như sai! Thúc thúc đã nói, nhìn yêu... a không, nhìn người phải xem trọng về thái độ đức hạnh, những thứ như huyết thống.. a không, thân phận nam nữ, dòng dõi địa vị chỉ là thứ yếu!”

Văn sĩ hắc một tiếng, mỉm cười nói:

“Thánh nhân có nói, thánh nhân nắm chắc thiên thời mà sinh, trên nhận số mệnh, dưới mở mang dân trí, giống như núi cao lồng lộng, khí thế xán lạn, thúc thúc nhà cô là người như vậy sao?”

Thanh Y cả giận nói:

“Thúc thúc lập cho thiên địa, thông hiểu việc vạn năm, có khả năng bài sơn hải đảo, loại du tiên bình thường sao có thể lọt vào mắt người? Sao thúc thúc không thể so được với thánh nhân?”

Văn sĩ ngửa mặt lên trời cười ha ha, nói:

“Quái lực loạn thần(lực lượng kỳ quái, thần trí rối loạn), chắc chắn là lời nói vô căn cứ! Người đời có thể nâng được vạn cân, đã là lời nói dối của

đám thôn phu, làm gì có chuyện dời được núi, lấp được biển? Nếu quả thực là vậy, chẳng phải trên đời có thần tiên hay sao?”

Thanh Y tức giận tới mức giậm chân nói:

“Người này rõ ràng không nói đạo lý! Thúc thúc đã nói, trẻ con không thể luận đạo, ta không thèm nghe người nói nữa!”

Văn sĩ cười lạnh nói:

“Nếu như thúc thúc cô có khả năng thông thiên địa triệt, vậy thì làm sao hã có thể hiểu được nỗi khổ của người thường? Hã có tiên tuyên chu quả, sao biết người thường chỉ cầu sớm tối no bụng, đâu cần phải bán vợ đẻ con? Thánh nhân có nói, sâu bọ không biết nói chuyện, đạo lý này nếu như nói về thúc thúc của cô, thì thực sự là quá đúng...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Y đỏ bừng lên, trong lúc nhất thời, nàng không tìm được câu nào để phản bác.

Kỷ Nhược Trần đã đi tới để giải vây cho Thanh Y, hã hướng văn sĩ thi lễ, cung kính nói:

“Đa tạ ơn tiên sinh viện thủ, ta còn chưa thỉnh giáo đại danh của tiên sinh.”

Kỷ Nhược Trần lúc này đã nhận ra văn sĩ tướng mạo đường đường, đạo hạnh không hiện, hiển nhiên không phải người thường. Nếu như văn sĩ không có đạo hạnh linh khí, cho nên mình không phát hiện ra hã cũng là đều bình thường.

Văn sĩ ngạo nghễ nói:

“Thấy người hiểu thông lẽ nghĩa, đúng là khác hã với nữ hài tử, ta cũng không ngại cho người biết tên ta. Ta họ Tế, tên Thiên Hạ, tức là trong thiên

hạ không có chuyện gì ta không biết. Nhưng mà quân tử cứu người một mạng, sẽ được báo đáp công lao xứng đáng, nếu như người đã mở miệng nói là muốn tạ ơn, vậy thì đưa ta 52 lượng vàng ròng, có được không.

Kỷ Nhược Trần ngạc nhiên, nhưng mà nghĩ lại, Tể Thiên Hạ nói cũng không phải không có lý, cho nên lấy một thỏi bạc đúng 52 lượng, cung kính đưa tới. Tể Thiên Hạ cũng không khách khí, lúc sau khi nhận ngân lượng, xoay người rời đi.

Hắn mới bước đi được hai bước, mặt đất bỗng chấn động, uế khí theo những vết nứt tràn ra!

Tể Thiên Hạ không kịp đề phòng, bịch một tiếng, ngã xuống đất.

Thanh Y bật cười thành tiếng, nói:

“Uống cho việc người tự xưng thánh nhân, hóa ra cũng chỉ là đồ thích của, cái ngã này cũng xứng đáng. Trong số mệnh của người đã có kiếp này, ta xem sau này người còn dám coi thường nữ tử nữa hay không?”

Tể Thiên Hạ ngã cú này cũng không nhẹ, nửa ngày mới bò dậy, không chịu thua, nói:

“Thánh nhân có nói, quân tử ái tài, cho nên ta mới ra tay! 52 lượng bạc này là vật ta nên có, tiểu cô nương thi hiệu cái gì? Huống chi việc ta ngã trên mặt đất, trong sách quẻ có nói, đất ở trung tâm, vững chãi đầy đặn, nó có thể khắc thủy, có thể sanh kim. Cho nên ngã trên mặt đất chính là một cái phúc! Tiểu cô nương nên chăm đọc sách thánh hiền hơn, rồi hãy nói tiếp!”

Thanh Y ngẩn ra, che miệng cười nhạt, Tể Thiên Hạ cũng cảm thấy mình quá cường từ đoạt lý, mặt già đỏ lên, lấy tay áo che mặt, vội vã cướp đường mà đi.

Kỷ Nhược Trần đột nhiên kêu một tiếng, trong lòng thầm kêu:

“Đất ở trung tâm, đất ở trung tâm... Đúng rồi, đúng rồi! Ta chỉ lo suy tính Thiên địa can chi, sao lại quên mất đạo lý cơ bản Ngũ Hành tương sinh tương khắc chứ! ?”

Kỷ Nhược Trần phẩy tay một cái, những cây trúc tự bay lên, tự động cắm ngay chính giữa địa hình đồ của Lạc Dương. Trong lúc nhất thời, từ trong 10 gốc trúc đều tự sáng lên, tự động lưu chuyển, tự nhiên mà thành.

Kỷ Nhược Trần nhìn thoáng qua địa hình đồ, sắc mặt lập tức tái nhợt. Hắn suy tư trong chốc lát, chuyển hướng nhìn Thanh Y, chậm rãi nói:

“Mau đánh thức An An, chúng ta phải khởi hành ngay lập tức, theo con sông Lạc Hà giết ra ngoài.”

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Che Giấu Kín Đáo 5

Thanh Y nói:

“Công tử, vì sao chúng ta phải chạy khỏi Lạc Dương? Chẳng phải chúng ta định tử thủ ở vương phủ hay sao? Ta thấy ở chủ điện của vương phủ có một chiếc Kỳ Xa, có bát thú chi linh trấn thủ, có thể ngăn cản được uế khí quấy nhiễu, sao chúng ta không trốn qua bên đó?”

Kỷ Nhược Trần lắc đầu nói:

“Ta biết trong vương phủ có một chiếc xe như vậy, thế nhưng Hoàng Tuyền uế khí hiện giờ không còn bình thường nữa, ta lo lắng lúc tà ma xuất hiện, chiếc xe đó không chịu nổi. Hơn nữa Lạc Dương bây giờ tràn ngập uế khí, chiếc xe này đứng ở trong vương phủ, quả thực ngọn đèn sáng trong đêm tối, không hấp dẫn tà ma tới vương phủ mới là lạ. Bởi vậy, nơi này chính là nơi hiểm địa trong hiểm địa, không thể ở lâu! Ta lúc này đã tính ra, ven bờ sông Lạc Hà chính là nơi uế khí yếu nhất, chúng ta phá vây từ đó!”

Thanh Y nói:

“Nếu là như vậy thì Thanh Y sẽ đi chuẩn bị.”

Kỷ Nhược Trần gật đầu, lại nhìn về phía Từ Trạch Giai, nhin không được than nhẹ một tiếng. Từ Trạch mới từ Quỷ Môn Quan trở về, hành động không bằng cả người thường, chẳng biết hẳn có đi theo nổi không? Nếu như bỏ hẵn lại trong vương phủ, thì không biết phải mở miệng như thế nào.

Hắn còn chưa kịp mở lời, Từ Trạch Giai đã miễn cưỡng ngồi dậy, cười nói:

“Sinh tử có mệnh, Trạch Giai năm xưa... đã đoán được mình sẽ có một kiếp, sư thúc không cần lo lắng quá nhiều. Trạch Giai sẽ đi tìm Lý Vương, đứng ở bên cạnh Bát Thụy Định Quân Xa, chắc có chịu đựng được một thời gian.”

Kỷ Nhược Trần thở dài một hơi, biết là cũng chỉ còn một cách này thôi.

Từ Trạch Giai chậm rãi đứng lên, hướng Kỷ Nhược Trần thi lễ một cái, nói ‘Sư thúc bảo trọng’, rồi bước tới vị trí chủ điện của vương phủ.

Kỷ Nhược Trần nhìn bóng lưng của hắn cho tới khi biến mất, rồi mới tế xuất tiên kiếm Xích Oánh, điểm một ngón tay lên trên thân kiếm.

Tiên kiếm Xích Oánh tỏa ra quang hoa xán lạn, bay quanh hắn một vòng, sau đó chém một cái vào cây Đào Mộc mấy trăm năm tuổi.

Hắn dùng đạo pháp nâng cái cây lên, lại dùng tiên kiếm Xích Oánh chém chém vài cái, biến cái cây thành một mộc côn dài chừng 3 thước.

Hắn nâng qua nâng lại, cảm giác vô cùng thuận lợi, trong lòng có chút thỏa mãn, tiếp tục lấy ra hơn 10 cái phù chú trừ uế, cẩn thận dán từng tờ một lên mộc côn.

Hắn kiểm tra kỹ lưỡng lại một lần, thấy đã chuẩn bị xong, bèn xách mộc côn đi vào phòng, muốn xem Trương Ân Ân đã tỉnh rượu hay chưa.

Nếu như nàng vẫn còn say, thì không còn cách nào khác là phải dùng phù hóa giải tửu lực, tuy rằng làm như vậy sẽ phí hao tửu, nhưng mà tính mạng vẫn quan trọng hơn nhiều.

Sau khi vào phòng ngủ, Kỷ Nhược Trần lập tức ngấn người, đã qua bao nhiêu lâu như vậy, Thanh Y vẫn chưa gọi được Trương Ân Ân tỉnh dậy.

Động tác của Thanh Y chậm rãi, chỉ nhẹ nhàng lay Trương Ân Ân, nhìn động tác nhẹ nhàng thế kia, cho dù Trương Ân Ân không có say rượu, cũng bị động tác của nàng làm cho thiếp đi.

“Nàng vẫn còn chưa tỉnh hay sao? Vậy thì dùng Hàn Băng phù đi, thời gian không còn kịp nữa rồi.

Kỷ Nhược Trần thúc dục.

Thanh Y a một tiếng, không ngờ Kỷ Nhược Trần lại vội như vậy, hỏi:

“Công tử không nên gấp gáp, cô ấy đã tỉnh rồi.”

Dứt lời, Thanh Y cúi người, thấp giọng nói vào tay của Trương Ân Ân:

“Công tử đi ra ngoài với một cô gái xinh đẹp rồi...”

“Cái gì?”

Trương Ân Ân ngồi bật dậy, trong mắt phượng tỏa ra sát khí, cả giận nói:

“Đồ vô sỉ kia hiện ở đâu, dẫn ta tới, ta sẽ chém cái đầu chó của hần xuống!”

Thanh Y cười, hướng Kỷ Nhược Trần nói:

“Công tử, Ân Ân tỉnh.”

Trong lúc nhất thời Kỷ Nhược Trần xấu hổ vô cùng, còn Trương Ân Ân thì đứng ngây ra như phỗng.

Sau một lát, ba người chuẩn bị chu đáo, mang hành lý đi ra ngoài cửa, bỗng nhiên ba người thấy mắt mình hoa lên, hóa ra Bạch Hổ cùng Long

Tượng nhị vị thiên quân đã đứng trước mặt.

Bạch Hổ thiên quân ôm quyền, cười nói:

“Kỷ thiếu tiên, hai vị tiểu thư, các vị định đi đâu vậy?”

Kỷ Nhược Trần hoàn lễ nói:

“Lạc Dương tình thế cấp bách, ta muốn đưa các nàng ra khỏi thành.”

Hai vị thiên quân nhìn nhau, gật đầu, Long Tượng thiên quân nói ngay:

“Đi đường chắc có nhiều hiểm trở, huynh đệ chúng ta cũng có chút đạo hạnh, muốn đi theo thiếu tiên có được không?”

Kỷ Nhược Trần nghe vậy thì vô cùng mừng rỡ, hai vị thiên quân này tuy nhân phẩm không được tốt lắm, thế nhưng đạo hạnh lại rất mạnh, có họ đi theo là một trợ lực rất lớn. Kỷ Nhược Trần lập tức đáp ứng, cùng với mấy người đi ra khỏi Lạc Dương Vương phủ.

Khi bước ra khỏi cửa hông của vương phủ, Kỷ Nhược Trần sững sờ, hít một hơi lạnh!

Trong và ngoài phủ quả là hai thế giới khác nhau!

Trên đầu họ lúc này không còn thấy bầu trời đâu cả, chỉ thấy một màu đen vô biên, dường như lúc nào cũng có thể co nhỏ lại. Con đường đá xanh trước vương phủ không còn cứng rắn như trước nữa, nó bị một tầng sương mù màu đen bao phủ, bập bênh, giống như là... da thịt của dị thú.

Trong bóng đêm. khắp nơi toàn là sương mù dày đặc, lấy nhãn lực của Kỷ Nhược Trần chỉ có thể nhìn được khoảng hơn 10 trượng, nếu cố nhìn tiếp, chỉ thấy bóng tối mênh mông mà thôi.

Hai hàng cỏ thụ xanh biếc um tùm ở hai bên đường hiện giờ đã chết héo, cành khô lá rụng hết, giống như là đã bị chết từ nhiều năm về trước.

Nhưng mà điều này cùng không đủ để làm cho Kỷ Nhược Trần giật mình.

Trong hắc vụ mênh mông, có không biết là bao nhiêu bóng đen đang ẩn nấp, trên những cây cỏ thụ khô héo kia đang treo đầy trẻ con. Chờ năm người Kỷ Nhược Trần ra khỏi cổng, đám trẻ con kia đồng loạt khóc réo, hai mắt nhìn thẳng vào bọn họ.

Trong giây lát ấy có trăm ngàn đôi mắt máu đỏ lừ hiện lên, trong bóng đêm vô biên, có không bao biết bao nhiêu bóng ma dừng bước, giống như đang thấy mỹ vị trước mặt mình!

Lúc này cho dù là Trương Ân Ân không sợ trời không sợ đất, hay là Thanh Y không rành thế sự, thậm chí Bạch Hồ Long Tượng nhị vị thiên quân, đều đã có ý thối lui.

Kỷ Nhược Trần cấp tốc tính toán các loại phương án, xác định mình không nhằm, bèn hít sâu một hơi, chậm rãi nhắc Đào Mộc côn.

Trong bóng đêm đen đặc, thân hình của Kỷ Nhược Trần như một làn khói nhẹ, đột nhiên hiện lên trước mặt hai bóng đen. Hai bóng đen kia kêu réo thê lương, thân hình co rút lại, hóa thành một làn khói xanh, tiêu tán thành mây khói.

Kỷ Nhược Trần tay phải cầm Đào Mộc côn. trong tay trái có một đoàn quang hoa nhu hòa, năm ngón tay hẩn thu lại, quang hoa lập tức biến mất.

Bạch Hồ cùng Long Tượng nhị vị thiên quân liếc mắt nhìn nhau, trên mặt của bọn họ đều có sự kinh ngạc. Lúc này bọn họ thấy rất rõ ràng, Kỷ Nhược Trần dùng bộ phép huyền diệu xuyên qua hai bóng ma, sau đó trở

tay vỗ vào gáy của hai bóng ma đó một cái, có thể nói là một hành động giết địch.

Khi hai vị thiên quân hồi tưởng lại thân pháp của Kỳ Nhược Trần, trong lòng lại càng kinh dị hơn, bởi bộ phép của Kỳ Nhược Trần chẳng mang chút hơi thở của phàm trần nào cả, cho dù những bộ pháp nổi danh hiện nay, cũng khó mà làm được điều này.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Che Giấu Kín Đáo 6

Bộ pháp của Kỳ Nhược Trần nhìn thì giống như chuyển động theo phương vị bát quái, nhưng khi thấy hắc di chuyển tới lui, mới cảm thấy không giống. Hắc nhấc chân lên, là như gió rụng theo gió, tự nhiên mà bay tới, khi gió thay đổi phương vị, chiếc lá kia cũng bị cuốn theo.

Nhị vị thiên quân không vội ra tay, chăm chú theo dõi bộ pháp của Kỳ Nhược Trần, quả nhiên chỉ cần Kỳ Nhược Trần đi vòng qua ba bóng ma, là lập tức ba bóng ma ấy biến thành mây khói. Vẫn là bộ pháp ấy, nhưng quy luật không giống như trước, dường như nó không có quy luật.

Long Tượng thiên quân thấp giọng nói:

“Đạo hoàng quang trong tay hắc giống như là một chuỗi ngọc Giáng Hồng trừ uế...”

Bạch Hổ thiên quân thấp giọng trả lời:

“Không, trong ánh sáng vàng lại có một điểm đỏ đậm, có lẽ đây là chuỗi ngọc được luyện chế dùng để phá ma. Thứ này, trên đời cũng chẳng có bao nhiêu...”

Nhìn thấy Kỳ Nhược Trần toàn mang chí bảo, địa vị tôn sùng, lại có hai vị Thanh Y và Ân Ân theo sát bên, thức thời nhị vị thiên quân biết giờ là lúc nên tận dụng thời cơ, bám sát không rời.

Có một điều làm hai người băn khoăn, đó là cái Đào Mộc côn trong tay Kỳ Nhược Trần nhìn kiểu gì cũng không giống tiên gia chí bảo, không biết

có tác dụng gì không.

Nhưng mà hai vị nghĩ lại, đã là đồ trong tay của Kỷ Nhược Trần thì sao lại không có tác dụng, có lẽ là nhãn lực của mình không được tốt lắm.

Sau khi hiểu rõ điểm này, Long Tượng Bạch Hồ nhị vị thiên quân đều cảm thấy đạo hạnh của mình còn chưa đủ, sau này phải khổ công tu luyện, cải thiện nhãn lực của mình.

Long Tượng thiên quân bỗng nhiên hít một hơi lạnh, kêu lên:

“Không tốt, mau thu pháp bảo lại!”

Không đợi Bạch Hồ thiên quân trả lời, bàn tay của hắn run lên, một cái Luân Nhận đang tỏa sáng lập tức bị thu vào trong cơ thể. Bạch Hồ thiên quân cũng phản ứng cực nhanh, trong nháy mắt pháp bảo đã được thu lại.

Hóa ra, tuy Uế Ma tuy bị Kỷ Nhược Trần đánh bại, nhưng đạo hoàng trong tay của Kỷ Nhược Trần như một ánh đèn cô độc trong biển rộng, một sáng một tối tương phản, đã hấp dẫn ánh mắt của bọn Uế ma! Pháp bảo của Long Tượng Bạch Hồ quang hoa xán lạn, sao không hấp dẫn bọn uế ma ở xung quanh tới được chứ?

Đối mặt với bọn Hoàng Tuyền uế ma vọt tới, Kỷ Nhược Trần chột cấn rằng một cái, lập tức nhảy vào trong quần ma! Bạch Hồ Long Tượng nhị vị thiên quân phân ra hai bên, bảo hộ Thanh Y cùng Trương Ân Ân ở giữa, theo sát Kỷ Nhược Trần tiến nhập vào trong màn đêm mênh mông.

Hì hì! Ha ha! Ha hã!

Những tiếng cười càng lúc càng nhiều vang lên bên tai của mọi người, giống như sóng lớn đang cuộn tới, trong bóng đêm không biết có bao nhiêu bọn hài tử đang cười hi hi. Mấy ngàn vạn con mắt đỏ như máu, đang nhìn vào mấy người Kỷ Nhược Trần.

Đám hài tử này không chỉ cười, mà còn khóc, thanh âm trộn lẫn vào với nhau thực sự quá kinh khủng.

Hoàng quang ở tay trái của Kỷ Nhược Trần phiêu nhiên bất định, thân pháp như khói như sương, xuyên qua xuyên lại giữa bọn uế ma, hoàn toàn không giống như đang liều mạng.

Đối mặt với những tiếng cười, tiếng khóc của đám ma nhỏ này, hẳn như đã nhắm mắt bịt tai, Đào Mộc côn không ngừng đánh trên dưới, trái phải, vận dụng không ngừng.

Thiên Hồ Bí Thuật của Trương Ân Ân có tác dụng rất lớn đối với con người, nhưng mà lại không thể nào sử dụng với bọn uế ma, đạo thuật của nàng càng nặng nề về luyện tâm, lúc này đối mặt với những tiếng cười khóc này, chỉ sợ tới mức sắc mặt xám ngoét mà thôi.

Thanh Y đạo hạnh mặc dù yếu, nhưng hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi bọn uế ma này.

Trong khi đó nhị vị thiên quân thần tình tự nhiên, mặc dù có vận công chống đỡ âm ma, nhưng mà người nào không thể nhận thấy, bọn họ giống như là đang nhàn nhã đi chơi, chân nguyên đột phá, một kích giết uế ma.

Tiếng cười dường như đã vô hiệu, nhưng không biết từ đâu có một thanh âm đột ngột vang lên:

“Đi chết đi!”

Trong giây lát, có hàng ngàn vạn con uế ma đồng thanh kêu to:

“Đi chết đi! Đi chết đi! Đi chết đi!....”

Giọng nói trẻ con sắc nhọn như đao, mang theo lực lượng như bài sơn hải đảo vọt tới chỗ năm người!

Trương Ân Ân a một tiếng, sắc mặt trở nên trắng bệch, khóe môi chảy ra một dòng máu. Long Tượng Bạch Hổ nhị vị thiên quân chỉ cảm thấy trong đầu ‘ong’ một tiếng, chân nguyên đột nhiên loạn chuyển, thân hình bọn họ nghiêng ngả. Đúng lúc này, có hơn 10 uế ma huy động lợi trảo, hung hăng đâm vào nhị vị thiên quân.

Những ma vật này đều là do Hoàng Tuyền uế khí sinh ra, vô hình vô chất, công kích của chúng nó không gây ngoại thương, nhưng cũng chính vì vậy, nó chính là điều mà người tu đạo cố kỵ vô cùng.

Ở mi tâm của nhị vị thiên quân đột nhiên bạo phát quang mang, đem toàn bộ đám ma vật xung quanh người hóa thành mây khói, nhưng mà trong mắt đã hiện lên sự lưỡng lự.

Mà Long Tượng thiên quân lại tức giận vô cùng, cho dù đang bị thương cũng trợn tròn 2 mắt, chột quát lên một tiếng lớn:

“Gầm gào cái gì!”

Một tiếng bạo rống đã ngưng tụ đạo hạnh toàn thân của Long Tượng thiên quân, giống như sóng biển trùng kích, những tiếng kêu thảm thiết lập tức vang lên. Thanh âm của tiếng quát còn chưa hết, đám ma vật ở xung quanh đã phun máu rồi biến mất.

“Mẹ nó, lão tử cũng không tin không thoát khỏi cái địa phương quỷ quái này!”

Long Tượng thiên quân hiển nhiên đã thật sự nổi giận, một tay xé toạc đạo bào, để lộ cơ thể rắn chắc, hắc tế xuất Luân Nhận cầm trong tay, miệng chửi không ngừng, lướt qua đầu Kỳ Nhược Trần, theo hướng sông Lạc Hà mà phá vây!

Giờ này khắc này, Long Tượng thiên quân đã không còn che giấu khắc nào, toàn bộ chân nguyên được tung ra, quang hoa chuyển động quang tân,

giống như được một bức tượng đồng vách sắt bảo vệ!

Kỷ Nhược Trần ngấn ra, không nói một lời, theo sát phía sau Long Tượng thiên quân phá vây. Bạch Hổ thiên quân lắc đầu, thở dài một hơi, dậm chân một cái lùi về phía sau đội ngũ, phụ trách bọc hậu.

Trong màn đêm hiện ra một thân ảnh yếu điệu, chính là Hoàng Tinh Lam. Đạo hạnh của nàng cao thâm, chuyến này lại dẫn theo mấy sư huynh đệ có đạo hạnh không kém của Thái Tuyền Phong, Lạc Dương lúc này mặc dù nguy hiểm, nhưng đối với nàng vẫn an toàn như cũ.

Thấy Kỷ Nhược Trần khổ chiến, phá vây ra phía sông Lạc Hà, Hoàng Tinh Lam có chút tán thưởng, lại có chút nghi ngờ:

“Cung sư đệ, Kỷ Nhược Trần có thể tính ra nơi bờ sông Lạc Hà uế khí yếu nhất, chọn nơi này làm nơi phá vây rời khỏi Lạc Dương, đúng là không uổng công mấy vị chân nhân nhiều năm dạy dỗ. Chỉ là với đạo hạnh của hẳn, cho dù có thêm sự trợ giúp của hai tên nịnh đờ Thất Thánh sơn, cũng khó mà phá vây rời khỏi Lạc Dương được. Ai, thật là người trẻ tuổi không biết trời cao đất rộng, Cung sư đệ, người đi triệu tập Hoàng Triệu nhị vị sư đệ, tới bờ sông Lạc Hà càn quét ma vật một chút! Cung sư đệ?”

Hoàng Tinh Lam nói một lúc lâu, cũng không thấy Cung sư đệ ở phía sau trả lời, cho nên quay đầu nhìn lại, lúc này nàng phát hiện một thanh cự kiếm đen và có hình thù kỳ lạ xoẹt qua cổ của vị Cung sư đệ kia!

Cự kiếm lướt qua, trên người của Cung sư đệ không có một tổn thương nào, nhưng hai mắt đã vẫn đục, hiển nhiên là đã mất toàn bộ linh khí sức sống. Thanh cự kiếm kia dày 3 thốn, dài một thước, trên cự kiếm hình như có một bóng hình trong suốt, đang thống khổ giãy dụa.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Che Giấu Kín Đáo 7

Hoàng Tinh Lam thất kinh, biết trên thanh cự kiếm kia chính là hồn phách của Cung sư đệ, lúc này cự kiếm đột nhiên chấn động, hồn phách của hắn lập tức bị đánh ra.

Hoàng Tinh Lam trong lòng đau xót, biết là không còn cách nào để cứu Cung sư đệ sống lại, nàng cũng thầm tính, vị Cung sư đệ này đạo hạnh cũng thâm hậu, vậy mà lại bị giết một cách vô thanh vô tức, đúng là địch nhân mạnh vô cùng!

Hoàng Tinh Lam cầm kiếm trong tay, nhìn quanh một vòng.

Thi thể của vị Cung sư đệ kia giống như không trọng lượng, trôi nổi về phía sau.

Trong màn đêm có một thân hình cao gần 3 trượng, mặc khải giáp màu đen, phía sau giáp sĩ này có một vòng tròn màu vàng đang phiêu phù, trên đó có cắm 3 chiến kỳ đen như mực.

Giáp sĩ này có bốn tay, chia ra cầm các binh khí như búa, rìu, thuấn bài, hai chân có một luồng sương mù bao phủ, di động trong không trung.

“Chuyện này... Đây là...”

Hoàng Tinh Lam thất kinh, sắc mặt tái nhợt.

Không đợi nàng hồi phục tinh thần, giáp sĩ trước mặt đã hét lớn một tiếng, tiếng hét như sấm nổ, cái búa lớn trong tay mang theo từng đạo hắc

khí, phá không kéo tới!

Thủy Lục Tiên Kiếm trong tay Hoàng Tinh Lam khẽ động, nghênh hướng cái búa lớn trước mặt, nhưng mà đúng lúc này, hai bên của nàng lại xuất hiện thêm hai gã giáp sĩ.

Hai gã này đồng thời xuất búa, đan vào nhau mà lao tới, tiên kiếm của Hoàng Tinh Lam mới chạm vào cây búa, đã có hàng loạt tiếng khóc thê lương vang lên, giống như cây búa này được làm từ hàng vạn hồn phách.

Búa kiếm giao nhau, hai gã giáp sĩ phía sau lập tức hét lớn một tiếng, đè tiên kiếm của Hoàng Tinh Lam xuống!

Việc này khác hẳn so với việc giết Cung sư đệ, ba gã giáp sĩ đều cầm trong tay binh khí thật sự, so đấu chân nguyên tu vi với Hoàng Tinh Lam.

Hoàng Tinh Lam thấy hai thanh búa nặng bay tới, quát lên một tiếng, trên bàn tay trái hiện lên những văn tự màu lam, bao vây lấy cây búa lớn!

Thế ép của ba cây búa nhẹ đi không ít, Hoàng Tinh Lam kêu to một tiếng định bật lên, nhưng chúng không cách nào bị đẩy đi!

Đúng lúc này, tên giáp sĩ thứ tư xuất hiện, hấn chém ngang cây kiếm, quét tới cổ của nàng!

Trong đôi mắt của Hoàng Tinh Lam hiện lên vẻ hoảng sợ, nhưng mà nàng đã giằng co với ba tên giáp sĩ, lúc này không thể động đậy, chỉ còn cách nhắm mắt đợi chết.

Trong trời đêm, chợt vang lên tiếng sét đánh nổ vang, lại có một đạo lôi quang từ trên trời giáng xuống!

Trong tiếng sấm, Trương Cảnh Tiêu thân đeo ngũ sắc đai, trong tay cầm Tùng Vân Cổ Kiếm, từ trên cao hạ xuống!

Lúc này Cảnh Tiêu Chân Nhân đã khắc hẳn với phong thái hồi xưa, mi tâm của hắn có một đạo kim quang, trên đầu có một cái mũ phượng.

Trong hai mắt của hắn có lửa, đang rừng rực thiêu đốt, trên hai gò má có hai vầng màu lam, dưới chân có một đoàn quang mang màu nâu, bao phủ lấy thân hình của hắn.

Động tác của Trương Cảnh Tiêu nhìn thì thông thả, nhưng lại nhanh tới tận cùng, tiếng sấm vừa vang lên, hắn đã tới phía sau mấy tên giáp sĩ, Tùng Văn Cổ Kiếm chém ngang qua hông một tên!

Cự kiếm của tên giáp sĩ kia mới đưa ra chừng một thước, thân hình đã cứng đờ, trong giây lát binh khí đã mất đi ánh sáng, rơi xuống phía dưới.

Trương Cảnh Tiêu không dừng lại chút nào, mũ phượng trên đầu quang mang lưu chuyển, ống tay trái phát một cái, vỗ một chưởng vào lưng của Hoàng Tinh Lam.

Hoàng Tinh Lam chợt quát lên một tiếng như long ngâm, tiên kiếm trong tay quang hoa vạn trượng, những cái búa lớn đang đè đầu nàng bị hất tung đi.

Giáp sĩ còn lại đang định nhắc búa lên, không ngờ cái búa lớn nặng như thái sơn, mặc cho hắn dùng bao nhiêu sức lực, cũng không thể nhúc nhích tí nào.

Trương Cảnh Tiêu vòng ra phía sau Trương Tinh Lam, ngũ sắc quang hoa của hắn hiện lên, trong nháy mắt đã lao tới trước mặt tên giáp sĩ, Tùng Văn Cổ Kiếm như sấm mùa xuân, vẽ một hình chữ thập trước ngực hắn.

Giáp sĩ kia vốn bị kiềm chế, thân hình bị tiên kiếm chém vào thì lập tức mất đi ánh sáng, giống như bột đất rơi xuống dưới.

Hai tên giáp sĩ còn lại thấy tình hình không ổn, lập tức biến mất trong màn đêm.

Cho đến khi Trương Cảnh Tiêu đứng trước mặt, Hoàng Tinh Lam mới hoàn hồn, vỗ ngực nói:

“Cảnh Tiêu! Sao huynh lại đến đây? Trong thành Lạc Dương sao lại có Phong Đô quý vệ hiện thân?”

Trương Cảnh Tiêu sắc mặt nghiêm trọng, nói:

“Hiện nay số mệnh đột biến, ma quỷ hiện thân ở Lạc Dương không còn là Âm Uyên Chi Ma, mà là Hoàng Xà đứng đầu phương đông của Phong Đô! Bây giờ không phải lúc nói chuyện này, Ân Ân đâu? Tại sao nó không ở trong vương phủ?”

Hoàng Tinh Lam nói:

“Nhược Trần mới bảo hộ Ân Ân phá vây theo hướng bờ sông Lạc Hà, định dùng con sông này phá vây.”

Trương Cảnh Tiêu giậm chân nói:

“Cái gì! Thật là hồ đồ! Đây chính là nơi mà Hoàng Tuyền chi ma xuất thế, Lạc Hà bát ngàn chính là nơi ở của Hoàng Xà!”

Hoàng Tinh Lam kêu lên sợ hãi, hỏi vội:

“Vậy làm sao bây giờ?”

Trương Cảnh Tiêu nhìn màn đêm mênh mông một chút, thở dài một hơi, nói:

“Nếu như Phong Đô quý vệ đã hiện thân, đạo hạnh của ta với nàng dù có cao hơn nữa cũng khó mà tiếp cận Lạc Hà. Nàng trước tiên đi theo ta, tập

họp cùng các vị chân nhân thương lượng đại kế. Còn về phần Ân Ân... nó đồng hành cùng với Nhược Trần và Thanh Y, chắc là không có lo lắng về tính mạng, ai!”

Hoàng Tinh Lam biến sắc, nước mắt như mưa rồi xuống, nàng nhìn về hướng Lạc Hà, rồi mới lưu luyến theo Cảnh Tiêu chân nhân rời đi.

..

Lúc này Kỷ Nhược Trần đã đứng bên bờ sông Lạc Hà.

Cảnh Tượng của Lạc Hà nhợt nhạt, mặt sông đã sớm bị những con cá chết bao phủ, nước sông không còn lưu chuyển, Kỷ Nhược Trần nhận rõ phương vị, chuyển sang nhìn về phía Đông.

Hắn mới di chuyển được mấy bước, chợt nghe phía sau mình có những bước chân âm âm, hơn mười bích giáp kỳ sĩ từ trong hắc vụ lao ra, vọt tới đám người của Kỷ Nhược Trần.

Những kỳ sĩ này cao to hơn hẳn người thường, cả người đen kịt như mực, đôi môi đỏ sẫm như máu.

Ánh mắt của Bạch Hổ thiên quân bỗng nhiên nhìn vào những con chiến mã, những con ngựa này cao to, thân hình mập mạp, nhưng bốn chân chỉ là một cái xương khô.

“U Kỳ!”

Bạch Hổ thiên quân sắc mặt đại biến!

Kỷ Nhược Trần lúc này chẳng còn nghe thấy cái gì, hắn nhìn chăm chăm về phía phương Đông xa xa.

Ở ngoài trăm trượng, có một người đang xuyên qua sương mù, từ đông sang tây, lại đi theo bờ nam của sông Lạc Hà.

Quanh người hắc tà ma bu lại đông nghịt, nhưng mà chỉ dám đứng cách ba thước kêu réo, nhưng con nào mà lọt vào phạm vi ba bước, là kêu lên thảm thiết, lập tức hóa thành một ngọn lửa xanh, ngay cả một hạt bụi cũng không lưu lại.

Một khi hắc di chuyển, đám tà ma lại kinh hoàng thối lui, nhưng mà lát sau, hung tính lại bị kích khởi, chúng lại tiếp tục lao vào.

Người nọ cũng đang nhìn xung quanh, hắc đi theo bờ sông Lạc Hà, ánh mắt đột nhiên nhìn vào người Kỷ Nhược Trần, lúc này Kỷ Nhược Trần cũng đang nhìn hắc.

Hai người cách nhau rất xa, nhưng mà sương mù nồng đậm, uế khí tràn lan, sóng nước bạt ngàn, chẳng còn là sự cách trở.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Ngửa Mặt Lên Trời, Hận Đời Mưa Gió

Một ánh mắt băng lãnh xuyên qua Hoàng Tuyền uế khí, chiếu lên người của Kỷ Nhược Trần.

Ánh mắt kia như khóa, như một cái lồng giam, trói chặt hồn phách của Kỷ Nhược Trần lại, làm cho hắn không thể nào di chuyển được.

Kỷ Nhược Trần nhìn thấy rõ ràng, người này mày kiếm mắt sáng, trường sam mọc mạc, tóc dài tung bay trong gió.

Trong giây lát ấy, Kỷ Nhược Trần chỉ cảm thấy mắt mình hoa lên, ở bên bờ kia của Lạc Hà, lại xuất hiện hai thân ảnh.

Một người hắn đã gặp trong Lạc Dương vương phủ, thiếu niên có thể đứng lên từ lôi cuộn cuộn, người còn lại chính là đối mặt với bão cát mù mịt của Long Môn khách sạn, với vạn dặm đồng hoang vẫn thản nhiên.

Hai thân ảnh này đồng thời xoay người lại, hướng về Kỷ Nhược Trần mỉm cười.

Gió tĩnh lặng uế khí như ngưng lại, nước Lạc Hà lại ba động, cá chết như mưa bắn lên, nhưng mà những con cá này lại duy trì tư thế nhảy lên, ngưng đọng trong không trung.

Người kia vẫn cứ chậm rãi bước lên phía trước, hai thân ảnh kia đi tới phía giữa, hợp lại làm một.

Ba người tuy rằng mặc trang phục không giống nhau, nhưng mà khuôn mặt lại tương tự, nhất là nụ cười lại giống nhau như đúc.

Những con cá chết đột nhiên không duy trì tư thế nhảy nữa, rơi xuống dòng sông Lạc Hà, Hai huyện ảnh bên trái đã biến mất, chỉ còn lại một người với nụ cười thản nhiên, nhìn Kỷ Nhược Trần, lững lờ đi tới.

Ngâm Phong biết mình đang mỉm cười.

Từ khi rời khỏi Thanh Thành sơn tới nay, hắn vẫn đi theo bản tính của mình, chỉ cần đặt một bước chân, là biết bước tiếp theo của mình phải đi nơi nào.

Hắn cứ như vậy mà đi, sẽ có một ngày, hắn gặp được người mình muốn gặp, người mình muốn giết.

Ngâm Phong cũng biết hành động này thật là hoang đường huyền diệu, nhưng hắn chẳng bao giờ nghĩ tới có thể gặp được người gặp muốn giết hay không, bản thân hắn cũng không hiểu nổi tại sao mình lại có suy nghĩ như vậy.

Hắn cũng không muốn chuyện này quấy nhiễu tinh thần của mình, đại đạo xa xôi, cho dù người có thần uy thông thiên, thì cũng có thể biết được cái gì có giá trị, cái nào không, mà thôi, chứ làm gì có ai dám nói, mình biết được thiên cơ?

Hắn cần gì phải suy nghĩ nhiều?

Cho nên Ngâm Phong cứ đi, không nhanh không chậm, nhưng là tốn rất nhiều thời gian, hắn mới tới được bên bờ Lạc Hà.

Lần đầu tiên nhìn thấy Kỷ Nhược Trần, Ngâm Phong đã biết, chuyện này đi không uổng.

Nhìn thầy Ngâm Phong đang mỉm cười, Kỷ Nhược Trần đã cảm thấy mồ hôi lạnh đã ướt sũng toàn thân, hẳn muốn xoay người rời khỏi ánh mắt của Ngâm Phong, nhưng không thể nào động đậy được.

Ánh mắt của Ngâm Phong như ngàn vạn sợi tơ, vô hình trói buộc lấy tứ chi của hắn, không cho hắn hành động.

Kỷ Nhược Trần lại cảm thấy được sự băng lãnh trong ánh mắt của Ngâm Phong, hẳn biết đó chính là sát khí!

Trong trời đêm đột nhiên xoẹt qua một đạo thiểm điện!

Ngay sau đó, hàng trăm đạo tử Tử Lôi đồng thời vang lên, đạo trước đụng vào đạo sau, giống như tiếng sấm mùa xuân, mà cũng giống như... một con mãnh thú nào đó đang gào rít!

Trong tiếng sấm, toàn bộ Lạc Dương rung chuyển, lần rung chuyển này xảy ra bất ngờ, chẳng ai kịp đề phòng cả.

Long Tượng Bạch Hổ thiên quân phản ứng cực nhanh, hơi một điều chỉnh một chút, tức vững vàng đứng trên mặt đất.

Hơn 10 U Kỳ kéo đến từ phía Tây, đâu có phản ứng bậc này, chúng nó đều đang xông tới, nên ngã chồng lên nhau thành một đống.

Bộ pháp của Ngâm Phong không nhanh không chậm, nên không ảnh hưởng gì cả...

Sau khi lần run chuyển này qua đi, trong lòng Lạc Hà bỗng nhiên bốc lên một con sóng lớn, cao chừng hơn 10 trượng.

Con sóng này cực kỳ cổ quái, nó có hình tròn, vô số cá chết dính vào nó, không một con nào bị rời ra.

Những con sóng tròn này có uy lực cực lớn không cách nào hình dung được, nó tới nối tiếp nhau, làm cho vô số hòn đá ở hai bên bờ Lạc Hà bị đập nát bầy.

Sóng nước Lạc Hà cuộn cuộn đặc sệt, sao có thể tạo thành một con sóng lớn như vậy.

Đứng ở bên này nhìn xem, con sóng lớn kia chính là biến đổi lớn nhất, nó có ý nghĩa việc này là đại hung, nhưng bên trong con sóng kia lại có chỗ huyền bí, bởi nó có thể ngăn cản được ánh mắt xuyên thấu của Ngâm Phong!

Kỷ Nhược Trần toàn thân run lên, cuối cùng cũng khôi phục được năng lực hành động. Nếu như đổi lại là một người bình thường, chắc chắn sẽ bỏ toàn bộ dũng khí, muốn tìm sự sống trong cái chết, quay đầu bỏ chạy.

Nhưng mà Kỷ Nhược Trần chỉ kinh ngạc nhìn sóng lớn cuộn cuộn, không nhúc nhích một chút nào. Hẳn biết, ở bờ bên kia, có vô số bước chân đang đập thất tinh mà tới, tiến gần từng bước!

Tuy vậy, tốc độ của người kia sẽ không quá nhanh, nếu như có thể quay ngược lại đi về hướng tây, tạm thời có thể kéo xa khoảng cách với hắn.

Kỷ Nhược Trần xoay người, nhìn về phương tây.

Đạo sóng lớn kia như có sinh mệnh, chậm rãi biến mất trước mặt mọi người.

Nếu như đi về hướng Tây, đúng là tạm thời có thể né tránh Ngâm Phong, Kỷ Nhược Trần biết tốc độ của Ngâm Phong không thể nào nhanh hơn được, chí ít là đuổi kịp hắn trong thời gian ngắn. Thế nhưng... Kỷ Nhược Trần nhìn về phía hơn 10 U Ky đang đứng ở phía tây, nhẹ nhàng mà thở dài một hơi.

Không nói đến lộ trình của hướng tây phải xa hơn hướng đông gấp mấy lần, mà chỉ tính trong số mệnh, đi về hướng tây chính là nghịch vận mà đi, hung hiểm đâu chỉ có tăng thêm gấp bội?

Long Tượng Bạch Hồ nhị vị thiên quân thấy Kỷ Nhược Trần xoay người lại, lặng lẽ liếc mắt nhìn nhau, Long Tượng thiên quân bước lên một bước, đồng dặc nói:

“Tốc độ của U Kỵ cực nhanh, chúng ta không thể thoát nổi nó được. Huynh đệ của chúng ta liệu hai cái mạng già này, đứng đây đoạn hậu, thề không cho chúng tiến lên một bước! Kỷ Thiếu tiên nhanh chóng mang hai vị tiểu thư rời khỏi thành đi!”

Kỷ Nhược Trần hơi rung động, hẳn thật không ngờ tới nhị vị thiên quân cũng có hành động này.

U Kỵ tốc độ cực nhanh, chiến lược đương nhiên không cần phải nói, nhị vị thiên quân lưu lại đoạn hậu, một khi bị vây, sẽ có lo lắng về tính mạng.

Nhưng nếu không ngăn cản U Kỵ, Thanh Y tuyệt đối sẽ không tránh thoát được tài bắn cung của mấy con U Kỵ kia.

Kỷ Nhược Trần còn chần chờ chưa nói, nhị vị thiên quân đã đại phát thần uy, giơ cao pháp bảo, đón đầu hướng U Kỵ phóng đi, trong lúc nhất thời tiếng quát như sấm, bảo quang tận trời, trận chiến tàn bạo đang quần lấy nhau thành một đoàn.

...

Ở trong uế khí mênh mông nhị vị thiên quân đang dùng Thất Thánh Sơn bí pháp nói chuyện với nhau.

“Mấy người ẩn nấp trên trời của Đạo Đức tông đã không thấy đâu nữa rồi.”

“Thật tốt quá! Dù sao hành động của chúng ta cũng chỉ làm cho bọn họ nhìn thấy, chứ không phải theo bọn họ rời khỏi Lạc Dương. Nếu làm như vậy, chỉ sợ là lành ít dữ nhiều.”

“Ừ, diệt xong đám U Ky này, huynh đệ ta trước hết phải tìm một chỗ trốn đi, né qua trận đại kiếp này, hơn nữa...”

...

Kỷ Nhược Trần nhìn Thanh Y và Ân Ân, nhẹ nhàng mà thở dài một hơi.

Phía sau hắc lúc này đã truyền tới những thanh âm leng keng, có những thân ảnh mặc giáp chắn, thuẫn bài, xách búa lớn từ trong uế khí tuôn ra.

Hoàng Tuyền giáp tốt này tuy rằng chiến lực thua xa U Ky, nhưng mà lực đạo cũng lớn, đám uế ma đương nhiên không thể nào sánh nổi, hơn nữa số lượng của chúng thực sự quá nhiều, liếc mắt nhìn lại, đã thấy đông nghịt vô số kể.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Ngửa Mặt Lên Trời, Hận Đời Mưa Gió 2

Đám giáp tốt kết thành đội, đi dọc theo bờ Lạc Hà, từ đông sang tây, trùng trùng điệp điệp đánh tới, những tiếng hò hét khàn khàn, làm rung chuyển cả bầu trời!

Nhưng mà Kỷ Nhược Trần hoàn toàn không coi hàng nghìn, hàng vạn giáp tốt kia vào đâu, trong lòng hắn lúc này chỉ có thân ảnh của Ngâm Phong.

Kỷ Nhược Trần không cần quay đầu lại, cũng biết rõ từng cử động của Ngâm Phong, thậm chí còn rõ hơn dùng mắt nhìn.

Từ khi biết việc Trích Tiên, Kỷ Nhược Trần vẫn dò xét chân tướng số mệnh của mình. Hắn sợ rằng một ngày nào đó sẽ tới, trong lòng hắn lúc nào cũng có một thanh âm, không ngừng nhắc nhở mình, không để nó xảy ra.

Kỷ Nhược Trần nhìn Thanh Y, lại nhìn Ân Ân, bình tĩnh nói:

“Lát nữa hai người theo ta nhanh chóng lên đường, cứ bám sát là được.”

Trương Ân Ân và Thanh Y đều có chút nghi hoặc, không biết tại sao hắn lại nói như vậy. Kỷ Nhược Trần không giải thích, lập tức xoay người sang chỗ khác.

Chỉ là, khi hắn mới xoay người đi một nửa, nhin không được mà chuyển mình lại, vượt ve khuôn mặt của Thanh Y, thở dài một hơi, sau đó như làn gió qua lại, xông vào đám giáp tốt đang cuộn cuộn như thủy triều.

Thanh Y ngạc nhiên khi bị Kỷ Nhược Trần mượn trớn, bàn tay nhỏ nhắn của nàng run nhè nhẹ. Nàng mơ hồ cảm thấy gì đó, thế nhưng lại chẳng hiểu được nó là cái gì.

“Đã năm năm rồi ư? ... Ngày này, cuối cùng tránh không thoát!”

Kỷ Nhược Trần vừa suy nghĩ, vừa chậm rãi nhắc Đào Mộc côn, trong lòng bàn tay trái lại hiện ra hai chuỗi ngọc phá ma, khảm ở mỗi đầu của Đào Mộc côn một chuỗi.

Chuỗi ngọc phá ma khi rời khỏi lòng bàn tay của Kỷ Nhược Trần, tứ khắc tỏa ánh sáng rực rỡ, đầy lùi Hoàng Tuyền uế khí trong phương viên ba thước về phía sau.

Chỉ là hai chuỗi ngọc phá ma này không khác gì một ngọn đèn sáng trong đêm tối, trong giây lát, có không biết bao nhiêu giáp tốt dừng bước quay đầu, dùng đôi mắt đỏ lù, nhìn thẳng vào Kỷ Nhược Trần.

Kỷ Nhược Trần hồn nhiên không phát hiện ra, mình đã là cái đích cho quần ma, trong lòng hẩn lúc này đang nhớ tới, ngày đó khi còn ở trên núi, Cổ Thanh cầm tay mình dặn dò.

Trong lúc ngỡ ngàng, Kỷ Nhược Trần chuyển Đào Mộc Côn sang tay trái, năm ngón tay phải mở ra, đặt ở bên miệng, cắn vỡ năm đầu ngón tay, chậm rãi dùng hai ngón vẽ lên một hai nét.

Trên khuôn mặt phong trần tuần lãng của hẩn, đã hiện lên hai vết máu nằm ngang đỏ sẫm.

Trương Ân Ân ngơ ngác nhìn Kỷ Nhược Trần, đột nhiên hét lên một tiếng, nói:

“Hung Tinh Nhập Mệnh Đại Pháp! Kỷ Nhược Trần! Người muốn làm gì?”

Tiếng hét thê lương của nàng vang vọng trời đêm, nhưng mà Kỳ Nhược Trần lại không nghe thấy.

Máu tươi của hắn chảy lên Đào Mộc côn, khom người, ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đám giáp tốt chỉ còn cách mấy trượng.

Trên khóe miệng của hắn hiện lên nụ cười quỷ dị, hai vết máu chưa khô trên mặt hình như cũng ẩn chứa một điều gì đó.

Chuỗi ngọc phá ma chợt tỏa ánh sáng rực rỡ hơn, người khác mà nhìn vào nó sẽ bị lóa, giống như bị mù luôn! Kỳ Nhược Trần thân hình chợt lóe, đã nhảy vào trong đám giáp tốt!

Trong một khắc này, Kỳ Nhược Trần mới biết được, mình đúng là còn một bộ mặt nữa, bộ mặt tàn nhẫn.

Năm năm này, hắn chỉ chờ đợi có một ngày này.

Trong đám giáp tốt đông nghịt bỗng nhiên vang lên một thanh âm xông thẳng về phía chân trời, một đạo quang mang màu vàng quanh co tiến tới, thoăn thoắt như long!

Trương Ân Ân sắc mặt đã trắng như tuyết, nàng ngậy ngô một tiếng, chợt quát to một tiếng:

“Kỳ Nhược Trần! Ngươi điên rồi! Tên hỗn đản! Đồ vô sỉ! Ta còn chưa thắng được ngươi, tại sao ngươi có thể tự mình đi tìm chết?”

Từ thân hình của Trương Ân Ân bỗng nhiên tuôn ra hàn khí, thân hình từ từ bay lên, sau đó gia tốc, gào thét phóng tới đám giáp tốt!

Hai tay của nàng giơ cao, để lộ song chưởng như tuyết trắng, mười ngón tay của nàng đan lại với nhau, tạo thành một thủ thế xinh đẹp.

Mỗi một thủ thế hoàn thành, quanh người Trương Ân Ân lại hiện ra một loại binh khí thật lớn, dài chừng hai trượng, có thể là kiếm, phủ, hoặc là dì binh không gọi được tên.

Cự binh một khi đã thành hình, lập tức bay vòng quanh Trương Ân Ân một vòng, sau đó mang theo uy thế mãnh ác vô cùng, từng thanh một chém vào đám giáp tốt!

Thanh Y cũng rút Hỗn Độn Tiên, chân nhỏ đạp một cái, giống như bay trên mặt nước, trong nháy mắt đã lướt qua Trương Ân Ân, quất một roi vào đám giáp tốt!

Nhưng mà đám giáp tốt này vững như đá, đứng thẳng giống như một đồng đất, coi Hỗn Độn Tiên và những binh khí kia như không thấy.

Một tiếng nổ vang! Trong đám giáp tốt kia bay lên một đám bụi, tỏa ra khắp xung quanh.

Trương Ân Ân cùng Thanh Y lúc này mới phát hiện, đám giáp tốt trước mặt đã mất đi quang hoa từ lâu, biến thành một pho tượng đất, hai nàng hợp lực một kích, chỉ làm cho chúng tung ra mà thôi.

Trong khi đó, Kỷ Nhược Trần đã sớm đi xa.

Chẳng phải là trời cao có định sẵn số mệnh hay không, từ khi Lạc Hà tạo thành sóng lớn rồi biến mất, Kỷ Nhược Trần và Ngâm Phong cũng chỉ mới gặp nhau thoáng qua, chỉ là một người ở bờ bắc, một người ở phía nam.

Hai người đồng thời quay đầu lại, hai ánh mắt giao tranh thẳng với nhau!

Ai có thể tách được hai ánh mắt này, giờ khắc này, chỉ có vô tận điện quang và Lôi Hỏa, là trời cao, hay hai chữ sống chết ở trong lòng người?

Ngâm Phong chấp tay, đứng nghiêm, nhìn Kỷ Nhược Trần, đôi môi khẽ mở, nhẹ nhàng phun ra một chữ

“Phá!”

Trong uế khí đặc sệt của Lạc Hà, một chữ này của Ngâm Phong đã hiện lên dấu vết, đó là một làn khí màu trắng nhàn nhạt, rẽ qua vô số con sóng, đánh về phía mi tâm của Kỷ Nhược Trần!

Khi nhìn thấy làn khí trắng này, toàn bộ khí tức quanh mình của Kỷ Nhược Trần đột nhiên biến mất, giống như là mất hết khí lực, ngã thẳng xuống dưới, cũng vì vậy mà hấn tránh qua được một lần!

Thân hình Kỷ Nhược Trần vừa chạm đất, đã lẳng không bay lên, thân hình hấn vẫn chẳng còn một chút khí tức trần gian nào, đám giáp tốt xung quanh chỉ nhìn Kỷ Nhược Trần mà loạn thành một đồng.

Thân hình của Kỷ Nhược Trần còn chưa đứng thẳng hoàn toàn, đã chỉ một ngón tay về phía Ngâm Phong, một giọt máu tươi bay đi với một tốc độ kinh hoàng, lướt qua Lạc Hà, đánh về phía Ngâm Phong.

Cách thân hình Ngâm Phong ba thước dường như có một lá chắn vô hình, giọt máu kia bay tới đập vào nó, nổ thành một đám mây máu nho nhỏ.

Tất cả đám uế ma xung quanh Ngâm Phong đều găm thét, dè lên nhau mà dung hợp lại, trong nháy mắt đã hình thành nên một thân hình to lớn cao hơn 10 trượng, tay cầm chùy lớn, yêu giáp toàn thân, xuất hiện bên cạnh Ngâm Phong.

Trong tiếng gió vùn vút, cự chùy được ném tới Ngâm Phong. Khi tiến tới sát gần Ngâm Phong ba thước, nó không gặp cản trở gì, hiển nhiên là cái lá chắn vô hình kia đã bị Huyết thuật của Kỷ Nhược Trần đánh tan.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Ngửa Mặt Lên Trời, Hận Đời Mưa Gió 3

Ầm một tiếng, Lạc Dương lần thứ hai kịch chấn! Sóng lớn Lạc Hà lại tái hiện, ngăn cản Kỷ Nhược Trần và Ngâm Phong.

Kỷ Nhược Trần nhắc Đào Mộc côn, tiếp tục xông về hướng đông, lao vào đám giáp tốt giết tới.

Ngâm Phong từ từ xoay người, hăn coi cự chùy đang tới như không, chỉ nói:

“Phong Hành.”

Hai chữ Phong Hành mới tuôn ra, quanh người Ngâm Phong lập tức vang lên những tiếng lạnh lạnh, hơn mười làn gió màu xanh đột nhiên hiện lên, cắt con yêu giáp và cự chùy thành những mảnh nhỏ.

Ngâm Phong xoay người, đi về hướng đông theo Kỷ Nhược Trần. Mặc dù không biết trong đám sương mù kia còn bao nhiêu yêu giáp đang hình thành, nhưng hăn chẳng để trong lòng.

Chỉ trong một thời gian ngắn, Lạc Dương đã rung chuyển 3 lần, Lạc Hà 3 lần dậy sóng, Kỷ Nhược Trần cùng Ngâm Phong cũng đã giao thủ 3 lần.

Hai chữ “phá” đầu tiên của Ngâm Phong dễ dàng bị Kỷ Nhược Trần né tránh, nhưng mà hăn cũng không còn sức dùng máu tươi phản kích.

Tới lần thứ ba, Kỷ Nhược Trần tránh không nổi, chỉ còn cách giơ tay phải lên, đánh ra một chưởng.

Ngoài dự liệu của hắn, Giải Ly Quyết có thể làm làn khí này biến mất, nhưng mà chữ “phá” tuy không còn, nhưng Kỷ Nhược Trần cũng không chịu nổi sát khí mãnh liệt, phun ra một ngụm máu.

Trong màn đêm đen đặc, chẳng biết từ lúc nào đã loang lỗ màu máu.

“Cong” một tiếng, Đào Mộc côn nặng nề chống lên mặt đất!

Hai chuỗi ngọc phá ma của Đào Mộc côn chẳng biết rơi ở nơi nào, chùy phú trên thân nó cũng biến thành những tờ giấy rách, trên thân còn hiện lên những vết nứt, đồng thời còn lưu lại một cái Huyết Thủ ấn mờ mờ, thực là tàn tạ không nói nên lời.

Một giọt máu tươi rơi xuống, trúng vào Đào Mộc côn còn đang nằm trên bùn đất.

Khuôn mặt của Kỷ Nhược Trần đỏ bừng, lưng lay sắp đổ, hoàn toàn dùng Đào Mộc côn chống đỡ thân hình, mới miễn cưỡng không ngã xuống.

Hắn ho khụ khụ mấy tiếng, khó khăn lắm mới ngẩng đầu nhìn về phía trước được, phía trước lúc này vô cùng vắng vẻ, chỉ mơ hồ nhìn thấy được trường thành Lạc Dương ở phía đông, hóa ra hắn đã phá trận mà ra.

Kỷ Nhược Trần lại quay đầu nhìn lại, phía sau hắn có vô số giáp tốt đang đứng ngậy ra đó, trên cái con đường dài hơn trăm trượng này, toàn bộ giáp tốt đã biến thành đất.

Phía xa xa, bụi vẫn bốc lên mù mịt, bảo quang bốn phía, Trương Ân Ân cùng Thanh Y toàn lực xông tới, nhưng cách Kỷ Nhược Trần xa lại càng xa.

Kỷ Nhược Trần nhìn Lạc Dương, nở một nụ cười, mặc kệ kết quả như thế nào, hắn cũng ra được tới nơi này, mở một con đường, trong hàng ngàn, hàng vạn ma vật.

“Ầm” một tiếng, con sóng lớn của Lạc Hà lại rơi xuống.

Kỷ Nhược Trần cười khở một tiếng, quay đầu nhìn lại. Ngâm Phong cũng đứng ở vị trí đối diện phía bờ nam, bình tĩnh nhìn hăn.

Lúc này hăn khác hăn với Kỷ Nhược Trần đang hấp hối, trường sam chẳng nhiễm một hạt bụi, phất phơ bay theo gió như tiên. Phía sau hăn rơi lả tả những mảnh vỡ của bọn yêu giáp.

Trong lòng Kỷ Nhược Trần lúc này chẳng có chút buồn phiền nào, hăn miễn cưỡng đứng thẳng thân hình, cầm ngang mộc côn, đứng nhìn nhau với Ngâm Phong. Tuy rằng hăn biết mình không có khả năng đón một kích này, nhưng hăn vẫn hiên ngang đứng đó.

Ngâm Phong vẫn mỉm cười như trước, đôi môi chậm rãi mở ra, tạo thành một làn bạch khí nhàn nhạt.

Bỗng nhiên, trong trời đêm có một làn gió nhẹ.

Làn gió này, thổi bay mái tóc dài của Ngâm Phong, hướng tới trước người của hăn, một đám tóc không chịu nổi, đã bị nó cắt đứt, rơi xuống Lạc Hà.

Ngay sau đó, y phục ở hai vai của Ngâm Phong lập tức nổ thành những mảnh vụn, bay tán loạn trong không trung, giống như là hồ điệp.

Trong giây lát, sắc mặt Ngâm Phong trắng như tờ giấy, sau đó lại khôi phục như thường, nhưng hăn dường như bị kiềm hãm, chữ “phá” mới thốt ra được một nửa, đã biến mất giữa đường.

Ngâm Phong quay đầu nhìn lại.

Trong màn đêm mênh mông, Cố Thanh đang ngự kiếm bay tới, tay áo tung bay, giống như tiên tử trên trời!

Mũi kiếm của nàng lúc này, đang hướng về phía mi tâm của Ngâm Phong!

Đây là lần đầu tiên, Kỷ Nhược Trần nhìn thầy Cố Thanh sử kiếm.

Khi cách thân hình của Ngâm Phong chừng 10 trượng, thân hình Cố Thanh chợt trầm xuống, hai người đứng đối diện nhau trên mặt đất. Động tác của nàng nhanh như điện, hoàn toàn không có điềm báo, vừa vạn tránh thoát một chữ của Ngâm Phong.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Ngửa Mặt Lên Trời, Hận Đời Mưa Gió 4

Những chiêu thức trong trận đấu này tuy rằng chỉ diễn ra trong tòng khoảnh khắc, nhưng Ngâm Phong cùng Cố Thanh đã dốc hết toàn lực, sớm không nghĩ tới chuyện còn sống quay về.

Kỷ Nhược Trần cách sông nhìn sang, tuy rằng thấy không được nhìn rõ ràng cho lắm, nhưng với linh giác nhạy cảm của hắn, cũng biết được tình hình cơ bản của trận chiến bên kia.

Trong lòng của hắn quýnh lên, máu tươi lại từ mũi miệng chảy ra.

Thật vất vả lắm hắn mới dừng ho được, Kỷ Nhược Trần dùng hết khí lực toàn thân đứng thẳng, tay phải chậm rãi nhấc lên, nhẹ nhàng run lên vài cái, hai ngón tay vừa mới lành lại bị vỡ ra, mấy giọt máu tươi lại rơi xuống.

Kỷ Nhược Trần lấy tay phải vẽ lên mặt, tạo thành hai đường ngang nữa, trên khuôn mặt anh tuấn của hắn lúc này, lại có thêm hai vết máu đỏ tươi.

“Hỗn đản! Mau ngừng tay! Người chẳng lẽ muốn ta chết cùng với người hay sao?”

Từ xa xa truyền tới một tiếng quát thê lương.

Kỷ Nhược Trần tay phải khẽ run lên, nhưng vẫn hoàn thành hai vết máu này, vốn hai vết máu này thẳng tắp, nhưng lại biến thành hai đường cong.

Khi vết máu hoàn thành, trong đôi mắt của Kỷ Nhược Trần bốc lên tầng tầng huyết khí, thân hình hắn vốn đang run rẩy, lúc này chậm rãi đứng im,

quanh thân của hắn phun ra những làn mây máu nhàn nhạt.

Hắn dùng tay phải viết lên lòng bàn tay trái một chữ “thập”, sau đó cầm Đào Mộc côn, lấy tay trái phất một cái, máu tươi đã nhuộm đỏ thân côn!

Ở phía bờ nam đột nhiên sáng rực, lại mơ hồ có tiếng sấm truyền tới!

Cổ Thanh vốn dùng cổ kiếm công kích như điện, đột nhiên lướt ngang sang trái hai thốn, kiếm phong lập tức xẹt ngang qua mặt Ngâm Phong, tạo thành một vết thương sâu chừng ba thốn!

Ngâm Phong lánh sang bên trái, tránh thoát khỏi họa mất đầu, nhưng uy lực một kiếm này còn chưa hết, khí xanh của kiếm phong đánh vào da thịt của hắn, không ngừng làm cho da thịt mục rữa, từng luồng khói xanh bốc lên, trong không trung vang lên những tiếng xèo xèo.

Nhưng mà kiếm thế của Cổ Thanh cũng bị chậm lại, thân hình không khỏi đứng lại trong giây lát, Ngâm Phong dường như chẳng quan tâm tới vết thương trên mặt, chỉ nhìn chăm chăm vào Cổ Thanh, hai mắt hắn sáng ngời, quát một tiếng:

“Phá!”

Sau khi Cổ Thanh nghe được một chữ ‘phá’ này, sắc mặt chợt tái nhợt, thân hình dừng lại trong không trung, vạt áo sau lưng bị nổ tung, khoét thành một lỗ như một chén trà lớn, mảnh vụn bay tán loạn như hồ điệp, một đạo bạch khí nhàn nhạt nhập vào cơ thể!

Toàn thân nàng chấn động mạnh một cái, rơi xuống dưới, cổ kiếm mất đi ánh sáng, chậm rãi ảm đạm đi.

Kỷ Nhược Trần nhìn thấy cảnh này, không dám chậm trễ, nhắc Đào Mộc côn, nhảy cao mười trượng, như một làn khói nhẹ lướt đi, hóa ra hắn định vượt sông Lạc Hà!

Mũi chân của hắn điểm lên một con cá chết, thân hình lại như sợi tơ tung bay theo gió, vọt về phía trước.

Lực đạo hạ chân của hắn như núi, hạ chân một cái, làm cho mặt nước xung quanh chấn động, lan tỏa khắp phương viên mười trượng.

Sau khi chấn động qua đi, những con cá chết này nổ tung, bốc lên những luồng khí vàng nhạt.

Kỷ Nhược Trần mới bay được mấy trượng, đã nghe thấy một tiếng nổ vang, hình bóng của Cố Thanh và Ngâm Phong biến mất, trước mặt của hắn chẳng biết từ lúc nào đã hiện lên một bức tường cá, cản trở lối đi của hắn!

Kỷ Nhược Trần thất kinh, nhưng mà thế lao đã thành, không thể nào ngừng ngay lại được, bức tường cá cao hơn 10 trượng kia giống như một tường thành, dùng lực lượng bài sơn hải đảo đập vào hắn!

Kỷ Nhược Trần kêu lên một tiếng đau đớn, thân hình nặng nề va chạm với bức tường cá!

Những con cá chết vốn mềm mại, thì nay biến thành những khối sắt, Kỷ Nhược Trần vừa mới đập người vào, những thanh âm leng keng lập tức vang lên.

Những luồng Hoàng Tuyền uế khí lập tức chui vào trong cơ thể của Kỷ Nhược Trần, tàn phá lung tung.

Hắn chỉ cảm thấy ngũ tạng như bị cắt, trong tay những thanh âm ì ùng liên tiếp vang lên, thân hình bay ngược trở ra, phiêu đảng về phía bờ bắc của Lạc Hà.

Thân hình lơ lửng trong không trung, Kỷ Nhược Trần miễn cưỡng mở mắt, thấy Lạc Hà lại tạo thành một con sóng lớn cao tới 10 trượng, lần thứ

hai ngăn trở bờ bắc với bờ nam.

Hắn cảm thấy thân hình không còn một chút khí lực nào, mặc cho gió đẩy đi, trong lòng hắn lúc này đang lo lắng vô cùng, sự đau đớn do trọng thương cũng giảm đi phân nửa.

Thế rơi của Kỷ Nhược Trần đột nhiên ngừng lại, bởi vì có một cánh tay ngọc ngà đã tiếp được hắn.

“Nhược Trần! Người làm sao vậy, tỉnh... tỉnh lại đi!”

Kỷ Nhược Trần mơ hồ nghe thấy có một thanh âm không ngừng gọi tên hắn, nhưng mà hắn càng cố lắng nghe bao nhiêu, thanh âm này lại càng mờ ảo bấy nhiêu, cuối cùng, trong ý thức của hắn chỉ còn lại một màu đen.

Ở bờ nam của Lạc Hà, Ngâm Phong đang nhìn Cố Thanh như một cái lá khô đang rơi xuống, trong lòng hắn cũng lập tức rối bời, một chữ “phá” tiếp theo vốn đã ra tới miệng, nhưng rồi lại biến mất vô tung, cứ lặp đi lặp lại như thế, nhưng chẳng thể nào thốt ra nổi.

Khi mũi chân của Cố Thanh chạm đất, Ngâm Phong bỗng nhiên thở dài một hơi, trên mặt hắn đã có hai dòng lệ, chẳng biết là nước mắt đã rơi, nhưng chẳng biết vì sao mình lại thở dài.

“Dừng!”

Chẳng biết là phải mất bao nhiêu tâm lực, Ngâm Phong mới thốt ra được một chữ này.

Khi chữ này mới thốt ra xong, Cố Thanh vốn đang hấp hối đột nhiên mở to hai mắt, hai mắt nàng trong suốt như nước, đâu có chút nào giống như đang bị trọng thương?

Ngâm Phong lấy làm kinh hãi, giữa hai người lại có một đạo điện quang chợt lóe, cổ kiếm của Cố Thanh đã giống như lửa xẹt đâm tới chỗ Ngâm Phong!

Ác chiến lại tiếp tục!

Hiện giờ chủ khách đã đổi, Cố Thanh lúc này như lá khô rụng, bây giờ lại cầm kiếm tấn công, chiêu nào cũng là chiêu trí mạng, hoàn toàn không thèm phòng thủ, hiển nhiên nàng muốn trả một cái giá thật lớn, cũng phải hạ được Ngâm Phong dưới kiếm!

Ngâm Phong đã bị thương liên tục, mặc có thể kháng cự, nhưng bây giờ không thể dùng pháp quyết đọc chữ nữa, thế nào cũng bị Cố Thanh dùng một kiếm đâm xuyên tim.

Trên một mái nhà cách Lạc Dương chừng trăm trượng, có một thân ảnh đang ngồi, người này thân mặc đạo bào, hai lông mi dài, chính là Thanh Khư Cung – Hư Vồng.

Hai mắt của hắn mở ra, nhìn về phía Lạc Hà, nói ngay:

“Ta không tới gần được Lạc Hà, các người đến tiếp ứng cho Ngâm Phong, về phần Cố Thanh, nếu như nàng ta biết khó mà lui thì thôi, nhưng nếu nàng ta muốn giết Ngâm Phong, thì cứ loại bỏ đi là được.”

Bảy tên đạo sĩ xếp hàng phía sau Hư Vồng, nghe thấy hiệu lệnh này không khỏi ngẩn ra, hỏi:

“Trưởng lão, Cố Thanh là người của Vân Trung Cư, được mấy vị trưởng lão của họ cực kỳ yêu thích. Nếu như chúng ta giết nàng, chẳng phải là kết thù với họ hay sao?”

Hư Vồng nhìn chằm chằm về phía Lạc Hà, với khoảng cách xa thế này, nếu ai không đủ chân nguyên, có nhìn bao lâu nữa cũng chỉ thấy uế khí

mênh mông mà thôi.

Hư Vỹ từ từ nói:

“Cho dù phải địch nhân với Vân Trung Cư, cũng không thể để Ngâm Phong có chuyện không may. Huống chi Cố Thanh thiên tư thực là kinh tài tuyệt diệu, loại bỏ sớm một chút, cũng không phải là chuyện xấu.”

Đạo nhân Vô Cực Điện gật đầu, vung tay lên, mang theo sáu vị sư đệ ngự động pháp kiếm, bay lên trời, xếp thành một hàng, phóng tới chỗ Lạc Hà.

Nhưng vào lúc này, trong trời đất bỗng nhiên sáng ngời, một đạo kiếm quang xuyên thẳng vào đạo nhân của Vô Cực Điện.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Ngửa Mặt Lên Trời, Hận Đời Mưa Gió 5

Đạo sĩ Vô Cực Điện kia chỉ hừ một tiếng, rồi rơi xuống đất, tiên kiếm biến thành sắt vụn. Đạo nhân này bị kiếm quang xuyên thân, hiển nhiên là không thể sống, thế nhưng kỳ quái là, trên thân thể hăn không có một chút vết thương nào. đạo bào cũng chẳng bị tổn hại.

Biến cố đột nhiên phát sinh, sáu gã đạo sĩ còn lại thất kinh, trong lúc nhất thời bọn họ đều bò chạy, loạn thành một đám.

Bọn họ đều xuất thân từ Vô Cực Điện của Thanh Khư Cung, tâm trí trải qua tu luyện đã cứng rắn như thép, việc gặp loạn không sợ chẳng qua chỉ là công phép nhập môn của họ mà thôi.

Hiện giờ có thể làm cho họ kinh hoàng như vậy, thì đạo kiếm quang kia đúng là ẩn chứa chân nguyên không thể nào đỡ nổi!

Kiếm quang dần dần biến mất, một trung niên đạo nhân chậm rãi hạ xuống. Người này tiên phong đạo cốt, cổ kiếm trong tay có quang mang lưu động, trên thân kiếm đã loang lỗ màu của thời gian, chính là cồ kiếm Liệt Khuyết.

Hai mắt Hư Vồng vẫn chẳng có gì dao động, trầm giọng nói:

"Hóa ra là Ngọc Hư chân nhân của Đạo Đức tông tiên giá quang lâm. Chỉ là không biết Ngọc Hư chân nhân vì duyên cớ gì, mà lại hủy đi tính mạng đệ tử Thanh Khư Cung của chúng ta?"

Ngọc Hư lạnh nhạt nói:

"Giết vài tên đệ tử, là địch nhân với Thanh Khư Cung còn hơn là để Cổ Thanh gặp chuyện không may. Chúng ta không nói lời thừa nữa, Hư Vồng, nếu như người bây giờ rời khỏi Lạc Dương, thì ta sẽ bỏ qua. Nhưng mà nếu người không đi, vậy thì cũng tùy người. Nhưng mà trận đấu hòa của 13 năm trước đây, cũng nên tính nốt, để xem ai thắng ai thua."

Hai hàng lông mi dài của Hư Vồng chậm rãi nhếch lên, thân hình bay lên phía trước, nhàn nhạt nói:

"Chinh nghĩa luôn được ủng hộ. Đạo Đức tông năm đó cậy mạnh cướp người, lúc này để cho đệ tử tạo sát nghiệt với cả Thần châu, chẳng nhè không sợ báo ứng hay sao? Nếu Ngọc Hư chân nhân có hứng thú như vậy, ta mà từ chối sẽ bị coi là bất kính, chẳng bằng chúng ta tiếp tục tiện đấu của 13 năm trước đây là được rồi."

Hư Vồng rút cổ kiếm ở phía sau, chậm rãi giương cao, cùng Ngọc Hư chân nhân đứng đối diện, tay áo của lão tung bay theo gió, đạo bào màu xám làm cho lão giống như một đạo sĩ xuất thân từ một tiểu quan, đối lập hoàn toàn với Ngọc Hư chân nhân.

Ngọc Hư nhắc Liệt Khuyết Cổ Kiếm lên, chỉ thẳng ra phía trước, hai mắt chậm rãi mở ra, trong đôi mắt hãn bây giờ chỉ còn lại màu Tử Kim, mơ hồ có hỏa diễm lưu chuyển.

Ngọc Hư chân nhân nhàn nhạt nói:

"Mười ba năm trước đây ta với người bình thủ, mười ba năm sau. ngoại trừ Tử Vi Chân Nhân ra, ta đã là đệ nhất tiên kiếm của bốn tông, người có thể là đối thủ của ta sao?"

Hư Vồng cười lạnh nói:

"Có phải là đối thủ hay không, chúng ta phải tỷ đấu mới biết được?"

Dứt lời, Hư Vồng nhìn sáu gã đệ tử Vô Cực điện quát lớn:

"Còn không mau đi tiếp ứng cho Ngâm Phong! Ở đây đã có ta ngăn cản!"

"Ngăn cản? Người ngăn cản được ư?"

Ngọc Hư hừ lạnh một tiếng, lại nói:

"Đừng có trách ta không nhắc nhở người, Thanh Khư Cung có cường thịnh trở lại, cũng chẳng bao giờ ngăn cản được thế liên thủ của Vân Trung cư và Đạo Đức tông. Nể tình chúng ta đều là chính đại phái. người hãy dẫn Ngâm Phong rời đi, ta sẽ không ngăn trở."

Hư Vồng nói:

"Rời khỏi Lạc Dương, đó là chuyện tuyệt đối không có khả năng."

Ngọc Hư không nói nhiều nữa, cồ kiếm Liệt Khuyết được nhắc lên. nhân kiếm hợp nhất. chém xuống đầu của Hư Vồng. Thân hình Hư Vồng giống như là mất trọng lượng, giống như một tờ giấy theo gió bay đi, nhẹ nhàng lúi lại phía sau hơn trượng.

Hắn trở tay chém về phía Ngọc Hư một kiếm. sau đó nhanh chóng tiến lên, tiên kiếm lại vung lên, đập vào thân kiếm của Ngọc Hư. Liệt Khuyết Cổ Kiếm của Ngọc Hư thu về, không muốn va chạm với tiên kiếm của Hư Vồng.

Tiên kiếm trên tay Hư Vồng âm đạm không sáng, nhưng mà khi vung lên có tiếng leng keng, nghe là biết đây là thần khí, kỳ danh phá binh, sắc bén cực kỳ, pháp khí tầm thường chỉ cần chạm vào nó là hỏng.

Cổ kiếm Liệt Khuyết trong tay của Ngọc Hư mặc dù cũng có danh tiếng, nhưng không muốn va chạm vào kiếm của hắn.

Hai người hiện nay đều là nhân vật đứng đầu chính đạo, trận đấu này cực kỳ hung hiểm.

Hai người này động tác xuất chiêu cực kỳ chậm chạp, người đâm một kiếm, ta trả một kích, hoàn toàn chẳng có tiên khí gì linh động.

Nếu như bỏ qua chuyện Ngọc Hư, Hư Vồng đều di chuyển trên không mà đấu, thì sẽ giống như hai lão thôn dân đang đánh nhau loạn bậy.

Liệt Khuyết Kiếm của Ngọc Hư chân nhân lúc sáng lúc tối, mỗi một lần xoẹt qua, trên không trung lại lưu lại những quang tích loang lổ, từ xa nhìn lại, giống như những vết thương của bầu trời.

Hai người đấu không bao lâu, những vết kiếm của Ngọc Hư chân nhân như hợp lại, những vết kiếm ngang dọc đan vào nhau, không tiêu tán.

Trên bầu trời đen sẫm dường như có một cái lưới thật to đang được giăng lên. Thần sắc của Hư Vồng ngày một ngưng trọng, cẩn thận vô cùng tránh qua tất cả những đường kiếm, thối lui ngày càng xa phương hướng của Lạc Hà.

Ngọc Hư Hư Vồng ra tay không được bao lâu, trong bầu trời đêm lại xuất hiện một khối Hỏa Vân, Hỏa Vân không lớn, lúc sáng, lúc tối, nhưng mà dù vậy, người khác cũng không dám nhìn vào nó.

Nếu mà nhìn vào, hai mắt sẽ lập tức đau đớn, giống như là bị kim châm.

Đột nhiên, có một tiếng sấm vang lên, trong mây bỗng nhiên có một đạo sấm sét đánh sáng chói, bổ tới hai vị chân nhân đang đấu với nhau không ngớt!

Hai vị chân nhân đều ngưng thần ứng chiến, dường như không thấy tia sét này, tia sét này khi xuống tới gần hai người ba trượng, thì giống như là

một lá chắn vô hình ngăn lại, tràn ra tứ phía, hình thành một cái vòng tròn thật lớn.

Sáu gã đạo sĩ Vô Cực Điện ngơ ngác đứng trên mặt đất, ngửa đầu nhìn hai vị chân nhân đang ở trên không trung quyết chiến, một gã đạo sĩ trẻ tuổi đạo sĩ đang nhìn, thì có cảm giác có cái gì đó không đúng.

Hắn định thần lại, mới hoảng sợ phát hiện, thân hình của hắn không biết từ lúc nào đã di chuyển ra giữa không trung, tiến gần tới vị trí quyết chiến của hai vị chân nhân.

Trong khi đó trong phương viên 30 trượng của đợt quyết chiến này, cát bay đá chạy mù mịt, tất cả đều hóa thành bột phấn.

Đạo sĩ này tâm trạng hoảng hốt, vội vã vận khởi chân nguyên, cố gắng gom hết toàn lực, mới có thể khiến thân hình di động một chút, chậm rãi rơi xuống đất.

Hắn chưa kịp lau mồ hôi lạnh trên trán, đã nghe đạo nhân đứng đầu Vô Cực Điện kêu lên:

“Vương sư đệ, vận Ngũ Uẩn Tàng Chân Quyết! Chúng ta đi tiếp ứng cho Ngâm Phong!”

Đạo nhân trẻ tuổi vâng lời, phát động chân quyết, khí tức toàn thân được thu liễm, theo 5 vị đồng môn phóng đi.

Bên bờ sông Lạc Hà, hắc vụ đen kịt, trong sương mù dày đặc đã có máu tươi hiện ra.

Cổ Thanh chợt hiện ra, hai tay cầm kiếm, chỉ xéo trời cao, sắc mặt của nàng đã tái nhợt, nhưng đôi môi của nàng lại đỏ như máu, hai môi cắn chặt vào nhau, hiện lên vẻ đẹp thê lương và quyết liệt.

Ngay lập tức, Ngâm Phong hiện ra ở sau lưng của nàng, những vết thương trên mặt của hãn vẫn chảy máu, nước mắt vẫn tuôn rơi. Hãn xoay người lại, nhìn vào lưng của Cổ Thanh, bỗng nhiên nói:

“Vì sao chúng ta phải đánh nhau không chết không thôi?”

Cổ Thanh nhàn nhạt nói:

“Vì sao người muốn giết hãn?”

Ngâm Phong lặng lẽ trong chốc lát, nói:

“Chuyến này ta hạ sơn, vừa muốn gặp một người, vừa muốn giết một người. Người ta muốn gặp là người, người ta muốn giết là hãn, thiên đạo là vậy.”

Cổ Thanh nhẹ nhàng cười, nói:

“Thiên đạo ư? Kết cục hôm nay chỉ là, người gặp cả hai, hoặc giết cả hai, hoặc là ta giết người. Trong những kết cục này, thiên đạo của người được tính ở chỗ nào?”

Ngâm Phong mày kiếm hơi nhíu, lấy tay che ngực, chỉ có như vậy, mới có thể làm cho trái tim hãn đỡ đau đớn.

Hãn lắc đầu, nói:

“Ta không giết người, nếu chúng ta đã gặp mặt, vậy người đi đi!”

Dứt lời, hãn xoay người phóng về phía Lạc Hà, khi đi được tới bờ, sóng lớn đã dâng cao lên 10 trượng, con sóng này đang phiêu phù bất định, hình như trong nó có chút do dự.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Ngửa Mặt Lên Trời, Hận Đời Mưa Gió 6

Đột nhiên, hắn cảm thấy ở lưng mình đau đau! Ngâm Phong quay đầu lại, thấy Cố Thanh tóc dài tung bay, người kiếm hợp nhất, lại một lần nữa công tới!

Thấy cặp mắt bình tĩnh của nàng, hắn cũng hiểu, tối nay trừ khi nàng ngã xuống, bằng không hắn không cách nào rời khỏi bờ nam này một bước.

Cố Thanh người chưa đến, kiếm khí đã tới trước, làm cho y phục của Ngâm Phong bay lên phần phật. Nhưng mà Ngâm Phong chỉ đứng tại chỗ, không nhúc nhích một chút nào.

Khi Cố Thanh chỉ còn cách Ngâm Phong khoảng 3 trượng, bỗng nghe trong tiếng gió đêm có tiếng rít lên, sáu đạo kiếm quang đánh tới một phương vị trên người nàng! Nàng bỏ qua việc tấn công Ngâm Phong, cổ kiếm xoay một vòng, ngăn cản được cả 6 kiếm.

Ánh mắt của Ngâm Phong nhìn vào cái gáy thon dài của nàng, hắn thờ dài, chẳng có một động tác nào cả. Cổ kiếm của Cố Thanh đột nhiên tỏa sáng, liên tiếp ra hơn 10 kiếm, làm cho 6 gã đạo sĩ của Vô Cực Điện phải lui lại phía sau, rồi đứng nhìn Ngâm Phong.

Khi nàng bức lui 6 gã đạo sĩ của Vô Cực Điện, đã cố tình tạo ra sơ hở, nếu như Ngâm Phong nhân cơ hội này đột kích giết nàng, thì nàng cũng phản kích đánh ra ba hồn bảy vía của Ngâm Phong, tiến hẳn tới luân hồi.

Kết cục lưỡng bại câu thương như vậy, âu cũng chỉ là kết sách bất đắc dĩ.

Đạo hạnh của một người trong 6 gã đạo sĩ của Vô Cực Điện chẳng ai thua kém gì nàng, nếu bảo nàng lấy một địch sáu, đương nhiên là không thắng nổi.

Nhưng Cố Thanh không ngờ Ngâm Phong không ra tay, làm cho kế sách của nàng bị thất bại.

Ngọc Hư chân nhân mặc dù cùng Hư Vồng đâm chém không ngớt, nhưng mà thế cục ở hai bên bờ sông đều lọt vào trong mắt của lão, hai mắt lão híp lại, đột nhiên lạnh lùng thốt lên:

“Hư Vồng, nếu như Thanh Khư Cung người giết Cố Thanh, vậy bản đạo cũng không khách khí. Bản đạo mặc dù cứu không được nàng, nhưng tối nay các người không thể nào rời khỏi Lạc Dương được đâu!”

Hư Vồng mỉm cười nói:

“Sống chết do trời, Ngọc Hư chân nhân dùng gì để khám phá thiên cơ?”

Ngọc Hư không cần thiết phải nhiều lời nữa, thanh ngâm một tiếng, Liệt Khuyết Cổ Kiếm trong tay đại tỏa quang hoa, trong nháy mắt hóa thành một thanh cự kiếm dài khoảng nửa trượng, rộng chừng 3 trượng, từ trong tay bay ra, tự động chém về Hư Vồng!

Ngọc Hư chân nhân hai tay hư không nắm chặt, trong tay lúc này chỉ còn lại một luồng ánh sáng giống như là một thanh kiếm, hai hàng lông mày dần dần nhướng lên, sau đó thì đỏ như lửa.

Hắn hơi vận kình, sau đó đã xuất hiện trước mặt Hư Vồng, song kiếm trong tay đan nhau, hướng hầu Hư Vồng phong đến!

Lạc Dương vốn không yên tĩnh, nay lại chịu thêm một tiếng sét!

Một gã đạo sĩ Vô Cực Điện vừa bị Cố Thanh đẩy lùi, vận được đủ chân nguyên, đang muốn tung người lên, thân hình bỗng nhiên lui lại đứng im.

Một làn khói xẹt qua người hắn, ngăn cản thế tiến công của hắn. Hắn lại đứng im, nhìn bên tay trái, có một tuyệt sắc giai nhân đang giậm chân mà đến.

Nàng tuy rằng yếu điệu, nhưng lại mặc trang phục của nam tử, trong tay lại cầm một cây búa lớn, không tương xứng với bộ dáng của nàng chút nào. Làn khói xẹt qua kia chính là do lưỡi phủ sắc bén của nàng phát ra.

Đạo sĩ Vô Cực Điện nhướng mày, xoay người ngừng thần đối chiến, lúc này hắn đã nhận ra, người tới đột kích là nam tử chứ không phải nữ tử, đạo hạnh cũng không cao.

Nhưng thứ nhất tuổi còn trẻ, có thể có thành tựu như vậy thực là hiếm thấy, người thứ hai hiện đang đứng bên bờ Lạc Hà, mặc dù đạo hạnh hơn xa đối phương, nhưng lại không dám dùng hết toàn lực!

Tướng mạo của người này thực sự quá mức xuất chúng, làm cho người khác phải rung động.

Đạo sĩ Vô Cực Điện lại nhìn sang trái phải, lại thấy hai đồng môn của mình đồng thời bị một đôi nam nữ trẻ tuổi kiềm chế.

Đôi nam nữ này tuấn nhã phong lưu, nhân phẩm đều hiếm thấy, tu vi cũng không tầm thường chút nào.

Kiến thức của hắn cũng rộng, nhìn là biết đây chính là Sở Hàn, Thạch Cơ của Vân Trung cư.

Đứng đối diện, hai gã đạo sĩ Vô Cực Điện kiếm chỉ trời cao, thần tình hết sức nghiêm túc, đối diện với họ là một nữ tử lạnh lùng.

Trong đôi mắt của nàng có một màu lam kì dị, trong khóe mắt lại có màu xanh, dung nhan của nàng tuyệt thế, nhưng lại lạnh lùng.

Nàng hư không đứng trên không trung, thân hình bốn phía đều là áo giáp, tạo thành một cái lá chắn vây kín thân thể.

Hai gã đạo sĩ Vô Cực Điện liếc nhìn nhau, không tự chủ được nhớ một bộ giáp nổi tiếng của Đạo Đức Tông.

Bộ giáp ấy có tên là ‘Tứ phương’, lấy câu “Đạo giả lấy phúc của trời ban tới đất, mở rộng ra tứ phương, phá vỡ bát cực, cao không có ranh giới, sâu không thể dò” để diễn tả sự kì diệu của nó.

Bộ giáp này xưa nay chỉ nghe đồn thôi, chẳng nhẽ hôm nay nó đã hiện thế, chẳng nhẽ bộ dị giáp kia chính là tiên giáp Tứ Phương?

Thiếu nữ có đôi mắt màu lam kia vẫn không nhìn về phía đạo sĩ Vô Cực Điện, mà chỉ nhìn chăm chú vào Ngâm Phong cùng những đạo sĩ đang đấu cùng Cố Thanh.

Hai gã đạo sĩ từ hai phía trái phải công tới nàng, nàng lấy hai mảnh giáp ra ngăn địch, đôi mắt màu lam vẫn nhìn vào Cố Thanh.

Có thể thấy, đạo hạnh của nàng cao hơn đối thủ, nên hẳn làm như không thấy gì, đồng thời là nàng đã khống chế được những diệu dụng vô cùng của tiên giáp Tứ Phương, và cũng bởi vì nàng là Cơ Băng Tiên.

Nếu như có Cố Thanh trước mặt, vậy thì toàn bộ những thứ khác trên thế gian chẳng còn ai đáng chú ý với nàng.

Kỳ thực đạo sĩ Vô Cực Điện đều là người tu đạo thành công, tu vi hơn xa đám đệ tử trẻ tuổi. Nhưng mà hiện tại, quần ma ở bên cạnh, nếu như không khống chế đạo hạnh của mình, thì chẳng khác nào đốt lửa giữa đêm đông, đám uế ma mà gia nhập, thì họ càng khó chiếm lợi thế.

Lúc này ở bên bờ Lạc Hà, người có can đảm dốc hết sức toàn lực đánh một trận, chỉ có Cố Thanh cùng Ngâm Phong.

Cố Thanh đôi môi như được trang điểm, đỏ rực lại ướm át, đạo hạnh của nàng tuy chỉ cao hơn một chút so với đạo sĩ của Vô Cực Điện, nhưng mà qua mỗi lần nàng xuất kiếm, lại thành thực tự nhiên, độc ác vô cùng, hoàn toàn không có nửa phần lưu tình.

Đạo sĩ của Vô Cực Điện, bị Cố Thanh đánh cho tới mức luống cuống tay chân, bối rối chạy xa, sau đó mới trở thân đánh tiếp.

Trong khoảng thời gian hăn chạy đi, Cố Thanh không biết đã đánh nhau với Ngâm Phong không biết bao nhiêu là kiếm!

Gã đạo sĩ mỗi lần đấu với Cố Thanh, giống như là tìm đường sống trong cõi chết, cho nên mỗi lần họ quay trở lại đánh, đều có hai phần do dự.

Một lần hăn suýt bị Cố Thanh chặt đứt hai chân, hoảng sợ bay ngược về phía sau đứng thở dốc, bỗng nhiên hăn nghĩ tới một chuyện, làm cho mồ hôi lạnh của hăn tuôn rơi ầm ầm!

Vô Cực Điện là nơi mà Thanh Khư Cung tốn bao nhiêu tâm lực xây nên, là nơi để người trong cung có thể chuyên tâm tu luyện, tinh tiến tu vi, không màng tới tục vụ, thực chất là nơi tranh hùng của Thanh Khư Cung với Đạo Đức tông.

Lúc này đã có tới 6 đạo sĩ Vô Cực Điện ở đây, trong khi Đạo Đức tông chỉ xuất ra mấy đệ tử trẻ tuổi đã kiềm chế được họ.

Vậy thì 99 người trong Tu Sĩ Quân của Đạo Đức tông ở nơi nào?

Còn chưa chờ hăn suy nghĩ xong, ở phía bờ bắc của Lạc Hà đã có một đạo phật quang phóng lên, tuy rằng hai bờ cách nhau khá xa, lại có sóng

lớn ngăn trở, nhưng mà bên này vẫn mơ hồ nghe thấy phật hiệu, trong lòng tên đạo sĩ Vô Cực điện này đã phát lạnh, cơ hồ đã có ý muốn rút lui.

“Lẽ nào Nam Sơn tự xưa nay không tranh với đời, cũng muốn nhúng tay vào vũng nước đục này ư? Chuyện này... nên làm thế nào cho phải?”

Hắn kinh nghi bất định nghĩ.

Bờ bắc!

Trương Ân Ân đang ngồi trên đất, ôm chặt lấy Kỷ Nhược Trần, hồn nhiên chưa phát giát ra đám giáp tốt quanh người đã biến mất, nhưng lại thêm 3 gã tăng nhân.

Cho tới khi một gã đứng bên trái, lắc lắc 9 viên kim hoàn trên Tích trượng, làm cho nó phát ra thanh âm, thì nàng mới ngạc nhiên nhìn về phía họ.

Lúc này gã tăng nhân ở giữa niệm phật hiệu, ôn hòa nói:

“Bần tăng Chân Như, hai vị này là Chân Tri, Chân Kiến hai vị sư đệ, Chúng ta chờ ở đây lâu rồi.”

Trương Ân Ân có chút ngờ ngàng nói:

“Các người đợi ai? Chờ chúng ta ư?”

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Ngửa Mặt Lên Trời, Hận Đời Mưa Gió 7

Châu Tri ở bên trái lạnh lùng nói:

“Yêu nữ biết rồi còn cố hỏi! người mặc dù xuất thân từ Đạo Đức tông, nhưng trên người mang Hồ thuật, việc này sao gạt được pháp nhãn của bần tăng! Kỷ Nhược Trần trong lòng người sát nghiệt rất nặng, thiếu nữ phía sau người rõ ràng là một con yêu! Những thứ như vậy, chẳng nhẽ các người tưởng rằng thiên hạ không ai biết ư? Đạo Đức tông các người xưa nay chỉ giỏi mua danh chuộc tiếng mà thôi, lúc này thiên hạ đại loạn, sinh linh đồ thán, nhưng chúng ta cũng tuyệt không cho các người làm vậy!”

Nếu như lúc bình thường, chắc chắn Trương Ân Ân sẽ nổi giận, nhưng mà lúc này, nàng dường như đã đi vào cõi Thái Hư thần tiên, nàng chỉ cúi đầu nhìn Kỷ Nhược Trần, tùy ý lên tiếng:

“Có thật không?”

Chân Như trừng mắt nhìn Chân Tri, lại hướng Trương Ân Ân nói:

“Trương tiểu thư, chúng ta là người trong phật môn, nên không có ác ý. Chỉ là Tuệ Hải sư thúc tham thiên có “ngộ”, biết được Kỷ Nhược Trần cùng Thanh Y có quan mệnh tới số mệnh của thiên hạ, cho nên mới nói là có thể cùng các vị gặp mặt. Mong rằng tiểu thư lấy thiên hạ bá tánh làm trọng, đừng làm khó dễ chúng ta. Về phần tiểu thư muốn đi với chúng tôi cũng tốt, mà tự mình rời khỏi đây cũng được, bần tăng sẽ không làm khó. Chỉ là... mong tiểu thư sớm vứt bỏ Hồ thuật, quay về chính đạo mới là đúng.”

Trương Ân Ân nhìn Kỷ Nhược Trần ở trong lòng, lại nhìn Thanh Y một lúc, bỗng nhiên đem Kỷ Nhược Trần đặt ở một bên, dịu dàng đứng lên, nhàn nhạt nói:

“Ta đúng là tu luyện Thiên Hồ thuật, cũng vì vậy mới có khả năng nhìn người. Ba vị đại sư mời Nhược Trần và Thanh Y tới Nam Sơn tự, có thực chỉ là do một chữ “ngộ” hay không?”

Chân Như niệm một tiếng phật hiệu, nói:

“Tuyệt không nói lời dối trá!”

Trương Ân Ân nhìn ba tăng nhân cười, trong giây lát đó, sự quyến rũ của nàng như tơ hồng mọc tràn lan, ôn nhu nói:

“Người xuất gia nếu như nói dối, sẽ bị đày xuống địa ngục...”

Chân Như sắc mặt khẽ biến, thấp giọng niệm một tiếng phật hiệu. Phật hiệu vừa lên được phân nửa, hần bỗng nhiên đỏ mặt, quát một tiếng:

“Các sư đệ cẩn thận!”

Chân Tri mặt đỏ như máu, cùng quát nói:

“Yêu nữ dám... dám...”

Câu nói này của hần chẳng biết tại sao, lại không thể nói hết câu. Trong khi đó tu vi của Chân Kiến lại kém họ một tầng, lúc này cứng họng, ngơ ngác nhìn Trương Ân Ân, hóa ra là đã mất hồn vía.

Nam Sơn tự luôn chú trọng tu tâm, ba tăng nhân này không nghĩ tới Trương Ân Ân đột nhiên thi triển Thiên Hồ Nhiếp Tâm Thuật.

Chân Tri khó khăn chống cự với Trương Ân Ân, đạo hạnh đã có tổn hại.

Mà Chân Kiến thiền tâm bị phá, động đục sắc niệm, mấy chục năm tu hành đã bị phá trong chốc lát.

“A di đà Phật!”

Tiếng phật hiệu này của Chân Như giống như tan đá nát vàng, Trương Ân Ân nghe thấy, sắc mặt lập tức trắng bệch, lui lại phía sau mấy bước, ngã lăn ra đất.

Chân Như nhắc cữu hoàn kim trượng, quát lớn:

“Tiểu thư hủy đi thiền tâm của sư đệ ta, vậy thì hãy theo ta về chùa đi! Đạo Đức tông thế lực tuy lớn, nhưng tệ tự phải đòi một cái công đạo!”

Mỗi chữ trong câu nói của hắc, đã vận La Hán Phục Ma thần công, Trương Ân Ân giống như bị búa lớn đập trúng, mỗi chữ nghe được, thân hình lại run lên một cái.

Thanh Y đạo hạnh thấp, hai chân mềm nhũn, ngồi ngã xuống đất, khuôn mặt trắng như tờ giấy, lúc nào cũng có thể ngất đi.

Châu Tri lúc này mới có thể thoát khỏi bí thuật của Trương Ân Ân, quát lên một tiếng lớn:

“Yêu nữ còn không chịu bó tay chịu trói, đại hòa thượng cần phải lấy thủ đoạn sét đánh phục ma!”

Hắc nhắc kim trượng, bước tới. Trương Ân Ân cùng Thanh Y đã không còn sức đánh trả, chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn tay to lớn của Chân Tri chụp tới.

Không biết là Chân Tri có phải bị Bí thuật của Trương Ân Ân ảnh hưởng hay không, mà bàn tay của hắc lại chộp tới ngực của Trương Ân Ân!

Trương Ân Ân vừa then vừa giận, miễn cưỡng vận khởi chân nguyên, giơ tay lên cản, nhưng mà làm sao cản nổi.

Bàn tay của Chân Tri khi tới cách ngực Trương Ân Ân chừng 3 thốn thì đột nhiên dừng lại. Hắn bỗng nhiên nhìn sang trái, thấy Kỷ Nhược Trần vốn đang hôn mê, lúc này hai mắt đã mở, lạnh lùng nhìn hắn.

Chân Tri hoảng sợ khi thấy thân hình của Kỷ Nhược Trần đột nhiên bay lên, phóng tới phía sau hắn. Khi tới giữa đường, Kỷ Nhược Trần vung tay lên, một đoạn mộc côn đã xuất hiện trong tay của hắn.

Khi thân ảnh của Kỷ Nhược Trần vượt ra khỏi tầm mắt của Chân Tri rơi vào phong đô u phủ.

Sau khi Kỷ Nhược Trần đánh một côn này, thân hình lại như lá rụng, phiêu đảng bay về hướng Chân Như.

Chân Như hoảng sợ, miệng tung chân ngôn, kim trượng trong tay chấn động, Phật quang quanh thân tỏa ra bốn phía, đánh xuống đầu của Kỷ Nhược Trần!

Kỷ Nhược Trần không tránh không né, tay trái vỗ vào kim trượng một cái, kim trượng lập tức biến mất! Hắn thấy Chân Như được Phật quang bao phủ, khuôn mặt trang nghiêm, bỗng nhiên há miệng, phun một ngụm máu tươi vào đầu Chân Như. Trong máu lại có một cái Thanh Đồng tiểu đỉnh.

Thanh đồng tiểu đỉnh vừa chạm vào Phật quang của Chân Như, bỗng nhiên vang lên tiếng leng keng!

Chân Như toàn thân run lên, mi tâm đột nhiên hạ thấp xuống một chút, Phật quang quanh người ảm đạm, Kim Cương Bất Động Quyết một trong tam đại pháp quyết của Nam Sơn tự đã bị phá.

Thanh Y vừa thấy Văn Vương Sơn Hà Đỉnh, sắc mặt biến đổi, không chịu được nữa, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Lúc này Kỷ Nhược Trần đã đứng bên bờ Lạc Hà, nhìn sóng lớn cao như núi, bỗng nhiên nhẹ nhàng thở dài một hơi, lắc đầu.

Ở phía sau hắn, Chân Như ngây ngô đứng bất động, khuôn mặt vốn hồng nhuận đã biến thành đen kịt, chậm rãi mất đi sức sống.

Kỷ Nhược Trần không quay đầu lại, nói:

“Đi thôi, chúng ta ra khỏi thành, đường còn rất dài...”

Dứt lời, hắn xách theo Đào mộc côn đã nhiễm máu, chậm rãi bước đi.

Trương Ân Ân cắn chặt môi dưới, nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Kỷ Nhược Trần, nàng không nói gì, chờ Thanh Y đang bất tỉnh, đi theo hắn.

Lúc này, ở phía bờ nam của Lạc Hà, chỉ vang lên một thanh âm “Tứ Phương Phá!”, cuộc chiến đang gây cần lập tức dừng lại.

Ngâm Phong từ từ lui lại phía sau, bên má phải của hắn đã có thêm một vết kiếm, vết kiếm này dài tới hai xích, máu chảy từ mặt xuống tận thắt lưng.

Cổ Thanh hai tay cầm kiếm, kiếm phong chỉ lên trời, đứng cách Ngâm Phong 10 trượng, nhìn chăm chăm vào hắn. Trên môi của nàng có máu tươi chảy ra, quần áo ở phía trước không hề có dị dạng, nhưng ở sau lưng lại có thêm 7, 8 vết như chén trà lớn.

Chiến trường hỗn loạn, ngoài Cơ Băng Tiên không hề hấn gì, ai nấy đều ngã xuống.

Ngâm Phong nhìn đôi mắt thản nhiên không hề hững kia, thanh âm khẽ run, nói:

“Chúng ta không chết không thôi hay sao?”

Cố Thanh mỉm cười, nói:

“Ta chỉ biết là, thiên đạo của người không thể thực hiện được.”

Nếu như muốn giết hắc, trước hết phải giết nàng, nếu như muốn gặp nàng, thì không thể giết hắc.

Đột nhiên, Ngâm Phong phát hiện, trong việc giết hắc và gặp nàng, hắc chỉ có một lựa chọn. Vậy thì giết hay gặp?

Ngâm Phong đột nhiên hỏi:

“Chỉ có thể như vậy?”

“Chỉ có thể như vậy.”

Cố Thanh thản nhiên đáp.

Ngâm Phong trầm mặc.

Một lúc sau, hắc mới thở dài một tiếng, nhẹ giọng nói:

“Nếu chỉ có thể như vậy, như vậy... ta còn phải suy nghĩ đã.”

Dứt lời, Ngâm Phong dừng bước, đi qua chỗ Cố Thanh, biến mất trong màn đêm mênh mông.

Tóc của nàng và hắc tung bay, gần như là chạm vào nhau.

Trong bầu trời, bỗng có một tiếng sét!

Mưa lớn tầm tã.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Vạn Ty Thanh Can Kiếm

Giờ Tý đã qua.

(Giờ Tý: 23h đêm tới 1h sáng)

Đứng ở bên bờ Lạc Hà nhìn ra ngoài khơi, chỉ thấy sóng nối tiếp sóng, cuộn cuộn không ngớt, không ngừng không nghỉ. Hiện giờ, nếu đưa mắt nhìn ra, trong mắt của bọn họ không phải là một dòng sông phủ đầy xác cá, mà là thân hình của một con rắn đang uốn lượn bất định. Hàng nghìn hàng vạn con cá chết mập mờ, có sáng có tối, dường như xếp chặt như nệm gối trên mặt sông, trông những mảng sáng tối đó, giống như những hoa văn loang lổ trên thân mình của một con rắn.

Kỷ Nhược Trần trầm mặc, tay phải cầm Đào Mộc côn, tay trái kéo Trương Ân Ân, dọc theo bờ sông đi về hướng Đông. Lúc này Hoàng Tuyên uế khí đã xuất ra toàn bộ, trên sông Lạc Hà đã tản mát ra từng trận sát khí. Kỷ Nhược Trần không phải không chú ý đến biến hóa của sông Lạc Hà, nhưng mà trong tiềm thức hằn lại cho rằng, tốt nhất là không nên rời bờ sông Lạc Hà quá xa. Cho dù đôi lúc phải bất đắc dĩ vòng qua chỗ dân chúng nhưng hãn tuyệt không đi xa quá bờ sông 10 trượng.

Trương Ân Ân một tay kéo Thanh Y, mãi miết đi theo Kỷ Nhược Trần, đột nhiên phía trước xuất hiện 2 người, trên lưng đeo kiếm, mới nhìn là biết bản thân họ có đạo hạnh. Hai người này dường như bị mất phương hướng, đang vòng qua vòng lại, khi thấy 3 người liền thất kinh. Một người trong đó rút kiếm ra, hét lớn một tiếng: "Nơi này là khu vực Lâm Giang phái đang xử lý công vụ, người phía trước là ai, ở đâu tới, mau mau xưng tên!"

Vèo!

Trong màn đêm bỗng nhiên vang lên những thanh âm rào rít vừa chói tay, vừa kỳ dị. Hai người Lâm Giang phải lập tức cảnh giác, nhìn ngó xung quanh nhưng không cách nào biết được âm thanh phát ra từ đâu. Ngay cả Trương Ân Ân cũng chỉ trong lúc vô ý mới thấy được Đào Mộc côn trong tay Kỷ Nhược Trần đang xoay tròn thật nhanh, không thể nhận ra rõ đâu là thân côn, chỉ còn thấy một màu đỏ nhạt do côn ảnh tạo ra, vì thế mới biết được thanh âm khi này phát ra từ đâu. Nhưng khí tức toàn thân của Kỷ Nhược Trần vẫn như thường, chân nguyên không có một tia ba động, nếu như căn cứ theo lẽ thường mà đoán xem người nào phát ra thanh âm, thì không người nào nghĩ là hẳn.

Tiếng rít chợt ngừng lại.

Trương Ân Ân cảm thấy hoa mắt, chân nguyên Kỷ Nhược Trần khẽ lưu chuyển, thân ảnh mơ hồ của mộc côn một lần nữa trở nên rõ ràng, Trương Ân Ân có chút hoảng hốt, nhưng mà phải nhờ tới cảm giác từ bàn tay đang nắm chặt tay Kỷ Nhược Trần truyền lại, nàng mới dám khẳng định, Kỷ Nhược Trần đã động thủ.

Lúc này truyền đến hai tiếng răng rắc, trên mặt hai tên tu đạo Lâm Giang phải hiện lên thần sắc kinh ngạc, sau đó chuyển thành đờ đẫn, hai cái đầu ngoẹo sang một bên, tạo thành một góc độ kỳ quái, thân hình mềm nhũn, gục xuống.

Trương Ân Ân a một tiếng, sắc mặt có chút trắng bệch. Không cho nàng kịp nói gì, Kỷ Nhược Trần đã kéo nàng về phía trước. Khi đi ngang qua 2 thi thể, Trương Ân Ân nhất thời bối rối, không cẩn thận đá trúng một cổ thi thể, không nhìn được nên la hoảng lên. Thi thể kia bị lật nửa người lên, keng 1 tiếng, từ bên hông rớt ra một khối kim bài.

Kỷ Nhược Trần quay đầu lại nhìn, cúi người nhặt kim bài lên, Trương Ân Ân một bên dựa vào người Kỷ Nhược Trần 1 bên nhìn tấm bài. Tấm bài có hình chữ Sơn, bên cạnh có hồ văn, phía trong có khảm bảo thạch, ở giữa có 3 chữ lớn – Tương Dương Phủ.

“Bọn họ là người của Dương Quốc Trung sao?” – Trương Ân Ân hỏi. Trong thời cuộc hiện nay, đa số những người cầm quyền đều là môn sinh của Đạo Đức tông, Trương Ân Ân cũng biết được Dương Quốc Trung là 1 quyền thần vô cùng nổi tiếng trong đó. Bất quá, nàng xuất thân từ Tu Đạo đại phái, nên chẳng có chút kính trọng những quyền thần nơi thế tục này.

Kỷ Nhược Trần chỉ ừ một tiếng, tiện tay ném đi, lại kéo tay Trương Ân Ân đi tiếp. Trương Ân Ân vẫn như trước đi sát theo Kỷ Nhược Trần, thỉnh thoảng nàng lại ngẩn đầu nhìn Kỷ Nhược Trần, hơi nhú nhú mày, cái miệng nhỏ khê khê, nhưng muốn nói lại thôi.

Đi không bao lâu, Trương Ân Ân cuối cùng cũng nhịn không được, nhẹ giọng hỏi:

“Nhược Trần, tại sao lại giết họ? Trước đây người không phải là người giết người lung tung như thế.”

Kỷ Nhược Trần nhàn nhạt đáp: “Bởi vì bọn họ cản đường chúng ta.”

“Thế nhưng...” Trương Ân Ân nhẹ khê cắn môi, nói: “Dù vậy cũng không cần giết họ, sát khí quá nặng sẽ ảnh hưởng tới việc tu hành phi thăng.”

Kỷ Nhược Trần không có xoay người lại, Trương Ân Ân dường như nghe được tiếng cười khê của hắn. Trong tiếng cười mang chút thờ dãi cũng có chút thâm lương.

Ba người đi hơn 10 bước, Kỷ Nhược Trần nhàn nhạt nói: “Tu hành? Hiện nay chỉ cần giúp bọn người bình an rời khỏi Lạc Dương, đối với ta thế

là đủ rồi. Hiện nay... ta còn có thể nghĩ đến việc tu hành phi thăng nữa hay sao?”

Tay Trương Ân Ân trong sát na đó lạnh lại.

Tuy rằng hiện tại nàng chỉ có thể thấy một bên khuôn mặt của Kỷ Nhược Trần nhưng nàng biết, 4 đạo vết máu vẫn ướm át đỏ sẫm như trước. Bốn đạo vết máu đó không chỉ khắc sâu trên mặt hấn, mà còn khắc sâu trong lòng nàng.

Nàng yếu ớt thở dài một hơi, lén lút nắm chặt tay hấn, càng nắm càng chặt.

Đoạn đường này nàng luôn trầm mặc, nàng mong muốn nó không bao giờ có điểm cuối.

Kỷ Nhược Trần đang đi bỗng nhiên ngừng bước lại, ngửa đầu nhìn về phía trời đêm phương Bắc, hình như đang suy nghĩ cái gì đó.

Trương Ân Ân cũng nhìn lên trời đêm phương Bắc, nhưng ngoại trừ một mảng đen kịt và bầu trời đang mưa lớn bên ngoài, thì nàng hoàn toàn không thấy gì. Kỷ Nhược Trần nhìn chăm chăm vào bầu trời phương Bắc, kéo tay Trương Ân Ân chậm rãi lui về bờ sông Lạc Hà cho tới khi tiếp cận bờ sông mới dừng lại, sau đó liền đứng yên, không hề có ý định tiếp tục đi về phía trước.

“Làm sao vậy?”

Kỷ Nhược Trần nói: “Sợ là chúng ta không cách nào rời khỏi Lạc Dương được. Ta cảm giác bên kia có thứ gì đó vẫn luôn đi theo chúng ta, bất quá nó không dám lại gần Lạc Hà. Thanh Y thế nào rồi?”

Trương Ân Ân kiểm tra khí tức của Thanh Y một chút rồi nói: “Nàng vẫn tốt, chỉ là có một chút suy yếu.”

Kỷ Nhược Trần liền nói: “Cũng tốt, chúng ta trước tiên ở nơi này chờ bọn họ đến, sau đó cùng đi.”

Dứt lời, hắn khoanh chân ngồi xuống, Đào Mộc còn để nằm ngang trên đùi, từ từ nhắm mắt, tiến vào nhập định. Hắn còn triệt hồi phòng hộ quanh người, tùy ý để mưa rơi vào cơ thể. Trương Ân Ân ngồi xuống phía sau hắn, nhưng nàng không triệt hồi phòng hộ, nàng không muốn Thanh Y đang hôn mê bị ướt.

Trong màn đêm phương Bắc, có 3 bóng đạo sĩ đang đứng, người cầm đầu có khuôn mặt hiền lành cùng 2 đạo nhân đồng hành có chút bất đồng những người tu đạo bình thường, hàng nghìn hàng vạn nước mưa rơi trên người hắn, nhưng điều kì lạ là đạo bào của hắn không hề có chút ẩm ướt nào. Đạo nhân ở giữa là chưởng giáo đương nhiệm của Thanh Khư Cung – Hư Huyền Chân Nhân. Hắn nhìn kỹ Kỷ Nhược Trần đang ngồi bất động bên bờ Lạc Hà, bỗng nhiên thở dài một tiếng, nói: “Kỷ Nhược Trần này... thật không đơn giản a!”

Đạo nhân bên cạnh nói: “Ta thấy tư chất hắn rất bình thường, hoàng đình âm đạm, không có gì đặc biệt, không có chỗ nào giống Trích Tiên. So sánh với Ngâm Phong ở cung của ta, thực sự là chênh lệch khá xa. Lại nhìn vết máu trên mặt hắn, chắc là hắn đã dùng qua Hung Tinh Nhập Mệnh. Cho dù vận mệnh của bản thân vô cùng tốt nhưng dẫn Hung Tinh Nhập Mệnh, sau này ắt trùng trùng khổ nạn, sao lại là người mà chúng ta tìm kiếm? Ta cho rằng, Kỷ Nhược Trần này bất quá là một người tu đạo đến Lạc Dương của Đạo Đức Tông mà thôi, Trích Tiên chân chính ắt hẳn là người khác. Hắn không chịu rời khỏi Lạc Dương có thể là do trùng hợp mà thôi.”

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Vạn Ty Thanh Can Kiếm 2

Hư Huyền chân nhân lắc đầu, bùi ngùi than thở:

“Hư Độ sư đệ, lúc mới gặp người ấy, ta cũng nghĩ giống như người vậy. Luận tư chất, hẳn căn bản vô pháp so sánh với Ngâm Phong, thế nhưng những kinh lịch của hắn, lại bất đồng với những phổ thông tu sĩ. Không nói tới nó, chỉ riêng những nguy hiểm mà hắn đã trải qua, thì trong vạn người cũng không có lấy một người. Vì thế ta chuyên tâm thôi toán số mệnh của hắn, chín phần rõ ràng, nhưng có một phần giống như ngấm hoa trong sương mù không hề rõ ràng, không biết là do nguyên nhân. Bởi vậy ta nghĩ, bất cứ kết luận gì đưa ra, đều không thích hợp.”

Hư Độ thất kinh, nói:

“Sư huynh thôi toán mấy ngày dưới Vô Song vẫn không thấy rõ số mệnh của hắn ư?”

Hư Huyền nói:

“Tử vi đấu số nghịch thiên mà làm, cho dù đạo hạnh ta có cao gấp đôi, nhưng nào dám nói thấy rõ các ảo diệu bên trong? Nếu nói có thể tính rõ là nói hươu nói vượn!”

Hư Độ mặt đỏ tới tai, chỉ vâng vâng dạ dạ không nói gì thêm.

Hư Huyền nhìn Kỷ Nhược Trần, lại nói:

“Hư Thiên sư đệ, Ngâm Phong đã rời Lạc Dương chưa?”

Một đạo nhân khác trả lời:

“Vâng, Ngâm Phong lúc này chắc là đã rời khỏi. Hư Vồng sư huynh cũng đã dẫn chúng đệ tử của Vô Cực Điện rời đi. Trừ lúc đầu chết mất một gã ngoại môn đệ tử, Ngọc Hư chân nhân của Đạo Đức Tông vẫn chưa gây thêm khó dễ gì nữa.”

Hư Huyền im lặng trong chốc lát, nói:

“Đạo Đức Tông nếu muốn ở Lạc Dương chấm dứt tính mệnh của Ngâm Phong không phải là việc khó gì! Thế nhưng... hắc! Tử Dương lão quỷ này hóa ra lòng mang chí lớn, thật sự là không độn giản! Trước đây đã xem thường hãn.”

Hư Thiên có chút không hiểu, hỏi: “Xin chỉ giáo?”

Hư Huyền hừ một tiếng, nói:

“Đạo Đức lòng mang chí lớn, hành sự cường hành, không ngại dựa người ngoài. Người ta liệu định đây là Thanh Khư Cung ta là nước cạn không thể giữ giao long như bọn chúng, tuy là có Ngâm Phong, nhưng cũng không thay đổi được cái gì! Đi thôi, Kỷ Nhược Trần chắc là biết chúng ta ở chỗ này, có ở chỗ này chờ thêm cũng không thể làm cho hãn ly Lạc Dương.”

Hư Huyền vừa dứt lời, lại giống như cảm giác được cái gì đó, chậm rãi xoay người lại. Từ trên không bay xuống hơn mười đạo nhân ảnh, xung quanh đều có quang mang lượn quanh, tu vi đều bất phàm.

Hư Huyền chân nhân chăm chú nhìn lại, lập tức nhận ra 2 người dẫn đầu chính là Cảnh Tiêu chân nhân cùng Ngọc Huyền chân nhân. Hai vị chân nhân mang theo mười hai đệ tử Đạo Đức Tông, mỗi người sắc mặt hồng nhuận, đều có tu vi Thượng Thanh.

Hư Huyền mỉm cười thi lễ:

“Hai vị chân nhân tiên giá quang lâm, là muốn đem ba bộ xương già của chúng ta chôn ở Lạc Dương ư?”

Cảnh Tiêu chân nhân hoàn lễ đáp:

“Không dám! Hư Huyền chân nhân đạo pháp thông huyền, Cảnh Tiêu chân nhân cũng không có vọng tưởng này. Cảnh Tiêu tới, chỉ là đưa tiễn ba vị chân nhân một đoạn đường.”

Hư Huyền ha ha cười, nói:

“Lễ đưa tiễn long trọng như vậy, lão đạo ta nào dám nhận! Huống hồ tuổi của ta có một chút lớn nên chỉ chậm rãi mà đi, hai vị chân nhân không nên cường cầu rồi ảnh hưởng đến vận mệnh của Thần Châu.”

Ngọc Huyền chân nhân nói:

“Hư Huyền chân nhân không cần phải lo lắng. Nếu hai người chúng ta không thể thoát thân, tông môn ta vẫn còn 6 vị chân nhân, sẽ không có ảnh hưởng gì lớn.”

Hư Huyền thần sắc hơi đổi, lập tức mỉm cười nói:

“Tử Dương chân nhân nói thật hay, Hư Huyền bội phục!”

Bỗng nhiên, trời đêm lại nổi sóng!

Mây trắng từ từ chuyển sang hồng, một mảnh Thiên Hỏa phương viên nghìn trượng từ trên trời đổ xuống, nơi mà nó rơi xuống chính là Lạc Hà! Tuy rằng cách nhau rất xa, nhưng Hư Huyền vẫn cảm thấy áp lực và nhiệt lực, chân nguyên trong cơ thể có chút gợn sóng.

Ngọn lửa đó không phải phàm hỏa, nó có chứa cái oai của thiên địa, có thể tiêu hồn lạc phách. Mọi người đều biết Thiên Hỏa chính là bị sự kiện Lạc Thủy sắp xuất hiện yêu ma dẫn dụ, không thể chống đỡ, người tu đạo tầm thường tiếp xúc nó sẽ tử vong, nó có cung uy năng như thiên kiếp.

Thiên Hoa bao quanh, cả Lạc Dương đều phát ra ánh hồng! Trong Thiên Hỏa còn có từng đạo điện tử bao quanh, hướng về Lạc Thủy bay xuống.

Thấy được uy lực như vậy, bọn người Ngọc Huyền, Cảnh Tiêu sắc mặt không khỏi khê biến.

Lạc Hà cũng đang yên lặng biến hóa, tầng tầng lớp lớp cá chết đều như sống lại, xuất hiện ra từng cái khe, sau đó từ những cái khe này phun ra từng đoàn Hoàng Tuyền uế khí. Uế khí có màu ám lam, ngưng mà không tán, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ Lạc Hà, đồng thời không ngừng tiến về phía trước bay đến.

Hoàng Tuyền uế khí hiển nhiên so với lúc trước có chút bất đồng, chúng nó và Thiên Hỏa vừa chạm nhau, lập tức phát ra tiếng xuy xuy, mặc dù một mảng lớn Uế khí hầu như không còn, nhưng Thiên Hỏa cũng sắp tan rã. Từng đạo điện tử phóng thẳng vào uế khí, nhưng càng xâm nhập sâu, lại càng bại nhược, khi đến mặt nước Lạc Hà, không thể làm thêm cái gì.

Nhìn Hoàng Tuyền uế khí dài hơn trăm trượng rộng hơn mười trượng giống như cuồng long đang phóng vào Thiên Hỏa, ngay cả Hư Huyền sắc mặt đã có chút thay đổi.

“Người đang nghĩ cái gì?” Kỷ Nhược Trần đáp, hai mắt vẫn nhắm chặt.

“Chuyện về Hung Tinh Nhập Mệnh, người không nên lo lắng quá mức...” Trương Ân Ân nói đến hai chữ Hung Tinh, thanh âm đột nhiên nhỏ lại, hầu như không nghe được, sau đó bình thường lại: “Sau khi trở về núi, ta sẽ nhờ cha ta nghĩ biện pháp, nhất định sẽ có biện pháp bổ cứu.”

Kỷ Nhược Trần nghiêng đầu, cười cười nói:

“Không, ta không lo lắng chuyện này. Kỳ thực ta đang lo lắng một việc, tất cả những nỗ lực của ta đều là vì việc này. Nói theo cách khác, ta vẫn là đang suy nghĩ phương pháp trốn tránh một chuyện. Hiện tại ta chợt phát hiện, đã không cần lo lắng chuyện đó nữa.”

Kỷ Nhược Trần đứng lên, nhìn về bầu trời phương Bắc, lại nhìn về bờ phía nam Lạc Hà, tuy có không ít trở ngại, nhưng hẳn vẫn thấy lại thân ảnh hào hiệp ở Lạc Dương khi xưa.

Hắn đưa mắt nhìn một lúc lâu, mới nói:

“Cho nên hiện tại, ta rất vui vẻ.”

Trương Ân Ân đứng lên, nhìn Kỷ Nhược Trần, do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn hỏi:

“Vậy chuyện từ quá khứ mà người vẫn muốn làm, là cái gì?”

Nàng thấp thỏm trong lòng.

Bởi vì Tô Hoa từng nói với nàng, nếu 1 người cùng nàng chia sẻ bí mật tận sâu trong lòng mình, không hề e ngại, không hề che giấu, thì đó mới là 2 người bạn tâm giao.

Trương Ân Ân chờ càng lâu, môi nàng càng trắng.

Rốt cuộc, nàng quay đầu nhìn về phía Lạc Hà, miễn cưỡng cười cười, nhẹ nhàng nói:

“Người không muốn nói, cũng không sao...”

Kỷ Nhược Trần nhàn nhạt nói:

“Có gì không thể nói? Năm năm nay ta vẫn tận lực đi làm, chính là làm cho mình càng không giống một Trích Tiên.”

“A!” Trương Ân Ân thét một tiếng kinh hãi: “Lẽ nào người...”

“Không sai!”

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 136: Vạn Ty Thanh Can Kiếm 3

Trương Ân Ân còn chưa hết kinh ngạc, phía Lạc Hà bỗng nhiên hiện lên một tầng khí đen nhàn nhạt, nhanh chóng lan ra bên ngoài, Thiểm Điện Lôi Minh nhanh chóng khuếch tán ra phương viên trăm trượng của hai bờ Lạc Hà. Trương Ân Ân chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm lại, sau đó ở ngực cảm thấy đau nhức, mồ hôi ứa ra, sắp thổ huyết.

Trong giây lát, nàng bỗng thấy mấy sợi tóc đen đang bay trước mặt mình biến thành màu đỏ rực, sau đó nhanh chóng khô héo cứ như là bị hấp khô vậy. Trương Ân Ân ngạc nhiên ngẩng đầu lên, lúc này nàng mới nhận thấy lửa cháy khắp bầu trời, đang lấy thế bài sơn hải đảo ép xuống! Trong lúc nhất thời, trong mắt của nàng toàn là hình ảnh của lửa đỏ!

Trương Ân Ân tu luyện Thiên Hồ thuật, đối với Thiên Hỏa sợ hãi tăng thêm 3 phần, thấy Thiên Hỏa ngập trời hạ xuống, chắc chắn là ba người không kịp thoát đi, toàn thân nàng lạnh lẽo, sợ hãi ngây người.

Nhưng đúng lúc này, trước mặt nàng tối sầm, sau đó nàng cảm thấy trên mặt có một chút đau đớn và hơi lạnh lạnh, bên tai truyền đến thanh âm của Kỷ Nhược Trần:

“Đừng nhìn lên trời !”

Được ngăn cách với Thiên Hỏa, Trương Ân Ân lập tức khôi phục lại năng lực hành động, nàng cúi đầu nhìn xuống, không dám nhìn lên. Ánh sáng của Thiên Hỏa không giống bình thường, thân thể của nàng có yêu khí, nhìn thêm một chút, hai mắt sẽ mù mất.

Nhưng mà Thiên Hỏa vẫn chưa hạ xuống như nàng dự đoán, ngược lại trên người cảm thấy lành lạnh.

Tay Kỷ Nhược Trần vừa để xuống, Trương Ân Ân liền nhìn bốn phía xung quanh, thấy cảnh vật bốn phía xung quanh đều pháp phòng bất định, mang một màu lam quý dị. Nàng lại nhìn về phía Lạc Hà, không khỏi thất kinh, vừa muốn kinh hô, lại bị Kỷ Nhược Trần ngăn lại.

Lạc Hà không còn là Lạc Hà nữa.

Sóng nước Lạc Hà đã dâng cao hơn bờ sông 10 trượng, vô số cá chết đã biến thành những mảnh lân phiến cứng rắn, ở giữa những khe lân phiến phun ra Hoàng Tuyền khí có màu xanh nhạt. Hoàng Tuyền khí như có sinh mệnh, hướng lên trời cao bay lên, lao thẳng vào Thiên Hỏa không ngừng hạ xuống, phản công bay lên!

Lại có vô số tử điện xuyên thấu uế khí, đánh thẳng vào lân phiến, tạo thành một cái lồng ánh sáng hình hoa sen. Lúc đầu những tia tử điện này làm nổ tung 1, 2 lân phiến, nhưng về sau chỉ có thể lưu lại ở trên lân phiến một vài vết xước mà thôi.

Trương Ân Ân nhìn chăm chăm vào những lân phiến to lớn gần trong gang tấc, toàn thân run lên, dường như không còn kiềm chế được nữa. Nàng nhìn chăm chăm vào miếng lân phiến, nhưng không dám duỗi tay đụng vào miếng lân phiến đó. Lạc Hà cao hơn 10 trượng đã chiếm toàn bộ tầm nhìn của nàng, nàng hoàn toàn không biết toàn cảnh Lạc Hà là như thế nào! Mà nàng cũng chẳng muốn biết làm gì!

Nhưng vào lúc này, trong thiên địa phát ra một tiếng nổ vang, toàn bộ Lạc Dương đều kịch liệt rung động, trong lúc nhất thời khói bốc lên từ bốn phía, không biết bao nhiêu nhà dân sụp đổ. Bách tính Lạc Dương đều được lệnh ở nguyên trong nhà, tai họa bất ngờ đột nhiên ập tới, tất cả đều không

kip đề phòng. Trong lúc nhất thời tiếng khóc, tiếng kêu la thảm thiết vang lên khắp nơi.

Lại có một lực lượng cường đại từ Lạc Hà cuốn tới, 3 người Kỷ Nhược Trần cũng không có đề phòng, lực lượng cường đại này lao thẳng vào bức tường vây quanh khu dân cư cao hơn 10 trượng, thế tiến mới dừng lại. May là Kỷ Nhược Trần thân thể khỏe mạnh, va chạm như thế cũng không ảnh hưởng gì, chỉ hơi đau đầu một chút thôi. Hắn kêu lên một tiếng, cố gắng đứng lên, nhìn mọi thứ xung quanh, thấy Trương Ân Ân và Thanh Y đều nằm bên cạnh, nhìn qua không có bị gì, lúc này mới yên lòng.

Hành động đầu tiên của Kỷ Nhược Trần là nhìn mọi thứ xung quanh, thấy không có gì nguy hiểm, mới cúi người giúp đỡ Thanh Y và Trương Ân Ân. Chỉ là trong tim của hắn mơ hồ có chút bất an, luôn luôn cảm giác được là mình đã quên một thứ gì đó.

Trương Ân Ân bị uế khí xâm nhập, lại bị Thiên Hỏa áp chế, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, toàn thân vô lực. Được Kỷ Nhược Trần nâng dậy, tạm thời đang đi đứng có chút khó khăn, phải dựa vào bức tường mới có thể đứng được. Viên gạch xanh nhìn thì cứng rắn, kỳ thực đã mục nát từ lâu, mới vừa dựa vào liền ầm ầm sụp đổ.

Trương Ân Ân sợ hãi, ngã vào trong.

Bên trong lại vang lên một tiếng sợ hãi, thanh âm hùng hồn trầm thấp, vô cùng dễ nghe. Chỉ là người bên trong tương đối sợ hãi, tiếng kêu rất lớn, lẫn át tiếng kêu chói tay của

Khu nhà này không nhỏ, chỉ là phòng chính cùng sương phòng đều bị địa chấn làm sụp đổ, tạo thành một đồng bừa bãi. Ở giữa chính điện có một trung niên văn sĩ, một thân bạch y, trở thành mục tiêu nổi bật trong đêm. Người này có một thân hình cao lớn, tướng mạo đường đường, hơi có phần vài khí thôn sơn hà. Nhưng mà tiếng hét của hắn lại vô cùng lớn, lộ ra bản

chất khiếp đảm của hắn, trong tay hắn vẫn cầm cái cuốc, lúc tường viện sụp đổ thì hắn đang hăng hái đào hầm, đây là hành vi làm trái lời dạy của thánh nhân, bởi vậy những hình tượng, khí thế của hắn chẳng còn lại mấy.

Văn sĩ kia đang bối rối, đợi khi thấy rõ 3 người Kỷ Nhược Trần lập tức ho khan một tiếng, phúi phúi bụi bám trên quần áo.

Khi Kỷ Nhược Trần thấy rõ khuôn mặt hắn, cũng lấy làm kinh hãi, hóa ra tên văn sĩ này chính là Tế Thiên Hạ, người đã cứu được Từ Trạch Giai. Chỉ là Tế Thiên Hạ này tuy rằng thân thể khỏe mạnh tráng kiện, dù sao vẫn là một người bình thường, sao lại dám chạy loạn khắp nơi trong đêm tối hỗn loạn này?

Trương Ân Ân thở ra một hơi, Kỷ Nhược Trần lúc này mới phát hiện trong sân có bảy tám cỗ thi thể nằm lung tung, nam nữ già trẻ đều có, đây có lẽ là một gia đình 3 thế hệ. Trên những thi thể này toàn là bụi bặm và vết máu, xem ra thời gian bị nạn chính là nhà cửa bị sập. Bên cạnh chân Tế Thiên Hạ có một cái hố thật lớn, đủ để chôn tất cả mọi người.

Tế Thiên Hạ đã trấn định lại, lập tức tiếp tục công việc đang dở dang, để cuốc sắt trong tay xuống, đem từng cỗ thi thể đến cái hố, sau đó đặt họ xuống. Những người chết này và Tế Thiên Hạ chẳng có chút quan hệ nào, có lẽ hắn không nỡ nhìn thảm trạng này, cho nên mới giúp người chết bất đắc kỳ tử này được an nghỉ.

Nhưng nhìn lại, hình như có chút không đúng. Tế Thiên Hạ khi mai táng một người, trước tiên là lục soát trên người họ một lượt, đem những thứ có giá trị lấy ra, vứt bên cạnh bao quần áo, sau đó mới đặt người đó xuống hố. Nhìn vào bên trong bao quần áo, trong đó có không ít vàng bạc và trang sức.

Lúc này Thanh Y đã tỉnh lại, thấy Tế Thiên Hạ làm vậy, lập tức quên mình đang ở nơi nguy hiểm, không nhịn được nói:

“Vị Tể tiên sinh này, lấy những vật trên người của người chết, sợ là không hợp lễ pháp cho lắm?”

Tể Thiên Hạ một bên bận rộn, một bên đáp lại:

“Ta và bọn họ cũng chẳng quen thân gì, ta giúp bọn họ sau khi chết được an nghỉ đây là việc đại công đức. Tiền tài là vật ngoài thân, họ sống không thể dùng thì chết cũng không thể mang theo. Thánh nhân có nói, quân tử ái tài, ta hóa giải tai kiếp cho người chết, thu tiền tài cho người ta, đây là việc thiên kinh địa nghĩa, vậy thì vi phạm lễ pháp ở chỗ nào? So sánh tiền bạc với sống chết, cái nào quan trọng hơn?”

Thanh Y nhất thời bị hấn nói tới mức không nói nổi, một câu cũng không nói nên lời. Tể Thiên Hạ rõ ràng là đang lục lợi đồ đạc của người chết, chỉ là thuận tiện mai táng người ta thôi, hành vi như thế, lại bị hấn thành hiện ngang lỗm liệt, quả thực vô sỉ.

Tể Thiên Hạ tay chân nhanh nhẹn, trong nháy mắt đã đem toàn bộ thi thể đặt vào trong hố, sau đó dùng cái cuốc lấp qua loa lại, trong miệng không ngừng nói:

“Lạc Dương hôm nay đã thành nơi bách quỷ dạ hành, ta là một thư sinh, tay trái gà không chặt, nhưng lại dám đi đêm một mình, ta là một người lương thiện, có gì phải sợ? Cho dù là cái gì, chỉ cần có Hạo Nhiên Chính Khí ở trong lòng, thì bách quỷ chỉ còn cách tránh xa mà thôi!”

Hấn một bên đồng dục nói, bên này Thanh Y đang tức nghẹn căn môi, đã muốn ra tay.

Bên này Tể Thiên Hạ không biết mình gặp nguy hiểm, nói:

“Tấm lòng của Tể Thiên Hạ ta trường tồn cùng thiên địa, đã đi qua vạn lý sơn hà, chưa bao giờ thấy ma quỷ... A! Quỷ a!”

Hắn hét thảm một tiếng, làm ba người Kỳ Nhược Trần cũng hơi sợ hãi. Tể Thiên Hạ sắc mặt trắng bệch, run run chỉ về phía sau Kỳ Nhược Trần, sau đó hét lên một tiếng kì quái rồi bỏ chạy. Hắn ngã lên ngã xuống, bộ dáng chật vật, chẳng còn chút anh tuấn, tiêu sái nào, nhưng tốc độ của hắn lại cực nhanh. Tuy Tể Thiên Hạ chật vật chạy trốn, thế nhưng cái bọc vàng châu báu kia hắn vẫn không quên mang theo.

Kỳ Nhược Trần xoay người nhìn lại, chỉ thấy là một mảng bờ sông trống rỗng, nào có yêu ma quỷ quái gì? Chẳng qua Lạc Hà đột nhiên trống trải, từ xa nhìn lại, mơ hồ nhìn thấy lòng sông, nước sông cuộn cuộn chảy, cũng không biết là chảy đi nơi nào.

Nghe được tiếng thét kinh hãi của Tể Thiên Hạ, Kỳ Nhược Trần đã biết tình hình có chút không đúng, nhưng vẫn không rõ tại sao mình lại không nhìn thấy điều gì lạ thường cả. Hắn nhắm hai mắt lại, sau đó lại mở ra, hắn nhìn thấy một cảnh tượng mà không khỏi sợ ngây người!

Lạc Hà đã khô cạn từ lâu, trăm trượng trên bầu trời lại xuất hiện một con Cự Xà đang lơ lửng.

Con rắn này có màu xanh nhạt, thân to trăm trượng, đang lơ lửng trong không trung, căn bản không thấy rõ từ đầu đến cuối, không biết nó dài mấy nghìn hay mấy vạn trượng nữa! Một con quái vật lớn như vậy, dù là thần long trong điển cổ, chỉ sợ cũng không hơn được nó. Cứ cách khoảng mấy trăm trượng, trên thân nó đều có một cái lân phiến kim sắc thật to. Kỳ Nhược Trần dõi mắt nhìn theo, thấy có tới hơn trăm con mắt màu vàng. Trong mỗi con mắt có những hoa văn tinh tế màu hổ phách, có nhìn có ngắm, mỗi con ngắm đều làm theo ý riêng của mình.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Vạn Ty Thanh Can Kiếm 4

Ánh mắt của Kỷ Nhược Trần vừa mới nhìn thẳng vào một cặp mắt, trong đầu nhất thời oanh một tiếng, trong tai dường như có tiếng kêu của hàng nghìn con muỗi vậy, từ trong mắt, mũi lập tức chảy ra bốn đạo máu tinh tế. Hắn cảm thấy một cỗ khí tức âm hàn từ xa mục truyền đến, từ hai mắt của hắn xâm nhập vào trong cơ thể, lan tràn khắp mọi nơi, đang cướp đoạt quyền khống chế thân thể của hắn, huyết nhục đang dần thối rữa.

Kỷ Nhược Trần thất kinh, trong lòng nhanh chóng ngâm tụng chân quyết, Tam thanh khí cuộn cuộn không dứt từ huyền khiếu truyền ra, ngăn trở cỗ hàn khí kia. Tam thanh khí của hắn mặc dù yếu, nhưng dù sao cũng là đạo pháp chính tông, vẫn có thể chống đỡ được cỗ hàn ý này mà không bị tiêu diệt. Bị Tam Thanh khí cản trở, xa khí tuy rằng có thể phá tan chướng ngại, nhưng Giải Ly Quyết dần dần làm cho nó tiêu tán. Trong cơ thể của Kỷ Nhược Trần lúc này, tuy có thể chống đỡ xa khí, nhưng cũng đã đến cực hạn, ngay lập tức phun ra một ngụm máu.

Khi hắn khôi phục lại, hai bên bờ sông Lạc Hà vốn trống trải, nay dần hiện ra vô số giáp binh. Những giáp binh này cao tới một trượng, mặc trọng giáp, cầm trường binh, khuôn mặt dữ tợn không giống nhau. Thân thể bọn họ có chút trong suốt, hình như không phải là thực chất.

Kỷ Nhược Trần nhận ra đây là quỷ binh, vô hình vô thể, đao kiếm bình thường không thể làm gì được chúng, chỉ có thể dùng đạo thuật tiên pháp luyện hóa mà thôi. Hắn nhìn lại Đào Mộc côn, thấy trên thân côn có hai lá bùa rách nát, tâm trạng cũng bình tĩnh lại một chút, hắn ra dấu, định mang Trương Ân Ân và Thanh Y rời khỏi.

Những ngày lúc này, Kỷ Nhược Trần bỗng nhiên cảm giác được con mắt rắn kia này giờ vẫn quan sát hẩn hình như có vẻ cười cợt. Không chờ hẩn hồi phục tinh thần, hàng vạn hàng nghìn quỷ binh đồng thời quay người lại, vây Kỷ Nhược Trần ở giữa, tầng tầng lớp lớp lao tới, kỳ lạ là không một tên nào chú ý đến Trương Ân Ân và Thanh Y. Trương Ân Ân đang rất nóng lòng, nàng nhẹ nhàng bay lên, phóng người về phía hàng nghìn hàng vạn Quỷ binh. Thanh Y thất kinh, nhảy dựng lên, từ sau ôm lấy thắt lưng nàng, kéo nàng xuống, kêu lên:

“Có liều mạng như thế cũng không ích gì, còn làm phiền công tử mà thôi!”

Trương Ân Ân liều mạng giãy dụa, thế nhưng nàng lúc này nàng đang cực kỳ suy yếu, căn bản không thể thoát khỏi tay Thanh Y, nàng vội la lên:

“Cô biết cái gì, hẩn đang muốn liều mạng! Buông ta ra, ta muốn đi cứu hẩn!”

Thanh Y càng ôm chặt hơn, hét lớn vào tai Trương Ân Ân:

“Quỷ binh vô hình vô thể, chỉ cần tâm trí công tử kiên định, chúng nó không thể nào làm hại công tử được! Nhưng mà ta và người qua đó thì mọi chuyện sẽ khác!”

Trương Ân Ân rùng mình, ngừng giãy dụa.

Quỷ binh quả thật không thể giết người, những mỗi đao mỗi kiếm của bọn chúng đều làm cho người ta có cảm giác đau đớn vô cùng chân thật. Chỉ cần người có tâm trí kiên định, có thể chịu đựng cảm giác từ sống sang chết, chịu đựng được cái cảm giác thống khổ từ kiếp này sang kiếp khác, thì mới không hề bị tổn thương gì. Nếu như buông lỏng tâm thần, thì lập tức sẽ bị hồn phi phách tán.

Trương Ân Ân và Thanh y đều là thiên kim tiểu thư, thiên chi ngọc điệp thì làm sao có thể chịu đựng nổi thống khổ này?

Gió lạnh như nước thủy triều, cả một trời góc đêm đều là Thiên Hỏa đang cháy hừng hực. Dưới ánh lửa thấp thoáng, Hoàng Xà không biết dài bao nhiêu đang chậm rãi di chuyển.

Bên bờ Lạc Thủy, quý binh đã sớm vùi lấp Kỷ Nhược Trần, bên ngoài không cách nào tiến vào, những tên quý binh ở phía ngoài bờ lên đầu đồng bạn, trong nháy mắt, hàng trăm hàng nghìn Quý binh xếp thành một tòa núi nhỏ. Mỗi thời mỗi khắc, không biết có bao nhiêu minh đao âm kiếm chém lên người Kỷ Nhược Trần!

Nhìn đám Quý binh tụ lại như một ngọn núi, mặt Trương Ân Ân trắng bệch, đột nhiên nàng rút chiếc trâm cài tóc trên đầu xuống làm cho tóc của nàng rối tung lên. Hai tay nàng cầm hai thanh băng trùy, cắn răng nói:

“Ta muốn đi! Cô mà ngăn cản ta, ta sẽ giết cô!”

Thanh Y buồn bã thở dài, không ngăn lại nữa, chỉ hỏi:

“Cô biết công tử liều mạng vì cái gì không?”

Trong giọng nói của Trương Ân Ân có chút ghen ngào:

“Chân nhân đều cho rằng Kỷ Nhược Trần là Trích tiên, kỳ thực hẳn không phải! Hẳn... hẳn nói cho ta biết, hẳn không muốn trở về núi. Thế nhưng ta... ta đâu có biết các vị chân nhân nói gì đâu?”

Thanh Y ngạc nhiên nói:

“Công tử vốn không phải Trích tiên là đúng rồi, người này khi tranh đấu cùng công tử mới là Trích Tiên.”

Trương Ân Ân thất kinh, xoay người lại hỏi:

“Cái gì? Cô làm sao biết?”

Thanh Y nói:

“Vì yêu thích nên mới đọc sử sách, lấy sử sách làm tấm gương soi, lúc đó sẽ biết hưng suy. Thanh Y đã đọc qua không ít sách sử, từ cổ chí kim, trong tiên sách huyền diệu đều có nói, trích tiên là những người bỏ mặc thiên địa, chẳng có tình cảm yêu ghét gì với chúng sinh cả!”

Trương Ân Ân nhìn thần sắc chăm chú của Thanh Y, nhất thời dở khóc dở cười, xoay người lao vào bọn Quỷ Binh. Thế nhưng nàng vừa mới bay lên, lại bị Thanh Y kéo xuống.

Thanh Y nhìn Trương Ân Ân khẽ thở dài:

“Công tử nhất định có thể thoát ra được, thế nhưng nếu cô đi, thì nhất định sẽ chết. Khi công tử chiến thắng trở về, lại không thấy cô đâu, sẽ như thế nào đây?”

Trương Ân Ân kinh hoàng hỏi:

“Cô nói... cô nói hăn...”

“Đúng.”

Thanh Y nghiêm túc nói.

Nhìn núi Quỷ binh, Trương Ân Ân lòng như bị đao cắt, nước mắt chảy ra như mưa, hai mắt dần mờ hồ không nhìn rõ nữa.

Phía Tây Lạc Hà, hai vị Thiên Quân Long Tượng Bạch Hổ từ trong đám gạch ngói bò ra. Long Tượng Thiên Quân phun ra một đám bụi bặm, nói:

“Huynh đệ chúng ta vất vả mới tìm được một chỗ ẩn thân, vẫn chưa ngồi nóng đít thì đã sập mất! Lão tặc thiên này, không có chuyện gì lại đánh ra

thiên lôi, một căn nhà tốt như vậy lại sụp đổ! Chẳng lẽ muốn đổi nghịch với ta ư?”

Bạch Hổ Thiên Quân không lên tiếng.

Long Tượng nhìn mọi thứ xung quanh, thấy xung quanh là một mảng đông nghịt mấy nghìn mấy vạn Quỷ binh hai mắt đều đỏ sẫm đang nhìn chăm chăm vào hai người. Long Tượng Thiên Quân không khỏi hít một ngụm khí lạnh, lẩm bẩm: “Trời ạ...”

Bên bờ Lạc Hà lại phát ra tiếng sấm, hàng nghìn hàng vạn Quỷ binh như ong như kiến, cùng nhau xông lên, nhanh chóng đem Bạch Hổ, Long Tượng nhị vị Thiên Quân vùi lấp.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Vạn Ty Thanh Can Kiếm 5

Hư Huyền nhìn theo Hoàng Xà đang di động trong không trung, lại ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, đôi mi dài khẽ nhú, nói: “Hoàng Xà sao lại tự nhiên xuất thế? Trước thời hạn đến một canh giờ a! Ai, hai vị sư đệ, hãy chuẩn bị sẵn sàng!”

Không cần Hư Huyền nhắc nhở, hai người Hư Độ và Hư Thiên đã cầm tiên kiếm, pháp trần và pháp chú hộ thể trừ tà. Cảnh Tiêu chân nhân và Ngọc Huyền chân nhân cũng không dám chậm trễ, Phượng mào giữa trán Cảnh Tiêu xuất hiện, hai gò má của Ngọc Huyền hiện ra những ấn ký màu xanh nhạt, trên bàn tay xuất hiện một thanh ngọc kiếm dài ba thước.

Năm người đều là những nhân vật đứng đầu trong chính đạo hiện nay, đạo pháp thông huyền, khi thấy thanh thế của Hoàng Xà, trong lòng mọi người đều biết mình không cách nào rời khỏi Lạc Dương được nữa.

Cảnh Tiêu khoát tay chặn hai mươi tên phía sau lại, nói: “Nơi này có chúng ta ứng phó, các người nhanh chóng trở về giúp đỡ Cảnh Dương chân nhân một tay!”

Hai mươi Thượng Thanh tu sĩ đồng thời hạ lễ, từ từ lui về phía sau, biến mất trong màn đêm.

Hư Huyền không hề sợ hãi, nhìn về phía Cảnh Tiêu chân nhân chấp tay, nói: “Xin hai vị chân nhân hiểu cho, không phải ba người bản đạo không muốn đi, mà là không đi được. Mong rằng hai vị chân nhân thông cảm, đừng làm khó dễ.”

Cảnh Tiêu cười cười, nói: “Hư Huyền chân nhân nói quá lời. Chân nhân đạo hạnh thâm hậu, Cảnh Tiêu tự biết không phải đối thủ. Huống chi Phong Đô Hoàng Xà đột nhiên hiện thế, bọn ta gặp cũng chỉ có nước bỏ chạy, sợ rằng chúng ta phải cùng nhau đồng tâm kháng địch đó.”

Hư Huyền mỉm cười nói: “Cảnh Tiêu lòng dạ thâm sâu, Hư Huyền bội phục.”

Cảnh Tiêu trả lời: “Hư Huyền chân nhân trí tuệ như biển rộng, Cảnh Tiêu bội phục.”

Hai người có qua có lại, ngoại trừ Hư Huyền, quang mang hộ thể của bốn người còn lại lúc sáng lúc tối, lưu chuyển không ngừng, quang mang đã ảm đạm đi ba phần.

Hai vầng trăng đỏ xanh là hai mắt của Hoàng Xà, hai mắt nó mở ra, đây là biểu hiện nó sắp hoàn toàn xuất thế. Thiên Hỏa từ trên bầu trời Lạc Dương hạ xuống, Hoàng Tuyền uế khí cũng lao lên, âm dương hỗn loạn, linh khí phân tán bốn phía, tu vi của đại quân tu sĩ cũng bị ảnh hưởng không nhỏ.

Trên bầu trời đêm bỗng nhiên phát ra một tiếng ‘ong’ nhỏ, hai con mắt của Hoàng Xà phía xa đột nhiên sáng ngời, một đạo quang văn màu hổ phách vượt qua khoảng không đánh lên đầu Cảnh Tiêu chân nhân!

Trương Cảnh Tiêu hai mắt lóe sáng, chậm rãi giơ Tùng Văn Cổ Kiếm lên, từ dưới lên trên đánh vào đạo sáng màu hổ phách.

Kiểm văn giao nhau, thế nhưng lại phát ra tiếng kim loại va chạm! Thân thể Cảnh Tiêu dần dần trầm xuống, quang mang hộ thể quanh người đã cực kì mờ ảo, giống như là chỉ cần có một cơn gió nhẹ thổi qua liền đổ. Hắn phun ra một ngụm trọc khí, quát khê: “Thật là lợi hại!”

Hư Thiên và Hư Độ sắc mặt đại biến, thậm chí cả Hư Huyền cũng phải nhíu đôi mi dài. Cảnh Tiêu chân nhân đạo pháp rất mạnh, bọn họ đều biết. Bởi vì niên kỷ không lớn, thời gian tu đạo có hạn nhưng chân nguyên của Cảnh Tiêu vẫn mạnh hơn Hư Thiên cùng Hư Độ, chỉ kém hơn mỗi Hư Huyền mà thôi. Đôi mắt của con rắn kia phát ra gợn sóng, nếu nhìn thì chẳng thấy sự huyền diệu ở đâu cả, vậy thì sao Cảnh Tiêu chân nhân phải chật vật như vậy?

Trên thân thể Hoàng Xà có mấy trăm đôi mắt, trong tâm mọi người đều không tự chủ mà phát lạnh.

Gió đêm thổi phát ra từng đợt âm thanh ong ong kì dị, hơn mười đôi mắt rắn trên người Hoàng Xà đang nhìn về bên này chột sáng lên, một đạo rồi một đạo xà văn phá không bay tới, như cuồng phong gào thét hướng năm người đánh tới, trong lúc nhất thời, Hỏa Vũ Ngân Hoa (hoa lửa bay như hoa) trên bầu trời triệt để rơi xuống bao phủ thân ảnh của năm người.

Đây không còn là đêm nữa. Toàn bộ bầu trời phía trên thành Lạc Dương đều là Hỏa Vân đang điên cuồng thiêu đốt. Từ trên trời rơi xuống không còn là mưa mà là từng đoàn từng đoàn Thiên Hỏa.

Khi Thiên Hỏa từ bầu trời đánh xuống, Hoàng Xà cũng đã lộ ra hình dáng thật sự của nó. Thân thể nó vô cùng lớn, có thể bao phủ cả bầu trời phía trên thành Lạc Dương, trên thân có hàng trăm đôi mắt, giờ phút này nhắm mở không đồng nhất đang phóng ra những đợt gợn sóng như mưa về khắp nơi trong thành Lạc Dương. Trên lưng Hoàng Xà có một cái vây cá cực lớn từ xa nhìn lại nó giống như một cái lá cờ cao hơn 10 trượng, bên sườn còn có bốn cái vây mỏng dài tới 500 trượng khi thu lại thì giống như lá cờ, khi mở ra thì giống như những cánh chim thật lớn.

Hoàng Xà cao chừng 10 trượng, dài trăm trượng, mắt trái màu đỏ mắt phải màu xanh, miệng như điều hâu, đầu giống đầu rồng.

Dường như nó được một loại lực lượng vô hình nâng lên, Phong Đô Hoàng Xà hướng về bầu trời Lạc Dương dạo một vòng, quang mang hai mắt không ngừng lưu chuyển, hình như là muốn nhìn rõ thế gian. Ở dưới thân hình của nó, toàn bộ Lạc Dương đang không ngừng run rẩy, khắp nơi trong thành đều có ánh lửa, lúc nào cũng có thêm nhà dân sụp đổ.

Dường như là vì lập uy, cái đuôi lớn của Hoàng Xà vung lên thật cao, sau đó nặng nề đánh xuống bầu trời Lạc Dương!

Một kích long trời lở đất này không hề phát ra thanh âm, làm cho thân hình to lớn của Hoàng Xà giống như là một ảo ảnh. Nhưng mà một đạo gợn sóng vô hình lấy Lạc Dương làm trung tâm nhanh chóng khuếch tán trong phạm vi trăm dặm xung quanh Lạc Dương.

Những người dân bình thường chỉ cảm thấy ngực mình nhói lên, sau đó khôi phục lại bình thường, nhưng những người tu đạo thì cảm thấy ngực mình như một thanh cự chùy đánh vào, chân nguyên toàn thân không ổn định. Đạo quang văn này vô cùng quý dị, đạo hạnh càng cao, bị đả kích càng nặng. Chỉ có đạo hạnh cao tới một mức nhất định, mới không bị nó gây thương tích.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong phạm vi thành Lạc Dương, không biết có bao nhiêu tu sĩ ngã đầu lên trời rồi ngã xuống. Ngoại trừ người có đạo hạnh, tu vi cao hơn mọi người, thì những người tu đạo bình thường đều bị thương!

Phong Đô Hoàng Xà dùng sức mạnh không thể kháng cự để xuất thế, vậy tiếp theo nó định làm gì? Trong khoảng thời gian ngắn, không biết có bao nhiêu ánh mắt của người tu đạo nhìn về Hoàng Xà, có vô số người hối hận vì mình nhất thời nổi lên tham niệm mà đi tới Lạc Dương, kết quả mình không tìm được chỗ nào tốt, ngược lại còn gặp Hoàng Xà xuất thế. Lấy sức mạnh của Hoàng Xà, cho dù hủy cả Lạc Dương, thì có gì khó?

Trong chủ điện Lạc Dương vương phủ, tuy rằng vẫn còn đàn ca tấu nhạc, thế nhưng thanh âm của đám vũ kỹ đã run run, mọi người đang bỏ chạy tán loạn, mười mấy ca kỹ có mấy phần tư sắc khuôn mặt đều trắng bệch, giống như cái xác không hồn, không còn chút linh tính nào.

Trong điện có ba người đang ngồi, kỳ thực tâm tư của họ không hề đặt trên những ca kỹ đang múa ở dưới, họ đã sớm quên việc trách phạt vì những ca kỹ này đang mất hồn mất vía.

Lạc Dương Vương Lý An ngồi ở giữa, Dương Quốc Trung ngồi bên trái, Cao Lực Sĩ ngồi bên phải. Phía sau Lý An là một bình phong thật lớn, che kín phía sau.

Lý An có chút hoảng hốt, Cao Lực Sĩ thì đứng ngồi không yên, thỉnh thoảng liếc mắt về bình phong phía sau Lý An, Dương Quốc Trung ngược lại vẫn ngồi yên bất động híp mắt, chỉ lo quan sát những ca kỹ trước mắt.

Lý An ho khan một tiếng, ghé sát vào người Dương Quốc Trung, nhẹ giọng nói:

“Dương tướng quân, Tôn quốc sư vừa tới đã vội vàng rời đi, không biết vì chuyện gì?”

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Vạn Ty Thanh Can Kiếm 6

Dương Quốc Trung cười nói:

“Một chút chuyện nhỏ, Vương gia không cần để ở trong lòng.”

Lý An gật đầu, mặc dù trong lòng hắc vẫn thấp thỏm bất an, nhưng nếu Dương Quốc Trung đã nói vậy, thì hắc cũng không tiện hỏi nhiều.

Lúc này ngoài điện xẹt qua một trận cuồng phong, mơ hồ truyền đến từng đợt tiếng quỷ khóc thần sầu.

Sau tấm bình phong bỗng vang lên một tiếng rắc giòn tan, sau đó là từng đợt, từng đợt tiếng sứ tử hống, cuối cùng đông một tiếng, hình như có một vật gì rơi xuống.

Keng một tiếng, kim bôi (chén vàng) trong tay Cao Lực Sĩ rơi xuống đất, rượu đỏ bắn tung tóe lên người.

Thế nhưng những thị nữ xung quanh đang run rẩy toàn thân, hoàn toàn không chú ý tới y phục Cao Lực Sĩ bị bắn.

Cao Lực Sĩ cũng không so đo với bọn thị nữ, chỉ run giọng nói:

“Cái... cái xe...”

Dương Quốc Trung đứng dậy, nhanh chóng chạy về phía bình phong, nhưng mới đi được vài bước, dưới chân truyền đến một tiếng ‘tách’.

Hắn cúi đầu nhìn xuống, liền hoảng sợ lùi lại hai bước.

Lý An cũng kinh hãi đứng lên.

Máu tươi từ trong tuôn ra, vừa rồi Dương Quốc Trung chỉ lo nhìn về phía bình phong, không chú ý dưới chân, khi dẫm lên mà vẫn chưa phát giác.

Máu tươi ồ ạt chảy ra, lan khắp xung quanh, trong chớp mắt đã chảy tới dưới chân Lạc Dương vương Lý An. Nhìn lại nơi xuất phát của máu, chính là xuất phát từ phía sau bình phong!

Lý An mặt tái mét, hấn đi tới hành lang, lập tức thò tay vào cơ quan, bình phong bạch ngọc ầm ầm thụt xuống, để lộ ra Bát Thụy Định Quân Xa.

Vốn con sư tử bằng đá đen đang oai phong lẫm lẫm ở trên xe, bất ngờ bị lăn xuống đất, đầu của con sư tử bị gãy lăn qua một bên.

Từ cổ của nó, máu tươi không ngừng tuôn ra cuộn trào mãnh liệt giống như là một dòng nước suối, thật không sao hiểu nổi, tại sao một con sư tử nhỏ như vậy, mà lại chứa nhiều máu đến thế?

Phượng Hoàng trên Bát Thụy Định Quân Xa cúi đầu xuống, Bạch Hồ nằm sấp, Kỳ Lân ở giữa mất dần độ sáng bóng.

Bây giờ, ngay cả Dương Quốc Trung xưa nay vẫn trấn định cũng có chút biến sắc.

Ngoài điện có một trận cuồng phong thổi qua!

Tượng Linh Quy trên Định Quân Xa phát ra một tiếng rên rỉ, liều mạng duỗi cái cổ dài ra, sau đó chỉ nghe ‘bạch’ một tiếng, mai rùa bay lên không trung, chỉ lưu lại một cái xác rùa huyết nhục mơ hồ!

Lại thêm một dòng suối máu phun ra.

...

“Những quý binh này đến tột cùng muốn làm gì? !”

Long Tượng Thiên Quân khó khăn từ trong đám gạch vụn bò ra, cơ thịt trên mặt không ngừng run lên, cảm tức nhìn xà thân cực lớn đang bay lượn trên không.

Thế nhưng hấn tức giận thì tức giận, vẫn cố gắng đè nén tiếng chửi rủa xuống thật nhỏ, cơ hồ là nhỏ như tiếng muỗi kêu, chỉ có Bạch Hổ Thiên Quân có nhĩ lực thật tốt, mới có thể nghe rõ ràng.

Bạch Hổ Thiên Quân nửa ngồi nửa quỳ trên phế tích, tay trái vẫn run rẩy liên tục. Hấn liếc mắt nhìn Hoàng Xà, trong lòng vẫn còn sợ hãi nói:

“Thứ này dường như là Phong Đô Huyền Xà... Thế nhưng Hoàng Xà không phải vẫn luôn ở Hoàng Tuyền hay sao, không có chuyện gì sao lại chạy đến đây? Ai, mặc kệ nó, người vừa mới tìm lại được tính mạng, chuyện vừa rồi thật quá nguy hiểm!”

Long Tượng Bạch Hổ nhị vị thiên quân vừa mới trải qua một trận ác chiến, may mắn có thể tiêu diệt toàn bộ, lúc này mới nhớ lại, ngay cả mình cũng không hiểu được việc này.

Quý binh đã thương người một cách vô hình, cho nên hai vị Thiên Quân mặc dù bị thương không nhẹ, nhưng biểu hiện bên ngoài thì một chút trầy xước cũng không có, chỉ là một chân của Long Tượng Thiên Quân tê dại, nặng trĩu, không còn linh hoạt, tay Bạch Hổ Thiên Quân thì run rẩy liên tục.

Bọn họ biết Quý binh đã thương người, kỳ thực đều là do ảo ảnh trong lòng mình, chỉ cần tâm trí vững vàng, nhìn thấy tất cả ảo giác của bọn Quý binh, thì không bị chút tổn thương nào.

Nhưng mà việc này nói thì dễ, nhưng muốn chịu đựng mấy chục lần đao kiếm chém vào cơ thể, trên đời này có mấy người chân chính chịu được?

Long Tượng Thiên Quân thở dài một hơi, nói:

“Huynh đệ chúng ta lần này đến Lạc Dương, vốn là muốn tìm một nơi có tiền đồ, sao mọi thứ hết lần này tới lần khác đều không thuận lợi? Gặp yêu ma xuất thế không nói, nhưng sao lại xuất hiện một thứ lợi hại như vậy?”

Hắn còn chưa dứt lời, từ trên không trung đánh xuống hơn mười đạo hoa văn nhàn nhạt màu hổ phách vào hai người. Nhị vị thiên quân ánh mắt độc đáo, thấy rõ lợi hại trong đó, lập tức đứng lên, chạy trốn chết.

Nhưng mà những đạo ánh sáng đó nhiều như mưa, Long Tượng Thiên Quân trên đùi đang mang thương tích, chân nguyên lại hao tổn hết bảy tám phần, vừa chạy vài bước, một đạo ánh sáng đã đuổi tới, xẹt qua đùi hắn, lưu lại một vết thương sâu tới tận xương.

Long Tượng Thiên Quân rống lên một tiếng đau đớn, ngã xuống đất, trong lúc nhất thời không đứng lên nổi.

Nếu là tổn thương da thịt bình thường, cho dù là cắt đứt cả cái chân, Long Tượng Thiên Quân cũng có thể ngự khí bay đi. Thế nhưng bị Hoàng Xà khí cắt trúng thì làm sao có thể như bình thường?

Bị trúng một kích đó, chân nguyên trong cơ thể của Long Tượng Thiên Quân vẫn bị hỗn loạn, lại có hiện tượng tan biến, không thể ngồi dậy nổi.

Phốc! Phốc! Phốc! Phốc! Thêm mấy đạo quang văn đánh lên người Long Tượng Thiên Quân.

Trên không trung hơn mười con mắt của Hoàng Xà đang nhìn chăm chăm vào thân thể hắn, hơn mười đạo quang văn theo sát nhau bay đến, định đem Long Tượng Thiên Quân băm thành vạn mảnh!

Bạch Hổ Thiên Quân vốn đã chạy ra hơn mười trượng, khi thấy Long Tượng Thiên Quân ngã xuống đất, lập tức cản rằng, lấy ra một tấm lá chắn

Tứ tượng bằng thép màu xanh lơ lên trên đầu, chân phát lực, trong nháy mắt đã trở lại bên cạnh Long Tượng Thiên Quân, một tay xách hắc lên.

Bạch Hổ Thiên Quân vừa quay người lại, phía sau bỗng nhiên truyền đến mấy tiếng vang lớn, sau đó vài đạo quang văn dùng thế không thể kháng cự, đánh hắc ngã xuống.

Bạch Hổ Thiên Quân đau đớn kêu lên, phun ra một ngụm máu, lá chắn Tứ Tượng hộ thân bị vỡ thành bốn năm mảnh, quần áo trên lưng bị thủng lỗ chỗ, trên lưng dần hiện ra một vết thương thật dài, cho đến lộ ra hai bên xương sườn mới ngừng lại.

Bạch Hổ Thiên Quân thấy trên không trung lại có thêm mấy đạo quang văn đang đánh tới, vì vậy hít sâu một hơi, xách theo Long Tượng Thiên Quân, chạy về phương xa.

Long Tượng Thiên Quân không nhìn thấy thương thế của Bạch Hổ nên vội vàng kêu lên:

“Thương thế của người sao rồi?”

Bạch Hổ vội thật nhanh, tránh thoát một đạo quang văn, lắc đầu nói:

“Ta không bị thương, không có gì đáng ngại!”

Long Tượng đâu chịu tin, thấy quang văn trên không trung ngày càng nhiều, lập tức kêu lên:

“Người là đồ hỗn trướng, khi dễ ta nhân lực không tốt ư? Mau ném ta xuống! Ngày sau khi người vinh hoa phú quý, nhớ đốt cho ta một nén hương là được!” Hắc một bên nói, một bên giãy dụa, nỗ lực giãy dụa từ tay Bạch Hổ.

Nhưng mà Bạch Hổ không biết lấy sức lực từ đâu ra, một tay nắm chặt Long Tượng, làm cho hắc không thể nào thoát ra được. Hắc vừa chạy vừa nói:

“Huynh đệ chúng ta... còn chưa cùng hưởng vinh hoa phú quý, sao có thể... để người xuống cứu tuyền... một mình khoái hoạt được? !”

Quang văn từ trên không trung rơi xuống như mưa, Bạch Hổ không thể né tránh toàn bộ, lại trúng phải một đạo quang văn, đau đớn kêu lên, ngã xuống mặt đất, không ngừng co giật.

Trong nháy mắt Bạch Hổ Thiên Quân lại xoay người đứng lên, ôm lấy chân Long Tượng Thiên Quân, kéo hắc từng bước một đi sâu vào nội thành Lạc Dương.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Chém Hết Tàn Hồng

“Theo ngài thì Hoàng Xà đến tột cùng muốn làm gì?”

Cố Thanh vừa hỏi, vừa đặt một viên cờ đen xuống bàn cờ hình vuông.

Tử Dương chân nhân không cần nghĩ ngợi, trực tiếp đặt một quân cờ rồi mới nói:

“Hoàng Xà chính là yêu vật đứng đầu Phong Đô, hung lệ vô cùng, trời đất sẽ không dung, thời gian sinh tồn không nhiều. Nhưng vì sao nó xuất thế, thì còn phải suy nghĩ, tham cứu thêm nhiều nữa mới biết.”

Hai người ngồi trong một cái hoa viên của một khu nhà yên tĩnh, trên bàn đá có vẽ một bàn cờ vây.

Chỗ này vốn là nơi thanh nhã thoát tục, có phong vận khác, nhưng mà hiện giờ nước trong hòn giả sơn đã khô, cây cỏ hoa lá sớm chết héo, cảnh tượng thực là hoang tàn.

Tử Dương cùng Cố Thanh dường như chẳng chú ý gì tới biến hóa bên ngoài, chỉ ngồi im đánh cờ.

Trên bầu trời xuất hiện một vệt vàng, hóa ra đó là một đạo Xà văn đang phá không bay tới, xẹt qua đỉnh đầu của Tử Dương chân nhân, lao vào hồ nước bên cạnh, ầm một tiếng, khói bụi bốc lên mù mịt.

Khi xà văn xoẹt qua, Tử Dương chân nhân chẳng thèm chớp mắt, chỉ cầm quân cờ, mỉm cười nói:

“Thương thế của người như thế nào rồi?”

“Không sao, đánh xong ván cờ này thì thương thế của đệ tử cũng khỏi. Chỉ là đệ tử vẫn không hiểu Ngâm Phong của Thanh Khư Cung có lai lịch ra sao, đạo hạnh của hã không cao, nhưng đạo pháp lại lợi hại cực kỳ, đệ tử không biết được hã dùng pháp quyết gì, nó không giống với đạo pháp truyền thống của Thanh Khư Cung.”

Trong khi nói chuyện, trên không trung lại có vài đạo xà văn hạ xuống, đánh vào gốc cây ở phía sau nàng, biến nó thành hai nửa.

Cố Thanh ngưng thần, cầm một quân cờ đặt xuống, không để ý tới xà văn đang ngang dọc, trầm ngâm nói:

“Hã với Nhược Trần sẽ không chết không thôi. Nếu suy nghĩ kỹ hơn, thì bọn họ phải có nhân quả từ trước, chứ không chỉ có cục diện hôm nay. Đệ tử suy nghĩ chỉ thấy được cái bên ngoài, nhưng cái mâu thuẫn bên trong thì không sao nghĩ ra được. Tư chất của Cố Thanh kém cỏi, chuyện này mong người chỉ bảo nhiều hơn.”

Tử Dương chân nhân ngồi ngay ngắn, ba đạo xà văn vừa xẹt qua trước ngực hã, nhưng ngay cả đạo bào cũng không phá nổi.

Tử Dương chân nhân nhìn Cố Thanh, thâm ý nói:

“Mấy thứ Nhân quả, quái tượng và Tử vi đấu số, đúng là có thể biết được thiên cơ. Nhưng nguyên nhân thì lại quá mức huyền diệu, tư chất của ta ngu dốt, cũng không hiểu được ý nghĩa thực sự của thiên cơ, nếu như cố gắng lại lầm đường lạc lối. Bởi vậy mới nói, chúng ta nên tin vào thuật số, cũng không nên tin hoàn toàn, có chuyện gì xảy ra, thì trong lòng chỉ cần coi nó là số mệnh, vậy là được rồi, không cần quá mức điều tra sâu kỹ.”

Cố Thanh dường như có điều suy nghĩ, sau đó hơi nghiêng đầu, một đạo xà văn gào thét lao đến. Xà văn lướt qua gò má của nàng, làm cho mái tóc

nàng tung lên.

Hoàng Xà ở trên cao lúc này đã không di chuyển nữa, thân hình nó co lại, ngửa đầu nhìn bầu trời đêm đang rực cháy.

Thiên Hỏa như mưa, vĩnh viễn không ngừng nghỉ, lửa từ màu đỏ lại chuyển sang xanh, cuối cùng thành màu trắng.

Theo thiên đạo, tử điện lao xuống ngày càng nhiều, mỗi một đạo đều làm chấn động cả không gian.

Hoàng Xà cũng chú ý tới biến hóa ở trên bầu trời, chậm rãi thu lại, thân hình càng quăn chặt hơn, nhưng hơn trăm con mắt trên thân vẫn không ngừng phát ra những đạo xà văn, giống như muốn nghiền nát cả Lạc Dương.

“Vù” một tiếng, hai cánh của Hoàng Xà toàn bộ mở ra.

Từ xa nhìn lại, Hoàng Xà đứng trong Thiên Hỏa đầy trời, thật là uy nghi!

Hoàng Xà hai cánh chậm rãi vung lên, rít dài một tiếng, làm cho cả trời đất phải chấn động. Thanh âm của nó giống như Thanh Loan Xuất Vân, Nhất Phi Trùng Thiên, tạo thành vô số dòng xoáy trên bầu trời.

...

Kỷ Nhược Trần chậm rãi mở mắt.

Đập vào mặt hắn là một khuôn mặt dữ tợn của một tên quỷ binh, sau đó là vô số đao kiếm đâm vào thân thể của hắn.

Mỗi một kiếm, đều làm cho hắn đau đớn, giống như là bị ác lang cắn xé hời còn nhỏ.

Tuy rằng cảm giác đau đớn bây giờ hơn rất nhiều so với việc bị ác lang cắn xé, thế nhưng Kỷ Nhược Trần chẳng chú ý, hắn chỉ chăm chú nhìn vào khuôn mặt của u binh kia, giống như đau đớn chẳng quan hệ gì tới hắn.

Nhưng trong lòng lại có chút đau khổ, sự đau khổ này vô cùng chân thật, mỗi khi sự đau đớn nó dâng lên, toàn thân hắn lại run lên bần bật.

“Vì sao... ta lại đau khổ?”

Hắn đau khổ suy nghĩ, thế nhưng lúc này lại chẳng suy nghĩ ra được cái gì.

...

Cố Thanh tiện tay vuốt mái tóc rối bời, đặt một quân cờ, nói:

“Tử Dương chân nhân, tình thế này không được tốt cho lắm!”

Tử Dương chân nhân tiện tay đặt một quân cờ xuống, mỉm cười nói:

“Còn có một con đường sống, không sao. Lần này sau khi rời khỏi Lạc Dương, bản đạo sẽ tự mình đến Vân Trung Cư một chuyến, đem việc hôn nhân của hai đứa người định cho xong, được không?”

Cố Thanh vốn là người phóng khoáng, thế nhưng chẳng biết tại sao, trong lòng nàng bỗng nhiên có sự do dự, bàn tay nhỏ nhắn đang cầm quân cờ cũng run lên.

Nàng trầm ngâm hồi lâu, mới đặt xuống, nhẹ giọng nói:

“Việc này... cứ từ từ đã.”

Tử Dương chân nhân ha hả cười, cũng không miễn cưỡng, chỉ là nói:

“Như vậy cũng tốt.”

Nhưng vào lúc này, bàn đá bỗng nhiên chấn động, các quân cờ trên bàn đều nhảy lên, rồi lại rơi xuống, không lệch một li nào so với trước kia. Sắc mặt của Tử Dương chân nhân trở nên nghiêm túc, ngẩng đầu nhìn trời.

Sau khi thanh âm rào rít của Hoàng Xà qua đi, nó đã triển khai hết bốn cánh, bay thẳng lên trời, hướng về phía trung tâm Thiên Hỏa. Hoàng Xà đi tới đâu, trong phương viên trăm trượng ở đó lại có lửa cháy, giống như vạn vật vì nó mà sinh!

Trong nháy mắt, thân hình khổng lồ của Hoàng Xà đã lao vào trung tâm của Thiên Hỏa, chỉ còn để lộ một đoạn đuôi của nó mà thôi.

Chỉ là bầu trời sao mà lớn, sao mà rộng vậy.

Hoàng xà ở trên đầu Lạc Dương, thì to lớn vô cùng, nhưng mà ở trong Thiên Hỏa, lại nhỏ bé không đáng kể.

Trong đám mây đột nhiên có tiếng sét.

Điện quang như nước thủy triều, ùn ùn kéo ra. Hoàng Xà bị đánh rơi thẳng xuống chừng trăm trượng mới có thể ổn định lại được.

Khi cái đuôi của nó đập xuống đất, làm cho mặt đất rung chuyển, nổ âm ầm, Lạc Dương run rẩy không ngừng, cát bay đá chạy, không còn một thứ gì hoàn chỉnh.

Nhưng mà uy lực cái đập đuôi của hoàng xà còn hơn thế, những căn nhà dân của Lạc Dương vốn đã siêu vẹo, nay lại bị một cái đập đuôi như vậy, lập tức sập xuống như làn sóng thủy triều, tất cả hóa thành bụi bặm, chẳng để lại một hòn ngói nào.

Hoàng Xà ngửa đầu nhìn trời xong, lại cúi đầu xuống kêu lên, thân hình co lại, chuẩn bị công kích.

...

Kỷ Nhược Trần cảm giác được mặt đất chấn động, điều lại khiến cho hắn tỉnh táo lại một chút, sau khi suy nghĩ, sơ bộ cũng có đáp án:

“Tại sao ta phải đau khổ? Ta... không nên đau khổ...”

Lúc này, có một u binh đang cầm một thanh chủy thủ đâm tới ngực của hắn, hắn đưa tay, tóm cổ của tên u binh đó, kéo gần tới mặt mình, hai cái mũi của hai người chạm vào nhau.

Kỷ Nhược Trần nhìn thật lâu vào 2 con mắt đỏ lơm của u binh kia, giống như muốn tìm hiểu xem, ở trong cái điểm đó là một thế giới như thế nào.

U binh tàn bạo trừng mắt nhìn Kỷ Nhược Trần, chủy thủ trên tay nó vẫn đâm xuống lia lịa, thế nhưng đột nhiên hung quang trong mắt của nó bị tản đi, thay thế vào đó là một sự khiếp sợ.

Kỷ Nhược Trần bỗng nhiên nở nụ cười.

U binh thấy Kỷ Nhược Trần cười, khí thế độc ác trong mắt tiêu tán không còn, nó khóc thét lên, liều mạng muốn thoát khỏi tay của Kỷ Nhược Trần.

Thế nhưng cho dù nó có dùng bao nhiêu sức lực, vẫn không cách nào thoát được, nó gào khóc không ngớt, trong mắt nó đã hiện lên sự khẩn cầu.

Kỷ Nhược Trần càng cười tươi.

Hắn vốn anh tuấn, nụ cười này giống như xuân về, làm cho thân hình hắn trở nên phiêu dật.

Kỷ Nhược Trần ngẩng đầu, nhẹ nhàng nói vào tai u binh:

“Người thật ra... chẳng phải là gì cả!”

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Chém Hết Tàn Hồng 2

U binh bỗng nhiên thét một tiếng thê lương chói tay, liễu mạng giây dựa, mỗi động tác của nó đều phun ra âm hỏa, nhưng âm hỏa này không đã thương được Kỷ Nhược Trần, trái lại nó tự đốt mình thành khói xanh.

Chỉ trong chớp mắt, u binh kia đã biến thành một khối đồng nhỏ màu đen, nằm trong tay Kỷ Nhược Trần.

Kỷ Nhược Trần hả mồm thổi một cái, cái khối đồng ấy như tro tàn, biến mất.

Bịch bịch, hàng ngàn u binh lập tức lùi lại, cho tới khi cách hẳn tới mấy trượng mới dừng bước. Đám u binh cùng hung cực ác này không dám lui lại nữa, cũng không dám tiến thêm một bước, đứng im không dám cả gào thét.

Kỷ Nhược Trần nằm ngửa trên mặt đất, nhìn Hoàng Xà đang tung bốn cánh, thân hình nó như điều gặp gió, lao thẳng vào trung tâm của Thiên Hỏa.

Trên bầu trời bỗng nhiên sáng ngời, hỏa văn khắp nơi tụ tập lại, bao vây Hoàng Xà lại.

Một hỏa cầu dài hàng trăm dặm xuất hiện, cuồn cuộn không ngớt, trong hỏa cầu thỉnh thoảng phát ra mấy đạo Tử điện, khi chúng hạ xuống đất, lập tức lưu lại trên mặt đất những hố to chừng mấy trượng.

Kỷ Nhược Trần dường như hiểu được thứ gì đó, than nhẹ một tiếng, lẩm bẩm:

“Người vốn không sợ chết, nhưng vốn tội gì mà đi tìm chết?”

Hắn xoay người đứng lên, đi tới chỗ Thanh Y và Trương Ân Ân ở đó không xa, những quỹ phủ u binh đều tự động lùi sang hai bên, tạo thành một con đường cho hắn đi.

“Nhược Trần... người... người có chút thay đổi... còn nữa, sao chúng nó lại đứng im?”

Trương Ân Ân vọt tới, khi sắp lao tới lòng ngực của Kỷ Nhược Trần thì đứng lại, có chút nghi ngờ nhìn hắn.

Tử bản năng của mình, nàng cảm giác được, từ trên thân hình của Kỷ Nhược Trần tỏa ra âm hàn vô hình, làm cho nàng muốn né tránh.

Kỷ Nhược Trần cười cười không đáp, nói:

“Hiện giờ chính là thời cơ tốt nhất để rời khỏi, chúng ta đi thôi, nếu như chúng ta chậm trễ, thì không đi được nữa.”

Hắn dẫn theo hai cô gái, đi giữa đám u binh, coi những hung thần ác sát này như không thấy. Trương Ân Ân cùng Thanh Y nhìn đám u binh lăm lăm đao kiếm trong tay, ai cũng có sự bất an.

Trong nháy mắt ba người đã đi qua đám u binh, chẳng bị thương một cộng lông nào cả.

Kỷ Nhược Trần bỗng nhiên dừng lại, xoay người nhìn về đám u binh. Khi ánh mắt của hắn lướt tới đâu, đám u binh đều kinh sợ lùi lại tới đó. Đám u binh lại lùi về phía sau, cho nên bọn chúng chen lấn nhau loạn thành một đống.

Kỷ Nhược Trần lại nở nụ cười, nụ cười này mang tới sự ấm áp:

“Ta chẳng có lòng từ bi gì cả, nhưng các người đều là cô hồn dã quỷ, vậy thì tất cả giải tán đi!”

Hắn nói xong câu này, đám u binh kia lập tức gào thét, giống như là có lửa đốt mình. Trương Ân Ân vội vàng bịt tai, dường như muốn ngăn cản những tiếng khóc thê lương này ở bên ngoài.

Chỉ trong chốc lát, đám u binh kia đã biến mất!

Gió đêm thổi qua, những khối đồng nhỏ lập tức hóa thành bụi phấn, quét sạch cả bờ sông Lạc Hà.

Trương Ân Ân ngây người trong chốc lát, thấy Kỷ Nhược Trần bước đi, vội vàng đi sau hắn. Nàng hỏi: Truyện "Trần Duyên " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

“Nhược Trần, đám u binh kia tại sao lại bị hủy? Người dùng pháp chú gì vậy?”

Kỷ Nhược Trần thản nhiên đáp:

“Chúng nó đều được ta siêu độ, vốn chúng chỉ là những cô hồn dã quỷ địa phủ không thu nhận, chỉ còn cách du đăng, lần này cơ duyên của chúng tới, lại nhiễm một chút khí tức của Hoàng Tuyền, biến thành quỷ phủ âm binh, chà đạp chúng sinh để phát tiết oán hận trong lòng. Chúng nó tự cho mình là tiên phong của địa phủ, nhưng trên thực tế chỉ là du hồn, chỉ cần ta phá giải điểm này, sẽ có thể đánh chúng trở lại nguyên hình.”

Trương Ân Ân vốn còn muốn hỏi điều gì đó, nhưng khi nhìn theo bóng lưng của Kỷ Nhược Trần, nàng rung mình một cái, không hỏi nữa. Trong lúc nàng đang lo sợ, có một bàn tay ấm áp cầm lấy tay nàng, hóa ra là Thanh Y đã ở bên cạnh.

Trương Ân Ân buông lỏng tinh thần, nhẹ nhàng nói vào tai Thanh Y:

“Nhược Trần, hắc đường như đã thay đổi...”

Thanh Y thấp giọng trả lời:

“Công tử vừa thể nghiệm qua trăm ngàn bách thể sinh tử luân hồi, chuyện này... đương nhiên có chút biến hóa.”

Bàn tay nhỏ nhắn của Trương Ân Ân khẽ run lên, bỗng nhiên nhìn về phía Thanh Y, nói:

“Vì sao đám u binh lúc này đều vọt tới hắc, mà lại không để ý đến chúng ta? Người nhất định biết, nói cho ta biết!”

Thanh Y nghiêng mặt đi, không dám tiếp xúc với ánh mắt của Trương Ân Ân, nàng kinh ngạc nhìn dòng sông Lạc Hà, lát sau mới nói:

“Mới vừa rồi... là công tử phóng ra khí tức sự sống của bản thân, bọn quỷ phủ âm binh này đều thiếu huyết nhục, khi cảm nhận được khí tức của sự sống, thì chúng đều lao qua, làm sao còn thời gian mà để ý đến chúng ta nữa đây?”

Trong trời đêm, hỏa cầu khổng lồ chuyển sang màu lam, rồi bỗng sáng ngời, quang mang tăng vọt, rồi nổ tung, trong lúc nhất thời, trên toàn bộ bầu trời đêm toàn là tia lửa bay nhảy.

Hoàng Xà ngang nhiên rít một tiếng dài, từ trong làn mưa lửa bay ra, lần thứ hai án ngự trên bầu trời Lạc Dương, chuẩn bị tiếp tục trùng kích.

Dưới ánh lửa chiếu rọi, người ta đã thấy bốn cái cánh của Hoàng Xà đã bị cháy bảy tám phần, những cái vảy vàng cũng mất đi không ít, chẳng còn mấy chỗ là không bị thương.

Nhìn từ xa, những đốm lửa hết hồng rồi lại xanh, mang theo những quang mang hủy diệt. Hoàng Xà không ngừng kêu rít, dường như đang muốn tích lũy lực lượng, thị uy với trời đất.

Trong tiếng thở phì phò, gần như đồng thời, bốn đạo xà văn xoẹt qua thân hình của Tử Dương chân nhân, thậm chí nó còn cắt mất một góc nhỏ của bàn cờ, nhưng Tử Dương chân nhân vẫn bất động, chỉ ngẩng đầu nhìn Hoàng Xà, dường như có điều suy nghĩ, nói:

“Hóa ra nó muốn nghịch thiên cải mệnh!”

Trong khi nói chuyện, Tử Dương chân nhân cũng không nhìn bàn cờ, tiện tay hạ một quân xuống.

Cố Thanh hơi kinh hãi, thốt ra hỏi:

“Chẳng lẽ nhân quả luân hồi có thể thay đổi ư?”

Tử Dương chân nhân mỉm cười nói:

“Chuyện này bản đạo cũng không hiểu, đối với ta mà nói việc đó không có khả năng, nhưng đối với Hoàng Xà thì lại biết đâu đấy!”

Cố Thanh giương mắt nhìn Hoàng Xà đang kêu rít trong bầu trời, nàng im lặng một lát, sau đó nhìn xuống bàn cờ. Truyện "Trần Duyên " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com) Truyện "Trần Duyên " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Một lát sau, nàng vén tay áo lên, trịnh trọng đặt một quân cờ xuống bàn.

Thế cờ trên bàn của Tử Dương chân nhân lúc này đã bị vây bốn phía, trong ánh mắt của Cố Thanh hơi có vẻ do dự, hiển nhiên là trong lòng có chút suy nghĩ.

Sau khi hạ xuống quân cờ cuối, Cố Thanh nói:

“Đắc tội rồi!”

Tử Dương chân nhân khoát tay, ha hả cười nói:

“Không sao, không sao, bần đạo đánh cờ, mười trận thì thua chín, sớm đã thành thói quen rồi.”

Nhưng vào lúc này, Hoàng Xà đang ở trên không trung lại chấn động toàn thân, Hoàng Tuyền uế khí có màu xanh tỏa ra, giống như muốn công lên bầu trời một lần nữa.

Thân hình của nó khể di chuyển, quang mang lóe lên ở cổ.

Đạo tia sáng này tuy yếu ớt, nhưng không thể giấu diếm được Tử Dương và Cổ Thanh, một già một trẻ đồng thời nhìn lên bầu trời.

“Thần Châu Khí Vận Đồ quả nhiên là ở trên người Hoàng Xà, hiện giờ ở Lạc Dương có vô số người dòm ngó, chân nhân phải cẩn thận.”

Cổ Thanh nói.

Tử Dương chân nhân vung ống tay áo lên, toàn bộ bàn cờ và quân cờ đều bị thu vào, sau đó đứng lên vuốt râu, cười nói:

“Chuyện này bần đạo tự nhiên biết, hiện giờ bần đạo đang muốn hội họp với đồng môn, mưu đoạt bảo vật, người có đi không?”

Cổ Thanh nói:

“Thương thế của đệ tử đã khỏi, nếu như tính thời gian, thì Nhược Trần cũng đã ra khỏi Lạc Dương rồi, đệ tử muốn đi xem hắn như thế nào. Tuy rằng trên người của hắn có Luân Hồi Vãng Sinh Chú, bảo đảm sau khi chết hồn phách không tiêu tan, thế nhưng không chết là tốt nhất.”

Tử Dương chân nhân cùng Cỗ Thanh ở đây đánh cờ, thực ra là mượn bàn cờ chữa trị thương thế cho nàng, hiện giờ thương thế đã khỏi, lão cũng không nói gì, bảo Cỗ Thanh rời đi.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 142: Chém Hết Tàn Hồng 3

U binh mặc dù đã biến mất, nhưng quỷ mã, âm tốt, phong kiều, dạ ngao, toàn những âm vật sinh ra từ trong Hoàng Tuyền uế khí thì lại cứ lao ra không ngớt.

Mặc dù chúng không mạnh lắm, nhưng số lượng lại đông đảo vô cùng, giết không thể nào hết được.

Cũng chính vì vậy, tử chỗ Lạc Hà tới trường thành chỉ chừng trăm trượng, mà Kỷ Nhược Trần phải vất vả vô cùng, Đào Mộc côn đã sớm vỡ nát, phù chú trừ tà cũng chẳng còn chút nào, Kỷ Nhược Trần không còn cách nào khác là rút tiên kiếm Xích Oánh ra.

Xích Oánh tuy rằng sắc bén vô cùng, trong nó lại ẩn chứa viêm công, đối phó với đám uế ma này vô cùng tốt. Xích Oánh vừa ra, lập tức thu hút âm binh ở bốn phía kéo tới, nhưng mà số âm binh vây 3 người cũng không ít, nên có thêm một chút đó cũng không sao.

Cách phía trước không xa chính là tường thành Lạc Dương.

Lúc này đây Kỷ Nhược Trần phải nhờ vào may mắn, vốn trường thành hùng vĩ cao hơn 10 trượng, đã bị đuôi Hoàng Xà đập thành một đồng gạch vụn.

Tuy rằng bên ngoài thành Lạc Dương âm phong không ngớt, quỷ khí ùm tùm, nhưng so với cảnh địa ngục trong thành thì thực sự là khác nhau một trời một vực.

Nếu đối là người khác, phần lớn sẽ dùng cách giết chóc vượt qua con đường này, làm sao có thể đạt tới đích 10 trượng nhanh nhất.

Nhưng mà Kỷ Nhược Trần lại có tính nhẫn nại vô cùng tốt, hẳn không nhanh không chậm đi tới. Thủy Hành Kiếm Khí trong Đại Ngũ Hành Kiếm Quyết đã giúp hắn tạo thành một vòng phòng hộ thật tốt, không có một chỗ sơ hở nào.

Thậm chí hắn còn có thể dùng tâm tử của mình tính toán xem chân nguyên tiêu hao như thế nào, để cứ cách một đoạn thời gian lại dùng Dưỡng Khí hoàn, bổ sung số chân nguyên bị hao tổn.

Ở chỗ tường thành Lạc Dương giống như có một giới tuyến vô hình, khi Kỷ Nhược Trần đi tới chỗ này có cảm giác áp lực nhẹ hắn đi, mà đám quỷ tốt trông như vô cùng vô tận đều lại dừng lại hết ở trong tường thành, không dám ra khỏi thành một bước.

Trương Ân Ân cùng Thanh Y đi theo phía sau của hắn, nhìn đám âm binh đông nghịt ở đằng sau, không khỏi có chút sợ hãi, thậm chí có chút không dám tin tưởng mình vừa đi vào từ trong đó ra ngoài.

“Công tử, chúng ta an toàn chưa?”

Thanh Y run giọng hỏi.

“Vẫn chưa!”

Kỷ Nhược Trần còn chưa nói hết lời, ba ngón tay trái đã bắt quyết, quát một tiếng, trên không trung đột nhiên xuất hiện một đạo Lôi Điện, đánh vào chỗ âm u cách chỗ hắn đứng chừng 10 trượng.

Người này ẩn giấu ở nơi này, hiển nhiên là có mưu đồ, Kỷ Nhược Trần chẳng qua chỉ sử dụng lôi chú phổ thông, uy lực không mạnh, mặc dù không thể gây tổn thương cho hắn được nhưng cũng đủ để phá vỡ Ân thân

chú của hắn, làm cho hắn phải hiện hình. Người nọ thấy tung tích của mình đã bại lộ, bèn lấy ra một quả pháo hoa, cố sức ném lên trên không. Quả pháo hoa kia nổ thành một đóa hoa màu lam điểm lệ trên bầu trời. Sau khi hắn ném xong, hắn lập tức xoay người bỏ chạy.

Kỷ Nhược Trần nhìn theo bóng lưng của người nọ, không có ý muốn đuổi theo.

Cho tới khi quả pháo hoa kia tan hết, Trương Ân Ân mới thu hồi ánh mắt, nói:

“Người kia là đệ tử của Kim Quang động phủ, hắn ở chỗ này tất có âm mưu, để ta bắt hắn tới.”

Chính đạo có 3 trụ cột lớn, tà môn cũng có Ngũ đại động phủ, các phái tu đạo lánh đời khác có Tam đại bí cảnh, đệ tử của họ ít đi lại nơi trần thế.

Kim Quang động phủ này là môn phái xếp cuối cùng của Ngũ Đại Động Phủ, tên đệ tử kia đạo hạnh mặc dù không cao lắm, nhưng cũng không kém hơn Trương Ân Ân chút nào.

Chỉ là Trương Ân Ân tu luyện Hồ Thuật, sợ quỷ mà không sợ người, muốn bắt giữ người này cũng không phải là chuyện huênh hoang gì.

Trương Ân Ân thân hình khẽ động, Kỷ Nhược Trần đã giữ nàng lại, lắc đầu nói:

“Để cho hắn đi đi, xung quanh Lạc Dương hiện giờ có đủ các môn phái tập hợp, chúng ta không cần làm chuyện không cần thiết, trước tiên phải rời khỏi Lạc Dương đã.”

Kỷ Nhược Trần nói vậy nhưng chân vẫn không dừng bước, chậm rãi che cho hai cô gái tiến lên.

Cho tới khi thân ảnh ba người biến mất trong màn đêm, ở một gốc cây cổ thụ cách đó khoảng trăm trượng có một thân ảnh cao gầy từ trong đó hiện ra.

Trong tay của hắn đang cầm một cái hắc sắc tiểu cung, hắn chậm rãi buông cung xuống, bên cạnh hắn có một thân ảnh hiện ra, nói:

“Sư huynh, huynh không sao chứ?”

Người kia thu hồi hắc sắc tiểu cung, oán giận nói:

“Không nghĩ tới tiểu tử này cẩn thận quá mức, hoàn toàn không cho ta cơ hội, nếu như chúng ta bắn mũi tên này, thì chắc chắn vừa không bắt được người, vừa đánh rã động cơ...”

Hắn còn chưa nói xong, đã phun ra một ngụm máu đen, hóa ra do thời gian giương cung quá dài, lại không cách nào bắn được, cho nên đã bị thương.

Sư đệ hắn ở bên cũng không chữa thương cho hắn, mà lại hoảng sợ ngẩng đầu, ở nơi cao nhất của thân cây, có một thân ảnh cao lớn đang đứng, dưới bầu trời toàn lửa, làm cho khuôn mặt hắn ẩn hiện, không cách nào nhìn rõ được dung mạo, nhưng mà khí thế dữ tợn lại hiện rõ.

“Người là người phương nào?”

Vị sư đệ kia vừa mới quát được một tiếng, sắc mặt đột nhiên trở nên đỏ dần, cái miệng mở lớn, phun ra một luồng khí bạc, thân hình mềm nhũn, sau đó ngã xuống đất, không còn một chút hơi thở nào nữa.

Sư huynh của hắn thì đang giãy dụa, thân hình co rúm lại, phun ra một luồng khí bạc, thân hình cũng co quắp trên cành cây.

Người đứng trên tán cây kia cầm trong tay một cái bình ngọc đỏ sẫm, phất tay một cái, hai luồng khí bạc đang tung bay theo lập tức bị hút vào bình ngọc, bình ngọc lại đỏ thêm một ít, giống như bên trong nó chứa đầy máu.

Cái bình ngọc này vốn là một pháp bảo vô cùng bá đạo, có thể dễ dàng thu ba hồn bảy vía của người khác.

Người nọ nhìn hai cổ thi thể, cười lạnh nói:

“Cái loại tiểu môn phái Bắc Cai Sơn mà cũng muốn tới tranh vùng nước đục này sao?”

Dưới chân người nọ có một đạo âm phong, chậm rãi đỡ hắc bay về hướng đông, nhưng hắc mới chỉ bay được 10 trượng, thân hình bỗng nhiên đứng lại, xoay người.

Nơi hắc mới đặt chân, hiện giờ có một thân ảnh yếu điệu đang đứng, nàng mặc một bộ quần áo màu hồng nhạt, xinh đẹp vô cùng.

Nàng hướng về người nọ cười nói:

“Bắc Cai Sơn là môn phái nhỏ, vậy thì Chi Không Sơn chúng ta có lọt vào mắt của tiên sinh không?”

Người nọ sợ hãi, khi hắc nhìn rõ dung mạo của nữ tử kia thì cả kinh, nói:

“Cảnh Dư?”

Cảnh Dư cười nói:

“Đúng là ta, tới đây, tới đây, chúng ta thân cận một chút nào.”

Có một luồng khói nhạt màu phấn hồng bay tới hướng của người nọ.

...

Mặt đất lần thứ hai chấn động, một tiếng sấm rền vang truyền tới, hỏa vân nhanh chóng di chuyển.

Hóa ra, lúc này trong trời đêm đã xuất hiện một cơn lốc thật lớn, làm cho toàn bộ hỏa vân trên bầu trời phải dịch chuyển, giống như... một con rồng lửa thật lớn.

Con rồng lửa này có đường kính hơn 10 dặm, cái đuôi của nó không ngừng rũ xuống, hướng về phía Lạc Dương, hình thành một cái đuôi lửa thật dài ở trên bầu trời Lạc Dương.

Ngay khi cái đuôi của con rồng lửa sắp hạ xuống, hỏa vân ở trên bầu trời đêm bỗng nhiên nổ tung, tản ra xung quanh, để lộ một bầu trời đen kịt, không trăng không sao, nhưng lại thấy một vài đạo kim quang sáng lạn.

Hoàng Xà đang bay lượn trong trời đất, nó kêu rất to, từ trong miệng của nó phun ra từng làn khí trắng đánh về phía kim quang.

Nhưng mà những làn khí trắng đó giống như tuyết đầu mùa, chưa tới được nơi đã bị tan chảy.

Hoàng Xà càng thêm phần nộ, gầm thét phóng tới chỗ kim quang, nhưng mà trong trời đêm hình như có một cái tường thành vô hình, cản trở ở giữa đường.

Kim quang kia hình như có sức uy hiếp cực lớn với Hoàng Xà, hiện giờ đã làm cho Hoàng Tuyên khí hộ thể của Hoàng Xà biến mất.

Từ xa nhìn lại, bên cạnh thân hình Hoàng Xà dường như có khói bốc lên những luồng khói xanh màu lam, rất giống những con mắt của Hoàng Xà đang bị kim quang thiêu đốt.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Chém Hết Tàn Hồng 4

Ba người Kỷ Nhược Trần đứng im, không nói gì Hoàng Xà đang bay lượn trong trời đêm, những làn hơi nóng thổi tung mái tóc của mấy người, Hoàng Xà thì kêu lên những tiếng kêu thật dài.

Không được một khắc thời gian, nửa thân hình của Hoàng Xà đã bốc lửa, những cái sừng trên đầu rắn đang nóng chảy, con mắt đỏ bên trái hiện giờ đã không còn ánh sáng, chỉ còn con mắt màu lam bên phải vẫn chiếu u quang.

Lúc này mỗi khi Hoàng Xà bay lượn, quang mang trên cổ nó cứ lóe lên, xem ra nó đã mất đi năng lực che giấu thần vật trên người.

“Nó trông thật đáng thương.”

Thanh Y lặng lẽ nắm chặt ống tay áo của Kỷ Nhược Trần, nhẹ nhàng nói.

Kỷ Nhược Trần vỗ nhẹ nhẹ bàn tay của nàng, than thở:

“Đây cũng chưa phải thời gian đáng thương nhất của nó đâu!”

Thanh Y nhìn về phía Kỷ Nhược Trần, nói:

“Là bởi vì trên người nó có thần vật ư?”

“Đúng”

Thanh Y xoay người sang chỗ khác, không muốn nhìn Hoàng Xà nữa, chán nản nói:

“Thế nhưng thúc thúc đã nói, tiên binh pháp bảo đều là ngoại vật, tác dụng chỉ có chừng mực nào đó, nếu như quá dựa dẫm vào nó sẽ ảnh hưởng đến tu vi. Vì sao còn có nhiều người như vậy liều chết tranh đoạt thần vật cơ chứ? Trước kia, khi ta lên hạ sơn, đã có rất nhiều người biết ta có đồ, muốn làm khó dễ cho ta. Hoàng Xà lợi hại như vậy, thì chắc chắn trên người nó mang thần vật trăm năm khó cầu, thần vật bậc này có mấy người dùng được đâu? Vì sao còn phải tranh đoạt?”

Kỷ Nhược Trần không biết trả lời như thế nào cho phải, chỉ đành phải nói:

“Có lẽ tu vi của bọn họ chưa đủ!”

Thanh Y khẽ thở dài:

“Có thể như vậy, mà nói thực, công tử đúng là người vô cầu, thấy Hỗn Độn Tiên của Thanh Y cũng chẳng động tâm chút nào, phần tu vi tâm tính này, ngoại trừ thúc thúc thì Thanh y chưa từng thấy ai có được.”

Tâm tình Kỷ Nhược Trần lúc này đang bị áp lực, nghe được Thanh Y khen như vậy, khuôn mặt già của hắn đỏ lên, sao hắn lại không muốn thứ gì đó cơ chứ?

Nguyên nhân do bản thân hắn có Giải Ly Tiên Quyết rồi mà thôi.

Tất cả những tiên binh pháp bảo đối với Kỷ Nhược Trần cũng chỉ là một luồng linh khí, sự khác nhau giữa chúng chỉ đơn giản là nhiều hay ít mà thôi.

Tiên binh và phàm khí khác nhau ở chỗ, hiện giờ có thể Giải Ly và tương lai mới giải ly mà thôi.

Nghe xong Thanh Y nói, Trương Ân Ân cũng đỏ mặt, thực ra nàng rất ao ước có một cái pháp bảo giống như là Hỗn Độn Tiên của Thanh Y.

Trước kia từng có dị nhân Âu Tang Tử, biết được mọi danh khí trong thiên hạ, đã chia ngàn vạn pháp bảo thành 5 loại: “Thần vật, hồng hoang, tiên, bảo phí, phạm vật.”

Đồ được liệt vào đẳng cấp hồng hoang có 4 cái, Hỗn Độn Tiên chính là một trong số đó, hễ là nhân sĩ tu đạo, ai nhìn thấy Hỗn Độn Tiên mà không động tâm, thì đúng là chỉ vạn người có một.

Kỳ thực lấy đạo hạnh của Thanh Y, nàng không thể nào phát huy nửa thành uy lực chân chính uy lực của Hỗn Độn Tiên.

Kỷ Nhược Trần nhìn xung quanh, thấy bốn phía đen kịt, chẳng có một chút tiếng động nào, hẩn dùng linh giác tìm tòi, lập tức phát hiện ra hơn 10 đạo chân nguyên yếu ớt.

Phía xa có rất nhiều quang điểm đang bay tới nơi này, giống như là họ tới vì pháo hoa của Kim quang động phủ.

Kỷ Nhược Trần không dám chậm trễ, lập tức lấy ra pháo hoa báo tin của Đạo Đức tông, tung lên trời, một màu xanh đồng lập tức hiện lên trong trời đêm, rồi biến mất không thấy tăm hơi.

Hẩn ngửa đầu nhìn trời đêm, cho tới khi cảm nhận được một dòng linh khí yếu ớt, thì mới yên tâm lại.

Trước kia ở trong thành Lạc Dương hẩn đã từng bắn pháo hoa, nhưng chỉ như đá chìm đáy biển, chẳng có tin tức gì đáp lại, lúc này mới cẩn thận nghĩ lại, hóa ra pháo hoa bị Hoàng Tuyền uế khí bao vây, không thể nào báo tin cho đồng môn biết được.

Viên pháo hòa này mới bung ra, phía xa xa có mấy điểm sáng hiện lên, trong khoảnh khắc có 4 gã trung niên đạo sĩ ngự kiếm tới, hạ xuống bên cạnh Kỷ Nhược Trần.

Bốn người này đều là môn hạ của Đạo Đức tông, trong ấn đường của người nào cũng ẩn hiện hào quang, đó là dấu hiệu của người có tu vi Thượng Thanh.

Một gã đạo sĩ đứng cạnh Kỷ Nhược Trần, chấp tay nói:

“Nhược Trần sư đệ, chúng ta tới chậm, may mắn là sư đệ không có việc gì, cách nơi này về hướng đông 70 dặm có một tòa Chiêm Tinh Quan, do đệ tử của tông ta chủ trì, chúng ta vào đó nghỉ ngơi hồi phục cũng được.”

Kỷ Nhược Trần không còn lo lắng gì nữa, lúc này có 4 cường viện tới, tâm tình hẳn đã ổn định nhiều, đột nhiên phía xa xa lại có hai người bay tới, trong chớp mắt đã đứng trước mặt Kỷ Nhược Trần.

Kỷ Nhược Trần nhìn chăm chú thấy đây chính là hai người Sở Hàn và Thạch Cơ của Vân Trung cư, trong lòng hẳn không hiểu tại sao họ lại xuất hiện ở đây.

Sở Hàn nhàn nhạt nói:

“Chúng ta được người ủy thác, tới đây đưa Kỷ sư huynh một đoạn đường.”

Kỷ Nhược Trần ngơ ngác, nhưng nụ cười trên mặt không thay đổi, hẳn đã cảm ơn Sở Hàn cùng Thạch Cơ.

Đột nhiên Sở Hàn kề vào tai của Kỷ Nhược Trần, nhẹ giọng nói:

“Kỷ sư huynh không cần cảm tạ ta, thật ra rất mong chờ tới ngày huynh luân hồi.”

Kỷ Nhược Trần nhất thời ngạc nhiên, Thạch Cơ ở bên cạnh cười duyên mấy tiếng, giống như biết Sở Hàn đang nói điều gì.

Nhưng vào lúc này, trong bầu trời đêm đột nhiên sáng rực, kim quang ở trên bầu trời Lạc Dương sáng lên mấy lần, trên mình Hoàng Xà đã đầy lửa, tử trên không trung rơi xuống.

Nó xoay người ở giữa không trung một cái, giống như muốn tấn công lên cao, nhưng mà có tâm không có sức, tiến lên được một bước, thân hình lại rơi xuống hai bước.

Một tiếng nổ âm vang lên, Hoàng Xà cuối cùng cũng rơi xuống trên mặt đất!

Dường như nó không cam tâm mình bị ngã, thân hình khổng lồ của nó lại một lần nữa tuôn ra Hoàng Tuyền khí, dập tắt Thiên Hỏa trên người, sau đó ngang nhiên đứng lên!

Chỉ là nó mới đứng thẳng được, thì lại có một vòng tròn Thiên Hỏa rơi xuống.

Hoàng Xà giống như nổ mạnh hết đà, lúc nào cũng có thể ngã xuống lần thứ hai.

Giờ khắc này, không biết có bao nhiêu người đang chuẩn bị hành động.

Lúc này, Hoàng Xà vẫn còn đang trong quá trình hủy diệt, những người có chủ ý tới thần vật trên người nó toàn là những người tu đạo nổi danh, nhưng ai nấy đều e ngại một kích trước khi chết của Hoàng Xà, nên không ai dám tiến lên.

Thân hình của Hoàng Xà bỗng nhiên gãy dựa, một lần, hai lần, ba lần, ... nhưng không cách nào bay lên khỏi mặt đất được, nó đành phần hận phun ra một luồng hơi thở màu lam, sau đó nằm im.

Trong thành Lạc Dương lúc này đang bị bao vây bởi khói lửa mịt mù, nhưng lại có vô số quang mang màu sắc khác nhau do chân nguyên được

ngừng tụ.

Vào thời khắc mấu chốt, những ai có chủ ý tới thần vật đều đã nhận ra, trên cổ Hoàng Xà có một đạo quang hoa khác thường, cho dù người là người không am hiểu, cũng có thể nhận ra, trên người Hoàng Xà có mang bảo vật.

Mắt thấy Hoàng Xà sắp ngã xuống, rất nhiều người đã bắt đầu đề tụ chân nguyên, chuẩn bị cường công chú pháp hộ thể, không còn ai che giấu hành tung của mình nữa.

Nếu muốn đoạt bảo vật, thì phải tự chuẩn bị cho thật tốt, lúc nào cũng có thể hành động.

Không cần đoán cũng biết, trong bóng đêm của thành Lạc Dương này có biết bao nhiêu nhân sĩ tu đạo, nếu như không chuẩn bị đầy đủ, chẳng phải lỡ mất tiên cơ hay sao?

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Chém Hết Tàn Hồng 5

Lúc này Hoàng Xà đã yếu ớt nằm trên mặt đất, không còn sức để mà ngẩng đầu, đôi mắt màu xanh còn lại cũng chỉ đang nửa khép nửa mở, quang mang cực kỳ yếu ớt.

Mắt thấy Hoàng Xà ngã xuống không dậy nổi, trong lòng mọi người đều có lửa đốt, thời gian càng dài, thì ngọn lửa ấy còn mạnh mẽ.

Huống chi đại đa số người ở đây đều biết trên mình Hoàng xà có thần vật, vì vậy ngọn lửa đó thiêu đốt càng lớn.

Ngay khi mọi người chuẩn bị động thủ, thì phía bắc thành Lạc Dương bỗng nhiên có một đạo quang hoa màu hồng vọt lên, một người mặc đạo bào màu vàng nhạt, trong tay cầm một cái phát trần màu vàng ròng, chân đạp tiên kiếm, trong nháy mắt đã bay tới đỉnh đầu của Hoàng Xà.

Hắn cũng không vội ra tay đoạt bảo, mà hành lễ với tứ phương, cất cao giọng nói:

“Bần đạo là Chân Võ Quân Tôn Quả, có lời cháo chư vị đạo hữu. Căn cứ theo sự suy tính của bần đạo, trong đồng ma vật này có một thứ tên là Thần Châu Khí Vận Đồ, đại biểu cho sự hưng suy các triều đại, nhưng lại đối với các chư vị đạo hữu lại không có chỗ tốt nào. Bởi vậy bần đạo phụng chiếu chỉ của Minh Hoàng, đặc biệt tới đây lấy Thần Châu Khí Vận Đồ, kính các vị hiểu cho cái khó của kẻ làm bề tôi, những ma vật khác, bần đạo sẽ không lấy thừa một cái.”

Tu vi bản thân của Tôn Quả cực cao, lại thêm chức Quốc Sư của đương triều, lời nói của hắn lúc này dường như đại diện cho tiếng nói của triều đình.

Huống chi hắn cũng có nói là chỉ cần có Thần Châu Khí Vận Đồ, thức đồ này cũng không có nhiều chỗ tốt cho người tu đạo, ai dám đứng ra cướp đoạt Thần Châu Khí Vận Đồ, vậy chẳng phải là phạm thượng làm loạn hay sao?

Nếu không thì danh vọng của Tôn Quả có cao, Chân Võ Quán có cường thịnh trở lại cũng không dám có hành động liều lĩnh như thế này.

Đa phần những người ở đây đều kiêng kị việc Chân Võ Quán đại diện cho triều đình, nhưng vẫn có người không cam lòng buông tay vì lợi ích trước mắt quá lớn.

Huống chi lúc này Lạc Dương đã đại loạn, chính là lúc nhân cơ hội đục nước béo cò, cho dù là người có lòng lui bước, cũng không cam chịu rời đi.

Có một số người biết tình hình lúc này vô cùng vi diệu, chỉ cần gây một chút cũng giống như lửa đốt thảo nguyên, cho nên cũng muốn nhân cơ hội này châm ngòi, thổi gió.

Đột nhiên, có một thanh âm khàn khàn kêu lên:

“Tôn đại quốc sư, ngài chỉ nói một câu đã cầm được thần vật, cái uy này hình như là hơi lớn? Ngài là quốc sư đương triều, nhưng những người nhân văn đã hạc như chúng ta lại không có hứng thú nịnh hót Lý Long Cơ, mất mặt mũi là chuyện nhỏ, ảnh hưởng tới tu vị là chuyện lớn.”

Hắn nói xong câu này, những người xung quanh lập tức ứng tiến. Nhất thời không khí ở đây trở nên sôi sục, chẳng ai muốn từ bỏ miếng mồi này mà đi.

Những người này đã có ý rời đi, cũng đánh trống reo hò, sắc mặt Tôn Quả lúc này trở nên lạnh lùng, lạnh nhạt nói:

“Chân Võ Quan ta chỉ ra sức vì thiên hạ, là vì thiên hạ sinh linh, đâu có coi vinh hoa phú quý ra gì, vị bằng hữu kia đã hoài nghi như vậy, thì có dám nói cho ta biết danh hiệu hay không, để mọi người ở đây biết cao nhân xuất thế?”

Người nọ kia cũng chẳng vì những câu nói của Tôn Quả mà dao động, hần cười nói:

“Tôn quốc sư đại đạo hơn người, ham thích vinh hoa phú quý hay là Dương Thái Chân múa khúc nghệ thường, cũng chỉ có ngài tự biết, chúng ta làm sao biết được? Còn về phần tên ta thì không cần báo, bởi ta chỉ là vô danh tiểu tốt, đâu có lọt vào pháp nhãn của Tôn Quả, Tôn đại chân nhân.”

Tôn Quả cũng không tức giận, chỉ im lặng lắng nghe người nọ nói, sau khi hần nói xong, Tôn Quả bỗng nhiên nói:

“Đừng có dấu đầu lồi đuôi, ra đi!”

Tôn Quả nói câu này dùng thanh âm cũng không phải quá to, nhưng mà mọi người ở đây ai nấy đều là nhân sĩ tu đạo, đã nhận ra tiếng quát đó có ẩn chứa một đạo kinh lực.”

Quả nhiên, Tôn Quả mới nói xong, phía tây thành Lạc Dương bỗng nhiên có một ngọn lửa xanh màu ngọc bích hiện lên, có một lão già đang ngồi xổm trên mái hiên.

Lão già kia cũng không yếu, bị Tôn Quả hát như vậy, thân hình chỉ hơi nghiêng đi mà thôi.

Tôn Quả thấy vậy thì biến sắc, trầm giọng nói:

“Thủy Tông Trạch, ta với ngươi tuy rằng có oán thù, nhưng lúc này không phải là lúc giải quyết ân oán cá nhân. Ngươi đã từng nghĩ tới hậu quả khi cản trở ta hay chưa?”

Thủy Tông Trạch cười hắc hắc ưỡn ngực nói:

“Dù sao ta cũng chỉ là một người đơn độc, chẳng nhẽ ta lại sợ người bảo Minh Hoàng hạ chiếu tru di cửu tộc ta hay sao? Huống chi ngươi chỉ biết một mà không biết hai, Hoàng Xà mang rất nhiều bảo vật, đâu chỉ có một Thần Châu Khí Vận Đồ, còn có một thứ nữa...”

Nói đến đây thanh âm của hắn kéo dài ra, càng lúc càng nhỏ, hiển nhiên là muốn tạo điểm nhấn.

Không riêng gì Tôn Quả, hầu như tất cả mọi người đều ngưng thần lắng nghe hắn nói, ai cũng muốn biết Hoàng Xà còn có bảo vật gì nữa.

Tôn Quả ngưng thần, chợt phát hiện Thủy Tông Trạch cười nham hiểm, trong tim của hắn lập tức cả kinh, trong nháy mắt xoay người lại, thấy Hoàng Xà đã xoay người lại từ lúc lâu rồi, con mắt to lớn màu lam đang theo dõi hắn.

Lúc này trên toàn bộ bầu trời Lạc Dương chỉ còn duy nhất một mình Tôn Quả Tôn đại quốc sư là còn quang hoa sáng rực, Hoàng Xà không muốn chú ý tới hắn cũng không được.

Tốc độ của Hoàng Xà như thế nào?

Tôn Quả còn chưa kịp bỏ chạy, thì cái đầu rắn bỗng nhiên giương lên, chỉ nghe ba một tiếng giòn tan, trên bầu trời quang hoa sáng rực, giống như một viên sao chổi đang bay đi, chớp mắt đã được hơn 10 dặm.

Hoàng xà dù sao cũng là yêu vật đứng đầu Phong Đô, nó là một ma vật đứng ngoài trần thế, lúc này mặc dù không còn phun được hơi thở nữa,

nhưng mà dùng cái đầu của nó húc một cái, cũng đủ để Tôn Quả bắn ra khỏi phạm vi Lạc Dương rồi.

Trong lúc nhất thời ai nấy đều nín hơi tĩnh khí, hoảng sợ nhìn chăm chăm vào Phong Đô Hoàng Xà đang trọng chấn hùng, Hoàng Xà nhìn xung quanh một vòng, gào to một tiếng, chậm rãi nằm xuống đất.

Toàn bộ Lạc Dương yên tĩnh.

Bỗng nhiên, có một đạo thân ảnh bay vút lên từ phía đông của thành Lạc Dương, trong nháy mắt đã xuất hiện ở phía trên Hoàng Xà, người này đưa tay chụp tới cái nơi có bảo quang.

Động tác này của hắn làm cho quang hoa tỏa sáng ở bốn phía của Lạc Dương, hơn 10 người lập tức vọt tới chỗ Hoàng Xà.

Người tới đầu tiên bỗng nhiên hét thảm một tiếng, giống như đập vào một cái bức tường vô hình, toàn thân giống như trúng độc, tan chảy giống như nước.

Mọi người quá sợ hãi, tất cả đều thầm nghĩ mình thật may mắn. Những người có can đảm xuất thủ thần vật đều là người có kiến thức rộng rãi, vừa nhìn thấy cảnh tượng này là biết Hoàng Xà sắp tan rã, Hoàng Tuyền tinh khí trong cơ thể của nó phun ra mãnh liệt, lan khắp mọi nơi.

Thế nhưng nếu chờ hoàng tuyền khí tan hết, thì thần vật trên người Hoàng Xà cũng tan rã.

Mọi người ở đây ai cũng biết hung hiểm, nhưng chẳng ai chẳng chịu lui ra phía sau, tất cả đều tăng phù chú phòng bị cho bản thân, sau đó cẩn thận từng li từng tí tiếp cận Hoàng Xà.

Bảo quang chỉ có một, nhưng mà nhóm người đầu tiên đã có hơn 10 người, những người thông minh đều biết, kết cục ở đây là như thế nào.

Quả nhiên, khi trời mới tảng sáng, có một đạo lôi quang đỏ sậm từ trên trời giáng xuống, đánh thẳng vào trên người của một thiếu phụ.

Trên đỉnh đầu của thiếu phụ lập tức hiện lên một pháp trận, chống cự thể đánh xuống của lôi quang.

Bản thân thiếu phụ này đã có phòng bị, nàng xoay người vươn tay, trong bàn tay có một hạt châu màu đỏ bay ra, đánh về phía một nơi không có người, quát lớn:

“Người của Vạn Quỷ Tông chỉ biết núp trong bóng tối đánh lén hay sao?”

Ở vị trí kia xuất hiện một tầng quang hoa màu xanh nhạt, người này khó khăn lắm mới đỡ nổi hạt châu đỏ sậm của thiếu phụ.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Chém Hết Tàn Hồng 6

Nếu đã có sự mở đầu, vậy thì mọi người chẳng cần phải khách khí gì nữa, tầng tầng bảo quang bay ngang bay dọc, sấm sét đì đùng, điện quang chẳng chịt, không biết là có bao nhiêu pháp bảo tiên kiếm thi nhau bay lượn, rất là hoành tráng.

Lúc này, hỏa vân mặc dù đã hơi tản hết, nhưng mà thỉnh thoảng nó vẫn có một vài đạo rơi xuống, làm cho đám tu sĩ ở dưới phải kinh hoàng tránh né.

Những người này không chỉ đánh nhau chết sống, mà họ còn phải đề phòng người khác bất ngờ xuất trận đánh lén, trên còn phải né tránh Thiên Hỏa từ trên rơi xuống, dưới còn phải né tránh uế khí bất ngờ phun, chừa một chút sức đề phòng khi Hoàng Xà tấn công, lại còn phải giữ lại lực để phá vỡ uế khí hộ thân của nó.

Trận đánh nhau này cực kỳ hung hiểm, nhưng mà không ai muốn lùi lại một bước nào cả.

Lúc này thành Lạc Dương lửa cháy khắp nơi, đại kiếp phủ xuống làm cho rất nhiều nhà dân sụp đổ, tiếng khóc vọng khắp trời, trên không trung các vị nhân sĩ tu đạo đánh nhau sống chết, ai cũng lăm lăm pháp bảo, sẵn sàng tiêu diệt kẻ khác.

Lúc này ở Đông Đô ngàn năm, trên trời hay dưới đất đều vô cùng hỗn loạn.

Trong tình thế hiểm ác này, những nhân sĩ tham chiến dùng tới chín phần chân nguyên để hộ thân, chỉ dùng một thành để phá uế khí Hoàng Xà, nhưng với lượng chân nguyên nhỏ như vậy, làm sao có thể làm lay chuyển được hoàng tuyến khí vô cùng vô tận kia cơ chứ?

Lúc này, vẩy giáp trên người Hoàng Xà đã bắt đầu đổi màu, bào quang trên thân mình nó cũng dần dần mờ nhạt đi, trong lòng mọi người ai nấy đều có lo lắng, nhưng không có biện pháp nào để phá vỡ cả.

Lúc này ở phía xa xa có một đạo quang mang lại hiện lên, Tôn Quả ngữ lắng không từ ngoài thành Lạc Dương bay trở lại.

Tuy rằng đạo pháp của hắn thâm hậu, nhưng thấy xung quanh Hoàng Xà pháp bảo bay múa như mưa, đạo thuật oanh kích như rừng, nên không dám tùy tiện xông vào.

Trong lòng Tôn Quả lo lắng, hắn vận đủ chân nguyên, cao giọng quát lớn: "Mọi người trước tiên xin hãy dừng tay, nghe bản đạo nói một lời."

Nhưng lúc này mọi người đã giết đỏ cả mắt rồi làm gì còn quan tâm tới chuyện lùi bước, với lại lúc này Tôn Quả bị Hoàng Xà đánh bay ra khỏi Lạc Dương, bây giờ đã trở lại, nhưng mà mặt mũi sưng vù, tiên bào rách nát, tử kim phát trần chẳng biết đã văng đi đâu mất, chẳng còn chút uy nghi nào nữa cả.

Hắn vừa mới quát được câu như vậy, thì đã có ba mũi tên bay tới trước mặt, trên đỉnh đầu có một đạo lôi điện, lại có một đạo quang mang màu lam bay từ phía sau tới đâm thẳng vào hậu tâm của Tôn Quả, những hành động này thay cho câu trả lời.

Tôn Quả vừa sợ vừa giận, dưới chân hơi dùng lực, tiên kiếm đã ở trong tay, hắn phát tay một cái, quanh thân hắn hiện lên một cái quang tráo màu vàng, ngăn toàn bộ pháp bảo lại.

Trong miệng Tôn Quả tưng, chột hét lớn một tiếng, tiên kiếm trong tay quang mang đại thịnh. Thân hình của hắn chột lóe lên, đã biến mất trong những nhà dân ở Lạc Dương, rồi đột ngột phóng lên cao, đứng cách mặt đất chừng trăm trượng.

Phía dưới có một tiếng thét thảm thiết, một cái đầu lâu bay lên cao văng ra ngoài xa tới 10 trượng.

Những người tới Lạc Dương này đa phần đều có ân oán với nhau, trận đánh này càng lúc càng kịch liệt, lúc nào cũng có thể vẫn mệnh luân hồi.

Nhưng vào lúc này, chột có một vị đạo sĩ từ trong bóng đêm bước ra, những người khác nhìn thấy hắn đều cả kinh, không khỏi ngừng tay, nhìn về phía hắn.

Đạo sĩ kia mặc đạo bào màu xanh nhạt, lưng đeo cổ kiếm, rất có tiên phong đạo cốt, chỉ mất thời gian chừng nháy mắt, hắn đã đi được hơn trăm trượng, đứng ở phía đông của Hoàng Xà. Đạo Sĩ kia không có quang mang di chuyển quanh thân, hiển nhiên là đạo hạnh đã sâu tới chỗ cùng cực.

Một người kinh ngạc nhìn đạo sĩ kia, đột nhiên hơi hướng người bên cạnh, chính là người vừa đấu sống chết với mình, hỏi:

"Người có biết người này là ai không?"

Người nọ trả lời:

"Đây chẳng phải là Tử Dương chân nhân của Đạo Đức tông hay sao?"

Người hỏi khiếp sợ nói:

"Tử Dương chân nhân này sao cũng tới?"

"Ta làm sao mà biết được?"

Hai người liếc mắt nhìn nhau, bỗng nhiên hiểu được mình và hãn mới rồi đánh nhau sống chết, người này tiếp tục niệm chú, người kia vận kiếm, lại đấu với nhau.

Lúc này, Tôn Quả đã chém một kiếm vào cánh tay phải của một nữ tử, suýt chút nữa thì chém rụng cánh tay của người này. Hãn bỗng nhiên cảm thấy linh khí phía sau mình có điều khác thường, vội vàng bắt quyết, trở tay chém một kiếm ra phía sau, sau đó mới xoay người lại.

Đợi khi hãn nhìn rõ, thì chỉ thấy một đạo sĩ mặc áo xanh, bảo quang không lộ mà uy, điều này làm cho Tôn Quả phải thu liễm ba phần chân nguyên của mình lại.

Hãn tuy rằng nổi giận, nhưng người hãn giết toàn là người trong tà môn, chứ không bao giờ đắc tội với đồng liêu chính đạo.

Đạo sĩ kia thấy Tôn Quả chém một kiếm, chỉ mỉm cười, trong tay hãn chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một thanh phương thiên họa kích. chặn kiếm quang lại.

Hai người tuy rằng cách xa nhau tới 10 trượng, nhưng mà kiếm quang và họa kích lại giao lại, dính lại ở một chỗ.

Trên không trung đột nhiên có tiếng sấm, khắp nơi đều có vô số điện hoa nhỏ nhắn, khuôn mặt đạo sĩ kia lúc sáng lúc tối.

Quang hoa quanh thân Tôn Quả tối sầm lại, thân hình lùi lại phía sau, cho tới hơn 10 trượng mới ổn định lại được thân hình.

Đạo sĩ kia lướt qua hãn, đứng ở phía Tây Hoàng Xà, Tôn Quả vẫn còn hoảng sợ, khi cẩn thận nhìn người này, mới cả kinh nói:

"Thái Ấn chân nhân của Đạo Đức Tông?"

Đạo sĩ kia thân có tiên khí, họa kích trong tay vô cùng hợp với hình dáng của hắn lúc này, người này thấy Tôn Quả nói như vậy thì xoay người lại, mỉm cười nói: "Chính là bản đạo."

Tôn Quả rung mình, nghiêm nghị nói:

"Lẽ nào quý Tông cũng muốn tranh đoạt Thần Châu Khí Vận Đồ?"

Thái Ấn chân nhân mỉm cười nói: "Nhất định phải có được."

Tôn Quả nghe vậy kinh hãi đưa mắt nhìn lại, mới thấy đâu chỉ có một mình Thái Ấn chân nhân, mà Tử Dương, Tử Vân, Thái Vi, Thủ Chân, bốn vị chân nhân cũng đã hiện thân, đứng theo phương vị Ngũ hành, đặt Hoàng Xà vào vị trí trung tâm của pháp trận.

Bốn phía lúc này đột nhiên quang mang đại thịnh, 23 đệ tử Đạo Đức tông ai nấy đều cầm bảo kiếm trong tay, đứng trong phương vị của trận Nhị Thập Bát Tú, chỉ trong chớp mắt Tham Tinh Ngự Thiên trận danh truyền hậu thế của Đạo Đức tông đã hình thành.

Tôn Quả còn chưa hết khiếp sợ, thì trong bầu trời đêm lại có một ngôi sao chói sáng rực, bay xuống, hóa ra Ngọc Hư chân nhân tay cầm Liệt Khuyết cổ kiếm, nhân kiếm hợp nhất, từ trên trời giáng xuống, xông thẳng về chỗ Hoàng Xà đang nằm bất động.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Chém Hết Tàn Hồng 7

Quang mang trên Liệt Khuyết cổ kiếm của Ngọc Hư chân nhân giống như mưa xuân, phun ra vô số sợi nhỏ li ti, dài mãi, dài mãi, vờn quanh mình Ngọc Hư chân nhân, tới mức tạo thành một cái kén, bao trùm hẳn ở trong đó.

Bên trong kén ánh sáng, hai con mắt của Ngọc Hư chân nhân chuyển thành màu hồ phách, bên trong dường như có hừng hực hỏa diễm thiêu đốt. Hẳn không chút nào sợ hãi Hoàng Tuyền tinh khí quanh mình của Hoàng Xà, xông thẳng mà vào.

Kén sáng sáng tấn công âm âm vào Hoàng Tuyền tinh khí, quang mang đại thịnh, rồi dần ảm đạm đi, cuối cùng thân hình của Ngọc Hư chân nhân cũng hiện ra.

Lúc này cánh tay của Ngọc Hư chân nhân chuyển động, mũi chân của hắn điểm lên những vảy giáp của Hoàng Xà. Liệt Khuyết cổ kiếm cong lại như cái cung, toàn lực chém xuống.

Trong sát na ấy, trên thân thể Hoàng Xà sáng lên một tầng quang hoa chói mắt, sau đó từng đoàn, từng đoàn uế khí màu xanh lam bay lên, bao phủ toàn bộ quang hoa của cổ kiếm lại.

Ngọc Hư chân nhân quát to một tiếng, từ trong Hoàng Tuyền uế khí bay lên trên, đứng ở ngay chính giữa Tham Tinh Ngự Thiên Đại Trận nhắm mắt điều tức.

Lúc này chân hỏa bao quanh người Ngọc Hư chân nhân đã âm thầm đi không ít, hiển nhiên là chiêu vừa này cực kỳ hao tổn chân nguyên.

Uế khí màu xanh lam đã theo gió tản đi, Hoàng Xà vườn chiếc cổ cao chừng hơn 20 trượng, trên cổ có một vết thương lớn dài chừng 10 trượng.

Mọi người nhìn thấy vết thương kinh khủng như vậy, thì ai cũng kinh hãi oai lực một kiếm kia của Ngọc Hư chân nhân, sắc mặt của Tôn Quả vốn đang giận dữ, sau khi thấy một kiếm kinh hãi thế tục này, thì ngạo khí sớm đã biến mất không còn thấy tăm hơi.

Hoàng Xà chính là ma vật do Hoàng Tuyền uế khí biến thành, khi lên trần gian thì không còn được oai lực như bản thể ở dưới Phong Đô, Tôn Quả kiến thức rộng rãi, qua một kiếm này của Ngọc Hư chân nhân, biết hẳn đã tiến nhập vào cảnh giới Ngọc Thanh.

Tam Thanh Chân Quyết của Đạo Đức tông uyên thâm như biển, trong Ngọc Thanh toàn nói về đạo vũ hóa phi thăng, chỉ cần tu luyện tới cảnh giới Ngọc Thanh, thì sẽ có hi vọng đạt thành chính quả, mà ít nhất cũng là thi giải đắc đạo.

Căn cứ theo tục truyền lại, cảnh giới Ngọc Thanh phân thành hạ, trung, thượng, khi nào độ qua được thiên kiếp, chính là lúc đạt tới đẳng cấp tiên nhân, mà không cần phải phi thăng.

Tử Vi Chân Nhân chắc chắn cũng tu luyện tới cảnh giới Ngọc Thanh thì không có gì phải bàn, nhưng mà Ngọc Hư chân nhân cũng đã tiến nhập vào cảnh giới Ngọc Thanh, điều này làm cho Tôn Quả vô cùng sợ hãi.

Đạo Đức tông người đông thế mạnh, mấy năm trước đoạt được Trích tiên thì không cần phải kể tới nữa, gần đây trong đám đệ tử trẻ tuổi nhân tài xuất hiện lớp lớp, mà lần này, ngay cả Thần Châu Khí Vận Đồ môn phái này cùng muốn cướp.

Sau khi Tôn Quả suy nghĩ cẩn kẽ, sắc mặt hần đà mấy lần thay đổi.

Chỉ trong một lát công phu, Ngọc Hư chân nhân đã điều tức hoàn tất, hai mắt mở ra, Liệt Khuyết cổ kiếm lần thứ hai chỉ hướng Hoàng Xà.

Hần khẽ nhúu mày, nhìn quét qua những người thiếu kiên nhẫn. Những người kia thấy Ngọc Hư chân nhân lần thứ hai mở mắt, một khi lão xuất kiếm, Thần Châu Khí Vận Đồ sẽ hiện thế, họ làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn được nữa?

Huống chi, các loại trân thú quý hiếm đều có nội đan, diệu dụng, nếu như dùng nó để làm thuốc, thì sự lợi hại còn phải nói hay sao?

Đột nhiên có một tiếng vèo, một cái pháp bảo hình cái đĩa lượn vòng bay lên, chém về phía một gã đệ tử Đạo Đức tông ở phía ngoài cùng, cuối cùng thì cùng có người không kiềm chế được nữa, bắt đầu xuất thủ.

Người bị tấn công là một trung niên đạo sĩ, đạo hạnh cũng chẳng kém người phóng ra pháp bảo kia, chỉ thấy hần cười nhạt một tiếng, cổ kiếm vốn đeo trên lưng nay đã xuất hiện trong tay, hần lật cổ tay chém ra một đạo kiếm quang, đánh tới cái đĩa màu xanh lục kia.

Mà không chỉ có một mình gã động thủ. 6 gã đạo sĩ bên cạnh cũng đồng thời xuất kiếm, bảy đạo kiếm quang chằng chịt đan xen vào với nhau, đánh thẳng vào chiếc đĩa.

Bảy kiếm hợp nhất uy lực đâu chỉ có lớn hơn gấp bội, nhưng mà điều kỳ quái là, cái đĩa kia không một chút tổn hại, quang mang của nó chợt sáng lên, sau đó giống như một đạo điện quang màu xanh lam, bay ngược trở lại nơi xuất phát.

Ở phía xa xa có một ngọn lửa xanh bay vụt lên, xông thẳng lên trời, mọi người thấy vậy đều rùng mình, vì biết đây chính là hồn phách của người tu đạo bị hủy, chân nguyên tràn ra ngoài, sinh ra hiện tượng trên.

Muốn cho phép bảo tự động công kích chủ nhân của nó, lại là người ẩn nấp ở phía xa xa là chuyện khó vô cùng, Tham Tinh Ngự Thiên Đại Trận lợi hại như vậy, chỉ một kích mà đã tước đoạt đi tính mạng của người khác.

Đột nhiên trong trời đêm bỗng nhiên vang lên "ầm" một tiếng, một đám Thiên Hỏa rơi xuống giữa chừng, đột nhiên cải biến phương hướng, rơi thẳng xuống vị trí của Tử Vân chân nhân.

Chuyện này chắc chắn là có người đã hạ thủ, với lại hẳn chắc chắn là một người có đạo hạnh thâm hậu nên mới có thể thay đổi được hướng đi của Thiên Hỏa. Tuy chỉ là cải biến phương hướng, nhưng đó cũng là chuyện rất giỏi rồi.

Tử Vân chân nhân hai mắt nhắm lại, hai tay đưa ra trước ngực, coi như không nhìn thấy hiểm họa, 4 vị chân nhân ở xung quanh hẳn, cũng chẳng có ai muốn xuất thủ cứu viện. Khi Thiên Hỏa rơi xuống cách đầu Tử Vân chân nhân chừng 10 trượng, thì giống như nó bị một cái lá chắn vô hình ngăn lại, những thanh âm xèo xèo vang lên, ngọn lửa ngày một yếu đi, rồi tắt lịm.

Trong trời đêm lại hạ xuống hai đạo lôi điện, nó khác hẳn lôi chú mà Kỷ Nhược Trần vẫn dùng, hai đạo này một tím một xanh, to lớn vô cùng, bên trong nó lại có phép chú kinh khí chân nguyên. uy lực chỉ nhỏ hơn cửu thiên thần lôi một chút.

Nhưng mà hai tia sét này cũng giống như Thiên Hỏa, bị lá chắn vô hình đó ngăn lại, những thanh âm ù ù vang lên, sau đó biến mất.

Lại có 4,5 cái pháp bảo đánh tới, bị Tham Tinh Ngự Thiên Đại Trận đánh bật trở về.

Đám người tu đạo rất khiếp sợ khả năng phòng ngự của Tham Tinh Ngự Thiên Trận, nhưng mà vẫn có một số người nhìn thấu được bản chất bên

trong nó, cho nên họ hiện thân, dốc hết toàn bộ chân nguyên công tới Tham Tinh Ngự Thiên Đại Trận.

Bọn họ vừa động thủ, những người tu đạo khác lập tức tinh ngộ, tiên pháp này khả năng phòng ngự cực lớn, nhưng mà chỉ có thể thủ không công, cho nên ai nấy đều tự động giương cao pháp bảo, trùng trùng tiến lên.

Nhưng vào lúc này, hai mắt của Tử Dương chân nhân mở ra, cất cao giọng nói: "Ngày sau còn có ngày gặp lại, kính xin các vị đạo hữu nghĩ lại rồi rời đi, đừng làm khó dễ bản đạo?"

Tử Dương chân nhân vừa nói ra câu này, lập tức có một số người dừng chân, họ nghĩ tới hậu quả khi làm địch nhân của Đạo Đức tông, nhưng lại có một người cười hắc hắc, nói:

"Tử Dương chân nhân, nếu không làm khó dễ người, thì bản thân ta sẽ gặp chuyện, người nói ta nên làm cái gì bây giờ?"

Hắn còn chưa nói xong, đã toàn lực ném Ngọc Xích, đánh về phía Tham Tinh Ngự Thiên Đại Trận. Đạo hạnh của người này quả nhiên là thâm hậu, Ngọc Xích giống như ngọc bay lên, khi chạm vào Tham Tinh Ngự Thiên Trận thì tạo thành một tiếng nổ lớn.

Tuy rằng Ngọc Xích bị đánh bật trở lại, nhưng trong không trung đã xuất hiện những làn sóng, tản ra bốn phía của đại trận.

Một kích của người này, làm cho những người tu đạo khác chấn động, bởi vì... Tham Tinh Ngự Thiên Trận hóa ra cũng chỉ có giới hạn, chỉ cần mọi người hợp lực, chắc chắn có thể phá vỡ.

Đột nhiên, bảy người thủ hộ phía đông của Đại trận xuất hiện, họ đồng thời xuất kiếm, kiếm quang hợp thành một đạo thanh mang ờ trên không trung, Tử Dương chân nhân phát tay, đạo thanh mang kia lập tức xuất hiện

trong tay phải, tay trái của lão, chỉ một ngón tay vào người cầm Ngọc Xích, thanh mang ở tay phải lập tức sáng lên, chiếu lên người của hắn.

Tu sĩ kia bị đạo thanh mang chiếu vào, trên mặt lập tức hiện lên sự sợ hãi, muốn tránh né, nhưng mà không cách nào di chuyển được.

Hắn há mồm thật to, nhưng lại chẳng phát ra thanh âm nào, sau đó da thịt của hắn chuyển sang màu xanh, toàn thân giống như một pho tượng ngọc.

Pho tượng này lập tức hiện ra vô số vết nứt, sau đó vỡ tan ra, thành những mảnh nhỏ, những mảnh nhỏ này tiếp tục vỡ, cuối cùng biến thành những hạt cát màu xanh, tiêu tán trong không trung.

Nhưng mà bảy đạo sĩ thủ hộ phía đông vẫn còn chưa dừng lại, cổ kiếm liên tục chém ra bảy kiếm, bảy đạo thanh mang hình thành trên không trung, sau đó từ từ bay tới bên cạnh của Tử Dương chân nhân, phiêu phù bất định, làm cho thân ảnh của Tử Dương chân nhân lúc sáng lúc tối.

Không riêng những đạo sĩ thủ hộ phía đông, ba phía còn lại đều xuất kiếm, 21 đạo quang mang hình thành, phiêu phù bên cạnh người của 5 vị chân nhân.

Toàn bộ Tham Tinh Ngự Thiên Đại Trận giống như một bầu trời đầy sao, 28 đạo quang mang di động trong không trung, vừa vận hình thành theo phương vị của Nhị Thập Bát Tú.

Đây mới thực sự là Tham Tinh Ngự Thiên Đại Trận!

Nhìn bầu trời nhỏ đầy sao kia, những người tu đạo lập tức hít một hơi lạnh, trong lúc nhất thời không có ai dám tiến lên nữa.

Đột nhiên có một tiếng nổ vang lên, từ trong uế khí màu xanh nhạt, Ngọc Hư chân nhân lại một lần nữa phóng lên cao, đứng bất động ở giữa đại trận, nhắm mắt điều tức.

Trên cổ Hoàng Xà lại hiện lên một vết thương sâu hoắm, chỉ còn lại có một phần ba huyết nhục dính vào thân, bảo quang mơ hồ đã phát ra, một kiếm vừa rồi của Ngọc Hư chân nhân đã làm cho thần vật hiện thế.

"Tham Thiên Ngự Tinh Đại Trận quả nhiên danh bất hư truyền, có khả năng đạo công tạo hóa của trời đất. Trăm năm nay nhân tài của Quý tông xuất hiện lớp lớp, đúng là đáng đứng đầu chính đạo."

Phía bắc của Lạc Dương, Hư Huyền Chân Nhân xuất hiện, đứng vuốt râu mỉm cười.

Trương Cảnh Tiêu ở bên khiêm nhường nói:

"Hư Huyền Chân Nhân quá khen, chỉ là chút tài mọn, không đáng lọt vào mắt của những người thành thạo."

Rồi hắn lại nhìn sang Ngọc Huyền chân nhân nói:

"Tình thế khẩn cấp, kính xin Ngọc Huyền chân nhân tới bên bờ Lạc Hà lược trận."

Ngọc Huyền chân nhân nói: "Vậy còn bên này..."

Cảnh Tiêu Chân Nhân nói:

"Không sao, ta có thể ứng phó được."

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Chém Hết Tàn Hồng 8

Ngọc Huyền chân nhân cẩn thận nghĩ lại, cũng hiểu được một khi ở đây có Cảnh Tiêu Chân Nhân canh chừng, thì đám người Thanh Khư Cung chắc chắn sẽ không dám tùy tiện động võ, Tham Tinh Ngự Thiên Đại Trận tình thế đang khẩn trương, cho nên hướng Cảnh Tiêu Chân Nhân gật đầu, biến mất trong màn đêm.

Cảnh Tiêu Chân Nhân và Ngọc Huyền chân nhân dùng bí pháp của Đạo Đức tông nói chuyện với nhau, Hư Hư Chân Nhân thấy Ngọc Huyền chân nhân rời đi, mỉm cười nói:

"Hai vị chân nhân thật là quuyết đoán, nên nhớ rằng ở đây có rất nhiều người tới vì Thầ vật kia."

Ngọc Huyền chân nhân vừa mới động thân, Ngọc Hư chân nhân ở trong Tham Tinh Ngự Thiên Trận cũng hoàn thành điều tức, Liệt Khuyết kiếm lại tỏa sáng, phóng tới Hoàng Xà.

Thấy tình cảnh này, những người tu đạo ở ngoài không còn kiềm chế được nữa, ai nấy đều xuất pháp bảo, trùng trùng tiến lên. Năm vị chân nhân của Đạo Đức tông đều mở hai mắt, phát tay một cái, 28 đạo quang mang lập tức bay ra, đánh vào những người tu đạo đang như châu chấu xông lên.

Người cầm đầu là một thân lão giả mập mạp mặc áo vàng, trong tay cầm ba bốn cái Tử Kim Bát Lãng Tiểu chùy (chùy nhỏ tám cạnh). Hắn cực kỳ hiểu rõ phạm vi phòng ngự của Tham Tinh Ngự Thiên Trận, cho nên đứng ở bên ngoài, đập chùy vào trong.

Một chùy của hắc mới đánh xuống, giống như vạn trống cùng vang, một làn sóng màu vàng hiện lên, khi lan ra được chừng trăm trượng mới dừng lại.

Phương vị của hắc đứng vừa vặn trùng với hướng của Tử Dương chân nhân, Tử Dương chân nhân ngẩng đầu nhìn, mỉm cười nói:

"Hóa ra là Cực Diệu Lão Tổ của Kim Quang động phủ đại giá quang lâm, chưa kịp nghênh đón từ xa, Tử Dương thất lễ rồi."

Cực Diệu Lão Tổ cười một tiếng, nói: "Đâu có, Đâu có, ta tới..."

Hắc còn chưa nói xong một câu, thì sắc mặt đã chuyển sang xanh mét, hóa ra Tử Dương chân nhân nói xong một câu, thì chẳng thềm nhìn hắc, xoa, người nhìn sang phía tây bắc, nơi đó có hai thân ảnh đang phóng tới.

Bốn vị chân nhân cũng chẳng ai thềm nhìn hắc, đây chính là hành vi tỏ ý khinh thường. Kim Quang động phủ tuy rằng đứng cuối cùng trong Ngũ Đại Động Phủ, nhưng mà Cực Diệu Lão Tổ cũng là người có danh tiếng trong hàng ngũ tu đạo, làm sao chịu được sự khinh thị như thế này? vốn hắc là người coi trọng thể diện. nên tức giận vô cùng.

Cực Diệu Lão Tổ thở hắt ra hai cái, nâng Tử Kim Bát Lăng Tiểu Chùy đập vào Tham Tinh Ngự Thiên Đại Trận, nhưng mà kim quang lần này chỉ lan ra chừng 10 trượng, sau đó biến mất không thấy tăm hơi.

Người tới từ phương bắc kia cũng không vội tấn công, phát tay, xuất một lúc hơn mười Hứa Âm Lam Băng Toa (con thoi dệt cử), sau đó đánh tới Tham Tinh Ngự Thiên Đại Trận.

Những con thoi này tuy rằng uy lực khác nhau, nhưng mỗi con đánh vào, đều làm cho đại trận phải tỏa ra những làn sóng, yếu hơn một chút so với Cực Diệu Lão Tổ mà thôi.

Điều đáng nói ở đây là, người này chỉ phất tay một cái, đã xuất được hơn 10 con thoi, đạo hạnh bậc này Cực Diệu Lão Tổ không thể so sánh được.

Mắt thấy đại trận càng lúc càng ở trong tình thế nguy hiểm, Thái Vi chân nhân quát to một tiếng, đề tụ chân nguyên, ổn định đại trận. sau đó cười lạnh nói:

"Vương Thiên Sư lẽ nào Quy Nguyên động phủ cũng muốn tới tham gia náo nhiệt?"

Vương Thiên Sư kia nghe vậy thì cười nói:

"Đạo bất đồng thì cách nghĩ sẽ khác nhau, ta và người vốn không cùng đạo, nếu như Đạo Đức tông có mưu đồ, thì sao Quy Nguyên động phủ chúng ta lại không thể tới. Huống chi ta đã ra tay, Thái Vi chân nhân hỏi câu này, hình như là hơi thừa."

Thái Vi chân nhân cười lạnh nói:

"Đúng là hơi thừa, nhưng mà sau khi xong chuyện nơi này, ta còn muốn xin Vương Thiên Sư chỉ dạy một lần."

Vương Thiên Sư lắc đầu nói:

"Những người tu đạo như chúng ta phải luôn kiêng giới tranh, việc này thứ cho ta không thể tuân lệnh."

Miệng hăn tuy rằng nói là kiêng giới "tranh", nhưng mà trong tay không ngừng lại, hơn trăm chiếc con thoi đã âm âm tấn công lên Tham Tinh Ngự Thiên Trận.

Thái Vi chân nhân còn phải ứng phó với sự công kích của hơn 10 người tu đạo khác, lại phải chống cự công kích của Vương Thiên Sư, trong lúc

nhất thời áp lực tăng lên rất nhiều. Đạo hạnh của lão tuy rằng thông huyền, thế nhưng cũng có chút khó khăn.

Lại có một người từ phía tây xông tới, tốc độ của người này tuy rằng chậm nhất, khi Cực Diệu Lão Tổ và Vương Thiên Sư đã động thủ, hắn vẫn còn cách chừng trăm trượng. Thế nhưng lúc này hắn chợt gia tốc, thân hình như ẩn như hiện, trong chớp mắt đã vọt tới trước trận, người này trông mập mạp, khuôn mặt béo tròn giống một viên ngoại, hai tay hắn lật một cái, đã có một đôi chủy thủ, sau đó hắn quát lớn một tiếng, song chủy nhanh như tia chớp đâm tới chỗ của Tử Vân chân nhân.

Đừng nhìn tướng mạo của hắn hiền lành, nhưng một kích này của hắn lại mang uy lực rung chuyển trời đất, song chủy xuyên qua đại trận, đâm thẳng vào mi tâm và yết hầu của Tử Vân chân nhân.

Tử Vân chân nhân lật tay trái, trong lòng bàn tay đã có một cái đinh đồng, đỡ ngang trước mặt, keng keng hai tiếng vang lên, đồng đinh bị hai thanh chủy thủ mỏng như tờ giấy làm cho lắc lư không ngớt, đã có khả năng phòng ngự của Tham Tinh Ngự Thiên Trận rồi mà còn như vậy, có thể thấy uy lực của hai thanh chủy thủ này như thế nào.

Tử Vân chân nhân cả kinh nói: "Ngụy Vô Thương?"

Viên ngoại kia hai mắt trợn tròn, trầm giọng quát lên: "Chính là Ngụy mỗ."

Khi hắn nói chuyện, hai thanh chủy thủ vẫn như cuồng phong đâm tới, khi chạm vào đồng đinh, những tia lửa bắn ra tứ phía. Tử Vân chân nhân ngưng thần đối phó, Tham Tinh Ngự Thiên Đại Trận lập tức nổi lên rất nhiều làn sóng, hiển nhiên là có chút bất ổn.

Đột nhiên, có một tiếng quát vang lên:

"Yêu nghiệt mà cũng dám hiện thân ở Lạc Dương?"

Tiếng quát chưa dứt, kiếm quang đã hiện lên ở phía sau của Ngụy Vô Thương, ba tên tu đạo cổ phun máu, chậm rãi rơi xuống, tạo thành một con đường. Sau đó kiếm quang như cuồng phong bay tới, lấp lánh như ánh sao, công tới chỗ Ngụy Vô Thương.

Kiếm quang này ôn nhuận như ngọc, không mang nhiều sát ý, nhưng mà Ngụy Vô Thương cũng không dám chậm trễ, hắn nhanh chóng xoay người lại, đầu tiên là hét lớn một tiếng, song chủy giương lên. ngăn cản một kiếm kia.

Sau đó hắn định thần nhìn lại, quát một tiếng: "Ngọc Huyền?"

Ngọc Huyền chân nhân rung cổ tay, thu hồi ngọc kiếm, nói:

"Đúng vậy, hãy cho ta lĩnh giáo một chút, xem bản lĩnh của Vô Thương đại tướng quân của Yêu Hoàng Điện."

Ngụy Vô Thương quát lớn: “ Như vậy cũng tốt."

Song chủy của hắn đâm ra, thân hình mập mạp giống như một bức tường, đè xuống đầu của Ngọc Huyền chân nhân.

Ngọc Huyền chân nhân nhíu đôi chân mày, mặt lạnh như sương, ngọc kiếm vung lên, điểm vào ngực phải của Ngụy Vô Thương, Ngụy Vô Thương kia không tránh không né, vẫn xông thẳng tới, hai mắt nhìn chăm chăm vào yếu hèn của Ngọc Huyền chân nhân.

Ngọc Huyền chân nhân rung mình, trong lòng lập tức hiểu rõ, thân thể của yêu tộc khác với con người, một kiếm này uy lực không nhỏ, nhưng không thể kết liễu được hắn, nhưng song chủy kia của Ngụy Vô Thương thì mình không đảm đương nổi.

Ngọc Huyền chân nhân vội vã thu kiếm, sau đó bay đi, muốn tách khỏi hai thanh chủy thủ, nhưng mà Ngụy Vô Thương đã chiếm được tiên cơ sao

có thể bỏ được, hắt hét lớn một tiếng, khí thế như thủy triều tràn ra, đuổi theo tấn công Ngọc Huyền chân nhân.

Thân hình của hắc mập mập cao lớn, chủ thủ lại chi dài chừng 3,4 thốn, trông thì không hợp với hắc chút nào, nhưng một khi hắc đã khê động tay chân, thì chân nguyên như thủy triều, điên cuồng tấn công, không mảy may chú ý tới sự an nguy của bản thân chút nào.

Kỳ thực đạo hạnh của hắc cực cao, lại trải qua vô số lần ác chiến, công pháp trông như loạn, nhưng mà mỗi chiêu đều có thể tước đoạt đi tính mạng của đối phương, người có đạo hạnh cao hơn hắc, cùng khó mà thắng được.

Ngọc Huyền chân nhân là người trẻ tuổi nhất trong 9 vị chân nhân, kinh nghiệm lâm địch cũng ít nhất, đây là lần đầu tiên gặp chiến pháp vô lại như Ngụy Vô Thương, chân tay luống cuống, liên tiếp lùi lại phía sau.

Lúc này bỗng nhiên có một đạo bảo quang phóng lên cao, chiếu sáng nửa bầu trời, trong trời đêm, chợt có ba tiếng chuông vang lên, mọi người đều nghe rõ, cho dù là tiếng gió, hay tiếng kiếm, cũng bị đè ép xuống.

Hóa ra Ngọc Hư chân nhân đã xuất kiếm thứ hai, thần vật trên mình Hoàng Xà đã xuất thế rồi.

Nhưng vào lúc này, một thân ảnh nhật nhòa dường như không ai thấy nổi xuất hiện ở phía nam, sau đó dùng tốc độ không thể ngờ nhảy vào trong Tham Tinh Ngự Thiên Trận, trong tay người này cầm một cổ kiếm, điểm thẳng vào mi tâm của Ngọc Hư chân nhân.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Chém Hết Tàn Hồng 9

Từ xa nhìn lại, quanh thân của người mới tới xuất hiện một ngọn lửa nhàn nhạt, nó trong suốt mà rực rỡ, công pháp mà người đs tu luyện chính là công pháp đại đạo chính tông. Thanh cổ kiếm mà hắn cầm lúc trước giản dị tự nhiên, mặc dù lúc này quang mang sáng rực, nhưng khác hẳn những kiếm quang bình thường. Đó là do trong hiện mà có ẩn, lại trong ẩn có hiện, tuần hoàn không dứt, kiếm mang đã tiếp cận tới đại đạo. Chỉ đơn thuần nói về tu vi, tuyệt đối không kém hơn bất cứ vị chân nhân nào của Đạo Đức tông.

Ngọc Hư chân nhân đã xuất ra 3 kiếm, chân nguyên đã tiêu tổn hơn một nửa, dưới sự vây công của một nhóm người, trong lúc nhất thời chỉ có thể thủ mà không công, không còn sức đánh trả. Nhưng Ngọc Hư chân nhân vẫn thủ vững cửa ra vào, không chịu thoái lui. Phía dưới hai người là một bảo quang rực rỡ chói mắt, phía trong quang mang đến tột cùng là cái gì, ngay cả Ngọc Hư cũng nhìn không rõ lắm. Mà sáu vị chân nhân của Đạo Đức tông lúc này không ai có rảnh rỗi, nếu Ngọc Hư chân nhân lui lại, thần vật này sẽ lọt vào tay người khác.

Hai bên vừa mới tiếp xúc với nhau, trong tích tắc đã chém ra hơn trăm kiếm, trong lúc nhất thời tại chính giữa của Tham Tinh Ngự Thiên Đại Trận, hoa vũ phân tán khắp nơi, hàng nghìn hàng vạn hỏa tuyến này chỉ cần chạm nhẹ vào, đều có thể bị thương nặng! Ở trong hỏa vũ còn có đỉnh đài lầu các, phù liên pháp bảo lúc ẩn lúc hiện.

Tôn Quả nhìn lướt qua, trong lòng không tránh khỏi sự hoảng sợ. Xem ra Ngọc Hư chân nhân và người mới đến đạo hạnh đã đạt tới cảnh giới

Nguyên Anh đại thành. Kim Thân hiện thể, tiến gần thêm một bước trên con đường phi thăng đại đạo, mới có thể sinh ra loại dị tượng này. Hai người lúc này đang quyết đấu sinh tử, chỉ cần có chút lơ là, Nguyên Anh kim thân của mình lập tức bị phá vỡ, cả đời này sẽ hết vọng tìm hiểu đại đạo.

Tôn Quả lại nhìn về phía một đạo bảo quang khác, lập tức căn rằng một cái, quyết định không thể chờ đợi nữa, lao về phía Tư Mã thiên sư, tiên kiếm rút ra, một đạo ánh sáng màu vàng bắn về phía trước mặt Thái Ấn chân nhân!

Từng đợt, từng đợt Thiên Hỏa vẫn từ trên trời rơi xuống, chỉ là phạm vi và nhiệt độ so với lúc đầu nhỏ hơn nhiều. Nhưng những Thiên Hỏa này không cách nào tiếp xúc với thành Lạc Dương, chúng nó mới rơi được nửa đường, đã bị từng đợt cương phong quang khí cứng rắn bắn ngược lên trời, cứ vậy lập đi lập lại, cuối cùng tan biến vào trong không khí. Nhưng đạo Lôi Hỏa kiếm quang từ trời rơi xuống, đem toàn bộ Lạc Dương chiếu sáng như ban ngày, thậm chí còn lấn ép hỏa vân trên trời!

Đến tận lúc này thần vật mới bắt đầu hiện thể, đại chiến ở Đông Đô bắt đầu nổ ra!

Thành Lạc Dương đang đại loạn, ngoài thành không còn chỗ nào bằng phẳng.

Đám người Kỷ Nhược Trần vừa mới đi khỏi chùa đầy hai dặm, đã bị hơn trăm người bao vây, họ cũng không biết, trên đường còn bao nhiêu người đang chờ mình nữa. Kỷ Nhược Trần nhìn quanh một vòng, trên người bắt đầu tích tụ chân nguyên linh khí, người tới là người của hơn mười môn phái lớn nhỏ. Kỷ Nhược Trần lần đầu hạ sơn, hiểu biết không nhiều, chỉ nhận ra một nửa số môn phái trong số đó. Phần lớn trong số đó là những tà phái, cũng có người trong chính phái - thậm chí còn là những môn phái có tiếng tăm không nhỏ trong chính đạo.

Có lẽ là bị Hoàng Xà xuất thế ảnh hưởng, mọi người đều có chút thấp thỏm không yên, nhưng người tới cũng không khách sáo gì nữa, đủ loại quang mang nhiều màu sắc, nhiều loại pháp bảo đánh về phía Kỷ Nhược Trần!

Bốn gã hộ vệ của Đạo Đức tông đi theo bảo vệ Kỷ Nhược Trần đều có tu vi Thượng Thanh, đạo hạnh cao hơn đám ô hợp này nhiều, lập tức bốn kiếm tung hoành, mở ra một đường máu! Đạo sĩ dẫn đầu kia bảo Kỷ Nhược Trần tự mình đi về phía Chiêm tinh quan, hắn và ba vị đồng môn đều tự mình tách ra, chạy ra bốn phía, tập kích khắp nơi, cản đám truy binh lại, Nhưng mà địch nhân hơn bốn người rất nhiều, bốn vị đạo sĩ này chắc chắn sẽ rơi vào cảnh khổ chiến.

Năm người Kỷ Nhược Trần biết là thời gian đang gấp gáp, lập tức tăng tốc đi trước, trong nháy mắt đã chạy ra xa hơn mười trượng.

Năm người lúc này đang đứng trên một gò đất cao như một tòa núi nhỏ, không khỏi ngạc nhiên. Phía trước cách nơi này không xa có mười mấy tu sĩ chia làm hai phe, pháp bảo đạo thuật đủ màu sắc, đang đánh nhau vô cùng kịch liệt. Từ xa nhìn lại thấy trên người bọn họ toàn là linh khí, chia ra làm bốn năm môn phái. Sao bọn họ không đi đoạt bảo, không đến cướp người, mà lại ở chỗ này đấu nhau?

Chỉ nghe một lão già có âm thanh như chuông quát to: "Giáng Vân phu nhân, người đừng ý người có nhiều người, chi cần lão phu còn một hơi thở, thì người đừng mơ tưởng độc chiếm trọng bảo trên người tiểu tử kia!"

Một vị mỹ phụ nhìn còn đang tuổi thanh xuân vung tay lên, một đạo hồng vân hình cái lồng lao về phía lão giả kia, cười lạnh nói: "Cát bảo chủ, người muốn ngăn chặn chúng ta sao, có ý nghĩ là tốt nhưng không biết người có đủ bản lĩnh hay không!"

Lão giả né tránh hồng vân, tức giận nói: "Quả là khinh người quá đáng!"

Kỷ Nhược Trần nhin không được buồn cười - Trương Ân Ân và Thanh Y cũng biết sơ qua nguyên do, Sở Hàn và Thạch Cơ thì hứng thú liếc mắt nhìn về phía Kỷ Nhược Trần, Thạch Cơ khẽ cười.

Cho dù không nói thì mọi thứ đều đã hết sức rõ ràng, Kỷ Nhược Trần đã bị những người này coi là vật trong tay, đám người này không vội bắt người, mà trước tiên ở đây thương nghị việc chia của, rõ ràng là do phân chia không đồng đều, nên lúc này mới đánh nhau.

Kỷ Nhược Trần dờ khóc dờ cười ra dấu tay, năm người lạng lẽ lách qua đám người đang đấu tới mức hăng say kia, tiếp tục đi về hướng Đông. Chỉ là bọn hắn đi chưa được một dặm, liền nghe được một tiếng quát trầm thấp như oanh lôi truyền lại:

"Muốn đi ư? Đông Hải Tử Kim Bạch Ngọc cung đã chờ đợi ở đây rất lâu rồi!"

Không riêng gì năm người Kỷ Nhược Trần kinh ngạc, mà còn làm cả nhóm tu đạo đang đấu nhau khi nãy ngạc nhiên. Bọn họ nhìn về phía này, nhất thời đều kêu lên: "Lẽ nào chính là tiểu tử kia ư?"

"Xem ra chính là hắn!"

"Nhanh bao vây họ, đừng để bọn họ chạy!"

"Ồ, những người đang đứng trên đỉnh núi là ai? Là người của Tử Kim Bạch Ngọc Cung thật hay sao?"

Có người nhìn một hồi bỗng nhiên hô to một tiếng: "Không xong, người đến là Bích Hải Long Hoàng!"

Lúc này trước mặt năm người Kỷ Nhược Trần là một gò đất, phía trên đứng hơn mười người. Phía sau là nhóm người đấu nhau khi nãy, xem ra đã hết đường để đi.

Tử Kim Bạch Ngọc Cung là một trong tam đại bí cảnh, chỉ biết nó nằm trong Đông Hải, nhưng vị trí cụ thể thì rất ít người biết. Trong Tử Kim Bạch Ngọc cung có ba vị Long Hoàng, mỗi người đều có đạo hạnh sâu không lường được. Không nghĩ tới loại thể ngoại môn phái như thế này cũng tham gia vào loạn cục ở Lạc Dương, hơn nữa còn do Bích Hải Long Hoàng tự thân xuất mã. trận thế này quả thật là có hơi lớn một chút đó.

Từ xa nhìn lại, Bích Hải Long Hoàng trên đầu đội Tử Ngọc quan, chân mang Vân Đầu ngoa, trên người mặc một bộ cấm bào màu xanh biếc, được tô điểm bằng kim sắc thủy văn, dưới trời đêm, ánh sáng của nghìn vạn thủy văn sáng rực, giống như từng đạo, từng đạo sóng gợn, bập bênh qua lại. Khuôn mặt hẹp dài Bích Hải Long Hoàng mặt như bồn bạc, ánh mắt như xuyên thấu mọi thứ, dưới cằm có năm sợi râu dài không gió nhưng tự lung động, không tự chủ mà phát ra một cỗ bá khí.

Thanh Y thì không nói nhưng bốn người bọn KỶ Nhược Trần, Sờ Hàn đều là những người đứng đầu trong thế hệ trẻ, nhưng thời gian bọn họ tu luyện còn ngắn, đạo hạnh không thể nào so với Bích Hải Long Hoàng, làm sao có thể chống đỡ nổi?

Sờ Hàn nhận thấy tình thế trước mắt, lúc này vừa nhìn Bích Hải Long Hoàng vừa chấp tay, cao giọng nói: "Tại hạ Vân Trung Cư Sờ Hàn, phụng lệnh sư môn đưa tiễn mấy vị đệ tử Đạo Đức tông này một đoạn đường. Hôm nay nếu như có đắc tội các vị, thì ngày sau sẽ tự mình đến tạ tội, xin mọi người đừng làm khó chúng tôi."

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Chém Hết Tàn Hồng 10

Lời hăn nói tuy khiêm tốn, nhưng ý nghĩa bên trong không có chút khiêm tốn nào. Tất cả mọi người đều minh bạch, nếu không chừa cho năm người họ một con đường, thì sau khi việc này kết thúc, bọn họ sẽ đối mặt với sự trả thù của Đạo Đức tông và Vân Trung Cư, chuyện này vô cùng quan trọng không thể nào là chuyện đùa.

Huống hồ mới khi nãy, người của La Nhiên môn bởi vì bắt lầm đệ tử của Đạo Đức tông, kết quả là lập tức bị người ta dẫn người đánh tới cửa, vừa giao chiến xong, La Nhiên môn thiếu chút nữa là bị diệt môn, cuối cùng Đại La Đại Nhiên hai vị chân nhân đầu phục vào Đạo Đức Tông, mới có thể giữ lại một chút hơi tàn.

Bích Hải Long Hoàng mở mắt ra, trầm giọng nói: "Bốn hoàng lần này đến trung thổ, là muốn đem tên tiểu tử kia đi, không quan hệ với Vân Trung cư của người. Nếu như bọn người cứng đầu, có bị thương tích gì, thì đừng trách ta! Về phần Vân Trung Cư muốn trả thù như thế nào, cứ tận lực ra tay, Tử Kim Bạch Ngọc cung của ta tận lực bồi tiếp, Thái Vi, đi bắt tiểu tử kia tới đây!"

Thiếu nữ bên cạnh Bích Hải Long Hoàng lên tiếng, thân hình bay lên vọt về phía năm người. Khi nàng khê động, những người còn lại của Tử Kim Bạch Ngọc cung cũng động thủ, theo sát nàng.

Keng một tiếng, trường kiếm của Sở Hàn rút ra khỏi vỏ, vung kiếm chặn đứng Thái Vi, Thạch Cơ một mình chặn bốn gã nam đệ tử lại.

Trong những thanh âm va chạm, Sở Hàn và Thái Vi giao chiến với nhau, những tia lửa nhỏ như tơ xẹt qua người hai người, không biết hai người đã giao thủ bao nhiêu chiêu rồi!

Sở Hàn kêu lên một tiếng kêu đau đớn, quần áo trên lưng đã rách, hiện ra một vết kiếm không biết sâu bao nhiêu. Nhưng hắn hoàn toàn không để ý thương thế của mình, trường kiếm lại vung lên, quang mang lấp lánh, một chiêu ngăn cản tất cả những người còn lại của Tử Kim Bạch Ngọc cung.

Thái Vi cũng không dễ chịu gì, trên hai chân đều xuất hiện một vết kiếm, hành động đã có chút bất tiện. Thân pháp của nàng vốn nhanh nhẹn như gió, lần này hai chân nàng bị thương, thực lực lập tức đại giảm.

Đạo hạnh của Thái Vi không thua gì Sở Hàn! những người khác của Tử Kim Bạch Ngọc cung đạo hạnh cũng không thấp, lấy ít địch nhiều, Sở Hàn và Thạch Cơ nhất thời rơi vào khổ chiến, nhiều lần gặp nạn. Tuy Sở Hàn nhìn qua lúc nào cũng có thể không chống đỡ nổi mà ngã xuống, nhưng phòng thủ vẫn không có kẻ hở, cho dù mọi người điên cuồng tấn công nhưng vẫn không ngã xuống.

Tình huống của Thạch Cơ cũng giống như vậy, nhưng nụ cười trên khuôn mặt vẫn không biến mất. Những tên đệ tử của Tử Kim Bạch Ngọc tông đang vây công nàng thấy vậy, mọi người không tự chủ được mà lui lại.

Đừng thấy Thạch Cơ dáng người nhỏ nhắn đáng yêu, nhưng xuất thủ không bao giờ lưu tình, khi phản kích thì sẽ có một tên đệ tử của Tử Kim Bạch Ngọc tông bị mất mạng.

Sở Hàn Thạch Cơ hai người hợp lực tử chiến, lại có thể đem đệ tử của Tử Kim Bạch Ngọc cung chế trụ, không thể tiến thêm được.

"Đi mau! Phía trước có tiếp ứng!" Sở Hàn chỉ kịp hô một tiếng, liền phải ngậm miệng điều tức mới có thể ứng phó sự tấn công như thủy triều không ngừng nghỉ này được.

Kỷ Nhược Trần cắn răng một cái, biết được lúc này không phải là lúc do dự, kéo tay Trương Ân Ân và Thanh Y lách qua nơi đang đánh nhau, tiếp tục chạy về hướng Đông.

Bích Hải Long Hoàng cười lạnh một tiếng, quát lớn:

"Muốn đi ư? Người xem bốn hoàng là cái gì?"

Hắn phất ống tay áo một cái, một vòng sáng màu xanh lam ập xuống đầu Kỷ Nhược Trần, Thế nhưng xung quanh gò núi bỗng xuất hiện một đám sương, vòng sáng màu xanh lam bay trong sương mù dần nhạt đi, mới bay hơn mười trượng liền biến mất.

Bích Hải Long Hoàng cả kinh, quát lớn:

"Cao nhân phương nào?"

Người đó vẫn không hiện thân, chỉ có một đạo âm thanh theo gió bay tới:

"Long Hoàng ít nhất cũng đã có trăm năm tu đạo, khi dễ một hậu bối thì còn mặt mũi gì? Vân Trung cư Vụ Lam xin được chỉ dạy!"

Phía Đông thành Lạc Dương, trên cơ bản là một vùng bằng phẳng, trong trời đêm được hồng quang mơ hồ làm cho nổi bật, cảnh vật phương xa mơ hồ khó phân biệt. Từ trên không nhìn xuống, Kỷ Nhược Trần dắt theo Thanh Y, đang nhanh chóng di chuyển, Trương Ân Ân thì giống như một đóa Băng Vân, theo sát phía sau Kỷ Nhược Trần.

Dưới bóng đêm đỏ sẫm, có hai bóng người khác đang từ hai bên nhanh chóng lao tới, nhìn theo đường đi là muốn chặn đường ba người Kỷ Nhược Trần. Nhưng đường đi của hai người vô cùng trùng hợp, trước khi cản được lối đi của Kỷ Nhược Trần đã phát hiện đối phương, vì vậy đều thay đổi phương hướng, trong nháy mắt đã đứng ở hai bên bờ sông nhỏ nhìn nhau.

Đứng ở bờ bên phải là một thiếu nữ, mái tóc được búi thật cao, buộc thành hai cái sừng dể ở hai bên đỉnh đầu, trông như mấy sợi tơ vàng chuyển động mềm mại như nước chảy mây trôi.

Khuôn mặt nàng mũm mĩm, hai mắt to như quả hạnh, lớn mà long lanh. Trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng hiện ra sự ngọt ngào, nhưng đôi mắt lại làm cho người nhìn có cảm giác kỳ dị. Trong đôi mắt sáng như sao hiện ra sự mê mang, kiên định, băng lạnh, nồng nhiệt, sát ý, nhiều thứ hợp lại một chỗ, quả thực không biết hình dung như thế nào.

"Người là ai?" Giọng nói của nàng như tiếng chim hoàng anh, vô cùng ngọt ngào động lòng người, nhưng chẳng biết tại sao, lại làm cho người nghe nghe được một sự lạnh lẽo khác thường.

Đứng bên trái bờ sông là một thiếu nữ mặt một bộ bạch y chính là Cố Thanh.

Nàng hơi hứng thú nhìn nữ tử kia, hỏi: "Vậy người là ai?"

Long mi của người kia nhú lại, lặng lẽ nắm tay trái lại, nói: "Ta mặc kệ người là ai, ta chỉ biết là người muốn tranh giành người với ta."

Cố Thanh nói: "Vậy thì sao?"

Thân hình cô bé kia vừa hạ xuống, chân phải đạp nhẹ trên mặt đất, chỉ nghe oanh một tiếng, bờ bên phải con sông bỗng nhiên sụp đổ, hiện ra một cái hố có đường kính hơn mười trượng, thân thể nhỏ bé yếu ớt của nàng trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Cố Thanh, vung một quyền, đánh về phía mặt của Cố Thanh.

Khi quả đấm béo mập trắng như tuyết của nàng đánh ra, Cố Thanh lập tức cảm thấy sự khác thường. Trên đường nắm tay đi qua, có thể nghe thấy những tiếng nổ đùng đùng rất nhỏ, trên nắm tay mơ hồ xuất hiện một tầng hỏa diễm, đây không phải chân nguyên phóng ra ngoài tạo thành lửa, mà do

quyền này ẩn chứa sức mạnh quá lớn đã làm cho linh khí bên ngoài hội tụ lại, sinh ra dương hỏa.

Cố Thanh cả kinh, nhưng không xuất kiếm, vung tay trái ra, nhẹ nhàng ngăn cản một quyền của cô bé đó.

Thình thịch một tiếng, kinh khí vô hình lấy hai người làm trung tâm khuếch tán ra, vùng đất bằng phẳng hai bên bờ sông nhất thời bị đạo kinh khí này nghiền nát.

Cố Thanh như một chiếc lá rụng, nhẹ nhàng bay lên, lui ra bên ngoài ba trượng, mới hạ xuống.

Cô bé kia vẫn đứng ngay tại chỗ. Nàng nhìn Cố Thanh một chút, lông mày hơi nhíu lại, lần thứ hai xông tới, đá ra chân phải, quét về phía thắt lưng của Cố Thanh. Cú đá này vừa xuất ra, trong không trung lập tức vang lên một tiếng rít kỳ dị, cảnh vật xung quanh mười trượng đều có chút vặn vẹo. Một đạo ám kinh trầm trọng như núi truyền về phía Cố Thanh!

Tay của Cố Thanh nhấn vào khoảng không phía trước chân của cô bé này một cái, va chạm với đạo ám kinh, lập tức bị chấn bay lên, lần thứ hai bay ra sau ba trượng, mới có thể đứng thẳng. Nàng giơ tay lên xem xét, thấy bàn tay vốn trắng như tuyết nay có chút đỏ tươi, nhưng đã từ từ mờ đi, năm ngón tay hơi có chút tê dại.

Cố Thanh nhìn về đôi mắt đang liên tục biến ảo của cô bé, kinh ngạc nói: "Long Hồ Thái Huyền Kinh?"

Lông mi của cô bé nhíu lại, nói: "Người cũng biết khá nhiều đấy!"

Vù một cái, không hiểu nàng làm thế nào mà đã đi vòng ra phía sau Cố Thanh, một bàn tay trắng như tuyết đánh về phía hậu tâm của Cố Thanh, Cố Thanh nghiêng người định tránh đòn, bỗng nhiên phát giác kinh khí xung quanh đều đọng lại, nhất thời không thể nào động đậy.

Bàn tay non nớt như măng mùa xuân của cò bé im hơi lặng tiếng đặt lên
hậu tâm của Cố Thanh.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Chém Hết Tàn Hồng 11

Kỷ Nhược Trần đã sớm phát hiện ở nơi này có một luồng linh khí khác thường hiện lên, nhưng do đang ở trong bóng đêm, không thiếu người tu đạo của các phái, nên hẳn không cảm nhận được nó khác thường ở chỗ nào.

Mắt thấy thời cơ đã tới, không cho phép Kỷ Nhược Trần ngẫm nghĩ, cước bộ của hắn dừng lại, hai tay chụp tới, ôm luôn lấy Thanh Y, hai chân tăng lực, như một làn khói nhẹ nhàng bay về phía xa xa.

Nơi đây vốn là ngoại thành Lạc Dương, nhưng ba người Kỷ Nhược Trần di chuyển cũng không được dễ dàng gì, dọc theo đường đi, mặc dù không gặp cao nhân do Bích Hải Long Hoàng lưu lại, nhưng mà có rất nhiều người của những môn phái tu đạo khác.

May mắn là Kỷ Nhược Trần có Huyền Tâm giới chỉ chứa đựng rất nhiều phù chú có uy lực cường đại, khi đối phó với uế vật ở trong thành Lạc Dương còn chưa dừng tới, lúc này mang ra đối phó với những người này cũng mang lại hiệu quả.

Đạo hạnh của hắn không bằng nhiều người, nhưng mà sử dụng nhiều loại pháp bảo cho nên vẫn chiếm thượng phong.

Nhưng mà những người tu đạo này vẫn như châu chấu lao lên, càng lúc càng nhiều, nhất là khi hành tung của Kỷ Nhược Trần đã bị bại lộ, họ ùn ùn kéo tới.

Cũng may là đạo hạnh của những người tu đạo thâm hậu không bị hãm ở thành Lạc Dương, thì cũng đang đánh nhau sống chết, những người kéo tới

chỉ toàn là những người bình thường.

Nhưng... số lượng của họ thì thực sự là quá nhiều, ngay cả khi Kỷ Nhược Trần dùng đủ loại pháp bảo bá đạo, xung phong liều chết, máu nhiễm thanh sam, họ cũng không chịu dừng bước.

Kỷ Nhược Trần tổn sức, chân nguyên hao hết, suýt nữa thì ngã xuống đất. Hắn hít một hơi, trong cổ bỗng cảm thấy ngọt ngọt, hắn biết là chân nguyên đã hao hết, muốn thừa dịp địch nhân chưa tới, bổ sung chân nguyên một chút, nhưng lại phát hiện chú phù, đan dược trong Huyền Tâm Giới chỉ không còn lại bao nhiêu.

Kỷ Nhược Trần trong lòng ngẩn ra, lúc này địch nhân đang như nước thủy triều, với số lượng thế này, làm sao mà tiến lên được nữa?

Đột nhiên trong lòng Kỷ Nhược Trần lạnh như băng, có một đạo linh khí đang phóng tới hậu tâm của hắn.

Hắn vội vàng xoay người, muốn đối phó với địch nhân, nhưng mà chân nguyên trong cơ thể của hắn đã khô kiệt, lúc xoay người lại đã cảm thấy trước mặt tối sầm, thiếu chút nữa thì ngất đi.

Thanh Y thấy một hán tử quanh thân có một làn khói xanh bao phủ nhanh chóng tới gần, trong khi Kỷ Nhược Trần lại ngẩn ngơ đứng im, không có phản ứng chút nào, trong lòng nàng quýnh lên, bất chấp tất cả, vung bàn tay nhỏ nhắn, một sợi tóc đen lập tức hóa thành Hỗn Độn Tiên, đập thẳng vào đầu người đang xông tới.

Hán tử kia thấy đạo hạnh của nàng cực thấp, một roi này vung lên chẳng có mấy lực đạo. thậm chí phương vị còn không chuẩn, thế nhưng Hỗn Độn Tiên là một bảo khí khác thường, lại thấy dung mạo của Thanh Y cực kỳ mỹ lệ, hắn khó khăn lắm mới hít được một hơi, gia tốc vọt tới, trong lòng vọng tưởng, muốn ôm cả mỹ nhân và bảo khí vào trong lòng.

Khi một roi kia hạ xuống, trên thân roi bỗng nhiên có một ánh sáng xanh nhàn nhạt. thân roi mềm mại linh động, giống như rắn đang uốn mình. Thân hình của hán tử kia chợt dừng lại, nhưng vẫn duy trì tư thế bay tới, không động đậy chút nào.

Khi chiếc roi hạ xuống, bầu trời nổ vang một tiếng thật lớn, mặt đất nhũn ra như bùn, nham thạch từ trong lòng đất phóng lên cao, trong bầu trời tối đen, chợt xuất hiện những tầng bùn to lớn.

Trương Ân Ân đang phải chiến đấu kịch liệt, lúc này giật mình quay đầu lại, trong lúc nhất thời chỉ thấy bùn cát bay cao hơn 10 trượng, trong đó có ánh sáng xanh. Kỷ Nhược Trần cùng Thanh Y đều không ở trong đám bùn này, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Khi bùn đất tản đi, hai người Kỷ Nhược Trần và Thanh Y dính đầy bụi đất đứng tại chỗ. Trên mặt Kỷ Nhược Trần hiện lên sự ngạc nhiên, sắc mặt Thanh Y tái nhợt, thân hình mềm mại tựa vào Kỷ Nhược Trần, không ngừng run rẩy, hai bàn tay nhò nhắn của nàng cầm chặt Hồn Độn Tiên, những ngón tay trắng bệch. Hai mắt nàng nhắm nghiền, hàm răng cắn chặt, không dám tin tưởng vào thành quả của cuộc chiến vừa rồi.

Hơn 10 người tu đạo đứng sững lại quanh ba người, giống như con tò te, thần sắc hiện lên sự hoảng sợ, chẳng biết là ai kêu to một tiếng, làm cho ba hồn bảy vía của những người còn lại cùng giật mình, bọn họ lúc này tỉnh lại, xoay người bỏ chạy.

"Ta... Ta đã giết người ư?"

Thanh Y nín giọng hỏi, hai mắt vẫn nhắm chặt, không chịu mở ra.

Trương Ân Ân kéo tay của Thanh Y, nhẹ nhàng nói: "Không có chuyện gì, hắn đã chạy rồi."

"Thật không?"

Nỗi hoảng sợ trong lòng Thanh Y giảm xuống, chậm rãi mở mắt, khi thấy tình cảnh trước mắt, sắc mặt lại trắng như tờ giấy.

Lúc này được lực của đan dược mà Kỳ Nhược Trần vừa ăn đã phát ra công hiệu, chân nguyên đã được bù lại không ít.

Hắn vỗ vỗ bàn tay của Thanh Y, trấn an nói:

"Đừng nhìn nữa, người nọ vừa mới chạy, chớ nghĩ mãi trong lòng, mau, chúng ta phải nhanh chóng đi, không thì chậm mất."

Thanh Y ừ một tiếng, sắc mặt lúc này mới hơi có vẻ dễ nhìn, bàn tay nhỏ nhắn thu lại, Hồn Độn Tiên lại hóa thành một sợi tóc, bám lên trên đầu nàng.

Ba người đi được chừng 10 dặm, trong bóng đêm mênh mông hiện lên những phòng lầu gác, nhìn qua thì là một cái trấn nhỏ.

Trước cửa trấn có một ngọn đèn, đang đung đưa theo gió, ánh nến lúc sáng lúc tối, nhưng mà lại không hề tắt.

Trong ánh sáng mờ mờ đó, có một tấm biển khách điểm hiện lên, hình như có viết bốn chữ "Duyệt lai khách điểm". Kỳ Nhược Trần nhãn lực hơn người, mặc dù ánh sáng yếu ớt, nhưng hắn vẫn thấy khách điểm này siêu vẹo, chắc là do thời gian quá lâu.

Thanh Y mệt mỏi vô cùng, Kỳ Nhược Trần và Trương Ân Ân thì chân nguyên đã hao tổn gần hết, khi nhìn thấy ánh nến, đều cảm nhận được một chút cảm giác thân thương.

Phía Đông của tiểu trấn bỗng nhiên có một con sóng lớn đen tuyền hiện lên, tuy rằng còn cách trấn khá xa, nhưng mà sát khí đã truyền tới.

Kỷ Nhược Trần trong lòng rùng mình, biết là người tới là một người có đạo hạnh thâm hậu, con sóng lớn đen tuyền này thoát nhìn vô cùng quen mắt, làm cho hân mớ hồ nhớ lại cảnh tượng năm xưa.

Chi là con sóng này đen mà không tán, mặc dù không mãnh liệt như mấy năm trước, nhưng uy lực đã hơn xưa, hiển nhiên là cảnh giới đã được đề cao.

Trương Ân Ân và Thanh Y thấy Kỷ Nhược Trần dừng bước không tiến, ánh mắt của hai người đều nhìn theo hướng đông, linh giác của các nàng mặc dù đều xuất chúng, nhưng mà chỉ nhìn thấy bóng đêm mênh mông, còn chẳng thấy gì khác thường.

Thấy con sóng lớn màu đen ấy, Kỷ Nhược Trần cười khở một tiếng, nói: "Chúng ta vào Duyệt lai khách điểm nghỉ ngơi một chút đi."

Trương Ân Ân và Thanh Y đều cảm thấy kỳ quái, vì sao không tiếp tục tiến lên, mà lại dừng lại nghỉ ngơi, nhưng đã thấy Kỷ Nhược Trần bước tới khách điểm, các nàng cũng chỉ đành cất bước đi theo.

Ý định của Kỷ Nhược Trần vốn nghĩ là tiểu trấn này là nơi có nhiều người dân cư ngụ, người nọ có ra tay, thì cũng sẽ có cổ kị một chút. Nhân dịp đó, hân thừa cơ phá vây, muốn kéo dài thêm một chút thời gian.

Nửa dặm đường đối với người tu đạo chỉ mắt trong nháy mắt, ba người Kỷ Nhược Trần lúc này đã ở trước Duyệt lai khách điểm.

Khi ba người Kỷ Nhược Trần bước vào bên trong, thì con chó vàng nằm bên trong bỗng nhiên cảm thấy buồn ngủ, sủa lên vài tiếng. Kỷ Nhược Trần lững thững đi vào phòng khách, thấy bên trong có bày 5, 6 cái bàn, một thiếu niên gầy gò mặc trang phục tiểu nhị đang nằm, trông hân chỉ chừng 16,17 tuổi.

Hắn thấy có khách tới, bèn xoa xoa hai mắt, cười nói: "Mấy vị khách quan, muốn ở trọ hay dùng cơm?"

Nhìn thiếu niên này, Kỷ Nhược Trần cảm thấy hình ảnh của mình trước kia, vì vậy mỉm cười, nói:

"Pha cho ta một bình trà, làm cho chúng ta mấy món điểm tâm, chúng ta nghỉ ngơi một chút là được."

Ba người ngồi xuống một chiếc bàn, Kỷ Nhược Trần đã cảm nhận trong tiểu trấn đã xuất hiện linh lực, hắn thầm vận pháp quyết, luyện hóa được lực trong cơ thể, muốn mau chóng khôi phục chân nguyên, nhìn Thanh Y nói:

"Thanh Y, tình thế bây giờ không ổn, còn có cách nào báo tin cho thúc thúc của cô không?"

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Chém Hết Tàn Hồng 12

Đầy tớ của La Nhiên Môn, Hồng Hoang Vệ của Vô Tận Hải đã làm cho Kỷ Nhược Trần mở rộng nhãn giới, bây giờ chỉ cần có Hồng Hoang Vệ tới, là cũng đủ làm cho những người khác dè chừng?

Chỉ là từ Lạc Dương tới nơi này, chẳng thấy Hồng Hoang Vệ nào xuất hiện, lúc tận cùng này, Kỷ Nhược Trần mới cảm thấy, trong lòng mình mong chờ có người nào đó xuất hiện.

Thanh Y lắc đầu, nhẹ nhàng mà nói:

"Ta đã báo tin cho thúc thúc, thế nhưng chẳng biết tại sao. thúc thúc lại không trả lời, xin lỗi..."

Lúc này, thiếu niên kia đã từ phòng bếp đi ra, mang một bình trà nóng, một bầu rượu đã được hâm, bốn món ăn nguội nhưng tất cả đều tinh xảo đẹp đẽ, không giống như bề ngoài đồ nát.

Kỷ Nhược Trần suy nghĩ trong chốc lát, mới nói:

"Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, không phải chuyện gì cũng cần dựa vào thúc thúc của cô. Hắc, Đạo Đức tông dù sao cũng là môn phái đứng đầu thiên hạ, cũng chẳng có người nào dám đứng trên đầu chúng ta, Thanh Y, Ân Ân lát nữa ta sợ không chiều cổ được các cô nữa. Một khi đã loạn chiến, các cô phải mau chóng đột phá vòng vây theo hướng đông, không cần lo cho ta. Bọn họ không tới vì các cô, cho nên các cô sẽ có cơ hội chạy thoát."

Trương Ân Ân cắn răng oán hận nói:

"Bọn chuột nhắt vô danh này thì cần gì phải lo, sau này phụ thân ta tìm tới cửa, đập hết cả bàn thờ tổ tông của họ."

Lúc này ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười to:

"Tiểu cô nương độc ác thì không sao, nhưng vấn đề là phụ thân cô tới đâu tìm bọn ta?"

Ầm ầm một tiếng, cửa tiệm bị nghiền nát, vụn gỗ bay toán loạn, có một tráng hán cười lớn đi vào, ngồi xuống cái bàn đối diện với ba người.

Tráng hán này mặc áo da, đạo hạnh khá cao, phía sau còn có ba tên mặc trang phục giống nhau, xem ra họ không phải là băng hữu cũng là đồng môn.

Hắn nhìn qua ba người, khi ánh mắt lướt qua mặt của Trương Ân Ân và Thanh Y thì liếm môi, cười nói:

"Thật không nghĩ tới, trên thế gian lại có những tiêu cô nương xinh đẹp như thế này. Nhưng mà lão tử muốn Tiểu tử kia và bảo vật của hắn mà thôi, chỉ cần các người rời đi, ta sẽ không làm khó. Đương nhiên, nếu các người theo tới, lão tử cũng rất hoan nghênh, ha ha ha..."

Đột nhiên, có một thanh âm run run sợ hãi vang lên: "Khách quan... ngài muốn uống rượu... hay ở trọ?"

Đại hán kia nặng nề vỗ bàn một cái, phẫn nộ quát:

"Uống rượu cái quỷ gì, người mà còn dám ở đây, cẩn thận không lão tử hút hồn phách của người, cho luyện hóa trăm ngày... À?"

Hắn bỗng nhiên ngửi thấy một mùi rượu vô cùng khác thường, cả người cảm thấy thoải mái vô cùng.

Tráng hán này đi đến bên bàn của Kỷ Nhược Trần, kinh ngạc nói:

"Thật không nghĩ tới, ở cửa hàng đồ nát này lại có mấy thứ đồ tốt."

Hắn nhìn về phía thiếu niên kia, lớn tiếng phân phó nói:

"Được, tiền nhị người mang rượu tốt nhất và những đồ ăn tốt nhất ra đây cho lão tử."

Giọng nói của hắn như chuông đồng, làm cho thiếu niên kia mồ hôi đổ như suối. Thiếu niên kia run rẩy không ngớt, giống như một làn gió chuồn xuống phòng bếp.

Lúc này, lại có một tiếng cười âm hiểm từ ngoài vang tới:

"Hỗ lão đại nếu người không muốn hai tiểu cô nương này, vậy thì ta lấy có được không?"

Tráng hán kia chỉ nặng nề hừ một tiếng, không nói nhiều nữa, hiển nhiên là cũng kiêng dè người mới tới.

Bốn trung niên mặc trường sam nối đuôi nhau đi vào trong khách điểm, tìm một cái bàn ngồi xuống, người dẫn đầu luôn cười cười, nhìn tới nhìn lui trên mặt của Trương Ân Ân và Thanh Y, tiếng cười chuyển thành tiếng tắc tặc.

Trương Ân Ân lạnh lùng cười, bỗng nhiên đứng dậy, nhìn về phía người trung niên kia.

Ánh mắt của hai người vừa chạm vào nhau, người nọ toàn thân run lên, hai mắt nhắm lại, trong miệng lẩm bẩm:

"Kình đạo thật lợi hại, ăn không tiêu, ăn không tiêu..."

Người này thực không đơn giản, có thể dễ dàng thoát khỏi Thiên Hồ thuật của Trương Ân Ân.

Kỷ Nhược Trần cầm chén trà trong tay, chỉ chăm chú nhìn vào nước trà xanh như ngọc, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Lúc này, thiếu niên kia lại từ trong phòng bếp đi ra, đem một vò rượu và bốn món thức ăn đặt lên bàn trắng hán kia.

Sau đó xoay người đi vào trong bếp, dường như không nhìn thấy trung niên mặc trường sam kia, trung niên kia kéo tay thiếu niên, nói:

"Mang rượu và thức ăn giống bên kia cho chúng ta."

Thiếu niên sợ hãi run cả người, không nói được câu nào, lảo đảo đi về phía phòng bếp.

Vốn khách điểm này rất vắng khách, nhưng hôm nay lại vô cùng náo nhiệt, thiếu niên kia đảo mắt lại thấy có mấy nhóm người nữa tới, nhóm thì hai ba người, nhóm thì bảy tám người. Mặc kệ họ có bao nhiêu người, cứ phân ra mỗi nhóm một bàn, ngồi chật cả khách điểm.

Nhưng mà thế vẫn chưa tính là gì, chỉ sau một chớp mắt lại có một nhóm người nữa tiến vào trong khách điểm, mà trong khách điểm giờ chỉ còn một cái bàn, nên ai cũng chen nhau đi tới, khi tới cạnh bàn lại không hện mà dừng bước, đưa mắt nhìn nhau, ai cũng toàn sát khí.

"Chỉ bằng Huyền Nguyên điện như các người, cũng muốn tới đây chia một chén canh hay sao?"

"Thế nào, Di Ảnh tông từ khi nào đã trở nên ngang ngược như vậy? Huyền Nguyên điện của chúng ta tuy nhỏ, nhưng mà cũng không sợ bọn ngang ngược. Huống chi lão phu còn chưa biết, từ khi nào quý tông có thể hiệu lệnh thiên hạ?"

"Các người đừng có tranh cãi, nơi này do Tam Cực Cung của chúng ta làm chủ."

Ba phương còn đang tranh cãi, thì bỗng nhiên có một thứ gì đó từ ngoài bay vào, rơi thẳng vào cái bàn, một thanh âm giống như sấm sét vang lên, đẩy bật toàn bộ người của ba phương ra, người của hai bàn bên cạnh cũng ngã trái, ngã phải.

Trong khách sạn nhất thời loạn thành một đồng, người chen ta lẫn, phải vất vả lắm mới ổn định lại được, khi nhìn lại cái bàn, ai nấy đều hít một hơi lạnh.

Ở giữa cái bàn, có một thanh cổ kiếm, trên vỏ kiếm có bốn chữ "Huyền Minh Phật Nghịch", đằng đằng sát khí, vô cùng chói mắt.

"Cái bàn này đương nhiên là của ta."

Một thanh âm băng lãnh từ bên ngoài khách điếm truyền tới.

Mọi người kinh hãi quay đầu, lúc này mới phát hiện có một cô gái băng lãnh như kiếm, chẳng biết đứng ở cửa khách sạn từ khi nào.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Chém Hết Tàn Hồng 13

Kiểm quang, vô tận kiểm quang, kiểm quang giăng khắp nơi!

Tất cả kiểm quang tụ họp một chỗ, sáng lên gấp mười lần, trong lúc nhất thời quang mang chiếu sáng trời đêm, đè toàn bộ bảo quang trên sông Lạc Hà xuống!

Kiểm quang chột lóe lên rồi biến mất, thân hình của Ngọc Hư chân nhân hiện ra, phiêu phù ở trên không trung cách mặt đất mười trượng, nhưng trên hai đầu gối và hai khuỷu tay có hơn mười đạo quang mang màu vàng nhạt trong suốt như băng, từ từ tan ra trên không trung.

Hai dòng máu từ trong mũi của Ngọc Huyền chân nhân chảy ra, hẳn cũng không lâu, mà lại nhắc Liệt Khuyết cổ kiếm lên, chỉ thẳng vào một lão giả đứng ở phía xa, lạnh nhạt nói:

"Vô cữu sơn trang xưa nay tuy rằng không cùng chí hướng với tông ta, nhưng nếu như hôm nay ngài tiến thêm một bước, thì từ nay về sau sẽ không còn hòa hợp! Kính xin Vong Trần tiên sinh nghĩ lại!"

Vong Trần tiên sinh sắc mặt như ngọc, trên mình mặc long văn trường bào, cầm trong tay một thanh cổ kiếm màu đen nhạt, thần tình ung dung, phong độ phiêu dật, đúng là có hơn Ngọc Huyền chân nhân ba phần.

Hắn khè cười nói:

"Từ sau sự kiện năm đó, ta chẳng còn coi mình và quý tông còn hòa hợp nữa."

Xung quanh Tham Tinh Ngự Thiên Đại Trận vẫn lấp lánh vô số ánh sao, tiếng sấm ì ùng, nhưng lúc nào cũng có mưa băng rơi xuống.

Quy Nguyên động phủ Vương Thiên Sư mặc dù thế tiến công như nước thủy triều, nhưng uy thế hầu như đều bị Tham Tinh Ngự Thiên Trận cản lại, nhưng cũng không ngăn được hết, thỉnh thoảng Thái Vi Chân Nhân vẫn phải xuất thủ chống đỡ.

Ngoài trận Ngọc Huyền chân nhân đã rơi xuống hạ phong, chỉ dùng một thanh ngọc kiếm khổ chiến tứ phương, chống đỡ thế tấn công điên cuồng của Ngụy Vô Thương.

Trong trời đêm hai mươi tám đạo quang mang bay lượn, quỹ tích của nó lúc sáng lúc tối. Một người tu đạo bị một đạo quang mang bắn trúng, thân ảnh nổ tung, thần hình tiêu diệt.

Từ khi khai chiến cho tới nay, đệ tử Đạo Đức tông trấn thủ các phương vị của Nhị Thập Bát Tú đã có bảy người ngã xuống, nhưng mà những người tấn công đại trận ở bên ngoài không còn anh dũng như trước nữa.

Thần vật cho dù tốt, nhưng mà cũng không thể so sánh với tính mạng được.

Người tu đạo nhân số tuy nhiều, đạo hạnh mặc dù cao, nhưng dù sao cũng là đám ô hợp. đứng trước một Đạo Đức tông ý chí như núi cao, trong lòng đã có ý lui bước.

Ngọc Hư chân nhân lại hướng Vong Trần tiên sinh cười lạnh nói: "Lẽ nào người cho rằng mình có thể cướp thần vật từ trong Tham Tinh Ngự Thiên Trận?"

Vong Trần tiên sinh mỉm cười, ngạo nghễ nói: "Ta không đến vì thần vật, cho dù nó là cái gì, ta cũng không có hứng thú."

Ngọc Hư chân nhân quát lớn:

"Vậy thì người tới nơi này làm cái gì?"

Vong Trần tiên sinh không trả lời, thân hình nhoáng lên, đã xông thẳng vào trong đại

trận!

Ngọc Hư chân nhân cấp tốc dùng Liệt Khuyết cổ kiếm chém ra một cái, quang mang quanh thân sáng rực, từ từ đánh xuống.

Hắn không nóng nảy.

Thần vật trên người Hoàng xà có thể bình thường hay sao? Lúc này thần vật còn chưa hoàn toàn xuất thế, bảo khí vẫn còn thu liễm một hai.

Cho dù đạo hạnh của Vong Trần tiên sinh có mạnh, nhưng một khi mà chạm tới thần vật, cũng bị bảo khí của thần vật nhiễu loạn, Ngọc Hư chân nhân chỉ cần chờ một bên. Vong Trần tiên sinh cũng đừng mơ tưởng cầm được thần vật trở về.

Thân mang thần vật, lại bị Ngọc Huyền chân nhân đâm một kiếm, không chết thì đúng là thần tiên.

Ngọc Hư tự cho rằng mình đã nắm trong tay tất cả, lúc nào cũng có thể hành động, nhưng mà đột nhiên quang mang trước mắt hắn sáng rực, một cái pháp bảo đập vào mặt.

Ngọc Huyền chân nhân chỉ cảm thấy chân nguyên quanh thân như tản ra, kinh sợ vội vàng thối lui sang một bên.

Vù một tiếng, thần vật như một vì sao rơi, phóng lên cao, nơi đó bay qua, tất cả những người tu đạo đều chạy trốn, có người đạo hạnh thấp, không

chạy thoát được, chân nguyên lập tức bị hút hết, rơi từ trên không trung xuống.

Vì vậy mọi người chỉ có thể trơ mắt nhìn thần vật càng bay càng xa thoáng qua đã biến mất trong bầu trời.

Vong Trần tiên sinh thân hình như khói, hướng ra bên ngoài của Tham Tinh Ngự Thiên Trận phóng đi, cười dài nói:

"Ta không muốn thần vật, chỉ là không muốn cho các người lấy được nó mà thôi!"

Hắn còn chưa nói hết, kiếm quang của Ngọc Huyền chân nhân đã theo sát mà tới, trong nháy mắt đã tấn công ba lần!

Vong Trần tiên sinh tốc độ đột nhiên tăng mạnh, giống như một viên sao rơi bay ra xa, chỉ lưu lại trong không trung những tiếng cười dài.

Cảnh Tiêu Chân Nhân đưa mắt nhìn ba vị chân nhân Hư Huyền rời đi. Hắn nhìn như bình tĩnh, nhưng mà trong lòng vô cùng không thoải mái.

Khi thần vật phóng lên cao, bản thân hắn cũng bị ảnh hưởng, mũi phượng bị chấn động.

Đột nhiên, Cảnh Tiêu Chân Nhân cảm thấy hậu tâm mình đau đớn, sau đó chân nguyên quanh thân vô cùng tán loạn!

Giờ khắc này, hắn không nghe được tiếng động nào nữa.

Hắn cúi đầu nhìn một mũi kiếm ở trước ngực, năm ngón tay nắm chặt Tùng Văn Cổ Kiếm, nhàn nhạt hỏi: "Là vị cao nhân nào?"

Phía sau truyền tới một thanh âm nhẹ nhàng:

"Bần đạo là Hư Vô, Cảnh Tiêu Chân Nhân có thể lên đường rồi."

Cảnh Tiêu Chân Nhân lạnh nhạt nói: "Cũng còn chưa chắc."

Người nọ ở phía sau không lên tiếng, trong nháy mắt rút trường kiếm ra biến mất ở trong màn đêm.

Mũi phượng trên trán của Cảnh Tiêu chân nhân biến mất, hai mắt dần dần âm đạm không ánh sáng.

Hắn cúi đầu nói: "Ân Ân, Tinh Lam."

Sau đó nhắm hai mắt lại, từ trên cao rơi xuống.

Lúc này, ở vùng ngoại ô của Lạc Dương đèn đuốc đã tắt hết, vắng lặng cực kỳ, duy chỉ còn Duyệt Lai khách điểm là đèn đuốc sáng trưng.

"Xú nữ nhân, mau xuống cho ta, nếu không ta rút da lột gân ngươi..." Có một nữ hài tử phần nộ quát.

Nhưng mà nữ hài tử này cũng chỉ có cách phần nộ.

Nữ hài này như một con mèo nhỏ, bị Cố Thanh tóm lấy gáy, chân tay mềm nhũn, hoàn toàn không thể động đậy, chỉ có thể dùng ngôn ngữ uy hiếp Cố Thanh. Thế nhưng trong tình cảnh này, sự uy hiếp của nàng ta không có tác dụng.

Cố Thanh đứng yên trong trời đêm, tay trái chấp sau lưng, tay phải tóm cô gái kia, chỉ nhìn về phía Duyệt Lai khách điểm ở phía xa xa, làm ngơ trước sự uy hiếp của cô gái đang trong tay mình.

Cô gái kêu la nửa ngàv, thấy Cố Thanh hoàn toàn không để ý tới mình, nàng nhìn theo ánh mắt của Cố Thanh, thấy Duyệt Lai khách điểm, bèn nói:

"Tiểu tử kia trốn ở nơi đó, xú nữ nhân, mau dẫn ta qua đó, nếu để cho hãn rồi đi, ta nhất định sẽ rút da lột gân ngươi..."

Cố Thanh nhàn nhạt nói: "Ta không biết là người có gan dám vào Duyệt Lai khách điểm bắt người hay không."

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Chém Hết Tàn Hồng 14

Nữ hài cả giận nói:

"Vì sao không dám? Chẳng phải là một khách điểm nho nhỏ thôi hay sao, ta sợ cái gì? Trong thiên hạ có hàng ngàn hàng vạn cái Duyệt Lai khách điểm, cái khách điểm này chẳng nhẽ lại có gì khác thường hay sao? Xú nữ nhân ngực nhỏ nhất gan, người không dám làm, thì cũng đừng tưởng thiên hạ không có người nào dám làm."

Cố Thanh ồ một tiếng, hứng thú hỏi: "Lẽ nào ngực người rất lớn hay sao?"

Cô bé kia ưỡn ngực, nghiễm nhiên nói: "Đương nhiên so với người lớn hơn!"

Cố Thanh được thấy vậy, chuyển cô gái kia ra trước, thò tay vào cổ áo của nàng ta, tỉ mỉ sờ soạng một lần, mới nói:

"Hóa ra thì cũng chẳng hơn chút nào."

Cô bé kia nhất thời ngây người, không biết phản ứng thế nào cho phải, qua một lúc nào lâu mới giật mình, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, kêu lên:

"Người... nữ nhân tà ác này, người sao lại dám ... như vậy với ta!..."

Cố Thanh khẽ cười nói:

"Ta có nhỏ hay không, người biết được hay sao. Đi!"

Cô gái thấy Cố Thanh xoay người bay đi, gấp đến độ kêu to: "Hắn còn đang ở trong khách điểm đấy, thả ta xuống, người không đi ta đi! Nữ nhân độc ác này thả ta xuống! Có bản lĩnh chúng ta lại đánh một trận! Lúc này nếu như không phải người gạt ta, thì làm sao thắng nổi? Người có bản lĩnh gì chứ!"

Cố Thanh bay theo hướng nam, thản nhiên nói: "Cho dù có đánh lại 10 lần vẫn vậy. Đêm nay nếu Duyệt Lai khách điểm đã mở cửa, thì chúng ta sẽ ở xa hành động."

Cố Thanh không hề để ý tới nữ hài trong tay không ngừng kêu la, trong khoảnh khắc đã bay được hơn 10 dặm, thân hình đứng lại, lập tức nhẹ buông tay, bịch một tiếng, cô gái kia lập tức rơi xuống.

Tay chân của cô gái kia bủn rủn vô lực, sau một lúc mới có thể đứng lên được, nàng ta căm tức nhìn Cố Thanh, muốn ra tay, nhưng mà lại do dự thu hồi.

Cố Thanh lạnh nhạt nói: "Chỉ bằng cô mới tu luyện thành tầng thứ nhất của Long Hồ Thái Huyền Kinh, cũng muốn xông vào Duyệt Lai khách điểm? Chỉ cần vào Duyệt Lai khách điểm, mấy cái hồn chú lung tung của cô sẽ mất đi hiệu lực. Ta đã nói tới thể này mà cô vẫn muốn đến Duyệt Lai khách điểm, vậy thì cứ đến đi."

Cò bé kia cả kinh nói: "Người... sao cái gì người cũng biết?"

Cố Thanh không để ý tới nàng ta, xoay người rời đi.

"Nữ nhân tà ác! Người muốn đi đâu?"

"Cầu viện."

Nữ hài nhìn theo bóng lưng của nàng, chợt nhớ tới một chuyện, lại cất tiếng hô:

"Người không muốn biết tên của ta hay sao?"

Cố Thanh không quay đầu lại, lạnh nhạt nói:

"Không cần thiết phải biết."

Lời còn chưa dứt, nàng đã phiêu nhiên đi xa.

Nữ hài tử này giậm chân cả giận nói:

"Ta là Tô Tô... Người, người, người có nghe thấy gì không! ... Xú nữ nhân! Người chờ đó cho ta, sẽ có một ngày, ta sẽ khiến người phải chủ động hỏi tên của ta! A, được rồi, người, người là ai?"

Tô Tô quay đầu lại nhìn theo phương hướng của Duyệt Lai khách điểm, sau khi do dự nàng cùng từ bỏ ý định bắt người trong Duyệt Lai khách điểm.

Hồn chú chính là bí kỹ của sư môn nàng, nếu như bị phá thì hồn phách nàng sẽ lập tức bị phản chấn.

Lúc đó lại phải dùng tới bí kỹ độc môn của Huyền Hương cốc là Thiên Niên Không Minh Quả đặt trong Quy Nguyên Hồn Thiên trận, sau đó thi triển bí pháp, cúng bảy bảy bốn mươi chín ngày, mới có thể làm cho Tô Tô phục sinh như lúc ban đầu.

Duyệt Lai khách điểm.

Trong không khí tràn ngập áp lực, làm cho xung quanh vô cùng im lặng. Cho dù trong điểm có đốt bảy, tám ngọn đèn, nhưng mà nó không sáng thêm, mà lại càng tối.

Hơn nữa, bây giờ có hơn 10 cô gái đang tập trung ánh mắt vào một cô gái mặc áo đen ngồi giữa, ba người Kỷ Nhược Trần lúc này chẳng có ai để ý tới.

Lúc này có một lão già đứng lên, ôm quyền nói: "Vân tiên tử, trên giang hồ có quy củ, mọi việc đều phải tuân theo thứ tự trước sau. Hôm nay ta đã vất vả đợi, tử thương không ít môn nhân, tiên tử muốn bắt người, hoặc muốn cầm bảo. Hay là tiên tử bắt hai cô gái bên cạnh kia cũng được."

Lão già kia vừa nói xong câu đó, mọi người đều gật đầu phụ họa.

Vân Vũ Hoa ngồi ngay ngắn ở trước bàn, bàn tay trái đang bưng một chén trà, chậm rãi thưởng thức. Nàng mặc trường bào màu đen, dung nhan như băng ngọc không một chút máu, giống như một người bệnh mới khỏi.

Cổ kiếm Thiên Quyền nằm ngang trước mặt nàng, khi nó được ánh đèn chiếu rọi, bốn chữ "Huyền Minh Phật Nghịch" giống như bốn ngọn lửa nhàn nhạt.

Vân Vũ Hoa khuôn mặt vô tình, cho tới khi khách điểm yên tĩnh lại, mới lạnh lùng

thốt lên:

"Ta nói lại một lần cuối cùng, ba người này ta đều muốn."

Câu này vừa nói xong, mọi người ồn ào như kiến vỡ, không ai ngồi được yên nữa. Một đại hán đứng dậy quát lớn:

"Vân Vũ Hoa, người đừng có ở đây ngang ngược. Người cho dù có hung tàn bá đạo, thì có thể đánh lại nhiều người như chúng ta hay không? Cẩn thận chúng ta đuổi người đi, rồi mới trở lại thương nghị chuyện chia người!"

Vân Vũ Hoa không mấy may rung động, lạnh nhạt nói: "Nếu như bọn người dám làm vậy, vậy thì ta để ba người này cho người là được rồi. Nhưng mà người hãy về chuyển cáo lại cho đồng môn, ngày sau hành sơn đừng nên đi một mình, hơn nữa gia đình cũng đừng có rời khỏi núi một

bước. Nếu có vi phạm, đừng trách ta không nói đạo nghĩa quy củ, khi mà ta giết sạch nam nữ trẻ già của nhà ngươi, thì cũng đừng hối hận."

Những câu nói độc ác như vậy, làm cho ai nấy đều vừa sợ vừa giận, đều quát lớn: "Vô Cữu sơn trang của ngươi lại hung tàn bá đạo như vậy ư?"

Vân Vũ Hoa thường thức trà, hai mắt nhắm lại, làm như không nghe không nhìn thấy gì cả, những người bên cạnh mặc dù kích động, nhưng mà không ai dám động tay động chân tiến lên.

Vân Vũ Hoa đạo hạnh thâm hậu, lại có hung binh Thiên Quyền, hành sự chẳng theo quy củ nào cả, nàng ta thích nhất là đánh lén, hành thích. Nếu như bị người này ghi hận, thì đúng là cả đời không được an lành.

Kỷ Nhược Trần nghe thấy câu nói này, thì nhìn phản ứng xung quanh của mọi người một lát, không ngờ rằng câu uy hiếp của Vân Vũ Hoa lại hiệu nghiệm.

Nhưng mà chẳng biết tại sao, những người tu đạo này lại càng lúc càng sốt ruột, một người đứng dậy, đi tới gần chỗ của Vân Vũ Hoa. Vân Vũ Hoa cười nhạt một tiếng, đưa tay cầm vào cổ kiếm Thiên Quyền.

Nhưng khi nàng đưa tay tới giữa đường, thì thân hình lại nhoáng lên. phải dùng tay đỡ vào bàn mới không ngã xuống đất. Trên mặt của nàng hiện lên sự kinh ngạc. nhưng hai mắt dần dần lơ đãng.

Những người xung quanh thấy vậy thì vừa mừng vừa sợ, kêu lên: "Mau thu phục con yêu nữ này đã!"

Lập tức có ba bốn người nhào tới.

Sát sát sát!

Mấy tiếng quát vang lên, mấy đạo hắc khí đột nhiên hiện lên giữa không trung, nhưng lại bị một luồng khí màu đỏ bao phủ, luồng khí màu đỏ kia nhuộm đậm cả khách điểm.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Chém Hết Tàn Hồng 15

Khi luồng khí màu đỏ kia tản đi, để lộ thân hình của Vân Vũ Hoa đang phiêu phù trên không trung, tay nàng cầm cổ kiếm Thiên Quyết chỉ vào hướng của mọi người.

Mấy người lúc này tiến lên đều đứng ngẩn ngơ, sau một lát thì chậm rãi đổ xuống, thân hình phân làm bốn năm mảnh, rơi đầy trên đất.

Vân Vũ Hoa vẫn đứng bất động, năm ngón tay co lại, Thiên Quyền cổ kiếm tuột tay, rơi xuống đất!

Vân Vũ Hoa lung lay muốn đổ, cố gắng mở hai mắt, nhưng không thể nào gượng được nữa, lão đảo ngã xuống đất.

Nàng vừa mới ngã, những người còn lại đều hiện lên sự vui mừng, tiến lên phía trước, nhưng họ vẫn không biết chuyện gì đang xảy ra, họ thấy hình như khách điểm này trở nên tối hơn.

Những tiếng bình bịch liên tiếp vang lên, những người vây xung quanh không ngừng ngã xuống. Có mấy người mới kéo được Vân Vũ Hoa, định lấy dây trói lại, nhưng mà cùng đổ ầm xuống đất.

Kỷ Nhược Trần thấy mọi người đều đã ngã xuống, trong lòng hẩn kinh hãi vô cùng, khi nhìn sang Trương Ân Ân và Thanh Y thì thấy hai người "ai" một tiếng, trước sau đổ xuống đất.

Tình cảnh này, giống như hẩn đã từng thấy.

Hắn cẩn thận cảm nhận lại mọi thứ, thấy trong mùi hương của trà có một mùi vị chua chua. Mùi vị này cực kỳ quen thuộc, khi còn bé hắn đã từng nếm thử, chẳng những mê man mất 1 buổi trưa, mà phải dội nước lạnh mới tỉnh lại được.

"Thuốc mê..."

Trong đầu của hắn hiện lên mấy chữ này, thì trước mắt tối sầm, toàn thân mềm nhũn ra.

Kỷ Nhược Trần cả kinh, vận khởi Tam Thanh Chân Quyết, nhưng mà sự mê man càng lúc càng tăng, hắn vội vàng đổi thành Giải Ly Quuyết, lúc này mới cảm thấy mê man bớt đi, được lực giảm dần.

Trong khách sạn vẫn còn bốn năm người trụ được như Kỷ Nhược Trần, họ vẫn đứng lung lay không vững, nhưng cũng không ngã.

Bọn họ tự vận công kháng thuốc, cố gắng bảo trì sự tỉnh táo. Nhưng đột nhiên, Vân Vũ Hoa ưm một tiếng, cố gắng đứng lên.

Trong khách điểm hiện lên một thân ảnh, từ từ đi qua, vô thanh vô tức dạo quanh khách điểm một vòng.

Những thanh âm bình bịch vang lên liên tiếp, những tiếng kêu đau đớn đồng thời vang lên, thân hình của họ đều ngã xuống.

Bàn tay nhỏ nhắn của Vân Vũ Hoa muốn vung lên, chặn một thứ gì đó lại, nhưng mà cảm không nổi, nàng ta rên lên một tiếng, lại một lần nữa ngã xuống đất.

Kỷ Nhược Trần chỉ cảm thấy mình căng thẳng vô cùng, hắn cảm thấy thân mình cực kỳ yếu ớt, không cảm thấy khí tức của linh khí chân nguyên, nhưng mà bản năng của hắn vẫn còn.

Kỷ Nhược Trần bỗng nhiên cúi người về phía trước!

Một làn gió thổi tới, hất tung mấy sợi tóc của hắn, một tiếng "a?" kinh ngạc vang

lên.

Kỷ Nhược Trần trong lòng âm thầm kêu may mắn, vừa mới chuẩn bị phản kích, bỗng nhiên sau gáy chấn động một cái, trước mắt hắn tối sầm, ngã xuống đất.

Trong lúc mơ màng, có một thanh âm vang lên: "Hắc hắc! Một chút bản lĩnh nhỏ như vậy, mà cũng định né được Vô Song côn?"

Thanh âm này rất quen thuộc... Kỷ Nhược Trần mơ mơ màng màng suy nghĩ.

Không biết bao nhiêu lâu sau, Kỷ Nhược Trần mới cảm thấy trước mắt mình có ánh

sáng.

Xung quanh không ngừng truyền tới thanh âm huyền ảo, làm cho thần trí hắn tinh táo lạ, hắn cảm thấy trên chân mình truyền tới một lực đạo, dường như thân hình đang bị người khác kéo đi.

Trong lúc loáng thoáng, Kỷ Nhược Trần nghe thấy một thanh âm sang sảng:

"Mau đưa mấy con dê béo này tới cho ta, nước đã sôi nửa ngày, mà vẫn còn kỳ cọ làm gì nữa? Nửa năm học việc rồi mà vẫn vậy, thật là uống phí cơm gạo của ta!"

Kỷ Nhược Trần lập tức cảm nhận được lực đạo từ dưới chân truyền tới lớn hơn trước rất nhiều, thân hình hắn bị kéo nhanh hơn.

Lúc này lại có một thanh âm khác vang lên:

"Ai, một tháng rồi không có khách, vậy mà tới một lượt lại một lũ dê béo, thực sự là một chết người mà. Đây là người cuối cùng... à? Mau đem hũ tới cạo nĩa, sau đó còn mở cửa tiệm!"

Sau một lát, lại có một thanh âm khác vang lên: "Người thu dọn sạch sẽ chưa?"

"Dạ rồi, vẫn theo quy định cũ, nam thì coi như dê béo. nữ thì ném vào trong sương phòng, đợi tý nữa lột sạch làm hàng."

Thanh âm kia lập tức cao hơn gấp đôi: "Cái tên chết tiệt này, người dám có suy nghĩ hư hỏng, ta lột da người. Còn đứng đó làm gì, mau kéo con dê béo nhỏ này xuống. Tiểu tử này vô cùng láu cá, phải cẩn thận với hũ một chút, đừng có nghĩ về mấy con tiểu hồ ly kia nữa!"

Kỷ Nhược Trần đột nhiên cảm giác được mình bị một người nào đó nhấc lên, bàn tay luồn vào trong ngực của hũ, bắt đầu cởi quần áo. Nơi hũ nằm nóng rực, chắc là gần với lò nước sôi.

Vừa nghĩ tới lò nước sôi, Kỷ Nhược Trần bỗng nhiên trong lòng cả kinh, lập tức tỉnh táo lại, quát to một tiếng:

"Đừng mà! Chương quý, phu nhân! Là ta mà!"

Kỷ Nhược Trần giãy một cái, thoát khỏi cái trạc, đứng lên, sau đó hũ mới nhìn xung quanh, ở trong phòng có một trung niên nam nhân gầy gò đang đứng.

Mặc dù đã qua năm năm, nhưng mà tướng mạo của người này không mấy may thay đổi, chính là chương quý - của Long Môn khách điểm năm đó.

Bên kia còn có một người cao lớn hùng tráng, thân như một ngọn núi nhỏ, so với Kỷ Nhược Trần cao hơn nửa cái đầu.

Trong một góc bếp còn có một thanh niên giúp việc gầy yếu.

Kỷ Nhược Trần liếc thấy chưởng quỹ - phu phụ, vừa mừng vừa sợ, run giọng nói: "Chưởng quỹ, phu nhân, các người không chết? Ta... Ta là..."

Trong lúc nhất thời hắn không biết xưng hô thế nào cho phải, năm đó hắn chỉ là một tiểu nhị của Long Môn khách sạn, cho dù có chuyện gì, thì hắn cũng chỉ xưng hô mình là ba chữ "tiểu tạp chủng" mà thôi.

Chưởng quỹ- phu nhân nhìn chằm chằm vào Kỷ Nhược Trần hồi lâu, mới nói: "Hóa ra người chính là tiểu tạp chủng hay sao! Thế nào. người mong lão nương quy thiên hay sao?"

Kỷ Nhược Trần vội vàng lắc đầu, nói: "Không! Không! Không! Phu nhân đương nhiên là trường thọ vạn năm! Ta... Ta..."

Kỷ Nhược Trần vốn tưởng rằng chưởng quỹ phu phụ đã chết, không nghĩ tới hắn lại gặp lại hai người trong Duyệt Lai khách điếm, nhớ lại công ơn nuôi dưỡng khi còn bé của hai người, trong lòng hắn kích động, mi mắt đỏ lên, không biết nên nói cái gì cho phải.

Chưởng quỹ kia nhận ra Kỷ Nhược Trần, vỗ vai hắn một cái, làm cho hắn lão đảo suýt ngã, nói:

"Hóa ra là tiểu tử người! Năm năm không gặp, đã cao lớn như vậy rồi, ở đây nhiều dê béo như vậy, suýt nữa thì ta không nhận ra người. Nếu như người không tỉnh lại sớm, thì đã bị biến thành dê béo rồi!"

Kỷ Nhược Trần nhìn sang bên cạnh. quả nhiên thấy mấy cái nồi sắt to, lửa trong lò đang hừng hực, bốc khói nghi ngút, trong khói còn có một mùi hương.

Kỷ Nhược Trần đã học qua đan đỉnh của Tử Vân chân nhân nhiều năm, nhận ra được mùi Huyền Tinh Thảo trong đó.

Loại dược thảo này không có gì kỳ lạ, khi trộn lẫn trong nước có thể khiến người ta cảm thấy buồn ngủ, nước càng sôi thì dược lực càng lớn.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Chém Hết Tàn Hồng 16

Kỷ Nhược Trần thầm kêu may mắn, trong lòng lại lo lắng cho Thanh Y và Ân Ân, hỏi

vội:

"Chưởng quỹ, mấy năm nay công việc làm ăn của người thế nào? Hai nữ hài theo ta vào khách điểm đâu rồi?"

Vừa nghe đến Kỷ Nhược Trần hỏi tới công việc làm ăn, chưởng quỹ lập tức cười đến mặt mày nở hoa, đôi mắt to híp lại, nói một hơi dài:

"Hai Tiểu cô nương đi cùng người bị mấy người rất là lợi hại đoạt đi rồi, những người đó hình như là cùng phe với Thanh Y, người không nên lo lắng. Còn những con dê béo khác, ta sớm đã cho thu dọn sạch sẽ, mấy năm nay công việc làm ăn cũng được, nhưng cũng không nói là tốt. Tới đây, ta mang người đi xem xung quanh một chút!"

Hắn chẳng để ý tới Kỷ Nhược Trần có đồng ý hay không, đã lôi Kỷ Nhược Trần ra khỏi phòng bếp, chỉ vào một luống rau xanh mướt cười nói:

"Trung Nguyên không giống như ngoài miền tái ngoại, người ở đây kén ăn, không thể nào bán bánh bao thịt được. Từ khi chúng ta dọn tới đây, thì tất cả dê béo đều bị ninh nhừ, sau đó chôn xuống đất làm phân bón. Người thấy những luống rau ta trồng cỏ xanh tốt hay không?!"

Quả nhiên đúng là xanh tốt vô cùng!

Cây rau nào cũng mập mạp, lá xanh mướt, nhìn chúng nó, da đầu của Kỷ Nhược Trần cảm thấy tê dại.

Chương quỹ lại kéo Kỷ Nhược Trần tới tiền viện, thần thần bí bí móc từ trong lòng ra một quyển sách cũ, đưa tới trước mặt Kỷ Nhược Trần, thấp giọng nói: "Gần đây ta mới thu được một bảo bối người xem đi!"

Kỷ Nhược Trần cầm lên nhìn, hóa ra đây là một cuốn Tử Vi phong thủy mệnh tướng. Loại sách này ở trong dân gian bán đầy, vốn là những cuốn sách của những tên thầy bói lừa gạt bách tính, chứ đâu phải là bảo bối gì? Hắn mở ra xem, thì thấy toàn là những lời vàng lừa gạt dân chúng.

Khi hắn còn đang ngạc nhiên, hai mắt mở trừng trừng, thì chương quỹ đã đoạt lấy sách trở về, cẩn thận cất vào trong lòng, ngạo nghễ nói:

"Người nhìn cái khách điểm này của ta mà xem, đông trấn Thanh Lon, tây áp Bạch Hồ, hậu viện có Hư Viên Quy di động, trước cửa có phù điêu Chu Tước, đó gọi là Tứ linh câu toàn, nước lửa bất xâm, trời mưa khó dột, động đất khó nứt!"

Kỷ Nhược Trần cẩn thận nhìn xung quanh, ba mặt khác thì đúng là không có gì, duy nhất ở trước cửa có một hình chạm khắc nhìn gà chẳng ra gà, vịt chẳng giống vịt, nghe chương quỹ nói mới biết đó là Chu Tước. Nhìn đường nét của bức khảm này, tám phần mười là do con dao chặt xương vẫn dùng ở phòng bếp.

Chương quỹ lại nói:

"Mà tiểu tử này thực là kỳ quái, năm năm trước trên mặt người còn có chút phúc tướng, sao giờ lại biến thành vận rủi như vậy? Đợi ta xem một chút... A, mạng của người có tứ đại hung tinh hội tụ, đúng là hiếm thấy."

Kỷ Nhược Trần cười khở một tiếng, còn chưa kịp mở miệng, chương quỹ đã chỉ vào tấm biển của khách sạn, nói:

"Sau một tháng khi ta đoạt được bảo bối này, ta bèn đổi tên Long Môn Khách sạn của tấm biển cũ thành Duyệt Lai khách điểm. Thế nào, có giống ngân câu thiết hoạch không?! Sau khi bốn chữ này cất xong, thế của khách điểm đúng với thế của tám chữ là, gió thổi mây bay, bát phương tề tụ! Khi ta mở điểm là 10 năm có một kiếp nạn, lúc này ứng với vận trời, cho nên đổi thành 20 năm mới gặp một kiếp! A ha ha ha!"

Chưởng quỹ sau khi cười dài từ trong phòng bếp truyền ra một tiếng rống: "Trương Vạn Tài! Cái bản lĩnh thối tha này người còn dám mang ra khoe khoang. Tối nay trời giáng hỏa vũ, đất đai khô cằn, rõ ràng là có người nghịch thiên cải mệnh. Theo ta thấy, mấy nét bút kia của người đã biến 10 năm một kiếp thành 5 năm một tai ương!"

Chưởng quỹ nghe vậy, giận tím mặt, nói:

"Lão bà nương kia thì hiểu cái gì, đúng là miệng quạ đen!"

Hắn ngửa đầu nhìn trời, trong lòng có sự bất ổn, sau khi tính toán, không khỏi sợ

hãi than:

"Không xong rồi! Hình như đúng là 5 năm..."

Lời còn chưa dứt, trong trời đêm bỗng nhiên truyền đến một tiếng rít, sau đó có một ngôi sao xuất hiện phía chân trời. Ngôi sao này càng lúc càng lớn, càng ngày càng sáng, công bằng, vừa vận bay tới Duyệt Lai khách điểm!

Chưởng quỹ và Kỷ Nhược Trần thất kinh, họ cố sức chạy ra khỏi khách điểm, khi chưa chạy qua tường, đã nghe thấy một tiếng nổ âm âm, một đạo sóng nhiệt từ phía sau áp tới, hất tung hai người lên mặt đất.

Hai người vất vả lắm mới bò lên được, khi quay đầu nhìn lại, đã thấy Duyệt Lai khách điểm không còn lại chút gì, nhưng cái sương phòng dùng làm phòng bếp thì không hao tổn gì, chính giữa khách điểm trũng lại thành một cái hố.

Duyệt Lai khách điểm này giống như được xây dựng trên thân hình một con thú lớn, lúc này từ trong cái hố kia máu tươi phun ra ầm ầm, trong nháy mắt đã đầy nửa cái hố, nhưng mà vẫn chưa thấy dừng lại.

Chưởng quỹ phu nhân bò ra từ trong một đồng gạch vụn, nàng ta lúc này đang phát hỏa.

Chưởng quỹ thở dài một hơi, nhìn cái hố máu, rồi chỉ vào gian sương phòng không hao tổn gì, nói với Kỷ Nhược Trần:

"Bên trong còn có mấy con dê béo nhỏ, người muốn xử trí thế nào, thì cứ làm vậy đi!¹¹

Dứt lời, chưởng quỹ phu phụ nhìn nhau, sau đó thở dài một tiếng, cất mình đi xa.

Kỷ Nhược Trần đứng ngây người, sau một lúc mới nói: "Chưởng quỹ, phu nhân! Các người đi đâu?"

"Mở cửa tiệm!"

Kỷ Nhược Trần buồn bã vô cùng, đứng ngơ ngác nhìn theo, cho tới khi thân hình của chưởng quỹ và phu nhân biến mất trong màn đêm mới thôi.

Có lẽ do thanh âm của vợ chồng chưởng quỹ được gió truyền tới hay sao đó, mà Kỷ Nhược Trần vẫn nghe thấy thanh âm trao đổi của hai người.

"Xem ra cái tên Duyệt Lai khách điểm này không thể dùng được rồi, ta có lẽ phải nghiên cứu xem có cái gì tốt, bà nói xem có cái tên nào tốt

không?"

"... Đồ chết bầm, ông còn muốn ba năm một đại họa hay sao?"

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 156: Lựa Chọn 1

Người tu đạo sợ nhất là cái gì? Thiên kiếp, tán hồn, hay là hình thần câu diệt?

Kỷ Nhược Trần nhìn chăm chăm vào ngọn lửa bất định trước mắt, liên tục suy nghĩ. Đáp án cuối cùng làm cho hắn khóc cười không xong, người tu đạo sợ nhất không phải là hình thần câu diệt, mà là sợ giống như hắn bây giờ.

Vạn kiếp bất phục.

Kỷ Nhược Trần tự cho là mình cũng hiểu một chút về Tử Vi đấu số, từ sau khi chưởng quỹ nói mạng hắn có bốn khóa hung tinh, hắn đã tự mình thôi toán một lần. Lấy tâm người làm con mắt, bản mạng của hắn bị vây hãm trong trong sương mù dày đặc, chỉ có thể mơ hồ thấy bốn khóa mệnh tinh, nhưng cụ thể là bốn khóa như thế nào thì hắn vẫn chưa nhìn ra. Cho đến lúc này, Kỷ Nhược Trần mới nhớ ra là quên hỏi chưởng quỹ bốn khóa hung tinh đó như thế nào.

Hơn nữa có một việc hắn vẫn trầm tư mà không lý giải được, hắn chỉ dùng phương pháp hung tinh nhập mệnh có hai lần, tại sao lại có bốn khóa hung tinh? Phương pháp hung tinh nhập mệnh này thì tất cả đệ tử đạt đến cảnh giới đỉnh phong của Thái Thanh cảnh trong Đạo Đức tông đều có thể tập luyện, nhưng người có thể thi triển nó thì mười người chỉ có một.

Một khi sử dụng phương pháp này, người thi triển sẽ mượn lúc hung tinh nhập mệnh hấp thu vô tận linh khí, đạo hạnh trong nháy mắt đề thăng, đây là phương pháp đồng quy vu tận với địch nhân của Đạo Đức tông. Sau khi

hung tinh nhập mệnh, nó không tản đi, mà sau này người tu đạo sẽ phải trải qua vô số kiếp nạn, mà quan trọng nhất là họ không thể nào nhìn thấu cánh cửa của đại đạo.

Nhưng mà trong điển tịch của Đạo Đức tông cũng không đề cập đến khi hai lần dùng hung tinh nhập mệnh sẽ như thế nào, phương diện này không hề có ghi chép.

Phương pháp Hung Tinh nhập mệnh được sáng tạo ra cách đây đã bảy trăm năm, lúc đó Đạo Đức tông đã trở thành một đại phái, số đệ tử dùng tới phương pháp này rất ít, cho nên trong sách cũng ghi chép rất ít về chuyện này.

Bên cạnh truyền đến một tiếng rên rỉ, kéo hẳn ra khỏi suy nghĩ trở về thực tế.

Trước mặt Kỳ Nhược Trần là một sợi tơ nhỏ màu vàng, phía đuôi đặt một viên Viêm Châu, không ngừng phun ra hỏa diễm, liên tục thiêu đốt một cái đỉnh đồng, Kỳ Nhược Trần thấy thuốc Đông Y trong đỉnh đã sôi, bèn cầm đỉnh, đổ nước thuốc sang một cái chén, nhàn nhạt nói: "Đừng giãy dụa, mà có giãy dụa cũng chỉ vô dụng thôi."

Cách hẳn ba thước, Vân Vũ Hoa mềm nhũn nằm trên đồng rơm, trên hai tay hai chân của nàng đều cắm mỗi cái kim châm. Trong ánh mắt của nàng vẫn chỉ có sự ngỡ ngàng, giãy dụa nhiều lần, nàng mới hơi ngẩng đầu lên. Khi nghe được tiếng nói của Kỳ Nhược Trần, nàng rất kinh hãi nhìn hẳn một hồi lâu, nàng mới chậm rãi tỉnh táo lại. Thế nhưng, đầu của nàng vẫn đau tới mức muốn nứt ra, hiển nhiên là dược tính chưa có hiệu nghiệm và chưa khôi phục lại được dưới một kích nặng nề của Muộn côn (côn pháp đã ngắt).

"Đây là nơi nào? Người... Là ai?"

Kỷ Nhược Trần đặt ba cây kim vào trong chén thuốc, đợi cho kim châm hút hết thuốc, mới quay đầu nói: "Vân đại tiên tử, năm năm trước người định bắt ta, đây là lần đầu ta hạ sơn, ta lại gặp được cô. Sao bây giờ cô lại không nhận ra ta cơ chứ?"

"Là người!" Vân Vũ Hoa lúc này mới thanh tỉnh lại, nàng khôi phục bộ dáng lạnh lùng, nói: "Người muốn làm gì? Mau thả ta ra, nếu không đừng trách thanh kiếm trong tay ta vô tình!"

Kỷ Nhược Trần cầm một cái kim châm, tỉ mỉ nhìn một lúc, sau đó chỉ một ngón tay vào góc phòng, nói: "Muốn giết ta? Được, kiếm của cô ở đây, cô mau lấy lại thanh kiếm của mình đi!"

Vân Vũ Hoa nhìn theo hướng ngón tay của Kỷ Nhược Trần, quả nhiên thấy Thiên Quyền cổ kiếm bị ném trên đồng củi. Thanh Thiên Quyền cổ kiếm mà nàng vô cùng yêu quý lại bị đối xử thờ ơ lạnh nhạt như vậy, nàng không nhịn được mà nổi giận. Thế nhưng, lúc này đừng nói là cầm kiếm chém người, chỉ là hơi quay đầu lại cũng đã khiến nàng tiêu hao toàn bộ khí lực trên người. Vân Vũ Hoa lúc này mới tỉnh táo lại, bắt đầu quan sát mọi thứ trong phòng.

Đây là một căn phòng chứa tạp vật, nào là rơm rạ, củi lửa, túi xách và mấy cái ghế tán loạn mọi nơi. Gian phòng này cũng không phải là lớn, lúc này nàng đang nằm trên đồng rơm, hai chân hai tay của nàng đều có kim châm, đây chính là nguyên nhân khiến nàng không còn khí lực.

Gian phòng bên kia còn có một nữ nhân, chân tay người đó cũng có cắm kim châm, nhưng vẫn khác với Vân Vũ Hoa, trên mắt của người kia bị bịt một mảnh vải xanh, hai lỗ tai của người đó có cắm hai cái kim châm. Xem ra cả giác quan thứ 6 của nàng cũng đã bị phong bế. Tuy rằng không thấy rõ dung mạo, nhưng chỉ nhìn vóc người và da thịt của nàng, Vân Vũ Hoa biết, người đó cũng vô cùng đẹp.

Vân Vũ Hoa giờ mới hiểu được mình đã hoàn toàn rơi vào tay Kỷ Nhược Trần, nhưng nàng không chút sợ hãi nào.

"Cô tên là Vân Vũ Hoa sao, năm năm trước ta với cô đã từng gặp nhau một lần, không nghĩ tới lần này chúng ta gặp lại, hoàn cảnh vẫn như trước. Không, có khác một chút, đó là lần này cô rơi vào trong tay của ta. Cô có thể nói cho ta biết, vì sao có nhiều người như vậy biết được hành tung của ta hay không, tại sao họ đều ở ngoài Lạc Dương chờ ta?" Kỷ Nhược Trần mỉm cười hỏi. Hắn cười rất rạng rỡ, thế nhưng trong mắt không hề có chút ý cười nào.

Vân Vũ Hoa cười lạnh một tiếng, nói: "Cũng bởi ta học nghệ chưa tinh, cho nên gặp phải hậu quả gì ta cũng chấp nhận! Người muốn giết cứ giết, đừng hy vọng hỏi được gì từ trong miệng của ta."

Kỷ Nhược Trần nhìn thật kỹ vào đôi mắt màu đen của Vân Vũ Hoa, cười cười nói: "Ta giết cô thì quá tốt cho cô rồi? Ta có rất nhiều phương pháp bắt cô phải mở miệng."

Roẹt một tiếng, chiếc váy màu đen của Vân Vũ Hoa đã bị Kỷ Nhược Trần xé rách, để lộ làn da trắng ngần, da của nàng trắng như tuyết, trơn bóng mà mềm mại, nhưng không hiểu tại sao, màu trắng này lại giống như màu trắng của người bị bệnh.

Vân Vũ Hoa cười lạnh, sắc mặt của nàng vô cùng lạnh lùng, trên người nàng hình như chỉ có sát khí, mặc kệ thân hình bị lộ, nhưng nàng chỉ giống như một thanh lợi kiếm đã rút khỏi vỏ, không hề cảm thấy xấu hổ và ngượng ngùng.

Kỷ Nhược Trần híp hai mắt lại, năm ngón tay trái điểm nhẹ lên da thịt Vân Vũ Hoa.

Vân Vũ Hoa hoàn toàn thanh tĩnh lại, cười lạnh nói: "Trách không được mạng của người có số hoa đào, trong lúc này mà người vẫn còn muốn

phong lưu hay sao. Cũng được, nếu người muốn thì làm đi, xong việc người giết ta làm điểm tâm sáng cũng được."

"Phong lưu khoái hoạt?" Kỷ Nhược Trần nhìn Vân Vũ Hoa một chút, lắc đầu, hắn nói một câu làm cho nàng cảm thấy suýt chút nữa thì ngất đi: "Ta không có hứng thú gì với cô."

Tay trái của hắn đè lên ngực Vân Vũ Hoa, tay phải cầm lấy một cái kim châm, ngón tay khẽ run lên, kim châm đã đâm vào ngực của Vân Vũ Hoa.

Khi châm này đâm xuống, nàng chỉ cảm thấy tất cả kinh mạch, huyết đạo trên người như bị vô số kim châm đâm vào, đau đớn đến mức không thể dùng ngôn ngữ để hình dung! Nàng không thể động đậy, không thể sử dụng chân nguyên cho nên sự đau đớn này lan tỏa khắp cơ thể. Chỉ trong chốc lát, toàn thân Vân Vũ Hoa đã ướt đẫm mồ hôi, toàn thân không còn chút sức lực nào, trên đôi môi của nàng đã có một dấu răng sâu hoắm!

Kỷ Nhược Trần ngưng thần quan sát sắc mặt của nàng, nói: "Ý chí của cô quả nhiên kiên định, nhưng mà ba thanh Cực Lạc châm này không phải là thứ người tu đạo có thể kháng cự. Cô biết được cái gì, thì cứ nói ra đi! Cho dù cô không nói ta cũng có thể bắt một người khác để hỏi, cô cần gì phải khổ cực như vậy chứ?"

Nghe được ba chữ Cực Lạc châm, thân thể của Vân Vũ Hoa không tự chủ được có chút run rẩy, nhưng nàng hiện đã thích ứng với sự đau đớn, nên chỉ cười khinh miệt, nhắm mắt lại không nói gì.

Kỷ Nhược Trần cười nhạt, xoay thân hình của Vân Vũ Hoa lại, năm ngón tay tay trái khẽ vuốt sau lưng nàng sau đó điểm một cái vào eo, thanh kim châm thứ hai đã đâm vào!

Khi thanh kim châm này đâm vào cơ thể, cảm giác khác hẳn lúc nãy, từ trong kinh mạch của nàng có từng đạo khí nóng, chạy khắp cơ thể, biến thành những ngọn lửa thiêu đốt cơ thể, làm cho nàng suýt nữa thì ngất đi.

Trong thoáng chốc, tất cả các dự vọng tiềm tàng trong người nàng đều bộc phát, vô cùng mạnh mẽ, vô cùng cường liệt, vừa thỏa mãn vừa bất mãn, cảm giác này chỉ có thể dùng từ điên cuồng để hình dung!

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Lựa Chọn 2

Nửa dưới của nàng là băng, mà nửa trên lại là hỏa, vừa nóng bỏng, vừa đông cứng, cứ lặp đi lặp lại như vậy, dường như kéo dài không dứt.

Giữa cảm giác vừa đau đớn, vừa dục vọng thế này, nàng làm sao sống nổi?

Kỷ Nhược Trần nâng cằm Văn Vũ Hoa lên, cẩn thận nhìn vào hai mắt nàng. Trong đôi con ngươi trong suốt của nàng, vẫn có một tia sáng, tia sáng này biểu hiện cho việc, ý chí của nàng vẫn kiên cường như trước...

Hắn có chút ngoài ý muốn.

Cực Lạc châm là do tông chủ Giới Luật hình Tử Thanh chân nhân của Đạo Đức tông truyền thụ, chuyên nhắm vào người tu đạo. Căn cứ vào điển tịch, nghìn năm qua Đạo Đức tông mới chỉ sử dụng Cực Lạc châm có 120 lần, không có người nào chịu nổi châm thứ hai. Nếu như châm thứ ba xuất ra, hồn của người bị đâm chắc chắn sẽ về miền cực lạc.

Người không có tu vi Thượng Thanh vốn không thể tu luyện Cực Lạc châm, nhưng Kỷ Nhược Trần thân mang sở trường của cửu mạch, sở học hỗn tạp, lại có linh giác hơn người, mới có thể lấy tu vi thấp như vậy mà thi triển Cực Lạc châm.

Cực lạc châm chuyên tấn công vào chân nguyên và linh thức, nếu như so sánh với các loại hình phạt như tra tấn, âm hỏa luyện hồn, thậm chí là các loại hình phạt khơi dậy dục vọng trên người thì khác nhau một trời một vực.

Nhưng lúc này, châm thứ hai đã xuất ra, ý chí của Vân Vũ Hoa vẫn kiên định, việc này đúng là làm cho Kỷ Nhược Trần phải bó tay.

Lần này Kỷ Nhược Trần cẩn thận tìm hiểu việc phân bố linh lực, khí mạch toàn thân của Vân Vũ Hoa, trầm ngâm trong chốc lát, nói: "Hóa ra trên người của cô có một loại Tỏa hồn thuật, thảo nào cô không sợ. Đã là Tỏa hồn thuật, thì sẽ liên quan tới các loại như Minh quả, âm sa, Huyền Quy bích đảm, mỗi một thứ đều là trân bảo khó kiếm, xem ra tông phái của cô cũng không nhỏ."

Vân Vũ Hoa mặc dù đang giãy dụa, nhưng những gì Kỷ Nhược Trần nói nàng đều nghe rõ ràng, trong lòng nàng thất kinh, thầm nghĩ: "Tiểu tử này sao lại hiểu biết nhiều như thế! Xem ra sau này không thể nương tay cho hắn, vừa ra tay là phải dùng toàn lực."

Kỷ Nhược Trần đột nhiên hỏi: "Cô có muốn biết những người trong nhà trợ muốn bắt ta khi này bây giờ thế nào không?"

Hắn không chờ Vân Vũ Hoa trả lời, và cũng không muốn Vân Vũ Hoa trả lời, nói thẳng: "Bọn họ đều đã bị nấu chín, chôn ở dưới đất làm phân bón. Cô nói xem ta nên làm gì với cô đây đây?"

Vân Vũ Hoa nhắm mắt không đáp.

Kỷ Nhược Trần bất đắc dĩ, đành phải xuất châm thứ ba, chậm rãi đâm vào thân thể của nàng, nói: "Thanh Cực Lạc châm cuối cùng này đã được ta cải tạo lại, sau bảy ngày mới có thể phát tác. Tông phái của cô đã thông hiểu Tỏa hồn thuật như vậy, ta nghĩ là cũng có thể phá giải Cực Lạc châm này, nhưng lại phải trả một cái giá khá lớn. Đó là trường bối trong tông phái của cô phải hao tổn vài chục năm đạo hạnh, dùng hết linh tài địa bảo, mới có thể cứu được. Cô bắt ta thất bại đương nhiên ta cũng có quyền bắt cô trả một cái giá thật lớn, có đúng không?"

Châm thứ ba vừa mới châm vào, kim châm trên toàn thân Vân Vũ Hoa đều run lên, sắc mặt nàng tái nhợt, chậm rãi ngồi dậy, nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào Kỳ Nhược Trần. Nàng lúc này tuy rằng đã khôi phục năng lực hành động, nhưng vẫn chưa khôi phục được như bình thường, nàng lúc này cho dù muốn cùng Kỳ Nhược Trần liều mạng, cũng có lòng mà không có sức.

Kỳ Nhược Trần thu dọn ba sợi tơ vàng, và chính cái đồng đình, thấy Vân Vũ Hoa đang lạnh lùng nhìn mình, lập tức nhún nhún vai, chợt cười nói: "Kỳ thực cô không cần nhìn, ta có khuôn mặt đen đui đâu có chỗ nào giống Trích tiên chứ?"

Vân Vũ Hoa thất kinh.

Kỳ Nhược Trần thở dài một hơi, có chút cô đơn nói: "Kỳ thực ta có là trích tiên hay không thì có làm sao? Sau khi Trích tiên phi thăng cũng chỉ để lại có một số thứ. Một quyển "Thượng Hoàng Kim Lục" quả thật đã giúp cho Thanh Khư Cung trở thành một trong chính đạo đại phái, nhưng mà từ đó về sau. Thanh Khư Cung có xuất hiện những nhân tài có căn cốt kiệt xuất nữa sao?"

Hắn phát tay lấy Thiên Quyền cổ kiếm ở trong góc tường, rút kiếm ra khỏi vỏ, nhìn thanh kiếm đen như mực, lãnh đạm nói: "Giống như thanh kiếm này, nó đúng là một tiên khí, nhưng chưa chắc ai cũng coi nó là bảo bối."

Dứt lời, Kỳ Nhược Trần đưa Thiên Quyền cổ kiếm trả cho Vân Vũ Hoa, lại bắn ra một đạo chỉ phong, giải trừ toàn bộ những trói buộc trên mình của người trong gian phòng bên cạnh, cô gái kia đứng lên mà vẫn có chút ngờ ngàng.

Kỳ Nhược Trần cũng không nhiều lời, đi ra khỏi nhà trọ.

Cho đến khi Kỷ Nhược Trần đi xa, cô gái kia mới từ trong ngõ ngàng khôi phục lại. Nàng nhìn Vân Vũ Hoa một chút, sắc mặt khẽ biến, lập tức hai tay bấm quyết niệm chú, bày ra tư thế, quát lớn: "Ta là Hoài Tố đệ tử của Đạo Đức tông! Cô là người phương nào, có quan hệ như thế nào với người đưa ta vào hắc điểm? Mau khai ra!"

Vân Vũ Hoa vẫn nhìn về hướng Kỷ Nhược Trần rời đi, nghe thấy vậy quay đầu lại, liếc mắt đánh giá Hoài Tố từ trên xuống dưới, mỉm cười nói: "Ta và hắc điểm không có quan hệ gì, nhưng cũng không phải là bằng hữu với Đạo Đức tông của cô. Lúc này tâm tình ta rất không tốt, đang muốn tìm một hai người Đạo Đức tông để giải tỏa đây!"

Hoài Tố cả kinh, lập tức vận chân nguyên, nhưng không thể vận khởi được cái gì. Vân Vũ Hoa mặc dù cũng không thể vận dụng được chân nguyên, nhưng dù sao trong tay vẫn còn thanh Thiên Quyền kiếm cho dù không sử dụng Minh Hà Kiếm Lục, chỉ dựa vào sự sắc nhọn của binh khí, chiêu số tinh diệu thì đủ để chém giết Hoài Tố.

Hai người trừng mắt nhìn nhau, nhưng vẫn chưa hề động thân, Vân Vũ Hoa lắc đầu, bỗng nhiên mất hết hứng thú, nói: "Giết cô cũng chẳng có lợi ích gì?"

Vân Vũ Hoa vừa đi ra khỏi phòng, thì phát hiện chân nguyên linh khí bắt đầu chậm rãi khôi phục, xem ra không đến một ngày thời gian sẽ phục hồi lại như cũ. Nàng biết Kỷ Nhược Trần đi về phía Đông. Do dự một chút, Vân Vũ Hoa vẫn không đi theo, nàng không chắc có thể bắt hoặc đánh chết Kỷ Nhược Trần. Kỷ Nhược Trần hành tung bất định, hoàn toàn không lưu lại một chút khí tức nào, cho dù nàng muốn đuổi theo, cũng chỉ biết phương hướng đại khái của hắc điểm, muốn bắt hắc điểm quả thực là hi vọng xa vời.

Nhưng mà nàng vẫn đang đứng bất động.

Vân Vũ Hoa nhìn về hướng Chung Nam Sơn, suy ngẫm một lúc, trên khuôn mặt băng lãnh của nàng lộ ra vẻ khó khăn. Trong sát na ấy, thái độ kỳ quái của sáu vị phu nhân trong sơn cốc, những ám chỉ trong tối cũng như ngoài sáng của mấy người đệ tử có quan hệ tốt với mình, mỗi thứ đều hiện lên trong đầu nàng.

Vân Vũ Hoa đột nhiên cắn răng một cái, không đi về hướng nam, trái lại quay đầu đi về phía Bắc.

Một ngày sau, Vân Vũ Hoa đã tìm được một huyết động trong sơn cốc. Sơn động cao nửa trượng, sâu ba trượng, động khẩu được bao phủ bởi một thác nước thiên nhiên. Linh khí phía trong tràn đầy, người và thú đều khó có thể đi vào, đây là địa phương tu tâm dưỡng khí rất tốt.

Vân Vũ Hoa đứng trong động, rút Thiên Quyền cổ kiếm ra, chậm rãi cắm vào tảng đá, sau đó khoanh chân ngồi xuống trước thanh kiếm. Nàng chăm chú nhìn thanh kiếm màu đen như mực này, chậm rãi khống chế tâm thần, điều chỉnh cho thần thức và kiếm tâm của Thiên Quyền kiếm dung hợp thành một, sau đó từ từ nhắm mắt. T

Minh Hà Kiếm Lục chú trọng việc không ngừng sinh sôi sấm sét. Lúc này đây Vân Vũ Hoa quyết tâm lấy thực lực của chính mình ngạnh kháng với Cực Lạc châm.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Lựa Chọn 3

Ở một chỗ không biết tên trong núi, có một con suối ngoằn nghèo chảy qua mấy cây cổ thụ cao chọc trời, lượn quanh vài vòng, sau đó từ đỉnh núi chảy thẳng xuống một thủy đàm nhỏ. Nước suối trong nhưng lạnh lẽo, trong thủy đàm hơi nước bốc lên dày đặc, thỉnh thoảng có vài bọt khí từ dưới đàm nổi lên, nhìn qua như sắp sôi trào.

Trong một hồ nước nóng, có hai người đang ngâm trong đó, nước nóng đến độ có thể làm chín cả thịt nhưng họ chẳng hề quan tâm.

Bên phải là một người vô cùng anh tuấn, mái tóc đen rối tinh rối mù phủ kín bờ vai, vóc người của hắn gần như hoàn mỹ, chỉ là da thịt trên khắp người hắn có hơn mười vết thương, trong đó có hai vết thương xuyên thấu từ trước ra sau, hoàn toàn xuyên qua ngực hắn.

Nam tử này chính là Sở Hàn của Vân Trung Cư, sắc mặt hắn giờ phút này rất nặng nề, hiển nhiên trong lòng có việc khó giải quyết, dùng cánh tay cứng ngắc múc nước, không ngừng dội vào miệng vết thương, vết thương trên người hắn đã lâu không còn chảy máu, lại dội nước thêm lần nữa, khi nước xối vào sẽ toát ra từng đợt khói trắng, sau khi khói tan ra, miệng vết thương lại sinh ra thêm một ít thịt mới.

Trong hồ nước này đã được đổ vào một loại thuốc thần bí, nó biến cả hồ nước thành Ngũ Chuyển Dịch Kim Thang, đây chính là bí pháp chữa thương của Vân Trung Cư.

Người bên trái trong hồ nước là Thạch Cơ, trên người nàng lúc này chỉ còn duy nhất một kiện nội y, khó khăn lắm mới có thể che đậy những bộ

phận quan trọng trên người, ở trong hồ nước, làn da trắng sáng cực kỳ chói mắt, tuy hơi nước mờ mịt những cũng không thể che đậy được làn da trắng tuyết của nàng.

Trên người Thạch Cơ cũng có vô số vết thương, rõ ràng là đã trải qua một hồi ác chiến, nhất là trước người nàng có một vết thương sâu tới tận xương, dài hơn một thước, bắt đầu từ vai trái dài đến giữa ngực.

Vết thương trên người Thạch Cơ đang nhanh chóng khép lại, đạo hạnh của nàng mặc dù không bằng Sở Hàn nhưng có thể chất đặc thù, nên khôi phục nhanh hơn Sở Hàn nhiều lắm.

-Ta thực là không hiểu, người còn do dự cái gì?

Thạch Cơ một bên tẩy rửa thân thể, một bên ôn nhu nói:

-Lẽ nào người thật sự sẽ làm như nàng nói, tiếp tục che chở cho Kỷ Nhược Trần ư? Lần này nếu không phải Vụ Lam sư thúc đột nhiên hạ sơn thì chúng ta đã không còn mạng mà rời khỏi Lạc Dương rồi. Đã làm nhiều như vậy, lẽ nào còn chưa đủ?

Sở Hàn nhìn chăm chăm vào sóng nước chập chờn, không nói được một lời, nhưng vẫn cứng ngắt tẩy rửa thân thể.

Thạch Cơ từ một hồ nước khác bơi lại, đứng sau lưng Sở Hàn, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve lưng hắn, nói:

-Ta có nghe nói Lạc Dương xảy ra một việc, Đạo Đức tông đã đến cửa cầu thân. Hơn nữa là do Tử Vi Chân nhân tự mình viết thiệp mời. Tử Dương chân nhân tự mình dẫn nhiều chân nhân cùng lên núi. Phần vinh quang này, quả thật là vô cùng lớn...

Lưng Sở Hàn hơi run rẩy, vết thương vốn đã khép miệng nay lại chảy ra một hạt huyết châu.

Thạch Cơ lấy đầu ngón tay lau hạt huyết châu rồi đặt trên đầu lưỡi của mình, tinh tế thưởng thức, khóe môi hiện lên nét cười, nói bên tai Sở Hàn:

-Còn có, Kỷ Nhược Trần này đến cùng là có lai lịch gì, vì sao Cố Thanh vừa thấy hắc thì đã nguyện lấy thân báo đáp? Rất nhiều người lúc này đều nói rằng Kỷ Nhược Trần chính là Trích tiên chuyển thế. Nếu nhiều người như vậy đều biết, vậy thì hắc có thể đúng là Trích Tiên, nhưng lai lịch xuất thân của hắc lại rất mê hoặc. Sự thật về hắc, mấy vị chân nhân của Đạo Đức tông chắc hắc là biết, mấy vị sư tổ của tông ta chắc cũng biết. Cố Thanh cũng chưa chắc là không biết. Thế nhưng người có biết không? Tuy rằng mấy vị sư tổ đều tán thưởng ca ngợi người là đệ nhất nhân dưới Nhâm chương môn, nhưng loại đại sư như thế sao người lại một chút cũng không biết gì?

Hai tay Thạch Cơ hoàn toàn đặt lên vai Sở Hàn, cả người đều dán vào lưng của Sở Hàn,

nói:

-Lẽ nào người... thật muốn nhìn bọn họ động phòng hoa chúc, hợp thể song tu?

Oanh một tiếng, nước từ trong thủy đàm bỗng nhiên phóng lên cao, trên không trung bốc hơi sạch sẽ.

Sở Hàn đứng lên, phất tay một cái, quần áo và đồ dùng hàng ngày từ mấy trượng bên ngoài bay tới tay. Hắc chậm rãi mặc quần áo tử tế, cất bước đi về phía trước.

Thạch Cơ ở phía sau hắc kêu lên:

-Người muốn đi đâu! Vết thương của người còn chưa khỏi mà!

Sở Hàn tiếp tục bước đi, cũng không quay đầu lại, bình tĩnh nói:

-Bất luận nàng đối với ta như thế nào, chuyện mà ta đã đáp ứng nàng, thì ta sẽ thực hiện.

Thạch Cơ đứng ngây người trong thủy đàm, tức giận đến giậm chân. Nàng giận trong phút chốc, sau đó lại cười rồi mặc lại y phục đuổi theo Sở Hàn.

Mấy ngày sau, những chân nhân của Đạo Đức tông đã mang theo chúng đệ tử trở về Tây Huyền Sơn. Cùng về mặt hăng hái lúc xuống núi bất đồng, vẻ mặt của mỗi người khi trở về núi đều im lặng, trang nghiêm, đều không lên tiếng.

Bốn gã đạo sĩ mang theo một cái quan tài đen làm bằng gỗ đàn hương, phía trên có phủ một tấm vải đen, dọc theo con đường được lót đá xanh, đi từng bước từng bước vào chủ điện của Đạo Đức tông. Trong quan tài là di thể của người đứng đầu Thái Tuyền Phong, một trong những bát mạch chân - Cảnh Tiêu chân nhân.

Nhóm người Tử Dương chân nhân cùng gia nhập vào tốp cuối cùng của đoàn người, tất cả đều không ngự khí phi hành mà giống như những đệ tử bình thường đi bước một lên núi. Hoàng Tinh Lam chân nhân đi ở giữa, rất bình tĩnh, chỉ có sắc mặt có hơi chút tái nhợt.

Ngày hôm nay, tiếng chuông trong Thái Thượng Đạo Đức Cung vang lên.

Toàn bộ Thái Thượng Đạo Đức Cung chìm trong một mảnh yên tĩnh, khi có đệ tử gặp mặt nhau, thì cùng chỉ liếc mắt nhìn nhau mà thôi.

Buổi tối, những chân nhân tụ tập lại Tam Thanh điện để bàn bạc, lần này Hoàng Tinh Lam ngồi ở cuối cùng.

Trên Mạc Kiền Phong, mây đen giăng khắp nơi, không thấy trăng sao gì cả.

Hoàng Tinh Lam sửa sang lại dáng vẻ, đứng dậy nhìn Tử Dương chân nhân thi lễ, nói:

-Việc đã đến nước này, kính xin Tử Dương chân nhân lấy đại cục toàn tông làm trọng.

Thân thể của phu quân ta sẽ được mai táng trên Thái Tuyền Phong. Nguyên vọng của ta, kính xin Tử Dương chân nhân thành toàn!

Tử Dương nhìn vào khuôn mặt bình tĩnh của Hoàng Tinh Lam, vuốt râu trầm ngâm một lúc lâu mới nói:

-Việc này chúng ta còn phải bàn bạc lại, trước hết muội nên quay về Thái Tuyền cung nghỉ tạm, di thể của Cảnh Tiêu chân nhân trước tiên sẽ được đặt trong bích thủy hàn đàm để tránh việc không khí ẩm thấp mà thối rửa.

Hoàng Tinh Lam nhìn về phía các vị chân nhân thi lễ, sau đó rời khỏi.

Khi Cảnh Tiêu chân nhân bị tập kích mà bỏ mình, những chân nhân khác lập tức phát hiện. Tử Dương chân nhân ngay lập tức buông bỏ việc lần theo dấu vết của Thần Châu Khí Vận Đồ, di chuyển Tham Tinh Ngự Thiên Đại trận để bảo vệ thân thể của Cảnh Tiêu chân nhân. Cũng may là những người tu đạo khác tham bảo nóng lòng đuổi theo Thần Châu Khí Vận đồ nên không thể nhân cơ hội này để hạ sát thủ.

Sau khi các chân nhân kiểm tra qua thương thế của Cảnh Tiêu chân nhân, sắc mặt mọi người đều ngưng trọng. Một kiếm này vô cùng hung hãn độc ác, người hạ thủ tu vi cực cao, một kiếm này đã chặt đứt sinh cơ của Cảnh Tiêu chân nhân, ba hồn bảy vía cũng tiêu tán hết bảy tám phần. Cảnh Tiêu chân nhân chỉ dựa vào tu vi thâm hậu mới có thể giữ lại một tia nguyên thần không bị tiêu tan.

Tu vi đạo hạnh của Hoàng Tinh Lam cũng không kém quá nhiều so với mấy vị chân nhân, nhìn thấy thương thế của Cảnh Tiêu thì trong lòng đã

hiếu rõ. Mấy vị chân nhân của Đạo Đức hợp lực lại hao tổn hơn mười món dị bảo trấn tông mới có thể cứu được Cảnh Tiêu.

Nhưng cho dù có Hồi Thiên thuật thì đạo hạnh của Trương Cảnh Tiêu cũng sẽ hoàn toàn biến mất, từ nay về sau phải làm một người bình thường, ở Lạc Dương, cừu gia của Đạo Đức tông cũng không ít, ở thời điểm này mà muốn mấy vị chân nhân hao tổn không ít đạo hạnh lại chưa chắc có thể cứu được Cảnh Tiêu, hi vọng quả thật rất thấp.

Huống hồ sau này còn phải cùng các môn phái khác tranh chấp, các vị chân nhân bị thương tổn là điều không thể tránh khỏi, thi phép cứu Cảnh Tiêu phải hao tổn năm loại chí bảo, nhưng nó ít nhất có thể cứu mạng hai vị chân nhân.

Tử Dương chân nhân và Hoàng Tinh Lam vì việc của Cảnh Tiêu mà tranh cãi hết nửa ngày, Tử Dương nói phải cứu nhưng Hoàng Tinh Lam lại kiên quyết không đồng ý. Lúc này Hoàng Tinh Lam mặc dù đã rời đi nhưng mấy vị chân nhân vẫn yên lặng không nói lời nào.

Trên mặt tình lý thì phải cứu Cảnh Tiêu, nhưng về đại cục thì ngược lại. Hai lựa chọn, vô luận là chọn cái nào đều là lựa chọn khó khăn. Chút bất tri bất giác, chư vị chân nhân đều nhìn về Tử Dương chân nhân.

Tử Dương chân nhân nhíu chặt đôi mi, chỉ nói một tiếng tiếp tục thương nghị sau, lúc này mọi người đều tự động rời khỏi.

Tử Dương ngồi một mình trong điện, trầm tư trong chốc lát rồi đứng dậy đi ra sau núi, không bao lâu đã đi đến phía sau ngọn Chủ Phong, trước mặt là một căn tiểu điện làm bằng gỗ nằm lẻ loi một mình.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Lựa Chọn 4

Trong điện được bài trí rất đơn giản, ngăn nắp và sạch sẽ, chỉ có duy nhất một tòa thần đàn, trước bàn thờ, chỉ có một miếng đệm. Trên thần đàn có một bức tranh của Quảng Thành Tử tổ sư, trên bàn thờ có hai nén hương, một cái đỉnh hương, còn có một cái chuông đồng nhỏ.

Tử Dương chân nhân đốt một nén hương rồi cắm lên đỉnh hương, quỳ lạy trước Quảng Thành Tử tổ sư, sau đó lấy ra một cái dùi bằng đồng, đương đương đương gõ ba cái lên chiếc chuông nhỏ rồi khoanh chân ngồi xuống miếng đệm.

Chỉ một lúc sau, khói hương lượn lờ trên bàn thờ hiện ra một bóng người cao hơn một thước, nhìn quần áo trang phục chính là Tử Vi chân nhân. Đây là do Tử Vi chân nhân sử dụng thần thông thân ngoại hóa thân, lần này hiện hình để cùng đối thoại với Tử Dương chân nhân.

Lúc này Tử Vi chân nhân đã sắp phi thăng, bản thể đang ẩn sâu hơn nghìn trượng phía dưới một điện này, trước khi phi thăng thì sẽ không xuất quan. Từ quan này là cảnh giới tối cao của Ngọc Thanh Chân Quuyết, nếu như có thể tham ngộ mà phi thăng thì sau khi phi thăng cấp bậc ở tiên giới cũng không thấp.

Trong trường hợp phong bế, từ quan này mặc dù không e ngại ngoại vật quấy nhiễu, nhưng phải dùng thực lực của chính mình để đối kháng thiên kiếp và tâm ma, nguy hiểm hơn nhiều các phi thăng giả bình thường.

Tử Dương chậm rãi nói:

-Đã quấy rối trưởng giáo thanh tu lần này, ta đến đây là vì việc của Cảnh Tiêu.

Tử Vi nhắm mắt không nói gì, một lát sau mở hai mắt ra, nói:

-Cảnh Tiêu tuy được cứu về, nhưng một thân đạo hạnh lại không cách nào giữ được. Sư huynh nghĩ như thế nào?

Tử Dương vuốt râu nói:

-Phải cứu.

Tử Vi gật đầu, nói:

-Như vậy trước khi cứu Cảnh Tiêu thoát khỏi luân hồi, hi vọng linh thức hẳn vẫn chưa bị diệt. Thứ nhất, hiện nay khắp nơi đại loạn, rất nhiều tà ma đều đã xuất thế. Thứ hai mấy ngày gần đây ta thấy mặt trời mọc đều có màu tím, thời gian trôi qua như mây khói mà thời gian ta phi thăng sắp đến rồi. Nếu ta đoán không sai thì trong vòng ba năm ta sẽ độ kiếp. Đến lúc đó sư huynh ngoài phải chống cự địch, trong còn phải chống nội loạn, nếu bây giờ mà hao tổn năm món bảo vật, thì sư huynh có chống đỡ được không?

Tử Dương chậm rãi nói:

-Đại đạo luôn chừa lại một con đường cho con người, bằng chứng chính là đây, khi việc này xảy ra, cho dù có năm món chí bảo này hay không thì cũng không thay đổi được đại cục. Nếu tông môn chúng ta phải nhờ vào năm loại chí bảo này mới có thể chống đỡ kiếp nạn lần này, thì chúng ta sao có thể truyền thừa ngàn năm?

Tử Vi vung tay lên, trước mặt Tử Dương chân nhân hiện ra một viên bảo châu màu lam đậm to như trứng bồ câu. Bảo châu có màu xanh thắm, bên trong giống như chứa cả thiên địa, phía trên là bầu trời đêm, dưới là biển cả

rộng lớn, nếu như tinh tế quan sát, dưới biển thoáng ẩn hiện hình ảnh phản chiếu của một vầng trăng sáng.

Tử Vi nói:

-Dựa vào viên Bích Hải Nguyệt Minh châu này có thể cứu được mạng Cảnh Tiêu, không cần dùng năm món chí bảo đó.

Tử Dương nhượng mày, nói:

-Nhưng chưởng giáo định dùng viên châu này để hóa giải thiên kiếp, nếu lần phi thăng này có gì sơ suất thì phải làm sao đây?

Tử Vi khẽ cười nói:

-Sư huynh sao lại nói thế? Nếu như phải dựa vào viên châu mới có thể vượt qua kiếp nạn lần này, vậy ta cũng không cần phi thăng làm gì.

Đôi mi dài của Tử Dương dần ra, cười nói:

-Nếu đã vậy, ta cũng không cầu nệ nữa.

Tử Vi lại hỏi:

-Về phần thằng bé Nhược Trần, sư huynh định xử trí như thế nào?

Tử Dương trầm ngâm một chút. nói:

-Tông ta có thể chứa cả thiên hạ, sao lại có thể không chứa hãn nãi? Thằng bé này tâm chí kiên nghị cũng vô cùng chấp nhất. Nó và tông môn chúng ta có thiên đại cơ duyên, sao có thể nói đoạn tuyệt là đoạn tuyệt được? Trước hết để cho hãn chu du bốn phương một thời gian, không bao lâu sao Nhược Trần sẽ tự trở lại. Ta vẫn luôn cho người âm thầm trông nom nó.

Tử Vi gật đầu, sau đó thân ảnh từ từ biến mất. Tử Dương chân nhân cầm lấy Bích Hải Nguyệt Minh châu sau đó rời khỏi mộ điện.

Hà Nam nằm trong vùng núi phía Đông thuộc cảnh nội của Lô Châu, địa hình không cao, nhưng rất thanh tĩnh và xinh đẹp, nhìn không khác bồng lai tiên cảnh.

Bên bờ suối ven đỉnh núi, Kỳ Nhược Trần đang ngồi trên một tảng đá, lấy khối nham thạch mà chưởng quỹ đưa cho hấn ra lật qua lật lại tìm hiểu nửa ngày trời, hấn nhiều lần dùng chân nguyên để dò xét nhưng vẫn không nhìn ra nó có ảo diệu gì. Hấn thở dài một tiếng, không thể làm gì khác đành thu vào Huyền Tâm giới chỉ.

Kỳ Nhược Trần ngồi một mình ở trong núi đã được mấy ngày, mỗi ngày đều dùng một hai canh giờ để nghiên cứu cái thứ này, nhưng từ đó tới nay vẫn chưa nghiên cứu được gì.

Nhưng Kỳ Nhược Trần vẫn kiên trì, từ trước tới giờ hấn chưa từng nghĩ chưởng quỹ - là một người bình thường, thứ mà hấn đưa cho mình chắc chắn không phải là vật bình thường, chắc là do mình đạo hạnh thấp kém, kiến thức nông cạn nên mới chưa phát hiện được ảo diệu bên trong.

Kỳ Nhược Trần cũng không vội, dù sao hấn còn thời gian, cứ chậm rãi nghiên cứu, một ngày nào đó sẽ biết rõ ảo diệu bên trong thôi.

Nhớ lại lúc mình trên Tây Huyền Sơn mỗi ngày chăm chỉ, chỉ vì tăng lên một chút đạo hạnh có thể cả ngày ngồi đọc đạo thư, việc này cứ như mới ngày hôm qua vậy.

Cho dù mấy vị chân nhân khoan dung đại lượng, có thể tha thứ tội hấn giả mạo Trích tiên, thế nhưng Kỳ Nhược Trần liên tục hai lần sử dụng phương pháp Hung Tinh nhập mệnh, còn chút nào hi vọng phi thăng? Tâm huyết của bát mạch chân nhân trong 5 năm hao tổn không biết bao nhiêu được liệu, tài bảo, làm thế nào để đền bù đây?

Tuy nói hắn là do bất đắc dĩ, nhưng thứ nhất, các vị chân nhân chưa chắc đã nghĩ như vậy, thứ hai, hắn lẻ loi một mình, trên người lại mang trọng bảo hạ sơn rèn luyện, quả thực chính là một con dê béo. Lúc đầu còn chưa có gì, nhưng tại sao một thời gian sau có rất nhiều người nhận được tin tức, chuyên môn ở trên đường chờ đợi hắn?

Cẩn thận suy nghĩ, Kỷ Nhược Trần mơ hồ nhìn ra có chút không thích hợp.

Kỷ Nhược Trần lấy ra một khối Phi Thúy Giản, nhìn một lúc, sau đó nhẹ nhàng thở một hơi dài. Từ khi có được Phi Thúy Giản, hắn vẫn chưa có thời gian mà nghiên cứu nó lần nào, nào có thời gian mà đốc thúc Thanh Y tu luyện?

Nghĩ đến đây, hắn nhớ tới Thanh Y, không biết nàng đã về tới Vô Tận Hải chưa?

Trong khối Phi Thúy Giản này chứa rất nhiều công pháp nhưng bên trong không có bản đồ đi đến Vô Tận Hải. Cho dù là hắn muốn đi tìm Thanh Y cũng không biết đường để đi.

Lúc này hắn không thể quay về Đạo Đức tông, Kỷ Nhược Trần bỗng nhiên ngơ ngàng, lúc này hắn mới phát hiện thiên hạ tuy lớn, nhưng hắn không biết mình có thể đi đâu.

Có lẽ là số mệnh đảo điên từ khi mới bắt đầu có ký ức. Kỷ Nhược Trần cũng không thanh tỉnh quá mấy ngày, hôm nay chính là ngày như vậy.

Hắn từ từ đứng lên, nhìn về phía dưới sơn cốc.

Cả một mảnh sơn cốc xanh biếc! Dưới đáy cốc có một dòng suối yên lặng chảy qua, dòng suối sâu không tới đầu gối, phía dưới dòng suối đều là những tảng đá màu vàng nhạt, cùng với núi rừng xanh biếc tươi tốt hai bên bờ suối chiếu rọi cho nhau.

Cuối dòng suối có một người đang đi ra. Hắn thân nhiên xoay người lại nhìn về phía Kỳ Nhược Trần. Mặc dù hai bên cách nhau rất xa, Kỳ Nhược Trần vẫn có thể thấy trên mặt hắn xuất hiện một nụ cười nhàn nhạt.

Người đó chính là Ngâm Phong.

Khuôn mặt Kỳ Nhược Trần không buồn không vui, tay phải vung lên, một gốc cây nhỏ bên cạnh tróc gốc bay lên, cái cây khi bay trên trời tự động đứt lá cây và nhánh cây, khi rơi vào Kỳ Nhược Trần trong tay đã biến thành một thanh đoản côn dài ba thước.

Hắn cầm mộc côn chỉ xéo xuống đất, từ trên cao nhìn xuống, thân hình hắn vững như núi Thái Sơn.

Ngâm Phong hí hai mắt lại, nụ cười động lại trên mặt.

Một màn này vô cùng quen thuộc, thế nhưng Ngâm Phong không cách nào nhớ ra mình từng ở nơi nào gặp được cảnh này. Một cơn đau đột nhiên xẹt qua trong đầu. Ngâm Phong đau đến nhíu chặt đôi mày, hai mắt không tự chủ được nhắm lại.

Lúc Ngâm Phong mở hai mắt ra, trong mắt đã không còn đau đớn mà chỉ có sát khí dày đặc! Hắn tuy rằng vẫn không nhớ mình từng ở nơi nào chứng kiến khung cảnh này, nhưng hắn nhớ ra một chuyện.

Người này phải giết.

Ngâm Phong hai mắt sáng ngời, đi về phía Kỳ Nhược Trần.

Lúc này ở ngoài mười dặm, trên đỉnh sườn dốc, Cổ Thanh đang đứng đón gió, mặc cho gió núi thổi làm rối loạn mái tóc đen và quần áo của nàng. Nàng đứng chấp tay, cổ kiếm đã rút ra khỏi vỏ đang cầm trên tay.

Chỉ là đôi bàn tay nhỏ nhắn kia đã tái nhợt như tờ giấy.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Đúng Sai 1

Mấy ngày không gặp, Ngâm Phong đã đổi một bộ áo bào xám, hai tay rút vào tay áo khoanh trước ngực, dưới chân bốc khói nhiệt lượng tỏa ra đốt cháy những tán cây xung quanh, lướt về phía Kỷ Nhược Trần.

Hai người cách nhau hơn mười trượng, Kỷ Nhược Trần thấy đôi môi Ngâm Phong mấp máy, thì tay trái của hắn cũng mở ra, lòng bàn tay xuất hiện màu đỏ nhạt óng ánh, sau đó hơi nghiêng người, từ bên phải xông về phía Ngâm Phong.

Hai người vừa va chạm là lập tức phân ly ra.

Vang lên một tiếng "ông" nhỏ, màu đỏ nhạt óng ánh bay khỏi tay, xông thẳng lên trời, vẽ thành một quỹ tích màu hồng trên không trung, rơi xuống rất xa trong thâm sơn.

Ngâm Phong đứng trên tảng đá mà vừa rồi Kỷ Nhược Trần đã đứng, thân nhiên xoay người lại. Kỷ Nhược Trần thì xuất hiện bên ngoài năm trượng, trên vai có một vết máu. Hắn xoay người nhìn về phía Ngâm Phong, hắn không thèm liếc mắt tới thương thế trên vai, chậm rãi nhắc đoạn côn dài ba thước trên tay lên.

Ngâm Phong cũng không vội ra tay, mà hèn tục đánh giá Kỷ Nhược Trần, trên mặt hiện lên sự nghi hoặc, nhíu nhíu mày sau đó hỏi:

"Ta muốn giết ngươi, nhưng không biết vì ta nhất định phải giết ngươi. Có lẽ là ngươi biết nguyên nhân, xin hãy nói cho ta biết."

Kỷ Nhược Trần ngơ ngác, ngưỡng thần nhìn Ngâm Phong, trong lúc hoảng hốt, hăn dường như thấy hai bóng người. Tuy rằng hăn không rõ tại sao mỗi lần nhìn thấy Ngâm Phong, hăn đều mơ hồ nhìn thấy hình bóng người con dê béo ở nhà trọ năm xưa, nhưng có thể khẳng định. Ngâm Phong và con dê béo đó có quan hệ không tầm thường. Khi nhìn kỹ lại, tuy khuôn mặt hai người không giống nhau, nhưng khí chất mà hai người phát ra lại giống như đúc.

Ở Đạo Đức tông mấy năm, Kỷ Nhược Trần đối với tất cả đạo thư có liên quan đến Trích Tiên luân hồi chuyển thế đều đã đọc qua một lần, đến lúc này hăn đã hiểu ra. Ngâm Phong có thể là con dê béo đã chuyển thế luân hồi. Tuy rằng hăn không hiểu quá trình chuyển thế luân hồi nhưng Trích Tiên bản lĩnh cao cường, có lẽ là việc chuyển thế luân hồi đối với bọn họ chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Vì vậy Kỷ Nhược Trần cười lạnh một tiếng, nói:

"Ta tất nhiên là biết nguyên nhân..."

Ngâm Phong gật đầu nói: "Nói đi."

Kỷ Nhược Trần không nói mà động thân, thân hình chợt lóe, biến mất trước mặt Ngâm Phong! Ngay sau đó vang lên một tiếng cười dài sau lưng Ngâm Phong: "Ta tại sao phải nói cho người biết!"

Ngâm Phong không ngạc nhiên, không sợ hãi, thần thái ung dung, bước qua một bước dài, cứ vậy mà tránh khỏi Mộc côn của Kỷ Nhược Trần dự định sẽ hạ xuống. Nhưng Mộc côn trên tay Kỷ Nhược Trần chỉ giơ lên mà không hạ xuống, thân thể vòng qua phía sau Ngâm Phong, mộc côn lần thứ hai đánh xuống cái ót của Ngâm Phong.

Hai người lần này đánh nhau không giống như lần trước. Lúc ở Lạc Dương, Kỷ Nhược Trần và Ngâm Phong đứng ở hai bên bờ sông chỉ đánh nhau vài chiêu, lại vì Kỷ Nhược Trần có quan hệ với Cổ Thanh nên không

đánh nhau sống chết, lần này tuy là gặp lại ngoài ý muốn, nhưng trong lòng đã có sát tâm.

Mộc côn trên tay Kỷ Nhược Trần giơ lên thật cao, dưới chân như có mây khói xoay quanh người Ngâm Phong nhưng không rời thân hẳn quá ba thước. Trong tích tắc Kỷ Nhược Trần đã đi vòng quanh người Ngâm Phong hơn trăm lần, nhưng Mộc côn vẫn chưa hề đánh xuống.

Ngâm Phong vẫn như ngày hôm đó đánh nhau với Cố Thanh. Liên tục lui về phía sau, hoặc là lướt qua trái, qua phải, nhằm tránh nơi hạ xuống của Mộc côn trên tay Kỷ Nhược Trần. Trong khi giao đấu cùng với Kỷ Nhược Trần. Ngâm Phong từ đầu tới cuối vẫn không thể phát ra chữ "Phá". Người tu đạo luvện pháp bảo, tu đạo thuật, cho nên cùng người khác cận chiến không hề am hiểu. Ngâm Phong đạo hạnh mặc dù cao hơn Kỷ Nhược Trần nhiều, nhưng bị hấn áp sát nhất thời không biết làm sao.

Nhưng đánh nhau như vậy nhìn rất dễ dàng, kì thực là vô cùng nguy hiểm. Không đến nửa thời gian uống một chén trà, chân nguyên của Kỷ Nhược Trần chân nguyên đã tiêu hao rất nhiều, có hiện tượng thoát lực.

Ngâm Phong bỗng nhiên dừng bước, thân hình nghiêng sang một bên, khủy tay nặng nề đánh vào ngực Kỷ Nhược Trần!

Kỷ Nhược Trần không ngờ hẳn còn có chiêu này, lập tức bị đánh bay ra phía sau, thân thể ở giữa không trung phun ra một ngụm máu, ở ngực truyền đến một tiếng "rắc", đã gãy vài cây xương sườn.

Kỷ Nhược Trần nặng nề rớt xuống mặt đất, xoa xoa phần ngực nơi xương bị gãy, máu tươi từ khóe môi chảy xuống.

Ngoài mười dặm truyền ra một tiếng vang nhỏ, cổ kiếm của Cố Thanh rút khỏi vỏ ba phần, nhưng lại từ từ rút xuống.

Ngâm Phong nhìn Kỷ Nhược Trần, lạnh nhạt nói:

"Thiên phú, ngộ tính của người cũng thuộc loại thượng đẳng, phương pháp vận dụng đạo pháp lại tuyệt diệu khó gặp, chi tiết đạo hạnh còn thấp. Nhưng người nghĩ rằng ta không thể cùng người cận chiến, quả thật là sai lầm. Nói đi, vì sao ta phải giết người."

Kỷ Nhược Trần vô lực nằm trên mặt đất, liên tục ho khan, mỗi lần ho khan, liền phun ra một ngụm máu tươi. Thật lâu sau, mới có thể ngừng được. Hắn cực kỳ suy yếu, ngay cả nói cũng đứt quãng: "Vì sao phải giết ta... Cái này... người tự hỏi chính mình đi! Muốn ta nói... Không có cửa đâu! Người cứ... tiếp tục buồn bực đi. ha ha!"

Kỷ Nhược Trần vui vẻ cười to hai tiếng, mặc dù động tác này làm xương sườn nứt ra, khiến hắn đau đớn tới mức không chịu nổi, nhưng hắn cố gắng không lộ ra vẻ đau đớn.

Ngâm Phong nhìn về phía xa nơi chân trời. một lát sau mới nói: "Người cho là liều chết không nói thì có thể bảo vệ được tính mạng ư? Cho dù là có biết hay không, nguyên nhân ta phải giết người, đối với ta cũng chẳng sao cả, người có thể chết được rồi."

Ngâm Phong giơ tay trái lên, chỉ về phía mi tâm Kỷ Nhược Trần.

Hô một tiếng, rừng rậm trong sơn cốc bỗng nhiên xuất hiện một bóng người, cách nhau khoảng mười trượng, một đôi bàn tay xinh đẹp đang cầm Vong Tình Ác Phủ nặng tám trăm tám mươi cân, chém một búa vào sau gáy của Ngâm Phong!

Đôi mày Ngâm Phong hơi nhíu lại, lấy tay trái che lại thế tới của Vong Tình Phủ! Vong Tình Phủ khó khăn lắm mới chém vào bàn tay của Ngâm Phong, bốn ngón tay của Ngâm Phong luân phiên búng lên Thân phủ. Mỗi khi một ngón tay búng lên, Vong Tình Phủ đều phát ra một âm thanh, thân hình Thượng Thu Thủy giống như bị sét đánh, mặt đỏ tươi, thân hình giống như một gốc hoa lan đang lay động trong trời mưa gió.

Bốn chi qua đi, Ngâm Phong liền dùng ngón cái đặt trên lưỡi của Vong Tình Phủ.

Khuôn mặt xinh đẹp của Thượng Thu Thủy càng thêm đỏ, xu thế trùng kích sắc bén dừng lại trên không trung, không thể tiến thêm nữa! Hai bên duy trì tư thế, Thượng Thu Thủy kêu lên một tiếng đau đớn, khoe miệng chảy ra một dòng máu tươi, thân thể bị bắn ngược ra phía sau, nặng nề rơi bên cạnh Kỷ Nhược Trần.

Vong Tình trên không trung gào thét bay vòng vòng, vẽ nên một vòng cung, khi rơi xuống đất gần như là cắt vào da đầu Thượng Thu Thủy.

"Dũng khí đáng được khen ngợi, anh dũng mười phần."

Ngâm Phong kết luận.

Thượng Thu Thủy lau máu bên khoe môi, xoay người đứng lên, một tay rút Vong Tình Phủ từ bên trong tảng đá ra, cầm cự phủ đặt trước người Kỷ Nhược Trần, thản nhiên cười nói:

"Anh dũng hơn người cũng không thay đổi được gì!"

Mặt Ngâm Phong không chút thay đổi nói:

"Ta bỏ qua cho ngươi lần này, tránh ra."

"Không tránh."

Thượng Thu Thủy cười vô cùng quyến rũ, trả lời một cách vô cùng chắc chắn.

Ngâm Phong bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn xung quanh sơn cốc vắng vẻ, rồi gật đầu. nhìn Thượng Thu Thủy nói:

"Phá!"

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Đứng Sai 2

Thượng Thu Thủy cười khố, đặt ngang Vong Tình Phủ, dùng mặt cự phủ bảo vệ nửa người, đang định dùng tất cả đạo hạnh để ngăn cản, còn chết hay sống, cứ mặc kệ, chẳng thêm suy nghĩ. Lúc này, trên vai của hắn truyền đến một luồng ánh sáng nhu hòa. Luồng ánh sáng này tuy rằng không lớn, nhưng mà nó lại vô cùng đột ngột. Thượng Thu Thủy không kịp đề phòng, nhất thời bị kéo lui lại vài bước.

Một thanh Côn ngắn dài ba thước từ trên vai Thượng Thu Thủy lặng lẽ thu hồi, chuyển hướng nghênh đón "Phá" vô hình vô dạng của Ngâm Phong.

Nhưng mà thanh đoản côn dài ba thước còn chưa thực sự nghênh đón, đã có một đạo ánh sáng màu xanh hiện lên, một thanh thanh cổ kiếm từ bầu trời trong nháy mắt bay tới, chặn giữa đoản côn cùng chữ "Phá"!

Ong ong ong! Thanh cổ kiếm liên tục rung động, lượn vòng, sau đó bay về nơi mà nó mới xuất phát, chỉ để lại giữa không trung một dư âm. Một kiếm này phá không mà tới, chặn lại bảy tám phần uy lực của chữ "Phá", một côn trên tay Kỷ Nhược Trần khẽ run lên, đem dư uy của chữ "Phá" đánh tan.

Một đạo nhân trung niên đạp không đi tới, đưa tay tiếp lấy phi kiếm trên không trung, cao giọng nói:

"Bần đạo Vân Thai của Đạo Đức tông! Người là người phương nào, sao lại làm khó đệ tử của tông ta! Nếu không nói thật, đừng trách kiếm của bần đạo vô tình!"

Ngâm Phong hoàn toàn không để ý tới Vân Thai, chỉ bình tĩnh nhìn Kỷ Nhược Trần.

Kỷ Nhược Trần vừa mới ăn đan dược vào, tạm thời kiềm chế thương thế, nhưng thực tế vẫn còn sợ hãi. Bởi vậy mặc dù tiếp viện của hắn đã đến, hắn vẫn ngưng thần phòng ngự, Ngâm Phong vẫn chưa ra hậu chiêu. Kỷ Nhược Trần chăm chú nhìn về phía Ngâm Phong. Ánh mắt hai người va chạm nhau, Kỷ Nhược Trần chợt chấn động toàn thân, nét mặt trong nháy mắt không còn chút máu, hừ nhẹ một tiếng, dưới chân bất ổn, lùi lại mấy bước.

Mộc côn dài ba thước nặng nề chống trên tảng đá, cong thành hình vòng cung, mới có thể giúp hắn không bị ngã.

Máu tươi vô thanh vô tức tuôn ra từ trong miệng Kỷ Nhược Trần ồ ạt chảy xuôi xuống thanh Mộc côn.

Lách tách!

Một ngón tay nhỏ bé nhẹ nhàng búng lên cổ kiếm, cổ kiếm rung động phát ra một tiếng Long ngâm rất nhỏ. Một lúc sau, ngón tay nhỏ bé này lại gõ lên vỏ kiếm một lần nữa, nhưng mà lần này nhẹ hơn rất nhiều.

Cổ Thanh vẫn khoanh tay đứng như cũ, ngón tay của nàng không ngừng gõ lên cổ kiếm.

Gió núi cũng không lớn, nhưng mái tóc đen của nàng có chút rối loạn.

Vân Thai thấy Kỷ Nhược Trần bị thương nôn ra một ngụm máu, không nhìn được giận tím cả mặt, thanh kiếm trong tay phun ra điện mang nhẹ nhàng, hét lớn một tiếng:

'Cuồng đồ to gan!' rồi đâm một kiếm vào ngực của Ngâm Phong!

Thân thể Ngâm Phong giống như cành liễu trước gió, bước qua bên cạnh, cứ vậy mà tránh thoát một kiếm của Vân Thai. Vân Thai phất ống tay áo một cái, trên mặt đất sương mù bỗng nổi dậy, đem Ngâm Phong nhốt vào trong, sau đó một kiếm lôi quang lượn lờ, đâm vào phía trong sương mù!

Nhưng Thanh Cương cổ kiếm vẫn chưa đâm vào sương mù, Ngâm Phong đã từ một chỗ khác bước ra. Một kiếm này của Vân Thai chỉ đánh vào khoảng không.

Vân Thai thất kinh! Đạo hạnh của hã đã đạt tới Thượng Thanh linh tiên chi cảnh, sương mù mà hã tạo ra không chỉ che đậy tầm mắt, mà còn có thể cắt đứt sự tra xét của linh thức. Nếu đạo hạnh không cao hơn hã, rất khó có thể trong nháy mắt thoát ly. Người tu đạo phổ thông mà lọt vào sương mù, trong nhất thời chỉ còn lực phòng ngự mà thôi.

Vân Thai có chút không giải thích được, tên Ngâm Phong này đạo hạnh rõ ràng thấp hơn mình, sao lại có thể từ trong sương mù dễ dàng thoát ra? Vả lại thủ đoạn mà hã vừa dùng để công kích địch thủ, đều huyền ảo khó lường, căn bản là không nhìn ra lai lịch, uy lực lại mạnh vô cùng. Vân Thai suy đi nghĩ lại, hình như chỉ có tiên gia pháp quyết mới thích hợp với mấy pháp quét mà Ngâm Phong sử dụng.

Ngâm Phong như đã biết suy nghĩ trong lòng Vân Thai, lạnh nhạt nói: "Sống trong hồng trần mới biết thương hải tang điền. Tuy ta chỉ có một chút đạo hạnh, nhưng cũng đủ sức để giết hết bọn người."

Vân Thai giận dữ, cầm kiếm lên.

Về mặt Ngâm Phong ngưng trọng, hai tay mở ra, lại đẩy về phía bên cạnh, giống như trong không trung có một vật vô hình rất nặng. Hã vừa động, trên mặt đất bằng phẳng đột nhiên nổi dậy một trận ác phong. Luồng

gió này chứa một lực lượng vô cùng lớn, từ bên cạnh thổi lên người Vân Thai, làm cho hắn bay sang một bên.

Vân Thai trên không trung quát to một tiếng, quanh người hiện ra mười tám đạo kim tuyến, khó khăn lắm mới ổn định thân hình trong trận gió. Hắn vừa quay người lại, nhất thời kinh hãi khi thấy đôi moi của Ngâm Phong mở ra, sau đó một tiếng "Phá" réo rắt truyền vào tai!

Vân Thai như bị cừu chùy đánh trúng, kim tuyến quanh người đều tán loạn, một đạo lực lượng khổng lồ đánh thân thể hắn văng xa mười trượng. Vân Thai vừa mới hồi phục tinh thần, thì lại nghe được thanh âm băng lãnh của Ngâm Phong.

"Giết!"

Linh thức của Vân Thai nổ tung thành ngàn vạn mảnh nhỏ, mỗi một mảnh đều là một bức họa không hoàn chỉnh, chúng va chạm vào nhau, tán ra khắp nơi, từng mảnh đều sắc nhọn như đao, đem Linh thức của Vân Thai cắt thành hàng ngàn mảnh.

Thượng Thu Thủy thấy vậy, không nói một lời, cầm Vong Tình Phủ lên lần thứ hai đánh tới! Quanh người Ngâm Phong là ác phong gào thét, Thu Thủy vừa mới xông tới liền ngã trái ngã phải, thế đánh hung hãn của Vong Tình Phủ lại không thể xâm nhập vào phạm vi ba thước quanh người Ngâm Phong.

Ngâm Phong hoàn toàn không để ý tới Thượng Thu Thủy, chỉ chậm rãi đi về phía Kỳ Nhược Trần. nói:

"Còn chưa ngã xuống ư?"

Kỳ Nhược Trần miễn cưỡng đứng thẳng người, năm ngón tay phải nắm chặt Mộc côn, mỉm cười nói:

"Nào có dễ dàng như vậy?"

"Thật không?" Cước bộ Ngâm Phong từ từ nhanh hơn.

Ngoài mười dặm, ngón tay nhỏ nhắn gõ vào vỏ kiếm càng lúc càng nhanh, cổ kiếm không ngừng vang lên tiếng ngâm, thanh kiếm rút khỏi vỏ một tấc, lại từ từ rút trở lại.

Khoảng cách hơn mười trượng, chẳng qua là hơn mười bước mà thôi. Năm trượng cuối cùng, Ngâm Phong từng bước lại gần!

Tay phải của hắn lúc này có một đạo thanh khí nhập vào xuất ra không ổn định, nó dài ba thước, sắc bén như kiếm, phát tay đâm vào ngực Kỷ Nhược Trần!

Kỷ Nhược Trần không tránh không né, một cơn di chuyển vô cùng nhanh, nhẹ nhàng đánh về phía cổ của Ngâm Phong.

Bên ngoài mười dặm, trên sườn dốc lúc này không hề có gió.

Ngâm Phong vốn đứng ở trước mắt Kỷ Nhược Trần bỗng nhiên biến mất, mà thay thế vào đó là Cổ Thanh.

Một luồng hương thơm nhàn nhạt lặng lẽ chui vào mũi Kỷ Nhược Trần, lại có mấy sợi tóc đen, lướt nhẹ qua khuôn mặt hắn...

Nhưng mà trong mắt Kỷ Nhược Trần chỉ còn lại sự khiếp sợ, hắn nhìn đạo thanh mang trước ngực của Cổ Thanh, linh thức hắn đã trống rỗng! Thanh mang bất định, miễn cưỡng chạm vào ngực Kỷ Nhược Trần, cắt đứt y phục của hắn, để lại trên da thịt một cái rãnh không quá sâu.

Nhưng đoạn thanh mang này lại xuyên qua thân thể Cổ Thanh!

"Keng" một tiếng, tiếng Long Ngâm xuất hiện, cổ kiếm đã rút khỏi vỏ! Nhất kiếm phong hầu!

Ngâm Phong chợt lui về phía sau mười trượng, chỉ vào Cố Thanh, trong mắt hiện lên sự mê mang, thống khổ, thất lạc, khiếp sợ, cùng với nhiều loại tình cảm không thể nói nên lời.

"Người.... Người vì sao..." Tay Ngâm Phong đang run rẩy, hắn còn chưa nói xong thì đột nhiên ngừng lại. Trên cổ hắn xuất hiện một sợi tơ hồng, sợi tơ cực nhỏ nhưng màu hồng cực kỳ chói mắt.

Ngâm Phong lấy tay ôm lấy cổ, lão đảo lui về phía sau vài bước, bỗng nhiên nhún người nhảy vào trong thâm cốc, khi hắn xuống tới đáy cốc, thân hình hắn vẫn ổn định, chuyển hướng bay đi, trong thời gian ngắn đã đi xa.

Bàn tay nhỏ nhắn của Cố Thanh buông lỏng, cổ kiếm vốn chỉ xéo lên trời bỗng vô lực rơi xuống, vô thanh vô tức đâm vào tảng đá, ngập đến tận chuôi, sau đó thân thể nàng mềm nhũn, chậm rãi tựa lên trên người Kỷ Nhược Trần.

"Chuyện này... chuyện này..." Kỷ Nhược Trần hai tay run lên, ôm lấy Cố Thanh, lòng bàn tay cảm thấy nóng ấm. Hắn chậm rãi thu hồi tay trái, mở ra nhìn, trên bàn tay là một màu đỏ sẫm!

Hắn vô cùng hoảng loạn, cánh tay phải ôm chặt lấy Cố Thanh, chậm rãi ngồi xuống, đặt nàng ở một vị trí thoải mái, trong lòng bàn tay trái của hắn xuất hiện một đồng đan dược. Nhưng mà số đan dược có công hiệu cứu người đã hết, mớ đan dược này tuy nhiều, nhưng phần lớn đều không dùng được.

Kỷ Nhược Trần như phát điên, đem đan dược đồ đầy trên mặt đất, điên cuồng tìm kiếm! Rốt cục, một cái bình thuốc nhỏ rơi vào tầm mắt hắn, bình thuốc này mặc dù không tốt lắm, nhưng ít nhất cũng có ích đối với thương thể của nàng.

Kỷ Nhược Trần nhẹ nhàng mở đôi môi Cố Thanh ra, đem bình nước thuốc từng chút từng chút đổ vào miệng nàng.

Máu vẫn tràn ra như cũ, ướt hết tay phải của hắn, Kỷ Nhược Trần cảm thấy toàn thân rét run, tay trái bón thuốc càng run rẩy, nước thuốc đổ lên trên mặt nàng không ít.

"Tĩnh lại đi... Tĩnh lại! ..." Hắn nói năng lộn xộn.

Rốt cục, Cố Thanh cũng chậm rãi mở mắt ra, Kỷ Nhược Trần lập tức nhìn vào mắt nàng, mong có thể thấy rõ thương thế của nàng. Mắt của nàng trong như nước, vừa nhìn là thấy đáy. Thế nhưng hắn từ trong này lại không nhìn ra bất cứ thứ gì, giống như mỗi lần hắn đối mặt với Cố Thanh, đều sẽ cảm thấy chỗ đó của nàng trống rỗng.

Cố Thanh nhìn Kỷ Nhược Trần, suy yếu cười cười, đầu hơi hơi nghiêng, tựa trên khuỷu tay của hắn.

Nàng chậm rãi giơ tay phải lên, giật giật vạt áo của Kỷ Nhược Trần, lấy ra ngọc bội màu xanh ở trước ngực hắn, ngưng thần nhìn hồi lâu, nàng yếu ớt thở dài một hơi, nhẹ nhàng nói: "Hi vọng... Ta... Không có sai..."

Kỷ Nhược Trần không nhúc nhích, hắn sợ mình nhúc nhích làm ảnh hưởng đến thương thế của nàng. Thấy Cố Thanh nhìn khối ngọc bội màu xanh, trong lúc nhất thời, trong tim của hắn nổi lên không biết bao nhiêu cảm thụ.

Cách đó không xa, Thượng Thu Thủy đang lẳng lặng nhìn Kỷ Nhược Trần và Cố Thanh, chỉ là bọn từ lâu đã quên đi thế giới bên ngoài. Thượng Thu Thủy nhìn trong chốc lát, im lặng thu hồi Vong Tình Phủ, công thân thể của Vân Thai, lặng lẽ rời đi.

Cố Thanh xoa khối ngọc bội màu xanh một lúc lâu, sau đó đặt lại trong lòng của Kỷ Nhược Trần, rồi chỉnh sửa lại vạt áo của hắn.

Tay của nàng lạnh như băng.

Cố Thanh hình như rất mệt mỏi, chậm rãi nhắm hai mắt lại, nói:

"Nhược Trần huynh, huynh có thể... Đưa ta về Vân Trung Cư không?"

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 162: Đúng Sai 3

Lý Bạch có câu danh ngôn: 'Đường thực đi khó hơn lên trời' được truyền tụng khắp thiên hạ.

Kỷ Nhược Trần lúc rảnh rỗi cũng thường hay đọc thi từ kinh sử, cũng biết chút văn chương, vì thế cũng biết câu này.

Nhưng mà khi vào đất Thục, hắn mới biết câu nói đó của Lý Bạch chính xác như thế nào. Đất Thục có vô số nơi hiểm yếu, cho dù đích thân tới cũng khó tin, có những ngọn núi thẳng đứng hiểm trở cao nghìn dặm, liên miên không dứt, giống như là một cái bình phong ngạo nghễ chắn giữa bầu trời.

Vách núi như bị rìu đao vuốt nhọn, cây cối treo ngược trên không trung, thác nước chảy cuộn cuộn, khó có thể thấy dấu chân và dấu vết của các loài thú. Trong trường hợp nguy hiểm luôn rình rập, đoạn đường đi lại còn quá xa Kỷ Nhược Trần chăm sóc Cổ Thanh, đôi lúc có cảm tưởng mình không thể nào đi qua được. Trong rừng núi thường có gió lạnh và tiếng rít khi gió thổi qua các đỉnh núi, hình ảnh yêu ma lập lòe, may là Kỷ Nhược Trần kiến thức bất phàm, nên cũng tránh được việc sợ hãi trong lòng.

Theo lời Cổ Thanh, vị trí của Vân Trung Cư nằm ở nơi hiểm trở nhất trong những nơi hiểm trở. Từ lúc đi vào đất Thục, đã qua hơn nửa tháng, Kỷ Nhược Trần mới đến được phía Tây Nam của đất Thục, hắn lựa chọn một nơi dốc thoải, vững chắc gần nguồn nước để dựng lều vải, chuẩn bị nghỉ ngơi và khôi phục.

Từ nơi này đi về phía trước, chính là Tuyết Sơn quanh năm đóng băng. Người tu đạo không phải người bình thường, cho nên Tuyết Sơn cũng

không phải là tuyệt địa với họ, nhưng Kỷ Nhược Trần biết mình đạo hạnh còn thấp, hơn nữa còn có Cố Thanh cần chiếu cố, bởi vậy hắn không lựa chọn đi con đường này. Nơi này có rất ít người đến đây, đây là nơi mà mãnh thú thường hay lui tới, những mãnh thú này Kỷ Nhược Trần không ứng phó nổi.

Đi cùng nàng hơn nửa tháng nay, đúng là rất khổ cực cho Cố Thanh. Thanh mang trên bàn tay của Ngâm Phong không biết là phép quyết gì, nó cô tuyệt băng đậm, không thuộc bất kỳ loại đạo pháp nào mà Kỷ Nhược Trần từng biết, thậm chí hắn dùng Giải Ly Quyết cũng không thể biết được.

Từ lúc cùng Ngâm Phong lưỡng bại câu thương, sau một ngày, ngoại thương của Cố Thanh trên cơ bản đã khỏi, mặc dù tu vi chân nguyên của nàng đã tán loạn, nhưng kinh mạch huyết đạo không có chút tổn thương nào, tử phủ vẫn khóa chặt, ngọc điền không mở ra, đáng lẽ sớm đã hình thành câu diệt, nhưng không biết nàng đã dùng cái gì để chống đỡ đến tận lúc này.

Mấy ngày đầu, Cố Thanh đều dựa vào số đan dược ít ỏi của Kỷ Nhược Trần mà giữ lại tính mạng, ngay cả năng lực đi lại cũng không có, phải cần Kỷ Nhược Trần công.

Năm ngày sau, nàng mới miễn cưỡng có thể đi lại như người bình thường, nhưng chẳng còn sót lại chút chân nguyên nào trong người, nếu như muốn trèo đèo lội suối, thì phải cần Kỷ Nhược Trần giúp đỡ. May mà thương thế của nàng không hề chuyển biến xấu, Kỷ Nhược Trần cuối cùng cũng có thể buông lỏng tinh thần.

Kỳ thực trong lòng hắn biết thương thế của Cố Thanh rất nặng, nếu đạo hạnh mang kia đâm trên người mình, thì đã sớm hình thành câu diệt rồi. Đây đã là lần thứ hai Cố Thanh cứu lấy tính mạng của hắn. Mỗi khi nửa đêm nghĩ đến chuyện này, Kỷ Nhược Trần luôn luôn tâm sự chông chất, hắn không biết mình có tài đức gì, mà có thể lọt vào mắt xanh của nàng.

Trên đoạn đường này hai người vô cùng thân thiết, Cố Thanh nói cười tự nhiên, không tránh né không kiêng dè, Kỷ Nhược Trần ngược lại lúc nào mặt cũng đỏ tới mang tai, tim đập không ngừng.

Cứ vừa đi vừa nghĩ như vậy, Kỷ Nhược Trần tâm loạn như ma, tốn nửa ngày mới có thể dựng xong liều vải. Cố Thanh đã đốt xong lửa trại, đang ôm đầu gối ngồi bên cạnh đống lửa suy nghĩ. Lúc này trời đã tối, ánh lửa hừng hực, chiếu sáng một bên khuôn mặt nàng, đột nhiên có một cơn gió, thổi tung mấy sợi tóc bay ra trước mặt. vậy mà nàng vẫn không hề phát hiện ra.

Tuy lúc này là giữa mùa hè, nhưng ban đêm trên sườn núi vẫn vô cùng lạnh lẽo. Chân nguyên của Cố Thanh lúc này vẫn đang tán loạn, sớm mất khả năng chống đỡ hàn khí, Kỷ Nhược Trần thấy vậy, vội vàng cởi áo khoác lên người nàng, sau đó ngồi xuống bên cạnh nàng, Cố Thanh cười cười, tựa đầu lên vai hắn, chậm rãi nhắm mắt lại.

Cố Thanh xưa nay rất ung dung, trong tim chứa núi sông thiên địa, dường như tất cả mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay của nàng. Lúc trước khi đối mặt với nàng, Kỷ Nhược Trần thường thường có cảm giác tự ti, giống như đang ngửa đầu nhìn núi cao vậy. Nhưng trong nửa tháng này, hắn lại thấy được mặt yếu mềm của nàng.

Kỷ Nhược Trần toàn thân cứng ngắc, may may không dám nhúc nhích, chỉ e kinh động đến nàng.

Trong ngực của hắn lúc này có một ngọn lửa, cái khối Thanh thạch đang bắt đầu tỏa sáng, đem một luồng nhiệt lưu rất nhỏ rót vào thân thể Kỷ Nhược Trần. Lúc trước khi tâm thần hắn không yên, khối Thanh Thạch này đã từng giúp hắn, nhưng hôm nay cảm ứng được sự biến hóa của khối Thanh Thạch này, trái lại trong lòng hắn càng thêm rối loạn.

Kỷ Nhược Trần hơi quay đầu, nhìn Cố Thanh đang ngủ say, kinh ngạc nghĩ đến khối đá màu xanh này, nhớ đến phản ứng kỳ dị của Ngâm Phong, nghĩ đến việc đột nhiên mình lọt vào mắt xanh của các nàng, tất cả mọi việc, chậm rãi xâu chuỗi các sự kiện lại cùng nhau, hình thành lên một bức họa hoàn chỉnh.

Kỷ Nhược Trần thầm than một tiếng.

Tử Dương chân nhân từng nói, linh vật trong thiên hạ đều có cơ duyên, số mệnh riêng của nó, chỉ có người có đức hạnh, gặp mà không lấy, mới có thể sở hữu. Hắn xuất thân từ Hắc điểm, hẳn không cho việc mạnh được yếu thua là có gì sai. Khi lên núi đọc đạo thư, nghe được việc thiên đạo tuần hoàn, nhân quả báo ứng, cũng có nghĩa là trước kia hắn đã tạo nhân, thì hôm nay có quả.

Vừa nghĩ đến điều này, chóp mũi của hắn đã bị hơi lạnh làm ứa sùng, có chút ngứa ngáy, hóa ra có vài sợi tóc mai xẹt qua.

Tim Kỷ Nhược Trần đập rất nhanh, từ trong lòng xuất hiện một cảm giác kỳ lạ, hắn muốn nói rõ nguồn gốc của khối Thanh Thạch này cho nàng biết, cũng chẳng vì cái gì cả, hắn muốn nàng không phải hối hận vì mình.

Cố Thanh bỗng nhiên than nhẹ một tiếng, Kỷ Nhược Trần cúi đầu xuống nhìn, không biết từ lúc nào nàng đã mở mắt ra, đang kinh ngạc nhìn lửa trại đang cháy.

"Thật ra chuyện đúng sai thuận nghịch là như thế nào, tất cả chỉ là cơ duyên và nhân quả của mỗi người mà thôi." Cố Thanh tự nhủ.

Kỷ Nhược Trần không biết nên trả lời thế nào cho phải, Cố Thanh ngồi dậy, nhìn Kỷ Nhược Trần, rồi lại nhìn trái nhìn phải, Kỷ Nhược Trần bị nàng nhìn làm cho tay chân luống cuống, chỉ còn cách nhìn sang một bên, mới dễ chịu hơn một ít.

"Không biết sau này Nhược Trần sư huynh có tính toán gì không?"

"Sau này? Chuyện này..." Kỳ Nhược Trần bỗng nhiên không biết nên trả lời như thế nào cho phải. Hai chữ "sau này" đối với hắn mà nói, thì đó là cả một sự mê mang mù mịt.

Cố Thanh lập tức phát hiện sự khác thường của hắn, hơi suy nghĩ một chút, lúc này mới

hỏi:

"Nhược Trần huynh, huynh có tâm sự phải không? Lẽ nào có chuyện gì mà Đạo Đức tông không giải quyết được ư?"

Kỳ Nhược Trần cười khỏ một tiếng, nói quanh co: "Ta phạm lỗi, không dám trở về núi mà thôi."

Cố Thanh chăm chú nhìn hắn, đợi một hồi, không nghe hắn nói thêm gì, biết hắn không muốn nói tỉ mỉ, vì vậy mỉm cười nói: "Con người có ai mà không có sai lầm? Việc đúng sai đôi lúc nó không quan trọng, người ta thường tính toán trước tương lai, nhân quả, nhưng cũng đâu biết được chuyện gì là đúng, là sai? Huynh có lúc quá mức cố chấp. Muội thấy Tử Dương chân nhân lòng dạ bao dung, cho dù huynh có khuyết điểm gì, người cũng có thể tha thứ được. Nếu huynh còn lo lắng, thì muội sẽ nhờ sư huynh viết một bức thư giúp cho huynh. Cho dù Tử Dương chân nhân muốn trách phạt huynh, thì cũng sẽ nể mặt sư huynh muội, bỏ qua những sai lầm của huynh trong quá khứ."

"Sư huynh muội? Là Sở Hàn ư?" Kỳ Nhược Trần có chút kỳ quái, Sở Hàn tuy rằng thiên tư tuyệt đỉnh, làm việc chững chạc, rất có phong thái vương giả, nhưng dù sao cũng chỉ là tiểu bối, kiếm đâu ra mặt mũi lớn như vậy?

Cố Thanh nhẹ nhàng cười, nói:

"Sở Hàn? Hẳn không phải là sư huynh của muội! Sư huynh của muội họ Kim tên Sơn, tự Mãn Đường, nghe huynh ấy nói, huynh ấy và Tử Vi, Tử Dương khi xưa có chút giao tình, hai vị chân nhân chắc hẳn sẽ nể mặt hẳn."

Kỷ Nhược Trần nói thầm vài lần, chỉ cảm thấy cái tên Kim Sơn Kim Mãn Đường rất hay, nhưng không biết vị cao nhân này có đồng ý giúp đỡ hay không. Nếu theo cách xưng hô của Vân Trung Thiên Hải, vậy người này chẳng phải là phải tự xưng là Vân Trang Kim Sơn? Hình như cái tên này nghe có vẻ hơi tham tài.

Thế nhưng người này và Tử Vi, Tử Dương chân nhân có chút giao tình, thân phận này tuyệt đối không phải là chuyện đùa, Cố Thanh mới hơn hai mươi, sao lại có một vị sư huynh như thế?

Nhìn Kỷ Nhược Trần khổ sở suy nghĩ, Cố Thanh nhin không được nhẹ nhàng cười, nói: "Kim Sơn là tục danh của sư huynh, những người đồng đạo hiện nay đều gọi huynh ấy là Thanh Nhàn."

Kỷ Nhược Trần kinh hãi hét lên một tiếng, nói: "Thanh Nhàn chân nhân là sư huynh của muội? !"

"Đúng vậy." Cố Thanh cười nhạt nói.

Kỷ Nhược Trần không nhin được cười, Thanh Nhàn chân nhân chấp chưởng Vân Trung Cư đã hơn bốn mươi năm, ba mươi năm gần đây vẫn luôn bế quan, không rời Vân Trung Cư một bước, địa vị tôn sùng không cần phải nói, về phần tu vi đạo pháp, chỉ nhin việc Vân Trung Cư cho Thiên Hải lão nhân hành tẩu trong trần thế là có thể biết được.

Làm như sớm biết Kỷ Nhược Trần sẽ không nói được lời nào, Cố Thanh tự nói một mình:

"Ngày đó khi muội lên núi, Kim Sơn sư huynh vô cùng thích muội, vì vậy nhờ đại tiên sư thu muội làm đồ đệ, từ đó về sau theo huynh ấy học hỏi

ba vị sư thúc..."

Đại đạo mênh mông, không bờ không bến. Hơn mười năm tu đạo mặc dù dài, kỳ thực cũng chưa là gì, Cổ Thanh nói chuyện chừng nửa canh giờ, nội dung của chuyện toàn là những chuyện mà nàng đã trải qua.

Kỷ Nhược Trần trong lòng vô cùng ái náy, Cổ Thanh hai lần liêu mình cứu mạng mình, đêm nay lại đem chuyện quá khứ của nàng nói cho mình nghe, tâm ý đã thể hiện rất rõ. Đại đạo gian nan, nếu có thể trên đường tu đạo tìm được giai nhân cùng đồng hành như nàng thì còn cầu gì nữa?

Hắn trầm ngâm trong chốc lát, rốt cục cũng nói:

"Kỳ thực, huynh có một việc muốn cho muội biết..."

Nhưng mà khi nói tới miệng, Kỷ Nhược Trần chợt phát hiện mình không thể nói ra, lúc này hắn mới biết thế nào là khó khăn. Nếu như hắn nói mình không phải là Trích tiên, nói rõ lai lịch của khối Thanh Thạch, không biết Cổ Thanh có quay đầu rời đi hay không? Những cảnh tượng trước mặt này có tan tành mây khói hay không?

Trải qua một thời gian do dự rất lâu, cuối cùng hắn nói: "Kỳ thực huynh không phải... không phải..."

Cổ Thanh cười nói: "... Không phải là Trích Tiên?"

Kỷ Nhược Trần lập tức thất kinh, nói: "Làm sao muội biết?"

Cổ Thanh nói:

"Năm đó Tử Hỏa Thiên Lô đột nhiên rơi xuống Lạc Dương, phía Bắc trường thành sẽ có Trích Tiên xuất thế, các môn phái có thể suy tính ra chuyện này không ít! Mà khi đã biết được thì làm gì có ai không muốn tranh đoạt? Kỳ thực Trích Tiên ở nơi phàm trần không phải là chỉ có một

người, Trích tiên là người liên quan đến thượng tiên nơi tiên giới, nhưng nhân quả luân hồi vô cùng đặc biệt, khó thể thấy rõ. Tuy là trích tiên, nhưng mười người thì có hết chín người sống đần độn qua một kiếp, có thể tu luyện phi thăng, trở về tiên giới kỳ thực không có mấy người. Huống hồ từ khi Hoàng Xà xuất thế, cơ duyên nhân quả càng thêm khó đoán, chúng ta sao có thể minh bạch, phân được đúng sai, thị phi? Người trong thiên hạ nhận định Trích Tiên, hơn phân nửa là sai lầm. Trích Tiên chân chính thường là những người không biết nhân quả kiếp trước của mình. Cho nên chuyện về Trích Tiên, không cần để ở trong lòng, cho dù có muốn cùng vô dụng."

Kỷ Nhược Trần nghe được mà ngẩn ra, việc này hẳn chưa bao giờ nghĩ tới, Cổ Thanh than nhẹ một tiếng, cầm tay Kỷ Nhược Trần, nói:

"Nhưng mà huynh có thể đem bí mật này nói cho muội biết, muội cũng rất vui mừng. Nhược Trần, huynh nên quay về Đạo Đức tông đi. Huynh tập luyện Giải Ly Quyết, lại có còn thuật như vậy, cho huynh thời gian, huynh cùng sẽ không kém Trích Tiên đâu. Hung kiếp của huynh sau này càng ngày càng nhiều, chỉ dựa vào hai môn pháp quyết này là không đủ, nếu như huynh có thể tập luyện Tam Thanh Chân Quyết, căn cơ của huynh mới có thể vững chắc. Huynh không cần phải lo lắng, có thư của sư huynh muội viết, Tử Dương chân nhân chắc sẽ không làm khó huynh đâu!"

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 163: Đúng Sai 4

Lúc này một trận gió núi thổi qua, Cố Thanh sắc mặt trở nên tái nhợt, Kỷ Nhược Trần do dự, sau đó đưa tay ôm vai nàng. Thân thể Cố Thanh khẽ chấn động, sau đó trầm tĩnh lại, rồi tựa vào lòng hắn.

Năm ngày sau.

"Viết thư? Viết cái gì!"

Kỷ Nhược Trần nhìn Thanh Nhân chân nhân, trong lúc nhất thời ngẩn người.

Thanh Nhân chân nhân nhìn qua đã hơn 50 tuổi, đầu bóng lờng, bàn tay to, da ngăm đen, đôi mắt không nhỏ trông như một hình tam giác, mũi như mở ửng, trông như hắn đang nhìn một ai đó thiếu hẳn mấy vạn lượng không trả. Vị Thanh Nhân chân nhân này thân hình béo mập, vóc dáng cùng không cao, so với Cố Thanh còn thấp hơn nửa cái đầu.

Hắn lúc này đang khoanh chân ngồi trên chiếc bàn con bằng thạch điêu màu đen, hai mắt như ửng, nhìn chăm chăm vào Kỷ Nhược Trần, khóe miệng hai bên dường như là rủ xuống, nhắm thẳng vào mặt đất, vẻ mặt hắn đen tối, trong mỗi con mắt đều như là bị phủ mây đen.

Làm cho Kỷ Nhược Trần ngạc nhiên không chỉ là Thanh Nhân chân nhân có thái độ ác liệt với hắn như vậy, hắn còn tự làm mất mặt mình trước người khác nữa. Bình tĩnh nghĩ lại, Thanh Nhân chân nhân tuy rằng rất xứng với cái tên mập lùn xấu xa ngu ngốc, từ xa nhìn lại giống như một

quả cân, nhưng khi hắt giận dữ, nét mặt liền tràn đầy sát khí rất có vài phần phong phạm trường môn đại phái.

Người tu đạo tài giỏi nhiều không kể hết, thuật trú nhan hoán cốt là một trong số tài nghệ của họ. Tất cả những nữ tu sĩ đều có thuật trú nhan, cho dù hơn trăm tuổi, cũng có thể nhìn giống như con gái mười tám.

Nam tử thật ra cũng có thể như vậy, những người ở địa vị cùng Tử Dương chân nhân, hơn phân nửa sẽ chọn hình dáng bên ngoài khoảng bốn năm mươi tuổi, thứ nhất là để thể hiện tiên phong đạo cốt, thứ hai là thể hiện phong phạm của trưởng giả.

Nhiều người tàn tật hoặc bẩm sinh có dung mạo xấu xí, tu luyện tới cảnh giới tương đương với Thái Thanh của Đạo Đức tông, đều có thể trọng tổ lại vẻ ngoài và tứ chi, thay đổi dung mạo và bổ khuyết thân thể. Thanh Nhân chân nhân cũng có thể làm được như vậy, nhưng hắt vẫn giữ lại dung mạo cũ, quả thực là ngoài sức tưởng tượng.

Lúc này Kỷ Nhược Trần, Cổ Thanh và Thanh Nhân chân nhân đang ngồi trong một gian phòng cực rộng, đây chính là nơi Thanh Nhân chân nhân bế quan tu luyện, cấm ki - thư họa trong phòng đều có, trong phòng toàn là giá sách, trong đó chứa đầy kinh sử đạo thư, có một nơi làm nơi nghỉ ngơi cho Thanh Nhân chân nhân.

Phía tây căn phòng không có tường, sàn nhà thẳng tắp rồi nhô lên, tạo thành một bức tường cao chừng 2 trượng, bên ngoài là vực sâu vạn trượng. Trên mặt đất có đặt mấy khối đá màu đen, Thanh Nhân chân nhân ngồi đó, Kỷ Nhược Trần vẫn đứng trước chiếc bàn nhỏ.

Từ chỗ của hắt có thể nhìn thấy xung quanh mây trôi lượn lờ, giống như đang ở trong tiên cảnh, nhưng nghĩ đến dưới chân là vực sâu không thấy đáy, thì ai cũng có chút sợ hãi trong lòng. Hơn nữa, trên mặt đất còn có một

bộ cần câu, không biết là Thanh Nhàn chân nhân định câu cái gì bên bờ vực trống không này.

Cố Thanh miễn cưỡng dựa lên đồng da Tuyết Hồ trong phòng, nghe thấy Thanh Nhàn chân nhân đang răn dạy Kỷ Nhược Trần, thì lập tức mỉm cười nói: "Nhược Trần mới đến, sư huynh đừng có dọa người ta. Huynh không viết thư thì huynh ấy không dám quay về Đạo Đức tông đâu!"

Sắc mặt của nàng vẫn vô cùng tái nhợt, lời nói nhẹ nhàng, giống như không có chút khí lực nào. Khi vừa trở về Vân Trung Cư, Cố Thanh liền mang Kỷ Nhược Trần tới gặp Thanh Nhàn chân nhân, vẫn chưa trị liệu thương thế của mình.

Nghe Cố Thanh nói, khuôn mặt tràn đầy hắc khí của Thanh Nhàn mới có chút giãn ra, tức thì hừ lạnh một tiếng, nói: "Thanh nhi, sao muội lại ngu dốt như thế? Chỉ dựa vào cái Huyền Tâm giới chỉ trên ngón tay của hã, hã dám không trở về Tây Huyền Sơn?"

Cố Thanh cười nói:

"Sư huynh, huynh nhìn thấu được đạo cơ, muội ngu dốt cũng không sao. Thế nhưng vì cái chiếc Huyền Tâm giới chỉ kia bảo huynh ấy trở về Tây Huyền Sơn vẫn chưa đủ, phải để cho huynh ấy khi trở về núi không chút thương tổn, không bị trách phạt. Cho nên muốn đạt được điều đó, chỉ có thư của sư huynh tự viết, mới có khả năng làm cho Tử Dương chân nhân phải làm theo."

Thanh nhàn chân nhân ha hả cười, cực kỳ vui vẻ, nói: "Lời này cũng đúng!"

Mắt thấy Thanh Nhàn chân nhân đang hưởng thụ nịnh hót, Kỷ Nhược Trần thấy mục đích của mình sắp đạt được, vậy mà đột nhiên sắc mặt của Thanh Nhàn chân nhân nghiêm lại, quát lớn:

"Chỉ là một chút tâm tu của tiểu cô nương, muội cho là ta không biết hay sao? Hừ, chỉ dựa vào chiếc giới chi và bức Thần Châu Khí Vận đồ trên tay, tiểu tử này chẳng nhẽ còn bị trách phạt hay sao?"

Cố Thanh hơi kinh ngạc, nhìn về Kỷ Nhược Trần.

Kỷ Nhược Trần lúc đầu cũng ngần ra, sau khi suy nghĩ một lát, rồi lấy từ trong Huyền Tâm giới chỉ ra một vật giống như vây cá màu đen bằng đồng. Nếu như trên người hắn có một thứ mà hắn không biết, thì chỉ có thứ này.

Cố Thanh vừa thấy, nói ngay:

"Quả nhiên là Thần Châu Khí Vận đồ. Không nghĩ tới Hoàng Xà chi bảo lại nằm trên người của huynh, đây đúng là một đại cơ duyên!"

Công năng của Huyền Tâm giới chỉ là có thể đoạn tuyệt linh thức của Bảo Khí. Cố Thanh đạo hạnh không đủ, không nhìn thấu nó cũng là chuyện bình thường.

Thanh Nhân chân nhân phất tay một cái, Thần Châu Khí Vận đồ tự động bay đến tay hắn, hắn nhìn một lát, sau đó trả lại cho Kỷ Nhược Trần, nói:

"Thứ này biến động theo số mệnh của thiên hạ, Vân Trung Cư ta nuốt không nổi. Tục ngữ có nói, thần vật chỉ có người đức mới có thể nắm giữ, Đạo Đức tông của ngươi có đức, thì sẽ nắm giữ được vật này. Sau khi ngươi trở về núi đem thứ này trình lên, chẳng những không bị trách phạt, mà còn có thưởng, về phần viết thư, miễn! Hừ, Tử Vi, Tử Dương hai lão quỷ... lúc trước cùng ta phát sinh xung đột, ta không còn viết cho bọn họ bất cứ thư từ gì nữa."

Kỷ Nhược Trần chỉ nghe mà không hiểu ra sao, Cố Thanh thì liếc liếc mắt nhìn hắn, hai mắt bỗng nhiên rũ xuống, từ trong lòng lấy ra một phong thơ, để xuống trước người Thanh Nhân chân nhân, nhẹ nhàng nói:

"Thư Tử Vi Chân Nhân tự viết đang ở đây."

Thanh Nhân chân nhân phát tay, lá thư lập tức bay đến trước mặt hắn. Hắn mở bức thư ra, vội vã đọc, khuôn mặt giãn ra, cười nói:

"Vậy mới đúng chứ! Ta biết là hai lão quỷ này không dễ giận như vậy mà! Hừ, tiểu tử thôi, tiện nghi cho người, ha ha!"

Hắn cũng không chậm trễ nữa, trực tiếp trải giấy mài mực, chữ viết như rồng bay phượng múa, một bức thư trong nháy mắt đã viết xong. Kỷ Nhược Trần nhìn lại, thấy đại ý trong bức thư là tên hài tử Kỷ Nhược Trần cần cù hiếu chuyện, ta rất thích, V.V.... Cuối thư có bốn chữ lớn, Vân Trung Kim Sơn!

Hắn vẫn chưa xong, lấy ra một ngọc ấn, thắp chút kim phần, nặng nề ấn xuống chỗ tên của mình. Ngọc ấn nhắc lên, trên giấy viết thư nhất thời có thêm một ngọn vân vụ đang lượn lờ, ngọn núi nhỏ óng ánh kim quang.

Kỷ Nhược Trần không nói gì.

Thanh Nhân chân nhân đối với bức thư tự mình viết ra rất là thỏa mãn, dán bức thư lại, nhét vào trong tay Kỷ Nhược Trần, không quên nhéo một cái, nói:

"À, thương thế của Thanh nhi ba tháng sau mới có thể khỏi hẳn, như vậy đi, lễ đính hôn của người và Thanh nhi sẽ tổ chức vào tháng mười, ba năm sau sẽ cử hành hôn lễ. Cứ nói như vậy với Tử Dương đi!"

"Ba tháng? A, cái gì, đính hôn?" Kỷ Nhược Trần đầu tiên là cả kinh, thương thế của Cố Thanh so với dự liệu của hắn còn nặng hơn. Nhưng mà câu nói sau đó của Thanh Nhân càng làm cho hắn thất kinh, vì vậy không tự chủ được nhìn Cố Thanh.

Cố Thanh chỉ là nhìn bên cạnh, không nhìn thẳng vào hắn.

Thanh Nhân chân nhân thấy vậy, nặng nề hừ một tiếng, nói: "Việc nhỏ như thế này để ta và Tử Dương quyết định là được rồi, người biết hay không cũng chẳng có quan hệ gì. Tự nhiên có được tiện nghi, chẳng lẽ người còn không vừa lòng hay sao?"

Trong lòng Kỷ Nhược Trần lúc này là một sự hỗn loạn, trong lúc nhất thời không biết là sợ hãi, là vui mừng, là hoảng sợ, hay là bi thương.

Việc này cứ thế là được định.

Thanh Nhân chân nhân nhìn cổ Thanh nói:

"Lần này người và Vụ Lam sư tử cùng Bích Hải Long Hoàng đấu nhau lưỡng bại câu thương, nếu không cấp cho Tử Kim Bạch Ngọc cung một chút giáo huấn, bọn họ định còn tưởng là Vân Trung Cư ta không người! Thanh nhi, muội nói một chút, thượng cổ phi tiên nào mới tương đối thích hợp?"

Cổ Thanh nhân nhật nói:

"Nghe nói là Linh Huyền Lão Quân năm đó phi thăng ở Đông Hải tiên đảo, nơi này là thích hợp nhất."

Thanh nhân nói:

"Rất tốt! Truyền tin tức ra, nói ta suy tính ra bảo vật Linh Huyền Lão Quân phi thăng thành tiên để lại vào một tháng sau sẽ xuất thế ở Đông Hải. Lão Quân lưu lại một khóa Thanh Hư Phượng Vũ Huyền Kim đan, công năng định khí ngưng hình, trọng tổ tiên thân, sử dụng sẽ lĩnh ngộ được đại đạo."

Kỷ Nhược Trần vừa trải qua Lạc Dương chi loạn, biết được tu sĩ trong thiên hạ đang tranh đoạt một món thần vật, không tiếc đánh nhau sinh tử. Như trên đời thật sự có viên kim đan nghịch thiên này, có ý nghĩa là cho dù

một cô hồn nếu có được thì cũng có thể tu thành đại đạo! Bởi vậy hẳn nghe được Thanh Nhàn nói, chỉ cảm thấy lưng mình có chút tê dại.

Vậy mà Cố Thanh lại nói:

"Ta nghe nói Minh Sơn yêu hậu Văn Uyển trốn thoát khỏi Mặc Kiền Phong, nàng năm đó sử dụng Bắc đẩu Tiên thuật, thân thể bị hủy, lẽ nào..."

Thanh nhàn hừ một tiếng, nói: "Chính là ý này."

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Tình Thế Hỗn Loạn 1

Sau nửa tháng, Kỷ Nhược Trần cuối cùng cũng đặt chân lên Tây Huyền Sơn. Tuy rằng núi vẫn là núi cây vẫn là cây, nhưng hăn lúc này có cảm giác thương hải tang điền.

Đúng như dự liệu của Thanh Nhàn chân nhân, khi thấy Kỷ Nhược Trần trở về núi, Tử Dương chân nhân cũng không có trách mắng hăn, trái lại còn an ủi một phen, tán thưởng hăn khi ở Lạc Dương trí dũng song toàn, gặp chuyện thì xử lý thích đáng. Khi Kỷ Nhược Trần lấy ra Thần Châu Khí Vận đồ, thì ngoài dự liệu của hăn. Tử Dương chân nhân lúc đầu có hơi kinh hãi sau đó nhẹ nhàng vuốt ve khối thần vận này, nét mặt không có chút vui mừng nào, trái lại còn thờ dài một hơi.

Tử Dương chân nhân sau khi cất Thần Châu Khí Vận đồ, lại cẩn thận nhìn kỹ sắc mặt của Kỷ Nhược Trần, thấy hăn bắt mạch, trầm ngâm hồi lâu, định nói hăn hai lần dùng phương pháp hung tinh nhập mệnh, sẽ là vạn kiếp bất phục.

Chỉ là thứ nhất, tử nhỏ trên người của hăn đã tràn đầy sát khí, hai tay thấm đậm máu tươi, thứ hai liên tiếp dùng hai lần Hung Tinh nhập mệnh đáng lẽ chỉ ứng với hai khóa hung tinh, nhưng mà không biết tại sao hăn lại có thể đem bốn khóa hung tinh nhập vào số mệnh của mình, kể từ đó, bất hạnh trùng nhau, trái lại giúp hăn hóa giải không ít kiếp số. Hơn nữa Thanh Nhàn chân nhân lại vì hăn thay đổi mệnh cung, làm cho hung tinh không quá mãnh liệt, vì vậy, hăn mới có thể bình yên tới bây giờ.

Còn một nguyên nhân khác là do đạo hạnh của hắn thật sự quá thấp. Nếu như đạo hạnh của hắn đạt tới Thái Thanh chi cảnh, thì hung tính sát khí sẽ nhiều hơn gấp bội đến lúc đó không cần phải gặp nguy hiểm, chỉ riêng thời điểm khi hung lệ sát khí nhập vào mệnh cung của hắn cũng đủ để thiêu đốt chân nguyên toàn thân của hắn, cho dù sau đó không chết thì đạo hạnh cũng bị tan biến.

Kỷ Nhược Trần cũng không biết lúc đó sau khi nghe Thanh Nhân chân nhân răn dạy xong, lại có thể vô tình thay đổi một chút mệnh cung, ngoại trừ trong lòng một phen cảm kích, lại mơ hồ khiếp sợ đạo pháp kinh thiên của Thanh Nhân chân nhân.

Cuối cùng, khi Kỷ Nhược Trần trả lại Huyền Tâm giới chỉ. Tử Dương chân nhân không vội thu hồi mà chỉ nhìn Kỷ Nhược Trần, giống như đang đợi cái gì đó. Kỷ Nhược Trần do dự một chút, cuối cùng quyết định đem những thứ mà Thanh Nhân chân nhân đã nói bình tĩnh nói lại một lần.

Tử Dương vuốt râu, ha hả cười nói:

"Cũng không khác nhau nhiều lắm! Ta đã sớm biết bản chất tham tài háo sắc của tên Kim Sơn đó rồi, hắn chắc chắn sẽ không cự tuyệt phần sính lễ này."

"Sính lễ gì?" Kỷ Nhược Trần nhin không được hỏi.

Tử Dương đem Huyền Tâm giới chỉ lại trả cho hắn, mỉm cười nói:

"Sính lễ chính là khối Huyền Tâm giới chỉ này, người và Cổ Thanh mỗi người một cái."

"Đây không phải là tín vật của trưởng giáo tông ta sao?"

Kỷ Nhược Trần thất kinh. Hắn không ngờ tới sính lễ này lại nặng như vậy, thảo nào Vân Trung Kim Sơn khi gặp lại cười như vậy.

Tử Dương chân nhân mỉm cười nói:

"Tử Vi chương giáo sau khi phi thăng, thì sẽ lưu lại tín vật mới."

Kế Tiếp thầy trò hai người nói chuyện phiếm một lát. Trong lời nói Tử Dương chân nhân luôn chú ý tới nhất cử nhất động của Vân Trung Kim Sơn, mỗi một chi tiết nhỏ đều không bỏ qua, thậm chí ngay cả cách trang trí, phương hướng, hoa văn chạm khắc đều không buông tha, hỏi đến mức thiếu chút nữa đã kêu Kỷ Nhược Trần vẽ lại.

Kỷ Nhược Trần thành thật trả lời, cuối cùng chợt nhớ tới việc chương môn Vân Trung Cư mấy chục năm nay vẫn bế quan, thế nhưng trong mấy ngày này, Vân Trung Kim Sơn chỉ lo đánh đàn, hội họa, chơi cờ, nhìn tạp thư, còn không thì ngồi trên đài câu thứ gì không biết, chưa bao giờ thấy hẩn ngồi xuống tu hành. Xem ra lời đồn hẩn bế quan có lẽ là tin đồn nhảm.

Vậy mà Tử Dương chân nhân nhắm mắt suy nghĩ một lúc lâu, môi chậm rãi nói: "Phương pháp bế quan của Thanh Nhân chân nhân hóa ra là như vậy, bội phục, bội phục!"

Thấy Kỷ Nhược Trần nghi hoặc không giải thích được, Tử Dương chân nhân nói: "Thanh nhân chân nhân là mượn miệng của người, đem phương pháp bế quan của mình nói cho chúng ta nghe. Hắc, phần lễ này thật không nhỏ, hiếm khi Vân Trung Kim Sơn rộng rãi như vậy, ừ, xem ra hôm nay thời tiết rất tốt chi bằng đi thử vận may một chút, nói không chừng là có thể thăng."

Từ nơi Tử Dương chân nhân xuất hiện, Kỷ Nhược Trần lần nữa quay về nơi ở của mình. Căn phòng nhỏ vẫn như trước đây, bên trong không có nhiễm một hạt bụi nào, hiển nhiên ở đây mỗi ngày đều được quét dọn.

Thấy chỗ ngồi trong căn phòng nhỏ, Kỷ Nhược Trần bỗng thấy ấm áp trong lòng. Hóa ra các vị chân nhân của Đạo Đức tông các cũng không tính

toán việc hẩn ở Lạc Dương không từ mà biệt, vẫn vì hẩn mà giữ gìn nơi này.

Hẩn đẩy cửa đi vào, mơ hồ ngửi được bên trong có một mùi hương, mùi hương nhẹ nhàng không nồng đậm, khi ngửi rất thoải mái. Mùi hương này không phải mùi hoa Lan cũng không phải mùi Xạ Hương, mà nó rất giống với mùi hương trên người nữ tử.

Trong lòng Kỷ Nhược Trần rất ngạc nhiên, bước đi nhanh hơn vào thư phòng.

Tất cả bài trí trong phòng vẫn y như lúc hẩn rời đi, chỉ là ở trong có thêm một nữ tử đang ngồi, bên cạnh có đốt một lò đàn hương, nàng thong thả ngồi đọc sách. Nghe thấy tiếng bước chân, nàng uyển chuyển đứng lên, xoay người lại, một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần rơi vào trong mắt của Kỷ Nhược Trần.

Đây là một khuôn mặt lộ ra sự cương quyết. Vô luận là đôi mắt sáng như ánh trăng, hay là đôi mi dày, đen xinh đẹp, hoặc cái mũi nhỏ xinh xắn, đôi môi hình cánh cung duyên dáng, giống như là dùng đá cẩm thạch điêu khắc ra vô cùng tinh xảo rõ nét, trên gương mặt hiện ra sự cương nghị và kiên định, nhưng cũng lộ ra một tia hàn ý. Cô gái này không là ai khác, mà là Hoài Tố.

Vừa thấy Hoài Tố, Kỷ Nhược Trần liền nhớ lại trận chiến trong phòng tắm, nhớ lại những chiêu tàn nhẫn, trí mạng của nàng. Nhớ lại tình hình lúc đó, hẩn không khỏi nhớ lại thân thể xinh đẹp chói mắt của nàng, một luồng khí nóng không hay không biết dâng lên trong lòng, làm cho Kỷ Nhược Trần vô cùng sốt ruột, trong lòng sinh ra một loại dục vọng, phải xé y phục trên người nàng ra, đặt nàng phía dưới hạ thân của mình.

Khi loại dục vọng này sinh ra, Kỷ Nhược Trần liền kinh hãi, tâm niệm vừa động, áp chế cố dục vọng này xuống. Nhưng mà cố nhiệt lưu tới không

những bất ngờ, mà còn cực kỳ mạnh mẽ, chỉ là thoáng qua một chút, thân thể hẳn đã có phản ứng.

Linh giác của Kỷ Nhược Trần không minh mẫn? Linh giác không chỉ là một phần của thần thức, mà nó còn là nhân tâm, sự nhạy bén trong cuộc sống hàng ngày, nói về điều này thì ngay cả những tu sĩ xuống núi hoạt động vẫn không so được với hẳn, còn những đệ tử suốt ngày sống trên núi càng không thể nào so được. Hoài Tố mặc dù vẫn đứng yên ở đó, mỉm cười nhìn vào đôi mắt hẳn, thế nhưng tâm thần của nàng vẫn tập trung ở hạ thể của hẳn, điều này không thể thoát khỏi ánh mắt của Kỷ Nhược Trần.

Khi mắt nàng thấy hạ thể của mình có chút nhô lên, nụ cười trên khuôn mặt có chút sắc, vẻ tươi cười lạnh đi vài phần. Nhưng thấy thân thể hẳn lập tức trở lại bình thường, thì trong mắt nàng mơ hồ lại xuất hiện một tia thất vọng. Nhưng biến hóa dù là nhỏ nhất của nàng, vẫn như cũ toàn bộ đều lọt vào trong mắt của Kỷ Nhược Trần.

Kỷ Nhược Trần mặc dù không hiểu tại sao Hoài Tố lại đặc biệt quan tâm hạ thân của mình, nhưng lập tức nhớ lại chuyện trong phòng tắm, nhớ lại những chiêu thức hết sức độc ác, nhớ đến việc nàng muốn thiến hẳn. Nhớ tới những việc này, nụ cười trên mặt hẳn có chút xấu hổ.

Nhưng mà bây giờ không phải như ngày xưa nữa rồi, cho dù lúc này đạo hạnh của Hoài Tố cao hơn hai tầng so với Kỷ Nhược Trần, nhưng mà từ lúc đánh một trận sinh tử ở Lạc Dương đến nay, lòng gan dạ và sự hiểu biết, trình độ của Kỷ Nhược Trần đã khác trước rất nhiều. Huống hồ khoảng cách giữa hai người lúc này lại gần như thế, chỉ cần hẳn vừa di chuyển là có thể vòng ra sau lưng Hoài Tố rồi sợ cái gì? Hoài Tố tuy chủ tu là tiên kiếm, nhưng chủ yếu là dùng kiếm khí từ xa tấn công địch thủ, nếu như cận chiến thì sao có thể là đối thủ của Kỷ Nhược Trần?

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 165: Tình Thế Hỗn Loạn 2

Kỷ Nhược Trần lập tức chấp tay, nói:

"Không biết Hoài Tố sư tỷ tới đây có chuyện gì?"

"Chuyện gì?" Vòng eo nhỏ nhắn của Hoài Tố lộ ra, chậm rãi đi tới trước mặt Kỷ Nhược Trần, bộ ngực của nàng gần như chạm vào hăn mới ngừng lại, ngửa đầu lên nhìn hăn, bỗng nhiên cười nói: "Tất nhiên là muốn cho sắc quỷ năm đó làm chuyện tốt!"

Trong khi nói chuyện, chân nguyên của nàng cũng vận chuyển, quát lên một tiếng rồi pháp ra định thân chú, tay trái nhanh như điện đánh về phía yết hầu của Kỷ Nhược Trần. Nhưng thân thể nàng bỗng nhiên rung lên, định thân chú vậy mà mất đi mục tiêu, căn bản là không phát ra, làm hại chân nguyên toàn thân rối loạn, tay trái thì đánh vào khoảng không.

Trước mặt nàng trống rỗng, Kỷ Nhược Trần không biết là đã biến đi đâu mất.

Trong lúc Hoài Tố còn đang kinh hãi thì một bàn tay lạnh lẽo nắm lấy yết hầu của nàng, sau đó là giọng nói của Kỷ Nhược Trần thanh vang lên bên tai của nàng: "Hoài Tố sư tỷ, việc vui đùa này không thể chơi bừa được!"

Nếu bàn về cận thân đánh lén, vật lộn tay hông, Hoài Tố sao có thể so với tên Kỷ Nhược Trần nhiều năm khổ tu côn thuật được? Lấy sở đoàn đánh sở trường, tất nhiên là bị thua trong một chiêu.

Hoài Tố đột nhiên nở nụ cười, không thèm nhìn bàn tay của Kỷ Nhược Trần đang nắm lấy cổ họng của nàng, ngã về phía sau, cả cơ thể tựa vào người Kỷ Nhược Trần, lười biếng nói:

"Nhược Trần, ta cũng không nói giỡn với người. Việc lúc trước người chuẩn bị bây giờ định làm thế nào?"

Hai hàng lông mày của Kỷ Nhược Trần nhíu chặt, lùi về sau nửa bước, nhưng vẫn không chịu buông yết hầu của nàng ra. Vậy mà thân thể mềm mại như không có xương của Hoài Tố lại thuận thế ngã ra phía sau, cả người tiếp tục tựa vào Kỷ Nhược Trần.

Kỷ Nhược Trần không còn cách nào đối phó với nàng, lại cảm thấy thân thể của nàng nóng như lửa, gắt gao dán trên người mình, trong mũi nàng phun ra từng đợt hương thơm, hạ thân hấn lập tức nhô lên. Hoài Tố lập cũng cảm thấy khác lạ trên cơ thể hấn, nhưng nàng không có lẩn tránh, trái lại càng dán chặt hơn.

Trong lòng Kỷ Nhược Trần hơi rùng mình. tuy rằng hấn biết trên người của Hoài Tố có gì đó kì lạ, thế nhưng định lực của mình cũng không nên kém như vậy chứ, nguyên nhân có lẽ do Hung Tinh Nhập Mệnh. Tâm niệm vừa động, một đạo băng tuyến từ trong huyết đạo nơi mi tâm tuôn ra, chạy xuống dưới bụng, trong nháy mắt dẹp yên tâm tình, sau đó nói:

"Hoài Tố sư tỷ, việc lúc trước là ta bị người khác hãm hại việc này đã có kết luận của các vị chân nhân, ta có thể làm sao bây giờ?"

Hoài Tố có chút lười biếng, miễn cưỡng nói:

"Ta không có hỏi người lúc đầu là vô tình hay cố ý, ta chỉ muốn hỏi người, khi nào người cưới ta vào cửa?"

Nàng vừa hỏi xong nhất thời làm Kỷ Nhược Trần kinh hãi, nói: "Cưới tỷ? Vì sao phải cưới tỷ?"

Hoài Tố quay đầu lại, u oán liếc nhìn đôi mắt hắc, sau đó nói: "Lẽ nào việc người chiếm lấy thân thể ta, cứ như vậy là quên đi?"

Kỷ Nhược Trần lúc này càng kinh hãi vội hỏi:

"Lời này không thể nói loạn được ! Ta chiếm thân thể tỷ khi nào?"

Hoài Tố xoay người nhìn hắc, khuôn mặt bỗng nhiên ửng đỏ, nặng nề cắn lên vai hắc một cái, tức giận nói:

"Đương nhiên là... là ngày đó! Người hãy nhớ kỹ lại đi!"

Kỷ Nhược Trần không nói ra lời, phương pháp song tu trong đạo thư hắc không phải là chưa từng đọc. Hôm nay nghĩ kỹ lại tình huống ngày đó, thì không phải là không có khả năng, nhưng mà sao lại trùng hợp như thế? Kỷ Nhược Trần trấn định lại, chỉnh sửa ý nghĩ lại, lập tức mỉm cười nói: "Hoài Tố sư tỷ, có một việc mà tỷ không biết, các vị chân nhân đã định hôn sự cho ta rồi, việc thành thân sợ là không được."

"Cái gì?" Lúc này đây đến phiên Hoài Tố ngạc nhiên, nàng bỗng nhiên cắn răng một cái, tàn bạo nói:

"Thế không được, thì có thể làm thiệp! Ta chờ người!"

Nhìn vội bóng lưng vội vã rời đi của Hoài Tố, Kỷ Nhược Trần chờ đến nửa ngày, bỗng nhiên lắc đầu, lộ ra nụ cười nhạt, thầm nghĩ: "Hoài Tố sư tỷ... Bất luận là thê hay là thiệp, ta sẽ không để một nữ tử có lòng muốn giết ta gả vào cửa nhà ta."

Qua bảy ngày vội vã. Kỷ Nhược Trần lại khôi phục cuộc sống tu đạo lúc trước của mình. Sau khi trải qua mấy lần kiếp nạn sinh tử, sự yên tĩnh để tu hành đối với hắc lúc này đúng là tiên cảnh. Không biết có phải là bị ảnh hưởng của bốn khóa hung tinh hay không, mà uy lực đạo thuật mà hắc thi triển cao hơn trước kia một bậc, thế nhưng việc không chế trở nên khó khăn

hơn. Đặc biệt là ảnh hưởng tới đan đỉnh chi đạo, mười lò luyện đan hủy hết chín cái. Ngẫu nhiên hắn vì mình bói một quẻ, vẫn như cũ là quẻ đại hung, có tai ương liên quan đến huyết quang.

Nhưng mà lúc này nhìn vào quẻ tượng, Kỷ Nhược Trần chỉ cười trừ, lơ đãng.

Hắn lúc này ngoại trừ chuyên cần tu luyện Tam Thanh Chân Quyết, mỗi ngày còn dùng hai canh giờ để tu luyện côn thuật. Chiêu Muộn côn này xuất phát từ hắc điểm, thứ nhất hoàn toàn không có khẩu quết, thứ hai không có phương pháp đề tụ chân nguyên, có chi phân chia động tác ra nghìn vạn lần, luyện tập thuần thục từng phần, sau đó dựa vào tình huống mà tổ hợp lại, hóa thành một chiêu Muộn sát.

Cho nên mỗi côn hắn đánh ra, đều là thiên biến vạn hóa, không có bất cứ côn nào giống nhau. Khi xưa chăm chỉ tu luyện mấy năm ở Long Môn khách điểm, từ lâu đã đem môn côn thuật này khắc sâu trong thần thức rồi. Mỗi côn sinh ra lúc này, đều là tự động xuất hiện trong đầu hắn, hoàn toàn không cần suy nghĩ.

Dựa vào Tam Thanh Chân Quyết làm cho tu vi từng bước từng bước tiến bộ, Kỷ Nhược Trần càng ngày càng cảm nhận được đại Thần thông, đại uy lực của Quảng Thành Tử. Mỗi khi Tam Thanh Chân Quyết có chút tiến bộ, uy lực của các loại đạo pháp mà Kỷ Nhược Trần nắm giữ cũng tăng lên.

Mặt khác linh giác hơn người của hắn vốn tưởng rằng do Giải Ly tiên quyết gây ra, nhưng khi Tam Thanh khí tăng lên, linh giác cũng nhạy cảm hơn. Đối với phương diện đan thuật và quẻ thuật, linh giác tăng lên có lợi rất lớn.

Tam Thanh khí càng cường đại, cảm ứng của Kỷ Nhược Trần đối với thời tiết khí hậu ở từng nơi khác nhau càng thêm thông suốt, côn thuật mặc dù không vì vậy mà tiến bộ, thế nhưng thứ nhất, đạo hạnh của hắn càng

thêm củng cố, xuất thủ có hiệu quả hơn, thứ hai đánh ra một côn, tuy rằng không động tới chân nguyên nhưng uy lực không biết tại sao lại tăng thêm một chút. Bởi vậy uy lực của côn thuật cũng nhờ đó mà tăng lên.

Tam Thanh Chân Quyết giống như là nền móng, mỗi khi tăng cao thêm một chút, đều có sửa sang, nâng cấp các phòng ốc.

Cho đến lúc này, Kỷ Nhược Trần mới hiểu được ý nghĩa việc Cố Thanh bảo hắn tu luyện Tam Thanh Chân Quyết. Suy nghĩ lại, mình đã tu luyện Tam Thanh Chân Quyết gần sáu năm, còn Cố Thanh chẳng qua chỉ là lật xem một lần Tam Thanh Chân Kinh, công pháp mà nàng chủ tu là Huyền Hoàng Bảo Lục của Vân Trung Cư.

Nhưng chỉ lật xem một lần nàng đã có thể nhận biết sâu sắc như vậy, đã thể hiện tư chất vô cùng cao của nàng. Tuổi của nàng cũng xấp xỉ với tuổi của Kỷ Nhược Trần, không tính đến chênh lệch đạo hạnh, trong lòng nàng còn chứa thiên địa, thông hiểu rất nhiều đạo pháp, trong trời đất sao lại có một người như thế?

Mỗi lần nghĩ tới, Kỷ Nhược Trần đều thấy xấu hổ, khi bừng tỉnh, luôn có cảm giác khó tin. Nghĩ đến lễ đính hôn ba tháng sau và lễ thành hôn ba năm sau, dường như đang trong một giấc mơ vậy.

Nhưng mà. hắn vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 166: Tình Thế Hỗn Loạn 3

Trong nháy mắt đã qua bảy ngày, Kỷ Nhược Trần chỉ cảm thấy Tam Thanh khí trong cơ thể tràn đầy, có dấu hiệu sắp đột phá. Hắn không ngờ mình lại nhanh chóng tiến cảnh như vậy, quả thật là có chỗ không thể giải thích được. Có lẽ việc luân phiên hỗn chiến ở Lạc Dương rồi thừa dịp Giải Ly không ít pháp bảo binh khí, đã bổ sung rất nhiều chân nguyên cho hắn.

Trong khoảng thời gian này, Vân Phong đạo trưởng đã từng đến đây hai lần, một lần là mang đến cho hắn rất nhiều phù chú thích hợp cho hắn sử dụng, một lần khác là mang đến các loại đan dược, linh dịch. Mấy thứ này phần lớn là có màu đỏ nhạt óng ánh, Kỷ Nhược Trần lập tức đem tất cả những thứ này bỏ vào Huyền Tâm giới chỉ.

Dựa theo ý định ban đầu của Kỷ Nhược Trần, thuốc trước tiên là phải chọn những loại thuốc chữa thương, phù chú thì chọn hộ phù và loại tấn công địch, khi thối, túi xách Vân Phong cầm tới chứa rất nhiều loại phù chú, đan dược giải độc, thần hành độn giáp, trong lòng nhin không được cho là có chút không đúng. Sau khi Vân Phong đạo trưởng rời đi, Kỷ Nhược Trần tỉ mỉ suy nghĩ mấy canh giờ, mới phát giác cho dù mình gặp bất cứ tình huống gì. Vân Phong đều đã chuẩn bị những đan dược hoặc phù chú để ứng phó, sự chuẩn bị như thế này hơn xa so với hắn tự mình chuẩn bị.

Nếu Kỷ Nhược Trần tự mình lựa chọn, hắn chỉ lo chọn những thứ có lợi cho việc giành thế chủ động trong đấu pháp mà thôi. Xem kinh nghiệm tranh đấu trong giang hồ, Kỷ Nhược Trần còn thua Vân Phong khá xa.

Bởi vậy khi Vân Phong đến lần thứ ba Kỳ Nhược Trần thi lễ thật sâu để cảm ơn lòng tốt của Vân Phong. Vân Phong cười ha hả, chỉ nói đây là việc chỉ mất công nhấc tay mà thôi, bảo hẳn không cần để ý. Kỳ Nhược Trần tiếp tục hỏi việc của hai vị thiên quân Bạch Hồ và Long Tượng, hai vị thiên quân vẫn vô cùng ngưỡng mộ Vân Phong, nhờ mình chuyển lời hỏi thăm.

Vân Phong nghe xong không khỏi mỉm cười, năm đó hẳn xuống núi rèn luyện, chính là gặp gỡ hai vị thiên quân cùng lần đầu tiên xuống núi. Bọn họ lúc đó muốn xông xáo một phen để nổi danh, vì vậy mới chặn đường Vân Phong. Lúc đó Vân Phong đang từ Lạc Dương đi Đông Hải, với người tự đạo mà nói, đoạn đường này cũng không tính là xa xôi. Trên đường đi, Vân Phong ba lần bắt giữ hai vị thiên quân, lại thả ra ba lần, có lẽ là hai vị thiên quân nhớ kỷ việc này, mới nhớ mãi không quên như vậy.

Kỳ Nhược Trần biết rõ đạo hạnh của hai vị thiên quân rất thâm hậu, nhưng mà bọn họ lúc đó lại bị Vân Phong đùa bỡn trong lòng bàn tay, có thể thấy được đạo hạnh của Vân Phong rất là thâm hậu. Vân Phong đạo trưởng xưa nay khiêm tốn, trong tông không có tranh chấp với ai, còn vì mình làm rất nhiều việc của người hầu, nhưng hẳn không có chút nào oán hận, cả ngày chỉ cười cười. Tu vi hàm dưỡng như thế, hẳn không cách nào sánh bằng.

Nghĩ tới điều này, toàn thân Kỳ Nhược Trần lập tức đổ mồ hôi lạnh. Hẳn hít sâu một hơi, thi lễ với Vân Phong đạo trưởng, nói:

"Đa tạ Vân Phong sư huynh chỉ điểm!"

Vân Phong đầu tiên là ngần ra, sau đó ha hả cười, đỡ Kỳ Nhược Trần lên, đầy hứng thú

nói:

"Nhược Trần, đệ đã hiểu ý tứ của ta, sư huynh ta đây nói với đệ một câu. Đệ hôm nay thi lễ với ta, chắc là vì chút đạo hạnh không ra gì của ta.

Nếu ta là một người thường, thì đệ sẽ đối đãi với ta như thế nào?"

Kỷ Nhược Trần nhất thời ngây người, liên tục suy nghĩ.

Vân Phong lại nói:

"Nhược Trần, Huyền Tâm giới chỉ có thể chứa vật sống trong đó, người có chí bảo như thế trong thiên hạ không có được mấy người, nhưng công dụng thật sự không phải ở chỗ đó, nó chỉ dùng để chứa vật dụng mà thôi. Nếu có thời gian, đệ có thể tỉ mỉ tìm hiểu nó một chút. Về phần hai người Long Tượng Bạch Hồ, nếu trong thời gian tới đệ gặp lại hai người bọn họ, hãy nói việc Đạo Đức tông mười năm một lần khai đàn giảng đạo, bọn họ cũng có thể lên núi nghe một chút."

Lúc Vân Phong rời đi, Kỷ Nhược Trần lại trở về với cuộc sống chân không ra khỏi cửa. Trên dãy Tây Huyền Sơn dài và bí ẩn, trong bầu trời đêm u ám của thành Trường An.

"Chát!"

Một cái chén trà bằng bạch ngọc trị giá trăm kim tệ rơi xuống đất nát bấy, nước trà màu vàng nhạt bắn tung tóe khắp mọi nơi, trong cung điện nhất thời tràn ngập một mùi thơm lạ lùng, khi người ta hít vào sẽ làm cho tinh thần hơi rung động. Một chén nhỏ này chính là tuyệt phẩm trong các loại trà Tuyết Phong Liên Hương, mỗi năm chỉ thu hoạch được ba cân mà thôi.

Chén trà bị nghiền nát phát ra một tiếng động khá nhẹ, nhưng ở trong điện Cảnh Minh này lại giống như một tiếng sấm ì ùng, làm cho tất cả mọi người đều sợ hãi, không dám lớn tiếng.

"Nói cách khác, thần vật liên quan đến sự hưng suy của triều đại đã rơi vào tay kẻ khác?" Minh hoàng Long Cơ chậm rãi nói. Ngữ khí của hắn rất

ôn hòa, nhưng khuôn mặt trắng nõn của hắn không nhìn được run rẩy, rõ ràng là đã phần nộ đến cùng cực.

"Rốt cuộc là ai lại lớn mặt như thế!"

Minh Hoàng không thể kiềm chế được nữa, vồ mạnh xuống tay vịn, hét lớn một tiếng. Trong điện Cảnh Minh nhất thời không có một tiếng động.

Lúc này Cao Lực Sĩ đứng bên cạnh Minh Hoàng nơm nớp lo sợ mang đến một chén trà mới, nhỏ giọng nói: "Bệ hạ bớt giận..."

Minh hoàng đang tức giận, nghe thấy vậy liền vung tay lên, làm cho chén trà rơi xuống

đất.

Nét mặt tươi cười của Cao Lực Sĩ vẫn không thay đổi, ngồi xuống, nhặt lại từng mảnh từng mảnh lá trà bị rơi ra ngoài. Nhờ vậy, cơn giận của Minh Hoàng cũng bớt đi không ít.

Thừa dịp này, Dương Quốc Trung bước ra, trầm giọng nói:

"Bệ hạ, lần đó thần cũng ở Lạc Dương, đã thấy qua cảnh yêu vật xuất thế, có thể nói là diên đảo ngày đêm, cây khóc sông khô. tường thành nghiêng ngã, sụp đổ, vạn dân rơi vào cảnh khốn khổ lầm than. Bọn thần giúp đỡ Tôn Quốc Sư và Thọ vương mở một đường máu, mắt thấy sắp giết chết yêu vật, đoạt lại thần vật, giúp cho căn cơ quốc gia phồn thịnh nghìn năm, vậy mà đột nhiên xuất hiện yêu đạo ngu dốt ra tay cướp đoạt! Yêu đạo tới quá bất ngờ, lại người đông thế mạnh. Tôn Quốc Sư liều mạng tử chiến, cuối cùng cũng không giữ được thần vật. Xin bệ hạ giáng tội!"

Minh hoàng hừ một tiếng, hắn tất nhiên sẽ không thật sự giáng tội Dương Quốc Trung, chỉ tức giận nói:

"Đó là yêu đạo phương nào, sao lại lớn mặt như thế?"

Dương Quốc Trang lập tức nói:

"Trong lòng thần có một nghi ngờ, tại sao yêu đạo lại có tin tức nhanh như vậy. Sau khi thần kỹ lưỡng điều tra, phát hiện phụ tá trong phủ Thọ vương là Từ Trạch Giai rất khả nghi, nên bắt giữ hẩn thẩm vấn, phát hiện được hẩn quả nhiên là người của yêu đạo phái vào làm tay trong trong phủ Thọ Vương. Căn cứ lời khai của hẩn, thần biết được tên yêu đạo đó là người của tà phái tên là Đạo Đức tông. Việc này chính là do Tôn Quốc Sư nói cho thần biết."

Minh Hoàng nhìn về phía Tôn Quả.

Thân phận của Tôn Quả rất siêu nhiên, có một chỗ ngồi ở phía trước bậc thềm bằng bạch ngọc, thứ này ngay cả Dương Quốc Trung cũng chưa từng được hưởng qua. Trước tiên hẩn liếc mắt nhìn hơn mười vị văn võ đại thần, sau đó từ từ đứng lên, nhìn Minh Hoàng chấp tay, nói:

"Thần vật này tên là Thần Châu Khí Vận đồ, ứng với đại kiếp nạn của Lạc Dương mà sinh ra, nó liên quan chặt chẽ tới số kiếp của vương triều này, nhưng nó đối với những người tu đạo cũng không có bao nhiêu tác dụng. Những điều này bản đạo đã nói rõ với những đạo sĩ của Đạo Đức tông, thế nhưng bọn họ lại mặc kệ. Theo bản đạo thấy, Đạo Đức tông cướp đoạt Thần Châu Khí Vận đồ, là muốn có được thiên hạ!"

Minh Hoàng lúc này rất tức giận, nói:

"Thật to gan! Quốc Sư có biết tông miếu của Đạo Đức tông ở nơi nào hay không, có bao nhiêu yêu đạo? Nếu muốn tiêu diệt bọn người làm loạn này, cần bao nhiêu binh mã? Quốc Sư không cần lo lắng, cứ nói thẳng ra!"

Tôn Quả thông thả nói:

"Bệ hạ có việc không biết, Đạo Đức tông này chính là một đại phái, người đông thế mạnh. cực kỳ khó đối phó. Bọn họ lập căn cứ ở Tây Huyền Sơn, dãy núi dài nghìn dặm, địa thế hiểm yếu, lại có rất nhiều hồng hoang dị thể thường xuyên xuất hiện, đại quân không cách nào đi lên. Trên đó lại có mấy vị chân nhân đạo pháp thông huyền, ta tuy là người của Chân Võ Quan khi đấu với bọn họ cũng chỉ có đường thua mà thôi."

Minh Hoàng trầm giọng nói:

"Lẽ nào lại để mặc cho bọn chúng cướp đoạt thiên hạ của trẫm?"

Tôn Quả vuốt chòm râu dài, nói:

"Đạo Đức tông có lịch sử lâu dài, ít nhất cũng hơn ba nghìn năm. Đối phó với bọn họ chỉ có thể dùng mưu, không thể gấp. Phải chặt đứt viện trợ từ bên ngoài của bọn họ, cắt đứt chi nhánh, chặt đi gốc rễ, trừ đi căn cơ, như vậy mới có thể không để lại tai họa về sau. Bệ hạ thuận theo ý trời, vận mệnh của triều đại vô cùng to lớn. Đạo Đức tông muốn nhúng tay vào việc triều chính, chiếm đoạt sơn hà xà tắc, cuối cùng sẽ rơi vào cảnh ngấm trắng trong nước, tự nhiên thất bại. Nhưng mặc dù là thế lớn như vậy, nhưng cũng không thể để cho Đạo Đức tông liêu lĩnh làm ra chuyện gì được, nếu không thì quốc gia còn chút mặt mũi nào? Bần đạo ngày mai sẽ lên đường đi vài nơi, mời mấy vị tổ sư đã quy ẩn lâu năm xuất sơn, trợ giúp bệ hạ một tay. Nhưng muốn mời mấy vị này xuất sơn, giải quyết mối họa Đạo Đức tông, còn cần bệ hạ phá lệ ân chuẩn vài việc mới được."

Minh Hoàng vung tay, nói:

"Chi cần có thể mời mấy vị lão thần tiên hỗ trợ, Quốc Sư có yêu cầu gì, cứ nói!"

Tôn Quả nói ngay lập tức:

"Bần đạo cầu xin ba thứ, thứ nhất là người, hai là đất, ba là tiền tài."

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 167: Tình Thế Hỗn Loạn 4

Minh hoàng nói:

"Nói rõ một chút!"

"Người tu đạo rất quan tâm việc truyền thừa y bát, bởi vậy bần đạo xin bệ hạ ân chuẩn cho Chân Võ Quan có thể lựa chọn nhân tài khắp nơi trên đất nước, tăng cường thực lực môn phái. Mấy vị này tổ sư nếu như có thể thu được đồ đệ tốt, thì không có nỗi lo về sau, đây là người. Thứ hai, sau trận đại kiếp nạn ở Lạc Dương, địa mạch rung chuyển, có thể tác động đến vận mệnh quốc gia, bởi vậy bần đạo muốn lựa chọn sáu sáu ba mươi sáu nơi phong thủy bảo địa để lập đàn làm phép, bố trí Bắc Đầu Hoa Cái trận, bảo hộ vận mệnh quốc gia. Nhưng mà nơi phong thủy bảo địa xuất hiện là ý trời, không có cố định một chỗ, nó có thể nằm sâu trong rừng rậm, cũng có thể nằm ngay nơi phố xá sầm uất, thậm chí có thể nằm ở phủ của một vị đại nhân nào đó. Bởi vậy bần đạo mới cả gan xin bệ hạ ân chuẩn cho thần tùy ý sử dụng những nơi đó."

Lời Tôn Quả vừa nói, quan văn võ trên cả điện đều im lặng không lên tiếng. Tùy tiện tìm ba mươi sáu chỗ lập tế đàn, quả thật là món lợi lớn, mà Tôn Quả vẫn chưa nói là mỗi tế đàn cần diện tích bao nhiêu, hẳn nói một dặm cũng được, nói mười dặm cũng được, bất luận là lớn hay nhỏ, khi bố đại trận này, thì vùng đất xung quanh còn không phải là sản nghiệp của Chân Võ Quan hay sao?

Có mấy người từ xưa tới nay không hòa thuận với Tôn Quả, lập tức cảm thấy bồn chồn trong lòng, chi e lần này Tôn Quả lấy việc công trả thù riêng,

đem nơi ở của mình sung công. Nhưng mà lời nói của Tôn Quả oai phong lẫm liệt, Bắc Đẩu Hoa Cái đại trận trong miệng hắt chính là nền tảng khí vận của quốc gia, ai dám nói thêm câu nào?

Minh Hoàng trầm ngâm trong chốc lát, sau đó nói:

"Lấy đại sự quốc gia làm trọng, việc này trăm cho phép!"

Tôn Quả mỉm cười, nói:

"Món thứ ba thì dễ hơn nhiều. Bố trí tế đàn, chuẩn bị luyện đan, mọi thứ đều cần tiền, đợi khi cùng Đạo Đức tông khai chiến xài tiền càng nhiều, chắc chắn không thua gì đánh trận."

Minh Hoàng nói:

"Việc này thì dễ làm, cần tiền bạc, vật liệu gì, Quốc Sư và Quốc Trung thương nghị là được. Không cần làm phiền trăm."

Tôn Quả vái chào một cái, nói:

"Long ân của bệ hạ sâu rộng như vậy, quân địch chắc chắn sẽ thất bại. Chuẩn bị tất cả mọi việc, cần ba năm thời gian. Ba năm sau, là lúc tiềm long xuất uyên (rồng rời chốn rừng sâu)!"

Sắc mặt Minh Hoàng nhất thời dễ chịu hơn nhiều, vuốt vuốt râu, nói:

"Vậy thì làm phiền Quốc Sư rồi. Đợi ngày đại công cáo thành, trăm sẽ tự thân đến cảm tạ Quốc Sư."

Lúc này Cao Lực Sĩ thấy nghị sự đã bàn xong, liền nhẹ nhàng tiến lên một bước, kề sát lỗ tai Minh Hoàng, nói:

"Bệ hạ, mặt trời chói chang, thời tiết đang rất nóng, không thích hợp làm việc quá vất vả cực nhọc. Dương phi đã ba lần sai người đến, hỏi bệ hạ khi

nào thì bãi triều!"

Minh Hoàng đã bớt đi một nỗi băn khoăn, tâm tình đang tốt, nghe thấy vậy hai hàng lông mày dần ra, đôi mắt nhỏ híp lại, tay trái nhẹ nhàng vỗ lên long ý một cái.

"Bãi triều!"

Giọng của Cao Lực Sĩ nhỏ mà dài vang lên trong Cảnh Tiêu điện thật lâu mà vẫn không tiêu tan.

Ánh mặt trời chói chang đang chiếu xuống thành Lạc Dương, khắp nơi là một mảnh tan hoang sau trận đại kiếp.

Đại kiếp nạn mặc dù đã qua hơn tháng, sông Lạc Hà vẫn là một mảnh màu xanh biếc thê thảm như trước, dòng sông phát ra từng đợt hơi tanh, con người chỉ cần ngửi là muốn ói, xung quanh mười trượng hai bên bờ sông không hề có bất cứ người nào có thể sinh sống được. Tất cả dân cư sống dọc theo bờ sông đều phải chuyển nhà đi nơi khác, hoặc là đóng kín cửa ở trong nhà, đợi sông Lạc Hà bình thường trở lại.

Trong thành, vô số nhà dân bị sụp đổ, những người dân đó chỉ có thể tạm sống ở chỗ những bức tường đổ nát, ngày này qua ngày khác nâng đất đắp phòng. Cũng may là Lý An còn có chút yêu dân, ra lệnh cho quân lính trợ giúp dân chúng sửa chữa lại phòng ốc, còn mỗi ngày phát cháo, trợ giúp dân chúng sống qua ngày, nhờ vậy nên không gây ra dị loạn.

Bên ngoài tuy là mùa hè nóng không chui nổi, nhưng trong phòng ngủ của Lý An vẫn có gió hiu hiu thổi, không cần nói cũng biết đây là công dụng của đạo pháp.

Nhưng trong lúc này trên lưng của Lý An lại đầy mồ hôi, những bắp thịt trên cơ thể không ngừng rung lên, đang ra sức xông lên. Nhưng dường như đã đến cực hạn, hãn liên tục ra sức một hồi, động tác có chút chậm lại. Vậy

mà hai cái chân dài trắng như tuyết từ trong áo ngủ bằng gấm vờn ra, quần quanh lưng Lý An, hơi dùng sức, đã cắt đứt đường lui của hắc đem hắc đề xuống dưới.

Lý An gầm lên một tiếng, ngay lập tức liên tục co rút, mềm nhũn ngã xuống.

Vừa có một đôi tay trắng như tuyết từ phía dưới người Lý An vờn lên, nhẹ nhàng vuốt ve lưng hắc.

Một lúc lâu sau, Lý An vờn dài ra một ngụm trọc khí, lẩm bẩm: "Thật là thoải mái! Tiên tử quả là người phi phàm a..."

Nữ tử phía dưới người hắc cười khẽ một tiếng, cười không ngừng đến mức cả chiếc giường cũng hơi lung lay:

"Vương gia cũng dũng mãnh thế gian hiếm có! Tim người ta đã bị ngài cướp mất rồi. Không được, ngài phải bồi thường cho ta!"

Lý An cười ha hả, tiếng cười mặc dù rất sáng khoái, thế nhưng có chút hụt hơi: "Tiên tử muốn bản vương bồi thường cái gì, cứ nói! Chỉ cần điều thứ bản vương có trong tay, chủ sợ khó lọt vào mắt của tiên tử."

Nàng kia xoay người lại, nằm trong ngực của Lý An, sáng giọng:

"Keo kiệt! Ta còn chưa mở miệng đòi thứ gì, ngài đã tìm cách từ chối. Vương gia, định lực của ngài hôm nay kém hơn hôm trước ba phần, có phải là có tâm sự gì hay không?"

Cô gái này có làn da trắng như tuyết, má hoa đào, đôi mắt đầy xuân tình, đẹp mà quyến rũ, nàng chính là Cảnh Dư.

Lý An do dự trong chốc lát, nhưng cuối cùng chỉ thở dài một hơi.

Cảnh Dư hừ một tiếng, nói:

"Không nói thì thôi! Có gì mà ta chưa thấy chứ?"

Lý An vội vàng cười nói:

"Ta chỉ là một người thường, có thể lọt vào mắt xanh của Cảnh Dư - một trong Nguyệt Hạ Ngũ Tiên nàng, ta nào dám dấu diếm gì? Ta quả thật không có gì để dấu diếm, sau đại kiếp nạn ở Lạc Dương. Dương tướng quân và Tôn Quốc Sư đã đi tìm bản vương, nói là Từ Trạch Giai nội ứng ngoại hợp, giúp Đạo Đức tông đoạt thần vật có liên quan đến an nguy của quốc gia, tội không thể tha, bảo ta đưa hãn ra, nghe nói hãn bị tra tấn rất dã man, hiện nay chắc hãn đã bị dẫn tới Trường An. Bản vương mỗi khi nghĩ đến chuyện này, trong lòng luôn cảm thấy bất an, ta cảm thấy có lỗi với Trạch Giai tiên sinh."

Cảnh Dư kinh ngạc nói:

"Ngài đem Từ Trạch Giai giao nộp? ! Vương gia, người cũng là người tu đạo, sao lại không biết Đạo Đức tông là đệ nhất tông phái? Đạo Đức tông Tử Vi Chân Nhân sắp sửa phi thăng, thời điểm này có ai là địch thủ của họ? Người này bất luận như thế nào cũng không thể giao nộp được. Đạo Đức tông làm việc xưa nay rất tàn nhẫn, không coi ai ra gì. Vương gia ngài đem đệ tử của bọn họ giao nộp, bọn họ chắc chắn sẽ không chịu để yên?"

Cảnh Dư nói những lời này đã nói trúng tâm sự của Lý An, sắc mặt của hãn có chút tái nhợt, nhưng hãn vẫn cố trấn định nói:

"Bản vương có huyết mạch của hoàng tộc trên người. Đạo Đức tông cũng không dám làm bậy. Huống hồ nếu có chuyện xảy ra, bản vương vẫn còn có thể tìm Vương Thế Nhân chân nhân - người năm xưa truyền đạo cho ta giúp đỡ. Vương chân nhân chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn đâu."

"Vương Thế Nhân?"

Cảnh Dư cười lạnh một tiếng, nói: "Đạo hạnh của hắc còn không lọt vào mắt ta, dễ hay sao? Ngài lại bảo hắc tìm Đạo Đức tông gây khó dễ?"

"VẬY... VẬY PHẢI LÀM SAO BÂY GIỜ! TIÊN TỬ CỨU TA!"

Lý An có chút luống cuống.

Cảnh Dư liếc hắc một cái, cười nói:

"THẬT KHÔNG BIẾT DƯƠNG QUỐC TRUNG VÀ TÔN QUẢ CHO NGÀI CHỖ TỐT GÌ, MÀ CÓ THỂ LÀM CHO NGÀI LÀM RA MỘT CHUYỆN NGU NGỐC NHƯ VẬY."

Lý An có chút xấu hổ cười cười.

Cảnh Dư thở dài, nói:

"MÀ THÔI, NẾU SAU NÀY NGÀI CÓ CHUYỆN GÌ, TA SẼ MỜI MẤY VỊ TỔ SƯ ĐANG BẾ QUAN TRONG NÚI RA MẶT GIÚP ĐỠ. CHÚNG TA CHỈ LÀ NHỮNG NGƯỜI DÂN NGHÈO, SỐNG TRONG THÂM SƠN CÙNG CỐC, CÓ KHẢ NĂNG LÀ KHÔNG BẰNG ĐƯỢC VƯƠNG THẾ NHÂN CỦA NGÀI."

Lý An mừng rờ, xoay người lại đờ Cảnh Dư xuống, nói:

"HÃY ĐỂ CHO BỐN VƯƠNG HẢO HẢO CẢM ƠN TIÊN TỬ!"

Cảnh Dư mới đầu là hét lên một tiếng kinh hãi, sau đó cười duyên không ngừng.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 168: Đại Ấn 1

Giờ ngọ ngày hôm sau, Kỷ Nhược Trần lên Thái Thường Phong, khi tới trước vực sâu vạn trượng, nhìn biển mây đang trôi lơ lửng trên bầu trời, tâm sự của hắn dâng lên như nước thủy triều.

Chỉ vì hắn đã nhìn thấy Cảnh Tiêu Chân Nhân.

Khi Kỷ Nhược Trần đi tới Thái Tuyền Phong, Cảnh Tiêu Chân Nhân đã dùng xong bữa trưa, đang ngồi ở hoa viên thưởng trà, cùng Hoàng Tinh Lam đánh cờ.

Thấy Kỷ Nhược Trần đi vào hoa viên, Cảnh Tiêu Chân Nhân đứng dậy, mỉm cười nói:

"Hóa ra là Nhược Trần đấy ư, tốt lắm, tốt lắm, con trở về là tốt rồi. Mau tới ngồi đi, thử xem trà nghệ của sư mẫu con thế nào, bình thường không mấy ai được uống đâu!"

Cảnh Tiêu Chân Nhân vừa... nói vừa thở, da thịt ngày xưa mềm mại như ngọc nay mạch máu đã ngang dọc, thân hình thẳng tắp giờ đã cong.

Không nói tới chuyện linh khí, mà hiện giờ, Cảnh Tiêu chân nhân còn bình thường hơn người bình thường một chút. Chỉ có thái độ của hắn vẫn bình tĩnh, đạm bạc, mơ hồ có thể nhận ra vài phần sự tích anh hùng xưa kia.

Trước khi tới, Kỷ Nhược Trần đã biết chuyện Cảnh Tiêu Chân Nhân đạo hạnh hoàn toàn biến mất, thế nhưng lúc này phải trải qua một khắc, hắn

mới dám kết luận, lão nhân tóc trắng xóa, giọng nói khàn khàn này, chính là Cảnh Tiêu Chân Nhân phong độ vô song của ngày xưa.

Nhớ lại quãng thời gian 5 năm thụ nghiệp Cảnh Tiêu Chân Nhân, Kỷ Nhược Trần chỉ cảm thấy ngực mình như có một khối đá lớn đè nặng, không nói lên được một chữ nào.

Cảnh Tiêu chân nhân thấy vậy, ha hả cười, kéo Kỷ Nhược Trần ngồi xuống bàn đá, lại tự tay mình rót cho hắn một ly trà. Cái ấm trà này là Tử Sa Hồ, khi rót ra cũng chỉ được chừng 3 chén. Nhưng với một động tác rót trà đơn giản như vậy, hai tay của Cảnh Tiêu chân nhân cũng run lên, làm bắn vài giọt nước ra ngoài.

Kỷ Nhược Trần cúi đầu nhìn bàn đá, im lặng cầm chung trà, hai tay của hắn còn run hơn nhiều so với Cảnh Tiêu chân nhân, hắn tưởng tượng mình cầm không phải cái chén mà là cả cái bàn đá.

Hắn không cách nào khống chế được biểu tình của mình nữa, đành phải cúi đầu. Hoàng Tinh Lam bỗng nhiên lấy tay áo che mặt, không nói với Kỷ Nhược Trần câu nào, đứng lên, chạy ù vào trong phòng.

Cảnh Tiêu Chân Nhân nhìn theo phương hướng của Hoàng Tinh Lam, thở dài một hơi, hơi có chút bất đắc dĩ lắc đầu, cười nói:

"Sư mẫu của con vẫn vậy, đúng là uống hơn 40 năm tu đạo. Nếu vẫn như vậy, ta sao có thể yên tâm giao Thái Tuyền phong cho nàng chấp chưởng cơ chứ? Ai, đành phải chọn một sư đệ khác là được rồi."

Cảnh Tiêu Chân Nhân lại nhìn hướng Kỷ Nhược Trần, đánh giá hắn một hồi lâu, mới mỉm cười nói:

"Mắt ta hiện giờ đã mờ, không nhìn rõ linh khí chân nguyên của con, nhưng mà chỉ căn cứ vào khí độ phong phạm của con hiện giờ, cũng có thể

thấy hành trình tới Lạc Dương này thu hoạch không nhỏ. Thái Thanh Huyền Thánh cảnh đã viên mãn rồi phải không?"

Kỷ Nhược Trần thấp giọng đáp: "Cũng đã được tám phần hỏa hầu."

Cảnh Tiêu Chân Nhân gật đầu, nói: "Quả nhiên là hậu sinh khả úy, Nhược Trần, khi ta còn sống ta chỉ lo lắng có hai việc, một là đại kế của tông ta, hai chính là Ân Ân và sư mẫu của con. Hiện giờ, Ân Ân lưu lạc bên ngoài, hành tung không rõ. Tính tình của nó lại không tốt, không có kinh nghiệm giang hồ gì, ta rất là lo lắng. Nếu như lần này con có hạ sơn, trên đường thuận tiện dò hỏi hành tung của nó một chút."

Kỷ Nhược Trần vội vàng an ủi: "Cảnh Tiêu Chân Nhân không cần phải lo lắng, theo đệ tử được biết Ân Ân hiện giờ đang cùng với Thanh Y đi về Vô Tận Hải rồi."

Cảnh Tiêu Chân Nhân quan sát sắc mặt của hắn, đương nhiên biết hắn đang nghĩ gì, vì vậy thở dài một tiếng, nói:

"Ta đã gần đất xa trời, hiện giờ ngay cả người thường cũng không bằng, phỏng chừng thọ mệnh cũng chỉ còn chừng 2 năm nữa mà thôi, sau này ta không cách nào chiếu cố Ân Ân được nữa. Đứa nhỏ này tính tình cương liệt, không sợ khuất phục, lại không chịu được khổ. Nó với con dù sao cũng là thanh mai trúc mã, nếu như con không chê, thì thay ta chiếu cố nó một chút."

Kỷ Nhược Trần nghe vậy kinh hãi, nói: "Sao thọ mệnh của người chỉ có hai năm?"

Nói tới chuyện sinh tử của bản thân, Cảnh Tiêu Chân Nhân lại càng thoải mái, mỉm cười nói:

"Ta vốn cho mình đã bị hình thần câu diệt, nhưng may mắn lại được Tử Vi chương giáo dùng trọng bảo hỗ trợ, cho nên mới kiếm lại được một cái

mạng, vận khí tốt như vậy, sau khi luân hồi, ta sẽ lưu lại được túc tuệ của mình."

Hai người còn nói thêm một số chuyện, thấy Cảnh Tiêu Chân Nhân tinh thần đã không còn được tốt, Kỳ Nhược Trần đứng dậy cáo từ.

Kỳ Nhược Trần đứng ở vách đá, thở dài một tiếng.

Trước mặt hắn lúc này có một cơn cuồng phong ập đến, tiếng gió rít gần như cuốn hắn xuống dưới vực sâu. Thân hình hắn không động đậy, hai chân như đóng đinh vào vách đá, mặc cho cơn cuồng phong kia bao phủ, nhưng vẫn không chút nào xê dịch.

Cuồng phong tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, trong nháy mắt đã biến mất. Kỳ Nhược Trần đứng tại chỗ, toàn thân hắn sáng lên, ngưng kết lại thành một vòng trong quang mang, sau một lát mới chuyển thành lờ mờ rồi biến mất.

Hắn thầm than một tiếng, Hư viện Thánh Cảnh của mình hiện đã đại viên mãn, trong cơ thể bào quang tràn đầy, chỉ cần người có một chút đạo hạnh là có thể nhận ra được. Thế nhưng điều này, Cảnh Tiêu Chân Nhân đã không còn nhận ra nữa.

Trong tim của hắn đang rất loạn, Cố Thanh, Thanh Y, Ân Ân, và các vị chân nhân trong tông, chưong quý phu phụ, Thượng Thu Thủy, Cơ Băng Tiên những người đồng môn cùng cấp. Trích tiên, Giải Ly Quyết, Thần Châu Khí Vận Đồ, cứ ùn ùn kéo tới, giống như giáng vào trong lòng hắn, ép hắn tới mức không thở nổi.

Người đời thường nói thần tiên sống.

Lúc hắn mới lên Tây Huyền Sơn, hắn cũng cho rằng như thế.

Lúc đó, hắn chỉ cho rằng chỉ cần tu luyện Tam Thanh Chân Quyết, thì cả đời này áo cơm không lo, hòa thuận vui vẻ mỹ mãn. Nhưng hắn đâu có biết rằng, đạo hạnh càng thâm hậu, thì phiền não lại ngày càng tăng nhanh, thậm chí ngày nào cũng phải lo về nỗi lo sinh tử.

Người tu đạo cho dù ở môn phái nào cũng vậy, đạo hạnh nếu như đạt tới cảnh giới tương đương với Thượng Thanh cảnh trong Tam Thanh chân quyết, là có hi vọng luân hồi giữ lại được túc duyên của mình, việc làm của họ chỉ là đợi đột phá tiếp mà thôi.

Cũng bởi vì vậy, đối với việc sinh tử, lại càng đáng coi trọng hơn bất cứ điều gì khác.

Đại đạo vốn rất khó khăn.

Cảnh Tiêu bị thương, Cố Thanh bị thanh mang của Ngâm Phong xuyên thủng thân thể!

Kỷ Nhược Trần bỗng nhiên cười khổ một tiếng, hắn phát hiện mình không có cách nào... còn suy nghĩ như ngày xưa nữa, đó chính là im lặng hạ sơn, tìm một nơi nào đó yên tĩnh, sống nốt quãng đời còn lại.

Thanh Khử...

Kỷ Nhược Trần luôn luôn nhắc tới hai chữ này, bất tri bất giác hắn đã đi tới Thái Thượng Đạo Đức Cung.

Khi Kỷ Nhược Trần nhập điện, Tử Dương chân nhân đang ngồi trước một bàn cờ, hiển nhiên là đợi hắn đã lâu. Nhưng mà Tử Dương chân nhân không trách cứ gì hắn, chỉ đơn giản là tiếp chuyện bảo hắn kể lại những chuyện đã qua.

Kỷ Nhược Trần lúc nào cũng bị vây trong sự sống chết, chuyện cần nói vốn cũng không nhiều.

Theo như Tử Dương chân nhân nói, Từ Trạch Giai đã rơi vào trong tay triều đình. Lạc Dương Thọ vương Lý An đã biết rõ quan hệ giữa Chân Võ quan và triều đình, hơn nữa hắn còn là một người trọng yếu tới đại kế của Đạo Đức tông, cho nên phải dùng bất cứ thứ gì tranh thủ được hắn.

Lúc này tục vụ rất nhiều, có rất nhiều môn phái tranh thủ nhúng tay vào chuyện thiên hạ, làm cho thiên hạ đại loạn. Trước đây Kỷ Nhược Trần đã có gặp mặt Thọ vương, cho nên được Tử Dương chân nhân giao phó tới Lạc Dương một lần nữa.

Lần này Kỷ Nhược Trần không độc thân hạ sơn, hắn mang theo hơn 10 đệ tử của Đạo Đức tông xuống núi, mặc cho chức vụ, đạo hạnh của những người đó như thế nào, họ đều phải nghe Kỷ Nhược Trần phân phó. Ngoài ra, Vân Phong đạo trưởng không bao lâu sau cũng xuống núi, chỉ điểm hiệp trợ cho hắn.

Kỷ Nhược Trần không nghĩ tới mình lại nhận chức trách chỉ huy, nhưng mà đã có Vân Phong tương trợ, tâm tính hắn bình tĩnh lại hơn rất nhiều.

Ba ngày sau hắn hạ sơn.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 169: Đại Ân 2

Lần tới Lạc Dương này, ngoài việc dừng lại hỏi tung tích của Trương Ân Ân và Thanh Y thì hẳn không dừng lại chút nào.

Khi ra khỏi sơn môn, Kỷ Nhược Trần bỗng nhiên dừng bước, quay đầu nhìn lại. Bên cạnh sơn môn có một màn hơi nước đang nâng động, hơi nước nhàn nhạt đã tiết lộ thân phận của người đó.

"Hàm Yên?"

Kỷ Nhược Trần đứng lặng một khắc, sau đó xoay người hạ sơn.

Nhưng hẳn lại quay đầu lại nhìn một chút.

Đi mất khoảng chừng gần một ngày, hẳn đã tới được Lạc Dương. Kỷ Nhược Trần mới phát hiện, lần hạ sơn này hẳn không có một manh mối nào để hoàn thành nhiệm vụ. Thọ vương Lý An là nhân vật thế nào trong triều đình?

Căn cứ theo những gì Từ Trạch Giai nói, thì Lý An đã từng giết huynh, nhưng hẳn lại lập được đại công.

Tuy rằng Lý An là hạng người lãnh khốc vô tình, thế nhưng hẳn cùng không ngu ngốc, nếu như hẳn làm quá, sẽ mất đi một đại trợ thủ như Từ Trạch Giai, hơn nữa còn là địch nhân của Đạo Đức tông.

Lạc Dương Vương Phủ có thủ vệ nghiêm mật hơn nữa, thì trong mắt người tu đạo cũng chỉ là đất bằng, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi.

Lần này Lý An làm như vậy, chẵn chẵn là triều đình và Chân Võ quan đã cho hẳn một chỗ tốt, vấn đề là ở chỗ tốt này là gì? Lý An muốn cái gì? Nếu như không biết Lý An muốn gì, Kỷ Nhược Trần sao hạ thủ được? Cho nên một từ "dự" không biết có được hay không.

Cho dù Lý An chọn lựa phương thức là địch với Đạo Đức tông, thì hẳn cũng đã có chỗ dựa, ít nhất cũng không sợ đệ tử Đạo Đức tông nửa đêm tập kích lấy đầu của hẳn.

Nếu như muốn phòng bị Đạo Đức tông đánh bất ngờ, vậy thì Chân Võ quán không đủ, sau lưng hẳn chắc chắn còn có một thế lực khác nữa.

Mặc kệ là ai, tạm thời cũng không thể dùng được từ "ép", hơn nữa cho dù Lý An có bó tay chịu trói, Kỷ Nhược Trần cũng có thể giết Lý An được hay không?

Mặc dù Đạo Đức tông thế lực mạnh mẽ, nếu như giết hạng người như Lý An, thì cũng phải suy nghĩ cho cẩn thận.

Cường bức lợi dụ đều không thể được, vậy thì bảo Kỷ Nhược Trần làm cách nào đây? Trải qua sinh tử hoạn nạn, Lạc Dương đã khôi phục lại dần sức sống của nó, Kỷ Nhược Trần không khỏi cười khổ, ngay cả cách gặp mặt Lý An thế nào, hẳn cũng không biết, trực tiếp tới cửa đưa bái thiếp, hay nửa đêm leo tường mà vào?

Kỷ Nhược Trần còn đang trong sự ngỡ ngàng, thì cửa điếm bên cạnh đột nhiên mở ra, từ bên trong đó có một văn sĩ lao ra.

Ngay sau đó là hai gia đình ưỡn ngực ra ngoài, sau lưng hai người là một quần gia cao gầy, hướng văn sĩ kia mỉm cười:

"Cái tên vô dụng này, không mở mắt nhìn xem nơi này là nơi nào hay sao, chỉ bằng người như ngươi mà muốn ở lại cổ phủ ăn uống hay sao? Lại nói cái gì mà tiểu công tử khi lớn lên nhất định sẽ thông minh, hiểu được

tình thế thiên hạ, trở thành người tài xuất chúng. Hừ, nếu như không phải phu nhân hôm nay có tâm tình tốt, thì ta đã ném người ra khỏi Lạc Dương phủ, rồi lột da ba lần. Mau cắt đi cho ta!"

Văn sĩ kia bò dậy, trước tiên chỉnh sửa trang phục, sau đó căm tức nhìn quản gia

Kia, nói:

"Trong lòng của ta chứa đựng kinh thiên vĩ tài, chỉ là thời vận không hợp, cho nên mới phải khuất thân nhậm chức Tây Tịch mà thôi. Hừ, bọn người các người tầm nhìn hạn hẹp, vẫn chưa biết mình hôm nay bỏ qua cơ duyên bậc nào! Thôi thôi thôi, ta mà lý luận cãi nhau với người thì thực đúng là nhục nhã!"

Quản gia kia giận dữ, quát lớn: "Cái tên nghèo kiết xác này còn không mau cắt đi, cẩn thận không ta cho người bắt người đưa tới phủ Lạc Dương, cắt đứt chân của người!"

Kỷ Nhược Trần đứng ở trên phố đối diện, chỉ cảm thấy thanh âm của văn sĩ này vô cùng quen thuộc, nhưng mà lại không nhớ đã gặp ở nơi nào.

Văn sĩ kia mắt thấy hai tên gia đình vén tay áo, đệ lộ hai bắp tay to cuộn cuộn, vội vàng kêu lên:

"Thánh nhân có nói, quân tử động khẩu không động thủ! Quân tử động khẩu không động thủ!"

Hắn vừa kêu, vừa lấy tay che mặt, nhào tới con phố đối diện.

Quản gia kia thấy hắn chật vật như vậy, không khỏi cười ha ha, gọi hai gã gia đình trở về, dương dương đắc ý hồi phủ.

Văn sĩ kia quay đầu lại nhìn xung quanh, vẫn oán hận không ngớt nói:

"Có mắt không trông, hừ!"

Hắn bước đi vội vã, không thấy phía trước có người, liền va vào người khác, khiến hắn phải lùi lại ba bước. Văn sĩ kia mày kiếm dựng lên, khi đang muốn phát tác, thấy người phía trước chấp tay, nói:

"Tế tiên sinh từ khi chia tay vẫn khỏe chứ?"

Văn sĩ kia lấy làm kinh hãi, liếc mắt nhìn sang, thấy người này tuổi còn rất trẻ, khí vũ hiên ngang, hình tượng bất phàm, mới thu hồi ba phần khinh thị, nói:

"Sao người biết ta họ Tế?"

Kỷ Nhược Trần cười nói:

"Tiên sinh họ Tế, tên là Thiên Hạ, tự là Tấn Tri, có nghề là việc thiên hạ, không gì không biết."

Tế Thiên Hạ cả kinh, nhìn chăm chăm vào Kỷ Nhược Trần, mới vỗ trán một cái, nói:

"Ta nhớ ra rồi, lúc trước đây ta đã nhận của người 5 lượng bạc! Người tên là... Người tên là..."

Tế Thiên Hạ trong lúc nhất thời mặt đỏ tới mang tai, trước kia hắn đâu có hỏi qua tên của Kỷ Nhược Trần, bây giờ làm sao nói ra được?

Kỷ Nhược Trần giải vây cho hắn, nói:

"Ta họ Kỷ, tên là Nhược Trần. Hôm nay có duyên, ở Lạc Dương gặp lại tiên sinh, vừa lúc có một số việc thỉnh giáo, không biết tiên sinh có vui lòng chỉ giáo hay không?"

Tế Thiên Hạ vừa nghe nói Kỷ Nhược Trần có việc thỉnh giáo, lập tức phấn chấn tinh thần, ngạo nghễ nói:

"Có việc thỉnh giáo mà lại ở bên đường hay sao? Hình như là không được nhã nhặn?"

Kỷ Nhược Trần không nhịn được cười một tiếng, sau đó mới tiện tay kéo một người qua đường, hỏi từ lâu nào sang trọng nhất Lạc Dương, sau đó mới kéo Tế Thiên Hạ tới đó.

Phóng Hạc Lâu có ba tầng, Tế Thiên Hạ chọn tầng cao nhất, một bàn đầy rượu và thức ăn bị hắt chén trong chốc lát, đúng là chẳng thấy bóng dáng của cái câu "thánh nhân giáo huấn" nữa.

Tế Thiên Hạ cầm nước no nê, khuôn mặt hồng nhuận, nhìn về phía Kỷ Nhược Trần,

than thở:

"Trẻ đâu, ngựa ngũ hoa, áo cừu ngàn lạng. Đồi rượu ngon say quên lãng kiếp sầu (1)! Quả nhiên là chuyện hết sức thoải mái của cuộc đời, nếu như không có tiền, thì cũng chẳng có ích gì cả. Thái Bạch có câu, đúng là điều tâm đắc nhất cuộc đời, tâm đắc nhất cuộc đời! Ách!... Không biết người muốn thỉnh giáo chuyện gì?"

(1): Đây là bài Tương Tiến Tửu (bài ca mời rượu) của Lý Bạch: bản này có rất nhiều bản dịch khác nhau. Hai câu này được trích từ bản dịch của Trần Nhất Lang.

Kỷ Nhược Trần vỗ tay nói:

"Nghe nói tiên sinh thông hiểu đại sự thiên hạ, có thể nói cho Nhược Trần nghe một chút về Thọ vương Lý An hay không?"

Tế Thiên Hạ cười lạnh một tiếng, nói: "Thọ vương? Người này độc ác lãnh khốc, tuy có dã tâm trùm trời, nhưng hoàn toàn không có vận tướng ứng đối, hai tên lương thần phụ tá thì ánh mắt thiên cận, không đủ để thành đại sự."

Tế Thiên Hạ nói tới đoạn này, miệng lưỡi lưu loát, đem trọng tâm câu chuyện từ Thọ vương, chuyển thành nói chuyện đại sự thiên hạ, lạc hẳn chủ đề từ lâu.

Nhưng mà người này nói thật chuẩn xác, phân tích cặn kẽ, thế cục vô cùng phức tạp cũng chỉ được hắn nói mấy câu là rõ ràng.

Kỷ Nhược Trần càng nghe càng kính phục, càng nghe càng nhập thần, cho tới khi Tế Thiên Hạ không còn sức hoa chân múa tay, miệng phun khói thì mới tạm nghỉ.

Kỷ Nhược Trần trong lòng có tính toán, lập tức thi lễ nói: "Tiên sinh quả nhiên có đại tài, Nhược Trần bội phục, lúc này nghe tiên sinh có nói mình phải khuất thân nhậm chức Tây Tịch. Trong khi đó, Nhược Trần lại có nhiều chuyện phải nhờ vả tiên sinh ở Lạc Dương, không biết tiên sinh có thể hạ mình tương trợ hay không?"

Tế Thiên Hạ liếc mắt nhìn Kỷ Nhược Trần, nói: "Người muốn ta phụ tá người? Hừ, ta mang học vấn của thánh nhân, sao có thể dễ dàng phụ tá người khác như vậy? Việc này không nên nói nữa!"

Thấy Kỷ Nhược Trần thất vọng, Tế Thiên Hạ lại lập tức chuyển ý, nói: "... Nhưng mà thấy người cũng thành tâm, ta cũng có thể hạ mình trợ giúp người một lần. Học vấn của thánh nhân không thể tùy tiện sử dụng cho người khác, vậy đi, một tháng tiền tiêu của ta là 52 lượng, việc thành cũng phải giao, mà bại cũng phải giao!"

Tiền tài đối với người tu đạo mà nói không khác gì bùn đất, cũng là vật ngoài thân, Kỷ Nhược Trần nghe vậy mỉm cười, liền nói ngay:

"Một lời đã định."

Hai người lập tức tính tiền, rời khỏi Phóng Hạc Lâu.

Kỷ Nhược Trần nhìn bóng lưng của Tế Thiên Hạ, nhớ tới đêm đại kiếp nạn lần trước ở Lạc Dương, người này vẫn có thể ung dung hành tẩu mà không tổn thương một sợi tóc nào, nếu nói hắn chỉ là một thư sinh văn nhược, vậy thì ai sẽ tin? Hơn nữa, không ai nhìn ra được thực lực chân chính của hắn, vậy mới đáng sợ.

"Hừ! Ta đã từng phân tích vô số dê béo, nhãn lực chắc cũng không tệ!"

Kỷ Nhược Trần âm thầm cười nhạt, lại có chút tự đắc.

Tế Thiên Hạ lúc này bỗng nhiên xoay người lại, vỗ vai Kỷ Nhược Trần, vậy mà

cười nói:

"Ta mang học vấn của thánh nhân, giống như... thần long trà trộn chốn hồng trần, không nghĩ tới lại bị người nhận ra được, ai, người trẻ tuổi đúng là có vận khí tốt!"

Kỷ Nhược Trần nghe vậy sửng sốt, nhất thời đã có chút dao động với phán đoán của mình.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 170: Đại Ẩn 3

Lúc trời hoàng hôn, bên trong Lạc Dương vương phủ đàn ca sáo nhị vang lên, bầu không khí vô cùng vui vẻ. Lý An mặc trang phục mỏng, dựa vào người một cung nữ, trong tay cầm một cái chén đồng xanh, loạng choạng bước đi.

Đối mắt với những vũ nữ xinh đẹp, với món ăn trân quý, nhưng hẳn lại không có tâm trạng hưởng dụng.

Bên cạnh có một sủng phi nhẹ nhàng nói:

"Từ khi Cảnh Dư đi rồi, Vương gia cả ngày rầu rĩ không vui, cũng không gọi thiếp tới hầu, không biết vương gia có tâm sự gì?"

Lý An vung tay, tốc váy của sủng phi kia lên, chén rượu trong tay đổ lên người sủng phi nàyy không ít. Nhưng mà trong tim hẳn vẫn buồn bực, bèn để chén xuống bàn, quát lớn:

"Tất cả đều lui hết ra cho bản vương!"

Đám vũ kỹ ca nữ kia nhất thời câm như hến, im lặng lui ra ngoài, sủng phi kia hoa dung thất sắc, còn chưa kịp nói gì, Lý An đã trợn mắt quát lớn: "Người cũng cút đi!"

Sủng phi kia rơi lệ, lấy tay áo che mặty vội vã lui xuống.

Thấy trong phòng trở nên vắng vẻ, Lý An mới bình tĩnh trở lại. Hẳn ngồi vào chỗ của mình, im lặng như một người chết.

Trong giây lát, tiếng ầm ầm lại vang lên, hóa ra Lý An đã đẩy toàn bộ bàn tiệc xuống đất!

Một quan viên nội thị cúi đầu chạy vào trong nội đường, thấy một con cá lớn bay tới trước mặt, hân sự hãi quỳ sụp xuống đất, nói:

"Vương gia tha mạng! Vương gia tha mạng!"

Lý An thấy đây chính là quan viên thông báo, bèn trầm giọng quát lớn: "Chuyện gì?"

"Ngoài cửa có một gã tên là Kỷ Nhược Trần cầu kiến Vương gia." Nội thị quan nơm nớp lo sợ nói.

Lý An chấn động toàn thân, thất thanh nói: "Cái gì!"

Hắn cảm thấy mình đã thất thố, bèn trấn định lại, nói:

"Bảo hắn vào Ngọc Minh Điện chờ, an bài đao phủ đứng hai bên, mời những cung phụng ở hậu điện tới."

Ngọc Minh Điện điện rộng rãi mà sâu, trên lợp ngói xanh, góc ngói điểm vàng, xung quanh có hành lang gấp khúc, đúng là lộng lẫy phi phàm.

Cuối điện có bày một cái ghế lớn, đây là ghế cho Lý An ngồi, đầu kia có bày một cái ghế. Kỷ Nhược Trần đang ngồi ngay ngắn trong đó nhập định, giống như là đang ở trong cõi thần tiên.

Trong điện ngoại trừ sát khí, còn mơ hồ nghe thấy mấy thanh âm.

"Sư thúc, trên mình hắn không có chút chân nguyên linh khí nào, chẳng nhẽ hắn đã tu luyện tới Thái Thánh Cảnh?"

"Nói bậy! Hắn bao nhiêu tuổi mà đã tu luyện tới Thái Thanh cảnh? Người trẻ tuổi không hiểu chuyện thì không nên nói lung tung!"

"Vậy thì vì sao hắn không sợ hãi?"

"...Đạo Đức tông người đông thế mạnh, cho nên ngạo mạn là chuyện thường."

Kỷ Nhược Trần chỉ ngồi im, dường như chẳng có quan hệ gì với xung quanh.

Thời gian thấm thoát đã được 1 canh giờ.

Hai bên Ngọc Minh điện thỉnh thoảng lại vang lên tiếng giáp leng keng, hiển nhiên đây chính là bọn đao phủ tinh nhuệ đang đứng chờ, hô hấp ai nấy đều nặng nề.

Phía sau rèm cũng có linh khí ba động, hơn 10 tu sĩ tuy rằng khinh thường đạo hạnh của Kỷ Nhược Trần, nhưng Đạo Đức tông đã quá nổi danh, ai cũng sợ Kỷ Nhược Trần gây khó dễ với mình.

Cho dù có thật sự động tay động chân, họ cũng không dám làm bị thương hắn, chứ đừng nói gì là làm tổn hại tới tính mạng. Dù sao thì họ đều xuất thân từ tiểu môn phái, làm gì có ai mạo hiểm rước lấy họa diệt môn đầu cơ chứ?

Nhưng cũng chẳng ai ngờ tới, đó là khi Kỷ Nhược Trần ngồi vào ghế của mình, lại giống như pho tượng được điêu khắc, hoàn toàn mất đi sức sống.

Nếu như chỉ dùng linh giác cảm ứng, thì hắn hoàn toàn như một tử thi, mọi người đều nhìn thấy Kỷ Nhược Trần bất động, nhưng lại có cảm giác như hắn sắp sửa tấn công, cho nên ai đấy đều ngưng thần, chuẩn bị chờ đợi một trận chiến kinh thiên.

Mọi người cứ thấp thỏm bất an chờ một trận chiến, họ hoảng sợ giật mình như thỏ, không ai dám thả lỏng bản thân. Tuy nói đạo hạnh của Kỷ Nhược Trần tuyệt đối không phải là đối thủ của rất nhiều người ở đây,

nhưng mà không ai dám buông lỏng tinh thần, làm gì có ai nhìn thấu đạo hạnh của Kỷ Nhược Trần mà đoán cơ chứ.

Mà Kỷ Nhược Trần thì vẫn như một bức tượng, không có mảy may biến hóa, giống như vĩnh viễn sẽ như vậy.

Im lặng, yên tĩnh làm cho người ta muốn phát điên.

Hô một tiếng, có một người tu đạo không còn khống chế được phù chú trong tay, để nó bật thành một ngọn lửa xanh. Một gã tu đạo bên cạnh thấy vậy, lập tức thổi ra một luồng hàn khí, dập tắt lam hỏa. Đám người tu đạo này người nhìn sang ta, ta nhìn sang người, không biết nên làm thế nào cho phải.

Ba ba ba! Ở ngoài điện bỗng nhiên vang lên một tràng vỗ tay, sau đó tiếng đàn sáo vang lên. Lý An đi trong vòng vây của một đám cung nữ, tiến vào Ngọc Minh điện, ngồi ở chỗ cao nhất.

"Thiếu tiên quả nhiên định lực hơn người, bản vương bội phục! Không biết thiếu tiên lần này tới Lạc Dương vì chuyện gì? Có phải là vì chuyện đêm đó đi không từ biệt? Ha ha! Ha ha..."

Thấy Kỷ Nhược Trần hoàn toàn không có động tĩnh gì, tiếng cười của Lý An dần dần biến mất.

Kỷ Nhược Trần hai mắt từ mở ra nhìn về phía Lý An, mỉm cười.

Lý An tiếng cười bỗng nhiên im bật!

Hắn chỉ cảm thấy trước mắt là một màu đen, giống như đang ở trong một cánh đồng bát ngát, có một ngọn núi to lớn thoát ẩn thoát hiện, giống như lúc nào cũng có thể đè xuống, ép hắn thành bột mịn!

Lý An trong lúc nhất thời không thể hô hấp! Hắn lấy tay phải tóm lấy cổ mình, khó khăn lắm mới hô hấp được, nhưng mà lại không hít được không khí.

Cho tới khi mặt hắn lúc xanh lúc tím, thì trong điện lại trở lại bình thường, ngọn núi, đồng hoang kia biến mất không thấy tăm hơi, Lý An có thể nhìn rõ mọi vật.

Hắn thấy mấy người tu đạo đang chạy tới, đương nhiên là do phát hiện tình huống bất thường từ hắn, chỉ là họ thực sự quá chậm.

Lý An hít thật sâu mấy hơi, phất phất tay, bảo mấy tên tu đạo lui xuống. Trong lòng hắn lúc này cực kỳ ảo não, biết thế không nên để Cảnh Dư quay về Chi Không sơn, nếu như có nàng ở chỗ này, thì mình sẽ không phải chật vật như vậy.

Kỷ Nhược Trần nhìn Lý An, từ từ nói:

"Vương gia, ta tới là vì chuyện gì, có thể nói ở chỗ này không?"

Lý An hai tay giương lên, nghiêm nghị nói:

"Bản vương quang minh lỗi lạc, có chuyện gì mà phải sợ người khác biết, cứ nói ở chỗ này là được rồi!"

Kỷ Nhược Trần lạnh nhạt nói:

"Cũng được, ta tới là vì việc của Từ Trạch Giai."

"To gan!"

Lý An nặng nề vỗ xuống bàn, quát lớn:

"Từ Trạch Giai cấu kết với bên ngoài, mưu đồ bất chính, ý đồ cướp đoạt chí bảo của triều đình, chứng cứ vô cùng xác thực, tội không thể tha. Hắn

hiện giờ đã bị áp giải đến Trường An, ít ngày nữa sẽ hành pháp! Người dám một mình tới xin cho khâm phạm triều đình, chẳng nhẽ không biết chữ chết viết như thế nào ư? Bản vương niệm tình người còn trẻ vô tri, Lạc Dương mới qua đại kiếp nạn, cho nên việc này tạm không truy cứu! Lui ra đi!"

Kỷ Nhược Trần hai mắt chậm rãi nhìn xuống, nhàn nhạt nói: "Nếu đã như vậy, Nhược Trần liền cáo từ, nhưng mà ta vẫn có một chuyện muốn thỉnh giáo vương gia. Vương gia cho rằng, trong điện này có hơn 20 người tu đạo, họ dám là địch nhân của Đạo Đức tông ta sao?"

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 171: Đại Ấn 4

Trong Ngọc Minh điện lập tức trở nên im lặng.

Sự im lặng giống như chết chóc, sau một lúc, ở hai bên điện vang lên những tiếng hít thở nặng nhọc, giống như nước thủy triều.

Lý An không thể động đậy được chút nào, mồ hôi lạnh tầng tầng lớp lớp tuôn ra, khuôn mặt xám như người chết, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn Kỷ Nhược Trần đứng lên, chỉnh y phục, xoay người, bước đi, rời khỏi điện.

"Ta dám là địch nhân của Đạo Đức tông!"

Kèm theo một tiếng quát, mảnh vải phía sau Lý An đột nhiên biến thành những mảnh vụn, một trung niên đạo sĩ nâng kiếm, quay lên, đâm tới hậu tâm của Kỷ Nhược Trần. Phía sau trung niên đạo sĩ kia có một thân niên đạo sĩ, nhưng mà người này không có cách nào ngự không, chỉ còn cách chạy bộ mà tới.

Kỷ Nhược Trần giống như không nhìn thấy hai người ở phía sau, vẫn lững thững đi về phía trước. Trung niên đạo sĩ kia bay tới chỗ Kỷ Nhược Trần cách chừng 3 trượng, thì hai bên bỗng nhiên truyền đến một tiếng quát.

Tiếng quát bên trái có vẻ dữ dằn, giống như tràn ngập lửa giận, bên phải thì lại ảm áp. Hai tiếng quát hợp lại, hình thành một cái vòng tròn vô hình, nhốt trung niên đạo sĩ kia vào đó, làm cho hắn không cách nào tiến thêm được.

Đạo nhân kia sắc mặt đại biến, muốn vận lực giãy dụa, nhưng mà cái vòng tròn vô hình đột nhiên thắt lại, hai đạo âm dương chân nguyên cuộn trào mãnh liệt mà vào, trong khoảnh khắc đã công phá đạo phép hộ thể của hắn. Trung niên đạo nhân hét thảm một tiếng, tiếng xương hông vỡ tan, nát bấy!

Thanh niên đạo sĩ kia không thu lại được thế, trong chớp mắt đã lướt qua trung niên đạo nhân, vọt tới trước người Kỷ Nhược Trần, kiên trì đâm một kiếm!

Kỷ Nhược Trần hơi nghiêng người, để cho mũi kiếm đâm sang một bên, sau đó xoa, người, huých vào ngực của thanh niên đạo sĩ kia một cái.

Thanh âm răng rắc vang lên, xương ngực của đạo sĩ kia bị đánh gãy, trường kiếm tuột tay, ngửa mặt lên trời ngã xuống đất. Động tác này của Kỷ Nhược Trần vẫn không có chút linh khí nào, quỳ dị vô luân.

Thật ra, động tác này Kỷ Nhược Trần học của Ngâm Phong.

Bên ngoài hành lang truyền tới những tiếng xôn xao, đạo phủ trọng giáp lập tức ngã thành một đống, Long Tượng Bạch Hồ nhị vị thiên quân đá văng những người nào cản đường, bước vào trong điện, phân biệt đứng ở hai bên trái phải của Kỷ Nhược Trần.

Vòng tròn âm dương kia chính là kiệt tác của hai người bọn họ, nhị vị thiên quân vốn là nhân vật đứng đầu trong phủ của Lý An, ai nấy cũng biết lợi hại của hai người này, thấy bọn họ bỗng nhiên phản chiến, cho nên đều sợ hãi vô cùng.

Trung niên đạo sĩ kia thương thế rất nặng, nhưng mà cứu trị ngay mới có thể giữ được tính mạng, thanh niên đạo sĩ thì thương thế nhẹ hơn nhiều.

Kỷ Nhược Trần đứng nghiêm ở trước mặt hai người, mỉm cười nói: "Nhìn đạo pháp của hai vị, hình như là xuất thân từ Chân Võ Quan?"

Trung niên đạo sĩ cố gắng kêu lên:

"Tiểu tặc biết là tốt rồi! Người liều lĩnh... như vậy, Quốc Sư tất... tất sẽ không..."

Hắn lời còn chưa dứt, thanh mang đã lóe lên!

".... tất sẽ không bỏ qua cho ta."

Kỷ Nhược Trần nói nốt cho hắn câu cuối, ánh mắt nhìn vào trường kiếm ở bên, Trường kiếm này hàn quang tỏa ra dày đặc, quả nhiên là một hảo kiếm.

Chỉ là thanh kiếm này, lại chém ngược lại vào đầu chủ nhân của nó.

"Quả nhiên hảo kiếm, nhưng mà nó không cát tường."

Keng một tiếng, Kỷ Nhược Trần tiện tay ném thanh kiếm xuống mặt đất.

Trường kiếm nhảy lên vài cái, suýt nữa thì chém vào mặt thanh niên đạo sĩ. Thanh niên đạo sĩ kia thấy Kỷ Nhược Trần lại cầm kiếm của mình lên, bị hù dọa cho sợ hãi vô cùng, kêu lên:

"Thiếu tiên tha mạng! Ta mới gia nhập Chân Võ Quan được mười năm, sau này tất không dám làm khó thiếu tiên! Thiếu tiên tha mạng!"

"Thật không?"

Thanh quang trong tay của Kỷ Nhược Trần lại lóe lên, mới nhàn nhạt nói:

"Thế nhưng ta hình như đã nghe qua một câu nói, đó là trăm thảo trừ căn."

Hắn tỉ mỉ quan sát thanh kiếm trong tay, nhẹ nhàng thổi một giọt máu trên đó, than

Thở:

"Thanh kiếm này không tốt."

Kỷ Nhược Trần bỏ lại trường kiếm, hướng về Lý An thi lễ thật sâu, nói cáo từ, sau đó mang theo Long Tượng Bạch Hồ nhị vị thiên quân ngang nhiên rời đi.

Lạc Dương Vương Phủ vệ sĩ đông đảo, người tu đạo cũng không ít, thế nhưng không một ai dám tiến lên ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn ba người Kỷ Nhược Trần rời đi.

Lúc Từ Trạch Giai bị áp giải tới Trường An, phủ đệ của hắn vẫn chưa bị thu hồi, nha hoàn tôi tớ đầy đủ mọi thứ.

Lúc này đã là nửa đêm, nhưng mà không khí của Từ phủ có chút khác thường, có chút náo nhiệt, bọn hạ nhân đi lại như mắc cửi. Kỷ Nhược Trần lúc này đang ngồi ở một bữa tiệc, Tế Thiên Hạ ngồi ở vị trí chủ tọa, hắn ngồi cuối tiếp khách, Long Tượng Bạch Hồ nhị vị thiên quân ngồi ở dưới cùng.

Hóa ra Kỷ Nhược Trần từ sau khi rời khỏi vương phủ, đã đi thẳng tới Từ phủ, công nhiên chiếm nơi đây, lại để cho Long Tượng Bạch Hồ nhị vị thiên quân lấy đạo pháp phong bế nơi này, không cho bọn hạ nhân rời phủ. Quản gia và bọn hạ nhân e ngại, đành phải nghe theo lời phân phó của Kỷ Nhược Trần, lập tức mở tiệc.

Lấy đạo hạnh của Kỷ Nhược Trần lúc này, đã có thể cả tháng không ăn, trừ phi là thưởng thức mỹ thực rượu ngon, bằng không thì cơm nước không ăn cùng chẳng sao.

Nơi này mặc dù sơn trân đầy bàn, nhưng hân chỉ động đũa tượng trưng vài lần.

Long Tượng Bạch Hồ nhị vị thiên quân cũng chỉ có uống hảo tửu, nhắc lên là một chén lớn, đặt xuống lại là một chén lớn. Thế nhưng lúc này thức ăn trên 10 bàn thì đã sạch 9, tất cả đều là kiệt tác của Tế Thiên Hạ.

Mỗi khi động tới đũa, Tế Thiên Hạ hào khí can vân, chỉ cần đũa hạ là thức ăn như gió cuốn mây tan, trong nháy mắt tất cả các đĩa đều sạch trơn. Kỷ Nhược Trần đôi khi còn hoài nghi, bụng của người này hình như là một cái trống, chứ không thì làm sao chứa hết được nhiều rượu và thức ăn như vậy.

Tiệt mờ chưa tới một khắc, đồ ngon đã hết, rượu sạch lo vò. Tế Thiên Hạ quả nhiên là người tài, Kỷ Nhược Trần thấy thời gian đã đủ, mới hướng Tế Thiên Hạ chấp tay, cười nói:

"Có Tế tiên sinh quả nhiên thần cơ diệu toán, lần này Nhược Trần mới có thể chiếm hết tiên cơ."

Tế Thiên Hạ không ngẩng đầu, gấp nốt chút thức ăn còn lại, hàm hồ nói:

"Thánh nhân có nói, quân tử không đi đường tắt, chúng ta đương nhiên phải đường đường chính chính bái kiến, hân ta có chuẩn bị vẹn toàn tới mấy, cũng bị một hành động của ta phá cho tung lên, làm cho đối phương mất hết nhuệ khí. Chuyện nhỏ này chỉ nghĩ một chút là ra, có gì mà thần cơ diệu toán?"

"Nhược Trần hiểu rồi."

Âm một tiếng, Bạch Hồ Long Tượng nhị vị thiên quân hai lại chạm bát rượu, rượu bắn tung ra bốn phía. Bọn họ vẫn giống như cũ. hướng Tế Thiên Hạ mời rượu, sau đó nâng chén.

Tế Thiên Hạ nói:

"Huynh đệ các người quả nhiên là hảo tửu lượng, cạn!"

"Đó là đương nhiên! Nói ít lời thừa đi, cạn!"

Trong nháy mắt nhị vị thiên quân lại hạ hai cái bát không xuống, Tế Thiên Hạ cũng vội vàng uống, Bạch Hổ Thiên Quân lau miệng, nhắc một vò rượu lớn lên, sau đó rót đầy ba cái chén.

Kỷ Nhược Trần vất vả lắm mới tận dụng được thời gian họ không hành động, hướng Tế Thiên Hạ hỏi:

"Tiên sinh sao lại có thể biết Lý An chắc chắn sẽ tới đây?"

Tế Thiên Hạ cười lạnh một tiếng, nói: "Việc này chẳng phải là đơn giản còn gì? Thọ vương ý chí cao ngất, từ việc hãm đem vương phi của mình tặng cho Minh Hoàng là có thể biết rồi, trong khi đó Lạc Dương nhỏ bé, làm sao có thể đủ cho khẩu vị của hãn. Lấy quyền thế của hãn hiện nay, trấn thủ Đông Đô, tay cầm binh quyền, có thể nói là quá gần tôn vinh. Cho nên người hãy suy nghĩ một chút, hãn sẽ bước thêm một bước hay là không đây?"

Kỷ Nhược Trần khố tu trong chốc lát, nói:

"Ý của tiên sinh là, lẽ nào Thọ vương muốn chủ động tiến vào Đông cung? ! Đúng rồi, Tôn Quả kia thấy được điểm này, nên mới kích động cho Đạo Đức tông trở thành địch của triều đình!"

Tế Thiên Hạ nghe xong cười lạnh liên tục, nói:

"Thánh nhân nói, gặp chuyện trước tiên phải suy nghĩ. Ngay cả chính người cũng nói, Chân Võ Quan này sao có thể bằng được ba phần của Đạo Đức tông, vậy nên, nếu không có chuyện bất đắc dĩ, họ sao dám là địch

nhân của Đạo Đức tông? Chỉ có trời mới biết Đạo Đức tông làm chuyện gì, mà khiến cho người người oán trách như vậy. Thọ vương đâu phải là con cháu gì của Minh Hoàng, sao có thể nói hần sẽ nhập Đông cung được (Thái tử)? Hần còn không được, thì chuyện lập thái tử lớn tới như vậy, Tôn Quả sao có thể tự mình quyết định được? Đạo Đức tông hành sự không kiêng nể gì cả, đúng là một đôi trời sinh với Thọ vương lòng lang dạ thú. Bởi vậy..."

Ầm mấy tiếng, nhị vị thiên quân lại chen vào, cùng Tế Thiên Hạ uống cạn ba bát, sau đó lại uỳnh một tiếng, nhị vị thiên quân thân thể mềm nhún, lăn xuống dưới bàn.

Tế Thiên Hạ mặc kệ nhị vị thiên quân ra sao, mặt hần lúc này đỏ bừng, miệng phun tửu khí, vỗ bàn một cái, quát lớn:

"Bởi vậy đêm nay Lý An tất sẽ tới cửa!"

Đúng lúc này ở ngoài bỗng nhiên truyền tới một thanh âm, kinh ngạc nói:

"Vị tiên sinh này xưng hô như thế nào, sao biết bản vương tối nay sẽ tới bái phỏng?"

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 172: Nhân Nghĩa 1

Cho đến khi bình minh sắp ló rạng, Thọ vương Lý An mới từ cửa hông Từ phủ lặng lẽ rời đi. Kỷ Nhược Trần đưa Lý An về tới Lạc Dương Vương Phủ rồi mới xoay người trở về.

Tòa dinh thự này vốn là của Từ Trạch Giai ở bây giờ đã thành Kỷ phủ. Nhưng Kỷ Nhược Trần cũng không vội vã trở lại, dù sao lúc này cách trời sáng còn một đoạn thời gian, cho nên hắn bèn dứt khoát đi dạo loanh quanh trong thành một chút.

Hiện trạng của Lạc Dương lúc này giống như là một đồng đồ nát sau tai nạn, khắp nơi đều là những phòng ốc bị đổ, bách tính bị mất nhà cửa dẫn theo vợ con, ở góc tường dưới tàng cây lấy màn trời làm nhà.

May mắn bây giờ là mùa hè, nếu là trời đông giá rét, không biết bao nhiêu bách tính sẽ phải chết.

Gió đêm hiu hiu đưa tới từng đợt mùi hôi thối, Kỷ Nhược Trần đã xem xét qua sông Lạc Hà, thấy mùi hôi thối nồng nặc trên sông bốc lên nồng nặc, sợ rằng phải qua hai tháng nữa mới có thể trở lại bình thường, cũng chẳng biết tới khi nào nó mới có cá.

Những người thường ngày vẫn đánh cá trên sông Lạc Hà mất đi kế sinh nhai, nên phải mỗi ngày lĩnh một chén cháo loãng do quan phủ phân phát, thật không biết những người đánh cá này có thể lấy cái gì để duy trì sự sống.

Đồng ruộng xung quanh Lạc Dương mười phần thì bị phá hủy mất hai ba, nạn đói năm này đã trở thành kết cục đã định. Trung Nguyên lại đang bị hạn hán, cho nên mùa đông năm nay, bách tính sẽ phải chịu nhiều khổ cực.

Tất cả mọi chuyện diễn ra ở đây, Kỷ Nhược Trần đều âm thầm ghi nhớ ở trong lòng.

Mặc dù người tu đạo đều xuất thân từ Thần Châu mà ra, nhưng lại có rất nhiều người không cho rằng mình thuộc về trần thế ô trọc. Bởi vậy dù trần thế hạn hán cũng tốt, lụt lội cũng được, đều không có bất cứ quan hệ nào với họ.

Ví như Đạo Đức tông, tuy có một đạo tu về tục vụ, nhưng trên thực tế lại rất ít khi can thiệp vào những chuyện phạm tục.

Cho nên mới nói, bản thân người tu đạo tự hình thành một giới.

Kỷ Nhược Trần thực sự nghĩ không ra, vì sao lần này Đạo Đức tông lại không quan tâm đến hậu quả mà cướp đoạt Thần Châu Khí Vận Đồi.

Không nói đến việc gây thù chuốc oán, ngay cả đối với tu vi đệ tử trong tông cũng không có chỗ nào tốt cả. Lẽ nào những chân nhân trong tông có ý định nắm giữ thiên hạ? Nếu vậy thì lại càng làm người khác không giải thích được.

Hắn thông thả bước đi, một mặt xem xét kỹ lưỡng thảm cảnh của Lạc Dương, một mặt suy đi nghĩ lại về thời cuộc trước mắt.

Nếu nhìn từ bên ngoài, đêm nay Kỷ Nhược Trần cùng Lý An nói chuyện khá hợp nhau, rất thẳng thắn, tinh táo thỉnh giáo đối phương.

Nhưng trên thực tế, hai người vẫn luôn vòng qua vòng lại, thử điểm mấu chốt của đối phương, thường thường cứ nói đến hơn nửa canh giờ lại quay trở về chỗ cũ.

Việc này hao tâm tổn sức chỉ hơn chứ không kém tập luyện bất cứ loại thuật phép nào. Lý An thua kém ở chỗ hẳn không hiểu rõ thế lực của những người tu đạo, còn Kỳ Nhược Trần thì đối với sự xung đột của triều đình và thế tục cũng chỉ biết được chút ít.

Cuộc đấu trí của hai người lẽ ra sẽ ngang tay, nhưng Kỳ Nhược Trần đã nghe Tế Thiên Hạ giải thích qua về thế cục Triều đình, thấy rất rõ ràng tình cảnh tràn ngập nguy cơ của Thọ vương, bởi vậy trong lòng nắm chắc, dần dần chiếm được ưu thế.

Đương triều quý phi Dương Ngọc Hoàn là người được sủng ái nhất trong 3000 phi tử, rất được Minh Hoàng yêu thương, nhưng đối với Thọ vương, người đã hai tay dâng nàng lên trên thì lại là chuyện khác. Cũng do nàng, mà Minh Hoàng vẫn chưa quyết tâm giải quyết chuyện Lý Sung đột tử, trong khi đó lại lệnh cho Lý An tiếp nhận vương vị, trấn thủ Đông Đô, đây cùng xem như một ân điển lớn lao.

Thực ra cho dù Dương Ngọc Hoàn bằng lòng nói tốt nhiều hơn cho Lý An, Lý An cũng chưa chắc đã dám tiếp nhận. Một khi bị Minh Hoàng cho rằng Dương phi vẫn chưa dứt tình với hắn, tình cũ chưa quên, thì hẳn sẽ lập tức gặp họa sát thân.

Bởi vậy Lý An đều cẩn thận trong mọi chuyện, rất sợ nói lỡ lời một câu, sẽ khiến người khác nắm được đằng chuôi. Ngay cả ngày quan trọng là sinh nhật của Dương QUÝ Phi, lễ vật đưa đến cùng chỉ đơn giản, tuyệt đối không dám quá lớn.

Cũng bởi vì Dương quý phi được sủng hạnh mà Dương Quốc Trung cũng được coi là một nhân tài, bụng dạ hẳn nham hiểm lại có tiền tài làm trợ lực, cho nên chỉ trong một thời gian ngắn quyền thế của hắn đã khuynh đảo triều chính, lật tay làm mây, úp tay làm mưa, được coi là người có quyền lực vô cùng mạnh mẽ. Cho dù quyền thế hay địa vị đều hơn xa Lý

An, bất chấp chuyện Lý An là dòng dõi hoàng thất, còn Dương Quốc Trung chỉ là gian thần nịnh bợ.

Đương nhiên Lý An cũng không nói ra điều này, nhưng Kỷ Nhược Trần nói chuyện với hãn càng lâu lại càng cảm giác được điều này.

Huống chi đại kiếp nạn lần này xảy ra ở Lạc Dương, Thộ Vương Lý An ít nhiều cũng bị liên quan, nếu như có người đâm chọc sau lưng, thì hãn sẽ rất có thể bị tước quan, phải trở về làm lính.

Bởi vậy có lẽ là Tôn Quả cùng Dương Quốc Trung lấy điều này uy hiếp hãn, nhưng cũng nghĩ tới chuyện Lý An không chịu khuất phục.

Dã tâm của Lý An rất lớn, chắc chắn sẽ không chấp nhận tình trạng bị người ta thao túng, cùng chính vì vậy Kỷ Nhược Trần dựa vào kế sách của Tế Thiên Hạ, đầu tiên là giết dây hai vị thiên quân Long Tượng Bạch Hồ làm nội ứng, lại đánh chết hai đạo sĩ Chân Võ Quan trong điện để lập uy.

Lý An thấy thực lực Kỷ Nhược Trần cùng Đạo Đức tông, đương nhiên sẽ không buông tha cơ hội trở mình tốt thế này. Vì vậy hãn đúng như Tế Thiên Hạ đã dự đoán, nửa đêm một mình tới bái phỏng.

Trong lời nói của Kỷ Nhược Trần cũng loáng thoáng lộ ra ý tứ Đạo Đức tông sẽ toàn lực trợ giúp Lý An, lại còn ám chỉ với hãn rằng Chân Võ Quan cùng lắm cũng chỉ là một cái môn phái cấp hai, cấp ba trong hạng ngũ chính phái. Ngọc Đại Động Phủ thì không nhúng tay nhiều vào việc phạm tặc của trần gian, cho nên Tôn Quả mới dựa vào cây đại thụ là Triều Đình.

Lần này đánh chết hai tên đạo sĩ Chân Võ Quan, thứ nhất là để báo thù cho Từ Trạch Giai, thứ hai là cho Tôn Quả một bài học.

Lý An nghe xong vừa lo vừa mừng, lo vì mình bị kẹp ở giữa Triều Đình và Đạo Đức tông, tình thế nguy hiểm tới mức không thể nguy hiểm hơn,

mừng là nếu như thực sự được Đạo Đức tông toàn lực ủng hộ, đại sự ngày sau sẽ có hi vọng.

Về phần uy danh của Đạo Đức tông thế nào, Lý An đã sớm nhận ra. Từ Trạch Giai chỉ là một đệ tử tầm thường của Đạo Đức tông mà đã là nhân vật đứng đầu trong phủ của hắn.

Mà lần này hai vị thiên quân đạo hạnh tinh thâm là Long Tượng và Bạch Hồ lại trực tiếp phản bội hắn trở thành người của Đạo Đức tông, cho nên Lý An nhận rõ tình hình này hơn ai hết.

Đêm nay có thể nói tới tận bước này thực sự là nằm ngoài dự liệu của Kỷ Nhược Trần. Đây là lần đầu tiên hắn tiếp xúc sâu như vậy với sự phân tranh của Triều Đình, đấu đá qua lại trong tu chân phái ở trước mặt loại đấu tranh chính trị này chỉ là một trò trẻ con.

Thật vất vả mới chờ đến khi Lý An từ biệt rời đi, trong lòng Kỷ Nhược Trần thầm thở dài một hơi, cảm thấy dễ dàng hơn rất nhiều.

Trên thực tế, hiện giờ Kỷ Nhược Trần đối với mỗi việc đều mơ hồ không rõ. lại phải nói chuyện ám chỉ, cho nên hắn cảm thấy đau đầu không chịu nổi.

Loại đấu tranh người lừa ta gạt, không chết không ngớt này thực sự thích hợp cho bản thân mình hay sao? Kỷ Nhược Trần âm thầm tự hỏi.

Đầu hắn lại càng đau hơn nữa.

Lúc này bản thân Kỷ Nhược Trần như bị một cây châm nhọn đâm vào, trái tim đập thành thịch liên tục, giống như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Mũi nhọn của cây châm không tồn tại này càng lúc càng đâm vào sâu, đau đớn càng lúc càng mãnh liệt, cảm giác khá giống với bệnh trạng của Cực Nhục Châm được miêu tả trong điển tịch.

Kỷ Nhược Trần cúi đầu rên rỉ, đưa tay bám vào một cây cổ thụ bên cạnh mới có thể giữ cho thân thể đứng vững. Cổ thụ đã khô héo từ lâu, chỗ chạm tay vào gỗ ghềnh lồi lõm, đều là vết tích do đám ma hài nhi lúc trước lưu lại.

Sắc mặt Kỷ Nhược Trần tái nhợt như tờ giấy, thực sự không biết hai loại cảm giác này từ đâu đến. Nhưng hẳn biết, đau đớn trên thân thể và sự hoảng sợ trong lòng không phải tự nhiên mà sinh ra, tất nhiên phải có nguyên nhân của nó.

Thế nhưng đạo pháp của hắn vốn không uyên thâm, hiện tại lại chịu hung tinh quấy nhiễu, quỷ tượng cùng tất cả đạo pháp có liên quan đều không thể sử dụng.

Hắn tính toán bất cứ chuyện gì đều chỉ có hai kết quả, hoặc là đại hung kèm theo huyệt quang tai ương, hoặc là rối tinh rối mù.

Hắn cười khở một tiếng, cho dù lúc này có chuyện gì sẽ xảy ra, thì hắn cũng chỉ có cách là tiếp nhận.

"Thúc thúc, người đang làm gì thế? Có phải có chỗ nào khó chịu không?" Một giọng trẻ con non nớt bỗng nhiên từ bên cạnh truyền đến.

Kỷ Nhược Trần quay đầu nhìn lại, thấy một bé gái chừng trên dưới mười tuổi đang nhìn mình. Bé gái mặc áo trắng có vạt xanh, chân đi giày thêu màu hồng, tóc búi cao gọn gàng lắc lư ở hai bên, đôi mắt to chớp chớp rất linh động, thực sự khiến người yêu thích.

Kỷ Nhược Trần đứng ở trước mặt cô bé, ôn nhu nói: "Tiểu muội muội, thúc thúc không có chuyện gì. Đã trễ thế này sao còn chạy loạn ngoài đường, sẽ gặp nguy hiểm đó. Đi, thúc thúc đưa người về nhà."

Cánh tay nhỏ bé của cô bé duỗi một ngón ra chỉ về phía bên cạnh, nói: "Nhà của cháu ở bên cạnh đó, nhưng mà cháu không muốn trở về..."

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 173: Nhân Nghĩa 2

" Không muốn trở về? Tại sao lại như vậy, có phải đã gây ra lỗi gì, sợ người trong nhà trách phạt không?" Kỷ Nhược Trần vừa nói, vừa đưa tay sờ lên đỉnh đầu của nó, khi bàn tay hần chạm vào mái tóc đen thui của cô bé, thì trong lòng bàn tay bỗng nhiên xuất hiện một cái kim châm, nhanh như tia chớp đâm vào sau gáy của cô bé kia.

" Người!..." Cô bé kinh hô một tiếng, thanh âm trường thành này ngoài dự đoán của mọi người, sau đó hai mắt dần dần mê man rồi nhẹ nhàng ngã xuống đất.

Kỷ Nhược Trần lấy ra một sợi tơ cực nhỏ dài chừng một trượng, ung dung đem cô bé trói lại. Hần buộc cực kì cẩn thận, lại vô cùng chắc chắn, qua thời gian dùng hết một chén trà nhỏ mới đem cô bé đã bất tỉnh nhân sự trói chặt. Sợi tơ này lấy từ râu của Giao Long Đông Hải, nước lửa không thương tổn được, cho dù là người tu đạo cũng rất khó chặt đứt.

Lúc này trời cũng sắp bình minh, trên không trung vắng trắng cô độc kia vẫn treo cao, xung quanh vắng vẻ không một bóng người. Kỷ Nhược Trần đứng dậy, dùng ngón trỏ cuốn sợi tơ lại rồi kéo, động tác này đã nhắc luôn cả người của cô bé lên.

Hần đợi lâu như vậy chính là muốn chờ đồng đảng của cô bé này xuất hiện, chỉ là không biết nàng đến đây một mình hay mà đồng bọn của nàng không quan tâm đến sống chết của nàng, từ đầu đến cuối hần chưa thấy ai xuất hiện. Kỷ Nhược Trần không chờ được, bèn phải mang theo cô bé trở lại Từ phủ.

Cô bé này nhìn bề ngoài mặc dù non nớt, nhưng có đạo hạnh không kém, tuyệt đối không thể thể là một cô bé mười tuổi. Dung mạo bề ngoài như vậy nếu không phải do tác dụng của đạo pháp nào đó, thì chắc chắn do tông môn kia có ý định bồi dưỡng một người như vậy.

Tuy rằng nàng che giấu chân nguyên linh khí vô cùng tốt, nhưng linh giác của Kỳ Nhược Trần lại nhạy bén hiểm có, sao có thể giấu điếm được hẳn?

Đối với loại người tâm tu kín đáo thế này, từ trước tới giờ Kỳ Nhược Trần đều không khách khí, dứt khoát tương kế tựu kế, một lần hành động liền đem nàng bắt giữ.

Trong khi trói, chân nguyên khí tức của cô bé đã không bị khống chế, chậm rãi lan ra ngoài. Kỳ Nhược Trần đại khái nhận ra nàng là đệ tử Kim Quang động phủ, một trong Ngũ Đại Động Phủ của tà môn.

Kỳ Nhược Trần âm thầm cười nhạt. hắn đang muốn bắt vài tên đệ tử tà môn tới để hỏi chút sự tình. không nghĩ tới nhanh như vậy đã có người tự mình đưa đến cửa. Hắn mang theo cô bé này, đang chuẩn bị rời đi. bỗng nhiên thân thể hơi chậm lại. toàn thân lại trivền đến một cơn đau như kim châm. Kỳ Nhược Trần hít sâu một hơi. cố nén choáng váng lao nhanh đi.

" A! "

Một tiếng kêu khàn khàn quanh quẩn không dứt trong một sơn động bịt kín, tiếp theo là từng tiếng thở dốc nặng nhọc giống như dã thú đang hấp hối, vô lực nằm liếm vết thương của mình.

Một bàn tay nhỏ nhắn trắng bệch như tờ giấy chậm rãi duỗi ra, lần theo vách động không ngừng tìm kiếm, cuối cùng cũng nắm được một tảng đá, liền gắt gao nắm lấy như người chết đuối nắm được một cọng rơm rạ. Ngón tay tuy thon dài nhưng không thấy một chút huyết sắc, ống tay áo màu đen

trên cánh tay đã rách thành từng sợi nhỏ, làn da trên cánh tay ngọc như ngó sen bị tróc ra hiện đầy những vết máu li ti.

Lại một tiếng kêu khàn khàn!

Bàn tay kia chột năm chặt, cố sức kéo, dường như muốn kéo đổ toàn bộ vách động!

Rầm, một âm thanh vang lên, khối đá nhô ra bị bàn tay nàng mạnh mẽ kéo gãy, vô số đá vụn rơi xuống như mưa, cô gái áo đen đã chán nản mà ngã ngồi xuống. Nàng cũng không nhúc nhích chút nào, hình như sức lực toàn thân đã bị mất hết.

Một lát sau cô gái này mới giật mình, sau đó hơi cử động. Nàng dùng khủy tay chống đỡ, vô cùng khó khăn cử động thân thể, ngẩng đầu nhìn về phía cửa động.

Cửa động hầu như đã bị những tảng đá lớn lấp kín, chỉ có vài đường ánh sáng nhạt từ khe đá chiếu vào bên trong, làm cho hang động nhỏ hẹp có thêm một chút ánh sáng, trong chút ánh sáng này, lại có một chỗ tối đen.

Trước cửa động đang cắm một thanh cổ kiếm đen huyền, kiếm phong đen như động sâu không thấy đáy dường như muốn đem tất cả ánh sáng xung quanh hút vào. Cổ kiếm lặng lẽ cắm trên đá, không nhúc nhích chút nào, nhưng nếu nghiêng tai lắng nghe lại mơ hồ nghe thấy âm thanh từng đợt sóng vỗ.

Cô gái này dùng hết toàn lực mới ngẩng đầu cao hơn một chút. Trong đôi mắt tràn đầy thống khổ nhìn thấy bóng dáng của cổ kiếm. Nàng vẫn không nhúc nhích, trong mắt dần dần lại dấy lên ngọn lửa hừng hực.

Cô gái này chính là Vân Vũ Hoa. Lúc này cách thời gian Cực Nhạc Châm phát tác đã gần một tháng, nàng vẫn ẩn thân ở sơn động hoang tàn

vắng vẻ nhưng linh khí sung túc này, đem hết sở học bình sinh ra đau khổ chống đỡ Cực Nhạc Châm.

Trong một tháng này, nàng trải qua hết mọi khổ đau của nhân gian, sống một ngày dài như một năm. Nàng không chỉ phải nhẫn nại vượt qua thống khổ cực hạn mà còn phải chống đỡ tâm ma ảo cảnh ùn ùn kéo đến, liên miên không dứt. Thỉnh thoảng trong lúc tỉnh táo, nàng thậm chí nghĩ rằng, có lẽ thiên kiếp trước khi phi thăng cũng không hơn được đau khổ này?

Trên thân lại trườn đến đau đớn âm ỷ, Vân Vũ Hoa biết Cực Nhạc Châm lại sắp phát tác. Nàng thử tề tụ chân nguyên để chống lại, nhưng chân nguyên tuôn ra ở tất cả các huyết khiếu trên cơ thể chỉ có vài giọt, làm sao có thể chống đỡ Cực Nhạc Châm?

Vân Vũ Hoa cay đắng cười.

Nàng cuối cùng cũng không chống đỡ được, là ai đã nói sức người có thể thắng được ông trời?

Thế nhưng nàng không hối hận. Thà rằng hồn tiêu ngọc vẫn dưới Cực Nhạc Châm nàng cũng nhất định không quay về Huyền Hương cốc cầu cứu, bởi vì nàng không phải Tô Tô.

Kỷ Nhược Trần có một câu nói không sai, Vô cầu sơn trang của Huyền Hương cốc đúng là có chí bảo có thể phá giải Cực Nhạc Châm giúp nàng khởi tử hồi sinh, nhưng trận pháp báu vật này chỉ có thể dùng trên người Tô Tô.

Lúc Tô Tô mười hai tuổi đã bắt đầu bế quan, một lần bế quan chính là tròn năm năm. Mặc dù Vân Vũ Hoa vô cùng yêu thương Tô Tô, nhưng đối với việc Tô Tô có thể luyện thành Long Hồ Thái Huyền Kinh hay không thì ngay cả nàng cũng không ôm hi vọng gì.

Long Hồ Thái Huyền Kinh vô cùng mạnh mẽ, rất nhiều diệu dụng, nếu như nữ tử có thể luyện thành có thể gia tăng rất nhiều thần thông. Vừa luyện kinh này đã phải bế tử quan, có thể qua được cửa ải này trong mười người không có một. Sau khi Vân Vũ Hoa biết Tô Tô một mình nhập quan đã tâm tro ý lạnh, vốn không nghĩ còn có một ngày có thể tạm biệt Tô Tô.

Long Hồ tranh chấp qua lại không ngớt.

Sau khi luyện thành Long Hồ Thái Huyền Kinh, Tô Tô có thể dựa vào trận pháp đan dược mà Huyền Hương cốc cất giữ để sống lại, thế nhưng Vân Vũ Hoa vẫn không đi.

Trên thực tế, trong toàn bộ Huyền Hương cốc, chỉ có Tô Tô mới được như vậy, linh dược có thể giúp Vân Vũ Hoa đánh tan Cực Nhạc Châm trên đời này không phải không có, chỉ là Huyền Hương cốc không có. Mấy thứ mà Kỷ Nhược Trần thuận miệng nói, Huyền Hương Cốc cũng đều không có.

Đây cũng không phải do Huyền Hương cốc, được xem một trong đại mật cảnh quá nghèo, mà chỉ có thể nói Đạo Đức tông thực sự quá phong phú. Cho nên Kỷ Nhược Trần từ bản thân mình mà suy ra người khác không chỉ sai, mà còn sai rất nhiều. Chỉ là Vân Vũ Hoa làm gì còn tâm tình nào mà so đo điều này với hẳn?

Vong Trần tiên sinh chắc chắn sẽ không chịu hao tổn hai mươi năm đạo hạnh để trợ giúp Vân Vũ Hoa. Nếu Tô Tô tu thành Long Hồ Thái Huyền Kinh, vậy thì thiếu Vân Vũ Hoa cũng không sao. Hơn nữa, Huyền Hương cốc còn có một môn Thái Hoa Vong Trần kinh, đủ để chống đỡ Cực Nhạc Châm. Chỉ là Thái Hoa Vong Trần Kinh mạnh thì mạnh thật, nhưng phải cùng Vong Trần tiên sinh song tu mới có thể thành công.

Nàng không phải Tô Tô, nàng cũng không nguyện ý làm Thất phu nhân gì cả, nàng chỉ là Vân Vũ Hoa.

Cho nên nàng chỉ có thể nằm ở trong hang động lạnh lẽo này, lẳng lẳng cảm nhận Cực Nhạc Châm từng tắc từng tắc đâm sâu vào trong cơ thể, cho đến khi tiến vào trái tim mới có thể kết thúc thống khổ vô biên vô hạn.

Chỉ là cứ kết thúc như vậy sao?

Nàng kinh ngạc nhìn Thiên Quyền cổ kiếm, chỉ cần chìa tay ra là có thể đụng đến, bỗng nhiên đưa tay ra, run rẩy chạm nhẹ vào Thiên Quyền kiếm phong. Kiếm phong vô cùng sắc nhọn lặng yên không một tiếng động cắt ngón tay nàng ra, kiếm khí hung lệ cuộn trào mãnh liệt tiến vào, trong nháy mắt liền ngăn chặn Cực Nhạc Châm tiếp tục tiến vào.

Tranh thủ chút thời gian này, Vân Vũ Hoa bỗng nhiên bay lên, ngồi xếp bằng trên không trung, chân nguyên trong cơ thể dựa theo phương pháp của Thái Hoa Vong Trần kinh nhanh chóng vận chuyển mười tám lần!

Một tiếng đình cực nhỏ vang lên, Cực Nhạc Châm đột nhiên bay ra từ trong cơ thể Vân Vũ Hoa, cắm vào một tảng đá trên nóc hang động, hơn nửa châm cắm vào trong tảng đá, phần còn lại rung động không ngớt.

Dưới ánh trăng, vách đá bỗng nhiên nổ vang một tiếng, làm cho hang động lộ ra bên ngoài!

Xuyên qua đám đá vụn, Vân Vũ Hoa cổ tay đeo Huyền Y, nắm Thiên Quyền cổ kiếm, từ từ bay lên, theo ánh trăng đi xa.

Mặc dù mạnh mẽ thúc dục Thái Hoa Vong Trần kinh đã đẩy được Cực Nhạc Châm ra ngoài, nhưng trong vòng một tháng phải dùng chân dương của nam tử để hóa giải, nếu không chắc chắn sẽ bị nội hỏa thiêu đốt trái tim mà chết.

Nhưng một tháng cũng đủ với nàng.

Trong một tháng này, nàng có thể thoải mái giải quyết hết ân oán, giết hết cừu địch, sau đó trước đêm trăng tròn trái tim bị thiêu đốt, đứng trên đỉnh núi dùng kiếm tự vẫn.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 174: Nhân Nghĩa 3

Huyện Bình Xương từ xưa đã là chỗ trọng yếu để vào Tứ Xuyên. Bởi vì đây là vùng đất vô cùng nguy hiểm của đất Thục, mà thú hoang rất nhiều, quần yêu tụ hội, do đó rất nhiều người tu đạo đều chọn nơi này để vào Tứ Xuyên.

Huyện Bình Xương mặc dù không lớn nhưng cũng khá phồn vinh. Vài con phố nhỏ có thể đếm được trên đầu ngón tay đều ngựa xe như nước, người đi nhộn nhịp vô cùng náo nhiệt.

Nơi nào cũng thấy tiếng đàn ca trong những tửu quán vang lên, những gánh xiếc nhỏ ở đầu đường đang biểu diễn, thỉnh thoảng lại vang lên những tràng pháo tay rộn rã, thanh âm của những người bán hàng rong ở hai bên vệ đường đều đặn vang lên... nhiều thanh âm pha trộn vào với nhau, tạo thành những thanh âm hỗn tạp nhưng lại giống cảnh thái bình thịnh thế.

Đất Thục thường xuyên mưa dầm, Bình Xương cũng như vậy. Trông sắc trời thì biết hiện giờ đã là buổi trưa, nhưng bầu trời vẫn rất u ám, những đám mây màu than chì hạ xuống cực thấp khiến cho người ta có cảm giác không thở nổi.

Trong ánh mặt trời lờ mờ, ở cuối quan đạo đột nhiên hiện lên một đám mây màu vàng sáng rực, Trương Ân Ân mau chóng đi tới, trực tiếp tiến vào huyện Bình Xương.

Mặc dù Bình Xương được xưng là huyện, nhưng so với một trấn cũng không lớn hơn là bao, một cái quan đạo đâm xuyên qua thành. Trương Ân Ân đứng ở phía đông thành, dường như dùng mắt nhìn cũng có thể thấy cửa

phía tây. Nhưng một cái thành nhỏ thế này lại đang làm khó nàng, nàng hết nhìn đông tới nhìn tây, thực sự không biết nên đi theo hướng nào.

Lúc này một con bướm màu sắc sặc sỡ nhẹ nhàng bay đến trước mặt Trương Ân Ân, đậu lên trên váy của nàng, sau đó lại bay lên, dẫn nàng đi lên một căn phòng trang nhã trên lầu hai của một tửu lâu khá rộng rãi.

Bên trong có hai người Sở Hàn, Thạch Cơ, còn có Minh Vân cùng với một tên đạo sĩ của Đạo Đức Tông đang ngồi. Trên bàn bày nhiều loại thức ăn và một bình rượu ấm.

Trương Ân Ân vào trong ngồi xuống cũng không nói gì cả, lập tức rót rượu cho mình rồi uống cạn. Sau khi uống hết ba chén mới thở dài một hơi, bắt đầu động thủ càn quét các món.

Trương Ân Ân quơ đĩa như gió, dường như đã đói đến mức không chịu nổi, nhưng trong mắt mọi người, mỗi động tác của nàng đều dễ dàng tự nhiên, như vốn đã là như vậy. Cho dù nhanh bao nhiêu, tiết tấu từng động tác vẫn rõ ràng, tự thành vần điệu, giống như đang đánh một khúc nhạc vô thanh.

Nàng mới gắp hết nửa đĩa, Minh Vân và đạo sĩ Đạo Đức tông đã cảm thấy tâm tình dao động, miệng lưỡi khô khốc, vội vàng chuyển ánh mắt sang chỗ khác, không dám nhìn nàng thêm một chút nào, sợ đạo tâm bị phá.

Trên khuôn mặt Thạch Cơ hiện lên khối xanh, chiếc nhẫn bằng ngọc bích trên ngón trỏ bàn tay trái cấp tốc xoay chuyển, nhờ đó mới có thể thấy rõ Thiên Hồ mật thuật nàng vô ý thi triển ra.

Chỉ có Sở Hàn mặc dù đạo hạnh so với người khác cũng không cao hơn bao nhiêu, nhưng tâm chí kiên định hơn xa mọi người ở đây, khuôn mặt không chút thay đổi ngồi đó. Nhưng là hắn cũng âm thầm vận dụng chân nguyên, vừa vặn có thể ngăn cản được Thiên Hồ mật thuật.

Thấy Trương Ân Ân đã ăn hết một nửa thức ăn trên bàn, Sở Hàn mới lên tiếng nói:

"Trương tiểu thư đến chậm ba ngày, dùng xong rượu và thức ăn, chúng ta cũng nên lên đường thôi. Tính ra thời gian đã chậm trễ khá lâu, trở về Tây Huyền Sơn sớm một chút cũng có thể làm cho các vị chân nhân của quý tông bớt lo lắng."

Vừa nhắc đến chậm trễ, trên mặt Trương Ân Ân chợt hơi đỏ, quanh co nói: "Địa thế Bình Xương phức tạp, đường rẽ quá nhiều... ừ, ta còn nhân tiện ngắm sông núi..."

Sở Hàn đương nhiên là hiểu, khẽ mỉm cười, cũng không nói thêm gì nữa.

Đôi đũa của Trương Ân Ân đang muốn hạ xuống một cái đĩa, bỗng nhiên dừng lại giữa không trung, hai mắt híp lại nhìn ra phía cửa gian phòng. Một tiếng "keng" nhẹ vang lên, đạo sĩ Đạo Đức tông và Minh Vân cũng chuẩn bị rút kiếm ra khỏi vỏ, sắc mặt Thạch Cơ cũng cứng lại, bàn tay trái cho vào trong ngực, chuẩn bị phóng một pháp bảo nào đó ra.

Một tiếng "thình thịch", cửa gỗ của gian phòng dưới áp lực vô hình nặng cả ngàn cân chợt nổ thành gỗ vụn bay đầy trời, sau đó một ngọn lửa hiện lên, biến thành tro bụi bay đi.

Hai gian phòng được thiết kế đối diện nhau, cửa phòng đối diện cũng biến thành tro bụi để lộ ra một già một trẻ ngồi uống trà bên trong, lão giả là Thanh Khư Cung Hư Vĩng, người trẻ tuổi chính là Ngâm Phong, bọn họ cũng đồng thời đang nhìn về bên này.

Gặp nhau ở khoảng cách gần như vậy, hiển nhiên cả hai bên đều hơi bất ngờ, không khí trong tầu lâu trong phút chốc chợt trở nên khẩn trương, những người trong cuộc đều nín thở, yên lặng nhìn nhau.

Bỗng nhiên phịch một tiếng, chén rượu trước mặt Trương Ân Ân vỡ thành mảnh nhỏ, rượu bắn ra bốn phía, nhưng trước khi bắn lên áo nàng đã bị chân nguyên trong cơ thể nàng đẩy ngược trở lại.

Hư Vồng ồ lên một tiếng, đối với đạo hạnh của Trương Ân Ân hơi kinh ngạc. Hắn bằng trực giác cảm thấy Thiên Hồ mật thuật của Trương Ân Ân cũng không đơn giản, thậm chí ra tay dò xét cũng không làm gì được, trong khi đó lại không thể không nhìn nàng với cặp mắt khác xưa.

Sau khi đánh một trận ở Lạc Dương, chuyện Đạo Đức tông cùng Thanh Khư Cung kết thù đã là chuyện không cần bàn cãi nữa, hơn nữa Vân Trung Cư cũng có rất nhiều ân oán với Thanh Khư Cung. Sở Hàn cùng Thạch Cơ cũng từng đại chiến một cuộc với Thanh Khư Cung, đương nhiên lúc này không thể bỏ qua.

Cũng không biết là trung hợp hay là vô tình gặp được, nhưng chỉ bằng tình thế trước mắt mà nói Thanh Khư Cung đang chiếm hết ưu thế. Hư Vồng, thậm chí Ngâm Phong đều xuất hiện, có thể dễ dàng giết chết đám người Sở Hàn.

Tình thế trước mắt nguy hiểm, mấy người Sở Hàn trừ âm thầm vận chuyển chân nguyên ra, đều im lặng không nói yên lặng xem Hư Vồng cùng Ngâm Phong muốn làm gì. Mặc dù hiện giờ ba đại phái của chính đạo sóng ngầm mãnh liệt, mâu thuẫn nảy sinh, nhưng bề ngoài còn chưa tới mức xẻ rách mặt, toàn diện khai chiến. Tình thế lúc này có lẽ còn có cơ hội chuyển biến.

Mọi người đều cẩn thận, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Trương Ân Ân nhìn chằm chằm Ngâm Phong một lúc, đột nhiên nổi cơn giận giữ, cười lạnh nói:

"Thì ra là người! Thì ra người cũng muốn giết Nhược Trần sư huynh, không nghĩ tới người lại là người của Thanh Khư Cung. Rất tốt! Bây giờ

người ra tay đi, nếu để mất cơ hội hôm nay, chắc chắn phụ thân ta sẽ lên Thanh Khư Cung đòi lại công bằng!"

Trong lúc nói chuyện Trương Ân Ân giơ tay phải lên, năm ngón tay múa loạn, trên đầu ngón tay nhỏ nhả sáng lên ánh sáng mờ lung linh tể, năm màu chập chờn, biến hóa không ngừng.

Minh Vân vội vàng đứng dậy ngăn cản Trương Ân Ân, kêu lên:

"Ân Ân, không nên vọng động! Hỏi xem mục đích của bọn họ trước đã!"

"Vọng động?"

Đôi mắt to của Trương Ân Ân híp lại, quả trách:

"Người này đã muốn ra tay giết Nhược Trần sư huynh, hôm nay bọn hắn lại ở chỗ này chờ chúng ta, huynh còn nói ta không nên vọng động? Chẳng lẽ bọn họ chỉ đi ngang qua? Không vọng động, không vọng động có thể khiến bọn họ không ra tay sao? Vọng động thì thế nào, cùng lắm thì hôm nay chết trận ở đây, ngày sau các chân nhân sẽ giúp chúng ta báo thù! Minh Vân sư huynh, người tránh ra đi, mặt mũi của Đạo Đức tông đã bị người làm mất hết rồi!"

Minh Vân mặt đỏ tới mang tai vừa định phản bác lại một câu, hai mắt Trương Ân Ân chợt sáng ngời, sự trong trẻo lạnh lùng như suối chảy đầu xuân bị thay bằng ánh sáng nhiều màu sắc sỡ, vừa như sương mù, lại giống như ảo mộng mờ mịt.

Mọi người đang đứng giữa sân bỗng nhiên tim đập mạnh, Minh Vân đứng mũi chịu sào, ngực càng cứng lại, hừ lên một tiếng khó chịu, vội vàng lui về phía sau tránh né ánh mắt của Trương Ân Ân. Trương Ân Ân hành động như gió, trong nháy mắt đã nhảy vào gian phòng Ngâm Phong đang đứng, hoàn toàn không để ý tới Hư Vòng, dùng một ngón tay đánh về phía Ngâm Phong!

Động tác của nàng thật sự quá nhanh, lại đột nhiên làm khó dễ, mấy người Sở Hàn bị Thiên Hồ mật thuật của nàng chấn nhiếp nên cũng không kịp ngăn cản, mắt thấy một ngón tay của nàng đã sắp sửa đánh trúng vai Ngâm Phong.

Khi bí thuật của Trương Ân Ân đột nhiên phát ra, ngay cả tâm thần Hư Vỹ cũng hơi gợn sóng, hắn không nhịn được thầm giật mình. Hư Vỹ có thể dùng một kiếm giết chết Trương Ân Ân dễ dàng, nhưng hắn chỉ ngồi yên không động đậy.

Khoảng cách giữa một ngón tay của Trương Ân Ân và Ngâm Phong càng gần, ánh sáng nhiều màu trong hai mắt càng rực rỡ, dưới bí thuật phát ra càng mênh mông, thậm chí tâm cảnh của Hư Vỹ vốn đã trở lại bình thường lại nổi lên một tia gợn sóng.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 175: Nhân Nghĩa 4

Ngâm Phong thần nhiên xoay người, hai mắt trong trẻo như một hố sâu vừa nhìn thẳng là có thể thấy đáy, không nổi lên chút gợn sóng bởi Thiên Hồ bí thuật của Trương Ân Ân nào, hăn không chút hoang mang, ung dung giơ bàn tay phải lên đỡ lấy một ngón tay của Trương Ân Ân.

Ngón tay và bàn tay va chạm với nhau lại phát ra tiếng như kim loại va chạm với nhau! Khuôn mặt Trương Ân Ân đột nhiên đỏ bừng lên như vừa uống phải rượu mạnh, lão đảo lui về phía sau, đến khi Thạch Cơ đỡ lấy eo của nàng mới có thể dừng lại.

Trương Ân Ân kêu lên một tiếng khó chịu, trong chốc lát chỉ cảm thấy toàn thân đều yếu đuối không có chút sức lực, một chút chân nguyên cũng không điều động được, chỉ muốn ngủ. Nàng lập tức kinh hãi nghĩ rằng chân nguyên đều bị phá đi, cũng may cảm giác yếu đuối chỉ lướt qua rồi biến mất, chân nguyên trong cơ thể lại từ từ sinh ra.

Trương Ân Ân yên lặng kiểm tra bên trong cơ thể, thậm chí một chút thương tổn cũng không có, rõ ràng Ngâm Phong đã hạ thủ lưu tình.

Nhưng Trương Ân Ân tuyệt không nhận điều này, chân nguyên vừa khôi phục, liền chuyển thân nhào tới quát:

"Ai cần người nương tay? Hôm nay chúng ta không chết không thôi!"

Tình thế đã như vậy, mấy người Sở Hàn cũng không thể ngồi nhìn, mặc dù bọn họ không giải thích được tại sao Ngâm Phong lại hạ thủ lưu tình. Trương Ân Ân tại sao vẫn muốn tử chiến một trận, nhưng chỉ có thể theo

sau tấn công đến. Chỉ có Minh Vân là đoán được điều gì đó, sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch.

Hư Vỹ hừ một tiếng, móc ra một sợi Hồn Kim tác dài chừng hai tấc từ trong ngực, đưa tay ném ra ngoài. Kim quang hiện lên, sợi dây này đón gió dài ra, trong nháy mắt đã biến thành một sợi dây to bằng ngón cái dài vài trượng, cuốn quanh Sở Hàn, Thạch Cơ, Minh Vân mấy vòng, đem bọn họ trói chặt trên không trung.

Chỉ có đạo sĩ kia đạo hạnh đã đến cảnh giới Thượng Thanh, trong lúc vội vàng vung kiếm chém lui ba sợi dây đột kích đến, mới có thể toàn thân trở lại gian phòng. Trường kiếm trong tay hắt mặc dù không phải vật bình thường, nhưng Hồn Kim tác cũng không bị thương tổn chút nào, rõ ràng còn bất phàm hơn.

Hắn vừa muốn vung kiếm ngăn cản, năm sợi Hồn Kim tác sau đã không một tiếng động đánh tới từ phía sau, đem hắn trói chặt lại như một cái bánh chưng, không thể động đậy.

Ngâm Phong thấy Trương Ân Ân tiếp tục đánh tới, lần này chỉ vươn cánh tay trái ra trước người ngăn cản, năm ngón tay thon dài của Trương Ân Ân chạm tới bàn tay Ngâm Phong, lại vang lên một tiếng như kim loại va chạm.

Nàng đột nhiên cắn răng, bàn tay trắng nõn biến thành trào, năm ngón tay thon dài lúc này có thể xuyên kim phá thạch, liệu mạng dùng một trào bắt xuống!

Một âm thanh rợn người vang lên, ống tay áo Ngâm Phong bị xé rách, trên cánh tay hiện lên bốn vết máu, mà chỉ giáp trên bốn ngón tay Trương Ân Ân đều vỡ tan, máu tươi trên đầu ngón tay điên cuồng chảy ra, từng giọt rơi trên mặt đất, chảy thành một đường!

Ngâm Phong cũng không thềm để ý đến đau đớn trên cánh tay, chỉ nhìn Trương Ân Ân đã đau đến sắc mặt trắng bệch, lão đảo muốn ngã, thở dài nói: "Ta cùng với Hư Vỹ chỉ đi ngang qua mà thôi, cũng không muốn làm khó dễ các người. Tại sao người phải khổ như vậy?"

Trương Ân Ân đau đến gần như muốn ngất đi, quay đầu nhìn lại thấy đồng bạn ở phía sau đều bị trói lại, liền ngẩng đầu quát lên:

"Ta không phải là đối thủ của người, người giết ta đi!"

Ngâm Phong kinh ngạc nói:

"Ta vì sao phải giết người?"

Trương Ân Ân cắn răng nói:

"Vậy tại sao người phải giết Nhược Trần!?"

"Thì ra người làm thế này là vì hân..."

Ngâm Phong ôn hòa nói:

"Việc này cũng không có nguyên nhân gì cả, người này phải giết, thiên đạo là như thế..."

Trương Ân Ân giận dữ nói:

"Năm đó huynh ấy vì mạng sống mà bị ép phải làm như vậy, trên tay dính máu tanh giết chóc, nhưng đó cũng là chuyện của tông ta, từ khi nào đến lượt người tới chủ trì công đạo? Người nghĩ người là ai, người nói nó là thiên đạo, vậy thì thiên đạo phải như vậy hay sao?"

Mày kiếm của Ngâm Phong nhúu chặt, rõ ràng là trong lòng do dự không quyết, trầm ngâm nói:

"Ông trời bất nhân cho dù hắn có giết chóc nhiều hơn nữa cũng chỉ là nhân quả của chính hắn, có quan hệ gì đến ta chứ? Ta muốn giết hắn, chính là nhân quả giữa ta và hắn. Nhưng mà..."

Ngâm Phong rất lâu không nói tay trái như giống như vô ý thức vuốt ve cổ họng, cuối cùng cười khổ một tiếng, chậm rãi nói:

"Tuy nói thiên đạo nên như thế, nhưng mà... Ta phải cẩn thận suy nghĩ lại. Có lẽ sau này không nhất định phải giết người này, nói vậy cũng chưa biết được."

Dứt lời, hắn vươn người đứng dậy, phất ống tay áo, trên vách tường của tửu lâu đã mở ra một cánh cửa. Ngâm Phong ở giữa hư không, từng bước bay lên phía đám mây trên cao. Hư Vô niệm chú thu Hồn Kim tác, cũng rời đi cùng với Ngâm Phong.

Trương Ân Ân thực sự không ngờ lại có kết quả như vậy, kinh ngạc nhìn bóng lưng vô cùng tịch mịch của Ngâm Phong, bỗng nhiên cảm xúc trào dâng, trong lòng dâng lên một nỗi chua xót nói không nên lời.

Trương Ân Ân cũng không biết nỗi đau xót trong lòng này từ đâu mà ra, là do thương cảm cho Ngâm Phong hay là bi thương cho chính bản thân mình?

Nàng chỉ đứng đó trong chốc lát rồi đột nhiên quay đầu rời đi. Nét mặt mấy người Minh Vân đều xám xịt, lặng lẽ bám theo. Một lát sau người trong tửu lâu đã quét dọn sạch sẽ, chỉ có Sở Hàn vẫn đứng trước cửa căn phòng vừa rời Ngâm Phong ngồi, nhìn chân trời ảm đạm, không biết trong lòng nghĩ gì. Lát sau, hắn bùi ngùi thở dài một tiếng.

Hoàng hôn.

Kỷ Nhược Trần ngồi dựa vào cửa sổ, nhìn mặt trời chiếu chậm chạp không muốn xuống núi, nhưng lại đang bán khoả. Hắn vô ý thức xoay

Huyền Tâm Giới Chỉ không ngừng, rõ ràng trong lòng đang phiền não bất an.

Mấy ngày trước đây, hắc đã dùng hết thủ đoạn mình biết để tra khảo nữ đệ tử của Kim Quang động phủ bị hắc bắt về, không ngờ nữ đệ tử này vô cùng kiên cường, không chịu tiết lộ nửa câu, hoặc là nói bậy cho qua chuyện.

Thủ đoạn tầm thường đều vô dụng, không thể dùng Cực Nhạc Châm vừa mất thời gian lại vừa tổn kém trên người nàng. Cho dù dùng, cũng không có hi vọng Kim Quang động phủ có đầy đủ đồ vật có thể phá giải Cực Nhạc Châm. Kỳ Nhược Trần đau khổ suy nghĩ, lật lại tất cả những gì đã biết, lại phát hiện không có gì có thể dùng.

Thứ nhất Đạo Đức tông chính là danh môn chính đạo, rõ ràng không có sở trường về tra tấn, thứ hai hắc đối với việc ép cung mới chỉ hiểu được một chút da lông liền vứt qua một bên.

Lúc này đối mặt với nữ đệ tử của Kim Quang động phủ quật cường, ngoan cố, hắc đúng là có cảm giác có kỹ năng cũng không thể dùng, vô kế khả thi.

Từ sau cuộc nói chuyện đêm qua, Lý An lập tức thay đổi thái độ đối với Kỳ Nhược Trần, có thể nói là vô cùng thân mật.

Kỳ Nhược Trần dĩ nhiên sẽ không ngây thơ đến mức cho rằng sự nhiệt tình này là thật, nhưng trong lúc không còn cách nào, trong lòng hắc đột nhiên vừa động, nhớ ra trong vương phủ Lạc Dương tất nhiên không thể thiếu hảo thủ tinh thông việc dùng hình.

Dù cho tiên huyền đạo pháp của Kỳ Nhược Trần có cao minh tới đâu cũng không thể thông hiểu hết mọi chuyện, việc dùng hình phải cần có người chuyên nghiệp làm. Điều này chính hắc cũng hiểu được.

Kỷ Nhược Trần đem việc này nói cho Lý An, Lý An đương nhiên là luôn miệng đáp ứng, liền tuyển hơn mười người từ đại lao Lạc Dương đến quý phủ của Kỷ Nhược Trần xây dựng hình thất.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 176: Nhân Nghĩa 5

Sau khi Kỷ Nhược Trần phá vỡ toàn thân đạo hạnh của nàng ta, lại hạ thêm thuật pháp phòng ngừa nàng tự sát xong mới giao nàng cho mấy người quản lý hình lao mấy chục năm, quanh thân tràn đầy âm khí này.

Sau một ngày nàng đã chịu khai ra.

Kỷ Nhược Trần cũng không nghĩ tới có thể nhanh như vậy, nhưng khi hắt đi vào hình thất, sắc mặt liền biến đổi.

Trên thân thể nàng, hai cổ tay đã bị mấy thanh sắt xuyên qua, treo lên một giá bằng gang, nửa người bên trên máu thịt lẫn lộn, dường như không nhìn thấy một khối da thịt nào còn lành lặn, hai mí mắt bị khâu lại, đùi phải của nàng đã biến mất hoàn toàn, chỉ để lại một vết thương máu thịt lẫn lộn, chân trái lại lành lặn không bị chút thương tổn nào, ngay cả da cũng không bị chút trầy xước.

Mặc dù lòng dạ Kỷ Nhược Trần lạnh như băng, nhưng khi thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng cũng có chút không đành lòng. Hắt nhìn qua hạ thể đã trở thành một đồng hồ độn của nàng ta, lại nhìn qua hơn mười tên lao tốt hoặc béo hoặc gầy, ưỡn ngực lồi bụng, hình dáng khác nhau, hai hàng lông mày nhíu chặt, sắc mặt đã sớm âm trầm xuống.

Cầm đầu nhóm người này là một lão đầu gầy, ngâm đen. Dường như hắt hoàn toàn không nhìn thấy sắc mặt khác thường của Kỷ Nhược Trần, chỉ chậm rãi nói:

"Kỷ đại nhân, việc ngài phân phó đã xong xuôi, chỉ cần lay động cái chuông đồng này, ngài hỏi cái gì, nàng sẽ trả lời cái đó."

Kỷ Nhược Trần cầm lấy chiếc chuông đồng màu xanh từ trong tay lão đầu. Lão đầu vung tay lên, hơn mười tên ngục tốt nhẹ nhàng rời khỏi hình thất.

Kỷ Nhược Trần nhẹ nhàng lay động chuông đồng, nàng ta nghe thấy tiếng chuông đồng, toàn thân co rúm lại, mặt mũi vắn vẹo, vô cùng hoảng sợ, lại không ngừng kêu lên: "Ta nói ta sẽ nói hết! Giết ta, cầu xin người giết ta đi!"

Kỷ Nhược Trần cầm chuông đồng, quay sang nhìn lão nhân kia nói: "Người tên là gì?"

" Ty chức họ Thiết, hiện nay chương quản hình thất trong đại lao Lạc Dương, ngài gọi là Thiết lão Tam được rồi. Ngày sau đại nhân gặp kẻ nào ngoan cố không chịu mở miệng, cứ việc tìm ty chức."

Kỷ Nhược Trần nhìn hẩn một lát, thờ dài nói:

"Nhất định phải như thế sao?"

" Nhất định phải như thế!"

Lão nhân kia nói như chém đinh chặt sắt,. rồi nói thêm:

"Kỷ đại nhân chính là người trong chốn thần tiên, hình danh chỉ là mấy thứ cửu lưu thấp kém, đương nhiên đại nhân sẽ xem thường thứ này. Nhưng thứ cửu lưu cũng có ưu điểm của nó, chắc hẳn đạo lý này đại nhân cũng hiểu."

Kỷ Nhược Trần im lặng không nói chỉ phất phất tay. Thiết lão Tam khề khom người lui ra khỏi hình thất. nhẹ nhàng đóng cửa sắt lại.

Sau nửa canh giờ, hấn đã biết tất cả những gì muốn biết từ trong miệng nàng ta, liền đi ra khỏi hình thất, chậm chậm đóng cửa sắt lại, đem cả căn phòng đang cháy hừng hừng che lại. Trong lửa cháy, khuôn mặt nàng ta bình tĩnh, cuối cùng cũng được giải thoát khỏi đau đớn.

Ra khỏi địa lao đã là lúc trời sáng, Kỷ Nhược Trần ngồi trước cửa sổ trầm tư, trong lúc không để ý đã lại đến hoàng hôn.

Tuy Kim Quang động phủ không phải chính đạo nhưng cũng là danh môn cả tu đạo giới đều biết đến. Nàng ta vì nóng lòng muốn lập công mới tùy tiện tới tìm mình, không nghĩ tới sẽ bị phạm phu tục tử làm nhục đến nông nỗi đó, vì vậy chỉ đau khổ cầu xin được luân hồi giải thoát.

Đạo hạnh nàng ta chỉ cao hơn Kỷ Nhược Trần một chút, cách cảnh giới Thượng Thanh có thể mang theo túc tuệ luân hồi khá xa. Lần này giải thoát, thực sự tất cả cơ duyên kiếp này khi bái vào Kim Quang động phủ của nàng đều phí hoài.

Chỉ vì muốn lập công lao, lại phải trả giá nhiều như vậy, một được một mất, bên nào nặng bên nào nhẹ?

Cố chấp như vậy là vì cái gì?

Trong lúc Kỷ Nhược Trần đang suy tư, ngoài cửa bỗng trườn tới tiếng bước chân vội vàng cắt ngang suy nghĩ của hấn. Người đến cũng không chào hỏi trực tiếp, đẩy cửa xông vào, lời mở đầu là một tiếng quát hỏi:

"Người cần phải làm thế sao?"

Kỷ Nhược Trần nhìn thấy Tế Thiên Hạ, vội vàng đứng dậy nghênh tiếp:

“Tại sao tiên sinh lại hỏi như vậy?”

Sắc mặt Tể Thiên Hạ xanh mét, phất ống tay áo ngăn Kỷ Nhược Trần tới gần, sau đó lui về phía sau ba bước kéo giãn khoảng cách với hần, mới nói:

"Nghe nói người bắt một nữ tử về, tra tấn liên tục mấy ngày, lại mời hảo thủ từ Lạc Dương Vương Phủ đến đây để dùng hình?"

Kỷ Nhược Trần ngẩn ra, nói:

"Tại sao tiên sinh biết?"

Tể Thiên Hạ hừ một tiếng nói:

“Nếu như ta được xưng là trong thiên hạ không chuyện nào không biết, chuyện nhỏ này tại sao lại không biết được?”

Ngừng lại một chút, Tể Thiên Hạ lạnh lùng nói:

"Thôi chuyện trọng yếu thế này ta cũng không muốn lừa người. Người cho rằng mình có thể ở trong phủ rồi muốn làm gì thì làm, nhưng là bọn người hầu cũng không biết giữ mồm giữ miệng. Nhiều chuyện, vốn là bản tính trời cho của đa số con người. Người nói cho ta, ta nói cho người, chuyện này đã truyền đến mức toàn bộ phủ đều rõ ràng, tên người hầu đưa cơm nước đã đem tình trạng thâm tâm của nàng ta miêu tả rõ ràng ba phần! Người giải quyết thế nào!"

Kỷ Nhược Trần cũng không ngờ mọi chuyện lại truyền ra nhanh như vậy. Trên thực tế, từ khi giao nàng ta cho mấy người Thiết lão tam xong, hần vẫn luôn dốc lòng tu đạo, lúc rảnh rỗi cũng đọc sử sách, nghiên cứu những tranh chấp trong triều đình, căn bản cũng không tiếp tục xen vào chuyện này.

Mặc dù Kỷ Nhược Trần đối với kết cục của nàng ta cũng rất không đành lòng, nhưng khi nghe Tể Thiên Hạ quở trách như vậy, đành phải giải thích:

"Tể tiên sinh, dụng hình chính là Thiết lão Tam của đại lao Lạc Dương, hẳn nói nếu không làm thế sẽ không làm nàng ta khai ra được..."

Sắc mặt Tể Thiên Hạ càng thêm âm trầm, võ mạnh xuống bàn quát lên:

"Trên người cô gái kia có thể có bí mật lớn lao gì, đáng giá để người sử dụng loại thủ

đoạn này sao? Hơn nữa ai sẽ thêm quan tâm Thiết lão tam là ai, việc tàn bạo này sẽ chỉ trút

lên đầu người!"

Kỷ Nhược Trần lập tức ngạc nhiên, tuy rằng nàng ta đã nói ra những gì mình muốn biết, nhưng nếu nói đây là bí mật đáng giá thì cũng không phải vậy.

Tể Thiên Hạ oán hận nói:

"Không biết tiến lùi vì đại cục, chỉ biết khoái ý ân cừ, suy nghĩ không chu đáo, tham đường tiền tam thước đất, thì ra người cũng chỉ là kẻ ngu ngốc. Thôi thôi thôi! Năm mươi lượng bạc kia ta sẽ trả lại cho người, loại tiền bất nghĩa này, không có cũng được!"

Kỷ Nhược Trần thấy Tể Thiên Hạ phất tay áo muốn rời đi, vội vàng tiến lên phía trước ngăn lại, hành lễ thật sâu, kêu lên:

"Xin tiên sinh bỏ qua cho Nhược Trần còn trẻ người non dạ, chỉ điểm ta sai ở chỗ nào."

Tể Thiên Hạ trợn mắt nhìn Kỷ Nhược Trần một lúc. Mới thở dài nói: "Trời đất có thể bất nhân, đại đạo có thể bất nhân, thánh nhân có thể bất nhân, thậm chí bản tâm có thể bất nhân. Nhưng lúc này người không phải đang đối mặt với chuyện bất đắc dĩ, cũng không phải tranh giành ích lợi, lại

càng không phải lúc đề lập uy. Chuyện bất nhân lần này, bất quá chỉ là mấy tên người hầu rĩ tai bàn tán, yên tĩnh được cùng thiên hạ anh hùng mưu? Nếu như không có người nào chịu trợ giúp, người làm cách nào để hoàn thành đại sự?"

Kỷ Nhược Trần suy nghĩ cẩn thận mới giật mình kinh hãi, muốn quay sang cảm ơn Tể Thiên Hạ mới nhận ra hắn đã rời đi từ lúc nào.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 177: Triều Đình 1

Trọng Lôu Thúy hành lang nhiều vô số, kim ngọc son phấn chất thành chồng, ngói xanh lưu ly kéo dài tới mười dặm không thấy nơi tận cùng, trong nó im lặng nghiêm trang như biển sâu.

Mùa hạ đã qua hơn nửa tháng rồi mà nắng gắt vẫn không giảm, nhưng khi nóng bức chiếu xuống cái biển sâu này lập tức biến mất, không khí vô cùng tươi mát và nhu hòa.

Gió mơn man vỗ về cột vàng, lan can ngọc. mùi trầm hương thỉnh thoảng lan tỏa trong không khí.

Một chiếc lá cây phiêu nhiên rơi xuống.

Một bàn tay ngọc hiện ra, tay áo buông xuống, cổ tay trắng như tuyết, năm ngón tay của nàng như lan trong đêm vắng, theo thứ tự xòe ra, không một tiếng động dừng lại trên không trung.

Trong giây lát ấy, ngói xanh trụ vàng đều như mất đi vẻ đẹp vốn có.

Trên trời dưới đất, chỉ còn lại duy nhất chiếc lá kia từ từ rơi vào trong bàn tay.

"Thu cũng sắp sang rồi..." Một tiếng thở dài, lưu luyện triền miên nói không nên lời, dường như lo lắng cho thời gian trôi quá nhanh.

Nàng lật úp bàn tay, để cho chiếc lá kia tự do rơi xuống, bay vào dòng suối, bị bọt nước cuốn quanh, di chuyển đi xa.

Vạn vật vốn âm đạm thất sắc nay mới chậm rãi phục hồi.

Dưới tàng cây, bên dòng suối, trong lương đình, mỹ nhân cứ đứng thẳng như vậy, nhìn theo dòng nước róc rách chảy ra xa, giống như có hàng ngàn hàng vạn tâm sự, muốn đẩy nó trôi theo dòng nước.

Nàng mặc một chiếc váy nhạt, không phấn không son, mái tóc đen tuyền vén cao, trên đó có khảm một cây châm bằng ngọc.

Mi của nàng dài mà không lớn, dường như đen tuyền như mực, nhưng thỉnh thoảng lại có chút hồng hồng, sự hoàn mỹ của nàng khiến cho vạn vật thất sắc.

Không biết nàng đứng bao nhiêu lâu, mới nhẹ giọng kêu:

"Cao công công."

Tiếng của nàng như gió thu khua động không gian.

"Có lão nô!"

Cách đó không xa, dẫn một đám nội thị khoanh tay chạy theo phía sau của Cao công công đi tới, nói:

"Nương nương có gì phân phó?"

"Bệ hạ hiện tại đang làm gì?"

Cao Lực Sĩ nói:

"Bệ hạ vừa mới ngủ trong tấm điện, còn chưa được một canh giờ! Gần nhất quốc sự bận rộn, bệ hạ đúng là có chút lao lực."

"Có phải lại phiền lòng về đám yêu đạo không?"

Cao Lực Sĩ đạo:

"Chỉ là một tên đạo sĩ không đủ sức, nhưng lão nô nghe nói bọn họ tay chân đông đảo, lại còn cướp đi cái gì Đồ ấy. Mà cái Đồ này lại có liên quan tới số mệnh của triều đình, cho nên bệ hạ mới coi trọng như vậy."

Nàng nhàn nhạt ừ một tiếng, hiển nhiên đối với chuyện này không thêm để ý, sóng mắt lưu chuyển, lại nhìn sang dòng suối, chẳng biết là từ khi nào lại có mấy cái lá, mấy bông hoa rơi xuống.

Sau một lúc lâu, nàng bỗng nhiên mở đôi môi, nhẹ nhàng ngâm hát lên:

" Vân tường y thường, hoa tường dung,

Xuân phong phật hạm, lộ hoa nùng,

Nhược chi quần ngọc sơn đầu kiến,

Hội hương Đào đài nguyệt hạ phùng....."

Đây là bài: Thanh Bình điệu của Lý Bạch, dịch: Ngô Tất Tố

Thoáng bóng mây hoa, nhớ bóng hồng,

Gió xuân dàu dặt giọt sương trong

Ví chẳng non ngọc không nhìn thấy,

Dưới nguyệt đài Dao thử ngóng trông.

Một khúc ca đã hát xong từ lâu, nhưng mà dư âm vẫn quanh quẩn không tiêu tán.

Nàng than nhẹ một tiếng, nói:

"Lý học sĩ quả nhiên xứng danh với thi tiên, chỉ cần múa bút là ra thơ, nhưng lại hợp với tình với cảnh."

Cao Lực Sĩ tiến lên một bước, hơi cong người, nhỏ giọng nói:

"Nường nường, theo lão nô thấy trong mấy câu thơ này có huyền cơ, nhưng không biết là có nên nói hay không?"

Hóa ra mỹ nhân này, chính là người được sủng ái duy nhất trong 3000 cung phi, Dương phi Ngọc Hoàn.

Khi nghe Cao Lực Sĩ nói câu này, nàng không xoay người lại, chỉ là thản nhiên nói:

"Nói."

Cao Lực Sĩ tinh thần rung lên, tiến thêm một bước, nhỏ giọng nói:

"Lão nô cho rằng, Lý Thái Bạch này làm bài Thanh Bình điệu có ý trông hoa nói người, ngôn từ tuy rằng tuyệt vời, phiêu dật hàm súc, nhưng mà dụng tâm trong đó thì vô cùng hiểm ác, nường nường nên lưu tâm xem xét."

Dương Ngọc Hoàn không có nửa điểm ngạc nhiên, thản nhiên nói: "Dụng tâm cái gì? Tại sao lại nói như vậy?"

Cao Lực Sĩ hạ giọng nói:

"Nường nường, trong bài Thanh Bình Điệu kỷ 2 có câu: "khả liên phi yến ý tân trang", (Thương cho Phi Yến cậy tân trang), chính là đem nường nường so sánh với Triệu Phi Yến!"

Dương Ngọc Hoàn rốt cục quay đầu, nhẹ nhàng cười, nói:

"Phi Yến xinh đẹp danh chấn khắp thiên hạ, hẳn lấy câu đó ví ta, đương nhiên là được, sao lại có tội?"

Cao Lực Sĩ nói:

"Nường nường ời, Triệu Phi Yến này mị hoặc Hán đế, ăn uống rất kén chọn, trong khi đó lại một tay che trời...."

(Thời Khai Nguyên, lúc hoa nở đẹp, vua Đường Minh Hoàng cùng Dương Quý Phi ra ngắm hoa, sai nhạc đội ca hát. Lần này vua muốn có lời ca ngợi sắc đẹp của Dương QUÝ Phi, liền mời Lý Bạch đang say rượu vào đặt cho. Lý Bạch đang say viết liền 3 bài Thanh Bình Điệu. Vua và Quý Phi rất thích. Sau này Dương Quốc Trung, Cao Lực Sĩ, những người từng bị Lý Bạch làm nhục gièm pha ông với Dương Quý Phi (em gái của Dương Quốc Trung) về bài Thanh Bình Điệu, bài này có đoạn:

Khả liên Phi Yến ỷ tân trang

Hai người cho là Lý Bạch so sánh Dương Quý Phi với Triệu Phi Yến, một hoàng hậu bị thất sủng. Dương Quý Phi từ đó không ưa Lý Bạch, lại thêm Trương Ký ganh ghét gièm pha, Lý Bạch phải cuốn gói khỏi triều đình.)

Nói tới câu này, Dương Ngọc Hoàn rốt cục có chút phản ứng, cảm thấy nhúu mày.

Cao Lực Sĩ cúi đầu càng thấp hơn, vô cùng đau đớn nói:

"Triệu Phi Yến sau này tư thông với Xích Phượng, cung đình không ai không biết, rồi bị Bình Đế cách chức làm thứ dân, sau đó tự sát mà chết. Lý Thái Bạch lại đem nường nường so sánh với nàng ta, chuyện này... thực sự là đáng giết a!"

Dương phi trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên cười, nói: "Lý học sĩ trời sinh ngông nghênh, là người điên khùng, tính cách độc lập, ta thấy hẳn không có dụng tâm hiểm ác như vậy đâu, câu này chắc chỉ là vô tâm mà thôi. Cao công công..."

Cao Lực Sĩ vội vàng đáp: "Có lỗi nô!"

"Không phải Lý học sĩ ám chỉ Bốn cung, mà là công công không quên được sỉ nhục mài mực tháo giày (1) có đúng không?"

(Khi Lý Bạch đi thi, quan Chủ Khảo ra đề, Lý Bạch xem qua, liền vẩy bút là xong bài, đem lên nộp. Dương Quốc Trung tiếp lấy xem, thấy đề tên là Lý Thái Bạch, liền loạn bút son ngang dọc, đánh rớt ngay không thương tiếc, lại còn bĩ mặt Lý Bạch:

-Hạng thí sinh này chỉ đáng mài mực hầu người.

Cao Lực Sĩ lại a dua thêm:

-Thứ văn chương bã mía ấy chi đáng tháo giày xỏ tất cho người.

Hai người nói xong trườn lính tổng cổ Lý Bạch ra khỏi trường thi.

Lý Bạch rất phẫn uất, về nhà phàn nàn với Hạ Tri Chương và thề rằng: Nếu sau này đắc chí sẽ bắt Thái Sư Dương Quốc Trung mài mực, Thái úy Cao Lực Sĩ tháo giày mới hả dạ.

Sau này Lý Bạch đỗ tiến sĩ, nhân một buổi chiều vua Bột Hải của Cao Ly yêu cầu nhà Đường phải sang cống, nếu không sẽ cử binh sang đánh. Nhà vua âu lo, không biết phúc đáp thế nào, Lý Bạch đứng ra làm một bài chiếu, ai nấy đều hài lòng. Vua bảo Lý Bạch viết lại, nhân cơ hội này Lý Bạch nói:

-Trước thần vào thi bị Thái Sư Dương Quốc Trung và Thái úy Cao Lực Sĩ xua đuổi. Nay thấy hai người ấy tại triều, văn khí của thần bị bế tắc. Vậy cúi xin Bệ hạ sai Dương Thái Sư mài mực. Cao Thái úy tháo giày để thần được hùng tâm phấn khởi mà thảo chiếu thư làm cho Phiên vương phải bội phục mà triều cống.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 178: Triều Đình 2

Cao Lực Sĩ cuống quýt nói:

"Nường nường minh giám! Lão nô đối với bệ hạ và người luôn một lòng trung tâm! Lão nô nếu có nửa ý oán giận, sẽ bị thiên lôi đánh xuống..."

Hắn còn chưa nói xong, trời đang quang đãng bỗng nhiên có một tiếng sét nổ

xuống!

Cao Lực Sĩ kinh hãi vô cùng, hai chân mất thăng bằng, ngã chổng vó lên trời, mãi không bò dậy nổi.

Dương Ngọc Hoàn thấy Cao Lực Sĩ chật vật, che miệng cười khẽ, mới nói:

"Cao công công, thề không được thề bừa đâu, mà hình như thời gian cũng muộn rồi thì phải?"

Cao Lực Sĩ vội vã bò lên, sửa lại y phục, nói:

"Quả nhiên không còn sớm. Lạc đại nhân đang ở Ngọc Hòa Điện chờ nường nường."

"Vậy thì ta qua đó."

"Dạ!"

Cao Lực Sĩ hít sâu một hơi, cao giọng nói:

"Phụng ý chỉ của quý phi bãi giá Ngọc Hòa Điện!"

Có hơn 10 cung nữ lập tức chạy tới, lại có 4 gã thái giám mang kiệu mềm, từ ngoài Nguyệt Nha Môn chạy vội tới. Cao Lực Sĩ nhìn Dương Ngọc Hoàn lên kiệu, sau đó mới đi theo sau tới Ngọc Hòa Điện. Hắn ngẩng đầu nhìn trời, thấy nắng vẫn chang chang, sao tự dưng lại có sét đánh được nhỉ?

Trong Ngọc Hòa Điện, có một quan viên đang đứng chờ, một gã thái giám cao giọng nói:

"Quý phi nương nương giá lâm!"

Quan viên kia vội vàng quỳ gối trong điện, cao giọng nói: "Thần Lạc Nhân Hòa, cung nghênh nương nương!"

Dương Ngọc Hoàn đi vào trong điện, ngồi vào vị trí của mình, vung tay ngọc lên, nhàn nhạt nói:

"Đều lui ra đi."

Tất cả thái giám, cung nữ trong điện đều khom mình lui ra ngoài.

Nàng nhìn Lạc Nhân Hòa, mơ hồ thở dài, nói: "Lạc đại nhân xin đứng lên, ngồi xuống đi."

Lạc Nhân Hòa trước tiên tạ ân, sau đó mới ngồi xuống cái ghế bên cạnh, trong ánh mắt nhìn về phía Dương Ngọc Hoàn thiếu vài phần kính nể, lại có hơn 3 phần từ tâm.

Lạc Nhân Hòa đã quen biết Dương Quý Phi từ trước, năm năm trước khi hắn được triệu tới Trường An, thấy hắn tướng mạo đường đường, ăn nói bất

phàm, có tài kinh bang tế thế, Minh Hoàng thập phần thưởng thức, phong cho hãn chức Ngự Sử kéo dài cho đến hôm nay.

Trong Ngọc Hòa Điện yên lặng trong chốc lát, cuối cùng Dương Ngọc Hoàn nói:

"Lạc đại nhân, Tam công tử vẫn chưa có tin tức gì sao?"

Lạc Nhân Hòa sắc mặt tối sầm lại, than thở: "Nó... nó nhất định đòi tu tiên đạo, nhưng tại sao không viết thư về nhà cơ chứ? Với lại chớp mắt đã hơn năm năm rồi, không biết là có..."

Dương Ngọc Hoàn ôn nhu nói: "Tam công tử cát nhân thiên tướng, không giống người mất sớm, Lạc đại nhân cứ thả lỏng tâm tình đi."

Lạc Nhân Hòa gật đầu, do bị nói tới tâm sự của mình cho nên lập tức lặng lẽ không

nói.

Lạc Nhân Hòa có 6 người con, nhưng chỉ duy nhất có người con thứ ba là Lạc Phong thiên tư hơn người, được hãn kỳ vọng rất cao.

Nào ngờ năm năm trước bỗng nhiên để lại một phong thư, phiêu nhiên đi xa, nói là tầm tiên đạo, từ đó hoàn toàn không có tin tức.

Trong khi đó Lạc Phong lại là một quý công tử, tay trái gà không chặt, hành tẩu trên giang hồ hiểm ác, hơn phân nửa là không gặp may mắn rồi, cái gì mà cát nhân thiên tướng, chẳng qua chỉ là lời nói an ủi mà thôi.

Lạc Nhân Hòa sau khi nhậm chức Ngự Sử, quyền thế đột nhiên tăng mạnh, lại có quan hệ với hai vị sủng phi đương triều là Lạc phi Dương phi, bởi vậy không một quan viên lớn nhỏ trong triều nào dám làm khó hãn.

Lạc Nhân Hòa làm quan thanh chính, nhưng cũng đành nhờ cậy quan viên các nơi thăm tra tin tức của Lạc Phong, nhưng mà chẳng có chút thăm hỏi nào cả, trong suốt năm năm không thu hoạch được gì.

Trong Ngọc Hòa điện trở nên lặng im một lúc lâu.

Cứ cách khoảng 2, 3 tháng trong một năm. Dương phi lại cho đòi Lạc Nhân Hòa tiến cung, nói là thăm thân, nhưng thực ra là hỏi tin tức của Lạc Phong, lần nào cũng giống như hôm nay, hỏi thăm thì không được gì, bầu không khí lúc nào cũng im lặng.

Lúc này ngoài cửa điện truyền tới một tiếng ho nhẹ, Cao Lực Sĩ nhẹ nhàng đi đến, ở bên người Dương Ngọc Hoàn thấp giọng nói:

"Nương nương, bệ hạ đã tỉnh rồi, người nên chuẩn bị sớm một chút."

Dương Ngọc Hoàn gật đầu.

Lạc Nhân Hòa nghe nói vậy, lập tức quỳ xuống, nói:

"Vi thần xin cáo lui."

Khi Vân Phong tới Lạc Dương, thì cũng cách thời gian mà Kỷ Nhược Trần xuống núi tới hơn mười ngày.

Hắn dựa theo những ký hiệu mà đám đệ tử Đạo Đức tông lưu lại tìm tới Kỷ phủ, nhưng không thấy Kỷ Nhược Trần.

Qua miệng hai gã đệ tử Đạo Đức tông lưu lại trong phủ mới biết, Kỷ Nhược Trần đang ở quân doanh ngoài thành.

Vân Phong theo lời mà đi, không bao lâu đã xuất hiện ở quân doanh phía nam ngoài thành Lạc Dương.

Quân doanh này có số quân là 5000, nhưng mà thực tế bên trong chỉ có 3500, đây toàn là những tinh binh dưới trướng của Lý An.

Bề ngoài thì thiên hạ thái bình vô sự, chỉ có một đám tiểu tặc, đạo phi cướp phá thôn quê chẳng cần phải xuất quân làm gì. Cho nên Tiết Độ Sứ, Đô Đốc ở các nơi đều báo cáo nhiều lính, nhưng bên trong lại ít, rồi hưởng dụng phần thừa.

Lý An này chẳng kể tốn bao nhiêu ngân lượng, huấn luyện tinh binh thực là hiếm thấy, nhưng cũng vì vậy, người ta mới thấy dã tâm của hắn.

Vân Phong vừa đến quân doanh, đã nhận ra linh khí của Kỷ Nhược Trần và đám đệ tử của Đạo Đức tông. Chỉ là trong quân doanh còn có hai người đạo hạnh có phần cao thâm. Vân Phong mỉm cười, sau từ khi ba lần bắt ba lần thả hai người này, hắn đã có phần quen thuộc.

Nhìn đại môn quân doanh được thủ vệ sâm nghiêm, Vân Phong không muốn phiền phức, tiện tay đốt một tấm Ấn Thân Phù, rồi cất bước đi vào, cho tới lúc lên thẳng lầu hai, mới triệt hồi ấn thân phù.

Thủ vệ lầu hai thấy trước mắt đột nhiên xuất hiện một gã đạo sĩ đeo kiếm, cũng không giạt mình, "keng" một tiếng rút chiến đao, định bổ tới.

Vân Phong mặc dù không quen với quân vụ, nhưng cũng thấy đám người này gặp chuyện không sợ hãi, phản ứng mau lẹ, thực là tinh nhuệ.

"Dừng tay!"

Kỷ Nhược Trần nhận ra Vân Phong, vội vã quát bảo quân tốt ngừng lại, sau đó tiến lên vui vẻ nói:

"Vân Phong sư huynh, huynh tới làm đệ yên tâm hơn nhiều. Tới đây, đệ giới thiệu với huynh một chút, vị này chính là Sử Nghĩa - Sử tướng quân,

giữ chức Tư Mã, chính là thủ hạ đại tướng số một của Thọ vương, trí dũng song toàn."

Phía sau Kỷ Nhược Trần có một gã cao to tiến lên hai bước, hướng Vân Phong thi

lễ nói:

"Mặt tướng Sử Nghĩ, tham kiến Vân Phong tiên trưởng!"

Vân Phong cẩn thận quan sát, thấy Sử Nghĩ này thân cao tám xích, sắc mặt ngâm đen, tác phong chỉnh tề, đôi mắt phượng hàm uy bốn phía, trong đó ẩn chứa sát khí.

Vân Phong thi lễ, cùng hàn huyền mẫu câu, đột nhiên cảm nhận được sàn nhà rung động, Long Tượng Bạch Hổ nhị vị thiên quân từ hai phía phải trái xông tới, đẩy Sử Nghĩ ra phía sau, rồi thi nhau thi lễ.

Hai người này ngẩng đầu lên, mặt mày rạng rỡ, vô hạn vui mừng.

Một người nói:

"Cuối cùng cũng nhìn thấy Vân Phong tiên trưởng!"

Người kia liền nói:

"Tiên trưởng nhất định phải ở đây thêm mấy ngày!"

Người đầu tiên nói:

"Huynh đệ của chúng ta đã hơn 10 năm không nghe tiên trưởng giáo huấn."

Người còn lại tiếp luôn:

"Tiên trưởng đừng có tiếc rẻ không chỉ giáo nha!"

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 179: Triều Đình 3

Vân Phong trong lúc nhất thời bị nhị vị thiên quân này làm cho dở khóc dở cười, thật vất vả mới thoát khỏi sự dây dưa của bọn họ, cẩn thận nhìn quân doanh một lượt.

Trên đỉnh Duyệt Quân Lâu còn có bốn gã đệ tử Đạo Đức tông cùng mấy tướng lĩnh tụ cùng một chỗ, bên ngoài thao trường đang thao diễn luyện tập, khi hỏi những quân nhân bên người, những tướng lĩnh này hoặc là cung kính, hoặc là thân thiết, hỏi gì đáp nấy.

Vân Phong xua tay ngăn Kỷ Nhược Trần gọi bọn họ xuống, ánh mắt của hắn nhìn ra ngoài thu toàn bộ quân doanh vào trong.

Vân Phong gọi Kỷ Nhược Trần sang một bên, thấp giọng hỏi:

"Nhược Trần, đây là chuyện gì?"

Kỷ Nhược Trần nói:

"Cái quân doanh tồi tàn này chính là quân doanh tinh nhuệ nhất của Thọ vương, có giáp sĩ ba nghìn, kị binh nhẹ năm trăm, do Sử Nghĩa tướng quân thống lĩnh, trong doanh toàn là tâm phúc của Thọ vương. Đệ ở chỗ này là muốn cho đệ tử bốn tông quen với chuyện hành quân tác chiến, kết hợp đạo pháp với binh pháp, khi đó mới có thể quyết chiến sa trường. Thọ vương đã đồng ý cho đệ tuyển 1000 người trong 3000 người, lập thành một phân đội do đệ quản lý, sau này còn có thể mở rộng."

Vân Phong xưa nay vốn bình tĩnh cũng thất kinh, hỏi:

"Vậy chẳng phải là quân quyền của Thọ vương đều thuộc về đệ hay sao? Chuyện này..."

Vân Phong đương nhiên biết mục đích tới Lạc Dương của Kỷ Nhược Trần, đó là mượn hơi Thọ vương Lý An, nhúng tay vào chuyện triều đình. Việc này không hề dễ dàng, Kỷ Nhược Trần tới Lạc Dương mới được có nửa tháng, Vân Phong chỉ nghĩ rằng hãn muốn đặt chân được ở Lạc Dương đã khó rồi, vậy mà hãn đã chiếm được cả quân quyền vào trong tay?

Vân Phong trong lòng nghi ngờ khó tan đi, dùng bí pháp của Đạo Đức tông để tìm hiểu mọi chuyện.

Kỷ Nhược Trần cũng vận dụng bí pháp của Đạo Đức tông, sau đó hướng Vân Phong thuật lại mọi chuyện, từ việc xúi Long Tượng Bạch Hồ nhị vị thiên quân, đường đường chính chính đăng môn bá kiến, sau đó đương trường chém giết hai đạo sĩ Chân Võ Quan lập uy rồi thuật rõ lợi hại cho Thọ vương hiểu, lại hứa chuyện dùng đạo pháp tiên thuật giúp Thọ vương luyện binh, cho nên mới có được quân quyền trong tay.

Theo Kỷ Nhược Trần hiểu, nếu Đạo Đức tông muốn quy mô nhúng tay vào chuyện triều đình, vậy thì đệ tử của bốn tông không chỉ biết dùng sét, ngự kiếm vẽ bùa, mà còn phải thông hiểu thuật hành quân trong chiến tranh, cho nên hôm nay mới an bài đệ tử trong quân, thực hành cho quen chuyện quân vụ.

Vân Phong nghe xong vẫn có chút không hiểu, chiếu theo những điều mà Kỷ Nhược Trần nói thì Thọ vương không thể hợp tác mới đúng.

Thọ vương là nhân vật nào, tại sao không chọn Chân Võ Quan, mà lại giao cho đệ tử Đạo Đức tông, chuyện này chắc hẳn hãn đã suy nghĩ cẩn thận, tính toán hết lợi hại!

Chỉ bằng một lời nói của Kỷ Nhược Trần, lại thêm những lời hứa hư vô mờ mịt, thêm hai cái nhân mạng của Chân Võ quan cũng không đủ phá vỡ

cục diện.

Kỷ Nhược Trần thấy biểu tình của Vân Phong, biết hẳn có nghi hoặc, vì vậy cười cười nói:

"Vân Phong sư huynh đệ nói với Lý An là đại kiếp nạn của Lạc Dương có ứng với người của hẳn, cho nên trong thời gian tới Lạc Dương sẽ trở thành đế đô. Hẳn về phủ suy nghĩ ba ngày, sau đó thay đổi toàn bộ tư tưởng, mọi chuyện đều phối hợp. Ha Hả, không nghĩ tới đôi khi thuận miệng nói đùa, lại có tác dụng như vậy..."

Kỷ Nhược Trần nói xong, đã thấy sắc mặt Vân Phong có chút không đúng, hẳn lập tức thôi cười, khôi phục vẻ nghiêm túc, nói: "Vân Phong sư huynh, Nhược Trần đã làm chuyện gì không đúng ư?"

Vân Phong nhìn Kỷ Nhược Trần, một lát sau mới than thở: "Ta lần này hạ sơn, ngoại trừ phụ trợ cho đệ, còn mang tới một tin tức, đó chính là Thủ Chân Chân Nhân đã suy tính ra chuyện Hoàng Xà nghịch thiên cải mệnh, số mệnh triều đại có biến, Lạc Dương thành công Đế đô."

"Cái gì?"

Kỷ Nhược Trần thất thanh nói.

Nửa đêm, trăng sáng.

Tòa đại doanh yên tĩnh lạ lùng, chỉ còn lại những tiếng đuốc cháy tí tách.

Duyệt Quân Lôu chính là nơi cao nhất của doanh trại này, Ký Nhược Trần ôm đầu gối ngồi trên chiếu, kinh ngạc nhìn vàng trăng cong cong trên không trung.

Dưới ánh trăng hiện lên một thân ảnh, thân hình này như khói nhẹ đi tới bên người của Kỷ Nhược Trần, cũng giống như hẳn ngồi xuống ôm gối.

Người này mặc đạo bào, mặc dù tướng mạo bình thường, nhưng mà lại thoải mái tự nhiên, làm cho người khác cảm thấy dễ gần, người này chính là Vân Phong.

Vân Phong ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng cô độc trên cao, mỉm cười hỏi:

"Thế nào? Không có lòng tu đạo sao."

Kỷ Nhược Trần trong lòng run lên, mấy câu này của Vân Phong vô cùng kiên định, chẳng nhẽ đạo tâm của mình đã bị dao động, biểu hiện ra ngoại?

Trong ánh trăng sáng lạnh lùng, trong quân doanh lại tràn ngập khí tức sát phạt, nhìn Vân Phong ở trước mặt mình. Kỷ Nhược Trần cảm thấy mình hình như không giấu diếm được Vân Phong điều gì.

"Sư huynh, đệ... đệ không biết mình nên làm những gì. Tu đạo? Vì vũ hóa phi thăng ư? Liên tục tu luyện nếu như kiếp này phi thăng không được, vậy phải chuyển nhập luân hồi kiếp sau lại tiếp tục, cho tới khi nào phi thăng được mới thôi. Thế nhưng lúc vũ hóa phi thăng xong, chúng ta sẽ tới nơi nào, có được đứng vào hàng ngũ tiên nhân không? Trong 36 tầng trời có những thứ gì? Hay là không có một thứ gì? Có phải khi đặt chân tới bến bờ phi thăng, cuộc đời của chúng ta mới bắt đầu hay không?"

Thời gian Kỷ Nhược Trần nhập đạo môn rất ít, thế nhưng tâm trí đã trưởng thành, khác hẳn với những người tu đạo từ khi còn nhỏ.

Hắn cũng không vì tiên nhân mà tu luyện, trong lòng hắn cũng không chỉ có duy nhất đại đạo.

Kỷ Nhược Trần tu đạo, ban đầu chỉ là vì giữ mạng, che giấu những tội lỗi của mình,

Sau khi đại kiếp nạn bên bờ Lạc Hà qua đi, hãn không biết dụng ý của các vị chân nhân trong Đạo Đức tông như thế nào, nhưng mà hãn cũng mơ hồ nhận ra sự sợ hãi trong lòng mình, bởi vì hãn biết, chuyện giả mạo Trích tiên đã bị mọi người phát hiện rồi.

Gánh nặng ngàn cân trong lòng hãn được buông bỏ, cũng là lúc hãn mất đi mục tiêu tu đạo.

Hơn nữa từ trong miệng của nữ đệ tử của Kim Quang động phủ kia biết được, trước khi hãn hạ sơn một tháng, Kim Quang động phủ đã nhận được tin tức, nói hãn sẽ hạ sơn tu luyện, đi tới Lạc Dương, bên mình còn có trọng bảo.

Các phái căn cứ vào thời gian sớm bố trí ở trên đường cướp người, khi hãn hạ sơn, rất nhiều môn phái đã biết được tin tức này.

Có thể nói mình là con mồi để dẫn dụ những người ẩn thân trong Đạo Đức tông lộ mặt, cũng để xem ai là địch là bạn với Đạo Đức tông.

Kỳ thực đã nhiều ngày Kỷ Nhược Trần nghĩ tới việc này, mình là con mồi thì đã sao? Cho dù hãn có biết các vị chân nhân trong tông muốn hãn đi làm mồi, hãn vẫn sẽ đi.

Từ khi rời khỏi Long Môn khách sạn tới nay, tất cả các quyết định của hãn đều là do người ngoài nghĩ thay, luyện côn thuật, nhập đạo môn, tập phép thuật, thậm chí đính hôn với Cố Thanh, không có việc nào hãn được làm chủ cả.

Có thể có một việc, đó là khi đại kiếp nạn ở Lạc Dương qua đi, hãn quyết định rời khỏi Đạo Đức tông, Thế nhưng hãn vì Cố Thanh, hãn lại trở về môn phái của mình.

Nếu như cẩn thận suy nghĩ, Đạo Đức tông đối với hãn đúng là có đại ân tái tạo, không có bất kỳ chuyện gì có lỗi với hãn. Tất cả chỉ vì hai chữ Trích

tiên.

Mọi chuyện hằn đặt ở trong lòng, áp lực nhiều năm như vậy, tối hôm nay đã bị hằn giải tỏa hết.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 180: Triều Đình 4

Vân Phong mỉm cười, tuy rằng Nhược Trần nói năng lộn xộn, nhưng hẳn vẫn hiểu tất cả những gì mà Kỷ Nhược Trần muốn biểu đạt. Hắn giơ một ngón tay chỉ đại doanh đang ngủ say, nói:

"Nhược Trần, đệ nhìn đi, những chúng sinh này đại đa số đều là người lao động, khi còn sống họ chỉ muốn hai chữ ấm no là quá đủ rồi. Có vài người thích luồn cúi xu nịnh, cũng có người thích hai chữ danh lợi, nhưng mà như vậy thì có làm sao? Con người chẳng qua chỉ là một cái túi da, trăm năm sau cũng chỉ còn lại một nắm cát vàng. Chúng ta là người tu đạo, nhưng có một số người lại muốn mình được như triều đình, được tứ hải triều bái?"

Kỷ Nhược Trần gật đầu, những gì hắn phải trải qua lúc nhỏ, lại thêm 5 năm tu luyện, hai lần nhập thể tục hành tẩu, cảm giác của hắn cũng như vậy.

Đại đạo tuy rằng gian nan, nhưng mỗi một bước đều có động thiên khác, tư vị trong đó hơn xa những chuyện lục đục của thường nhân với nhau.

Vân Phong thở dài nhưng trên mặt vẫn là nụ cười thân thiết: "Thế nhưng Nhược Trần, những thứ này lại không hề có ý nghĩa với chúng ta, người thường khó mà thoát khỏi hai chữ sinh sống, chúng ta may mắn hơn họ, khi gia nhập Đạo Đức tông, chúng ta mới có cơ hội cảm thán những chuyện này. Nói thật, trước kia ta cũng từng phân vân như đệ, lựa chọn khi đó của ta là hạ sơn lịch lãm, du lịch thiên hạ, mười một năm sau mới trở về núi."

Kỷ Nhược Trần vô cùng kinh ngạc, hỏi: "Sau đó thế nào?"

Hắn biết Vân Phong từng hành tẩu trần thế, nhưng mà hắn nghĩ đó là vì xử lý tục vụ, chứ không hề biết Vân Phong cũng vì nguyên nhân khác.

Vân Phong cười nói:

"Thế nào ư? Lúc hạ sơn thế nào, khi trở về núi vẫn như thế đó."

Kỷ Nhược Trần kinh ngạc nói: "Sao lại như vậy?"

Vân Phong nói:

"Tuy rằng ta không biết ý nghĩa của nó là gì, nhưng mà ta biết, ta dùng 11 năm đã học thành công chuyện đem những chuyện này buông bỏ. Nếu như nghĩ mà không hiểu, vậy thì trước tiên cần chuyên tâm tu đạo, ngày sau không chừng sẽ hiểu."

Nói đến chỗ này, Vân Phong vỗ vỗ vai Kỷ Nhược Trần, nói: "Chúng ta đúng là có lúc không biết chuyện nào là đúng, là sai nhưng mà tu đạo không bao giờ là sai lầm cả."

Kỷ Nhược Trần thì thào nói:

"Nếu nghĩ không hiểu vậy thì chuyên tâm tu đạo..."

Vân Phong nhìn hắn cau mày, mím môi, đau khổ suy tư, không khỏi cười nói: "Trải qua hai tháng nữa là tới điển lễ đính hôn của đệ, tông ta mặc dù không muốn làm lớn, nhưng mà cũng có mời những đạo hữu bên ta tới xem. Nếu như đạo hạnh của đệ thấp, thực sự không được hãy cho lắm. Mặc dù Cổ Thanh đạm bạc như mây, sẽ không tính toán điều này, nhưng mà chẳng ai biết Vân Trung Kim Sơn Vân Trung Thiên Hải sẽ nói những gì. Hai tháng tới nếu như có đột phá, vẫn có lợi hơn so với việc hoang phế tu luyện."

Vừa nghĩ tới chuyện đính hôn, Kỷ Nhược Trần lại có cảm giác hoảng hốt. Nếu như chuyện này diễn ra, mình sẽ kết duyên với Cố Thanh, một người như là thần tiên trong mộng, trở thành tiên lữ?

Vân Phong lại nói:

"Cố Thanh còn trẻ như vậy, mà đã có tu vi như thế, thực sự là không tưởng tượng nổi. Nghĩ đến chuyện nhân quả mấy kiếp của nàng, đã thấy nàng không phải nhân vật bình thường. Có được tiên lữ như vậy, đó là phúc duyên, cũng là áp lực, đệ tự mình giải quyết cho tốt đi.."

Kỷ Nhược Trần chợt nhớ tới một chuyện, do dự hỏi: "Sư huynh, Cảnh Tiêu Chân Nhân trúng phải độc thủ của Thanh Khư Cung, chẳng nhẽ chúng ta cứ quên đi như vậy hay sao?"

Vân Phong thờ dài một hơi, nói:

"Đương nhiên không phải, chỉ là đệ có điều không biết, trong Thanh Khư Cung không có nhân vật nào tên là Hư Vô."

Nói đến đây, Vân Phong bỗng nhiên "a" một tiếng, nhìn về phương đông. Kỷ Nhược Trần theo ánh mắt của hắn nhìn lại, nhưng chẳng nhận ra điều gì.

Vân Phong nhìn về phía xa một hồi, mới thu hồi ánh mắt, cau mày nói:

"Vừa rồi dường như ta thấy linh khí sát khí chợt lóe lên... a, có lẽ là ta nhìn nhầm rồi."

Ba ngày sau đó, Kỷ Nhược Trần lưu lại tám vị đệ tử Đạo Đức Tông, lệnh cho bọn họ tiếp tục nghiên cứu đạo dụng binh, còn mình thì cùng với Vân Phong trở lại Lạc Dương.

Đêm xuống, Kỷ Nhược Trần đi tới biệt viện mà Tế Thiên Hạ ở, hẳn nghe thấy tiếng đọc sách sang sang, Tế Thiên Hạ đang đọc sách thâu đêm.

Kỷ Nhược Trần lẳng lẳng nghe xong một hồi, sau đó mới gõ cửa đi vào. Tế Thiên Hạ thấy Kỷ Nhược Trần tới, để quyển sách trên tay xuống bàn, hai mắt đảo một vòng, nói:

"Hóa ra là người, có chuyện gì không?"

Kỷ Nhược Trần bước thong thả đến bên cạnh bàn, ngưng mắt nhìn lại, thấy quyển sách kia là một cuốn dã sử. Trên bàn còn có một hồ rượu, bốn món ăn, nhưng mà nó chỉ là măng, củ lạc, đậu hời hương, ớt ngâm. Tế Thiên Hạ một bên thưởng thức, một bên đọc sử, đúng là rất có phong vị.

Thấy Kỷ Nhược Trần lật xem cuốn dã sử, Tế Thiên Hạ liền nói ngay:

"Nếu như ta đã nhận ngân lượng của người, đồng ý làm người phụ tá cho người, ta đương nhiên sẽ làm hết sức mình. Lúc ta đọc sách sử, ta lấy sách làm người kiểm nghiệm, để cho mình đỡ tránh khỏi những vết xe đổ của tiền nhân."

Kỷ Nhược Trần ngồi xuống, hướng Tế Thiên Hạ chấp tay nói:

"Tế Tiên sinh, trước kia ta có dùng kế sách của tiên sinh, hướng Lý An nói là Lạc Dương có dấu hiệu của Đế đô, quả nhiên là Thọ vương hồi tâm chuyển ý. Tiên sinh suy tính quái tượng đúng là như người trời, lại có thể tính toán ra đại sự bức này, làm cho Nhược Trần bội phục vô cùng! Chỉ là không biết tiên sinh dùng thuật pháp, tử vi đấu số, tiên thiên quái tượng, hay là nam đế hà đồ?"

Tế Thiên Hạ trợn mắt nhìn Kỷ Nhược Trần, nói:

"Ta chỉ hiển kế, người thực hiện, còn về phần kế sách ấy từ đâu mà có, ta không cần nói cho người biết."

Kỷ Nhược Trần mỉm cười, trong lòng đã sớm có kế hoạch, lập tức nói:

"Nếu như tiên sinh vui lòng chỉ giáo, vậy thì tiền cung phụng hàng tháng sẽ là 100 lượng bạc, có được không?"

Tế Thiên Hạ mới uống được nửa chén rượu, bỗng nhiên nghe được Kỷ Nhược Trần nói câu này, lập tức ho khù khụ, khuôn mặt đỏ bừng, lưng cong lại, hai tay vịn vào bàn mới không ngã xuống đất.

Kỷ Nhược Trần hoảng sợ, bước lên phía trước đỡ lấy Tế Thiên Hạ, nói:

"Tế tiên sinh, người làm sao vậy?"

Tế Thiên Hạ ho khù khụ không ngớt, túm lấy ống tay áo của Kỷ Nhược Trần, thật vất vả lắm mới thở ra được một hơi, nói: "Một trăm năm mươi hai lượng!", sau đó lại ho lên khù khụ.

Kỷ Nhược Trần bật cười nói: "Vậy thì hai trăm hai lượng đi!"

Ầm một tiếng, chiếc bàn đột nhiên đổ xuống đất, Kỷ Nhược Trần bất ngờ không kịp đề phòng, cho nên không kịp đỡ Tế Thiên Hạ, làm cho hắn ngã luôn xuống đất.

Tế Thiên Hạ vất vả lắm mới bò được lên, thế nhưng mà chân lại vô lực, đừng nói gì lúc này còn bị cái bàn nặng hơn 10 cân đè lên.

Kỷ Nhược Trần tiện tay nhắc cái bàn lên, sau đó đỡ Tế Thiên Hạ ngồi vào chỗ của mình.

Tế Thiên Hạ hừ một tiếng, sửa lại y quan, ngồi nghiêm chỉnh, nói: "Thánh nhân có nói, không cần để ý tới lợi ích, chỉ cần làm chuyện nhân nghĩa. Ta không ham gì chút tiền cung phụng, nhưng mà thấy người thành tâm muốn học, giống như nắng hạn chờ mưa. Hiện nay thời thế thay đổi,

nhân tâm không còn được như trước, người chân thành muốn học hỏi như người có lẽ không còn nhiều lắm, đúng là ta nên chỉ điểm một chút."

Kỷ Nhược Trần vội vàng cung kính cảm ơn: "Đúng đúng, mong được tiên sinh chỉ điểm."

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 181: Triều Đình 5

Tể Thiên Hạ lập tức ho khan một tiếng, nói:

"Ta đã sớm nói với người, hiện giờ trông thì thái bình nhưng kì thực nguy cơ tứ phía. Bên ngoài thì triều đình vững mạnh nhưng bên trong đã mục rữa, Tiết Độ Sứ các nơi đều có trọng binh, chưởng quản một mảnh trời riêng, quan lại thì cứ thu tiền tài tự chi dùng cho mình. Trang bị của cấm quân triều đình đã mục nát, nhân số lại không được đầy đủ, tình thế nguy hiểm thế nào, người có tâm đều có thể nhìn ra được. Thọ vương cũng không phải là đồ ngu, hẳn đương nhiên hiểu rõ chuyện này. Ta còn căn cứ vào sách sử ghi lại, sự hưng suy của đế thất thường có nhiều dị tượng của thiên địa nổi lên, đó chính là điềm báo. Người thấy Lạc Dương đã có đại kiếp nạn, mấy trăm năm nay chưa từng xảy ra, kiếp nạn này qua đi, nhân tâm sẽ chuyển hướng như thế nào, chắc là người cũng có thể suy tính được."

Kỷ Nhược Trần vô cùng đồng ý.

Tể Thiên Hạ ngừng lại một chút, nhìn vào Kỷ Nhược Trần, lại nói:

"Người tuổi còn trẻ, sở học có hạn, nhưng Lý An đâu có giống như người? Hẳn thấy người là đệ tử của Đạo Đức tông, mỗi câu nói của người lọt vào trong tai của hắn, giống như là pháp dụ của các vị chân nhân. Người nói với hắn là Lạc Dương có thể thành Đế đô, trong khi hắn là vương gia trấn thủ nơi này, chuyện mừng rõ là chuyện đương nhiên. Thế nhưng trong mừng hắn lại có lo, cũng nghĩ tới chuyện người sẽ nói láo. Thế nhưng ngẫm đi cũng phải ngẫm lại, đường đường là đệ tử Đạo Đức Tông lại nói

dối nếu nói ra thì thiên hạ sẽ có ai tin? Lý An đã thấy mình ứng với điềm báo này, đương nhiên là muốn kéo cái bảo tọa của Minh Hoàng vào vị trí của mình. Chân Võ Quan, Dương Quốc Trung là tâm phúc của Minh Hoàng, Lý An muốn tạo phản, có thể tìm bọn họ sao được? Đương nhiên phải dựa vào Đạo Đức tông, thế lực đứng đầu chính đạo trong thiên hạ rồi!"

Kỷ Nhược Trần nghe vậy ngơ ngẩn, lẽ nào Tế Thiên Hạ này là người thuận miệng nói bặc? Hay là trí kế hơn người?

Hắn vô ý thức cầm lấy cuốn dã sử trong tay, khi cúi đầu xem, thì thấy nó đang ở đoạn khi Văn Đế khai quốc, tứ phương hiện ra đầy đủ các loại dị tượng, chân thực tới mức người đọc cảm giác như mình đã nhìn thấy.

Nhưng mà bên trong cũng có rất nhiều chỗ hoang đường, nhưng người tu đạo như Kỷ Nhược Trần chi nhìn là biết người viết nói lung tung.

Tế Thiên Hạ đã sớm chuẩn bị một cuốn dã sử, có phải hắn muốn lừa dối mình

không?

Đêm nay hắn tới đây, vốn định từ trong lời nói của Tế Thiên Hạ để tìm hiểu nội tình, ai ngờ lại vấp thêm rắc rối.

Kỷ Nhược Trần không nói gì, đành phải cáo từ.

Trở lại chỗ ở, hắn tắm rửa, ngồi khoanh chân tĩnh tọa, muốn tu luyện Tam Thanh Chân Quyết. Thế nhưng hắn ngồi nửa ngày, vẫn không cách nào ổn định được tinh thần.

Kỷ Nhược Trần đang nghĩ ngợi lung tung, đột nhiên có một ký ức cũ hiện lên, hắn nhớ tới Thúy Ngọc Giản có ghi chép bí pháp của Vô Tận Hải còn ở trong tay của mình, nếu như không tĩnh tâm tu luyện được, vậy thì xem ngọc giản này có ghi những thứ gì.

Người - Yêu khác biệt, bí pháp của Vô Tận Hải chỉ dùng cho yêu tộc tu luyện, cho nên Kỳ Nhược Trần không dám dùng nó để tu luyện cho mình.

Mà bây giờ mang nó ra xem cũng chẳng có gì xấu, sau này khi gặp lại Thanh Y, hẳn còn phải đốc thúc nàng tu luyện nữa.

Nghĩ đến Thanh Y, sự căng thẳng trong ngực của Kỳ Nhược Trần lại dâng lên, hẳn không biết sẽ nói việc mình đính hôn với nàng như thế nào đây.

Mà còn Ân Ân thì sao?

Hắn cố gắng thoát khỏi những ý nghĩ này, có chút bối rối lấy Thúy Ngọc Giản ra, hẳn không dám chậm trễ một khắc, sợ chạm tới nỗi sợ hãi sâu trong nội tâm mình.

Kỳ Nhược Trần lấy lại bình tĩnh, tụng khẩu quyết mà Hồng Hoang vệ truyền thụ, trên ngọc giản hiện lên những dòng văn tự, dòng văn tự này theo tâm niệm của hắn tự động xoay chuyển.

Khúc đầu của ngọc giản này chính là một Tổng Quyết, nói về thiên địa huyền hoang đại đạo, sau đó mới là tâm quyết tu luyện, trong đó có lưu rất nhiều cách vận dụng đạo nguyên pháp môn khắc địch.

Kỳ Nhược Trần đầu tiên là xem bố cục của ngọc giản, biết mình không dùng được bất cứ loại phép môn tu luyện nào trong này, Tam Thanh Chân Quyết vốn là thiên địa thần thông, thâm ảo khó lường, cho dù hắn có cố hết sức cũng khó mà học hết được, làm gì còn sức mà đi tu luyện pháp môn khác?

Cho nên, Kỳ Nhược Trần lập tức bình tâm, chăm chú đọc Tổng quyết này, Hồng Hoang Vệ nói hắn có thể lĩnh ngộ được, cũng chỉ có chương Luận Đạo trong Tổng Quyết mà thôi.

"Đạo nói rằng, sơ khai là khởi nguồn của vạn vật, vạn vật từ đạo mà sinh ra, cho nên mới nói sơ khai..."

Xem đến nơi đây, Kỷ Nhược Trần gật đầu, xem ra Tử Dương chân nhân nói không sai đại đạo chỉ có một, những con đường tới đại đạo lại nhiều vô cùng.

Ở ngay chương đầu tiên Luận Đạo trong bí pháp của Vô Tận Hải này ý nghĩa không khác gì với Tam Thanh Chân Quyết cho lắm.

Sau khi lời tổng luận về đại đạo, câu nói sơ khai là khởi nguồn của vạn vật cũng không khác gì với Tam Thanh Chân Quyết. Thế nhưng hai bộ kinh văn chỉ bảo mà người, yêu tôn sùng này lại có con đường cực kỳ khác nhau.

Căn cứ theo Tam Thanh Chân Quyết ghi lại, trước khi có thiên địa, vạn vật chỉ là hư không, không trời, không âm dương, không có ngày, không đêm, không trăng sao, không ánh sáng!

Sau đó Thái Thượng Đạo quân từ trong hư không phủ xuống, miệng đọc một bộ Khai Thiên Kinh, cộng có bốn 43 vạn quyển, mỗi quyển có 43 vạn chữ, mỗi chữ dài tới cả trăm dặm, cứ như vậy, trời đất mới phân ra, hình thành nên bốn phương tám hướng.

Thế nhưng chương Luận Đạo này lại nói khi chưa có vạn vật thì chỉ có huyền hoàng hỗn độn.

Sau đó hỗn độn sinh ra sơ khai, trải qua hàng tỷ năm mới sinh ra ba khí: huyền nguyên thủy, ba khí này trải qua hàng tỉ năm tiếp theo mới thành cửu khí.

Ba khí này là thứ sinh ra thiên địa, cửu khí này là gốc của vạn vật, từ đó trong thế giới sơ khai mới có vạn vật thiên địa.

Thiên địa chi thủy, vạn vật chi nguyên (gốc của trời đất, gốc của vạn vật), đây là những điều trái ngược nhau của hai bộ điển tịch này.

Tam Thanh Chân Kinh cho rằng thiên địa là do Thái Thượng Đạo quân tạo thành, rồi mới sinh ra vạn vật, khai mở linh trí.

Mà trong chương Luận Đạo của Vô Tận Hải lại nói thiên địa vạn vật là từ trong hỗn độn sinh ra, có từ trong tự nhiên, không do một thế giới siêu nhiên hay tiên nhân nào sáng tạo ra cả.

Nếu phần mở đầu bản chất đã khác nhau, thì phần tiếp theo của hai bộ kinh văn này chắc chắn sẽ đối lập.

Người - Yêu khác biệt, biết bao lâu mới có thể tu luyện thành đạo quả, điều này thì Kỳ Nhược Trần cũng biết, nhưng hẳn không ngờ hai bộ chí bảo của hai tộc lại khác nhau tới vậy.

Trong hai bộ kinh văn, nhất định có một bộ sai rồi.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 182: Triều Đình 6

Mới đặt chân lên Thái Tuyền Phong, Trương Ân Ân đã bỏ lại Minh Vân với bộ mặt u ám, nhanh như gió chạy tới biệt viện của Cảnh Tiêu Chân Nhân. Minh Vân đuổi theo vài bước, nhưng sau đó dừng lại, dọc đường đi. Trương Ân Ân chưa từng nói với hắn được năm câu.

Minh Vân tính cách nội liễm, xử sự bình ổn, chưa từng làm ra chuyện gì lỗ mãng.

Mặc dù Cảnh Tiêu Chân Nhân vẫn khen hắn thiên tư hơn người, bản thân hắn cũng là người nổi tiếng trong đám đệ tử trẻ tuổi, thế nhưng Trương Ân Ân lại không hề thích hắn và cũng không muốn ở chung với hắn.

Trải qua trận đánh ở huyện Bình Xương kia, Trương Ân Ân lại càng bất mãn với hắn, nếu như không có các sư huynh trong tông ở đó, với tính cách của Trương Ân Ân đã giận dữ với hắn rồi, làm gì có thể cố gắng làm hòa với hắn như thế này?

Trương Ân Ân chạy như sao sẹt, chưa tới biệt viện đã hét lớn: "Phụ thân, mẫu thân, con đã trở về!"

Những đệ tử Thái Tuyền phong khác nghe thấy vậy, ai nấy cùng cuống quýt tránh đường.

Trong chớp mắt nàng đã nhảy vào trong hoa viên, kêu lên:

"Phụ thân! Mẫu thân! Con lần này hạ sơn đã nhìn thấy yêu quái của Vô Tận Hải đấy!"

Ở trong hoa viên, Cảnh Tiêu Chân Nhân đang thưởng thức trà, đồng thời đánh cờ với Hoàng Tinh Lam, lúc này nghe thấy tiếng kêu của Trương Ân Ân, trên mặt hân lộ vẻ vui mừng, đứng dậy cười nói:

"Ân Ân, con rốt cuộc đã trở về!"

"Đúng vậy... A!"

Trương Ân Ân bỗng nhiên dừng bước, cả kinh kêu lên một tiếng, kinh nghi bất định nhìn lão nhân tóc trắng như tuyết trước mắt.

Nhìn dung mạo của người này thì chắc chắn là phụ thân mình, thế nhưng khí độ của Cảnh Tiêu chân nhân trước kia phiêu dật như tiên, sao bây giờ lại là một ông lão lụ khụ như

vậy?

Trương Ân Ân đứng ngơ ngác, bỗng nhiên nhào vào trong lòng Cảnh Tiêu Chân Nhân, khóc lớn nói:

"Phụ thân! Sao người lại như thế này, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Hoàng Tinh Lam ở một bên than thở:

"Phụ thân của con ở Lạc Dương bị kẻ gian ám toán, thương thế bây giờ đã khỏi, nhưng mà đạo hạnh phải... mất một thời gian nữa mới khôi phục."

Trương Ân Ân vẫn chưa chú ý tới chỗ dừng lại của Hoàng Tinh Lam, khi nghe hết câu nàng cùng bốt lo đi một nửa.

Nhưng khi nàng ngẩng đầu lên, nhìn vào trong hai mắt của Cảnh Tiêu chân nhân, thì nàng càng ngày càng kinh hãi:

"Không... không phải! Phụ thân, chân nguyên của người đâu? Nguyên thần đâu? Sao con nhìn không thấy, phụ thân, đạo hạnh... của người..."

Cảnh Tiêu Chân Nhân đưa hai tay ôm con gái vào trong lòng, yêu thương vỗ về mái tóc của nàng, mỉm cười nói:

"Đứa nhỏ ngốc, con dù gì cũng là con gái của Trương Cảnh Tiêu, sao có thể giống như nữ tử của trần thế như vậy được? Kiếp này ta đã không có hi vọng phi thăng, cho nên luân hồi cùng là chuyện sớm muộn, chỉ một chút thời gian như vậy, đâu có gì khác nhau đâu? Luân hồi sớm một ngày, là ta có thể thành đại đạo sớm một ngày. Ân Ân, con thiên tư hơn người, ngay cả điểm ấy con cũng không nhìn ra sao? Phụ thân không yên lòng về con nhất đó, con từ nhỏ đã được nuông chiều, tương lai phụ thân sợ con không chịu nổi khó khăn, khổ cực."

Trương Ân Ân nhìn Cảnh Tiêu Chân Nhân, cắn môi dưới nói: "Phụ thân, người yên tâm, dù khổ mấy con cũng chịu được. Đến tận cùng là ai làm cho người phải như vậy, con nhất định báo thù cho người!"

Cảnh Tiêu Chân Nhân mỉm cười nói: "Là ai hạ thủ với ta, ta cũng không rõ. Nhưng mà thiên đạo tuần hoàn, báo ứng là điều tất yếu, người nọ nếu làm hại ta, cùng sẽ có một ngày hấn bị như vậy. Con muốn báo thù, vậy thì khi nào tu luyện tới cảnh giới Thượng Thanh rồi hãy nghĩ tới chuyện này."

"Thượng Thanh ư..."

Trương Ân Ân nhắm lại mấy lần, cố sức gạt đầu.

Nàng vốn đã bỏ qua bi thương, nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ đại kế báo thù, bỗng nhiên cúi đầu dựa vào trong lòng Cảnh Tiêu, oa một tiếng khóc lớn lên.

Sáng sớm hôm sau, Trương Ân Ân từ trong biệt viện đi ra, hai mắt nàng sưng đỏ lên, hiển nhiên là tối qua nàng khóc cả đêm.

Nàng vừa ra khỏi lạc viện, ở hướng Thái Thượng Đạo Đức Cung bỗng truyền tới một thanh âm quen thuộc:

"Ân Ân... muội đi đâu vậy?"

Trương Ân Ân xoay đầu lại, thấy Minh Vân đứng ở bên đường, đạo bào màu xanh đã có sương ẩm, hiển nhiên là đứng ở đây đã lâu, vành mắt của hắn có chút đỏ lù, chắc là tối qua chưa từng chợp mắt.

Từ khi tự lấy Kỳ Nhược Trần là địch, bắt đầu khắc khổ tu đạo. Trương Ân Ân rất ít khi gặp mặt Minh Vân và những sư huynh đệ đồng môn.

Từ khi tu luyện Thiên Hồ Bí Thuật, lại càng ít hơn nữa, nàng không thích Minh Vân chất phác khô khan, cho nên không mấy khi nói chuyện với hắn.

Lúc này thấy Minh Vân hỏi, nàng không kiên nhẫn nói:

"Muội muốn đi tìm Tử Dương chân nhân, huynh có chuyện gì không?"

Minh Vân sắc mặt bất định, trầm tư trong chốc lát, mới nói:

"Ân Ân, muội không đi tìm Tử Dương chân nhân, mà là đi tìm Kỳ Nhược Trần có đúng không?"

Trương Ân Ân mày liễu chậm rãi dựng thẳng lên, trên mặt mày đen đã bao phủ, lãnh đạm nói:

"Minh Vân sư huynh, muội đi tìm Tử Dương chân nhân, cũng thuận tiện hỏi xem Nhược Trần sư huynh đã về núi hay chưa, chuyện này có gì không thích hợp ư?"

Minh Vân muốn nói lại thôi, cuối cùng cười khổ nói:

"Chuyện này... Đương nhiên không có gì không thích hợp, muội đi theo ta, ta có vài thứ muốn cho muội xem."

Tính nhẩn nại của Trương Ân Ân xưa nay không tốt, nhưng cũng cố gắng kiềm chế, lại biết xưa nay Minh Vân tính cách trầm ổn, chưa bao giờ làm chuyện gì quá đáng, cho nên không nhúc nhích đứng nhìn Minh Vân, chờ hần giải thích.

Minh Vân đương nhiên là biết rõ thần thái của Trương Ân Ân, trong lòng thở dài, nói:

"Chỉ là tiện đường mà thôi, ta sẽ không làm lỡ chuyện của muội."

Dứt lời, hần vượt lên dẫn đường.

Thấy Minh Vân không nói muốn nàng xem cái gì, đôi mi của nàng rủ thấp xuống, khi nhìn thấy Minh Vân quả nhiên đi tới hướng Thái Thượng Đạo Đức Cung, cho nên cố gắng kiềm chế đi theo.

Trong nháy mắt hai người đã lướt qua Tác Kiêu, đi vào Thái Thượng Đạo Đức Cung, lại vòng qua chủ điện, dừng ở trước Yêu Nguyệt điện nguy nga đồ sộ.

Yêu Nguyệt điện cao năm tầng, vốn nó vô cùng to lớn hoa mỹ, được dùng làm nơi tổ chức lễ mừng, chiêu đãi khách quý, tiếp đãi bạn bè. Lúc này có mười mấy tên đạo sĩ đang bay qua bay lại liên tục, người trồng hoa, người dẫn suối, người mạ vàng, người ghép ngọc, vô cùng bận rộn.

Sự nghi ngờ trong lòng Trương Ân Ân nổi lên, thấy nơi này cỏ dại được dọn dẹp, kỳ trân dị thú được cạo nia, dường như muốn tổ chức lễ mừng, nhưng mà hiện giờ làm gì có lễ mừng gì?

Nàng thấy Minh Vân không nói câu nào, cho nên chu cái miệng nhỏ, muốn kéo một đạo sĩ tới hỏi, nhưng mà chân chờ lại thôi.

Nàng không mở miệng, Minh Vân cũng không nói được một lời. Hai người cứ đứng sững ở bên đường như vậy, ngơ ngác nhìn Yêu Nguyệt điện.

Cuối cùng có một đạo trưởng chú ý tới bọn họ, đi tới cười hỏi: "Ân Ân tiểu thư, có chuyện gì không?"

Lúc này Trương Ân Ân đã không còn lảng tránh được nữa, cười cười nói:

"Xin hỏi đạo trưởng, đang yên lành vì sao lại phải trùng tu lại Yêu Nguyệt điện?"

Đạo trưởng kia cười nói: "Hóa ra Ân Ân tiểu thư còn không biết? Qua hai tháng nữa, tông ta tổ chức lễ đính hôn cho Kỷ Nhược Trần và Cố Thanh của Vân Trung cư. Tử Dương chân nhân đã tới Vân Trung cư đặt sính lễ, sau đó Vân Trung Cư chương giáo Thanh Nhân Chân Nhân cũng sẽ khai quan một tháng, tự mình dẫn Cố Thanh lên Tây Huyền Sơn đáp lễ. Đây chính là chuyện trọng đại của chính đạo, cho nên mọi người mới dọn dẹp hoa viên, trùng tu điện phủ, không để cho khách tới thăm và bạn bè đồng môn chê cười..."

Trương Ân Ân chỉ cảm thấy ầm một tiếng trong đầu, tất cả sự vật trước mắt chỉ còn lại lơ mơ, dường như có vô số âm thanh đồng loạt lao tới chỗ nàng. Thế nhưng những âm thanh này có ý nghĩa như thế nào, nàng cũng không rõ ràng cho lắm.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 183: Triều Đình 7

Đạo trưởng nói những câu phía sau, nàng không nghe thấy, mà nàng cũng không muốn nghe.

Dường như có một người nào đó tới kéo nàng, nàng cố sức vung tay, hất tung tên đáng ghét đó đi.

"Ân Ân!"

Minh Vân biến sắc, quát to một tiếng, muốn kéo nàng, thế nhưng vừa khẽ động, chân nguyên trong cơ thể bỗng nhiên bốc cháy!

Mặt hần đầy máu, hừ một tiếng, ngã về phía sau.

Đạo trưởng kia cũng bị ảnh hưởng, đột nhiên cảm thấy trong ngực khó chịu, sắc mặt trắng xanh.

Hắn nhìn thấy tình hình của Minh Vân, lập tức biết đại sự không ổn, cố nén đau vỡ một chưởng vào chỗ của Minh Văn, đồng thời cố gắng kìm nén cho chân nguyên khỏi sôi trào, hét lớn:

"Người đâu! Đạo tâm của hắn bị phá rồi, nhanh lấy Thiên Vương Hộ Tâm Đan tới!"

Trương Ân Ân giống như một đóa mây từ từ bay lên, dừng ở trên không trung, quang mang ngũ sắc từ trên người nàng xuất hiện, tỏa ra khắp không trung. Da của nàng có thanh quang lượn lờ, một mùi thơm lạ lùng xuất hiện, thân hình nàng khẽ động, dường như được gió thổi đi xa.

Những người bận rộn xung quanh đã bị kinh động, họ phát hiện ra tình huống không ổn, muốn tới ngăn cản. nhưng khi họ mới tới gần đã ngã không dậy nổi

Đạo trưởng kia thấy vậy, vội vàng vận khởi chân nguyên kêu lên:

"Không nên tiếp cận Ân Ân tiểu thư, cẩn thận đạo tâm bị phá! Mau đi thông báo cho các vị chân nhân!"

Khi hắn nói được hết câu, thì Trương Ân Ân đã đi xa rồi.

Trương Ân Ân hoàn toàn không biết mình tại sao lại ra khỏi được Thái Thượng Đạo Đức Cung, lướt qua Tác Kiêu, trở lại Thái Tuyền Phong.

Nàng chỉ mơ hồ cảm giác được, hình như xung quanh có rất nhiều người, họ hỏi nàng rất nhiều chuyện, đầu của nàng đau vô cùng, đau tới mức sắp vỡ ra. Phải vất vả lắm nàng mới tới được một nơi quen thuộc, bỏ lại sau lưng những tiếng ồn ào.

Qua một thời gian, nàng mới nhìn rõ xung quanh một chút, bố trí của nơi này hình như là một gian phòng, thế nhưng sao lại có mấy vò rượu rồng tuếch? Hay là nàng đang ở trong phòng nấu rượu?

Chỉ mới nghĩ được như vậy, đã làm cho Trương Ân Ân đau đầu vô cùng, cảnh tượng trước mắt lại trở nên không rõ ràng, không biết qua bao nhiêu lâu nữa, nàng mới định thần lại được.

Lúc này đây, nàng cảm thấy trong lòng nàng cực kỳ đau đớn.

Nàng có cảm giác mình đang đi về phía trước, nhưng phía trước là nơi nào thì nàng lại không biết. Cho tới khi có một giọt nước lạnh lẽo rơi xuống trán nàng, nàng mới hơi nhận ra, hình như đây là thông đạo vào trong Trấn Tâm điện.

Trương Ân Ân lung lay đi về phía trước, thỉnh thoảng phải chống vào hai vách tường, cuối cùng nàng cũng đi tới đầu hành lang, thấy một bạch y nữ tử vẫn đứng đó như mấy năm qua.

"Sư phụ..."

Trương Ân Ân kêu lên một tiếng, trong lòng nàng lại đau đớn vô cùng, nàng cúi gập người xuống. Cảm giác đau nhức không giảm đi, nàng phải uống một ngụm rượu, mới thấy dễ chịu hơn một chút, nhưng nàng cũng sợ hết hồn, bởi nàng không biết vì sao vò rượu lại ở trong tay mình.

Tô Hòa giơ tay lên, nhẹ nhàng lau mặt cho nàng, Trương Ân Ân lúc này mới phát hiện, hóa ra mặt mình đã đầy nước mắt.

Nàng vốn không phải là người giỏi chịu đựng, bây giờ lại vô cùng muốn khóc, nhưng không hiểu tại sao, lệ cứ rơi lặng lẽ, mà nàng không thể nào khóc thành tiếng được.

Nàng muốn mang rượu tới uống, nhưng không biết vò rượu đã bay tới tay của Tô Hòa lúc nào.

Tô Hòa cầm vò rượu nốc một cái hết, hình như nàng ta vẫn còn thòm thèm, cái lưỡi đảo một vòng quanh miệng, không để sót một giọt rượu nào.

Trong một sát na ấy, Trương Ân Ân cũng phải ngây người vì sự phong tình của nàng ta.

Sau khi uống xong vò rượu, Tô Hòa mắt sáng rực lên, nhìn chăm chăm vào Trương Ân Ân cười nói:

"Quả nhiên là hảo tửu, đã năm trăm năm rồi ta còn chưa được uống nó! Nhận một đồ đệ không có lương tâm như con, đúng là xui xẻo cho ta. Mấy năm nay con chẳng hiếu kính cho ta một chút rượu nào."

Trương Ân Ân nhìn vào hai mắt của Tô Hòa, cảm giác nó sâu không thấy đáy, nhưng lại hết sức ấm áp, trong lúc nhất thời nước mắt nàng lại tuôn ra như mưa.

Nàng nói:

"Con thua rồi..."

Tô Hòa nói:

"Ta biết."

"Hắn nói mình không phải là Trích tiên gì cả, khi hắn nói câu này, hắn còn nói là hắn không còn sống được ở trong tông nữa. Thế nhưng con sao có thể bỏ mặc hắn được? Sau đó con lại gặp một người nhất quyết phải giết hắn, người kia rất lợi hại, lại là người của Thanh Khư Cung. Hắn rời khỏi Đạo Đức tông, lại lẻ loi một mình, sao thoát khỏi sự truy sát của người nọ được chứ? Khi con gặp người này, con đã khiêu chiến, con nghĩ, nếu như con bị người kia giết, thì phụ thân cũng sẽ bất chấp tất cả báo thù cho con. Sau này hắn hành tẩu giang hồ sẽ được an toàn. Thế nhưng, con vẫn thua."

Trương Ân Ân nói với giọng điệu rời rạc, giống như nói một câu chuyện không có liên quan gì tới mình cả.

Đau tới chỗ cực điểm, vượt quá sự chịu đựng thì là không còn đau đớn gì nữa.

Bàn tay nhỏ nhắn của Tô Hòa đặt lên trán của Trương Ân Ân, sửa lại mái tóc tán loạn của nàng, mỉm cười hỏi:

"Vậy con có hối hận không?"

Trương Ân Ân đỡ đầu trong chốc lát, mới nói: "Không hối hận."

Tô Hòa khẽ thở dài:

"Từ khi con một lòng muốn thắng, lúc đó con đã thua rồi. Con nói con không hối hận, như vậy con có thể nói là con đã thắng. Lòng của con đã chết, tấm lòng đương nhiên không còn rung động, căn cơ vững chắc, thì có thể chứa được cả ngọn núi cao ngàn trượng. Con biết cái gì là đau đớn tới cực điểm, thì cùng sẽ biết cách khiến người khác phải gia nhập vào cảnh giới này."

Tô Hòa ngừng lại một chút, nói:

"Cho nên khi con thua, con đau đớn, tâm con đã chết, con mới chân chính tu luyện được Thiên Hồ Trấn Tâm Thuật!"

Trương Ân Ân rốt cục khôi phục một chút sức sống, nhìn Tô Hòa, nói:

"Vậy Trấn Tâm Thuật của sư phụ..."

Tô Hòa cười nói:

"Tiểu Ny Tử (Đứa nhỏ ngốc), lại dám hoài nghi bản lĩnh của sư phụ ư! Năm đó sư phụ của con tu luyện được bằng tâm, khiến cho anh hùng thiên hạ si cuồng không biết là bao nhiêu. Chỉ là ta không hay xuất sơn đi lại, cho nên danh tiếng không bằng Đắt Kỷ tỷ tỷ mà thôi. Tỷ tỷ của ta mặc dù chết vì Trụ vương, nhưng mà cùng được sống bên hẳn 10 năm, nhưng mà Trấn Tâm Thuật của tỷ ấy không bằng ta."

Trương Ân Ân lại hỏi:

"Trấn Tâm Thuật của sư phụ lợi hại như thế, như vậy, vậy thì người kia thế nào?"

Tô Hòa thần sắc trên mặt biến ảo bất định, tấm lòng nàng giống như một chiếc giếng cổ đã có trăm ngàn năm, nhưng hôm nay khi Trương Ân Ân vừa hỏi, nó lại gợi lên vô số tâm sự.

Một lúc lâu, nàng mới u oán than thở:

"Hắn ư, hắn là một tên đầu gỗ, không, là một khối băng lãnh khốc vô tình. Khi ta mới gặp hắn, hắn đã ngồi giữa biển. 400 năm sau, khi trái tim của ta nguội như tro tàn, muốn gặp hắn lần cuối cùng, hắn vẫn ngồi ở đó. Trong 400 năm đó, ta đã dùng không biết bao nhiêu thủ đoạn, nhưng mà hắn chẳng bao giờ đặt tâm tư lên người của ta một khắc. Trận đại chiến của ngàn năm trước, tỷ tỷ của ta bị giết, Khương Thượng (tên của Khương Tử Nha) mời tiên binh thiên tướng hạ phàm, tộc của ta bại như núi đổ, một khắc là có hơn vạn tộc nhân tới luân hồi. Khi đó trên mặt đất này, làm gì còn chỗ nào không nhiễm máu đâu? Thậm chí, mặt biển nơi hắn ngồi cũng biến thành màu xanh! Thế nhưng hắn vẫn bất động như núi, hắn nhìn trăm ngàn vạn tộc nhân của ta ngã xuống, nhưng không ra tay viện thủ. Nếu như hắn hỗ trợ, Khương Tử Nha cho dù có mời được tiên binh, cũng không dám đuổi tận giết tuyệt, cái tên anh hùng giả nhân giả nghĩa, uy phong bát diện kia làm sao dám huênh hoang như thế chứ? Bại cục đã định thời, ta mắng hắn vô tình vô nghĩa, hắn lại nói ta còn trẻ vô tri, nhìn không ra luân hồi, hiểu không rõ nhân quả. Khi đó ta giận dữ bỏ đi, xuống Thiên Hình sơn, suất lĩnh những tộc nhân may mắn còn sống sót, trốn đông trốn tây, cuối cùng mới thoát khỏi một kiếp nạn."

Chuyện cũ được thanh âm uyển chuyển nhu mì kia nói. nhưng vẫn tràn ngập khói thuốc súng.

Nói đến chỗ này, Tô Hòa bỗng nhiên thản nhiên cười, nói: "Nhưng mà ta vẫn chưa từng hối hận chút nào."

Trương Ân Ân nghe vậy mà kinh tâm động phách, sau khi nghe được một câu:

"Ta vẫn chưa từng hối hận chút nào", nàng bỗng nhiên ngây người!

Nỗi khổ trong lòng lần thứ hai sinh ra, nàng cảm giác mình mệt mỏi vô cùng, thân hình của nàng mềm nhũn, chậm rãi ngã xuống, lẩm bẩm: "Sư phụ, con mệt mỏi quá, đừng cho ai, đánh thức con..."

Tô Hòa đỡ Trương Ân Ân nằm xuống trên mặt đất, điều chỉnh tư thế, đỡ nàng nằm trên gối của mình, ôn nhu nói:

"Yên tâm đi, ngoại trừ Tử Vi tiểu gia hòa kia, nơi ở của sư phụ không một ai vào được."

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 184: Luyện Khí 1

Trăng khuyết như lưỡi liềm.

Trên đỉnh một ngọn núi nhỏ vùng lân cận Lạc Dương đang có một luồng sáng rực rỡ đỏ chói bay lượn qua lại tại không trung, linh động biến ảo.

Luồng sáng như có linh tính, sau khi lại xoay quanh thêm ba vòng mới quay trở lại trong tay Kỷ Nhược Trần, hiện ra hình dáng thật sự, nguyên lai chính là Xích Oánh.

-Thế nào hả Vân Phong sư huynh?

Vân Phong tiếp nhận Xích Oánh từ trong tay Kỷ Nhược Trần, lấy ngón tay khẽ vuốt ve lưỡi kiếm vô cùng sắc nhọn, nói:

-Quả nhiên không ngoài sở liệu của các chân nhân, Xích Oánh tuy là do Tử Vi chân nhân tự mình rèn luyện mà thành, có thể so với một thanh bảo kiếm tiên binh, nhưng dù sao không hợp thể tính cùng với chân nguyên của người, phát động lên còn có phần đình trệ. Xem ra có thời gian phải tu luyện lại một pháp khí bản mệnh thôi.

-Pháp khí bản mệnh?

Kỷ Nhược Trần lấy làm kinh hãi, nói:

-Đó không phải là chí ít phải đến cảnh giới Thái Thanh Thượng Thánh mới có thể bắt đầu tu luyện hay sao?

Vân Phong mỉm cười nói:

-Cũng không phải nói như vậy. Pháp khí bản mệnh uy lực thần thông cùng với ba hồn bảy vía của người gấn bó chặt chẽ, lúc tu luyện phí thời gian hao lực không nói, một khi không cẩn thận sẽ làm bị thương cả hồn phách của bản thân mình. Tuy nói là lấy tu vi đạo hạnh khi tới cảnh giới Thái Thanh Thượng Thánh là có thể bắt tay tu luyện pháp khí bản mệnh, nhưng đại đa số đệ tử của bản tông thì đạo hạnh vào Thượng Thanh mới có thể tu luyện khí bản mệnh của bản thân. Nếu đệ chỉ dựa vào từng đó đương nhiên lúc này không làm được, nhưng hiện tại là thời khắc đặc biệt, thiên phú về mặt tu đạo của người lại là trăm năm hiếm thấy, bởi vậy sớm tu thành khí bản mệnh của bản thân mình thì có thể sớm một ít hưởng thụ chỗ tốt của nó, về phần đạo hạnh không đủ thì không cần lo lắng, có ta trợ giúp đệ là được.

Kỷ Nhược Trân nghe vậy đại hỉ, khí bản mệnh không giống với các pháp bảo tiên binh thông thường, không quan tâm đến thần thông lớn hay nhỏ, chỉ là bốn chữ vận chuyển như ý cũng không phải pháp bảo thông thường có thể so sánh được. Lấy người có đủ đạo hạnh tu vi, dù cho được xem là có pháp bảo binh khí hiếm thấy cũng phải nghĩ ra cách mà luyện hóa thêm, cùng nguyên thần của bản thể hợp nhất, như vậy mới có thể thi triển hết được uy lực chân chính của pháp bảo. Đương nhiên cũng không phải bảo vật nào cũng có thể bị luyện hóa được. Thần vật thì không nói đến vì nó được xếp vào bốn kiện thần binh có đẳng cấp hồng hoang nên uy lực vô cùng mạnh mẽ, chẳng bao giờ nghe nói qua có người tu đạo nào có thể luyện hóa thành công. Chỉ là những thần binh này, tỷ như Thanh Y sử dụng Hỗn Độn tiên, cho dù chi phát huy được ba thành uy lực cũng vượt xa các thứ tầm thường gọi là tiên binh bảo vật rồi.

Thế nhưng nếu muốn luyện hóa pháp bảo đã dùng mà người khác đã tạo nên, người luyện hóa cần phải có đạo hạnh so với nguyên chủ thâm hậu hơn nhiều mới được, như vậy mới có thể áp chế hồn phách ẩn ký mà nguyên chủ đã thiết lập tại bên trong pháp bảo. Bằng không thì người luyện hóa sẽ tại trong quá trình luyện hóa gặp phải hung hiểm nặng nề, một khi

không cần thận sẽ bị hồn phách của nguyên chủ trong pháp khí phản phệ, nói không chừng hồn phách của mình sẽ bị hút vào trong pháp khí, thân thể từ đó về sau trở thành hành thi.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao không có người nào thử đi luyện hóa bốn kiện hồng hoang thần binh. Người có thể tạo ra bốn kiện thần binh này, đạo hạnh hồn phách còn có thể bị người tu đạo tầm thường áp chế sao?

Kỷ Nhược Trần biết nếu có thể luyện thành một khí bản mệnh (Đả tự - không biết dịch giả đánh thiếu hay sao mà “pháp khí” thành “khí” nữa, để nguyên gốc vậy) thuộc về bản thân mình, dù cho có thô sơ đơn giản cũng mạnh hơn nhiều so với Xích Oánh. Xích Oánh tuy là tiên kiếm nhưng lại luyện hóa không được. Nguyên nhân nói đến đơn giản, Kỷ Nhược Trần cho dù có cuồng vọng tự đại cũng tuyệt đối không dám đi luyện hóa vật do tự tay Tử Vi chân nhân chế tạo.

Bên này gã đang miên man suy nghĩ, bên kia Vân Phong đã đặt ở bốn phương mỗi bên mỗi pháp trận, mỗi trận cầm tám tấm Hoàng Long kỳ để trấn phương vị tứ phương bát quái, để ngừa có người hoặc sơn tiêu quý vực lén qua đây quấy rối. Sau khi tất cả bố trí hoàn tất, Vân Phong tại trên hương án trong trận bày vài vật, hướng Kỷ Nhược Trần vẫy tay nói:

- Nhược Trần, tới đây, tạm thời để cho ta thử xem ngũ hành của đệ thuộc về loại nào trước đã, để mà xác định dùng tài liệu gì để chế ra khí bản mệnh ban đầu cho đệ.

Kỷ Nhược Trần ngưng thần nhìn kỹ, thấy trên hương án bày một viên Hòa tinh (hỏa), một đoạn Thanh mộc(mộc), một chén huyền thủy(thủy), một viên Xích tinh kim(kim) cùng với một nắm Khôn sa(thổ).

Kỷ Nhược Trần lập tức y theo Vân Phong khẩu quyết mà Vân Phong dạy thăm vận chân nguyên, nhìn kỹ bên trong cơ thể thấy một luồng kim quang đang từ từ di động thẳng lên từ khí hải, hai mắt mang theo lửa, lật bàn tay

chụp lấy viên hỏa tinh, viên hỏa tinh được chân nguyên của Kỷ Nhược Trần dẫn dắt từ từ hiện lên, càng lúc càng sáng, cả vật thể bắt đầu phun ra ngọn lửa nhàn nhạt.

Vân Phong ngưng thần quan sát biến hóa của hỏa tinh, giữa lúc này hỏa tinh dưới lòng bàn tay của Kỷ Nhược Trần đột nhiên bùng nổ thành một đoàn liệt diễm rồi chớp mắt lại tắt! Lúc này dưới bàn tay Kỷ Nhược Trần hàn phong lẫm lẫm, nghiêm nhiên như một thế giới băng sương nhỏ nhưng cụ thể, đâu có một chút hơi nóng nào?

Vân Phong cũng không chán nản, nói rằng hỏa tính dữ dằn, dễ công mà khó ngự, không dùng được phép khí hỏa tính cũng không có gì đáng tiếc. Chỉ là tuy hãn nói như thế nhưng tâm tư thực sự có chút kinh ngạc. Trước kia đệ tử bản tông khi kiểm tra ngũ hành, thuộc tính không hợp cũng không phải là tình hình như bức này. Tỷ như cùng là thử thuộc tính hỏa, cho dù là tại dưới bàn tay của đệ tử thuần thủy tính nhất hỏa diễm cũng sẽ chỉ nên ám đạm không sáng chứ nào có trực tiếp giống như Kỷ Nhược Trần hóa ra hàn khí mà dập tắt? Như vậy xem ra. Kỷ Nhược Trần không chỉ không hợp thuộc tính hỏa mà còn là tương khắc nhau nữa. Không, tương khắc cũng không có khắc phép như vậy, điều duy nhất có thể giải thích chính là đẳng cấp của hỏa tinh cho Kỷ Nhược Trần dùng để kiểm tra thực sự rất cao, hỏa tính quá thuần khiết nên đã dẫn động chân nguyên trong cơ thể Kỷ Nhược Trần phản kích lại.

Nếu Kỷ Nhược Trần khắc hỏa như vậy, kế tiếp Vân Phong tự nhiên sẽ chọn cho Kỷ Nhược Trần bát huyền thủy.

Kỷ Nhược Trần lấy bàn tay che cái bát rồi thầm vận tâm quyết. Luồng chân nguyên của gã mới động, cái bát đột nhiên chấn động, huyền thủy trong bát chớp mắt sôi lên sùng sục hóa thành hơi, sau cùng tan biến không còn tung tích.

Vân Phong nhìn chăm chăm vào thế giới nóng hừng hực tràn ngập gió phía dưới bàn tay Kỷ Nhược Trần, nhất thời nói không ra lời.

Bản thân Kỷ Nhược Trần cũng vạn lần không ngờ tới sẽ là kết quả như vậy, ngơ ngác đứng giữa trời, mãi đến khi Vân Phong nhặt lấy đoạn Thanh mộc thì mới định thần lại, y vận quyết.

Thanh mộc từng tắc từng tắc bị vỡ vụn.

Vân Phong lại đem Xích tinh kim cùng Khôn sa từng cái đưa cho Kỷ Nhược Trần. Thần sắc của Kỷ Nhược Trần đờ đẫn, xem ra bất luận hiện ra kết quả gì nữa cũng không cảm giác được kinh ngạc.

Quả nhiên kim tan thổ tiêu.

Đến lúc này thì đã rõ ràng, thể chất thuộc tính của bản thân Kỷ Nhược Trần toàn bộ tương xung với ngũ hành, cũng như không thể dùng được pháp khi bản mệnh.

Sao lại chỉ có tương xung? Vân Phong thầm nghĩ. Nhìn thế giới biến ảo bất định dưới bàn tay của Kỷ Nhược Trần, lại bá đạo không gì sánh được, giống như lấy thể nước lũ phá đập làm biến mất các vật hỏa tinh thanh mộc, may mắn không để cho lối thoát.

Nhưng mà trên mặt Vân Phong không chỉ không hiện ra vẻ thất vọng, trái lại hiện ra sự kinh hi, hướng Kỷ Nhược Trần chấp tay cười nói:

- Chúc mừng sư đệ! Xem ra khi bản mệnh của đệ chính là tính Hỗn độn, đây chính là tuyệt vạn trung vô nhất a! Chỉ cần tu thành một kiện khí hỗn độn này, sẽ không uổng công chư chân nhân cùng chi bảo đệ năm năm nay! May mà ta sớm có chuẩn bị rồi.

Kỷ Nhược Trần hoàn toàn ngu ngơ, gã cũng từng xem qua điển tịch luyện khí nhưng chưa bao giờ thấy bên trong nhắc qua cái gì là khí Hỗn

độn.

Vân Phong từ trong lòng lấy ra một hộp gỗ nhỏ hình vuông, trên hộp dán chỉ chút là chú văn, dễ nhận thấy vật chứa trong đó rất quan trọng.

Lần này Vân Phong thần sắc ngưng trọng, trước tiên bảo Kỷ Nhược Trần vận sẵn tâm quyết chờ đợi, sau đó mới mở ra cái hộp dưới lòng bàn tay Kỷ Nhược Trần. Trong hộp đặt một miếng đệm gấm, mặt trên đặt một vật giống như hòn đá đen thùi lùi. Viên đá này nhìn qua thì không đáng để mắt tới, nhưng nếu như ngưng thần nhìn kỹ sẽ phát hiện viên đá màu đen này kì thực là trong suốt, ánh mực đen bên trong đang chậm rãi chạy bất định, như một con hắc long nhỏ hình hài cụ thể.

Nắp hộp vừa mở ra, viên đá như băng gặp được ánh mặt trời chói chang chậm rãi tan chảy, màu mực bên trong từng chút từng chút phóng ra ngoài, ở giữa không trung ngưng tụ thành một đám mây đen nhỏ, đám mây lại lần thứ hai hội tụ và hóa thành một con hắc long, con hắc long này mặc dù dài chỉ khoảng bốn tấc nhưng đầu đuôi bốn móng vuốt đủ cả, dưới móng sinh ra từng đám mây đen, thường thường còn có thể thấy điện quang như tơ hiện ra.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 185: Luyện Khí 2

Mắt thấy con hắc long này muốn vung trảo phát uy, lại phát ra một tiếng long ngâm làm chấn động khắp nơi. Vân Phong không khỏi thần sắc càng thêm ngưng trọng, giữa hai lòng bàn tay ẩn hiện hoa văn màu xanh nhạt, hiển nhiên đang toàn lực duy trì Tứ phương tiện pháp.

Hắc long lượn quanh mấy vòng rồi giống như đã tìm được mục tiêu, cuối cùng bay về hướng lòng bàn tay của Kỷ Nhược Trần.

Vân Phong vui mừng quá đổi, hướng Kỷ Nhược Trần cười nói:

-Nhược Trần, tuổi của đệ còn trẻ như vậy, nếu có thể thu phục được hồn phách của Hồn Độn Lôi Long thì khi đó sẽ luyện được khí bản mệnh, tương lai nói không chừng có thể liệt danh hồng hoang.

Cũng khó trách hẳn mừng rỡ như vậy, hồn phách của Hồn Độn Lôi Long này vốn là dùng để kiểm tra phẩm loại của hồn độn, một khi xác định lập tức sẽ được phong ấn lại. Đạo Đức tông mấy nghìn năm người tu thành khí hồn độn có thể nói là cực kỳ hiếm thấy, có thể thu được hồn phách của Hồn Độn Lôi Long thì cũng chỉ có ba người. Đạo Đức tông tổng cộng tích trữ bảy hồn phách của Hồn Độn Lôi Long đến nay chỉ còn có bốn. Lúc này thấy Hồn Độn Lôi Long không ngờ như nhận chủ bay qua rồi biến mất trong cơ thể Kỷ Nhược Trần, làm sao mà không khiến Vân Phong mừng rỡ như điên được?

Sau khi Pháp khí bản mệnh này luyện thành, đợi tương lai Kỷ Nhược Trần phi thăng hay là luân hồi lập tức sẽ được lưu truyền tiếp, ơn trạch hậu nhân. Mặc dù hơn phân nửa nó sẽ không cách nào bị các đệ tử khác luyện

hóa, nhưng chi cần phát huy được một nửa uy lực cũng không phải chuyện đùa rồi. Như vậy trong số bảo vật trấn sơn của Đạo Đức tông lại sẽ có thêm một vật.

Con Hồn Độn Lôi Long kia vừa phi thẳng lên trời liền chui thẳng vào trong lòng bàn tay Kỷ Nhược Trần, chỉ là sau khi long thân đi vào một phần ba đột nhiên không thể tiến thêm được nữa, chi thấy một khúc đuôi rỗng còn đang thừa ở ngoài điên cuồng đong đưa, hai cái móng còn ở bên ngoài thì đập loạn ở trên không.

Giằng co như thế trong chốc lát, Hồn Độn Lôi Long đột nhiên bị một luồng kinh đạo vô hình đẩy ra ngoài! Nó trực tiếp rơi thẳng xuống, ngay khi sắp ngã vào trong cái hộp gấm thì mới ổn định được thân hình, mặc dù lúc này chỉ đang ở hình thái hồn phách hư vô mờ ảo nhưng Hồn Độn Lôi Long vẫn bảo lưu lại rất nhiều thần thức. Nó giận tím mặt, rít gào một tiếng rồi lấy tốc độ như điện lao thẳng lên, muốn chui vào lại lòng bàn tay của Kỷ Nhược Trần!

Lần này lòng bàn tay của Kỷ Nhược Trần đột nhiên nổi lên một tầng xanh đậm nhàn nhạt, cứng như sắt đá! Cái đầu của Hồn Độn Lôi Long đâm vào trên mặt không ngờ phát ra một tiếng như kim thạch va vào nhau, lẫn lộn bị bắn trở lại. Lần này nó hiển nhiên va vào không nhẹ, ba cái sừng hùng vĩ của nó cũng bị hóa trở về mây đen. Nó trực tiếp ngã vào trên cái đệm gấm trong hộp gỗ, nửa ngày mới giãy dụa đứng lên được.

Hồn Độn Lôi Long phần nộ điên cuồng lại tiếp tục lao lên, miệng rộng mở rộng đến cực điểm, một tiếng hí nhỏ vang lên một đạo lôi quang màu xanh thẫm như thủy triều ập về phía lòng bàn tay của Kỷ Nhược Trần! Mặc dù chỉ là thân thể hồn phách nhưng khi lôi quang vào lòng bàn tay, toàn thân Kỷ Nhược Trần vẫn bị run lên, sắc mặt trong sát na trở nên trắng bệch, từ mũi chảy ra hai dòng máu nhỏ.

Song trên khuôn mặt tái nhợt của Kỷ Nhược Trần đột nhiên bị phủ đầy khí xanh, nơi bàn tay lại có thêm một đạo thanh quang, vững vàng phủ lấy Hồn Động Lôi Long.

Dưới ánh mắt ngỡ ngàng của Vân Phong, Hồn Động Lôi Long rên rỉ một tiếng, hóa thành một đoàn hắc khí bay đi theo gió.

Hồn phách của Hồn Động Lôi Long cuối cùng bị thanh quang tiêu hủy!

Lúc này quanh người Kỷ Nhược Trần quần áo đều bị mồ hôi làm ướt đầm, gã có vẻ mệt mỏi rũ rượi, nhìn hộp gỗ trống không, thật là không biết đã từng xảy ra chuyện gì, liền hỏi:

-Vân Phong sư huynh, ta có thể tu luyện khí hồn động được chưa?

Vân Phong quả thực không biết nên thu dọn cục diện trước mắt như thế nào. Hồn phách của Hồn Động Lôi Long vô cùng trân quý, lúc này lại bị hủy đi một con, nhưng thứ gì cũng chưa có luyện ra, ngày sau làm sao giao phó với các chân nhân bên trong tông đày? Hắn sững sờ đứng nửa ngày, mới lắc đầu, than thở:

-Xem ra không được.. .

Kỷ Nhược Trần gật đầu, nét mặt thất vọng chợt lóe lên rồi biến mất. Tiên khí pháp bảo với hắn mà nói vốn chỉ là một vật không đáng để ý đến, có hay không có gã cũng sẽ không để trong lòng.

Vân Phong suy ngẫm một lúc lâu, mới nói:

-Việc này vô cùng cổ quái, chờ ta sau khi trở về núi sẽ cùng chư vị chân nhân tỉ mỉ nghiên cứu kỹ một chút. Đệ cũng không cần nản lòng, pháp khí bản mệnh mặc dù không thể luyện lại nhưng luyện từ trung gian cũng được. Tới đây, chúng ta thử lại xem có thể luyện hóa pháp khí đã thành hình được không.

Vân Phong lấy ra hơn mười pháp khí đủ màu các dạng đặt lên hương án. Uy lực của những pháp khí này tuy yếu kém, tối đa cũng chỉ được liệt vào trung phẩm trong các phẩm vật, cũng không phải là vật xuất chúng, chỉ là cầm đến để cho Kỳ Nhược Trần thử xem có luyện hóa và có thể dùng được không thôi. Đạo hạnh của Kỳ Nhược Trần quá thấp, nếu như muốn luyện hóa pháp khí thượng phẩm mà chỉ có mình Vân Phong tương trợ thì không đủ. Phải đợi ngày sau trở về núi, có thêm các vị chân nhân cùng chung chủ trì đại cục thì mới có thể giúp gã luyện hóa ra pháp khí cường lực hơn.

Mặc dù Vân Phong đã chuẩn bị đến tình trạng xấu nhất, nhưng thấy từng kiện, từng kiện pháp khí liên tiếp nhảy ra từ trong cơ thể Kỳ Nhược Trần, vẫn khó nén nổi vẻ kinh ngạc. Theo lý cho dù không có Vân Phong tương trợ, Kỳ Nhược Trần luyện hóa hai kiện pháp khí yếu nhất trong đó cũng không hoàn toàn không thể. Nhưng mà những pháp khí này vừa vào thân thể Kỳ Nhược Trần lập tức tự động nhảy ra, đều rơi xuống mặt đất, giống như một người qua đường xông bậy vào một nhà giàu có và kết quả bị mưa côn túi bụi ném ra ngoài vậy.

Vân Phong thấy chân nguyên của Kỳ Nhược Trần đã bị tiêu hao hết, linh lực chân nguyên của bản thân mình cũng bị tiêu hao quá nhiều, đã không thể thử lại, đành phải than thở:

-Quá cổ quái! Nhược Trần, đệ giống như là hoàn toàn không thể tu luyện cùng luyện hóa khí bản mệnh, nhưng không biết là nguyên nhân gì...

Hắn lời còn chưa dứt, Kỳ Nhược Trần đột nhiên kêu lên:

-Sư huynh cẩn thận!

Kỳ thực lời của Kỳ Nhược Trần còn chưa ra khỏi miệng thì Vân Phong đã nghiêm mặt. Cheng một tiếng rút ra trường kiếm, cầm chắc trường kiếm, kịch liệt đề thăng chân nguyên.

Trong trời đêm phía sau Vân Phong đột nhiên có thêm một điểm đen còn đen hơn so với cả màn đêm. Điểm đen này dần cuồn mở rộng, hùng dũng kéo tới, mỗi khi gần thêm một phần thì khí thế lại càng tăng cường một phần. Đến khi cách xa mười trượng điểm đen bắt đầu như hạt đậu đã hóa thành con sóng ập tới đầu Kỳ Nhược Trần cùng Vân Phong!

Dưới áp bách của con sóng với sức mạnh hầu như là vô địch, ba mươi hai tấm Hoàng Long kỳ trong trận pháp ở đỉnh núi từng cái bay lên khỏi mặt đất, tại không trung bốc cháy thành một quả cầu lửa.

Xuyên thấu qua cơn sóng dữ trùng trùng, Kỳ Nhược Trần mơ hồ có thể thấy thần sắc cương liệt của Vân Vũ Hoa đang ngự kiếm mà đến!

Vân Phong quát to một tiếng cũng không xoay người lại, trường kiếm trong tay từ dưới lên trên trở tay chém tới Vân Vũ Hoa đang từ xa đến. Một kiếm vừa xuất, đỉnh núi tức thì hiện ra một đạo hoàng khí minh mông lượn vòng hiện lên, nghênh đón lấy con sóng đen ngòm như đến từ u Minh địa ngục!

Hai kiếm dù chưa giao kích, không trung đã vang lên một âm thanh sắt thép giao kích thật lâu không tiêu tan. Dư âm chưa hết, Vân Phong đã xoay người lại, ngửa thân trên ra sau, hầu như đã dán tới mặt đất, trường kiếm trong tay cũng cong thành một hình cung cực đại, mũi kiếm rung động vang lên tiếng kêu không ngừng như cũng không tiếp nhận nổi áp lực cực lớn. Một kiếm mang theo hoàng khí của Vân Phong trong nháy mắt bị con sóng bao phủ, nhưng Vân Vũ Hoa cũng mang theo con sóng mà xẹt qua đỉnh đầu hai người. Một kiếm uy thế vô cùng này vẫn bị Vân Phong hóa giải.

Một kiếm này của Vân Vũ Hoa xuất phát từ ngoài trăm trượng. Nàng đến với tốc độ như điện, khi còn cách mười trượng uy lực trên thân kiếm đã leo tới đỉnh điểm, vả lại nàng hoàn toàn không để ý tới an nguy của bản thân, kiếm thế một đi không trở lại, thế muốn một kiếm giết chết Kỳ Nhược

Trần! Mà Vân Phong đột nhiên bị tập kích, tuy có thời gian chuẩn bị nhưng chân nguyên nhiều lắm cũng chỉ có để tới bảy thành, chỉ có thể vội vàng mà nghênh đón một kích tuyệt sát này của nàng. Kiếm này của Vân Phong dĩ nhu chế cương, mặc dù hầu như bị Vân Vũ Hoa một kiếm đánh bại, nhưng cuối cùng vẫn dẫn uy lực trên thân kiếm của nàng đi qua một bên, thực sự là một việc hết sức tinh diệu.

Vân Vũ Hoa hiển nhiên chưa từng ngờ tới bản thân sẽ một kiếm vô công, nhưng tuyệt không đồng ý bỏ qua ngay. Lúc này Kỷ Nhược Trần đã bị hao tổn hết chân nguyên, Vân Phong lại không xuất được toàn lực, thời cơ tốt như thế này về sau đâu dễ tìm được? Chỉ xem một kiếm vừa rồi của Vân Phong, nếu như khiến hãn toàn lực xuất kích, bản thân mình mặc dù ý vào có Thiên Quyền, cũng không nắm chắc được bao nhiêu phần có thể thắng được hãn.

Cổ kiếm Thiên Quyền trong tay Vân Vũ Hoa vang lên một tiếng ong, xoay lại thế kiếm, lại mang theo uy thế vạn quân chém về phía Kỷ Nhược Trần! Nàng là một nữ tử cực kỳ thông minh, một kiếm bị Vân Phong cố sống cố chết ngăn cản, đã biết hãn nhất định phải che chở cho Kỷ Nhược Trần chu toàn, vì vậy nàng cũng không công kích Vân Phong, cũng không tự bảo vệ bản thân, chỉ một kiếm tiếp một kiếm chém tới Kỷ Nhược Trần.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 186: Luyện Khí 3

Thân hình Vân Vũ Hoa như gió, vòng quanh đỉnh núi không ngừng lượn vòng qua lại, trong khoảnh khắc đã không biết bay bao nhiêu vòng, cổ kiếm Thiên Quyền cùng trường kiếm trong tay Vân Phong không ngừng kích vào nhau, từng đạo cuộn sóng như phách thiên cái địa đè xuống hai người, sóng trước vừa dứt thì sóng sau đã tiếp tục áp tới. Thỉnh thoảng nàng còn tự mình ngự kiếm công kích xuống, ý đồ lấy Thiên Quyền kiếm đóng Kỷ Nhược Trần dính trên mặt đất!

Dưới từng đợt nộ hải cuồng triều, kiếm trong tay Vân Phong như một hành liễu yếu đuối, hầu như không cách nào chống đỡ cự lực đè lên mà lắc lư bất định, nhưng bất kể như thế nào vẫn không gãy, đem phạm vi ba thước quanh hai người phòng thủ chặt chẽ. Cho dù Vân Vũ Hoa liều mình tấn công hãn cũng tuyệt không chịu hướng nàng xuất một kiếm, chỉ là tử thủ không công.

Mặc dù chân nguyên trong cơ thể Vân Phong như đang sôi lên, bất cứ lúc nào cũng có thể chống đỡ hết nổi mà đổ xuống, nhưng nét mặt vẫn mỉm cười, không thấy được một chút nóng vội, giống như thể hãn không phải đang tiến hành chiến đấu sinh tử mà chỉ là đang cùng một người bạn cũ nhàn thoai chơi cờ vậy.

Thấy Vân Phong ung dung như vậy, trong lòng Vân Vũ Hoa trái lại đã thầm nôn nóng. Nàng đột nhiên vứt bỏ Minh Hà kiếm khí, hai chân đạp lên đỉnh núi, trực tiếp ỷ vào sự sắc bén của hung binh Thiên Quyền thiếp thân điên cuồng tấn công!

Thế tiến công như thế của nàng mặc dù hung lệ độc ác nhưng vẫn bị Vân Phong lần lượt ngăn cản, hơn nữa chiến pháp này kì thực không gây áp lực cho Vân Phong bằng từng đợt sóng Minh Hà như vừa rồi điên cuồng tấn công. Và lại trong lòng nàng đang nôn nóng, uy lực bám vào trên thân Thiên Quyền cổ kiếm chỉ có một ít trên dưới ba động nhấp nhô, kết quả những sai sót này một cái cũng tránh không thoát hai mắt của Vân Phong. Vân Phong được cơ hội thở dốc này, chân nguyên cuối cùng một phần một phần bắt đầu đề thăng.

Tái đấu thêm một lát, thỉnh thoảng Vân Phong đã có thể phản kích một kiếm. Hắn cũng không phải muốn tính mệnh của Vân Vũ Hoa mà chỉ muốn cắt ngón chặt tay gì đó, muốn nàng không thể tái chiến. Và lại thời cơ hắn xuất kiếm vừa lúc, Vân Vũ Hoa cho dù không để ý sinh tử của mình cũng đã thương không được Kỷ Nhược Trần, đối với mỗi kiếm của Vân Phong không thể không phòng thủ. Mỗi một lần nàng thủ, chân nguyên của Vân Phong lại khôi phục thêm một phần. Vân Vũ Hoa càng công càng nổi giận, nàng vốn tưởng rằng bản thân nhiều năm lịch luyện ở bên ngoài, kinh nghiệm giao chiến phong phú vượt xa các đệ tử danh môn đại phái tầm thường, nên mới lựa chọn thiếp thân triển đấu. Nào ngờ Vân Phong một bộ giản dị trung hậu, kinh nghiệm thực chiến dường như còn vượt trên cả nàng.

Và lại Kỷ Nhược Trần mặc dù vô lực ứng chiến, chỉ có thể khoanh chân ngồi cố định không lay động, nhưng hắn cũng không nhàn rỗi, cặp mắt tại trên người Vân Vũ Hoa nhìn ngang liếc dọc, hoàn toàn không kiêng kị. Ánh mắt vô lễ sờ sảng như vậy cũng khiến nàng ngấm ngấm tức giận, tâm thần không yên.

Lại đấu thêm một lúc, Vân Phong càng thêm nhanh nhẹn, trên trường kiếm phát ra tiếng không ngắt, quang mang dần dần hiện lên.

Vân Vũ Hoa cuối cùng biết chuyện hôm nay khó mà thành được, lập tức giận dữ hú dài một tiếng, điên cuồng tấn công ba kiếm khiến cho Vân

Phong toàn lực phòng ngự sau đó bay thẳng lên trời, chớp mắt đã mất hút trong màn đêm mênh mông.

Nhìn về phương hướng nàng rời đi, Vân Phong suy ngẫm chốc lát mới hướng Kỷ Nhược Trần nói:

-Cô gái này chắc là Vân Vũ Hoa một trong Nguyệt Hạ ngũ tiên, đến từ Vô cầu sơn trang, chẳng qua không ngờ đạo hạnh của cô ta lại mạnh mẽ đến vậy. Nhìn cô ta một lòng muốn giết đệ, thậm chí không tiếc lưỡng bại câu thương, giữa hai người gần đây đã xảy ra xung đột gì sao?

Kỷ Nhược Trần cũng không giấu diếm, đại thể nói ra sự tình đã trải qua, cuối cùng nói là vì để tiêu hao thực lực của Vô cầu sơn trang mới dùng Cực Lạc châm thi triển trên người nàng.

Vân Phong gật đầu, nói:

-Vô Cầu sơn trang chính là kẻ địch vốn từ xưa đến nay của tông ta, hành vi của đệ cũng không tính là sai, mưu kế cũng đủ sâu xa. Chỉ là có một điểm đệ vẫn chưa biết, sau này phải nên ghi nhớ kỹ, tông ta lập phái đã ba ngàn năm, tổ sư khai phái ngoại trừ đạo hạnh uyên thâm còn đều là người hùng tài đại lược, không chỉ truyền lại rất nhiều đạo trị nước độ thế và lại cũng lưu lại cho hậu nhân không ít di trạch. Lấy sự dồi dào mà tông ta cất giữ, thật sự nhất cả thiên hạ. Mấy vật có thể phá giải Cực Lạc châm như đệ nói đều là linh vật dược liệu cực hiếm thấy trong thiên địa, ta thấy Vô Cầu sơn trang hơn phân nửa là một cái cũng không có. Dù cho có, lấy tâm tính của Vong Trần tiên sinh cùng sẽ không dùng ở trên người Vân Vũ Hoa đâu.

Chi tiết này Kỷ Nhược Trần trái lại không có ngờ tới, lập tức ngạc nhiên nói:

-Nếu là như vậy, thời gian của Cực Lạc châm đã qua từ lâu rồi, vì sao cô ta vẫn có thể bình an vô sự?

Vân Phong nhíu mày nói:

-Việc này ta cũng không biết. Tuy nhiên sau này chúng ta cần phải cẩn thận đề phòng.

Khi hai người trở lại Lạc Dương đã gần đến bình minh. Xa xa trông thấy phủ đệ, Vân Phong đột nhiên kêu một tiếng không may, dắt Kỷ Nhược Trần tăng tốc bay về hướng phủ.

Thậm chí một khắc trước đó Kỷ Nhược Trần đã cảm ứng được trong phủ bốc lên mùi máu tanh tươi, trong luồng huyết khí mang theo hương gỗ đàn nhè nhẹ, cũng không phải máu người thường mà là máu của người tu đạo chảy ra.

Trong khoảnh khắc hai người nhảy vào trong phủ, trực tiếp đi về sương phòng ở hậu viện. Trong phủ đệ cây đổ nhà sập, một mảnh lộn xộn, nhìn thảm trạng đó giống như là đã từng bị hồng thủy tràn qua. Thế nhưng gần đây làm gì có nước? Và lại bốn mặt tường viện vẫn còn đứng vững.

Trong căn phòng, hai đệ tử Đạo Đức tông đang nằm trong vũng máu, trước ngực mỗi người đều có một vết thương bởi kiếm, xuyên từ trước ra đằng sau, miệng vết thương hơi có màu đen và đã bị nướng cháy thành than. Kỷ Nhược Trần vừa thấy thì biết ngay đệ tử này đã bị một kiếm xuyên qua khí hải, không thể còn hy vọng gì nữa.

Vân Phong chau mày, mặc dù trong lòng sớm có đáp án nhưng vẫn lật thi thể của hai đệ tử kiểm tra qua, mới trầm giọng nói:

-Là Vân Vũ Hoa.

Kỷ Nhược Trần không nói gì.

Hai đệ tử Đạo Đức tông này đạo hạnh không kém, mà bị ả Vân Vũ Hoa kia một kích giết chết, nhìn tình hình này có thể thấy được hai đệ tử này

ngay cả phản kích cũng không kịp. Còn lại tám đệ tử Đạo Đức tông cùng Long Tượng, Bạch Hổ hai thiên quân lúc này đều tại đại doanh ở thành nam, trong phủ trống không, chẳng ngờ lại bị Vân Vũ Hoa thừa cơ mà

vào.

Kỷ Nhược Trần đột nhiên nhớ tới Tế Thiên Hạ cũng ở trong phủ, kêu một tiếng không tốt, lập tức chạy vội về chỗ hẩn đang ở.

Dọc theo đường đi, gia đình nha hoàn tôi tớ trong phủ người người bị thương, tiếng gào khóc rên rỉ không ngớt, nhưng vẫn chưa thấy ai bị chết. Nghĩ chắc là Vân Vũ Hoa kia mặc dù đang trong cơn xúc động phần nộ cũng không phát tiết lên những người hạ nhân này.

Sương phòng của chỗ ở Tế Thiên Hạ tường biệt viện đều bị hủy hết, căn phòng cũng bị đổ một bờ tường. Nhược Trần tâm trạng lo lắng trực tiếp phá cửa phòng đi vào nhà. Gã đưa mắt nhìn chung quanh nhưng thấy trong phòng bàn ghế gãy hết, sách vở thì lung tung trên đất, nào có thấy bóng dáng của Tế Thiên Hạ đâu? Giữa lúc trong lòng Kỷ Nhược Trần đang thấp thỏm không yên thì đột nhiên cái tủ quần áo trong góc phòng rung rinh lên.

Kỷ Nhược Trần đầu tiên là cả kinh, vừa suy nghĩ thì đã hiểu ra, lập tức tiến lên giật lại cửa tủ, quả nhiên Tế Thiên Hạ đang trốn ở trong đó cả người không ngừng run lên như cầy sấy. Hẩn vặn phòng tứ bảo, kinh, sử, tử, tập thì không mang theo thứ nào, trong lòng chỉ ôm khu khu một túi bạc nặng trĩu. Tế Thiên Hạ thấy là Kỷ Nhược Trần, lúc này mới nin nin từ trong tủ bò ra, chích hỏi:

-Tên cướp đã đi chưa?

Kỷ Nhược Trần thấy trên người hẩn không có thương tích gì mới yên lòng, vội vàng dìu hẩn ngồi xuống, vui vẻ nói:

-Tiên sinh vô sự là tốt rồi! Nhưng làm ta vội chết đi được.

Tế Thiên Hạ mới kịp hoàn hồn, tức khắc liền ưỡn ngực ngẩng đầu, làm ra một bộ dáng quân tử hào khí, không vì cường bạo mà sợ hãi, cất cao giọng nói:

-Đường đường Đông Đô nghìn năm, ngay tại ban ngày ban mặt mà để kẻ cướp hoành hành, thương hại nhân mệnh, đây có còn là thiên lý vương pháp không?

Kỷ Nhược Trần đỡ khóc đỡ cười, không thể làm gì khác hơn là nói:

-Tiên sinh nói rất phải.

Ngay sau đó trong phủ phái thanh lý đồng hoang tàn, cứu chữa người bị thương. Vân Phong còn phải lấy đạo thuật chế ra băng, phong kín hai thi thể của đồng môn để vận chuyển trở về Tây Huyền sơn. Vì vậy ai cũng bận rộn, đợi đến lúc xong xuôi công việc thì đã là lúc lên đèn. Lúc này có người coi cửa báo lại, nói là Lý An cho mời Kỷ Nhược Trần cấp tốc tới vương phủ một chuyến.

Nguyên lai trong khoảng thời gian này Kỷ Nhược Trần bận về việc lấy đạo thuật hợp binh trận. Lý An cũng không có nhàn rỗi, thế lực của y trong chư vương xem như là hùng mạnh nhất, ở trong triều hoạt động ở nhiều mặt, cuối cùng qua nhiều người cũng tìm được biện pháp tiếp cận Cao Lực Sĩ. Năm đó Tôn Quả từng tiến hiến ba viên Băng Tiềm Chu Ngọc đan công năng kéo dài tuổi thọ. Minh Hoàng sau khi phục xong có thần hiệu, mới bái Tôn Quả làm bán sử, ban thưởng cho chức danh quốc sử. Cao Lực Sĩ thấy vậy cũng từng lên cầu Tôn Quả Băng Tiềm Chu Ngọc đan, nhưng Tôn Quả lại nói đan dược này rất hiếm, không thể dễ dàng cho người khác, lúc đó liền thẳng thừng từ chối. Lý An biết Cao Lực Sĩ xưa nay tính tình hẹp hòi, nhất định chịu không nổi cơn giận này mà phải tìm cơ hội trả thù. Bởi vậy y đã trăm phương nghìn kế dò xét, cuối cùng Cao Lực Sĩ ngầm tỏ ý, nói có thể giúp Lý An tại trước mặt Minh Hoàng nói vài câu.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 187: Luyện Khí 4

Lý An vừa nhận được tin tức này, lập tức tìm Kỷ Nhược Trần. Đại địch trước mắt của Đạo Đức tông chỉ là một Chân Võ quan mà thôi, Dương Quốc Trung nhìn như phụ hợp với Tôn Quả, thực tế tâm tư tính toán thế nào thì ai cũng không thể biết. Lần này nếu có thể được Cao Lực Sĩ trợ giúp, chí ít có thể tại triều đình tranh đoạt một ván, không giống như lúc trước tại trước mặt Minh Hoàng không có một người đồng ý nói giúp cho Đạo Đức tông. Vả lại lấy thực lực của Đạo Đức tông, thay mặt Chân Võ quan mà trở thành quốc giáo cũng không phải là một việc khó khăn gì, nhưng then chốt hiện nay nằm ở chư chân nhân của Đạo Đức tông có nguyện ý hay không vì việc này mà điều phối thêm nhiều nhân thủ hơn, bằng không chỉ mình mấy người Kỷ Nhược Trần muốn áp đảo Chân Võ quan, thật sự không khả thi. Thứ hai là lấy phương thức gì để làm cho Minh Hoàng biết sự mạnh mẽ của đạo pháp Đạo Đức tông. Triều đình dù sao có quy tắc quy định, cũng không thể tùy ý làm càn.

Kỷ Nhược Trần đối với luật lệ của triều đình cũng chỉ biết một biết hai sau khi từ Lạc Dương vương phủ đi ra liền lập tức hồi phủ, muốn tìm người thương nghị một vài đối sách.

-Chuyện như thế này thì cần gì phải khách khí?

Tế Thiên Hạ cười lạnh một tiếng. Xoạt một tiếng mở cây quạt xếp, làm đủ tư thái mới

nói:

-Chỉ cần thử vài trận đấu pháp trước điện, không phải đại cục có thể định rồi sao?

Kỷ Nhược Trần cùng Vân Phong hai mặt nhìn nhau, đều cảm thấy có phần khó tin. Tu đạo chẳng qua là vũ hóa phi thăng, cùng người tranh cường đấu pháp cũng bị xem là việc thừa, huống chi còn phải tại trước điện đánh nhau, đó chẳng phải không khác gì với ca kĩ hay sao? Nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, động thái này lại khả thi nhất. Minh Hoàng thường thích náo nhiệt, lại một lòng tầm đạo, nghe được có hai đạo phái đồng ý đấu pháp trước điện, nhất định không chịu bỏ lỡ, khi đó Tôn Quả có mượn cớ thế nào cũng không thể khước từ được.

Về phần đấu pháp để phân thắng bại cũng không đặt ở trên người Kỷ Nhược Trần và Vân Phong. Một trận chiến ở Lạc Dương, đạo hạnh của Tôn Quả cũng biểu hiện được rõ ràng, cho dù một vị chân nhân cũng đều có thể chắc chắn chế phục được hẳn, luận đệ tử môn nhân, Chân Vũ quán cũng không phải là đối thủ của Đạo Đức Tông có nhân tài đông đúc, một môn phái nhị lưu như Chân Vũ quán nếu không có bầu vúi vào triều đình, nào có cơ hội để mà khiêu chiến cùng Đạo Đức tông.

Nếu như trong đấu pháp trước điện mà bị thảm bại, Tôn Quả còn có bộ mặt nào mà giữ cái chức quốc sư nữa? Khi đó tự nhiên sẽ do môn nhân của Đạo Đức tông đại triển thần uy thay thế, tiện thể sản nghiệp của Chân Vũ quán cũng có thể thu luôn, có thể nói trận này thắng dễ như trở bàn tay.

Bốn chữ đấu pháp trước điện vừa ra, lập tức nhẹ nhàng luẩn quẩn quanh các điểm mạnh hiện có của Chân Vũ quán, có thể song phương không thể bằng bản lĩnh thật sự mà hồ đấu một phen, thật là gãi đúng chỗ ngứa.

Tôn Quả cũng không phải người ngu, chắc sẽ nghĩ ra trăm phương nghìn kế mà từ chối. Mấu chốt trong chuyện này đều nằm trên người Cao Lực Sĩ.

Vân Phong cùng Kỷ Nhược Trần đều không phải người ngu dốt, chỉ hơi suy nghĩ sơ qua cũng đã nghĩ rõ ràng điểm then chốt ở trong đó. Muốn Cao Lực Sĩ hỗ trợ nói đến đơn giản, không ngoài mấy chữ đầu kỳ sở hảo, cung kỳ sở nhu (1) mà thôi, thế nhưng hai người đối với Cao Lực Sĩ hầu như hoàn toàn không biết gì cả, càng không cần phải nói biết được hản thích cái gì, cần cái gì. Xem ra nếu không đi tìm Lý An, chính là phải thỉnh giáo người tự xưng là thông hiểu mọi việc thiên hạ - Tế Thiên Hạ.

(1) đầu kỳ sở hảo, cung kỳ sở nhu: Tặng những gì người ta thích, cung cấp những gì người ta cần

Còn chưa đợi Kỷ Nhược Trần mở miệng hỏi ý kiến, Tế Thiên Hạ liền vung quạt, nói lên một số tin đồn về Cao Lực Sĩ mà ít người biết đến. Vừa mới bắt đầu hản liền không ngừng, từ chuyện Cao Lực Sĩ ngủ dậy vào giờ nào, thói quen ưa thích hăng ngày, cho đến hản làm sao trợ phi tấn cung nào tranh sủng, giúp vị hoàng tử nào tranh công, thậm chí hản yêu thích màu sắc gì, sau lưng thích dùng các loại thủ đoạn nào để dẫn vật cung nữ cũng lần lượt kể ra hết.

Nói đến chỗ hương khói Tế Thiên Hạ hăng hái bùng bùng, nước miếng tung bay, đủ loại việc không thể tưởng tượng nổi Kỷ Nhược Trần nghe được mà mặt cũng đỏ tới mang tai, gương mắt dờ dẩn. Nhưng việc trong lời nói của Tế Thiên Hạ đều rất hoang đường, thế nhưng khi tỉ mỉ suy nghĩ, hình như cũng không thể hoàn toàn phủ nhận việc này sẽ không tồn tại. Chẳng qua là không biết những việc này ít người biết đến, nhưng làm sao Tế Thiên Hạ lại biết được?

Cho đến nửa canh giờ sau, Tế Thiên Hạ đã nói đến nổi miệng bay ra khói, cuối cùng không thể không nói:

-Đại thể chính là nhiều như vậy.

Nhìn bộ dáng của hắc hình như ý vẫn còn chưa hết, Kỳ Nhược Trần rất sợ hắc lại nói thêm nửa canh giờ nữa, vội vàng cảm ơn hắc rồi cùng Vân Phong rời khỏi gian phòng.

Vừa ra cửa phòng, Kỳ Nhược Trần nhất thời cảm thấy thần thanh khí sảng, nhưng tiếng nổ đùng đoàng trong tay đã bị bay hết. Tiếp theo một trận gió đêm mát mẻ thổi qua, cả người gã đầu khớp xương cũng dường như nhẹ đi vài phần, khi Kỳ Nhược Trần nhìn sang Vân Phong đang đứng ở bên cạnh, thấy bộ dáng của hắc cũng giống như là mới trút được một gánh nặng thì không khỏi mỉm cười.

-Vân Phong sư huynh cảm thấy Tế Thiên Hạ này là người thế nào?

Kỳ Nhược Trần hỏi.

Vân Phong trầm ngâm một lúc lâu, mới nói:

-Người này mặc dù nhìn như hơi hoang đường nhưng thực có đại tài. Nếu đệ có thể được người này tương trợ cũng là một chuyện may mắn. Chỉ là không biết bản tâm của hắc thế nào, lẽ ra lấy cái tài của hắc phong tước ban vị cũng không phải là một chuyện khó, nhưng vì lẽ gì vẫn nghèo túng như vậy?

Kỳ Nhược Trần nói:

-Ta cũng cảm thấy khó hiểu, Vân Phong sư huynh xem người này sẽ không phải là người tu đạo thâm tàng bất lộ đấy chứ?

Vân Phong lắc đầu, nói:

-Ta từ trên người hắc nhìn không ra mấy may một chút chân nguyên linh khí nào, chắc cũng không phải là người tu đạo. Tuy nhiên nghĩ đến người có tài hơn phân nửa cá tính thường hay điên khùng, rất có thể là xem thường làm quan thôi...

Nói đến đây, Vân Phong dừng lại một chút, chung quy mơ hồ cảm giác Tế Thiên Hạ này trên người có chút không bình thường, nhưng rốt cuộc là không đúng chỗ nào thì hoàn toàn không thể nói rõ. Hắn dứt khoát đặt những việc này qua một bên, hướng Kỷ Nhược Trần nói:

-Nhược Trần, chuyện đấu pháp trước điện đọi ta hỏi qua chư chân nhân rồi mới tính tiếp. Hôm nay đệ bị tổn hao chân nguyên rất nhiều, về phòng tu luyện để bổ sung cho chân nguyên đi. Chuyện pháp khí bản mệnh đệ không cần để ở trong lòng, các chân nhân có khả năng thông thiên nhất định có thể giải quyết việc này cho đệ.

Kỷ Nhược Trần đáp ứng rồi một mình trở về phòng.

Lúc nửa đêm, Kỷ Nhược Trần đang ở trong phòng khoanh chân tĩnh tọa đột nhiên mở bừng hai mắt, há mồm phun ra một cái đỉnh bằng đồng đen. Cái đỉnh này hình vuông to không tới một tấc, dị thường tinh xảo, tuy nhỏ nhưng khi tỉ mỉ quan sát thì thấy hoa văn trên thân đỉnh cùng với các văn tự như phù như chữ Triện cũng đều nhất nhất hiện rõ. Đỉnh đồng di động trên không trung, tỏa ra thanh quang nhàn nhạt, chiếu lên khuôn mặt Kỷ Nhược Trần cũng một màu đen.

Kỷ Nhược Trần tâm niệm khẽ động, đỉnh đồng quả nhiên chậm rãi chuyển quanh một vòng.

Kỷ Nhược Trần vốn chỉ phỏng đoán trong lòng, nhưng giờ khắc này đã chứng thực vài phần. Lẽ nào đây là pháp khí bản mệnh của gã? Nguyên nhân chính là có nó nên mình mới không thể tái luyện hóa các pháp khí khác được?

Thế nhưng đây rõ ràng là một đỉnh đồng xếp xó đã lâu trong Thái thượng Đạo Đức cung mà! Mặc dù lượng khí ngoài đỉnh dồi dào đến kinh ngạc, nhưng hơn phân nửa là bởi vì thâm niên lâu ngày mới hấp thu được linh khí bên trong Thái thượng Đạo Đức cung. Nếu như cái đỉnh này thật là một

pháp bảo khó lường nào đó thì cứ sao lại bị ném lung tung trong một con hẻm nhỏ hoang vắng đến nỗi bị bám đầy bụi? Còn nữa, nói lấy đạo hạnh bé nhỏ ngay lúc đó của gã, cái đỉnh này cho dù là thoáng thấy qua còn không phải là làm cho gã bạo thể mà chết ngay tại chỗ hay sao?

Nguyên do Kỷ Nhược Trần đến bây giờ vẫn chưa luyện hóa khí còn thừa trong đỉnh để có cái đỉnh bằng đồng đen như trước mặt, chỉ cảm thấy nó nhỏ như vậy mới thích hợp, điều khiển như ý. dùng để nấu được luyện đan quả thật không thể tốt hơn.

Nhưng mà Kỷ Nhược Trần đột nhiên nhớ tới ngày đó tại Lạc Dương lúc đối mặt với ba vị đại hòa thượng của Nam Sơn tự, lúc hoàn toàn rơi vào đường cùng thì tự nhiên phun ra cái đỉnh này, không nghĩ tới nhất cử đánh bại hộ thể thiên công nổi danh thiên hạ của đối phương. Vừa nghĩ như vậy, không khỏi đối với cái đỉnh đồng này nhìn với cặp mắt khác xưa. Vả lại gã càng muốn kết quả của Hỗn Độn Lô Long kia lại càng nghi hoặc, lẽ nào hồn phách của con lô long kia là bị cái đỉnh đồng này làm biến mất hay sao? Nếu thực sự là như vậy, cái đỉnh này thật không thể coi thường được.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 188: Trường An 1

Nhưng lai lịch của cái đỉnh này rất không vẻ vang gì, một khi giải thích ra hơn phân nửa có thể liên quan đến Giải Ly Tiên quyết, điều này khiến cho Kỷ Nhược Trần luôn mãi do dự, cuối cùng không dám thò lộ bí mật này cho Vân Phong biết.

Kỷ Nhược Trần nhiều lần xem qua cái đỉnh này, càng xem càng cảm thấy hoa văn trên thân đỉnh như một mớ văn tự, nhìn thì cũng có tám phần tương tự như văn tự cấu thành Giải Ly Tiên quyết. Trên thân đỉnh còn khắc năm chữ hơi lớn hơn một chút, nhìn vị trí có lẽ chính là tên của cái đỉnh này. Chẳng qua là ý văn trong Giải Ly Tiên quyết là tự động hiện lên trong thần thức của gã, còn muốn nhận ra chữ ở trên thân cái đỉnh đồng này thì không được. Kỷ Nhược Trần đột nhiên linh cơ khê động, cầm tới giấy bút sau đó sao chép năm chữ kia lên trên, lại tùy ý chọn thêm hơn mười chữ nữa rồi làm xáo trộn thứ tự, chuẩn bị đi hỏi ông Tể Thiên Hạ không gì không biết kia xem, nói không chừng có thể hỏi ra một chút gì đó.

Ngay sáng sớm ngày hôm sau, Kỷ Nhược Trần đã lôi dậy Tể Thiên Hạ từ trong đồng chăn, mỉm cười nói muốn gặp hãn thỉnh giáo văn tự. Lúc đầu Tể Thiên Hạ sắc mặt không tốt lắm, đến khi thấy Kỷ Nhược Trần đưa tới một thỏi bạc to nhất thời cười híp mắt, nói là tiểu tử người trẻ nhỏ dễ dạy, cũng không phải cả ngày chỉ biết mấy thứ như tiên tiên quý quý đó, quái lực loạn thần, còn biết hướng tới đạo của thánh nhân.

Lập tức Tể Thiên Hạ khoác y phục đi tới thư phòng, Kỷ Nhược Trần đã đặt mấy tấm giấy kia lên bàn từ lâu. Đối mặt với mớ chữ trên tấm giấy lụa,

Tể Thiên Hạ không đi phân biệt chữ mà trước hết mất nửa ngày bình thư pháp của Kỷ Nhược Trần cái đã.

Kỷ Nhược Trần dù chưa luyện qua thư pháp, tuy nhiên theo chân nguyên tu vi dần dần lớn lên, chữ dưới ngòi bút cũng từ từ có chút khác biệt. Mấy chữ kia nhìn trong ý sát phạt lộ ra một tia tiên khí, xác thực là có chỗ không giống người thường. Nhưng Tể Thiên Hạ chỉ bình thư pháp cũng không phân biệt chữ, chậm rãi Kỷ Nhược Trần phát giác có điều không đúng.

Tể Thiên Hạ hơi đỏ mặt, biết không cách nào lừa dối thêm được nữa, rốt cuộc cắn răng:

-Những chữ này ta không biết.

Kỷ Nhược Trần cười cười rồi cất đi tờ giấy lụa. Lần này Tể Thiên Hạ không suy nghĩ tiếp vấn đề thư pháp mà chỉ nhìn chăm chăm vào hai chữ trên giấy, đột nhiên vỗ đùi nói:

-Ta biết rồi! Những chữ này chính là văn tự mà Khương thượng Khương Tử Nha thuộc tiền triều khi triệu hoán tiên binh thiên tướng, bài đó dùng để tế thiên đảo văn! Chỉ tiếc lão quý kia tư tâm quá nặng, cũng không chịu đem những văn tự này truyền cho đời sau. Sau hắn khi chết, những thượng cổ văn tự này phần lớn đã bị trôi đi. May là ta đối với lịch sử của tiền triều rõ như lòng bàn tay, khảo chứng tỉ mỉ xác thực, hai chữ này ta có thể nhận ra. Một là văn tự, một chữ khác... một chữ khác có lẽ là sơn tự thôi.

Vài tấm giấy lụa kế tiếp được lật qua, Tể Thiên Hạ nhận ra được sáu chữ hà, vương, nhật, nguyệt, huyền, thanh, còn mười một chữ thì không biết. Hắn nhìn chăm chăm một chữ cuối cùng, đến mức khuôn mặt đỏ bừng, mới cắn răng nói:

-Đây là... đây là nôi... không đúng, là đình.. . sai! Là bồn!

Trong thư phòng đột nhiên không biết từ nơi nào vang lên một tiếng vang của kim loại như có như không, Tể Thiên Hạ nhất thời chảy xuống hai hàng máu mũi, làm bắn tẩm giấy lụa kia.

Kỷ Nhược Trần kinh hãi một bên đỡ Tể Thiên Hạ ngồi xuống nghỉ ngơi, một bên ở trong lòng tự sắp xếp lại trình tự các chữ, thầm nghĩ:

"Văn Vương Sơn Hà đỉnh? Cũng là một cái tên rất hay."

Tể Thiên Hạ có thể nhận được từng này chữ cũng là một chuyện đáng mừng ngoài ý muốn rồi Kỷ Nhược Trần cố ý đem những văn tự được khắc trên thân đỉnh lần lượt hỏi hết cho dù trong mười chi biết ba, bốn cũng là thu hoạch không nhỏ. Chỉ là hôm nay xem ra Tể Thiên Hạ đã quá sức mệt mỏi nên không tiện hỏi thêm. Dù sao thì thời gian còn dài, ngày sau sẽ chậm rãi hỏi tiếp vậy.

Mới trở ra nơi ở của Tể Thiên Hạ. đột nhiên thấy Vân Phong đang vội vã đi đến, vừa thấy Kỷ Nhược Trần nói ngay:

-Nhược Trần, các chân nhân có phân phó.

Nguyên lai Vân Phong vừa nhận được tin tức, Tử Dương chân nhân lệnh hắc cùng với Kỷ Nhược Trần tức khắc khởi hành đến Trường An du thuyết với Cao Lực Sĩ, để tiện bề cùng Chân Vũ quán tại trước điện Minh Hoàng quyết một trận thư hùng.

Trong tiếng leng keng, một mảnh vụn bị đánh trở thành một chiếc vòng màu bạc treo lơ lửng trên chiếc ống đồng nhỏ dài ba thước. Trên ống đồng khắc đầy chú văn, phần lớn là các chú văn để tăng cường ngự hỏa, tính bền. Ngay sau đó hai ngón tay thon thon nhẹ nhàng sờ lên, chiếc vòng bạc liền hõm vào giữa ống đồng.

-Bà nương này làm cái gì đấy! Dương Hòa Ngự Quỷ Địch (1) của ta mà bị người làm hỏng như thế sao!

Bên cạnh truyền đến giọng nói tiếc rẻ.

(1)Địch: cái ống dài giống sáo.

Vân Vũ Hoa không chút nào thêm để ý tới tiếng gào khóc thảm thiết của hán tử kia, lòng bàn tay phải hiện ra một đóa chân hỏa màu xanh nhạt, trong hỏa còn có một khối đồng đỏ đã bị nóng chảy hoàn toàn thành dung dịch lỏng lẻo ở giữa chân hỏa. Nàng hơi nghiêng tay phải, dung dịch đồng liền nhỏ vào trong cái ống Dương Hỏa Ngự Quỷ Địch dài ba thước, chốc lát cái ống đã bị phủ kia.

Tại một thân cây đại thụ bên cạnh nàng đang trói một người da mặt trắng nõn, dáng dấp thư sin, mặt hắc có màu xanh, thân có quỷ khí, hiển nhiên là người tu đạo quanh năm giao tiếp cùng thi thể của đạo quỷ - súc vật. Hắc hiển nhiên cực kỳ đau lòng đối với cây Ngự Quỷ địch này, khóc thét không ngớt.

Người này vốn là môn nhân của Vạn Quỷ Tông ở phía tây Hồ Nam, chính là cao thủ ngự quỷ hoán thi, chỉ là ngày hôm nay không gặp may, mới vừa dùng Dương Hỏa Ngự Quỷ Địch triệu ra một vài phù quỷ hành thi nhưng không biết vì sao lại chộc tới Vân Vũ Hoa từ bên cạnh đi ngang qua, bị nàng đột nhiên làm khó dễ, một kích đã đoạt đi Dương Hỏa Ngự Quỷ Địch.

Tên tuổi của Vân Vũ Hoa không nhỏ nên người này chắc cũng nhận ra. Chỉ là hắc đã tự hỏi bản thân mấy lần đã đắc tội với Vân Vũ Hoa lúc nào, nàng vẫn không để ý tới, chỉ bắt đầu động thủ cải tạo lại ống đồng này, người kia yêu thích cái ống như mạng, một thân đạo pháp có hơn phân nửa cần dựa vào cái ống này để thi triển, vừa thấy quả thực đau lòng gần như muốn ngất xỉu. Hắc vốn không phải là người lương thiện gì, dưới cấp hỏa công tâm cũng nói không buồn lựa lời, mắng:

-Người đồ tiện nhân ngàn người XXX, dựa vào cái gì mà ngang ngược phách lối...

Hắn chưa mắng xong, đột nhiên hít một ngụm khí lạnh! Vân Vũ Hoa đã quay đầu lại lạnh lùng nhìn hắn, trong ánh mắt lộ ra sát khí đến ớn lạnh, hầu như có thể đông cứng cả hồn phách của hắn.

Lúc này hắn mới tỉnh lại từ trong lửa giận, vừa định cầu xin tha thứ thì Vân Vũ Hoa đã vung lên tay phải, một mớ dung dịch đồng còn thừa đã tuột tay bay ra hất hết lên háng của người nọ. Hắn ngay cả kêu cũng kêu không được, chỉ hít một hơi rồi bị ngất xỉu đi.

Vân Vũ Hoa không hề để ý tới sự chết sống của người nọ, nàng chỉ ngưng thần chế ra một mũi tên bằng đồng nhỏ dài hai xích. Có điều tại trên thân mũi tên khắc hoa văn hình xoắn ốc hay là đường thẳng, nàng rất cuộc hơi do dự.

Nàng thuở nhỏ tính tình cương liệt, thường thích mười bước giết một người, nổi tiếng là người sát phạt quả đoán cả nghìn dặm. Bởi vậy lúc học nghệ liền chọn Minh Hà kiếm lục ở trong Vô Cấu sơn trang thứ mà chưa bao giờ có nữ tử luyện qua. Nàng mặc dù cũng tập qua đạo ám sát tiềm hành nhưng lúc đó chỉ là vội vã lướt qua vài lần mà thôi. Vân Vũ Hoa ngại nhưng thủ đoạn động thủ lén lút sau lưng này không quang minh, cho dù lấy chân nguyên kiếm khí, kiếm thuật, đạo pháp đều là đứng đầu trong hàng ngũ đệ tử của Vô cấu sơn trang, riêng chỉ ám sát là nằm vào hạng kém.

Thế nhưng hiện tại tính ra đã không còn bao nhiêu thời gian, bản thân Kỷ Nhược Trần cũng là người hoạt bát lưu thủ(2), Vân Phong càng khó đối phó hơn. Ngày đó ở ngoài thành Lạc Dương, Vân Vũ Hoa một trận dốc toàn lực điên cuồng tấn công nhưng không phá được sự phòng thủ, chỉ vận khởi bảy tám phần mười chân nguyên của Vân Phong, hiện giờ họ đã có phòng bị, nếu nhờ vào chính diện đột kích đường đường chính chính đánh

chết Kỷ Nhược Trần hầu như là điều không có khả năng, hết cách nên Vân Vũ Hoa chỉ lựa chọn ám sát. Vô Cấu sơn trang thiên về đạo ám sát, Vân Vũ Hoa tuy chỉ biết một biết hai sơ sơ, nhưng khi nghiền ngẫm lại thì cũng vượt xa cả hai người Vân Phong, Kỷ Nhược Trần rồi.

(2): không dễ bắt được.

Nàng nỗ lực tìm tòi trong ký ức, trên mũi tên đồng khắc thành hoa văn hình xoắn ốc hay là hoa văn đường thẳng thì có gì khác nhau, cuối cùng nàng chọn hoa văn hình xoắn ốc. Trong ký ức khắc pháp phi tiền bức này thể đi vừa nhanh vừa ổn, chỉ là hình như nàng còn quên điều gì.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 189: Trường An 2

Sáng sớm.

Khi thấy một đầu của ngọn núi bên kia hiện lên thân ảnh của hai người, đã chờ ở trên đỉnh núi mấy canh giờ nên trong hai con người của Vân Vũ Hoa cuối cùng thoáng hiện một tia tức giận. Nàng yên lặng vận tâm quyết của Vô cấu sơn trang dè dặt thu hồi khí tức quanh người vào trong cơ thể để không khác gì những tảng đá ở xung quanh. Nhưng mà trong khí hải của nàng mọc lên một đạo long quyển màu đen, khiến cho chân nguyên quanh người từ từ kéo lên, tiếp đó lại hấp thụ những chân nguyên này vào xung quanh long quyển, không để một tia tiết ra ngoài.

Hai người đang chăm chăm đi tới chính là Kỷ Nhược Trần và Vân Phong. Họ cũng không nóng lòng đi nhanh, không có ngự khí phi hành, chỉ là mũi chân không ngừng điểm lên ngọn cây, tảng đá, mỗi một lần hạ xuống liền bay lên không, khi đi được hơn mười trượng sau đó mới chậm rãi hạ xuống. Tốc độ hành phép bậc này kỳ thực cũng không chậm, lại có thể kéo dài, chính là sự lựa chọn hàng đầu khi đi đường dài của người có tu vi đạo hạnh không thể đạt đến cảnh giới cùng thiên địa một khối.

Vân Vũ Hoa đã hoàn toàn ngừng hô hấp, chỉ có một đôi con người lấp lánh cùng ống đồng đã được cải tạo qua chậm rãi di động theo thân ảnh của Kỷ Nhược Trần.

Cự ly ba trăm trượng, chính là cự ly thuận lợi nhất dành cho một cây Tịch ấn tiên đó của nàng. Nàng đã thu liễm khí tức toàn thân, tại trên cự ly

này, trừ phi là người có đạo hạnh như Vong Trần tiên sinh, bằng không bất kể như thế nào cũng khó phát hiện ra hành tung của nàng.

Trong nháy mắt Kỷ Nhược Trần cùng Vân Phong đã băng qua sơn cốc từ trước mặt nàng. Vân Vũ Hoa nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Kỷ Nhược Trần, từ từ đem chân nguyên đang dâng trào cuộn cuộn trong cơ thể truyền qua đôi môi rồi trút vào trong cái ống đồng đã được cải tạo qua, ống đồng đột nhiên khê rung lên, mũi tên giữa ống đồng bắn ra với tốc độ như điện, tại không trung chuyển hướng quay đầu xuống phía dưới, đầu nhọn hầu như là dán vào giữa lưng hậu tâm rồi đâm vào.

Khi mũi tên này bay hoàn toàn không phát ra một tiếng động, vả lại sau khi rời khỏi ống càng bay càng nhanh, mắt thường đã không thể nhìn ra, dường như là một đường màu xám nhạt trên không trung, trong sát na bay qua ba trăm trượng, đã đến phía sau Kỷ Nhược Trần!

Vân Vũ Hoa đột nhiên thầm kêu một tiếng không xong!

Thì ra mũi tên kia vẫn đang bay với tới độ cực nhanh, càng bay càng nhanh, nhưng khi bay đến đoạn đường còn lại thì trên thân mũi tên đột ngột phát ra tiếng rít hầu như nhận không ra.

Nếu là người có linh giác hơi kém thì đối với tiếng rít phát ra từ Tịch ẩn tiễn chắc chắn sẽ nhận không ra. Cho dù nghe được tiếng rít, cũng có lẽ không kịp để làm ra phản ứng trước mũi Tịch ẩn tiễn nhanh như điện này. Chỉ là Vân Vũ Hoa đã thấy Kỷ Nhược Trần và Vân Phong đều xoay người lại, khuôn mặt kinh ngạc nhìn vào mũi tên đang tập kích tới.

Vậy bọn họ có thể phản ứng kịp hay không?

Sau khi cùng Vân Phong đánh một trận, Vân Vũ Hoa đã không hề đổi với lần này có bất cứ hy vọng xa vời gì. Tựa hồ là vi nghiệm chứng cho ý nghĩ này của nàng, Vân Phong trở tay rút kiếm chém ra, dừng kiếm, thu kiếm, vào vỏ, một mạch như mây bay nước chảy, thoải mái tự nhiên nói

không nên lời, khi y thu trường kiếm về, Tịch ẩn tiên đã bị chém đôi ở giữa rồi tách ra, rơi xuống mặt đất.

-Nếu không có cái tiếng kêu chết tiệt kia...

Vân Vũ Hoa cắn răng, căm tức. Nhưng nàng chợt thấy trong tay Kỷ Nhược Trần từ lâu đã có thêm một thanh đoản kiếm màu đỏ tươi, giờ ngang kiếm trước ngực và đã làm tốt chuẩn bị chu đáo, cho dù không có Vân Phong, một tiên này cũng lấy hãn không được tính mệnh của gã.

Sắc mặt Vân Vũ Hoa tái nhợt, lặng yên lui ra phía sau đỉnh núi, nhanh chóng đi xa.

Nàng không có ngờ tới linh giác của Kỷ Nhược Trần cùng Vân Phong lại mạnh đến thế, càng không có nghĩ đến phản ứng của hai người đều là nhanh như vậy, đó rõ ràng là phản ứng sau khi đã trải qua sinh tử luân hồi mới có thể có. Nhưng nàng càng ảo não hơn đó là trước đây vì không tu tập đạo ám sát, nếu như kèm theo chân nguyên vô cùng cường đại, hoa văn hình xoắn ốc sẽ sản sinh ra tiếng rít cực kỳ chói tai, đây là điều lúc trước Vong Trần tiên sinh đã nhiều lần căn dặn qua. Hiện tại nàng mới nghĩ tới, thế nhưng còn có tác dụng gì?

Một lần Tịch ẩn tiên là đủ, nếu đối phương có đề phòng, vậy nàng nhất định phải nghĩ biện pháp khác. Vừa nghĩ đến lại phải nỗ lực nhớ lại mà nghiên cứu luyện tập đạo ám sát, Vân Vũ Hoa lại bắt đầu cảm thấy đau đầu.

Vân Phong cùng Kỷ Nhược Trần vẫn chưa đuổi theo Vân Vũ Hoa, thân pháp đệ nhất của Vô Cấu Sơn trang nổi tiếng khắp thiên hạ, nếu đuổi thì hơn phân nửa sẽ đuổi không kịp. Vân Phong nhặt lên cây Tịch ẩn tiên đã bị chém đôi xem chốc lát, hai hàng lông mày chậm rãi giãn ra, cười nói:

-Vô Cấu sơn trang tinh về đạo ám sát nên ta vốn đang rất lo lắng, thế nhưng nhìn từ cây tiên này, đạo hạnh của Vân Vũ Hoa mặc dù sâu cũng

không biết nhiều về tập kích ám sát. Cô ta nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, chúng ta chỉ cần dọc đường để ý thì có thể bình yên đến được Trường An.

Dứt lời, hai người lại khởi hành đi về hướng tây.

Hôm đó dựa theo chỉ thị của các chân nhân, Kỷ Nhược Trần đem chúng đệ tử của Đạo Đức tông đều lưu lại Lạc Dương, tiếp tục học tập binh đạo, còn mình thì đi cùng Vân Phong đến Trường An. Đạo Đức tông đã phái ra các đệ tử khác xuống núi để hội họp cùng với Kỷ Nhược Trần ở ngoài thành Trường An, sau đó cùng nhau vào Trường An, ở trước điện cùng Chân Vũ quán phân cao thấp.

Lúc chạng vạng, hai người đã ra khỏi quần sơn, chuyển lên quan đạo. Xa xa nhìn lại, có thể thấy được cách đó không xa có một quán trà nho nhỏ. Vân Phong rất có hứng thú đối với những chỗ nghỉ chân uống trà thế này, nên lập tức bảo Kỷ Nhược Trần đi về hướng quán trà kia.

Trong quán trà chỉ có một lão đầu đang bắt chuyện với khách nhân, lão nhìn qua cũng đã hơn năm mươi tuổi, bước chân có vẻ rất vững vàng. Vân Phong tùy ý chọn một bình trà và bốn đĩa thức ăn, Kỷ Nhược Trần nâng chung trà lên, mới vừa đưa môi muốn uống thì đột nhiên dừng tay lại, nhíu mày nhìn nước trà, lại cẩn thận ngửi ngửi.

Vân Phong cũng không có động ly, chỉ giơ đũa liên tục lật qua lật lại bốn đĩa thức ăn, một hồi đầu đũa đã đen thui. Vân Phong nhìn Kỷ Nhược Trần, thấy gã còn đang ngửi kia ly trà, vì vậy mỉm cười hỏi:

-Thế nào?

-Thuốc mê rất lợi hại, chỉ là mùi thuốc thực sự rất nồng, ngoài một thước là có thể ngửi được sự bất thường rồi, ừm thật sự là kém quá xa.

Vân Phong nói:

-À? Thuốc mê trong trà xem ra là Túy Tiên tán của Vô Cấu sơn trang bí chế, trong thức ăn là Lưu Tô - một loại độc kỳ môn, đều là những thứ đặc biệt chế nhằm vào người tu đạo. Có lẽ cô ta sốt ruột trả thù nên đã hạ được lượng nhiều hơn gấp ba mà thôi. Thế nào hả Nhược Trần, thuốc mê người gặp qua so với thứ này có tốt hơn không?

Kỷ Nhược Trần lắc đầu, nói:

-A, không có gì.

Trước đây tại khách sạn Long Môn, hẳn chưa cảm giác được loại Mông Hãn dược mà tên chương quỹ dùng có chỗ đặc dị gì. Lúc này khi so sánh với thuốc mê của Vô cấu sơn trang thì đã có thể thấy được sự khác biệt. Mông Hãn dược của khách sạn Long Môn hoàn toàn vô sắc vô vị, phải đưa vào miệng thì phải nhận ra được mùi khác thường, và lại được tính của Mông Hãn dược vô cùng cổ quái, cho dù người là phàm phu tục tử hay là đạo hạnh cao thâm đều không thoát khỏi, hơn nữa người đạo hạnh càng cao thì dược tính phát tác lại càng mau. Loại mê dược bậc này thực là có nguyên lý cơ bản của Đan Đình chi đạo mà Kỷ Nhược Trần đã học, cũng không biết vợ chồng chương quỹ luyện ra nó như thế nào.

Tuy nhiên khi so sánh cả hai thì cái gọi là bí dược Túy Tiên tán của Vô cấu sơn trang nghe tiếng thiên hạ hình như vẫn là kém hơn một chút so với Mông Hãn dược vô danh của khách sạn Long Môn.

Kỷ Nhược Trần buông xuống chén trà, nhìn thoáng qua lão đầu đang khom lưng tưới nước cách đó không xa:

-Xem ra ông ta cũng không hiểu rõ tình hình.

Vân Phong gạt đầu, đặt lên mặt bàn vài đồng tiền, phất áo bào một cái cuốn lên cả ấm trà và thức ăn, sau đó nhấc tay chỉ một cái, một đạo chân hỏa thiêu nó cháy sạch sẽ. Y lại đi một vòng quanh trong ngoài quán trà rồi dùng chân hỏa thiêu hủy hết toàn bộ dụng cụ lây dính Túy Tiên tán cùng

Lưu Tô để tuyệt hậu hoạn, sau đó mới cùng Kỳ Nhược Trần đi khỏi đó. Lão đầu kia được đủ số tiền gấp vài lần quán trà đương nhiên cười vui vẻ không có dị nghị gì.

Kỳ Nhược Trần cùng Vân Phong dọc theo quan đạo đi được một lúc rồi lại rời khỏi quan đạo đi ngược lại theo hướng bắc. Bọn họ không muốn kinh thế hãi tục, muốn rời khỏi quan đạo mới để bề tăng tốc ngự khí để đi.

Hai người dừng lại nghỉ chốc lát, Kỳ Nhược Trần rút cuộc hỏi:

-Vân Phong sư huynh, huynh vừa rồi dùng cái gì tiêu hao rất nhiều khí lực để thanh lý tàn độc? Ta thấy trong cơ thể lão nhân kia hư nhược, chẳng qua cũng chỉ là hai năm thọ mệnh mà thôi, huống chi Vân Vũ Hoa đã hạ độc trong đồ ăn nước trà, khó bảo toàn cô ta sẽ không mai phục thêm một vài cạm bẫy nữa chúng ta khó mà phát giác, nếu huynh nhầm lẫn một cái thì làm sao? Mặc dù đạo ám sát hạ độc của cô ta không tinh, nhưng trước khi chúng ta hành sự dù sao không thể giả định mọi chuyện của cô ta không thành được?

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 190: Trường An 3

Vân Phong cười cười nói:

-Chẳng qua là tiện tay làm có thể cứu được một mạng người thì tội gì mà không làm? Nếu như để ổn thỏa, vừa rồi ta đích thật là làm điều thừa. Tuy nhiên tính cách của một người như sư huynh cho phép lúc nào cũng phải để ý tới những chi tiết nhỏ nhặt nhất, cũng không phải là nhân vật có thể thành châu báu, điểm này người phải hiểu được. Nhược Trần, người thân gánh trách nhiệm nặng nề, cũng không nên học ta.

Kỷ Nhược Trần gật đầu, nhưng trong lòng hắn cứ mãi cảm thấy có chút gì đó không hiểu đang lặng lẽ cuộn trào, cảm giác là gì thì thực sự nói không nên lời.

Lúc này Vân Phong đột nhiên ngừng bước nhìn về quần sơn ở phía trước mỉm cười nói:

-Nhược Trần, người xem dãy núi ở phía trước vừa âm u và lại hiểm trở, thạch tùng rậm rạp, lại có một vài dòng suối, quả là một vị trí tốt để bố trí cạm bẫy. Thuật ám sát của Vân Vũ Hoa xem ra chẳng qua là lệ thuộc sách vở, có lẽ sẽ không bỏ qua một vị trí tốt như thế này đâu. Chúng ta đi qua đó bố trí một chút.

Vân Vũ Hoa đứng ở đằng xa thấy Vân Phong cùng Kỷ Nhược Trần phát hiện ra Túy Tiên tán cùng Lưu Tô, lúc đó chỉ hận đến dậm chân, trong lòng không biết chửi bới đám yêu đạo giáo hoạt của Đạo Đức tông bao nhiêu lần, nhưng ở trong lòng lại hối hận khi kê đơn không nên tham nhiều, đã thêm vài lần phân lượng. Thế nhưng đợi đến khi nàng thấy Vân Phong

không ngại phiền phức, đem đồ vật có dính Túy Tiên tán cùng Lưu Tô nhất nhất tiêu hủy đi, trong lòng lại có chút khó hiểu. Y theo truyền thống của Vô cầu sơn trang, đó là xưa nay sẽ không quản sự chết sống của người thường, điều này lúc Vân Vũ Hoa hạ độc cũng căn bản không có suy nghĩ đến số độc còn sót lại sẽ hại thêm bao nhiêu người. Vân Phong này lại không sợ phiền hà thanh lý di độc, chẳng lẽ không sợ mình tại trong quán trà bày một hai cạm bẫy hay sao?

Vân Vũ Hoa trăm mối không giải được nhìn theo Vân Phong cùng Kỳ Nhược Trần đi xa. Đến khi thấy quần sơn sừng sững ở phía xa, trước mắt nàng bỗng nhiên sáng ngời. Quần sơn này kéo dài liên tục, rừng rậm suối nước đủ cả, chính là một địa phương tốt để thiết lập cạm bẫy để ám sát tập kích. Uy lực của cạm bẫy không cần trí mạng, chỉ cần làm bị thương Vân Phong thì nàng tuyệt đối nắm chắc sẽ giết chết được Kỳ Nhược Trần.

Một nơi tốt như vậy, nàng sao có thể đồng ý bỏ qua được?

Vì vậy Vân Vũ Hoa bắt người bay lên, như một làn khói nhẹ bay về hướng trong núi. Muốn cướp Kỳ Nhược Trần ở trước mặt Vân Phong thì nhất thiết phải bố trí cạm bẫy mai phục trước.

Kỳ Nhược Trần cùng Vân Phong thản nhiên đi xuyên qua giữa khu rừng núi, cuối cùng đứng ở bên một khe suối có thể rõ ràng thấy được đáy.

Đang ở trên một ngọn núi để có thể quan sát được toàn bộ sơn cốc, Vân Vũ Hoa nín hơi tĩnh khí, để sát một cái ống màu bạc dài bảy tấc ở bên môi, chỉ đợi Vân Phong cùng Kỳ Nhược Trần đi về phía trước thêm mười trượng thì nàng sẽ thổi sáo để khởi động bẫy rập. Nhưng mà mắt thấy hai con mồi sắp rơi vào bẫy rập, nàng bất giác càng ngày càng khẩn trương. Lần này lại có điều gì ngoài ý muốn sẽ phát sinh đây?

-Người cảm thấy thế nào? Vân Phong hỏi.

Kỷ Nhược Trần ngưng thần nhìn dòng suối, cuối cùng thò ngón tay thấm nước trong suối rồi đặt ở trên lưỡi nếm thử, mới nói:

-Điều sư huynh sở liệu không sai, xem ra trên thượng du dòng suối này đã được thiết lập cạm bẫy. Như vậy...

Ánh mắt của Kỷ Nhược Trần chậm rãi đảo qua dãy núi xung quanh, rồi nói tiếp:

-Nếu cạm bẫy được bố trí ở đây, lúc này cô ta chắc sẽ ẩn núp ở đỉnh núi bên kia thôi.

Vân Phong gật đầu nói:

-Có lẽ nhất định là vậy rồi.

Ngay sau đó Kỷ Nhược Trần lấy ra một cái chuông đồng cùng một cây dùi màu vàng từ trong người, đoạn cầm dùi gõ mạnh lên chuông một cái, tiếng chuông lanh lảnh lan ra xa, tiếng vang tại dãy núi vang vọng không ngớt.

Oanh một tiếng, trên đỉnh ngọn núi mà Kỷ Nhược Trần mới vừa nói đột nhiên loạn thạch tung tóe, rồi có một đoàn hỏa diễm màu đỏ đường kính đạt hơn mười trượng cuộn cuộn mọc lên, bay thẳng lên cao trăm trượng sau đó mới dần dần hóa thành khói đen cuộn cuộn bay lên không.

Tiếng nổ âm vang, cả dãy núi đều nghe tiếng.

Nhìn đỉnh núi mây khói lượn lờ đằng xa, Vân Phong vuốt râu cười nói:

-Mặc dù lấy không được mạng của Vân Vũ Hoa, nhưng cũng đủ dạy cho cô ta một bài học rồi, trên đường đi Trường An, nghĩ rằng cô ta sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa đâu. Nhược Trần, chúng ta đi thôi, thời gian cũng không còn nhiều.

- Hai tên yêu đạo vô sỉ! Không chém xuống cái đầu chó của các người Vân Vũ Hoa ta thề không bỏ qua!

Vân Vũ Hoa nằm ngửa bên cạnh bờ một khe suối, oán hận không ngớt.

Chẳng qua nàng mặc dù phần nộ muốn điên nhưng chỉ có thể nằm trên đất không nhúc nhích, yên tĩnh đợi chân nguyên từng giọt từng giọt tu bổ lại thân thể đã bị hao tổn. Vừa rồi nàng vì thu liễm khí tức mà kiềm chế chân nguyên, lực hộ thể đương nhiên rất thấp, bởi vậy khi bên dưới chột vang lên địa hỏa cuộn cuộn đã sớm bị nội thương không nhẹ. Sau đó nàng lại rơi xuống đất từ đỉnh núi cao trăm trượng, đạo hạnh tuy mạnh mẽ nhưng trong lúc nhất thời cũng bò không dậy nổi, chỉ có nằm trên mặt đất thở hổn hển.

Cũng may những vết thương này mặc dù không nhẹ nhưng cũng không khó trị liệu, chỉ yêu cầu thời gian mà thôi. Trong nháy mắt chỉ mấy canh giờ trôi qua, thương thể của Vân Vũ Hoa rốt cuộc trị khỏi hoàn toàn, vì vậy phù không bay lên đứng ở trên dòng suối. Nàng phất tay một cái, cổ kiếm Thiên Quyền tức thì tự bay trở về trên lưng nàng.

Có Thiên Quyền trong tay, Vân Vũ Hoa tái sinh dũng khí, đang muốn tiếp tục đuổi theo hai yêu đạo một lớn một nhỏ của Đạo Đức tông thì đột nhiên một trận gió thổi qua, nàng chỉ cảm thấy trên đầu mát lạnh, sau đó thấy từng mảng tro bụi lướt qua trước mắt.

Vân Vũ Hoa thầm kinh hãi, vội vàng chạy đến trước dòng suối soi thử, lúc này mới phát hiện mái tóc của mình vừa rồi trong ngọn lửa đã bị cháy đến tả tơi, lúc này tóc trên đầu chỉ còn lại một tắc rối bời.

Nàng nhất thời ngây người!

Vân Vũ Hoa xưa nay không để ý tới dung mạo, nhưng đối với mái tóc đen dài của mình thì cực kỳ yêu quý, mặc dù để tóc ngắn nàng cũng có một loại phong tình mỹ lệ khác nhưng nàng vẫn chịu đựng không được.

Mặt Vân Vũ Hoa như sương lạnh, nâng kiếm cấp tốc đuổi theo hướng hai yêu

đạo.

Lần này nàng dùng toàn lực nên chỉ một canh giờ sau đã đuổi kịp Kỷ Nhược Trần cùng Vân Phong. Nhưng mà nàng đứng lại tại đỉnh núi, đã hơi do dự, không biết có cần tiến lên động thủ hay không. Chỗ nàng đứng là phần cuối cùng của vùng núi, Kỳ Vân hai người đã xuất sơn và đang đi về hướng Trường An. Trước mặt họ đã là một vùng đất bằng phẳng và không có vật che chắn. Vân Vũ Hoa hơi suy tư đã quyết tâm bỏ qua dùng cách ám sát thành dùng Minh Hà kiếm lục cùng Vân Phong Kỷ Nhược Trần quyết một trận sinh tử. Thế nhưng khi nàng mới vừa hạ quyết tâm thì từ phương xa đột nhiên mây mù bắt đầu cuộn cuộn, xa xa nhìn lại, đang có mười sáu đạo sĩ ùn ùn bay về phía này nghênh đón Kỷ Nhược Trần cùng Vân Phong. Đám đạo sĩ này người người đạo hạnh uyên thâm, toàn là người không thể coi khinh. Cho dù đơn đả độc đấu, Vân Vũ Hoa cũng không có thể dễ dàng thủ thắng, huống chi trước mặt lại là mười sáu người?

Trong nháy mắt Kỷ Nhược Trần đã cùng mười sáu đạo sĩ này hội họp với nhau. Ngày sau đó mây mù hiện ra, một đạo tử khí đậm thẳng chín tầng mây! Mười sáu đạo sĩ của Đạo Đức tông vây quanh hai người ùn ùn bay về phía Trường An, hào hùng ngất trời.

Vân Vũ Hoa cầm chặt chuôi kiếm Thiên Quyền, ngón tay đã nắm đến trắng bệch. Nàng vô cùng rõ ràng cho dù lúc này xông lên tử chiến, chẳng qua cũng chỉ cố đánh mà bỏ mình thôi, nhưng chưa hẳn có thể giết được bất cứ một đạo sĩ nào. Nhưng mà nếu để cho Kỷ Nhược Trần vào Trường An, nàng còn có mấy ngày để chờ hắn trở ra đây? Trường An không giống với Lạc Dương, trong đế đô ngọa hổ tàng long, cũng không phải là nơi nàng có thể tùy ý thích đến là đến, thích đi là đi được.

Thế nhưng, nàng còn có thể có thêm mấy ngày?

Vân Vũ Hoa bắt đầu bước đi về phía trước!

Có điều nàng mới vừa bước lên mấy bước và mới đề thẳng đạo hạnh tới năm thành, phía sau đột nhiên mọc lên một đoàn linh khí dùng hết tốc lực đuổi tới phía này. Vân Vũ Hoa nhìn đám đạo sĩ Đạo Đức tông đã đi xa, lại quay đầu nhìn về hướng đoàn linh khí kia, sắc mặt biến đổi liên tục, nhưng cuối cùng vẫn còn do dự bất định.

Đoàn linh khí kia nhằm đúng phương hướng đang lao thẳng về hướng bên này, tốc độ cực kỳ kinh người, chỉ chớp mắt công phu đã gần mấy trăm trượng.

Vân Vũ Hoa thầm than một tiếng, xoay người hướng về phía đoàn linh khí kia để nghênh tiếp, ngăn cản nó tại giữa con đường. Chính giữa đoàn linh khí kia có một cô gái diễm mỹ vô song, nàng thắt hai búi tóc thật lớn, hai bàn tay đang mở, trong lòng bàn tay hiện ra hai luồng quang mang một xanh một trắng, thân thể tuy bé nhỏ nhưng mang theo uy thế vạn quân đang lao tới với tốc độ cao nhất, những nơi nàng đi qua riêng chỉ áp lực đã khiến cát đá tung bay, cây cối nghiêng ngả!

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 191: Trường An 4

Cô gái này chính là Tô Tô, nàng thấy Vân Vũ Hoa đang ngăn cản tại trên không, lập tức trong nháy mắt ngừng thế lao tới và đứng ở trên không trung. Vì nàng đang lao nhanh mà đột nhiên ngừng lại nên mặt đất chịu không nổi áp lực biến đổi trong nháy mắt và đã oanh vang lên một tiếng, một con đường đất đá phía sau nàng như sóng lớn hất tung lên cao hơn mười trượng mới hạ xuống.

Trên khuôn mặt trắng trẻo của Tô Tô hiện lên một tia kinh ngạc:

-Vũ Hoa tỷ, sao tỷ lại thay đổi kiểu tóc rồi?

Vân Vũ Hoa hơi đỏ mặt, thay vì trả lời câu hỏi của Tô Tô, nàng chỉ hỏi:

-Tô Tô, sao muội lại tới đây?

Nếu như chỉ có một mình Vân Vũ Hoa, Đạo Đức tông tuy là người đông thế mạnh, nàng đâu có sợ hãi gì, đơn giản là chết mà thôi. Thế nhưng Tô Tô lại đột nhiên xuất hiện tại đây trong lúc này, từ nhỏ Tô Tô đã rất quyến luyến Vân Vũ Hoa, nhất định sẽ không nhìn nàng đi chịu chết. Tính mệnh của bản thân Vân Vũ Hoa chẳng còn vài ngày, đương nhiên không sợ chết, thế nhưng bất kể như thế nào nàng cũng không nguyện Tô Tô chịu chết cùng chung với mình. Khí thế lúc lao đi của Tô Tô thật kinh người, nếu như không ngăn cản nàng, hơn phân nửa sẽ bị đám đạo sĩ của Đạo Đức tông phát giác. Vô cữu sơn trang cùng Đạo Đức tông hơn mười năm trước đã là tử địch, hai cô một khi để lộ ra hành tung, sinh tử hơn phân nửa sẽ khó bảo toàn. Vì thế Vân Vũ Hoa không thể không buông tha sự hấp dẫn của một trận đại chiến mà phải ngăn cản Tô Tô trước. T

Tô Tô nói:

-Phụ thân nói tử xảy ra chuyện nên báo tin cho muội, bảo muội phải nhanh chóng mang tử về sơn trang. Vũ hoa tử tử, tử xảy ra chuyện gì vậy, sát khí vừa rồi của tử thật lớn!

Vân Vũ Hoa hừ một tiếng, nói:

-Muội trở lại nói cho sư phụ, nói là ta tạm thời không trở về được. Được rồi, bây giờ muội đi nhanh đi, ta còn có việc phải làm.

Tô Tô cùng không như hồi nhỏ, lúc nào mọi chuyện cũng nghe theo lời của nàng. Tô Tô trợn to mắt nhìn Vân Vũ Hoa chăm chăm, hai con ngươi dần dần biến thành trái xanh phải trắng. Đột nhiên nàng biến sắc, kêu lên:

-Vũ hoa tử, sao tử lại đi luyện Thái Hoa Vong Trần tâm kinh.

Vân Vũ Hoa thầm kêu không xong, nàng trái lại đã quên sau khi Tô Tô tu thành Long Hồ Thái Huyền Kinh hai mắt đã chuyển thành Huyền Đồng(con người màu đen huyền) có thể nhìn thấu tinh khí lưu chuyển vận hành bên trong thân thể. Bản thân mỗi ngày đều phải vận hành Thái Hoa Vong Trần tâm kinh để áp chế hiệu lực của Cực Lạc châm, điều này đương nhiên không thể gạt được hai mắt của Tô Tô.

Còn chưa chờ nàng trả lời, Tô Tô lại nói:

-Không đúng, bên trong thân tử có thương tích! Thì ra là tử dùng Thái Hoa Vong Trần tâm kinh để ngăn chặn thương thế, Vũ hoa tử, là ai làm tử bị thương? Tử mau nói cho ta biết người đó là ai, Tô Tô nhất định sẽ báo thù cho tử! Tử mau trở về sơn trang đi, hiện tại thời gian may ra còn kịp, phụ thân sẽ trị thương cho tử.

Nhìn vẻ lo lắng tràn đầy tình cảm của Tô Tô, Vân Vũ Hoa chỉ thầm than. Hệ thống tâm pháp của Vô Cầu sơn trang chú trọng nhất là phân ra các cấp

bạc. Tô Tô không chỉ sở hữu một đôi Huyền Đồng, bản thân Long Hồ Thái Huyền Kinh lại là đứng đầu trong các tâm pháp của Vô Cấu sơn trang, bất kể là Minh Hà kiếm lục hay là Thái Hoa Vong Trần tâm kinh của Vong Trần tiên sinh tu luyện khi đem so sánh cùng đều phải kém một bậc. Bởi vậy tại trước mặt Tô Tô, Vân Vũ Hoa cùng chỉ như một ao nước trong, không thể giấu diếm được tình trạng thân thể của bản thân.

Vân Vũ Hoa vỗ nhẹ nhẹ lên khuôn mặt của Tô Tô, mỉm cười nói:

-Tô Tô, ta sẽ không trở về sơn trang.

-Vì sao!

Tô Tô kêu lên.

Vân Vũ Hoa than thở:

-Chờ đến khi muội lớn thêm chút nữa thì sẽ hiểu.

Tô Tô kinh ngạc nhìn Vân Vũ Hoa, đột nhiên nhẹ giọng than thở:

-Muội hiểu rồi

Vân Vũ Hoa cười cười, nói:

-Muội hiểu là tốt rồi, hiện tại tỷ tỷ muốn đi báo thù, muội trở về sơn trang đi.

- Muội cũng đi.

Vân Vũ Hoa nhìn sắc mặt nghiêm túc của Tô Tô, bất đắc dĩ lắc đầu. Tính tình của Tô Tô thuở nhỏ đã cực kỳ bướng bỉnh, điểm này cũng giống nàng bảy tám phần. Rơi vào đường cùng, Vân Vũ Hoa đành phải nói:

- Muội có thể theo ta, nhưng muội phải đáp ứng với ta một việc, dưới bất kỳ tình huống nào muội cũng không thể ra tay, nếu như muội không nghe lời giờ ta sẽ không đi báo thù nữa.

Tô Tô nghiêm túc suy nghĩ nửa ngày mới miễn cưỡng gật đầu.

Vân Vũ Hoa không hề nán lại, mang theo Tô Tô nhanh chóng chạy về hướng Trường An.

Lúc nửa đêm, đế đô sừng sững đã hiện lên tại phần cuối đường chân trời. Vân Vũ Hoa đứng ở trên đỉnh một tòa núi nhỏ nhìn về phía Trường An xa xa, một lát sau nàng khoanh chân ngồi trên một ụ đá, cổ kiếm Thiên Quyền đặt ngang trên đầu gối, từ từ nhắm lại hai mắt.

Tô Tô cũng đã ngồi xuống bên cạnh nàng. Nàng tĩnh tọa một hồi cuối cùng nhện không được hỏi:

-Vũ Hoa tử tử, thời hạn Ly Tâm kinh phát tác còn có mấy ngày?

-Năm ngày.

Vậy... chúng ta cứ ở chỗ này chờ sao? Vạn nhất hắc không ra ngoài thành thì làm thế nào, còn không bằng trực tiếp đánh vào Trường An cho rồi!

Vân Vũ Hoa vẫn không mở mắt, chỉ thản nhiên nói:

-Cứ ở chỗ này chờ đi.

Trường An.

Phi hương điện tiền hoa thủy hồng, lưu phương phát sắc tú hộ trung.(1)

(1)Hai câu thơ trong bài của Lý Bạch tả cảnh Trường An.

Xưa nay tại thời khắc nửa đêm như lúc này, các cửa thành Trường An vốn nên đều đóng chặt, nhưng hiện tại đông môn mở rộng, hai hàng cấm vệ quân giáp sáng bóng chia ra đứng ở hai bên cửa thành, đều giơ cao cây đuốc soi cho con đường qua lại cửa thành sáng như ban ngày. Hành động này rõ ràng là đã vi phạm lệnh cấm, cũng không phải giới quyền quý tầm thường có thể làm được. Những cấm vệ quân đang đứng ở đây chính là phụng mệnh của Cao Lực Sĩ để đón tiếp chư vị thần tiên của Đạo Đức tông.

Không bao lâu, ngoài thành truyền đến một trận tiếng vó ngựa, ba mươi sáu vị Phiêu Kị (2) quân vây quanh năm chiếc xe ngựa lộng lẫy, nối đuôi nhau tiến nhập Trường An.

(2)Phiêu Kị (tên hiệu của tướng quân thời xưa).

Cấm vệ tướng quân giữ cửa vung tay lên, suất lĩnh cấm vệ quán bảo hộ tại phía sau đoàn xe đi về hướng Đông Hoa uyển.

Ầm một tiếng, cánh cửa phía đông Trường An nặng nề đóng lại lần nữa.

Đoàn xe mới đi được qua hai con phố, phía trước đột nhiên một trận huyên náo, toàn bộ đoàn xe cùng ngừng lại. Tiếng rào rào vang lên một mảnh, cấm vệ quân phía sau đoàn xe đều đao kiếm xuất vỏ đi nhanh lên trước che chở hai bên đoàn xe. Những cấm vệ này sắc mặt có phần khẩn trương, nhưng trái lại ở bên trong năm chiếc xe ngựa không có chút động tĩnh gì. Các đạo sĩ của Đạo Đức tông đang an tọa trong xe, thấy biến không sợ hãi.

Cấm vệ tướng quân phóng ngựa về phía trước, nặng nề quát:

-Phía trước có chuyện à? !

Một Phiêu Kị quân trả lời:

-Khởi bẩm tướng quân, phía trước Lý Hàn Lâm say rượu, nằm giữa đường chặn lối đi.

Cấm vệ tướng quân thấp giọng quát lên:

-Lý Hàn Lâm? Hẳn thật to gan, đây chính là quý khách của Cao công công! Nếu để làm lỡ việc tất cả mọi người đều phải rơi xuống đất! Ra ném hẳn qua ven đường!

Lúc này một cấm vệ phía sau tướng quân đi đến gần, thấp giọng nói:

-Ngô tướng quân, không được! Nghe nói Ly Hàn Lâm ngày gần đây rất được quý phi yêu thích...

Cấm vệ tướng quân cũng là một nhân vật quyết đoán, lập tức hạ lệnh:

-Người, người, người, còn có người, đưa Lý Hàn Lâm hồi phủ! Trên đường cẩn thận hầu hạ!

Bốn cấm vệ tuân lệnh tiến lên, chỉ chốc lát đã mang một người đàn ông thân hình cao lớn tới ven đường, đoàn xe lại tiếp tục đi về phía trước. Người đàn ông kia tóc dài tán loạn, bộ dạng say ngất ngưỡng, mặc dù bị bốn cấm vệ như lang nhu hổ khiêng đi nhưng lại không cam tâm chịu đi, lực lượng của người đàn ông này rất lớn, tùy tiện vung bàn tay một cái đã đẩy cả bốn cấm vệ thất tha thất thải lui mấy bước. Mấy tên cấm vệ kia dùng cả khí lực bú sữa mới khiêng hẳn tới được ven đường?

Người đàn ông kia đầu tiên là ngửa mặt lên trời cười dài mấy tiếng, một tay chỉ vào xe, mơ hồ không rõ nói:

-Ta... ta say muốn ngủ... bạn về nha, có lòng mai đến...mang cây đàn cầm!(3)

(3)Hai câu thơ cuối trong bài (uống rượu cùng ẩn sĩ

trong núi) của Lý Bạch.

Nguyễn văn HV:

Lưỡng nhân đối chước san hoa khai Nhất bôi nhất bôi phục nhất bôi

Ngã túy dục miên khanh thả khứ Minh triều hữu ý bảo cầm lai.

Trong xe ngựa đột nhiên vang lên một tiếng ơ, tiếp đó rèm cửa sổ xe bị giật lại lộ ra khuôn mặt tuần lãng của Kỷ Nhược Trần. Gã ngóng nhìn người đàn ông đang say rượu muốn ngủ ở ven đường, thấy hăn tuổi khoảng bốn mươi, mặc dù y quan không chỉnh, râu tóc rối tung nhưng mặt như quan ngọc, mắt phượng mày kiếm, nhìn từ xa chỉ có một loại ý xuất trần nói không nên lời. Đôi mắt phượng đó thỉnh thoảng cũng khôi phục lại vẻ sáng rõ rồi ngó nhìn xung quanh, thần quang như điện.

Ánh mắt hai người tiếp xúc, người đàn ông kia đột nhiên hướng về Kỷ Nhược Trần cười rồi sau đó duỗi ngón tay chỉ vào xe ngựa, thở dài:

-Vốn đã không có cái tâm thì không nên tới với cái thú này! Rõ là tội gì phải làm khổ mình?

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 192: Trường An 5

Kỷ Nhược Trần nhìn người đàn ông kia bị bọn cấm vệ khiêng đi xa mới đóng lại cửa sổ xe. Gã lặng lẽ không nói, Vân Phong ở bên cạnh hỏi:

-Lưu công công, vừa rồi người kia là ai? Hai câu thơ thực sự là rất có ý cảnh!

Trong chiếc xe ngựa này ngoại trừ Kỷ Nhược Trần cùng Vân Phong, đối diện còn ngồi một thái giám tuổi trung niên, da trắng nõn, mặt béo tròn, tên gọi Lưu Viêm, y chính là thân tín của Cao Lực Sĩ. Nghe được Vân Phong hỏi, y cười bồi nói:

-Hiếm khi thần tiên đối với hần có hứng thú. Người này họ Lý, tên Bạch, là hàn lâm của triều đại, thơ ca văn tài không thể chê, nhưng lại quá mê rượu, tính tình hơi phóng đãng nên đã kinh động đến xa giá của chư vị, các thần tiên chớ để ở trong lòng.

Vân Phong cười nói tiếng không sao, Kỷ Nhược Trần thì đọc tên Lý Bạch ở trong lòng mấy lần để nhớ.

Đông Hoa uyển nằm ở phía đông cung thành Trường An, bên trong vườn hoa có hơn phân nửa là ao sen, đình đài nhà thúy tạ, mạ vàng khảm ngọc, xanh vàng rực rỡ không thể kém hơn chút nào so với đế cung, trụ đỡ ngói vàng, bốn mặt thông thoáng xây tại giữa ao, khí thế không đồng nhất. Trên ao là một hành lang gấp khúc, đem phương hiên(4) cùng cung thất bên cạnh ao gắn bó thành một thể.

(4) Một gian phòng để đọc sách.

Nhằm lúc mùa hè nóng bức, Minh Hoàng khi rảnh rỗi thường tới đây hóng mát.

Phần cuối cùng của phương hiên là một đôi đèn cây mờ trâu rất lớn, ánh nến tỏa ra đủ để phát sáng một mặt phương hiên rộng lớn này.

Giữa hai cây nến, Cao Lực Sĩ khoác áo bào, đỉnh đầu đội huyền sa, đưa lưng về phía ánh trăng trong nước, một mình ngồi ở đó đang đợi nhóm đạo sĩ của Đạo Đức tông.

Nhóm đạo sĩ vừa vào phương hiên, Cao Lực Sĩ liền đứng dậy nghênh đón, hướng về Vân Phong cười nói:

-Hôm nay được nhìn thấy rất nhiều vị thần tiên, xem ra ta cũng có thể nhiễm được một chút tiên khí, duyên duyên niên, ích ích thọ.

Vân Phong đáp lễ cười nói:

-Cao công công chính là cột trụ của triều đình, nhật lí vạn ky (1). Chúng tôi chỉ là người hóa ngoại (2), chẳng qua là tiểu đạo biết một chút luyện đan tu thân, sao vào được pháp nhãn của công công.

(1) Ý chỉ bận rộn trăm công ngàn việc.

(2) Chỉ vùng thiếu văn minh, kém văn hóa.

Nghe được hai chữ luyện đan, mí mắt của Cao Lực Sĩ hơi nháy lên. Một chút biến hóa dù rất nhỏ đương nhiên trốn không thoát hai mắt của Kỷ Nhược Trần, nhưng điều làm gã ngoài ý muốn chính là tiếp đó Cao Lực Sĩ lại hướng gã cười nói:

-Vì tiểu thần tiên này khí độ bất phàm, tương lai nhất định là một đại nhân vật danh chấn thiên hạ. Ta tuy là một phế nhân, may mà còn có chút nhân lực.

Kỷ Nhược Trần không nghĩ tới nhân lực của Cao Lực Sĩ này lại lợi hại đến vậy, chỉ liếc mắt thôi đã nhìn ra đại cục của hành trình đến Trường An lần này là do Vân Phong đạo trưởng cùng mình chủ trì. Phải biết Lý An mặc dù đã sớm gửi mật thư cho Cao Lực Sĩ, nhưng trong đó vẫn chưa nói rõ thân phận của hai người mình. Trên thực tế, Lý An cũng không biết đấu pháp lần này của Đạo Đức tông là do ai tới chủ trì. Theo lý thuyết nhân lực của Cao Lực Sĩ lợi hại như vậy, tuyệt sẽ không để lộ tâm sự ra trên mặt mới phải, sao lại vừa nghe được hai chữ luyện đan thì lại có thất thố như vậy? Kỷ Nhược Trần đang thầm phỏng đoán chốc lát, rốt cuộc minh bạch Cao Lực Sĩ thực là mượn cái này để ám chỉ thứ mà bản thân muốn là vật gì.

Kỷ Nhược Trần lập tức mỉm cười, thầm nghĩ đã như vậy thì mọi chuyện đều dễ làm.

Sau khi nhóm đạo sĩ ngồi vào chỗ của mình, Vân Phong cùng Cao Lực Sĩ lại khen tặng nhau vài câu mới chuyển vào chính đề. Kỷ Nhược Trần giơ ra hai tay, trong lòng bàn tay liền có thêm hai cái hộp gỗ bằng gỗ đàn hương chồng lên nhau và đi tới trước mặt Cao Lực Sĩ, nói:

-Cao công công, tông ta miền hóa ngoại, lần này nhập kinh không chuẩn bị thứ gì tốt hết, chỉ có mấy viên Long Hồ đan hiến cho Minh Hoàng, công năng điều hợp âm dương, bổ tinh ích khí, ích thọ duyên niên. Còn một viên Thiên Niên Quy Giáp Đoạn Tục đan dành cho Cao công công giữ lại dùng, công dụng và cách sử dụng đã ghi tại trên giấy, sau khi công công dùng xong nhớ cho ý kiến.

Cao Lực Sĩ hơi nhếch lên chân mày, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ vội vàng đứng dậy tiếp nhận hai hộp gỗ, vừa muốn đặt lên ghế dựa ở bên cạnh thì Kỷ Nhược Trần lại nói:

-Cao công công, tông ta tích lũy mặc dù không dồi dào, lần này nhập kinh không chuẩn bị được thứ gì tốt, tuy nhiên mấy viên đan dược này luận

về dùng hỏa hầu, có lẽ so với đan dược của Chân Vũ quán luyện chắc mạnh mẽ hơn hai ba lần.

Lời của Kỷ Nhược Trần vừa nói ra, thịt trên má Cao Lực Sĩ nhất thời nhảy lên vài cái, vội vàng cầm lấy hộp gỗ có dấu Thiên Niên Quy Giáp Đoạn Tục đan dè dặt thu ở trong lòng, khi ngồi trở lại trên ghế, thái độ của Cao Lực Sĩ đối đãi với chư đạo đã khác xa lúc trước.

Vân Phong thấy thời cơ đã đến, liền nói muốn cùng Chân Vũ quán tại trước điện đấu pháp, nhằm để Minh Hoàng phân biệt ai mới là yêu đạo.

-Đấu pháp trước điện?

Cao Lực Sĩ giọng the thẻ nói:

-Việc này nghe cũng có ý nghĩa, nhưng không biết đấu pháp thế nào?

Việc này Vân Phong đã định liệu trước từ lâu, lập tức nói rằng nhìn một chiếc lá đủ để biết mùa thu, nếu như do các chân nhân bên trong tông xuất thủ đấu pháp cùng Tôn Quả, thứ nhất thật sự là thắng mà không võ, thứ hai uy lực của dùng đạo pháp quá lớn sẽ lan ra phạm vi rộng, nếu kinh hãi đến Minh Hoàng thì không hay. Lần này chỉ cùng Chân Vũ quán đấu ba hạng mục bản lĩnh, pháp bảo, đạo thuật, cuối cùng là do một đệ tử tuổi trẻ của song phương thay mặt đấu pháp trước điện. Như thế đủ để Minh Hoàng hiểu rõ song phương ai mới là đạo môn chính tông.

Cao Lực Sĩ suy nghĩ chốc lát, cũng thấy cách làm này cũng khả thi, vì vậy gật đầu nói:

-Chuyện đấu pháp trước điện chắc hẳn tấu thư của Thọ vương đã đến, ta xem thời cơ thích hợp sẽ vì chư vị thần tiên tại trước mặt Minh Hoàng góp ý kiến vài câu. Hiện nay chư vị thần tiên cứ tạm thời nghỉ ngơi, chậm rãi đợi tin tức của ta là được.

Một ngày sau, Minh Hoàng mặc thường phục thiết yến tại Cảnh Dương điện, trong bữa tiệc hơn mười người đều là trọng thần thân tín trong triều, quốc sư Tôn Quả, tướng quốc Dương Quốc Trung, thái tử Lý Hanh đều có mặt.

-Đấu pháp trước điện?

Tôn Quả mặt trầm như nước, hướng Minh Hoàng chấp tay nói:

-Đại đạo phải dựa vào thiên địa mà tồn tại, há lại có thể coi là trò đùa? Và lại Đạo Đức tông đoạt thần vật của triều ta, rõ ràng tâm có mưu đồ, bệ hạ không thể không xem xét. Vạn nhất bày yêu đạo này thừa cơ tiếp cận, ý đồ ám sát, vậy nên làm thế nào cho phải?

Minh Hoàng nghe vậy có chút cụt hứng, nhưng Tôn Quả thân là quốc sư đương triều, đức cao vọng trọng, lại không tiện ngay mặt bắt bẻ hẳn, lập tức trầm ngâm nói:

-Lời ấy của quốc sư rất đúng nhưng trầm cho rằng chuyện thần vật quan hệ trọng đại, không được khinh suất xử trí. Mấy ngày gần đây không ngừng có người dâng thư cho trẫm, nói là Đạo Đức tông chính là đại phái đạo môn đứng đầu các quần luân hiện nay, hương hỏa đã truyền thừa năm hơn ba nghìn năm, cũng không biết xác thực hay không.

Sắc mặt Tôn Quả âm tình bất định, nếu như nói Đạo Đức tông chỉ là một tiểu phái tầm thường, lời bịa đặt ngay mặt thế này y làm không được. Và lại chư chân nhân của Đạo Đức tông cũng không đứng ra mà chỉ tỷ thí ba hạng mục đạo pháp, pháp bảo cùng thanh niên đệ tử, chẳng khác như lấy sở đoản để đánh sở trường. Chân Vũ quán cũng không phải không có cơ hội hoàn toàn, huống chi Tôn Quả giao du rất rộng, đạo hữu đông đảo, cũng không lo không có người đồng ý tới hỗ trợ.

Tôn Quả biết Minh Hoàng xưa nay thích náo nhiệt, đoán được ý Minh Hoàng sẽ rất muốn xem trận đấu pháp trước điện này, nếu từ chối nữa thì

có vẻ không hay. Y trầm ngâm một lúc lâu, lập tức nói:

-Bệ hạ, tất cả những việc làm của bản đạo đều là vì triều ta có thể ổn định và hòa bình lâu dài. Thế lực của Đạo Đức tông đích xác hùng mạnh, nhưng họ xuất thủ cướp giết thần vật hiển nhiên trong lòng có chủ ý xấu. Tuy nhiên nếu bọn họ đã tới Trường An, vậy thì bản đạo cũng không có ý lùi bước, nếu họ muốn đấu, vậy thì ba ngày sau. Chân Vũ quán ta sẽ hội họp cùng quần hiền của Đạo Đức tông một lần!

Kết quả thế này sớm đã trong dự liệu của Tế Thiên Hạ, cũng trong dự liệu của nhóm đạo sĩ Đạo Đức tông.

Lần này Đạo Đức tông đến đã có chuẩn bị, trong ba ngày này cũng không cần đặc biệt chuẩn bị cái gì. Kỷ Nhược Trần tại dịch quán nhàn rỗi vô sự, đột nhiên nhớ tới ngày đó vào Trường An nhìn thấy Lý Bạch, vì vậy hỏi thăm chỗ ở của Lý Hàn Lâm, muốn đăng môn bái phỏng.

Chỗ ở Hàn Lâm phủ của Lý Bạch chẳng qua là một tiểu viện, chỉ hỏi thăm vài ba lượt đã đến nơi, trên lầu tại trước cửa viện lấy nước sơn đen viết mấy chữ "Lý Hàn Lâm phủ", mặc dù bút lực mạnh mẽ, nhưng chung quy khó nén khỏi cái khí mộc mạc.

Mở cửa cho Kỷ Nhược Trần chính là một lão gia nhân, lão thấy hai cấm vệ hộ tống Kỷ Nhược Trần như lang như hổ nhất thời sợ hãi không ít, run run mở cửa viện.

Khi Kỷ Nhược Trần bước vào trong phòng, thấy Lý Thái Bạch vốn tự hào "Trích tiên nhân" lấy thi văn danh chấn thiên hạ đang nằm ở trên cái bàn vuông ngáy o o, nhìn năm sáu vò rượu trống rỗng trước mặt hẳn, hiển nhiên hẳn là đi làm tiên trong rượu rồi.

Kỷ Nhược Trần bật cười, lắc đầu, mới vừa đi lên trước được hai bước, trong tai chợt truyền đến một tiếng quát:

-Cuồng đồ phương nào, sát nghiệt đây người dám xông vào tiên phủ của ta!

Một tiếng quát giống như chuông lớn này không ngừng nổ vang trong tai Kỷ Nhược Trần, trong lúc nhất thời cũng nghe không được thêm một âm thanh nào nữa. Trước mắt Kỷ Nhược Trần trôi nổi đầy sao, trời đất quay cuồng một trận, chân nguyên quanh thân chấn động, suýt nữa đã bị ngắt đi. Tại thời khắc hỗn loạn, gã đột nhiên cảm thấy một sợi nhuệ khí như châm đập vào mặt, mơ hồ có thanh quang chớp động. Kỷ Nhược Trần trải qua nhiều lần sinh tử, biết hơn phân nửa là một thanh lợi kiếm đang đâm tới trước mắt. Mắt thấy tránh né không được, dưới tình thế cấp bách Kỷ Nhược Trần vận lên chân nguyên trong lưỡi tách ra xuân lôi, quát một tiếng chói tai liền phun ra một đoàn thanh khí, vừa vận chặn lại thanh cương kiếm đang ập đến!

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 193: Trường An 6

Ong vang lên một tiếng nhỏ, trong phòng khách hũ bát ly bình đều vỡ vụn thành trăm nghìn mảnh, hai cấm vệ ở cửa kêu lên một tiếng đau đớn, mặt như giấy vàng, đứng thẳng ngã ập về phía sau.

Tiếp đó một luồng gió mạnh mới bạo phát trong phòng.

Kỷ Nhược Trần liên tiếp lui về phía sau vài bước, va mạnh vào cây cột trong phòng, khoe miệng đã tràn ra một tia máu. Quanh thân gã quần áo tả tơi, trường sam đã bị rách không còn ra hình dạng.

Trong phòng một mảnh hỗn độn, Lý Thái Bạch đứng dậy từ bên trong đồng đồ nát, hấn trái lại không hề bị tổn hao gì, trên huyền sam một vết rách cũng không có. Hình dạng say như chết trước đây của hắn đã không còn, hai mắt đang ngóng nhìn vào thanh cương kiếm chỉ còn lại có một nửa trong tay, mặt hơi lộ vẻ kinh ngạc.

Kỷ Nhược Trần giơ tay phải ra, trong lòng bàn tay đã có thêm một tấm Thiên Tâm chính phù, sắc mặt gã có phần khẩn trương. Đạo hạnh của Lý Bạch uyên thâm ngoài dự liệu, với Thiên Tâm chính phù cấp nhập môn này tối đa chỉ có được công hiệu ngăn trở, song tay trái ở phía sau lưng của Kỷ Nhược Trần vẫn đang bất động, trong lòng bàn tay đã có thêm một quả chuông nhỏ màu vàng. Gã chỉ cần lấy móng tay khẽ gõ một cái, một chút thanh âm này người tu đạo bình thường căn bản nghe được nhưng có thể truyền đi rất xa, triệu hoán quân tiếp viện trong tông tới đây. Đây mới là hậu chiêu chân chính của Kỷ Nhược Trần, cho dù là Thiên Tâm chính phù hay là nét mặt khẩn trương cùng chỉ để làm Lý Bạch lơ là mà thôi.

Trải qua sự thử thách đại kiếp nạn tại Lạc Dương, Kỷ Nhược Trần lúc này bất luận là đối diện với một cố nhân với bộ dạng gì đi nữa, bản tâm đều có thể như một mảnh băng hồ, phẳng lặng không một gợn sóng.

Nào ngờ Lý Bạch đột ngột ném nửa đoạn của thanh cương kiếm xuống đất, hướng Kỷ Nhược Trần cười nói:

-Người cùng không cần giả ra bộ dạng sợ hãi như vậy, ta chẳng qua là chỉ đùa một chút mà thôi. Nào tới đây, người và ta đến thư phòng làm thêm mấy hũ!

Lý Bạch cũng không để cho Kỷ Nhược Trần có cơ hội phân trần liền nắm lấy cổ tay cố kéo gã vào thư phòng. Thư phòng của Lý Bạch lại có một cảnh sắc khác, ngoại trừ văn phòng tứ bảo (3), còn lại nơi nơi đều là vò rượu chất thành đống.

(3)văn phòng tứ bảo (bút, mực, giấy, nghiên).

Lý Thái Bạch phất tay cầm tới một vò rượu lâu năm rồi vận chưởng như đao gọt bỏ miệng hũ, lại chỉ ngón tay lên bàn học, trên cái bàn trống lại có thêm hai cái bát to, sau khi rót đầy rượu liền ép Kỷ Nhược Trần uống hết.

Kỷ Nhược Trần tâm trạng hoảng sợ, từ lúc bị Lý Bạch nắm lấy cổ tay cho tới bây giờ, trên thực tế gã chưa hề có một cơ hội nào để kháng cự, thậm chí ngay cả né tránh cũng làm không được. Từ khi Lý Bạch rót rượu tại bên cạnh bàn, hẳn chỉ có thể đứng ở một bên ngơ ngác nhìn, chỉ cảm thấy xung quanh hình như có vô số lợi châm vô hình, chỉ cần thoáng động một chút liền có thể bị đâm, đợi đến khi bát rượu được đặt vào tay thì Kỷ Nhược Trần cũng học bộ dạng của Lý Bạch một ngụm uống cạn, mãi cho đến khi rượu vào cổ họng hẳn mới đột nhiên tỉnh ra vì sao phải thuận theo mọi chuyện với Lý Thái Bạch như vậy, lại hoàn toàn không có ý phản kháng?

Kỷ Nhược Trần còn chưa nghĩ thông từ điểm này, trên tay lại có thêm một chén rượu, thế là lại ngửa cổ uống sạch. Hai người cứ như vậy, người tới ta, đi hơn mười vòng đều có cảm giác chuyển choáng rồi, Kỷ Nhược Trần ở giữa chỉ cảm thấy bản thân giống như là con rối, tất cả động tác đều thân bất do dĩ (tự mình không thể ngừng). Nhưng khi tỉ mỉ nghĩ lại, nếu như nói hoàn toàn thân bất do dĩ cũng không đúng, toàn bộ động tác của gã đều là y theo bản năng trực giác đối với nguy hiểm mà động, nhưng mới vừa hoàn thành Lý Thái Bạch lại muốn hấn hoàn thành động tác khác, cứ như là một người thầy một thanh cương đao đang bổ tới, phản ứng đầu tiên đó là nhảy cao lên để tránh né.

Vừa nghĩ đến điểm này, Kỷ Nhược Trần lập tức ngừng thần định chí, trong tim trong tích tắc xua đi toàn bộ buồn vui sợ lo, giống như một cái ao tù nước đọng từ xưa đến nay không có gợn sóng. Tâm trí gã vừa định lập tức chấn động toàn thân, cái tay đang giơ bát cũng dừng ở trên không trung, cái bát vừa nghiêng đi, chén rượu liền trút hết lên vạt áo.

Lý Bạch vốn đã có tám phần say, thấy Kỳ Nhược Trần có thể dừng bát không uống, bởi vậy khen:

-Tốt! Tuổi còn trẻ mà đạo hạnh cùng tâm trí lại có được tu vi như vậy, Đạo Đức tông quả nhiên không hổ là đứng đầu chính đạo!

Kỷ Nhược Trần chỉ có cười khổ chà lau đi vết rượu còn dính trên áo. Nếu như luận về thời hạn tu đạo, đạo hạnh của gã tiến cảnh đích thật là thần tốc, thẳng ra có thể dùng kỳ tài ngút trời để hình dung. Nhưng điều này cũng không phải là gã thiên tư hơn người mà là nguyên nhân thân mang Giải Ly Tiên quyết, có thể lấy linh khí bên ngoài để sử dụng, về phần tâm trí. Lý Bạch khen cũng không sai, đối với người như Kỷ Nhược Trần từ khi hiểu chuyện đến nay lúc nào cũng đấu tranh ở giữa giới tuyến sinh tử mà nói, từ lâu cảnh giới không chỉ là tâm cứng như sắt, mà loáng thoáng đã mấp mé tới cảnh giới vô tâm rồi.

Lý Bạch chìa ngón tay, trong phòng lại xuất hiện thêm hai chiếc ghế, sau khi bảo Kỷ Nhược Trần ngồi xuống mới nói:

-Hôm nay ngươi và ta có thể ở đây đồng mưu say một trận, nói đến coi như là hữu duyên. Đạo Đức tông xưa nay cách biệt thế ngoại, vì sao lần này lại muốn cùng Chân Vũ quán đấu pháp tại trước điện? Một trò đùa như vậy chẳng phải là khiến cho người tu đạo trong thiên hạ châm biếm hay sao?

Kỷ Nhược Trần suy tư chốc lát, mới nói:

-Xin hỏi ngài xuất thân từ phái nào?

Lý Bạch không nghĩ tới hẳn hỏi ra một câu không đầu như thế, lập tức nói:

-Ta nhàn vân dã hạc, không môn không phái, chỉ là bản thân tự lần dò tu hành mà thôi.

Kỷ Nhược Trấn gật đầu, hỏi ngược lại:

-Thì ra là thế. Như vậy lấy đạo hạnh bậc này của Lý đại nhân, vì cớ gì lại muốn ở trong triều đình mưu cầu một cái xuất thân chứ?

Lý Bạch nghiêm mặt, nói:

-Ngươi từ đâu mà nhìn ra điều đó?

Kỷ Nhược Trần cao giọng nói:

-Ngưỡng thiên đại tiểu xuất môn khứ, ngã bối khởi thị bồng hao nhân. (Ngẩng đầu cười lớn ra khỏi cửa, bọn ta đều phải như cỏ bồng).

Lý Bạch đầu tiên là ngẩn ra, sau đó cười to nói:

-Không ngờ được người còn là một người có ý chí. Kỳ thực ta muốn tại bản triều mưu cầu một xuất thân, cũng không vì vinh hoa phú quý, mà là vì thiên hạ thương sinh. Đạo hạnh của ta có cường đại, chu du thiên hạ, thì cũng chỉ có thể độ không tới trăm người nghìn người mà thôi. Nếu như làm tướng trong một triều thì có thể tạo phúc cho thiên hạ bách tính, cái nào nhẹ cái nào nặng, không phải là liếc qua thấy ngay hay sao?

Kỷ Nhược Trần nhất thời cảm thấy kính nể, lại nói:

-Lý đại nhân hăm sâu phạm tặc như vậy, sẽ không sợ bỏ lỡ tu hành phi thăng hay sao?

Lý Bạch cười nói:

-Vũ hóa phi thăng, nói đến cùng còn không phải là ước muốn của cá nhân thôi sao?

-Nhưng mà...

Kỷ Nhược Trần do dự chốc lát, mới hỏi:

-Hình như Lý đại nhân ở trong triều có phần không thành công lắm!

Lý Bạch lặng lẽ chốc lát, lặng yên thở dài một tiếng:

-Kẻ xấu giữa đường, kẻ xấu giữa đường... không nói đến nó nữa, nào uống rượu!

Hai người lại uống thêm một hồi nữa, Lý Bạch uể oải ngã vào bàn và đi vào giấc mộng. Kỷ Nhược Trần tự đi ra khỏi thư phòng, gọi dậy hai cấm vệ mặt vẫn như màu đất sau đó trở về dịch quán.

Trên đường hồi quán, Kỷ Nhược Trần buông xuống hai mắt tựa như nhập định, nhưng nỗi lòng của gã không sao an tĩnh được. Cho tới bây giờ, gã cũng không biết vì sao phải đi gặp Lý Bạch, lại càng không biết Đạo

Đức tông vì chuyện gì mà nhúng tay vào việc tranh chấp giữa triều đình. Lễ nào các chân nhân thực sự có ý định trải khắp thiên hạ?

Vào lúc đêm khuya, trong Chân Vũ quán vẫn là đèn hoa một mảnh sáng rực, các đệ tử vội vội vàng vàng đi lại bận rộn không ngớt., sắc mặt mỗi người đều nín hơi ngưng tiếng, một cảnh tượng gió thổi mưa giông trước cơn bão. Những đệ tử này mặc dù ở tại đế đô nhưng dù sao cũng là người tu đạo, sao lại không biết Đạo Đức tông là một tông phái có danh tiếng thế nào? Mắt thấy gần đến ngày đấu pháp cùng Đạo Đức tông tại trước điện, chuyện quan hệ đến số mệnh của bản phái thì bảo bọn họ làm sao không khẩn trương cho được.

Trong chủ điện, Tôn Quả chân nhân một thân đạo bào màu vàng hơi đỏ, mới vừa bái lạy tam thanh, lại tế qua tổ sư mới chậm rãi đứng dậy. Bên cạnh một đệ tử thân tín đưa qua Thất Bảo Lục Như Ý, Tôn Quả tiếp nhận vào tay rồi xoay người bước ra ngoài điện.

Khi vừa ra khỏi điện, tên đệ tử kia cuối cùng nhịn không được hỏi:

- Sư phụ, Đạo Đức tông thế lực mạnh mẽ, chúng ta lại cũng là chính đạo, vì lẽ gì lại muốn cùng họ là địch vậy?

Tôn Quả hừ một tiếng liếc xéo đệ tử kia, ánh mắt cực kỳ nghiêm khắc, lạnh nhạt nói:

- Thế nào, sợ hãi?

Đệ tử nghe vậy mặt biến sắc, trầm giọng nói:

- Sư phụ, đệ tử tuyệt không hai lòng! Từ nay trở đi cùng Đạo Đức tông đấu pháp, đệ tử nguyện xung phong, không thắng không trở về!

Tôn Quả hiển nhiên vô cùng thương yêu tên đệ tử này, sắc mặt chậm rãi hòa hoãn xuống, nói:

-Vi sư làm vậy cũng không là vì cái lợi cá nhân của Chân Vũ quán, còn là vì khí vận xã tắc của bản triều có thể kéo dài, thiên hạ không sinh biến loạn. Đạo của ta không lẻ loi, Đạo Đức tông kia cho dù có mạnh mẽ đi mấy, vi sư sao mà phải sợ?

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 194: Đấu Pháp 1

Mê man, Kỷ Nhược Trần lại một lần nữa cảm thấy sự mê man. Hắn giống như đang ở trong một vùng sương mù dày đặc, không thể cảm giác được mình đang đi về hướng nào.

Ở bên ngoài tầng sương mù dày đặc này, là một nơi vô cùng náo nhiệt và phồn hoa. Phía Bắc có một căn nhà cao ba tầng, được trang trí bằng hai màu xanh và vàng vô cùng rực rỡ, Minh Hoàng đang ngồi ở giữa, mấy vị Hoàng Tử và đại thần đang ngồi ở hai bên. Cao Lực Sĩ thì đang đứng ở phía sau Minh Hoàng. Có một thứ làm người khác chú ý, đó là Dương Ngọc Hoàn đang ngồi bên cạnh Minh Hoàng trông nàng ta vô cùng tao nhã.

Hai bên tòa đầu chính, còn có thêm hai tòa lầu cao hai tầng, phía trên là chỗ các văn võ bá quan đang ngồi.

Đối diện 3 tòa lầu là một quảng trường, hai bên quảng trường có hai khu lều làm bằng gỗ, ở bên trong lần lượt là Đạo Đức tông và Chân Võ Quan. Từng đạo ánh mắt căm thù không ngừng từ phía Đông truyền đến, rơi vào trên người Kỷ Nhược Trần và hai gã đạo nhân trẻ tuổi khác.

Nhưng ở trong thần thức của Kỷ Nhược Trần, những ánh mắt căm thù này sau khi xuyên qua lớp sương mù dày đặc đó, đã trở nên vô cùng mờ ảo, hắn căn bản không có chút phản ứng nào. Do có sự cố vừa rồi, Kỷ Nhược Trần đột nhiên cảm giác được đấu pháp trong trận trước điện lúc này, hai đại tông phái cứ như là thắng hề, diễn trò mua vui cho những phàm nhân kia.

Trong lòng hoảng hốt, Kỷ Nhược Trần rõ ràng thấy được là Vân Phong đạo trưởng đang cùng những người ở bên cạnh mình cười cười nói nói, nhưng kỳ quái là những điều mà họ nói không hề lọt một chữ nào vào tai của mình, ở trong lòng hẫ liên tục vang lên câu nói của Lý Bạch:

"Nếu không có lòng, không cảm nhận được những hứng thú này, vậy thì cần gì phải làm tội mình?"

Lần đấu pháp trước điện này kỳ thực có quan hệ rất lớn với Kỷ Nhược Trần, tỷ thí pháp bảo do tập thể chân nhân Đạo Đức tông thi triển, đấu đạo thuật là Vân Phong, các đệ tử trẻ tuổi tham gia đấu pháp, còn trận đấu cuối cùng là của Lý Huyền Chân.

Mọi việc đã định như thế, vậy tại sao mình còn ngồi ở chỗ này? Ít nhất cũng phải vì một cái gì đó chứ? Kỷ Nhược Trần cảm thấy sự nghi ngờ trong lòng mình không thể nào giải thích được, trong lớp sương mù dày đặc này, mạch suy nghĩ của hắn cũng bắt đầu chậm lại, giống như là cảm giác buồn ngủ vậy. Đang lúc hắn ở ranh giới của cơn buồn ngủ, thì mỗi một phần da thịt trên cơ thể hắn bỗng nhiên căng lên, giống như bị một cây kim châm vào vậy, sự đau đớn đó trong chớp mắt làm cho hắn tỉnh táo lại.

Cảm giác này hắn vô cùng quen thuộc, đây là trực giác khi gặp một thứ gì đó vô cùng nguy hiểm. Chỉ là nguy hiểm này xuất phát từ nơi nào?

Kỷ Nhược Trần toàn lực tập trung linh giác, cố gắng tìm kiếm nơi phát ra nguy hiểm. Thế nhưng bất ngờ là, những đạo sĩ trong lều gỗ đối diện của Chân Võ Quan khi hắn phát ra linh giác thăm dò càng ngày càng mờ ảo, sau khi một đợt sương mù tản ra, một bóng người dần dần lộ ra trước mặt Kỷ Nhược Trần.

Nhìn vào đôi mắt sâu không thấy đáy của hắn, lòng Kỷ Nhược Trần dần dần trầm xuống.

Người đó chính là Ngâm Phong!

Căn cứ vào ghi chép trong đạo thư, vận mệnh luân hồi của Trích Tiên đã được định sẵn, kể cả là hạng kim Kim Tiên trên tiên giới cũng không thể thay đổi được. Nếu nói như thế, thì việc mà mình và con dê béo này gặp gỡ nhau trong khách sạn Long Môn, cũng là định sẵn. Nếu mà như vậy thì việc ở kiếp trước đối với Trích Tiên rất mờ nhạt, tại sao tên này cứ tìm hết mọi cách để giết mình? Lẽ nào việc này cũng là định sẵn hay sao?

Kỷ Nhược Trần cười khổ. Mình là một người thường, đâu có bản lĩnh giống như một Trích Tiên đang mang trên người số kiếp luân hồi?

Mấy vấn đề này Kỷ Nhược Trần đã suy nghĩ rất lâu, nhưng không có đáp án. Cho tới nay, mọi việc hãn làm chỉ là để có thể sinh tồn. Thế nhưng khi gặp Ngâm Phong, lý do mà hãn làm việc cũng yên lặng thay đổi.

Ở bờ sông Lạc Hà, Kỷ Nhược Trần không thể khoanh tay chịu chết. Nếu hãn ngã xuống, Trương Ân Ân và Thanh Y chắc chắn sẽ gặp chuyện không may.

Lúc rời khỏi Lạc Dương, cảnh tượng Ngâm Phong và Cố Thanh lương bại câu thương hãn đã nhìn rõ. Cho dù Kỷ Nhược Trần buông bỏ sự chống cự, Cố Thanh cũng không để Ngâm Phong làm hãn bị thương. Hơn nữa hầu như mỗi lần Ngâm Phong xuất hiện, Cố Thanh đều xuất hiện ở gần đó, giống như có một sợi dây vô hình cột ba người lại với nhau vậy. Cố Thanh từ lâu đã thể hiện rõ ý nghĩ của mình, nếu Ngâm Phong muốn giết Kỷ Nhược Trần, thì phải bước qua xác của nàng trước. Tức là còn Cố Thanh, thì Kỷ Nhược Trần không thể chết được.

Trong bất cứ tình huống nào, Kỷ Nhược Trần cũng chưa từng buông tay chịu chết.

Đúng vào lúc này, một đợt tiếng trống dồn dập truyền đến, làm tan hết tất cả ảo ảnh. Kỷ Nhược Trần hơi kinh hãi, ngưng thần nhìn lại, mới thấy trận đấu pháp trước điện đã bắt đầu, trận đấu là trận so tài giữa các đệ tử trẻ tuổi

trong sân. Lý Huyền Chân cầm một thanh trường kiếm màu xanh da trời, chân bước theo nhịp, dáng vẻ tiêu sái, trong lúc giơ tay nhắc chân đều mơ hồ truyền ra một phong thái phiêu dật xuất trần.

Chỉ trong một thời gian ngắn, Lý Huyền Chân đã đánh cho đệ tử của Chân Võ Quan phải liên tục chống đỡ. Tên đạo sĩ của Chân Võ Quan thấy tình hình không ổn, liên tục quát lên, tập trung tất cả chân nguyên, hoàn toàn bỏ qua sống chết, chỉ dùng đạo pháp mạnh nhất của mình đánh về phía Lý Huyền Chân, thế đánh cứ như đang đồng quy vu tận vậy.

Nụ cười trên mặt của Lý Huyền Chân vẫn không thay đổi, tay phải huy kiếm, tay trái đốt phù, mỗi chiêu đánh ra đều chặt chẽ, làm cho đối thủ không thể trong chốc lát mà có thể tìm ra được sơ hở, sau đó phất tay đánh ra một đạo lôi điện đánh ngã đối thủ.

Trận này thắng vô cùng dễ dàng thoải mái!

Những đạo sĩ của Chân Võ Quan ai ai cũng sắc mặt khó coi. Tôn Quả tuy vẫn còn có thể bình tĩnh ngồi, nhưng nét mặt đã có chút khó coi. Tên đệ tử vừa bại trận chính là đệ tử của hắn, có tư chất trời sinh, trong Chân Võ Quan không thể tìm ra tên đệ tử nào có căn cốt tốt hơn hắn. Thế nhưng cứ vậy mà bị Lý Huyền Chân nhỏ hơn hai tuổi đánh bại.

Trong lều gỗ bên Chân Võ Quan không chỉ có người của Chân Võ Quan, mà còn có mấy vị đạo hữu mà Tôn Quả mời đến trợ uy. Đệ tử làm trò trước mặt những người này, quả thật làm cho mặt mũi của hắn bị vứt hết.

Minh Hoàng thì mặt tươi như hoa, nếu không phải e ngại mặt mũi của Tôn Quả, thì sợ là đã sớm vỗ tay khen ngợi. Ánh mắt của Tôn Quả rất lợi hại, từ xa nhìn thấy sắc mặt của Minh Hoàng, khuôn mặt càng thêm khó coi.

Lúc này một vị đạo sĩ mặt mũi hiền lành ngồi bên cạnh Tôn Quả đứng lên, cười nói: "Tôn chân nhân không cần nổi giận, để ta lên giành lại một

trận thắng là được thôi mà!"

Nói xong hắn liền vung tay áo lên, dưới chân tỏa ra một đám mây, hắn cứ vậy mà đạp mây bay vào trong.

Hai gã đệ tử Chân Võ Quan mang một cái Bát Tiên Trác (bàn bát tiên) bay tới, đem Bát Tiên Trác vào trong sân. Đạo nhân kia đứng nghiêm trước bàn, phất ống tay áo, trên bàn lập tức xuất hiện một cái đĩa bằng ngọc, trong chiếc đĩa có mấy trái bàn đào.

Vân Phong thấy hắn đã bố trí xong mọi thứ, cũng đứng lên, chẳng qua hắn lại giống như một người thường đi từng bước một lên đứng trước Bát Tiên Trác.

Vân Phong đầu tiên là ôm quyền thi lễ với đạo nhân kia, đạo nhân kia cũng trả lễ, cười

nói:

"Vị đạo hữu này không biết xưng hô như thế nào? Lão đạo ta đã lâu không xuống núi, xin tha lỗi cho ta kiến thức nông cạn."

Vân Phong mỉm cười nói:

"Bần đạo Vân Phong, xưa nay đều làm công việc tạp vụ trên núi, vì vậy tên của bần đạo Hoàng Diệp chân nhân chắc hẳn chưa từng nghe qua. Nghe nói Hoàng Diệp chân nhân đạo pháp cao thâm, những trái bàn đào trên bàn này, chắc là muốn để cho Vân Phong thưởng thức món ngon."

Hoàng Diệp đạo nhân cười ha hả, nói:

"Một chút tài nghệ đơn giản, nhưng vẫn có thể tạm sử dụng được."

Lúc này Lý Huyền Chân ngồi bên cạnh Kỷ Nhược Trần khẽ hừ một tiếng, nói:

"Đạo nhân muốn dùng đạo pháp sở trường giỏi nhất của mình để so tài, rõ ràng là muốn chiếm tiện nghi của người khác, hẳn đúng thật là không biết xấu hổ!"

Kỷ Nhược Trần rất đồng ý với lời nói này.

Vân Phong ngược lại vẫn không để bụng, cười nói:

"Nghe nói Hoàng Diệp chân nhân xuất thân từ Không Động, nhưng mà ta lại không biết từ khi nào Hoàng Diệp chân nhân lại trở thành người của Chân Vô Quan vậy?"

Mặt Hoàng Diệp chân nhân bắt đầu đỏ lên, cười lên một tiếng, nói: "Đừng nói lời thừa nữa, chúng ta trước tiên ném thử trái bàn đào đi!"

Hắn không chờ cho Vân Phong trả lời, đã lấy một quả bàn đào trên đĩa, bỏ vào miệng ăn. Vân Phong cũng lấy một cái ăn. Hai người người tới ta đi, trong nháy mắt đã đem một đĩa quả bàn đào ăn sạch sẽ.

Tay trái của Vân Phong phất qua chiếc đĩa, một đợt sương khói bay qua, lại xuất hiện ra một đĩa đầy quả bàn đào. Lúc này Vân Phong là người đầu tiên ăn quả bàn đào. Hoàng Diệp cùng bắt đầu ăn, một lát sau, quả bàn đào trên đĩa lại hết sạch.

Chiếc đĩa lại đầy trở lại, hai người lại tiếp tục ăn quả bàn đào, Minh Hoàng và các vị đại thần thấy vậy cũng rất buồn bực.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 195: Đấu Pháp 2

Kỷ Nhược Trần bỗng nhiên hiểu ra, xem ra việc ăn quả bàn đào này cũng không đơn giản, nếu muốn duy trì phong thái ung dung thì tiêu hao cũng không ít đạo hạnh. Hoàng Diệp chân nhân lại ra vẻ ta đây, không chịu lộ ra một chút mệt mỏi nào, vì thế chân nguyên cũng tiêu hao rất nhiều. Đạo hạnh của hắn vốn đã thấp hơn Vân Phong, lại phải duy trì vẻ mặt bình thường trong một thời gian dài, tất nhiên là bị bại nhanh hơn.

Kỷ Nhược Trần biết rõ phong cách làm việc thực dụng của Vân Phong, thấy lần đấu pháp này. Trong tim của hắn hình như có chút hiểu ra. Lúc này nhớ lại, Hoàng Diệp chân nhân lúc lên sàn khấu muốn tỏ ra ta đây, cho nên đã tiêu hao không ít chân khí.

Hoàng Diệp chân nhân ăn quả bàn đào cuối cùng, ngay lúc đó sắc mặt liền trắng bệch. Hắn tục ho khan, thế nhưng hắn ho ra không phải là quả bàn đào, mà là lúc ho ra băng, khi thì phun lửa, hiển nhiên các loại chân nguyên mà Vân Phong gieo vào các quả bàn đào đã phát huy hiệu quả.

Vân Phong mỉm cười chấp tay nhìn Hoàng Diệp chân nhân, rồi nói đa tạ, Hoàng Diệp chân nhân không nhận được run rẩy, ngay cả nói cũng không nói nổi, chỉ có thể nhờ vào hai tên đệ tử dìu đỡ mới có thể trở lại lều gỗ của mình được.

Đấu pháp lúc đầu định ra là ba trận nhưng Đạo Đức Tông đã thắng hai trận so pháp bảo cuối cùng không cần tiến hành nữa. Thế nhưng Minh Hoàng lúc này đang rất hứng thú, nên dặn dò mọi người tiếp tục trận so tài thứ ba.

Trận so tài pháp bảo trong giới tu đạo có một quy củ, thì phải diễn ra ở nơi rừng sâu vực cao hoặc sông rộng để không làm ảnh hưởng đến người thường. Vì vậy các đệ tử của Đạo Đức tông và Chân Võ Quan đồng loạt ra tay, ở trong quân trường thiết lập một cái Viên Thông Tự Tại trận. Trong trận pháp này, những pháp bảo có linh tính sẽ tự động tấn công nhau, pháp bảo yếu hơn sẽ bị bức ra khỏi trận.

Bên Chân Võ Quan có một lão già gầy gò đứng lên, râu hăn đã bạc, trên đầu còn lại vài sợi tóc thừa thớt. Trên lưng hăn đeo một ống trúc lớn, hăn chậm rãi đi tới trước Viên Thông Tự Tại trận, mở ống trúc ra.

Vừa thấy vật trong ống trúc, Dương Ngọc Hoàn nhin không được hét lên một tiếng kinh hãi nhưng lập tức lấy tay che miệng lại, sắc mặt của Minh Hoàng cũng rất là khó coi!

Từ trong ống trúc bò ra một con rết màu đỏ dài ba thước! Toàn thân nó đỏ chói, trên lưng có một sợi dây màu vàng, trong miệng không ngừng phun ra những luồng khí màu đỏ, ánh mắt sáng rực của nó liên tục chớp động, giống như đang muốn bắt ai đó bỏ vào miệng ăn vậy. Con rết vừa ra khỏi ống trúc, liền tự động bò vào Viên Thông Tự Tại trận, phía sau nó vẫn còn lưu lại một ít khói màu đỏ. Vừa đến trung tâm trận pháp, một nửa thân thể nó dựng đứng lên, nhìn khắp mọi nơi cứ như là đang tìm kiếm địch thủ vậy.

Vừa thấy con rết này, những đạo sĩ của Đạo Đức đều biến sắc. Kỷ Nhược Trần thấy rõ ràng, trăm chân của con rết này đều là do kim loại đúc thành, mảnh vây trên lưng cũng không phải là do tự nhiên mà thành, mà là do huyền thiết đúc thành vậy. Hai sợi râu óng ánh của nó, mỗi một khớp nối đều dùng một viên minh châu khảm vào. Con rết nửa côn trùng nửa đồ vật miễn cưỡng cũng có thể xem như là một món pháp bảo, nhưng linh tính không phải là những phép bảo khác có thể so được, trận đánh này làm sao có thể đánh đây?

Tuy rằng việc Đạo Đức Tông thắng đã được định, thế nhưng nếu thua trận này, thì không thể nắm giữ được vị trí đứng đầu chính đạo được. Chân Võ Quan lần này có thể nói là đầu cơ trục lợi, nếu như Đạo Đức tông không ra nghênh chiến, thì đã thua ba phần khí thế.

Kỷ Nhược Trần tập trung nhìn lại, thấy trên người con rết này mơ hồ tỏa ra ánh sáng màu đỏ, nó ít nhất cũng có mấy trăm năm đạo hạnh, những pháp bảo bình thường tuyệt đối không thể nào sánh bằng, nó thậm chí có thể ngang cấp với cả Xích Oanh. Nhưng Xích Oanh là cần người phát động, nhưng để pháp bảo tự động đánh nhau trong Viên Thông Tự Tại trận, thì Xích Oanh cũng không phải là đối thủ của con rết này.

Hắn nhìn ra, thì những đạo sĩ của Đạo Đức tông có kiến thức rộng rãi tất nhiên cũng biết được điểm này. Nhưng đạo sĩ mang pháp bảo đến đang cùng Vân Phong bàn bạc, hiển nhiên là mọi người đều không ngờ mọi việc lại diễn ra như vậy, những pháp bảo mà mọi người mang đến đều không thể đối phó được với con rết này.

Vân Phong nhìn con rết kia, do dự một lúc, cuối cùng cũng có kế hoạch, quay đầu nhìn Kỷ Nhược Trần mỉm cười nói: "Nhược Trần, cho ta mượn giới chỉ của đệ dùng một chút."

Một lát sau, ông lão vốn đang nhắm mắt ngồi ngay ngắn, khí định thần nhàn đã đứng lên, môi không ngừng phát ra những tiếng rít, chỉ huy con rết màu đỏ tiến lên, trong miệng còn chửi bới vài câu. Thế nhưng cho dù hắn gấp đến nổi mặt mũi đỏ bừng, dậm chân mắng người, thì con rết kia trong đại trận cũng chỉ đi xung quanh giới chỉ vài vòng. Nó cứ đi một vòng rồi lại một vòng, nhưng không dám tiến lên phía trước, trái lại càng lúc càng lui về phía sau, hai chiếc râu thật dài của nó dựng đứng lên, nhưng không dám vung về phía giới chỉ.

Nhìn thấy ông lão gấp đến độ mặt đỏ như máu, mắng một chuỗi những từ không đầu ra đầu, trong lòng Kỷ Nhược Trần không khỏi mỉm cười,

thầm nghĩ chiếc Huyền Tâm giới chỉ này là vật của Nghiễm Thành Tử phi thăng để lại, đừng nói chỉ là một con rết nhỏ nhỏ, cho dù là Thanh Loan và những loại thần thú khác, cũng chưa chắc dám dụng vào chiếc giới chỉ này. Lão nhân kia không biết thần vật, làm cho hãn bần rộn một lát cũng tốt.

Kỷ Nhược Trần nghĩ trong lòng, nhưng trên mặt không hề có chút biểu hiện nào. Chiếc giới chỉ là từ trên tay hãn lấy xuống, ông lão kia không thể biết được, thế nhưng Kỷ Nhược Trần vẫn luôn chăm chú không để mình phạm sai lầm nào để người khác có thể nhìn ra. Con rết đỏ trăm năm không chiến mà lui, tự động lui khỏi đại trận đã làm cho ông lão đứng bên ngoài tức điên lên, lại thấy trên mặt của Kỷ Nhược Trần lộ ra sự chế giễu, trong lòng của ông lão đột nhiên nổi lên một luồng lửa giận liên tiếp kêu to ba tiếng.

Con rết đỏ trăm năm nghe xong mệnh lệnh, như được đại xá quay đầu bay nhanh, tránh khỏi Viên Thông Tự Tại đại trận, sau đó bay lên không, hóa thành một luồng sáng màu đỏ, bay về phía Kỷ Nhược Trần!

Những đạo sĩ của Đạo Đức Tông đều sợ hãi nhưng vẫn ngồi yên không nhúc nhích. Chỉ có Vân Phong ngồi bên cạnh Kỷ Nhược Trần là rút thanh trường kiếm ra, đang đợi con rết bay lại gần, rồi mới ra tay.

Kỷ Nhược Trần nhìn chăm chăm vào con rết đỏ đang bay lại đây, cảm thấy nó giống như là một con người, trong mắt của nó cũng có các loại vui buồn tức giận... Hãn đột nhiên cảm giác được, thế đánh mãnh liệt của con rết màu đỏ, giống như đang sốt ruột lập công, nhưng thực chất là nó muốn Tránh khỏi Huyền Tâm giới chỉ mà thôi.

Kỷ Nhược Trần nghĩ như thế, bỗng nhiên trong ngực nổi lên một luồng hương thơm ngọt ngào, ngay sau đó hô hấp của hãn trở nên khó khăn. Trong lòng hãn kinh hãi không nghĩ tới chỉ mới nhìn thẳng vào con rết đỏ một chút thôi lại bị trúng độc. Hãn vừa định vận chân khí ép độc ra, thì

trong huyết đạo tuôn ra một luồng ánh sáng màu xanh, trong chớp mắt đã kéo luồng hương thơm ngọt ngào đó ra khỏi cơ thể.

Những người bên ngoài nhìn thấy, Kỷ Nhược Trần vẫn ngồi nghiêm chỉnh, khuôn mặt không chút thay đổi. Thế nhưng trong mắt của con rết đỏ, lại thấy hai mắt của Kỷ Nhược Trần sáng lên một luồng ánh sáng màu xanh, trong luồng ánh sáng xanh có thêm một pho tượng cổ xưa đầy vẻ công bằng chính trực!

"Rầm!" một tiếng, con rết kia bỗng nhiên rớt xuống, trượt dài trên mặt đất, động tác này đã tạo ra một cái hố lớn trên mặt đất, có thể thấy được thân thể nó nặng bao nhiêu!

Ông lão kia giương mắt mà nhìn, con rết đỏ trăm năm xoay người ngồi dậy, dùng hết sức bình sinh, nhanh chóng chạy khỏi nơi Kỷ Nhược Trần đang đứng, ở phía sau nó, để lại những cái hố do một trăm cái chân của nó ghim xuống để lại.

Nó không dám cất cánh bay.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 196: Đấu Pháp 3

Tất cả đều như dự liệu của Tế Thiên Hạ, trận đấu pháp trên điện toàn thắng cũng không thể thay đổi cái gì. Chân Võ Quan vẫn sừng sững như trước, Tôn Quả vẫn là Quốc Sư như trước. Chỉ là sau khi thấy được uy lực đạo pháp của Đạo Đức tông, thái độ của Minh Hoàng và văn võ cả triều đều có sự thay đổi, ít nhất thì đệ tử của Đạo Đức tông cũng có thể đường đường chính chính đi lại trong thành Trường An, trong triều cũng không còn ai dám ngang ngược chỉ trích Đạo Đức Tông nữa.

Địa vị của Cao Lực Sĩ mơ hồ tăng thêm một chút, danh tiếng của Thọ Vương Lý An sau khi tiến cử Đạo Đức Tông càng tăng thêm, về phần chỗ tốt của Đạo Đức Tông, dường như đã thay đổi một cách ngược lại hoàn toàn so với trước kia. Dưới sự tương trợ của Cao Lực Sĩ, Đạo Đức tông ở trong Trường An tìm được một khu đất có thể xây đạo quán.

Tình hình phát triển đã hơn xa dự đoán lúc trước của Vân Phong, sau trận đấu pháp này, Vân Phong nhìn Tế Thiên Hạ bằng một ánh mắt vô cùng kính phục.

Hơn nữa bức Thần Châu Khí Vận Đồ kia, chính là cái bóng của thành Trường An.

Hiện nay Kỷ Nhược Trần đối với thế cục thiên hạ không có cảm giác gì, cho dù trong toàn bộ quá trình đấu pháp, hắn ngồi ở đây cùng chỉ không ngừng đấu tranh với cảm giác mê loạn mà thôi. Ảo giác mà hắn thường gặp rất giống như thật, cảm giác của hắn rất rõ ràng, vì thế cho nên hắn cũng không biết đây là thật hay là ảo nữa.

Lúc này một gã thái giám đi đến dịch trạm lớn tiếng truyền chỉ, lệnh cho Kỷ Nhược Trần vào cung gặp mặt, Kỷ Nhược Trần đang bị vây trong ảo cảnh. Hắn đang thấy xung quanh toàn là lửa đỏ, trong ngọn lửa dường như đang có rất nhiều người đang gào thét giãy dụa, khuôn mặt của những người này rất quen thuộc, nhưng hắn lại không nhớ ra mình đang ở nơi nào. Sau khi hai lần dùng phương pháp Hung Tinh Nhập Mệnh, số lần hắn rơi vào ảo cảnh càng lúc càng nhiều.

Trong lòng hoảng hốt, Kỷ Nhược Trần nghe được tiếng thái giám truyền chỉ đã ngừng, liền đi theo hắn.

Lấy thân phận của Đạo Đức Tông trong giới tu đạo mà nói, thái giám truyền chỉ gọi người như vậy là một hành động rất vô lễ, nhưng Kỷ Nhược Trần cũng không có chút nào tức giận, tùy ý đi theo. Những đạo sĩ của Đạo Đức Tông trái lại thấy hắn còn trẻ tuổi như vậy mà có thể nhẫn nhịn tốt, có thể phân biệt rõ trái phải đúng sai, ánh mắt của các vị chân nhân trong phái quả thật là rất lợi hại.

Dưới sự dẫn đường của thái giám, Kỷ Nhược Trần lần này là đi từ một cửa hông tiến vào hoàng cung. Thái giám kia dẫn hắn tới một chỗ trong điện, bảo hắn đứng đây chờ. Trong điện lúc này vô cùng yên tĩnh, bốn phía xung quanh không thấy một cung nữ thái giám nào.

Kỷ Nhược Trần lơ đãng nhìn khung cảnh vắng vẻ xung quanh, ngồi ngay ngắn trong điện, đang đau khổ suy nghĩ mánh khóe mà ngày hôm đó Lý Bạch dẫn mình đi uống rượu đã sử dụng. Hắn tuy không biết Lý Bạch hôm đó đã sử dụng loại pháp môn gì, nhưng biết được trên thế gian còn có môn pháp thuật không thể tưởng tượng được, việc này đã mở ra cho hắn một bầu trời hoàn toàn mới, một loại lĩnh vực mới để hắn tìm hiểu.

Không biết đã ngồi qua bao lâu, cửa điện được mở ra, Cao Lực Sĩ đi đến, cười nói: "Ai nha, đã làm cho tiểu thần tiên đợi lâu, chúng ta thật là có lỗi! Đâu không còn sớm nữa, Kỳ thiếu tiên nên đi cùng chúng ta thôi!"

Kỷ Nhược Trần đi theo Cao Lực Sĩ hết quẹo trái lại quẹo phải, cuối cùng đi đến một cánh cửa nhỏ dẫn vào một gian cung điện. Phía trong cung điện có chút yên tĩnh mộc mạc, nhưng lại được bố trí cực kỳ xa hoa, hơn xa cung điện mà hần ngồi khi nãy. Trong cung điện này không thấy được bao nhiêu cung nữ thái giám, có chút không thích hợp với cách trang trí xung quanh.

Sau khi Kỷ Nhược Trần ngồi xuống, Cao Lực Sĩ thấp giọng nói bên tai hần: "Dương Phi một lát nữa sẽ gặp thiếu tiên, thiếu tiên nhớ kỹ không được thất lễ."

"Dương phi?" Trong mắt Kỷ Nhược Trần hiện lên hình ảnh mỹ nhân vô cùng xinh đẹp ngồi ngay ngắn trên lầu cao bên cạnh Minh Hoàng. Hần quả thật là không biết tại sao Dương QUÝ Phi nổi tiếng khắp thiên hạ lại cho gọi hần, hơn nữa lại còn gặp trong một cung điện vắng vẻ như thế này. Trong tim hiện lên một ý nghĩ, trong cung quả thật có nhiều việc không thể tưởng tượng nổi, nếu bàn về việc đấu đá lẫn nhau, mười mấy người tu đạo sợ rằng không thể nào là đối thủ của một mình quý phi được sủng ái.

Trong điện lúc này bỗng truyền đến một luồng hương thơm, sau đó là tiếng của những miếng ngọc bội va chạm vào nhau. Kỷ Nhược Trần cảm thấy cung điện lúc này bỗng sáng lên, một mỹ nhân đang đi đến đây, ngồi xuống trên giường của quý phi một tay che miệng, một tay nhẹ nhàng đặt trên tay vịn.

Nàng mặc một chiếc váy mỏng bằng tơ tằm, trên người không có trang sức gì, mái tóc đen dài được một chiếc trâm cổ định, thứ còn lại, là một khuôn mặt đầy sức sống, da thịt trắng như tuyết.

Xuyên thấu qua tầng lụa mỏng, Kỷ Nhược Trần mơ hồ nhìn thấy bộ ngực của nàng đang phập phồng, dường như trong đó chứa vô tận lực lượng, từng giờ từng phút đều tràn ra lực lượng thông qua những đường cong. Làn da trắng như tuyết ở phần vai và trước ngực bị lộ ra, thậm chí

khe ngực sâu không biết bao nhiêu còn lúc ẩn lúc hiện, những đường cong mê hoặc dưới lớp lụa mỏng càng thêm quyến rũ.

Kỷ Nhược Trần đã từng ở chung với nhiều nữ tử như Trương Ân Ân, Hàm Yên, Thanh Y và Cố Thanh, ai trong số đó đều có dung mạo không thể nào chê được. Thế nhưng trong lòng hẳn lúc đó chỉ toàn là tu đạo để bảo vệ tính mạng, nào có chút suy nghĩ với những nữ tử xinh đẹp này? Lúc này những vướng mắc lúc trước đã cởi bỏ gần một nửa, nhưng mà đã thành thói quen, cũng không thể bị nữ sắc mê hoặc được.

Nhưng lúc này Dương Ngọc Hoàn rõ ràng không có chút nào muốn mê hoặc hẳn. Kỷ Nhược Trần ngược lại cảm thấy tim của mình đột nhiên đập nhanh lên, đặc biệt là lúc hai đôi mắt trong như nước của nàng nhìn chăm chăm, Kỷ Nhược Trần đột nhiên cảm thấy mình hơi bị khấn trương.

Trong khoảng cách gần như vậy, Kỷ Nhược Trần đã xác định Dương Ngọc Hoàn cũng là người tu đạo, hơn nữa đạo hạnh cũng không thấp, so sánh với cái loại lười biếng tu luyện như Lý An quả thật là chênh lệch như trời với đất. Đạo pháp của Dương Ngọc Hoàn vô cùng cao, lại rất giỏi ẩn nhẫn, lấy linh giác của Kỷ Nhược Trần mà chỉ có thể phát giác thân thể của mình có chút thay đổi, mà không hề nhìn thấu tu vi đạo hạnh của nàng.

Đương nhiên, thân phận đặc thù của nàng cũng là một nguyên nhân. Kỷ Nhược Trần tuy có thân phận rất cao, nhưng vẫn hiểu lễ phép, cũng không thích hợp nhìn chăm chăm vào nàng.

Dương Ngọc Hoàn tập trung nhìn Kỷ Nhược Trần trong chốc lát, mới ôn nhu nói:

"Kỷ thiếu tiên xuất thân từ Đạo Đức Tông, đó là một đại phái hiện nay."

Kỷ Nhược Trần chớp hai mắt, đáp:

"Ta là thanh niên nông cạn, không hiểu được một phần nhỏ của đại đạo, thật sự là xấu hổ."

Dương Ngọc Hoàn chỉ ừ một tiếng, sau đó trầm mặc. Kỷ Nhược Trần ngồi ngay ngắn không nhúc nhích, sự kiên trì của hắn vốn rất tốt.

Qua một lúc sau, Dương Ngọc Hoàn yếu ớt thở dài, nói:

"Thiếu tiên xuất thân từ một môn phái nổi tiếng, kiến thức rộng rãi, vậy đã từng nghe đến Côn Luân chưa?"

"Côn Luân?"

Kỷ Nhược Trần ngơ ngác. Hai chữ Côn Luân xưa nay vẫn huyền diệu khó đoán, trong đạo thư có nhiều thứ nói về nó, có cái nói nơi này là nơi ở của Tây Vương Mẫu, cũng có người nói đây là nơi ở của quần tiên, nhưng nghe nói thì nghe nói. Côn Luân rốt cuộc là ở nơi nào, hoặc là Côn Luân có thật hay không, trong những quyển đạo thư không có quyển nào có thể ghi rõ ràng.

Kỷ Nhược Trần trầm ngâm trong chốc lát, nói:

"Côn Luân mờ ảo khó cầu, ta tuổi trẻ kiến thức nông cạn. không biết nó nằm ở chỗ nào."

Dương QUÝ Phi than thở:

"Nếu ngay cả thiếu tiên cũng không biết, nói vậy là trên đời này không có nơi nào gọi là Côn Luân."

Nàng thở dài, bên trong tiếng thở dài ẩn chứa không biết bao nhiêu sự u buồn thù hận, tuy chỉ là một phần của góc băng, nhưng nó cũng làm cho Kỷ Nhược Trần ngây người. Hắn muốn an ủi nàng, nhưng lại không biết bắt đầu nói từ đâu.

Dương Ngọc Hoàn ngừng than thở, lại ngơ ngác nhớ lại những việc trước đây. Bỗng nhiên sắc mặt nàng trắng bệch, nhú nhú đôi mày, lấy tay che miệng lại, dường như đang muốn nôn.

Kỷ Nhược Trần cảm giác được hơi thở trên người Dương Ngọc Hoàn bỗng nhiên rối loạn, liền hỏi:

"Nường nường có khó chịu gì trong người hay sao?"

Dương Ngọc Hoàn ngồi ngay ngắn lại, nói mình không có việc gì, bỗng nhiên mũi người được mùi máu tanh nồng nặc, nhất thời nôn khan vài cái. Kỷ Nhược Trần cả kinh, đứng dậy định đi lại gần, lại nghĩ tới việc hai người đang ở một chỗ trong một cung điện vắng vẻ, đến gần Dương QUÝ Phi là một cử chỉ thiếu lễ phép, vì vậy lại ngồi xuống. Hắn có hành động gì cũng không còn quan trọng, Dương Ngọc Hoàn chỉ cảm thấy trước mắt xuất hiện một đợt sóng máu vô hình ập tới, trong thời gian ngắn khó có thể thở nổi!

Nơi nàng sống sâu trong hậu cung, vì vậy gặp biến cố nhưng nàng không hề sợ hãi, bởi vậy mặc dù nàng cảm thấy trên người không khỏe, trên mặt có chút tái nhợt, nhưng nàng chỉ nở một nụ cười hơi mệt mỏi mà thôi. Trận huyết khí này đến mà không hề có một chút báo trước nào, tuyệt không thể là việc bình thường. Nàng ngồi thẳng người lại, ánh mắt nhìn sang xung quanh, làm như vô tình đảo qua mọi nơi xung quanh điện và vô tình lướt qua Kỷ Nhược Trần.

Đôi mắt trong như nước của Dương Ngọc Hoàn như sương như khói nhưng không hề tầm thường.

Năm đó lần đầu tiên Linh Khu Diệu Ngọc gặp gỡ Dương Ngọc Hoàn, đã nói nàng có tu chất vô cùng cao, sau đó nàng ở lại Linh Khư tu hành 3 năm, phần lớn thời gian là dùng để tu luyện thần thông của hai mắt. Thần thông này lúc mới luyện có thể nhìn thấy mọi vật từ xa như mắt ưng, nhưng sau

khi tiểu thành, lại có thể nhìn xuyên lớp ngoài, nhìn thẳng tới bản chất. Tiếp tục tu luyện đến Tuệ Nhân, có thể xuyên qua thời gian nhìn thấu nhân quả. Tu luyện đến bước cuối cùng luyện thành Thiên nhân, có thể thấy được kiếp trước kiếp sau, nhìn thấu luân hồi.

Tư chất của nàng vô cùng cao, bởi vậy tuy chỉ dựa vào thời gian ba năm, Tuệ Nhân đã sơ thành.

Nhưng Dương Ngọc Hoàn nhìn chung quanh, lại không thể phát hiện luồng huyết khí đó đến từ nơi nào, trong lòng không khỏi có chút hoảng sợ. Pháp quyết mà nàng tu luyện xuất thân từ trong đạo pháp chính đạo, trong luồng huyết khí nàng phát hiện có rất nhiều sát ý, luồng huyết khí này chắc chắn không phải là pháp quyết trong chính đạo.

Nhưng chỉ như vậy thì nàng cũng không lo lắng đến vậy, làm cho nàng lo sợ chính là trong luồng huyết khí này có chút gì đó mà nàng lại cảm thấy quen thuộc, mà thứ quen thuộc đó nàng lại không muốn biết nó là gì vào lúc này.

Dương Ngọc Hoàn nhẹ giơ cổ tay trắng tuyết của nàng lên, từ chiếc đĩa bên cạnh lấy ra một quả vải, lột vỏ rồi bỏ vào miệng ăn. Sau đó nàng từ trên người lấy ra một chiếc khăn lụa mỏng, đầu tiên là lau mồ hôi trên trán, sau đó là lau đôi môi anh đào của nàng.

Tiếp theo, bàn tay không chút tỳ vết cứ vậy đặt trên đôi môi, để mặc cho chiếc khăn lụa trên tay rơi xuống!

Đôi môi anh đào của nàng mở ra, khuôn mặt trắng bệch, trong mắt lộ ra vẻ khiếp sợ, hoảng sợ, nhìn chăm chăm vào Kỷ Nhược Trần!

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 197: Đấu Pháp 4

Ở trong mắt nàng, quần áo trên người của Kỷ Nhược Trần hoàn toàn biến mất, lộ ra một thân hình cường tráng. Trước ngực của hắn đang đeo khối Thanh Thạch, nó đang không ngừng tuôn ra máu tươi, khi thì như một dòng suối lúc thì chảy ra như nhỏ giọt. Máu tươi nồng nặc chảy dọc theo làn da của Kỷ Nhược Trần xuống, thậm chí ở phần trên bụng còn có mấy dòng máu chảy cùng lúc, khi chảy đến bụng đã hợp thành một biển máu mênh mông! Hai tay đặt trên đầu gối của hắn đã nhuộm đầy máu, dòng máu đỏ này vô cùng nóng bỏng, chảy dọc theo hai chân hắn rồi im hơi lặng tiếng chảy xuống!

Dưới chân Kỷ Nhược Trần, đã trở thành một vũng máu, hơn nữa nó còn đang lan rộng ra xung quanh!

Dương Ngọc Hoàn từ lâu đã mặc kệ sự khó chịu khi ngửi mùi máu tanh, chỉ đang hoảng sợ nhìn khối Thanh Thạch. Nàng biết khối Thanh thạch này!

Nhưng vào lúc này, Thanh Thạch bỗng nhiên mơ hồ, biến mất không còn chút tung tích nào, ngay cả vũng máu xung quanh cũng biến mất theo. Quần áo trên người Kỷ Nhược Trần vô cùng sạch sẽ, ngồi nghiêm chỉnh, những bóng trúc thừa thốt ngoài điện, bên trong điện thì tao nhã yên tĩnh, khi hít thở mơ hồ có thể ngửi được mùi trầm hương, nhưng luồng máu tanh vừa rồi không thấy đâu cứ như là chưa từng xuất hiện.

Tấm khăn lụa vừa mới rơi xuống đất gọi là Phá Chương Khăn, đây chính là pháp bảo mà Diệu Ngọc tặng cho nàng, khi dùng nó có thể tạm thời đề

cao thần thông hai mắt lên Thiên Nhân, rất thích hợp để Dương Ngọc Hoàn sử dụng. Hiệu lực của Phá Chướng Khẩn lúc này đã mất, thần thông của nàng trở lại mức Tuệ Nhân, vì vậy những dị tượng xung quanh cũng biến mất.

Thế nhưng nàng đã nhận ra khối Thanh Thạch.

Thời gian lúc này đã đến xế chiều, khối Thanh Thạch này lại lịch bất phàm, giống như thần vật, lúc vừa rời nàng quả thật có chút nôn nóng. Nghĩ tới điểm đó, đầu ngón tay của nàng truyền đến một cơn đau nhức, cảm giác trong giây lát này, làm nàng nhớ lại việc trong quá khứ, những việc đó cứ như mới xảy ra ngày hôm qua vậy. Những việc này cũng không quan trọng, quan trọng là khối Thanh Thạch này từ lúc xuất thế đã làm bạn với hân.

Cũng là một buổi chiều như thế này, khi hân hiểu được duyên phận kiếp trước, lúc phát áo ra đi, nàng không còn tìm được chút tung tích nào về hân.

Nơi mà hân muốn đi, được gọi là Côn Luân.

Nàng mặc dù đọc qua rất nhiều sách vở, thậm chí ngay cả đạo thư mà từ trước tới nay nàng chưa bao giờ chạm tới cũng đã đọc qua không ít. Thế nhưng nàng vẫn không biết Côn Luân nằm ở nơi nào. Sau đó nàng gia nhập Linh Khử, sư phụ Diệu Ngọc của nàng cũng chỉ biết là Côn Luân là một tiên cảnh trong truyền thuyết, nhưng mà nó có tồn tại hay không, không ai biết được.

Ba năm thành tài.

Không uổng công nàng tu thành Tuệ Nhân, nhưng nàng vẫn không biết Côn Luân ở nơi nào, hân hiện giờ đang ở nơi nào.

Sau đó Diệu Ngọc nói nàng tục duyên chưa hết, bảo nàng nên ra bên ngoài để tìm hiểu nhân duyên. Nàng vào Vương Phủ lại vào đế cung, đã trải qua không biết bao nhiêu thói đời ấm lạnh, lòng người dễ thay đổi.

Nhưng bất luận là Vương Hậu, tể tướng, hay là cao nhân dị sĩ, thậm chí là Tôn Quả hay là Tư Mã Thừa Trinh, những vị cao nhân ẩn cư trong rừng sâu, cũng chẳng có ai biết Côn Luân nằm ở chỗ nào.

Cứ như vậy, lại trôi qua ba năm nữa.

Hôm nay khối Thanh Thạch xuất hiện, nhưng nàng biết, Kỷ Nhược Trần không phải là hắc.

Thế nhưng máu từ Thanh Thạch tuôn ra, sau lại có cảm giác quen thuộc như vậy? Nàng nghĩ tới đây lại sợ hãi không muốn tiếp tục suy nghĩ nữa.

Dương Ngọc Hoàn biết những hình ảnh thông qua Tuệ Nhân chỉ là một chút dấu hiệu mà thôi. Hơn nữa dấu hiệu còn rất khó hiểu, việc này cũng giống như là dùng Tiên Thiên Quái Tượng để tính toán nhân quả vậy. Những dấu hiệu mà Tuệ Nhân có thể thấy tuy có chút nhiều hơn, nhưng hiểu như thế nào, thì phải do người thi pháp tự mình suy nghĩ mà thôi.

Giống như hình ảnh máu tươi trên người Kỷ Nhược Trần, ám chỉ hắc sẽ gặp kiếp nạn nguy hiểm, và lại còn có quan hệ với nàng. Thế nhưng rốt cuộc là có quan hệ như thế nào với nàng, thì không biết được. Điềm báo này có thể là xảy ra trên người hắc, cũng có thể xảy ra trên người Kỷ Nhược Trần, cũng có thể xảy ra trên người mà Kỷ Nhược Trần từng tiếp xúc qua, những thứ có quan hệ với Dương Ngọc Hoàn, hiện chỉ có Kỷ Nhược Trần đang ngồi trước mặt nàng lúc này mà thôi.

Thiên cơ khó dò, bởi vậy chỉ có thể thấy được điềm báo.

"Nương nương, người có chỗ nào khó chịu sao?" Kỷ Nhược Trần lần thứ hai hỏi.

Dương Ngọc Hoàn lúc này mới từ trong ảo giác tỉnh lại, nàng lấy tay che tim lại, chậm rãi đem trái tim đang đập điên cuồng bình tĩnh lại. Những

ngón tay dài lúc này đang đặt trên bộ ngực căng tròn trơn bóng, trong sự lạnh lùng lại hiện ra một chút quyến rũ.

Sau một lát, nàng mới trừng mắt nhìn về phía Kỷ Nhược Trần, ôn nhu nói:

"Không có gì, Ai gia thấy trên gáy của Thiếu tiên có một sợi dây đỏ, không biết là đang buộc bảo vật gì, có thể cho ai gia mượn xem hay không?"

Kỷ Nhược Trần ngẩn ra, biết là nàng đang nói về khối Thanh Thạch, vì vậy tháo sợi dây đỏ xuống, đưa tay vào ngực, sau khi lấy ra thì trên tay đã có thêm một khối ngọc bội hắc đứng lên đưa cho Dương Ngọc Hoàn. Hắc đang đeo Huyền Tâm giới chỉ, việc treo đầu dê bán thịt chó này cũng chỉ dễ như trở bàn tay mà thôi. Giải Ly tiên quyết xuất xứ từ khối Phương Thanh Thạch này, hắc cũng không muốn người ngoài tìm hiểu nó.

Dương Ngọc Hoàn nhẹ vuốt ve khối ngọc bội ánh mắt mê ly, không biết là đang nghĩ về cái gì. Một lát sau, ánh mắt của nàng dần dần tỉnh táo trở lại, mỉm cười, đem ngọc bội trả lại cho Kỷ Nhược Trần, nói:

"Đã làm phiền Thiếu tiên, việc có liên quan đến Côn Luân, xin Thiếu tiên lưu ý giúp ta."

Kỷ Nhược Trần đứng dậy rời đi, hắc vẫn còn không hiểu buổi gặp mặt chiều nay là có ý gì.

Hắn đi được một lát, Dương Ngọc Hoàn vẫn còn yên lặng ngồi đó. Lúc này, Cao Lực Sĩ nhẹ nhàng từ bên cạnh bước vào, thấp giọng nói:

"Nương nương, vạn tuế gia đã tỉnh lại, buổi tiệc tối nay ngài muốn nghe đàn tỳ bà."

Dương Ngọc Hoàn ừ một tiếng, đột nhiên hỏi:

"Cao công công, ngày hôm qua Đạo Đức Tông toàn thắng, thế quả là rất uy phong. Xem ra không bao lâu sau, Quốc Sư hộ quốc sẽ đổi thành một người khác rồi."

Cao Lực Sĩ nói:

"Bẩm nương nương, việc này cũng chưa chắc. Lão nô nghe nói Đạo Đức tông dường như đoạt được một kiện thần vật nào đó, có người nói nó có liên quan tới vận mệnh của quốc gia. Việc tranh đoạt vẫn còn chưa có kết thúc đâu."

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 198: Đấu Pháp 5

Trăng sáng sao thưa, gió đêm nhẹ thổi.

Kỷ Nhược Trần từ biệt Vân Phong và các đạo sĩ của Đạo Đức Tông, lẻ loi một mình lên xe ngựa, dưới sự hộ tống của một vài cấm vệ quân đi về phía Nam môn. Lúc này cách ngày đính hôn không còn xa, hắn cũng phải tranh thủ thời gian về núi chuẩn bị mọi việc.

Xe ngựa dưới sự hộ tống của cấm vệ quân chạy nhanh về phía trước. Kỷ Nhược Trần ngồi trong xe, nghe thấy tiếng bánh xe đang xoay ma sát với mặt đường, trong tai vang lên những thanh âm u u giống như là có những cây lợi châm đang quấy nhiễu, càng đến gần cửa thành, lỗ tai càng ngày càng đau đớn. Kỷ Nhược Trần nhăn mày lại, sự đau đớn này tuy chưa từng gặp qua bao giờ, nhưng nó lại hết sức quen thuộc, dường như là đã từng gặp qua ở nơi nào.

Bên ngoài thành Trường An.

Vân Vũ Hoa đã yên lặng ngồi ở đó năm ngày năm đêm từ từ mở mắt ra, đôi môi hơi hé, thổi ra một luồng lửa vô hình, nói:

"Hắn sắp tới."

Tô Tô cũng đã ngồi ở đây năm ngày năm đêm, mở mắt ra, quay đầu nhìn về phía Vân Vũ Hoa.

Vân Vũ Hoa vẫn mặc bộ váy đen như lúc trước, da thịt sáng bóng, ngồi ở đây hơn năm ngày, nét mặt vẫn sáng sủa, hơn nữa bộ dáng càng thêm hoạt

bát, nàng giống như là một tinh linh trong bức tranh Thủy Mặc vậy, toàn thân trên dưới đôi môi đỏ như máu của nàng là nổi bật nhất.

Trong màn đêm, gió đêm lạnh lẽo, nhưng mà không khí xung quanh Vân Vũ Hoa như đang bị bốc hơi.

"Vũ Hoa tỷ tỷ, tỷ..." Đôi mắt to tròn của Tô Tô nổi lên một chút hơi nước.

Vân Vũ Hoa nhìn thành Trường An ở phía xa, nhàn nhạt nói:

"Có thể giết chết được kẻ thù, tâm nguyện của ta đã hoàn thành. Tô Tô, xúc động chính là điều tối kỵ khi tu luyện Long Hồ Thái Huyền Kinh, muội không được quên."

Tô Tô ừ một tiếng, nhìn về hướng Trường An, không hề nhìn Vân Vũ Hoa thêm lần nào nữa. Một lúc sau, có vài giọt nước mắt bắn tới trước vạt áo của nàng, hóa thành vô số những hạt nước li ti.

Ngồi một bên, Vân Vũ Hoa thở dài một tiếng.

Khi đến cửa Nam, xe ngựa của Kỷ Nhược Trần đột nhiên ngừng lại, trước xe ngựa truyền đến từng đợt tiếng ồn ào.

Kỷ Nhược Trần vén rèm cửa ra nhìn, thấy bên cạnh đường lớn có đặt một cái bàn hai cái ghế, phía trên cái bàn chất đầy những vò rượu ngon. Phía trước có một người đứng ở giữa đường, cản đường đi của xe ngựa. Trên người hắn mặc trang phục của quan tứ phẩm, tài văn chương của hắn dường như bao trùm cả đất trời, hắn là một người "Thiên tử hô lai bất thượng thuyền, tự xưng thần thị tửu trung tiên (1)" Lý Bạch.

(1): Vua gọi cũng chẳng bước lên thuyền

Chi ở trong rượu mới là tiên

(Lý Bạch vì làm mất lòng Dương Quý Phi, nhà vua nghe theo lời Dương Quý Phi cho Lý Bạch vàng và đuổi ông đi. Sau đó nhà vua hối hận sai người đuổi theo mà mời ông về, ông không về.)

"Hai câu này thơ này tả hẩn rất chính xác."

Nhìn Lý Bạch đang đứng chặn đầu xe, Kỷ Nhược Trần thầm nghĩ.

Tuy hẩn mới chỉ ở Trường An có mấy ngày, nhưng hẩn cũng biết không ít chuyện xảy ra trong triều đình. Hai câu thơ này nói thẳng cho mọi người biết nguyên nhân thất bại trên con đường làm quan của quan văn kiêm Trích Tiên Lý Bạch. Từ đó mà nhìn, sau này hẩn rất khó có thể có cơ hội để lên chức, tuy Tể Thiên Hạ không biết cách tạo phúc cho những người dân, nhưng nói về phần đấu tranh chính trị, thì tên tham tài Tể Thiên Hạ giỏi hơn Lý Bạch nhiều lắm.

Lý Bạch tuy chỉ mang một bút một nghiên, nhưng thơ văn của hẩn sớm đã nổi danh khắp thiên hạ, lại có thể làm cho Dương phi của Minh Hoàng vui vẻ. Hẩn là tên xưa nay không sợ trời chẳng sợ đất, ngay cả cấm vệ quân hẩn cũng dám đắc tội, cấm vệ quân đã rất khách khí nói trên xe chính là khách quý của Cao công công là Thiếu tiên của Đạo Đức Tông, đang có việc quan trọng, mời Lý Hàn Lâm không nên gây khó dễ.

Lý Bạch cười dài một tiếng, không để ý tới thủ lĩnh của cấm vệ quân, chỉ hướng về xe ngựa kêu lên:

"Kỷ tiểu huynh đệ, ta biết người tối nay phải đi, cố ý chuẩn bị mấy vò rượu ở đây chờ người, nếu người có thời gian, thì mời xuống đây uống rượu!"

Kỷ Nhược Trần từ lâu đã biết tính tình của Lý Bạch, nếu như không cùng hẩn uống vài hủ rượu thì không thể nào mà ra khỏi thành Trường An được, vì vậy hẩn chỉ còn cách xuống ngựa, nói: "Nếu Lý đại nhân mời, Nhược Trần nào dám không nghe?"

Lý Bạch hô "Sảng khoái!", sao đó lôi Kỷ Nhược Trần ngồi xuống, thuận tay cầm lấy một vò rượu, đổ đầy hai chén lớn. Kỷ Nhược Trần lúc này đầu chưa hết đau tai chưa hết ù, lại bị mùi rượu xông lên mũi, sắc mặt ngay lập tức trắng bệch, thiếu chút nữa đã nôn ra. Nhưng nếu Lý Bạch mời, hắn không thể không uống, vì thế hắn cố gắng chịu đựng, bưng chiếc bát lên một hơi cạn sạch.

Những cấm vệ quân đi theo xe ngựa thấy Kỷ Nhược Trần như vậy, cũng chỉ có thể đứng một bên chờ đợi mà thôi.

"Cạch"! Hai chiếc bát to chạm mạnh vào nhau, rượu không chỉ văng ra bốn phía, mà còn văng loạn khắp nơi, rơi thẳng vào áo giáp của những cấm vệ quân đang đứng xung quanh, tạo thành những âm thanh như tiếng mưa rơi. Cả đám cấm vệ quân rất bất đắc dĩ, không còn cách nào khác đành phải lui xa ra.

Lấy từ lượng của hai người, lại uống thả cửa như thế, đừng nói là mấy vò rượu, cho dù là hơn mười vò cũng bị uống cạn, mỗi khi Lý Bạch uống một chén, liền nói rất nhiều, lúc thì chỉ bảo về đất nước con người, khi thì hào hứng quá mức, rồi ngâm thơ số cú, Kỷ Nhược Trần khi tới Trường An đã được nghe Tể Thiên Hạ nói về thời cuộc thiên hạ lúc này, vì vậy nghe Lý Bạch nói về thời cuộc không cho là đúng, nhưng mà đối với thơ từ quá mức kinh người của Lý Bạch, hắn rất thưởng thức lại vô cùng kính phục.

Cứ như thế, hai người nói hết chuyện này đến chuyện khác, sau khi uống rượu được hơn một canh giờ, chỉ còn lại ba bốn vò rượu, những tên cấm vệ quân đứng chờ một bên hai chân cũng đã tê dại mà hai người vẫn chưa ngừng lại.

Bên ngoài thành Trường An, trong bóng đêm mênh mông mờ hồ có chút ánh sáng của ngọn lửa, nhưng ngay sau đó lại tắt mất.

Vân Vũ Hoa nhắm mắt ngồi im, cả người giống như đang nổi trên không trung, hai gò má đỏ như lửa, toàn thân liên tục run rẩy, những bụi cỏ xung quanh mười trượng liên tục khô héo, chợt có một bụi cỏ khô bùng cháy, trong nháy mắt đã biến thành tro.

Tô Tô đã đứng lên, kinh ngạc nhìn Vân Vũ Hoa đang đau khổ chống đỡ trên không trung, lại quay đầu liếc nhìn thành Trường An.

Bên trong thành Trường An, đèn sáng như ban ngày, người đi trên đường đông như kiến, khung cảnh vô cùng hưng thịnh và sầm uất.

Vân Vũ Hoa bỗng nhiên thở dài một hơi, thân thể giãn ra, như một cành hoa nhẹ nhàng rơi xuống. Tô Tô cắn chặt môi, xông về phía trước đỡ lấy nàng.

Hai mắt của Vân Vũ Hoa nhắm chặt giống như là đang ngủ.

Tô Tô lần thứ hai quay đầu lại, liếc mắt nhìn thành Trường An một lần nữa, hai mắt ướt đẫm, chỉ thấy được ánh đèn mờ hồ, lại có chút rục rĩ. Nàng huýt sáo một tiếng, giống như tiếng long ngâm, sau đó xoay người rời đi!

"Cạch"! Hai cái chén sứt mẻ đụng mạnh vào nhau, còn chưa kịp uống, rượu trong chén chỉ còn lại một nửa.

Đây đã là hai chén rượu cuối cùng.

Lý Bạch đã say từ lâu, hân ôn vò rượu cuối cùng ngửa nắp xuống, nhưng chỉ chảy ra vài giọt rượu. Hân thuận tay ném đi, ầm một tiếng, vò rượu vỡ nát bầy. Kỷ Nhược Trần cũng đã hơi say, hân đứng lên, cơ thể lắc lư nhìn Lý Bạch thi lễ một cái, nói 'Con đường phía trước còn rất dài, sau này gặp lại', nói xong hân liền xoay người đi về phía cửa Nam, ngay cả xe ngựa cũng không ngồi.

Kỷ Nhược Trần vừa đi tới cửa thành, đầu lại đau như búa bổ! Cơn đau nhức đột nhiên xảy ra này xua tan hết thấy cơn say của hắn, nó giống như một đạo thiểm điện, xua tan sương mù dày đặc trong lòng hắn.

Kỷ Nhược Trần đã hiểu tại sao mình chưa bao giờ trải qua sự đau đớn như vậy, lại có cảm giác quen thuộc, đó là sự đau nhức của Cực Lạc Châm! Hắn nhìn bóng đêm mênh mông bên ngoài thành Trường An, rốt cuộc hắn cũng biết là Vân Vũ Hoa đang ở bên ngoài chờ hắn, mà hắn lại rất rõ, mặc kệ nàng dùng phương thức gì để ngăn chặn Cực Lạc Châm, nhưng nàng cũng đã tới ranh giới phát tác của Cực Lạc Châm.

Kỷ Nhược Trần đứng giữa cửa thành, ở phía sau là Hoàng Cung trong thành Trường An đang sáng rực như ban ngày, hắn mơ hồ nghe được tiếng đàn, dễ nhận thấy là đang có một buổi tiệc, chỉ không biết Dương Ngọc Hoàn lúc này đang gảy đàn Tỳ Bà, hay là đang múa một khúc Vũ Y Nghệ Thường. Mà ở trước mặt, chỉ có một mảnh bóng đêm mênh mông, không biết nguy hiểm ra sao.

Hắn có chút do dự.

Cũng không phải hắn sợ hãi, mà là hắn không biết hắn có nên làm như vậy hay không. Khi hắn đang do dự, thì trong tai bỗng phát ra một tiếng "Ong", ảo cảnh lại xuất hiện, xung quanh hắn toàn là một vùng lửa, một luồng sát ý lạng lẽ nổi lên từ trong lòng hắn.

Một luồng gió đêm thổi qua, nơi cửa thành vắng vẻ không còn một ai, bóng dáng của Kỷ Nhược Trần đã biến mất trong màn đêm.

Lý Bạch đang lảo đảo đi về phủ của mình, bỗng nhiên đứng lại, quay đầu lại nhìn về phía cửa nam, một lúc sau hắn mới lắc đầu than thở:

"Chém tận giết tuyệt, cần gì phải làm khổ mình như vậy? ... Có lẽ, hắn làm như vậy mới có thể hoàn thành được đại sự... Ai!"

Hắn lắc đầu, lại nghiêng ngả đi về phía trước.

Dưới màn đêm, mặt trăng tròn đang treo trên cao, nhẹ nhàng chiếu ánh trăng xuống, trong Thanh Khư Cung nhẹ nhàng nổi lên một tầng sương mù, nhìn giống như là tiên cảnh vậy. Chỉ là người này đang ở giữa tiên sơn, không biết tại sao lại làm cho người khác cảm giác được một luồng hàn ý lạnh tới xương cốt.

"Két" một tiếng, phía Tây Bắc của Thanh Khư cung có một cái cửa gỗ mở ra. Ngâm Phong từ bên trong bước ra. Trong đình viện, trước điện, Hư Huyền đang ngồi xếp bằng trên tảng đá, mượn ánh sáng của mặt trăng, hắn đang đọc đạo thư. Thấy Ngâm Phong đi ra, Hư Huyền lúc này mới đứng dậy nghênh tiếp, mỉm cười hỏi:

"Thế nào?"

Ngâm Phong nhíu chặt lông mày, nói:

"Mọi việc không thuận lợi, tâm thần không yên."

Hư Huyền vuốt râu nói:

"Việc này không gấp được, cứ tùy duyên đi. Lần này xuống núi có gặp được không?"

Ngâm Phong cười khổ một cái, nói:

"Đã gặp được, nhưng không giết được hắn."

Hư Huyền gật đầu, nói:

"Chắc là cơ duyên chưa tới, cũng không nên cưỡng cầu."

Ngâm Phong đi đến bên cạnh ao trước điện, ngắm nhìn những bông hoa sen trong hồ, trầm ngâm một lúc, rốt cục vẫn lắc đầu, nói:

"Cơ duyên không phải là như vậy. Mọi việc lần này sở dĩ không thuận lợi là do ta đã quên mất rất nhiều việc không nên quên. Thế nhưng rốt cuộc là ta quên những gì, ta lại lại không cách nào nghĩ ra. Ta biết thứ mà ta quên rất là quan trọng, ta nhất định phải nhớ lại..."

Hư Huyền đi tới bên người Ngâm Phong, cùng hần cùng nhau thưởng thức ánh trăng dưới hồ sen, nói:

"Từ sau khi Hoàng Xà xuất thế, số mệnh của thiên hạ đã vô cùng mờ ảo, rất nhiều việc ta đã không thể suy đoán chính xác nữa. Xuất thân của người lại vô cùng kỳ lạ, mọi việc có liên quan đến người, ngay cả Tử Vi Đẩu số cũng không thể tính ra. Những biến cố xảy ra sau này, chỉ có người mới có thể tự mình phá giải mà thôi. Theo ta thấy, những thứ mà người đã quên, chắc chắn có quan hệ với Vân Trung Cư Cổ Thanh và Đạo Đức Tông Kỳ Nhược Trần."

Gió lạnh thổi làm thân thể hần khẽ run lên, nhưng hần vẫn đứng đó mà không nói gì thêm. Một lát sau, sắc mặt của hần càng ngày càng trắng, thân thể hần trong gió đã hơi lắc lư, dường như có chút đứng không vững.

Hư Huyền kinh hãi, vội vàng hỏi hần vết thương cũ đã lành chưa. Một lát sau, Ngâm Phong mới hơi chần chừ đưa tay chỉ vào ngực mình, nói:

"Ở đây bị siết rất chặt, rất đau, vì sao vậy?"

Hư Huyền lại càng kinh hãi, vội vàng bắt mạch cho Ngâm Phong, nhưng không có tìm hiểu được gì, hần lúc này mới tỉnh ra, Ngâm Phong chưa từng có mạch tượng.

Nhìn những bông hoa sen đầy ắp trong hồ, Ngâm Phong bỗng nhiên giơ một ngón tay lên, một đóa hoa dài một mét tự động bay lên, rơi vào lòng bàn tay của Ngâm Phong, sau đó mỗi một cánh hoa dần sáng lên rồi từ từ mờ ra, đóa hoa trong tay Ngâm Phong càng ngày càng sáng!

Dưới sự chăm chú nhìn của Ngâm Phong, đóa hoa này càng sáng hơn, sau đó từ từ chuyển thành màu hoàng kim, cả đóa hoa dường như trong suốt, mơ hồ có thể thấy được Liệt Hỏa đang hùng hực thiêu đốt ở bên trong.

Năm ngón tay của Ngâm Phong chậm rãi hợp lại, một đóa kim liên từ từ chìm vào da bàn tay hắc.

"Đây là..." Hư Huyền hỏi.

"Trường Sinh liên."

"Có hiệu quả gì đặc biệt?"

"Tạm thời vẫn không biết."

Hư Huyền yên lặng, không tiếp tục hỏi nữa.

Ngâm Phong ngửa đầu lên nhìn trăng tròn trên cao, một lúc sau mới nói:

"Bản Thượng của Hoàng Kim Lục, ta đã viết xong một tờ."

"Có thật không!" Trên mặt của Hư Huyền tràn đầy vui mừng.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 199: Sinh Tử 1

Có nhất định phải cần đuổi tận giết tuyệt hay không?

Điều này đối với Kỳ Nhược Trần mà nói, hình như cho tới bây giờ cũng không phải là một vấn đề, nhất là dưới tình huống đối phương không ngừng truy sát, nhất định phải dồn mình vào chỗ chết. Tuy nhiên đây vốn không phải là một vấn đề cần phải hỏi nhưng nó đã không chỉ một lần hiện lên trong lòng Kỳ Nhược Trần, mỗi một lần đều mang cho hắn một loại cảm thụ nói không nên lời.

Kỳ Nhược Trần vô thanh vô tức xuyên qua trong sơn lâm, thân hình dưới những tán cây, mỏm đá, cạnh khe suối thoắt ẩn thoắt hiện. Hắn không cần phải dừng lại quan sát vết tích trên mặt đất, cũng không cần phân biệt mùi linh khí trong gió thổi qua, chỉ bằng vào cảm giác đau đớn lúc mạnh lúc yếu mà trên thân mình truyền đến, là có thể phán đoán ra phải chăng đã truy tung theo đúng hướng rồi hay không.

Trong nháy mắt đã một canh giờ trôi qua, cảm giác đau đớn trên thân càng lúc càng mạnh, càng lúc càng nhiều hơn. Cự ly giữa Kỳ Nhược Trần cảm giác được Vân Vũ Hoa kéo được càng gần. Nhưng theo lý thuyết Cực Lạc châm của nàng hắn là đã phát tác từ lâu rồi mới phải vì sao đuổi lâu như vậy mà vẫn chưa có đuổi kịp nàng?

Tuy nhiên hắn cũng không phải quá sốt ruột, một khi đuổi kịp Vân Vũ Hoa hay không vẫn còn là thứ yếu, quan trọng là tìm hiểu nguồn gốc môn phái Vô cấu sơn trang ở phía sau lưng nàng, bởi vậy nên Kỳ Nhược Trần mới cẩn thận che giấu khí tức của mình, cũng bám sát không rời càng lúc

càng kéo gần cự ly với nàng. Lúc này hãn vận dụng chính là bộ pháp Muộn Côn, vây khốn chân nguyên bất động, mặc dù trên tốc độ khẳng định không có thần tốc như ngự khí phi hành, nhưng dựa vào linh khí nội liễm, người tu đạo tầm thường căn bản không cách nào phát hiện ra hành tung của gã.

Kỷ Nhược Trần đang lao đi trong rừng rậm, đột nhiên cảm giác được trước mặt lướt qua một làn gió nhẹ chập chờn, trận gió này so với gió núi bình thường yếu ớt hơn nhiều, thế nhưng khi nó tập kích lên khuôn mặt Kỷ Nhược Trần, thân hình của gã đột nhiên bị đình trệ, hoàn toàn vô pháp hô hấp!

"Hô" một tiếng, trước mặt Kỷ Nhược Trần xuất hiện một nắm tay trắng mịn, tiếp đó là hai cổ tay đeo hai vòng tay bằng huyết ngọc, sau đó là tay áo phất phơ bay lượn, phiến nhược kinh hồng (1), cuối cùng là một đôi mắt sáng đến bất ngờ. Trong lúc nhất thời trong tầm mắt của Kỷ Nhược Trần tất cả đều là cặp mắt này, không còn có cái khác!

(1): Kinh hồng là một loài thiên nga, câu dùng để miêu tả dành vẻ mềm mại của người con gái.

Một quyền này có vẻ như vô cùng thông thả, hơn nửa ngày vẫn chưa có tiếp cận, thế nhưng một chút linh giác siêu phàm trong lòng Kỷ Nhược Trần đã cảnh báo nên hãn nào dám buông lỏng, vội vàng đề thăng chân nguyên, thì thính xúc giác đang bị che giấu như đột nhiên thoát khỏi che chắn, sau đó rõ ràng thấy được một quyền nhanh như điện kia. Lực đạo chấn nguyên kèm trên quyền vô cùng cổ quái, quyền phong mang theo lúc đầu còn như một luồng gió xuân, song một quyền đó mỗi khi tiến lại thêm một phân thì sức gió tăng thêm mười phần, khi ập tới trước mặt trong nháy mắt đã thành trận gió mạnh có thể đoạn kim toái thạch! Hầu như đồng thời phía sau tiếng rắc rắc rào rào không ngừng vang lên bên tai, không cần quay đầu lại đã biết là những thân cây cổ thụ phía sau bị quyền phong áp bức đều bị gãy đổ.

Kỷ Nhược Trần hoảng hốt!

Gã lập tức hơi nghiêng người tránh qua bên cạnh, vậy mà kinh phong gào thét xung quanh đột nhiên đông lại giống như vật chất ép tới da thịt gã vừa tê dại vừa đau, giống như có vô số lợi châm đang đâm vào vậy.

Hắn vừa nhảy qua bên cạnh sườn, không ngờ chính lúc ấy lại đình chỉ đứng tại chỗ, không thể động đậy!

Kỷ Nhược Trần trong lòng kinh hãi mắt thấy quang mang trên nắm tay kia dần dần bạo thịnh, trong cường quang mơ hồ hiện ra một đầu hổ sinh động như thật, trong lòng biết một quyền này không thể coi thường, nào dám để nó áp sát mình.

Trong chớp mắt, ngay khi quyền đã cách mũi Kỷ Nhược Trần chưa tới một thước, gã hét lớn một tiếng, nhanh chóng dẫn ra chân nguyên, quanh thân hiện lên luồng sáng màu đỏ nhạt, điên cuồng công kích ra phía ngoài. T

Trong rừng vang lên một loạt tiếng vang vỡ vụn, giống như nghìn vạn bát sứ đồng thời bị vỡ tan, quanh người Kỷ Nhược Trần không ngừng có ánh sáng nổi lên, chẳng khác như sóng cả nơi biển sâu, hùng dũng không có nơi ập tới, trong sát na quần áo rách vụn, trên người đã có thêm hơn mười vết thương thật nhỏ. Lần này gã mặc dù thụ thương không nhẹ, nhưng rất cuộc phá tan được ràng buộc vô hình ở quanh người.

Kỷ Nhược Trần vừa được tự do, tức khắc như cá gặp nước, dưới chân hơi vận lực đã triệt thoái về phía sau mười trượng. Nào ngờ cô gái kia cũng tùy theo chột tăng tốc bám đuổi không tha, nắm tay kia vẫn cách chớp mũi Kỷ Nhược Trần cự ly chưa tới một thước. Nhưng Kỷ Nhược Trần vừa được cơ hội thở dốc, người gã ngay lập tức nhoáng lên như muốn lao về phía trước, lại như lúc trái lúc phải do dự không quyết, chỉ nhoáng lên như thế sau đó đã biến mất ngay trước mặt cô gái.

Cô gái kia hơi kinh ngạc, nhưng trong đôi mắt sáng của nàng không có mấy may một tia kinh hoảng nào. Nàng mở đôi môi phát ra một tiếng hú như long ngâm, đột nhiên đứng nghiêm, tung một quyền thẳng lên trời!

Một luồng sáng màu xanh lam lấy chỗ đặt chân làm trung tâm khuếch tán ra, trong sát na chung quanh khắp mười trượng mặt đất đều rạn nứt, từ trong khe bứt lên từng sợi lam quang tí ti chói mắt! Vô số lam quang hội tụ cùng một chỗ, chốc lát hóa thành một chùm ánh sáng màu lam cực kỳ hùng vĩ chiếu thẳng tận trời cao!

Cái cổ thon dài thẳng tắp phía sau vốn đã tại trong tầm mắt của Kỷ Nhược Trần, thậm chí cả những tiếng nhịp điệu ẩn chứa trong mười tám viên hột xoàn thủy tinh, khi va chạm vào nhau trên hai cái trâm cài tóc hình gió xoáy thật to cũng đều chiếu vào trong đầu gã. Chỉ cần gã đưa tay thì cái gáy của nàng cũng nằm cả vào lòng bàn tay, đợi đến sau khi nhẹ nhàng bẻ gãy xương cổ giòn tan đó thì muốn nói bắt hay là giết đều được. Đối với Kỷ Nhược Trần mà nói, toàn bộ quá trình đều quen thuộc như vậy, cô gái kia thoát nhìn còn hoàn toàn chưa cảm giác được sự tồn tại của gã, gã thậm chí đã vô ý thức bắt đầu huyền tưởng ra cái cảm giác đầu ngón tay chạm đến tầng da thịt của nàng.

Nhưng mà vào lúc này, một vầng sáng màu lam đã bao phủ lấy bóng lưng yếu diệu của cô gái kia. Trong vầng sáng có ẩn chứa chân nguyên hung hãn lăng lệ, giống như một con ác thú hồng hoang muốn nhảy vào trong cơ thể Kỷ Nhược Trần, lấy cái thể không thể ngăn cản có thể khiến cho tầng phòng ngự bé nhỏ không đáng kể trong cơ thể hần dễ dàng mà bị bẻ gãy nghiền nát. Kỷ Nhược Trần kêu một tiếng đau đớn, bị lam quang kích trúng phóng lên cao, rồi ngã lăn mình ra xa hơn mười trượng.

Kỷ Nhược Trần muốn vận vô song côn thuật trong miệng chương quỹ, chân nguyên trong cơ thể cơ hồ là bị vây vào trạng thái hoàn toàn bất động, bởi vậy đã quen lấy tâm nhãn thần thức để cảm ứng, nhưng tu giả xung quanh rất khó khăn để phát giác ra hành tung của gã. Phàm là chuyện có lợi

ắt có hại, kể từ đó, thân thể Kỷ Nhược Trần cũng giống như thành trì không bố trí phòng vệ, chỉ cần một chút lực lượng là có thể đánh hạ được.

Kỷ Nhược Trần chỉ cảm thấy trong cơ thể bị đau đớn như dao cắt, chân nguyên tại trong kinh mạch như ngựa hoang thoát cương đâm quàng đâm xiên, hoàn toàn rối loạn. Cô gái kia không biết là tu pháp quyết gì, chân nguyên lại cực kỳ hung hãn, vừa vào thân thể tức thì tàn sát bừa bãi khắp nơi không ngớt, va đập cho chân nguyên của Kỷ Nhược Trần tan tành, nhưng trong nháy mắt liền tiêu hao hầu như không còn, hai đạo chân nguyên và kinh mạch chạm nhau, đều một mảnh hỗn độn.

Chân nguyên của nàng tới quá nhanh cũng tiêu hao quá nhanh, Kỷ Nhược Trần căn bản không kịp vận Giải Ly quyết để tiêu hóa, bởi vậy thương tổn từ một kích có khả năng tạo thành này cũng làm cho Kỷ Nhược Trần buộc phải thừa nhận.

Trước khi gặp phải cô gái này, Kỷ Nhược Trần phạm là cứ vận ra Muộn Côn hầu như chưa bao giờ thất thủ qua, bởi vậy lần này cũng không nghĩ tới sẽ bị mất linh. Thế nhưng không ngờ bị nàng dùng loại phương pháp hời hợt này để phá giải!

Kỷ Nhược Trần không hiểu sao thấy kinh hãi, may mà qua mấy lần đi qua ranh giới giữa sống và chết khiến hãn tại trong thời gian ngắn nhất trấn định xuống, nhưng người vẫn còn lặn mình ở trên không trung, vội vàng thu nạp chân nguyên tan tác trong kinh mạch, mạnh mẽ đè xuống thương thế, chỉ e nàng còn có hậu chiêu. Quả nhiên cô gái kia cũng không quay đầu lại, chỉ giơ cao cái chân sau đó xoay người ép xuống! Theo động tác của nàng, trên không trung đột nhiên thấp thoáng xuất hiện một đầu hồ bằng ánh sáng, một tiếng rít gào rồi vọt tới Kỷ Nhược Trần!

Đầu hồ kia tới thực sự quá nhanh, Kỷ Nhược Trần chỉ kịp dịch qua bên cạnh sườn ba thước, khó khăn lắm mới tránh thoát sự trùng kích chính diện

của quang hồ. Rẹt một tiếng, quần áo bên hông đã bị rách toạc, da tróc thịt bong.

Cô gái lại nhấc chân trái lên, tại không trung quét qua một cước.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 200: Sinh Tử 2

Lúc này đây trong rừng mặc dù không có gì đặc biệt, nhưng mà trong tai Kỷ Nhược Trần lại nghe được một loạt tiếng rít dị dạng. Gã cũng không kịp ngẫm nghĩ, chân nguyên bị nén và cả người bị rủ xuống. Kỷ Nhược Trần chỉ cảm thấy đỉnh đầu hơi mát lạnh, giống như vừa có một luồng gió sắc bén phất qua, tốc độ cùng cường độ làm cho sau lưng Kỷ Nhược Trần vã mồ hôi. Sau khi tránh được luồng gió kia, ngón tay Kỷ Nhược Trần chống lên mặt đất, thân thể đột nhiên bắn lên không trung.

Chỉ là lúc này xung quanh đột nhiên có một trận nổ vang, Kỷ Nhược Trần hoảng sợ phát giác, cây cối xung quanh bên trong mười trượng đều bị cắt đứt, đang từ từ ngã xuống! Còn chưa chờ hẳn có phản ứng, trong không khí lại truyền đến một mùi thơm, cô gái kia đã hiện ra ở trước mặt gã cách ba thước, trên khuôn mặt diễm mỹ không chút biểu tình, vung lên tay phải đánh tới ngực gã một quyền!

Kỷ Nhược Trần tránh cũng không thể tránh, lập tức hét lớn một tiếng, tay trái phát ra một luồng ánh sáng cũng đánh ra một quyền!

Hai quyền vô thanh vô tức va chạm với nhau.

Trong rừng chợt bùng lên một luồng sáng mạnh mẽ, lại vang lên một tiếng hổ gầm vang vọng cả trời xanh, một con quang hổ phóng lên cao, đảo mắt đã biến mất ở cuối cùng trong màn đêm mênh mông.

Cô gái bất động đứng thẳng trên không trung, Kỷ Nhược Trần thì bay về phía sau không tự dừng lại được, xương cốt tay trái đã bị vỡ hết, phịch một

tiếng ngã sấp xuống đất, mặt như giấy vàng, chân nguyên trong cơ thể đã bị đánh tan toàn bộ, nhất thời không thể động đậy.

Chỉ một kích vừa rồi, Kỷ Nhược Trần chỉ cảm thấy trước mặt dường như có một tòa núi lớn đè xuống, trong sát na nghiền nát toàn bộ sự chống cự của gã, đánh tan chân nguyên trong cơ thể. Kỷ Nhược Trần bất lợi là ngay từ đầu đã bị đánh một chiêu xuất kì bất ý, thủy chung không thể vận đủ chân nguyên, cho dù một quyền liều mạng cuối cùng này chẳng qua cũng chỉ sử ra năm thành chân nguyên mà thôi. Mà cô gái kia pháp quyết tu luyện quả thật không tầm thường, với độ tuổi này có thể có được đạo hạnh như vậy thực là khó tin, bình sinh Kỷ Nhược Trần gặp qua, cũng chỉ có Cổ Thanh mới có thể ngăn chặn được nàng ta. Không tính đến độ mạnh yếu về đạo hạnh của cô gái kia, đặc tính chân nguyên của nàng hung lệ vô bì, vừa nhắc tay nhắc chân, lại gần như có thể đem chân nguyên toàn thân dốc vào trong một kích. Bởi vậy cho dù Kỷ Nhược Trần có đạo hạnh tương đương với nàng, khi đối công cứng đối cứng cũng nhất định bị thất bại.

Kỷ Nhược Trần nằm trên đất, trong lòng chỉ biết cười khổ, rõ ràng một đường truy tung là Vân Vũ Hoa, không ngờ đột nhiên từ đâu xuất hiện ra một người như thế, chưa nói một lời thức nào cũng hung ác, chiêu nào cũng trí mạng tấn công mình. Dù Kỷ Nhược Trần linh giác hơn người nhưng không biết vì sao không hề phát hiện ra nàng ta đang mai phục tại gần đây.

Cô gái bay tới trước người Kỷ Nhược Trần, vung lên tay trái, ba sợi dây thường làm bằng tơ vàng xuất hiện trước gió trời chặt Kỷ Nhược Trần thành một cái bánh chưng. Nàng cúi người, dùng ba ngón tay cẩn thận cầm ba đầu sợi dây thường rồi xách Kỷ Nhược Trần lên. Nàng mở đôi mắt to đen thui không ngừng nhìn chăm chăm vào gã, tay phải thì duỗi thẳng ra ngoài làm như rất sợ chạm vào người Kỷ Nhược Trần dù chỉ một chút.

Ở sát cự ly gần như vậy Kỷ Nhược Trần mới phát giác cô gái này không tới 17,18 tuổi ngũ quan tinh xảo, khuôn mặt cực kỳ vui tươi, thực sự khiến cho người ta không thể liên hệ với cô gái có sức lực cường hãn khi giờ tay

nhắc chân như vừa rồi. Nhưng không biết vì sao, một đôi mắt linh khí vô hạn của nàng khiến người ta có một loại cảm giác nhìn vạn vật như thổ kê ngoa khuyến(1). Bại trong tay một cô gái trẻ tuổi như vậy mặc dù là do nàng đánh lén trước nhưng Kỷ Nhược Trần vẫn không khỏi có chút nổi giận. Chỉ khi gã thấy cánh tay phải của cô gái kia buông xuống bên hông thủy chung vẫn bất động, hiển nhiên cũng nhắc lên không được, trong lòng mới thoáng có chút an ủi.

(1)Dùng bùn nặn gà, dùng ngói làm chó, thí dụ một người có hư danh mà không có thực dụng.

- Người chính là cái người gọi Kỷ Nhược Trần phải không, ta gọi Tô Tô. Nhớ kỹ là ai đã giết người, sau khi luân hồi cứ tới tìm ta báo thù.

Tô Tô nói giọng của nàng không trầm bổng du dương, cũng không hề có cảm tình, cứ như một đứa bé đang đọc kinh vậy.

Kỷ Nhược Trần nhìn nàng cũng không mở miệng, trong mắt toát ra khiếp ý. Bề ngoài mặc dù như vậy, lúc này trong lòng gã đang cấp bách nghĩ ra cách thoát thân, trong nháy mắt đã nghĩ ra hơn mười kế sách nhưng cảm thấy không có một cái dùng được. Đến bây giờ gã còn không biết mình có mối thù gì với cô gái này mà có thể khiến cho nàng hạ độc thủ như thế mới mình, đối với lai lịch sự môn của nàng cũng toàn bộ không hay biết, vậy thì kẻ dùng từ đâu?

Tô Tô xách theo gã từ từ xoay người, nhanh chóng băng qua trong rừng, trong nháy mắt đã tới bên một hồ nước trong rừng.

Tô Tô lấy ngón trỏ tay trái cởi ra mối thắt trên sợi dây thừng bằng tơ vàng trước ngực Kỷ Nhược Trần, tận khả năng không đụng vào thân thể gã, nhãn mày, trên dưới quan sát gã một phen. Kỷ Nhược Trần lúc này thần sắc suy sụp, mặt bám đầy bụi, lại thêm quần áo rách nát, mình đầy thương tích, thực sự là chật vật không chịu nổi. Tô Tô nhếch lên ngón trỏ, hô một tiếng,

Kỷ Nhược Trần đã bay ra xa mười trượng, đầu ngã vào trong nước. Khi đầu Kỷ Nhược Trần mới vừa nhúng vào nước, mặt hồ vốn yên lặng không gợn sóng đột nhiên bắt đầu dững động, từng đạo nước ngầm điên cuồng cọ rửa thân thể gã. Kỷ Nhược Trần không thể tự ngưng lại được, tạt trong nước trên dưới phập phồng. Lúc này tuy là mùa hè nhưng nước hồ lạnh đến tận xương, trên người lại tất cả đều là vết thương lớn nhỏ không giống nhau, quả thực là không gì khổ sở hơn.

Cũng may cơn thống khổ này cũng kéo dài không bao lâu, lại một luồng lực lượng kéo Kỷ Nhược Trần nhảy ra khỏi hồ nước tự bay trở về trên ngón tay Tô Tô. Tô Tô thấy vết máu quanh thân gã đã được rửa sạch, toàn thân sạch sẽ có tinh thần hơn nhiều.

Tô Tô ngưng mắt nhìn Kỷ Nhược Trần, một lúc lâu mới nói:

-Người muốn chết trực tiếp hay là trước khi chết muốn hưởng thụ nữ nhân một chút?

Kỷ Nhược Trần không ngờ nàng lại đi hỏi một câu như thế, nhưng thiên hạ nào có chuyện tốt như vậy? Không cần nghĩ cũng biết đây nhất định là một cái bẫy để nàng ta muốn làm nhục mình trước khi giết chết, vì vậy Kỷ Nhược Trần nhắm hai mắt nói:

-Thích làm gì thì làm.

Tô Tô dựng lông mày, trong mắt xẹt qua một tia sát khí, nhưng cuối cùng không có phát tác, lạnh nhạt nói:

-Kỳ thực cũng không phải do người.

Cũng không chờ Kỷ Nhược Trần trả lời, Tô Tô xách hắc lãng không xẹt qua mặt hồ và đi tới bờ hồ bên kia. Bờ hồ bên này rõ ràng so với bên kia nóng hơn nhiều, cỏ xanh bên bờ hơn phân nửa đã bị héo vàng, ở giữa bãi cỏ đang nằm là một cô gái mặc đồ đen.

Tô Tô vừa lật bàn tay, trong lòng bàn tay đã có thêm một tấm phù rồi vỗ lên ngực Kỳ Nhược Trần. Phù chú bỗng nhiên cháy rụi và hóa thành một đạo hắc khí chui vào trong cơ thể Kỳ Nhược Trần, tiếp đó nàng lại vung tay lên thu lại ba sợi dây thừng đang trôi Kỳ Nhược Trần.

Hai chân Kỳ Nhược Trần hạ xuống đất, loạn choạng mấy cái mới giữ được thăng bằng. Hắn thầm vận tâm quyết, toàn bộ chân nguyên đều ngưng kết tại kinh mạch các nơi trong cơ thể, may mắn không chịu tâm quyết khống chế. Kỳ Nhược Trần đã biết mình đã trúng chính là Thúc Tâm phù, trong vòng một ngày đừng mơ có thể tái động chân nguyên.

Tô Tô giờ tay chỉ vào cô gái đang nằm trên đất, quát lên:

-Người, mau qua cùng nàng làm việc mây mưa, làm được tốt nói không chừng ta có thể tha cho người một mạng!

Tuy kiến thức của Kỳ Nhược Trần phải nói cũng không hạn hẹp, nhưng vừa nghe Tô Tô nói ra mệnh lệnh trắng trợn như thế vẫn còn thiếu chút nữa khiến gã ngã sấp. Kỳ Nhược Trần nhìn theo ngón tay Tô Tô chỉ, lúc này mới nhìn thấy hắc y nữ tử kia lập tức kinh hãi nhận ra chính là Vân Vũ Hoa đã từng nhiều lần truy sát mình. Thấy nàng đang nằm ngửa trên mặt đất, hai tay giao nhau hợp lại đặt trước ngực, hai mắt đóng chặt không hề lay động. Kỳ Nhược Trần cùng Tô Tô đến đây mà nàng không có phản ứng gì, rõ ràng là đang chìm trong hôn mê.

Kỳ Nhược Trần nhìn Vân Vũ Hoa một cái rồi lại nhìn Tô Tô một cái, thực sự có phần không rõ quan hệ giữa hai người họ rốt cuộc là thế nào. Nghe giọng điệu của Tô Tô lại nhìn ánh mắt của nàng, hình như đối với Vân Vũ Hoa vô cùng thân thiết, thế nhưng sao nàng ta lại bảo mình đi làm việc ân ái với Vân Vũ Hoa? Mặc dù người tu đạo không nặng vấn đề trinh tiết như phàm nhân, nhưng nhìn vào thủ đoạn vừa rồi của Tô Tô đối với mình rõ ràng là như có thâm cừu đại hận, cho dù nàng ta cùng Vân Vũ Hoa

cũng có mối thù truyền kiếp nhưng loại cách làm này vẫn không thể tưởng tượng nổi trong đó chắc chắn có ẩn tình khác.

Kỷ Nhược Trần lặng lẽ đi về phía Vân Vũ Hoa, khi gã đã phát hiện ra Vân Vũ Hoa cùng Tô Tô quan hệ rất có thể không tầm thường, bởi vậy quyết tâm đánh cược một ván. Lúc này Vân Vũ Hoa đang bất tỉnh nhân sự. Tô Tô sẽ đứng cách xa nơi này, Kỷ Nhược Trần mặc dù chân nguyên bị phong, nhưng bí quyết có quan hệ đến Muộn Côn cũng không cần vận dụng chân nguyên.

Mà thanh cổ kiếm Thiên Quyền lại đang đặt bên cạnh Vân Vũ Hoa.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 201: Sinh Tử 3

Càng đến gần Vân Vũ Hoa, trong lòng Kỷ Nhược Trần càng thêm trấn định. Đây là một cơ hội cứu mạng cực kỳ hiếm hoi, gã nhất định không thể để phạm một chút sai lầm nào. Kỷ Nhược Trần mới đi được hơn mười bước thì phía sau đột nhiên Tô Tô lạnh lùng thốt:

-Người muốn tìm cái chết sao?

Kỷ Nhược Trần thầm hoảng sợ, ngạc nhiên quay đầu lại, thực sự không rõ vì sao nàng ta lại nhìn thấu mưu đồ của mình. Tô Tô quan sát trên dưới Kỷ Nhược Trần một phen, cuối cùng ánh mắt rơi vào hạ thể gã, nét mặt phủ đầy sát khí, nhíu mày nói:

-Lẽ nào ngươi là một phế nhân?

Lấy khả năng đoán ý qua lời nói và sắc mặt của Kỷ Nhược Trần và quá rành rồi tình đời, cũng phải qua một khắc từ cái nhìn của Tô Tô mới hiểu lời của nàng ta có ý gì.

Kỷ Nhược Trần ngây người tại chỗ.

Xem ra thế tục lễ phép hay giáo quy tại trên người cô nàng Tô Tô này hoàn toàn không có tác dụng gì, thực là không biết nàng xuất thân từ môn phái nào, trường bối trong phái dạy dỗ nàng ta ra sao. Vừa rồi trong lòng Kỷ Nhược Trần đang tính toán chỉ là nên dùng bộ pháp nào để cướp được thanh cổ kiếm Thiên Quyền ở bên cạnh, lại dùng loại thủ pháp nào để rút kiếm ra khỏi vỏ và kê lên cổ Vân Vũ Hoa bắt nàng làm con tin, khiến cho Tô Tô đi vào khuôn khổ, hành động này quả thực là đao khẩu thiêm huyết

(2), mắt xích nào mà hơi chậm một chút hoặc là khiến cho Tô Tô nhìn ra dấu hiệu lập tức chính là họa sát thân. Trong lòng Kỷ Nhược Trần đang liên tục tính toán thì nào còn có thời gian nghĩ đến chuyện phong hoa tuyết nguyệt, việc này khiến trên thân thể đương nhiên sẽ không có phản ứng gì rồi, không nghĩ tới để cho Tô Tô nhìn thấy được.

(2)Lưỡi dao liếm máu: Tỉ dụ việc vô cùng nguy hiểm.

Kỷ Nhược Trần nhìn Tô Tô, thực có phần không thể tin được nàng sẽ đi nhìn cái nơi đó của đàn ông. Nhưng thấy sát khí của Tô Tô ngấm mà không phát thì Kỷ Nhược Trần biết không thể trì hoãn thêm, nếu đã biết mấu chốt ở nơi nào vậy sẽ có biện pháp, lập tức Kỷ Nhược Trần đưa ánh mắt nhìn qua Vân Vũ Hoa.

Đây là lần đầu tiên hắn ôm sắc tâm nhìn một cô gái, mặc dù là sắc tâm đã dồn hết tâm trí vào Vân Vũ Hoa đang nằm ngửa trên đất, xuyên qua tầng vải màu đen thấy có thêm một tầng y phục đen nữa kề sát da thịt, thắt lưng mảnh khảnh làm tôn thêm dãy núi phập phồng trước ngực, bên trong hình như không có mặc áo lót nên có thể rõ ràng thấy được hình dạng của đỉnh núi. Kỷ Nhược Trần tim bắt đầu đập mạnh hơn, trong đầu hiện lên tình cảnh ngày ấy thì chìm với nàng.

"Ôn nhuận tân bác kê đầu nhục, hoạt ni hoàn như tắc thượng tô (1)
(Mềm mại êm ấm như thịt đầu gà mới bóc, trắng mịn nõn nà như sữa bò mới đông)

Lúc đó hắn đương nhiên là trong đầu không có ý gì xấu, song hiện tại hoàn toàn bất đồng.

(1)Xuất sứ câu đối:

Đường Huyền Tông cùng Dương Quý Phi bình thường tại hậu cung biệt điện mở tiệc và ca múa. Một lần, quý phi say rượu y sam bị tụt xuống hơi

lộ ra vú, Huyền Tông nói: "Nhuyễn ôn tân bác kê đầu nhục." An Lộc Sơn ở bên đối lại: "Hoạt ni sơ ngưng tắc thượng tô."

Ý là hình dung bộ ngực phụ nữ rất mềm mại trắng nõn.

Tay áo nàng vén lên tới khuỷu tay lộ ra cánh tay như dương chi bạch ngọc, hoàn toàn đã không còn là bộ dạng hung hăng hay đuổi giết Kỷ Nhược Trần nữa, hai cánh tay đặt tại trước ngực phẳng phất giống như có một loại dịu dàng gợi tình. Mà trên làn da vốn như băng như tuyết lúc này phiếm một tầng đỏ ửng như màu hoa hồng rực rỡ, nhìn vào quả thực có một loại phong lưu mê hoặc nói không hết lời. Kỷ Nhược Trần trong lòng khẽ động, ánh mắt chuyển qua khuôn mặt nàng, khuôn mặt như thiên niên như được điêu khắc từ hàn băng ngọc tinh cũng nổi lên tầng đỏ ửng, ít đi sự minh mẫn lãnh đạm, nhiều hơn vài phần diễm lệ, mái tóc đen uốn lượn sau đầu, tất cả tạo nên một khung cảnh phong tình động lòng người.

Trong Đạo diễn ghi rất nhiều phép môn hợp hoan song tu, Kỷ Nhược Trần hiển nhiên cũng thông hiểu chuyện giữa nam nữ, hưởng chi dung nhan của Vân Vũ Hoa lại mang vẻ đẹp hiếm thấy. Xưa nay nàng thường lạnh như băng, sát khí bao bốn phía, cả người như một thanh lợi kiếm mới xuất vỏ khiến người tự tiêu dục niệm, lúc này nàng lại đang yếu đuối nằm trên mặt đất mặc người xử trí. khi so sánh giữa hai phong thái càng tăng thêm quyến rũ.

Một đạo hỏa diễm trong lòng Kỷ Nhược Trần lặng yên dấy lên, hạ thể rất cuộc nhất trụ kinh thiên. Tô Tỏ rất cuộc thở dài một hơi, xoay người sang chỗ khác làm như không muốn nhìn phía bên này, chỉ cắn răng nói:

-Cho người một khắc thời gian để làm việc mây mưa!

Đột nhiên lúc này Vân Vũ Hoa khẽ ư một tiếng, khoan thai tỉnh lại vừa lúc nghe được câu nói đó của Tô Tỏ. Thần thức của nàng tuy mơ hồ nhưng hãy còn hiểu rõ hàm nghĩa của những lời này, chỉ cảm thấy toàn thân như

trong ngọn lửa hừng hực, hình như ngay cả máu cũng đã sôi trào, mà trong đầu lại có một loại đục vọng cực kỳ cường liệt như hải triều từng đợt từng đợt ập về phía nàng, nàng cố sức mở hai mắt, nhưng tất cả cảnh vật nhìn thấy trước mắt đều vẩn vọ không rõ, trông mờ mờ lung lung hình như có một bóng người đang đi về phía

Vân Vũ Hoa khẽ rên rỉ một tiếng, trừng mắt nhìn chăm chú bóng người kia một lát, càng đi càng gần càng rõ ràng là một người đàn ông, không ngờ còn là Kỷ Nhược Trần! Trong giây lát từng câu từng chữ mà Tô Tô vừa nói nhảy vào trong ý thức, nàng vất vả lắm mới lắp ghép lại các mảnh nhỏ ý thức đã bị phá tan tành, mơ hồ có chút minh bạch ý của câu nói kia, nhất thời kinh hãi, nhất thời đã tỉnh táo không ít.

Nàng ra sức giãy dựa ngồi dậy, nhìn hằm hằm Kỷ Nhược Trần, đột nhiên thấy được dị trạng ở hạ thể gã, nàng không khỏi vừa thẹn vừa giận, quát lên:

-Đứng lại! Tiểu tặc vô si, ngươi muốn làm cái gì? Tô Tô, đây... đây là chuyện gì?

Kỷ Nhược Trần cũng không nghĩ tới nàng sẽ tỉnh lại vào lúc này, thâm than cơ hội tốt đã mất, vì vậy ngừng bước quay lại nhìn xem Tô Tô nói như thế nào.

Tô Tô đứng ở xa cách đó hơn mười người vẫn chưa quay đầu lại, nàng chỉ trở tay vung lên, một đạo kim tuyến như điện trói chặt lấy hai tay của Vân Vũ Hoa.

Vân Vũ Hoa theo bản năng hơi tránh đi nhưng nàng không thể cử động được dù chỉ một phân, không khỏi kinh hãi la to:

-Tô Tô! Mọii đang làm gì?

Tô Tô nhẹ nhàng than thở nói:

-Vũ Hoa tử, ta làm điều này cũng là vì tốt cho tử thôi. Hẳn mặc dù đã làm hại tử thành như vậy, nhưng trước đây tử muốn bắt hắc cũng không phải thâm cừu đại hận gì. Hắc tại Đạo Đức tông thân phận không thấp, tu hành không kém, diện mạo trông cũng còn anh tuấn, vùng quanh đây cũng tìm không được người thích hợp. Sau khi chuyện xong xuôi, nếu như sư tử hài lòng thì giữ lại làm trai lơ, còn nếu không thích thì một kiếm giết hắc là được.

Nàng cũng không đợi Vân Vũ Hoa trả lời, chỉ hướng Kỳ Nhược Trần quát:

-Còn không mau làm chuyện của người đi!

Vân Vũ Hoa cũng hướng Kỳ Nhược Trần quát lên:

-Người dám!

Kỳ Nhược Trần có gì mà không dám? Hắc đối với lời của Vân Vũ Hoa mắt diếc tai ngơ, trực tiếp đi tới bên người nàng và ngồi xổm xuống, bỗng nắm lấy vai nàng, đè thân thể suy yếu cùng cực của nàng ngã xuống đất, tay kia kéo xuống cạp váy của nàng rồi xốc lên vạt áo, lộ ra hai quả tuyết lê no tròn tràn đầy sức sống, bởi vì nguyên nhân kinh sợ và kích động nên hai nụ hoa hồng nhạt trên đỉnh đã ngạo nghễ hé mở.

Mắt thấy tay Kỳ Nhược Trần lại muốn tiến xuống phía dưới lần mò, Vân Vũ Hoa la hét dừng tay, thế nhưng Kỳ Nhược Trần đâu có chịu dừng?

-Tô Tô!

Tô Tô vẫn bất động đứng ở đó, nhưng những hột xoàn thủy tinh trên hai cái búi tóc buông xuống va chạm vào nhau không ngớt. Nàng đột nhiên la lên:

-Ngừng tay trước đã!

Tô Tô vừa bảo dừng lại, Kỷ Nhược Trần mới lập tức dừng tay, nhìn Vân Vũ Hoa ở dưới thân chỉ lặng lẽ không nói. Trong lòng gã vô số các bước, động tác vừa xâu chuỗi với nhau lại phân tán đi, nhưng bất kể tổ hợp như thế nào, tại cự ly này, không thể đoạt kiếm uy hiếp ngay trước Tô Tô được.

Mà sau khi Tô Tô bảo dừng vẫn không có xoay người lại, cũng không nói ra thêm một lời.

Nhưng trái lại Vân Vũ Hoa là người phá bỏ trầm mặc trước, trải qua một phen giãy dụa vừa rồi, bộ dạng hiện tại của nàng tóc đen tán loạn thần sắc kinh sợ, lúc này đột nhiên cười nói:

-Tô Tô, chuyện này tỷ đáp ứng muội là được rồi chứ gì, nhưng mà muội chỉ học được tình huống giữa nam và nữ từ trên sách, không biết trong phiên vân dạ vũ này có lạc thú lớn lao cỡ nào. Nếu như sẽ phải có một lần như thế, không bằng thoải mái mà hưởng thụ một phen. Muội cột ta lại thế này thì còn thú vị gì nữa, mau thả tỷ ra đi.

Tô Tô có chút bán tín bán nghi, do dự nói:

-A, trong chuyện mây mưa còn có thú vị sao? Trên sách dường như không có nói đến...

Nhưng mà dưới Vân Vũ Hoa luôn miệng thúc dục, cuối cùng Tô Tô cũng thu hồi sợi dây thừng.

Hai tay Vân Vũ Hoa mới lấy được tự do, không khỏi nở nụ cười yêu mị đến cực điểm, nàng giang hay tay muốn ôm lấy cổ Kỷ Nhược Trần, ngón tay khó khăn lắm mới chạm tới được gáy gã.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 202: Sinh Tử 4

Kỷ Nhược Trần cũng từ trong dáng tươi cười tươi đẹp như đào mận của nàng nhìn ra một tia sát khí, đang muốn có động tác, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh. Vân Vũ Hoa đã đột nhiên động thân ngồi dậy, đầu vai húc mạnh một cái vào ngực Kỷ Nhược Trần! Chỉ nghe tiếng răng rắc vang lên, toàn thân Kỷ Nhược Trần đã không biết bị đụng gãy mấy cái xương sườn, thân bất do kỷ bay ngược về phía sau, nặng nề va vào cây cổ thụ trên bãi cỏ bên cạnh mới dừng lại, thân thể uể oải theo thân cây trườn xuống.

Tô Tô sắc mặt đại biến, vội vàng vọt qua bên này. Nhưng động tác của Vân Vũ Hoa như điện, phát tay một cái cổ kiếm Thiên Quyền đã nằm trong tay!

Một đạo kiếm khí đen huyền xẹt qua...

Tô Tô chột gừng lại ở không trung, mở miệng muốn nói nhưng cái gì cũng nói không được, cứ như vậy nhìn Thiên Quyền kiếm một phen một phen từ năm ngón tay thon dài từ từ tuột tay, chậm rãi cắm trên mặt đất.

Tay cầm kiếm kia, vẻ xấu hổ yêu mị đã rút đi, chỉ còn lại vẻ tái nhợt đặc biệt chói mắt.

Vân Vũ Hoa ngã xuống về phía sau, nhẹ nhàng mà rơi xuống mặt cỏ ven hồ, hai mắt khép hờ giống như đang ngủ say. Chăng qua trên cái cổ trắng như tuyết của nàng đã có thêm một hắc tuyến cực kỳ rõ ràng, phía trên nàng bay một đoàn hắc vụ đang quay cuồng bất định.

-Vũ Hoa tử tử, tử... ta...

Tô Tô thì thảo không nói ra lời, nàng giống như đã dùng hết khí lực toàn thân mới bước về phía trước được một bước, rồi lại sợ hãi lập tức lui lại chỗ cũ, hoàn toàn không dám tiếp cận Vân Vũ Hoa, giống như sợ phải đánh thức mộng đẹp của nàng.

-Là hản, là hản hại chết Vũ Hoa tử tử, ta muốn báo thù, báo thù!

Tô Tô nhớ tới Kỷ Nhược Trần, nàng giống như một con nai, con mắt phương hướng đột nhiên phát hiện một tia sáng giải thoát, lập tức chạy như điên. Nàng xoay người lập tức lao về hướng Kỷ Nhược Trần, hữu quyền ngưng tụ phía trước một viên quang cầu, định đánh ra một quyền!

Nhưng một quyền này vừa đến giữa đường, Tô Tô ngạc nhiên thấy Kỷ Nhược Trần đang tựa lưng trên cây cổ thụ đứng thẳng thần tình đại ra, sắc mặt suy sụp, thần thái trong hai con người đang nhanh chóng âm đạm xuống.

Nàng trời sinh Huyền Đồng, mơ hồ thấy một đạo bạch khí từ trong mi tâm của Kỷ Nhược Trần đang bay ra rồi thổi về hướng đoàn hắc vụ quỷ dị phía trên Vân Vũ Hoa. Đạo bạch khí kia tại không trung lượn vòng nhiều lần rồi đột nhiên duỗi dài, đột nhiên rút ngắn, giống như đang không ngừng giãn dãn, nhưng cuối cùng chống lại không được hấp lực của hắc vụ, thoáng cái bị hút vào.

Thần thái hai con người của Kỷ Nhược Trần đã trôi hết, hô hấp đoạn tuyệt, sinh cơ không còn, không ngờ đã chết!

Tô Tô thật là không biết Kỷ Nhược Trần dùng cái gì sẽ đột nhiên bạo vong vào lúc này, nhưng cho dù nàng kinh sợ chẳng qua cũng chỉ nghĩ tới một câu ác có ác báo mà thôi. Lúc này Kỷ Nhược Trần đã thành đối tượng nàng giận chó đánh mèo, dù thân đã chết cũng khó tiêu lửa giận trong lòng nàng, sau khi Tô Tô kinh ngạc, quyền kia lại đánh ra theo thể ban đầu, thế phải cho gã chết không toàn thây!

Một quyền này của nàng ẩn mà không phát, quyền vừa tới trước ba tấc liền ngừng định một viên quang châu quang mang tỏa vạn trượng, ẩn phong chứa hỏa, uy thế vô song. Uy lực của một quyền này tất cả quang châu trong vòng một thước đều tụ lực vào trong, thực là sức mạnh vô địch.

Mắt thấy quang huy trên quyền của Tô Tô đã chiếu sáng tới khuôn mặt Kỷ Nhược Trần, trên mặt gã đột nhiên nổi lên một tầng thanh khí, trung gian lại có từng mảng từng mảng văn màu xanh lá hiện lên, cuồn cuộn tuôn ra, giống như sinh vật còn sống.

"Keng" một tiếng nổ, như có hàng vạn hàng nghìn tiếng chuông đồng cùng vang lên, làm kinh hãi tất cả các loài chim trên núi bay lên. Tô Tô chỉ cảm thấy bản thân hình như đang bay nhanh về trước thì đột nhiên va vào một ngọn núi lớn vô cùng kiên cố, nhất thời choáng đầu hoa mắt, ngực khó chịu không thể nói, thân thể không khỏi chấm đất bay ngược về phía sau, ven đường đụng gãy mất năm cây cổ thụ, lúc này mới vạn phần chật vật ngã trên mặt đất.

Nàng hồn nhiên không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, giãy dụa ngồi dậy nhìn lại, lúc này mới nhìn thấy cây đại thụ Kỷ Nhược Trần đang tựa lưng đã trở thành một đồng củi trên mặt đất, mà thân thể gã thì trôi nổi giữa không trung, còn đang từ từ không ngừng bay lên, quanh người hào quang màu xanh chiếu sáng, xa xa nhìn lại như một cái đỉnh to lớn trong suốt. Chính giữa cự đỉnh, thân thể Kỷ Nhược Trần đang đứng thẳng không có dấu tích của nửa điểm hoạt động nào, ánh mắt vẫn là không hề có thần thái hay sức sống. Tất cả điều này đã chứng thực lời phán đoán vừa rồi của Tô Tô, Kỷ Nhược Trần hồn phách đã ly thể, lúc này di động trong đỉnh chẳng qua là một cái xác không hồn mà thôi.

Tô Tô ngạc nhiên đứng lên, nhìn lên cự đỉnh trên không trung, muốn tấn công lên trên nhưng đầu vẫn còn choáng, ngực chưa hết khó chịu, nhớ tới tao ngộ vừa rồi, thêm ý chí báo thù kiên định của nàng cũng không khỏi có chút chần chờ, không dám tùy tiện xuất thủ nữa. Nếu như vừa rồi là do

luồng sáng của đỉnh này bảo vệ thân thể của Kỳ Nhược Trần, vậy cái này chắc hẳn là pháp khí mới có thể chống đỡ được một kích toàn lực của nàng?

Chính là vào thời gian do dự này, cự đỉnh đã phù không bay lên hóa thành một luồng sáng màu xanh, mang theo thân thể Kỳ Nhược Trần bay lên tận trời. Tô Tô cắn chặt môi dưới, trong lòng trải qua đấu tranh, cuối cùng không đuổi theo.

Tô Tô đi tới trước người Vân Vũ Hoa, tỉ mỉ nhìn dung mạo bình thản giống như đang ngủ say của nàng, trong lòng đột ngột sinh ra một ý niệm trong đầu, có lẽ hồn phách của hai người họ đã đồng nhất vào một chỗ. Vừa nghĩ đến điểm này Tô Tô lại nhìn qua cổ kiếm Thiên Quyền, lại nghĩ tới thanh kiếm này có dị năng thu hồn đoạt phách, nhờ đặc tính này nên mới được xưng là hung binh.

Nàng đứng chốc lát mới ôm lấy thi thể của Vân Vũ Hoa, lại đeo cổ kiếm Thiên Quyền ở trên người, sau đó rời khỏi khu rừng rậm này.

Lách cách một tiếng, một bình hoa trong mộc hiên đột nhiên sinh ra một cái khe, sau đó từ cái khe chậm rãi chảy ra một giọt nước. Giọt nước tại bình hoa chảy ra, đỏ như một giọt máu tươi.

Cổ Thanh đưa tay khẽ lướt nhẹ qua bình hoa, ngón tay khẽ vạch lên chỗ cái khe, cuối cùng thấm ra giọt nước chảy ra kia. Giọt nước trong suốt, nhưng tản mát ra mùi tanh nồng đậm của máu.

Cổ Thanh bấm ngón tay tính toán, nét mặt đột nhiên biến sắc.

Trái tim của nàng vốn là mặc cho gió thổi mây động cũng sẽ không tiêu nhiễm một vết bụi, chậm rãi càng nhảy càng nhanh.

- Sao lại như vậy, sao hẳn lại chết được? ! Chuyện này...không phải đã một đời luân hồi cuối cùng? Rồi sao?

Cố Thanh ngẫm nghĩ, cảm thấy gió núi xuyên qua mặc hiên đột nhiên mang đến một hàn ý lạnh thấu xương.

Một ngày này Thanh Khư cung cũng không khác gì ngày xưa, người người khẩn trương tất bật với công việc.

Hư Huyền đang đứng bên ngoài thiên điện chờ ở của Ngâm Phong để quan sát, thấy hắc đang ở trước án khổ học Thượng Hoàng kim lục, thường thường cầm bút đánh dấu cái gì lên trang sách, không khỏi mỉm cười. Hắc đi ra biệt viện rồi gọi tới đệ tử đi tuần phân phó không được để cho bất kỳ người nào làm phiền Ngâm Phong, lập tức phất ống tay áo một cái hóa thành một luồng gió mát thổi về đoạn nhai ở phía hậu sơn.

Núi Thanh Thành thanh u hiem trở, trong núi khắp nơi là đoạn nhai tuyệt cốc, trong cốc sâu thẳm âm u, thẳng cánh so với các ngọn núi khác khác nhau một trời một vực. Thời gian chỉ chốc lát, thân hình của Hư Huyền hiện ra trong một tuyệt cốc, đi ngược lên dọc theo một dòng suối chảy qua đáy cốc, cuối cùng đứng bên ngoài một động phủ hình thành do tự nhiên.

Cửa vào động phủ này vô cùng bí mật, không tỉ mỉ quan sát sẽ rất khó phát hiện, nhưng mà bên trong lại hết sức rộng lớn. Hư Huyền bước vào, vừa vào động, tức thì có một mùi máu tanh cực kì dày đặc xông vào mũi. Hắc nhíu mày, bấm tay niệm thần chú, vận một đạo thanh quang bảo vệ toàn thân, lúc này mới tiếp tục đi vào sâu trong động phủ.

Ở chỗ sâu trong sơn động quanh quẩn từng đợt tiếng hít thở ồ ồ, phảng phất giống như bên trong đó đang ẩn núp một con thú khổng lồ đang bị thương. Phía trước có một chồ rẽ, từ bên trong động lộ ra ánh lửa chiếu sáng vách động bên ngoài, trên vách động thỉnh thoảng ánh lên thân ảnh dữ tợn đang dương nanh múa vuốt. Hư Huyền hơi dừng bước, thanh quang quanh người lại sáng thêm ba phần, lúc này mới bước đi vào phía sâu trong động.

Bên trong động giống y như Tu La địa ngục!

Đây là một phương viên rộng hơn trăm trượng, thiên nhiên thạch động cao hơn mười trượng, đỉnh động từng mảnh từng mảnh thạch nhũ treo lơ lửng bên trên, trên mũi nhọn đang có nước không ngừng nhỏ xuống dưới, trên mặt đất chỗ này một bãi, chỗ kia một bãi, sinh ra mấy trăm cái măng đá cao vót sắc nhọn, ở trên cao vách động cắm hơn mười cây đuốc, trong một không gian rộng rãi như vậy, chút ánh sáng ấy chỉ đủ để chiếu lên một tấc vuông nơi xung quanh cây đuốc, nhưng đạo hạnh của Hư Huyền như thế nào chứ, cho dù không có một chút ánh sáng cũng có thể thấy rõ mọi vật như ban ngày.

Trong thạch động tỏa khắp một mùi máu tanh cùng hôi hám dày đặc đến nỗi xua không hết, dưới ánh lửa chập chờn, bao phủ cả thạch động chính là màu đỏ sậm xen lẫn với màu tím đen, ở đây chỗ nào cũng đều là vết máu khô cạn, cơ quan nội tạng và thi thể bị nghiền nát, cùng với thi thể khắp nơi bị tùy ý ném xuống đất với các loại tư thế hình dạng hay là bị ném lên cao bám trên thạch bích.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 203: Sinh Tử 5

Chính giữa thạch động hiếm thấy có một vùng đất trống rất nhỏ, một dòng suối quanh co khúc khuỷu chảy dưới nền đất xuyên ngang qua toàn bộ thạch động, ôm lấy vùng đất trống ở chính giữa vẽ ra một đường hình cung, lại xuyên ra từ một mặt khác. Chính giữa vùng đất trống là một thạch đài, bốn cây đuốc to lớn dựng cao soi sáng cả thạch đài. Sát bên thạch đài đứng một người đàn ông hơi gầy ốm, chỉ có một tấm vải trắng quấn quanh che đậy hạ thân, lưng quay về phía Hư Huyền, mười ngón tay như bay, song chưởng như bánh xe, đang ở trên thạch đài bận bịu, lộ ra làn da thịt trắng trẻo mềm mại giống như là một cô gái.

Y sớm đã biết Hư Huyền đến đây, nhưng không quay đầu lại vẫn bận rộn công việc của mình, chỉ nói:

-Sao hôm nay không mang người sống tới đây?

Giọng của y vừa nhỏ vừa the thé, có chút âm nhu, giọng điệu uyển chuyển thản nhiên, vô cùng dễ nghe, nhắm mắt nghe qua giống như là một cô gái ở độ tuổi thanh xuân đang thổ lộ với tình lang, nhưng mà giữa những câu chữ lại ẩn chứa ý kinh tâm. Thanh âm này lại quanh quẩn tại động phủ khắp nơi đều lộ ra huyết khí đỏ sậm, càng thêm khiến kẻ khác lạnh xương sống.

Hư Huyền đi thẳng tới phía sau người kia, mới đứng nghiêm, nói:

-Còn chưa tới thời gian đưa người tới mà.

Người kia buông một cái chày trong tay xuống, rồi lại từ bên trái thạch đài lấy ra một cái cửa nhỏ làm bằng thép đen rất tinh xảo, lại bắt đầu làm việc:

-Người sống càng nhiều càng tốt, chưa tới thời gian, sẽ không thể đưa thêm một lần sao? Huống chi gần đây đạo hạnh của người người đưa tới ai cũng kém, thực sự là làm việc quá qua loa! Đệ tử Thanh Khư không có một người có bản lĩnh vượt qua tổ tông, chỉ biết giữ khư khư quy củ thói, không nghĩ tới ngay cả người cũng biến thành như vậy. Nếu không có người sống đưa tới, vậy người còn tới làm cái gì? Có phải nhất định muốn đến nhìn kẻ điên này một chút phải không? Cứ yên tâm, trận pháp người bố trí rất kiên cố, ta không có cách nào công phá được đâu?

Hư Huyền đứng ở bên cạnh y, chấp tay nhìn người đó làm việc.

Chỗ hai người đặt chân không dính một chút bụi bặm, nhưng trên thạch đài vết máu loang lổ, chính giữa đang nằm một cô gái trẻ tuổi, phần ngực bụng đã bị mở rộng, cơ quan nội tạng liền với cơ thịt cũng treo lủng lẳng bên ngoài, xương trắng và kinh mạch quấn lại thành từng cuộn từng cuộn khó mà phân biệt ra máu thịt. Người kia cầm trong tay dao và cửa, rất cẩn thận từng chút từng chút cắt lột những thứ còn đang nhúc nhích. Cô gái kia mở to hai mắt, trên mặt đều là vẻ mặt mờ mịt chết lặng, như bị loạn trí, nhưng hình dạng không có một chút đau đớn nào, con ngươi mở trừng nhìn đỉnh hang đá, thỉnh thoảng lại chuyển động một chút.

Cô gái không chỉ chưa chết mà vẫn còn có tri giác.

Hư Huyền bình tĩnh nhìn hai tay người kia làm việc trong bụng của cô gái, chỉ chốc lát mới chậm rãi nói:

-Cảnh Tiêu chân nhân cũng chưa chết.

-Không thể nào!

Người kia nói như đinh đóng cột, nhưng tay vẫn khẽ run lên, mũi dao chặt đứt một mạch máu rất nhỏ. Cô gái trên thạch đài đột nhiên phát ra một tiếng thét chói tai cực kỳ thống khổ, ngũ quan vặn vẹo đến cực độ, nghiêng đầu một bên, khoe miệng không ngừng tuôn ra máu tươi, chắc đã không sống được. Người kia vẻ mặt ảo não, tức giận ném dao và cửa cầm trong tay lên thạch đài.

Y quay đầu nhìn thẳng Hư Huyền, khuôn mặt vốn thanh tú anh tuấn bởi vì phần nộ đã hơi biến dạng, trong mắt như muốn phun ra lửa. Y mỗi chữ mỗi câu nói:

-Ta đã đoạn tuyệt sinh cơ của Cảnh Tiêu, trăm hết ba hồn bảy vía, hắn làm sao còn có thể còn sống được?

Hư Huyền đạm nhiên nói:

-Điều này ta cũng không biết, ta chỉ tới để nói cho người tin tức này mà thôi.

Người kia lẳng lặng đứng đực nửa ngày, đột nhiên khẽ găm một tiếng, phất tay quét thi thể của cô gái trên thạch đài văng vào trong dòng suối bên cạnh.

Thi thể cô gái bập bênh trên mặt nước, nháy mắt đã theo dòng suối chảy ra xa.

- Thánh nhân có nói, sinh tử là chuyện nhỏ, thất tiết mới là chuyện lớn.

Lúc này khi trời ở Lạc Dương sau giờ Ngọ vẫn còn nóng bức, trong tiếng ve kêu vang. Tế Thiên Hạ thân mặc cầm bào, tay cầm quyền kinh đang rung đùi đắc ý đọc. Nhìn cách ăn mặc trên người hắn không những màu sắc và hoa văn mới mẻ, ngay cả tay áo cùng cổ áo đều là kiểu dáng đúng mốt

nhất, bên hông đeo một miếng ngọc linh lung màu xanh đậm, cùng tình cảnh bần khổ ngày đó đã khác nhau một trời một vực, đây đương nhiên là do công lao tặng tiền nhuận bút của Kỷ Nhược Trần.

Trong lương các, Tề Thiên Hạ ngồi ở cao nhất, dưới ghế thủ tọa cũng không phải người bên ngoài mà là Long Tượng Bạch Hổ hai thiên quân.

Kỷ Nhược Trần và Vân Phong đi rồi, nhị vị thiên quân nhàn tới vô sự, liền năn nỉ Tề Thiên Hạ cũng giảng giải cho họ một chút đạo đại thể của thiên hạ, trị quốc kinh thế. Hai thiên quân lúc đầu vốn tưởng rằng Tề Thiên Hạ chẳng qua là một nhà nho nghèo hèn, sau đó thấy không chỉ Kỷ Nhược Trần mà ngay cả Vân Phong cũng thường xuyên hướng Tề Thiên Hạ xin lãnh giáo thiên hạ đại thể, đồng thời đối với hắn nói gì nghe nấy, lập tức liền đối với Tề Thiên Hạ nôi lên tâm kính ngưỡng dào dạt. Ý nghĩ của họ cũng đơn giản, ánh mắt của Vân Phong nhất định sẽ không sai, họ không nhìn ra chỗ hơn người của Tề Thiên Hạ, chỉ có thể nói là bản thân mình có mắt không trông. Mà Tề Thiên Hạ cũng thích lên mặt dạy đời, vừa nghe có người nguyện ý tới nghe giảng đương nhiên không có đạo lý không đáp ứng. Vả lại nhị thiên quân xưa nay biết đại thể, thông lý lẽ, mặc kệ thúc tu (2) cũng tốt, nhuận bút cũng được, đều là phong phú thêm hầu bao.

(2) : Cổ đại học sinh cùng giáo sư khi gặp lần đầu nhất định phải tặng lễ vật trước biểu thị kính ý.

Trong Lạc Dương vốn đang có mười đệ tử của Đạo Đức tông, chỉ là thứ nhất bọn họ đều đã đọc đủ thi thư kinh điển, lại cần học tập hành quân bày binh bố trận, thực sự không có thời gian tới nghe Tề Thiên Hạ giảng kinh luận thế. Bởi vậy, Tề Thiên Hạ cũng càng nhiệt tình mà dạy bảo hai học sinh tôn sư trọng đạo, hiếu học không nghỉ này.

Hai thiên quân nghe Tề Thiên Hạ nói một câu như thế, không khỏi hai mặt nhìn nhau, đều cảm thấy lời ấy của thánh nhân thực là hoàn toàn sai

lầm, việc thiên hạ còn có quan trọng hơn cả sinh tử? Trong lòng họ đầy hoài nghi, lập tức hỏi ngay.

Tế Thiên Hạ nghe xong thì híp mắt, nói:

- Sinh tử, lễ nghĩa, rất nhiều kẻ sĩ học sinh trong thiên hạ tôn sùng là khuê cao(3). Song tài học của thánh nhân, vốn thiên cơ hoạt bát, sinh ý dạt dào, được thiên lý địa ý tạo hóa, sau đó mới sinh ra những học giả đăng trí cố chấp. Các người chỉ có học được cái chân lý trong đó mới có thể dùng được học thuyết của thánh nhân, bằng không sống uổng kiếp phù du, đại sự không thành.

(3) Khuê cao là một thước đo tỉ dụ những điều hợp quy tắc hoặc phép luật.

Hai thiên quân nghe mà cứ như nước đổ lá khoai, nhìn nhau một lúc lâu cũng không hiểu được hàm nghĩa trong lời Tế Thiên Hạ là gì.

Long Tượng Thiên Quân kéo tay áo của Bạch Hổ Thiên Quân, thấp giọng nói:

- Này.. ý của Tế tiên sinh là gì vậy...

Bạch Hổ Thiên Quân vẻ mặt nghiêm túc, dường như có chút suy nghĩ, sau một lát mới nói:

- Tế tiên sinh chắc là nói, mặc dù những lời này của thánh nhân là sai, nhưng rất nhiều người vẫn tôn sùng là kinh điển nên cũng sẽ hành sự theo. Chúng ta mà hiểu lẽ thì sẽ biết những người này nghĩ những gì, làm những gì, kiểu như đúng bệnh hốt thuốc vậy, thu thập những người cổ hủ này thì có khó gì?

Long Tượng Thiên Quân vẻ mặt khen ngợi:

- Tể tiên sinh quả nhiên là lời nhẹ nghĩa sâu!

Tể Thiên Hạ hình như không có thấy động tác lén lút của hai người, cũng như không có nghe thấy câu nói phía sau dường như vô ý đề cao âm lượng của Long Tượng Thiên Quân, trực tiếp nói:

- Gặp những người ham học như các người, như vậy đi, từ ngày mai trở đi, mỗi ngày các người qua đây ba canh giờ, ta sẽ giải thích từng cái đạo của thánh nhân cho các người.

- Hà?

Long Tượng Thiên Quân mặt hơi lúng túng:

- Ba canh giờ thì lâu quá, mỗi ngày chúng ta còn phải tu luyện đạo pháp...

Tể Thiên Hạ nhất thời trầm mặt, nói:

- Đại đạo của thánh nhân, nào có chỗ để cò kè mặc cả!

Bạch Hổ Thiên Quân liền che lấy miệng của Long Tượng Thiên Quân lại, hướng Tể Thiên Hạ cười bồi nói:

- Tiên sinh nói rất đúng, nói rất đúng. chúng ta chắc chắn đúng giờ đến xin chỉ giáo.

Tể Thiên Hạ thoa mỡ gật đầu, thản nhiên đứng dậy bỏ đi.

Long Tượng Thiên Quân nắm lấy tay của Bạch Hổ Thiên Quân, khẽ quát:

- Mỗi ngày chúng ta phải tu tập đạo pháp sáu canh giờ, làm sao có thời giờ nghe giảng ba canh giờ nữa?

Bạch Hổ Thiên Quân hừ một tiếng, vẻ mặt thâm trầm, định làm theo Trang Chu, lấy phúng dụ(4) điểm hóa cho tên ngốc Long Tượng này. Nhưng hắt há hốc miệng nửa ngày, trong bụng nào có phúng dụ như trống chiều chuông sớm(5)? Thấy Long Tượng vẻ mặt tha thiết chờ mong, Bạch Hổ không khỏi trán vã mồ hôi, dưới tình thế cấp bách đột nhiên nhớ tới nữ trang phục sức ở triều đại, lập tức linh quang vừa hiện, mỡ miệng liền nói:

- Vào lúc này à, thì giống như ngực của phụ nữ vậy, chi cần chịu khó bóp thì nhất định sẽ có!

(4) phúng dụ (dùng cách kể chuyện để nói về đạo lý của sự vật).

(5) trống chiều chuông sớm (ví với lời nói làm người ta tỉnh ngộ)

Long Tượng thán phục.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 204: Hoàng Tuyền 1

"Giết ta đi..."

"Qua sông..."

"Giết chết nàng..."

Từng tiếng gào thét không ngừng truyền đến, lúc ẩn lúc hiện. Nếu chăm chú lắng nghe, thì có thể nghe được trong tiếng gào có độ lớn nhỏ khác nhau, nam nữ già trẻ đều có, trùng trùng điệp điệp vang trong tai, giống như là đang có hàng nghìn hàng vạn người đang kêu gọi, nhưng trong giọng nói đều lộ ra sự lạnh lùng, không thể cảm thụ được chút tình cảm nào trong đó.

Kỷ Nhược Trần vô tri vô giác, hoàn toàn không biết ý nghĩa trong những tiếng gào thét này, cho tới khi có một lực lượng lớn từ phía sau ập đến, đẩy hẳn về phía trước, lại đánh vào phía trước người, tinh thần hẳn mới có chút thanh tỉnh lại.

Kỷ Nhược Trần mở hai mắt ra, trong mắt chỉ toàn là lớp sương màu đen dày đặc, trong sương mù có nhiều bóng dáng lúc ẩn lúc hiện, mờ mờ ảo ảo, không cách nào biết được phía sau lớp sương mù này là những thứ gì.

Phía sau lại bị một cỗ lực lượng lớn đánh tới, Kỷ Nhược Trần vô cùng giận dữ, quay đầu nhìn lại, thấy một nam tử trung niên đang ẩn mặt trong sương mù, không thể nhìn thấy rõ mặt mũi. Ánh mắt của nam tử kia rất đờ đẫn, chỉ nhìn thẳng về phía trước, trong miệng không ngừng nói:

"Qua sông... Qua sông..."

Kỷ Nhược Trần chưa kịp tức giận, liền hoảng sợ, nam tử kia ngoài khuôn mặt rõ ràng ra, còn những bộ phận khác đều do sương mù đen tạo thành, vô cùng mờ ảo. Khuôn mặt của nam tử kia nhẹ nhàng bay trong gió, sau đó có một cỗ lực lượng vô hình truyền đến, đụng vào Kỷ Nhược Trần làm cho hắn không thể không lui về phía sau, khi lui hắn đụng trúng rất nhiều người.

Cảm giác được thân thể của mình dường như đang ở giữa một đám người! Kỷ Nhược Trần kinh hãi, nhìn xung quanh, lúc này mới phát hiện những người xung quanh chỉ nhìn thấy có khuôn mặt, còn những bộ phận khác lại rất mờ ảo mơ hồ! Ánh mắt của mọi người đều đờ đẫn, đều nhìn chằm chằm trước nơi trước mặt, sau đó bước đi.

Kỷ Nhược Trần nhìn về phía trước, ngoại trừ sương mù dày đặc mênh mông, bóng người dày đặc, thì không còn gì khác. Từ xa trong sương mù truyền đến tiếng sóng vỗ, xem ra là phía trước có một con sông chảy qua. Hắn quay đầu nhìn về phía sau, không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, chỉ thấy phía sau có vô số người, đội ngũ rất dài không thể nhìn rõ điểm cuối, chìm vào vô tận sương mù đen, số người đâu chỉ là nghìn vạn!

Dưới sự sợ hãi, Kỷ Nhược Trần đã tỉnh táo hơn rất nhiều, nhớ lại các việc đã xảy ra với Vân Vũ Hoa và Tô Tô, rồi nhìn lại xung quanh, hắn chợt phát hiện, những thứ ở đây không phải là người, mà là trăm triệu linh hồn người đã chết!

Như vậy mình đang ở đâu? Nghĩ tới đây toàn thân Kỷ Nhược Trần lập tức run rẩy một cái. Kỷ Nhược Trần kinh hãi cúi đầu nhìn lại chính mình, thấy thân thể của mình vẫn còn đầy đủ, trên người vẫn còn trang phục khi còn sống, không hề giống với những hồn ma xung quanh, lúc này mới có chút an lòng. Nhưng mà hắn lại có chút nghi hoặc, vậy lúc này bản thân của mình tính là cái gì, đã chết hay chưa?

Một khi phát hiện xung quanh mình chỉ toàn là linh hồn. Kỷ Nhược Trần đã hiểu được những tiếng gào thét lúc này có ý nghĩa gì. Đối với Hoàng Tuyên Minh Giới, trong đạo thư có ghi chép rất nhiều. Theo đạo thư viết thì những linh hồn này sẽ qua sông, nói vậy là phải bơi qua sông Nhược Thủy.

Trong truyền thuyết thì sông Nhược Thủy ứ đọng quanh năm, bất cứ linh hồn nào còn sót lại dương khí khi bơi qua sông sẽ chìm xuống, nghìn vạn linh hồn người chết muốn qua sông chỉ còn cách nhờ vào người đưa đò mà thôi.

Nhưng mà Kỷ Nhược Trần có một nghi vấn chưa tìm được lời giải, tiếng kêu 'Giết chết nàng' là có ý nghĩa gì, nơi này không phải là Âm Tào Địa Phủ ư, chẳng lẽ người chết rồi còn có thể chết một lần nữa? Một lát sau, một cơn sóng Hoàng Hà trong sương mù đen mịt hồ dâng lên. Những linh hồn người chết lúc này đột nhiên không đi về phía trước nữa, những linh hồn ở phía sau cũng không tiến lên, đội ngũ trật tự lúc trước đột nhiên xảy ra tình trạng mất trật tự.

Kỷ Nhược Trần không biết xảy ra chuyện gì, lại nhìn không thấy phía trước có cái gì. Hắn nhìn hai xung quanh, thân thể khẽ động, hướng chen về phía bên trái. Động tác của hắn không có gì đặc biệt, nhưng tất cả những linh hồn xung quanh đột nhiên quay đầu lại nhìn hắn. Bọn họ nhìn thẳng vào Kỷ Nhược Trần, trong miệng không ngừng hô:

"Muốn đi đâu? ! Muốn đi đâu! ?"

Hàng trăm hàng nghìn linh hồn người chết đồng loạt kêu lên, lập tức làm cho Kỷ Nhược Trần hoảng sợ. Nhưng mà hắn bỗng nhiên nghĩ đến, chết là hết rồi, còn gì phải sợ hãi?

Nghĩ đến đây, Kỷ Nhược Trần lần thứ hai chen vào đoàn linh hồn bên trái. Hắn vừa nhúc nhích, thì người trung niên ở phía sau thân thể cuộn

cuộn nổi lên sương mù màu đen, bỗng nhiên vươn ra một đôi tay bóng loáng, nắm lấy cổ Kỷ Nhược Trần, kêu lên:

"Không được đi..."

Những linh hồn xung quanh cùng đồng thanh kêu lên:

"Giữ hẩn lại..."

"Đừng cho hẩn đi..."

"Hẩn phải ở cùng chúng ta..."

Kỷ Nhược Trần quay đầu lại nhìn người trung niên đột nhiên hét lớn một tiếng:

"Người an tâm chết đi!"

Tiếng quát còn chưa dứt, hẩn đã đánh một quyền nhanh như thiểm điện vào mặt người trung niên. Một quyền này đánh ra, giống như đụng vào một khối nước đá, hơi lạnh bám vào da thịt làm cho xương hẩn cũng muốn nứt ra, nắm tay dấm vào một nơi mềm dẻo, mơ hồ còn có phản lực lại cảm giác này rất kỳ quái không nói nên lời. Khuôn mặt của người trung niên bị méo mó đến mức dọa người, trên mặt rớt cuộc cũng có biểu cảm, giống như là sợ hãi, lại có chút giống như đau đớn.

Tâm niệm của Kỷ Nhược Trần khẽ động, sử dụng Tam Thanh tâm pháp, tạo ra một lớp hỏa diễm màu xanh nhạt, đặt chạm vào linh hồn của người trung niên, linh hồn của hẩn lập tức bốc cháy!

Kỷ Nhược Trần thu tay lại, nhưng mà ngọn lửa nhàn nhạt vẫn liên tục thiêu đốt, càng đốt càng mãnh liệt, trong nháy mắt linh hồn của hẩn đã trở nên vô cùng mờ ảo, nhưng mà ngọn lửa đang cháy không chút nào yếu bớt.

A! !

Linh hồn này đang cực kỳ đau đớn không ngừng gào thét dưới vùng đất Minh Giới mênh mông không hề có bầu trời hay Đông Tây Nam Bắc gì. Những linh hồn khác đều lui về phía sau, rất sợ trúng phải ngọn lửa trên tay của hắn. Kỳ Nhược Trần lúc này không có ngừng lại, trực tiếp đội chạy về phía bên trái đoàn người.

Hắn đi như vậy, làm cho những linh hồn vốn đang sợ hãi bắt đầu gào thét, kêu la muốn bắt Kỳ Nhược Trần lại, ngàn có người lên tiếng thì lập tức có nghìn vạn người hưởng ứng, liên miên không dứt, những tiếng kêu gọi này lúc đầu chỉ như nhỏ giọt nhưng dần dần tuôn trào mãnh liệt như sông Hoàng Hà, tất cả đều xông lên, hết người này tới người khác đánh vào thần thức của Kỳ Nhược Trần, không để cho hắn một mình thoát khỏi địa phủ, muốn cho hắn cùng với bọn họ xuống địa ngục.

Sau khi quyết định mạnh tay mà làm, áp lực nhiều năm làm cho khí phách trong người của Kỳ Nhược Trần bộc phát ra. Hắn vứt tất cả lo lắng sang một bên, dưới chân tăng tốc, vung tay phải lên, phía trước lập tức tạo thành một con đường lửa, trong con đường đó, có vô số linh hồn đang gào thét và chết dần! Trong chốc lát, hắn cảm thấy áp lực xung quanh bỗng nhiên giảm bớt khá nhiều, hóa ra là đã chạy ra khỏi đội ngũ linh hồn người chết!

Nhắc tới là thấy kỳ lạ, một đường giết ra, Kỳ Nhược Trần lại cảm thấy như mình đã chạy thoát khỏi một cái lồng chim vô hình, đầu óc lại tỉnh táo hơn trước một chút. Kỳ Nhược Trần quay đầu lại, thấy trong đội ngũ linh hồn người chết xuất hiện một mảnh đất trống, ở giữa là hàng trăm linh hồn người chết đang giãy dụa gào thét, ở đó có vô số linh hồn người chết kêu gọi hắn, nhiều linh hồn muốn xông lên, muốn kéo hắn trở lại đội ngũ người chết.

Thế nhưng những linh hồn người chết phía trước mặt này hình như là có một bức tường vô hình, mặc dù đợt sóng linh hồn này vẫn không ngừng

tiến về phía trước, người phía sau đẩy người phía trước tới, nhưng không có một linh hồn nào có thể vượt qua Lôi Trì một bước.

Kỷ Nhược Trần xác định rõ phương hướng, sau đó xoay người chạy về phía sông Hoàng Hà. Nếu như con sông này là Nhược Thủy giống như trong đạo thư đã ghi, vậy có nghĩa là hắc quả thật đã chết.

Tại nơi địa phủ Minh giới này, hành động của Kỷ Nhược Trần lại không có chút ảnh hưởng nào, không hề có chút chấn động nào giống như những linh hồn người chết khác. Hắc vừa phát lực thân hình loáng một cái đã đi được vài dặm, một lát hắc đã đứng ở bờ sông.

Quả nhiên là Nhược Thủy!

Chẳng lẽ con sông này rộng nghìn vạn trượng? Hắc liếc mắt nhìn, thấy trước mắt là một vùng mênh mông sóng nước, sương mù khắp nơi, căn bản không nhìn thấy bờ bên kia. Phía trên con sông là một màu đen mênh mông, không có bầu trời không có nhật nguyệt.

Nói ra thì hơi kỳ quái, ở đây có thể nghe được tiếng sóng vỗ ở phía xa, có thể nghe thấy tiếng sóng nước đập vào bờ, nhưng đứng ở bờ sông bên này, dưới chân ngược lại không hề có tiếng nước. Kỷ Nhược Trần hít vào một hơi khí lạnh, thấy xung quanh im hơi lặng tiếng, không chút tung tích, quả nhiên là Nhược Thủy.

Nước ở hai bên bờ sâu và đen không có chút sinh khí nào, còn dưới sông, từng đợt sóng vỗ vô cùng mãnh liệt.

Phía dưới có một vài bóng người lay động, không biết là bên trong có bao nhiêu linh hồn, bàn tay nắm lại thành quyền, những tiếng gào thét cứ quanh quẩn khắp nơi, nhưng Kỷ Nhược Trần lại không hề nghe thấy một chút âm thanh nào.

Kỷ Nhượng Trần lúc này vẫn còn chưa rõ tình trạng của chính mình, tuy rằng bản thân đang ở cõi âm, nhưng hiển nhiên là khác với những linh hồn người chết bình thường. Cõi âm do hai màu trắng, đen kết hợp lại tạo thành, còn hắc lại có màu sắc.

Kỷ Nhượng Trần quay đầu lại nhìn về chỗ lúc này, từ chỗ này nhìn lại, lại không hề bị lớp sương mù đen cản trở, có thể nhìn thấy những thứ cách xa một trăm trượng, trên con đường rộng mấy trăm trượng kia những linh hồn vẫn liên tục đẩy nhau ra, vẫn còn kêu la ầm ĩ, nhưng không có một linh hồn nào tiến thêm được nửa bước.

Lúc này hắc đã biết được nguyên nhân mà những linh hồn lại ngừng lại. Trên sông có một con thuyền nhỏ, cách bờ ba trượng, dòng nước chảy xiết đang chảy vòng quanh con thuyền. Nhìn chiếc thuyền nhẹ và nhỏ như vậy, cùng lắm là cùng lúc chở được bốn năm linh hồn người chết mà thôi, những linh hồn trên bờ, không biết bao giờ mới có thể qua sông hết được.

Trên chiếc thuyền có một người phụ nữ đang đứng, hình như nàng là người đưa đồ trong truyền thuyết, những linh hồn người chết đang tranh giành, nỗ lực để leo lên thuyền. Hắc khí trong tay nàng tung hoành ngang dọc, giống như một thanh cự kiếm, mỗi một kiếm chém ra, đều chém bay mấy linh hồn rơi xuống sông. Nhưng mà linh hồn người chết thật sự là nhiều lắm, mặc cho kiếm khí của nàng cuộn cuộn như sóng lớn, thì vẫn không thể chém hết những linh hồn muốn lên thuyền!

Chiếc thuyền lá quanh quẩn bên ngoài cách bờ sông ba trượng, không biết là nàng không muốn lái thuyền, hay là nàng căn bản là không biết lái. Hình như ba trượng bên ngoài sông Nhượng Thủy là một ranh giới vô hình, trong ba trượng linh hồn có thể đạp nước mà đi, nhưng một khi qua ba trượng, thì lập tức bị sông Nhượng Thủy thôn phệ, không bao giờ ... có thể trôi lên mặt nước nữa.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 205: Hoàng Tuyền 2

Khi thấy nàng kia, Kỷ Nhược Trần nhất thời kinh hãi! Nàng, cũng có màu sắc. Nhìn phong thái múa kiếm của nàng lại hết sức quen thuộc, mơ hồ chính là Vân Vũ Hoa. Khi hẩn nhìn về nữ tử kia, hình như nàng cũng có cảm giác, sau đó quay đầu nhìn sang, quả nhiên là Vân Vũ Hoa!

Kỷ Nhược Trần vẫn nhớ kỹ mọi chuyện lúc còn sống, lúc này mặc dù đang ở cõi âm, nhưng không biết nàng rốt cuộc là địch hay là bạn. Ngay lúc hẩn còn do dự, Vân Vũ Hoa bỗng nhiên từ trên thuyền nhảy lên, quát lên một tiếng, phất tay đánh ra một đạo hắc khí về phía Kỷ Nhược Trần!

Đạo hắc khí hình bán nguyệt này thế tới không nhanh, uy thế cũng không mạnh mẽ, nhưng Kỷ Nhược Trần lại nhớ kỹ sức sát thương của nàng lúc còn sống, chỉ e trong hắc khí còn có huyền cơ gì đó, vì vậy nhảy sang bên cạnh ba trượng, nhẹ nhàng tránh thoát đạo hắc khí này. Khi hắc khí thoáng qua, Kỷ Nhược Trần biết được linh giác của mình vẫn còn cực kỳ nhạy cảm, hắc khí đã bị yếu đi rất nhiều, không còn chút uy lực nào. Đối phó với những linh hồn người chết thì rất dư thừa, nhưng đối phó với hẩn thì không có chút tác dụng nào.

Kỷ Nhược Trần bình tĩnh, quay sang nhìn về phía bờ sông Nhược Thủy, Vân Vũ Hoa lại lúc này đã lâm vào khổ chiến, lúc này đây nàng cũng không rảnh mà chú ý đến hẩn, thậm chí ngay cả liếc nhìn hẩn một cái cũng không. Linh hồn người chết tụ tập ngày càng đông, thậm chí có mấy linh hồn từ trên đầu đồng bạn nhảy qua, nhào tới trên người Vân Vũ Hoa! May là Vân Vũ Hoa có ý chí cứng rắn, không bị Âm Phủ ảnh hưởng quá lớn,

nàng hét lớn lên một tiếng, thanh kiếm đen trong tay chém lung tung, đem những tên leo lên thuyền chém đứt thành 2 khúc rồi rớt xuống nước.

Kỷ Nhược Trần nhìn Nhược Thủy, lại nhìn chiếc thuyền nhỏ chở linh hồn người chết, đối chiếu với đạo thư, đã hiểu ra là Vân Vũ Hoa giống như những linh hồn khác không thể đặt chân xuống Nhược Thủy, mà năng lực hành động ở cõi Âm lại có hạn, nàng tối đa chỉ có thể nhảy xa mấy trượng, mà nàng xung quanh trăm trượng toàn là linh hồn người chết, nàng còn chỗ nào để mà đặt chân?

Hắn nhìn cuộc chiến trong chốc lát, đã biết bằng năng lực chiến đấu của Vân Vũ Hoa hiện nay, mình và tử hồn cùng nhau tấn công, hoàn toàn có thể đem nàng đánh rơi xuống Nhược Thủy, hoặc có thể lấy Tam Thanh Chân Hỏa đốt linh hồn của nàng, ngăn ngừa nguy cơ về sau.

Ý niệm này thật sự mê người, nhưng Kỷ Nhược Trần suy nghĩ một chút, lại lắc đầu, lúc này đang là thời điểm phức tạp. Có thể tiêu diệt kẻ thù tất nhiên là tốt, nhưng tìm cách để trở lại nhân gian mới là việc quan trọng nhất.

Kỷ Nhược Trần xoay người lại, đi dọc theo dòng sông, đem cuộc tử chiến của Vân Vũ Hoa bỏ lại phía sau.

Nhược Thủy sóng to gió lớn, tử hồn hàng tỉ, tuyệt đối không phải chỉ có một chiếc thuyền lá dùng để đưa người qua sông, ở một nơi khác trên dòng sông Nhược Thủy chắc chắn còn con thuyền khác.

Quả nhiên, Kỷ Nhược Trần đi một lát, liền nhìn thấy một chiếc thuyền lá xuất hiện trên sông, chiếc thuyền giữa dòng nước chảy xiết đang rong chơi trong làn gió tung bay. Người chèo thuyền là một người mặc áo tơi (một loại áo chống mưa thời xưa), chính là người đưa đò mà đạo thư đã miêu tả.

Người đưa đò vừa thấy Kỷ Nhược Trần, liền quay đầu thuyền lại, lái thuyền về phía bên này, trong nháy mắt đã ngừng lại bên bờ sông. Kỷ

Nhược Trần nhìn xung quanh, khắp nơi đều đen kịt. Xung quanh là một khoảng trống trải, không hề có một tử hồn nào, hẳn hết sức kỳ quái là vì sao tử hồn bên Vân Vũ Hoa lại tụ tập nhiều đến như thế?

Lúc này cũng không phải là lúc để suy nghĩ nhiều, thân thể của hắn khẽ động, thân hình đã đứng vững trên thuyền. Người đưa dò nhìn sau lưng Kỷ Nhược Trần một cái, đứng yên một lúc lâu, đôi tay dùng để chống thuyền của hắn không nhin được run lên nhè nhẹ. Kỷ Nhược Trần nghi hoặc, quay đầu nhìn lại, nhưng chỉ thấy phía sau là một mảnh vắng vẻ, chỉ còn lại một con đường bằng hắc khí nhàn nhạt chắc là lộ tuyến của con thuyền.

Người đưa dò bỗng nhiên cười khan một tiếng, nói:

"Chúng ta mặc dù là người đưa dò, nhưng có thể lên thuyền đều là người có duyên. Công tử ngồi vững, chúng ta sẽ qua sông."

Chiếc thuyền khéo léo quay đầu lại, hướng tới bờ bên kia của sông Nhược Thủy mênh mông lướt đi. Lúc này khi lên thuyền, Kỷ Nhược Trần mới biết Nhược Thủy cuộn cuộn mênh mông như thế nào! Con thuyền đã đi được mấy canh giờ, nhưng vẫn chưa thấy được bờ bên kia, hắn nhìn xung quanh, trước tiên là thấy nước sông đang cuộn cuộn chảy, ngay cả những oan hồn mà lúc trước Kỷ Nhược Hán gặp cũng không thấy nữa.

Người đưa dò bỗng nhiên ngừng thuyền lại, nhìn về phía Kỷ Nhược Trần, nói:

"Ở phía trước có gió to sóng lớn, vô cùng nguy hiểm, không biết công tử có mang tiền qua sông hay không? Nếu như không có tiền, vậy mời công tử rời thuyền ở chỗ này."

Kỷ Nhược Trần ngạc nhiên, hắn chưa từng nghe nói muốn qua bờ bên kia sông Nhược Thủy cần phải trả tiền để qua sông, vả lại mình lúc này chỉ là một linh hồn, căn bản là hữu hình vô thể, lấy đâu ra tiền qua sông? Người đưa dò dừng thuyền ở giữa sông, khắp nơi xung quanh chỉ toàn là

nước sông Nhựợc Thủy, hắh làm sao có thể rời thuyền, rõ ràng là cướp đoạt tài sản mà. Kỷ Nhựợc Trần không nhút nhích, trong lòng lại nổi lên sát khí. Hắh ôm quyền, thi lễ với người đưa đò, nói:

"Ta là người bị chết oan, trên người không có của cải gì. Không biết đại ca cần vật gì để thay tiền qua sông, nếu là ta có, ta sẽ đưa ngay."

Khuôn mặt người đưa đò là một mảnh mờ ảo, căn bản nhìn không rõ gương mặt ra sao, trên mặt chỉ có hai điểm óng ánh, chắc là đôi mắt. Hắh nhìn Kỷ Nhựợc Trần, bỗng cười nói:

"Người thường khi qua sông thì không cần phải trả tiền, nhưng công tử lại không phải là người thường. Chỉ cần lần sau gặp mặt công tử giúp cho ta một việc, ta sẽ đưa công tử qua sông, về phần cụ thể là giúp việc gì, sau khi gặp lại, ta sẽ cho công tử biết."

Kỷ Nhựợc Trần thầm nghĩ yêu cầu như vậy, chẳng phải là nói không đáp ứng là không thể qua sông hay sao? Hắh lúc này đành phải đáp ứng.

Người đưa đò lại bắt đầu điều khiển thuyền, con thuyền nhẹ nhẹ tiến về phía trước. Quả nhiên giống như lời hắh nói, đi tiếp một đoạn đường nữa, sóng gió trên sông Nhựợc Thủy bắt đầu nổi lên.

Người đưa đò nói:

"Thấy công tử là người mới xuống địa ngục, hơn nữa ngài còn trả tiền qua sông, nên ta nói cho ngài nghe hai câu. Công tử muốn qua sông Nhựợc Thủy, chắc là muốn đi địa phủ Phong Đô. Nhưng công tử rất khác người, dương khí trong hồn phách của công tử vẫn chưa tiêu tan. Bởi vậy những âm binh quỷ tốt ở xung quanh không làm gì được công tử, công tử có thể làm những việc mà mình muốn. Nhưng một thân dương khí của ngài, nếu như vào Phong Đô, thì chưa chắc có thể trở ra, ngài nên tự quyết định cho tốt. Công tử ngồi vững, sóng lại nổi rồi!"

Lúc này trên sông Nhực Thủy sóng càng ngày càng lớn, lúc nào cũng có một con sóng cao hơn một thước đập vào mặt, chiếc thuyền nhỏ như một chiếc lá, trong cơn sóng dữ dội không ngừng chìm nổi.

Sóng gió càng lớn, chiếc thuyền khi thì đứng trên đỉnh ngọn sóng, lúc thì nằm ở dưới bụng sóng.

Kỷ Nhực Trần lớn lên ở phương Bắc, đâu có gặp phải sóng lớn như thế này? Lại có một cơn sóng đánh vào mạn thuyền, nước bắn tung tóe khắp người hắn. Kỷ Nhực Trần giơ vạt áo lên che lại, đột nhiên nhìn thấy hai con người không có viền mắt, có mấy ánh mắt đang lơ lửng trên bầu trời, tròn đen ít, tròn trắng nhiều, trong con mắt tràn đầy tơ máu, đang nhìn chăm chăm vào hắn. Kỷ Nhực Trần chợt cảm thấy một luồng khí lạnh nhập vào ngực hắn, hắn kinh hãi liền vận chuyển huyền công, mới ngăn cản được cơn đau.

Trong cơn sóng lớn, ở bên cạnh mơ hồ xuất hiện rất nhiều thứ. Kỷ Nhực Trần tập trung tinh thần, khi một cơn sóng lớn ập đến hắn liền chăm chú nhìn thật kỹ, lúc này mới phát hiện bên trong cơn sóng chứa đựng không biết bao nhiêu tử hồn, có một ánh mắt vẫn luôn theo dõi hắn, một đôi tay bỗng nhiên vươn về phía người hắn.

Tử hồn không thể khép mở miệng được, tuy rằng Kỷ Nhực Trần không hiểu bọn họ đang gào thét cái gì, nhưng từng đợt hàn ý không ngừng tập kích hắn.. hắn biết đó là những lời nguyên rủa ác độc, âm hiểm, bọn chúng muốn lôi hắn xuống nước! Sóng gió càng lúc càng lớn, chiếc thuyền lúc lên cao lúc xuống thấp, mỗi khi sóng lớn ập tới là suýt xảy ra tai nạn, nhìn những con sóng lúc nào cũng cao hơn mười trượng, Kỷ Nhực Trần cảm thấy đầu choáng mắt hoa, hai tay nắm chặt mép thuyền, không dám nhút nhích.

Thân đang ở giữa sông Nhực Thủy, đừng nói hắn lúc này không cách nào phi hành, cho dù là có thể bay, lại hắn cũng không dám bay loạn khắp

nơi? !

Mặt Kỷ Nhược Trần trắng bệch, miệng muốn ói, lần này không phải bởi vì trong nước có ác hồn đánh lén, mà là chịu không nổi sự lắc lư, muốn ói thế nhưng hắn không biết một linh hồn có thể ói ra cái gì.

Thật vất vả lắm gió mới yên tĩnh trở lại, chiếc thuyền nhỏ tiếp tục bình tĩnh lướt đi trên sông Nhược Thủy. Kỷ Nhược Trần cảm thấy đầu choáng mắt hoa, có cảm giác như là trải qua mấy đời rồi vậy. Đến lúc này hắn mới hiểu được, vì sao năm đó những Bắc địa Thiết hán chỉ một lần ngồi thuyền, mà sắc mặt ai cũng vàng như đất.

Thuyền nhỏ lướt sóng mà đi, giống như là đang trượt trên kiếng vậy, trong nháy mắt đã đến bờ bên kia.

Hai chân Kỷ Nhược Trần đã chạm vào mặt đất, khi đó hắn có cảm giác giống như là được đại xá, tuy là như vậy, hắn cũng phải đứng yên trong một thời gian ngắn mới có thể hết choáng váng đầu. Hắn quay đầu nhìn lại, thấy người đưa đồ đã đem thuyền quay đầu lại đi về phía bờ bên kia, từ xa nói vọng lại:

"Ta ở đây chờ công tử trở về."

Kỷ Nhược Trần nhìn về phía trước, thấy trước mặt có một thành trì vô cùng lớn, cao chọc trời, hai bên kéo ra rất dài, không thể nhìn thấy điểm cuối! Quay đầu nhìn lại, thấy Nhược Thủy mênh mông vạn trượng, không thể nhìn thấy được điểm cuối. Hắn đứng trước bức tường thành và bên cạnh dòng sông, đều cực kỳ nhỏ bé.

Kỷ Nhược Trần nhìn về phía tòa thành khổng lồ, nơi đó rất có thể là Địa phủ Phong Đô.

Hắn thật sâu hít một hơi, kiên quyết nói: "Ta nhất định sẽ trở lại."

Hắn phất vạt áo một cái, dưới chân phát lực, giống như một luồng gió, thân hình lúc này đã xuất hiện ở một nơi xa, sau lưng hắn là một tàn ảnh nhàn nhạt. Những tàn ảnh này một là bước đi, hoặc là nhảy lên không trung, nhìn rất sống động, tuy là do đám sương mù tạo thành, nhưng gió thổi qua vẫn không tiêu tán.

Người đưa đồ nhìn thấy những tàn ảnh này, hai tay lại run rẩy một lần nữa, sau đó chậm rãi quỳ xuống thuyền lạy vài cái.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 206: Hoàng Tuyền 3

Kỷ Nhược Trần không biết chút gì về việc ở phía sau, hắn chỉ nhắm thẳng Phong Đô mà đi tới, hắn bước đi vô cùng nhanh, giống như là lướt gió mà đi vậy.

Hắn một bên bước đi, một bên kiểm tra lại các loại đạo thuật của mình. Thời điểm xông ra khỏi đội ngũ tử hồn, Kỷ Nhược Trần đã phát hiện pháp lực của mình so với lúc ở nhân gian đã yếu đi rất nhiều, nhưng nhìn Vân Vũ Hoa tranh đấu với tử hồn, dễ thấy là đạo pháp của nàng còn bị suy yếu nhiều hơn. Lẽ nào những người tu đạo khi ở Minh giới đạo hạnh càng cao thì càng bị suy yếu?

Đạo hạnh tu vi ở nơi quỷ quái này có liên quan rất lớn đến hồn phách. Kỷ Nhược trên đường đi luân phiên sử dụng các loại tâm pháp, hắn muốn mau chóng quen thuộc cách sử dụng lực lượng ở thế giới này. Một lát sau hắn phát hiện, Tam Thanh chân quyết ở thế giới này chỉ có thể phát huy được một thành uy lực mà thôi, thế nhưng côn thuật mà vợ chồng chưởng quỹ dạy lại như cá gặp nước, càng dùng càng như ý.

Kỷ Nhược Trần tận lực di chuyển, càng đi càng nhanh, cảnh vật chung quanh nhanh chóng lui lại phía sau, tốc độ chạy này, không hề chậm hơn so với lúc còn ở nhân gian.

Căn cứ theo chương Âm Dương Thiên trong Sơn Hải Chí ghi lại, từ Đông sang Tây của Phong Đô dài năm trăm dặm, từ Bắc xuống Nam dài tám trăm dặm, thành cao mười ba dặm, đây chính là đô thành của Địa Phủ,

trong thành có rất nhiều nhà ngục tối tăm, hơn nữa còn có Thập Điện Diêm La, chuyên môn quản lý thiện ác, xử lý các tử hồn phạm tội.

Kỷ Nhượng Trần lần này đi Phong Đô, tất nhiên là không phải giống như những người bình thường tới tiếp nhận xử lý, để phán xét xem có bị bỏ tù, khổ sai hay là được chuyển thế luân hồi. Chương Âm Dương Thiên trong Sơn Hải Chí có nhắc đến chuyện của Thập Điện Diêm La, trong đó có nói nhắc tới điện chủ điện thứ mười Chuyển Luân Vương họ Tiết, chuyên phụ trách xét xử quỷ hồn, phân biệt thiện ác, quyết định cấp bậc, chuyển thế đầu thai.

Kỷ Nhượng Trần muốn tìm chính là vị Chuyển Luân vương này.

Tục ngữ có nói, âm dương tương cách, thâm sâu như biển. Hắn không biết mình làm cách nào mà tới được nơi này, và hắn cũng chẳng biết được mình và những người bình thường khác biệt lớn như thế nào. Hắn đối với sự phân bố trong cõi âm không hề biết cái gì cả, tất nhiên là không biết làm thế nào để trở lại nhân gian. Căn cứ ghi chép, điện chủ thứ mười quản luân hồi đầu thai, rất có thể đường trở lại nhân gian là ở chỗ này, việc Kỷ Nhượng Trần lúc này có thể làm chỉ là tìm điện chủ điện thứ mười Chuyển Luân Vương.

Kỷ Nhượng Trần đi cực nhanh, trong nháy mắt, Phong Đô ở phương xa đã nằm trong tầm mắt. Cảnh vật bên ngoài đã biến hóa vô số lần, trong vô số gò đất truyền ra những tiếng trẻ con khóc nỉ non và tiếng nữ tử thét chói tai, thậm chí còn có một biển Mạn Đà La xinh đẹp diễm lệ. Hắn không có lòng nào mà thưởng thức những kỳ cảnh mà chỉ được miêu tả trong sách cổ này, việc hắn muốn làm là sớm đến được tòa thành khổng lồ trước mặt.

Trong lúc bất chợt, lòng Kỷ Nhượng Trần run lên, bước chân không khỏi chậm lại. Theo bước chân hắn tiến tới, trong sương mù dày đặc dần dần xuất hiện một chiếc cầu.

Ở nơi này không có nước cũng không có kênh rạch sông ngòi gì cả, thứ duy nhất tồn tại chính là một vùng đất đen. Một chiếc cầu lại xây trên đất bằng, nhìn có vẻ rất đột ngột. Trên chiếc cầu gỗ có đầy mạng nhện, cột gỗ rạn nứt, thân cầu lung lay trong gió, không biết chiếc cầu này đã nằm ở đây bao lâu rồi.

Địa hình nơi này bằng phẳng trống trải, lẽ ra nên xây một con đường. Nhưng chẳng biết tại sao Kỷ Nhược Trần có một cảm giác cực kỳ mạnh mẽ, chỉ có xây cầu như thế này mới có thể đi qua. Hắn không có lựa chọn nào khác, chậm rãi đi tới cây cầu, đánh giá cẩn thận chiếc cầu gỗ này. Phía đầu cầu gỗ có một cái bản vuông bằng gỗ màu trắng, phía trên nó có viết ba chữ cổ. Qua không biết bao nhiêu năm không ai tu sửa, ba chữ cổ đã bị mưa gió ăn mòn hết bảy tám phần. Kỷ Nhược Trần phải đi lớp bụi và mạng nhện đóng trên tấm bảng, tỉ mỉ nhìn kỹ, mới mơ hồ nhận ra ba chữ này.

Cầu Nại Hà.

Lúc này trên cầu có mùi thịt truyền đến, nó không hề hòa hợp chút nào với không khí âm lạnh nơi địa ngục này. Kỷ Nhược Trần bước lên cầu, cả chiếc cầu gỗ theo động tác của hắn mà rung đưa, mấy tấm ván trên cầu, sợi dây thừng cùng lung động theo, tiếng két két vang lên ngày càng nhiều, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tan vỡ.

Vừa bước lên cầu, những sương mù xung quanh vốn rất loãng liền tụ tập lại nơi này, khắp nơi trở thành một mảnh sương mù dày đặc, không chỉ nhìn không thấy đầu kia của cây cầu, ngay cả dưới chân cũng dần dần biến mất. Kỷ Nhược Trần quay đầu lại nhìn thoáng qua, sau đó ổn định tâm thần lại, không chút chậm trễ bước về phía trước.

Sương mù dày đặc che mất tầm nhìn, thậm chí ngay cả hai cái lan can gần trong gang tấc cũng không thể nhìn thấy. Kỷ Nhược Trần cúi đầu, chỉ có thể nhìn thấy hai chân đứng trên ván gỗ, cho thấy hắn vẫn còn đứng trên

cầu. Mùi thịt không ngừng truyền đến, phảng phất giống như một sợi dây vô hình kéo Kỷ Nhược Trần đến đó.

Đi không biết bao lâu, trong sương mù dày đặc xuất hiện một bà lão, đang dùng một cây gậy gỗ đầy thang củi vào trong lò, cái nồi phía trên ngọn lửa khói bốc lên dày đặc, không biết đang nấu vật gì, mùi thịt là từ trong cái nồi bay ra.

Lão bà đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía Kỷ Nhược Trần nhếch miệng cười!

Trên mặt bà ta đầy nếp nhăn, mặt có một cái mũi ung cực lớn, khuôn mặt tiều tụy, răng trong miệng đã sớm rụng hết, khi bà ta cười, lộ ra hai hàng lợi.

Bà ta đã già tới mức không thể già hơn nữa, tuy nhiên bà ta có một đôi mắt màu xanh biếc sâu không thấy đáy, dường như có thể câu hồn đoạt phách.

Lão thái bà như quạ đen bèn cười vài tiếng, đứng lên, không biết từ đâu lấy ra một chiếc chén bẽ, từ bên trong chiếc nồi múc ra một chén canh thịt đen thui, cầm đem về phía Kỷ Nhược Trần.

Dưới đôi mắt xanh biếc xoi mói, Kỷ Nhược Trần hoảng hốt, hắn chỉ cảm thấy trong chiếc chén tỏa ra một mùi thịt cực kỳ mê người, vừa ngửi được mùi thơm, hắn chợt cảm giác như là mình đã đói hàng nghìn vạn năm, vì vậy đưa tay nhận lấy chén kia.

Bà lão lúc này nở nụ cười, nói:

"Uống đi, uống đi, uống xong thì mọi phiền muộn sẽ biến mất hết..."

Kỷ Nhược Trần nghe thấy lời nói, âm thanh này chứa vô hạn sự quan tâm, chén canh trong tay lại tỏa ra một cảm giác ấm áp, trong vùng đất âm

lành ướt át, cảm giác này rất tuyệt vời. Kỷ Nhược Trần không tự chủ được giờ bàn tay lên, lầm bầm:

"Uống rồi sẽ hết mọi phiền muộn ư?"

Lão thái bà cười như nở hoa, thúc giục:

"Thật thông minh, uống nhanh đi, chén canh lạnh rồi thì uống không ngon đâu."

Kỷ Nhược Trần gật đầu, chậm rãi đưa chiếc bát đến gần miệng, chuẩn bị uống. Nhưng mà lúc này trong tim hắc đường như có một thanh âm nào đó liên tục kêu gọi, thế nhưng tinh thần của hắn lúc này đang rất loạn, suy nghĩ không rõ ràng, tiếng là truyền đến đầu hắn chỉ còn lại toàn là những thanh âm u u, ngoại trừ thanh âm của lão thái bà rất rõ ràng, hắn hầu như không còn nghe thấy bất cứ thứ gì nữa.

Uống xong sẽ không phiền muộn.

Thế nhưng, sự phiền não của mình rốt cuộc là cái gì? Kỷ Nhược Trần đau khổ suy nghĩ, tay cầm chiếc bát ngừng lại không uống. Là khi còn bé phiêu bạt khắp nơi, lại cực nhọc vất vả ở khách điểm năm năm, sau đó lại tiếp tục ẩn nhẫn nhiều năm ở Đạo Đức Tông. Khi nhớ lại những việc này, hình như đâu có việc gì phiền não oán hận, như vậy mình muốn quên là cái gì, tại sao mình lại muốn uống chén canh này?

Lão thái bà thấy chiếc bát trên tay hắn ngừng lại, trên khuôn mặt lộ vẻ hung tợn, ánh sáng xanh biếc trong mắt sáng rực lên, đột nhiên quát lớn:

"Uống nó!"

Toàn thân Kỷ Nhược Trần chấn động, hai tay không tự chủ được giờ lên, đem chiếc bát đặt vào miệng! Chén canh nóng chảy vào miệng, vài giọt nước dính vào đầu lưỡi, không có vị thịt thơm ngon như hắn chờ mong, mà

chỉ có vị cay đắng. Tiếng la hét trong tim hần càng ngày càng lớn, trong giây lát trong lòng hần xẹt qua hình bóng của Cố Thanh, Thanh Y.

Cạch một tiếng, hàm răng của Kỷ Nhược Trần mạnh mẽ cắn chặt lại, cứng rắn đem mép chiếc chén cắn nát bấy. Mặc dù mảnh vỡ đầy miệng, thế nhưng hơn phân nửa chén canh đều bị chặn lại bên ngoài. Hai tay Kỷ Nhược Trần liên tục run rẩy, mạnh mẽ đẩy chén canh ra xa hơn.

Giọng nói của lão thái bà càng lớn hơn: "Uống nó mau!"

"Uống nó!" Lão thái bà đầu tóc rối bời vẫn đứng ở đó, hai mắt như lồi ra, bộ đồ đen rách nát trên người không gió tự bay, cái miệng rộng mở to hết cỡ, còn có thể mơ hồ thấy bên trong còn sót lại một chiếc răng màu đen duy nhất.

Mỗi tiếng kêu của lão thái bà, lòng Kỷ Nhược Trần giống như bị một cây gỗ lớn nện vào, tứ chi không thể nào điều khiển tự nhiên được, hần như một con rối dựa theo lời nói của bà ta mà làm. Thế nhưng lúc này, hần đã biết mình tuyệt đối không được uống chén canh này, vì thế hần dùng hết ý chí đau khổ chống đỡ.

"Không!"

Kỷ Nhược Trần điên cuồng hét lên một tiếng, giống như phá tan một cái xiềng xích vô hình. Hần xuất hiện bên cạnh lão thái bà, sau đó nắm lấy gáy của bà ta, tay phải bóp mạnh, lão thái bà điên cuồng kêu lên, không tự chủ được há to miệng.

Tay trái của Kỷ Nhược Trần giơ lên, đổ chén canh vào miệng bà ta! Khi chén canh đến miệng, đổ xuống, sắc mặt của bà ta liền vàng như đất, không ngừng kêu la.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 207: Hoàng Tuyền 4

Tay phải của Kỷ Nhược Trần bóp mạnh, bóp lấy xương gáy bà ta, sau đó phất tay ném bà ta tới lan can cầu. Lúc này, sương mù trước mặt đã tan gần hết, đầu cầu bên kia chỉ cách nơi này hơn mười thước. Trước cầu Nại Hà mơ hồ lộ ra một con đường, con đường này chính là đường dẫn tới Phong Đô.

Kỷ Nhược Trần nhảy lên đá một cước, đá nát chiếc nôi, sau đó bước ra khỏi cầu Nại Hà, đi nhanh về phía Phong Đô.

Càng đến gần Phong Đô, Kỷ Nhược Trần càng khâm phục tòa thành khổng lồ không thể tưởng tượng nổi này. Từ xa nhìn lại, có một bức tường khổng lồ đâm thủng tầng mây đen, cao vô tận, căn bản không thể nhìn thấy điểm cuối. Lại nhìn xung quanh hai bên, bức tường của Phong Đô cũng dài không thấy điểm cuối, giống như toàn bộ địa phủ đều bị bức tường này bao phủ vậy.

Từ xa nhìn lại, đã thấy dưới bức tường có những cửa thành cách nhau một khoảng cách nhất định, dưới mỗi cửa thành những tử hồn xếp thành một hàng dài, chờ đến lượt mình vào thành. Kỷ Nhược Trần nhìn xung quanh, ngoại trừ cửa thành, không còn cách nào khác để đi vào.

Kỷ Nhược Trần chọn cửa thành gần mình nhất chạy tới, mới đi được vài dặm, trong tai bỗng nhiên truyền đến một tiếng rít bén nhọn. Kỷ Nhược Trần vừa nghe là đã biết được đó là âm thanh khi mũi tên phá không bay đi, thân hình khẽ động liền đứng lại tại chỗ.

Một mũi tên sắt phá không bay tới, xẹt qua trước mặt hắn một trượng, cắm trên mặt đất. Đuôi tên không có lông chim, ở phía trên có khắc hai chữ Bình Đăng. Vừa thấy mũi tên sắt này, ý chí của Kỷ Nhược Trần hơi rung động, trong lòng sinh ra cảm giác muốn quỳ bái. Kỷ Nhược Trần đã có kinh nghiệm từ cầu Nại Hà, biết chắc rằng người bắn ra mũi tên là người có chức vụ ở Địa phủ, có thể hiệu lệnh hồn phách. Nhưng nếu hắn có chuẩn bị, tâm trong nháy mắt sâu như giếng cạn, thì không thể làm gì được hắn.

Một đợt leng keng truyền đến, mười sáu Thiết Kỵ xuất hiện, dưới chân những chiến mã của họ đều có ánh lửa, nhìn rất giống với những Quỷ Kỵ mà Kỷ Nhược Trần đã gặp ở thành Lạc Dương. Thiết Kỵ chia ra bao vây, trong nháy mắt đã vây Kỷ Nhược Trần vào giữa. Phía sau Thiết Kỵ lại xuất hiện thêm mấy trăm Ngưu Đầu nhân chiến sĩ, trong tay bọn họ cầm búa lớn, ùn ùn kéo đến.

Phía sau Ngưu Đầu nhân chiến sĩ, còn có bốn gã Cự Quỷ cao tới sáu trượng, da màu xanh đen. Bốn gã Cự Quỷ ngực ưỡn bụng lõm, trên thân thể chỉ có một mảnh vải che đậy, trên người bọn chúng còn có một cái xích sắt lớn, trong tay bọn họ cầm đại đao dài ba trượng, rộng một thước. Ngưu Đầu nhân và Cự Quỷ xếp thành một hàng trước mặt Kỷ Nhược Trần, ở giữa xuất hiện một chiếc xe màu đen, người kéo xe không phải là đầu trâu mặt ngựa, mà là hai đầu Hắc Long dài ba trượng không ngừng bay lượn!

Thấy Kỷ Nhược Trần vẫn đứng thẳng mà không quỳ, Đầu Trâu và Cự Quỷ nhin không được cảm thấy kinh dị, nói nhỏ qua tai của nhau.

Từ bên trong đi ra hai tên tiểu đồng mặt trắng như tờ giấy, không râu không mày, một tên trong đó quát lớn:

"Du hồn to gan! Thấy xe ngựa của Bình Đăng vương sao không quỳ xuống, còn đợi đến khi nào?"

Tên còn lại có một đôi mắt màu lam vô cùng to lớn, hẩn nhìn Kỷ Nhược Trần một cái rồi tức giận hét lên:

"Thật nhiều máu tanh, thật nhiều oan nghiệt! Chờ khi Vương gia bắt người đem tới A Tỳ địa ngục, chọc thủng tay chân, đốt cháy ruột gan, xem người còn dám tùy tiện nữa không!"

Lúc này trong xe truyền đến một giọng nói trầm thấp, nói:

"Khoan hù dọa hẩn, trước tiên hãy điều tra rõ chân tướng của hẩn đã!"

Lời vừa nói ra, hai tên đồng tử lập tức im miệng.

Giọng nói kia lại vang lên:

"Du hồn kia, tên họ của người là gì, bao nhiêu tuổi, vì sao lại du đãng trong Địa Phủ mà không có ai trông nom, mau khai báo ra. Bản vương đi tuần tra, chính là để quan sát và theo dõi tình hình xung quanh. Người có gì oan khuất, cứ nói cho ta biết."

Kỷ Nhược Trần rung mình, người ngồi trong xe chẳng lẽ là điện chủ điện thứ mười Diêm La điện - Bình Đăng vương. Nghe giọng điệu của Bình Đăng Vương như vậy, mình bây giờ chỉ là linh hồn, khác hẩn với những tử hồn xung quanh?

Kỷ Nhược Trần cũng không nghĩ nhiều, thi lễ nói:

"Tại hạ họ Kỷ, tên Nhược Trần, cũng không biết tại sao lại ở cõi âm, tại hạ suy nghĩ rất lâu mà vẫn không giải thích được, trên người có việc còn chưa làm xong, cho nên đi tìm cách trở lại nhân gian. Về phần ngày sinh tháng đẻ, cái này... ta cũng không biết."

Nghe được tên Kỷ Nhược Trần, trên tay một tiểu đồng nổi lên một lớp sương đen, sau đó hiện ra một quyển sổ ghi chép rất dày. Tiểu đồng mở sổ

ghi chép ra, tìm kiếm từng tờ từng tờ một. Kỷ Nhược Trần nhìn thấy vậy, bỗng nhiên trong lòng khẽ động, thầm nghĩ:

"Lẽ nào đây là sổ sinh tử?"

Lúc này từ xa có tiếng ngựa đi đến, một gã thiết kỵ phi ngựa đã đến gần, xuống ngựa thi lễ trước xe ngựa của Bình Đăng Vương rồi kêu lên:

"Vương gia, có chuyện lớn xảy ra! Mạnh Bà ở cầu Nại Hà bị người ta cho uống canh Mạnh Bà, rồi đánh rớt xuống cầu, lúc này đã quên thân phận, nhiệm vụ của mình, thần thức tiêu tán, công việc đang bỏ trống! Lúc này đã có không ít linh hồn mang theo kí ức kiếp trước đi qua cầu Nại Hà! Theo tiểu quỷ báo cáo đó là do một sinh hồn làm..."

"Ầm" một tiếng, tất cả Đầu Trâu và Cự Quỷ đều đang thảo luận, sau đó lại nhìn về phía Kỷ Nhược Trần, trong mắt đã bớt đi ba phần hung hãn mà thay vào đó là ba phần sợ hãi.

Lời Thiết Kỵ còn chưa dứt, thì thấy Kỷ Nhược Trần đang đứng trước xe ngựa, không khỏi hoảng hốt, vội rút thanh đao ở thắt lưng ra, kêu lên:

"Sinh hồn? Chính là tên sinh hồn này!"

Bình Đăng Vương trong xe ngựa hừ một tiếng, nói:

"Không cần hoảng hốt, việc này cứ để bản Vương điều tra!"

Lời Bình Đăng Vương vừa nói ra, đám quỷ tốt đang âm ỉ cũng từ từ yên lặng lại.

Một lát sau, tiểu đồng cầm quyển sổ chạy lại chỗ xe ngựa, nhỏ giọng nói cái gì đó. Kỷ Nhược Trần liếc mắt nhìn thấy trên bìa sách có ba chữ Triện: Sổ Luân Hồi. Kỳ quái hơn nữa là, giọng nói tiểu đồng tuy rất nhỏ, nhưng

Kỷ Nhược Trần lại nghe thấy vô cùng rõ ràng. Trong Địa Phủ mệnh mệnh này, linh giác của hắn càng thêm nhạy cảm.

Tiểu đồng nói:

"Bẩm Vương gia, đã tra được tên Kỷ Nhược Trần này, trong chín mươi chín kiếp trước hắn không tích một chút công đức nào, hắn cũng không có tước tước, chỉ là một người phạm tội, không công không tội, không phải là tiên nhân hay là tinh tú gì đó chuyển thế luân hồi!"

"Có thật không?" Bình Đăng vương hỏi.

"Tuyệt đối chính xác! Trên quyển sách ghi chép rất rõ ràng!"

Tiểu đồng giơ quyển sách lên.

"Cạch" một tiếng, cửa sổ xe mở ra, từ trong đó vươn ra một bàn tay to hơi ngăm đen, trên tay đang cầm một cây bút đỏ, ghi chép thật nhanh trên quyển sổ, sau đó thu tay lại. Hai con Hắc Long đang kéo xe đồng loạt ra sức, chiếc xe từ từ di chuyển, sau đó quay đầu xe lại chạy về Phong Đô.

Tiểu đồng thu sổ Luân Hồi lại, quát lớn:

"Kỷ Nhược Trần to gan! Người không tuân thủ luật lệ nơi âm phủ, tự ý đi qua Nhược Thủy, lúc sống giết người vô số, lại cả gan làm hại Mạnh Bà, tội không thể tha! Bình Đăng vương có lệnh, lập tức bắt người giam vào A Tỳ ngục, dùng lửa đốt thân, chọc thủng nội tạng..."

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 208: Hoàng Tuyền 5

Hắn ngừng lại một chút, thấy Kỷ Nhược Trần đang ngạc nhiên, sau đó tức giận kêu lên: "Tổng cộng chín trăm năm!"

Mắt thấy Đầu Trâu liên tục hò hét, những xích sắt đều run lên, Kỷ Nhược Trần nhin không được buồn cười, sau đó lửa giận trong người nổi dậy. Mọi người đều nói Nhân Gian Giới là người trần mắt thịt, tâm hồn không thanh thoát, bởi vậy mới có nhiều việc không công bằng, mà quan lại ở Minh Giới lại hiểu rõ âm dương, phân rõ thiện ác, sống ác thì chết chịu phạt, hôm nay nhìn thấy, hóa ra Minh Giới cũng chẳng hơn gì Nhân Gian Giới.

Hắn mơ hồ lọt vào nơi này, muốn quay về dương gian thì có tội gì. Nếu bọn họ đều nói mình là cái gì sinh hồn, vậy sau lại không nhìn ra mình và những tử hồn khác không giống nhau, lại mạnh mẽ bắt mình uống canh Mạnh Bà, mình phản kích lại thì có lỗi gì? Mặc dù mình hạ thủ có chút nặng tay một chút.

"Ta chỉ muốn trở lại dương gian!" Hắn nói.

Tiểu đồng âm trầm cười, nói:

"Muốn quay về dương gian? Hôm nay ngươi đã phạm tội lớn, sau khi ngươi chịu qua nỗi khổ chín trăm năm bị lửa thiêu, rồi đến điện thứ nhất, do Tần Quảng Vương xử lý tội kiếp trước của ngươi, xong điện thứ nhất, tiếp tục đến điện thứ hai xử lý. Cứ như vậy qua mười điện, ít nhất cũng hao hết vạn năm? Khi ngươi đi đến Chuyển Luân, cũng chỉ có thể tiến vào súc sinh đạo mà thôi. Chỉ bằng ngươi, cũng muốn quay lại dương gian?"

Sáng lang một tiếng, một cái xích sắt nặng nề lạnh lẽo đeo vào cổ Kỷ Nhược Trần, hắt hai cánh tay của hắn cũng bị Đầu Trâu nắm lấy. Tiếp theo đó từ trên vai truyền xuống một lực lượng cường đại, đè hắn xuống.

Tiểu đồng đi tới trước mặt Kỷ Nhược Trần, nhìn vào mắt hắn, dùng giọng nói gần như tiếng mũi kêu, nói:

"Đôi mắt này của người thật kỳ quái... Chúng nó cực kỳ lạnh lẽo, lại ấm áp, trong đó còn có dương khí, Sinh hồn ở nơi này rất ít khi có được dương khí. Người biết bọn họ sau này ra sao không? Bọn họ ư, tất cả đều đang ở A TỖ ngục chịu khổ!"

Tiểu đồng vuốt ve khuôn mặt Kỷ Nhược Trần, tiếp tục nói:

"Hơn nữa người nhìn thấy ta, lại không hỏi tên ta! Ta là Ngọc Đồng, người hãy nhớ cho kỹ. Người cùng những sinh hồn khác không giống nhau, ta thích ánh mắt của người, nhưng ta cũng ghét ánh mắt của người, hiện tại ta muốn móc nó ra, để ở đầu giường của ta, để ta có thể thường thấy nó, việc này cũng là cho người ngày này cũng nhớ tới ta..."

Kỷ Nhược Trần chỉ cảm thấy hai ngón tay lạnh lẽo đặt trên mi mắt hắn, trong tai nhưng từ lâu đã không nghe được tiểu đồng nói gì, trong lồng ngực chỉ còn lửa giận không thể nào khống chế, trong lòng hắn thầm nghĩ:

"Các người vốn là người phán định ưu khuyết điểm của những kiếp trước ở nhân gian, tạo thiện ác nhân quả, nhưng lúc này chỉ nói một câu chịu tội 900 năm ở A TỖ địa ngục, chặn mất con đường sống của ta ư."

Mười năm ần nhẫn, để làm cái gì?

Ngọc Đồng cười như bị bệnh tâm thần, hai ngón tay cố gắng móc mắt Kỷ Nhược Trần ra, hắn thậm chí còn tưởng tượng khi hai ngón tay của hắn đâm vào hốc mắt thì vui vẻ như thế nào!

Nhưng mà hai ngón tay của hắn chỉ đâm vào khoảng không!

Ngọc Đồng thấy Kỷ Nhược Trần và bọn Đầu Trâu càng ngày càng nhỏ, lúc này mới phát hiện chính mình đã bị đánh bay lên trời, sau đó trên người truyền đến một cơn đau dữ dội, chỉ kém hơn sự đau khổ mà kiếp trước hắn phải chịu một chút mà thôi! Hắn không thể mở miệng nói bất cứ lời nào, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Kỷ Nhược Trần quanh người chợt lóe lên ngọn lửa màu xanh, đốt sạch những tên Đầu Trâu xung quanh, những tên Đầu Trâu bị đốt liền la hoảng lên, vội vàng buông cánh tay hắn ra. Kỷ Nhược Trần vừa được tự do, lập tức đoạt lấy cây búa lớn trong tay một Đầu Trâu, sau đó xoay người lại, chặt đứt dây xích trên cổ của mình!

Ngọn lửa màu xanh trên người Kỷ Nhược Trần càng ngày càng rực rỡ, rìu bay như gió, trong nháy mắt đã đem sáu tên Đầu Trâu đánh chết. Dễ dàng thành công như vậy, Kỷ Nhược Trần không khỏi run rẩy một chút, thầm nghĩ những Đầu Trâu này lực công kích có chút quá yếu, vậy mà có thể làm quỷ tốt cho Bình Đăng Vương. Hắn đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên một cơn gió mạnh đè hắn xuống, trong lúc nhất thời làm cho hắn khó có thể hô hấp! Hóa ra là mấy tên Cự Quỷ đã tiến lên, dùng Quỷ Đầu đao chém xuống!

Nhìn những tên Cự Quỷ cao sáu trượng, Kỷ Nhược Trần sẽ không ngốc mà đấu sức với chúng. Hắn ném lưỡi búa ra, sau đó nhanh chóng lùi sang bên phải. Quả nhiên dưới thanh Đại Khảm Đao khổng lồ, chiếc búa như là một cây tăm, nhẹ nhàng bị chém thành hai đoạn. Trong tay Kỷ Nhược Trần chỉ còn lại một cán búa dài bốn xích. Lưỡi búa mất đi, Kỷ Nhược Trần ngược lại dùng cán búa càng thêm như ý. Hắn giẫm chân một cái, giống như một làn gió vòng ra phía sau tên Cự Quỷ, rồi vung cán búa lên, đánh xuống!

Thân thể Cự Quỷ rất lớn, Kỳ Nhược Trần nhảy lên, bất quá là đến eo của hắn mà thôi, một côn nặng nề này, cuối cùng chỉ đánh vào eo của tên Cự Quỷ.

Cự Quỷ chịu không nổi một côn này, kêu thảm một tiếng, thân thể hắn vẫn đứng thẳng, nhưng bắt đầu nghiêng về một bên, rồi mềm nhũn ngã xuống, hiển nhiên là một côn này đã đánh gãy xương sống của hắn.

Kỳ Nhược Trần không cần nhìn, từ tiếng kêu thảm thiết thì đã biết kết cục của tên Cự Quỷ. Hắn nhìn bọn Đầu Trâu đang tầng tầng lớp lớp bao vây, đột nhiên hét lớn một tiếng, giơ côn tiến lên!

Một trận gió thổi qua đầu bọn Đầu Trâu...

Những tiếng "âm âm" không ngừng vang lên, từng tên từng tên Đầu Trâu ngã xuống, không còn ngồi dậy nổi. Bóng dáng Kỳ Nhược Trần từ bên ngoài mười trượng dần dần hiện ra. Hắn căn bản không quay đầu lại nhìn chiến quả của mình, dưới chân phát lực, bay nhanh đi.

"Đuổi theo! Còn không mau đuổi theo!" Ngọc Đồng chẳng biết từ khi nào đã tỉnh lại, sau đó quát lớn bọn Đầu Trâu đuổi theo, chính mình cùng nhảy lên U mã của một tên Thiết Kỳ, đuổi theo hướng Kỳ Nhược Trần vừa chạy.

Trên trời là một màu đen mênh mông, Kỳ Nhược Trần ra sức chạy. Bước chân và tần suất của hắn giống hệt nhau, thế nhưng khoảng cách giữa mỗi bước không ngừng gia tăng, cho nên tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh. Lúc này Kỳ Nhược Trần cảm thấy xung quanh tràn ngập một lực lượng mịt mờ khó có thể dò xét, mình lúc này giống như là đang chạy nhanh trong nước, mỗi một động tác đều bị cổ lực lượng này quán lấy. Nhắc tới cũng kỳ lạ, chính những động tác mà năm đó hắn ở Long Môn khách sạn khổ luyện thì mới có thể cảm giác được cổ lực lượng này, còn những động tác khác thì lại không thể cảm nhận được.

Kỷ Nhược Trần đơn giản là bỏ qua tất cả các loại đạo pháp, hồn nhiên lấy những động tác phụ trợ cho côn pháp mà chương quỹ - đã dạy ra sử dụng, tốc độ càng ngày càng nhanh, truy binh phía sau càng ngày càng xa.

Trong quá trình chạy vội vã, đầu óc của Kỷ Nhược Trần vận chuyển nhanh như thiểm điện, hăn nghĩ đến rất nhiều việc mà lúc trước bị hăn bỏ qua.

Căn cứ sách cổ ghi chép, hồn phách khi xuống Hoàng Tuyền, thì không có lối quay về, mà Lục Đạo Luân hồi lại nằm ở Thập Điện Diêm La, bởi vậy mình nhất thời mới có ý định đi Phong Đô, cho rằng chỉ có nơi đó mới có đường để quay về nhân gian, nhưng nếu thật sự là như thế, vậy tại sao người đưa đồ ở sông Nhược Thủy lại muốn mình hứa làm giúp hăn một việc, hăn chắc chắn là không thể nhìn qua sổ Sinh Tử, làm sao biết mình khi nào hết dương thọ trở xuống đây thực hiện lời hứa với hăn?

Mà ở ngoài thành, bọn quý tốt gọi mình là sinh hồn, vậy có phải là cái chết của mình thật ra là không giống bình thường? Nếu bọn quý binh đều nhận ra mình là sinh hồn, vậy thì lão bà kia cũng biết được, vì sao còn muốn bắt mình uống canh Mạnh Bà, không biết là người đưa đồ kia có nhận ra được không?

Trong lúc nhất thời Kỷ Nhược Trần có vô số nghi vấn, đầu Kỷ Nhược Trần muốn to như cái đầu, hăn không thể ngay lập tức đi tìm người đưa đồ để hỏi mọi việc, nhưng lúc này mà muốn trở lại sông Nhược Thủy là vô cùng khó. Minh giới này vô cùng to lớn, sương mù đen tràn ngập khắp nơi, lúc này đang nóng lòng chạy, đâu còn thềm phân biệt Đông Tây Nam Bắc gì nữa, trước tiên là trốn thoát bọn truy binh, tránh nơi nguy hiểm này càng xa càng tốt.

Phía trước đột nhiên xuất hiện một rừng cây, khắp nơi bên trong đều có sương mù đen. Kỷ Nhược Trần chỉ có thể chậm lại từ từ đi vào, những thực vật trong này vốn nên cắm rễ xuống mặt đất, thì những bụi cây ở đây lại

cách mặt đất tới mấy thước, những chiếc rễ phụ thật dài trong sương mù không ngừng nhúc nhích, bọn chúng giống như là có sinh mệnh vậy.

Kỷ Nhược Trần vừa nhìn thấy vậy, liền biết khu rừng này là thứ kỳ dị. Hắn không chút chậm trễ lách người mà đi, quả nhiên truy binh phía sau không dám tiến vào.

Khu rừng này cũng không rộng lắm, trong nháy mắt hắn đã chạy một vòng, sau đó lại chạy về phía trước một đoạn đường, hắn chợt dừng bước.

Nhược Thủy cuộn cuộn đang ở trước mắt. Nhìn từ xa những sóng biển giống như một chiếc lá liễu đang chảy xuôi theo dòng nước.

Chỉ chần chờ một lúc, từ phía sau đã có tiếng bước chân chạy tới, hơn mười Quỷ Kỵ từ trong sương mù lao ra, bọn Đầu Trâu chạy bằng đôi chân của mình, nên lúc này vẫn chưa tới, về phần ba con Cự Quỷ, thì không hề nhìn thấy bóng dáng.

Kỷ Nhược Trần nhìn truy binh, lại nhìn khu rừng cổ quái trước mặt, bỗng nhiên xoay người lại cầm côn đánh tới! Giết Quỷ không tính là sát sinh.

Hắn chạy nhanh tới, dưới chân hắn không có gì, nhưng mà sương mù đen từ khắp nơi điên cuồng vọt về phía hắn. Kỷ Nhược Trần chạy đi được chừng mười trượng, phía sau hắn là sương mù đang cuộn cuộn, tập hợp lại thành một con Cự Long!

Nhìn thấy khí thế ngập trời của hắn, những con u mã đều kinh sợ, thậm chí đều có con không nghe chủ nhân khống chế, quay đầu lại định chạy đi!

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 209: Hoàng Tuyền 6

Thế nhưng tốc độ của Kỳ Nhược Trần lại vô cùng nhanh, làm sau để cho nó chạy trốn được? Sương mù đen dày đặc trong nháy mắt xẹt qua mặt đất, đem tất cả Quỷ Kỵ vẩy vào trong.

Trong sương mù không có tiếng kêu la thảm thiết, không có rên rỉ, chỉ có tiếng răng rắc không ngừng vang lên.

Kỳ Nhược Trần nhẹ vỗ cán búa trong tay, chậm rãi từ một chỗ khác trong sương mù đen đi ra. Ngoài dự liệu của hắn, lại có một Quỷ Kỵ lọt lưới. Có một con ngựa đã chạy ra ngoài trăm trượng, hiển nhiên kỵ sĩ kia dự đoán được tiên cơ, khi Kỳ Nhược Trần di động thì hắn đã quay ngựa bỏ chạy, mới có thể tránh xa như vậy. Từ xa nhìn lại, Ngọc Đồng đang một mình một ngựa, đang quay đầu nhìn lại.

Kỳ Nhược Trần cười dài một tiếng, lấy cán búa chỉ về Ngọc Đồng ở phía xa, quát lớn: "Coi như người chạy nhanh!"

Ngọc Đồng vừa then vừa giận, giọng nói lạnh lạnh từ xa truyền đến:

"Kỳ Nhược Trần, người đừng vội càn rỡ! Người trốn được nhất thời, nhưng người không thể nào tránh khỏi Thiết Kỵ ở Phong Đô toàn lực đuổi bắt, người là sinh hồn, muốn rời xa cõi âm này nào có dễ dàng. Vương gia sẽ dùng bút đỏ phê vào trang lý lịch của người trong sổ Luân Hồi, làm cho người không thể luân hồi, cho người bị bỏ tù vạn năm! Người thoát được nhất thời, nhưng trốn không thoát một đời!"

Kỷ Nhược Trần hừ một tiếng, trong bản mệnh của hắn đã có tứ đại hung tinh, còn sợ bị phê thêm trong sổ Sinh Tử hay sao?

Hắn cầm lấy cán búa chỉ về Ngọc Đồng ở phía xa, quát lớn:

"Chỉ cần ta không chết, sẽ có một ngày ta quay lại địa phủ, hủy đi Diêm La điện, đốt rụi sổ Sinh Tử, sẽ đem người lột da rút xương, nung trong vạc đồng vạn năm! Ngọc Đồng, ta chắc chắn sẽ không quên người!"

Ngọc Đồng càng nghe càng kinh hãi, hắn đã bị sự mạnh mẽ của Kỷ Nhược Trần dọa cho hết hồn, khi nghe Kỷ Nhược Trần muốn đốt sổ Sinh Tử, phá hủy Diêm Vương Điện, những việc này không liên quan gì đến hắn, hắn đã cảm thấy may mắn, nhưng câu cuối cùng, làm cho hắn kinh hãi, lập tức ngã ngựa.

Kỷ Nhược Trần nhìn thấy, liền ngửa mặt lên trời cười ha hả, sau đó quay người lên thuyền rời đi.

Ngọc Đồng hoảng hốt bò lên, thấy phía trước lớp sương mù màu đen cuộn cuộn, không biết có bao nhiêu âm binh quỷ xa bày trận mà đến, hiển nhiên đến đây để bắt Kỷ Nhược Trần. Hắn vừa vui lại vừa buồn, vui là do có chỗ dựa vững chắc, có thể đưa Kỷ Nhược Trần vào chỗ chết, còn buồn là vì mới ngã ngựa làm trò cười, tất cả đều bị đại quân đến từ Phong Đô nhìn thấy.

Ngọc Đồng oán hận nhìn về phía Nhược Thủy, nhưng thấy sóng vỗ không ngừng, nào thấy chiếc thuyền nhỏ đang ở đâu?

Ngọc Đồng nghiêm mặt, nhìn về phía mấy ngàn quỷ tốt trước mặt quát lớn:

"Đều là phế vật! Sao lại tới trễ như thế, hắn đã sớm lên thuyền vượt sông Nhược Thủy! Các người ai dám vượt sông Nhược Thủy đuổi theo? Người, người, hay là người? Ta đã sớm biết là không thể trông cậy gì vào các

người! Mọi người trở về thành, đi điều tra xem người nào đưa hắc qua sông, sau đó nhốt hắc ba trăm năm! Thông báo cho Giáp Mã tuần sông, coi thử xem có thể đuổi theo hắc hay không."

Lúc này có một gã quý tốt nhỏ giọng nói:

"Ngọc Đồng đại nhân, tự tiện điều Giáp Mã tuần thành, vạn nhất bị Yêu Ma môn ở phía nam thừa cơ làm loạn, thì sẽ xảy ra việc lớn đó!"

Mặt Ngọc Đồng trầm xuống, thấp giọng nói:

"Có chuyện gì ta chịu trách nhiệm, người cứ làm theo là được rồi!"

Quý tốt chỉ còn cách vâng vâng dạ dạ, tuân lệnh rời đi.

Một chiếc thuyền nhỏ lướt qua trên sông Nhược Thủy, trong nháy mắt đã qua khu vực sóng to gió lớn.

Người đưa đò vừa chèo thuyền vừa nói:

"Công tử vừa rồi hình như là rất tức giận!"

Kỷ Nhược Trần thấy hắc thông thả chèo, bộ dáng như đang dạo chơi, nên hỏi:

"Ta với bọn quý tốt của Bình Đẳng vương mới đánh nhau, người không sợ bọn họ đuổi theo ư?"

Người đưa đò cười nói:

"Công tử là người mới tới, còn có việc không biết. Cõi âm vô cùng rộng lớn, Phong Đô chỉ là một trong một trăm nơi mà thôi. Con sông Nhược Thủy cuộn cuộn này là một lá chắn thiên nhiên của Phong Đô, mà bên ngoài Nhược Thủy là một thế giới rộng lớn, không thuộc sự quản hạt của Phong Đô. Địa phủ mà công tử nói tới chẳng qua chỉ là vùng đất bên trong

Nhược Thủy, nằm trong mảnh đất của Phong Đô. Những quý tốt bình thường đều không dám hoạt động ở sông Nhược Thủy. Truyền thuyết nói rằng ở dưới đây, còn có một giới rộng vô cùng vô tận khác nữa, chúng ta đều gọi nó là Hoàng Tuyền. Nhưng mà Hoàng Tuyền rốt cuộc là như thế nào, thì không ai biết được."

Kỷ Nhược Trần thật không ngờ cõi âm lại rộng lớn như vậy, hắn nhớ lại bức tường Phong Đô cao chọc trời dài không thấy điểm cuối, vậy mà chỉ là một trong một trăm. Hắn lại nhìn dòng Nhược Thủy dài, rộng không biết bao nhiêu này, trong lòng ngổn ngang ý nghĩ, không ngờ còn có một cái Hoàng Tuyền!

Mệnh mông cũng là một loại uy nghiêm.

Đứng trước sự uy nghiêm của thiên địa, hắn chỉ còn cách kính nể.

Kỷ Nhược Trần lại nghĩ tới một chuyện, hỏi:

"Người đưa ta qua sông, không sợ rước họa vào thân ư?"

Người đưa đồ cười ha hả, nói:

"Ta vốn là phán quan trong điện của Biện Thành Vương, năm đó kiên trì bỏ tù một vị có duyên thăng tiên, vì vậy mà đắc tội Biện Thành Vương, bị hắn điều đến sông Nhược Thủy làm người đưa dò. Người đưa đồ chúng ta và những người lên thuyền là giống nhau, muốn thoát khỏi luân hồi chỉ còn cách là bị giết, người giết chúng ta sẽ trở thành người đưa đồ mới. Cho nên tất cả đưa đồ đều trăm phương nghìn kế tranh thủ lúc Giáp Mã tuần thành không có ở đây, để làm khó dễ những người qua sông, cầu mong được giải thoát. Chỉ là người đưa đồ không thể động thủ trước, mà những tử hồn đó lại rất nhường nhịn không hề ra tay, chúng ta không thể làm gì được. Ai, người có thể giải thoát người đưa đồ vạn người không có được một, rất ít người chịu đánh nhau, nhưng cho dù đánh nhau, thì hơn phân nửa là tử hồn bị rơi xuống Nhược Thủy, trọn đời không được siêu sinh."

Người đưa đồ chỉ một ngón tay về phía sông Nhược Thủy, nói:

"Người xem, hàng tỷ linh hồn đang di động dưới sông Nhược Thủy, đều xuất phát từ nguyên nhân đó."

Có lẽ đây mới là nguyên nhân vì sao địa phủ có nhiều âm khí vô hình, lúc này nhân lực của Kỳ Nhược Trần đã tốt lên rất nhiều, đã có thể nhìn sâu xuống ba mươi trượng dưới sông Nhược Thủy.

Thứ mà trong mắt hắn nhìn thấy, chỉ là một thế giới đầy dơ bẩn, tất cả mọi thứ đều đang giày giụa, có linh hồn sắc mặt trắng bệch mặt mũi sưng phù, cũng có tử hồn mà thân thể gần như trong suốt!

May là Kỳ Nhược Trần định lực hơn người, vừa nhìn xuống dưới, cũng chỉ hơi bị choáng váng mà thôi.

Người đưa đồ nói tiếp:

"Nhược Thủy có tám nhánh sông, phân chia thu nhận linh hồn ở tám hướng. Nhánh sông Nhược Thủy này có 360 người đưa đồ, ta bị vây đến nơi hẻo lánh như thế này, vốn là không có cách nào giải thoát, thì nào có sợ rước họa vào thân? Việc ta muốn cầu công tử chính là, khi công tử qua sông xin hãy giết chết ta."

Kỳ Nhược Trần ngạc nhiên nói:

"Giết người, ta chẳng phải là trở thành người đưa đồ hay sao?"

Người đưa đồ lắc đầu nói:

"Công tử sao có thể giống với những tử hồn khác được? Trên người công tử còn có Dương khí, việc trên nhân gian còn chưa có làm xong, chính là sinh hồn, ngài có thể dẫn động Hoàng Tuyền khí, căn bản là không bị quan viên ở Địa Phủ quản lý. Nếu không như vậy, thì Quỷ tốt của Bình Đẳng

Vương làm sao có thể bị công tử đánh giết? Những tử hồn bình thường đều sẽ bị quan viên ở Địa Phủ quản lý, chỉ cần bị hô lên một tiếng, là ngay lập tức không thể nhúc nhích."

Chiếc thuyền khẽ chấn động, hóa ra là đã đến bờ.

Kỷ Nhược Trần lên bờ, tay cầm cán búa, nhìn về phía người đưa đồ. Năm ngón tay hằn năm lại, lập tức có một luồng khí màu đen tụ lại nơi cán búa. Trên mặt người đưa đồ tràn đầy vui mừng, nói công tử chậm đã, ưỡn ngực, chỉnh lý y quan trên người.

Sau một lát, hắn đã chuẩn bị xong, trong miệng thì thoả, hướng bốn phía lạy một lần, sau đó đứng thẳng trên thuyền, mỉm cười nói:

"Công tử có điều không biết. người đưa đồ chúng ta tin tức rất thông linh, hôm nay ta được giải thoát, vừa rồi là bọn họ gửi lời chúc mừng đến ta. A, còn hai việc ta phải cho công tử biết, việc thứ nhất là hôm nay ở phía nam sông Nhược Thủy cũng có một người được giải thoát, nghe nói người giết hắn cũng giống như là công tử, linh hồn vẫn còn dương khí, chẳng qua là một nữ tử, tuy nhiên nàng rất hung hàn. Ha ha, nghĩ không ra vừa mới chúc mừng hắn xong, thì đến phiên ta. Thứ hai, bên ngoài sông Nhược Thủy không phải là nơi mà quan viên của Địa Phủ quản. Chúng ta đang ở phía nam của Phong Đô, vùng mệnh môn ở phía nam là do Yêu Ma môn quản lý, binh lính nơi đó mạnh hơn nhiều những tên quý tộc ở đây. Người đứng đầu ở đó gọi là Minh Phong, nghe nói hắn chỉ hét lên một tiếng là làm nổi lên minh hỏa kéo dài vạn lý, uy lực vô cùng. Công tử nên cẩn thận. Ta đã nói hết lời, công tử đi đường cẩn thận."

Dứt lời, người đưa đồ khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt lại, chờ được giải thoát.

Cán búa trong tay Kỷ Nhược Trần khẽ động, phát sinh một tiếng rít. Hắn không chậm trễ, nhảy tới trước mặt người đưa đồ, hắc khí lượn lờ trên cán

búa, trong nháy mắt đánh vào trước ngực người đưa đồ. Kỷ Nhược Trần giống như lơ lửng trên không, quay ngược trở lại, đứng yên trên bờ. Hắn không quay đầu lại, nắm chặt cán búa, trong nháy mắt đã đi được một khoảng xa.

Người đưa đồ nhỏ giọng nói: "Đa tạ... Công tử thành toàn."

Đầu của hắn chậm rãi cúi xuống, sau đó không nhúc nhích.

Trên sông Nhược Thủy sóng gợn lăn tăn, từng đợt từng đợt sóng gợn truyền đến giữa sông, từ từ biến mất trong sương mù.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 210: Mệnh Mông 1

Mệt mỏi rã rời, đau khổ, bàng hoàng, ngỡ ngàng, chán ghét, vô lực, các loại cảm giác như thủy triều kéo tới, đan vào thành một tảng đá trĩu nặng hầu như ép tới khiến nàng thở không được, nàng chỉ thầm nghĩ hoàn toàn vứt bỏ tất cả rồi ngã xuống. Đây là việc trước đó chưa từng có, lấy tính tình của nàng, nếu như vào ngày trước tất nhiên là thà chết không chịu khuất phục, huyết chiến tới cùng, cùng lắm thì chết mà thôi. Thế nhưng hiện tại nàng đã ở địa phủ, còn có thể chết thêm một lần nữa hay sao?

Mặc dù trong tay có kiếm, nhưng nàng đã tiếp cận sụp đổ, bởi vì hoàn toàn nhìn không thấy hy vọng.

Bộ váy màu đen của Vân Vũ Hoa đã bị rách bươm lộ ra nhiều vùng da thịt trắng như tuyết, thậm chí da thịt dưới sườn, sau eo, bắp đùi cũng hiện ra rất nhiều. Nhưng lúc này nàng cũng không quan đến điều đó, hơi nghiêng người trước tiên dùng khuỷu tay đánh vào ngực một tên quỷ đói, đánh nó ngửa người ra sau, sau đó mới lấy cự kiếm đen huyền ở trong tay gác ở trên cổ nó, hơi vận lực liền cắt đứt hơn phân nửa cái cổ của nó.

Con quỷ đói hai tay ôm cổ, khóc khan mấy tiếng cái đầu mới văng xuống đất, vùng vẫy vài cái rồi hóa thành một mớ đất đen.

Vân Vũ Hoa lại dùng mũi kiếm vạch ra bụng to như phụ nữ có chửa của một con quỷ đói khác, sau đó nhẹ nhàng vọt đến phía sau nó. Con quỷ đói kia gào lên bi thảm, bụng phun ra ào ào chất dịch màu xanh ngắt, người nhìn mà muốn nôn. Lúc này con quỷ đói không có chết nhanh như vậy mà lung tung quơ hai tay, tru lên hồi lâu mới ngã xuống.

Vân Vũ Hoa lại chặt đứt thêm đầu gối của ba con quỷ đói nữa.

Thì ra thân ở cõi âm cũng sẽ có cảm giác mệt mỏi. Tại trên thuyền lúc qua sông khổ chiến không biết bao lâu. Vân Vũ Hoa hầu như đã vung không nổi cây cự kiếm trong tay. Tất cả rơi vào đường cùng, mặc dù biết ở dưới sông Nhược Thủy không được nhưng vẫn chỉ có thể liều chết đánh một trận. Vì vậy nàng dốc hết sức lực cuối cùng nhảy vào trong đám tử hồn. Tử hồn thực sự quá đông, hầu như nàng chỉ dùng mũi kiếm để đẩy chen chúc mới tìm cho bản thân một chỗ để dung thân. Mặc dù chân hạ xuống là giữa sông, nhưng may mà sông Nhược Thủy cũng có đáy, nơi này cách bờ rất gần, nước sâu cũng chỉ tới đầu gối thôi.

Đẩy, chém, chen chúc, xô, nàng máy móc lập đi lập lại các động tác này, gần như không biết bản thân chém giết ra từ trong đám tử hồn như thế nào.

Không ngờ chưa hoàn toàn thoát khỏi đám tử hồn, không biết từ chỗ nào chui ra rất nhiều quỷ đói, chúng có lực lượng lớn vô cùng, khuôn mặt đầy vết máu bê bết nhìn từ xa đã muốn nôn mửa, trong thân thể còn phun ra nọc độc, tiến tới hành động rất linh hoạt, so với đám tử hồn chỉ có khuôn mặt và thân người lúc ẩn lúc hiện thì khó đối phó hơn nhiều. Hơn nữa những con quỷ đói này như thể cá mập ngửi mùi máu tanh, mặc dù bị Vân Vũ Hoa không ngừng chém giết, nhưng nhất quyết không chịu thối lui, trái lại chúng càng hung hãn tàn bạo lao tới, khiến cho đám tử hồn bên cạnh hình như cũng bị nhiễm hung tính của chúng, cũng không ngừng tiến tới vây đưa, đuổi mãi cũng không tiêu tan.

Nàng càng ngày càng mệt mỏi, chỉ có thể thu nhỏ lại phạm vi công kích của cự kiếm, để cho những con quỷ đói mặt mày dữ tợn tiến lại gần, rồi dựa vào cách triển đấu cận thân hao lực cực nhỏ để độ sức cùng đám quỷ đói tử hồn, ở chỗ này, một đạo pháp uy lực lớn thế nào nàng cũng dùng không được, pháp bảo hộ thân tất cả cũng đã biến mất, coi như vận khí của nàng cũng rất tốt, tự nhiên trong tay xuất hiện cây cự kiếm, bằng không nàng chắc phải dùng hai tay không mà đối phó với đám quỷ đói tử hồn này rồi.

Không biết đã là lần thứ mấy đuổi đi đám quỷ đói cùng tử hồn cứ lao tới, Vân Vũ Hoa đứng cầm kiếm, đưa mắt nhìn chung quanh, thấy phương xa sông Nhược Thủy mênh mông, chung quanh đám quỷ đói đang bắt đầu tụ tập lại, tính ra cũng tới cả trăm con. Từng khuôn mặt quỷ hoặc là máu me bê bết hoặc là kinh tởm vô cùng hoặc là dữ tợn quái đản đang trong tầm mắt lúc ẩn lúc hiện.

Vân Vũ Hoa sắc mặt trắng bệch, không dám nhìn nữa, vung kiếm liều mình lao vào đám quỷ đói. Nàng chỉ e cứ nhìn thêm sẽ mất đi chút dũng khí cuối cùng.

Xa xa đột nhiên truyền đến một loạt tiếng chân nặng nề như sấm, trong tiếng chân ẩn chứa áp lực khiến trong lòng nàng khẽ run lên. Tiếng chân vừa truyền đến, đám quỷ đói lập tức như gặp thiên địch, như thủy triều lui về phía sau, về phần tử hồn thì chạy thoát nhanh hơn, toàn bộ ào về phía bên đò, thành thật khôi phục lại đội ngũ như lúc trước.

Vân Vũ Hoa nâng kiếm thận trọng, khi ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một con thú có sừng hình thù dị dạng khoác áo giáp màu xanh đậm từ trong màn sương mù xa xa đang chạy cực nhanh lao tới về phía này.

Con giác thú này thân cao hai trượng, bốn vó to như thùng nước, toàn thân bao phủ toàn vảy cứng như sắt, mỗi miếng vảy đều có chu vi đến cả thước. Đỉnh đầu Giác thú có bảy tám cái sừng nhô lên xếp thành hàng, một cái dài nhất trong đó chừng hơn ba thước, hai con người nhỏ màu đỏ tươi hai bên đầu đang nhìn chăm chăm vào Vân Vũ Hoa.

Hơi thở của Giác thú như sấm, phát lực lao nhanh đến, bốn vó mỗi một lần hạ xuống đất cũng bới tung lên từng đồng đất đen, ở sau người còn lưu lại một đạo như hắc long cuồn cuộn! Xem cái xu thế của nó vọt tới trước lực đạo đến chừng vạn quân, tuyệt đối không ai có khả năng ngăn cản.

Trên lưng Giác thú ngồi ngay ngắn một kỵ sĩ cao tới hai trượng, trên mình khoác áo giáp màu đen sậm, có bốn cánh tay, hai tay đang ôm ngang một cây cương thương dài bốn trượng, một tay thì cầm dây cương, một tay cầm cờ. Trên mặt chiến kỳ bay phất phơ theo một mặt quỷ rất dữ tợn.

Toàn bộ khuôn mặt của kỵ sĩ kia được bao bọc bởi một tấm mặt quỷ làm bằng thép rỗng, hai lỗ hổng bên hai má mặt nạ quỷ không ngừng phun ra sương trắng. Xa xa trông thấy Vân Vũ Hoa, y lung mạnh dây cương, giác thú rít gào một tiếng, càng thêm tăng tốc vọt tới!

Khi Giác thú thiết kỵ hãy còn ở cách xa mười trượng, gót sắt đã chấn cho mặt đất không ngừng rung động. Vân Vũ Hoa chậm rãi vung lên cự kiếm trong tay, sắc mặt tái nhợt, cắn chặt môi dưới. Nàng một không có đạo thuật, hai không có thần binh, đối mặt với giác thú thiết kỵ giáp dày thế này hầu như hoàn toàn không có biện pháp, chỉ có cậy vào thân pháp linh hoạt mà ứng phó, nhiều lắm chống đỡ được lúc nào hay lúc ấy.

Còn có ba mươi trượng!

Nàng đã thấy rõ hàm răng nanh trong miệng giác thú không ngừng chảy ra nước dãi, thấy rõ mũi thương của tên kỵ sĩ chỉ thẳng vào mình, càng thấy rõ mặt quỷ trông rất sống động trên chiến kỳ. Vân Vũ Hoa đối với cõi âm không biết nhiều lắm, cũng không biết mặt chiến kỳ này đại biểu cho giáp mã tuần thành của Phong Đô. Tuy nhiên cho dù nàng biết thân phận của người tới cũng không có biện pháp khác.

Còn có hai mươi trượng!

Vân Vũ Hoa hơi động đôi chân trần muốn nhấc lên, mũi chân chĩa xuống đất, nàng muốn tại thời khắc cuối cùng mới tránh qua một bên. Nhưng mà trong lòng nàng đột nhiên thấy trong mắt kỵ sĩ kia có ý đùa cợt, hình như mỗi nhất cử nhất động của mình đều bị người đó nắm chặt, trong lòng không khỏi chán chường! Nhưng lấy tính khí kiêu ngạo của nàng tuyệt đối

không đáp ứng bản thân không chiến đã bỏ cuộc, cho dù lúc này nàng đã mệt mỏi rã rời muốn ngã xuống đất.

Nàng nắm chặt chuôi kiếm, trợn địa sẵn sàng đón địch.

Mặt đất càng lúc càng rung dữ dội, tiếng chân đột nhiên vang lên như sét đánh đâu chỉ gấp mười!

Tiếng chân này cũng không phải phát ra từ giáp mã tuần thành trước mặt mà là truyền từ phương xa. Kỵ sĩ kia nghe được tiếng chân đột nhiên dùng hết toàn lực cầm dây cương, con giặc thú bị kéo vung lên trên, phát ra một tiếng hú điên cuồng rung trời! Bốn vó nó đứng chết tại chỗ, nhưng mà xu thế đang lao tới to lớn vô cùng khiến thân thể khổng lồ của nó không ngừng vọt tới phía Vân Vũ Hoa, cho đến khi chỉ còn cách mấy trượng mới ngừng lại thể tiến.

Bốn gót sắt đã lưu lại mấy lỗ sâu hoắm trên mặt đất.

Kỵ sĩ gầm lên một tiếng, không ngờ bỏ qua Vân Vũ Hoa đang gần ngay trước mắt, thay đổi phương hướng giặc thú đi nghênh đón tiếng chân từ xa đang truyền đến.

Vân Vũ Hoa giơ thẳng kiếm, đứng ngẩn ra. Nàng thật có chút không cách nào lý giải tất cả tình huống phát sinh vừa rồi, vừa có chút may mắn, lại có chút thất vọng mơ hồ.

- Lẽ nào... ta lại bị xem nhẹ như vậy?

Nàng xưa nay tâm cao khí ngạo, đối với kết quả lúc này có chút khó có thể tin.

Nàng nhìn về phía phương xa, thấy trong bầu trời hắc vụ cuộn cuộn đột nhiên lao ra một thân ảnh mờ ảo. Thân ảnh kia thật nhanh, nàng phải vận đủ thị lực mới có thể miễn cưỡng nhận ra dấu vết hoạt động của nó, điều

này có lẽ bởi vì nguyên do mỗi nơi nó đi qua đều lưu lại dấu vết màu mực nhạt. Kỵ sĩ cười giáp mã tuần thành kia vốn muốn chém giết Vân Vũ Hoa phải chuyển hướng chặn đánh thân ảnh kia.

Lúc này trong sương mù từ xa lao ra một con giáp mã tuần thành, đảo mắt lại là một con, trong khoảnh khắc đã có gần trăm con giáp mã tuần thành xuất hiện! Bách kỵ giáp mã ra sức vọt tới trước, mặt đất bị chấn động khiến cát đá văng tung tóe, khói bụi màu đen càng cuốn càng cao, khí thế có thể nói ngập trời!

Chỉ là tốc độ của chúng cũng hơi chậm một chút, còn xa mới nhanh chóng nhẹ nhàng như thân ảnh từ xa đang vọt tới trước. Thân ảnh kia theo gió mà động, hệt như chỉ bông bèo, trôi giạt đã vượt qua cự ly cả trăm trượng, bước tiến không theo một quy luật nào. Vân Vũ Hoa chỉ cảm thấy phương thức hành động của thân ảnh kia tràn ngập một loại quý khí dày đặc, chỉ nhìn từ xa đã khiến toàn thân nàng rùng mình.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 211: Mệnh Mông 2

Trong nháy mắt giáp mã tuần thành kia đã nghênh đón thân ảnh, kỵ sĩ lập tức rống một tiếng kinh thiên, thiết thương dài bốn trượng tuôn ra âm hỏa rừng rực, đâm tới thân ảnh kia một thương!

Vân Vũ Hoa chỉ cảm thấy mắt hoa lên, thân ảnh kia đột nhiên lưu lại vô số tàn ảnh, trong nháy mắt đã vòng quanh giáp mã tuần thành một vòng, thiết côn dài bốn xích trong tay liên tục kích lên bốn chân giác thú, bốn chân cứng như sắt của giác thú bỗng nhiên như làm từ bùn nặn bị một kích đập vỡ! Sau đó thân ảnh kia lại mọc lên như quỷ my phía sau kỵ sĩ, mãi cho đến lúc đứng ngang cùng kỵ sĩ kia mới vung ngang một côn!

Một tiếng rầm vang lên, cái đầu cực đại của kỵ sĩ tung lên cao, bav thẳng lên hơn trăm trượng mới rơi xuống mặt đất! Thân thể khổng lồ nặng nề của hắn chậm rãi đổ về phía trước, giác thú tuy tứ chi bị đứt đoạn nhưng còn chưa chết, thân thể cao lớn nặng nề ngã vào trong đất đen không thể động đậy, chỉ là bị đau đớn ngửa mặt lên trời rú lên bi thảm, tiếng gào thê lương truyền khắp nơi!

Vân Vũ Hoa từ lâu đã chết chân đứng tại chỗ.

Trong nháy mắt, tốc độ của thân ảnh kia đâu chỉ tăng gấp bội, căn bản đã thấy không rõ quỹ tích bước chạy của hắn, nhưng mà bất kể là giác thú bị đánh gãy bốn vó hay là kỵ sĩ bị đánh bay đầu, mỗi một côn vung côn đều rõ ràng như vậy, dường như tia chớp giữa màn đêm, tuy là Vân Vũ Hoa nhắm lại hai mắt, năm côn vừa rồi vẫn cứ hiện lên trong đầu xua tan không được.

Thân ảnh kia vẫn còn chưa hết ý, quay đầu lại nhìn cả trăm con giáp mà tuần thành đang đuổi gần phía sau, đột nhiên biến mất tại chỗ, vài cái lấp lóe hắt lại đón đầu chạy ào vào trong hàng ngũ giáp mã!

Trong đàn giáp mã đột nhiên mọc lên một màn hắc vụ bao phủ cả trăm con giáp mã tuần thành vào trong đó, cũng thấy không rõ tình hình cụ thể trong sương mù thế nào, chỉ nghe được tiếng rú liên tục của giác thú và tiếng thét rung trời của giáp sĩ!

Hầu như lại tại trong thời gian hắc vụ mới bùng lên, thân ảnh kia đã từ trong sương mù xuyên ra, lướt qua trước mặt Vân Vũ Hoa tại phía ngoài mấy trăm trượng rồi bay về phương xa. Bách kỵ giáp mã đồng loạt phi ra từ trong hắc vụ, chiến kỳ phát phới, lần thứ hai nhanh chóng đuổi theo.

Một cơn gió tại cõi âm chợt thổi tan đi hắc vụ, lộ ra ba con giác thú ngã trên mặt đất, đau đớn điên cuồng hú lên. Bốn tên thiết giáp kỵ sĩ bốn tay đều nằm bên cạnh tọa kỵ của mình, nhưng không hề động đậy. Một giáp sĩ vẫn còn đang nằm chặt chiến kỳ, cột cờ cắm sâu trong đất dựng thẳng lên cao. Nhưng cái đầu của giáp sĩ hộ kỳ khi lấy một góc độ quý dị quan sát thì đang treo ở bên mép cô.

Chiến kỳ dưới cơn gió lớn phần phật tung bay, không biết là ai giương lên.

Mãi đến khi một cánh tay tản ra mùi hôi khó ngửi lạnh lẽo ẩm ướt chụp vào vai, lúc này Vân Vũ Hoa mới từ trong kinh ngạc định thần lại, nhớ tới hiện tại mình cũng không phải có điều kiện mà thoải mái coi náo nhiệt, nàng cũng không quay đầu lại, vọt tới trước một bước rồi trở tay cầm cự kiếm quét về phía sau lưng, trong tiếng lách cách lại vang lên tiếng rống đau đớn.

Lúc này Vân Vũ Hoa mới quay đầu lại, quả nhiên thấy giáp mã tuần thành đã đi xa, những con quý đói vốn đã trốn ra xa lại xông tới lần nữa.

Mà nàng bởi vì xem quá mê mẩn nên hoàn toàn không có chú ý đến bên này, không ngờ lại bị vây kín.

Vân Vũ Hoa khẽ căn môi, cự kiếm rung lên, mang theo từng đạo kiếm quang như nước gợn, nhẹ nhàng xẹt qua cổ ba con quỷ đói đang xông lên trước nhất, sau đó nhẹ nhàng tránh đi chất lỏng màu xanh đang phun tới. Sau khi nhìn thân ảnh kia đánh một trận kinh tâm động phách, nàng lại có được chiến tâm. Chỉ là người nọ bất kể là thân pháp hay là côn thuật đều rất quen thuộc, khiến trong lòng nàng mơ hồ có chút khó chịu.

Mặc dù dễ dàng xử lý ba tên địch nhân, nhưng mà nhìn hàng trăm tên quỷ đói bốn phía, Vân Vũ Hoa vẫn biết trận chiến này sinh tử khó lường trước.

Nàng mới vừa chém ngã vài con quỷ đói, toàn bộ quỷ đói hình như đều cảm ứng được cái gì liền đứng đực tại chỗ, đồng thời quay đầu nhìn về phương xa. Vân Vũ Hoa dễ dàng chém ngã thêm hơn mười con quỷ đói, bản thân mình cũng không khỏi sợ hãi khẽ run lên.

Mặt đất lần thứ hai chấn động, thân ảnh từ phương xa từ trong mây mù lao ra, phía sau vẫn đang đuổi theo đại đội giáp mã tuần thành, tuy nhiên số lượng hình như đã mất đi vài con, lúc này hắc cũng trông thấy Vân Vũ Hoa, đột nhiên tăng tốc vọt thẳng về phía nàng! Hắc vừa tăng tốc, tốc độ giống như sao băng, chỉ trong khoảnh khắc đã bỏ xa đám giáp mã ở phía sau.

Nghìn trượng chỉ thoáng qua, người nọ đã đứng ở trước mặt Vân Vũ Hoa, cây thiết côn dài bốn thước bay vòng vòng như gió trong tay dần dần hoãn lại.

Những tiếng bịch bịch bịch bịch khó chịu liên tiếp vang lên, toàn bộ quỷ đói trong vòng mười trượng của hắc đầu đều bị vỡ tung, lắc lư ngã xuống đất.

Vân Vũ Hoa kinh ngạc, trông từ xa mới thấy được hắc. Đúng là Kỷ Nhược Trần! Sao lại là hắc?

Hắc đứng ở trước mặt cùng chỉ do dự chốc lát, lúc này càng thêm chứng thực nhận định của Vân Vũ Hoa. Hắc hiển nhiên là quen nàng, tuyệt đối sẽ không sai, mặc dù không biết hắc vì sao cùng đi tới nơi cõi âm phủ này, nhưng người này không sai đích thật là Kỷ Nhược Trần.

Chính là Kỷ Nhược Trần người đã cho nàng dính vào Cực Lạc châm, chính là người đã khinh bạc đối với nàng, mặc cho nàng thỉnh cầu thế nào cũng không chịu ngừng tay...

Mặt đất càng ngày càng rung chuyển dữ dội, đám giáp mã tuần thành đang nhanh chóng tiếp cận. Kỷ Nhược Trần cũng không thêm để ý tới thanh thế to lớn của đám truy binh, đi tới Vân Vũ Hoa, vươn tay trái nói:

- Đi theo ta.

Nhìn cánh tay đang duỗi ra, ngón tay mềm mại, kiên cường mạnh mẽ, trái tim Vân Vũ Hoa đột nhiên càng nhảy càng nhanh, cự kiếm trong tay nàng khẽ rung lên, đột nhiên chém một kiếm tới yết hầu Kỷ Nhược Trần!

Mặc dù thân pháp của Kỷ Nhược Trần nhanh chóng như quỷ my, nhưng mà hắc vạn lần không nghĩ tới Vân Vũ Hoa sẽ đột nhiên động thủ, dưới tình huống không kịp phòng bị chợt đứng nghiêm chân, mũi cự kiếm hầu như sượt qua da thịt trên cổ họng gã!

Kỷ Nhược Trần ngạc nhiên nhìn Vân Vũ Hoa, nơi cổ họng chậm rãi nổi lên một vạch màu đen. Vân Vũ Hoa run run hai tay, mạnh mẽ cắn răng một cái, cự kiếm lại chém xuống đầu gã, quất lên:

- Đồ dân tộc vô sỉ, ta với người thề không lưỡng lập!

Vẻ kinh ngạc trên mặt Kỷ Nhược Trần chợt biến mất, gã cười lạnh một tiếng, một bước vòng qua phía sau Vân Vũ Hoa, nhẹ nhàng vỗ một cái lên gáy nàng, lại một bước trở lại trước người nàng, hầu như đứng sát tới mặt nàng. Vào lúc này thời gian hình như đã chậm đi, cự kiếm của Vân Vũ Hoa đã tạt bên ngoài, căn bản vô pháp sản sinh uy hiếp với Kỷ Nhược Trần, một kiếm vốn là chém vào đầu nhưng vẫn treo ở giữa không trung, chậm rãi hạ xuống.

Kỷ Nhược Trần duỗi ngón tay xẹt qua đôi môi của nàng, ấm áp mà mềm mại, hoàn toàn không ăn khớp với côi âm lạnh giá, hắc ám, ẩm ướt ở nơi này.

Hắn thân nhiên cười, thân hình hóa thành một làn khói nhẹ, trong thời gian ngắn đã đi rất xa, chìm vào trong màn sương dày ở phương xa. Đám giáp mã tuần thành rung chiến kỳ tiếng vó ngựa rung trời, gào thét đuổi theo.

Thụp một tiếng, một kiếm của Vân Vũ Hoa chém vào khoảng không, lúc này mới chìm vào mặt đất.

Mắt thấy Kỷ Nhược Trần đã đi xa, Vân Vũ Hoa mới nhớ tới bản thân vẫn còn đang ở trong tuyệt địa. Nàng cắn răng một cái, thừa dịp đám quỷ đói còn chưa tiến lên bao vây, lập tức lao về phương hướng ngược lại với Kỷ Nhược Trần.

Kỷ Nhược Trần càng chạy càng là hể hả, vừa rồi một chút không thoải mái nho nhỏ sớm đã bị gã ném tới sau đầu. Lúc đầu hơn một trăm giáp mã tuần thành đang đuổi ở phía sau hiện giờ chỉ còn hơn tám mươi, chỉ cần chạy tới chạy lui thêm vài vòng nữa thì phía sau gã cũng sẽ không còn thêm một truy binh nào.

Lúc này bên trong lồng ngực của gã cảm thấy trong trái tim như đang nhen nhóm lên một ngọn lửa xanh thẫm, đóa Lam Viêm (ngọn lửa màu lam)

này tuy nhỏ nhưng mà thiêu toàn thân gã phát nhiệt, may là lúc này có một tia âm khí từ tứ chi bách hải rót vào trong cơ thể, mang đến từng tia băng hàn mới đè xuống đạo hỏa khí này. Mỗi một đạo âm khí nhập thể, Kỳ Nhược Trần liền cảm thấy bất kể là động tác hay là thần thức cũng tiến thêm một phần, càng ngày càng có cảm giác thuận buồm xuôi gió, như cá gặp nước.

Hắn thậm chí bắt đầu có chút thích cõi âm.

Phía sau tiếng vó ngựa như sấm truyền đến, Kỳ Nhược Trần không cần quay đầu lại cũng biết là hơn tám mươi con giáp mã tuần thành đã kéo thành một hàng thật dài đã đuổi gần tới, khi lao tới thêm hơn mười dặm nữa, cự ly giữa giáp mã tuần thành thì cũng đủ để gã ung dung mà thu thập thêm vài con nữa. Giáp mã tuần thành ở địa phủ dũng mãnh vô luân, không sợ nguy hiểm, thế nhưng đầu óc cũng không được sáng suốt, cho nên đã bị Kỳ Nhược Trần dùng cùng một thủ pháp thu thập hơn mười con, thế mà vẫn chưa tiếp thu bài học, vẫn con trước ngã xuống, con sau tiến lên đuổi theo tìm cái chết.

Kỳ Nhược Trần đương nhiên không ngại dùng bọn chúng để luyện tập, mỗi khi giết một con giáp mã tuần thành, đóa Lam Viêm trong lồng ngực gã sẽ mãnh liệt thêm một chút, tốc độ hấp thụ âm khí ở địa phủ cũng sẽ nhanh hơn một ít.

Lời nhắc nhở của người đưa đồ trước khi chết vẫn còn văng vẳng bên tai, từ sau khi Kỳ Nhược Trần phát hiện ra trong lồng ngực đã sinh ra một đóa Lam Viêm, gã dứt khoát dẫn theo nhóm giáp mã tuần thành này đi vòng quanh, gã không muốn rời khỏi sông Nhược Thủy quá xa, nếu quỷ tốt âm binh của địa phủ đã không muốn đi triệu yêu ma ở phía nam, vậy thì tại trước khi thực lực của gã có đủ mạnh mẽ cũng không nguyện đi trêu chọc đám thủ hạ của Minh Phong đứng đầu phía nam. Huống chi tại trận chiến ở Lạc Dương, gã đã gặp qua Hoàng Xà đứng đầu phía đông, mặc dù đó chỉ là một phân thân được hình thành từ uế khí Hoàng Tuyền nhưng uy lực thiêu

thành thông thiên của nó đủ khiến cho Kỷ Nhược Trần căn bản vô pháp hướng tới.

Hắn cũng không biết giữa Hoàng Xà và Minh Phong có quan hệ như thế nào, nhưng nếu một người là đứng đầu phía đông, một người là đứng đầu phía nam, chắc hẳn uy lực cũng là kẻ tám lạng thặng nửa cân. Huống hồ lúc này đang ở cõi âm, mà lấy sự e sợ đối với chân thân của Minh Phong, Kỷ Nhược Trần cho dù có không biết trời cao đất rộng, cũng tuyệt đối không dám đi trêu chọc Minh Phong.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 212: Mệnh Mông 3

Chỉ là phương pháp trở về dương gian xem ra chỉ có đến phía nam mới có thể tìm được, vậy thì nên làm gì mới ổn?

Lúc Kỷ Nhược Trần đang do dự, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng rống của giác thú, tiếng vó rung trời dần dần biến mất, gã còn tưởng rằng giáp mã tuần thành rốt cuộc học được thông minh. Khi quay đầu nhìn thì thấy đám giáp mã tuần thành mặt hướng về phía sườn đang xếp thành một hàng ngang, thiết thương chỉ lên trời, đang bày thế trận chờ quân địch.

Kỷ Nhược Trần không biết bọn chúng đang chờ đợi cái gì, nhất thời hiếu kì cũng ngừng bước, dù sao thì yêu ma mà những giáp mã tuần thành này không sợ thì gã cũng sẽ không sợ.

Đợi trong chốc lát, phương xa trong tầng mây mới truyền đến một loạt tiếng kêu khàn khàn, nghe giống như là vô số tiếng của bà già đang cùng hét lên những tiếng chói tai. Ngay sau đó tại trong đám mây hiện ra diện mạo một con chim kỳ dị, hình thù con chim này rất to, ở giữa là hình dạng của một phụ nữ, từ đầu tới chân dài khoảng hơn một thước, trên hai chân được bao phủ dày đặc bởi lân giáp, giữa ngực và bụng hiện ra phần da thịt lõa lồ, nơi bí ẩn thì không lộ ra tí nào, nhìn chung không khác gì một phụ nữ nhân gian. Nó không có hai cánh tay mà là mọc ra ba đôi cánh chim, phía sau là hơn mười cọng lông đuôi phập phồng bất định.

Con dị chủng này vừa thấy đám giáp mã tuần thành đã xếp thành hàng trên bình nguyên sẵn sàng nghênh đón, trên lớp màng lập tức từ xanh lục chuyển thành đen, ngửa đầu lên trời hét một tiếng chói tai, tiếng kêu truyền

ra xa, liên tiếp vang lên trong mây, một con lại một con dị điều không ngừng xuất hiện, trong nháy mắt đã tụ tập hơn bốn mươi con. Con dị điều đầu tiên vừa hét dài một tiếng, dẫn đầu lao về hướng đội ngũ giáp mã tuần thành phía dưới!

Đám giáp mã tuần thành quát một tiếng, xách động tọa kỵ xếp đội hình thành một vòng tròn để đối đầu với tốc độ nhanh khác thường của bầy dị điều. Dị điều đang bay trên không như điện chuyển hướng cực kỳ linh động, toàn bộ không theo một quy luật, xuyên qua lại bên trên đội hình của đám giáp mã tuần thành, cuối cùng tìm được một kẻ hở, chúng đột nhiên lao thẳng xuống dưới, nhanh đến nỗi một tên kỵ sĩ vừa mở miệng, một tiếng hí thê lương xuyên cả tầng mây! Trong miệng con dị điều phun ra một đạo lam quang, trong nháy mắt đụng lên trên mũ giáp của kỵ sĩ!

Cái mũ giáp của kỵ sĩ dầy tới một tấc dưới ánh lam quang nhanh chóng hóa mềm rồi sứt xuống, tên kỵ sĩ không kịp rên một tiếng đã ngã xuống ngay trên mình giác thú.

Lúc này đàn dị điều đều đã bay tới vùng trời trên đầu đám giáp mã tuần thành, chúng bay tới bay lui, thỉnh thoảng đột nhiên đáp xuống phun ra từng đạo lam quang, bất cứ bộ vị nào trên áo giáp bị trúng lam quang thì lập tức giống như bị nấu chảy bị lồm vào, thỉnh thoảng có giáp mã tuần thành rơi xuống đất bị chết. Còn đàn dị điều này cũng một con tiếp một con bị cây thiết thương với tốc độ nhanh như điện đâm xuyên qua người, sau đó bị rút xuống mặt đất, lại bị giác thú đạp thành thịt nát. Nhưng mà song phương đều liều chết tấn công, hoàn toàn không sợ hãi chút nào.

Một trận khỗ chiến đối với cả hai bên!

Kỵ Nhược Trần vốn định ở bên kiếm một chút tiện nghi, sau khi nhìn thấy được tốc độ của đàn dị điều thì lại đổi chủ ý, quay đầu đi về hướng nam.

Sau thời gian một nén hương trận khổ chiến này mới kết thúc. Chỉ còn bốn con diều mình đầy thương tích bay một vòng quanh không trung trên chiến trường, gào thét mấy tiếng mới xuyên mây bay đi xa. Mà đám kỵ sĩ tuần thành cũng chỉ còn hơn bảy con, họ đứng yên chốc lát mới thay đổi giác thú, sau đó chạy về hướng Phong Đô.

Chạy vội không mục đích không biết bao lâu, Kỳ Nhược Trần đã hoàn toàn mất phương hướng. Lấy tốc độ chạy lúc này của gã một bước chân đã đi xa trăm dặm, thế nhưng trên một cánh đồng hoang vu rộng lớn như thế không ngờ ngay cả một con yêu ma cũng không thấy, thực sự có phần cổ quái.

Càng yên lặng Kỳ Nhược Trần càng cảm thấy bất an. Trước mắt tất cả phẳng phất như nhớ tới khi còn bé đi một mình trên cánh đồng tuyết, xung quanh là ác lang rình rập.

Kỳ Nhược Trần dần dần đi chậm lại, đang muốn phân biệt một chút cảnh vật bốn phía thì đột nhiên tim đập nhanh lên một cách khó hiểu, giống như đang bị ánh mắt nào đó đang nhìn chăm chăm theo dõi, gã rung mình một cái, nắm chặt thiết côn dài bốn thước trong tay chậm rãi nhìn quanh khắp nơi.

Trong lòng Kỳ Nhược Trần đột nhiên hơi khẽ động, vận thị lực để quan sát phát hiện đóa Lam Viêm trong tim đã không còn hướng thẳng lên trên nữa mà giống như bị cái gì hấp dẫn lệch qua một bên. Kỳ Nhược Trần thử xoay người thì Lam Viêm cũng xoay tròn theo, vẫn chỉ vào một hướng đông.

Kỳ Nhược Trần không hề do dự, thu liễm khí tức toàn thân, như khói như mây chạy về phương hướng đó.

Càng chạy về phía trước, gió đập vào mặt càng lúc càng mạnh, dần dần, một loại áp lực như núi bắt đầu ập tới ép đóa Lam Viêm trong tim Kỳ

Nhược Trần thu lại còn phân nửa so với trước kia. Nhưng mà Lam Viêm càng hướng về nơi phát ra áp lực, hầu như muốn vắt ngang hướng qua đó.

Lại đi về phía trước thêm vài dặm, Kỳ Nhược Trần đột nhiên cảm thấy dường như đã đi qua một cánh cửa vô hình, ngay tại cùng thời khắc đó, mây mù dày đặc phía trước đột nhiên tan biến sạch sẽ hiện ra một vùng đất rộng lớn thần bí.

Kỳ Nhược Trần hoảng sợ ngừng chân, lúc này mới phát hiện thì ra mình đang đứng ở sát mép một sườn núi cao nghìn trượng, nếu đi về phía trước thêm mấy bước thì sẽ bị rơi dưới vách núi. Dưới vách núi là một mảnh đồng bằng mênh mông vô bờ, hai con sóng lớn rộng trăm dặm, yên lặng không gợn sóng đổ vào cùng một nơi chậm rãi chảy về phương xa.

Khác hẳn với mây mù dày đặc tại địa phủ, bầu trời ở đây mặc dù tối om nhưng cực kỳ trong sáng. Kỳ Nhược Trần đứng trên sườn núi dùng hết tầm mắt mới nhìn ra được ngoài nghìn dặm. Thị lực có thể nhìn được xa như vậy là điều ngoài tưởng tượng của gã.

Một thế giới rộng lớn vô pháp tưởng tượng đột nhiên đập vào mắt. Kỳ Nhược Trần chỉ kinh hãi đến nín thở, trái tim hình như cũng ngừng đập, đóa Lam Viêm bị ép tới tùy thời có thể bị tắt.

Sau một lát, Kỳ Nhược Trần mới thở ra một hơi, trong lòng cũng hơi an tâm, khí khái dũng mãnh cũng chợt sinh ra.

Tục ngữ có nói đọc vạn quyển sách không bằng đi nghìn dặm đường, quả nhiên không sai, không đích thân tới nơi đây thì làm sao biết trong trời đất rộng lớn còn có một nơi có cảnh vật như vậy! Trước đây Kỳ Nhược Trần từng cho rằng Tây Huyền sơn mới là nơi hiểm trở nhất, có cảnh tượng hùng vĩ nhất trên thế gian, thế nhưng khi so với cảnh tượng này quả thực giống như thể là một chậu cây cảnh tinh xảo cùng hàng nghìn con sóng biển cuộn cuộn, thì làm sao có thể đem so sánh bình luận?

Lúc này hồi tưởng lại, trước đây thực là ếch ngồi đáy giếng.

Kỷ Nhược Trần đang tự than thở, đột nhiên thị lực lại tiến thêm một tầng, trùng kích trong nháy mắt khiến cho hô hấp của gã cũng bị đông cứng lại!

Tại một nơi chân trời rất xa, một tòa tháp to lớn khó có thể tin từ từ hiển hiện. Kỷ Nhược Trần nỗ lực phân biệt một lúc lâu mới dám nhận định đó chính là một tòa tháp to, cơ hồ chiếm nửa bầu trời.

Thế nhưng tháp gì mà lại có hình dáng như vậy, trải dài tới mấy nghìn dặm và rộng lớn như một dãy núi.

Kỷ Nhược Trần trấn tĩnh tâm trạng một chút, mới theo ngọn tháp nhìn lên trên, ngọn tháp đâm thẳng trời cao, phía trên ngọn bị mất hút ở trong màn đêm mênh mông, đây cũng không phải là do mây mù cản trở tầm mắt mà là thị lực của gã có hạn, thực là không đủ khả năng nhìn đến một nơi cao như vậy.

Trong lúc nhất thời, Kỷ Nhược Trần không khỏi hoài nghi mặt đất có móng hay không, nếu như có móng thì dùng cái gì để gánh chịu sức nặng của một tòa tháp khổng lồ như vậy? Hẳn cũng không biết bầu trời nơi đây có ranh giới hay không, nếu là có ranh giới thì làm sao có thể chứa đựng được tòa tháp này?

Thị lực của gã đột nhiên lại tiến một tầng, dù cho cách xa nghìn dặm cũng có thể thấy trên thân tháp tràn ngập những con đường dày như mạng nhện, trên đó chi chít không biết là ma hay là yêu hay là vật gì đang không ngừng qua lại tới lui.

Ngọn tháp như vậy lẽ nào thực sự không phải xuất hiện từ bàn tay của thiên địa mà là một kiến trúc được tạo thành từ bàn tay con người hay sao?

Đang lúc Kỷ Nhược Trần hoảng sợ đột nhiên cảm thấy một trận hàn ý cực kỳ sắc nhọn truyền đến. Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, vừa lúc trông thấy trên bầu trời đêm cách đỉnh đầu trăm trượng, không biết khi nào treo lên một con người thật lớn đường kính phải tới ba trượng! Trên con người rải rác tơ máu, bốn phía bông bành từng huyết mạch không ngừng nhúc nhích, con người lóe lên ánh sáng màu xanh biếc yếu ớt đang nhìn chăm chăm vào Kỷ Nhược Trần.

Còn chưa chờ Kỷ Nhược Trần có phản ứng thì con người không biết dùng cách nào phát ra một tiếng kêu vang vọng cả bầu trời đêm! Lúc này Kỷ Nhược Trần đột nhiên khó hiểu vì sao lại hiểu được hàm nghĩa trong tiếng kêu của nó:

- Hắn thấy được Tu La tháp!

Dư âm của tiếng kêu này còn chưa dứt, trên không trung bắt đầu vang lên tiếng gào thét lâm lâm, hơn mười điểm đen lấy tốc độ khó tin nổi bay vọt về phía bên này.

Tại một nơi quỹ dị bí hiểm như chỗ này, Kỷ Nhược Trần cũng không muốn phí sức lực không cần thiết, cùng không nguyện thử thực lực của dị vật đang bay tới sâu cạn ra sao. Kỷ Nhược Trần thực cũng không cần thử, chỉ thấy tốc độ vọt tới của bọn nó cũng đủ biết là không phải dễ chọc.

Kỷ Nhược Trần không có mảy may do dự, ngay lập tức quay đầu bỏ chạy!

Giống như lúc đến, lao ra ngoài chưa tới mấy trượng Kỷ Nhược Trần đã xuyên qua một cánh cửa vô hình, trở lại cõi âm tràn ngập mây mù. Gã vẫn chưa dừng lại mà tiếp tục phát lực chạy như điên, quả nhiên phía sau vang lên một tiếng vù vù, một con chim rất to dài chừng bốn năm trượng từ trong mây mù chui ra. Đầu con chim này dài chừng một trượng, hàm răng trong miệng nhọn hoắt, trên thân mọc ra hai cánh, bốn móng chân cực kỳ sắc

nhọn thu tại dưới bụng. Nó rung lên đôi cánh thì vọt tới trước hơn mười trượng, thực sự nhanh nhẹn vô luân. T

Chim khổng lồ cách xa Kỳ Nhược Trần, còn cách Kỳ Nhược Trần hơn mười trượng, đã mở cái miệng khổng lồ phun ra một dải âm hỏa nhắm vào lưng Kỳ Nhược Trần. Kỳ Nhược Trần biến đổi thân pháp thất thường nên cũng không sợ công kích bức này, chỉ thoáng một cái đã tránh khỏi luồng âm hỏa này. Nhưng mà con chim khổng lồ không chỉ một con, từ mây mù phía sau liên tiếp lao ra bảy tám con khác, lao lên bao vây quanh người Kỳ Nhược Trần.

Kỳ Nhược Trần không dám khinh địch nữa, đem tốc độ thân pháp đề thăng tới cực điểm, thân ảnh đột nhiên lúc ẩn lúc hiện, tránh qua từng đạo âm hỏa đan xen kéo tới. Kỳ Nhược Trần hướng phần cuối cùng của cánh đồng hoang vu chạy như điên, nhưng lần này gã lại có phương hướng, ở chỗ này, Lam Viêm trong tim Kỳ Nhược Trần vẫn chỉ vào phương hướng Tu La tháp, bây giờ muốn quay về chỗ cũ thì chỗ cần chạy ngược hướng là được.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 213: Mệnh Mông 4

Trong luồng âm hòa của mười con chim khổng lồ phun ra có một loại khí tức nhiếp nhân tâm thần khiến cho Kỷ Nhược Trần vô cùng cảnh giác, không dám để nó nhiễm lên người. Hắn đánh giá qua lực lượng của loài chim dị chủng này, nếu như lấy một đấu một thì cũng phải tiêu hao lực lượng của vài con mới có thể giết được địch, lấy một địch hai ba thì sẽ rất rắc rối, còn nếu là năm con chỉ có nước chạy trước cho chắc. Thế nhưng tốc độ phi hành của những con chim khổng lồ này so với Kỷ Nhược Trần không kém chút nào, sau một phen truy đuổi, không biết cần phải chạy xa bao nhiêu mới có thể khiến cho chúng nó cách xa nhau đủ cự ly để dễ bề tiêu diệt từng con một.

Kỷ Nhược Trần thoáng suy nghĩ, lập tức chạy về hướng sông Nhược Thủy ở Phong Đô trong trí nhớ. Bất kể là lời nói của người đưa đồ hay là từ những gì quan sát thấy, yêu ma bên ngoài địa phủ cùng sông Nhược Thủy cũng không đồng nhất trận tuyến, hầu như là gặp mặt thì đánh. Những con chim khổng lồ này khó đối phó như vậy nếu có thể dẫn tới bờ sông Nhược Thủy để chống lại quỷ tốt ở địa phủ, chẳng phải là rất tốt sao?

Chẳng qua là khắp nơi mệnh mông, phương nào mới là Phong Đô?

Ngay khi Kỷ Nhược Trần đang nhúc nhích đầu về phương hướng, trong điện Diêm La ở Phong Đô cũng đang loạn cả lên. Bọn quỷ tốt to to nhỏ nhỏ chạy qua chạy lại, có bưng sách có giơ rèm, còn có kéo vò rượu chung chén, pháp khí các màu. Trong đại điện Diêm La sâu thẳm rộng lớn đều là một mảnh mây đen mù sương, các tiếng khóc gọi la hét rung trời, những tử hồn vác gong đeo xích xếp hàng dài tới ngoài vài dặm để chờ nhập điện xử

lý. Nhưng mà đội ngũ tử hồn càng ngày càng dài, đầu phía trước lại không may may có dấu hiệu đi tới, những tử hồn chưa định tội trạng, đợi chịu xử lý này vừa vào Phong Đô lập tức sẽ bị tiếp nhận các loại hình phạt đau đớn, tại bốn phía Diêm La điện cũng như vậy. Lúc này đã có một số tử hồn đứng lâu đã chịu không nổi nữa, không để ý đến các quỷ tốt cùng hung cực ác quanh mình quở mắng dùng roi đánh, bắt đầu giãy dụa khóc la. Thời gian càng lúc càng trôi qua, đám tử hồn phía trước càng lúc càng chịu không nổi, nghe được tiếng khóc rung trời như vậy, cả đám quỷ tốt âm binh cũng lộ khiếp ý, vội vàng đi gọi viện binh.

Chỉ chốc lát công đại, ngưu đầu, cự quỷ, xạ tướng đều được điều tới, nhưng cũng đàn áp không được cục diện, cho đến khi những giáp mã tuần thành tại bên ngoài sông Nhược Thủy cũng bị điều tới, lúc này đám tử hồn mới an tĩnh lại.

Cánh cửa điện đầu tiên đóng chặt lại, Thập Điện Diêm La đều đã tụ tập ở đây, ngồi xuống làm thành một vòng. Tần Quảng Vương ngồi ở vị trí chủ tọa, Thập vương nghị luận hồi lâu nhưng vẫn chưa có được một kết quả.

- Thế cục Quan hạ thế nào?

Tần Quảng Vương trầm giọng nói.

Ngũ Quảng Vương đầu đội phương quan nói:

- Đã thông tri cho toàn bộ người đưa đồ đình chỉ chờ tử hồn qua sông.

- Vãng Sinh môn đã đóng, tạm thời không có người đến được Nhân giới. Súc Sinh giới đầu thai, Chỉ là Vãng Sinh môn này không thể đóng lâu, chúng ta phải nhanh chóng nghĩ ra một biện pháp mới được.

Tổng Đế Vương nói.

Tần Quảng Vương chậm rãi nói:

- Tiết vương gia, đã có không ít tử hồn mang theo ký ức kiếp trước chuyển thể đầu thai rồi phải không?

- Tổng cộng là 277 người, may mà chỉ có một người là bị phán xuống Súc Sinh giới.

Chuyển Luân Vương nói, bỗng ngừng lại rồi nói tiếp:

- Con súc sinh kia bẩm sinh thân thể yếu nhược, sau khi sinh vô pháp cùng đứa trẻ khác tranh sữa được, có lẽ buổi trưa hôm nay sẽ nhập luân hồi. Chỉ là đầu thai vào nhân gian giới cũng không có thể mặc cho bọn họ yên ổn suốt đời như vậy. Theo ta thấy, hoặc là cần tại số sinh tử thay đổi vài nét bút...

Tần Quảng Vương gật đầu, nói:

- Lục đạo chưa loạn là tốt rồi, chuyện sửa số sinh tử hãy để nói sau đi. Việc này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, các vị cho rằng phải làm sao đây?

Chư vương người nhìn ta, ta nhìn người đều không muốn nói tiếp. Như vậy chỉ chốc lát, ánh mắt của người còn lại toàn bộ tập trung đến trên người Bình Đăng Vương, xem như việc này bắt đầu bởi hai người. Bình Đăng Vương chỉ đành kiên trì nói:

- Tương vương gia, lẽ ra việc này nên sớm thương tấu để nghe xử lý. Chỉ là... thứ nhất cũng không phải là chuyện quan trọng gì, bên trên trong thời gian ngắn phải chỉnh lý nghìn vạn công việc, chúng ta mặc dù không thể chia sẻ cũng không nên làm phiền mới phải. Thứ hai là Kỷ Nhược Trần hủy đi Mạnh Bà, đã trốn khỏi sông Nhược Thủy, sớm tại bên ngoài vùng quản lý của địa phủ. Tuy nói hẳn nhất định trốn không qua được cửa tại quần ma phía nam, nhưng rốt cuộc cũng không tại trong tay chúng ta nhận được giải quyết, việc này khi nói lại... có phần không thỏa đáng.

Tần Quảng Vương nhìn Bình Đăng Vương, sau một lát mới chậm rãi nói:

- Lục vương gia, ta nghe nói người sửa sổ luân hồi của Kỷ Nhược Trần, việc này có hay không?

Bình Đăng Vương ngập ngừng nói:

- Việc này... đúng vậy.

- Sổ luân hồi có phải là do bản vương đánh giá hay không?

Bình Đăng Vương do dự mãi mới từ trong lòng lấy ra sổ luân hồi, hai tay dâng lên. Trên cuốn sổ luân hồi bao phủ một làn khói nhẹ tự bay về phía Tần Quảng Vương. Tần Quảng Vương lấy ra sổ luân hồi cẩn thận mở đến trang do Bình Đăng Vương phê duyệt, sau đó chẳng nói đúng sai tiện tay thu vào trong ngực mình, nói:

- Có cần tấu lên trên mọi chuyện, việc này quan hệ trọng đại, tạm thời gác lại, sau đó mới bàn bạc.

Bình Đăng Vương thấy sổ luân hồi bị Tần Quảng Vương thu đi, trong lòng hồi hộp, cũng không dám lên tiếng đòi về. Kỷ Nhược Trần chỉ là một thân phàm tục có thể thoát được sự đuổi bắt của đông đảo quỷ tốt âm binh, thật là việc khó tin, trong việc này tất có ảo diệu. Kể từ đó, cuốn sổ luân hồi mà lúc đầu hần phê chưa qua đã có thể thành một cái nhược điểm. Tần Quảng Vương không ngờ không nói được lời nào đã thu mất, thực tại trong lòng Bình Đăng Vương đang không yên. Chỉ là Kỷ Nhược Trần có thể chạy thoát, có thể nói là do hần quá mức khinh thường mới gây nên. Nếu như lúc đó không phải là hần rời đi trước, nghĩ rằng Kỷ Nhược Trần kia cũng thoát thân không được. Trải qua việc này nếu như tấu lên đúng sự thật, việc khác tạm thời không nói đến. Bình Đăng Vương này khinh thường sơ suất, tội danh hành sự bất lực chính là có thật. Bình Đăng Vương mặc dù không dám ngay tại chỗ giương giọng muốn đòi về sổ luân hồi, trong lòng cũng đã

nghe ra vài cách trong đầu, xem ra sau này phải tìm Tần Quảng Vương bàn riêng về vấn đề này, quyền số chết người này thực sự là không nên rơi vào tay người khác.

Tần Quảng Vương nhìn quanh một vòng, nói:

- Mạnh Bà một khi chết, cầu Nại Hà cũng mất đi khả năng biến hóa, mỗi cái vốn có công hiệu thông đường. Trước cầu Nại Hà tử hồn tụ tập rất đông, Vãng Sinh môn cũng không có thể đóng quá lâu, nhiệm vụ khẩn cấp trước mắt tức là lựa chọn một Mạnh Bà mới. Các vị vương gia đã chọn được người vừa ý chưa, mọi người cứ mang ra để bàn bạc.

Trong địa phủ Phong Đô, năng lực đặc biệt của cầu Nại Hà là biến hóa vô số. Một khi trông thấy cầu Nại Hà, trước mặt mỗi một tử hồn đều sẽ xuất hiện một cây cầu duy nhất thuộc về tử hồn đó, đối diện cầu hoặc là Phong Đô, hoặc là Vãng Sinh môn, nguyên nhân tử hồn luân hồi quả báo mà mỗi cái có sự khác nhau. Bởi vậy dù cho có hàng tỉ tử hồn đồng thời vào thành đầu thai, cầu Nại Hà cũng vẫn chứa được. Thần năng của cầu Nại Hà cùng một nhịp thở với Mạnh Bà. Mạnh Bà vừa chết, cầu Nại Hà cũng sẽ mất đi thần hiệu, nó như là một cái trạm giữ vị trí hiểm yếu tại địa phủ Phong Đô. Chức vụ của Mạnh Bà bất tôn bất ti, nhưng phi thường nhàm chán, vốn đó là một chức vị các quý dịch đều có ý tránh né, lần này ngoài ý muốn nên giờ mới thấy được tầm quan trọng của Mạnh Bà.

Lời của Tần Quảng Vương vừa dứt, chư vương giống như sớm đã có chuẩn bị, cả đám bu vào bàn tán xôn xao, trong khoảnh khắc đã chọn ra được tám người. Ngoại trừ Tần Quảng Vương lặng lẽ không nói, còn lại mỗi vương đều có người hợp ý, ở trong miệng chư vương, mỗi người này đều là lão thành đắc lực, lỗi đời lão luyện, có thể chịu được trọng trách.

Ngoài điện Diêm La, bọn tiểu quý kiến chân nhìn điện phủ âm u, không biết cánh cửa đại điện đầu tiên vừa to vừa nặng này đến khi nào mới được mở.

Vân Vũ Hoa sớm đã không biết hồi hân qua bao nhiêu lần không nên rời khỏi sông Nhược Thủy quá xa.

Rời khỏi sông Nhược Thủy càng xa, mấy yêu ma nàng gặp càng cường hãn, vả lại những yêu ma này đều là mới nghe lần đầu, mà thấy cũng lần đầu. Nàng có thể một mình đối diện với hàng vạn hàng nghìn tử hồn cũng có thể tại trong đàn mấy trăm quỷ đói cầm cự không ngã. Nhưng sau khi nàng phá tan vòng vây của quỷ đói không lâu sau liền gặp ba ma vật thân côn trùng, mỗi con mọc sáu chân dài như cây trúc. Loại ma vật này cực kỳ linh động, chân dài mũi nhọn sắc như đao, miệng có thể phun ra nọc độc, cũng không phải là ma vật mà đám quỷ đói yếu đuối kia có thể sánh bằng.

Vân Vũ Hoa một phen khổ đấu, ý vào vận mệnh không tệ, mới trăm chết hai con ma vật, bức một con khác chạy trốn chết. Nàng còn chưa kịp nghỉ xả hơi liền thấy trên đỉnh đầu một con dị điều thân phụ nữ có sáu cái cánh. Con chim này hình như đã qua một hồi ác chiến, lông trên sáu cái cánh đều không trọn vẹn, trên ngực và bụng để trần đều là vết thương và vết tím bầm, bắp đùi bên trái còn có một vết rách lớn máu thịt lẫn lộn. Cho dù là đấu với một con dị điều bị vết thương chồng chất như vậy, Vân Vũ Hoa vẫn còn xa mới là địch thủ của nó, mới giao thủ vài hồi suýt nữa đã bị lam quang trong miệng nó phun ra tập kích trúng. Chỉ nhìn đến mặt đất trúng lam quang thành linh mềm nhũn như bột mì mới nhão, rồi chậm rãi sục xuống một cái hố sâu, nàng không khỏi mặt mày trắng bệch.

Vân Vũ Hoa không dám cùng con dị điều chính diện giao phong nữa, dùng tới thuật du đấu, vừa chiến vừa đi. Trên mình con dị điều kia vết thương quá nhiều, đánh một hồi lâu thể lực quả nhiên chống đỡ hết nổi, những cái cánh hành động dần dần bị đình trệ, không ngờ còn hai lần suýt nữa bị cự kiếm của Vân Vũ Hoa đâm trúng, con dị điều kia kéo cao cự ly, không cam lòng hí dài vài tiếng, oán hận bay đi xa.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 214: Mệnh Mông 5

Đại địch đã đi, Vân Vũ Hoa tâm trí buông lỏng, hai đầu gối đột nhiên mềm nhũn, suýt nữa đã khuya xuống đất. Nàng cầm lấy thân kiếm mới miễn cưỡng đứng được, chẳng qua vẫn thở dốc không ngừng.

Nhưng nàng không có thời gian được thở dốc bao nhiêu đã nghe được tiếng sột soạt, từng trận mùi tanh hôi lao tới mũi, trong nháy mắt có hơn mười con yêu ma lại xông tới.

Những con yêu ma này vóc người còn không cao bằng Vân Vũ Hoa, da thịt ghê tởm, đầu to bụng lớn, hai mắt trợn tròn đỏ rực tham lam nhìn Vân Vũ Hoa chăm chăm. Chúng người trần truồng, trong tay mỗi tên đều nắm binh khí, càng thấy được rõ ràng chính là hạ thể một cây dương vật đỏ sậm đang ngẩng cao, nhìn mà khiếp người. Vân Vũ Hoa đỏ mặt, nắm chặt cự kiếm trong tay. Những con yêu ma này nàng nhận ra. gọi là Tập (1), tục truyền khi còn sống chính là những kẻ gian dâm dâm loạn ở nhân gian, sau khi chết do oán niệm sắc tâm không ngừng mà thành.

(1): Theo chú thích của t/g là chữ (trên nhân dưới nhất), tra theo web là đồng âm với chữ Tập.

Vân Vũ Hoa vừa thấy nét mặt đáng dấp của chúng đã biết có chủ ý gì. Lúc này mình cơ hồ không có sức mà đứng thì làm sao mà ngăn cản được? Không ngờ được khi còn sống hồ thẹn, sau khi chết lại còn phải chịu sự nhục nhã vô cùng này. Tại dương gian nàng có thể tự sát, lúc này thì còn có thể chết thêm được nữa sao?

Một tên Tập xông lên trước, Vân Vũ Hoa quát một tiếng, cự kiếm trong tay bay vút lên, trong nháy mắt điểm trúng cổ họng của nó! Tên Tập đau đớn rống một tiếng, nhảy tránh ra xa đến mười trượng, tay ôm cổ họng, hung tợn thở hổn hển.

Mũi cự kiếm nhỏ xuống từng giọt dịch thể màu lục, song trái tim Vân Vũ Hoa đã dần dần chìm xuống. Vừa rồi một kiếm toàn lực của nàng đâm vào sâu không tới một tấc, xem ra căn bản không có trí mạng. Những tên Tập này động tác như gió, thân thể thì như cương cân thiết cốt, còn không biết có thêm dị năng nào khác nữa không.

Vân Vũ Hoa không dám chần chờ, vung kiếm giơ ngang cổ họng của mình.

Hàng loạt cơn đau khó có thể chịu được từ cổ họng truyền đến, đau đến ý thức nàng đã không còn rõ ràng, nhưng mà trong thống khổ cũng có mừng rỡ, đó chính là cuối cùng nàng đã được giải thoát.

Nào ngờ đau đớn vừa qua, trước mắt Vân Vũ Hoa đã thấy ánh sáng trở lại, và thấy một đám Tập đang cười đậm đang áp sát tới gần. Nàng kinh hãi vội đưa tay xoa cổ họng, đúng là lông tóc không tổn hao gì. Xem ra tại cõi âm địa phủ ở đây, quả nhiên không thể tự sát. Vân Vũ Hoa buộc lòng phải lấy lại ý chí chiến đấu, mới vừa giơ lên cự kiếm, phía sau đột nhiên truyền đến một đạo lực mạnh, bị một tên Tập từ phía sau chụp lấy thoáng cái bổ nhào xuống đất.

Lam Viêm trong trái tim Kỷ Nhược Trần lại hướng thẳng lên trên như cũ và càng thêm sáng sủa ổn định hơn.

Từ lâu gã đã bỏ xa đám chim khổng lồ truy đuổi tập kích phía sau một cự ly lớn, chỉ là đàn chim khổng lồ này luôn luôn tụ tập thành đàn, không chịu cho hắn lấy cơ hội để tiêu diệt từng con, so với đám giáp mã tuần thành thì thông minh hơn nhiều.

Kỷ Nhược Trần từ lâu đã bị mất phương hướng, chỉ là điên cuồng chạy đi không có mục tiêu, dù sao thì chạy được càng xa thì Lam Viêm trong tim sẽ cháy càng mãnh liệt, hăn cũng lại càng có sức lực. Lúc này Kỷ Nhược Trần chỉ cảm thấy ở tứ hải kinh khí lưu chuyển tự nhiên, toàn thân vui sướng, tâm cảnh bình thản hân hoan, dường như không có điều gì ngoài ý muốn, gã thật đúng là muốn vĩnh viễn cứ tiếp tục chạy như điên thế này. Trên cánh đồng hoang vu ngẫu nhiên có thể nhìn thấy dị chủng yêu ma thành đàn, nhưng tất cả đều vừa thấy Kỷ Nhược Trần thì tứ tán bỏ chạy, cũng không biết là sợ gã hay là sợ đàn chim khổng lồ phía sau gã nữa.

Bỗng nhiên một trận đau đớn tạt kích lên cổ họng Kỷ Nhược Trần, kỳ dị chính là cơn đau này cũng không sinh ra bởi bản thân gã mà là ở bên ngoài tác động, hơn nữa Kỷ Nhược Trần còn có thể tinh tường cảm giác được phương hướng truyền đến nỗi đau.

Kỷ Nhược Trần vận đủ thị lực nhìn về phương hướng kia, tại trong thế giới u tối như ở đây có một chút màu sắc tươi đẹp khiến cho gã rất chú trọng. Kỷ Nhược Trần liền xoay người toàn lực chạy về hướng bên kia, lần này gã thấy càng rõ ràng hơn, một con hình người yêu ma màu xanh ngắt vừa đẩy Vân Vũ Hoa ngã xuống đất, lại xé rách y phục nơi lưng nàng lộ ra bộ lưng trắng tinh. Xung quanh còn có hơn mười con yêu ma giống vậy đứng cạnh, mỗi con đều cầm binh khí, nhưng không vội tiến lên, chỉ đứng rải rác bảo vệ bốn phía, nhìn con yêu ma ở giữa đang cường bạo Vân Vũ Hoa.

Kỷ Nhược Trần đọc sách nhiều nên cũng biết rất nhiều về địa phủ, vừa nhìn ngoại hình thần thái của đám yêu ma này đã biết là tên của chúng là âm ma Tập. Theo bài Quần ma thiên có ghi chép. Tập âm uế mà sinh ra đầu to bụng như trống, thân thể cứng rắn hơn thép, động tác linh hoạt như thỏ. Loại yêu ma này trời sinh gian xảo, đa nghi mà nhát gan, hai mắt phát ra mùi hương, xếp hàng thứ ba trong quần ma tại địa phủ.

Đám Tập trước mặt mặc dù số lượng đông đảo, nhưng Kỷ Nhược Trần cũng có thủ đoạn khắc chế chúng, gã do dự bất định chính là muốn xuất thủ theo cách nào. Vân Vũ Hoa trời sinh bướng bỉnh cực kỳ, đối với gã vô cùng căm ghét, hẳn đã không chỉ một lần ăn vị đắng của nàng. Huống hồ, Kỷ Nhược Trần vẫn chưa biết sau khi mang theo nàng thì thân pháp sẽ bị chậm đi hay không, tốc độ của đàn chim khổng lồ đang theo đuổi cũng không kém Kỷ Nhược Trần bao nhiêu, một khi bị đuổi theo thì hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Ngay khi đang không cách nào làm ra quyết định. Kỷ Nhược Trần đột nhiên nhớ tới một câu căn dặn của Tử Dương chân nhân "Chấp hổ lang chi tâm, hành nhân nghĩa chi sự" (2) thôi được, cứ cho là như vậy đi!

(2) Có tâm hung ác mà làm việc nhân nghĩa: chỉ những việc dùng đạo đức là thủ đoạn, lợi ích là mục đích.

Xa cả nghìn trượng, lúc này với Kỷ Nhược Trần mà nói chỉ là chuyện trong chớp mắt, vả lại gã đã trong chiến đấu chưa bao giờ ngừng nghỉ mà biết được rất nhiều tính nết của yêu ma nơi địa phủ. Kỷ Nhược Trần tâm niệm khê động, Lam Viêm trong lồng ngực phút chốc tăng vọt, hầu như muốn lao ra ngoài tâm thất, toàn bộ lồng ngực của Kỷ Nhược Trần cũng đã ẩn hiện vàng sáng màu lam!

Vừa gặp sát khí phóng lên cao, đàn tập đều hoảng sợ quay đầu lại, vừa lúc thấy được Kỷ Nhược Trần đang phá không mà đến!

Khi xông vào đàn Tập, Kỷ Nhược Trần biến đổi bộ pháp, thân hình chợt tiêu thất chỉ để lại mấy tàn ảnh với các tư thế khác nhau. Đàn Tập tròn hai mắt không ngừng sáng lên hồng mang, từng đạo lôi quang màu máu liên tiếp nổ tung trên những tàn ảnh này. Hiện giờ chúng nó mới phát giác đó chỉ là tàn ảnh, chứ sao có thể là bị thương được Kỷ Nhược Trần?

Đàn Tập đã trở nên hỗn loạn, ngay khi đang tìm kiếm khắp nơi hình bóng của Kỷ Nhược Trần, đột nhiên trước mắt tối sầm, toàn bộ thế giới như tối sầm xuống. Theo sau là sự đau đớn không cách nào hình dung truyền đến từ hai mắt cùng hạ thế, chúng lập tức chịu không nổi phải bỏ xuống binh khí, lăn lộn khắp nơi trên mặt đất, không ngừng rú lên lồng lộn!

Kỷ Nhược Trần lặng yên xuất hiện tại bên cạnh Vân Vũ Hoa, vận lực kích xuống, dễ dàng đập vỡ đầu của tên Tập đang nằm ở trên lưng nàng, sau đó giơ chân đá cho nó một cước bay đi.

Da thịt Tập cứng như thép có thể đỡ được duệ khí của cự kiếm này, song cán búa bằng thép đen của Kỷ Nhược Trần chính là thích hợp nhất. Nhưng Kỷ Nhược Trần thậm chí không muốn phí lực đánh nát đầu chúng nó mà chỉ làm chúng nó mù hai mắt cùng đánh nát dương vật là xong việc (ác quá!). Những vết thương này đã đủ trí mạng, nhưng tạm thời nửa cơ hội chết cũng tuyệt đối không có, chính hợp với tình cảnh nóng ruột lúc này của Kỷ Nhược Trần. Năm, sáu tên Tập may mắn chưa có bị thương thấy tình cảnh bi thảm của đồng bọn thì sớm đã chạy xa đến trăm trượng để trốn, vẫn còn đang như điên, căn bản không dám quay đầu lại nhìn một cái.

Kỷ Nhược Trần ngồi xổm xuống bên người Vân Vũ Hoa, lại vươn tay trái thản nhiên nói:

-Đi theo ta!

Vân Vũ Hoa kinh ngạc nhìn cánh tay đang vươn ra, đôi môi từ lâu đã cắn cho không còn màu máu, tay phải run run, cuối cùng cầm lấy tay Kỷ Nhược Trần.

Hai tay mới vừa nắm cùng một chỗ, Vân Vũ Hoa chỉ cảm thấy tay phải đột ngột truyền đến một lực lượng rất lớn nhắc cả người nàng lên. Nàng chưa kịp kinh hô, Kỷ Nhược Trần đã nắm lấy eo nàng, đem nàng ôm chặt vào trong lòng. Vân Vũ Hoa cả kinh chỉ muốn vùng vẫy, nhưng chỉ cảm

thấy cánh tay của Kỷ Nhược Trần cứng như thép, đâu có thể tránh được một phen nào? Kỷ Nhược Trần đột nhiên nói:

- Ôm chặt lấy ta! Để xem ta có thể mang cô cùng trở về dương gian hay không!

Vân Vũ Hoa cả kinh, nghiêng đầu nhìn Kỷ Nhược Trần, thấy gã căn bản không nhìn về phía bên này, chỉ nhìn chăm chăm về phương xa. Nàng nhìn theo hai ánh mắt của gã lúc này mới phát hiện phương xa có vài con chim khổng lồ đang vội vàng bay tới, cự ly của con đầu tiên cách hai người không tới trăm trượng! Con chim khổng lồ kia đã mở cái mỏ sắc bén của nó, một điểm hơi mang trong cổ họng chớp động, trong khoảnh khắc đã hóa thành một đạo âm hỏa, phá không áp tới!

Khi âm hỏa còn cách xa mười trượng, Vân Vũ Hoa đã cảm thấy một trận âm hàn đập vào mặt, vài sợi tóc đen lay động trước mặt tức khắc bị xoắn cong. Cũng may chợt một luồng sáng vàng rực rỡ phủ tới đầu chụp nàng vào trong, vì vậy toàn bộ âm hàn đều bị đánh tan. Nàng ngẩng đầu nhìn lên, mới phát giác không biết khi nào trên đỉnh đầu Kỷ Nhược Trần đã có thêm một đóa liên hoa bốn màu, thể hiện cho hàm nghĩa tứ tượng, đóa liên hoa này ngay ngăn di động trên đỉnh đầu Kỷ Nhược Trần, từ nơi liên tâm (tim sen) không ngừng tuôn ra luồng sáng vàng như nước mênh mông vậy xuống, ngăn cản tất cả uế khí âm hàn của cõi âm.

Đóa tứ tượng liên hoa này nhỏ như lòng bàn tay, tràn ra ánh sáng như nước chỉ có thể đạt được phạm vi có hạn, nếu không phải hai người đang ôm chặt lấy nhau, thân thể Vân Vũ Hoa sẽ có chút bị lộ ra ngoài ánh sáng. Dưới ánh sáng chiếu rọi xuống của tứ tượng liên hoa, thân hình Kỷ Nhược Trần đã bổ sung thêm cho luồng sáng, toàn thân bắt đầu trở nên trong suốt, đồng thời từ chân đến đầu dần dần bắt đầu tiêu tan.

Trận trận ánh sáng vàng rực rỡ tỏa ra từ cơ thể Kỷ Nhược Trần rồi từ từ rót vào trong cơ thể Vân Vũ Hoa, mang cho nàng từng đợt hơi ấm, và lại có

cảm giác lơ lửng muốn bay lên.

Nhưng mà hai người còn chưa bay lên, luồng âm hỏa từ chim khổng lồ phun ra đã đến trước! Kỷ Nhược Trần sững sờ không lay động, đột nhiên hét lớn một tiếng, tiếng hét như sấm mùa xuân, cán búa dài bốn xích tuột tay bay ra, tại trong luồng âm hỏa bỏ chặt chia tách, ngược dòng chém lên, trong nháy mắt đã đâm thủng cổ họng của con chim khổng lồ kia, lại xuyên qua người nó bay vào màn đêm mênh mông, phá không rít gào lên như rồng!

Đàn chim kinh hãi bay tán loạn mọi nơi, sau khi khẳng định an toàn mới dám trông lại về hướng bên này, chỉ thấy toàn thân hai người Kỷ Vân tỏa ra ánh sáng, đang từ từ bay lên không, trong nháy mắt đã tiêu thất tại trong bầu trời mênh mông.

Một loại hắc ám như mặt nước vọt tới, đắm chìm vào trong cảm nhận thần thức của hai người, chỉ là lúc này hồn thể hai người quấn lấy nhau, vẫn có khoảng khắc tâm ý tương thông!

- Vừa rồi vì sao người không né?

- Đối phó với loại tiểu yêu ma bức này hà tất cần gì! ?

- Nhưng mà. . . nếu như bị chúng nó quấy nhiễu pháp thuật, sẽ không trở về dương gian được?

- ... ở đây rất thích hợp với ta, giả như có thời gian, sau này ta xưng vương cũng không quá khó khăn, hà tất phải về dương gian làm gì?

- ... Từ nay về sau nếu như gặp lại, ta vẫn sẽ không thủ hạ lưu tình.

- Hắc hắc. . .

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 215: Cá Trong Chậu 1

Kỷ Nhược Trần từ từ mở mắt ra, một tia sáng chiếu vào mắt làm cho hai mắt hăn hơi đau nhức, không thể không nhắm mắt lại một lần nữa.

Hắn nhắm mắt lại, để cảm nhận những thứ xung quanh, không khí ẩm áp, gió thổi hiu hiu, xung quanh còn có tiếng chim hót, khắp nơi đều là hương thơm cây cỏ, nơi này làm cho người khác có một cảm giác an bình, rất dễ chìm vào giấc ngủ. Nơi hắn gối đầu lên vô cùng mềm mại ấm áp, hắn còn ngửi được một mùi hương nhàn nhạt vô cùng kì quái.

Hắn vẫn còn nhớ kỹ việc ở cõi âm, không ngờ là sau khi tỉnh lại hai người lại trong một tư thế vô cùng thân mật như thế này, việc này không hề phù hợp chút nào với tính tình của nàng, chắc là nàng lúc này đang không thể cử động được.

Kỷ Nhược Trần cũng không ngại loại thân mật này, ở cõi âm đại não một phen, sự ấn nhần trong nhiều năm qua của hắn đã có chút thay đổi. Hắn không biết làm thế nào mà linh hồn đã trở lại thân xác, nhưng hắn biết đạo pháp đưa hắn ra khỏi cõi âm là của bốn tông, nên hắn cũng không hỏi gì nhiều.

"Nàng đã tốt hơn chưa, thân thể có thể hoạt động chưa?" Kỷ Nhược Trần thản nhiên nói.

Lúc này truyền đến một giọng nói ôn nhu:

"Ta đã tốt hơn rồi. Chỉ là không biết người con gái mà công tử nói, là cô nương nhà nào thế."

Kỷ Nhược Trần kinh hãi, vội vàng nhìn lại, trước mắt hiện ra một thân thể mềm mại nhu mì, hai mắt trong như nước, không phải là Thanh Y thì còn ai nữa?

Trên tay của nàng cầm một chén rượu nhỏ màu trắng, như cười như không nhìn hắn.

Kỷ Nhược Trần bình tĩnh lại, da mặt hắn rất dày, nhưng ở trước mặt nàng cũng như không, mặt hắn đỏ lên, ho khan mấy tiếng, nói:

"Ta vừa tỉnh lại, đầu óc còn hơi choáng váng, vừa rồi ta có nói gì nhỉ?"

Thanh Y cười nói:

"Hồn phách của công tử từ Địa Phủ vừa mới trở về! Chỉ là không ngờ rằng công tử lại phong lưu như thế, ở dưới Âm ty mà cũng quen được giai nhân, công tử lại còn nhớ mãi không quên. Lần này hồn trở về xác, trong lòng ta có chút không muốn. Chỉ là không biết cô nương kia là con cái nhà ai, chắc hẳn là rất xinh đẹp, Thanh Y rất muốn được gặp mặt nàng ấy."

Mặt Kỷ Nhược Trần đỏ lên, hắn lúc này đã phát hiện ra mình đang ở trên một sườn núi non xanh nước biếc, Thanh Y đang ngồi dưới đất, đầu của hắn thì gối lên đùi của Thanh Y. Từ mùi rượu nồng nặc truyền từ trong chén ra, mùi hương vừa vào mũi, Kỷ Nhược Trần liền thấy đói bụng.

Lần này gặp lại Thanh Y, trong lòng Kỷ Nhược Trần vô cùng vui sướng, trong lúc này hắn không còn biết thứ gì khác. Hắn xoay người ngồi dậy, bỗng nhiên ôm Thanh Y vào trong lòng!

Nụ cười trên mặt Thanh Y trong nháy mắt động lại, chiếc chén trong tay bị nghiêng qua một bên, rượu trong chén đổ xuống, rơi vào vạt áo màu xanh biếc của Thanh Y. Năm ngón tay nàng đang run rẩy, hơi do dự, nhưng vẫn vòng tay qua ôm lấy Kỷ Nhược Trần.

Nàng yếu ớt thở dài, đầu nhẹ nhàng dựa vào lòng hắn.

Hai người ôm nhau trong chốc lát, Kỳ Nhược Trần mới buông Thanh Y ra, hỏi: "Thanh Y, không phải nàng đang ở Vô Tận Hải ư, tại sao nàng lại xuất hiện ở chỗ này? Mà đây là ở đâu?"

Một lúc sau, Thanh Y mới ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhu mì như nước cười nói:

"Vô Tận Hải rất buồn, ta chịu không nổi, vì vậy trốn ra ngoài, sau đó lại đi tới nơi này tìm công tử. Theo cách phân chia của con người, thì nơi này nằm trong vùng Lợi Châu, cách Tây Huyền Sơn khá gần."

Kỳ Nhược Trần có chút kỳ quái, đất trời rộng lớn bao la, Thanh Y sao có thể tìm được mình? Lẽ nào hai người có duyên như vậy?

Sự nghi hoặc này của hắn, đều bị Thanh Y nhìn thấu. Nàng cười nhẹ, nói:

"Công tử đã quên Thanh Y là yêu, cái mũi này rất là thính, một đường truy tìm, thì đã tìm đến nơi này, không ngờ công tử lại hồn phách ly thể. Cũng may là công tử còn có hai kiện pháp bảo lợi hại bảo vệ, tà ma không thể tới gần. Khi công tử chưa tỉnh lại, thân thể sẽ nặng hơn nghìn cân, ta không thể nào dịch chuyển thân thể của công tử, không thể làm gì khác là ở chỗ này trông chừng, còn may là pháp bảo của công tử không có làm khó dễ ta. Ta ở đây bảy ngày, công tử mới tỉnh lại."

Kỳ Nhược Trần ngạc nhiên nói: "Pháp bảo? Hai kiện pháp bảo nào?"

"Một kiện nhìn giống như một cái đỉnh thật lớn, một cái khác phát ra ánh sáng màu xanh, cụ thể là cái gì, ta cũng không rõ."

Kỳ Nhược Trần vừa nghe đã biết một cái là Văn Vương Sơn Hà Đỉnh, cái còn lại có lẽ là khối Thanh Thạch. Hắn không ngờ hai món pháp bảo lạ

có linh tính như vậy, có thể tự động bảo vệ chủ nhân, xem xét kỹ đặc tính, ít nhất thì nó cũng đứng ở hàng pháp bảo cấp bậc Hồng Hoang. Thế nhưng lúc trước Thanh Y không phải là rất sợ Văn Vương Sơn Hà Đỉnh, tại sao lúc này lại không chút sợ hãi nào?

Nghe câu hỏi của Kỷ Nhược Trần, Thanh Y nói:

"Sợ thì vẫn còn sợ, vì vậy ta mới uống rượu để giảm bớt sự sợ hãi. Công tử... Hôm nay..."

Thanh Y cười nhẹ, nhưng sự buồn bã trong mắt không thể che dấu được ta. Kỷ Nhược Trần nhìn vào hai mắt nàng, ôn nhu nói:

"Thanh Y, nàng làm sao vậy, có cái gì muốn nói ư?"

Thanh Y nhìn sang chỗ khác, tránh ánh mắt của Kỷ Nhược Trần, nói:

"Hôm nay là ngày mồng hai tháng chín, đã qua ngày đính hôn của công tử được vài ngày rồi. nghe nói ngày đó trên Tây Huyền Sơn khách quý rất đông, mọi chuyện đã chuẩn bị xong tất cả, chỉ chờ công tử trở về núi, Công tử lúc này hôn đã về xác, nên sớm trở về núi, nếu không các vị chân nhân sẽ khó chịu. Dù sao... ta cũng sắp đi, công tử cũng nên trở lại rồi."

Kỷ Nhược Trần ngơ ngác nghe nàng nói, trong ngực giống như có một tảng đá lớn đè xuống, hắn không nói được câu nào. Lúc tỉnh lại, gặp lại Thanh Y, hắn đã quên mất vấn đề thời gian, không nghĩ tới lại bị Thanh Y nói ra. Chỉ là nàng nói cũng đúng, mình cũng nên trở về núi rồi.

Bên này Thanh Y không thể bỏ, bên kia trên đỉnh Tây Huyền Sơn, Cố Thanh chờ đợi đã lâu, Bên nào cũng không thể bỏ, hắn không biết phải đi đường nào bây giờ?

Thanh Y dịu dàng đứng lên, khẽ cười nói:

"Trên đời này làm gì có nhiều việc mà hai bên đều thuận lợi? Công tử không cần suy nghĩ nhiều. Lúc này trên Tây Huyền Sơn đang rất ấm ỉ. Thanh Y rất thích náo nhiệt, rất muốn theo công tử lên núi uống chén rượu mừng. Nhưng mà Thanh Y là yêu, không biết có thể được lên Tây Huyền Sơn hay không?"

Kỷ Nhược Trần không còn lời nào khác để nói, chỉ có thể than thở:

"Vì sao không được?"

Thanh Y thản nhiên cười, nói:

"Quyết định như vậy, sau khi công tử lên núi nhớ che chở cho ta. Đi thôi, đầu mồng 8 tháng 9 cùng là ngày tốt, thích hợp cho việc cưới xin, xuất hành. Chúng ta lên đường ngay, có lẽ là sẽ kịp ngày."

Nhìn Thanh Y như một đám mây không nhiễm hạt bụi trần bay đi, Kỷ Nhược Trần giật mình trong chốc lát, mới đuổi theo nàng.

"Đã tới tháng chín rồi ư? Thật nhanh, mới chớp mắt, là đã qua hơn sáu năm..."

Dương Ngọc Hoàn lúc này đang nhìn chính mình trong gương.

Da của nàng trắng như tuyết, má ửng hồng, mắt trong như nước mùa thu, đôi môi đỏ thắm, khi liếc mắt nhìn nàng, xung quanh nàng như có mây khói nhàn nhạt, làm cho dung nhan tuyệt thế của nàng lúc ẩn lúc hiện.

Trong điện, mười cung nữ đang chạy ngược chạy xuôi, người thì tô son, người vẽ lông mày, người chải đầu, người thì cài trâm. Hai cung nữ một trái một phải, đang cẩn thận từng li từng tí chải mái tóc đen dài của Dương Ngọc Hoàn, không hề làm rối một sợi tóc nào. Trên trán các nàng đã đầy mồ hôi, nhưng không ai dám lau đi. Cũng may có hai cung nữ khác dùng chiếc khăn trắng, lau đi những giọt mồ hôi trên trán các nàng. Các nàng làm

như vậy không phải vì tội nghiệp cho người khác, mà sợ là mồ hôi rơi xuống, làm bẩn mái tóc đen của Dương QUÝ Phi.

Dương Ngọc Hoàn đã ngồi hơn một canh giờ, nhưng nàng ngồi vẫn ngay ngắn, không chút nhúc nhích.

Trong gương trang điểm hiện lên hình ảnh bên ngoài cửa sổ, ngoài cửa sổ là ánh mặt trời lên cao đang chiếu rọi, nhưng nàng chợt thấy một chiếc lá vàng đang rơi xuống.

Mới chớp mắt là đã tới mùa thu, mỗi khi mùa thu đến, nàng đều có cảm xúc khác nhau.

Sáu năm trước, mọi việc xảy ra dưới ánh mặt trời rực đỏ sau giờ Ngọ, ở dưới thành, ngay khi hắc rời đi, mình đã biến thành một chiếc lá vàng khô héo lượn lơ trong trời đất.

Có lẽ là một việc trùng hợp, ngày hôm sau. Diệu Ngọc gặp nàng, muốn thu nàng làm đồ đệ. Nàng đáp ứng, sau đó nàng dùng lại cái tên mà nàng có trước khi vào Lạc Phủ - Dương Ngọc Hoàn, từ đó về sau, nàng không bao giờ bước vào Lạc Phủ một bước nào nữa. Không phải là nàng quên đi nguồn gốc, mà chỉ là không muốn nhắc tới nó nữa, không muốn nhìn lại căn phòng lúc trước nữa.

"Nường nường, mọi việc đã chuẩn bị xong." Một cung nữ đang đứng bên cạnh khom người nói, nàng lúc này mới phát hiện ra là sắp hoàng hôn rồi, dưới ánh nền hừng hực chiếu rọi, nữ nhân trong tấm gương đã trang điểm đẹp đến nỗi không còn từ ngữ nào để miêu tả được.

Dương Ngọc Hoàn vẫn ngồi ở đó, tay phải nàng nhẹ nhàng vung lên. Mười cung nữ cúi đầu khom lưng, không phát ra bất cứ tiếng động nào lui ra ngoài.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 216: Cá Trong Chậu 2

Nàng nhìn những chiếc lá vàng đang rơi xuống.

Đôi mi dài của nàng hơi nhú lại, trong mắt đã nổi lên một tầng hơi nước nhàn nhạt. Không biết tại sao mà hôm nay nàng có rất nhiều cảm xúc trong lòng, trái tim bị đóng băng của nàng xuất hiện một khe nứt.

Là vì khối Thanh Thạch nhuộm máu ư? Tuy rằng đợi sáu năm đã tìm được một chút manh mối về hắc, thế nhưng nàng không hề muốn nghĩ tới khối Thanh Thạch này, thậm chí còn muốn quên đi, thế nhưng nàng làm không được. Mỗi khi đêm đến, nàng lại thấy khối Thanh Thạch đang rỉ máu trước mắt nàng!

Nàng không muốn thừa nhận, nhưng sâu trong tim nàng, nàng biết đó chính là khối Thanh Thạch mà hắc thường đeo trên ngực.

Nàng không biết khối Thanh Thạch đã thông linh này tại sao lại rơi vào tay Kỷ Nhược Trần, vì sao hắc lại làm cho mình có cảm giác muốn nôn, hắc còn trăm phương nghìn kế muốn che giấu sự tồn tại của khối Thanh Thạch này? Đạo Đức tông lần này hiến tặng đan dược quý trọng cho Minh Hoàng, cho dù là những tu đạo đại phái cũng chưa chắc có được những thứ này, theo lẽ thường, hắc sẽ không sợ mình sẽ nổi lòng tham với khối Thanh Thạch, nhưng cho dù là mình muốn nó, thì người tu đạo cũng có vô số lý do để từ chối mà.

Vậy thì Kỷ Nhược Trần vì sao còn muốn nói dối? Nàng suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng nàng đưa ra một kết luận: hắc 'có tật giật mình'.

Từ sau ngày cùng Kỷ Nhược Trần gặp mặt, nàng tự tính toán trong lòng không biết bao nhiêu lần, nghĩ ra đủ loại khả năng. Nhưng mà bốn chữ này cứ quanh quẩn trong đầu nàng, nó giống như hòn không thể nào đánh tan được.

Nàng có thể làm được cái gì?

Trước khi đến Trường An, sư phụ Diệu Ngọc đã dặn nàng nên lấy đại cục làm trọng, lấy chúng sinh trong thiên hạ làm đầu, không thể vì một ham thích cá nhân mà làm hại tới người dân trong thiên hạ. Trước đây tuy có làm chuyện bắt ngựa chạy nghìn dặm chỉ để lấy vài cây vải (1), nhưng mà nó là lệnh của Minh Hoàng, khi xem xét kỹ, nó chỉ là một việc nhỏ không hề ảnh hưởng đến đại sự quốc gia.

(1): Nghe nói vải của Việt Nam rất ngon, cho nên Dương Ngọc Hoàn vô cùng thích ăn, Đường Huyền Tông thấy vậy bèn lập dịch trạm ngàn dặm, vận chuyển vải chỉ trong hai ngày từ Việt Nam sang Trung quốc. Từ đó mới có câu, ngựa chạy nghìn dặm lấy vải.

Trong lòng nàng liên tục giằng co, nàng chậm rãi giơ tay lên, bưng bát súp để trên bàn trang điểm, đưa tới miệng, nhẹ nhàng uống một ngụm. Bát súp này rất là cay và đắng, được lực thật mạnh, bên trong có hơn mười vị thuốc.

Lưỡi Dương Ngọc Hoàn hơi rung động một chút, tinh tế cảm nhận mùi vị của bát súp Đông Y này, nàng phát hiện được liệu trong chén súp tuy mạnh nhưng lại không có chút xiu mùi tanh nào. Đây chính là mùi vị đặc trưng của Kim Ti, Kim Ti là một vị thuốc rất hiếm thấy, bỏ thêm vào một số nguyên liệu quý trọng trong giới tu đạo, sẽ có tác dụng mà ít người biết, những nữ tử tầm thường khi ngửi được mùi hương của nó, sẽ làm cho nàng không thể nào có thai.

Chén thuốc này, là do người ở phủ thái tử mang đến, vốn là do thái tử Lý Hanh dâng tặng. Chén thuốc này có nguồn gốc rất rõ ràng, là bởi vì Lý Hanh tự cho là không ai có thể nhìn ra điều không bình thường trong này. Cũng khó trách hẳn tự tin như vậy, chén thuốc này Tôn Quả đã từng nếm qua, nhưng cũng không phát hiện được gì. Nhưng Dương Ngọc Hoàn trời sinh đã có hai mắt thần thông, lại có tính tỉ mỉ và sự đề phòng, nên nàng đã phát hiện ra có Kim Ti trong chén súp.

"Không ngờ trong phủ thái tử còn có một vị cao nhân..." Dương Ngọc Hoàn chậm rãi uống hết chén súp, khóe môi hiện ra một nụ cười nhạt.

Kỳ thực không chỉ có mình thái tử định làm hại nàng, từ lúc vào cung tới nay, trong thức ăn nước uống của nàng đã xuất hiện qua rất nhiều loại kỳ độc. Những việc như thế, xảy ra bao nhiêu lần, nàng cũng không nhớ nổi. Những loại độc được mà nàng gặp mỗi ngày đều khác nhau, mỗi lần đều sử dụng cách khác nhau để hạ độc. Nàng mặc dù không sợ, nhưng việc này xảy ra thường xuyên cũng phiền, vì vậy nàng sử dụng biện pháp ám sát, im hơi lặng tiếng giết chết hơn mười tên thái giám và cung nữ, lại ngụy trang thành bọn chúng tự sát, mọi người mới hơi yên lặng một chút.

Tranh đấu chốn thâm cung, Dương Ngọc Hoàn từ sớm đã không còn xa lạ gì, nguyên nhân mà nàng còn do dự, là vì có quan hệ với hắn mà thôi.

'Cách' một tiếng, chén súp đã được đặt trở lại chiếc bàn.

Cửa điện lúc này được mở ra, một tiểu thái giám chạy vào, quỳ xuống trước người nàng, nhỏ giọng nói:

"Bẩm nương nương, tam trấn Tiết Độ Sứ An Lộc Sơn An đại nhân mang theo con cháu ba đời đang đi về kinh, hắn ở dịch trạm cho người mang lễ vật tới, đang đặt trong Như Ý điện, nghe nói bên trong còn có vài món bảo vật Nương nương có định đi xem ngay không?"

Dương Ngọc Hoàn nhắm hai mắt lại, nhàn nhạt nói:

"Trước tiên cứ đặt ở đó đi, gần đây có chuyện gì xảy ra không?"

Lời này vốn không nên hỏi một tên tiểu thái giám, nhưng không ngờ tên tiểu thái giám này lại trả lời:

"Lúc đầu pháp trước điện, mặt mũi của Chân Võ Quan mất hết. Tôn Quả cả ngày trốn trong Chân Võ Quan, lấy cố có bệnh trong người không hề rời khỏi Chân Võ Quan một bước, ngay cả những đệ tử cũng không cho ra ngoài. Mấy ngày sau bệ hạ rất ngưỡng mộ Vân Phong của Đạo Đức Tông, mỗi ngày đều muốn tìm hãn nói chuyện. Bệ hạ đã xây một khu nhà cho những đạo nhân của Đạo Đức Tông ở tạm, khu nhà quét dọn đã sạch sẽ, ngày mai thì có thể vào ở. Nghe nói bệ hạ còn cho phép Vân Phong ở trong thành Trường An tìm một nơi phong thủy tốt, sẽ xây cho Đạo Đức Tông một căn biệt viện, thứ nhất để bệ hạ có thể mỗi ngày được nghe giảng đạo, thứ hai để có thể bảo hộ triều đình bình an."

Dương Ngọc Hoàn ừ một tiếng, lại nói:

"Lẽ nào bệ hạ không quan tâm tới Thần Châu Khí Vận đồ?"

Tiểu thái giám nói:

"Vân Phong nói đây chẳng qua là lời nói dối của Tôn Quả để che dấu sự vô năng của Chân Võ Quan mà thôi, trên thực tế căn bản không tồn tại cái gì gọi là Thần Châu Khí Vận đồ. Bệ hạ nghe vậy nên rất an lòng."

Dương Ngọc Hoàn lại hỏi:

"Tôn Quả từ lúc đó liên ẫn núp ư?"

Tiểu thái giám nói:

"Không phải vậy. Lúc đó, hãn liên tục nhiều ngày liên lạc với những vị chân nhân đang ẩn cư tiềm tụ, có lẽ là hãn có mưu đồ gì đó. Người bên phía

Tôn Quả không đông, Tư Mã Thừa Trinh đạo hạnh không kém, hẳn chắc chắn sẽ không đem cục diện mà mình nhiều năm cực khổ gây dựng bị hủy trong chốc lát."

Dương Ngọc Hoàn gật đầu, lấy tay nhẹ xoa huyệt Thái Dương, nói:

"Truyền Kỳ Nhược Trần đến đây, nói ai gia muốn gặp hẳn, kêu hẳn lập tức vào cung gặp mặt."

Tiểu thái giám nói:

"Nường nường có chuyện không biết, sau ngày đấu pháp. Kỳ Nhược Trần đã rời thành Trường An, lúc này vẫn chưa trở lại."

Dương Ngọc Hoàn yên lặng một lúc, đưa tay mở ngăn kéo, lấy ra một bức tranh cuộn, đưa cho tiểu thái giám, nói:

"Ngày mai người đến chỗ ở mới của Đạo Đức Tông, trước khi quét dọn, người nghĩ cách đem vật này để vào phòng của Kỳ Nhược Trần, biết chưa?"

Tiểu thái giám nhận lấy bức họa, nhìn một cái cũng không, đem đặt bức tranh vào trong ngực, bồng cười khê:

"Sư muội cứ việc yên tâm, việc nhỏ như thế này sao ta làm không được chứ? Xem ra là sư muội muốn hãm hại Đạo Đức Tông, quả nhiên hảo thủ đoạn a! Chỉ là sư muội có thể ở trước mặt bệ hạ nói vài câu, chẳng phải là cũng được sao? Cần gì phải dùng đến cách này?"

Mặt Dương Ngọc Hoàn động lại, lạnh nhạt nói:

"Ở trong mắt bệ hạ ta xưa nay không hề nói tới việc triều chính, vì vậy mới có thể làm cho hẳn không hề nghi ngờ gì mà nói hết mọi việc với ta, lúc này Đạo Đức Tông đang cùng Chân Võ Quan tranh đấu, ta làm sao cở

thể nói chứ? Mặt khác trong cung có nhiều tai mắt, loại xưng hô sư huynh muội này, người đừng bao giờ nhắc tới nữa! Người tu đạo hơn bốn mươi năm, sư phụ đặt rất nhiều hi vọng vào người, người sao lại có thể lỗ mãng như thế?"

Tiểu thái giám không dám nhiều lời, chỉ cúi đầu bước ra khỏi điện. lúc đi đến cửa, sâu trong ánh mắt của hắn lộ ra một tia tươi cười lạnh lẽo.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 217: Cá Trong Chậu 3

Trên Tây Huyền Sơn, đỉnh Mạc Kiền Phong, khắp nơi đều là cảnh vui vẻ yên bình. Khắp mọi nơi đèn giăng hoa kết, trên bầu trời Thanh Loan từng đàn bay lượn, dưới hồ nước Hạc đậu thành đàn, trên bãi cỏ xanh Bạch Hồ cuộn mình nằm ngủ, khắp mọi nơi đều là tiên cảnh, phong thái, hình tượng khác hoàn toàn với nơi phạm tục.

Những những đạo sĩ trong Thái Thượng Đạo Đức tông đang tiếp khách tuy vẫn quần áo ngăn nắp, nhưng trên mặt đều có một chút ưu phiền, họ có chút không phù hợp với bầu không khí vui vẻ này.

Thái Thượng Đạo Đức Cung nằm ở góc Đông Bắc, trong đó có một cung điện khác hẳn với những nơi khác. Tòa cung điện đó gọi là Cửu U điện, những bức tường trong điện đều đóng đầy bụi, mái ngói đã chuyển sang màu đen, khắp nơi đều là những gốc cây khô, trong góc tường, dưới mái hiên mạng nhện giăng khắp nơi, tòa cung điện này không biết đã bao lâu chưa quét dọn rồi. Trên những cây khô có những con quạ đen đang đậu, bọn chúng không ngừng phát ra tiếng kêu, trong Cửu u điện quỷ khí dày đặc, khác hẳn với những điện khác.

Cửa vào Cửu u điện được đóng chặt, trước cửa có bốn tên đệ tử Đạo Đức Tông đang trông coi. Tử Vân chân nhân đang đi tới đi lui trước điện, khuôn mặt đầy vẻ lo lắng, không hề giống với phong cách bình tĩnh hăng ngày của hắn. Hắn đi qua đi lại bao nhiêu vòng, bỗng nhiên ngừng lại, thân thể nhoáng lên một cái đã đứng trên bậc thềm trước cửa điện.

Hai cánh cửa lớn chậm chậm mở ra, một cơn gió lạnh thấu xương từ bên trong thổi ra. May là bốn tên đệ tử đạo hạnh không kém, bị cơn gió lạnh này thổi vào mặt, giống như bị hơn mười thanh kim châm cùng lúc châm vào, nhất thời khuôn mặt trắng bệch nhưng không có nguy hiểm gì. Tử Vân chân nhân mặc kệ luồng gió lạnh liên miên không dứt mà chỉ lo nhìn vào bên trong điện.

Lúc cửa điện mở rộng ra, Cố Thủ Chân chân nhân từ trong điện bước ra, đi cùng hẳn còn có Thái Vi và Ngọc Huyền hai vị chân nhân một trái một phải song song bước ra. Ba vị chân nhân nhìn có vẻ mệt mỏi, trong mắt thần không hề có thần quang.

"Thế nào?" Tử Vân chân nhân hỏi.

Cố Thủ Chân nhân nói:

"Đạo tổ phù hộ, rốt cuộc cũng đã đem được ba hồn bảy vía của Kỳ Nhược Trần từ Địa Phủ kéo về."

Tử Vân chân nhân vui vẻ nói:

"Như thế thì tốt! Mấy vị có việc chưa biết, mấy ngày nay Vân Trung Thiên Hải liên tục tới làm phiền, may mà có Tử Dương chân nhân hàm dưỡng thâm hậu có thể chịu được hẳn! Ta thấy là hẳn muốn buộc Ngọc Hư chân nhân mạo hiểm đi Địa Phủ một lần, xem thử coi có thể tìm được hồn phách của Kỳ Nhược Trần hay không. Nếu Ngọc Hư chân nhân đi mạo hiểm có gì tổn hại, còn không đúng như ý nguyện của hẳn sao? Nhược Trần bây giờ đang ở đâu, khi nào mới có thể về núi?"

Cố Thủ Chân chân nhân cười khố, nói:

"Chân nguyên của bọn ta đã hao hết, không thể một lần nữa phát động Tam Động Phi Huyền đại trận để tìm nơi chỗ của Kỳ Nhược Trần hiện nay. Nhưng mà hồn phách của Kỳ Nhược Trần chắc chắn đã trở về thể xác, hẳn

là một người khôn khéo, sau khi tỉnh lại, chắc chắn sẽ tìm đường về núi. Tử Vân chân nhân không cần lo lắng. Đợi ba ngày sau khi chân nguyên của bọn ta hồi phục, chúng ta đi điều tra chỗ ở hiện nay của hắn là được."

Tử Vân chân nhân gật đầu nói:

"Rất tốt! Ba vị chân nhân nên đi nghỉ ngơi, ta lập tức đi thông báo cho Ngọc Hư chân nhân, rồi đem việc này nói cho bọn người của Vân Trung Cư, tránh việc mỗi ngày phải tranh cãi ầm ĩ với tên Vân Trung Thiên Hải!"

Một lát sau, sự tranh chấp ở Phượng Tây Hiên lại bắt đầu.

"Cái gì mà tin tức tốt, còn không biết tên tiểu tử đó khi nào mới về núi nữa là! Hừ, hồn phách rời khỏi thể xác, vẫn chưa biết khi nào trở về. Toàn là làm cho có, ta phải nói cho mọi người biết mới được! Đạo Đức Tông của người được xưng là đệ nhất thiên hạ, nếu bọn người nhìn Thanh nhi của ta không vừa mắt, sao không nói thẳng ra đi?"

Thiên Hải lão nhân mặt mũi đỏ bừng, càng nói càng giận, lúc sau không nhịn được vỗ bàn một cái. Cái vỗ bàn này cũng không sao cả, nhưng mà những quân cờ trên bàn lại bị vỗ cho bay khắp nơi.

Lời này của Thiên Hải lão nhân có chút nặng, trên mặt Tử Vân chân nhân đầy vệt đen, nheo mắt lại, dường như sắp ra tay đánh người. Thiên Hải lão nhân liếc mắt nhìn hắn, không hề có chút sợ hãi nào.

Tử Dương chân nhân đang ngồi đối diện vuốt râu cười nói:

"Đạo Đức Tông ta chẳng qua là người hơi đông mà thôi, vẫn còn thua xa Vân Trung Cư, nào dám tự xưng là đệ nhất thiên hạ? Thanh nhi nhân phẩm hay là tu vi đều là khó có được. Nhược Trần có thể kết làm đạo侶 với nàng, là do kiếp trước tích đức để lại. Việc xảy ra lần này là ngoài ý muốn, làm lỡ ngày tốt lành, tông ta sẽ tận lực sửa chữa. Thiên Hải đạo huynh cũng thấy rồi đó. Đạo huynh đừng vội nổi giận, đã lâu rồi chúng ta chưa gặp mặt

nhau, lần này gặp lại chứng minh cho việc duyên phận giữa chúng ta vẫn chưa dứt, nào nào, tới đây, chúng ta chơi cờ!"

Thiên Hải lão nhân mở to hai mắt, nói:

"Ván cờ này đã rồi tung lên hết, làm sao có thể chơi được?"

Tử Dương lại cười nói:

"Ván này không tính, chúng ta chơi ván mới."

Thiên Hải lão nhân hừ một tiếng, lúc này mới ngồi xuống, lựa chọn màu, rồi cùng Tử Dương bắt đầu đánh cờ. Tử Vân chân nhân hắc một tiếng, không nhin được nói:

"Nghe nói Vân Trung Thiên Hải kỳ nghệ vô song, hôm nay thấy quả nhiên là danh bất hư truyền! Hắc hắc, mười lăm trận thắng liên tiếp, thắng thật hay!"

Hóa ra Thiên Hải và Tử Dương đã ngồi ở đây đánh cờ bảy ngày bảy đêm, kỳ nghệ của Tử Dương vô cùng cao, liên tục thắng hơn mười ván, lúc đầu Thiên Hải chỉ nghĩ là mình khinh địch nên bị rơi vào bẫy của đối phương. Nhưng mà đánh thêm vài ván nữa, Thiên Hải lão nhân vẫn chưa thắng được ván nào, bởi vậy tranh chấp với Tử Vân chỉ là một cái có mà thôi, mục đích của hắn là muốn phá bàn cờ. Tử Vân chính vì thấy được ý này, nên mới buông lời châm chọc.

Thiên Hải giả vờ tập trung vào ván cờ, không nghe được Tử Vân nói cái gì.

Hành tung của Kỷ Nhược Trần đã bị phát hiện, tin tức hắn sắp về núi được truyền ra, lễ đính hôn bị lùi lại, buổi lễ sẽ được tổ chức vào ngày mùng 8 tháng 10. Vì vậy không khí trầm lắng trong Thái Thượng Đạo Đức

Cung bị phá vỡ, chỉ là mọi việc luôn luôn có người vui kẻ buồn, trong Thái Thượng Đạo Đức Cung trung không phải là ai cũng vui vẻ.

"Cạch" một tiếng, một viên cờ trắng hạ xuống, chặt đứt đường sống của cờ đen.

"Trình độ trong ván cờ này của người đã bị thụt lùi tới ba ngàn trượng, thế nào, có muốn đánh lại một ván hay không?"

Cố Thanh đem cờ trắng thu vào hộp ngọc.

Sở Hàn cười khở lắc đầu, bắt đầu thu lại cờ đen trên bàn cờ. Kỳ nghệ của hãn và Cố Thanh không chênh lệch nhiều lắm, nhưng mà hãn đánh cờ với Cố Thanh mười thua hết chín, hãn thua kém kỳ thực chính là tư tưởng. Tuy ý chí của hãn cứng rắn vô cùng, thế nhưng trong lòng Cố Thanh lại bao quát tất cả thiên địa, mọi vật trên thế gian giống như mây khói, cảnh giới của hai người là hai thứ hoàn toàn khác nhau. Trong lòng Sở Hàn có chút lo lắng, tất nhiên là thua thảm rồi.

Hãn im lặng trong chốc lát, nói:

"Thanh nhi, đây là lần cuối cùng ta xưng hô như vậy với nàng. Những ngày qua ta đã nhiều lần tự hỏi, nhưng có một việc ta không thể nào hiểu được, lúc này ta cả gan hỏi, nếu như người không muốn trả lời thì thôi."

Cố Thanh nói:

"Người nói thử xem."

Giọng nói của Sở Hàn có chút run rẩy, nói:

"Thanh nhi, nàng và Kỷ Nhược Trần đã gặp nhau được bao nhiêu lần. Sao... sao nàng lại có tình ý sâu đậm như vậy với hãn? Ta đã đọc qua rất

nhieu đạo thư, nhưng chưa từng gặp qua trường hợp nào vừa gặp đã yêu như thế này?"

Tay Cố Thanh hơi run lên, nhìn Sở Hàn trong chốc lát, rồi tiếp tục thu thập cờ trắng, nói:

"Sở sư huynh, việc này nếu không nói cho người biết, sợ rằng đạo tâm của người từ nay về sau sẽ bất ổn, ảnh hưởng tới thành tựu cả đời. Cũng được, ta với Kỷ Nhược Trần là có duyên từ kiếp trước, khi đó cùng trên đỉnh Thái Huyền Sơn này, gặp lại hắn bên cạnh ao Thái Thanh này, là do duyên phận tu được trong chín mươi chín kiếp. Ta nói như thế, Sở sư huynh đã hiểu ra chưa?"

Sở Hàn yên lặng một lúc lâu, sau đó cười khổ nói:

"Mọi việc trên thế gian đều có nguyên nhân hậu quả, nếu mọi việc đều làm theo nhân quả, thì cuộc sống có khác gì với một con rối?"

Cố Thanh nhàn nhạt nói:

"Lời này của sư huynh là sai rồi. Nghịch duyên mà làm là một loại pháp, thuận duyên làm cũng là một loại pháp, lựa chọn như thế nào, là tùy theo mỗi người. Ta và Kỷ Nhược Trần được gặp nhau ở bên ao Thái Thanh tuy là duyên phận, nhưng giờ này phút này, ta không hề lo lắng về việc có duyên phận ở kiếp trước hay không, cuộc đời này ta đã quyết là đạo lữ của hắn, không rời nửa bước."

Mặt Sở Hàn càng ngày càng tái, miễn cưỡng:

"Ta đã hiểu..."

Bỗng hắn phun ra một ngụm máu, văng tung tóe trên bàn cờ.

Hắn không nói được một lời nào nữa, vung tay áo một cái, một cơn gió từ trong tay áo bay ra, thổi bay máu văng xung quanh, sau đó nhìn Cố Thanh thi lễ, rồi hắn quay người rời đi.

Cố Thanh lần này là vai chính trong buổi lễ, cho nên cách tiếp đãi khác hẳn với trước kia, biệt viện thanh nhã trong Thái Thượng Đạo Đức Cung dùng làm nơi cho nàng ở tạm. Lúc Sở Hàn rời khỏi biệt viện, hắn thấy Thạch Cơ đang đứng trước mặt hắn. Thạch Cơ kéo hắn lại, nói:

"Sở sư huynh, nghe nói Cơ Băng Tiên buổi trưa hôm nay đã xuất quan, đạo hạnh lại tăng thêm một tầng. Đêm nay người trợ trận cho ta, chúng ta đi tấn công Băng Tâm cư của nàng ta!"

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 218: Cá Trong Chậu 4

Sở Hàn lắc đầu, nói:

"Chân nguyên của ta có chút vấn đề, muốn được yên tĩnh. Sư muội đây dù sao cũng là Thái Thượng Đạo Đức Cung, không là Vân Trung Cư của chúng ta, người không nên ồn ào quá mức, coi chừng bị sư phụ trách phạt. Lúc đó ta không thể nào bảo vệ được người đâu."

Khi bóng người của Sở Hàn biến mất, Thạch Cơ lẩm bẩm:

"Cái gì mà chân nguyên xảy ra vấn đề, ta biết rõ là người đang bị thất tình. Ai, người là một tên đầu gỗ, ta không thể trông cậy gì vào người rồi. Trừ hăn ra, trong môn phái không có ai để ta vừa mắt, làm thế nào bây giờ? ... Ân, xem ra phải giống như Thanh muội muội. Tìm trong Đạo Đức Tông một người tài giỏi để làm đạo侣 mới được."

Nàng xoay người đi vào trong biệt viện, thấy Cố Thanh đang đứng dựa vào cửa sổ, yên lặng nhìn mây trên trời, Thạch Cơ đứng sau lưng Cố Thanh, khẽ cười nói:

"Nghe nói Cơ Băng Tiên trưa nay xuất quan, đạo hạnh lại tăng lên! Thanh muội muội đêm mai theo ta đến phá Băng Tâm cư, nhìn xem Cơ Tiên Băng lợi hại như thế nào."

Cố Thanh ồ một tiếng, nhàn nhạt nói:

"Đạo hạnh của nàng tăng lên cùng lắm là tới Thượng Thanh Thái Thánh cảnh mà thôi có cái gì ghê gớm đâu."

Thạch Cơ thè lưỡi, nói:

"Người đương nhiên là không coi ra gì, nhưng ta thì khác a! Ai, người không muốn đến đi thì thôi, ta tự mình đi."

Cố Thanh xoay người lại, mỉm cười nói:

"Tính khí của chương môn sư huynh tử cũng biết. Lần này tử chủ động khiêu khích, đánh thắng thì không được gì, nếu thua, ít nhất phải diện bích một năm, tử cần phải suy nghĩ kỹ à."

Mặt Thạch Cơ nhất thời có chút khó coi, nhún chân, tức giận nói:

"Cho dù là diện bích ba năm, thì đó cũng là chuyện sau này, ta có gì phải sợ?"

Cố Thanh than thở:

"Tỷ a, lần này có rất nhiều khách đến, trong đó có cả Lý Bạch thơ văn nổi tiếng khắp thiên hạ, hơn nữa hẳn lại có một thân đạo hạnh cao cường, nếu tử có thể cầu xin hẳn vì tỷ mà làm mấy bài thơ ca ngợi, thì cho dù tỷ đánh thua, chương môn sư huynh cũng sẽ không trách phạt đâu."

Mắt Thạch Cơ sáng lên, chạy quanh Cố Thanh một vòng, cười nói:

"Vẫn là sư muội tốt với tỷ nhất! Được rồi thấy muội dường như đang có tâm sự, Kỷ Nhược Trần không phải là đã tìm được rồi ư, sao muội vẫn buồn?"

Cố Thanh nói:

"Khách lần này đến rất đông, trong đó có mấy người rất đặc biệt, ân, muội rất muốn đi gặp bọn họ."

Thạch Cơ ngạc nhiên nói:

"Vậy thì đi gặp là được, có gì khó khăn đâu?"

Cố Thanh nhíu hai hàng lông mày lại, nói: "Không biết tại sao, trong những người khách, có một người ta lại không thấy." Lúc này Thạch Cơ rất ngỡ ngàng.

Lần thứ hai bước trên đi đến Thái Thượng Đạo Đức Cung, nhìn thấy trước mắt có vô số người. Kỷ Nhược Trần nhìn không được có chút lú lẫm, không nghĩ tới lại náo nhiệt như vậy. Những đệ tử ở quảng trường chỉ chiếm số ít, phần lớn là những người khách từ nơi khác đến. Kỷ Nhược Trần nhớ rõ là Tử Dương chân nhân nói lúc tổ chức lễ đính hôn chỉ mời vài người quen thân mà thôi nhưng lúc này trên quảng trường có gần trăm người, có chuyện gì xảy ra? Hơn nữa trong số những khách nhân, còn có mấy người vốn không nên xuất hiện.

Hai vị đạo sĩ trẻ tuổi dẫn Kỷ Nhược Trần tới đây, liền mở miệng nói: "Nhược Trần sư thúc tổ, chư vị chân nhân ở trong Thái Thượng Đạo Đức Tông chờ đợi đã lâu..."

Trong hai người đang đứng bỗng nhiên xuất hiện một người cao lớn khôi ngô, cường tráng khỏe mạnh, thân thể oai vũ, bờ vai rộng lớn, thấy hắc hắc hai gã đệ tử liền lui sang đứng hai bên người hắn.

Hắn đứng đó, nhìn Kỷ Nhược Trần ôm quyền thi lễ, trên khuôn mặt đen như lọ nồi của hắn mơ hồ nhìn thấy một chút màu đỏ, hắn dường như đang rất hưng phấn, giọng nói của hắn có thể so với chiếc chuông lớn trong Thái Thượng Đạo Đức Tông, hắn nói làm cho người trên cả ngọn núi đều có thể nghe được:

"Chúc mừng Kỳ thiếu tiên! Có thể được có được người đạo lữ tốt như vậy, ngay cả thần tiên trên trời còn phải đổ kị, buổi lễ lớn như vậy, sao có thể thiếu được hai huynh đệ chúng ta? Lần này... A?"

Người này chính là Long Tượng Thiên Quân. Thất Thánh Sơn thuộc tà phái, tuy không phải không chết không thôi với Đạo Đức tông, nhưng cũng không hề có qua lại gì. Long Tượng Thiên Quân có thể đứng ở trước cửa Thái Thượng Đạo Đức Tông mà không bị phanh thây, đã là một chuyện không lớn không nhỏ rồi sao lúc này còn dám đứng ở chỗ này nói chuyện?

Kỷ Nhược Trần kinh ngạc trong lòng. Khi Long Tượng Thiên Quân nói tới bốn chữ huynh đệ chúng ta, chợt thấy tự nhiên bên cạnh có một cơn gió lạnh thổi qua, vì vậy hắn liền nhìn xung quanh, quả nhiên là không hề thấy được Bạch Hổ Thiên Quân ở đâu cả. Hắn cảm thấy ngạc nhiên, nghĩ thầm một người đang ở đây chúc mừng, thì người kia chắc chắn không thể thiếu. Bạch Hổ Thiên Quân rõ ràng vừa mới ở đây, sau bây giờ lại không thấy rồi? Chẳng lẽ là bị lão thần tiên nào đó của Đạo Đức Tông hạ thủ rồi?

Long Tượng Thiên Quân tròn tròn hai mắt, nhìn khắp mọi nơi, rốt cục cũng đã nhìn thấy Bạch Hổ Thiên Quân. Bạch Hổ Thiên Quân đang đứng trong nhóm khách mời, hắn đang liếc nhìn nháy mắt với Long Tượng Thiên Quân, lại chỉ chỉ về phía sau của Kỷ Nhược Trần.

Long Tượng Thiên Quân không hiểu chút nào, lúc quay đầu lại, mới nhìn thấy Thanh Y đang dịu dàng đứng phía sau Kỷ Nhược Trần, đôi mắt như cười như không nhìn hắn. Long Tượng cả kinh, mơ hồ cảm thấy có cái gì không đúng, nhưng hắn lại không biết là không ở đâu. Hắn cũng tính là nhanh trí, lập tức nói một tiếng:

"Lần này huynh đệ chúng ta lên núi chi để xem. Kỷ công tử không cần để ý đến ta!"

Lời còn chưa dứt, Long Tượng Thiên Quân đã nhảy dựng lên, âm âm chạy lại phía sau Bạch Hổ Thiên Quân, đem trên đường đi hắn đụng ngã không biết bao nhiêu người. Chúng tân khách hoặc là tu dưỡng hơn người, hoặc là nghĩ tới thân phận của mình, hoặc có chút sợ hãi đạo hạnh của hai vị Thiên Quân, nên chỉ đành tròn mắt lên nhìn, không thể làm gì được.

Kỷ Nhượng Trần giật mình, nửa ngày sau vẫn không rõ là đã xảy ra chuyện gì.

"Sao Thanh Y tiểu thư cũng đến vậy? !" Long Tượng Thiên Quân trong đám người nhỏ giọng nói.

"Người giờ này mới nhìn thấy, khi này ta ra dấu thế nào người cũng không thèm chú ý!" Bạch Hồ Thiên Quán oán hận nói.

"Cái này, Thanh Y tiểu thư dường như... có chút tình ý với công tử?"

"Đâu chỉ là có một chút! Người là đồ ngu, hiện tại đã hiểu chưa?"

Long Tượng Thiên Quân liên tục gật đầu, ư ư nửa ngày,, biểu tình trên khuôn mặt hắn vẫn cho thấy là hắn chưa hiểu được cái gì. Không còn cách nào, Bạch Hồ Thiên Quán đành phải giải thích một phen, để phòng ngừa Long Tượng Thiên Quân trong tương lai lại làm ra việc ngốc gì khác.

"Thanh Y tiểu thư đến từ Vô Tận Hải, mà Cố Thanh muốn cùng Kỷ Nhượng Trần đính hôn lại đến từ Vân Trung Cư, hai vị tiểu thư người đặc tội nổi với người nào? Người làm loạn khắp nơi, coi chừng người sao này chết như thế nào còn không biết!" Bạch Hồ tức giận nói.

"Thế nhưng..." Long Tượng vẫn có chút tỉnh tỉnh mê mê.

"Người ta là tiên tử hiền thực, tất nhiên sẽ không trước mặt chinh người, thế nhưng ở sau lưng người làm cái gì đó thì người sao có thể biết. Cho dù là các nàng không làm gì, trong lòng sẽ có oán khí, cũng cần có chỗ để phát ra, cái này gọi là giận chó đánh mèo! Còn không hiểu? Cửa thành bị cháy, cháy lan tới cả cá trong chậu, người chính là cá trong chậu, đã hiểu chưa?!"

Bạch Hồ Thiên Quán quả thật là hận rèn sắt không thành thép.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 219: Say Rượu

"Vô dụng! Tầm thường! Ngu ngốc! Phế vật!"

Thanh Nhàn chân nhân dùng sức vung đôi tay ngăn ngùn, đi tới đi lui trong phòng, khuôn mặt xám xịt như một cục than đen sì vừa lấy từ trong lò ra. Sau khi liên tiếp nhả ra một loạt lời lẽ thô tục vô cùng không tương xứng với thân phận cao quý của hãh xong, Thanh Nhàn chân nhân vẫn không hết tức giận, chi tay về phía chiếc giường trong góc phòng, quát lên:

"Người nhìn xem, thế này còn ra thể thống gì? Thể diện của Vân Trung Cư chúng ta cũng bị hãh đánh mất hết cả!"

Ở trên chiếc giường lớn có hoa văn hình rồng được điêu khắc từ Kê Sí mộc ngàn năm. Thiên Hải lão nhân nằm ngửa mặt lên trời, chân vẫn còn mang giày vớ, chiếc áo đầy nếp nhăn vén lên qua thắt lưng, lộ ra một mảng dầy lưng, quần lớn bám đầy bụi bặm, đang lớn tiếng ngáy, mùi rượu ngút trời. Nhìn khuôn mặt hãh đã từ hồng chuyển thành tím, ngay cả đầu trọc cũng đỏ bừng, rõ ràng là đã say đến mức bất tỉnh nhân sự, ngủ muốn bao nhiêu khó coi liền có bấy nhiêu khó coi.

Cố Thanh ngồi trên ghế ở một bên, lấy tay day trán, không thể làm gì khác là thở dài một tiếng. Nàng thực sự không biết giờ phút này Vân Trung Kim Sơn và Vân Trung Thiên Hải rốt cục là ai làm mất thể diện Vân Trung Cư càng nhiều hơn.

Nhưng là Thanh Nhàn chân nhân hiển nhiên cho rằng Cố Thanh thở dài chính là hành động ủng hộ mình, cho lên giọng nói càng lớn thêm:

"Muội nhìn cái thứ không ra gì này xem, uống phí bao nhiêu năm tu đạo như vậy, uống không lại một tiểu cô nương cũng không sao, lại còn phải nhờ nàng ta lôi trở về! Vậy mà thường ngày hắc vẫn dám tự hào ngàn chén không say! May mắn là ngày mai mới là đại lễ đính hôn của muội, nếu là lúc đó bị Thanh Y tiểu yêu đánh gục. Vân Trung Cư chúng ta mới gọi là danh vang bốn biển, truyền khắp thiên hạ!"

Cố Thanh mỉm cười khuyên nhủ:

"Sư huynh cần gì phải tức giận như vậy chứ? Thiên Hải sư huynh đấu rượu cùng Thanh Y nên không thể vận dụng chân nguyên, chẳng qua là lấy tử lực của bản thân ra trận, thua cũng rất bình thường. Đấu rượu bị thua đường đường chính chính như vậy, người ngoài cũng sẽ không chê cười."

Đôi mắt nhỏ của Thanh Nhân chân nhân đột nhiên tròng lên, nói:

"Đường đường chính chính! Hừ, không bị chê cười? Tâm pháp của Vân Trung Cư chúng ta tinh vi ảo diệu, âm thầm làm chút tiểu xảo để vận dụng chân nguyên, ai có thể phát hiện được? Chỉ biết có liều mạng, thực sự là cái thứ không nên thân!"

Cố Thanh dờ khóc dờ cười, nói:

"Cái này... Có phần không ổn."

Thanh Nhân chân nhân sáng giọng:

"Có cái gì không ổn! Danh dự của Vân Trung Cư chúng ta mới là chuyện lớn, còn của Thiên Hải hắc chỉ là chuyện nhỏ. Giữa hai thứ đó, hắc đương nhiên phải biết lấy đại cục làm trọng, đem danh tiếng của mình ném sang một bên. Không cần biết hắc dùng thủ đoạn gì, trước tiên làm cho Thanh Y kia uống ngã rồi nói tiếp! Hừ, Vô Tận Hải cũng làm việc không đàng hoàng, không chịu nghiên cứu phát triển đại đạo, lại đi dạy ra một đám tiểu yêu chỉ biết uống rượu, thật là không ra thể thống gì! Thanh nhi, muội

không nên lúc nào cùng nói tốt cho hẳn, hừ, mặc dù thiên tư của muội vô song, nhưng lại chỉ biết đến những thứ không nên biết, phần cổ hủ ngoan cố này muội cũng không kém hơn hẳn là bao!"

Cố Thanh cười nhạt nói:

"Được được, nếu là như vậy, vậy tối mai sư huynh tự mình ra trận uống rượu với Thanh Y, đòi trở lại mặt mũi của lần này không được sao? Với đạo hạnh của sư huynh hẳn là cũng nắm chắc."

Thanh Nhân chân nhân hơi chột dạ, trầm giọng nói:

"Chuyện này... Đương nhiên để bàn sau! Hừ, ừ, cái kia... Nghe nói tối mai Thạch Cơ muốn tìm Cơ Băng Tiên gây phiền phức, có thật có chuyện này không?"

"Đúng là có chuyện này."

"Hừ, đúng là không biết tự lượng sức mình, chỉ bằng chút đạo thuật không nên chuyện của nó cũng muốn cùng Cơ Băng Tiên đấu? Nếu lần này nó thua, vậy thì ba năm diện bích là chắc chắn."

Cố Thanh liền nói: "Lời này của sư huynh không đúng rồi. Chính bởi vì đạo hạnh của nàng kém hơn Cơ Băng Tiên không ít, cho nên thua cũng không mất mặt mũi, thắng lại càng thêm vinh quang, chuyện tốt chỉ có lời mà không lỗ này đi đâu để tìm được? Nếu như vẫn thấy không dễ thắng, âm thầm động chút tay chân là được. Nếu không nhờ có ngày vui này, chỉ sợ cũng không tìm được lí do gây chuyện."

Thanh Nhân chân nhân vừa nghe xong liền vui mừng cực kỳ, sớm đã quên mất lời trách cứ vừa rồi của nàng, luôn miệng khen Thanh nhi suy nghĩ sâu xa.

Ngày mồng 8 tháng 10 chính là ngày đại cát đại lợi, thích hợp cho việc cưới xin, xuất hành.

Lúc sáng sớm, tiếng Thanh Loan gáy từ trên trời cao xuyên qua tầng mây, văng xuống đỉnh Mạc Kiền Phong hẻo lánh. Chỉ thấy một bầy Thanh Loan hiện ra từ đám mây, lông đuôi bầy màu thật dài xẹt qua bầu trời, trên dưới tung bay, khi tụ khi tán, nhẹ nhàng nháy động. Tiếp đó là khe nước xanh gợn sóng, cây xanh biếc đâm chồi, nhiều loại hoa đua nở, tiếng kêu của thú mang điềm lành. Cả Thái Thượng Đạo Đức Cung tựa như một vị tiên nhân vừa mới thức tỉnh, chỉ là chuyển thân xoay mình cũng mang đến cho xung quanh vô tận sức sống.

Trong không khí tiên gia huy hoàng này, đương nhiên cũng có vài thanh âm không hài hòa.

" Hừ, chỉ có vài con chim ghé mà cũng bay tới bay lui, chẳng có gì mới mẻ cả."

Thiên Hải lão nhân nhìn Thanh Loan ở phía trên, khinh thường nói. Thực ra chỉ cần là người hiểu được một chút về chuyện cũ của Thiên Hải lão nhân cũng biết được vì sao hắn lại nói ra lời nói như vậy. Thanh Loan chính là thượng cổ thần điêu, người không có duyên cho dù muốn gặp được một con cũng không dễ dàng, về phần thuần phục lại càng là muôn vàn khó khăn, huống chi lúc này có cả một bầy cùng bay lượn trên bầu trời? Tại Vân Trung Cư ngay cả một con cũng tìm không thấy.

Nếu bàn về nơi nào nuôi dưỡng nhiều kỳ trân dị thú. Đạo Đức tông hoàn toàn xứng đáng được xưng đệ nhất thiên hạ.

Từ lúc sáng sớm, rất nhiều đệ tử của Đạo Đức tông đã bận đến bù đầu. Yêu Nguyệt điện là nơi sắp cử hành đại điển, sắc thái xinh đẹp lộng lẫ từ trên đỉnh xuống tận bậc thềm. Trên mỗi bàn cũng đều có một bó hoa tươi, sương mai trên cánh hoa vẫn còn chưa khô, tranh nhau đua sắc. Lại vội

vàng bố trí cho mỗi chỗ ngồi trong yến tiệc, hái linh dược quả tiên, một vò rượu ngon trăm năm được lấy ra từ trong hầm, còn phải phối hợp cùng mấy loại dược liệu khác nữa mới thành rượu ngon độc môn của Đạo Đức tông.

Rượu này màu sắc lóng lánh, vừa uống vào miệng thì thấy ôn hòa, mùi rượu thuần hậu chính đại, liên tục đồ đồ, không có dừng lại, thực sự là rượu ngon khó có được. Nhưng rượu này tác dụng chậm nhưng lại vô cùng mạnh mẽ, cho dù đạo hạnh của người phi thường, nếu không dùng đạo thuật để phá giải, uống quá nhiều cũng không thể chịu nổi. Nếu không, làm sao có thể cho những người tu đạo uống đến tận hứng? Rượu này tên là Túy Hương.

Đêm trước Thiên Hải lão nhân cũng thua bởi chính rượu Túy Hương này.

Suốt một ngày, các chân nhân của Đạo Đức tông thay nhau xuất hiện trên các con đường, phụng bồi tân khách đến từ các phái tham quan Thái Thượng Đạo Đức Cung và cảnh đẹp của Tây Huyền Sơn, chờ đến giờ Tuất canh ba để cùng xem đại diễn. Những tân khách đến đây đã ở dưới chân núi không chỉ một ngày, đã sớm tham quan cảnh vật một lần. Nhưng hôm nay Đạo Đức tông mới bố trí trang hoàng lại, đương nhiên lại là một loại hình ảnh khác.

Về phần hai người Kỷ Nhược Trần và Cổ Thanh, tự có người giúp trang điểm, thay đổi trang phục. Bởi vì Vân Trung Kim Sơn liên tục nhấn mạnh quy củ đính hôn của đạo lữ song tu, trước khi diễn ra đại diễn, bọn họ không thể gặp nhau.

Chưa đến giờ Tuất (19 tới 21h tối), các vị tân khách đã được các nữ đệ tử tiếp khách dẫn vào chỗ ngồi. Mọi người đã ở nơi này rất lâu nên cũng sớm quen biết lẫn nhau, đặc biệt là tối qua còn thấy cuộc đại chiến kinh tâm động phách giữa Thiên Hải lão nhân và Thanh Y, người thua cuộc lại là Vân Trung Thiên Hải vẫn luôn lấy tửu làm danh hào. Trong lòng mọi người đều rung động, vô cùng hưng phấn. Nếu không phải cảm thấy thắng bằng

xa luân chiến không có chút vinh quang nào, sẽ có không ít người muốn đấu rượu một trận với Thanh Y.

Có thể được Đạo Đức tông mời đến đây xem lễ đều không phải hạng người đầu đường xó chợ, rất nhiều người đã sớm nhìn ra Thanh Y thực ra là yêu. Một tiểu yêu như nàng lại có thể công khai xuất hiện tại Thái Thượng Đạo Đức Cung của Đạo Đức tông đứng đầu chính đạo, thực sự là chuyện lạ. Nhưng mọi người đều có kiến thức, có câu làm được người, luôn phải biết trong mọi chuyện đều có bí ẩn, chẳng qua là không tiện mở miệng hỏi thăm mà thôi. Đạo hạnh của Thanh Y càng thấp, mọi người lại càng không dám xem thường nàng, mà rất nhiều người còn suy nghĩ sâu xa thêm. Thanh Y này hẳn là có thân phận lớn, hơn nữa quan hệ với Đạo Đức tông không đơn giản. Nếu có thể lấy được hảo cảm của nàng, hiển nhiên sẽ kéo gần được quan hệ với Đạo Đức tông và với tộc sau lưng nàng. Kết quả là một đám biết nhìn xa trông rộng bắt đầu cẩn thận từng li từng tí đến gần vỗ mông ngựa.

Mãi đến lúc này, các tân khách mới nhận ra được chỗ hơn người của hai vị Thiên quân Long Tượng và Bạch Hổ. Hai Thiên quân lúc nào cũng trước sau như một đi theo bám váy Thanh Y, dường như vô cùng quen thuộc với Thanh Y, tăng bốc trắng trợn đến buồn nôn, vô liêm sỉ đến mức mọi người phải tự thẹn không bằng. Mọi người đều xuất thân từ danh môn đại phái, nếu không cũng là tán tu nổi danh tiêu diêu trong thế ngoại, vốn không xem trọng tà môn ngoại đạo như Thất Thánh Sơn, nhưng đạo hạnh của hai vị Thiên quân đều thâm hậu, làm người ta phải ngước mắt lên nhìn, hơn nữa cách đối nhân xử thế của bọn họ cũng độc đáo, cho nên bất chấp có khả năng hay không, mỗi lần đều chiếm lấy tiên cơ, khiến mọi người không thể không nhìn bọn họ với cặp mắt khác xưa.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 220: Say Rượu 2

Còn có mấy đệ tử trẻ tuổi của các phái bị dung mạo của Thanh Y làm mê mẩn, cũng bỏ qua khác biệt giữa người và yêu, uyển chuyển thể hiện lòng ngưỡng mộ đối với nàng. Nào ngờ Thanh Y ở trên phương diện này hoàn toàn là tâm trí chưa được khai mở, nghe được mấy câu đại loại như "Quan quan thư cừ, tại hà chi châu" (Chim câu nhỏ nhỏ, đứng tại bờ sông)... về mặt đều là mờ mịt, liền lôi kéo đối phương hỏi xem đây là loại thần điều nào, có dị năng gì, vì sao nhất định phải đứng ở sông đó.... Cho đến khi đối phương mặt đỏ tới mang tai mồ hôi chảy ròng ròng, chạy trốn chết mới thôi.

Thường xuyên qua lại như vậy, không khí giữa các vị tân khách đã cực kỳ hòa hợp. Mặt trời gần xuống núi mặc dù vẫn chưa đến lúc Kỷ Nhược Trần và Cố Thanh vào bàn nhưng không biết là người nào đứng lên đề nghị, mọi người cũng đã cùng nhau uống rượu.

Người tu đạo uống rượu chú trọng chính là không được vận dụng chân nguyên đạo pháp, hoàn toàn dùng tửu lượng của bản thân để chống đỡ. Còn nếu như vận dụng mấy thứ như Ngũ Quỷ Bàn Vận, Tiêu Tán Giải Ly đại pháp, cho dù dùng vạc dầu để uống cũng không phân ra kết quả gì. Khi đó so đấu không phải là rượu mà là chân nguyên đạo hạnh rồi. Dĩ nhiên, rượu người tu đạo uống cũng khác so với rượu bình thường, không phải là loại người phàm có thể dùng để uống. Ví như rượu Túy Hương do Đạo Đức tông pha chế, cho dù phàm phu tục tử có tửu lượng tốt uống vài chén cũng phải say mất năm ba ngày, còn nếu như tửu lượng hơi kém một chút, chỉ cần một ngụm cũng đủ để quật ngã.

Lễ đính hôn giữa Đạo Đức tông và Vân Trung Cư chính là đại sự của tu đạo giới, có thể tham dự sự kiện này không phải là danh vang một phương thì cũng chính là những đệ tử trẻ tuổi rất có thiên phú ra ngoài để mở mang kiến thức, thực sự có thể nói là nói chuyện có cao nhân, người lui tới không ai là kẻ tầm thường. Mặc dù Túy Hương lợi hại nhưng ở trong mắt những người này, ba tuần rượu chẳng qua chỉ là khởi động, làm nóng không khí mà thôi. Nhưng ai ngờ được trong số đông đảo người tu đạo, hết lần này tới lần khác lại có một người phạm không có chút đạo hạnh ngồi đó. Vừa uống hết chén rượu, thân thể hần bỗng nhiên nghiêng ngả, trực tiếp chui xuống gầm bàn ngáy lớn.

Mọi người rất ngạc nhiên, rồi rít dừng chén nhìn lại. Hai gã đạo sĩ tiếp khách của Đạo Đức tông vội vàng chạy tới, đỡ người đó từ gầm bàn dậy. Người này tuổi đã trung niên, mặc mỗi bộ đồ văn sĩ, nhìn qua cũng là thân hình cao lớn, tướng mạo đường đường, chẳng qua khuôn mặt lúc này đã đỏ bừng, say đến bất tỉnh nhân sự. Mặc dù số lượng tân khách rất nhiều, nhưng trí nhớ của đạo sĩ tiếp khách của Đạo Đức tông lại vô cùng tốt hơn nữa trong số tàn khách ngồi đây cũng chỉ có một người phạm. Hai đạo sĩ lập tức nhận ra người này, tên gọi Tế Thiên Hạ, cùng lên núi với hai vị Thiên quân Long Tượng Bạch Hổ và Vân Phong đạo trưởng.

Hai gã đạo sĩ đỡ Tế Thiên Hạ dậy rồi giải thích với hai vị Thiên quân Long Tượng Bạch Hổ không nên dùng đạo thuật hoặc đan dược giải rượu cho hắn. Túy Hương pha chế từ nhiều loại tiên dược quý hiếm, mặc dù tác dụng của rượu mãnh liệt nhưng sẽ không làm người bị thương, trái lại sau khi say còn có lợi rất lớn cho thân thể, nên để tự nhiên chứ không nên tùy tiện làm hắn tỉnh lại mới có thể hấp thu được hết dược lực. Trước giờ hai gã đạo sĩ đã rất quen với cảnh khách mời say rượu, liền vững vàng nâng Tế Thiên Hạ dậy đưa về phòng nghỉ ngơi.

Những ngày qua hai vị Thiên quân Long Tượng Bạch Hổ luôn xem Tế Thiên Hạ như sư phụ, đi theo học tập về đạo trị quốc, quản lý thiên hạ. Chỗ

ngồi này cũng là phân cho Tế Thiên Hạ ngồi, nhưng hai vị Thiên quân đạo pháp đặc thù; trời sinh bộ dạng khác người. Đặc biệt là đầu của Long Tượng Thiên Quán lại giống như thân rồng, vốn một ghế đủ cho hai người, nhưng một mình hấn ngồi xem ra cũng chật chội không chịu nổi. Mặc dù Bạch Hồ Thiên Quán gầy gò, nhưng hai tay lại dài ngồi trên ghế cũng cảm thấy chật chội. Vừa rồi Tế Thiên Hạ bị dìu đi, hai vị Thiên quân cảm thấy rất vừa ý, không đợi người tiếp khách tới thu dọn liền tự mình đem ba bàn rượu gộp lại làm một, ngồi như vậy mới cảm thấy hơi thoải mái.

Hai vị Thiên quân âm thầm động tay chân cũng không phải không có người nhận ra. Cách chỗ hai Thiên quán không xa, ngoan ngoãn ngồi sau bàn rượu, hai mắt rủ xuống, thực ra là đang nhìn chén Túy Hương lóng lánh trước mặt, không nói cũng không động đậy gì cả. Tân khách xung quanh mặc dù vẫn nói cười chúc rượu, trên thực tế lại có rất nhiều người vẫn len lén nhìn nàng. Rất nhiều người muốn tiến lên khiêu chiến, nhưng có vết xe đổ lúc trước của Thiên Hải lão nhân, không nói thua trận bị mất mặt mũi, lại còn cản trở người khác chúc rượu cùng Thanh Y. Mọi người đều là người trong chính đạo, chẳng lẽ còn phải dùng thủ đoạn xa luân chiến với một tiểu yêu sao?

Trong lúc nơi này đang rối rít nhốn nháo, chợt nghe thấy ba tiếng khánh vang lên. Giờ lành đã đến, lễ mừng bắt đầu. Mọi người rối rít ngồi thẳng lại, chờ đợi đại điển bắt đầu.

Dưới tiếng khánh kêu gọi, hai con Thanh Loan hạ xuống từ trên bầu trời một trái một phải đậu trên đỉnh Yêu Nguyệt điện, lông đuôi bảy màu trong bóng đêm làm hiện rõ sự bất phàm của thần diệu, ánh sáng lấp lánh tỏa ra rực rỡ. Dưới sự dẫn đường của bốn tên đạo sĩ, Kỷ Nhược Trần mặc hoa phục, bước trên đường làm bằng bạch ngọc chậm rãi đi tới. Bởi vì đây chỉ là lễ đính hôn, không phải đám cưới nên rất nhiều lễ nghi được sắp xếp đơn giản, hấn cũng không mặc áo hỉ màu đỏ thắm.

Vừa đến trước cửa Yêu Nguyệt điện, Kỷ Nhược Trần bỗng thấy hai tên tiểu đạo sĩ dìu một người đi ra từ cửa hông Yêu Nguyệt điện, không nhìn được hơi tò mò. Quay đầu lại nhìn mới thấy là Tể Thiên Hạ, bất giác cảm thấy thoải mái. Xem ra Tể Thiên Hạ mê rượu ngon, nhất định là Túy Hương mới có thể say đến mức phải nhờ người dìu ra khỏi điện. Chỉ tiếc lần đại diện đính hôn này hẳn không xem được.

Xa xa vẫn có thể nghe được giọng nói mơ hồ ấp úng của Tể Thiên Hạ: "Ngã túy dục miên quân... thả khứ(1)... Hay, thơ hay..."

(1) Ta say thích ngủ, đừng ai đến.

Kỷ Nhược Trần nghỉ chân một lát, thầm nghĩ xem ra mấy ngày nay Tể Thiên Hạ và Lý Bạch cũng rất thân thiết. Chẳng qua là bản tính Lý Bạch ngay thẳng, đạo hạnh lại sâu xa, mà Tể Thiên Hạ thì lòng dạ thâm sâu nhưng lại không có chút đạo hạnh nào. Thực sự không biết lúc bọn họ ở chung một chỗ có thể nói chuyện gì.

Lúc này một tên đạo sĩ tiếp khách thúc giục:

“Thời gian đã đến, mới Kỷ sư thúc mau vào điện!”

Theo như lễ nghi bây giờ, Kỷ Nhược Trần phải vào điện trước, bái lạy tổ sư, chân nhân, sau đó chào hỏi tân khách xong. Cố Thanh mới được vào điện. Hắn kéo dài thời gian một lát, phía cuối đại đạo bằng bạch ngọc truyền đến từng tiếng chuông, ánh sáng mờ ảo xông lên phía chân trời. Kỷ Nhược Trần đây là xe chở Cố Thanh đã tới. Hắn không chần chờ nữa, bước vào đại điện.

Cuối đại đạo bằng bạch ngọc xuất hiện một chiếc xe bốn bánh, kéo xe là một con Cửu Vĩ Lộc cao gần một trượng trên lưng phủ lụa thêu kim tuyến, trong truyền thuyết loại hươu này dùng để kéo xe cho tiên nhân, không nghĩ Đạo Đức tông cũng tìm được. Bốn góc thùng xe điêu khắc Lưu Kim Hỏa Phượng, đầu phượng hướng lên mui xe, trong miệng ngậm một viên

hỏa châu to lớn. Sườn xe là cả một khối Bích ngọc lưu ly hoàn chỉnh, dưới ánh sáng đỏ thắm của hỏa châu, toàn khối ngọc như có sóng ngầm chuyển động, tựa như biển sâu. Mảnh che ở cửa sổ xe buông xuống, che lại kín đáo.

Xa giá vừa đi tới đây liền dừng lại ở ven đường.

“Sao lại dừng lại?” Cố Thanh nói vọng ra từ trong xe.

Có tám nữ đệ tử trẻ tuổi của Đạo Đức tông đi theo xung quanh xa giá, người dẫn đầu nói:

"Vừa rồi không biết vì sao Kỳ sư thúc lại chậm trễ một chút, chúng ta phải dừng lại chỗ này một lát mới có thể vào điện hoàn thành lễ."

Cố Thanh ừ một tiếng rồi không nói thêm gì nữa, cũng không mở cửa sổ nhìn ra. Nhưng trong lòng nàng luôn có cảm giác dường như để lỡ điều gì đó. Trong mấy ngày này, cảm giác này vẫn luôn quanh quẩn trong lòng nàng khiến nàng hơi khó hiểu. Nhưng nó lại lúc có lúc không, cho dù nàng cố gắng như thế nào cũng không có cách nào bắt được. Cố Thanh cũng thử xem quẻ, nhưng cũng không thu được điều gì. Xưa nay nàng vẫn quen lạnh nhạt với việc đời, nếu xem quẻ không có kết quả, vậy thì chuyện đó cũng chỉ là tâm ma ngẫu nhiên mà thôi. Nhưng cảm giác này rất lâu cũng không có biến mất khiến nàng hơi nghi hoặc không biết làm thế nào.

Đang lúc nàng cân nhắc, xa giá nhẹ nhàng chấn động, lại tiếp tục khởi hành.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 221: Say Rượu 3

Khung cảnh trong Yêu Nguyệt điện rực rỡ, dải lụa tung bay, đàn sáo réo rắt, tiếng nhạc rộn rã. Nhìn kĩ lại, trên hơn hai mươi giá nến to như cánh tay không có ánh nến gì cả, nhưng lại có một viên dạ minh châu to như nắm tay yên lặng phát sáng, chiếu sáng cả đại điện làm cho nó rõ như ban ngày, không nhiễm chút khí tức phàm tục nào. Khung cảnh yên bình nói không hết, hào nhoáng lộng lẫy vô cùng.

ở giữa Đài chủ hôn có treo ảnh của khai phái tổ sư hai phái Đạo Đức tông và Vân Trung Cư. Hai bàn phía trước, phía bên trái ngồi tám vị chân nhân của Đạo Đức tông, bên phải ngồi ở giữa là Thanh Nhân chân nhân, hai bên trái phải theo thứ tự là Vân Trung Thiên Hải và Vân Trung Vụ Lam.

Người của Vân Trung Cư rất ít đi lại trong chốn hồng trần, đại đa số tân khách ngồi đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều chân nhân của Vân Trung Cư như vậy. Uy danh của Thiên Hải lão nhân vang xa, đi lại nhiều trong nhân gian, tướng mạo đặc biệt, rất nhiều tân khách nhận ra hắc. Hai vị còn lại gần như không ai từng gặp mặt. Vân Trang Vụ Lam là một bà bà nhìn qua tuổi đã hơn bảy mươi, dáng người hơi cao, khuôn mặt đầy đặn hòa nhã, nét duyên dáng vẫn còn dư âm, dựa vào đó có thể thấy được khi còn trẻ chắc chắn là một mỹ nhân. Đầu tóc đã bạc của bà lại được chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ, dải lụa trên châm ngọc không dao động chút nào, dù đứng hay ngồi sống lưng cũng luôn thẳng tắp, khuôn mặt không chút thay đổi, khóe miệng mím chặt, trên mặt hiện đầy sát khí dày đặc, dường như mỗi người ngồi đây đều thiếu nợ nàng ba cân tiên đan không trả vậy.

Thiên Hải và Vụ Lam là những người có hình dáng đặc thù trong số những người có tu vi, nhưng nếu như so sánh với Vân Trung Kim Sơn đang đang hoàng ngồi ở giữa, thực sự là đệ tử gặp sư phụ. Thanh Nhân chân nhân ngồi trên chiếc ghế bằng gỗ Tử Kim có điêu khắc hoa văn cây cối mây gió, lưng không dựa vào ghế, chân không chạm đất, hoàn toàn đem bốn chữ "mập lùn đen ngốc" thể hiện ra ngoài, giống như đặt một quả cân trên ghế.

Chẳng qua thân phận của Thanh Nhân chân nhân cũng không phải bình thường, tinh quang trong đôi mắt tam giác nhỏ tí hiện lên, hơi đảo qua trong đại điện, tân khách đang ngồi không có người nào dám cười.

Các vị chân nhân của Đạo Đức tông là người tiên phong đạo cốt, khí độ bất phàm. Tám vị chân nhân đứng chung một chỗ, lập tức có tiên vân ẩn hiện, hoàn toàn khác biệt so với ba người của Vân Trung Cư mây đen hạ xuống tới đỉnh đầu.

Sau khi chưởng giáo chân nhân của hai tông ngồi vào chỗ của mình. Kỷ Nhược Trần bước qua đại sảnh dưới sự dẫn dắt của một đôi đạo đồng tay trái cầm khăn đầu như ý, tay phải cầm Bát Bảo phát trần, bước lên Đài Chủ Hôn, đốt ba nén hương, bái lạy tổ sư của bốn tông, lại hướng về ba người của Vân Trung Cư theo thứ tự hành đại lễ ba lần mới đứng dậy cảm tạ tân khách.

Kỷ Nhược Trần xoay người đứng thẳng trên đài cao, mọi người liền rối rít bàn luận, thậm chí có người kêu lên khen tốt.

Kỷ Nhược Trần mặc hoa phục, ngoại trừ quần áo được may cực kỳ vừa người, trên thân cao thấp cũng không có bao nhiêu đồ trang sức, thanh khiết giản dị. Nhưng chính vì như thế mới làm nổi bật nên dáng vẻ bình tĩnh như đá, thâm sâu như biển, vóc dáng như ngọc, khí thế như rồng của hắn! Trong số đệ tử trẻ tuổi của các phái cũng không thiếu nhân tài đứng đầu, nếu như nói về dung mạo, thì Kỷ Nhược Trần cũng được coi là một

người nổi bật, nhưng lại không có khi thể siêu trần thoát tục, cự tuyệt trần gian. Điều thực sự khó có được là khí thể nội liễm của hắc, không thu không phát, quang hoa tỏa ra một khí tức tang thương, giống như đã trải qua cả ngàn năm thương hải tang điền (bài biến hóa nương dâu).

Có cốt cách tất thể hiện ra bên ngoài.

Nếu xét một cách toàn diện về Kỳ Nhược Trần thì dấu hiệu tu vi tâm trí thần đã đạt đến cảnh giới thượng giai. Bây giờ tuổi hắc còn trẻ, đạo hạnh cũng không thâm hậu cho lắm, nhưng tâm chí thần thức lại là căn cơ của vạn vật. Bởi vậy có thể thấy được tiền đồ trong tương lai của hắc thực sự không có giới hạn. Tam Thanh Chân Quyết của Đạo Đức tông lại được xem là chính pháp phi tiên, chỉ cần tu đến cảnh giới Ngọc Thanh thì sẽ có cơ hội đạt được đạo quả. Lúc này Kỳ Nhược Trần đã có tâm tình như vậy, sau năm mươi năm nữa, chưa biết chừng sẽ trở thành Tử Vi thứ hai.

Trong số tân khách không thiếu cao thủ xem tướng, vừa nhìn đã nhận ra được chỗ bất phàm của Kỳ Nhược Trần. Trước đây đa phần mọi người chỉ biết Kỳ Nhược Trần là người trầm tĩnh ít nói, rất có địa vị trong tu đạo giới, là đệ tử được Đạo Đức tông dốc lòng bồi dưỡng, nhưng không thực sự có ấn tượng sâu sắc. Còn về những lời đồn tiên nhân giáng trần, hơn hai tháng trước cao nhân của các phái lại suy tính một lần nữa, lại phát hiện tất cả dấu hiệu về tiên nhân giáng trần đều bị rối loạn, không có thêm điềm báo nào có thể chứng minh Kỳ Nhược Trần chính là tiên nhân chuyển thế. Sau nhiều lần suy tính, cao nhân các phái đều cho rằng trước sau hai lần tranh đoạt trích tiên thực sự chỉ là một trò đùa. Chỉ là thiên phú của Kỳ Nhược Trần thực sự không tệ, chỉ có thể nói vận may của Đạo Đức tông quá tốt, chó ngáp phải ruồi mà thôi.

Nhưng lúc này Kỳ Nhược Trần chỉ đứng thẳng ở trên đài như vậy đã tựa như một thanh bảo kiếm ra khỏi vỏ, tài năng cũng khó có thể che giấu thêm nữa.

Các vị chân nhân của Đạo Đức tông là cao nhân đặc đạo, tuy trong lòng vui mừng nhưng cũng không biểu hiện chút gì trên nét mặt. Nhưng Vân Trung Cư lại hoàn toàn khác, Thiên Hải lão nhân liếc qua Kỷ Nhược Trần, không thể hiện chút vẻ mặt nào. Vẻ mặt sát khí của Vân Trung Vụ Lam thu liễm lại rất nhiều, trong ánh mắt nhìn Kỷ Nhược Trần hiện lên vẻ khen ngợi. Còn trên mặt Vân Trung Kim Sơn liền hiện rõ nụ cười, đôi mắt nhỏ gần như híp lại thành một đường, nhìn chăm chăm Kỷ Nhược Trần từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, ừ ừ liên tục, lộ ra vẻ cực kì hài lòng.

Trong số tân khách có vài người đạo hạnh cao thâm cẩn thận quan sát Kỷ Nhược Trần, cố gắng tìm ra vẻ tang thương trên người hắn có được từ đâu, nhưng cũng không thu hoạch được điều gì, không thể làm gì khác hơn là tự nhủ có lẽ hắn tu luyện bí pháp bí mật của Đạo Đức tông.

Nhạc mừng lại vang lên, ngọc bội nhẹ vang, quần áo bay theo gió, hoa mai lượn lờ. Hai nữ đệ tử của Đạo Đức tông ăn mặc đoan trang tiến vào từ cửa hông hai bên, một người bưng đỉnh đốt hương Bách Hợp, một người mang bình bên trong cắm nụ hoa Trường Xuân. Sau đó lại có hai người mang theo Giả Du Hương Châu. Bác Cổ Lung Linh (Châu ngọc cổ có mùi hương, trống cũ tên là Lung Linh).

Kỷ Nhược Trần đứng thẳng, trong lòng bình tĩnh yên lặng, ánh mắt chỉ nhìn về cửa điện, không quan tâm đến bất cứ thứ gì xung quanh. Trừ cửa điện đã mở ra ra, trong mắt hắn không còn thứ gì khác. Có thể trái tim của hắn đã cảm nhận được rõ ràng có một ánh mắt trong suốt mềm mại như nước đang nhìn hắn.

Ánh mắt này mềm mại như nước, vốn là không có thứ gì, nhưng không biết tại sao, phòng tuyến vững chắc như núi trong lòng hắn dường như hoàn toàn hồng mất bởi ánh mắt này.

Ở một góc ồn ào náo nhiệt, lại có một nơi yên tĩnh, đó là chỗ ngồi của một đệ tử trẻ tuổi của Vân Trung Cư. Trong số các đệ tử, Thạch Cơ vẫn

được người khác chú ý. So với khí chất mềm mại như nước của Thanh Y, nàng lại hoàn toàn khác hẳn, tóc đen như lụa, hàng mi đều như vót, làn da trắng như tuyết, mịn màng hơn xa những cô gái bình thường, hai thứ làm nổi bật lẫn nhau, xinh đẹp cùng điểm lệ. Đôi mắt to của nàng cực kỳ linh động, nhìn quanh đại điện khiến cho trái tim của mỗi người đập thành thịch, nhưng xem xét cẩn thận lại ẩn chứa sát khí, như một luồng khí lạnh lẽo đột nhiên ủa tới giữa ngày xuân, không tìm được sợ hãi, Thạch Cơ đẹp nhưng lại giống như yêu quái, làm cho người ta vừa muốn gần gũi nhưng lại không nhìn được sinh ra lòng sợ hãi.

Thạch Cơ ngồi thẳng tắp, người hơi nghiêng về phía trước nhìn chăm chăm vào Kỷ Nhược Trần, thần thái trong ánh mắt sáng láng, không che giấu một chút vui mừng, giận hờn nào. Sở Hàn ngồi cùng bàn với nàng, cũng đang nhìn chăm chăm vào Kỷ Nhược Trần, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra một chút lạnh lẽo. \

Hắn vô ý thức nâng chén rượu lên, chén rượu bằng đồng xanh còn ấm áp hơn so với tay hắn. Một chén rượu này như nặng cả ngàn cân, Sở Hàn dùng sức mấy lần mới nhắc được lên khỏi mặt bàn.

Thạch Cơ đã nhận ra, quay đầu lại nhìn Sở Hàn, nhưng hắn cũng hoàn toàn không nhận ra.

Một tiếng đình vang lên, một làn sương lạnh lẽ tràn vào cung vàng điện ngọc. Trong chớp mắt, rất nhiều người trong điện đều có ảo giác như trường cột chạm trở trong điện đã hóa thành bèo dạt mây trôi, chỉ còn lại linh quả mặc cho mưa gió vùi dập. Yêu Nguyệt điện vốn huy hoàng lập lờ, cột màu vàng kim tô điểm cho sàn nhà bằng bạch ngọc, trong nháy mắt đã hóa thành đỉnh núi tuyết, phía trước là đoạn nhai, phía sau là vực sâu thăm thẳm. Trong nháy mắt từ trên bầu trời rơi xuống Hoàng Tuyền, hai nơi mịt mờ, chưa thấy bao giờ.

Tân khách đều yên lặng.

Chỉ vì Cố Thanh đang từ ngoài điện bước vào.

Lúc này, một chiếc khăn rộng trùm kín đầu nàng, thấp thoáng bên trong là một dung mạo tuyệt thế. Trên tóc hai người nha hoàn cài một bông hoa mẫu đơn, không phải làm từ vàng, bạc, hay ngọc lưu ly, nhẹ nhàng rung động tưởng như sắp nở. Năm con chim phượng lấy cánh và đuôi làm lá, miệng ngậm giao châu. Trừ những thứ đó ra không còn trang sức gì khác.

Trên người nàng mặc một bộ quần áo màu đỏ thẫm, trang phục và khăn che đầu đều mềm như mây khói, không giống những như nhà phú quý ở thế tục gã con. Nếu như nhìn kỹ, thì đây vẫn là đôi Long Phượng tường trình (cát tường), nhưng lại là loại Long bàn Ly hộ (Ly là con rồng không sừng trong truyền thuyết - Rồng uốn Ly che). Phượng tường loan dẫn (Phượng bay dẫn Loan), dưới chân có núi sông sơn hà, non sông xã tắc.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 222: Say Rượu 4

Chưa ai từng thấy nàng lộng lẫy như vậy!

Cố Thanh mang theo khí thế bàng bạc của núi sông, đi qua nơi nào liền quét sạch mọi thứ trần tục tại đó, trả lại vẻ bao la vốn có của trời đất. Trong đôi mắt nàng không phải quan niệm về phàm trần, mà là kiếp trước kiếp này luân phiên thay đổi. Có cúi đầu dưới hoàng hôn, có dìu nhau giữa gió bụi, có sóng vai trên sa trường đẫm máu, cũng có sống ở trong nước, chỉ có khi ngẩng mặt nhìn lên sao trời lại bất đắc dĩ. Nhân quả luân hồi đời đời kiếp kiếp, cuối cùng cũng hóa thành một khối đá xanh từ từ biến mất.

Mọi người trong điện bỗng sinh ra cảm giác hoảng hốt. Đây là chuyện gì? Đường như không ai có thể nói rõ ràng.

Xinh đẹp?

Không có chút nghi ngờ nào, Cố Thanh đương nhiên vô cùng xinh đẹp, cho dù có bôi míc đến mức nào, cũng không thể tìm được một chút khuyết điểm trên người nàng. Nhưng dung nhan của nàng căn bản không nên thuộc về thế gian này, làm sao kham nổi khí thế bàng bạc của trời đất. Điều này lại khiến cho hai từ xinh đẹp hoàn toàn không thích hợp với nàng.

Cố Thanh dừng lại một lát, nhìn qua Kỷ Nhược Trần, lại tiếp tục như gió cuốn mây trôi bước lên Đài Chủ Hôn. Ở trước mặt Cố Thanh, ánh sáng của Kỷ Nhược Trần hoàn toàn bị che giấu, gần như không còn ai chú ý đến hân nữa. Song dưới khí thế như sóng dậy của nàng, hân vẫn đứng vững như bàn thạch.

Cố Thanh đi lên Đài Chủ Hôn, đi sát qua Kỳ Nhược Trần, cũng đốt hương lễ tổ, bái lạy chân nhân trưởng bối của hai tông, lại tạ ơn tân khách rồi mới dịu dàng đứng một bên Kỳ Nhược Trần.

Tử Dương chân nhân đứng dậy đi đến trước mặt hai người, mở ra cái hộp điêu khắc bằng đồng thủ phủng kinh, lấy ra hai cái giới chỉ cổ xưa, vuốt râu cười nói:

"Hôm nay hai người các con có thể ở trên đại điện này kết thành duyên phận ba đời, thực sự là chuyện vui lớn của tông ta và Vân Trung Cư. Tuy rằng Đạo Đức tông ta truyền thừa đã ba ngàn năm, nhưng cũng không có thứ tốt nào có thể xứng với Thanh Nhi. Hai cái Huyền Tâm giới chỉ này chính là tiên bảo của Quảng Thành Tử tổ sư trước lúc phi thăng thành tiên lưu lại, vốn là một đôi. Hôm nay tặng cho các con, mỗi người một cái. Đại đạo khó khăn, hai người các con sau này phải trợ giúp lẫn nhau, vĩnh viễn là đạo侶, cùng tìm hiểu đại đạo!"

Trừ rất ít người có kiến thức ra, tân khách đều không biết Huyền Tâm Giới Chỉ rốt cuộc là bảo vật gì, nhưng mọi người đều nghe rõ câu "tiên bảo của Quảng Thành Tử tổ sư trước lúc phi thăng thành tiên lưu lại". Chỉ nghe âm một tiếng, mọi người miệng tai giao hòa, rồi rít bàn luận. Đạo Đức tông cất giấu rất nhiều bảo vật, thế gian đều biết, nhưng không ai đoán được lần này Đạo Đức tông lại ra tay lớn như vậy, thậm chí vật lưu lại của Quảng Thành Tử cũng lấy ra làm sính lễ!

Kể từ đó, danh tiếng của Đạo Đức tông hoàn toàn được lan truyền. Sắc mặt của Thiên Hải lão nhân ngay lập tức trở nên khó coi. Bảo vật trấn sơn của Vân Trung Cư điểm qua điểm lại cũng chỉ có mấy thứ, mà bảo vật có thể so được với Huyền Tâm Giới Chỉ lại càng ít đến mức có thể đếm được trên đầu ngón tay. Bảo vật có thể thích hợp cho Kỳ Nhược Trần và Cố Thanh dùng, cũng chỉ có một mảnh ngọc bội. Mảnh ngọc bội này chính là vật yêu mến không rời thân của Thái Cực chân nhân, tổ sư khai sáng Vân Trung Cư trước khi phi thăng thành tiên, bởi vì lúc Thái Cực chân nhân phi

thăng thành tiên nối liền thiên địa, nên nó cũng lây dính được một luồng phúc duyên tiên khí không thuộc về phàm trần, vì vậy được gọi là Cầu Phúc Quyết.

Mảnh ngọc bội này cũng không có nhiều tác dụng, thực ra chỉ có uy lực lớn ảnh hưởng đến nhân quả luân hồi của con người. Nếu là người có duyên đeo vào có thể có cơ hội xoay chuyển vận mệnh, có thể hóa giải sát khí hoặc hung tinh xâm lấn trong mệnh cung.

Thiên Hải lão nhân rất không có hảo cảm với Kỷ Nhược Trần, mấy ngày nay lại càng nhìn càng thấy trong mắt Kỷ Nhược Trần hiện lên huyết quang, phía sau đầu sát khí nặng nề, rõ ràng là có hung kiếp rất lớn. Trước đó Thanh Nhân chân nhân cũng không cho hẳn biết định dùng vật gì làm lễ ra mắt cho Kỷ Nhược Trần, nhưng Đạo Đức tông đã đưa ra Huyền Tâm Giới Chi. Vân Trung Cư cũng không còn lựa chọn nào khác, tám chín phần mười sẽ phải lấy Cầu Phúc Quyết ra. Cất dấu của Vân Trung Cư vốn đã không nhiều, nếu như so đấu bảo bối cùng Đạo Đức tông như vậy, không phải là tự làm giảm thực lực của chính mình sao?

Thiên Hải lão nhân đau lòng không dứt, trong lòng mắng to Đạo Đức tông vô cùng gian xảo. Thanh Nhân chân nhân đứng dậy đi tới trước mặt hai người, ngẩng đầu lên nghiêm mặt nói:

"Hai người các con sau này cùng tu đại đạo, phải biết giúp đỡ lẫn nhau, không vứt bỏ không xa rời. Tâm đắc của Thanh nhi là Huyền Hoàng Bảo Lục, mà Nhược Trần tu Tam Thanh Chân Quyết đều là chính pháp có thể phi thăng, dùng hết sức lực của kiếp này cũng chưa chắc đã tìm hiểu được hết điều huyền bí trong đó. Vốn ta định đem Cầu Phúc Quyết do Thái Cực tổ sư lưu lại cho các con, nhưng người tu đạo chúng ta truy cầu chính là đại đạo thành tiên, không nên ham mê bảo vật. Các con đều còn trẻ, lại càng là lúc cần phải mài luyện. Bây giờ ta cũng không có đồ tốt như tâm pháp, pháp bảo cho các con, chỉ có một câu nói cho Nhược Trần xem như lễ vật."

Thanh Nhàn chân nhân nói xong, cũng chỉ nhìn qua Kỷ Nhược Trần một lần rồi không nói thêm điều gì mà trở về chỗ ngồi. Sắc mặt Kỷ Nhược Trần vốn vô cùng bình tĩnh thậm chí bỗng nhiên thay đổi, cho thấy Thanh Nhàn đã dùng bí pháp nói cho hắn những lời này, hơn nữa nội dung trong đó cũng không phải là chuyện đùa.

Tân khách có người rỉ tai thì thầm, nghị luận rối rít, có người lại ngửa mặt lên trời cau mày đau khổ suy nghĩ. Mọi người đều muốn biết rốt cục Thanh Nhàn chân nhân nói ra điều gì mà có thể so được với Huyền Tâm Giới Chỉ do Quảng Thành Tử lưu lại. Nếu như Thanh Nhàn chân nhân đã nói những lời này không phải tâm pháp, pháp bảo... vậy lời như thế nào mới có thể trân quý như vậy? Mọi người nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể là tin tức về bảo tàng bí mật hay là bảo vật hiếm thấy... mới có thể có giá trị như vậy. Thanh Nhàn chân nhân nổi danh nhờ xem xét phong thủy, phán đoán địa mạch, như trước đó không lâu hắn từng tuyên bố dấu vết phi thăng của Linh Huyền Lão Quân xuất hiện tại Đông Hải, ngay sau đó lại nghe nói có người tìm được bảo bối khó lường tại đáy biển Đông hải, cả Đông Hải liền không được an bình.

Có thể khiến Thanh Nhàn chân nhân nói ra trình trọng như thế, lại có liên quan đến loại bảo vật thế nào?

Mọi người rối rít bàn luận, trong lòng Kỷ Nhược Trần cũng là nghi ngờ không chắc chắn, quay lại nhìn về Cố Thanh. Cố Thanh hơi gật đầu với hắn, Kỷ Nhược Trần mới có thể yên tâm, nhưng điều Thanh Nhàn chân nhân vừa nói cũng thực sự quá không thể tưởng tượng nổi, lúc này vẫn quanh quẩn trong lòng hắn.

Thực ra lời của Thanh Nhàn chân nhân chính là:

"Ta nghe Thanh nhi nói, lại nhìn qua đạo pháp của ngươi, hắn là quen sử dụng côn bổng. Loại binh khí đặc biệt này rất hiếm thấy, thấy ngươi cũng không có binh khí tiện tay để sử dụng. Như vậy đi, cách bờ biển Đông Hải

một ngàn ba trăm dặm chính là một nơi địa mạch tụ tập, ở sâu dưới đáy biển có một hang động địa hỏa hoạt động, bên trong có một bảo vật từ thời thượng cổ, tự có linh tính, biến hóa hàng ngàn hàng vạn, trấn áp cả địa viêm mạch khí của Đông Hải. Bảo vật này nặng mười vạn tám ngàn cân, tên là Định Hải Thần Châm (bổng của Tôn Ngộ Không)! Người có thể lấy làm gậy dùng."

Kỷ Nhược Trần nghe xong liền biến sắc. Định Hải Thần Châm nặng mười vạn tám ngàn cân, không nói làm cách nào mang từ đáy biển lên, cho dù mang lên được, hấn làm sao có thể sử dụng được? Nhưng nếu có một cây Thần Châm nặng mười vạn tám ngàn cân, cho dù chân tiên hạ phàm cũng chẳng chịu nổi một cân của hấn.

Kỷ Nhược Trần vô cùng hoảng sợ, Thanh Nhàn chân nhân lại nói:

"Đừng vội kinh hoảng, cái Định Hải Thần Châm kia nghe nói đã sớm bị người khác lấy đi. Hiện giờ trong địa huyết đồ chắc chắn chỉ có một cây sắt nhỏ mới trưởng thành không lâu, nặng không quá một vạn tám trăm cân mà thôi, người sợ cái gì?"

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Thanh Nhàn chân nhân, Kỷ Nhược Trần hoàn toàn không nói được gì. Một khối sắt nhỏ chỉ có một vạn lẻ tám trăm cân? Chẳng lẽ hấn có thể làm nó động dậy được sao?

Sau khi Thanh Nhàn chân nhân trở về chỗ ngồi, Kỷ Nhược Trần lại lặng lẽ nhìn qua Cố Thanh. Lần này trên mặt Cố Thanh xuất hiện một nụ cười, chẳng qua nàng vẫn nhìn tân khách căn bản không nhìn về phía bên này. Thiên Hải lão nhân ở bên kia dường như đang suy nghĩ, trên mặt hiện lên vẻ bối phục, lại có chút đắc ý không che giấu được. Có lẽ chỉ có hai người bọn họ hai người bọn họ mới biết được suy nghĩ thực sự của Thanh Nhàn, rốt cục là thật sự muốn giúp Kỷ Nhược Trần lấy được tiên khí tiện tay, hay là muốn tiết kiệm được một bảo vật.

Lúc này, bên cạnh Đài Chủ Hôn có một đạo nhân mập mạp nói lớn: "Kết thúc buổi lễ, khai tiệc!"

Lập tức một tên đạo nhân tiếp khách mặc áo đạo đồng màu xanh lui tới như thoi đưa, đem rượu, thức ăn và trái cây bưng lên như nước chảy. Trong Yêu Nguyệt điện tiếng đàn sáo vang lên, chén rượu qua lại, tiên phong phát động, mùi thơm kì lạ tuôn tràn. Trong chốc lát chủ khách đều vô cùng vui vẻ!

Ở nơi náo nhiệt như mộng này, Thanh Y ngồi một mình như một dòng suối mát giữa nơi náo nhiệt. Nàng giơ chén rượu lên cao quá đầu, hướng về phía Kỷ Nhược Trần chúc một chén, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Uống xong chén này, khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ của Thanh Y bỗng nhiên đỏ bừng, ánh mắt nàng dần trở nên mê ly. Nàng khẽ lung lay, chậm rãi nằm xuống bàn.

Nàng say.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 223: Tận Tình 1

Dưới ánh nến bất định làm cho trang giấy lúc sáng lúc tối, một cái bút lông sói cứ giơ lên hạ xuống mấy lần, giống như đang muốn viết gì đó, nhưng mà chẳng viết ra được nửa chữ nào.

Ngâm Phong thở dài một hơi, để bút xuống khép trang Thượng Hoàng Kim Lục trước mắt lại, đẩy cửa ra ngoài.

Trăng đã quá nửa đêm.

Bên ngoài bức tường là vách núi, gió núi lạnh thấu xương đập vào mặt, thỉnh thoảng còn kèm theo mấy tiếng chim kêu. Dãy núi phía trước đen như mực, cong cong về phía nam giống như là một cái ngọc đá do tự nhiên tạo thành.

Ngâm Phong dựa vào lan can mà đứng, ngửa đầu nhìn vầng trăng trên trời, không biết tại sao tối hôm nay cảm xúc của hắn dâng trào như sóng biển. Thời gian nửa tháng chỉ như bóng câu, nhưng không biết là nó sẽ mang tới bao nhiêu chuyện cũ khi luân hồi?

Tiếng gió rít lên, mây đùn nặng nề, bầu trời đêm như trong vắt nay đã bị bao phủ, không còn nhìn thấy trăng, quanh vầng trăng lúc này đã có không ít mây, trông nó đỏ ửng, giống như là màu máu.

Ngâm Phong bấm đốt ngón tay thầm tính toán, hôm nay là mồng 8 tháng 10, ngày đại cát, thích hợp cho chuyện cưới xin xuất hành. Cho dù có sử dụng Tử Vi đấu số, Tiên Thiên Quái Tượng, hay phong thủy Ngũ Hành thì

Ngâm Phong cũng không cách nào tính ra điều gì không tốt cho ngày hôm nay.

Nhìn bóng đêm thê lương, hắt lại cảm giác như cảnh vật trước mắt hơi chuyển động mờ nhạt không rõ, hai gò má hắt truyền tới sự ấm áp, dường như là lại có lệ rơi thành dòng. Hắt đưa tay lau má, nhưng mặt hắt vẫn như ngọc, đâu có thấy lệ rơi. Trong lòng Ngâm Phong thầm than một tiếng, bước vào đêm nay, tinh thần của hắt không yên, cảnh vật thay đổi là do tâm tình ảnh hưởng tới thần thức của hắt.

So với khi mới tỉnh lại, thì giờ hắt hiểu rất nhiều đạo lý đối nhân xử thế. Hắt vốn thiên tư hơn người, mẫn tuệ nhanh nhạy, chỉ trong một thời gian ngắn, hắt đã nắm bắt được tình hình thế thái, sự phân bố thế lực trong thiên hạ, cũng biết lễ nghi nhân tình. Chỉ là càng gần cõi đời, hắt lại càng mất đi bản năng linh ngộ thiên đạo.

Trước kia, Ngâm Phong biết mình phải làm gì, còn bây giờ hắt mù mờ không biết. Mà giờ khắc này khi hắt đã thông hiểu tình đời, hiểu lí lẽ, nhưng lại hoàn toàn mất phương hướng, không biết mình nên làm cái gì nữa.

Tại sao lại như vậy? Vì sao?

Có thể đây là câu chú giải trong Thượng Hoàng Kim Lục "Khi mộ bị bắn thì linh hồn không yên?"

Trong lòng hắt đã mất đi sự yên lặng, thì những vết thương, những chuyện cũ trong lòng cứ dâng lên như nước lũ, kéo dài không ngớt. Nhớ lại các loại chuyện cũ, tim hắt đập càng lúc càng nhanh, giống như là vượt quá khả năng chịu đựng của hắt.

Thân hình của Ngâm Phong lóe lên, chỉ một lát sau đã xuất hiện bên sườn núi hiểm trở, lần này trong tay hắt đã có một vò rượu mạnh. Ngâm Phong nhắc vò rượu, huy chương như đao, cắt bùn bịt ở nắp vò, ngựa đầu

uống như nước lã! Hắn bỗng nhiên há mồm, phun ra một đạo tửu khí, vung tay áo lau rượu bên miệng, chỉ cảm thấy trong lòng vẫn như có sóng vỗ bờ. Một cổ khí tức nào đó chẹn ngang ở ngực, muốn dâng lên, nhưng lại bị một bức tường vô hình chặn lại, không cách nào phát ra được.

Ngâm Phong giơ một ngón tay, phía trước bỗng nhiên xuất hiện một đóa hoa sen, hạt sen như có lửa cháy rừng rực. Hắn bước lên hoa sen, thân hình dựng đứng, giống như một ảnh sao xẹt ngang bầu trời dần dần biến mất.

Trong gió núi, Ngâm Phong lại cầm vò rượu, ngửa đầu uống như nước, nửa vò rượu cứ thế trôi thẳng vào bụng. Rượu văng khắp nơi, làm ướt vạt áo của hắn, nhưng Ngâm Phong chỉ cảm thấy hình như có một ngọn lửa từ trong bụng bùng lên, xông thẳng lên não. Đúng là thống khoái không nói lên lời, hắn nhin không được ngửa mặt lên trời huýt dài tiếng huýt truyền trăm dặm!

Hắn thúc giục trường sinh liên, cả người hóa thành một đạo kim quang, ngay lập tức di chuyển khỏi ngọn núi, biến mất nơi chân trời.

...

Trên đỉnh Thanh Thành sơn, bốn vị chân nhân hàng chữ Hư đã tề tụ ở nghị sự, khi nghe được tiếng huýt truyền tới. Hư Thiên nhin không được nường mày, nói: "Là Ngâm Phong. Hắn có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không, có lẽ chúng ta nên đi xem như thế nào?"

Khi Hư Huyền nghe được tiếng huýt này, hắn vuốt râu nhắm mắt trầm tư, sau một lát mới nói: "Xem ra hắn chỉ bị tâm thần kích động mà thôi. Ngâm Phong hành sự xưa nay luôn tuân theo mệnh trời chứ không theo lẽ thường. Ta không khám phá ra tiếng huýt này, vậy thì tốt nhất nên thuận theo tự nhiên, cứ để cho hắn đi làm đi."

Hư Thiên cau mày nói: "Hắn hành sự luôn suy tính trước sau, nếu như một đi không trở lại, vậy thì Thượng Hoàng Kim Lục làm sao bây giờ?"

Hư Huyền thân nhiên nói: "Vậy thì chỉ có thể nói là do thiên mệnh. Ta thấy sau khi tâm tình của Ngâm Phong bình phục, hẳn chắc chắn sẽ trở về núi, bây giờ tốt nhất là không nên quấy rầy nó. Chúng ta tiếp tục nghiên cứu mấy tờ Thượng Hoàng Kim Lục này đi!"

Bốn vị chân nhân ngồi vây quanh một chiếc bàn, trên đó có đặt ba tờ giấy màu vàng, trên tờ giấy có không ít chữ nhỏ, bên lề lại có không ít phê bình chú giải. Những chú giải này nét mực rất mới, có lẽ là do mới được viết vào trong sách. Ba tờ giấy này chính là ba tờ Thượng Hoàng Kim Lục, được Thanh Khư Cung tôn sùng coi như chí bảo.

...

Tiếng huýt không chỉ quanh quẩn trong núi, mà nó còn xông vào sâu trong tầng tầng lớp lớp đất sâu.

Dưới ánh đuốc chập chờn bất định, một ngân đao ba thốn sắc nhọn vô cùng bỗng nhiên khẽ run lên. Một cánh tay dài trắng nõn đã cầm đao, trông xinh xắn giống như một nữ tử, cánh tay này hơi cứng đờ lại, sau đó thu hồi để ngân đao lên bàn đá.

Hư Vô vô cùng tiếc nuối nhìn những chiếc chân ngọc hoàn mỹ, chỉ đành thở dài một tiếng. Hắn vung tay lên, một luồng gió lạnh hất toàn bộ những chiếc chân và vết máu trên bàn đá xuống dòng suối. Dòng nước chảy xiết, cuốn những thứ đỏ sẫm này đi xa, biến mất ở trong bóng tối.

Hư Vô cởi chiếc áo trắng đã loang lổ vết máu, thân hình trần truồng tiến vào trong dòng suối nước nóng, ngửa đầu nhìn lên đỉnh thạch động, hẳn cong ngón tay nhắm tính trong chốc lát, sau đó cao giọng quát tháo: "Con mẹ nó! Hôm nay là ngày hoàng đạo đại cát, đêm hôm khuya khoắt còn huýt cái gì, làm hại ta đạo tâm bất ổn, uống phí những loại tài liệu tốt như vậy! Nhưng mà ngược lại, tiểu tử này đúng là không tầm thường, vách núi dày

như vậy cũng không cần nổi. Nếu như không tu thành được tiên nhân, vậy thì kiếp sau nên đầu thai làm người khóc tang thuê thì hợp hơn!"

Hắn chửi đúng một khắc, mới cảm thấy sự tức giận trong lồng ngực vơi đi, nhưng mà tiếng mắng của hắn không ra khỏi thạch động, so sánh với tiếng huýt của Ngâm Phong đúng là khác xa một trời một vực.

Sau khi chửi bới xong, Hư Vô dường như đã mệt mỏi, da thịt vốn bóng loáng sau khi ngâm dưới làn nước nóng bây giờ đã chuyển sang màu đỏ hồng. Hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ da thịt mình, bộ ngực phập phồng vì tức giận nay cũng bình thường trở lại, hắn nhắm lại hai mắt, thân thể toàn bộ chìm vào trong nước suối thả lỏng tứ chi.

Nhưng vào lúc này, từ trên không trung bỗng nhiên rơi xuống mấy hòn đá vụn, lồm bồm rơi xuống dòng núi nước nóng.

Hư Vô hai mắt bỗng nhiên mở ra, quang mang từ trong con ngươi hắn tỏa ra bất định, chỉ trong nháy mắt, một màu đỏ như máu đã bao phủ toàn bộ đôi mắt. Trong lúc nhất thời, toàn bộ thạch động đã bị bao phủ bởi quang mang màu đỏ đậm, dường như tất cả đã bị lây màu đỏ như máu này.

Hư Vô chìm ở dưới nước chậm rãi giơ một tay lên, điểm điểm từng cái.

Trong lòng bàn tay của hắn đã có mấy viên đá vụn lúc nãy rơi xuống, hóa ra đây là những tiểu đồng bằng đá nhỏ có màu máu, nhìn qua thì không giống như màu đỏ tự nhiên, mà giống như đã được ngâm trong máu, không bao giờ phai màu.

Hư Vô hai mắt nhắm lại, ngừng hô hấp, sau một lát mới một lần nữa mở, lần thứ hai ngừng thần quan sát tiểu đồng trong lòng bàn tay. Tiểu đồng đỏ chói vô cùng, dưới ánh sáng lờ mờ của thạch động trở nên vô cùng quái dị. Hư Vô phun ra một hơi lạnh, sau đó nhìn chăm chăm vào tiểu đồng.

Tiểu đồng này vẽ đầy chú phù, trên bốn mặt của nó thậm chí cũng vậy, hợp thành một trận pháp có tên là Tam Thi Tòa Phách trận, vững vàng chế trụ ba hồn bảy vía của Hư Vô, lúc này hắc không cách nào rời khỏi thạch động nửa bước.

Ánh mắt như điện, Hư Vô tìm tòi phương vị, sau đó tập trung vào một điểm của Tam Thi Tòa Phách trận. Chú phù đỏ tươi trên thiếu, tổn hại nhỏ nhỏ một góc, vừa mới cùng Hư Vô trong tay đá vụn giống nhau như đúc.

Hư Vô đột nhiên đứng lên khỏi suối nước nóng, huyết quang trong hai mắt sáng rực, chậm rãi trôi nổi giữa không trung. Hai tay hắc giao nhau ở trước ngực, cúi đầu đứng trong không trung một lát rồi mới mở miệng hét lớn, hai tay đột nhiên vung về phía trước! Một đường hoa văn màu máu như thực chất tuôn ra từ trong cơ thể hắc, trong nháy mắt đã khuếch tán tới từng ngõ ngách trong động đá, va chạm với Tam Thi Tòa Phách Trận ở bốn phương tám hướng!

Lần va chạm này không có chút ánh sáng hoa lệ, cũng không có tiếng nổ vang nào, chỉ khiến thạch động thiên nhiên to lớn này đột nhiên rung động một chút!

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 224: Tận Tình 2

Chỉ một tiếng gào to cùng một động tác đơn giản, nhưng dường như điều đó đã làm hao hết lực lượng toàn thân của Hư Vô. Hắn vẫn đứng thẳng trên không trung, dưới da thịt lúc nào cũng xẹt qua một vệt huyết sắc xinh đẹp, gân xanh trên trán nháy lên kịch liệt không dứt.

Không gian hoàn toàn yên tĩnh đột nhiên vang lên mấy tiếng răng rắc nhỏ, lại có thêm mấy viên đá vụn rơi xuống. Tam Thi Tòa Phách Đại Trận tuy rằng mới chỉ bị tổn hại sáu bảy phù chú nguyên rủa trong mấy trăm cái mà thôi, nhưng trong mắt Hư Vô, trận này thực sự đã có trăm ngàn lỗ hổng không chịu nổi một kích.

Trong tiếng cười dài như điên của Hư Vô, đá vụn từ trên đỉnh động rơi xuống như mưa. Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ Tam Thi Tòa Phách Trận đều bị phá vỡ.

Hư Vô vẫn đứng thẳng không động đậy trên không trung, hai mắt nhắm nghiền, làn da lúc xanh lúc trắng, sau khi liên tục thay đổi qua mười loại màu sắc mới từ từ khôi phục trắng nõn mịn màng như trước đây. Hắn nở nụ cười u ám, khuôn mặt thanh tú như một cô gái hơi vắn vẹo, hai mắt không thấy màu đen trắng, chỉ có sương mù màu hồng tràn ngập, dường như muốn tuôn ra khỏi hốc mắt.

Thân thể hắn hơi nghiêng rồi rơi xuống mặt đất, cất bước về phía lối ra của động đá. Đến lối ra, thân thể Hư Vô nhẹ nhàng run lên, do dự một lát, cuối cùng cũng bước ra một bước!

Một bước này Hư Vô dễ dàng bước ra khỏi phòng đá. Lần này hẳn không bị tổn thương một cọng lông nào, căn bản không có thông khổ như xé nát hồn phách, không có hình thân đều diệt, cũng không bị rơi vào nguy hiểm luân hồi như trước đây.

Hư Vô đứng đó một lúc lâu, trên khóe miệng mới hiện lên một nụ cười quái lại, lâm bẩm:

"Hư Huyền à Hư Huyền, người giam giữ ta ở đây rất nhiều năm, hẳn là không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện này sao? Đáng tiếc cho người, mặc dù đạo hạnh thông thiên cũng không biết được, một tiếng hét của tiểu tử kia thậm chí lại có tác dụng thế này!"

Hắn sải bước trên thông đạo thiên nhiên quanh co, cuối cùng ra khỏi động đá, đứng ở vách núi đôi mắt nhìn xung quanh, hít sâu một hơi, không khí ban đêm hơi lạnh nhưng trong lành.

Hư Vô nhìn trăng sáng trên bầu trời một lát, nhìn những dãy núi lơ mơ xung quanh, rồi lại nhìn xuống núi rừng đang ngủ say. Cuối cùng hắn cười dài ba tiếng rồi hóa thành một đường ánh sáng bay đi.

.....

Kỷ Nhược Trần lặng lẽ trốn ra ra từ cửa hông Yêu Nguyệt, đêm lạnh như nước, lập tức liền cảm thấy tinh thần sảng khoái thoải mái vô cùng, không nhịn được thở ra một hơi dài. Hắn nhẹ nhàng đóng cửa điện, để lại phía sau đại điện được trang hoàng lộng lẫy cùng những âm thanh ồn ào náo nhiệt.

Kỷ Nhược Trần đã sớm cùng các vị tân khách uống không biết bao nhiêu chén Thần Tiên túy, bây giờ chỉ cảm thấy trong lồng ngực lúc nào cũng nôn nao, rất vất vả dùng lí do ra ngoài đi tiểu mới thoát ra ngoài được một lát. Còn Cố Thanh đã lấy lí do chăm sóc Thanh Y để rời khỏi Yêu Nguyệt điện, đem gánh nặng ngàn cân là tiếp rượu cùng tân khách đều đặt lên trên người Kỷ Nhược Trần.

Hắn quay đầu lại nhìn Yêu Nguyệt điện sáng rực ồn ào tiếng người, trong lòng vừa bằng lòng thỏa mãn, lại có một chút khổ sở không thể hiểu nổi. Trong gió ngẫu nhiên có tiếng ếch kêu, tiếng côn trùng rầu rĩ lọt vào tai, mùi thơm cây cỏ xẹt qua chóp mũi. Kỷ Nhược Trần quyết tâm hưởng thụ khoảnh khắc yên tĩnh khó được này. Hắn lững thững bước đi xuyên qua hoa cỏ, càng đi càng xa.

Một ngọn núi xanh biếc đứng sừng sững ở phía trước con đường, thì ra là một ngọn giả sơn khổng lồ. Chỉ thấy những tảng đá hình thù quái dị màu trắng lờm chồm phát ra ánh sáng lạnh lẽo dưới ánh trăng như ma quỷ, mãnh thú vây quanh ngang dọc. Trên đá rêu mọc loang lổ, dây leo thấp thoáng.

Kỷ Nhược Trần bỗng thấy một luồng gió rét âm u xẹt qua mặt, trong gió mơ hồ có chứa hơi thở sắc bén như châm, làm tâm thần hắn đau nhói, khiến hắn vốn vẫn đang cảm giác nửa say nửa tỉnh bỗng chốc tiêu tán đi hơn phân nửa.

Kỷ Nhược Trần theo bản năng dừng bước, thúc dục chân nguyên tiến vào trạng thái đề phòng. Sau khi gió lạnh thổi qua, một bóng dáng lơ mơ xuất hiện cách hắn hơn mười trượng vượt qua trước mặt hắn. Người đó bỗng nhiên kêu lên một tiếng nhỏ, đứng nguyên tại chỗ, quay đầu lại nhìn Kỷ Nhược Trần. Đôi mắt kia đẹp như núi cuối mùa xuân, hờ hững xa cách bách chiết thiên hồi trong mê ly lại xẹt qua vẻ lạnh lẽo, giống như hồ băng chưa tan ra hoàn toàn trong tiết lạnh mùa xuân, một chút ánh sáng thỉnh thoảng hiện lên trong hồ phát ra từng đợt lực lượng kì lạ, đủ để khiến linh hồn con người rời khỏi thân thể.

Mới ngấm nàng một lát, gần như tất cả lực chú ý của Kỷ Nhược Trần hoàn toàn bị hấp dẫn bởi đôi mắt biến đổi vô tận của nàng. Chốc lát sau, hắn mới thấy rõ được thân thể dung mạo của nàng. Trên khuôn mặt nàng mang nụ cười nhàn nhạt, trong nụ cười vừa có vẻ hờ hững, lại vừa hiện lên

vẻ khổ sở như có như không. Vẻ mặt vốn trời sinh kiêu ngạo đã biến mất không còn chút gì, chỉ có vẻ lạnh băng hờ hững vẫn không thay đổi.

Tay nàng cầm hai vò rượu, nắp bình vẫn còn mới tinh hương rượu tràn ngập, chính là rượu Túy Hương, cực phẩm có một không hai chỉ có Đạo Đức tông mới có thể ủ được. Nàng thấy Kỷ Nhược Trần ngơ ngác nhìn mình, đôi mắt phượng từ từ rủ xuống, vẻ lạnh băng trong mắt dần dần tan đi.

Kỷ Nhược Trần không mở miệng, nàng cũng không nói gì, chỉ lẳng lẳng đứng nhìn ba thước đất trước mặt như vậy.

"Ân Ân, tại sao muội lại ở đây?" Kỷ Nhược Trần hơi ngạc nhiên hỏi.

Một tầng sương mù lơ lửng xuất hiện xung quanh Trương Ân Ân, ánh mắt nàng cũng theo sương mù hướng lên, nhìn vào Kỷ Nhược Trần cười như không cười:

"Ta không ở đây, vậy nên ở chỗ nào? Là ở trong Yêu Nguyệt điện uống rượu mừng của huynh sao?"

Trương Ân Ân đứng đó cười ngơ ngẩn, ngay cả đầu ngón tay cũng không cử động một chút, chỉ có tiếng cười nhẹ nhàng xuyên qua sương mù quanh thân như ẩn như hiện truyền đến, giống như vạn dặm sóng hồng sông xuân sóng nước đêm trời, y hệt như tiên tử lướt trên mặt nước mà tới.

Kỷ Nhược Trần ngẩn người, nói ngay:

"Chỗ ngồi trong Yêu Nguyệt điện có hạn, cần phục vụ cho nhu cầu của tân khách trước, chỗ cho đệ tử bốn tổng đúng là không nhiều, nhưng nếu Ân Ân muội muốn đến, chỉ cần nói một câu với chân nhân là được rồi, nhất định không có chuyện không được vào điện. Không phải tối nay Minh Vân và Lý Huyền Chân đều ngồi trên điện sao?"

Sương mù che khuất ánh trăng, ánh mắt Trương Ân Ân trong nháy mắt trở nên sắc bén như đao, nhìn trân trân vào Kỷ Nhược Trần. Trong ánh mắt tràn đầy vẻ không cam lòng, nghi ngờ, thất vọng, khổ sở, đủ các loại tâm tình chưa bao giờ hiện lên rõ nét như lúc này. Kỷ Nhược Trần chấn động, trong lòng lại cảm thấy đau đớn. Hắn cảm thấy dường như mình nói sai rồi, nhưng lại không biết sai ở chỗ nào.

Ánh mắt Trương Ân Ân hòa hoãn lại, dần dần chuyển thành nhu hòa, nhưng vẻ mặt lại trở nên ngội lạnh, nàng buồn bã cười:

"Kỷ Nhược Trần, huynh rất giỏi, thực sự rất giỏi. Xem ra những chuyện đã từng xảy ra hoàn toàn không được huynh đặt ở trong lòng, nếu không tại sao lại có thể nói ra những lời này? Mặc dù giữa chúng ta chưa từng nói điều gì, nhưng huynh. Huynh cũng không phải là kẻ ngốc, sao có thể không nhận ra được chút gì? Mà thôi, cũng chỉ có trong tông mới ủ được rượu Túy Hương, bây giờ ta lấy hai vò này xem như là rượu mừng của huynh. Nếu không chắc hẳn huynh cũng sẽ không vui!"

Nghe nàng lạnh nhạt nói như vậy, trong lòng Kỷ Nhược Trần lại quặn đau. Hắn đã biết chuyện này không đúng, nhưng bất luận hắn cố gắng như thế nào cũng không thể hiểu rốt cuộc là không đúng ở chỗ nào.

Kỷ Nhược Trần thấy Trương Ân Ân xoay người rời đi, càng đi càng xa, trong lòng trở nên nôn nóng, đuôđ theo vài bước hỏi: "Những chuyện đã xảy ra? Là những chuyện gì?"

Hắn biết Trương Ân Ân chính là con gái của Trương Cảnh Tiêu, cũng biết nàng tu Thiên Hồ Bí Thuật. Bây giờ nghĩ lại cẩn thận mới phát hiện ra chỗ kì lạ, trong mấy năm này, những chuyện cũ liên quan đến Trương Ân Ân thậm chí hoàn toàn trống rỗng, căn bản không nhớ nổi bất cứ chuyện gì, cho dù là một câu nói chuyện, một lần gặp gỡ, chỉ có cảm giác chua xót khó hiểu không biết từ đâu đến. Những chuyện giữa hai người trong vòng mấy năm này dường như bị người nào đó trực tiếp xóa đi.

Nghe thấy Kỷ Nhược Trần hỏi như vậy, Trương Ân Ân cũng không quay đầu lại, lạnh nhạt nói:

"Chỉ là những việc vặt mấy năm trước mà thôi. Kỷ thiếu tiên ngài hay quên, đương nhiên không cần phải nhớ."

Lúc này cửa lớn của Thịnh điện mở ra, một tên đạo nhân tiếp khách đi ra hô:

"Nhược Trần sư thúc, mời người nhanh trở về đại điện!"

Lúc này, Kỷ Nhược Trần mới nhớ ra lễ mừng vẫn chưa kết thúc nên đành phải dừng bước, thấy Trương Ân Ân càng bước càng nhanh càng đi càng xa, trong lòng nôn nóng không nhịn được, truyền âm qua nói:

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 225: Tận Tình 3

“Ân Ân! Ta đã từng xuống Hoàng Tuyền, uống nhầm Mạnh Bà thang. Hình như đã quên rất nhiều chuyện lúc trước, có lẽ là cũng có chuyện đó!”

Thân hình Trương Ân Ân khẽ run lên, sau đó bước đi nhanh hơn, trong chốc lát đi đi rất xa.

Âm một tiếng, chén rượu trống không bị ném xuống đất. Trương Ân Ân ôm chặt đầu, toàn thân cũng đang run rẩy. Rượu Túy Hương rất mạnh, tửu lượng của nàng lại không tốt cho lắm, vừa uống ba chén lớn đã cảm thấy đầu óc choáng váng, toàn thân nóng rực không chịu nổi. Trong trời đất quay cuồng lại dường như có tiếng nhạc vui mừng lọt vào tai nàng, giống như người chơi nhạc sắp sửa phi thăng có thể đưa tiếng nhạc này xuyên thấu qua dãy núi, khe sâu, đá tảng cùng với trận pháp cách trở dày đặc, tới thẳng lao tù dưới Trấn Tâm điện. Bất kể nàng bịt chặt lỗ tai thế nào, tiếng nhạc vẫn không buông tha chui thẳng vào thần thức của nàng.

Trương Ân Ân lại tự rót cho mình một chén rượu, tay phải run rẩy bưng chén lên. Tay nàng run đến mức đáng thương, một chén rượu cũng bị đổ ra ngoài quá nửa. Lúc này một bàn tay mềm mại vươn ra từ bên cạnh nàng đón lấy chén rượu trong tay nàng, một giọng nói của phụ nữ vang lên:

"Rượu ngon như vậy lại bị đổ đi thì quá đáng tiếc!"

Vừa nghe thấy giọng nói này, tâm tình rối loạn của Trương Ân Ân dần bình tĩnh lại, nàng ngẩng đầu nhìn về phía trước, trong mắt chỉ thấy mờ mịt. Nàng dùng tay dụi mắt, mới biết mình đã rơi lệ đầy mặt.

Trương Ân Ân chỉ thấy trong lòng uất ức không sao nói hết, khóc lớn:

"Sư phụ, không ngờ hãn nhãn tâm như vậy! Ta không trách hãn làm lẽ đính hôn, nhưng... Nhưng hãn cũng không thể nói rằng không nhớ được những chuyện lúc trước. Còn nói bởi vì vào địa phủ, uống nhầm Mạnh Bà thang mới vậy! Trên đời này làm gì có chuyện hoang đường như thế?!"

Tô Hòa ngẩng mặt uống sạch rượu trong chén, thuận tay ném chén không đi, ôm Trương Ân Ân đang ôm gối khóc ròng vào lòng, khẽ vuốt mái tóc mềm. Được Tô Hòa ôn nhu vỗ về, tiếng khóc của Trương Ân Ân dần dần nhỏ đi. Thầy trò hai người một ngồi một đứng một lúc lâu, trong phòng dần trở nên yên lặng.

Tô Hòa đột nhiên phá vỡ yên lặng nói:

"Mặc dù chuyện này rất đúng dịp, nhưng cũng không phải là không thể xảy ra, những gì hãn nói hãn là thật"

Trương Ân Ân đột nhiên ngẩng đầu nói: "Cái gì?"

Tô Hòa nói tiếp:

"Hoàn hồn từ địa phủ cũng không phải rất khó, Đạo Đức tông Tam Thanh Chân Quyết truyền thừa từ Nghiễm Thành Tử. Theo như ta biết, có ba loại trận pháp trở lên có thể giam giữ hồn phách, thu lại linh hồn. Thi triển ra Lục Đạo Âm Dương trận, Bích Lạc Hoàng Tuyền pháp, Thái Ất Càn Khôn chú đều có thể đảo loạn thiên địa âm dương, có uy lực thay đổi nhân quả luân hồi. Không biết đệ tử tiến vào Đạo Đức tông mấy năm gần đây có kẻ nào thành tài hay không? Từ sau khi Tử Vi bế quan cũng không còn ai có thể sử dụng ba đạo pháp này. Coi như ba loại đạo pháp này không thể sử dụng được, cũng còn có Tam Động Phi Huyền trận cũng tạm xem như có tác dụng tương tự."

“Sau khi uống Mạnh Bà thang đúng là sẽ khiến người ta quên hết trí nhớ kiếp trước, nhưng đó là quên hết tất cả. Vừa rồi người nói hắc có nhận ra người, gặp những người khác cũng không thấy quên mất điều gì, chẳng qua chỉ không nhớ được chuyện giữa các người, việc này lại kì lạ rồi. Lẽ nào trong lúc hắc uống Mạnh Bà thang đã xảy ra biến cố gì...”

Tô Hòa ngừng lại một lát rồi tiếp tục:

"Chưa tính đến chuyện Mạnh Bà thang, nhưng điều kì lạ nhất chính là hồn phách hắc vào địa phủ như thế nào. Ta thấy được hình ảnh lơ mờ của hắc trong mắt người, hồn phách vững chắc, tâm chí cứng rắn như thép, lại có nhiều bảo khí cùng che chở, cho dù hồn phách rời khỏi thân thể, quỹ tốt tâm thường của âm phủ cũng chắc chắn sẽ không câu hồn phách của hắc đi. Trừ khi... Có pháp khí lợi hại nào đó có thể nối liền Âm Dương trực tiếp đưa hồn phách của hắc xuống địa phủ. Nhưng nếu vậy thì hắc cũng chỉ là sinh hồn, cũng không bị Âm Ty điều khiển, tại sao lại uống Mạnh Bà thang? Kì lạ, Kì lạ!"

Trong khi Tô Hòa còn đang vắt óc suy nghĩ, Trương Ân Ân đột nhiên ngẩng đầu hỏi: "Sư phụ, sau khi uống Mạnh Bà thang còn có cách nào giải trừ được không?"

Lần này Tô Hòa cũng ngần ta nói: "Mặc dù năm đó ta cũng từng xuống địa phủ chơi đùa mấy lần nhưng lại không chú ý đến chuyện này. Mọi chuyện của Âm ty Địa phủ khác hoàn toàn với trần gian, cho dù thể giải trừ Mạnh Bà thang, phương pháp phá giải cũng phải đến Địa phủ để tìm. Nếu thân thể của ta vẫn tự do, đi xuống đại phủ cũng không phải là việc khó. Yêu tộc chúng ta vốn không bị địa phủ quản lí, tuy rằng không tránh khỏi cùng âm binh quỹ tốt đánh mấy hiệp, coi như là hoạt động một chút gân cốt. Nhưng cho dù xuống được địa phủ, cũng không nhất định có được giải phương, Mạnh Bà thang này tất nhiên dùng để cân bằng Luân Hồi Âm Dương chia lìa, sao có thể có thể dễ dàng hóa giải chứ?"

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 226: Tận Tình 4

"A? tại sao ta phải lén lén lút lút như vậy?"

Thượng Thu Thủy không kìm được hơi khó hiểu. Vốn là hắn đã uống rất nhiều rượu Túy Hương, men say vào khiến hào hùng nổi lên, muốn tới tấn công Băng Tâm cư một lần. Kết quả là vừa tới đây, hắn lập tức theo bản năng nằm rạp xuống, ẩn giấu khí tức, chậm chậm tiến tới, giống như xung quanh có một con thú dữ đáng sợ đang mai phục.

Thượng Thu Thủy ẩn thân một lát nhưng vẫn không thấy chút động tĩnh nào, không nhìn được cười thậm bản thân mình đúng là nghi thân nghi quỷ. Chỗ này ở giữa Đạo Đức tông, làm sao có thể có thú dữ qua lại?

Suy nghĩ như vậy, lúc này hắn đứng dậy ngửa mặt lên trời thét dài, mang theo Vong Tình, dậm chân một cái bay thẳng lên trời, giống như muốn tước lá của hoa, lao về phía Băng Tâm Cư!

Thượng Thu Thủy dùng đũa bông bồng rơi xuống trước của Băng Tâm cư, giơ chân đá văng cửa gỗ, xách đại phủ lao vào.

Cửa gỗ từ từ khép lại.

Hai mắt Thạch Cơ sáng ngời cũng nhảy dựng lên, theo sát Thu Thủy lao về phía Băng Tâm cư. Nàng hành động như gió, trong nháy mắt đã vọt tới trước cửa Băng Tâm cư.

Nhưng lúc này cửa gỗ đột nhiên mở ra, Thượng Thu Thủy lại từ đó bay ngược ra ngoài. Thạch Cơ kinh hãi nàng phản ứng cực kì nhanh nhẹn, nhẹ

nhàng né sang một bên tránh Thượng Thu Thủy, ánh sáng tím trên đoản kiếm sáng ngời, tăng tốc tấn công vào bên trong nhà gỗ.

Khó khăn lắm mới tới được trước nhà gỗ, Thạch Cơ chợt thấy một cơn gió nhẹ thổi vào mặt, ngay sau đó hô hấp thậm chí trở nên khó khăn! Trong lòng nàng sợ hãi, tập trung nhìn lại mới phát hiện đại phủ trong tay Thượng Thu Thủy đang xoay tròn bay về phía nàng.

Búa lớn bay tới không báo trước chút nào, đến khi nàng kịp phát hiện thì đã cách nàng chưa đến ba thước!

Thạch Cơ căn rằng vung đoản kiếm lên chống đỡ búa lớn đang xoay tròn bay đến. Vong Tình vốn bình thường không có gì khác lạ, bỗng nhiên phát ra một luồng chân nguyên băng hàn không thể ngăn cản, dường như cả một dòng sông băng đè ép lên nàng. Thạch Cơ tăng thêm lực lên thân kiếm, đè ép ngược lại. Thạch Trung kiếm dài hơn một xích phát ra ánh sáng tím chói mắt, lại có thể áp chế được Vong Tình!

Vong Tình cự phủ đột nhiên bắn lên, tốc độ tăng lên gấp trăm lần, bay về phía sau Thạch Cơ. Trong nhà gỗ truyền đến một tiếng a nhẹ, giống như ngạc nhiên về pháp lực mạnh mẽ của Thạch Trung kiếm. Thạch Cơ không nghĩ tới Thượng Thu Thủy lại thua nhanh như vậy, lại sợ hãi về chân nguyên kèm theo trên Vong Tình phủ, cũng hơi có ý muốn lui bước. Song trong nháy mắt, nàng nhớ đến đạo hạnh của Cơ Băng Tiên mới tiến vào cảnh giới Thái Thanh mới có thể khiến nàng không kịp thở dốc, nhưng Thạch Trung kiếm của nàng cũng có Lý Bạch gia trì, nhờ đó thực lực tăng lên rất nhiều, không cần thêm lực lượng vào. Thạch Cơ biết nếu như để mất cơ hội lần này thì sẽ không còn lần thứ hai, cho nên nàng căn chặt răng, ánh tím trên đoản kiếm sáng ngời, xông thẳng vào Băng Tâm Cự!

Hai tấm cửa gỗ đóng lại không chút tiếng động.

Vong Tình tạo thành một đường vòng cung trên không trung, nhằm thẳng về phía Thượng Thu Thủy đang nằm trên mặt đất không bò dậy nổi, chém xuống. Thượng Thu Thủy nhìn thấy, nhưng hắn hoàn toàn không có chút lực lượng, không thể động dậy. Lý Bạch ẩn trong bóng tối thò dài vung tay lên, Vong Tình chuyển hướng lướt qua, gần như xẹt qua sát da đầu Thượng Thu Thủy, cắt vào núi đá cách đó hơn mười trượng sâu không thấy chuỗi.

Thượng Thu Thủy kiên cường giãy giụa ngồi dậy, bất chợt cảm thấy ác phong xẹt qua đỉnh đầu, còn cắt đứt một đám tóc của mình, liền hoảng sợ nằm vật xuống lần nữa, khuôn mặt mồm mĩm kinh hãi đến trắng bệch.

Cái gọi là phúc vô song chí, họa bất đan hành (phúc đến thì ít, họa đến dồn dập), từ xưa đã là như vậy.

Trong Băng Tâm Cư, ánh tím xuất hiện liên tiếp ba lần, nhà gỗ đột nhiên nổ thành vô số cây gỗ, sau đó băng vụ nồng đậm xông ra!

Lý Bạch đang lơ lửng trên không trung hơi rung động không nhin được hơi ngạc nhiên. trong lòng cũng cảm thấy hơi khó hiểu. Đạo hạnh của Cơ Băng Tiên tuy mạnh, nhưng sau khi đánh bại Thượng Thu Thủy, trong nháy mắt hắn là không còn dư lực đánh ra chiêu thức mạnh như thế mới đúng. Lúc này chỉ nhìn uy lực của băng vụ này, tinh thần khí thế của Cơ Băng Tiên lại hoàn toàn sung túc, như chưa từng ra tay trước đó.

Vù một tiếng, một vật bay ngược ra từ trong băng vụ, vừa vắn đập vào Thượng Thu Thủy. Thượng Thu Thủy muốn tránh cũng không được, muốn trốn cũng không xong, muốn giơ tay ngăn cản nhưng vật kia bay tới thực sự quá nhanh, đã sớm lao vào trong lồng ngực hắn. Lúc này hắn khép đôi tay lại, vừa vắn ôm lấy vật đó.

Gân cốt toàn thân Thượng Thu Thủy vốn đã gần như nứt ra lại bị va chạm như vậy, tức khắc cảm thấy trước mắt tối sầm, trừ việc ôm chặt tất cả mọi thứ có thể ôm được thì không biết làm gì khác nữa. Mũi hắn đột nhiên

ngửi thấy một mùi hương, lại cảm thấy vật trong ngực thực sự là mềm mại khác thường. Vừa mở mắt ra nhìn, đã thấy khuôn mặt xinh đẹp của Thạch Cơ ở ngay trước mặt mình, hai cặp mắt đen cách nhau không đến hai tấc!

Không biết tại sao, Thượng Thu Thủy vừa nhìn thấy vừa nhìn thấy cặp mắt sâu không thấy đáy của Thạch Cơ, liền cảm thấy một luồng lạnh lẽo thấu xương nhập vào trong cơ thể, sợ hãi đến ngây người.

Thạch Cơ nhìn chăm chăm vào đôi mắt Thượng Thu Thủy, sau đó tiêu điểm của ánh mắt thực sự không biết đã quăng tới nơi nào, lăm bắm trọng miệng. "Không đúng nha, tại sao ta lại thất bại? Rõ ràng chân nguyên của nàng hao tổn quá độ, tại sao chiêu thức vẫn có uy lực lớn đến vậy, một lần đã đánh bay Thạch Trung kiếm của ta? Không đúng tuyệt đối không thể như vậy! Cho dù người ta thua, cũng không nên thua khó coi như thế chứ!"

Nàng lăm bắm tự nói một lúc lâu, hơi thở như hoa lan phả vào mặt Thượng Thu Thủy. Được hưởng thụ hương diễm như vậy, nhưng tay chân Thượng Thu Thủy lại càng ngày càng lạnh như băng, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch, động cũng không dám động một chút, thân thể hần từ từ cứng ngắt, giống như bị một con rắn độc nhắm thẳng vào cổ họng vậy.

Vì thế hần cứ ôm Thạch Cơ như vậy, động cũng không động một chút. Băng vụ quanh Băng Tâm cư tản đi, cây gỗ vốn bị nổ bắn ra xung quanh rồi tấp tụ lại trên không trung, sau đó lại bay trở về, xếp thành một cái Băng Tâm cư hoàn chỉnh một lần nữa. Trong nhà gỗ tối tăm lạ thường hoàn toàn không nhìn thấy bất cứ gì bên trong. Cũng không biết có phải Cơ Băng Tiên cố ý tạo thành một màn thân cận giữa hai người như vậy hay không?

Thạch Cơ nằm ở trong lòng Thượng Thu Thủy chỉ cảm thấy vô cùng thoải mái, ngay cả vết thương trên người cũng dễ chịu rất nhiều. Nàng uốn éo thân thể liền cảm thấy nệm êm phía dưới thân thể chột lạnh hơn rất nhiều. Trong lòng kinh ngạc, nàng thu hồi lực chú ý mới thấy được khuôn mặt xinh đẹp của Thượng Thu Thủy gần như dán sát vào mặt nàng

Thạch Cơ chăm chú nhìn Thượng Thu Thủy một lát, bỗng nhiên cười rạng rỡ, nói: "Thật là nhìn không ra thì ra người lại xinh đẹp như vậy!"

Nàng cúi đầu, dùng hai gò má nhẹ nhàng chà xát vào mặt Thượng Thu Thủy, hai mắt khép hờ, nhẹ giọng nói:

"Vừa lạnh vừa nồm nà, quả thực là một bộ da thịt tốt, không biết từ nhỏ đã như thế hay là biết cách chăm sóc."

Nàng lại nhìn Thượng Thu Thủy thêm một lát, bỗng nhiên hôn lên môi hắn, cái lưỡi thơm tho lạnh lẽo đi một vòng trong miệng Thượng Thu Thủy, mới lại cười nói: "Mùi vị không tệ! Thật là một người hay ho!"

Thân thể Thượng Thu Thủy càng ngày càng lạnh, bỗng nhiên hai mắt tối sầm, thậm chí hôn mê bất tỉnh. (trOngkimtrn: Mất đi nụ hôn đầu đời mà kakaka)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 227: Kinh Sợ 1

Trong điện tiếng nhạc vang lên không dứt, mây khói lượn lờ, hơn nghìn ngọn nến mỡ trâu hoặc là treo trên đỉnh điện hoặc là hai bên tường, nhưng ở trong đại điện sâu xa rộng lớn như ở đây, một chút ánh sáng tỏa ra đó xem chừng còn chưa đủ. Nhưng mà trong khung cảnh nửa tối nửa sáng, ánh nến chiếu vào những vật dụng dệt bằng tơ vàng được dán trên vách tường, xà ngang phát ra một vàng sáng mê ly, cũng khiến kẻ khác có loại cảm giác cách biệt nhân gian.

Hai bên điện mỗi bên bày ba bàn tiệc, đủ loại bá quan văn võ ngồi dự thính. Phía trước bàn tiệc là một rạch nước hình chữ hồi(回), bên trong là nước suối được đặc chế lẫn với hương thơm nhẹ nhàng lưu chuyển, hương từng lượn lờ không ngừng hiện lên từ trong cái chỗ bằng đồng phía trên rạch nước, như sương như khói, tạo cho cung điện nơi thế gian thêm một chút khí tượng của tiên gia.

Ở chính giữa Trường Sinh điện, lấy bạch ngọc khảm vào tường đá hoa văn làm nền, mùa đông thì ấm mà mùa hạ thì lạnh. Lúc này trăm cung nữ đang tự nhẹ nhàng nhảy múa theo từng nhịp trống. Ngoại trừ từng tiếng trống đột ngột lúc nhanh lúc chậm cũng không có nhạc cụ khác kèm theo. Tiếng trống như một con sông lớn, phía trên mặt đất thì sóng yên ả tĩnh lặng, dưới nước lại cuộn trào mãnh liệt, từng nhịp trống hoặc đột ngột tăng cao, hoặc réo rắt. Tất cả đều rơi vào giữa những tiếng tim đập của mọi người, nương theo các động tác xòe tay nhấc chân của các cung nữ, thật giống như dắt người xem múa mà lại lạo nhanh dưới nước, xuyên qua lướt lại giữa những hòn đá ngầm san sát cùng người cá, hoặc kinh hoặc mừng, không kiềm chế được.

Một bài múa tạm ngừng lại, dư vị của tiếng trống như vẫn còn quanh quẩn trong tai các bá quan van võ. Trong lúc nhất thời trong điện một mảnh tĩnh mịch, người người nín thở. Không biết là người nào nín thở không nổi nữa mà hét lớn một tiếng cổ vũ, trong điện tiếng hoan hô vang lên như sấm!

Trên đài cao, ở phía cuối Trường Sinh điện, đặt không phải là long ý kim án, mà là một mặt trống lớn được gác trên hai bức tượng sư tử bằng vàng. Minh Hoàng một thân y phục bằng lụa vàng hai tay cầm dùi giơ lên cao, như vẫn còn chìm đắm trong dư vị của tiếng trống.

Dương Ngọc Hoàn dịu dàng đứng lên, tay bưng kim bôi giọng nói như châu ngọc:

- Bệ hạ cổ nghệ vô song, thần thiếp xin lấy ly này chúc mừng bệ hạ!

Lúc này Minh Hoàng mới thở ra một hơi như kìm nén trong ngực đã lâu, thu lại dùi trống, tiếp nhận kim bôi từ trong tay Dương Ngọc Hoàn, cười một tiếng dài nói:

- Hay! Nào, chư khanh gia cùng trăm đồng âm ly này, đợi rượu qua ba tuần, lại thưởng thức tiếng tỳ bà thiên hạ vô song của Ngọc Hoàn!

Sau khi văn võ bá quan uống qua một tuần đều ngồi xuống, có mỗi Dương Quốc Trung còn đứng, y cất cao giọng nói:

- Từ khi bệ hạ chủ chính tới nay, tứ hải thanh bình, ngoại di phục tòng trời giáng điềm lành, bách tính an cư. Bệ hạ cổ nghệ vô song, thi triển hết tư thế oai hùng của người đứng đầu thiên hạ, nương nương độc thiện tỳ bà, cùng bệ hạ đúng là long đăng mà phượng tùy. Hôm nay bệ hạ có nương nương làm bạn, bản thân đã là tướng đại cát của long phượng trình tường! Thần Dương Quốc Trung xin chúc mừng bệ hạ!

Những lời này Minh Hoàng nghe xong long tâm đại duyệt, nhìn Dương Ngọc Hoàn, cười to nói:

- Nói rất hay! Chư khanh gia uống nữa nào!

Một tuần rượu này qua đi, các trọng thần đại tướng hiện có mặt trong đại điện đều lên tiếng, đều không ngớt lời khen bệ hạ nhạc nghệ vô địch, nường nường thật như tiên nữ hạ phàm. . . Một chàng võ mông ngựa này hiển nhiên tính chất cũng có sự khác biệt, đại thể cũng tương đương cùng thân phận địa vị của cá nhân, vị quan nào lớn một chút thì tiếng võ mông ngựa cũng có vẻ vang hơn chút. Công phu võ mông ngựa giữa các chư thần mặc dù không khác bao nhiêu, nhưng năm rộng tháng dài tích lũy xuống, cũng tại quan tước bổng lộc mà biểu hiện ra sự khác biệt.

Trong Trường Sinh điện, tiếng nhạc hào hứng, tiếng võ mông ngựa tung bay, quân thần ai cũng vui vẻ.

Tại trong thời khắc "Tửu bất túy nhân nhân tự túy (say)" này, chỉ nghe được âm thanh áo giáp rào rào vang lên, một viên dũng tướng đã đứng lên từ trong bàn tiệc, thân khoác áo giáp mạ vàng có hình sư tử ở ngực, khuôn mặt đen huyền hai mắt như điện, trên khuôn mặt râu xoùm xoàm đã được chỉnh lý rất ngay ngắn, trong uy mãnh sát phạt lộ ra một chút khôn khéo.

Trên Sư Tâm giáp của y loang lỗ khắp nơi đều là vết đao kiếm, một thân hình cao lớn, một đạo khí tức gió bụi mưa sa lập tức như ủa vào mặt người đối diện. Hiển nhiên người này là một mãnh tướng nhiều năm chinh chiến nơi sa trường.

Y giơ cao cốc rượu, cất cao giọng nói:

- Mặt tướng An Lộc Sơn, cung chúc Dương phi nường nường tiên dung bất lão, đặc biệt vì nường nường dâng lên mười bình Tuyết Ngọc cao luyện thành từ máu loài chồn tuyết ở Bắc Cực, công năng trú nhan bất lão. Thần

tái chúc bệ hạ thiên thu vạn tuế càng mở mang thêm giang sơn, lần này mang đến một con Thiết Bối Long câu để kính hiến cho bệ hạ!

Lời An Lộc Sơn vừa nói ra, quần thần đã bắt đầu nhỏ giọng nghị luận. Quần thần mặc dù đều là những người kiến thức rộng rãi, nhưng hai món cống phẩm An Lộc Sơn hiến lên cũng chưa bao giờ nghe qua. Tuy nhiên y thân kiêm Tam trấn Tiết độ sứ, ôm binh mười vạn, có thể nói là nắm quyền một phương, thu thập được kỳ trân dị bảo cũng rất bình thường. Chỉ là hạ lễ của y hiến lên lại đặt Dương Ngọc Hoàn ở phía trước, còn Minh Hoàng thì bố trí ở phía sau, đó chính là cử chỉ đại bất kính.

Quả nhiên Minh Hoàng hí hai mắt đầu tiên nhìn Dương Ngọc Hoàn mỉm cười, mới hướng An Lộc Sơn nói:

- Triều có lễ pháp cương thường. Trẫm hỏi người, dị bảo người vừa tiến công vì sao phải đặt Dương phi ở trước trẫm?

Lời của Minh Hoàng vừa nói ra, trong điện nhất thời một mảnh vắng vẻ, đám quần thần có người thì trong lòng lo sợ, có người thì cười trên nỗi đau của người khác, người thìồn tọa điều ngư đài(1), tâm tính không đồng nhất, đều chờ đợi An Lộc Sơn đáp lại thế nào.

(1) Mặc kệ bên ngoài có biến hóa gì, bản thân mình vẫn trấn tĩnh, nhẫn nại làm việc theo quy củ, yên ổn ở vị trí của mình.

An Lộc Sơn trầm giọng nói:

- Thần vốn là người Hồ, chịu ơn bệ hạ ưu ái mới tại bữa tiệc trong điện ở đây. Tập tục của người Hồ chúng ta chỉ biết có mẹ mà không biết có cha. Dương phi cùng bệ hạ vốn là một thể, vì vậy thần mới đem Dương phi đặt trước bệ hạ.

Dương Ngọc Hoàn nghe vậy ngẩn ra, che miệng khẽ cười nói: – Ta cũng không phải mẹ của tướng quân, tướng quân cần gì phải làm như vậy?

Không ngờ An Lộc Sơn đột nhiên rời khỏi bàn tiệc quỳ xuống cao giọng nói: – Nếu như nương nương không chê, thần An Lộc Sơn nguyện làm nghĩa tử của nương nương! Mẫu hậu ở trên xin nhận hài nhi một lạy!

Ngay khi Dương Ngọc Hoàn cùng Minh Hoàng ngẩn người, An Lộc Sơn đã lạy liền mấy cái. Minh Hoàng không khỏi bật cười hướng Dương Ngọc Hoàn nói: - Ngọc Hoàn, nàng cảm thấy thế nào?

Dương Ngọc Hoàn khẽ yếu ớt nói: - Đứa con này rất thông minh, thiếp rất thích.

Minh Hoàng cười haha nói:

- Vậy quyết định như thế đi, trăm phê chuẩn cho nàng thu đứa nghĩa tử này! Chư khanh gia cùng uống nào!

Quần thần ào ào đứng lên, trong lòng mỗi người đều đang mắng An Lộc Sơn. Tuổi của y so với Dương Ngọc Hoàn còn lớn hơn không ít, nào ngờ không biết liêm sỉ đến mức lại đi nhận Dương Quý Phi làm mẹ nuôi! Hơn nữa một tiếng mẫu hậu đó của An Lộc Sơn cũng rất khôn ngoan, y hiểu ra Dương Ngọc Hoàn tuy chỉ là một quý phi nhưng lúc này cái vị trí của hoàng hậu trong cung để trống đã lâu, trên thực tế nàng tức là đứng đầu hậu cung. An Lộc Sơn vừa gọi như vậy, Dương Ngọc Hoàn hiển nhiên vui vẻ. An Lộc Sơn thủ tại biên quan đã lâu, lại là người Hồ, mặc dù hùng cứ ba trấn, nhưng quyền thần cả điện vốn đều có chút coi thường y, cho rằng y chẳng qua là một giới vũ phu mà thôi không nghĩ tới cũng có tâm cơ như vậy.

Đám quần thần ngoài việc chỉ biết mắng trong lòng có không khỏi thấy hụt hẫng nếu sớm biết kết quả như vậy, nói không chừng họ cũng muốn tiên phong đi thử nước cờ hiểm này.

Trong điện nhất thời hân hoan chỉ là không biết ngoại trừ Minh Hoàng có bao nhiêu người còn mang ý nghĩ xấu xa gì khác. Ngay tại thời khắc ca

múa hứng khởi nhất, Cao Lực Sĩ đang đứng hầu ở trước bậc thềm đột nhiên thoáng nhìn về tiểu thái giám đứng ở phía sau rèm đại điện đang không ngừng hướng mình nháy mắt. Cao Lực Sĩ ngưng thần nhìn thì nhận ra người đó là Lý Phụ Quốc tiểu thái giám thân tín của mình. Cao Lực Sĩ biết hẳn xưa nay thông minh, làm việc lại rất đặc lực, hiểu được nguyên tắc, ngay lúc thời gian này mà đến tìm mình thì nhất định là có đại sự gì.

Cao Lực Sĩ quay đầu lại nhìn thấy Minh Hoàng vẫn đang chìm đắm trong ca múa, hoàn toàn không có chú ý đến bên này, vì vậy lảng lạng rời phạm vi tầm mắt của Minh Hoàng và đi vòng tới phía sau rèm, đi theo Lý Phụ Quốc ra khỏi Trường Sinh điện.

Mới vừa ra khỏi điện, Cao Lực Sĩ liền ôm lấy vai Lý Phụ Quốc, lôi gã qua một bên, thấp giọng nói:

- Có chuyện gì quan trọng không mà không để nói sau được? Quấy nhiễu hứng thú của bệ hạ, người có mấy cái đầu cũng không đủ chém?

Lý Phụ Quốc vội vàng cười gằn nói:

- Cao công công, việc này thực sự là vô cùng khẩn cấp, nô tài thân thể đơn bạc, sợ gánh chịu không nổi trách nhiệm nếu làm lỡ việc. Đại sự này chỉ có ngài mới có thể định đoạt thôi!

Cao Lực Sĩ sắc mặt hơi hòa hoãn, ngoài miệng vẫn nói:

- Ít nói nhảm, nếu không phải việc quan trọng, ta sẽ đích thân đánh cho người chết đi sống lại!

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 228: Kinh Sợ 2

Lý Phụ Quốc nhìn khắp nơi, thấy hai bên không có người mới thấp giọng nói:

- Cao công công, mới vừa rồi Phan tướng quân của cấm vệ quân cầu kiến, nói thành vệ quân từ trong dịch trạm nơi ở của chư tiên Đạo Đức tông phát hiện ra cái này. Hắn không dám tự tiện quyết định, nên mới cố ý đưa vật này tới đây cho công công mời ngài định đoạt.

Lý Phụ Quốc nói xong từ trong lòng lấy ra một cái túi bằng lụa đen, dè dặt giao cho Cao Lực Sĩ.

Cao Lực Sĩ mở ra miệng túi từ bên trong, lấy ra một bức tranh gỗ cuộn mới mở ra ba tấc, lập tức cách một tiếng thu về bỏ lại vào túi rồi buộc lại miệng túi. Dù cho Cao Lực Sĩ kinh nghiệm từng trải nhiều, nhưng lúc này tay cũng không khỏi run lên, hơn nữa ngày mới buộc chặt được miệng túi. Hắn thu cái túi vào trong lòng rồi nhìn Lý Phụ Quốc chăm chăm hỏi:

- Thứ này lấy được từ nơi nào?

Lý Phụ Quốc lập tức đáp:

- Theo Phan tướng quân nói, thứ này tìm được từ dịch trạm, trong phòng nơi ở của vị tiên gia trẻ Kỷ Nhược Trần.

Cao Lực Sĩ mặt không đổi sắc, gật đầu:

- Người đã xem qua bên trong có cái gì hay chưa?

Lý Phụ Quốc lập tức sợ đến vã một thân mồ hôi lạnh:

- Không có! Tuyệt đối không có! Đây là vật Phan tướng quân muốn giao cho ngài, tiểu nhân nào dám nhìn mó đến một cái?

Cao Lực Sĩ chẳng nói đúng sai, đầu tiên liếc mắt nhìn qua trong điện, thấy màn ca múa đã kết thúc, còn đang có cung nữ ôm tới tỳ bà cho Dương Ngọc Hoàn, biết trong nhất thời dạ yến sẽ chưa kết thúc, vì vậy bước ra ngoài điện.

Lý Phụ Quốc hơi do dự, rồi cuộc kiên trì đi theo phía sau.

Chỉ chốc lát sau, Cao Lực Sĩ đã một mình ngồi trong một tòa thiên điện hẻo lánh, đóng chặt cửa sổ, sau đó hắt mới lấy từ trong người ra cuộn tranh gỗ, chậm rãi mở ra, nường theo ánh nến đỏ yếu ớt mà tỉ mỉ quan sát.

Trên bức tranh chính là một phụ nữ mới vừa tắm xong, mái tóc đen xõa tới bờ vai trắng mịn màng, đang uể oải tựa trên chiếc giường đá, ôm lấy một tấm chăn, để lộ ra nửa bầu ngực nõn nà, mị nhân như tơ, thật là phong tình nói không hết lời.

Nhìn khuôn mặt của nàng như vẽ, không ngờ đó chính là Dương Ngọc Hoàn!

Cao Lực Sĩ mê mẩn suy nghĩ chốc lát mới dè dặt cuộn lại bức tranh, rồi lại bỏ vào trong túi. Hắn đã gặp qua Vân Phong cùng Kỷ Nhược Trần, bằng ánh mắt nhìn người hơn mười năm của hắn, phán định Kỷ Nhược Trần tuyệt đối không phải là loại người đắm chìm vào trong nữ sắc. Huống chi Kỷ Nhược Trần chính là đệ tử mà Đạo Đức tông dốc lòng bồi dưỡng, thì sao lại một chút định lực cũng không có, phải lén lút vẽ tranh Dương Quý Phi và lại còn vẽ ái muội như vậy? Cho dù bức họa này thật là do Kỷ Nhược Trần vẽ, lấy tu vi định lực của gã sao lại đi mà quên mang theo, kết quả dễ dàng lưu lại một nhược điểm cực kỳ lớn thế này? Tuy nói những đại

phái tu đạo như Đạo Đức tông cũng không để triều đình vào mắt, thế nhưng triều đình cũng không phải có thể tùy tiện khinh thường.

Đến lúc này Cao Lực sĩ mới hiểu đây không thể nghi ngờ, nhất định là cái bẫy muốn giá họa cho Đạo Đức tông và lại đầu mâu còn chỉ thẳng vào Kỷ Nhược Trần. Giá họa cho Đạo Đức tông cũng còn dễ giải thích, quan trọng một điểm là chỉ hướng vào Kỷ Nhược Trần thì thật có chút khiến người suy nghĩ. Loại kế sách giá họa bậc này cũng không cao minh cho lắm, nhưng chỉ cần gạt Minh Hoàng là được, và lại còn cực kỳ thâm độc.

Cao Lực Sĩ nheo lại hai mắt, tỉ mỉ suy nghĩ rốt cuộc là người phương nào dự định dồn Đạo Đức tông cùng Kỷ Nhược Trần vào chỗ chết đến thế. Nhiều lần suy xét trước mắt hắn đột nhiên hiện lên khuôn mặt của Dương Ngọc Hoàn, vừa nghĩ đến hai mắt hoàn toàn không hề có ý cười, dưới khuôn mặt tươi cười quyến rũ của nàng trong lòng Cao Lực Sĩ đột nhiên giật thót, nhin không được rùng mình mấy cái.

Trong lòng hắn đã có quyết định, đoạn vỗ vỗ tay, Lý Phụ Quốc bước nhẹ nhàng đi đến. Cao Lực Sĩ trầm ngâm một chút, hỏi:

- Hiện nay chư tiên của Đạo Đức tông còn có mấy người đang ở Trường An?

Lý Phụ Quốc nói:

- Nghe nói bên trong tông của họ có đại sự, đại bộ phận tiên trưởng cũng đã trở về núi, trước mắt chỉ có sáu người ở lại Trường An. Họ đang thăm dò phong thủy để mà sửa lại Quan Lập tháp.

Cao Lực Sĩ gật đầu, nói:

- Đi mời Phan tướng quân vào cung, nói ta một lúc nữa sẽ đi gặp hắn. Mặt khác điều tra rõ có những cấm quân nào đi lục soát dịch quán, cùng

với người phục dịch ở dịch quán ngày hôm đó là ai, một người cũng không để thoát.

Lý Phụ Quốc tuân lệnh rồi lui về phía sau, Cao Lực Sĩ lập tức đứng dậy rời đi.

Thời điểm ánh trăng sáng ngả về tây, dạ yến ở Trường Sinh điện mới dừng lại. Minh Hoàng dắt Dương Ngọc Hoàn dưới vòng vây của các cung nữ đi về hướng tẩm điện. Hãn nhiên vẫn còn rất hăng hái, một đường nghị luận thì nhân tân thi cùng Dương Ngọc Hoàn nói nói cười cười. Phút chốc tới tẩm điện, Minh Hoàng mới vừa vẫy lui hạ nhân và chỉ để lại bốn cung nữ hầu hạ trong điện, chợt nghe được bên ngoài điện Cao Lực Sĩ xin cầu kiến.

Minh Hoàng hiển nhiên tức giận, mới vừa nói là có việc ngày mai hãy nói, Dương Ngọc Hoàn liền nói quốc sự quan trọng hơn, lúc này Cao công cầu kiến nhất định là có đại sự, bệ hạ không được bởi vì nàng mà bỏ lỡ quốc sự. Lúc này Minh Hoàng mới tuyên gặp, nhưng khuôn mặt cũng đã xụ xuống một đồng.

Cao Lực Sĩ cúi đầu đi vào, không dám nhìn qua hướng Dương Ngọc Hoàn, chỉ trình lên một cái túi bằng lụa đen:

- Đây là thứ phát hiện được trong phòng của Kỷ Nhược Trần tại dịch quán chỗ ở. Lão nô không dám tự tiện, mời bệ hạ định đoạt.

Minh Hoàng lấy ra tranh gỗ cuộn, chỉ mở nhìn thoáng qua lập tức long nhan đại nộ, xé rách cuộn tranh thành mấy mảnh, dùng sức ném xuống đất, quát lên:

- Bầy yêu đạo này thật lớn mật! Dám có chủ ý với Ngọc Hoàn! Trẫm thực sự là mắt bị mù mà!

Dương Ngọc Hoàn nghe xong, chạy qua nhặt lên mấy mảnh tranh vụn để xem thử, nhất thời trên khuôn mặt xinh đẹp trắng như tuyết đã lã chã ướt át, kêu lên:

- Bệ hạ thần thiếp chỉ từng truyền Kỷ Nhược Trần của Đạo Đức tông tấn kiến, hỏi chút pháp môn dưỡng nhan trường sinh, nhưng ai ngờ nhóm đạo sĩ này trong lòng có chủ ý xấu, lại... vẽ thần thiếp như vậy! Uổng cho bọn họ tự xưng là người tu tiên!

Nghe được Dương Ngọc Hoàn nói như thế, trong lòng Cao Lực Sĩ lại run lên bần bật, hẩn cúi đầu lại càng thấp hơn.

Minh Hoàng vốn đang tức giận, vừa nghe nói như thế sắc mặt càng thêm xanh xám, ngược lại nhìn không thấy vẻ giận dữ. Hẩn im lặng chốc lát sau mới hướng Cao Lực Sĩ nói:

- Có tất cả những người nào thấy qua thứ này?

- Phó thống lĩnh cấm vệ quân Phan tướng quân, hai mươi người của cấm vệ doanh thứ tám người trên dưới dịch quán tất cả có sáu mươi sáu người. Cao Lực Sĩ cúi đầu mới.

- Trảm!

Minh Hoàng hầu như là nặn ra những chữ này từ trong hàm răng.

Thân thể Cao Lực Sĩ khẽ run lên:

- Lão nô tuân chỉ!

Khác biệt với trước đây, lần này Cao Lực Sĩ không có bất cứ lời can gián nào với Minh Hoàng, cũng không khuyên nhủ hẩn phải suy nghĩ cho kỹ.

Khi Cao Lực Sĩ sắp ra ngoài cửa điện, Minh Hoàng lại gọi hẩn, nói:

- Truyền quốc sử Tôn Quả tiến cung, trăm muốn gặp hần ở Tuyên Hoà điện!

...

Trên Mạc Kiền phong, trống đàn suốt đêm, tiếng ồn ào náo động vang lên không ngớt, ly cốc nghiêng ngả, khách và chủ đều vui vẻ.

Yến tiệc kết thúc, tân khách nhất nhất ra về, lúc này phương đông đã một màu trắng.

Chư chân nhân của Đạo Đức tông cùng các tân khách về phòng nghỉ tạm, Tử Dương chân nhân thì một mình đi tới một điện ở phía sau núi dâng hương tế tổ, gõ chuông đồng. Không lâu sau, hóa thân của Tử Vi chân nhân đã xuất hiện ở trên hương án. Vừa mới hiện thân, Tử Vi chân nhân nói ngay:

- Khẩn cấp tương triệu như vậy, là vì chuyện gì?

Tử Dương chân nhân đi thẳng vào vấn đề:

- Dưới cơ duyên xảo hợp, hồn phách của Nhược Trần đi qua địa phủ. Theo nó nói lúc đánh bậy đánh bạ, thấy chư ma ở cõi âm đang xây dựng Tu La tháp, chiều rộng mấy nghìn dặm, cao không thấy phần cuối cùng.

- Cái gì?! Tu La tháp đã được sửa đến tình trạng đó rồi?

Tử Vi chân nhân hiếm khi lộ ra xúc động cugx phải thốt lên.

Tử Dương chân nhân gật đầu, than thở:

- Bí mật của Tu La tháp chỉ có người chấp chương môn hộ của tông ta mới có thể hiểu được. Nhược Trần mặc dù đọc nhiều sách, nhưng cũng không biết được việc này, nên không dám nói bừa. Nếu nói như vậy, hung

kiếp của thiên hạ đã vô cùng cấp bách ta cho rằng đã là lúc nên dùng tới Thần Châu Khí Vận đồ.

Tử Vi chân nhân chau mày rồi lại giãn ra, nói:

- Đã như vậy, ta khai quan là được.

Tử Dương chân nhân nghiêm mặt nói:

- Tuyệt đối không được! Chuyện phi thăng của đệ quan hệ đến đạo thống truyền thừa nghìn năm của tông ta, há có thể há có thể coi là trò đùa? Lần này ta tương triệu, một là báo cho đệ biết để mà chuẩn bị bắt đầu dùng Thần Châu Khí Vận đồ, hai là báo đệ phát một thủ dụ, đem chức vị chương giáo Đạo Đức tông truyền cho ta.

Tử Vi chăm nhăm lặng lẽ hồi lâu, mới nói:

- Sư huynh, đây vốn là trách nhiệm ta nên đảm đương mới phải.

Tử Dương lại cười rộ lên:

- Đệ sắp sửa phi thăng, sao vẫn là chưa nhìn ra điều này sao? Trong chư mạch chân nhân tuổi tác của ta lớn nhất, lại không có bản lĩnh, vị trí này do ta ngồi mới là thích hợp nhất. Đệ cứ việc thanh tu đi, đó mới là việc trước mắt. Tiếng xấu thiên cổ này cứ để một mình ta gánh chịu là được.

Tử Vi chân nhân thở dài một tiếng:

- Nguyên thân kim thân của ta sắp thành, cần phải lấy thiên hỏa bồi luyện trăm ngày, đoạn thời gian này không thể đáp ứng truyền triệu, sư huynh mọi việc phải bảo trọng.

Tử Dương chân nhân haha cười, nói tiếng biết rồi, sau đó xoay người rời đi.

Hình ảnh phân thân của Tử Vi chân nhân vẫn chưa tản đi, chột hướng về bóng lưng Tử Dương chân nhân lạy ba cái.

Lúc này bóng đêm vẫn chưa hoàn toàn rút đi, tại phần cuối khung trời vẫn mù mịt như một cái lều bạt, bốn phương cũng đã mờ mờ, hơi có ánh sáng trên trời, vàng trắng lờ mờ vẫn còn treo giữa đỉnh và nhạt, chỉ còn lại một đường viền, ánh sao đầy trời từ lâu đã biến mất. Khắp nơi một mảnh vắng vẻ, gió lạnh buổi sớm thổi qua đỉnh núi, mang theo một chút mùi cỏ xanh.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 229: Kinh Sợ 3

Kỷ Nhược Trần cùng Cố Thanh mới vừa tiến bước một người khách nhân cuối cùng, sau đó xoay người đi vào thiên điện, cởi hoa phục và thay lại xiêm y như ngày thường. Thấy phương đông đã muốn sáng, hai người cũng không vội trở về chỗ ở mà đi ra Yêu Nguyệt điện. Thái thượng Đạo Đức cung sau khi thịnh yến giải tán thì thanh tịnh khác thường, hai người đi dạo trên sân vắng cùng nhau thưởng cảnh mạn đàm.

Hai người cứ như thế vừa đi vừa nói chuyện khoảng thời gian một khắc, Cố Thanh dừng lại cước bộ, nói:

- Nhược Trần, huynh hình như hay có chút câu nệ thì phải, hôm nay chúng ta đại lễ đã thành, huynh còn có cái gì mà không nói được?

Kỷ Nhược Trần cười cười, muốn nói một chút để mà che giấu nhưng dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của Cố Thanh cái gì cũng nói không nên lời. Gã cười khổ một cái đành phải nói:

- Cố Thanh....

Cố Thanh mỉm cười nói: - Bây giờ còn muốn gọi ta như thế sao?

- Thanh nhi. . .

Kỷ Nhược Trần chỉ cảm thấy gọi ra được hai chữ quả thật so với các cuộc thi tuế khảo(1) cũng khó khăn hơn ba phần.

(1) Một cuộc thi thời cổ đại

- Ủ.

Cố Thanh khẽ cười đáp lời.

Kỷ Nhược Trần nhiều lần dẫn đo từ ngữ, chậm rãi nói:

- Thanh nhi, có một số chuyện không biết ta có nên nói hay không. Nàng là kỳ tài ngút trời, xuất thân danh môn, lại có dung mạo tuyệt thế, khí độ tao nhã không phải thế gian này có thể sở hữu. Nhưng còn ta chẳng qua là một phàm phu tục tử, mặc dù vận khí rất tốt, được Đạo Đức tông thu nhận làm môn hạ, nhưng mà tư chất đạo pháp cũng không chỗ nào có thể đáng khen, vả lại ta thuở nhỏ trên tay đã dính không ít máu tanh, rất bất lợi với đại đạo tu hành. Bất kể ở phương diện nào, ta cũng kém quá xa soi với nàng. Huống chi chúng ta từ lúc mới vừa gặp mặt đến nay, nàng... nàng liền coi trọng ta, ta thực sự không biết điều này là vì cái gì.

Cố Thanh sau khi nghe xong mỉm cười, ôn nhu nói:

- Nhược Trần, kỳ thực chàng và ta đã có tiền duyên. Ngày ấy tại hồ Thái Thanh, lần đầu tiên nhìn thấy chàng ta đã biết chàng là người mà kiếp này ta muốn tìm. Nếu đã gặp được chàng đương nhiên không thể bỏ qua. Uhm, xưa nay ta không để ý nhiều đến lễ pháp của thế tục, có lẽ là về cách thức không giống người thường một ít. Điều này đích thật là đã làm khó dễ chàng.

Kỷ Nhược Trần chỉ cười khổ, cách thức của nàng sao lại không giống người thường? Đó là đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp dùng bí mật của Giải Ly Tiên quyết uy hiếp cưỡng bức Kỷ Nhược Trần đi vào khuôn khổ. Phương thức bức hôn thô bạo đơn giản như vậy, ngay cả phát sinh tại trên người đàn ông cũng là hiếm thấy, huống chi nàng còn là một phụ nữ?

Nói đến hai chữ tiền duyên. Kỷ Nhược Trần đột nhiên nhớ tới những câu chữ ngày đó lúc nàng xuống núi lưu lại, một câu cuối cùng “Khiến cho ta thân tục tiền duyên” vẫn còn như tại trước mắt.

Gã thở dài một hơi nói:

- Thanh nhi ta sớm nói qua, ta không phải là Trích Tiên gì hết. Nói đến hai chữ tiền duyên, có một chuyện không thể không nói cho nàng biết. Đó chính là viên Thanh thạch trên người ta cũng không phải là của bản thân mình, sự thật là năm đó tại khách sạn làm tiểu nhị đã hại một người khách nhân, từ trên người hắn có được viên đá này. Sợ rằng ở chuyện này nàng đã nghĩ sai rồi.

Cố Thanh nhìn Kỷ Nhược Trần chăm chăm nửa ngày, mãi đến lúc khiến cho Kỷ Nhược Trần hốt hoảng trong lòng, trên gương mặt thanh lệ mới hiện lên mỉm cười, nói:

- Cái gọi là thất phu vô tội hoài bích có tội. Giải Ly Tiên quyết trên người chàng chung quy sẽ không phải là giả chứ?

Kỷ Nhược Trần không nghĩ nàng sẽ tại lúc này nhắc đến nỗi đau của mình, trong lúc nhất thời cứng họng không biết nói gì để đáp lại.

Cố Thanh đột nhiên khẽ cười một tiếng nói:

- Ta chỉ là nói giỡn mà thôi. Tiền duyên luân hồi tự có thiên đạo, không phải dễ dàng thấy được rõ ràng như vậy? Viên đá đó tức là tín vật để chúng ta đời đời kiếp kiếp nhận nhau, nếu là người không có quan hệ, cho dù chiếm được nó cũng vô pháp giải được bí mật bên trong. Mặc kệ nó trước đây đã từng nằm trong tay ai, nếu lúc chúng ta gặp mặt mà nó nằm trên người chàng, chàng lại còn tu Giải Ly Tiên quyết ở trong đó, người kiếp trước duyên định nếu không phải là chàng thì còn là ai đây?

Cố Thanh dừng một chút, lại nói:

- Nhược Trần, ta sợ dĩ mãi cho đến hôm nay mới nói cho chàng những lời này, kỳ thực cũng là biết được việc này quá mức đột nhiên, có điều không hợp với lẽ thường. Trước khi chúng ta gặp nhau, có thể chàng đã có

cô gái khác ngưỡng mộ trong lòng, thậm chí là đã đính ước chung thân. Ta không muốn làm khó chàng, nên mới lựa chọn lấy phương thức như vậy để chung sống. Hôm nay chúng ta đại lễ đã thành, cũng là thời cơ để nói cho chàng biết những chuyện này. Mấy ngày gần đây ta càng lúc càng dự cảm được hung kiếp của ta và chàng đã gần đến, cách thức kết thành đạo lữ với nhau để giúp đỡ đó mới là điều kiện thuận lợi nhất.

Kỷ Nhược Trần thở dài một tiếng, gã biết đạo hạnh tu vi của mình còn kém khá xa Cố Thanh, cái gọi là giúp đỡ cho nhau gì đó, kỳ thực chỉ là Cố Thanh trợ giúp gã mà thôi.

Ánh mắt Cố Thanh đột nhiên hướng qua một bên, âm lượng dần dần thấp xuống:

- Trước mắt đạo hạnh của chàng mặc dù thấp, nhưng mà mấy tháng không gặp, thế ngộ của chàng đối với đạo tâm thực sự đã tăng mạnh vượt bậc, nếu như tiếp tục như vậy, qua một vài năm nữa đạo hạnh của chàng sẽ vượt qua ta cũng không phải là điều không thể. Việc này kỳ thực là: Kết làm đạo lữ, giúp đỡ nhau cộng độ hung kiếp cũng chỉ là một cách nói mà thôi. Cho dù không có hung kiếp... chỉ bằng vào nhân duyên kiếp trước, uhm ta cũng sẽ nghĩ cách bức hôn thôi.

Kỷ Nhược Trần nhất thời ngạc nhiên, hẳn còn chưa bao giờ thấy qua một Cố Thanh xưa nay cao ngạo lãnh đạm, cũng sẽ có lúc có kiểu thái của con gái khi nói chuyện còn xấu hổ như vậy. Trong lúc nhất thời tâm động như nước thủy triều, hắn lẳng lặng đưa tay qua cầm lấy tay nàng.

- Quả nhiên loại phương pháp này vẫn là có hiệu quả.

Trong lòng Cố Thanh nghĩ vậy, khóe miệng nàng hơi lộ ra tiểu ý.

Vậy mà ý nghĩ trong đầu nàng vừa mới động, Kỷ Nhược Trần đột ngột như có điều cảm ứng, như tia chớp thu tay về. Cho dù Cố Thanh định lực vô song cũng không khỏi sửng sốt.

Kỷ Nhược Trần, cũng có vẻ thập phần xấu hổ, trong lòng gã đối với Cố Thanh vừa tôn kính vừa sợ, mặc dù tình ý nồng nàn, nhưng luôn luôn không dám có cử chỉ vượt quá quy củ chút nào. Trước đây nếu có chút thân mật, thì cũng là do lúc Cố Thanh bị trọng thương bất đắc dĩ mới phải làm, thời gian gã chủ động phải nói là một lần cũng không có. Vừa rồi nhất thời động tình, Kỷ Nhược Trần mới dám nắm lấy tay Cố Thanh, vậy mà khi vừa tiếp xúc lập tức cảm ứng được trong lòng nàng vẫn là một mảnh vân đạm phong thanh, ngay lập tức sợ hãi thu tay về.

Trong khoảng thời gian ngắn, Cố Thanh cũng vô kể khả thi. Vì vậy Kỷ Nhược Trần nhìn qua trái Cố Thanh thì nhìn qua phải hai người trong khoảng thời gian ngắn đều lâm vào tình thế căng thẳng.

- Nhược Trần, sao chàng lại sợ người ta như vậy...

Cố Thanh than nhẹ một tiếng, hình như đang lẩm bẩm tự nói, hiếm khi thấy nàng biểu hiện ra ngoài u oán như có như không vậy.

Kỷ Nhược Trần thấy thế hơi chút áy náy, ừ một tiếng lẳng lặng đưa tay qua ôm lấy eo nàng. Lĩnh hội cái cảm giác nhẵn bóng mềm mại dưới y phục của nàng, trong lòng Kỷ Nhược Trần đột nhiên như có sóng lớn bắt đầu nổi lên, tim đập cũng lập tức nhanh hơn. Cảm giác trong nháy mắt đó phi thường kỳ dị, giống như gã là một đứa trẻ muốn chạm đến một tòa cây cột nghiêng. Mặc dù biết rõ cây cột trụ này bất cứ lúc nào cũng cũng có thể ngã xuống đè mình thành bột phấn, nhưng trong lòng vẫn kiên cố không được mà hướng tới, nhìn không được phải đụng vào. Cảm giác chờ mong cùng khẩn trương đan xen hỗn hợp, thật là khiến kẻ khác hầu như muốn phát cuồng.

Đợi đến lúc cảm giác được cánh tay của Kỷ Nhược Trần đã ôm lấy eo mình, Cố Thanh mới thở dài một hơi, giống như là đã trút được một bầu tâm sự. Vậy mà trong lòng nàng vừa khẽ động ý niệm, tay Kỷ Nhược Trần giống như lại bị ong độc chích phải, như tia chớp thụt tay về!

Cố Thanh ngạc nhiên ngẩng đầu, thấy Kỷ Nhược Trần lui về phía sau một bước rồi quay đầu nhìn không trung bên hông giống như đang tìm kiếm cái gì. Nàng cũng nhìn qua phía bên đó, thế nhưng lấy linh giác của nàng lại toàn bộ không thấy gì hết, không khỏi hỏi:

- Nhược Trần, chàng đang nhìn cái gì vậy?

Kỷ Nhược Trần a một tiếng, nói:

- Không có việc gì! Ta vừa rồi đột nhiên cảm thấy bên kia hình như có vật gì đang nhìn chúng ta, thế nhưng hiện tại tìm không được tung tích.

Nếu nói như thế thì mười phần chính là mượn cớ. Lấy linh giác cộng thần thức của hai người họ, trên Mạc Kiền phong này có bao nhiêu đồ vật có thể động ảnh vô tung? Trong lòng Cố Thanh lòng dờ khóc dờ cười, biết việc này có vội cũng không được, lấy tâm tính đạo hạnh phong tư của nàng xưa nay là hàm uy bất lộ, không cần thiết phải làm ra vẻ khiến người đuổi lý, vốn cũng không cảm thấy có cái gì không tốt, ai ngờ suy đoán đúng oan gia này lại bày ra cái cớ như vậy.

Tuy nhiên lấy lý giải của Cố Thanh đối với Kỷ Nhược Trần, gã chính là người có tính tình ngoài mềm mà bên trong cứng, nhìn như chất phác, hiền lành nhưng tính cách này là do nhiều năm ẩn nhẫn mà hình thành, trong nội tâm vẫn là một người bản tính ngang ngạnh, tùy ý làm bậy. Như vậy về lâu dài nàng cũng không cần lo lắng quá nhiều.

Cố Thanh đang tự suy nghĩ nên dùng biện pháp gì để cố vũ gã lại thêm một lần, đột nhiên phương xa bay tới hai đạo sĩ, từ xa xa đã gọi:

- Kỷ sư đệ, Tử Dương chân nhân có chuyện quan trọng tương triệu, mời sư đệ nhanh chóng đến Thanh Dương điện diện kiến chân nhân!

Kỷ Nhược Trần đáp ứng, chào Cố Thanh rồi vội vã đi theo hai đạo sĩ, sau cùng chỉ để lại Cố Thanh đứng tại chỗ. Sau một lúc lâu, Cố Thanh khẽ

than một tiếng, chỉ đành xoay người trở về chỗ ở. Nàng mặc dù đã từng tự cho là cũng có thể giả ôn lương hiền thực, thế nhưng rốt cuộc nàng bản tính đạm bạc, tự nhiên sinh uy. Uy áp đã tích lũy lâu ngày, Kỷ Nhược Trần từ lâu đã sợ hãi sự nghiêm khắc của nàng, nếu muốn giải trừ phần kính sợ này cũng không phải ngày một ngày hai. (trongkimtrn: Bản chất sư tử HÐ mà hơ hơ)

Cho dù Cố Thanh thiên tư tuyệt luân, lúc này cũng là thúc thủ vô sách.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 230: Kinh Sợ 4

"Ta làm sao vậy, vì sao không động đậy, cũng nói không ra lời?" Trương Ân Ân kinh ngạc thầm nghĩ.

Nàng đứng ở không trung, cứ như vậy chờ ra nhìn Kỷ Nhược Trần cùng Cố Thanh đi trên đường, nhìn hai người chàng chàng thiếp thiếp. Nàng chỉ cảm thấy trong lòng rất đau rất đau, muốn lập tức thoát đi, nhưng lại nhất định phải xem hai người họ đang làm những gì. Nàng nhớ mang máng sư phụ nói qua, khi đau đớn đến cực điểm sau đó sẽ không có cảm thấy đau nữa. Hiện tại nàng còn có thể cảm giác được đau đớn, đó hiển nhiên chính là còn chưa tới cùng cực.

Cho nên nàng muốn xem.

Đột nhiên Kỷ Nhược Trần buông Cố Thanh ra, chuyển hướng nhìn qua phía nàng. Nàng lập tức khựng trướng lên, nhất thời ngay cả đau đớn cũng đã quên, chỉ là đang suy nghĩ: "Hắn thấy ta thấy ta... vì sao buông cô ấy ra? Chẳng lẽ là sợ ta sẽ khó chịu sao?"

Nhưng mà Kỷ Nhược Trần nhìn qua bên này chỉ chốc lát, rồi sau đó về mặt lại mù mờ, cuối cùng là hai đạo sĩ đi tới nói với hắn với câu gì. Kỷ Nhược Trần liền bỏ Cố Thanh ở lại, vội vã đi theo hai người đó.

Trương Ân Ân cũng muốn đi theo gã, thế nhưng bất kể nỗ lực động niệm như thế nào, nhất định ở tại chỗ không thể động đậy một chút nào. Nàng cúi đầu nhìn mới phát hiện lúc này thân thể của chính mình chỉ là một hư ảnh nhàn nhạt, không đầy đủ. Mãi đến lúc này nàng mới phát giác sự việc có chỗ không thích hợp.

Mới vừa động niệm, trước mắt một mảnh sương dày thối qua, đột nhiên từ trong hư không chui ra hai tên ác quỷ thân khoác áo giáp, cầm trong tay xiềng xích. Chúng có làn da màu xanh đậm, miệng đầy răng nhọn, đôi con ngươi đỏ rực lòe ra cả ra ngoài, nhìn qua thật là âm u đáng sợ.

Hai tên ác quỷ vừa hiện thân lập tức nhìn qua phương hướng của Kỷ Nhược Trần rồi đi. kêu to xui xẻo. Một tên ác quỷ trong bọn thụt thụt cái đầu nói:

- Không ngờ chúng ta xuất hiện ở chỗ này, giờ làm gì mới tốt đây? Lẽ nào thực sự đi tới bắt hãn?

Một tên ác quỷ khác trừng cặp mắt to, mắng:

- Mẹ nó! Chuyện như thế này mà người cũng nghĩ ra được! Bách kỵ giáp mã tuần thành đi vây bắt mà cuối cùng cũng chỉ trở về năm con, chỉ bằng người và ta một tiểu quỷ cứu phẩm cũng muốn đi bắt hãn trở về? Huống chi đây vốn không phải là phần việc của người và ta, truy bắt hãn đã có nhóm khác, hơi đâu mà quản, những việc không quan hệ gì tới mình làm gì?

- Kia, bên đó không phải là có một du hồn không biết đường về hay sao? Chúng ta mang nó trở về coi như là một giao phó là được, không uổng công đến thế gian đi một chuyến.

Tên ác quỷ đầu tiên luôn miệng xưng phải, cánh tay run run quăng dây xích sắt về phía đầu Trương Ân Ân. Trương Ân Ân tuy là tính tình không sợ trời không sợ đất, nhưng thấy ngoại hình hung ác làm bộ hoảng hốt của nó, trong lòng cũng cả kinh. Ngay khi nàng kinh hãi đột nhiên cảm thấy có thể động được, vì vậy nàng liền giơ tay lên ngăn cản sợi dây xích sắt đang phủ đến trước.

Xích sắt đụng phải cánh tay bị gãy đôi.

Tên ác quỷ nhìn xích sắt trong tay bị cắt thành hai đoạn, khi lại nhìn Trương Ân Ân thì ngậy người tại chỗ!

Trương Ân Ân tâm trạng kinh hoàng, tay trái vung nghiêng qua từ dưới lên trên. Đầu ngón tay nàng hiện lên bạch quang mờ mờ, một đạo sáng gọn nhàn nhạt khuếch tán tung ra. Tên ác quỷ chỉ nghe được áo giáp trên người phát ra một tiếng vang nhỏ kèn kẹt, phần giáp trên ngực đột nhiên bị nứt ra, chia làm hai nửa rồi tuột xuống, đọng đưa trên không trung mà không rơi xuống, quỷ dị nói không nên lời.

Rắc một tiếng, xích sắt trong tay tên ác quỷ đã bị sợ hãi đến ngớ ra hiện ra vô số vết nứt, rồi vỡ vụn thành mảnh nhỏ rơi xuống, cùng áo giáp trước ngực đã bị nghiền nát cùng hóa thành khói đen tản ra. Một tên ác quỷ khác thấy thế thì sợ hãi không ngừng lùi về phía sau, mặt bên la lên:

- Chúng ta đến từ Âm ty Phong Đô, chỉ là tiểu quỷ làm việc chạy theo chân thôi. Ngài bớt giận, bớt giận! Chúng ta phụng mệnh hành sự, nhất định là nhận sai người mới xúc phạm phải nữ tiên, chúng ta sẽ trở lại ngay. Xin ngài cứ tự nhiên, xin cứ tự nhiên!

Trương Ân Ân vẻ mặt mờ mịt, hiển nhiên không hiểu hai con ác quỷ ban đầu thì còn kiêu căng, sau lại cung kính là chuyện gì xảy ra, nhưng mà bốn chữ Âm ty Phong Đô như sấm sét giữa trời quang, khiến thần thức nàng như rơi vào sương mù dày đặc lại giật mình tỉnh giấc.

- Âm ty Phong Đô?

Hai mắt mờ mịt vô tri vô thức của Trương Ân Ân đột nhiên sáng lên, sắc bén như đao nhìn chòng chọc vào hai con ác quỷ đang sợ hãi đứng ép sát vào nhau, hai chân run rẩy như đàn tỳ bà. Chúng đang có ý muốn chạy đi, thì lại bị ánh mắt Trương Ân Ân chụp lại, nghĩ đến kết quả như xích sắt và áo giáp nào dám nhúc nhích nửa phân.

- Các người nói là đến từ Âm ty Phong Đô, chính là cái nơi gọi là địa phủ?

Hai mắt của Trương Ân Ân càng lúc càng sáng, nhìn chăm chăm vào nhị quỷ quát hỏi.

- Vâng vâng. Chúng tôi chỉ là tiểu quỷ cấp chín, nào dám lừa gạt ngài ạ!

Bị Trương An An trừng mắt, nhị quỷ sớm đã sợ đêm quỷ gôi trên không trung.

- Các người có phải có một Mạnh Bà, còn có canh Mạnh Bà?

Trương Ân Ân quát hỏi.

- Cái này vốn là có, nhưng nhưng nhưng mà...

Tên tiểu quỷ đầu tiên nơm nớp lo sợ đáp, chỉ là nó quá sợ hãi nên nói lắp liên tục, nhưng nửa ngày cũng không nói ra được nguyên do.

Tên tiểu quỷ sau mắt thấy sắc mặt Trương Ân Ân không vui, hình như lập tức muốn phát tác, vội cố lấy lại hăng hái lấy cái thẻ bằng sắt trong tay nện mạnh một phát lên đầu đồng bạn, đập cho nó ngâm miệng lại, sau đó mới hướng về Trương Ân Ân cười nịnh nọt.

- Chúng ta đúng là có một Mạnh Bà, bình thường cũng không biết làm gì, chỉ biết nấu canh Mạnh Bà lừa gạt mê hoặc tử hồn uống. Bà chỉ dựa vào nấu canh, không ngờ cũng có thể làm đến chức lục phẩm, đáng thương chúng ta chạy muốn gãy cả chân mấy trăm năm vẫn còn tới lui ở chức cửu phẩm. Gần đây còn có người mới, mắt thấy được cấp trên thưởng thức, chắc chúng ta sắp tới cả nơi dung thân cho chúng tôi nữa rồi...

Trương Ân Ân nghe được mà phập phồng thấp thỏm, nhin không được hét lớn một tiếng câm miệng. Hai tên tiểu quỷ sợ đến cổ đóng lại quai hàm,

cổ sức mím chặt môi, nàng mới lạnh lùng vặn hỏi:

- Các người không phải mới vừa mới muốn bắt ta tới địa phủ sao?

Tiểu quỷ kinh hãi vội vàng kêu lên:

- Việc này chúng tôi sào dâm! Chúng tôi nhận sai người!

Trương Ân Ân quát chúng nó ngưng lại, rồi nói:

- Bớt sàm ngôn đi, mặc kệ các người có phải nhận sai người hay không, ta hiện tại muốn đi địa phủ Phong Đô, dẫn đường đi!

Hai tên tiểu quỷ hai mặt nhìn nhau, nhưng dưới cái nhìn sắc bén như kiếm của Trương Ân Ân, chỉ dè dặt nói:

- Nhất thiết phải có xích sắt câu hồn trong tay, chúng tôi chụp vào mới có thể quay về được địa phủ, việc này...

- Chụp thì chụp, làm việc nhanh lên một chút!

Hai tiểu quỷ chầm chậm bò đứng dậy, đùn đẩy nhau nửa ngày vẫn chưa có quyết định, bị Trương Ân Ân trừng mắt, dưới tình thế cấp bách tên nhanh mồm nhanh miệng đẩy tên tiểu quỷ nói lấp lảo đảo, nơm nớp lo sợ tới gần. Nó cố gắng run run vung sợi xích câu hồn lên, lúc này mới phát hiện trong tay trống không, nguyên là đã bị Trương Ân Ân đánh cho vỡ vụn. Đang lúc lúng túng tai nghe được Trương Ân Ân đột nhiên quát dừng tay, nhất thời hù nó sợ hãi, ngã ngửa người ra sau, ngã ngồi tại trên không trung.

Trương Ân Ân không hề để ý tới hai con tiểu quỷ, tại không trung dần dần xoay người, nhìn về Thái Tuyền phong ở phía xa, đèn đóm thừa thốt, một khung cảnh vắng vẻ thê lương. Trong lúc nhất thời nàng nhìn đến ngây dại.

- Cha mẹ, tha thứ cho con không thể tận hiếu! Nhưng mà con không có cách nào khác, con... nhất định không để cho hản quên con đi như vậy...

Lúc này hai tên tiểu quỷ phía sau nàng đang lén lút thì thầm điều gì:

- Nay, ta thấy cô ta vẫn là sinh hồn (người sống) mà!

- Sinh hồn thì thế nào? Nghe nói gần đây Bình Đăng Vương phạm vào một sai lầm lớn, không chỉ thả ra rất nhiều người có ký ức của kiếp trước chuyển thể đầu thai, còn dẫn đến dương gian rất nhiều tử hồn, nên xuống địa phủ biến thành sinh hồn dương thọ chưa hết, cái này nói không chừng chính là một cái trong đó! Ai, ta đã liệu chết nói cho người cái bí mật này a, người cũng đừng nói lung tung, đến lúc đó ai cũng cứu không được người đâu.

- Vạn nhất cô ấy không phải là sinh hồn nên xuống địa phủ, chúng ta lại dẫn cô ấy trở về theo, đó chính là tội sẽ bị ném vào vạc dầu ba tháng!

- Nếu như không mang cô ấy về, chúng ta hiện tại sẽ bị cổ hủ đi! Ngu ngốc!

Đang lúc chúng thì thầm, chợt nghe thanh âm băng lãnh của Trương Ân Ân truyền đến gần trong gang tấc:

- Đi thôi!

Hai tên tiểu quỷ cả người run lên, lập lập tức không dám nhiều lời, cầm lấy xích câu hồn chụp vào Trương Ân Ân. Lại một trận sương dày thối qua, trên không trung trở nên vắng vẻ, giống như cái gì cũng chưa từng phát sinh qua.

...

- Bức Thần Châu Khí Vận đồ này thật sự có thần thông lớn như vậy sao?

Kỷ Nhược Trần đang cầm Thần Châu Khí Vận đồ như mai rùa đen kịt, thực sự có phần không dám tin.

Vật trên tay không phải sắt cũng không phải đá, có chu vi khoảng một thước, giống như có vài phần giống mai rùa, mặt ngoài chỉ chút các vẩy cá gồ ghề to như móng tay, lúc này tỉ mỉ quan sát, ở giữa đan xen giăng khắp nơi đúng là ngay ngắn có đường lối, quy luật nghiêm ngặt. Có phần mê hoặc này cộng thêm hướng đi của các khe kia, chạy dài theo hướng đông tây, xuyên ngang từ nam đến bắc, nhìn thế nào cũng thấy rất quen mắt.

Bỗng nhiên, trong đầu Kỷ Nhược Trần linh quang chợt lóe, kinh vĩ tuyến! Giang Sơn đồ! Nhưng phạm vi này mặc dù cùng cương vực của triều đại tương tự, cho dù vượt quá, vậy phương đông rõ ràng là ba đảo ở hải ngoại, phía tây chắc là bốn di(3) ở vực ngoại, còn có các nơi hóa ngoại chưa phân biệt được.

(3): Trung Quốc gọi các dân tộc ở phía Đông là di, rợ.

Kỷ Nhược Trần y theo pháp quyết của Tử Dương chân nhân dạy, đưa vào một tia chân nguyên tiến nhập vào Thần Châu Khí Vận đồ, lập tức cảm giác được trong đó có một chút thiên địa linh khí đang nhảy nhót không ngừng. Một chút linh khí này mặc dù cực kỳ yếu ớt, nhưng lại vô cùng tinh khiết. Kỷ Nhược Trần tỉ mỉ lĩnh hội, chỉ cảm thấy trong một chút linh khí yếu ớt này dường như cất chứa uy lực của hồng hoang lục hợp, thiên địa mệnh mông! Trong lòng Kỷ Nhược Trần cả kinh, vội vàng ngưng thần quan sát, thấy vị trí phương vị của một chút linh khí kia nằm ở ngoài Đông Hải. Mặc dù ở trên bức vẽ không tới đầu ngón tay, tuy vậy lấy diện tích của Thần Châu, nếu là cự ly thực, đánh giá sơ qua có lẽ cũng trên mấy trăm dặm.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 231: Kinh Sợ 5

- Sư phụ, linh khí nằm ở hải ngoại Đông Hải.

Kỷ Nhược Trần nhìn về Tử Dương chân nhân, nói.

Tử Dương chân nhân gật đầu, mỉm cười nói:

- Khó có được con cùng bức đồ này có duyên, có thể cảm ứng được sự lưu chuyển của thiên địa linh khí được đánh dấu trong Khí Vận đồ, xem ra trọng trách bức này không ai ngoài con được. Nhược Trần ạ, con tạm thời mang theo bức đồ này đến nơi có linh khí chỉ mà tìm kiếm, cần phải chuẩn xác dò xét rõ ràng phương vị cụ thể. Chỗ mà linh khí lưu chuyển trong bức đồ cùng thiên địa linh khí của Thần Châu đại địa vốn cùng một mạch, nơi chỉ đến chắc sẽ có ngọn nguồn của khí mạch đồng dạng tồn tại. Đó là một món pháp bảo, hoặc là một gốc cây lạ, hoặc là linh thú, cũng có thể là một vật nào đó.

- Những vật chí linh nhất định sinh ra ở nơi chí hung, những chỗ này rất có khả năng hiểm ác dị thường, tám chín phần là có thú hung ác trấn thủ. Con nghìn vạn lần phải cẩn thận mà hành sự. Nếu như có thể thu hồi ngọn nguồn khí mạch tất nhiên là tốt, nếu như lấy trở về không được cũng không có gì, chỉ cần dùng bí pháp đem phương vị của khí nguyên truyền đến bên trong tông là được, nhất thiết không được cậy mạnh, tất cả phải lấy an nguy của bản thân làm trọng.

Kỷ Nhược Trần gật đầu đáp ứng.

Tử Dương chân nhân lại nói:

- Việc này nói khó thì không khó, mà nói dễ cũng không dễ. Bên trong tông, những ngày gần đây sự vụ rất nhiều, lần này còn đi Đông Hải cũng sẽ không có người khác đi theo nữa. Sau khi Thần Châu Khí Vận đồ mở ra, nơi đánh dấu ngọn nguồn linh khí sẽ di chuyển theo sự vận hành của nhật nguyệt thần túc, mỗi cách nửa tháng sẽ biến đổi một lần. Lần này đi Đông Hải, lộ trình xa xôi thời gian cấp bách, con đừng trì hoãn nữa, bây giờ về trước thu thập hành lý, giờ Ngọ sẽ xuống núi xuất phát!

Kỷ Nhược Trần ngẩn ra, không nghĩ đến sẽ vội vội vàng vàng như vậy, bản thân vừa mới cùng Cố Thanh làm lễ đính hôn xong, còn chưa có một ngày thì đã phải xuống núi. Nhưng gã xưa nay luôn vâng theo sư mệnh, sau khi đáp ứng một tiếng liền trở về phòng để chuẩn bị, cũng chào tạm biệt với mấy người Cố Thanh, Thanh Y cùng với Lý Bạch, Tề Thiên Hạ.

Tử Dương chân nhân lại gọi Kỷ Nhược Trần lại, trầm ngâm một hồi nói:

- Thần Châu Khí Vận đồ là bí mật thiên hạ, con hãy thu nó vào trong Huyền Tâm giới chỉ đi, không được tiết lộ tin tức của bức đồ này cho bất kỳ ai. Tuy nhiên Cố Thanh có thể ngoại lệ, nó cũng xem như là đệ tử của tông ta rồi, con cùng nó lại là đạo侶, bất kể chuyện gì thì cũng phải nói thẳng với nó. Được rồi đi đi, trước khi đi Vân Phong sẽ giao cho con pháp khí cùng chú phù cần dùng trong chuyến đi này.

...

- Ha ha ha!

Tề Thiên Hạ cười quái dị một tiếng, đột nhiên từ trên giường bật ngồi dậy!

Dù là mới vừa vào phòng là tiểu đạo sĩ đã tu thành Thái Thanh Linh Thánh cảnh, định lực có sẵn nhưng lúc này cũng bị dọa đến tay run lên, chậu đồng chứa nước xoảng một tiếng rơi xuống đất, nước ấm đổ tung tóe ra đất.

Tề Thiên Hạ không những không có may mắn xấu hổ, trái lại vui vẻ nói:

- Thánh nhân có tính tình cương trực, đương nhiên bọn trộm cắp phải chịu khuất phục.

Đợi hăn thấy rõ trên người tiểu đạo sĩ mặc chính là trang phục của Đạo Đức tông mới cảm thấy có chút không thích hợp, vì vậy sửa lời nói:

- Thánh nhân thức dậy, tứ hải thanh bình, mặt trời đỏ mọc lên ở phương đông.

Lời vừa nói ra, Tề Thiên Hạ mới nhìn ra bên ngoài cửa sổ, chỉ thấy một mảnh đen kịt, phương đông còn chưa sáng lấy đậu ra mặt trời đỏ mọc lên ở phương đông? Hăn quýnh lên, lại bật thốt:

- Đương nhiên, thánh nhân thức dậy, cũng có thể làm cảm động thiên địa, mưa gió mịt mù.

Tiếng nói vừa dứt, Tề Thiên Hạ chạy đến phía trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài nhưng thấy sắc trời vẫn còn chưa rõ, một vầng trăng tàn như ẩn như hiện, vừa không gió cũng không mưa. (Đau bụng quá kakak)

Mắt thấy tiểu đạo sĩ kia đã nhin không được nụ cười hiện trên mặt, Tề Thiên Hạ mặt đỏ lên, vội vã nói:

- Thánh nhân tứ nghệ, cầm kỳ thư họa. Giờ ta đi tìm người chơi cờ vậy!

Tề Thiên Hạ lấy ống tay áo che mặt rồi lách qua người tiểu đạo sĩ, sau đó chạy vắt giò lên cổ.

Tiểu đạo sĩ thấy Tề Thiên Hạ chạy đi rồi bật cười lên ha ha. Y cười một hồi mới nhớ tới lúc này trời còn chưa sáng, mà Tề Thiên Hạ chỉ là một phạm nhân, chạy loạn tại trong Thái thượng Đạo Đức cung, lỡ may trêu

chọc vào con trâu thú nào, bị thương thì không tốt. Nên tiểu đạo sĩ hoảng hốt vội vàng đuổi ra cửa, luôn miệng kêu lên:

- Tề tiên sinh! Tề tiên sinh!

Thế nhưng y đuổi tận ra ngoài cửa biệt viện cũng không thấy được bóng dáng của Tề Thiên Hạ đâu, thực không biết hắn đã chạy đi nơi đâu rồi.

Tiểu đạo sĩ gấp đến độ một giậm chân một cái, lúc này y mới nhớ tới Tề Thiên Hạ cơm no rượu say, theo lý là phải ngủ tới bảy tám ngày, kết quả chưa tới hai canh giờ thì đã tỉnh lại, hiển nhiên thần trí tạm thời không rõ. Vừa rồi nghe hắn nói xằng xiên, đạo sĩ vốn tưởng rằng là tính tình của hủ nho phát tác, hiện tại xem ra căn bản là đã bí tử rồi.

Ngay khi tiểu đạo sĩ gấp đến độ đi tới đi lui không biết làm sao, trước mắt đột nhiên hoa lên, sau đó có thêm một người, hỏi:

- Nhìn người nóng vội như vậy, có chuyện gì sao?

Tiểu đạo sĩ ngẩng đầu nhìn, nhất thời lại càng hoảng sợ, nguyên lai đứng ở trước mắt y chính là Cố Thanh. Cho dù y không quen toàn bộ người khác, nhưng Cố Thanh cũng sẽ không nhận sai Cố Thanh đã cùng Kỷ Nhược Trần đính hôn, đó cũng là đại nhân vật của Đạo Đức tông, tiểu đạo sĩ sợ chịu trách phạt, nói quanh co nói:

- Không không, không có gì!

Cố Thanh cũng không có hỏi nhiều, tự đi vào biệt viện, tiểu đạo sĩ kia lén thở dài một hơi.

Cố Thanh vừa vào biệt viện liền chuyển hướng đông, đi tới độc viện chỗ ở của Thanh Y. Nàng mới vừa vào cửa, chợt nghe đến trong phòng Thanh Y truyền ra tiếng cười lớn. Cố Thanh trong lòng kỳ quái, Thanh Y

vừa mới còn say bất tỉnh nhân sự, còn là nàng tự mình đưa trở về nữa, thế nào hiện tại trong phòng đã náo nhiệt như vậy rồi?

Nàng đẩy cửa vào, thấy Thanh Y đã tỉnh lại và đang quỳ ngồi dưới đất trên một cái đệm mềm mại, hai tay bưng một cái chén nhỏ bằng bạch ngọc, đang nhấp từng tí rượu trong chén. Vừa ngửi được hương rượu khác thường kia đã biết là Túy Hương. Trong phòng trên mặt đất còn bày bốn đĩa món ăn bên trong là một ít món ăn chay ở bữa tiệc đính hôn, góc phòng đã xếp đồng ba vò rượu. Bạch Hồ Long Tượng hai thiên quân đang đình đạc ngồi trên chiếu, uống rượu gắp món ăn, hoa chân múa tay vui sướng, khoe miệng bô bô không ngừng. Một bên nói về bảy ngọn thánh sơn cùng một vài kỳ văn dật sự trên giang hồ, một bên thi nhau vỗ mông ngựa Thanh Y. Thanh Y chỉ là nghe như vậy, trên khuôn mặt đọng một nụ cười nhàn nhạt như có như không khó có thể nhận ra, đôi khi cũng chen vào một hai câu.

Vừa thấy Cổ Thanh vào phòng, Bạch Hồ Long Tượng hai thiên quân nhất thời liễm mi túc dung, như bị chấn kinh bật dậy từ trên mặt đất, hướng Cổ Thanh cung kính nói:

- Chào Cổ tiên tử!

Hoàn toàn không có dáng vẻ thoải mái như vừa rồi.

Cổ Thanh lấy tới một cái đệm và ngồi xuống trước mặt Thanh Y, lại nói với hai thiên quân:

- Hai vị thiên quân mời ngồi.

- Cảm ơn tiên tử!

Hai thiên quân đồng thanh đáp lại rồi khoanh chân ngồi xuống, ưỡn lưng thẳng tắp, ánh mắt không dám liếc ngang liếc dọc, một bộ cẩn thận dè dặt

hoàn toàn khác biệt so với đồng âm cùng Thanh Y như vừa rồi. Cố Thanh đương nhiên nhìn thấy tất cả, không khỏi mỉm cười.

Thanh Y buông bát rượu xuống nhìn Cố Thanh, khẽ cười nói:

- Mới vừa rồi đa tại Kỳ phu nhân đưa Thanh Y trở về.

Cố Thanh thản nhiên cười, nói:

- Thời gian cách đại lễ còn có ba năm, ba chữ Kỳ phu nhân này gọi hình như hơi sớm rồi đó!

Thanh Y hai mắt buông xuống nói:

- Mặc kệ ba năm hay là năm năm, đại lễ luôn luôn sẽ thành. Cho nên chậm hay sớm một chút cũng không có gì khác nhau.

Hai thiên quân ngồi ngay ngắn giữa hai cô gái, ánh mắt rất nghiêm chỉnh, chỉ là một chén tiếp một chén uống rượu. Thế nhưng không biết vì sao, đêm nay Túy Hương này đột ngột như nước trắng vậy, uống thế nào cũng không say được, đối thoại giữa hai cô một câu một câu đều lọt vào trong tai, muốn không nghe cũng không thể được.

Cố Thanh chuyên tâm đánh giá mỗi một động tác giơ tay nhắc chân, mỗi một nụ cười hay nhún mày của Thanh Y, mỉm cười nói:

- Thế sự vô thường một ngày không thành lễ, ba chữ này một ngày cũng gọi không được. Uhm, cô mềm mại như nước, khí chất như hoa, lại là một cô gái thông minh tuyệt đỉnh, vả lại không làm ra vẻ, nếu như ta là đàn ông nhất định phải tìm cô làm đạo lữ ngay.

Thanh Y hơi sững sốt, nhưng mà mỗi tiếng nói cử động của Cố Thanh đều xuất phát từ nội tâm, không có mảy may ý giả tạo. Nàng trầm mặc chốc lát, mới buồn bã than thở.

- Cỗ tử tử, Thanh Y chẳng qua là một tiểu yêu, hiểu biết thiên cận, đạo hạnh thấp kém, lại là người không có chủ kiến gì, chẳng qua là một gánh nặng, nào có tốt như tử tử nói?

Cổ Thanh nói:

- Yêu tộc xưa nay có rất nhiều pháp môn có thể học cấp tốc, cô căn cơ tốt như vậy, lại xuất thân Vô Tân Hải, chắc chắn là có biện pháp đề thăng đạo hạnh thôi.

Thanh Y nhẹ giọng nói:

- Đạo hạnh cao thì có tác dụng gì đâu? Cho dù đạo hạnh thông thiên cũng không thể mọi chuyện đều thỏa mãn tâm nguyện của mình được.

Cổ Thanh mỉm cười nói:

- Nhược Trần hung kiếp rất nặng, ngày sau nếu như cô muốn theo bên người hãn hành tẩu giang hồ, sợ rằng thật sự phải đề thăng một chút đạo hạnh mới được.

- A!

Thanh Y khẽ hô một tiếng, ngẩng đầu lên, có phần khó tin nhìn Cổ Thanh.

Cổ Thanh thản nhiên cười nói:

- Cách đại hôn còn có ba năm, đương nhiên sẽ không hạn chế hãn điều gì cả. Coi như là sau khi thành hôn, ta cũng sẽ không hạn chế hãn mọi thứ.

Thanh Y nhẹ khẽ cắn môi dưới, hai tay vô ý thức nắm chặt lấy váy, không biết đang đấu tranh điều gì.

Cố Thanh đứng dậy, nhìn về hai thiên quân một lần rồi xoay người ra khỏi phòng. Hai thiên quân người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng không dám làm bộ không thấy được ánh mắt của Cố Thanh... vẫn đứng dậy ngoan ngoãn ra ngoài phòng

Ở giữa sân, Cố Thanh chấp tay đứng ở dưới ánh trăng, quả nhiên đang chờ hai vị thiên quân.

Long Tượng Bạch Hổ hai thiên quân đứng nghiêm tại bên người Cố Thanh, cung kính nói: - Cố tiên tử!

Cố Thanh thản nhiên nói:

- Nhị vị thiên quân tuy không phải xuất thân là danh môn thiên hạ, nhưng thông hiểu tình thế, biết rõ tiến lui, rất là hiếm thấy. Bốn chữ nan đặc hồ đồ(4), nhị vị chắc là biết rõ tam muội(5) trong đó. Xem ra nhị vị thiên quân là muốn đứng ở vị trí trung lập giữa Vân Trung cư cùng Vô Tận Hải, bên nào cũng không muốn đắc tội, nhằm tương lai mọi việc đều có thể thuận lợi?

(4)Nan đặc hồ đồ: Làm người thông minh đôi khi cũng phải giả hồ đồ thì mọi việc mới tốt đẹp.

(5) Tam muội: cách gọi của đạo Phật, chỉ một phương pháp tu hành quan trọng, tâm trí thanh tịnh dứt bỏ mọi ý niệm trần tục.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 232: Kinh Sợ 6

Khuôn mặt của Long Tượng Thiên Quân nhất thời phai nhạt nhan sắc ba phần, một câu cũng nói không nên lời. Bạch Hổ Thiên Quân vội nói:

- Cố tiên tử cùng Thanh Y tiểu thư ở chung hòa hợp, huynh đệ chúng tôi chỉ thấy được những điều này. Kỳ thực chúng tôi ngoại trừ uống rượu tu đạo, mục đích khác thì hoàn toàn không có!

Cố Thanh xoay người lại, lẳng lặng nhìn Bạch Hổ Thiên Quân. Bạch Hổ Thiên Quân mặc dù so với Cố Thanh cao hơn một cái đầu, nhưng bị ánh mắt của nàng trái phải dao động bất định, nhất định không dám cùng nàng đối diện.

Cố Thanh lại nhìn sang Long Tượng Thiên Quân, Long Tượng lập tức ngẩng đầu hướng lên trời như đang thưởng thức ánh trăng.

Cố Thanh hơi nhăn mày, nói: - Các người rất sợ ta hả?

Long Tượng Thiên Quân vừa định mở miệng. Bạch Hổ lập tức liếc xéo hăn, rất sợ hăn sẽ còn nói ra những lời không chừng mực, cười xòa nói:

- Cố tiên tử không nộ mà tự uy, huynh đệ chúng tôi đối với tiên tử là vừa kính vừa sợ, tiên tử có gì phân phó, huynh đệ ta chắc chắn sẽ toàn lực ứng phó!

- Không nộ mà tự uy?

Cố Thanh trong lòng cười khỗ. Nàng thầm than một tiếng, vung tay lên, nhị vị thiên quân như được hoàng ân đại xá lập tức chạy trốn như chuột.

Lúc này Kỷ Nhược Trần vội vã từ ngoài viện đi vào, vừa thấy Cố Thanh, liền nói ngay:

- Đúng lúc nàng ở chỗ này, Tử Dương chân nhân phân phó ta một chuyện quan trọng, buổi trưa sẽ phải xuống núi, nàng...

Cố Thanh xen lời hăn:

- Đương nhiên là chàng đi đến đâu, ta đi đến đó rồi.

Vào lúc chính Ngọ, Cảnh Tiêu chân nhân đang cầm một cái bình đi tới hậu hoa viên, ngồi vào cái ghế ngọc bằng gỗ đàn hương mà mình yêu thích, phẩm trà đọc kinh. Không lâu sau, Hoàng Tinh Lam cũng đi tới trong hoa viên và ngồi xuống đối diện với Cảnh Tiêu chân nhân.

Hôm nay Cảnh Tiêu chân nhân không còn là cái dáng vẻ già lụ khụ nữa. Mặt mày y tươi tắn làn da hồng hào, mắt như có thần quang, nhắc tay giờ chân mơ hồ có uy thế như sấm sét, từ lâu đã hoàn toàn khôi phục thần thái của chư mạch chân nhân như ngày xưa. Nhưng mà Hoàng Tinh Lam nhìn Cảnh Tiêu chân nhân một cái, đột nhiên vành mắt đỏ lên, nghiêng mặt qua một bên. Cảnh Tiêu chân nhân thấy vậy, mỉm cười nói:

- Hồi Thiên đan hiệu nghiệm như thần, tuy chỉ có công hiệu ba ngày, nhưng cũng là người có duyên mới được dùng. Tinh Lam, nàng vì sao mà phải tận lực làm như không nhìn thấy ta thế?

Hoàng Tinh Lam lau đi một giọt nước mắt, oán giận nói:

- Người cũng không phải không biết Hồi Thiên đan tổn hao nhiều thọ nguyên, người dư thọ không có mấy, phục vào thứ này chỉ ít phải hao tổn ba tháng dương thọ! Tất cả cũng chỉ vì giữ thể diện tại đại điển đính hôn

của Kỷ Nhược Trần thôi sao? Hắn cũng không phải cùng Ân Ân của chúng ta đánh hôn!

Cảnh Tiêu chân nhân nói:

- Nói cũng không có thể nói như vậy, tông ta nghìn năm phồn thịnh, cũng không thể tại trên người ta mà bị giam bớt. Huống chi ta còn có cơ hội luân hồi, tất cả đều phải dựa vào pháp bảo của Tử Vi chân nhân đưa cho để hộ pháp phi thăng. Chỉ là Ân Ân... Ai, thực sự khiến người ta lo lắng, cũng không biết nó có thể vượt qua được một cửa này hay không? Ở, mà nó đâu, sao không thấy nó tới uống trà?

Hoàng Tinh Lam đứng dậy nói:

- Tối hôm qua, nó vừa trở về phòng liền khóa chết cửa lại, không cho bất luận kẻ nào làm phiền. Thật khó hiểu, lòng ta luôn mãi cảm thấy không yên, hay là đi xem nó thế nào.

Mắt thấy Hoàng Tinh Lam đã rời khỏi hậu hoa viên. Cảnh Tiêu chân nhân cũng thấy tâm thần không yên, đứng dậy đi về nơi ở của Trương Ân Ân.

Cảnh Tiêu chân nhân mới vừa vào cửa viện nơi ở của Trương Ân Ân, đột nhiên nghe được bên trong truyền đến tiếng thét kinh hãi của Hoàng Tinh Lam, trong lòng y biết không ổn, vội vàng xông vào phòng, vừa nhìn nhất thời tay chân lạnh lẽo, đực mặt ra đứng ở tại chỗ.

Trong phòng màn buông xuống, Trương Ân Ân cùng y phục nằm ở trên giường, giống như đang ngủ say, khuôn mặt khoan thai. Chỉ là ở cô nàng có một vết đỏ dài rất nhỏ, đỏ đến nỗi nhìn thấy mà giật mình!

Tùng văn cổ kiếm mà Cảnh Tiêu chân nhân quen dùng đã xuất vỏ, rơi xuống tại bên giường, trên lưỡi kiếm vô cùng sắc nhọn không thấy một tia

máu, giống như chuỗi Thông Tinh tiên kiếm này cũng không đành lòng nhiễm huyết khí của nàng

Oanh một tiếng. Cảnh Tiêu chân nhân chỉ cảm thấy một đạo nhiệt huyết như xông thẳng vào tim, lập tức trời đất quay cuồng đứng thẳng bất định. Y cảm thấy khí lực quanh thân đang nhanh chóng mất đi, vô số chuyện vui vẻ từ nhỏ tới lớn của Trương Ân Ân không ngừng hiện ra trước mắt.

Cảnh Tiêu chặn nhân hít sâu một hơi, miễn cưỡng định thần lại, lại nhìn qua Trương Ân Ân. Y mặc dù mất đạo hạnh nhưng nhãn lực vẫn còn, vừa nhìn đã biết Trương Ân Ân sinh khí đã đoạn, hồn phi phách tán. Y lại quan sát mọi nơi quanh gian phòng, thấy trên bàn đặt một phong thư, nét mực trên phong thư mới tinh, vì vậy liền cầm lấy bắt đầu đọc.

Hoàng Tinh Lam thấy vậy cũng thu hồi tiếng khóc, chạy qua cùng xem thư.

"Cha, mẹ:

Trong lòng con có chuyện khó quyết định, sau khi suy nghĩ mọi cách chỉ có hồn phách đi đến địa phủ Phong Đô một chuyến, mới có thể giảm một chút nỗi thất vọng trong lòng. Con tự biết chuyến đi này hung hiểm vạn phần, hi vọng trở về thập trung vô nhất, chỉ e sợ không thể tận hiếu với cha mẹ.

Bất tiểu Ân Ân để lại."

Hoàng Tinh Lam xem xong thư này, trong lòng sinh ra một tia hy vọng run giọng hỏi:

- Cảnh Tiêu, Ân Ân nó còn có thể hoàn hồn, phải không?

Nàng lời còn chưa dứt, đã thấy trương sắc mặt Cảnh Tiêu nhanh chóng ảm đạm, vốn trên da thịt trơn bóng hồng nhuận bắt đầu sinh ra nếp nhăn,

mái tóc đen cũng từ từ chuyển thành xám trắng. Chỉ trong khoảnh khắc công phu, Trương Cảnh Tiêu như đã già thêm ba mươi tuổi. Hoàng Tinh Lam nhất thời kinh hãi ngây người, không biết nên làm thế nào cho phải. Công năng của Hồi Thiên đan cải lão hoàn đồng phục hồi toàn bộ đạo hạnh, nhưng dược hiệu cũng chỉ có thể duy trì ba ngày. Lúc này mới chưa tới một ngày, tại sao Trương Cảnh Tiêu đã già thành cái dạng này rồi?

Thân thể Trương Cảnh Tiêu lắc lư liên hồi, Hoàng Tinh Lam vội vàng dìu y ngồi xuống, lại truyền qua một luồng chân nguyên. Chỉ là chân nguyên vừa nhập Trương Cảnh Tiêu trái lại chấn động toàn thân, sắc mặt đỏ sạm. Lúc này Hoàng Tinh Lam mới xác thực biết hiệu lực của Hồi Thiên đan đã mất, trong cơ thể Cảnh Tiêu chân nhân đã không còn tồn tại một tia chân nguyên nào.

Trương Cảnh Tiêu thoáng bình phục một chút khí huyết trong lồng ngực, suy yếu nói:

- Ân Ân chắc là muốn dùng uy lực của Tùng Văn kiếm pháp của ta để nối liền Âm Dương, nhằm dùng hồn phách xuống địa phủ nên mới trộm kiếm này để tự vận. Thế nhưng đạo hạnh của ta đã mất, kiếm này cũng tùy theo mà giảm đi pháp lực, nào còn có lực nối liền Âm Dương nữa! Ân Ân đừng nói là hồn quy địa phủ, cho dù. ... cho dù muốn làm một du hồn chỉ sợ cũng khó!

Nói xong một câu cuối cùng, Trương Cảnh Tiêu đột nhiên phun ra một ngụm máu, thân thể chậm rãi yếu ớt gục trên bàn.

Sắc mặt Hoàng Tinh Lam trong nháy mắt trở nên trắng bệch, nàng đương nhiên hiểu ý của Trương Cảnh Tiêu. Tùng Văn cổ kiếm của Thái Tuyền phong đời đời tương truyền, tuy là được xưng có khả năng nối liền Âm Dương nhị giới, nhưng nó cần phải phụ thuộc vào đạo hạnh của Trương Cảnh Tiêu còn tồn tại và dưới toàn lực thi triển, mới có thể đưa trực tiếp vong hồn dưới kiếm vào địa phủ. Nếu như người chấp niệm quá nặng, sau

khi chết khả năng hồn phách không tiêu tan du đãng tại địa phủ và trở thành du hồn dã quỷ. Mà đại bộ phận người sau khi chết hồn phách sẽ mất đi linh thức ký ức, đương nhiên phải đưa về địa phủ, trùng nhập luân hồi.

Nếu là gặp tình huống thứ nhất còn có thể nghĩ cách, năn nỉ Ngọc Hư chân nhân lấy phương pháp nguyên thần xuất khiếu xuống địa phủ một chuyến, nói không chừng có thể mang hồn phách Trương Ân Ân trở về. Nếu là tình huống thứ hai thì dễ làm hơn nhiều, lấy thủ đoạn thông thiên của chư chân nhân, không khó thu hồi hồn phách của Trương Ân Ân đang tự do tại ngoại. Nếu là loại tình huống thứ ba thì thật là cực kỳ gay go, nếu muốn ở trong hàng vạn hàng ức tử hồn vô tri vô giác, tìm được một người Trương Ân Ân thì thực sự là như mò kim đáy bể? Cho dù tìm được, hơn phân nửa nàng đã mất đi toàn bộ linh thức ký ức, thế thì còn có tác dụng gì?

Hoàng Tinh Lam lại nghĩ đến một chuyện, pháp lực của Tùng Văn cổ kiếm mặc dù yếu đi nhưng lực tối hồn tán phách vẫn còn, vạn nhất hồn phách của Ân Ân bị pháp lực trên thân kiếm khiến cho tán đi thì làm thế nào?

Hoàng Tinh Lam càng nghĩ càng hoảng hốt, không dám tiếp tục nghĩ thêm, hơn nữa trong lòng chung quy vẫn còn một chút hy vọng một phần vạn, kêu lên:

- Cảnh Tiêu! Ân Ân còn chưa đi xa, chúng ta đi cầu Ngọc Hư chân nhân vào địa phủ một lần đi! Nói không chừng có thể chặn Ân Ân lại, mang hồn phách của nó về! Cảnh Tiêu, nó là đứa con duy nhất của chúng ta a!

Trương Cảnh Tiêu lặng lẽ chốc lát mới thở dài một tiếng, nói:

- Tinh Lam, bên trong tông có rất nhiều việc trọng yếu nàng còn chưa biết được đâu. Ngọc Hư chân nhân mặc dù đã tu đến Ngọc Thanh cảnh giới, nhưng thần du địa phủ vẫn là vạn phần hung hiểm. Lúc này tông ta

chính là lúc sơn vũ dục lai, đạo hạnh của ta đã hoàn toàn mất sạch. Ngọc Hư chân nhân tuyệt đối không thể có sơ xuất gì. Ân Ân... cam chịu số phận thôi.

- Không!

Hoàng Tinh Lam đột nhiên kêu lên:

- Các người luôn mồm đều là truyền thừa của tông phái làm trọng, thế nhưng theo ta thấy Ân Ân chính là thiên, chính là địa! Ta cũng mặc kệ hương hòa Đạo Đức tông người thế nào. Ân Ân là con gái của ta, ta tuyệt không chấp nhận để chuyện đó xảy ra!

Dứt lời, Hoàng Tinh Lam ôm lấy thi thể của Trương Ân Ân, lao ra ngoài phòng. Trương Cảnh Tiêu đứng dậy muốn đuổi theo, nhưng đau thể đuổi kịp? Mắt thấy thân ảnh của Hoàng Tinh Lam đã biến mất, y đột nhiên lại phun ra một ngụm máu, chỉ cảm thấy sinh khí quanh người từng giọt từng giọt bị trôi đi, từ từ ngã xuống đất.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 233: Không Thể Quay Đầu 1

Mùng chín tháng mười đại cát, thuận lợi cho việc xuất hành. xây dựng nhà cửa.

Khi Kỷ Nhược Trần và Cố Thanh cùng nhau xuống núi, bầu trời Tây Huyền Sơn quang đãng, gió thổi hiu hiu, đúng là ngày hoàng đạo. Kỷ Nhược Trần tu đạo cũng được xem như có chút thành tựu, học vấn hỗn tạp cũng hiểu được không ít, hẳn cũng không coi trọng Hoàng Đạo lịch pháp của trần gian, nhưng có thể lựa chọn ngày tốt để ra ngoài thì trong lòng cũng vui vẻ. Huống chi còn có Cố Thanh làm bạn bên cạnh, cho dù là vùng đất khi ho cò gáy cũng trở thành cảnh xuân Giang Nam.

Y phục hai người bay theo gió, phong thái như tiên lên đường đi xa.

Mái tóc đen dài như thác nước vương trên mặt đất cạnh phiến đá xanh, phong thái của cô bé đang nhắm mắt, nằm trên phiến đá xanh lạnh lẽo này không thua kém gì hai người Kỷ Nhược Trần. Nhưng hôm nay, nàng cũng cô đơn lẻ loi an nghỉ nơi đây. Nhìn qua dường như nàng chỉ đang ngủ say, thậm chí mạch máu dưới làn da nhẵn nhụi dường như vẫn còn đang chậm rãi chảy, nhưng đã không còn cảm nhận được chút sức sống nào trên người nàng.

Một bàn tay trắng nõn không chút tỳ vết, dùng một động tác cũng không có chút tỳ vết nào nhẹ nhàng xẹt qua vài sợi tơ hồng chói mắt trên cổ nàng. Ngón tay ngọc lướt qua, tơ hồng giống như được vẽ trên cổ của nàng liền biến mất không còn chút gì.

"Hồn phách của Ân Ân không còn lưu lại ở nhân gian một phần nào, nói cách khác, nó đã chết." Tô Hòa ôn nhu nói.

"Ta đương nhiên biết! Ta tới đây không phải để nói điều này! Dù thế nào thì Ân Ân cũng theo người học nghệ nhiều năm, lần này hồn phách xuống địa phủ, người cũng không có cách nào sao?"

Hoàng Tinh Lam đã mất hết bình tĩnh hét lên với Tô Hòa.

Tô Hòa ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt trong như nước yên lặng nhìn Hoàng Tinh Lam. Mặc dù ánh mắt nàng nhu hòa, nhưng bên trong lại ẩn giấu một chút lạnh lẽo, theo ánh mắt thâm vào trong cơ thể Hoàng Tinh Lam. Tuy rằng đạo hạnh của Hoàng Tinh Lam chỉ kém một chút so với các chân nhân, nhưng cũng không chịu nổi ánh mắt tùy ý này của Tô Hòa, trong nháy mắt sắc mặt đã trở nên trắng bệch như tờ giấy, lui về phía sau hai bước, trong miệng đã phun ra một luồng khí lạnh.

Lúc này Hoàng Tinh Lam mới nhớ tới mình đang đối mặt không phải là yêu quái bình thường, mà là Tô Hòa thống lĩnh yêu tộc khắp thiên hạ năm xưa!

"Trấn Tâm Điện của ta cũng không phải nơi mà ai cũng có thể tùy ý ra vào. Người đừng nghĩ rằng mình đi vào rồi chắc chắn có thể đi ra."

Tô Hòa ôn nhu nói.

Mặc dù nàng đang tàn bạo uy hiếp cũng ôn nhu như nước như vậy, cho dù là Hoàng Tinh Lam cũng không nổi lên chút tức giận hoặc sợ hãi nào. Chỉ giống như đang nghe một người bạn tốt khuê phòng đang thì thầm khe khẽ mà thôi.

Trong lòng Hoàng Tinh Lam không nén nổi sợ hãi. Tô Hòa bị giam giữ tại Trấn Tâm Điện, tất cả đuôi của nàng đều bị tổ tiên Đạo Đức tông dùng Cửu Long đỉnh khóa chặt trên Huyền Tiên thạch, toàn bộ đạo hạnh có thể

sử dụng cũng chỉ không đến một phần trăm. Nhưng cho dù vậy, Tô Hòa dĩ nhiên cũng có thể mở ra một lỗ hổng trong đạo tâm của Hoàng Tinh Lam, làm ảnh hưởng đến thần thức Hoàng Tinh Lam. Vì vậy có thể thấy được uy lực của Trấn Tâm quyết mạnh mẽ thế nào.

Hoàng Tinh Lam lớn lên tại Đạo Đức tông từ nhỏ, đến khi mười tám tuổi cùng Trương Cảnh Tiêu kết thành đạo侶, có thể nói là tất cả đều thuận buồm xuôi gió. Khi hành tẩu trên giang hồ, đạo hạnh của nàng cũng đã không kém. Đạo Đức tông lại nổi danh người đông thế mạnh, còn có chỗ dựa là Trương Cảnh Tiêu ở phía sau, tất nhiên chưa bao giờ từng bị uất ức. Ánh mắt nàng khá cao, thường xuyên không để tu sĩ trong thiên hạ vào mắt. Một vài truyền thuyết cổ về tiên yêu đại chiến, Hoàng Tinh Lam cũng chỉ xem như chuyện cũ mà thôi. Lúc này đối mặt với Tô Hòa, nàng mới tự mình cảm nhận được sự đáng sợ trước đây của những yêu ma này.

Trong truyền thuyết, tất cả bản lĩnh của Tô Hòa chính là khống chế lòng người, trấn nhiếp hồn phách. Nếu như Hoàng Tinh Lam không thể giữ vững đạo tâm, điều này cũng có nghĩa là tính mạng của nàng lúc này đã nằm trong tay Tô Hòa.

Hoàng Tinh Lam vốn đã có ý lui bước, nhưng lại nhìn đến Ân Ân đang nhắm mắt nằm trước người Tô Hòa, dũng khí lại nổi lên, nói:

"Nếu như ta tới cũng không dự định còn sống đi ra ngoài! Ta chỉ hỏi người một câu, còn cách nào để cứu Ân Ân không?"

Tô Hòa chăm chú nhìn Hoàng Tinh Lam, lần này Hoàng Tinh Lam lại có thể đứng vững không lui bước trước ánh mắt của nàng. Nàng nhẹ nhàng cười, lập tức khiến sắc mặt Hoàng Tinh Lam tái nhợt, sau đó mới nói:

"Lúc này Ân Ân đã không còn một chút sức sống, điều này là do hồn phách của nàng đã xuống địa phủ. Vốn dĩ ta và Ân Ân dù sao cũng là thầy trò, không nên thấy chết mà không cứu. Nhưng người cũng biết chín đuôi

của ta đều bị khóa chặt trên Huyền Tiên thạch, đạo hạnh bị phong ấn căn bản không thể rời khỏi gian phòng này nửa bước, vậy làm sao có thể xuống địa phủ tìm lại hồn phách Ân Ân đây? Đây là điều thứ nhất, thứ hai cho dù ta nổi danh như thế nào, nhưng một số chuyện cũ đã qua người hãn cũng biết. Người thực sự to gan đến mức có thể rút chín miếng Long đình này lên, thả ta ra ngoài sao?"

Tô Hòa ngưng lại một lát rồi mới thản nhiên cười, nói: "Người sẽ không sợ sau khi ta thoát ra việc đầu tiên muốn làm chính là hủy đi Thái Thượng Đạo Đức Cung của các người sao?"

Lúc này trong phòng đá tràn ngập sương lạnh, cảnh vật biến ảo. Tô Hòa hiện ra chân dung thực sự, chín cái đuôi phía sau bị đóng chặt trên vách tường bởi chín cái đinh sắt màu xám. Đinh sắt to như cánh tay trẻ em, trên thân đã sớm bị han gỉ loang lổ, trên mỗi đầu đinh đều được chạm khắc hình dị thú, theo thứ tự là chín đứa con của rồng (Bị Hỷ, Li Văn, Bồ Lao, Bệ Ngạn, Thao Thiết, Công Phúc, Nhai Xế, Toan Nghê, Tiêu Đồ).

Hoàng Tinh Lam nhìn hoa văn dị thú dữ tợn trên đầu đinh, thân đinh loang lổ vết han gỉ và vết mau màu nâu trên đuôi cáo mềm mại trơn bóng, thì không nhìn được nắm tay thật chặt. Một dòng máu tươi chảy ra từ kẽ tay nàng trong lúc không để ý, móng tay đã đâm sâu vào lòng bàn tay.

Nàng sẽ phải quyết định thế nào đây?

Tô Hòa bình thản đứng đó, cũng không thúc giục. Dù sao nàng đã đứng như thế mấy trăm năm, đứng thêm một lúc nữa cũng không vấn đề gì.

....

Người trong thế gian leo lên đỉnh núi, dõi mắt về phía xa sáng sớm hoặc hoàng hôn liền có thể ngắm mặt trời mọc hoặc ánh nắng chiều. Nhưng cảnh vật Mạc Kiên phong lại khác hoàn toàn, mặc dù lúc này đã là giữa trưa nhưng nhìn ra xa xa vẫn thấy biển mây mờ mịt. Biển mây trắng xóa một

màu, ở giữa lại được điểm xuyết một ngọn núi xanh tạo nên một cảnh sắc riêng.

Trên mỏ Thạch ứng, phía sau Mạc Kiên phong không ngừng phun ra hơi nước nhàn nhạt, theo gió bay đi, vòng đi vòng lại. Thỉnh thoảng hơi nước nhạt đi có thể thấy bên trong một cô gái duyên dáng đang ngồi.

Nàng cứ ngồi như thế, để mặc gió lớn trên núi không ngừng thổi hơi nước lên người nàng. Trong đôi mắt nàng tràn ngập hơi nước, nhìn về biển mây phía đông, trên khóe môi hiện lên nụ cười thản nhiên. Không biết là nàng đang nghĩ đến điều gì.

Nhưng lúc này, một giọng nói trong trẻo chột vang lên phía sau nàng: "Hàm Yên, con cứ ngồi như vậy sẽ bị tổn hại đạo hạnh đó."

Hàm Yên cũng không quay đầu lại, chỉ thản nhiên nói: "Tại sao sư thúc lại tới đây?"

Người nọ sóng vai ngồi trên mỏ ửng cùng Hàm Yên, cũng ngăm nhìn biển mây phía đông như nàng, không trả lời câu hỏi của nàng mà chỉ nói:

"Buổi trưa Kỷ Nhược Trần và Cố Thanh đã cưỡi Vân Tiêu hạc lên đường, xem ra rất nhanh sẽ tới Tây Huyền Sơn. Nhớ năm đó con và hắc luân cùng nhau ngồi ngăm mặt trời mọc ở chỗ này, sau đó còn hao tổn rất nhiều suy nghĩ, bây giờ chẳng phải cũng đã thành công Dĩ Tràng sao?"

Hàm Yên hơi hột cười, nói:

"Nếu sư thúc đã biết Hàm Yên là một nữ nhân lênh đênh chìm nổi, nay đây mai đó, tại sao còn muốn đến nơi này?"

Nam nhân ngồi bên cạnh nhìn qua chùng hai bảy hai tám tuổi, dáng người rất cao lớn, mày kiếm mắt sáng, tóc đen thả xuống chỉ dùng một sợi

dây cột lại, có vẻ phóng túng không chịu gò bó. Nghe thấy Hàm Yên nói như vậy, hắn chỉ cười, nói:

"Hàm Yên, những gì con làm, có khi là vâng lệnh sư phụ làm việc, có khi cũng xuất phát từ ý muốn của bản thân. Điều này bản thân con đều biết, không cần ta phải nói nhiều."

Hắn ngồi xuống bên cạnh Hàm Yên, gió núi ngay lập tức không thể thổi tới ba thước xung quanh hai người, hơi nước từ từ che khuất Hàm Yên. Hàm Yên đột nhiên nói:

"Sư thúc, ta muốn hóng gió."

Nam nhân kia chợt ngẩn ra, lặng lẽ thu hồi cấm chế.

Gió lại thổi tan hơi nước trên người nàng.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 234: Không Thể Quay Đầu 2

Công pháp Hàm Yên tu luyện khác với những người khác, hơi nước lượn lơ xung quanh nàng chính là nguyên khí của bản thân biến thành, bị gió thổi tan một phần thì đạo hạnh của nàng sẽ bị tổn hại một phần. Gió núi bình thường đương nhiên không xua tan được sương mù quanh người nàng nhưng gió núi trên đỉnh Mặc Kiên phong lại vô cùng mạnh mẽ, nếu không phải nàng vẫn vận công chống đỡ, sương mù cũng sẽ bị gió núi từ từ xua tan.

Cũng chính vì như thế, trước khi Hàm Yên tu luyện Tam Thanh Chân Quyết đạt tới cảnh giới Thượng Thanh, thì nàng không thể xuống núi rèn luyện, điều này khác hẳn so với những đệ tử khác.

Nam tử kia thần nhiên mới:

- Ban đầu Kỷ Nhược Trần tỏ ra cực kỳ ngu dốt, tư chất cũng chỉ ở mức trung bình mà thôi. Nhưng tốc độ tu đạo của hắn so với Cơ Băng Tiên còn nhanh hơn rất nhiều, thực sự là đại trí giả ngu. Lần này sau khi trở về núi, ta thấy khí độ, phong phạm của hắn đã khác hẳn trước đây, đúng là một khối ngọc thô đang dần lộ ra tia sáng. Bây giờ con chắc hắn vẫn đang hối hận lúc trước không chịu hao phí công sức với hắn nhiều hơn sao? Nếu con vẫn còn nghĩ như thế, đừng hi vọng tiến bộ tu vi của bản thân có thể so sánh với mấy người Kỷ Nhược Trần, Cố Thanh, Cơ Băng Tiên; ngay cả Lý Huyền Chân, Thượng Thu Thủy cũng mạnh hơn con rất nhiều.

- Lại nói về xuất thân sư môn. Đan Nguyên Cung suy yếu đã lâu, mặc dù thiên tư của Ngọc Huyền chân nhân hơn người, đáng tiếc số người trong

cung lại ít ỏi. Ngọc Tĩnh, Ngọc Chân lại là người không nên thân, mọi chuyện cũng chỉ có một mình bà ta gánh vác, một mạch đó có thể tranh hùng được bao lâu? Cho dù Cảnh Tiêu chân nhân có chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng Tĩnh Lam phu nhân của Thái Huyền cung có bị rớt đài, thì sư huynh đệ cùng thế hệ vẫn còn mười một người nữa. Ta thấy trong vòng năm mươi năm sau, Đan Nguyên cung vẫn là mạch yếu nhất.

- Hàm Yên, tuy con là nữ nhân, nhưng tư tưởng cũng không thua kém bất kì nam nhân nào, muốn gây dựng lên sự nghiệp, điều này ta đã biết quá rõ ràng. Nhưng so đạo lý, so tu vi, so sư môn, con cũng kém người khác rất xa, lại dựa vào cái gì so với người ta? Quyết định của Ngọc Huyền chân nhân là đúng hay sai, rốt cục có thể đảm nhiệm chân nhân một mạch hay không, không cần ta nói con hẳn cũng rõ ràng rồi.

Hàm Yên thản nhiên nói: - Sư thúc muốn nói điều gì đây?

Nam tử kia cười nói:

- Ta chỉ thấy con mất phương hướng, nói bậy nói bạ vài câu mà thôi không nên giữ trong lòng. Sau này con muốn làm chuyện gì thì tốt nhất nên quyết đoán hơn, không nên chuyện gì cũng tuân theo mệnh lệnh của sư phụ. Nhìn sư tỷ Hoài Tổ của con đi, đó là một người rất có mưu kế, ta nghe nói nàng đã từng có duyên vợ chồng với Kỷ Nhược Trần, không biết là thật hay giả. Nhưng gần đây nàng được sủng ái hơn người khác rất nhiều, điều này cũng không phải là giả chứ? Ủ, mấy ngày trước ta đã thấy nàng xuống núi không biết Ngọc Huyền chân nhân sai nàng đi làm gì?

- A! ta cũng quên mất, dung mạo của con cũng có thể nói là vô cùng xinh đẹp. Chỉ tiếc nữ nhân bên cạnh Kỷ Nhược Trần như Cố Thanh, Thanh Y, thậm chí là Trương Ân Ân con gái của Cảnh Tiêu chân nhân cũng không kém so với con. Được rồi thời gian không còn sớm, ta cũng phải trở về thôi!

Hắn cũng không đứng dậy mà trực tiếp phóng về phía trước, đầu dưới chân trên phóng thẳng xuống biển mây mịt mờ phía dưới. Khi đến giữa tầng mây, ánh sáng rực rỡ xuất hiện xung quanh hắn, từ rơi xuống đổi thành bay, trong nháy mắt đã đi rất xa.

Hắn đi cũng rất dứt khoát, chỉ còn lại một mình Hàm Yên vẫn ngồi trên mỏ ưng, như vô số ngày đêm trong suốt mấy năm qua.

Gió núi nhẹ nhàng mơn trớn trên khuôn mặt non mềm của nàng, chỉ không biết rằng ẩn sâu trong đôi mắt đây sương mù là mất mát, hay là mê mang?

...

Tương Châu là nơi giao nhau của bốn phương, từ xưa đã là vùng giao tranh binh đao. Turret lớn nhất nằm bên một con đường lớn trong thành, từ trên tầng bốn của turret có thể quan sát toàn thành. Lúc này trong căn phòng trên lầu bốn, cửa sổ ở sát đường mở ra một nửa, bên trong có một người mặc trang phục đạo sĩ đang vừa nhìn người đi đường lui tới, vừa chậm rãi uống rượu.

Khuôn mặt hắn thanh tú, đôi mắt hơi quầng rử như một nữ nhân, làn da vô cùng tái nhợt khiến hắn trong có vẻ như bị bệnh. Mặc dù hắn mặc trang phục đạo sĩ, nhưng đôi chân lại gác lên bàn, cử chỉ cực kỳ bất lịch sự. Tiểu nhị thỉnh thoảng đi qua cửa phòng đều lộ ra vẻ không đáng. Chẳng qua người này gọi một bàn đầy thức ăn, chính là khách quý không thể đắc tội được.

Lúc này người nọ tay trái nâng chén rượu, ngón tay phải trắng trẻo thon dài đang nhẹ nhàng vuốt ve cửa sổ bằng gỗ lim, giống như đang vuốt ve da thịt tình nhân của mình vậy.

Tiểu nhị len lén nhìn qua cửa. Không biết tại sao, động tác nhìn qua hơi mập mờ của người này lúc này lại có vẻ vô cùng âm trầm quỷ dị. Tiểu nhị

chỉ cảm thấy như có một bàn tay lạnh băng như tay người chết đang vuốt ve ở sau gáy của mình, mồ hôi lạnh túa ra khắp toàn thân! Hắn không dám tiếp tục nhìn lên, vội vàng đi xuống lầu.

Lúc này trên đường có một con ngựa cao lớn đang đi tới, ngồi trên lưng là một cô gái trẻ tuổi dùng khăn che đi dung mạo, nhưng chỉ nhìn tư thế của nàng cũng đủ biết dung mạo chắc chắn sẽ không kém. Lưu manh trong thành Tương Châu vốn không ít, nhưng khi thấy trường kiếm đeo sau lưng cô gái này, thì bọn chúng cũng không dám tiến lên trêu chọc cợt nhả.

Người nọ từ trong tửu lâu nhìn thấy cô gái từ xa, trên khuôn mặt rất cực cũng có chút biến hóa. Hắn giơ tay phải lên, năm ngón tay nhẹ nhàng mở ra khép vào, như đang vuốt ve một thứ vô hình giữa không trung.

Thân thể nàng kia đột nhiên chấn động, con ngựa dưới thân hí dài dựng thẳng lên. Nàng vội vàng trấn an ngựa, thân thể run rẩy không dứt, lại không ngừng tìm kiếm xung quanh, tay phải đã nắm lấy bảo kiếm sau lưng.

Không biết là ai kêu lên: - Tiên nữ muốn giết người!

Dân chúng vây xem liền hô lớn, rầm rầm bỏ chạy.

Nam tử trong tửu lâu nhắm hai mắt, tay phải nắm lại, nắm xuống phía dưới từng chút một, như thế trước mặt hắn có một người vô hình đang đứng. (Biến thái quá Oẹ ọ)

Cô gái ngồi trên ngựa run rẩy càng thêm kịch liệt, hô hấp càng lúc càng dồn dập. Nàng rút trường kiếm ra, dẫn theo chiến mã không ngừng chém loạn xung quanh, muốn tìm ra kẻ vô liêm sỉ đang âm thầm làm phép kia. Chỉ là trong lúc gấp gáp làm sao có thể tìm được? Nhưng bàn tay lạnh như băng vô hình kia vẫn không ngừng di động trong áo, vuốt ve da thịt nàng từng tắc một, chỗ nào cũng không bỏ qua.

Chỉ một lát sau, nam tử kia chợt mở đôi mắt, thở dài nói:

- Gân cốt chưa nổi lỏng, tư chất bình thường, không những tu luyện đạo pháp tầm thường mà còn đi vào lối rẽ. Ai, đúng là gỗ mục không thể điêu khắc, bản tay của ta. Ủ. Đạo Đức tông chính là chính tông trong thiên hạ, xem ra chỉ có thể tìm được người hợp ý ta trong số đệ tử của bọn họ, ài...!

Hắn vừa tự nói vừa thổi một luồng chân hỏa vô cùng mờ nhạt lên tay phải mình, chân hỏa cháy một lát rồi mới tắt.

- Dâm tặc vô sỉ! Người làm ra chuyện hạ lưu thế này còn muốn đi sao?

Lúc này nàng kia đã ổn định lại tâm thần, cuối cùng cũng phát hiện nam tử trên tửu lâu đang muốn rời đi.

- Chuyện hạ lưu?

Nam tử kia hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Chỉ bằng da thịt của người cũng xứng sao?

Nói xong thân hình hắn dần trở nên mơ hồ, sau đó biến mất.

Nàng kia thấy thủ đoạn huyền diệu của hắn liền kinh hãi, làm sao còn dám xông lên tửu lâu truy tìm dấu vết? Nhưng phải nuốt sự uất ức này xuống cũng thực sự không cam lòng. Nàng đang do dự, chợt nghe thấy tiếng khách khách liên tục vang lên, khắp toàn thân hơn mười khớp xương đột nhiên gãy lìa! Nàng lập tức ngã lăn xuống đất. Thực sự nàng cũng không cảm thấy chút đau đớn nào, chẳng qua chỉ không thể động đậy, không nói nên lời.

Thấy những tên lưu manh kia đang nhìn về phía này, trong lòng nàng nóng như lửa đốt, trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Trong tửu lâu lại vang lên tiếng hô lớn, một tên tiểu nhị đang đi tới đi lui bỗng dừng yên tại chỗ.

Nụ cười nịnh nọt vẫn y nguyên như trước, nhưng tính mạng đã không còn.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 235: Không Thể Quay Đầu 3

Khi Hoài Tố thúc cưỡi ngựa chạy tới Tương Châu đã là ngày thứ ba. Chuyện quái lạ xảy ra ba ngày trước đã khiến dân chúng bàn luận xôn xao suốt hai ngày, nhưng cũng không có điều gì mới mẻ hơn. Vì vậy bách tính liền nhanh chóng quên đi chuyện này, lại tìm đề tài khác để tiếp tục bàn tán. Hoài Tố vội vàng lên đường, mặc dù nàng cảm giác thấy, trong thành Tương Châu có một tia hơi thở âm hàn không giống bình thường, nhưng cũng không để ý lắm.

Nàng dùng điểm tâm qua loa rồi tiếp tục lên đường, qua một lát đã rời khỏi Tương Châu. Sau khi ra khỏi thành Tương Châu, nàng chỉ cảm thấy cảm giác lạnh lẽo kia không giảm mà còn tăng thêm, nhưng luồng lạnh lẽo này đến từ đâu, thì nàng cũng không nói rõ được.

Hoài Tố quay ngựa lại, nhìn thành Tương Châu ở xa xa, nghĩ thầm xem mình có bỏ lỡ điều gì hay không?

Nàng đang suy nghĩ thì bất chợt toàn thân cứng đờ. chỉ cảm thấy có một bàn tay lạnh như băng đang vuốt ve lưng mình, dọc theo cột sống vuốt thẳng xuống dưới, đến khi nắm hết cột sống mới chịu dừng lại.

Như bị một chậu nước đá giội thẳng lên đầu, toàn thân Hoài Tố trở nên lạnh như băng, nơi bị bàn tay kia vuốt ve qua đã chết lạng, không thể động đậy. Nàng không ngừng tự nhắc nhở mình, đây chẳng qua chỉ là huyền thuật, nhất định không thể để đạo tâm thất thủ. Nhưng cảm giác đó lại chân thật như thế, lẽ nào là huyền thuật thật sao? Nếu thực sự là huyền thuật, vậy

đạo hạnh của người thi triển cao đến mức nào, nàng không dám tưởng tượng nữa!

Ngay khi nàng đang cố hết sức kìm nén sự sợ hãi trong lòng, một giọng nói dễ nghe mơ hồ vang lên bên tai nàng:

- Đúng là xương cốt tốt, tư chất có thể xem như đứng đầu. Lần đầu tiên ta gặp được xương cốt tốt như vậy trong vòng vài chục năm nay đó!

Vừa nghe thấy giọng nói này, Hoài Tố đã biết bàn tay vuốt ve sống lưng cũng không phải là ảo giác. Trong lòng nàng tuyệt vọng, đạo tâm cuối cùng cũng thất thủ, một luồng khí lạnh lẽo chạy dọc theo xương sống nàng, trong nháy mắt nó đã lan tràn ra toàn thân. Thân thể Hoài Tố mềm nhũn rơi vào vòng tay người nọ.

Người nọ cũng không dừng lại mà ôm nàng bay lên trời. Hoài Tố chỉ thấy cảnh vật xung quanh lui lại đằng sau, nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi, nhưng bên tai lại không nghe thấy chút tiếng gió nào. Chỉ dựa vào tốc độ ngự khí phi hành này, đạo hạnh của người bắt cóc mình cũng chỉ hơi kém Ngọc Huyền chân nhân một chút mà thôi.

Hoài tố gắng gượng lấy lại bình tĩnh, kêu lên:

- Ta chính là đệ tử Đan Nguyên cung của Đạo Đức tông, sư phụ chính là Ngọc Huyền chân nhân! Người là người phương nào mà dám cản đảm bắt cóc ta? Nếu bây giờ thả ta xuống ta sẽ không tính toán nữa. Nếu không người của Đạo Đức tông chúng ta cũng không phải ai cũng có thể tùy tiện trêu chọc được!

Người nọ nham hiểm cười nói:

- Vậy sao? Ta biết Đạo Đức tông các người có một bí pháp có thể truyền giọng nói hình dạng và đặc thù của đạo pháp về trong tông, để sau này trả thù. Lần này người trở tay không kịp, không thể vận dụng bí pháp này.

Nhưng cũng không sao, người cũng không cần phải đau khổ tìm kiếm cơ hội, để ta giúp người một tay là được.

Trong khi đang nói chuyện, Hoài Tố chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh lẽo từ sau lưng tràn vào cơ thể mình, vận chuyển trong kinh mạch một vòng, đúng là lộ tuyến vận hành của bí pháp đưa tin kia. Nàng còn chưa kịp phản ứng lại, một luồng ánh sáng đã bay ra từ mi tâm của nàng thẳng về phía chân trời, truyền tin tức về Đạo Đức tông.

Nhưng trong lòng Hoài Tố không những không có chút vui mừng nào, trái lại sợ hãi lại càng tăng thêm! Người này có thể ép nàng tự động sử dụng bí pháp của Đạo Đức tông, đây là loại thủ đoạn gì chứ?

Nàng gắng gượng quay đầu lại, lúc này mới thấy rõ khuôn mặt hắc. Khuôn mặt hắc thanh tú như vẽ, lại có chút ẻo lả, hơi giống một cô gái xinh đẹp, nhưng trong đôi mắt lại có một ngọn lửa rừng rực!

Người nọ nhìn Hoài Tố, cười nói:

- Không cần hoảng sợ, ta chắc chắn còn hiểu rõ đạo pháp của người hơn cả bản thân người!

Hoài Tố vừa nghe thấy những lời này lại càng thêm kinh hãi, làm sao có thể không sợ đây?

Cơ ác mộng còn vẫn còn chưa kết thúc.

Sau khi bay liên tục mấy canh giờ, Hoài Tố đã không biết mình bị mang tới nơi nào. Đến hoàng hôn, người nọ đưa nàng vào một hang động. Hang động cũng không sâu nhưng rất cao và rộng rãi một khe nước chảy ra từ một góc, quanh co chảy ra bên ngoài. Ở giữa động có một bệ đá, rõ ràng là vừa mới được tạo ra.

Người nọ đặt Hoài Tố lên bệ đá, bắt đầu cỡi y phục của nàng, trong nháy mắt nàng đã trần như nhộng, nằm ngửa trên bệ đá.

Hoài Tố vừa sợ vừa thẹn. Đối mặt với nhục nhã vô cùng sắp tới, trong lòng nàng thực sự cảm thấy nhục nhã, nhưng còn xa không mãnh liệt bằng cảm giác sợ hãi. Tính tình Hoài Tố mạnh mẽ, cũng không phải là người sợ chết. Ở đây lúc này, nàng tại sao lại sợ người trước mặt này chứ?

Nhìn thân thể trần truồng của Hoài Tố, ngọn lửa trong mắt người nọ càng trở nên mãnh liệt. Dường như hắn không chịu nổi đau khổ do ngọn lửa thiêu đốt, liền cỡi đạo bào trên người ra, trên người mặc một chiếc áo màu đỏ, bắt đầu tỉ mỉ vuốt ve từng tấc da thịt của Hoài Tố. Mười ngón tay của hắn lạnh như băng, những nơi vuốt qua như bị kim châm. Hoài Tố chỉ cảm thấy vừa lạnh vừa tê dại, lại vừa nóng vừa đau đớn, khó chịu không nói nên lời. Nhưng lại vẫn không thể động đậy chút nào.

- Tên dân tộc vô sỉ nhà ngươi, có giỏi thì dùng một đao giết bôn cô nương đi!

Hoài Tô hét lên.

- Ta gọi là Hư Vô, không phải là tên dân tộc vô sỉ.

Nam tử kia nở nụ cười âm u, tiếng cười của hắn dường như xuyên qua một ngọn lửa, nhưng ngọn lửa này cũng rất lạnh lẽo.

Hư Vô lấy một khối đá hình chữ nhật ra, dùng tay trái đeo gọt, đá vụn bay tán loạn, trong chốc lát, một thanh đao tinh xảo sắc bén bằng đá đã thành hình.

Hắn há miệng thổi bay lớp bụi còn dính lại trên lưỡi đao, mới dùng tay trái ôn nhu vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của Hoài Tố, cười nói:

- Người yên tâm, người là tài liệu tốt nhất ta có được trong vài chục năm nay, ta chắc chắn sẽ không lãng phí người vào những kế hoạch vô bổ. Ta sẽ dùng người để tiến hành một thí nghiệm vô cùng quan trọng! Vài chục năm nay, ta đã nhiều lần suy nghĩ lại về mỗi bước trong hơn một ngàn lần thí nghiệm, đáng tiếc vẫn không tìm được tài liệu thích hợp. Nhưng bây giờ ta đã có người, ít nhất ta cũng nắm chắc thành công được ba phần!

- Người hiểu điều này nghĩa là gì không? Nó có nghĩa là, một khi ý tưởng của ta thành công sẽ mở mang ra một lĩnh vực hoàn toàn mới trên thế gian này! Không không người cũng không cần hiểu ý nghĩa trong đó, người chỉ cần biết chưa từng có ai làm được chuyện chúng ta sẽ làm, vậy là đủ rồi. Mà từ nay về sau, tên của Hư Vô ta sẽ được đưa vào đạo điển, đứng ngang hàng với các thế hệ đã phi thăng thành tiên!

- Kẻ điên!

Hoài Tố run rẩy mẫn. Nàng biết mình đã không còn may mắn thoát được, nhưng vẫn không kìm nén được sự sợ hãi trong lòng, nàng cho rằng ngay cả mạng chửi cũng chưa đủ. Kết cục xấu nhất là gì? Không phải chỉ là bị hãm tùng xẻo hay sao, nàng cần gì phải sợ hãi điều này chứ?

Nhưng Hoài Tố vẫn không hiểu tại sao lại sợ hãi nam nhân tên Hư Vô này đến vậy, nhưng điều này bây giờ đã không còn quan trọng nữa.

- Kẻ điên?

Hư Vô bỗng nhiên cười ha hả, tiếng cười quanh quần trong hang động không dứt. Hắn cười to nói:

- Không sai trong mắt danh môn đại phái các người, ta chính là một kẻ điên! Nhưng khoảng cách người điên cùng thiên tài, thánh nhân cùng ngục quân tử cũng chỉ là một đường, thậm chí có đôi khi chính là một! Loại người như người chỉ biết làm theo khuôn phép cũ, làm sao có thể phân biệt được?! Đại đạo mịt mờ, người có thể thấy rõ được cái gì?

Hư Vô không nói chuyện với Hoài Tố nữa, đẩy nghiêng đầu nàng sang một bên, hai ngón tay trái nhẹ nhàng đè lên làn da trắng nõn của nàng, vung thạch đạo lên!

Hoài Tố lập tức cảm thấy trên cổ mát lạnh, dường như bị mổ ra.

Nàng không thể động đậy, bộ ngực phập phồng, nước mắt không kịp được chảy ra.

(Ôi! Thời đại nào cũng có kẻ biến thái thích mổ xẻ cả X_X)

...

Kể từ khi được tiên trưởng của Đạo Đức tông hậu thuẫn, địa vị của Thiết Mộc Hạng tại đông thành Trường An đột nhiên được đề cao. Nơi này cách Hoàng cung không xa, trước nay là nơi người giàu sang tụ tập, mọi người không phải lo lắng chuyện cơm áo, dĩ nhiên sẽ quan tâm đến những chuyện phong thủy, đề cao địa vị, trường sinh. Ở gần các thần tiên của tu đạo giới, nói không chừng cũng có thể lây dính được chút ít tiên khí.

Lúc này mặt trời đã xuống núi, chỉ còn lại một vùng ráng đỏ trên bầu trời. Trong thành Trường An khói bếp lượn lờ, khung cảnh thịnh vượng ấm no!

Ngôi nhà lớn Thiết Mộc Hạng đang ở, là chỗ ở do Minh Hoàng ban cho các vị thần tiên Đạo Đức tông, bên trong người hầu đồ dùng đều đầy đủ. Trong gian chính đặt một tế đàn, trên tế đàn có một khối la bàn, bốn tên đạo sĩ của Đạo Đức tông đang tụ tập bên cạnh tế đàn chăm chú nhìn la bàn, cảm ứng phương hướng của phong thủy khí hậu.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 236: Không Thể Quay Đầu 4

Nhiệm vụ của sáu tên đạo sĩ rất không dễ dàng, bọn họ phải tìm được một vùng đất hội tụ linh khí tám phương trong thành Trường An, xây dựng một đạo quan, dùng các loại pháp khí trong tông để trấn áp. Nhờ đó có thể đem Trường An trở thành tường đồng vách sắt. Người tu đạo vừa vào thành Trường An, sẽ không có can đảm dám gây sự với Đạo Đức tông. Chuyện này vốn cũng không có gì khó khăn, nhưng Trường An chính là Đế đô, nơi phong thủy tốt nhất, đương nhiên đã bị Hoàng cung chiếm giữ rồi. Mà vị trí của Chân Võ quan cũng rất đáng chú ý, nằm trên một vị trí quan trọng khác, cùng Hoàng cung tạo thành thế tương hổ lẫn nhau.

Dưới tình hình này, chọn lựa nơi lập quan cũng là một thách thức lớn với trình độ về phong thủy. Đạo quan này vừa thành lập, không chỉ cần bảo đảm linh khí phong thủy của Đạo Đức tông, mà còn không thể làm suy yếu số mệnh long mạch của Hoàng cung, khó khăn nhất là không thể để mấy người Tôn Quả nhận ra những thủ đoạn này. Lần này lưu lại đây đều là cao thủ về phong thủy từ vi của Đạo Đức tông, đạo hạnh đấu pháp trái lại lại là thứ yếu. Cho dù như vậy, mấy ngày nay các đạo sĩ của Đạo Đức tông cũng mệt mỏi đến đầu váng mắt hoa, chỉ là bọn hắn mang trên người trách nhiệm nặng nề, nên cũng không dám lười biếng chút nào. Hiện giờ hai vị đạo lữ ra ngoài dò xét địa mạch, xem ra cũng sẽ trở lại rất nhanh. Khi đó sáu người lại cùng nhau bàn bạc rồi tiếp tục chia nhau đi dò xét các nơi ở Trường An.

Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng chào hỏi:

- Thần tiên, ngài đã trở về rồi!

Người trong chính đường chỉ cần cảm nhận là biết có người trở về, nhưng lẽ ra hai người phải cùng về, tại sao chỉ có một người vào viện?

Bốn vị đạo sĩ đồng thời ngẩng đầu nhìn ra cửa, người bước vào đúng là người đồng môn tên Vân Ngọc mới đi ra ngoài dò xét phong thủy. Nhưng lúc này sắc mặt hần tái nhợt, thân thể suy yếu, chân nguyên đã hao tổn gần hết.

Bốn vị đạo sĩ nhìn nhau, cùng lộ ra vẻ ngạc nhiên. Người lớn tuổi nhất đứng dậy hỏi:

- Vân Ngọc sư đệ, tại sao lại chỉ có mình đệ trở về, Vân Nghị sư đệ đâu? Hơn nữa đạo hạnh của người tại sao lại hao tổn nhiều đến vậy?

Sắc mặt Vân Ngọc xám ngoét, đi thẳng đến trước tế đàn, mới khàn giọng nói:

- Lúc xế chiều, ta đang cùng Vân Nghị thăm dò phong thủy, thì người của Chân Võ quan đột nhiên xuất hiện, đánh bị thương ta và Vân Nghị. Hiện giờ Vân Nghị đã bị bọn họ áp giải về Chân Võ quan. Tôn Quả đã hạ cấm chế với ta, muốn ta tới đây khuyên mọi người đầu hàng, Chân Võ quan đã bao vây nơi này. Tôn Quả cũng đang ở bên ngoài!

Các đạo sĩ của Đạo Đức tông đều kinh hãi nhìn nhau, thực sự không biết tại sao Chân Võ quan lại to gan đến mức gây ra chuyện lớn không có lối thoát này. Trường An chính là đại bản doanh của Chân Võ quan, mà sở dĩ Đạo Đức tông dám để sáu tên đạo nhân ở lại, cũng vì giữa các phái tu đạo rất ít khi xảy ra tình trạng không chết không thôi, cho dù là đối đầu nhiều năm cũng sẽ giữ lại một lối thoát. Hơn nữa thực lực của Đạo Đức tông hơn xa Chân Võ quan, dù Tôn Quả có giết sạch sáu người cũng không làm ảnh hưởng chút nào đến thực lực của Đạo Đức tông. Nếu sau này Đạo Đức tông dùng thủ đoạn sấm sét để trả thù, thì Chân Võ quan rất có thể sẽ bị cắt đứt hương khói.

Người đạo sĩ lớn tuổi nhất trăm năm, hẳn biết bây giờ đã hoàn toàn rơi vào hoàn cảnh xấu, liền giao cho một người nhanh chóng đưa tin tức về trong tông. Kết quả là sắc mặt đạo sĩ đưa tin vô cùng khó, y nói rằng Chân Võ quan đã sớm bày ra trận pháp, ngăn cách việc truyền tin tức giữa Tây Huyền Sơn và nơi này.

Đến lúc này mọi người đều biết Chân Võ quan đã có chuẩn bị rồi mới đến.

Đạo sĩ cầm đầu hừ lạnh:

- Vân Ngọc sư đệ, Tôn Quả có nói lý do gì không?

Vân Ngọc lắc đầu, Tôn Quả chỉ nói hẳn khuyên bốn đạo sĩ đầu hàng, hơn nữa chỉ cho bọn họ thời gian một khắc, sau đó sẽ dùng vũ lực để bắt người.

Đạo sĩ cầm đầu trầm giọng nói:

- Các vị sư đệ không cần sợ hãi, để ta ra ngoài xem rốt cuộc Tôn Quả muốn gì, không ngờ lại dám hung hăng như vậy! Ba vị sư đệ thử xem có thể phá giải cấm chế trên người Vân Ngọc Sư đệ hay không.

Lúc này ở trong một căn nhà đối diện, Quốc sư Tôn Quả của triều đình đang ngồi trên lầu ba, hai mắt rũ xuống như đang đi vào cõi thần tiên. Hai tên đạo đồng nhỏ phân biệt bưng theo lư hương, kiếm tiên, hai bên đứng bốn tên đệ tử đặc ý. Mặc dù trận chiến này chắc chắn sẽ thắng, nhưng trong lòng Tôn Quả cũng không có chút vui mừng nào cả.

Chờ thêm một lát, hai mắt Tôn Quả cũng không ngước lên, chậm rãi hỏi:

- Bọn họ có đầu hàng không?

Tên đệ tử đứng bên cạnh trả lời:

- Vẫn chưa có tin tức gì, nhưng ta xem lực lượng của chúng ta mạnh mẽ, bọn họ sẽ không thể không đầu hàng, sự phụ cứ yên tâm.

Tôn Quả hừ một tiếng cũng không nói thêm gì.

Nếu như sáu đạo sĩ của Đạo Đức tông tập hợp đầy đủ, trên dưới một lòng, quá nửa sẽ tử chiến mà không chịu hàng. Hiện giờ bọn họ lo lắng cho sự an toàn của đồng môn, tình hình lại khác, khả năng đầu hàng sẽ tăng lên. Nếu thực sự gây ra tổn thương gì, chắc chắn sẽ tạo thành kết quả không chết không thôi với Đạo Đức tông, đây cũng không phải kết quả mà Tôn Quả mong muốn. Mặc dù hắn đã thề sẽ bảo vệ giang sơn xã tắc, nhưng cũng không muốn phải trả giá bằng hương khói của bốn môn.

Trong cung Trường An, Minh Hoàng đứng bên hồ Lâm Thanh, tâm trạng nặng nề, không còn lòng dạ nào để thưởng thức vẻ đẹp của hồ nước lúc chiều tà.

- Cao lão!

Minh Hoàng gọi.

Cao Lực Sĩ bước lên một bước, trả lời:

- Có lão nô!

- Theo ý kiến của người. Đạo Đức tông sẽ đầu hàng sao?

Cao Lực Sĩ do dự một lúc, mới cẩn thận từng li từng tí nói:

- Theo lời Tôn quốc sư, người tu đạo theo đuổi chính là phi thăng thành tiên, rất coi trọng tình đồng môn. Nếu Tôn chân nhân đã bắt được hai tên đạo sĩ, bốn người còn lại có quá nửa sẽ đầu hàng. Đến lúc đó dùng sáu người này làm con tin ép Đạo Đức tông không tiếp tục nhúng tay vào chuyện triều đình, lại giao ra Kỷ Nhược Trần, xem ra có thể thành công.

Tôn quốc sư đã tính toán, chuyện này có bảy phần năm chắc có thể thành công.

- Năm chắcbảy phần... vẫn còn thiếu một chút.

Minh Hoàng trầm ngâm nói.

Hoàng hôn chiều nay dài khác thường, rất lâu mà ánh nắng chiều vẫn còn đỏ rực chói mắt, ánh chiều tà nhuộm cả Trường An thành màu đỏ máu.

Tôn Quả vốn như đang đi vào cõi thần tiên, lại đột nhiên mở mắt ra!

Ở trước mặt hắn, một mũi tên màu đen bay qua không gây nên chút tiếng động nào, chuyển hướng trên không trung vô cùng linh hoạt, lướt qua tường viện cao cao, bay vào nơi ở của đạo sĩ Đạo Đức tông.

Dù đạo hạnh của Tôn Quả cao thâm cũng vẫn không kịp phản ứng, trong nháy mắt chỉ cảm thấy chân tay trở nên lạnh như băng.

Mũi tên này như chậm nhưng lại rất nhanh, bay trên không không để lộ chút hơi thở nào. Trừ Tôn Quả, không có người của Chân Võ quan nào phát hiện ra nó. Mũi tên màu đen bay qua một tường viện, bỗng nhiên âm thanh vang vọng, tốc độ lại tăng lên gấp đôi. Mũi tên mang theo tiếng kêu khiếp người, mang theo Vân Ngọc của Đạo Đức bay lên, đóng lên vách tường của gian nhà chính!

- Sư đệ!

Đạo sĩ cầm đầu quát lớn, vừa bước lên một bước đã đứng nguyên tại chỗ. Không chỉ có hắn, ba người còn lại cũng đã nhận ra Vân Ngọc đã chết, ngay cả cơ hội luân hồi cũng không còn.

Mũi tên này vô cùng độc ác, kích hoạt tất cả cấm chế trên người Vân Ngọc, trong chốc lát đã thiêu đốt lục phủ ngũ tạng hắn thành tro bụi!

Keng một tiếng, đạo sĩ cầm đầu của Đạo Đức tông rút trường kiếm ra, vận hết chân nguyên, quát lớn:

- Mấy tên chó má Chân Võ quan nghe đây, các người phá đạo quả của Vân Ngọc sư đệ. Hôm nay bản đạo thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành, thề tử chiến cùng các người!

Hắn mang theo bảo kiếm, phóng người lên, giết ra phía ngoài viện! Ba đạo nhân còn lại cũng lấy pháp bảo ra, vận chuyển chân nguyên, theo sát đạo sĩ cầm đầu đánh ra ngoài!

Chiều tà như máu!

- Báo!

Một tên thái giám chấp sự kêu lớn, chạy đến bên bờ hồ Lâm Thanh quỳ rạp xuống.

Minh Hoàng quay người lại, thúc dục:

- Mau nói!

- Chúc mừng Bệ hạ! Tôn quốc Sư truyền đến tin mừng, trận chiến này thắng lợi, năm tên yêu đạo mê hoặc lòng người đều đã bị đền tội!

Choang một tiếng, chiếc chén trong tay Minh Hoàng rơi xuống đất.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 237: Luyện Hồn 1

Đứng trước mặt biển rộng, tiếng sóng vỗ về bên tai, Kỷ Nhược Trần lúc này mới hiểu được, biển rộng lớn cỡ nào.

Hắn đứng ở trên đỉnh một khối đá lớn, mặc cho gió mạnh thổi đập vào mặt. Lúc này bầu trời tối sầm, mây đen lơ lửng trên mặt biển, biển mặt biển xanh thành màu đen.

Dưới mây đen, sóng biển gầm thét, sóng lớn cuộn trào, tầng tầng lớp lớp vọt về phía bờ. Khi nó tới bờ, thì sóng lớn lúc này đã cao 10 trượng, những âm thanh như sấm sét đập vào bờ.

Khối đá mà Kỷ Nhược Trần đứng mặc dù cao tới 50 trượng, nhưng mà sóng lớn vẫn cứ va đập vào làm ướt áo của hắn.

Trong sóng biển mênh mông đột nhiên hiện ra một thân ảnh, chân nàng đứng trên sóng lớn, khi sóng tới bờ, nàng phóng lên đứng cạnh Kỷ Nhược Trần. Người đó chính là Cố Thanh.

- Con đường tiến vào Đông Hải ở vùng này, nhưng mà hôm nay sóng biển quá lớn, bên dưới mặt nước toàn là dòng nước chảy lung tung, không cách nào nhận ra phương hướng chính xác.

Cố Thanh nói

Kỷ Nhược Trần mỉm cười nói:

- Ta rất thích sóng biển hôm nay!

Khăn buộc tóc của hắn đột nhiên bị đứt thành hai mảnh, tung bay theo gió, trong nháy mắt đã bay tới cuối chân trời. Mất đi ràng buộc, mái tóc đen của Kỷ Nhược Trần bị gió thổi bay tung tóe.

Hắn bỗng nhiên cầm tay Cố Thanh, đón gió mà đứng, tay áo tung bay, đột nhiên kêu lên một tiếng!

Tiếng kêu này như phượng gáy rống gầm, xông thẳng lên chín tầng trời, giống như là sấm sét, ngay cả tiếng sóng cũng không cách nào lấn át được.

Thanh âm ngược gió mà đi, lướt qua vạn dặm sóng cuộn, đánh thẳng vào nơi sâu nhất của Đông Hải, trên mặt biển đột nhiên vang lên một tiếng nổ!

Bên ngoài trăm trượng đột nhiên hình thành một con sóng cao tới hơn trăm trượng, con sóng này đứng thẳng trên mặt biển, trong thời gian uống cạn chén trà, mới ầm một tiếng đổ xuống. Lúc này, tiếng kêu của Kỷ Nhược Trần mới tán đi.

Cố Thanh bỗng nhiên nhẹ nhàng cười, nói:

- Tiếng quý kêu này của huynh có lẽ gọi ra cả đầu trâu mặt ngựa trong phương viên trăm dặm, nhưng mà nó đúng là có uy thế!

Nàng ngừng lại một chút, nhìn chỗ bàn tay mà hai người đang nắm lại nói:

- Hơn nửa lá gan của huynh sao bỗng nhiên lớn vậy?

Khuôn mặt Kỷ Nhược Trần ửng hồng lên, dáng vẻ bệ vệ lập tức giảm đi ba phần, hắn không dám nhìn mặt Cố Thanh, cuống quýt nói:

- Ta thấy hôm nay mưa gió mịt mù, sóng biển trùm trời, trong lòng có cảm hứng mà thôi!

Hắn vừa nói vừa định rút tay ra, nhưng Cố Thanh đâu có chịu cho hắn bỏ trốn. Cố Thanh nhìn Kỷ Nhược Trần, thấy Kỷ Nhược Trần xoay đầu lại, trong ánh mắt của hắn ánh lên sự vui vẻ, đâu có chút nào kinh hoảng sợ hãi? Cố Thanh lúc này mới chợt hiểu, hóa ra là hắn đang trêu mình, cho nên mặt nàng lập tức đỏ lên.

Trong lòng Kỷ Nhược Trần vui sướng nói không nên lời, ngửa mặt lên trời cười dài một tiếng, đuổi tay ôm bả vai của Cố Thanh.

Cố Thanh mỉm cười đứng thẳng không tránh không né. Nhưng không ngờ trên mặt biển lúc này lại có một tiếng gầm còn to hơn của Kỷ Nhược Trần:

- Tiểu tử phóng đàng kia, vô cớ tự nhiên gầm lên như quỷ làm gì? Nếu như không cho bốn tướng quân một lý do thỏa mãn, thì hôm nay ta sẽ ăn sống ngươi!

Kỷ Nhược Trần chỉ cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, hắn buông Cố Thanh, nhìn về phía mặt biển. Lúc này, Cố Thanh cũng nhìn tới, nụ cười của nàng hoàn toàn biến mất, khôi phục sự lãnh đạm trời sinh, trong trời đất lúc này có lưu lại chút sát khí nhàn nhạt.

Trong biển có một đại hán đang đứng thẳng, mặc cho sóng dữ cuộn trào, trên người hắn khoác Thanh Đồng trọng giáp, cầm trong tay một thanh Lôi Kim đại chùy, màu xanh nhạt, hai hàng lông mày dài tới nửa xích, bay múa trên không trung giống như là hai chiếc đĩa.

Đi theo phía sau đại hán kia còn có tới tận 4,5 người. Nhìn trang phục và đạo hạnh của chúng thì có lẽ là quân lính của hắn, nhưng mà có một chút binh tốt như vậy cũng dám xưng là bản tướng quân, người này đúng là thích huênh hoang.

Kỷ Nhược Trần mỉm cười hướng người nọ chấp tay, nói:

- Không biết vị tướng quân này cao tính đại danh là gì, có phải xuất thân từ Tử Kim Bạch Ngọc Cung của Đông Hải?

Người nọ lập tức ưỡn ngực, thái độ càng thêm cuồng ngạo:

- Bản tướng quân chính là Tĩnh Hải đại tướng quân dẫn theo đội số 3 và số 5 đi tuần biển, không không là Tướng quân dẫn đội Trịnh Mâu! Đông Hải chúng ta lúc này đang trong thời buổi rối loạn, người vào nhằm giết không tha. Nhưng mà ta thấy người cũng biết sự lợi hại của Tử Kim Bạch Ngọc Cung, cho nên hôm nay bản tướng quân cho các người một con đường sống, mau chóng rời khỏi đây, nếu không đừng trách bản tướng quân vô tình!-

Kỷ Nhược Trần lại thi lễ một cái, nói:

- Hóa ra là Trịnh Mâu tướng quân, đại danh của tướng quân như sấm bên tai! Ta cũng có một chuyện muôn thình giảo Trịnh tướng quân...

- Không phải, ta là Mâu tướng quân! Hóa ra các người ở trên đất liền mà cũng biết đại danh của ta ư, a ha ha ha! Bản tướng quân nổi danh như vậy, thật sự là không ngờ! Bản tướng quân hôm nay tâm tình rất tốt, người có chuyện gì thì mau chóng hỏi đi!

Kỷ Nhược Trần hàm cười hỏi:

- Trịnh tướng quân tuần thú bát phương, đối với Đông Hải rõ như trong lòng bàn tay, không biết trong biển này có một nơi rộng 770 dặm, nó ở chỗ nào?

Trịnh Mâu lui nửa bước, cả kinh nói:

- Người nói Địa Hỏa Liệt Cốc? Đây chính là tuyệt địa! Những người như các người sao lại biết Địa Hỏa Liệt Cốc? Nghe nói trọng Địa Hỏa cốc dung nham nóng chảy, nước sôi sùng sục, ngay cả bản tướng quân cũng không

dám tới gần. Được rồi tiểu tử! Bản tướng quân là Mâu tướng quân, không nên nhầm lẫn nữa!

Kỷ Nhược Trần gật đầu, đạo:

- Nếu như Trịnh tướng quân biết Địa Hỏa Liệt cốc, vậy thì xin mời dân đường đi!

Trịnh Mâu không hiểu ra sao, ngờ ngàng hỏi:

- Người đang nói cái gì?

Kỷ Nhược Trần mỉm cười nói:

- Chỗ chúng ta muốn đi chính là Địa Hỏa Liệt Cốc, nhưng mà Đông Hải hiện giờ sóng gió rất mãnh liệt. Tị Thủy Chú mà trước kia ta chuẩn bị không dùng được nữa, trong khi uy lực của dòng nước lại lớn. Rơi vào đường cùng, ta cũng bất đắc dĩ mới dùng tới hạ sách này, nếu như Trịnh Tướng quân đã xuất hiện, vậy thì xin mời tướng quân dẫn đường cho chúng ta. Có tướng quân ở bên cạnh cho dù nơi này có sóng to hơn nữa cũng chẳng là gì.-

Trịnh Mâu ngậy người trong chốc lát, sau đó hần mới hiểu được, mặt hần đỏ lên, phần nộ quát một tiếng:

- Hóa ra người muốn bắt bản tướng quân làm con tin, làm lính dẫn đường cho người! Lá gan của người thật lớn!

Lúc này trong biển lại dâng lên một con sóng, trên đỉnh của con sóng có một tướng quân hung ác tay cầm đinh ba. Người này khác hần với Trịnh Mâu, bởi nửa thân dưới của hần là thân rắn.

Hần vừa hiện thân đã lập tức hét lớn:

- Trịnh Mâu, người ở nơi này bần thần làm gì, còn không mau làm thịt hai người này, rồi mau chóng về phía nam tuần tra? Nơi đó đã không có người canh tuần trong hai giờ đồng hồ rồi. Nếu như có người trà trộn vào, coi chừng bản tướng quân hủy cái giáp xác của người!

Trịnh Mâu sợ hãi co rụt cái cổ lại, sau đó căm tức nhìn Kỷ Nhược Trần, cầm Lô Kim Đại chủ, rống một tiếng đập xuống đầu Kỷ Nhược Trần.

Kỷ Nhược Trần hoàn toàn không để ý đến Trịnh Mâu, hai hàng lông mày hăn nhú chặt, chỉ nhìn chăm chăm vào người mới trời lên mặt nước.

Người này đạo hạnh mạnh mẽ, hơn Kỷ Nhược Trần rất nhiều, xem ra hẳn mới là tướng quân chân chính của Tử Kim Bạch Ngọc cung.

Cho dù Kỷ Nhược Trần lúc này đạo tâm đã đạt tới cảnh giới chân nguyên đại đạo, lại có nhiều tiên quyết diệu pháp phòng thân, nhưng mà cũng không dám khinh địch. Huống chi, nơi này là nơi của người ta, đâu phải là đất liền.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 238: Luyện Hồn 2

Người này đạo hạnh mặc dù cao, nhưng chưa phải là đối thủ của Cố Thanh. Vốn Kỷ Nhược Trần định tự mình xuất thủ bắt Trịnh Mâu, bảo Cố Thanh đi đối phó người này.

Nhưng chẳng biết tại sao, Kỷ Nhược Trần lại nhìn chăm chăm vào hắc, tim đập càng lúc càng nhanh, trong sâu thẳm nội tâm của hắc đang không ngừng hò hét, muốn hắc mau chóng nhảy lên khiêu chiến người này.

Loại cảm giác này, dường như là sự tôn nghiêm của một vương giả quân lâm thiên hạ bị hạ thấp, trong lòng hắc tức giận, lại có phần giống như sói đói thấy mồi.

Cảm giác trong lòng Kỷ Nhược Trần càng ngày càng mạnh mẽ, người kia cũng cảnh giác, nhìn về phía Kỷ Nhược Trần, bắt đầu đề tụ chân nguyên phòng bị.

Trong sâu thẳm, thần thức của Kỷ Nhược Trần càng lúc càng vang lên tiếng hò hét, trái tim của hắc đập thành thịch, ánh sáng xanh dần dần tỏa ra, giống y như tình hình ở địa phủ.

Kỷ Nhược Trần không hề do dự, thân hình hóa thành một hư ảnh hiện ra cách đó chừng trăm trượng, đánh thẳng vào tướng quân kia!

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn, Lôi Kim cự chùy của Trịnh Mâu nặng nề đập vào khối đá mà Kỷ Nhược Trần đang đứng, tạo thành một cái hố to, làm

cho đá vụn bay tán loạn.

Trịnh Mâu hoàn toàn không nghĩ tới mình lại đập trượt, hăn ngớ ngàng nhìn xung quanh xem là tiểu tử kia trốn đi nơi nào.

Thế nhưng hăn còn chưa tìm được Kỷ Nhược Trần, đã thấy Cố Thanh chấp tay đứng ở cách mình 1 trượng, ngưng thần nhìn mặt biển, hoàn toàn không coi một đại tướng quân như hăn ra cái gì.

Trịnh Mâu đầu tiên là thất kinh, không ngờ nàng lại dám đứng gần mình như vậy. Thế nhưng hăn cẩn thận nghĩ lại, thì dường như nữ tử kia vốn đứng ở chỗ này, vậy thì trước kia tại sao hăn không biết được sự tồn tại của nàng ta?

Trịnh Mâu thấy Cố Thanh đối với mình hờ hững, trong lồng ngực lại sinh ra sự tức giận, hăn thầm chửi cô gái này có mặt như mù, sao không để ý tới mình.

Hăn thở phì phò, đầu tiên là quay lại đám thủ hạ bắt chuyện một tiếng, thấy đám lính của mình xông lên, sự can đảm mới dần trở dậy, cầm Lôi Kim cự chùy quét ngang người của Cố Thanh.

Khi Cự chùy đi được nửa đường. Trịnh Mâu nghĩ thầm:

- Cự chùy của mình đập xuống loạn thạch còn bay tung tóe, đá vụn bắn vào người mình còn làm mình đau đớn vô cùng, vậy tại sao nàng ta vẫn đứng chỗ cũ mà không bị một hòn đá nào bắn trúng?

Trịnh Mâu chưa kịp tìm ra đáp án, chỉ thấy Cố Thanh tay trái vung lên một cái, giống như là bảo mình đừng quấy rầy. Nhìn theo năm ngón tay như cánh lan của nàng mở ra, Trịnh Mâu có cảm giác mình như bị một đạo sóng lớn chưa từng có đập trúng, thân hình bay tít về phía sau.

Khi hần bay được hơn trăm trượng thì lực đạo đột nhiên biến mất, thân hình hần mới miễn cưỡng dừng lại được.

Nhưng vào lúc này, trong tai Trịnh Mâu chợt nghe thấy âm một tiếng, giống như là tiếng chuông vang!

Trịnh Mâu đột nhiên thấy trước mặt của mình có một người đang đứng, người kia cũng khoác Thanh Đồng giáp, tay cầm Lôi Kim chùy.

Trịnh Mâu chỉ cảm thấy người này sao lại quen thuộc tới vậy, cho tới khi có một đạo thanh quang lóe lên, hần mới biết người đó là ai.

Người đó chẳng phải là mình hay sao?

...

Kỷ Nhược Trần đập sóng hai mắt nhú lại, nhìn chăm chăm vào Đông Hải tướng quân ở phía trước.

Trong tim của hần giống như là có sóng lớn trùm trời, sự sợ hãi, chờ mong, hưng phấn, khẩn trương xen lẫn vào với nhau. Trong đó còn có một cảm giác bối rối không biết tên.

Hần không biết là sao lại như vậy, dường như sâu trong ý thức của hần có một loại lực lượng vô hình dẫn dắt.

Kỷ Nhược Trần điên cuồng đề thăng chân nguyên, linh lực chân nguyên của hần hình thành nên những đạo lam quang, chuyển động tuần hoàn một vòng, sau đó di chuyển về các huyết đạo trên thân thể.

Mỗi khi lưu chuyển, Kỷ Nhược Trần cảm giác được, chân nguyên của mình lại mạnh hơn một bậc.

Đông Hải tướng quân cầm ngang cái đỉnh ba, sắc mặt càng ngày càng ngưng trọng.

Không nói tới chuyện người này đi trên mặt nước như đi trên đất bằng, mà tốc độ càng lúc càng nhanh.

Người kia mới bước được có chừng 10 trượng, vậy mà mình có cảm giác như người kia cứ bám sát theo đuôi mình vậy, chẳng lẽ tốc độ của hắn lại so được với thân pháp của mình hay sao?

Đông Hải tướng quân trầm mặc, người này đạo hạnh mặc dù yếu hơn hắn, nhưng không hiểu tại sao hắn lại rất sợ hãi? Hơn nữa quanh thân người kia còn có hắc khí không biết đó là thứ gì nữa?

Đó là oan hồn tử khí!

Đông Hải tướng quân nghĩ tới điểm này, trong lòng hắn thực sự rất sợ hãi, hắn chợt hét lớn một tiếng, vẩy ở hai má bung ra, đỉnh ba giương lên, tạo thành một cột nước vô cùng cao, phóng tới chỗ của Kỷ Nhược Trần! Bí pháp thao túng nước của hắn có thể làm cho ta đá nát vàng!

Kỷ Nhược Trần mặc dù trong lòng không muốn, nhưng dưới sự tác động mạnh mẽ của ý thức, hắn vẫn xông thẳng về phía cột nước kia. Cố Thanh ở phía xa xa hơi nhíu mày, sau khi phát tay đẩy Trịnh Mâu ra xa hơn trăm trượng, thì đã chuẩn bị xông lên cứu người.

Mắt thấy cột nước kia sắp đập vào người, trước ngực Kỷ Nhược Trần có một luồng khí xanh hện lên, hắn há miệng, phun ra Văn Vương Sơn Hà Đỉnh! Tiểu đỉnh im lặng xuyên qua cột nước, quay xung quanh một vòng rồi mới lượn lơ trên đỉnh đầu của hắn.

Văn Vương Sơn Hà Đỉnh nhìn như thông thả, nhưng mà lại nhanh tới mức không tưởng. Động tác của Đông Hải tướng quân kia không sao bì kịp, chỉ có dùng ánh mắt theo dõi nó mà thôi. Hắn ngửa mặt lên nhìn trời, thì đã thấy một đạo thanh quang xông tới.

Đông Hải tướng quân bị một cái lồng ánh sáng nhốt kín, nhất thời không thể động đậy. Trên mặt hắc hiện lên sự kinh hãi, da mặt hắc đỏ hồng, hắc cổ gắng vận khởi chân nguyên, liều chệt chống đỡ lại đạo thanh quang kia.

Đỉnh đồng và Đông Hải tướng quân tấn công lẫn nhau, Văn Vương Sơn Hà Đỉnh giống như bị chọc giận, bỗng nhiên vang lên một âm thanh vang vọng khắp nơi.

Khuôn mặt của Đông Hải tướng quân vốn đã biến sắc, thì nay đột nhiên hét thảm một tiếng, không chống lại được nữa, lập tức bị hút vào trong tiểu đỉnh!

Biến hóa như vậy thực sự nằm ngoài dự liệu của Kỷ Nhược Trần, hắc kinh ngạc nhìn Văn Vương Sơn Hà Đỉnh đang di động trên không trung, lập tức đứng ngây ra tại chỗ.

Mà con sóng lớn của Đông Hải tướng quân tạo thành đã mất đi uy lực, biến thành một con nước bình thường, rơi xuống chỗ Kỷ Nhược Trần.

Lúc này có mấy đạo quang hoa cực kỳ ảm đạm bay tới, đồng thời bị hút vào trong Văn Vương Sơn Hà Đỉnh. Khi nhìn những quang hoa này, Kỷ Nhược Trần cảm thấy hình như hắc bị hoa mắt.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 239: Luyện Hồn 3

Văn Vương Sơn Hà Đỉnh chậm rãi xoay tròn trên không trung, bị thanh quang bao phủ, hình như còn có huyết quang lơ lửng. Nó không thèm để ý tới ý niệm thu hồi của Kỷ Nhược Trần.

Kỷ Nhược Trần đưa mắt nhìn chung quanh, thấy Đông Hải gió to sóng lớn, mây đen đã dày đặc, sóng vỗ trùng trùng, trong làn nước có mấy thi thể trôi bập bênh, nhìn kỹ thì chính là những quân lính do Trịnh Mâu mang tới.

Nhãn lực của Kỷ Nhược Trần hiện giờ đã có tiến bộ hơn trước, biết bọn thủy tốt này khi chết đều bị hồn phách ly thể.

Hắn nhớ lại mấy đạo quang mang bị Văn Vương Sơn Hà Đỉnh hút vào, mới dám khẳng định, thanh âm của Văn Vương Sơn Hà Đỉnh vang lên là để hút hồn phách!

Nhìn Văn Vương Sơn Hà Đỉnh cách đó không xa, trong lòng Kỷ Nhược Trần phát lạnh, lén lút lui về phía sau. Nhưng khi hắn khẽ động, Văn Vương Sơn Hà Đỉnh hình như cũng có cảm ứng, nó bay tới trước mặt của Kỷ Nhược Trần!

Văn Vương Sơn Hà Đỉnh ông một tiếng rung động, từ miệng đỉnh bay ra một chùm sương mù, ở giữa sương mù có một viên ngọc châu màu xanh.

Thần thức của Kỷ Nhược Trần một lần nữa lại được nối lại với Văn Vương Sơn Hà Đỉnh, quang mang lóe lên, đỉnh đồng ẩn vào trong cơ thể của hắn.

Kỷ Nhược Trần đưa tay cầm lấy viên ngọc châu màu xanh, cẩn thận quan sát thì biết đây là một viên Thủy Hồn châu.

Trong Thủy Hồn châu ẩn chứa quang hoa thuộc tính Thủy, còn thiếu 4 thuộc tính Kim, Mộc, Hỏa, Thổ nữa là hợp thành Ngũ Hành châu, chính là một trong những tài liệu để luyện chế pháp bảo có thuộc tính ngũ hành hoặc lập Ngũ Hành trận.

Kỷ Nhược Trần biết trong Đạo Đức tông còn một số lượng lớn Ngũ Hành châu, hẳn vẫn thường lấy sử dụng, nhưng không biết Ngũ Hành châu được chế ra như thế nào.

Linh giác Kỷ Nhược Trần không giống tầm thường, hẳn đã sớm nhận ra viên Thủy châu này không có một chút tạp chất nào, bên trong nó còn có một luồng oán khí thấp thoáng như hình bóng của Đông Hải tướng quân.

Lẽ nào Đông Hải tướng quân bị Văn Vương Sơn Hà Đỉnh luyện hóa thành hồn châu.

Cố Thanh đứng bên Kỷ Nhược Trần nhìn Hồn châu, khẽ thở dài:

- Xem ra viên Thủy Hồn châu này được luyện thành từ hồn phách máu huyết của Đông Hải tướng quân. Nhược Trần, lúc này là bản mạng pháp khí của huynh sao, sao lại bá đạo như vậy?

Kỷ Nhược Trần ngẩn ngơ trong chốc lát, thực sự không biết nên trả lời như thế nào, chỉ nói:

- Cái đỉnh đồng này vô cùng kỳ diệu, ta vẫn không biết cách dùng nó như thế nào. Chuyện này... trước đây ta luôn dùng nó để sắc thuốc, hoặc là đập vào người khác, tới bây giờ vẫn không biết nó còn có công dụng gì khác nữa cả. Còn về phần nó có phải là bản mạng pháp khí của ta hay không ta cũng chẳng biết nữa!

Cố Thanh nhìn Kỷ Nhược Trần, than thở:

- Nhược Trần, trên người của huynh có mang rất nhiều nhân quả của kiếp trước, đồng thời cũng có nhiều cơ duyên. Nói thí dụ như Giải Ly Tiên Quyết, hiện giờ cái đỉnh đồng kia chắc cũng vậy. Nhưng mà thần thức của huynh chưa mở, không biết được luân hồi hậu thế của kiếp trước, cho nên không biết tại sao chúng nó lại ở trong tay của huynh. Cái đỉnh đồng này nếu đã có thể luyện hóa Đông Hải tướng quân, thì nó thực sự rất hung lệ bá đạo.

Kỷ Nhược Trần nhìn những thi thể nổi bập bềnh trên biển, cau mày nói:

- Lúc này chính là thân thể thực sự của Đông Hải tướng quân? Thủ hạ của Đông Hải Tử Kim Bạch Ngọc Cung sao lại yếu như vậy, nếu đúng thì sao nó được xếp vào hạng Tam Đại huyền cảnh?

Cố Thanh nói:

- Nghe đồn Tử Kim Bạch Ngọc Cung ở trung ương của Đông Hải, chìm dưới đáy biển đã rất nhiều năm, chỉ thỉnh thoảng mới nổi lên trên mặt nước. Do sinh sống trong biển, cho nên môn nhân của họ tu luyện những đạo pháp rất đặc thù, cứ kéo dài mãi như vậy, nên họ có sự khác nhau với chúng ta, dần dần giống với thủy yêu. Trong Tử Kim Bạch Ngọc Cung có không ít yêu tộc, nhưng mà đại bộ phận đệ tử của Long Hoàng đều là người, cũng chỉ có số ít là yêu mà thôi, cho nên người tu đạo vẫn coi họ là đồng loại. Huynh nhìn Trịnh Mâu kia là biết.

Kỷ Nhược Trần nhìn theo phương hướng mà Cố Thanh, chỉ thấy một thi thể giống như một con Tôm Hùm dài chừng nửa trượng, chẳng qua bên trên là một cái đầu người.

Lúc này Trịnh Mâu đã không còn sức sống, hồn phách đã bị dung nhập vào trong thủy châu của Kỷ Nhược Trần.

Kỷ Nhược Trần nhìn thi thể của Trịnh Mâu, bỗng nhiên “A!” một tiếng, bay tới bên cạnh hắn, đưa tay muốn lật thi thể lên. Nhưng muốn lật một con Tôm Hùm lớn như vậy đâu phải là chuyện dễ.

Cố Thanh cũng theo tới, nàng muốn xem Kỷ Nhược Trần muốn lấy thứ gì ở trên thân hình của Trịnh Mâu.

Kỷ Nhược Trần chỉ vào Trịnh Mâu, cau mày nói:

- Muội xem, hai cái còng của hắn một lớn một nhỏ, dài chưa tới nửa thước, chắc chắn là vừa mọc ra, trên vỏ của hắn toàn là vết thương, có rất nhiều vết thương mới, dưới thân cũng có tới bảy, tám cái còng. Theo như lý thuyết bốn cái bên dưới cũng phải mọc ra rồi, nhưng mà tới lúc này cũng chẳng có dấu hiệu gì, điều đó cũng nói lên rằng, đây là những vết thương mới bị trong những ngày gần đây. Ta thấy rất kỳ quái, Tử Kim Bạch Ngọc Cung tại sao lại phải những thương binh này tới tuần tra? Xem ra nhân thủ của bọn họ thiếu, không coi chúng ta ra gì.

Cố Thanh nhìn Kỷ Nhược Trần, mỉm cười nói:

- Nhược Trần, không ngờ huynh lại cẩn thận tỉ mỉ như vậy, chỉ căn cứ vào một dấu vết nhỏ như vậy cũng có thể suy đoán được. Trước đây muội đúng là coi thường huynh rồi. Tử Kim Bạch Ngọc Cung rất có thể là gặp phải chuyện gì đó phiền toái, nhưng cũng tiện cho chúng ta hành sự.

Kỷ Nhược Trần nhìn Thủy Hồn châu trong tay một chút, nói:

- Viên Thủy Hồn châu này vừa vặn có thể bổ sung vào chỗ tài liệu mà chúng ta thiếu hụt, chế thành hai cái Tị thủy quyết, chắc là có thể tiến vào Đông Hải. Không ngờ mọi chuyện lại trùng hợp tới như vậy!

Kỷ Nhược Trần lập tức trở lại bờ, từ trong Huyền Tâm Giới Chỉ lấy ra hai cái ngọc giản màu trắng, một ít kim xa, một lọ Huyền Băng thủy.

Cô Thanh trợ giúp hãn bố trí pháp trận luyện khí. Kỷ Nhược Trần đốt xong ba cái thủy châu, thì trong lòng bỗng sinh ra sự do dự. Sau một lát, hãn mới phun ra Văn Vương Sơn Hà Đỉnh, dường như không dám dùng nó để luyện khí.

Cố Thanh giục mãi, Kỷ Nhược Trần mới đem toàn bộ nguyên liệu bỏ vào trong Văn Vương Sơn Hà Đỉnh, đốt tam muội chân hỏa lập tức luyện khí.

Lúc này chế pháp khí vô cùng thuận lợi, trong Văn Vương Sơn Hà Đỉnh mơ hồ hiện ra linh lực, theo ý của Kỷ Nhược Trần mà di chuyển, luyện chế hai cái Tị thủy quyết vốn cần sáu canh giờ, vậy mà bây giờ chỉ dùng tới 1 canh giờ đã đại công cáo thành.

Sau khi thu Tị Thủy Quyết, Kỷ Nhược Trần cẩn thận từng li từng tí thu hồi Văn Vương Sơn Hà Đỉnh.

Ngay khi Kỷ Nhược Trần thúc dục pháp lực của Tị Thủy quyết, chuẩn bị lặn xuống nước, thì Cố Thanh bỗng nhiên gọi hãn lại.

Nàng ngưng thần nhìn Kỷ Nhược Trần, một lát sau mới thở dài nói:

- Nhược Trần, đừng vội trách muội lắm miệng, đỉnh đồng của huynh có uy lực vô cùng. Lúc này muội ở bên cạnh nhìn nó, phát hiện sát khí của nó. Sau này huynh ít dùng nó đi một chút. Đạo hạnh của huynh sau này sẽ tăng tiến dần dần, bây giờ nó mới có thể luyện yêu, biết đâu sau này nó có thể luyện cả người!

Kỷ Nhược Trần ngẩn người, gật đầu ứng, sau đó lặn xuống Đông Hải. Cố Thanh thở dài một tiếng lắc đầu, cũng theo hãn lặn xuống nước.

Kỷ Nhược Trần giống như một người cá, hăng hái đi trước, nhưng mà trong lòng hãn lại không thể nào bình tĩnh được. Ngay khi hãn thu hồi Văn

Vương Sơn Hà Đỉnh, trong thần thức của hắc lại hiện lên một đạo pháp quyết.

Bây giờ, hắc đã biết cách sử dụng đỉnh đồng, trấn luyện yêu tộc thiên hạ.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 240: Ngang Dọc 1

- Từ khi nào toàn bộ Đông Hải cũng đã trở thành địa bàn của Tử Kim Bạch Ngọc cung rồi? Họ làm xằng làm bậy như vậy sẽ không sợ khiến cho người người phẫn nộ sao?

Kỷ Nhược Trần nhìn chăm chăm vào đoàn người đang chiến đấu kịch liệt ở đằng xa, ở một bên thấp giọng hỏi.

Cố Thanh lờm gã một cái mới nhẹ giọng trả lời:

- Nếu như nói làm xằng làm bậy, chẳng lẽ còn hơn cả huynh sao? Tuy nhiên điều này quả thực có chút khó hiểu, theo lý Tử Kim Bạch Ngọc cung mặc dù chiếm giữ Đông Hải, nhưng vẫn chưa mạnh đến mức có thể nắm giữ được toàn bộ Đông Hải. Mặc dù ba vị Long Hoàng ngang ngược, nhưng cũng không phải nhân vật đơn giản. Xem ra Đông Hải đích thật là đã xảy ra biến cố lớn mới để cho họ mất lòng người như vậy.

Kỷ Nhược Trần khẽ cười một tiếng, nói:

- Xảy ra biến cố thì càng tốt, chúng ta có thể đục nước béo cò.

Lúc này hai người đang nằm giữa một miếng đá san hô rất lớn, bốn phía làn nước bập bênh, bờ cỏ nhấp nhô. Bên dưới, từng đàn cá nhỏ như muôn vàn điểm bạc lóng lánh bơi qua lượn lại, trong đó có thể thấy được một con cá mập vọt qua trước mặt họ, cách đó không xa còn có vài con rùa biển đang thản nhiên dạo chơi. Chúng nó nhàn nhã ung dung thanh tĩnh, hoàn toàn không bị trận đấu dữ dội ở đằng xa ảnh hưởng đến.

Vị trí phương vị của hai người Kỷ Cố lúc này, chính là tại một hòn đảo nhỏ nằm giữa Đông Hải, nước cũng không phải rất sâu, ánh mặt trời từ ngoài khơi chiếu vào, đủ để chiếu sáng cả thế giới dưới nước sáng lạn mê người ở đây. Chẳng qua là, tại bên ngoài mấy trăm trượng thỉnh thoảng có ngọn lửa ánh sáng màu nổ lên, có 7,8 tu đạo giả đang cầm pháp bảo cùng với mười mấy tên thủy tốt của Đông Hải kịch chiến. Đám người này đạo hạnh cũng không kém, nếu lấy Tam Thanh Chân Quyết của Đạo Đức tông ra so, người mạnh nhất trong đó cũng đã tiếp cận Thượng Thanh cảnh giới. Nếu chỉ nhìn họ kịch chiến thôi thì cũng đã tạo nên sóng trào, thậm chí có đôi khi cũng vọt tới bên cạnh hai người Kỷ Cố, chỉ thế cũng đủ biết uy lực mạnh mẽ của đạo thuật và pháp bảo mà họ đang dùng rồi.

Nhưng những tu đạo giả này đối mặt với đám binh tốt của Đông Hải lại do hai vị tướng quân thống lĩnh, đều là những binh tốt dũng mãnh tinh nhuệ có kinh nghiệm chiến trận, đạo hạnh của họ mặc dù không cao, nhưng số lượng đông đảo, lại kết thành trận thế. Hai vị tướng quân Đông Hải vừa ở bên trong chủ trì thế trận, vừa kiểm chế một số tu đạo giả. Dưới vòng bảo hộ của trận pháp Đông Hải, trên người các thủy tốt lượn lờ lam quang nhàn nhạt, hiển nhiên vòng phòng hộ đã mạnh lên không ít, động tác cũng nhanh nhẹn hơn nhiều, tại trong trận dưới chỉ huy của tướng quân Đông Hải, thường thường là 7,8 thủy tốt đột nhiên lao ra từ trong trận, cương xoa(nĩa) đồng loạt tấn công tới một người. Tuy những tu đạo giả này đạo hạnh hơn xa, họ cũng bị làm cho luống cuống tay chân chật vật không chịu nổi.

Đang xem thì Kỷ Nhược Trần nhíu mày, như có chút nghĩ. Trận thế này của thủy tốt Đông Hải qua lại tới lui, cho dù biến hóa có nhiều thì các tu đạo giả hẳn là sớm đã nhìn ra, thế mà họ vẫn cứ không tránh được. Nếu là hai phái đấu pháp bình thường, bên thủy tốt của Đông Hải đã sớm bị đánh cho hoa rơi nước chảy, nào còn có cơ hội mà hoàn thủ? Nhưng hiện nay mặc dù thủy tốt đã chết hai người, nhưng cũng đã đả thương liên tiếp ba tu đạo giả, xem ra đây là công của trận thế. Vừa nghĩ đến điểm này, Kỷ

Nhược Trần nhất thời thu hồi ý nghĩ khinh thường Tử Kim Bạch Ngọc cung của Đông Hải.

Lúc này trong nước, từng đợt sóng trào đã bắt đầu khởi động, từ rất xa truyền đến một loạt thanh âm như tiếng kêu của thú vật, các tu đạo giả vừa nghe được thanh âm này thì tất cả họ đều không xem trọng, chỉ lo vui đùa chém giết. Kỳ Nhược Trần lại có phần lý giải hành động của mấy tu đạo giả này, trận đánh này vốn dĩ dễ như trở bàn tay, nhưng đánh rồi mới biết đã chịu thiệt thòi không ít, cũng khó trách họ không cam lòng.

Những tu đạo giả này hiển nhiên là mới tới Đông Hải, cũng không quen thuộc hoàn cảnh nội tình ở đây. Kỳ Nhược Trần và Cố Thanh cũng đã bơi lặn trong Đông Hải cả ba ngày ba đêm, biết những thanh âm này không phải là tiếng thú mà là ám hiệu của thủy quân Đông Hải, xem ra một đội thủy tốt khác rất nhanh sẽ chạy tới, chiến cuộc cũng sẽ đảo ngược. Đạo hạnh của Kỳ Nhược Trần mặc dù thấp, nhưng linh giác lại vượt qua mọi người ở đây, lúc này từ chút ít rung chuyển trong làn nước gợn, thì cũng đủ cảm ứng được số lượng của đội thủy tốt này không ít. Bọn họ đều do hai vị tướng quân dẫn đầu, hơn nữa tuyến đường của họ là muốn chặn lại đường lui của những tu đạo giả này, xem ra là muốn một lưới bắt hết.

Kỳ Nhược Trần cười hắc hắc, làm một thủ thế với Cố Thanh, hai người lặng yên đi xa.

Tu đạo giả thường cũng giữ lại một hai chiêu để thủ sẵn phía sau, dùng cho lúc nguy cấp để bảo mệnh hoặc là liều mạng với kẻ địch. Thủy tốt Đông Hải mặc dù sau khi được trợ giúp, thực lực lớn có mạnh hơn nhưng nếu muốn một lưới bắt hết các tu đạo giả, hơn phân nửa cũng phải trả một cái giá rất thâm trầm.

Tình hình như vậy, trong ba ngày này Kỳ Nhược Trần thấy cũng đã nhiều.

Kỷ Nhược Trần và Cố Thanh đã lặn trong Đông Hải cả ba ngày, biết ở đây đang vào thời kì đặc biệt, có rất nhiều thủy tốt được điều động tới lui. Rất nhiều thủy tốt đã bị hư hại khôi giáp, trên người mang thương tích, thậm chí cầm một thanh đao gãy, vác nửa cây thương cụt đều có, thực sự phải dùng tới từ hồn hển, mệt mỏi để hình dung. Chỉ trong ba ngày thời gian, hai người đã gặp được 3,4 nhóm tu đạo giả đang định thâm nhập Đông Hải, mà phát sinh xung đột với thủy tốt Đông Hải; tiếp đó tất nhiên là một tràng chém giết, rất ít khi thấy tu đạo giả đồng ý nhượng bộ. Mà thủy tốt Đông Hải khi nói chuyện cũng tuyệt không chút khách khí, một lời bất hòa sẽ lập tức động thủ.

Lặn một bên để quan chiến, Kỷ Nhược Trần phát giác Tử Kim Bạch Ngọc cung lấy binh pháp dàn trận để huấn luyện các nhóm thủy tốt, khi tranh chấp với những tu đạo giả hầu như chẳng bao giờ bị thiệt hại lớn. Hơn nữa số lượng thủy tốt Đông Hải vượt xa tưởng tượng của Kỷ Nhược Trần, theo gã tính sơ sơ phỏng chừng dưới trướng của Tử Kim Bạch Ngọc cung chỉ ít cũng phải tới 1 vạn thủy tốt! Nếu như luận về số lượng, người của Đạo Đức tông cũng phải chịu thua không bằng.

Nhưng có một vấn đề cứ mãi quanh quẩn trong lòng Kỷ Nhược Trần, hiện tại là hạng người nào mới có thể khiến cho đại quân Đông Hải chật vật như thế?

Khi đang trên đường lặn theo hướng có nguồn thiên địa linh khí, Kỷ Nhược Trần cũng từng thảo luận qua vấn đề này với Cố Thanh. Cố Thanh nói do tu vi mình đã đến, đã thông trí tuệ, biết được rất nhiều việc luân hồi tại kiếp trước, cho nên mới biết được nhiều hơn một chút so với người bình thường. Mà cuộc đời này nàng vẫn một mực tiềm tu tại Vân Trung cư, chuyển đi đến Đạo Đức tông lần đó vẫn là lần đầu tiên nàng xuống núi, thế nên sự hiểu biết đối với thời cuộc trước mắt cũng rất có hạn. Lần này biến cố tại Đông Hải là do nguyên nhân gì gây nên, thì nàng cũng không rõ ràng lắm.

Kỷ Nhược Trần vừa nghĩ thấy cũng đúng. Tuy nhiên Đông Hải gặp đại loạn, ngược lại đã giúp cho họ thuận tiện không ít, linh giác của hai người Kỷ Cố đã vô pháp dùng lễ thường để suy đoán, các thủy tốt tuần tra trên biển lại ngay vào lúc hỗn loạn nên đã để lại lỗ hổng rất lớn. Vì vậy chỉ trong vòng 3 ngày, hai người đã lặn vào sâu trong Đông Hải tới 400 dặm. Nếu ngẫu nhiên thấy được thủy tốt hay hải tướng đơn độc một mình, Kỷ Nhược Trần còn có thể xuất thủ đánh ngã, để hiểu rõ hơn sự thâm sâu của đạo pháp Tử Kim Bạch Ngọc cung.

Đây cũng có thể nói là đục nước béo cò.

Tuy nhiên lúc này, sau khi rời khỏi chiến trường, hai người lặn trong nước cũng đặc biệt thuận lợi, bơi suốt 30 dặm cũng không thấy một tên thủy tốt nào ngăn cản. Kỷ Nhược Trần dứt khoát tăng tốc, như một mũi tên cùng với Cố Thanh bơi vọt về chỗ sâu trong biển khơi.

Mười hải lý cũng chỉ trôi qua trong nháy mắt, Kỷ Nhược Trần đột nhiên chấn động toàn thân, chợt ngừng lại. Cố Thanh thì đã đứng nghiêm từ lâu, nàng xưa nay bình tĩnh ung dung, nhưng lúc này cũng chú ý đề phòng, nhúu mày nhìn vào chỗ sâu trong đáy biển.

- Có gì đó không đúng! Nơi này an tĩnh quá mức!

Mái tóc đen của Kỷ Nhược Trần không ngừng bập bềnh trong nước biển, chậm rãi chỉ về một phương hướng. Gã nhìn quanh mọi nơi, chợt thật thanh kêu lên:

- Không tốt! Vì sao trong phương viên mười dặm mà một Thủy Tộc cũng không có?!

Giọng nói của Kỷ Nhược Trần còn chưa dứt, Cố Thanh bỗng bảo một tiếng cẩn thận, lại nhào tới trên người gã, mang theo gã nhanh như tia chớp lao thẳng về phía đáy biển. Nàng cũng không bảo lưu gì, vận toàn bộ chân nguyên, trong khi đang lặn xuống, tay phải đã niệm chú sẵn ở trước người,

sau đó quát một tiếng, một chùm sáng màu xanh tách ra từ trong lòng bàn tay ập thẳng về phía đáy biển!

Chùm sáng màu xanh vô thanh vô tức chiếu vào đáy biển, chỉ chớp mắt, đáy biển vang lên một tiếng nổ vang, đá ngầm đều vỡ vụn bay tán loạn mọi nơi, trong nháy mắt hiện ra một hố rộng phương viên sâu hơn mười trượng.

Kỷ Nhược Trần căn bản không có thời gian đi khen ngợi một kích có uy lực tới ngoài trăm trượng này của Cố Thanh, lúc này gã đã dựng cả tóc gáy lên, trong lòng đã hoàn toàn bị mối nguy hiểm nhồi đầy trực giác!

Trăm trượng chẳng qua là chuyện trong thời gian ngắn, nhưng Cố Thanh dường như vẫn còn sợ không kịp, liều mạng thôi động chân nguyên, những nơi hai người đi qua nước biển cũng bị sôi trào mà bốc hơi, ở trong biển lưu lại một vết tích dày đặc như một cái đuôi ở phía sau!

Vừa xông vào cái hố sâu dưới đáy biển, Cố Thanh lập tức đặt Kỷ Nhược Trần dưới đáy hố, sau đó nhào vào trên người gã, lấy thân thể mình bảo vệ cho gã. (Có vẻ sai sai:54:)

Vừa rồi đá ngầm bị nổ tung trong phương viên rộng tới mấy trượng, sau khi ở trong biển vọt lên hơn trăm trượng, cuối cùng không còn chút sức lực nào lại chậm rãi chìm xuống đáy biển.

Nhưng, hoàn toàn không có điềm báo trước, mấy trăm mảnh đá ngầm đột nhiên biến mất không còn thầy bóng dáng tăm hơi!

Chúng nó cũng không phải thực sự biến mất, chỉ là trong thời gian ngắn đã xuất hiện ở bên ngoài mấy trăm trượng, vừa không ngừng vỡ vụn, vừa nhanh chóng bắn ra xa.

Mang đi những tảng đá vụn này là một đạo nước ngầm có sức mạnh không thể tưởng tượng nổi, nó tới không tiếng vang đi không tiếng động, căn bản không cách nào suy đoán độ rộng trên dưới của nó. Kể cả linh giác

dù có thể cảm nhận được trong phạm vi đều bị đạo nước ngầm này nhồi vào! Tốc độ của nó như điện, không gì có thể cản, nơi đi qua, thực vật trong nước đều bị bào mòn đến không còn, ngay cả đáy biển do đá ngầm cứng rắn cấu thành cũng bị tước vắng xa mấy trượng!

Nước ngầm trong nháy mắt đã đi xa, chỉ lưu lại một đáy biển cực kỳ tĩnh lặng.

Lại qua một lúc lâu, Kỷ Nhược Trần và Cố Thanh mới chậm rãi nổi lên từ trong hố sâu dưới đáy biển.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 241: Ngang Dọc 2

Kỷ Nhược Trần thật không cách nào tưởng tượng nổi, trong thiên hạ còn có uy lực lớn như vậy! Vừa rồi nếu hai người còn đang trong biển, nhất định sẽ bị đạo nước ngầm này cuốn đi rồi, không chết cũng phải là trọng thương, may mà có Cố Thanh kịp thời kéo gã xuống đáy biển mới tránh được một kiếp.

Kỷ Nhược Trần đứng ở đáy hố, ngửa đầu nhìn đại dương tĩnh mịch, rất lâu không nói. Mà cái hố mà gã đang đặt chân, lúc đầu sâu hơn mười trượng nay đã biến thành sâu không tới một trượng.

Gã quay đầu, lặng lẽ nhìn Cố Thanh. Cố Thanh đứng ở một bên, hình dạng vẫn thản nhiên hờ hững nhưng sắc mặt có chút tái nhợt, trên môi đã mất đi màu sắc, mái tóc đen vốn buộc chặt giờ đã tản ra, theo sóng bước nhẹ nhàng bập bênh. Những sợi tóc đen này vốn đã được cắt sửa rất ngăn nắp, lúc này đã bị tàn phá ngắn dài không đồng đều, hiển nhiên có một số đã bị cuốn đi theo dòng nước ngầm vừa rồi.

Bị Kỷ Nhược Trần nhìn trân trân, Cố Thanh không hề ngượng ngùng như các cô gái khác. Nàng thấy môi Kỷ Nhược Trần mấp máy vài lần muốn nói gì, nhưng thế nào gã cũng nói không ra lời, nàng không khỏi mỉm cười nói:

- Nhược Trần, huynh muốn nói gì thì cứ việc nói đi, không cần cố kỵ gì cả.

Vậy mà Kỷ Nhược Trần lại hướng ánh mắt nhìn xuống ngực nàng, mãi mới nặn ra được vài chữ từ kẽ răng:

- Thực sự là... đáng sợ nhỉ!

Dù Cố Thanh thông minh tuyệt luân, trong nháy mắt đã nghĩ tới trăm nghìn câu trả lời có khả năng nhất cũng tuyệt không nghĩ đến gã sẽ nói ra một câu như thế, không khỏi ngạc nhiên khẽ nhếch môi, nhất thời nói không ra lời.

Ngay tại thời khắc nàng ngạc nhiên, Kỷ Nhược Trần thành linh với tay ôm nàng vào trong ngực, hầu như đã dùng tới khí lực toàn thân!

- Xem như ta xin nàng đi, sau này nàng hãy lo cho mình trước, nghìn vạn lần nghìn vạn lần đừng...ngu như vậy nữa...

Kỷ Nhược Trần nhẹ giọng nói.

Thân thể cứng ngắc của Cố Thanh chậm rãi trầm tĩnh lại, nhân thể tựa ở trong lòng Kỷ Nhược Trần, khoe môi mơ hồ còn nở một nụ cười. Nước biển có vẻ như cũng thức thời, lặng lẽ xóa đi máu thắm ra từ trên môi nàng.

Rốt cuộc thân vẫn còn lạc ở hiểm địa, Kỷ Nhược Trần và Cố Thanh hơi triển miên một lát, lập tức tách ra. Đối với dòng nước ngầm thành linh xảy ra này, hai người đều cảm thấy mặc dù uy lực của nó sớm đã vượt qua tưởng tượng, nhưng cũng không giống như nước ngầm tự nhiên dưới đáy biển. Lúc này phương hướng mà dòng nước ngầm kéo tới từ xa, mơ hồ lại truyền đến hàng loạt tiếng ầm ầm, họ thương nghị một chút rồi lập tức lặn đi đến nơi phát ra tiếng động.

Mặc dù linh giác của Kỷ Nhược Trần và Cố Thanh đều sắc bén, lại đều tinh về đạo lặn trốn che giấu, nhưng cũng biết người có thể phát động ra sóng ngầm kinh khủng như vậy, thì không phải người họ có khả năng phản kháng tại nơi đây. Hai người lúc nào cũng phải cẩn thận, thi triển bí thuật thu liễm khí tức toàn thân, rồi mới cẩn thận men theo hướng dọc theo địa hình đáy biển.

Lặn một lúc lâu Kỷ Nhược Trần và Cố Thanh lại hiện ra sự khác biệt. Cố Thanh vẫn như lúc ban đầu, cùng thiên địa hòa hợp thành một thể, nếu như chỉ lấy linh thức tìm kiếm, hoàn toàn không cách nào biết được sự tồn tại của nàng. Mà Kỷ Nhược Trần thì thu hồi toàn bộ chân nguyên linh khí, chỉ thừa lại một chút hơi thở yếu ớt, còn lộ ra một tia tử khí, giống như một con cá một đuôi nửa chết nửa sống, bất kể như thế nào cũng không thể liên hệ tới một người tu đạo được. Nếu như truy tìm hai người cũng là người tu đạo, thì thật không thể nói rõ thuật lặn lòng nước của hai người Kỷ Cố, ai sẽ bị dò xét dễ dàng hơn.

Nơi phát ra tiếng động nhìn như rất gần, kì thực vô cùng xa xôi, trong nháy mắt Kỷ Cố đã lặn vào sâu hơn 20 dặm, cũng chẳng qua đi được quãng đường rất ngắn mà thôi. Dọc theo đường đi, hai người đụng phải thủy tốt hải tướng của Đông Hải càng ngày càng nhiều, những thủy tốt này trang bị của tên nào cũng hoàn mỹ, đạo hạnh thâm hậu, không phải là đám thủy tốt gặp phải khi mới vừa vào biển có thể sánh bằng. Đám thủy tốt tinh nhuệ này thần sắc khẩn trương, thỉnh thoảng lấy tín hiệu để liên lạc với đồng bọn từ xa, tất cả đang chạy về hướng nơi phát ra tiếng động ầm ầm. Trong khoảng thời gian ngắn, hai người Kỷ Cố đã liên tiếp gặp phải ba nhóm thủy tốt, tổng cộng có hơn 100 tên.

Đến lúc này hai người mới biết phía trước đã xảy ra biến cố lớn. Cố Thanh hình như chẳng bao giờ sợ qua cái gì, vẫn đề nghị đến xem qua. Trong những lúc này Kỷ Nhược Trần cũng từ từ bị khơi mào lên thiên tính cả gan làm loạn, lại thấy chỗ mà dòng nước ngầm tới chính là con đường nhất định phải đi qua khi vào Viêm Liệt cốc, giả như nếu đi vòng còn không biết phải đi thêm mấy trăm dặm nữa, lập tức cũng không có dị nghị gì, cùng Cố Thanh tiếp tục lặn về phía trước.

Tại chỗ sâu nhất trong Đông Hải, ánh mặt trời đã không thể rọi tới. Nhưng ở đây cũng không phải là một mảnh đen kịt mà là lượn lờ tia sáng

bảy màu, chiếu vào san hô, đá ngầm cùng trên người các loài thú biển đủ chủng loại, màu sắc sặc sỡ, tựa như Tiên cảnh, lại như mộng vực.

Nhưng tại nơi vừa mỹ lệ mà kỳ lạ này lại tràn ngập một bầu không khí quỷ dị. Các thủy yêu hải tộc lui tới đều hoảng hốt lo sợ, như phát hiện có chuyện xảy ra rồi vội vã quay lại, thường thường sẽ va vào đồng bạn, thậm chí là đá ngầm. Những tên không có việc gì thì tìm các góc để núp vào, vẫy đuôi lia lịa, nhìn như rất kinh hoảng.

Tại trung tâm hải vực ở đây, một tòa cung điện hùng vĩ hoa lệ đang trôi nổi, lấy bạch ngọc làm tường sò xanh làm ngói; ở giữa thủy cung là hai cánh cửa chính chính dùng tử kim ở dưới biển sâu chế thành, nước lửa không thể xâm hại, cứng rắn vô bì. Tòa cung điện này cũng không tính rộng lớn, phương viên còn không tới 1000 trượng, bức tượng bằng san hô bạch ngọc cao mười trượng mặc dù lộng lẫy to lớn, nhưng ở dưới đáy Đông Hải lại chỉ có thể xem như một món trang sức. Tòa thủy cung này chính là Tử Kim Bạch Ngọc cung của Đông Hải, chỗ huyền bí của nó cũng không nằm ở sự to lớn rộng rãi, mà là nó được xây dựng ở phía trên lưng một con rùa khổng lồ vạn năm, có thể tự do dạo chơi dưới đáy biển. Cũng khó trách thế nhân không thể suy đoán ra phương vị chính xác của nó.

- Cái gì? ! Nói lại cho ta một lần!

Một tiếng quát như tiếng sấm quanh quần cả tòa Tử Kim Bạch Ngọc cung, một số thủy tộc nhát gan nhất thời bị giật mình kinh hãi chạy loạn mọi nơi, thỉnh thoảng còn va tới va lui vào vách tường hay cột trụ ngoài hành lang. Mấy thanh niên nam nữ khi tạt ngang qua cung, thấy hình dạng của những tên thủy tộc hạ nhân này cũng đều mang vẻ mặt xem thường, nhưng họ mặc dù không thất kinh, nhưng dưới kích động của chân nguyên hùng tráng mạnh mẽ ẩn chứa trong tiếng quát, sắc mặt cũng có chút không tự nhiên.

Chính điện Tử Kim Bạch Ngọc cung cao 30 trượng, 36 cây trụ to ba người mới có thể ôm hết bằng huyết ngọc chống lấy đỉnh vòm bằng san hô, trên vòm tô điểm thêm bức tranh Thủy Long hí châu. Ở giữa cung điện lấy thủy tinh đen xây một cái đài, trên đài đặt một long ỷ bằng huyết san hô. Trên Long ỷ ngồi ngay ngắn một nam tử đầu đội nón cao, mặt đầy râu xanh, cực kỳ uy vũ. Lúc này y đang trong cơn thịnh nộ, làm chấn động từng dòng nước ngầm trong điện, khiến cho một đám thủy tộc ở phía trước đứng ngồi không vững, chỉ có mấy tên có hình dạng nhân loại có thể đứng vững lay động.

Lúc này nam tử đang quỳ trước điện, dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của nam tử đang ngồi trên bảo tọa, toàn thân y run lên, không dám động đậy chút nào, chỉ run rẩy nói:

- Long Hoàng bớt giận! Tiểu nhân không dám bịa chuyện, chỉ là người đó...người đó... thật là đang ngủ!

Một tiếng “Rầm” vang lên, Long Hoàng ngồi trên ghế vỗ mạnh một cái vào tay vịn. Kết quả dưới cơn thịnh nộ, tay vịn của Hải Long bảo tọa vô cùng kiên cố đã bị đánh cho nát bấy.

Cơn giận của Long Hoàng càng phát ra càng cháy rực, chột quát:

- Không phải nói đã có thêm 1000 thủy tốt, 50 chiến tướng vây hãm sao? Dưới vòng vây chặt như vậy mà hãn còn dám ngủ hả? Vì sao các người lại không động thủ?

Tên trước điện nằm phục trên đất không đáp, chỉ nói:

- Trước mắt còn có 400 thủy tốt đang chạy tới chiến trường, Thái Vi tướng quân đang chủ trì đại cục ở bên đó. Phong Diệu, Tầm Thạch nhị tướng quân phụ tá hai bên. Đại cục... hiện nay vẫn còn tốt...

- Còn tốt?

Long Hoàng nổi giận gầm lên một tiếng, phun ra một đạo thủy lưu xoắn ốc tên kia, lực lượng ẩn chứa trong thủy lưu còn làm cho cả tòa Long cung phải rung lên:

- Chiến cuộc vẫn còn tốt, người đến còn dám ngủ trong vòng vây của đại quân Đông Hải ta? Người ta rõ ràng là không đem đám phế vật các người để vào mắt, ngay cả giết cũng lười giết!

Sau khi Long Hoàng rống lên một tiếng, nhắm lại hai mắt, dần dần dịu đi cơn giận một chút, lạnh lùng nhìn về quần thần trong điện nói:

- Người có bản lĩnh lớn như vậy, nhất định không phải hạng người không tên không tuổi. Hắn có từng nói qua tên hay lai lịch gì không?

Tên trước điện ổn định lại thân người, nghe vậy lại vội vàng quỳ phục trên mặt đất, run giọng nói:

- Hắn cũng không nói qua tên, tuy nhiên... Thái Vĩ tướng quân hình như biết người này, nói hắn gọi là... Dực Hiên gì đó.

Hai chữ Dực Hiên vừa nói ra, trong điện đột nhiên trở nên yên lặng.

Qua hồi lâu, Long Hoàng mới mở hai mắt, từ từ nói:

- Thì ra là Yêu Hoàng đã đến, ta nói là còn có ai có bản lĩnh và lá gan lớn như vậy, dám ở tận chỗ sâu trong Đông Hải cùng đối địch với đại quân của Tử Kim Bạch Ngọc cung. Hữu tướng người nếu biết kẻ tới là Dực Hiên, nhưng giấu diếm không báo, phải chịu tội gì đây?

Tên kia cuống quýt dập đầu, vội la lên:

- Thần kiến thức hạn hẹp, chưa bao giờ ra khỏi Đông Hải một bước, thực sự không biết Dực Hiên là ai, cũng không có ý định lừa gạt! Bệ hạ, lòng trung thành của cự thần có trời chứng giám!

Long Hoàng hừ một tiếng, cũng không có tức giận, chỉ là lạnh lùng thốt:

- Tội này không nhỏ, đợi sau việc này trẫm sẽ trị tội của ngươi. Hừ, nếu Yêu Hoàng đã tới Đông Hải, bốn hoàng đương nhiên phải đích thân đi gặp hần, vả lại cũng muốn nhìn xem bản lĩnh của hần lớn bao nhiêu. Chư khanh, khiêng giáp trụ và pháp bảo của trẫm tới đây!

Lúc này tại bên hông điện đi ra một người trung niên dáng dấp văn sĩ, trầm giọng nói:

- Việc này tuyệt đối không được! Bệ hạ lần này mới trùng tu kim thân, hành công chưa viên mãn, sao có thể tùy tiện lấy thân phạm hiểm được? Thân thể Bệ hạ quan hệ đến an nguy trên dưới của Thủy tộc Đông Hải, mọi việc lúc này phải lấy đại cục làm trọng, không được học người nhất thời khoe cái dũng của thất phu. Theo thần thấy, lúc này phải gọi Ngọc Lân Long Hoàng xuất quan, cùng đến nghênh chiến mới là kế sách vạn toàn. Bệ hạ nếu như khư khư cố chấp, thần lập tức lấy cái chết để can gián!

Bích Hải Long Hoàng ngồi bên trên nghe vậy sắc mặt trầm xuống lạnh nhạt nói:

- Thật to gam! Đánh thức Ngọc Lân Long Hoàng chỉ ít cần phải ba ngày, tả tướng lẽ nào trong ba ngày này mặc cho tiểu yêu Dực Hiên làm càn hay sao?

Tả tướng trầm giọng nói:

- E rằng chỉ có thể như vậy!

Bích Hải Long Hoàng giận tím mặt, lặng lẽ một lúc lâu mới tức giận hừ một tiếng, đứng dậy lui về hậu cung.

Quần thần trong điện thấy Bích Hải Long Hoàng đi rồi cũng đều tự giải tán. Đợi sau khi ra khỏi cung, một thanh niên nam tử thấy hai bên không có

người mới thấp giọng căm giận nói:

- Tả tướng đại nhân, hữu tướng mới vừa rồi không ngờ đùn đây nói không biết Yêu Hoàng Dực Hiên là ai, thật sự là quá mức võ si! Ta thấy hăn lừa gạt không báo, rõ ràng là muốn mượn tay Yêu Hoàng trừ khử Thái Vi tướng quân!

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 242: Ngang Dọc 3

- Câm miệng! Chuyện này sao có thể để cho người xem mồm vào!

Tả tướng khẽ quát một tiếng, thần sắc nghiêm khắc. Đi thêm được một đoạn đường, y mới thấp giọng nói:

- Hữu tướng chính là đệ sủng phi của Ngọc Lâm Long Hoàng, Bích Hải Long Hoàng sao có thể trệ tội hãn được, hắc hắc!

Người thanh niên chần chờ trong chốc lát, lại nhin không được hỏi:

- Tả tướng đại nhân, vừa rồi dưới cơn thịnh nộ bệ hạ muốn nghênh chiến Yêu Hoàng, sao ngài dám can ngăn bệ hạ? Vạn nhất bệ hạ trách tội thì làm thế nào?

Tả tướng im lặng chốc lát, chột thờ dài một tiếng nói:

- Ta nghe nói Yêu Hoàng Dực Hiên thân có huyết mạch của thượng cổ Yêu Long, trong thiên thượng lục địa hải không chỗ nào không thể đi được, nghìn vạn lần chó có cho là tại đáy biển Đông Hải thì hãn khó mà thi triển tay chân. Theo ta thấy, chỉ sợ cho dù Ngọc Lâm Long Hoàng tỉnh lại, hai vị Long Hoàng liên thủ cũng chưa hãn làm gì được Dực Hiên, nói không chừng còn phải gọi cả Cửu Long Long Hoàng mới được. Ai! Bệ hạ sao lại không rõ điều này chứ? Bệ hạ chẳng qua cố làm ra vẻ mà thôi, mà thần tử như ta vào loại thời điểm đó thì cần phải tự đứng ra, tìm một lối thoát cho bệ hạ. Người đó, cần phải học hỏi thêm nhiều mới được!

Người thanh niên kia lúc đầu còn mù mờ, sau đó như bừng tỉnh đại ngộ, đợi khi lấy lại tinh thần mới phát hiện tả tướng sớm đã đi xa, vội vàng đuổi theo.

...

- Một trận địa thật lớn!

Câu nói này Kỷ Nhược Trần viết ở trên một tấm phù rồi đưa cho Cố Thanh xem. Sau khi Cố Thanh xem qua, lấy tay lau đi chữ viết trên phù, lại viết:

- Linh khí của huynh lỏng lẻo, cẩn thận một chút, bằng không thì lát nữa muội cũng không cứu được huynh đâu.

Kỷ Nhược Trần mỉm cười, nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay của Cố Thanh đang duỗi tới, chiếm chút tiện nghi mới quay đầu nhìn phương xa.

Lúc này hai người đang núp trên đỉnh một tảng đá ngầm rất to, ẩn thân ở giữa những bụi cỏ. Tảng đá ngầm này phải cao tới mấy trăm trượng, trên đỉnh cũng không phải là vị trí thuận lợi để ẩn thân, nhưng trong biển sâu âm đạm ít ánh sáng, chỉ có vài loại cá mới có thể phát ra tia sáng yếu ớt. Thủy tộc Đông Hải khi tuần tra phần lớn đều dựa vào mùi cùng linh giác, rất ít khi dựa vào hai mắt để tìm, đạo hạnh càng cao thì càng cần dựa vào linh thức để tìm kiếm hơn.

Dưới loại tình huống này cho dù ẩn núp ở chỗ nào cũng không khác nhau nhiều, Kỷ Nhược Trần và Cố Thanh đương nhiên sẽ chọn một vị trí tốt. Tấm phù mà hai người viết lên chính là đặc chế mà thành, khi viết không hiện linh khí, thích hợp nhất khi dùng để hiện tin tức lúc đang ẩn náu.

Xa xa đang tụ tập đại quân Đông Hải, số lượng cả ngàn tên!

Ngàn tên thủy tốt này cùng hơn mười viên hải tướng tản ra, đứng ở bốn phương, làm thành một vòng tròn rất lớn phương viên mấy nghìn trượng. Mỗi tên đều giương cung giơ xoa, đằng đằng sát khí làm ra vẻ đang muốn lao lên!

Đích thật là một trận địa lớn.

Nhưng trận thế như vậy mà vây quanh ở giữa chỉ có một người. Người nọ lơ lửng ở giữa thủy quân Đông Hải, bày ra một tư thế Phật nằm, lấy tay gối đầu, hai mắt nhắm nghiền, phát ra tiếng ngáy như sấm, rõ ràng là đang ngủ.

Trong lồng ngực y hình như tự có thiên địa, hít đủ một hơi thở cũng mất thời gian một chung trà nóng. Mỗi một lần hít nước vào, thủy quân Đông Hải sẽ trôi về phía trước thêm một thước, mà người nọ vừa phun nước ra thì bọn thủy quân lại lặn yên lui ra sau một thước. Có thể là do vô cùng khẩn trương, bọn thủy tốt hoàn toàn không phát hiện ra biến hóa vị trí của bản thân mình.

Đại quân Đông Hải dương nanh múa vuốt, huy vũ đao xoa, sát ý như nước thủy triều. Nhưng qua cả một khắc cũng không thấy chúng xông lên, làm cho hai người Kỷ Cổ thấy hết sức bức mình.

- Đây là Yêu Hoàng Dực Hiên? Vì sao hắn lại đến Đông Hải?

Kỷ Nhược Trần viết trên phù hồi.

Biết người trước mặt chính là Yêu Hoàng thống lĩnh quần yêu Minh Sơn, Kỷ Nhược Trần càng cẩn thận thu lại hơi thở của mình hơn. Gã đương nhiên biết, trung niên nam tử có khuôn mặt mập mạp này cũng không phải là chân thân của Dực Hiên, nói cách khác, hơn ngàn thủy quân Đông Hải còn chưa đủ sức khiến cho Dực Hiên hiện ra chân thân. Mặc dù Kỷ Nhược Trần cũng muốn nhìn xem chân thân của y, nhưng mà Yêu Tộc một khi

hiện chân thân, các hạng mục chiến lược ắt phải tăng lên nhiều, khi đó gã và Cố Thanh chắc còn không thể ẩn núp được chứ đừng nói đến xem thử.

Cố Thanh hơi do dự, mới trả lời:

- Việc này...muội cũng không biết!

Kỷ Nhược Trần nhìn lời nói dối được viết rõ ràng trên tấm phù, nhất thời bật cười.

Mắt thấy Yêu Hoàng Dực Hiên vẫn còn đang ngủ say, trong lòng Kỷ Nhược Trần biết rằng, chỉ một lúc sau hơn phân nửa Long Hoàng của Tử Kim Bạch Ngọc cung sẽ đến, khi đó càng không dễ dàng ẩn náu. Dù sao thì đã biết nguyên nhân biến loạn của Đông Hải, thừa dịp tất cả lực chú ý của thủy quân Đông Hải đều đặt lên trên người Dực Hiên. Kỷ Nhược Trần đưa tay ra hiệu với Cố Thanh, muốn nhanh chóng chuồn khỏi đây.

Ngay khi họ lẳng lặng rút lui, Yêu Hoàng vốn đang ngủ say bỗng nhiên mở hai mắt!

Dực Hiên mở mắt lộ ra yêu khí, sát ý dày đặc lập tức thoát ra từ cơ thể, trong nháy mắt yêu khí cuộn cuộn đã trải rộng ra phạm vi cả nghìn trượng, vả lại còn đang không ngừng tăng cường, giống như cơn sóng lớn cuộn cuộn không ngớt.

Dực Hiên lại ngáp một cái, xoay người đứng dậy.

Cái ngáp này của y không giống người thường, tiếng như long ngâm, dẫn theo nước biển bên trong hơn mười dặm đều nhấp nhô, yêu khí tỏa khắp tại trong biển tùy theo mà biến hóa, nước biển quanh mình cũng nhiễm tia sáng màu tím nhàn nhạt.

Mắt thấy Yêu Hoàng vừa tỉnh lại, đám thủy tốt Đông Hải vốn đang hùng hực khí thế lập tức oanh một tiếng đều lui ra phía sau, lui một mạch tới hơn

trăm trượng mới ổn định vị trí. Khi các tướng quân liều mạng quất măng nhưng vẫn có một số cá nhỏ, tôm nhỏ chịu không nổi áp lực yêu khí của Dực Hiên, chúng như phát rồ đột nhiên chạy tán loạn dưới đáy biển, dù mấy hải tướng đã trăm vãi tên cũng không làm nên chuyện gì.

Dực Hiên đứng ở trong biển, dần dần xoay một vòng. Ánh mắt của y nhìn sang chỗ nào, thủy tốt chỗ đó sẽ bị kinh sợ lại lui về phía sau. Trừ mấy hải tướng thủy quân của Tử Kim Bạch Ngọc cung phần lớn là một ít thủy tộc, cũng có một bộ phận là huyết thống Yêu Tộc, nếu nói theo ý nghĩa nào đó, họ cũng có thể nói là nửa người nửa yêu. Nếu trên người có yêu huyết, như vậy những thủy tộc này trước cơn sóng yêu khí ào ào của Dực Hiên mà không có lập tức tán loạn, có thể nói là cũng có tố chất được huấn luyện.

Yêu Hoàng cười dài một tiếng, nói:

- Ta ngủ lâu như vậy, ba vị Long Hoàng của Tử Kim Bạch Ngọc cung vì sao còn chưa tới? Nếu Long Hoàng không chịu đến, những con cá con tôm các người đừng dong dài nữa, tránh ra hết cho ta!

Lời Dực Hiên vừa nói ra, các thủy tốt hướng tây bắc mà mặt y hướng về lập tức rối loạn. Kèn lệnh ở trung tâm thủy quân Đông Hải không ngừng vang lên. Dưới chỉ huy của kèn lệnh, hải tướng trấn thủ hướng tây bắc mặc dù không tình nguyện, nhưng vẫn áp chế lại thủ hạ sĩ tốt, không thể nhường đường cho Dực Hiên.

Dực Hiên không muốn nhiều lời giơ lên tay phải, trong lòng bàn tay lơ lửng một lôi quang cầu màu tím đen. Trong quang cầu u ám thâm thúy, bên trong giống như là thông đến một thế giới khác, đầy rẫy lực lượng cuồng bạo.

Kỷ Nhược Trần vốn đã lảng lạng lùi ra ngoài xa đến trăm trượng, lúc này chợt nghe trong tai vang lên một tiếng tranh, sau đó trong cơ thể thanh quang đại thịnh. Văn Vương Sơn Hà đỉnh trời lên từ trong Huyền khiêu,

dần dần hạ đến giữa bụng. Miệng đỉnh không ngừng tuôn ra khí thanh sắc, càng lúc càng thịnh, sắp thoát ra bên ngoài thân thể.

Kỷ Nhược Trần kinh ngạc. Văn Vương Sơn Hà đỉnh vừa ra, tung tích của hai người nhất định sẽ bị lộ là điều chắc chắn. Bất kể là đại quân Đông Hải hay là Yêu Hoàng Dực Hiên, đều không phải là người mà hai người họ có thể đối phó được. Gã vội vàng vận tâm quyết, định thu Văn Vương Sơn Hà đỉnh lại vào trong Huyền khiếu, ai ngờ Văn Vương Sơn Hà đỉnh không ngờ không chịu nghe theo, còn không ngừng kêu vang, càng kêu càng nhanh càng chói tai hơn nữa. Kỷ Nhược Trần đã có thể cảm giác được giữa thân đỉnh đã nổi lên một đoàn khí, mạnh mẽ đang cuộn trào, và lại nó còn đang không ngừng tăng cường.

Nơi mà Văn Vương Sơn Hà đỉnh hướng tới không ngờ là Yêu Hoàng Dực Hiên!

Ngay khi Kỷ Nhược Trần đang lúng túng, mắt thấy đã sắp không thể trấn nhiếp được Văn Vương Sơn Hà đỉnh, thì Cổ Thanh vươn tay dán tại ngực gã, từ trong lòng bàn tay truyền sang một luồng chân nguyên. Kỷ Nhược Trần chỉ cảm thấy chân nguyên của nàng có vẻ âm đậm xa xăm, hoàn toàn bất đồng so với chân nguyên của các đệ tử Vân Trung Cư khác.

Kỷ Nhược Trần vẫn đang gắng sức áp chế Văn Vương Sơn Hà đỉnh, mà Cổ Thanh thì lại trấn an. Dưới chân nguyên của nàng vỗ về, chỉ khoảng khắc sau tiếng kêu của cái đỉnh đồng đã dần dần yếu đi, luồng khí dào dạt bên ngoài cũng từ từ bị thu về bên trong đỉnh. Văn Vương Sơn Hà đỉnh ngừng xoay tròn, chậm rãi trôi nổi lên trên, rồi cuộc trở lại trong Huyền khiếu của Kỷ Nhược Trần.

Cả người Kỷ Nhược Trần đã đầm mồ hôi, sắc mặt trắng bệch, giống như bị hư thoát.

Lúc này lôi quang cầu trong tay Dực Hiên đã từ quả trứng nhỏ mà biến to, có đường kính gần một thước, và lại còn đang không ngừng to hơn. Mỗi khi quang cầu tím đen lớn thêm một phần, lực lượng ẩn chứa bên trong đó cũng sẽ mạnh mẽ thêm một phần tương ứng. Dực Hiên nâng lên quang cầu ngừng tụ thành từ yếu lực, lạnh lùng nhìn thuỷ quân Đông Hải trước mặt, vung lên tay phải, quang cầu tím đen đã rời khỏi tay.

Viên lôi cầu này lúc đầu còn chậm chạp, sau đó càng bay càng nhanh, sau khi bay ra mười trượng chợt tăng tốc, chỉ chớp mắt đã ngoài xa nghìn trượng. Nơi lôi cầu đi qua đều để lại vết dài màu đen nhạt, trước hẹp sau rộng. mỗi khi lôi cầu đi tới một phân, vết đen phía sau cũng sẽ mở rộng thêm một phân tương ứng. Sau khi lôi cầu vượt xa được nghìn trượng, vết đen trước mặt Dực Hiên từ lâu đã mở rộng ra phạm vi tới mấy trăm trượng.

Mà những nơi vết đen đi qua thì nước biển đều bị tách ra!

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 243: Ngang Dọc 4

Sau khi vết đen mở rộng phạm vi tới nghìn trượng thì không mở rộng kéo dài thêm nữa, mà theo lô cầu trong nháy mắt đi xa. Nhưng mà lô cầu mặc dù biến mất, sự náo động dưới đáy biển mới vừa bắt đầu.

Chỉ nghe ầm ầm một tiếng, như sấm mùa xuân nổ vang tại đáy biển, trong nháy mắt như trời long đất lở!

Ngay thời khắc thủy quân Đông Hải còn chưa lấy lại tinh thần, đột nhiên phía trước mặt có một cơn sóng lớn ập tới! Nước biển xưa nay đối với thủy tộc mà nói vẫn di động như thường đột nhiên trở nên cứng rắn vô bì, đám thủy quân Đông Hải hướng tây bắc chỉ cảm thấy giống như đầu va vào một tòa núi đá, đao thương đứt gãy, y giáp vỡ vụn, thân thể không thể tự chủ được bị ném về phía sau, ngay cả máu cũng muốn bị hút ra ngoài.

Sau một khắc, vết đen của lô quang cầu đã đi xa, tại đáy biển lưu lại một chỗ trống thật lớn. Trong nháy mắt, toàn bộ đáy biển đột nhiên tĩnh lặng trong một khắc, sau đó là cơn sóng không lồ cuộn trở về!

Hàng trăm thủy tốt Đông Hải bị sóng cuốn vào đó, tất cả bị va đập vào nhau, sau đó như nước chảy bèo trôi trong nháy mắt bị dòng nước ngầm mạnh mẽ không thể địch nổi cuốn đi xa.

Thật vất vả lắm thì dư lực của con sóng còn tiềm ẩn dưới đáy biển mới biến mất.

Trận thế của thủy quân Đông Hải vốn đang ngay ngắn nghiêm chỉnh giờ đã triệt để tan vỡ, không riêng gì hướng tây bắc, ngay cả thủy tốt ở hướng

tây, hướng bắc kể cả hải tướng cũng biến mất hết, từ lâu đã bị con sóng cuốn đi xa, cũng không biết là chết hay sống. Dưới uy lực khổng lồ như vậy của con sóng, sợ là chỉ có tướng quân Đông Hải cùng số ít thủy tốt cường tráng nhất mới có thể sống sót được.

Một kích nhìn như tùy ý của Dực Hiên, đã tiến đi ba trăm thủy quân Đông Hải tinh nhuệ.

Dực Hiên cũng không buồn nhìn số quân Đông Hải còn lại đến một cái, chấp tay bước đi về hướng tây bắc. Cũng không biết y dùng là bí pháp gì mà tại đáy biển cũng như tại đất liền bước đi như là dạo chơi, một bước mười trượng, trong nháy đã ra khỏi vòng vây của thủy quân Đông Hải, nghênh ngang tiến tới. Đại quân Đông Hải vừa rồi vẫn còn đang khí thế ngút trời, mới trải qua uy lực một kích của Dực Hiên nào dám ngăn cản? Ngay cả thời gian phát cờ hò reo để lấy thể diện cũng không màng đến.

Cho đến khi Dực Hiên đã đi xa, một nữ tướng quân ở trung quân thủy quân Đông Hải mới phân phó:

- Toàn lực tìm kiếm... để xem binh lính của chúng ta đã bị tổn hại hết bao nhiêu?

Ả vừa mệnh lệnh, thủy quân Đông Hải lại trở nên lộn xộn.

Một viên tướng quân bên người ả thấy không có ai để ý đến bên này, dè thấp thanh âm hỏi:

- Thái Vị tướng quân, khi Yêu Hoàng Dực Hiên vào ranh giới của Đông Hải, ta đã nói qua chỉ muốn tới tìm một đồ vật, cũng không có ý làm khó với cung ta. Nhưng hữu tướng không muốn để cho hãn ròi khỏi Đông Hải, còn lấy đại quân đe dọa, bây giờ đã kích động Yêu Hoàng đại khai sát giới. Theo ta thấy, hữu tướng là muốn mượn tay Yêu Hoàng để trừ khử tướng quân!

Thái Vi trầm mặc chốc lát, khoát tay áo, nói:

- Tầm Thạch tướng quân, việc này không có chứng cứ xác thực, không cần nhắc lại. Trước kiểm kê xem thương vong của binh lính rồi bẩm báo lại, cứ nói là Yêu Hoàng đã đi về hướng tây bắc.

Tầm Thạch đột nhiên nghĩ tới một chuyện, kinh sợ nói: - Tây bắc? Nơi đó không phải là cấm địa của cung ta sao?

Thái Vi thản nhiên cười, nói:

- Đúng vậy!

Đáy biển đột nhiên xảy ra biến cố, Kỷ Nhược Trần nhất thời trở tay không kịp, cũng bị cuốn theo phương hướng của Yêu Hoàng Dực Hiên, hoàn toàn là dựa vào Cổ Thanh kéo đi mới không để lộ ra dấu vết. Bị yêu khí của Dực Hiên kích động, Văn Vương Sơn Hà đình lại lắng xuống trong Huyền khiêu của gã, ý muốn thoát ra ngoài cơ thể. Xem hình dạng ánh sáng bắn ra bốn phía của nó, làm như muốn đấu một trận với cơn sóng yêu khí của Dực Hiên.

Văn Vương Sơn Hà đình hăm hở nhưng lại dọa Kỷ Nhược Trần hồn bay tứ đầu. Cho dù gã không biết trời cao đất rộng đi chẳng nữa, cũng sẽ không mong muốn đối địch với Yêu Hoàng vào lúc này.

Cổ Thanh thấy tình thế không ổn, vội vàng áp chế lại tâm đình của Kỷ Nhược Trần, truyền qua chân nguyên, như thể trời giáng Cam Lâm (ví như nắng hạn gặp mưa rào), chậm rãi dập tắt ngọn lửa màu xanh hùng hực của Văn Vương Sơn Hà đình mới khiến nó yên ổn, một lần nữa trở lại trong Huyền khiêu của Kỷ Nhược Trần. Cũng may Yêu Hoàng Dực Hiên đã sớm đi xa, mà thủy quân Đông Hải lại bị rối loạn, căn bản không có ai đi chú ý đến bên này, hai người mới có thể bình an đi khỏi.

Kỷ Nhược Trần và Cố Thanh tăng nhanh tốc độ lặn, trong nháy mắt đã đi xa được hơn 10 dặm. Nhưng mà sau khi gặp qua một kích kinh thiên động địa của Dực Hiên, trong lòng Kỷ Nhược Trần càng ngày càng khó giữ được bình tĩnh, tựa như có một ngọn lửa vô danh đang hừng hực thiêu đốt. Đạo điển có nói, lúc đạo hạnh của người tu đạo đại thành có thể cười gió ngửa mây, ngày đi nghìn dặm, dời núi lấp biển, không gì làm không được. Mỗi khi Kỷ Nhược Trần chứng kiến những lời này thì chỉ coi như thần thoại truyền thuyết, có phần khoa trương không xác thực, chưa bao giờ để ở trong lòng. mấy vị chân nhân của Đạo Đức tông đều có thể nói là Thái Sơn Bắc Đẩu của giới tu đạo, Kỷ Nhược Trần ngày đêm ở chung cũng không cảm thấy họ có được uy lực có như vậy. Cho dù Tử Vi chân nhân sắp sửa phi thăng, ở trong trí nhớ của gã cũng chỉ là một đạo trưởng trung niên hòa ái dễ gần thôi.

Nghĩ vậy, từ đáy lòng Kỷ Nhược Trần không biết từ chỗ nào bốc lên một tư tưởng tranh hùng, giống như thiên hạ vạn vật vốn nên thần phục ở trước người gã vậy.

Cố Thanh vô thanh vô tức xuyên qua trong nước, tốc độ không biết nhanh hơn bao nhiêu lần so với thủy tộc bình thường. Nàng bỗng nhiên phát giác tốc độ của Kỷ Nhược Trần không biết đã chậm lại từ khi nào, đã rơi vào phía sau mình. Đợi khi nàng quay đầu nhìn lại thì không khỏi kinh hãi. Mặt Kỷ Nhược Trần đầy thanh khí trong mắt đầy tơ máu, ngẫu nhiên còn hiện lên cả sát khí. Toàn thân gã nóng như lửa, khiến cho nước biển xung quanh cũng bị bốc ra hơi nước hừng hực.

- Nhược Trần, huynh làm sao vậy?

Kỷ Nhược Trần ngừng lại, gian nan nói:

- Ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì!? Cái đỉnh đó...ta sắp áp chế không được!

Cố Thanh kinh sợ, lại truyền vào cho Kỷ Nhược Trần thêm một cỗ chân nguyên, giúp gã ổn định lại Văn Vương Sơn Hà đỉnh. Sau khi ổn định lại rồi, Kỷ Nhược Trần thở phào một hơi, có chút yếu ớt nói:

- Đêm nay cũng không biết là bị làm sao, cái đỉnh này nó cứ muốn chui ra!?

Cố Thanh nhú mày nói:

- Nhược Trần, cái đỉnh đó của huynh rất có linh tính, nhất định là vật rất có lai lịch. Nhưng mà hiện tại đạo hạnh của huynh còn xa mới đủ để khống chế cái đỉnh này, nếu có thể không dùng thì cố gắng đừng dùng nó, để tránh sau khi nó phục hồi hết linh tính sẽ quay lại khống chế thần thức của huynh.

Kỷ Nhược Trần gật đầu. Gã thuộc lâu đạo điển, biết nếu như người tu đạo mà dùng pháp pháp bảo vô cùng cường đại, thì có thể bị pháp bảo không chế ngược lại, trở thành cái gọi là "Khí nô". Kết quả thì bi thảm không cần phải nói.

Tuy nhiên có một việc Kỷ Nhược Trần cũng không có nói cho Cố Thanh, kỳ thực gã đã cảm giác được Văn Vương Sơn Hà đỉnh vì sao nhất định phải hiện ra ngoài cơ thể. Thủy tộc Đông Hải đông đúc, những thủy tộc này cùng Yêu Tộc ít nhiều gì cũng có chút quan hệ họ hàng; bởi vậy trong Đông Hải nơi nơi đều là yêu khí. Những yêu khí này vốn đã nhạt và lại còn yếu, nếu đặt ở bình thường cũng không có chuyện gì, nhưng hiện tại Văn Vương Sơn Hà đỉnh bị yêu khí của Yêu Hoàng Dực Hiên kích động cũng tỉnh lại từ trong giấc ngủ say, mặc dù vừa rồi bị Cố Thanh trấn an nhưng hiện tại lại bắt đầu rực rạch, rất thèm thuồng tìm kiếm yêu khí ở xung quanh, sẵn sàng muốn chiếm lấy để thôi luyện.

Đối với ý này của Văn Vương Sơn Hà đỉnh, kỳ thực Kỷ Nhược Trần lại có phần tán thành. Khi Văn Vương Sơn Hà đỉnh lần đầu luyện hóa tướng

quân và mấy tên thủy tốt Đông Hải, gã đã phát giác trong đó có một bộ phận linh khí rất nhỏ chuyển hóa thành chân nguyên của bản thân mình. Kể từ đó, ngoại trừ Giải Ly Tiên quyết, gã lại có một phương pháp để có thể tăng cường đạo hạnh nhanh chóng. Huống chi Văn Vương Sơn Hà đỉnh càng lúc càng náo động bất an... cứ như một con dã thú đã đói từ lâu người được mùi máu tanh vậy, luôn dựa vào Cổ Thanh tương trợ để áp chế cũng không phải là kế lâu dài.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một dòng nước cực kỳ nóng hổi phun lên từ phía dưới, mục tiêu trực chỉ Kỷ Nhược Trần. Dòng nước sôi này cũng không phải là nước thông thường, nếu đặt ở trên đất liền, nhiệt độ có thể đốt rụi bó củi trong nháy mắt. Nếu như bị dòng nước sôi này phun trúng, da thịt trên người Kỷ Nhược Trần chỉ ít cũng phải bị chín một nửa.

Tuy nhiên dòng nước sôi tuy nóng, góc độ và thời cơ tập kích không được tốt lắm, căn bản không làm khó được Kỷ Nhược Trần. Gã hơi lách qua một bên đã tránh được dòng nước này.

Nhưng trong dòng nước sôi tràn ngập một đạo yêu khí mạnh mẽ mà lại thô bạo. Còn không chờ Kỷ Nhược Trần có phản ứng, trong biển đã lóe ra một mảnh thanh quang. Văn Vương Sơn Hà đỉnh treo cao trong biển, trong đỉnh hạ xuống một đạo thanh quang bao lấy một cái Huyền Quy thật lớn ở phía dưới.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 244: Nhân Quả 1

Tiếng gầm gợn dữ vang lên dưới đáy biển!

Tiếng thét như tiếng hổ gầm mang đầy sát khí phần nộ không nói nên lời. Huyền Quy vốn ẩn thân trong đá ngầm dưới đáy biển xông lên, vừa gầm thét vừa chống cự lại ánh sáng xanh phát ra từ Văn Vương Sơn Hà đỉnh, chốc chốc lại phun ra một dòng khí sôi trào về phía Kỷ Nhược Trần.

Tuy công kích của Huyền Quy mạnh mẽ dứt khoát, nhưng Kỷ Nhược Trần lại sở trường về thân pháp nhạy bén kỳ lạ, mặc dù ở dưới đáy biển sâu nhưng vẫn vừa động là tránh được. Công kích của Huyền Quy rõ ràng là đến ngay cả vạt áo của Kỷ Nhược Trần cũng không chạm tới được.

Cố Thanh tuy đang đứng bên cạnh Kỷ Nhược Trần, nhưng Huyền Quy vẫn tỏ ra như không nhìn thấy nàng, từng dòng khí sôi trào cứ ào ạt phun tới, đuổi theo Kỷ Nhược Trần.

Mãi cho đến khi Huyền Quy gầm thét nổi lên, lúc này mới nhận ra sự phi phàm của nó, chiếc mai rùa rộng tới bảy trượng khác hẳn những con rùa bình thường.

Mai nó phân thành tổng cộng mười một khối, mỗi khối màu sắc khác nhau, dường như ẩn chứa hỗn độn trong đó, lưỡng nghi xoay quanh, bát quái bảo vệ bên ngoài. Bốn chân nó cực kì sắc bén, đầu như đầu rồng, cổ dài một trượng, bên trên phủ đầy vảy màu xanh thẫm, đuôi như đuôi rắn buông thông ra phía sau, cuối đuôi lấp lánh ánh sáng màu xanh ngọc bích nhạt.

Huyền Quy xông trái xông phải trong làn ánh sáng xanh của Văn Vương Sơn Hà đỉnh, sức lực tràn trề, có thể dễ dàng phá nát cả phiến đá ngầm khổng lồ.

Văn Vương Sơn Hà Đỉnh dường như không chịu nổi lực lượng lớn như thế, không ngừng rung chuyển và phát ra những âm thanh réo rắt, như đang thôi thúc Kỷ Nhược Trần nhanh chóng động thủ.

Nhưng mặc cho Huyền Quy anh dũng chiến đấu vùng vẫy, thì ánh xanh mà Văn Vương Sơn Hà đỉnh phát ra vẫn ngưng kết không tan, cứ thế bao trùm siết chặt nó.

Huyền Quy ở trong thanh quang càng lâu, tiếng gầm càng vang dội, song Kỷ Nhược Trần lại cảm thấy tiếng kêu gào của Huyền Quy lúc đầu là giận dữ, nhưng bây giờ lại có thêm chút đau đớn.

Kỷ Nhược Trần tránh được một dòng khí sôi trào, tập trung nhìn lại, thấy một bên mai của Huyền Quy có một vết nứt sâu đến vài thước. Cổ, đuôi, bốn chân của nó cũng có vô số vết thương nhỏ.

Điều kỳ lạ chính là, dưới sự chiếu rọi của ánh sáng xanh, vết thương trên người Huyền Quy thậm chí còn dần lan rộng ra, máu từ vết thương chảy ra khi tiếp xúc với ánh xanh, lập tức hóa thành một luồng khói bay lên cùng với ánh xanh và bị hút vào trong đỉnh.

Văn Vương Sơn Hà đỉnh chính là pháp khí bốn mạng của Kỷ Nhược Trần, mỗi lần Huyền Quy va chạm với ánh xanh, thì Kỷ Nhược Trần đều cảm nhận được ánh xanh phát ra từ Văn Vương Sơn Hà đỉnh như trở thành linh hồn của hắn, vừa tiếp xúc với Huyền Quy liền có thể cảm nhận được linh khí sôi trào trong cơ thể nó.

Đến lúc này Kỷ Nhược Trần đã biết đây là điểm khác thường của Huyền Quy, yêu khí trong người nó không hề bình thường, đó là một loại linh lực

rất gần với thiên địa linh khí của Cổ Thanh ba bốn phần. Rõ ràng đây là sự khác thường của linh thú sinh ra từ địa mạch dưới đáy Đông Hải.

Cảm nhận được luồng linh khí từ trong Văn Vương Sơn Hà Đỉnh truyền đến, Kỷ Nhược Trần nhận thấy nếu đem con Huyền Quy này hoàn toàn luyện hóa thì mình sẽ đoạt được chân nguyên, thậm chí là không hề thua kém việc đem Xích Doanh kiếm cho Giải Ly. Đó là còn chưa tính luyện hóa Huyền Quy có khả năng lấy được pháp bảo.

Sau hơn mười lần chịu chấn động, trong lòng Kỷ Nhược Trần vừa động hai tay chấp lại trước ngực, sau đó chậm rãi đẩy ra, miệng bắt đầu niệm khẩu quyết.

Khẩu quyết thúc dục Văn Vương Sơn Hà Đỉnh gồm 4 câu, hẳn mới niệm câu thứ nhất, Vương đỉnh trôi nổi trên không trung lập tức phát ra một tiếng trong trẻo rồi lại ổn định trở lại.

Cũng theo đó, vết thương trên người Huyền Quy vỡ toác ra với tốc độ ngày càng nhanh hơn, đau đến mức quằn quại vật vã, điên cuồng găm lên không thôi!

Kỷ Nhược Trần tập trung thúc dục Văn Vương Sơn Hà Đỉnh, không dám phân tâm. Bằng đạo hạnh hiện tại của hắn, điều khiển Văn Vương Sơn Hà Đỉnh không khác nào một đứa trẻ kéo cỗ xe tám ngựa kéo, hơi sơ ý một chút là có thể xảy ra tai nạn xe lật người chết.

Nhưng mà linh khí từ Vương Sơn Hà Đỉnh truyền đến đột nhiên lại có gì đó khác thường. Kỷ Nhược Trần tỉ mỉ phân tích, nhận thấy yêu khí từ vết thương trên người Huyền Quy và yêu lực trên người yêu hoàng Dực Hiên có cùng nguồn gốc.

Xem ra, không hiểu tại sao Huyền Quy lại chọc phải yêu hoàng bên bị đánh cho 1 trận đau điếng, hoặc có thể là trong lúc yêu hoàng đang giáo

huấn thủy quân Đông hải, thì nó xui xẻo nên bị liên lụy mà thôi. Nhưng đụng phải Văn Vương Sơn Hà Đỉnh mới là lúc nó xui xẻo thật sự.

Lúc này Huyền Quy đã mình đầy thương tích, thể nhưng vết thương lại không có nhiều vết máu, máu rùa chảy ra đều sớm bị luyện hóa, sức lực vấy vùng của nó ngày càng yếu đi. Tiếng gầm điên cuồng cũng biến thành tiếng kêu gào bi ai thảm thiết, nếu là người khác thì đã mềm lòng.

Thế nhưng Kỷ Nhược Trần đang như thuyền nhỏ giữa bão tố, tập trung toàn bộ tinh thần cho việc điều khiển Văn Vương Sơn Hà đỉnh, hoàn toàn không còn cảm giác gì với thế giới bên ngoài. Mà cho dù có nhìn thấy Huyền Quy, Kỷ Nhược Trần cũng chắc chắn sẽ không mềm lòng. (Nguyên nhân động vật hoang dã bị tuyệt chủng là đây)

Lần này hãn tập trung vận dụng đỉnh, chân nguyên hộ thể trên người Huyền Quy lập tức tiết ra như nước. Kỷ Nhược Trần thấy Huyền Quy ở trong thanh quang đã xoay người từ từ bay lên miệng đỉnh. Nhưng vào lúc này, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một ánh kiếm chặt đứt ánh sáng phát ra từ đỉnh.

Kỷ Nhược Trần phát hiện bên ngoài có kẻ đột nhập, không kịp suy nghĩ lập tức điều khiển Văn Vương Sơn Hà đỉnh toàn lực phản công. Nhưng đến khi hãn phát hiện kiếm khí tập kích cực kỳ quen thuộc thì đã muộn.

Đáy biển vẫn yên lặng như cũ, chỉ có hai màu xanh và xám trắng lẫn vào nhau nhuộm lên, chu vi chừng mười trượng mặt nước, dập dờn nhiều lần rồi mới tách ra.

Văn Vương Sơn Hà Đỉnh rít lên một tiếng, bất đắc dĩ quay về bên cạnh Kỷ Nhược Trần. Lúc này hãn mới chậm chậm mở mắt ra, vẫn chưa nhìn rõ tình hình xung quanh... đã phun ra ngụm máu tươi!

Một đóa huyết hoa từ từ tan ra trong nước biển, thế nhưng lại không hề thu hút được bất kỳ con cá mập hung dữ nào.

Bốn bề của biển yên tĩnh tới mức đáng sợ, cách đó không xa có một đàn cá vẫn ngay hàng thẳng lối dạo chơi, nhưng hình như chúng chỉ bơi theo quán tính mà thôi.

Đàn cá này đã mất hết linh hồn, sức sống không còn. Không chỉ có đàn cá này, mà trong vòng bán kính trăm trượng, tất cả đều không còn sức sống.

Trong phạm vi này, tất cả các loài tôm cua cá, hải yêu thủy tộc đều bị Văn Vương Hà Sơn Đình làm cho kinh sợ đến mất hết cả linh hồn.

Kỷ Nhược Trần ép mạnh khí huyết đang sôi sục xuống, tìm kiếm khắp nơi, đến khi thấy Cổ Thanh cầm kiếm đứng ở cách đó không xa, chỉ là sắc mặt có chút tái nhợt. lúc này mới thở dài một hơi. Hắn ngẩng đầu hỏi:

- Thanh nhi, tại sao muội lại làm như vậy?

Cổ Thanh thu cổ kiếm lại, nhìn hắn một lát, mới khẽ thở dài:

- Bởi vì chỉ có cách này mới ngăn cản huynh luyện hóa Huyền Quy. Nhược Trần, đây không phải một con Huyền Quy bình thường. Theo muội thấy nó quá nửa là một con Tuyền quy, chính là một trong số những linh thú ít ỏi nhất trong trời đất, giết nó thì không hay. Huống chi nó còn rất nhỏ, xem ra vừa nở ra không lâu, thôi hãy tha cho nó đi! (Vẫn là phụ nữ dễ mềm lòng hơn :-?)

- Cái này...

Kỷ Nhược Trần nhìn con rùa đang trốn ở ngoài trăm trượng kia, thực sự không muốn tha cho nó dễ dàng như vậy, bởi vì cơ hội luyện hóa một linh thú như vậy quả thực không có nhiều. Hơn nữa mười phần công phu hôm nay đã xong chín phần, chỉ còn thiếu một bước cuối cùng mà thôi. (Thôi anh zai ơi, nhìn chút có sao đâu :v)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 245: Nhân Quả 2

- Thanh nhi, cơ hội này quả thật rất khó có được, tại sao phải từ bỏ chứ?

Kỷ Nhược Trần cố gắng thuyết phục Cố Thanh.

Cố Thanh lướt tới trước mặt Kỷ Nhược Trần, nhìn vào mắt hắn thật sâu, một lúc sau mới nói:

- Nhược Trần, việc đời đều có nhân quả, mỗi một việc đều do trời định trước. Hung kiếp của chúng ta nhiều như vậy, làm sao không có lý do chứ?

Nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác không hiểu của Kỷ Nhược Trần, Cố Thanh nắm lấy hai tay hắn, than rằng:

- Chàng đó, vẫn cảm thấy sát nghiệp kiếp trước chưa đủ nặng hay sao?

- Kiếp trước?

Kỷ Nhược Trần buột miệng hỏi. Hắn bây giờ đã biết hắn và Cố Thanh đã có nhân duyên từ kiếp trước.

Tuy từng đi qua 1 lần Âm ty Địa ngục, nhưng mà đạo hạnh của hắn để xem rõ nhân quả kiếp này vẫn còn kém xa mười vạn tám ngàn dặm, phép thần thông đó phải tới cảnh giới Ngọc Thanh mới có thể tu luyện được. Tuy đạo hạnh của Cố Thanh cao thâm khó dò, nhưng còn lâu lắm mới tới được cảnh giới Ngọc Thanh, làm sao mà thấy được kiếp trước của chính mình?

Cố Thanh như biết trong lòng hắn nghĩ gì, thở dài, nói:

- Muội chỉ có thể thấy một phần nhỏ trước khi luân hồi mà thôi. Mỗi lần nhìn thấy kiếp trước của huynh, nhìn đâu đâu cũng thấy vết máu kéo dài không dứt.

- Đúng như vậy sao?

Kỷ Nhược Trần kinh ngạc nghĩ thầm, đột nhiên cảm thấy trong tay rất ấm nóng lại trơn tuột, bèn cúi đầu nhìn xuống thì thấy máu trong lòng bàn tay không ngừng phun ra.

Mỗi khi nghĩ đến luân hồi nơi hồng trần, bao nhiêu chuyện đều kết thúc trong kiếp này, trong lòng Kỷ Nhược Trần như có tảng đá nặng đè lên, khiến hắn bị ép tới không thở được.

Hắn cũng đâu muốn gánh vác cái trách nhiệm nặng nề như thế này, đời này, vốn chỉ muốn sống một kiếp không phải lo nghĩ tới cơm áo thôi.

Từ lúc gia nhập Đạo Đức Tông, lên đỉnh Tây Huyền sơn, những ngày tháng Kỷ Nhược Trần sống họa chẳng chỉ có thần tiên năm mơ mới có được, thế nhưng tâm sự ngày càng nặng nề, không bằng lúc sống ung dung ở Long Môn khách điểm.

Tuy rằng có luân hồi nhiều đời trước mới có kiếp này, nhưng mà những chuyện của kiếp trước, rốt cuộc có liên quan gì đến kiếp này của mình chứ?

Kỷ Nhược Trần ngẩng đầu nhìn Cố Thanh.

Hắn lại nhìn Tuyền quy đang núp ở đằng xa, nhìn thấy nó thu hết hỏa khí nhìn về bên này, yên lặng chờ đợi số mệnh của mình, rõ ràng rất có linh tính. Lúc này hắn lại có một chút thích con Tuyền quy này rồi.

Kỷ Nhược Trần khoát khoát tay. Tuyền quy lúc này mới từ từ hiện lên, ngoảnh đầu bơi về chỗ sâu trong biển Đông.

Đưa mắt nhìn cảnh Tuyền quy mất hút ở đằng xa, lúc này Kỷ Nhược Trần mới cầm tay Cố Thanh tiếp tục bơi về hướng Đông.

Không biết đã bơi được bao lâu, Kỷ Nhược Trần đột nhiên hỏi:

- Nếu kiếp trước ta có nhiều hung kiếp đến vậy, vậy kiếp này ta nên làm gì để ứng phó?-

- Điều này muội cũng không biết.

Cố Thanh thản nhiên trả lời.

Ngay cả Cố Thanh cũng không biết phải ứng phó làm sao, Kỷ Nhược Trần dứt khoát bỏ chuyện này qua một bên, cười nói:

- Quản làm gì! Chừng nào chuyện tới hẵng nói tiếp, thế nào cũng có biện pháp đối phó mà.

- Đúng là như vậy thật.

Cố Thanh mỉm cười đáp.

Nếu như mọi việc đều có nhân quả, vậy thì kiếp trước kiếp này gây nhiều nghiệp chướng như vậy, là vì ai?

Hắn đã biết đáp án.

Sau khi Kỷ Nhược Trần cùng Cố Thanh đi khỏi, dưới đáy biển tĩnh mịch có 1 khối ngọc trai không sinh khí bỗng nhiên động đậy, từ từ mở ra. Từ bên trong vờn ra chi chít những đám xúc tu, vờn về nơi Kỷ Nhược Trần và Cố Thanh đã rời khỏi.

Chúng không ngừng khua khoắng, tỉ mỉ phân biệt linh lực và khí vị. Chốc lát sau, một người cá đuôi dài khoảng 1 tấc từ trong vỏ ngọc trai khác bơi ra, như một mũi tên bắn đi xa.

Khắp nơi dưới đáy Đông Hải đều là một loại vỏ ngọc trai này, trong đó đa số đều là loại ngọc trai bình thường, và một số ít trong đó là những trạm canh gác, mà hải quân Đông Hải đã phân bố rải rác khắp nơi.

Những trạm canh gác đó đều xuất thân từ thủy tộc, cố định lâu năm dưới đáy biển, không hề động đậy nhúc nhích, chỉ phụ trách thăm dò động tĩnh một khu vực nhỏ xung quanh.

Cách do thám kiểu này người tu đạo trên đất liền tuyệt nhiên không thể nghĩ ra, dựa vào linh cảm của Cố Thanh và Kỷ Nhược Trần cũng chưa thể phát hiện ra cái vỏ ngọc này không hề giống những vỏ ngọc khác.

- Lại có thêm 2 người tu đạo lặn xuống Đông Hải nữa à?

Trong đại doanh của Thủy quân Đông Hải lâm thời, Phong Diệu tướng quân cau mày nhìn con cá nhỏ màu bạc vẩy đuôi lao nhanh phía trước, vô cùng bức tức:

- Để ta xem thử công lực của chúng...? Hừ, đạo hạnh của chúng cao thâm đến thế nào mà dám đến Đông Hải chứ?

- Thì ra có 1 môn hạ của Đạo đức tông. Hừ, cũng có chút thú vị!

Đây không phải việc khó quyết định, Phong Diệu tướng quân hơi trầm ngâm, sau đó dặn dò:

- Cứ để cho chúng đi đi!

...

Một tháng trở lại đây, cả đáy Đông Hải không được yên tĩnh, dường như mỗi ngày đều có người tu đạo hoặc là ngang nhiên hoặc là mờ ám đột nhập Đông Hải.

Đội quân thám thính Đông Hải cũng chỉ thăm dò công lực bề ngoài của Kỷ Nhược Trần và Cố Thanh, làm sao có khả năng thăm dò thực lực thật sự của 2 người họ được.

Chút công lực này hiển nhiên không đáng để Phong Diệu đại tướng quân Đông Hải để mắt đến. Theo hẳn thấy thì đây chẳng qua chỉ là 2 danh môn đệ tử không biết trời cao đất dày, cũng muốn đem đây góp vui, xem thử có cơ hội mau chóng nổi danh hay không mà thôi.

Đông Hải mệnh mông vô tận, thủy quân trong Tử Kim Bạch Ngọc cung tuy nhiều nhưng cũng không thể bao vây hết Đông Hải. Huống chi lần trước khi yêu hoàng Dực Hiên không nén giận nổi ra tay, thì Đông Hải bị tổn thất trầm trọng, nên càng không thể ngăn cản tất cả tu đạo giả.

Nếu không vì Bích Hải Long Hoàng ban hành lệnh, trong thâm tâm Phong Diệu không bao giờ muốn phong tỏa Đông Hải.

Lệnh phong tỏa ban hành đã hơn 1 tháng, ngoài 3 đại phái Chính đạo, Tử Kim Bạch Ngọc cung hầu như đều đặc tội ít nhất 1 lần với các đại phái tu đạo tiếng tăm trên đất liền, sau này hậu họa khôn lường.

Cứ cho là Tử Kim Bạch Ngọc cung ở sâu dưới đáy biển, có được địa lợi lại vừa có thể di chuyển bất cứ lúc nào, thì cũng không đủ khả năng ứng phó với vô số công kích trả thù của người tu đạo trên đất liền.

Huống chi lúc này, mặc dù có mấy ngàn thủy quân Đông Hải trước sau vây quanh, nhưng Dực Hiên vẫn tung hoành ngang dọc như vào chỗ không người, mà ba vị Long Hoàng mãi không thấy có động tĩnh, cho nên sĩ khí thủy quân bị đả kích nặng nề.

Trong lòng Phong Diệu biết rất rõ, yêu hoàng Dực Hiên lần này đến Đông Hải, đa phần là vì gần đây xôn xao tin đồn loan truyền về tiên tích khi Ngũ Linh Huyền lão quân phi thăng để lại.

Thân là đại tướng Đông Hải, Phong Diệu biết Ngũ Linh Huyền Lão Quân không phải là nhân vật trong truyền thuyết. Trên thực tế, Đông Hải rất nhiều thần vật dị cảnh đều có liên quan đến ông ta, con Huyền Quy vạn năm tuổi đang cống Tử Kim Bạch Ngọc cung, theo truyền thuyết chính là tọa kỵ mà Ngũ Linh Huyền Lão Quân ngồi cưỡi lên khi bay về trời.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 246: Nhân Quả 3

Do vậy mà Đông Hải Long Cung luôn xem Ngũ Linh Huyền Lão Quân là một trong những tổ sư để thờ cúng; thế nhưng ngoài Huyền Quy, Tử Kim Bạch Ngọc cung cũng chẳng nhận được chỗ tốt gì từ Ngũ Linh Huyền Lão Quân. Điều này khác xa với Đạo đức tông và Thanh khư cung, cũng là điều mà 3 vị Long Hoàng từ trước tới giờ đều không cam tâm.

Lần này lời đồn về tiên tích hiện thế của Ngũ Linh Huyền Lão Quân chính là từ chuyện môn nhân Trung Cư, Thanh Nhàn chân nhân mà ra.

Điều này rất khác thường, mặc dù là Bích Hải Long Quân ở tiền điện tuyên bố Vân Trung Cư và Tử Kim Bạch Ngọc cung có hiềm khích; nhưng lời nói này nhất định là có gian kế, chưa đến 2 ngày thì lệnh phong tỏa đã đến tay ba vị tướng Đông Hải, rõ ràng có người nói một đằng làm một nẻo. Thực ra là Bích Hải Long Quân đã có tính toán vô cùng cẩn thận, đó là muốn đóng cửa để một mình tầm bảo.

Bởi vậy mà Phong Diệu có một chút suy tư, cho là với đạo hạnh kém cỏi của Kỷ Nhược Trần và Cố Thanh chắc chắn không có khả năng tranh giành tìm ra tiên tích của lão quân.

Huống hồ hãn cũng không muốn lại đắc tội với Đạo Đức Tông. Đạo đức tông đứng đầu chính đạo, Tử Vi chân nhân tu luyện sắp đắc đạo, Phong Diệu hãn có ngạo mạn tự đại hơn nữa thì cũng không dám tự nhận thực lực của mình mạnh hơn Đạo đức tông.

Một tên binh tôm nhận được mệnh lệnh của Phong Diệu, mới định đi khỏi thì bị Thái Vi đi vào ngăn lại. Thái Vi cầm lấy mệnh lệnh của Phong

Diệu, nhìn lướt qua rồi nói:

- Đem tin tức về hành tung của 2 người kia trực tiếp báo cho Bích Hải Long Hoàng, mặt khác chọn ra 1 đội thủy binh chuẩn bị bao vây tiêu diệt chúng.

Phong Diệu ngẩn ra, thắc mắc:

- Hai người này đạo hạnh không có gì cao thâm, không lẽ cũng phải báo cho Long Hoàng hay sao? Nếu như ngay cả bọn chúng mà cũng phải báo, vậy những người kia chẳng phải là người nào cũng đều phải báo à? Long Hoàng xem hết được sao?

Phong Diệu vừa nói vừa chỉ tay về phía bàn, chỉ thấy ở đó chất một chồng tư liệu xếp cao, là những tư liệu ghi nhớ về số lượng, đạo hạnh và hành tung trước đây của những tu hành giả đã thâm nhập Đông Hải.

Thái Vi thần nhiên mới:

- Đương nhiên là phải báo lên rồi, hơn nữa không những phải báo hành tung của 2 tên Đạo đức tông đó, mà tất cả hành tung các tu hành giả. Trước khi Long Hoàng hạ lệnh, ngài hãy phân chia binh lực thủ hạ chia nhau bao vây diệt đám tu đạo giả này.

Phong Diệu kinh ngạc, nói:

- Thái Vi tướng quân, binh lực của chúng ta đang rất thiếu, sao có thể phân binh nữa chứ? Chúng ta vốn yếu hơn địch, lúc này đã dụ được Dực Hiên đi xa, đúng là cơ hội tốt để bao vây tiêu diệt chúng một trận toàn thắng.

Thái Vi nhìn Phong Diệu, thở dài nói:

- Dực Hiên là nhân vật thế nào mà mắc bẫy chúng ta chứ? Long Hoàng đã buông tay không quản việc này, vậy thì chúng ta cũng không thể để cho thủ hạ binh tốt của mình chết một cách uổng phí. Tiêu diệt đám tu đạo giả này có phải dễ dàng hơn đi diệt Yêu Hoàng không? Đồng thời cũng khiến cho bọn họ thấy, chúng ta không phải là đám không có việc gì làm, ăn không ngồi rồi. Đây là chuyện nhất cử lưỡng tiện, ngài hãy mau đi làm đi.

Phong Diệu chưa kịp đáp lời, thì ngoài màn đột nhiên động dậy, một con Kỳ Ngư lao vào như tên bắn, sau khi vào bên trong bối trường (lều bằng vỏ sò) mới biến thành hình dạng nửa người nửa cá, hoảng hốt nói:

- Nhị vị tướng quân, đại sự không tốt rồi. Yêu hoàng Dực Hiên đột nhiên quay về hướng Bắc, bây giờ đã phá vòng vây, không biết đi đâu!

Phong Diệu nhất thời không biết làm sao, Thái Vi lập tức đi đến trước bản hải đồ khổng lồ treo trên tường, nhìn kỹ một hồi, chỉ vào một điểm trên hải đồ, dặn dò:

- Truyền lệnh của ta, bảo với thủy tộc ở San Hô hải phải luôn chú ý đến biến hóa của mạch nước ngầm, nếu có thay đổi gì về mùi vị, linh lực hay bất cứ điều gì khác thường, phải báo cho ta biết. Từ giờ trở đi, thủ vệ ở Hải huyết của San Hô hải (biển San Hô) phải tăng gấp ba, tất cả trận pháp phòng ngự toàn bộ mở ra, không được có sai sót!

Sau khi đám Kỳ Ngư tuân lệnh đi khỏi, lúc này Thái Vi liếc nhìn Phong Diệu, rồi thản nhiên cười:

- Bích Hải Long Hoàng tuyệt đối sẽ không ngồi nhìn Hải huyết ở San Hô hải rơi vào tay người khác, ngài hãy báo hành tung của Yêu Hoàng lên trên đi.

...

Hành động dưới đáy biển gian khó hơn trên đất liền rất nhiều, Kỷ Nhược Trần lại phải lặn trốn, bọn thủy quân tuần tra Đông Hải bất ngờ tăng lên đáng kể, do vậy làm nhỡ lộ trình, phải mất 2 ngày mới lặn được hơn 200 dặm đường thủy.

Lúc này nơi mà hai người đang dừng lại có gì đó khác biệt, đáy biển đều là nham thạch cháy đen kịt, bên trên thừa thốt vài đám cỏ, trong nước tràn ngập mùi lưu huỳnh nồng nặc, nhiệt độ dần dần tăng lên. Lặn về phía trước mười mấy dặm, nước nóng như nước sôi nếu bỏ một quả trứng vào, để lâu cũng sẽ chín.

Vùng nước khắc nghiệt này, không thấy bóng dáng loài thủy tộc nào, ngay cả thủy quân tuần tra cũng không thấy một người, chắc bọn họ không chịu được nước nóng như vậy.

Nhìn thấy cảnh vật xung quanh, Kỷ Nhược Trần biết nơi này cách Địa Hòa Liệt Cốc không xa nữa rồi. Lúc này linh lực dùng để đánh dấu phía trên Thần Châu Khí Vận Đồ cùng với phương vị của bản thân hằn trùng nhau, nguồn gốc của linh khí này chỉ có thể xuất phát trong phạm vi 300 dặm xung quanh đây.

Thiên Địa Linh Vật tất nhiên có mãnh thú trấn thủ bảo vệ. Ở đây tuy nước nóng như sôi, nhưng lại là một vùng đất hết sức lạnh lẽo, không thấy bóng dáng của loài Thủy tộc nào.

Kỷ Nhược Trần biết có lẽ là mình đã tiến vào lãnh địa của mãnh thú trấn bảo, cho nên nơi này mới không có chút sức sống nào. Nhưng nếu mình đã tìm đến được nơi này, thì nên tiến thêm về phía trước, biết đâu sẽ có được bảo vật. Lúc này Kỷ Nhược Trần đương nhiên không muốn rút lui.

Hắn ra dấu với Cổ Thanh lặn xuống trước, hầu như là dán mình xuống đáy biển im lặng tiến về phía trước.

Sức nóng của nham thạch dưới đáy biển cao gấp mấy lần nhiệt độ nước biển, Kỷ Nhược Trần tuy có đạo hạnh trong người, nhưng vẫn thấy nóng tới trán cũng đổ mồ hôi (???). Nhưng hấn ý chí kiên nghị vững vàng. Sự khó khăn này tất nhiên không đáng lưu tâm.

Tiến về phía trước thêm khoảng vài dặm, đột nhiên trong lòng Kỷ Nhược Trần cảm nhận được điều gì đó, hấn ngẩng đầu nhìn lên, vừa lúc nhìn thấy trên đỉnh đầu một đám mây đen to lớn vô cùng đang nhanh chóng giáng xuống.

Trong nháy mắt, hấn chỉ còn thấy một màn đen kịt, không nhìn thấy một tia sáng nào.

Trong lòng kinh hãi, theo bản năng Kỷ Nhược Trần lặn xuống đáy biển, phút chốc lại áp vào lớp nham thạch cực kỳ nóng. Quả nhiên trên đỉnh đầu có một dòng nước chảy xiết tới, chính là vị trí mà hấn vừa đi qua.

Kỷ Nhược Trần dựa vào tâm thức, tay trái nhanh như tia chớp đưa ra tìm kiếm, mò được một cái gì đó trơn tuột, màu trắng. Vật kia ra sức giãy dụa lại trơn tru, nó vận mình hai cái đã thoát ra được.

Kỷ Nhược Trần quỳnh lên, liền vận lực trên bàn tay, nào ngờ cái vật này không chịu được sức mạnh của hấn, bị hấn bóp mạnh một cái, liền nổ tung một tiếng. Một luồng tanh hôi phả vào mặt.

Kỷ Nhược Trần cảm thấy trên tay đau đớn như bị kim châm, hóa ra đã bị con vật nhỏ này trước khi chết dốc hết sức cắn một cái.

Độc tính của nó rõ ràng vô cùng lợi hại, trong khoảnh khắc Kỷ Nhược Trần cũng cảm giác tay mình tê dại, hơn nữa con vật nhỏ này chết mà không cứng lại, mấy cái xúc tua lạnh lẽo quần quanh cổ tay Kỷ Nhược Trần, cắn hờn mà cắn mãi không thôi!

Đối phó con vật nhỏ bé kỳ dị này, Kỷ Nhược Trần không phải không có cách. Hắn cười lạnh một tiếng, vận công, từ trong da thịt mình nổi lên một tầng ánh sáng màu xanh nhạt, một luồng đĩnh khí xâm nhập vào bên trong cơ thể nó.

Vậy là cái con vật bé nhỏ đó đột nhiên giằng co dữ dội cũng không cố cản Kỷ Nhược Trần nữa, nó phát ra âm thanh the thé và trong nháy mắt cả cơ thể nhỏ bé của nó chuyển thành màu xanh phát ra ánh sáng mờ nhạt. Kỷ Nhược Trần cuối cùng mới thấy rõ thứ mình nắm trong tay hóa ra là một con mực toàn thân đem sẫm.

Ánh sáng màu xanh nhạt trong cơ thể con mực lúc sáng lúc tối, thân thể nó giống như băng cứng gặp nước sôi nhanh chóng trở thành mềm nhũn, tan chảy, hòa với nước biển. Tiếng thét chói tai của nó trước khi chết nghe rất thê lương, thể hiện nó đã chịu đựng một nỗi đau đớn khủng khiếp.

Lúc này đáy biển chỉ là một vùng tối tăm, Kỷ Nhược Trần căng mắt ra nhìn, cũng chỉ thấy rõ trong khoảng chu vi 1 trượng mà thôi. Nhưng tiếng kêu của con mực này lại truyền đi rất xa.

Trong giây lát, con mực đã biến thành máu loãng, theo sóng biển tản đi, trong tay Kỷ Nhược Trần trống trơn không còn thứ gì, chỉ còn lưu lại mấy dấu răng đen sì.

Một vùng tối tăm, đột nhiên vang lên từng tiếng kêu lạnh lạnh chói tai, nghe ra rất giống tiếng kêu con mực nhỏ vừa nãy. Rồi cũng không biết có mấy nghìn mấy vạn con mực đang từ bốn phương tám hướng kéo nhau về hội tụ.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 247: Nhân Quả 4

Hắn chậm rãi mở hai mắt ra, xung quanh chỉ thấy một vùng ánh sáng trắng mờ mịt, tia sáng chiếu lên trên người ấm áp, rất thoải mái. Khẽ động dậy tay chân, hắn thử ngồi dậy nhưng lại cảm giác không có chút sức lực nào.

Phía sau vùng sáng thỉnh thoảng truyền đến âm thanh nhỏ mơ hồ, nghe ra hình như có liên quan tới hắn, nhưng không được rõ ràng.

Trong lòng dần dần lo lắng, theo bản năng hắn bắt đầu tìm tòi trong thần thức. Thần thức hắn mênh mông như biển cả, vô số tâm pháp khẩu quyết bên trong bay tới bay lui, có một số hắn hiểu ý tứ trong đó, một số khác thì hoàn toàn không rõ ý nghĩa. Trong nháy mắt có vô số tâm pháp khẩu quyết bay trước mặt hắn, nhưng không có cái nào có thể giải quyết được cục diện nguy hiểm trước mắt.

Hắn chợt thấy trên cùng thần thức nổi một vòng nhiều loại quả tượng, khác hoàn toàn với các loại quả bình thường như sáu mươi bốn quả hoặc là Tiên Thiên quả, Bát quái quả. Bên trong mỗi một quả đều chứa đựng một tia linh lực khác biệt, vừa xung vừa hợp, dung hòa vào một thể, tạo thành một bức trận đồ.

Trong bức trận đồ linh khí lẫn tẩn như mưa, từ từ giáng xuống làm dịu thần thức của hắn. Những linh khí trong bát quái này và thần thức của bản thân hắn khác xa nhau, hiển nhiên là sức mạnh từ bên ngoài tác động tới.

Hắn nhớ mang máng ở đâu đó đã gặp cách làm sao đối phó tình hình trước mắt, bèn dụng tâm một chút, quả nhiên trận đồ đã tách ra theo ý

muốn của hắn, mấy mươi phù quẻ xếp thành một hàng nối đuôi nhau nhập vào thần thức.

Mỗi lần thu được một quẻ, tâm hắn lại có chút giác ngộ, đợi đến hơn mấy mươi phù quẻ nhập xong vào thần thức, hắn cảm thấy dường như lại có mảnh trời đất mới sắp bày ra trước mặt mình.

Chính lúc trong lòng hắn đang vui mừng, mây mù bao trùm phía trên thần thức mệnh mang bỗng nhiên tản ra, phía dưới hiện ra một thế giới lửa cháy rừng rực! Trong biển lửa đỏ như máu đó, mơ hồ có thể thấy được một đồng đồ nát, có vô số người đang chạy trốn gào thét, trong đó còn có một số khuôn mặt vô cùng quen thuộc, nhưng hắn nghĩ thế nào cũng nhớ ra được là ai. Nhìn ngọn lửa rừng rực làm cho một người đi qua trên đường hóa thành tro bụi, hắn chỉ cảm thấy trong lòng tự nhiên nảy sinh một cơn ớn lạnh muốn đi cứu người, nhưng bất luận như thế nào thì cũng không thể động đây.

Khoảnh khắc này, dường như nổi thống khổ của mỗi người trong biển lửa đều hội tụ đến trên người hắn!

Hắn bỗng nhiên hét to một tiếng!

- Huynh đã tỉnh!

Bên tai truyền tới một thanh âm quen thuộc, trong giọng nói đậm bạc ẩn giấu một chút quan tâm.

Nghe tiếng gọi này, hắn mới cảm thấy thần thức đang tản mát khắp bốn phương tám hướng tập trung lại, thân thể cũng từ từ có lại tri giác, chỉ là mí mắt như nặng cả ngàn cân, phải dùng hết sức mới mở mắt ra được.

Hai mắt vừa mới mở ra, hắn bị ánh sáng trắng chói mắt làm cho đầu choáng mắt hoa. Trong vầng sáng mơ hồ thấy được hai bóng người, một người là Cố Thanh, người kia là một ông già hình dáng cổ quái. Đầu ông ta

lớn như cái đầu, hai bên vuông vắn như nhau, ngoài điểm này ra thì rất hiền lành hòa nhã.

Lão này mi dài hai thước, nhưng dưới cằm không có sợi râu nào. Người già bình thường đều là vuốt râu, ông ta lại vuốt lông mi, cười ha hả nói:

- Hẳn bất tỉnh rồi mà còn biết thu thập Huyền Thiên trận đồ của ta vào trong thần thức, quả nhiên thông tuệ. Nhưng mà vết thương của hẳn vừa lành, không tránh khỏi nguyên khí tổn hao nhiều, phải ở đây tĩnh dưỡng ít nhất bảy ngày rồi mới có thể rời đi.

Cố Thanh không khách sáo, nói:

- Vậy phải làm phiền vài hôm nữa vậy!

Lão giả ha hả cười nói:

- Không dám! Cố tiên tử ngày xưa dùng một lời nói mà cứu mạng sống tiểu nhi, lại đả thương Vũ Hưu, giúp cho lão phu được 99 năm bình an. Vì tiên tử làm chút ít chuyện cũng chỉ là khế động tay một chút, không đáng nhắc đến. Hai người thông thả trò chuyện lão già này xin cáo lui trước.

Hắn giãy dụa vài cái, rốt cục cũng ngồi dậy, hơi ngờ ngàng nhìn ông lão kia. Ông lão thấy hẳn ngồi dậy, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, quay về phía Cố Thanh ôm quyền thi lễ rồi rời khỏi phòng.

Nhìn Cố Thanh trong giây lát, hẳn mới hồi phục lại tinh thần, ngập ngừng kêu lên một tiếng:

- Thanh nhi?

Cố Thanh đến ngồi bên giường, nhìn hẳn mỉm cười nói:

- Nhược Trần, huynh vừa tỉnh lại, bây giờ còn yếu lắm. Huynh đừng nôn nóng, trước tiên hãy theo tâm pháp Tam Thanh điều dưỡng chân nguyên,

chuyện đã xảy ra muội sẽ từ từ kể cho huynh biết.

Kỷ Nhược Trần nghe theo lời nàng chậm rãi nằm xuống. Vừa rồi hẳn còn có hơi mơ hồ, hiện tại tri giác khôi phục, lập tức cảm giác được trong tứ chi bách hải như tưới thủy ngân, động đến là khốn khổ không nói nên lời. Hơn nữa một khi hẳn vận chuyển chân nguyên, ngực bụng lại đau nhức từng cơn, kinh mạch yếu ớt bất kham như mới được sinh ra vậy, căn bản không thể nào tiếp nhận chân nguyên dâng trào mạnh mẽ của hẳn.

Loại đau đớn này nếu là rơi vào một người tu đạo bình thường nào khác. rất có khả năng khiến cho tâm thần bọn họ thất thủ ngay lập tức, chân nguyên tán loạn, tổn thương càng nặng thêm. Nhưng đối với cho Kỷ Nhược Trần, hẳn thường chịu đựng chút thống khổ này như cơm bữa.

Mặt không đổi sắc, hẳn niệm tâm quyết, vận chuyển chân nguyên thu được ồ ồ chảy, trong kinh mạch yếu ớt không chịu nổi rốt cuộc có thể vận chuyển như ý. Nhưng hẳn vẫn còn thắc mắc, đó là chân nguyên trong cơ thể bỗng nhiên mạnh hơn rất nhiều, trong đó có một số linh lực rõ ràng khác với Tam Thanh linh lực, cũng không biết là từ đâu tới.

Không lẽ là linh lực do những quả mới vừa bị thu thập vào thần thức mang đến?

Kỷ Nhược Trần âm thầm suy nghĩ. Như vậy những phù quả hẳn thu thập lúc này hẳn là mỗi một phù đều có chút dị năng, bất quá là linh lực mang đến chỗ tốt mà thôi.

Nhưng bây giờ chỉ tăng một chút linh lực đã mãnh liệt như vậy, vậy mỗi một phù trong những phù quả thu thập được đều không thể coi thường.

Sau khi chỉnh lý xong chân nguyên trong cơ thể, Kỷ Nhược Trần mở hai mắt ra, lúc này mới nghiêm túc xem xét hoàn cảnh xung quanh.

Đây là một gian phòng rất kì lạ, vách tường nghiêng, mặt tường thì có hình sóng biển. óng ánh lấp lánh, nóc nhà có vô số hạt minh châu lớn nhỏ như trứng chim câu, khiến cho gian phòng thêm sáng sủa. Gian phòng nhìn qua giống như ở bên trong một cái vỏ trai ngọc cực kỳ to lớn.

Kỷ Nhược Trần nghi hoặc nhìn Cố Thanh, nàng không nhanh không chậm kể về những sự việc đã xảy ra trong mấy ngày này.

Ngày hôm đó, Cố Thanh tự cho rằng mình chắc chắn phải chết rồi, định sổ trăm kiếp luân hồi của hai người vậy là kết thúc ở đây. Tuy hai người đều có tuệ căn sớm muộn gì cũng có thể chuyển thế gặp lại, thế nhưng kiếp sau tất cả nhân quả đều xáo trộn lại không thể nhận biết quá khứ tương lai.

Đối với nàng mà nói, điều này đồng nghĩa với công phu tu hành ngàn năm bị phá hủy chỉ trong một chốc.

Chính ngay lúc Cố Thanh quyết ý vận hết lực lượng còn sót lại phản kích đám Thâm Hải Yêu Ô (quỷ đen biển sâu) này đánh một đòn cuối cùng, thì đột nhiên có một luồng vàng ánh sáng màu hổ phách bảo vệ nàng và Kỷ Nhược Trần, và tấn công mấy chục con Yêu Ô khiến chúng phải tránh ra xa.

Sau đó một con Tuyên Quy thân hình to lớn khoảng trăm trượng xuất hiện trên đầu Cố Thanh. Tuyên Quy tuy khổng lồ, thế nhưng nó di chuyển rất linh hoạt, miệng nó không ngừng phun ra từng chuỗi bọt khí tấn công Yêu Ô.

Thân hình con Yêu Ô lớn gấp hơn mười lần Tuyên Quy, thế nhưng lại khá kiên đề Tuyên quy, những bọt khí không ngừng dập dờn đong đưa trong nước biển, thật sự tránh cũng không tránh được. Chúng chỉ còn biết phun ra những đám mực đen lớn, bao lấy bọt khí tổng lên mặt nước.

Ngẫu nhiên có bọt khí vỡ tan thì bên trong thoát ra vô số tia sáng màu hổ phách những chỗ mà tia sáng này chiếu đến, mực đen mà những con Yêu Ô

phun ra lại biên thành nước trong suốt.

Tia mực mà Yêu Ô phun ra dù lợi hại nhưng đối với cái mai cứng cáp, vững chắc của Tuyên Quy mà nói thật sự không có nghĩa lý gì, bất luận là đâm hay siết đều mấy may không làm gì được Tuyên Quy. Chỉ có mấy cái xúc tu sức mạnh vô cùng của nó là có một chút uy hiếp tới Tuyên Quy thôi.

Mỗi khi con mực dùng xúc tu tấn công Tuyên Quy, nó đều dùng mai để chống đỡ, sau đó quay lại tấp mạnh vào cái xúc tu đó.

Con Tuyên Quy cổ dài năm mươi trượng, đầu rồng nhanh như điện, mỗi lần tấn công đều không thất bại, mỗi một cái đớp đều có thể kéo xuống từ thân con mực một khối thịt lớn.

Nhưng trên những xúc tu lại có vô số giác hút, mỗi khi tấn công Tuyên Quy, những giác hút này cố sức lôi hút mai rùa, khiến cho Tuyên Quy đau đến thét lên liên hồi.

Hai con quái thú to lớn đánh nhau quên cả sống chết, khiến cho cả vùng biển này chẳng thể nào yên ả được. Sóng biển cuộn cuộn dâng lên, như đang sôi trào, lúc thì tĩnh lặng như núi lúc thì cuộn trào mãnh liệt, lúc nặng vạn cân, lúc lại tan biến vô tung, lúc nóng hừng hực lửa, chớp mắt lại đông thành băng cứng.

Như vậy, rõ ràng là hai con di thú ngoài vật lộn ra vẫn còn đang so đấu về pháp thuật khống thủy (điều khiển nước).

Chỉ một lần như vậy, tất cả sinh linh trong vùng biển này đều gặp phải tai nạn. Hải linh trong vùng biển nguy hiểm này đều đã thừa nhận không ít khổ nạn, thích nghi bằng mọi cách mới có thể sinh tồn được. Nhưng lúc này, hai con dị thú lớn tranh đấu, ngay cả đám binh lính tuần tra của thủy quân Đông hải ẩn núp dưới sự bảo vệ của vỏ trai đặc biệt còn bị nước biển đè thành thịt vụn, huống chi là những hải linh này.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 248: Nhân Quả 5

Yêu Ô và Tuyền Quy đấu với nhau cả 1 ngày, mình con nào con nấy cũng đầy thương tích, Yêu Ô cuối cùng không chống cự được nữa tháo chạy. Tuyền Quy bây giờ mới hoá thành người, đón Kỷ Nhược Trần và Cố Thanh về hải cung của mình.

Tuyền Quy dùng nội đan do ngàn năm tu luyện thành của mình đưa vào trong cơ thể Kỷ Nhược Trần, vận chuyển một vòng trong kinh mạch của Kỷ Nhược Trần, bày Huyền Thiên trận đồ, phục hồi kinh mạch bị tổn thương bởi mực đen của con Yêu Ô kia trong cơ thể, lúc này lão mới thu hồi lại nội đan.

Lẽ ra Huyền Thiên trận đồ vận hành thêm một thời gian ngắn nữa sẽ tự tan biến, không ngờ Kỷ Nhược Trần lại tỉnh dậy trước cả thời gian dự liệu của Tuyền Quy và Cố Thanh, đồng thời trong lúc thần trí chưa tỉnh táo thì hắn đã thu về Huyền Thiên trận đồ, ngược lại lại đạt được lợi ích lẽ ra không phải thuộc về mình.

Cố Thanh xưa nay ít nói, kể lại sự tình kinh tâm động phách mà nàng tự thể nghiệm lần này cũng chỉ trong thời gian uống xong một tách trà thôi. Lúc này kinh mạch của Kỷ Nhược Trần đã hồi phục, thần thức ổn định, những thương tích còn lại cũng không có gì đáng ngại, chỉ cần bồi dưỡng chân nguyên, chữa trị nội thương nữa mà thôi.

Vì đã nghe lời của Cố Thanh, biết được con Tuyền Quy này có nguồn gốc là thần thú, hắn lập tức tìm cách xuống giường, muốn đi bá kiến vị ân nhân cứu mạng mình.

Cố Thanh điều hẫn ra khỏi phòng, đi qua một hành lang dài đến một căn phòng lớn giống như phòng luyện đan, trông thấy ông già có lông mi dài cầm chiếc quạt hương bồ đang ngồi trước lò mà luyện đan. Kỷ Nhược Trần vừa bước vào, ông ta liền cười bảo:

- Kỷ thiếu tiên có thể xuống đất đi lại nhanh như vậy thật sự là tư chất hơn người, tuy nhiên thiếu tiên phải ở lại ngôi nhà nhỏ của lão đây thêm bảy ngày mới đi được. Lão gọi là Giáp Canh, ở dưới đáy biển hơn ngàn năm rồi, trong bảy ngày này dù sao cũng rảnh rồi, để lão dẫn thiếu tiên đi dạo vậy. Nhưng thực ra quanh đây trừ địa hỏa ra thực tình cũng chẳng có gì đáng xem cả.

Kỷ Nhược Trần vội vàng hành lễ nói:

- Nhược Trần vẫn chưa nói lời tạ ơn cứu mạng của lão...lão tiên nhân!

Giáp Canh xua tay, nói:

- Thiếu tiên nói gì vậy! Hôm đó đưa con trai không nên thân của lão đã mạo phạm đến thiếu tiên, thiếu tiên đã nương tay, không dùng tiên đình luyện hoá linh hồn của nó, đó đã là đại ân đại đức rồi. Hơn nữa hôm đó nếu không có thiếu tiên dùng tiên đình huỷ đi hai cái xúc tu của Yêu Ô, lão có muốn thắng nó cũng không dễ dàng như thế.

Kỷ Nhược Trần khiêm nhường liên tục tạ ơn lão nhân. Giáp Canh ở một bên quan sát lò luyện đan, một bên xua tay nói:

- Cũng có thể nói là lão có duyên với thiếu tiên, cần gì phải đa lễ như vậy, thực ra trong lòng lão có một nghi vấn mong thiếu tiên có thể giải đáp cho lão. Uy lực tiên đình mà thiếu tiên dùng có chút không tương thích với đạo hạnh của thiếu tiên, không biết tiên đình này ở đâu mà ra, có gốc tích như thế nào?

Kỷ Nhược Trần nghe vậy ngẩn ra, ậm ờ đáp:

- Chiếc đỉnh đồng này là ta vô tình có được, sử dụng như thế nào ta cũng không rõ lắm. Hiện nay chỉ mới dùng được một hai công năng của nó mà thôi, còn về lai lịch của nó như thế nào thì ta thực sự hoàn toàn không biết gì cả!

Giáp Canh cũng không hỏi thêm gì nữa, chỉ gật đầu rồi nói:

- Thiếu tiên biết cách thức sử dụng cái đỉnh này để luyện yêu, nhưng tuyệt không lạm dụng chỉ là lúc bất đắc dĩ mới dùng nó. Tấm lòng nhân hậu này thật là hiếm thấy, hiếm thấy!

Lời nói này khiến cho thâm tâm Kỷ Nhược Trần thấy xấu hổ, hẳn đâu phải là không muốn sử dụng Văn Vương Sơn Hà đỉnh, trên đường đi đều là do Cố Thanh ngăn cản, khi đối phó với con Yêu Ô mới dùng tiên đỉnh, nếu không phải hôm đó buông tha cho tiểu Tuyền Quy thì ngày hôm nay cũng không được cứu sống.

Đứng là ngày trước gieo Nhân, hôm nay gặt Quả.

Nhưng như vậy, Kỷ Nhược Trần rốt cục cũng chú ý hơn đến Văn Vương Sơn Hà đỉnh, khi trở về sẽ tra xét lại trong điển tịch của Đạo Đức tông coi thử rốt cục cái đỉnh này có lai lịch như thế nào. Không cần biết là linh tính hay từ công năng luyện yêu của nó, uy lực của Văn Vương Sơn Hà đỉnh thể hiện ra lúc này đều hơn xa so với những bảo vật tầm thường.

Một chiếc đỉnh như vậy tại sao lại bị ném ở một góc nhỏ tại Thái Thượng Đạo Đức cung, mặc cho tro bụi bao phủ như vậy?

Lúc này tiên đan của Giáp Canh sắp luyện thành, sau khi đập kín đỉnh lò thì không có việc gì làm, vừa hay có thể cùng Kỷ Nhược Trần tán gẫu.

Hải cung của Giáp Canh trôi nổi trên Địa Viêm Liệt Cốc, phía dưới nối tiếp với địa hỏa quanh năm suốt tháng không dứt, lão dẫn một ít địa hỏa vào phòng luyện đan làm lửa để luyện đan.

Trong đạo thư có ghi lại rằng lửa dùng luyện đan phân thành bốn cấp bậc, một là Phàm Hỏa, hai là Địa Viêm, thứ ba là Chân Diễm, thứ tư là Thiên Hỏa.

Địa Viêm vốn không bằng chân diễm do chân nguyên của người tu đạo hóa thành, nhưng Địa Viêm tại nơi này lại cuộn cuộn không dứt, loại lửa mạnh thế này không phải là các loại chân diễm tầm thường có thể sánh bằng, rất thích hợp cho Giáp Canh sử dụng.

Hơn nữa theo lời Giáp Canh thì nơi đây còn một nguồn linh khí khác. Địa Viêm ở đây có linh tính khác thường khiến cho việc luyện chế pháp bảo, đan dược có thể được làm ít mà hưởng nhiều.

Kỷ Nhược Trần nghe thấy hai tiếng “Linh khí”, trong lòng khẽ động dè dặt cẩn thận hỏi dò. Giáp Canh không chút kiêng kỵ thẳng thắn nói ông ta vốn xuất từ linh thú, ngay từ nhỏ cũng chỉ có một mục đích.

Ba trăm năm trở lại đây, mục đích của ông ta là bảo vệ linh khí thiên địa ở nơi thâm sâu của Địa Viêm, không để cho nó bị yêu tà lấy đi, cho nên mới xây nên toà hải cung này, còn về phần mượn Địa Viêm luyện đan cũng chỉ là điều tốt tiện thể làm mà thôi.

Kỷ Nhược Trần cực kỳ hứng thú với tất cả bảo vật hội tụ linh khí trời đất, không biết ở đây sẽ có những thứ gì?

Giáp Canh cười ha hả, vuốt lông mày nói:

- Thiếu tiên lại nói đùa rồi, ở đây làm gì có bảo bối nào có thể sánh với tiên đỉnh của thiếu tiên chứ. Nhưng nói tới bảo vật, trong Địa Viêm này có nổi lên một khối huyền thiết do linh khí trong phạm vi ngàn dặm xung quanh hội tụ thành, rất có linh tính, cũng có thể xem đó là bảo vật. Nhưng cũng có điểm không tốt, đó là khối huyền thiết này hơi nặng một chút. Ừ, để ta nhớ lại. Đúng rồi!... Khối huyền thiết này nặng một vạn tám trăm lẻ

ba cân (10.803kg)! Nếu như thiếu tiên có hứng thú thì cứ việc lấy đi, ha ha ha!

Kỷ Nhược Trần cũng cười khan theo lão ta mấy tiếng, nhưng trong lòng tức giận đến nghiến chặt răng. Hẳn lúc này nếu không dựa vào bất cứ ngoại lực nào, chỉ dựa vào chân nguyên của mình cũng chỉ di chuyển được vật nặng tối đa hơn ngàn cân mà thôi. Nếu dùng thêm các loại đao pháp như Đại Lực Thần phù, Đỉnh Giáp Bàn Vận, Kim Thân Lập Giáp, tối đa cũng chỉ nâng được ba bốn ngàn cân mà thôi. Khối huyền thiết này nặng hơn một vạn cân, cho dù cả tám chân nhân trong môn phái cùng đến cũng chỉ có nước chịu thua, thử hỏi hẳn làm sao mang đi được?

| Cục sắt nhỏ Đỉnh Hải Thần chậm mà Thanh Nhân chân nhân nói lúc trước xem ra quá nửa là đang ở nơi này. Lúc này Kỷ Nhược Trần mới hiểu lúc đầu Thanh Nhân chân nhân thuận nước đẩy thuyền nói nhẹ nhàng thoải mái đến nhường nào.

Bảy ngày tiếp theo, Kỷ Nhược Trần và Cố Thanh không có việc gì cả ngày chỉ là đi dạo thủy cung đáy biển, bình phẩm bảo vật của Canh Giáp, có lúc cũng đi xem khối thần thiết, thậm chí còn thử lấy đi.

Thần thiết đương nhiên không xê dịch chút nào, nếu như Kỷ Nhược Trần có thể di chuyển thì làm sao xứng với tên gọi “Đỉnh Hải” của nó?

Bảy ngày sau, thương tích của Kỷ Nhược Trần khôi phục hoàn toàn, từ biệt Giáp Canh chuẩn bị trở lại Tây Huyền sơn. Nhưng khi vừa mới khôi phục đao hạnh, Kỷ Nhược Trần đã dùng bí pháp truyền tin tức về linh khí trong Địa Viêm Liệt cốc về trong tông.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 249: Đường Vào 1

- Đạo Đức tông cũng muốn nhúng tay vào vũng nước đục này sao?

Hai mắt Bích Hải Long Hoàng khép hờ, không nhanh không chậm nói.

Tên quan dâng tấu quỳ dưới thềm bạch ngọc len lén ngẩng đầu lên, thấy Bích Hải Long Hoàng không lộ ra vẻ giận dữ mới đánh liều đưa văn kiện trong tay tới.

Bích Hải Long Hoàng tiếp lấy, cũng không thèm nhìn tới đã ném qua một bên, nói:

- Hai tên tiểu quỷ không ra hồn có thể gây ra được chuyện gì? Chuyện nhỏ thế này cũng phải tấu lên, các người rồi rồi đến mức không có chuyện gì làm sao?

Câu nói kia đã lộ ra vẻ nghiêm khắc, tên quan dâng tấu lập tức bị dọa đến toàn thân run rẩy, chỉ lo dập đầu, làm gì còn nói được câu nào nữa?

Hắn mới nhậm chức ba ngày, tên quan tiền nhiệm lúc trước trong lúc dâng tấu của các tướng lĩnh bên ngoài, không biết vì sao lại chọc giận Bích Hải Long Hoàng, nên bị phạt làm thức ăn cho Thủy thần thú.

Lúc này hắn mới báo lên vài chuyện mà Long Hoàng cũng đã hơi giận, đến khi báo cáo tất cả những chuyện này, không biết mình đã bị Thủy thần thú ăn bao nhiêu lần rồi.

Nhưng những văn kiện này đều do các đại tướng tại biên giới trình lên, đắc tội với ai đều là con đường chết cả, việc này nên làm thế nào cho phải?

Ngay khi hấn rơi vào tình thế vô cùng khó xử, không biết có phải được thần linh phù hộ hay không mà Bích Hải Long Hoàng nhắm mắt rồng lại, nói:

- Tiếp tục đọc!

Hấn nơm nớp lo sợ, vất vả lắm mới đọc hết sáu mươi bản tấu chương. Những tấu chương này nói đến đều là môn phái nào, có bao nhiêu người tu đạo tiến vào Đông Hải, linh tinh vụn vặt. Nhưng Bích Hải Long Hoàng vốn vui giận thất thường, lại kiên nhẫn nghe hết từ đầu đến cuối mà không nói thêm câu nào.

Tên quan dâng tấu vừa đọc xong liền lập tức lui ra khỏi điện, vừa ra đến bên ngoài hai chân hấn liền mềm nhũn, ngồi ngay tại đó, trong thời gian ngắn cũng không bò dậy nổi.

Bích Hải Long Hoàng phất phất tay, các đại thần trong điện lập tức như được thoát tội nối đuôi nhau đi ra khỏi điện. Trong Thủy Tinh điện to lớn chỉ còn lại một mình Long Hoàng, lão nhắm mắt ngồi yên lặng một lúc lâu mới nhả ra một ngụm trọc khí.

...

Đại doanh chỉ huy của thủy quân Đông Hải dưới trướng Tử Kim Bạch Ngọc cung xưa nay luôn có phong cách tráng lệ, chính là dùng một mỏm đá san hô hoàn chỉnh điêu khắc mà thành, xây dựng ở trên lưng một con cá voi to lớn. Vì vậy Đông Hải tuy lớn nhưng không nơi nào là không thể đi tới.

Liên tục có những con cá bạc ra. Vào xuyên qua trạm canh gác của đại doanh chỉ huy, mang quân tình khắp nơi tập hợp về đây.

Trên bức tường của đại sảnh trung tâm treo một bức hải đồ khổng lồ, trên cả bản đồ đều là những dấu hiệu và đường đi đủ mọi kiểu dáng, đại biểu cho đường đi của những người tu đạo khác nhau tiến vào Đông Hải. Thịnh thoảng sẽ có thủy tộc chịu trách nhiệm về tình hình quân sự căn cứ vào tin tình báo mới nhất để sửa đổi những dấu hiệu trên hải đồ.

Mặc dù tình hình quân sự đưa vào nhiều như nước chảy, nhưng những quan phụ trách rõ ràng là có họ hàng với bạch tuộc, bảy tám cánh tay dài đủ để ứng phó với công việc phiền phức này.

Thải Vi đứng trước hải đồ, căn bản là không để ý đến đông đảo dấu hiệu thay đổi trên hải đồ, mà chỉ nhìn chăm chăm vào một khu vực bất động tại góc phía bắc.

Tại khu vực này thậm chí không có một dấu hiệu nào, nằm giữa một tấm hải đồ được đánh dấu đầy các dấu hiệu với nhiều màu sắc khác nhau, lộ ra vẻ cực kỳ quái dị.

Phong Diệu đi tới phía sau Thải Vi, nhẹ giọng nói:

- Thải Vi tướng quân, xung quanh Hải Huyệt vẫn không có tin tức gì. Hôm nay ta vừa phái ra ba đội trinh sát tới đó, cũng giống như lúc trước, không có một đội trở lại, xem ra đều chết trong tay Dực Hiên. Hẳn đã không hề lưu lại chút mặt mũi nào cho chúng ta nữa.

- Ba ngày rồi!

Thải Vi bỗng nhiên nói.

Phong Diệu ngẩn ra, lúc này mới kịp hiểu lời Thải Vi nói chính là thời gian Yêu Hoàng Dực Hiên tiến vào Hải Huyệt, hẳn không biết phải nói gì mới tốt, chỉ có thể phụ họa nói:

- Đúng đã ba ngày rồi!

Đôi mắt phượng của Thái Vi hơi híp lại, chậm rãi nói:

- Nếu như Dực Hiên đã dò xét Hải Huyết xong, ta nghĩ mục tiêu tiếp theo của hắn sẽ là nơi này!

Vừa nói nàng vừa đưa tay chỉ vào một điểm ở phía tây bắc Hải Huyết. Phong Diệu hô nhỏ, kinh hãi thốt lên:

- Thủy Thần cung?!

Thái Vi lạnh lùng nói:

- Không cần ngạc nhiên, yêu lực của Dực Hiên mạnh phi thường. Thủy Thần cung chắc chắn không thoát khỏi sự dò xét của hắn. Trước tiên báo chuyện này lên, xem xem Long Hoàng nói như thế nào? Chúng ta ở đây cố gắng trì hoãn thời gian, dù sao chỉ cần hắn ở lại Đông Hải nhiều thêm một ngày sẽ chịu thêm nhiều thương tổn hơn. Hừ, Đông Hải tuy lớn nhưng cũng không phải là người nào cũng có thể tới!

Chỉ trong chốc lát, một phong thư báo khẩn được đưa vào Tử Kim Bạch Ngọc cung. Tên quan dâng tấu sau khi nhìn dòng chữ màu đỏ xinh đẹp trên phong thư báo khẩn, thì gần như muốn khóc lên.

Nhưng đây là thư cấp báo của Thái Vi tướng quân, hắn không còn cách nào khác, chỉ biết cẩn thận từng li từng tí đi vào Long Hoàng điện, đặt thư báo khẩn lên trước Long Hoàng án (bàn), sau đó nhỏ giọng kêu lên mấy tiếng, đánh thức Bích Hải Long Hoàng đang giả vờ ngủ say tỉnh lại.

Bích Hải Long Hoàng mở thư báo khẩn ra, vừa nhìn thoáng qua thì sắc mặt liền biến đổi. Lão chậm rãi đi vài vòng trong điện, sau đó ra lệnh:

- Đi Ngọc Lân cung!

Khoảng cách từ Bích Hải cung đến Ngọc Lân cung không xa lắm, nhưng ngay khi Bích Hải Long Hoàng còn cách cửa cung của Ngọc Lân chừng mười trượng, tên quan dâng tấu kia lại vội vàng chạy đến, cao giọng nói có chuyện quan trọng muôn tấu. Sắc mặt Bích Hải Long Hoàng lập tức trở nên u ám, đôi mắt nhìn chăm chăm tên quan dâng tấu, lạnh lùng nói:

- Bốn Hoàng thực sự không muốn gặp lại người!

Tên quan dâng tấu kia toàn thân run rẩy, phịch một tiếng quỳ rạp xuống đất, liên tục dập đầu la lớn:

- Bệ hạ, có một đạo sĩ từ đất liền muốn gặp ngài, hiện giờ đang chờ tại Thiên điện.

Khuôn mặt Bích Hải Long Hoàng lập tức trở nên u ám hơn, nói:

- Người không nhìn thấy trăm có chuyện quan trọng muôn bàn bạc cùng Ngọc Lân Long Hoàng sao? Người nào có thể quan trọng hơn được nữa để hần chờ là được!

Tên quan kia luôn miệng đồng ý, dập đầu không dứt nhưng vẫn không chịu rời đi, lại nói:

- Bệ hạ, đạo sĩ kia cầm Long Lân lệnh của cung chúng ta!

- Long Lân lệnh?

Hai hàng lông mày của Bích Hải Long Hoàng nhíu chặt, giận dữ hét:

- Tại sao người không nói sớm?

Hần cũng không vào Ngọc Lân cung nữa, sải bước đi về Bích Hải cung của mình, khi đi qua tên quan dâng tấu kia đột nhiên đá hần ngã lăn trên mặt đất, oán hận nói:

- Nếu trong tay hãn không có Long Lô lệnh, trăm sẽ ném người đến Thủy Thần cung cho cá ăn!

Long Lô lệnh truyền thừa đã ngàn năm, nghe nói là được chế từ vảy trên cổ của Ngao Long dưới biển sâu, tổng cộng chỉ có ba miếng, vô cùng quý giá, căn bản không thể nào làm giả được.

Sau khi tổ sư đời trước tạo ra Long Lô lệnh, cũng chỉ tặng cho người có ân huệ lớn bằng trời với Tử Kim Bạch Ngọc cung để tỏ ý không quên những ân huệ đã nhận được.

Theo thời gian trôi qua, Long Lô lệnh đã trở thành tín vật của những người có quan hệ đặc thù với Tử Kim Bạch Ngọc cung, nó vẫn luôn lưu lạc ở bên ngoài chưa bao giờ trở lại Tử Kim Bạch Ngọc cung. Vì vậy ngay cả Bích Hải Long Hoàng cũng không biết hình dạng Long Lô lệnh thế nào cả.

Bất kể là ai đến, nếu lấy ra Long Lô lệnh, đó chính là có chuyện vô cùng lớn.

Bích Hải Long Hoàng trong nháy mắt đã tới bên ngoài cửa Thiên điện, dừng lại một lát, ra lệnh cho tất cả tùy tùng đứng ở ngoài chờ, một mình đi vào Thiên điện.

Một lần vào điện này kéo dài suốt một canh giờ.

Trong điện hoàn toàn không có động tĩnh, mặc cho một số tùy tùng nghe đến dài lâu tai cũng không nghe được bất kỳ âm thanh nào trong điện.

Bọn họ hai mặt nhìn nhau, cũng không biết trong điện rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. Nhưng những ngày qua Bích Hải Long Hoàng vui giận thất thường, nếu như lão đã ra lệnh mọi người đứng chờ ở bên ngoài, vậy thì không có người nào dám can đảm mở cửa nhìn.

Ngay khi đám tùy tùng chờ mòn con mắt, rớt cuộc cửa điện cũng mở ra, một đạo sĩ dáng người mập mạp, mặt mày hồng hào cùng Bích Hải Long Hoàng đi ra. Hắn đứng thẳng trên thềm ngọc ở cửa điện, chấp tay thi lễ với Bích Hải Long Hoàng cười nói:

- Chuyện quan trọng này cứ quyết định như vậy đi!

Khuôn mặt Bích Hải Long Hoàng không tỏ vẻ gì, cười hai hả nói:

- Chuyện này thật sự là rất quan trọng. Bốn Hoàng không thể quyết định một mình được. Chờ sau khi bàn bạc cùng Ngọc Lân và Cửu Long Long Hoàng mới có thể trả lời đạo huynh chắc chắn được.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 250: Đường Vào 2

Đường vào (2)

Đạo sĩ mập mạp kia vuốt ba sợi râu trên cằm, cười lạnh nói:

- Bích Hải Long Hoàng nói gì vậy! Người có thể làm việc lớn xưa này đều can đảm quyết đoán. Ta nghe nói hiện giờ hai vị Long Hoàng Ngọc Lân và Cửu Long đều đang ngủ say, nếu muốn đánh thức bọn họ ít nhất cũng cần ba năm ngày, nếu vậy cơ hội tốt trước mắt rất có thể sẽ bị bỏ lỡ. Chẳng lẽ đường đường Bích Hải Long Hoàng đều không thể quyết định được chuyện này sao?

Sắc mặt Bích Hải Long Hoàng đã hơi không vui, nhưng đạo sĩ kia vẫn không buồn tha, lại truy vấn:

- Hay là Long Hoàng sợ?

Khuôn mặt Bích Hải Long Hoàng xẹt qua vẻ tức giận, nhưng lão lại không nổi giận, chỉ âm u nói:

- Chuyện này bốn Hoàng sẽ tự mình cân nhắc, đạo huynh không phải quan tâm nhiều.

Đạo sĩ mập mạp kia trầm ngâm một lát rồi nói:

- Cũng được, Tất cả sẽ do Long Hoàng làm chủ. Nhưng là muốn lưu danh thiên cổ, không mạo hiểm một chút cũng không được. Long Hoàng

chỉ cần cẩn thận suy nghĩ đến chỗ tốt mà chuyện này đem lại, thì có thể biết phải quyết định thế nào. Bần đạo không còn gì để nói nữa. Cáo từ!

Bích Hải Long Hoàng chấp tay nói:

- Đạo huynh đi thông thả!

Đạo sĩ mập mạp kia phất tay áo một cái, sau khi kim quang hiện lên liền biến mất tại chỗ, không thấy bóng dáng. Cả đám tùy tùng ở Tử Kim Bạch Ngọc cung liền kinh hãi đến trợn mắt há hốc mồm.

Trong biển không thể so với trên đất bằng, trên dưới đều có thể đi được. Tử Kim Bạch Ngọc cung nhìn bề ngoài thì như mở rộng cửa, nhưng trên thực tế cả cung điện tính cả con Huyền Quy vạn năm kia cũng bị vây trong cấm chế vô cùng lợi hại. Chỉ cần ở bên trong cấm chế, bất kỳ thuật pháp phi hành, độn thổ, thuận di nào đều không thể phóng ra, chỉ có thành thật đi qua cửa cung mới có thể ra vào cung. Nếu ai cố gắng tiến vào từ phía trên thủy cung thì sẽ phải gánh chịu công kích của trận pháp vô cùng lợi hại. Nếu không, đường đường là Tử Kim Bạch Ngọc cung chẳng phải sẽ trở thành nời mà người tu đạo muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?

Nhưng không biết đạo sĩ này dùng bí pháp gì mà có thể thi triển độn pháp trong Tử Kim Bạch Ngọc cung, thông dong rời đi. Đạo hạnh của hắn đã không hề thua kém ba vị Long Hoàng.

Bích Hải Long Hoàng chấp tay đứng trầm tư ở trước điện một lúc lâu, cũng không đi Ngọc Lâm cung nữa, trực tiếp đi vào Bích Hải cung của mình, ra lệnh cho tên quan dân tấu:

- Tìm lại tấu chương về hai tên đệ tử Đạo Đức tông, bốn hoàng muốn xem một chút!

...

Kỷ Nhược Trần và Cố Thanh đứng giữa một đàn cá, nhìn một đội thủy tốt tuần tra Đông Hải đi ngang qua. Đội thủy tốt này không giống những đội thủy tốt trước đây bọn họ gặp, chỉ riêng trang bị và đạo hạnh đã hoàn mỹ hơn rất nhiều, hơn nữa còn dẫn theo một con Hắc Sa (cá mập đen) khổng lồ.

Lỗ mũi của Hắc Sa lớn bất thường, hình dáng như chữ thập, con mắt lại nhỏ đến mức gần như nhìn không rõ. Con Hắc Sa này chỉ dùng thính giác để phát hiện con mồi, chính là thủy tộc tuần tra đặc biệt trong thủy quân của Đông Hải.

Kỷ Nhược Trần cau mày nhìn đội thủy tốt này, đến khi bọn họ biến mất dưới đáy biển mới nói với Cố Thanh:

- Đây đã là đội thủy quân Đông Hải thứ ba chúng ta gặp được trong vòng nửa canh giờ. Trước đây một ngày cũng không gặp quá một đội, tại sao hiện giờ lại trở nên nhiều như vậy? Chẳng lẽ là chúng ta đã đến gần cấm địa Tử Kim Bạch Ngọc cung?

Cố Thanh lắc đầu, nói:

- Trong vòng vài trăm dặm quanh đây cũng không có cấm địa nào. Muội thấy những thủy tốt này quá nửa là nhắm vào chúng ta mới tới, hơn nữa mỗi người đều mang theo sát khí, chỉ sợ có chút phiền phức!

- Nhiều người tu đạo tới Đông Hải như vậy, vì sao chỉ muốn tìm tới chúng ta gây phiền phức? Bọn họ còn không biết mục đích đến Đông Hải lần này của chúng ta sao?

Kỷ Nhược Trần hơi ngạc nhiên.

Cố Thanh trầm ngâm nói:

- Điều này muội cũng không biết, chẳng qua muội chỉ cảm thấy mục tiêu của bọn họ là chúng ta mà thôi!

Kỷ Nhược Trần gật đầu rồi lại bơi về hướng tây.

Ở chung trong thời gian dài như vậy, hần đột nhiên biết linh giác của Cố Thanh rất không tầm thường, nhiều chuyện hoàn toàn dùng trực giác để phán đoán nhưng lại đúng đến chín phần mười, tựa như tận mắt nhìn thấy vậy. Điều này có lẽ là chỗ tốt mang tới do đạo tâm của Cố Thanh có thể giao hòa cùng thiên địa. Lúc đầu Kỷ Nhược Trần cũng từng thử dùng kiến thức và kinh nghiệm của mình để phân tích vài việc, nhưng chỉ cần cái nhìn khác với Cố Thanh, gần như tất cả đều là hần sai lầm.

Vì vậy hiện giờ Kỷ Nhược Trần đã hoàn toàn tiếp thu cách nhìn của Cố Thanh, cho dù quan điểm của nàng nhìn qua thấy quái lạ đến mức nào, đều là giống nhau cả. Hai người nháy mắt liền biến mất ở đáy biển mênh mông.

Chỉ chốc lát sau, ở nơi sóng gợn đột nhiên xuất hiện một con Hắc Sa, cái mũi to lớn nhăn nheo hình chữ thập, ngửi không ngừng ở nơi Kỷ Nhược Trần và Cố Thanh vừa mới dừng lại.

Phía sau Hắc Sa xuất hiện sóng gợn, hải tướng thủy tốt rồi rít xuất hiện. Hắc Sa ngửi một khắc, đột nhiên kêu lên chói tai vung chiếc đuôi lớn lên, lao như tên bắn theo hướng Kỷ Nhược Trần và Cố Thanh rời đi. Trên mặt hải tướng thủy tốt đều lộ ra sát khí, cũng đuổi theo sát phía sau Hắc Sa.

Hắc Sa nhìn như vụng về, nhưng thực ra hành động trong nước của nó nhanh chóng vô cùng, đuôi lớn vừa vẫy liền vọt về phía trước hơn mười trượng.

Mặc dù thủy tốt Đông Hải tầm thường đều có đạo hạnh, nhưng căn bản đều không đuổi kịp tốc độ của Hắc Sa. Chỉ có hải tướng dẫn đội và mấy tên tiểu đầu mục là có thể theo sát Hắc Sa, không đến nỗi để mất tung tích.

Tốc độ của bọn chúng cũng phân ra cao thấp, lần này truy đuổi với tốc độ cao nên cũng từ từ kéo dần khoảng cách ra, tạo thành một hàng dài.

Hắc Sa đang vui đầu khố sở truy đuổi bỗng nhiên cảm thấy vùng nước trên đầu hơi khác thường, nó nhếch chiếc mũi lớn theo bản năng ngửi về phía trước, nhưng trong nước đột nhiên hiện ra một cây thạch côn, dường như từ trong hư không xuất hiện, không nhiễm chút khói lửa nào. Một côn nhẹ nhàng đập vào mũi Hắc Sa, khiến cả cái mũi của nó cũng bị lún xuống.

Hắc Sa đột nhiên chuyển hướng, quay đầu xông xuống đáy biển, sau đó tựa như phát điên lao về phía đông rồi lại xông về phía tây, ngay cả kêu cũng không kêu nổi một tiếng. Lỗ mũi là nhược điểm của Hắc Sa, bị đập trúng một côn như thế thì nó đã không sống tiếp được nữa.

Đánh gục Hắc Sa xong, cây thạch côn kia lại quét ngang trở lại, đánh về phía hải tướng theo sát phía sau Hắc Sa. Tên hải tướng kia bị đánh cho không kịp trở tay, trong lòng hoảng hốt.

Trong lúc nguy cấp, gã đột nhiên giơ thiết xoa lên trước mặt để ngăn cản, lúc này mới xem như bảo vệ được vùng yếu hại. Vì gã lao lên quá nhanh nên côn đá lại quét tới thẳng mặt, xem đạo hạnh của người cầm côn, chỉ dùng một côn đã đánh chết Hắc Sa, tên hải tướng này dồn hết chân nguyên toàn thân vào thiết xoa, chờ đợi va chạm kinh thiên giữa thạch côn và thiết xoa, nào ngờ đầu thạch côn vừa mới chạm vào thiết xoa thậm chí liền đứt thành hai khúc!

Chân nguyên lớn lao của hải tướng đột nhiên như đánh vào chỗ trống, thân thể không chịu điều khiển ngã lảo tới hơn mười vòng, nhện không được phun ra một ngụm máu tươi.

Kỷ Nhược Trần xuất hiện như u linh, mang theo nửa đoạn thạch côn đuổi sát tên hải tướng, nhưng hắn cũng không nóng lòng ra tay.

Đến khi tên hải tướng kia ổn định được thân thể, hắn mới tiếp tục quét ngang một cơn về phía ngang hông tên hải tướng. Một tiếng răng rắc nhỏ vang lên, áo giáp của hải tướng vỡ vụn, xương sống cũng bị một cơn của Kỷ Nhược Trần đánh gãy!

Kỷ Nhược Trần không ngừng lại, nửa đoạn cơn xoay tròn như gió lốc đánh về phía gáy của tên hải tướng.

Cố Thanh đang đấu với đám thủy tốt ở xa xa, thấy Kỷ Nhược Trần muốn hạ sát thủ, vội vàng hét lên một tiếng.

Tiếng hét này của nàng có bao hàm chân nguyên khiến cánh tay Kỷ Nhược Trần chấn động, lực lượng trên thạch côn trong nháy mắt bị Cố Thanh triệt tiêu mất bảy tám phần, một cơn này cũng không đánh ra được nữa.

Kỷ Nhược Trần như tia chớp vòng qua tên hải tướng bị trọng thương đầu váng mắt hoa kia, thạch côn trong tay nhẹ nhàng đập gã hôn mê bất tỉnh.

Thực ra đạo hạnh của tên hải tướng còn cao hơn Kỷ Nhược Trần, nhưng thạch côn của Kỷ Nhược Trần chính là dùng đá ngầm dưới đáy biển tạm thời đẽo thành. Mặc dù thạch côn không chịu được bao nhiêu chân nguyên, uy lực kém xa không bằng pháp bảo đã chế luyện qua, nhưng bản thân nó lại không có chút linh khí nào, nhờ đó có thể giấu diếm được khứu giác của Hắc Sa.

Về phần uy lực không lớn cũng không thành vấn đề, chỉ cần có thể trực tiếp đánh trúng nơi yếu hại, chút ít chân nguyên đó cũng đủ để đánh gục hải tướng. Chính bởi vì đánh bất ngờ, Kỷ Nhược Trần mới có thể thoải mái giải quyết tên hải tướng kia như vậy.

Cố Thanh bên kia không ngừng chuyển thân, bắn ta từng băng tinh. Những băng tinh này như có linh tính, mỗi viên đều tự động đánh vào gáy

mấy tên thủy tốt, mấy chục tên thủy tốt thậm chí không có người nào tránh được.

Băng tình vừa dán lên da thịt liền lưu lại một phù chú, thủy tốt bị đánh trúng lập tức mơ màng ngủ, từ từ chìm xuống đáy biển. Trong nháy mắt Cố Thanh đã giải quyết xong hơn ba mươi tên thủy tốt, chỉ chậm hơn Kỷ Nhược Trần một lát mà thôi.

- Vì sao không để huynh giết hẳn? Những kẻ này rõ ràng là nhắm vào chúng ta mà đến, nếu không lập uy, sau này người của Tử Kim Bạch Ngọc cung không biết sẽ còn tới bao nhiêu nữa!

Kỷ Nhược Trần nhìn hải tướng cũng đang chìm xuống nhú mào hỏi.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 251: Đường Vào 3

Đường vào (3)

Cố Thanh nhìn Kỷ Nhược Trần, khẽ thở dài:

- Nhược Trần, hiện giờ sát cơ của huynh càng ngày càng nặng, nếu không biết điều khiển thì đến cuối cùng sợ rằng sẽ lại như kiếp trước, giết một trận máu chảy thành sông, kết vô số hung kiếp nợ máu.

Kỷ Nhược Trần đã nghe Cố Thanh nói mấy lần, mỗi đời luân hồi trước đây của mình đều có vô số sát kiếp, hơn nữa rất nhiều sát kiếp đã trở thành nhân quả của đời sau. Nhưng chính bản thân hắn cũng không cảm nhận được một chút chuyện của kiếp trước.

Dĩ nhiên, đạo hạnh lúc này của Kỷ Nhược Trần còn cách cảnh giới thông hiểu được nhân quả kiếp trước kiếp này cả vạn dặm, không biết chuyện luân hồi kiếp trước là bình thường.

Nhưng trong lòng hắn vẫn luôn có một cảm giác mơ hồ, đó là hắn không biết gì về nhân quả kiếp trước cũng không phải do đạo hạnh không đủ, nhưng nguyên nhân cụ thể thế nào thì hắn lại hoàn toàn không thể hiểu được.

Lúc này mạch nước ngầm dưới đáy biển nhấp nhô, Kỷ Nhược Trần cảm giác cả người lạnh lẽo. Đông Hải hải tướng cùng đám thủy tốt đầu óc mơ hồ, chìm xuống đáy biển gần trăm trượng.

Nhìn thân ảnh vô cùng mờ của hải tướng, trong lòng Kỷ Nhược Trần càng ngày càng trở nên bất an, giống như một khi để tên hải tướng này sống sót chính là phạm phải một sai lầm vô cùng lớn vậy.

Hắn không kìm chế nổi cảm giác bất ổn trong lòng, tay trái hơi động tức thì ở ngón giữa xuất hiện một tờ Chú Sát phù.

Phù này chỉ có ba phần xác suất giết chết đối thủ trong nháy mắt, nhưng bất kể thành công hay thất bại cũng sẽ gây ra một số thương tổn cho người bị đánh trúng, dùng để đối phó tên hải tướng đang trọng thương rất thích hợp.

Còn chưa thúc giục phù chú, một bàn tay mềm mại trắng mịn đã đè Chú Sát phù lại.

- Tại sao nhất định phải giết hắn?

Cố Thanh nhìn chăm chăm vào đôi mắt Kỷ Nhược Trần, hỏi.

Lần này dưới ánh mắt bén nhọn của Cố Thanh, không biết tại sao Kỷ Nhược Trần lại không có chút nhượng bộ nào, chỉ nói:

- Không giết hắn sẽ để lại tai họa sau này!

- Muội và huynh đã đến đời luân hồi cuối cùng, những sát kiếp này quá nữa sẽ ứng với kiếp này!

Một ý niệm bỗng xông ra từ chỗ sâu nhất trong thần thức của Kỷ Nhược Trần, hắn không chút nghĩ ngợi liền nói:

- Một thủy yêu nho nhỏ, giết thì đã sao? Là nó tự tìm chết mà thôi. Chút sát kiếp này có thể làm gì được chúng ta? Cho dù nó có hóa thành lệ quỷ thì huynh cũng sẽ đánh tan nó.

Lời vừa thốt khỏi miệng, Kỷ Nhược Trần lập tức kinh hãi, không biết tại sao mình lại nói những lời như vậy. Cố Thanh chỉ nhìn Kỷ Nhược Trần một lát rồi thở dài nói:

- Mỗi một đời huynh đều nói như vậy!

Nàng lắc đầu, buông lỏng cánh tay cầm Chú Sát phù của hắc. Nhưng trải qua thời gian trì hoãn như vậy, đám hải tướng thủy tốt đã chìm sâu xuống đáy biển, không biết ở nơi nào rồi?

- Tiếp tục đuổi theo!

Đáy lòng Kỷ Nhược Trần lại xuất hiện một ý nghĩ như vậy.

Hắn biết bằng linh thức của mình, chỉ cần lặn sâu xuống mấy trăm trượng là có thể giết những tên hải tướng thủy tốt kia không còn một tên. Hắn nhìn Cố Thanh. Cố Thanh quay đầu sang một bên, không nhìn về phía này chút nào. Nên dừng hay đuổi theo đây?

Một vấn đề bình thường như vậy thậm chí làm Kỷ Nhược Trần phải suy nghĩ trong thời gian uống hết một chén trà. Toàn thân hắc bỗng nhiên toát mồ hôi lạnh, như vừa từ trong mộng tỉnh lại, những tiếng gào thét sâu trong thần thức biến mất trong nháy mắt.

- Thanh nhi, đi thôi. Chúng ta trở về Tây Huyền sơn!

Vừa nói ra lời này, Kỷ Nhược Trần vừa cảm thấy toàn thân thoải mái, lại vừa mệt mỏi uể oải không nói nên lời. Trên môi Cố Thanh khẽ hiện lên nụ cười, cùng Kỷ Nhược Trần bơi về hướng tây.

Nơi này còn cách bờ biển Đông Hải hơn năm trăm dặm, nếu như phi hành trên không trung khoảng một ngày là có thể lên tới đất liền.

Nhưng hai người biết mình đã kết thù cùng thủy quân Đông Hải, nếu như bay trên bầu trời chính là biến mình thành bia sống cho thủy quân tập bắn, vì vậy bọn họ vẫn lựa chọn thành thật lặn xuống dưới nước mà đi.

Lúc này không khí trong thủy quân Đông Hải rất nghiêm túc, quân tốt tướng tá lui tới qua lại đều vội vã, thở mạnh một chút cũng không dám.

Tướng quân Phong Diệu từ đại sảnh trung tâm đi tới một phòng nhỏ đơn độc phía sau doanh trại, cung kính gõ cửa. Bên trong vang lên một giọng nói khàn khàn khó nghe:

- Đi vào!

Trong phòng chỉ có một chiếc giường đá, trên giường có một lão già khoanh chân ngồi, đầu hăn to như cái đầu, thân thể lại cực kỳ nhỏ gầy tựa như một đứa trẻ.

Phong Diệu đứng thẳng trước giường đá, cung kính nói:

- Hạng lão, hai người muốn theo dõi kia chẳng qua chỉ đánh bị thương thủy tốt của chúng ta mà không giết một người nào. Không biết Hạng lão có thể tiếp tục tìm ra tung tích của bọn họ hay không?

Lão già kia chớp mắt, dữ tợn nói:

- Tiểu tử, mười năm nay người đã làm tới tướng quân, chẳng lẽ lão phu cũng nhàn rồi sao? Ở trong Đông Hải, chỉ cần hai người kia làm xước một mảnh da của thủy tốt, ta liền có thể phát hiện tung tích của bọn họ!

Phong Diệu lập tức hiện lên vẻ vui mừng, nói:

- Không nghĩ tới đạo hạnh của Hạng lão đã tiến bộ đến mức này rồi! Lần này Tử Kim Bạch Ngọc cung ta còn lo gì chuyện lớn không thành?

Lão già hừ một tiếng, nói:

- Tiêu tử, công phu võ môn ngựa thối cũng không tiến bộ chút nào cả! Lấy đồ vật ra để ta làm phép tìm hai người này!

Một khắc sau, Phong Diệu ra khỏi phòng nhỏ, đi thẳng tới đại sảnh trung tâm, đứng bên cạnh Thái Vi. Khi hắn ra khỏi đại sảnh, Thái Vi đang đứng trước hải đồ cau mày suy nghĩ; khi hắn trở lại, Thái Vi vẫn giữ nguyên tư thế đó, không động đậy chút nào cả.

Phong Diệu đứng cạnh Thái Vi một lúc lâu vẫn không thấy nàng để ý đến mình, chỉ đành kiên trì nói:

- Thái Vi tướng quân, Hằng lão đã tra ra vị trí hai tên tiểu tử kia.

Thái Vi ừ một tiếng, thản nhiên nói:

- Người tự xử lý đi!

Phong Diệu đã đoán trước sẽ như vậy. Hắn gọi binh lính, ra lệnh cho thủy tốt tuần hải cứ tiếp tục tuần tra như bình thường để đánh lừa đối thủ, lại lệnh cho năm tên hải tướng dẫn theo ba mươi lính tinh nhuệ chạy thẳng tới vị trí Hằng lão chỉ, muốn đánh bất ngờ, lấy thế như chớp giật đánh tan đối thủ trong một lần duy nhất.

Phong Diệu vừa mới ra lệnh xong, Thái Vi đột nhiên nói:

- Người người sai đi quá ít.

Phong Diệu ngẩn ra, không nhận được nói:

- Chỉ là hai tên tiểu tử mà thôi, cho dù đi ra từ Đạo Đức tông thì có thể có bao nhiêu đạo hạnh? Đừng nói bọn họ chỉ có hai người. cho dù là sáu bảy người thì những người ta sai đi cũng đủ để bắt bọn họ trở về!

Thái Vi khẽ nhún mày, nói:

- Phái thêm người đi, người cứ coi như đạo hạnh của hai người kia đến gần cảnh giới Thượng Thanh của Đạo Đức tông là được rồi!

- Thượng Thanh?

Phong Diệu lai ngấn ra, nói:

- Đạo sĩ đạt tới cảnh giới Thượng Thanh của Đạo Đức tông cũng không quá trăm người đi? Đạo hạnh của bọn họ làm sao có thể đạt đến Thượng Thanh được?

Thấy sắc mặt Thái Vi hơi khó chịu, Phong Diệu bất đắc dĩ nói:

- Như vậy cũng được, để Phong Dịch, đệ đệ của ta dẫn đội sẽ không có vấn đề gì chứ?

Thái Vi do dự một lát rồi không nói gì nữa, lại quay đầu lại nhìn hải đồ.

Phong Diệu ra lệnh ngay lập tức:

- Gọi Phong Dịch vào!

Một lát sau, một gã tướng quân cao lớn oai hùng bước vào đại sảnh trung tâm, người này chính là đệ đệ của Phong Diệu - Phong Dịch. Mặc dù hãn còn trẻ tuổi nhưng quân pháp, đạo hạnh đều là lựa chọn tốt nhất của Tử Kim Bạch Ngọc cung, tiền đồ không thể hạn lượng. Sau khi Phong Diệu cẩn thận nói rõ những chi tiết quan trọng, liền giao ngọc lệnh điều động quân đội cho Phong Dịch.

Thái Vi nhìn chăm chăm hải đồ, lông mày càng ngày càng nhíu chặt, ý nghĩ quanh quẩn trong lòng vẫn luôn là:

- Đã năm ngày rồi, tại sao Dực Hiên lại ở trong Hải Huyệt lâu như vậy? Không đúng! Lấy uy lực thuật pháp của hãn, thì chỉ cần ba ngày là có thể

tìm khắp ngõ ngách Hải Huyệ! Lẽ nào hãn đã không còn ở trong Hải Huyệ nữa?

Nghĩ đến đây, trong chốc lát Thái Vi đã toát ra mồ hôi lạnh! Nàng kéo Phong Diệu lại, vội la lên:

- Truyền lệnh xuống, đại quân lập tức chuyển hướng, dùng tốc độ cao nhất chạy tới Thủy Thần cung!

Một tiếng ngao vang dội trong đáy nước, Cự Kinh chậm rãi quay đầu lại, bơi về hướng đông bắc.

Thủy quân Đông Hải theo sát Cự Kinh, menh mông cuồn cuộn lên đường. Trong chốc lát, đáy nước Đông Hải đã nổi sóng cuồn cuộn, sát khí tràn ngập.

Bên ngoài mấy trăm dặm, Kỷ Nhược Trần và Cố Thanh vừa mới bỏ rơi một đám binh lính đuổi theo, còn đang thần nhiên bơi, thưởng thức phong cảnh kỳ lạ dưới đáy biển. Nhưng, đáy biển vốn bình tĩnh tường hòa đột nhiên lại nổi lên một dòng chảy ngầm, bao vây hai người Kỷ Nhược Trần vào giữa!

Nước biển lưu chuyển mang theo cuồn cuộn sát khí, ba mươi tên hải tốt tinh nhuệ của Đông Hải xuất hiện. Mỗi người trong bọn họ đều có đạo hạnh thâm sâu, so với thủy quân bình thường đúng là khác nhau một trời một vực. Sau đó là năm tên hải tướng xuất hiện, trừng mắt nhìn hai người tiểu bối vô danh dám can đảm xông vào Đông Hải.

Cuối cùng là một tia sáng xanh xuất hiện phía trên năm tên hải tướng, trong tia sáng có một gã tướng quân mặc Bích Hải Lam Tinh giáp, cầm Chu Huyệ Bàn Long mâu từ từ hạ xuống.

Sau khi thân hình gã tướng quân này động lại trong nước, trường mâu trong tay liền chỉ về phía hai người Kỷ Nhược Trần, quát lên như sấm:

- Ta là đại tướng tiên phong của thủy quân Đông Hải Phong Dịch! Mặc dù Long mâu của bốn tướng sắc bén, nhưng cũng không muốn chém hạng người vô danh. Hai tiểu tử các ngươi còn không mau chịu trói!

Dùng đội hình cực mạnh như vậy chỉ để đối phó với hai người trẻ tuổi, Phong Dịch thực sự cảm thấy Thái Vi có hơi chuyện bé xé ra to.

Trong lòng gã muốn nhanh chóng chấm dứt nhiệm vụ lần này, để có thể trở về tham gia đại chiến với Yêu Hoàng Dực Hiên.

Nào ngờ trời không chiều theo lòng người, vừa nghe xong lời nói mở màn của Phong Dịch, thậm chí Kỷ Nhược Trần và Cố Thanh còn nhìn nhau cười!

Keng một tiếng, kiếm của Cố Thanh ra khỏi vỏ, thản nhiên nói với Phong Dịch:

- Cùng lên đi, chúng ta đang vội trở về núi!

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 252: Đường Vào 4

Một ngày kia, trên mặt biển Đông Hải, trời trong nắng ấm, mặt biển xanh lam sóng gợn tầng tầng lấp lánh như được rải hoàng kim vậy.

Trên mặt biển vốn bình thản bỗng nổi lên một đám bọt sóng nho nhỏ, sóng cao một trượng làm ba bốn con cá sợ hãi nhảy khỏi mặt nước, sau đó lại trở lại bình tĩnh.

- Hai tên tiểu tặc vô sỉ, các người chờ đó cho bốn tướng quân! Sau khi bốn tướng trở về khố tu ba năm sẽ giết thẳng lên Đạo Đức tông, quyết đấu sinh tử cùng các người một lần nữa để rửa mối sỉ nhục ngày hôm nay! Các người nhớ kỹ cho ta, bốn tướng họ Phong tên...

Chỉ nghe ba một tiếng, Phong Dịch đang thao thao bất tuyệt kế hoạch báo thù vẫn còn chưa dứt đã bị một một nắm tảo biển nhét thật chặt vào miệng.

Kỷ Nhược Trần vẫn cảm thấy chưa đủ, lại bổ sung thêm một nắm tảo biển nữa, sau đó dùng chuôi của kiếm tiên Xích Oánh quét thêm mấy cái, tọng tảo biển thật chặt vào tận sâu trong cổ họng y mới bỏ qua. Kỷ Nhược Trần lại dùng một sợi dây thừng trói một vòng ngoài miệng Phong Dịch, như vậy bất kê y to nhỏ thế nào cũng không phun tảo biển ra ngoài được.

Làm xong hết thảy, hắn mới vỗ vỗ lên mặt Phong Dịch, cười nói:

- Phong đại tướng quân hãy nghỉ ngơi cho tốt, chúng ta không quấy rầy nữa!

Hại mắt Phong Dịch trợn tròn, lửa giận hừng hực, nhưng khổ nỗi trong miệng bị nhét đầy tảo, nên nửa chữ cũng không phun ra được, chỉ có thể ô a a, uy thế to lớn lúc đầu đã không còn sót lại chút gì.

Nhìn đôi mắt đỏ bừng của Phong Dịch, Kỷ Nhược Trần rất vất vả mới đè xuống được xúc động muốn một kiếm chặt đứt đầu y, nắm tay Cố Thanh rời đi.

Nơi này chính là một khe lớn ở chỗ sâu nhất dưới đáy Đông Hải. Phong Dịch cùng năm tên hải tướng ba mươi tên hải tốt bị trói chung một chỗ, buộc thành một hình cầu lớn. Trên phương diện này, đúng thật là thực hiện được tiêu chí binh tướng như một, và Phong Dịch được đãi ngộ tốt nhất, y bị trói trên đỉnh quả cầu.

Quả cầu lớn này bị một sợi dây mỏng như tơ buộc cố định tại một tảng đá ngầm lớn, bị nước biển đẩy qua đẩy lại, bồng bênh đung đưa như một cụm tảo biển to lớn.

Tất cả hải tướng hải tốt đều bị Cố Thanh hạ cấm chế, chân nguyên toàn thân không thể nào vận dụng được nửa phần. Bản thân Phong Dịch có huyết thống của hải tộc, thể chất đặc thù, cấm chế đối với y không thể kéo dài.

Vì vậy y được chăm sóc đặc biệt, vừa bị trói chặt kinh mạch trên các đốt ngón tay, ngón chân, vừa bị bịt kín miệng. Như vậy cho dù chân nguyên có khôi phục được chút ít thì y cũng không thể làm phép để tránh thoát trói buộc.

...

Trong quân doanh Đông Hải.

Thải Vi đứng trên tháp quan sát, đón nhận nước biển đập vào mặt, ngăm nhìn biển rộng mênh mông, không biết đang suy nghĩ gì. Cự Kinh chờ cả

quân doanh Đông Hải bị người điều khiển dùng roi quất, tốc độ từ từ tăng lên, dẫn theo thủy quân Đông Hải tiến thẳng về hướng Thủy Thần cung.

Trên dưới thủy quân đều biết trận chiến lần này phải đối mặt chính là Yêu Hoàng vang danh trong thiên hạ, mà Yêu Hoàng ra tay cũng không hề lưu tình, vì vậy không khí từ trên xuống dưới đều nghiêm túc.

Chỉ có Phong Diệu vẫn tâm thần không yên, cứ cách một thời gian ngừng lại hỏi xem có tin tức của Phong Dịch hay không. Nhưng dù hỏi thế nào, câu trả lời nhận được vẫn là Phong Dịch tướng quân vẫn chưa truyền về bất kỳ tin tức nào.

Phong Dịch lên đường đã hai ngày rồi, theo lý nên sớm chiến thắng trở về mới phải. Nhưng tên dũng tướng tuổi trẻ nổi tiếng của Đông Hải cùng với mấy chục hải tốt tinh nhuệ lại giống như bị bốc hơi, biến mất ở đáy biển mờ mịt, không có chút tin tức nào.

Nhìn biển rộng tối đen mịt mù, sắc mặt Phong Diệu từ từ trầm xuống. Đợi thêm hai canh giờ nữa, rốt cuộc hẳn đã không kiềm chế nổi gọi lính liên lạc lên, lên phái một đội thủy tốt đi ra ngoài tìm kiếm tung tích của Phong Dịch.

...

Hai ngày nay, viên cầu vẫn luôn trôi qua trôi lại trong cái khe dưới đáy Đông Hải. Kỷ Nhược Trần trói bọn họ vô cùng chặt, không thể cử động chút nào. Mà bản tính của thủy tộc lại hiếu động, chỉ cần đứng im trong chốc lát sẽ thấy cả người khó chịu.

Tuy rằng bọn họ là tinh nhuệ trong thủy quân, nhưng bị trói hai ngày, sự kiên nhẫn đã đến cực hạn. Hải tướng thì không sao, nhưng đám hải tốt lại không an phận mà giãy giụa. Mỗi lần bọn họ giãy giụa cũng sẽ đụng vào người bên cạnh, lúc này thì không thể nói gì nữa rồi, những tên hải tốt kia vốn đã không thể nhịn được, bị kích thích như vậy liên rồi rút giãy giụa.

Bên dưới như vậy, Phong Dịch bị trói ở phía trên cũng hơi không chịu nổi. Khuôn mặt tuần tú của y trở nên đỏ bừng, trong mũi ô ô gầm gừ, trong chốc lát cổ đã phồng lên gấp đôi.

Ưc một tiếng, tảo biển trong miệng đều bị y nuốt xuống bụng, sau đó y há miệng ngậm vào sợi dây thừng, cắn xé một lúc lâu, cuối cùng sợi dây thừng bên bị cũng bị cắn đứt. Công lao này cũng không biết nên quy cho rằng y chắc khỏe hay là lửa giận đang tràn ngập trong lòng nữa!

Nhưng bị lăn qua lăn lại như vậy, chân nguyên của Phong Dịch khổ cực khôi phục được trong hai ngày qua đã bị hao tổn không còn lại chút gì. Y ngửa mặt lên trời, chỉ còn lại chút sức lực để thở dốc.

Một tên hải tướng bên dưới võ mông ngựa nói:

- Đạo hạnh của Phong tướng quân đúng là cao thâm, như vậy mà cũng có thể thoát khỏi trói buộc!

Đạo hạnh của tên hải tướng kém xa Phong Dịch, cho nên cũng không được hưởng thụ đãi ngộ bị nhét tảo biển vào miệng.

Phong Dịch nhổ ra, mắng:

- Hai tên tiểu tặc ngu xuẩn! Cho rằng bốn tướng quân chỉ có thể nhả tảo biển ra, bọn họ nào đoán được bốn tướng quân có dị năng có thể nuốt hải tảo vào trong bụng chứ!

Phía dưới Phong Dịch vang lên tiếng võ mông ngựa như thủy triều, nhưng y ngấm nghĩ lại bản lĩnh có thể nuốt chửng tảo biển dường như cũng không vinh quang gì, chỉ có thể không tiếp tục đề tài này nữa, bắt đầu nhắm mắt tập trung bồi dưỡng chân nguyên, chuẩn bị tránh thoát trói buộc.

Nhưng đám hải tướng phía dưới giầy giụa không ngừng, khiến tâm thần y không thể tập trung, tốc độ hồi phục chân nguyên cũng vô cùng chậm.

Nhưng vào lúc này, phía trên bỗng vang lên một tiếng cười lạnh:

- Nuốt được tảo biển cũng coi như bản lĩnh, thật là khiến người ta cười đến rụng răng! Có đám thuộc hạ vô dụng như các người, ngày diệt vong của Tử Kim Bạch Ngọc cung cũng không còn xa nữa!

Phong Dịch giận tím mặt, quát lớn:

- Người nào? Dám can đảm vô lê với bốn tướng quân như vậy?!

Y không nhận được lời đáp lại, những gì nhận được chỉ là một vùng bóng tối mịt mờ, bao phủ cả quả cầu do mấy chục tên hải tốt tinh nhuệ bị buộc thành.

...

Trong quân doanh của thủy quân Đông Hải, Phong Diệu vô cùng lo lắng. Mặc dù ngày mai đại quân sẽ tới Thủy Thần cung, lúc đó chắc chắn sẽ có một trận chiến nguy hiểm, nhưng tâm tư của hắn hoàn toàn không đặt vào trận chiến sắp tới này.

Đang lúc hắn đi tới đi lui trong phòng như kiến bò chảo lửa, ngoài cửa chợt vang lên giọng nói của tên lính liên lạc:

- Phong tướng quân, đội tuần tra đã trở về!

Tính thần Phong Diệu rung lên, bước nhanh ra khỏi phòng. Thấy vẻ mặt nặng nề của tên đội trưởng đội tuần tra, trong lòng Phong Diệu chợt lạnh run.

Tên đội trưởng đội tuần tra ghé vào bên tai Phong Diệu nói điều gì đó, sắc mặt Phong Diệu lập tức trở nên nguội lạnh.

Hắn đi theo tên đội trưởng tới một nhà kho ở một góc quân doanh, thấy trên mặt đất bày đầy binh khí khô giáp, cùng với các mảnh thi thể không

trộn vện của thủy quân Đông Hải.

Trước đồng xác chết có một cái bàn nhỏ, trên bàn đặt một cái mâm bạc, trong mâm có một cánh tay có làn da màu xanh bị chặt đứt. Trên mu bàn tay của cánh tay đứt có in dấu hoa văn, chính là chữ viết của gia tộc Phong Diệu.

Một tiếng ầm thật lớn vang lên, Phong Diệu đột nhiên nện một quyền vào tường khiến bức tường cứng rắn vô cùng cũng bị thủng một lỗ lớn.

- Có phát hiện tung tích của hai con chó nhỏ chết bầm kia không!

Phong Diệu rít gào lên với tên đội trưởng đội tuần tra.

Tên đội trưởng kia không chịu nổi lựa giận của Phong Diệu, bị dọa lui về phía sau hai bước, sợ hãi nói:

- Thật xin lỗi Phong tướng quân. Mỗi hải đội tuần tra chỉ có bốn con Hắc Sa, nhưng cũng đã bị hai người kia giết đi!

Dù tên đội trưởng chưa nói rõ, nhưng Phong Diệu đương nhiên có thể hiểu, nếu không có Hắc Sa, căn bản không thể nào tìm được tung tích Kỷ Nhược Trần và Cố Thanh giữa biển rộng mênh mông. Hắc Sa vô cùng quý giá, tuần tra một vùng rộng lớn của Đông Hải mà cũng chỉ có bốn con mà thôi.

- Nói vậy có nghĩa là bọn họ đã phá vây thoát ra rồi?!

Phong Diệu túm cổ áo tên đội trưởng, gần như quất thẳng vào mũi tên đó.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 253: Đường Vào 5

- Đúng. Đúng vậy!

Phong Diệu đẩy tên đội trưởng ra, ôm cánh tay cụt của đệ đệ vào trong ngực, quát lên:

- Truyền lệnh của ta, điều năm mươi tên cận vệ, mang theo ba con Hắc Sa theo ta lên đường. Lần này không tự mình giết chết hai con chó nhỏ chết bầm này, ta không xứng làm tướng quân nữa!

- Không được đi!

Ngoài cửa đột nhiên vang lên giọng nói lạnh như băng của Thái Vi.

Phong Diệu nhìn chăm chăm vào Thái Vi một lát, sau đó quát lên:

- Ta không làm tướng quân nữa! Tự mình đuổi giết bọn họ, thế này đã được chưa!

Thái Vi vượt sang bên trái ngăn Phong Diệu đang muốn tông cửa xông ra lại, quát lên:

- Cho dù ngươi có đi cũng có thể tìm được bọn họ sao?

Phong Diệu nhìn vào đôi mắt màu lam nhạt của Thái Vi, lại nhớ ngày đó Thái Vi từng nhắc mình phái nhiều thủy quân hơn, kết quả là mình khư khư cố chấp.

Kết quả ngày hôm nay có quá nửa là do mình. Hơn nữa Thái Vi nói rất đúng, đến lúc này, sớm đã không thể đuổi theo hung thủ được nữa. Nghĩ đến đây, lửa giận đang bốc lên hừng hực của Phong Diệu chậm rãi tắt đi, đau thương lại nổi lên từ đáy lòng.

Hắn thở dài nặng nề, thấp giọng nói:

- Nhưng là Phong Dịch nó...

Thái Vi vỗ nhẹ vai Phong Diệu, trầm giọng nói:

- Mối thù của y chắc chắn sẽ báo, nhưng hiện giờ chúng ta nên chuẩn bị tốt trận đại chiến với Dực Hiên trước!

Phong Diệu đi theo Thái Vi trở lại đại sảnh trung tâm.

Lúc này Tử Kim Bạch Ngọc cung đã rời đi chỗ cũ, quay đầu đi lên phương bắc. Huyền Quy chậm rãi quạt nước, môi lần quạt sẽ vọt về phía trước trăm trượng, trong thời gian ngắn đã khiến đáy biển Đông Hải nổi sóng cuộn cuộn, không được an bình.

Bên trong Long cung, Bích Hải Long Hoàng đang mặc Bát Long Trấn Hải giáp lên người.

Mà phía trước trên quảng trường bạch ngọc, một trăm tên cấm vệ của Long cung cũng đã mặc áo giáp chỉnh tề, chuẩn bị bảo vệ Bích Hải Long Hoàng đi tới Thủy Thần cung trước. Huyền Quy chở theo Tử Kim Bạch Ngọc cung sẽ chạy tới sau.

Bên trong Long cung, chín trình tự đánh thức Ngọc Lân Long Hoàng đã hoàn thành được bảy, một khi Thủy Thần cung gặp tình thế nguy cấp, có thể đánh thức Ngọc Lân Long Hoàng dậy tham chiến bất cứ lúc nào. Ba vị Long Hoàng của Tử Kim Bạch Ngọc cung mỗi lần ngủ đều là hai mươi bốn năm, bình thường chỉ có một vị Long Hoàng tỉnh để chủ trì đại cục.

Nếu Long Hoàng đang ngủ say mà bị đánh thức, thì sẽ bị tổn hại đạo hạnh hoặc nhiều hoặc ít. Vì vậy nếu như không đến tình huống không thể làm gì khác, cũng sẽ không đánh thức Long Hoàng đang ngủ say.

Bích Hải Long Hoàng chậm rãi sửa sang lại áo giáp, một chút lo lắng cho trận đại chiến sắp tới cũng không có. Lúc này tên quan dân tẩu chậm chậm chạy vào, giao một phong văn kiện khẩn cấp cho Bích Hải Long Hoàng.

Bích Hải Long Hoàng chỉ nhìn thoáng qua liền ném trả lại cho y, cười lạnh hai tiếng, nói:

- Hai tên tiểu tử vô tích sự chạy thoát rồi sau này bắt lại là được. Thái Vi đúng là hơi hồ đồ rồi, chuyện nhỏ này cũng báo lên làm gì?

Tuy Bích Hải Long Hoàng nói thế, nhưng khuôn mặt lại trở nên âm u hơn một chút.

Lúc này phía trên Đông Hải mặt trời treo cao, giữa làn sóng nhấp nhô từng đợt, đột nhiên xuất hiện một đám bọt sóng. Kỷ Nhược Trần và Cố Thanh nhảy ra từ đáy biển.

Thời gian hai người ở dưới đáy biển Đông Hải cũng không ít, giờ phút này trở lại trên mặt biển nên tâm tình đều vô cùng vui sướng. Nơi này cách đất liền chỉ chừng mười dặm, không cần phải sợ thủy quân Đông Hải dây dưa nữa.

Hai người vừa xuất hiện trên mặt biển, chợt cảm giác được trong gió biển mang theo một luồng hơi thở kỳ lạ. Đây là một hơi thở kinh thiên động địa, biển gầm núi chuyển!

Gió biển thổi qua, sau đó từ chân trời phương xa bùng lên một vệt màu trắng, một đợt sóng biển như muốn cuốn trôi tất cả. cuộn cuộn xô đến.

Đợt sóng này mặc dù chỉ cao hơn một trượng, nhưng không biết là bị đẩy tới đây từ nơi nào. Mà mặt biển lại yên lặng như thế, rõ ràng đợt sóng này không phải tự nhiên sinh ra mà là do con người tạo ra.

Gần như cùng lúc đó, đôi tay Bích Hải Long Hoàng run lên, thắt chặt cái nút bằng tơ lụa cuối cùng trên áo giáp.

Rầm rập, rầm rập, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân vội vã, tên quan dâng tấu xông vào trong điện, quỳ rạp xuống đất, hoảng loạn nói:

- Bẩm bệ hạ. Thái Vi tướng quân truyền về tin tức vô cùng khẩn cấp, Yêu Hoàng Dừa Hiên xuất hiện ở Thủy Thần cung sớm hơn đại quân Đông Hải một khắc, trong nháy mắt đã phá hủy hơn nửa Thủy Thần cung. Thủy Thần thú bị thương nặng lúc này tính mạng đang bị đe dọa!

Bích Hải Long Hoàng lại cởi cái nút bằng tơ lụa trên áo giáp ra, thắt lại cẩn thận một lần nữa rồi mới chậm chậm nói:

- Đã biết, lui xuống đi!

...

Kỷ Nhược Trần và Cố Thanh chạy như bay trên mặt biển, không qua bao lâu đã nhìn thấy đường bờ biển phía xa xa. Nhưng hai người lại gần như đồng thời dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Bầu trời trong xanh cao vút, vài đám mây mỏng lững lờ trôi từ hướng đông sang tây. Ở phía đất liền xa xa dâng lên một vệt đen, thì ra là một vùng mây đen mịt mù đang nhanh chóng bay về phía này.

Kỷ Nhược Trần nhìn lên bầu trời một lát rồi quay sang hỏi Cố Thanh:

- Vừa rồi muội có cảm giác được có thứ gì đó bay ngang qua phía trên chúng ta không?

- Ừ, nó vô cùng, vô cùng mạnh mẽ. Nhưng nó bay thực sự quá nhanh lại quá cao, quá xa nên muội cũng không cảm nhận được rõ ràng lắm.

Kỷ Nhược Trần than nhẹ, nói:

- Cao nhân trên đời này thật sự là nhiều lắm. Ai! Đi thôi, về núi trước đã!

Cố Thanh gật đầu tiếp tục cùng Kỷ Nhược Trần đi về phía tây.

...

- Báo!

Một giọng nói bén nhọn quanh quẩn trong Tử Kim Bạch Ngọc cung, khiến cho hầu như tất cả mọi người trong cung đều rung mình, bởi vì giọng nói đặc biệt này là của quan dân tấu.

Quan dân tấu lúc này rõ ràng cũng vô cùng dứt khoát, tinh thần tỏa sáng, vẻ mặt khẩn trương, vội vàng chạy thẳng đến Bích Hải cung cũng không chào hỏi mà trực tiếp lao thẳng vào.

Hắn vừa vào đến cửa liền nói:

- Khởi bẩm Long Hoàng! Có người tu đạo không rõ thân phận xâm nhập vào Địa Viêm Liệt cốc, các trạm gác trong vòng tám mươi dặm xung quanh Liệt cốc đồng loạt mất tin tức!

Quan dân tấu nói xong mới để ý thấy Bích Hải Long Hoàng vẫn còn đang khom người duy trì tư thế nhật đồ, không nhúc nhích nhìn mình. Long Hoàng mũ giáp đang lấn lóc bên cạnh.

- Đã xong?

Bích Hải Long Hoàng hỏi.

- Thừa, xong!

- Xong rồi thì lui ra đi!

Bích Hải Long Hoàng nhặt mũ giáp lên, phất phất tay. Quan dăng tấu thì lễ rồi xoay người bước ra khỏi điện.

Tên quan dăng tấu kia gần như vừa mới bước ra khỏi điện, dưới ánh mắt soi mói, trăm tên cấm vệ của Long cung bỗng nhiên rùng mình, quay ngược trở lại Bích Hải điện.

Chỉ cần là quan dăng tấu của Long cung đều có dị năng, linh lực phải sung túc khác thường, như vậy quan truyền tin phân tán ở khắp nơi trong Đông Hải mới có thể dùng bí pháp truyền tin cho y, để y báo lại cho Long Hoàng. Vì vậy chức quan dăng tấu này không phải ai cũng có thể làm.

- Báo!

Giọng nói đặc biệt của quan dăng tấu lại quanh quẩn trong Tử Kim Bạch Ngọc cung.

Một tiếng đương vang lên, mũ giáp trong tay Bích Hải Long Hoàng lại rơi xuống đất.

- Chúc mừng bệ hạ!

Giọng của quan dăng tấu lớn khác thường, y bầm:

- Tiền tuyến vừa báo tin khẩn về, trong Địa Viêm Liệt cốc đã hoàn toàn không có sự sống. Đám tu sĩ kia rời đi, lúc này vẫn chưa biết đi nơi nào?

Phịch một tiếng, một quyền của Bích Hải Long Hoàng đập nát chiếc ghế dựa bằng huyết san hô, dọa tên quan dăng tấu đang một lòng báo tin mừng nhảy dựng.

Bích Hải Long Hoàng hít sâu một hơi, đột nhiên rít gào:

- Bọn chúng muốn đến thì đến, muốn đi thì đi! Chúng xem đại Đông Hải này là nơi nào?!

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 254: Kinh Triết 1

Kinh Triết (1)

Mưa thu lất phất nhưng lạnh lùng, lá xanh biêng biếc, cành liễu được mưa thu nhuộm xanh, phơi phới sức xuân. Có thể là bởi vì mưa lạnh, nên làm cho lòng người cảm thấy thê lương. Dù sao thì đây cũng là Giang Nam sông nước, mưa kiểu gì cũng mang theo nỗi buồn.

Ở hai bên đường của thông đạo, đại thụ xanh um ven đường còn có mấy quán trà nhỏ, quán trà này chỉ có chừng hai cái bàn, một lão nhân đang ngồi đó đun nước.

Trong quán trà cũng chỉ có một người khách, người đó lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi, đôi mắt hơi khép lại nhìn mưa bụi mờ mờ lung.

Dường như mưa bụi Giang Nam có sức hấp dẫn rất lớn với hãn, làm cho người khác tưởng rằng chỉ một cọng cây, ngọn cỏ, cũng khiến cho hãn tràn ngập hứng thú.

- Vị khách quan này, trà đây rồi!

Lão nhân chậm rãi đi tới, rót một chén nước trà xanh.

Sự chú ý của hãn được dời sang chén trà, đây là một chén trà xanh, mùi vị cũng tạm được. Người khách này nhìn chăm chăm vào chén trà hồi lâu, sau đó mới đưa lưỡi liếm một giọt nước, nhắm mắt thưởng thức.

Tiếng mưa rơi róc rách lão nhân bán trà cũng không phải là người ngồi yên, luôn tới lui bận rộn, không biết là làm những thứ gì.

Giang Nam cứ bình yên như vậy cho tới sau ngọ.

Mưa phùn như tơ, hơi nước bắt đầu dâng lên, trong hơi nước bỗng nhiên có sát khí bảy đạo sĩ bước ra từ trong làm hơi nước, đứng lại bên ngoài quán trà.

Bảy đạo sĩ này mặc đạo bào phổ thông, không nhận ra xuất thân từ môn phái nào, người dẫn đầu là một lão đạo ước chừng hơn 50 tuổi, mặt mũi hiền lành, trong con mắt chẳng nhận ra thứ gì cả.

Bên ngoài quán trà mưa bụi vẫn phất phơ, nhưng không một giọt nước nào có thể chạm vào bảy người này.

Khi đạo nhân dẫn đầu nhìn thấy người khách trong quán, trên mặt y hiện lên sự mừng rỡ, y thi lễ với hắc một cái, mỉm cười nói:

- Có thể gặp được Hư Vô sư huynh, thật không uổng công ta lặn lội ở Giang Nam hơn một tháng. Hư Huyền chương môn vô cùng nhớ Hư Vô sư huynh, mời sư huynh theo bần đạo trở về núi. Đừng làm khó cho sư đệ!

- Làm khó cái gì?

Hư Vô bỗng nhiên nở nụ cười, hỏi.

Tướng mạo của hắc anh tuấn lại có phần âm nhu, cho nên nụ cười này không đẹp, mà có chút âm trầm quý dị. Dưới ánh mắt soi mói của hắc, những đạo nhân ở bên ngoài quán trà cảm thấy như đạo bào của mình đột nhiên biến mất, khi ánh mắt kia di chuyển tới chỗ nào, giống như có một đôi tay lạnh lẽo đang vuốt ve da thịt mình tới đó.

Đạo nhân dẫn đầu vẫn như cũ, nhưng 6 người còn lại sắc mặt đều biến đổi, không tự chủ được tăng thêm một tầng chân nguyên bảo hộ. Lúc này, những đạo nhân này không còn cách nào giấu diếm hành tung của mình được nữa, khi chân nguyên tăng lên làm cho mưa bụi đều bị đẩy ngược trở ra.

Hư Vô giương mắt nhìn trời rồi lại chuyển sang nhìn chân trời xa xa, nói:

- Nếu như các người đã tới đây, vậy thì về nói với Hư Huyền lão quỷ kia mấy câu. Cứ nói ta ở bên ngoài được rồi, khi nào về Thanh Khư Cung sẽ tính toán món nợ cũ mấy chục năm với lão. Được rồi, bây giờ thì rút hết đi cho ta!

Đạo nhân dẫn đầu xấu hổ, cười nói:

- Hư Vô sư huynh, câu nói kia thực sự không tốt cho lắm! Kính xin sư huynh theo chúng tôi trở về núi không thì...

Y không nói hết câu, nhưng ý tứ đã rõ ràng, 6 gã đạo sĩ còn lại cũng không che giấu gì nữa, tay đều đặt lên chuôi kiếm, chân nguyên ngưng tụ quang hoa bao bọc quanh thân.

Lão nhân quán trà nhìn thấy cảnh tượng này, hai tay run lên, tiếng loảng xoảng cũng theo đó mà vang lên, lão nhân ngã xuống đất liên tục dập đầu, miệng lảm nhảm mấy chữ thần tiên.

Hư Vô đặt tay trái lên bàn, ngón tay dài nhỏ nhắn của hắn gõ xuống mặt bàn, bình bình thản thản nói:

- Nếu như người gọi Hư Huyền lão quỷ là sư huynh thì chắc cũng ở vào hàng chữ Hư. Ta mặc kệ người là Hư gì, nhưng suy nghĩ của người thiển cận vậy? Ta dám để lộ khí tức gọi các người tới đây, thì cũng nắm chắc chuyện giết sạch các người, người tưởng là các người có khả năng tìm ra ta hay sao? Không phải chứ? Vậy thì các người muốn thế nào?

- Nếu không phải lúc này bản thân Hư Huyền lão quỷ còn không lo được, thì ta sẽ không chữa cho lão vài người để làm việc rồi. Chỉ cần 1 câu nói kia của ngươi, ta đã có thể tước hết đạo cơ. Giờ muốn động thủ thì tới đi, dù sao trước khi ngươi hạ sơn, ngươi cũng nghĩ mình sẽ chết trên tay của ta, không ngại thì chúng ta đánh cuộc một chút?

Đạo nhân hàng chữ Hư nở nụ cười thực sự rất khó coi, thanh âm của y từ êm dịu biến thành như một con quạ đen đang kêu. Cười gượng nửa ngày, y vẫn không biết quyết định như thế nào cho phải?

Hư Vô thì ngược mặt nhìn trời, tần suất ngón tay gõ xuống bàn càng lúc càng nhanh.

Đạo nhân kia rốt cục hạ quyết tâm, thi lễ với Hư Vô, nói:

- Đã như vậy, Hư Độ không dám cưỡng ép mời sư huynh, bây giờ xin cáo từ. Mong rằng sư huynh nể tình đồng môn mà quay về Thanh Khư Cung một chuyến!

Thấy Hư Vô không phản ứng chút nào. Hư Độ thở dài một tiếng, vung tay lên, dẫn theo 6 đạo nhân biến mất trong làn mưa bụi.

Hư Vô thản nhiên, dường như chẳng có chuyện gì xảy ra cả, hẩn nhìn làn mưa bụi mông lung, không biết là đang suy nghĩ cái gì. Lão nhân trong quán sợ hãi vô cùng, nằm gục trên mặt đất, nhất thời không đứng dậy được.

Mưa bụi Giang Nam như khói như sương.

Đầu đường lại hiện ra ba thân ảnh mơ hồ, khi đi tới gần, có thể nhận ra người ở giữa chính là một người con gái còn trẻ, đúng là càng làm tăng thêm vẻ đẹp cho phong cảnh Giang Nam. Bên trái bên phải nàng có hai gã hộ vệ, trông cực kỳ cao to, khác xa người thường.

Tuy rằng nàng cười một con ngựa trắng, nhưng cũng chỉ mới cao bằng hai người bên cạnh mà thôi. Hai người hộ vệ này có tướng mạo kỳ dị, nhưng lại cứ chậm rãi đi bên cạnh cô gái kia.

Khuôn mặt của cô gái kia tái nhợt, thỉnh thoảng mới nói mấy câu, đôi mắt chỉ nhìn chăm chăm vào làn mưa bụi, không biết là trong lòng đang nghĩ cái gì. Một làn mưa bụi rơi dính trên tóc, dính trên hai gò má của nàng, làm ướt cả y phục. Dường như nàng vô cùng thích thú khi đi dưới làn mưa bụi này, cứ thản nhiên giục ngựa mà đi.

Một gã hộ vệ nhìn về phía trước, kêu một tiếng:

- Bên kia có một quán trà, không biết có gì ngon hay không?!

Hộ vệ còn lại, nói:

- Chốn hoang sơn dã lĩnh này thì làm gì có trà ngon? Người thật là si tâm vọng tưởng!

Hộ vệ kia đáp lại:

- Người nói vậy không đúng, ở đây non xanh nước biếc, phong cảnh như vậy, sao biết là trà không ngon?

Hộ vệ còn lại thấy y đột nhiên nói có đạo lý, nên không biết dùng từ nào để phản bác cả.

“Cách” một tiếng. Hư Vô đã bóp nát chén trà trong tay, trên khuôn mặt trắng như tờ giấy của hắn hiện lên màu đỏ, ba phần là giống bệnh, toàn thân hắn run rẩy, hai mắt mở ra rồi lại nhắm vào, dường như sợ đây không phải là sự thực.

Hư Vô càng lúc càng run rẩy, năm ngón tay trái gõ liên tục xuống mặt bàn giống như gảy đàn tỳ bà, tim thì đập như trống trận.

Nhân lực của hai gã hộ vệ cũng tương đối lợi hại, cách một làn mưa như vậy vẫn nhìn ra biểu hiện của người trong quán trà. Hai người nhìn nhau, giờ cao pháp bảo trong tay, chắn trước ngựa của cô gái kia.

Người hộ vệ đen quát lớn:

- Thánh Sơn Long Tượng, Bạch Hồ Thiên Quân ở đây! Vị cô nương này chính là khách quý của Đạo Đức tông và Vân Trung cư! Xin hỏi phía trước là cao nhân phương nào?

- Không được nói... cũng không được nhìn bên này...

Hư Vô dường như mắc bệnh, trên mặt nổi những nốt hồng giống như người bị sốt cao. Hắc thì thảo tự nói giống như bị điên.

Người đang đứng trên đường chính là Long Tượng, Bạch Hộ hai vị thiên quân, còn người ngồi trên ngựa chính là Thanh Y. Ba người đang trên đường về Vô Tận Hải, Thanh Y nói muốn xem phong cảnh trên đường cho nên ba người mới chậm rãi đi, không nghĩ tới gặp Hư Vô ở nơi này.

Bạch Hồ Long Tượng hai vị thiên quân lặng lẽ nhìn nhau một chút, sắc mặt biến đổi.

Bọn họ thấy trên người Hư Vô có khí tức âm tà quỷ dị, nhưng lại không thấy được đạo hạnh của hắn.

Nhìn Hư Vô, hai người chỉ thấy hắn giống như người bình thường, hoàn toàn không có chút đạo hạnh nào cả. Thế nhưng thần thức của hai vị thiên quân dùng để dò xét lại biến mất không quay về, điều này thực sự là khủng bố vô cùng.

Hư Vô giống như một bóng ma thật lớn, không chỗ nào không có, làm cho hai vị thiên quân giống như bị hút mất hồn phách.

Hai vị thiên quân vừa quát, cũng kéo tâm tình của Thanh Y trở lại, nàng nhìn theo ánh mắt của hai vị thiên quân thấy được quán trà.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 255: Kinh Triết 2

Trong nháy mắt ấy, mưa bụi mênh mông ngăn cách giữa Thanh Y và Hư Vô bỗng nhiên biến mất, làm cho Thanh Y có thể nhìn thấy khuôn mặt tuần mỹ giống như nữ tử của Hư Vô. Ánh mắt của Thanh Y như nước, khi rơi vào trên người của Hư Vô, Hư Vô trong lòng thầm than một tiếng, rốt cục mở hai mắt, cũng nhìn Thanh Y.

Long Tượng Bạch Hổ giống như cảm nhận được nguy hiểm từ trong bản năng, cho nên gầm lên một tiếng bảo quang trên người hiện ra, chân nguyên được vận chuyển thề sống chết bảo vệ Thanh Y.

Nhưng đâu có ai ngờ, khi bọn họ vừa làm như vậy, thân hình của Hư Vô đã biến mất, không còn ở trong quán trà nữa. Hai vị thiên quân trong lòng hoảng hốt, nhìn xung quanh, vận thần thức truy tìm, nhưng không sao thấy được thân ảnh của Hư Vô ở đâu.

Trong lúc hoảng loạn, họ nghe thấy một tiếng thở dài gần trong gang tấc ngay phía sau, thanh âm đó chính là của Hư Vô.

Hai vị thiên quân nhất thời sợ hãi cứng đờ, không dám động đậy, giờ khắc này họ cảm giác mình như đang trần truồng đứng ở trong mưa, mỗi đạo chân nguyên lưu chuyển không thể nào thoát khỏi ánh mắt của Hư Vô. Chỉ cần Hư Vô khẽ nhấc tay, cũng có thể đưa họ về Tây Thiên, vậy thì Thanh Y làm sao bây giờ?

Khi Bạch Hổ Thiên Quân còn đang cân nhắc lợi hại, thì Long Tượng Thiên Quân đã gầm nhẹ một tiếng, xoay thân hình lại, nhưng mà cảnh tượng trước mắt lại làm cho lão thất kinh.

Hư Vô chân không chạm đất, đứng ở trước mặt của Thanh Y, đôi mắt nhìn chăm chăm vào bàn tay kéo cương ngựa của Thanh Y. Mà Thanh Y cũng ngồi ngay ngắn, đang đánh giá Hư Vô, không sợ hãi chút nào trước đạo hạnh thâm bất khả trắc của hắn.

Bạch Hổ thiên quân xoay người lại, cũng sợ hãi ngây người khi nhìn thấy cảnh tượng này. Trên Giang Nam cổ đạo nhất thời trở nên bình tĩnh vô cùng, chỉ còn tiếng mưa bụi rơi rơi, nàng đưa tay phủi phủi hạt mưa đang dính trên mái tóc của mình.

Chỉ một động tác nhẹ nhàng của nàng đã phá vỡ thế quân bình. Bạch Hổ Long Tượng hai vị thiên quân chỉ cảm thấy trong miệng khô khốc, toàn thân chân nguyên rung động, thần kinh căng thẳng tới mức sắp đứt.

Lúc này bọn họ biết là mình không sao địch lại người trước mặt, trong lòng cũng không muốn động thủ, thế nhưng trước kia trong quá khứ, khi gặp cường địch, họ ít nhiều cũng biết mình bị thua như thế nào. Nhưng lúc này, Hư Vô như một bóng ma, không biết kết quả khi ở trong tay hắn sẽ thế nào, trong đầu bọn họ có một ý nghĩ bản năng là nếu thua trong tay hắn thì tốt hơn hết là nên tự sát.

Thấy Thanh Y cử động nhẹ nhàng, mười ngón tay của Hư Vô lại run lên, hô hấp trở nên nặng nhọc vô cùng. Hắn phải cố gắng lắm mới không liếc mắt nhìn Thanh Y, nhưng lại nhìn chăm chăm vào tay phải cầm cương ngựa của nàng.

- Đây là tay phải hay sao?

Hư Vô thở phào một cái, bỗng nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi.

- Ừ, đúng.

Thanh Y đáp

Hư Vô lại lắp bắp nói:

- Có thể... chạm vào một chút hay không?

Thanh Y đổi tay cầm cương ngựa, tùy ý đưa ra phía trước.

Chỉ một động tác đơn giản của Thanh Y như vậy thôi, cũng khiến cho Hư Vô không chịu nổi nữa. Hắn lập tức nhắm hai mắt lại lẩm bẩm:

- Vậy là đủ rồi. Đủ rồi!

Thanh Y ồ một tiếng, nhàn nhạt nói:

- Được rồi? Ta đi đây!

Nàng cũng không chờ Hư Vô trả lời mà đã thúc con ngựa trắng chậm rãi đi về phía trước. Hư Vô đứng tại chỗ, trong lòng cứ phân vân mãi không thôi, đột nhiên quát lớn:

- Không được đi!

Thanh Y quả nhiên dừng ngựa, hỏi:

- Người muốn lưu ta lại?

Nàng mới hỏi như vậy, đã khiến Hư Vô trở nên hoảng loạn, hăn vội la lên:

- Không không! Nàng đi đi, tạm thời không nên ở lại, cũng đừng cho ta nhìn thấy nữa. Ta sợ sẽ không khống chế được mình, chờ ta bình tĩnh trở lại, ta sẽ tự đi tìm nàng.

Thanh Y ừ một tiếng, lại đi về phía trước. Hư Vô bỗng nhiên nhớ tới một cái vấn đề quan trọng vội vàng kêu lên:

- Chờ một chút! Ta nên đi đâu tìm nàng?

- Nếu như người có gan, vậy tới Vô Tận Hải tìm ta được rồi. Nhưng cần thận thúc thúc ta cắt chân người!

Thanh Y đã sớm mang theo hai vị thiên quân đi xa, giọng nói trong trẻo của nàng vẫn quanh quẩn trong không gian.

Mưa càng lúc càng thêm nặng hạt, hơi nước bốc lên càng lúc càng đậm, mái tóc của Hư Vô ướt nhẹp, nhưng hần lại chẳng hề phát hiện ra.

Hư Vô bước vào trong quán trà, một tay nhắc bổng lão nhân lên, hỏi:

- Đó là tay phải!

- Đúng đúng!

Lão đầu run rẩy vô cùng, nói được ra hai chữ cũng cảm thấy đây là một kỳ tích.

Hư Vô nói tiếp:

- Trên đời này có một cánh tay như vậy, thật là nằm mơ cũng không nghĩ ra! Không được, ta nhất định phải đi Vô Tận Hải. Không không! Đợi vài ngày nữa, hiện giờ ta mà tới đó nhất định sẽ không không chế được mình! Nhưng mà trong một vài ngày có thể bình tĩnh lại được hay không?

Hần tự thì thầm nửa ngày, mới chợt nhớ tới một đại sự, hỏi:

- Vô Tận Hải ở đâu?

Lão đầu này sợ hãi tới mức hồn bất phụ thể, lúc này nói cũng không nên lời, chỉ liều mạng lắc đầu. Hư Vô sau một lúc cũng tỉnh táo lại, thả lão đầu xuống, thân hình lóe lên rồi biến mất vô ảnh vô tung.

Qua nửa ngày, lão đầu mới run rẩy bò dậy, hướng về phương hướng nơi Hư Vô biến mất kêu lên:

- Khách quan, tiền trà...! (Điều đầu tiên lại thành cuối) ^^

...

- Phu nhân, người lại muốn nhập điện?

Một giáp sĩ canh giữ Trấn Tâm điện cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Hoàng Tinh Lam ừ một tiếng tiến về phía trước. Hai gã giáp sĩ hộ điện trên mặt lộ vẻ do dự, nhưng không dám ngăn trở. Trấn Tâm Điện xưa nay do Thái Tuyền cung quản lý, hôm nay Thái Tuyền cung là do Hoàng Tinh Lam làm chủ, giáp sĩ hộ điện này cho dù có chức trách độc lập, cũng không dám ngăn nàng.

“Keng” một tiếng vang lên, hai cánh cửa của Trấn Tâm điện đã đóng lại.

Giáp sĩ phía trái lén lút, nói:

- Người không cảm thấy có chút kỳ quái sao? Trong vòng nửa tháng gần đây, phu nhân đã 8 lần nhập điện.

Giáp sĩ bên phải nói:

- Quản nhiều như vậy làm gì? Đây là chuyện của phu nhân, chúng ta không nên biết. Chức trách của chúng ta chỉ là ở nơi này trông giữ điện, người có lệnh bài sẽ được vào trong, phu nhân chẳng phải là người mang lệnh bài hay sao?

Giáp sĩ bên trái vẫn còn có chút do dự, nói:

- Thế nhưng có chỉ ngày đầu tiên là phu nhân cho chúng ta xem lệnh bài, các ngày sau không cầm tới nữa. Hơn nữa, người để ý mà xem, sau mỗi lần phu nhân vào Trấn Tâm điện, sắc mặt lại khó coi hơn vài phần. Trấn Tâm điện này quan trọng như vậy, trong đó lại còn có cả yêu quái, không biết phu nhân có bị...!

Giáp sĩ bên phải mỉm cười nói:

- Người quá đa nghi, sắc mặt phu nhân khó coi thế nhưng chân nguyên lại sung túc, đạo hạnh không bị tổn hại. Vậy thì có gì phải gấp? Hơn nữa Thái Tuyền cung xảy ra nhiều chuyện như vậy, sắc mặt phu nhân không khó coi mới là lạ!

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 256: Kinh Triết 3

Giáp sĩ phía trái chau mày, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ đành lắc đầu.

Trong hành lang của Trấn Tâm điện, Hoàng Tinh Lam đang do dự bước đi, nhưng cứ bước thêm một bước, nàng lại nghĩ tới nơi này là nơi mà Ân Ân từng tới, cho nên bước chân dần trở nên kiên định.

Trong thạch lao, Tô Hòa vẫn đứng xoay mặt vào tường, Hoàng Tinh Lam chưa tiến vào trong phòng nàng cười yếu ớt nói:

- Phu nhân khôi phục thật nhanh, mới dùng thời gian một ngày đã khôi phục được nguyên vẹn, xem ra phu nhân đang sốt ruột vì con gái yêu của mình. Bây giờ chỉ còn có một cái đình cuối cùng, phu nhân có muốn làm nữa không?

Hoàng Tinh Lam đứng trong thạch lao, cắn răng nói:

- Ta đã nghĩ kỹ, chỉ cần người không nuốt lời là tốt rồi!

Tô Hòa nhẹ nhàng cười, xoay người lại, nói:

- Phu nhân đã đi xa như vậy, mắt thấy sắp tới bờ, sao còn sợ hãi như vậy? Dù sao đây cũng chỉ là đánh cuộc, có nguyện ý hay không hoàn toàn là do phu nhân. Nếu như bây giờ phu nhân đổi ý, vậy thì vẫn còn kịp.

Hoàng Tinh Lam cười cười, nói:

- Tại sao ta phải dừng lại chứ? Hiện tại ta đã hai bàn tay trắng, nếu không thể cứu Ân Ân trở về, ta sống còn có ý nghĩa gì nữa? Dù sao người thua cuộc cũng là ta, ta chỉ cần liều mạng mình, người cũng không rời khỏi Trấn Tâm điện này được!

Tô Hòa nói:

- Nếu như Hoàng phu nhân đã hiểu rõ, vậy thì bắt đầu đi!

Dứt lời, ống tay áo của Tô Hòa vung lên, một luồng hơi lạnh thổi tới, khung cảnh trong thạch lao đã thay đổi. Trên bức tường của thạch lao có dính đầy vết máu loang lổ, do thời gian đã dài nên nó biến thành màu đen.

Chín cái đuôi mềm mại của Tô Hòa đã có tới 7 cái thoát khỏi ràng buộc, đang chậm rãi di chuyển trên không trung.

Trên mỗi cái đuôi đều có một vết thương thật lớn, nhìn mà giật mình. Miệng vết thương máu thịt bầy nhầy, không còn nhìn rõ nữa. Có một số miệng vết thương đã đỡ hơn trước, có cái sắp khép miệng. Trên tường lúc này vẫn còn ghim hai cái đuôi, ánh sáng mập mờ chiếu lên hai cái đỉnh lớn, trông vô cùng kinh khủng.

Hoàng Tinh Lam nhắm mắt không nói vận chuyển chân nguyên, một lát sau bỗng nhiên quát một tiếng, chân nguyên bộc phát như núi đổ! Khi hai mắt nàng mở ra, đồng tử đã biến thành màu vàng, đây chính là biểu hiện của việc chân nguyên đã vận chuyển tới cực điểm.

Tam Thanh Chân Quyết của Đạo Đức tông có một điểm khác thường, đó là khi chân nguyên tới một cảnh giới nhất định, khi sử dụng tới cực hạn, thì thân thể sẽ sinh ra dị tướng, được gọi là Pháp Tướng. Pháp Tướng càng rõ ràng thì đạo hạnh càng cao. Không phải đạo sĩ nào trong Đạo Đức tông cũng tu luyện tới mức Pháp Tướng, điều này còn dựa vào thiên phú, nhân quả, đạo hạnh, cơ duyên của từng cá nhân. Mà trước khi tu thành pháp

tướng gì, thì bản thân người đó cũng không biết Pháp Tướng của mình sẽ như thế nào?

Trước đây khi Hoàng Tinh Lam nhổ đinh, chưa bao giờ phải hiện Pháp Tướng Tinh Nhân của mình, nhưng mà càng nhổ những cây đinh về sau, độ khó càng lớn. Hiện giờ Hoàng Tinh Lam đã rút ra bảy cái đinh, cái đinh thứ 7 nàng đã phải dùng toàn lực. Tới cái thứ 8, nếu không dùng tới Tinh Nhân thì nàng không cách nào nhổ được nó.

Nhưng mà cái thứ 8, cũng là cái cuối cùng mà nàng phải nhổ.

Đạo hạnh của Tô Hòa bị giam ở những cái đuôi, cứ mỗi đuôi được nhổ ra, nàng sẽ khôi phục một chút đạo hạnh. Hoàng Tinh Lam đã tra diễn tịch, chỉ cần thả 8 cái đuôi của Tô Hòa ra, thì nàng ta có thể thực hiện hồn phách ly thể vượt qua giới hạn của tam giới, thâm nhập địa phủ tìm kiếm Ân Ân.

Cái đinh thứ 9 không thể nào nhổ được, nếu nhổ thì Trấn Tâm điện không cách nào giam giữ Tô Hòa được nữa, nếu như Cửu Vĩ Hồ được tự do, thì với đạo hạnh của nàng ta, chỉ cần nhấc tay là có thể đánh Hoàng Tinh Lam chết ngay tại chỗ.

Hoàng Tinh Lam vận công hoàn tất, đưa tay về phía chìa đình lớn thứ 8. Tô Hòa biết bây giờ là thời điểm mấu chốt, cho nên im lặng nhìn Hoàng Tinh Lam thi pháp.

Khi tay của Hoàng Tinh Lam cách chiếc đình chừng một xích, thì hai chiếc đình xanh đồng thời sáng lên, trên đầu đình hiện lên những dòng văn tự, trong nháy mắt nó đã phóng ra một hàng rào điện màu tím bảo hộ thân đình ở bên trong.

Sau khi hàng rào điện hoàn thành, những chiếc đuôi của Tô Hòa rung chuyển theo những quỹ tích bất định. Điện hỏa phóng ra đì đùng, Tô Hòa biến sắc, hiển nhiên là đau đớn vô cùng.

Hai con mắt màu vàng của Hoàng Tinh Lam càng lúc càng sáng, sắc mặt thì càng lúc càng tái nhợt, trên môi không còn lại chút máu nào. Khi nàng đưa tay mình vào trong hàng rào điện, thì nó trở nên khó khăn hơn trước gấp mấy lần, Hoàng Tinh Lam cảm thấy chân nguyên trong cơ thể mình chảy ra như hồng thủy, trong nháy mắt đã tổn hao hơn một nửa.

Thế nhưng đầu ngón tay của nàng vẫn còn cách chiếc đỉnh tới hơn 4 thốn. Từ trong kinh nghiệm của những lần trước. Hoàng Tinh Lam biết rằng mấy thốn cuối cùng chính là lúc khó khăn nhất, càng gần chiếc đỉnh thì pháp lực bảo vệ càng mạnh.

Trải qua mấy lần nhổ đỉnh trước, Hoàng Tinh Lam có thể dễ dàng hóa giải được đạo thuật trên chiếc đỉnh, nhưng tới chiếc thứ 8, nàng phải dùng toàn bộ chân nguyên để phòng ngự bản thân. Hiện giờ nàng mới biết sự đau đớn mà Tô Hòa phải chịu, Hoàng Tinh Lam đã bao giờ chịu đựng qua đau khổ như thế này đâu?

Thanh Đỉnh Điện Hỏa nhìn như tầm thường, nhưng mà nó thực giống như lửa đỏ, mỗi đạo điện hỏa bắn vào cơ thể đều trực tiếp tấn công vào hồn phách, dường như muốn đánh tan ba hồn bảy vía của con người. Đạo điện hỏa thứ nhất làm cho Hoàng Tinh Lam đau tới mức muốn ngất đi, đạo thứ hai khiến nàng đau tới mức chết lặng người.

Vốn tưởng rằng mình không còn cách nào chịu đựng được loại đau khổ như thế này nữa, nhưng khi nghĩ tới Ân Ân ở dưới Địa phủ cực khổ, trong lòng nàng bỗng sinh ra vô hạn dũng khí.

Điện hỏa theo đầu ngón tay của Hoàng Tinh Lam cứ phóng vào trong cơ thể. Khi chạm tới chiếc đỉnh, thì nàng đã cảm giác cơ thể mình cực kỳ suy yếu, giống như là chạm tới đáy của sinh mệnh.

Nàng đã cầm được chiếc Thanh Đỉnh, nhưng không cách nào rút nó ra được cả.

Trước khi tiến hành, Hoàng Tinh Lam đã có chuẩn bị chu đáo. Nàng lấy ra một cái bình sứ ngọc màu đỏ, mở nắp bình, uống một hớp thuốc nước. Sau khi nước thuốc tan ra, lập tức biến thành một luồng khói nhẹ, khuôn mặt tái nhợt của Hoàng Tinh Lam biến thành đỏ ửng, chân nguyên vận chuyển quanh kinh mạch huyền khiêu như thác lũ.

Trên tay nàng tạo thành một vòng sáng màu vàng, ngăn điện hỏa ở bên ngoài, sau đó nắm chắc lấy chiếc đỉnh. Thanh âm xèo xèo theo đó mà vang lên, chiếc thanh đỉnh đã bắt đầu bị rút ra.

Trong thạch lao yên tĩnh bỗng nổi lên một đạo điện hỏa, sau đó trở lại yên tĩnh.

“Keng” một tiếng, chiếc Thanh Đỉnh từ trong tay của Hoàng Tinh Lam rơi xuống đất. Sắc mặt đỏ ửng của Hoàng Tinh Lam trở nên tái nhợt, hơn nữa trên khuôn mặt còn hiện lên vẻ xanh mét.

Tô Hòa dùng cả 10 ngón tay, vuốt ve cái đuôi vừa được tự do, vừa nói:

- Người dùng linh dược mạnh như vậy, sẽ khiến cho chân nguyên bị hao tổn rất nhiều đấy!

Hoàng Tinh Lam chẳng quan tâm tới chuyện đó, nói:

- Tôn hại chút chân nguyên ấy thì có sao? Vài chục năm sau là có thể luyện lại được!

Tô Hòa gật đầu, khẽ cười nói:

- Vậy là người đã chuẩn bị cho cái chết rồi à? Ta bị các người nhốt mấy trăm năm, dù sao cũng phải giết mấy người có đạo hạnh, coi như là giải tỏa nỗi bức trong lòng.

Hoàng Tinh Lam tiến lên một bước, nhắm mắt đợi chết, nhưng băng chỉ của Tô Hòa chỉ xẹt qua, chẳng khiến nàng bị tổn thương chút nào. Trái lại, nàng cảm thấy có một loại lực lượng kỳ dị truyền vào trong cơ thể; cảm giác này thật mềm mại, thật ấm áp, lại có chút ngứa ngáy, giống như... đang muốn yêu.

Hoàng Tinh Lam thất kinh, nhất thời lui về phía sau vài bước, khuôn mặt ửng hồng, hô hấp trở nên dồn dập. Nàng vạn lần không ngờ trên đời này lại có chuyện như vậy, cho dù đứng trước mặt nàng là nam tử, nàng cũng chẳng bao giờ giết mình như vậy.

Thế nhưng đây lại là nữ nhân với nữ nhân. Sao lại có chuyện đó xảy ra được chứ?

Thấy trạng thái của Hoàng Tinh Lam như vậy, Tô Hòa che miệng cười khẽ, sau đó mới:

- Không ngờ rằng đường đường là Hoàng phu nhân cũng có chuyện phải sợ! Ai, đáng tiếc ta ở chỗ này đã mấy trăm năm, không còn tức giận gì nữa. Giết người hay không cũng chẳng quan trọng, thôi thì tha cho người lần này vậy!

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 257: Kinh Triết 4

Sau khi trải qua hoảng sợ, Hoàng Tinh Lam mới cảm nhận thấy chân nguyên của mình vẫn tương đối vững chắc, xem ra đạo hạnh của nàng bị hao tổn không nhiều lắm.

Nhớ lại những chuyện vừa xảy ra, chắc chắn đây là công lao do băng chỉ của Tô Hòa. Nghĩ tới Tô Hòa còn một cái đinh bị ghim trên tường đá, trong lòng Hoàng Tinh Lam vừa mừng vừa sợ.

Sợ là do thực lực của nàng ta mạnh hơn dự liệu của nàng rất nhiều, mừng là nếu Tô Hòa yêu lực tận trời vậy thì tỷ lệ thành công khi đi cứu Ân Ân tăng lên nhiều lắm.

- Người khi nào đi cứu Ân Ân?

Hoàng Tinh Lam sốt ruột hỏi.

Tô Hòa nhẹ nhàng vỗ cái đuôi của mình, ôn nhu nói:

- Không nên nóng lòng, nếu chờ thêm mấy canh giờ nữa, khi yêu lực của ta khôi phục, ta sẽ tới Địa Phủ. Ta cũng muốn nhìn xem mấy cái tên không nên thân ở bên dưới đó, là ai có lá gan lớn như vậy, dám khi dễ người của Tô Hòa ta!

Hoàng Tinh Lam thất kinh lập tức hốt hoảng bỏ chạy.

...

Đứng trước Mạc Kiền Phong, Kỷ Nhược Trần ngược nhìn lên đỉnh núi, chỉ cảm thấy mây tía diễm lành chồng chập, so với khi hạ sơn còn nhiều hơn ba phần. Hắn nhìn trong chốc lát mới nói Cố Thanh đi lên.

- Nhược Trần, có chuyện gì không đúng sao?

Cố Thanh xưa nay cẩn thận tỉ mỉ, vẻ mặt khác thường của Kỷ Nhược Trần đương nhiên không thoát được sự chú ý của nàng.

- Không biết tại sao, huynh thấy linh khí trên Mạc Kiền Phong nhiều hơn ba phần, lại nhìn sự phân bố của những đám mây, huynh thấy dường như trong đó có che giấu một quái tượng. Đáng tiếc là tu vi của huynh còn yếu, thực sự không nhìn ra cái gì cả!

Kỷ Nhược Trần cau mày nói.

Cố Thanh cũng nhìn theo hướng của Mạc Kiền Phong, mỉm cười nói:

- Vậy mà muội chẳng nhận ra thứ gì cả!

Kỷ Nhược Trần lắc đầu, nói:

- Có thể là do ta nhìn lầm, thôi chúng ta lên thôi!

Hai người tiếp tục đi lên núi, hình ảnh những đám mây trên đỉnh núi vẫn khiến Kỷ Nhược Trần phiền muộn như trước. Với ánh mắt của Cố Thanh mà không nhận ra trong đó ẩn dấu dấu hiệu gì, trên đỉnh núi vẫn là một mảnh cô vân, không có gì đặc biệt. Nhưng trong lòng hắn trước sau không bỏ xuống được, càng ngẫm nghĩ lại càng thấy bất an, tựa hồ có chuyện gì đó sắp phát sinh. Hơn nữa việc Cố Thanh xem không hiểu diễm báo có thể giải thích là chuyện này có liên quan đến nàng, cho nên linh thức mới suy giảm, xem không hiểu hàm nghĩa trong Thanh Vân đồ.

Trong lòng Kỷ Nhược Trần vẫn thấp thỏm không yên, mãi tới khi leo lên đỉnh Mạc Kiền Phong, không nhìn rõ hình ảnh những đám mây trong sương mù nữa, thì hẳn mới yên tâm hơn một chút.

Cứ lên núi Kỷ Nhược Trần lại theo lệ đi bái kiến Tử Dương chân nhân. Tử Dương chân nhân đang ở trong các luyện chữ, trên mặt lão ửng hồng hiển nhiên là tâm tình vô cùng tốt.

Thấy Kỷ Nhược Trần nhập các, Tử Dương chân nhân mỉm cười nói:

- Nhược Trần, con đã về? Tới đây, tới đây, xem mấy chữ này vi sư viết như thế nào?

Kỷ Nhược Trần đứng ở bên cạnh Tử Dương chân nhân, thấy trên một cuộn tranh có viết bốn chữ lớn: “Thiên hạ thái bình”, mấy chữ này mềm mại, bút lực ẩn mà không lộ, chính là kiểu chữ tứ bình bát ổn.

Trên phương diện thư pháp, trình độ của Kỷ Nhược Trần cũng không cao lắm, hẳn chỉ mơ hồ nhận ra hùng tâm chí lớn của Thần Châu, bật khen một tiếng “Tuyệt!”

Tử Dương chân nhân ha ha cười, buông bút trong tay xuống, nói:

- Tu vi của vi sư không đủ, trong chữ còn lộ hàm ý, như vậy không thể khen tuyệt được!

Tử Dương nhìn Kỷ Nhược Trần nhìn, lại nói:

- Nhược Trần, trong bụng con hình như có tâm sự, không ngại thì nói một chút.

Kỷ Nhược Trần trầm tư trong chốc lát, thực không biết nên nói từ đâu, liền hỏi:

- Sự phụ, từ lúc con trở về đây, con thấy linh khí của Mạc Kiên phong nồng đậm hơn trước rất nhiều, không biết là do nguyên nhân gì?

Tử Dương chân nhân nói:

- Hóa ra là việc này, Đạo Đức tông ta ứng với vận trời cho nên khi vạn vật phát triển, linh khí bốn phương tụ mây tía, đầm lành nhiều hơn cũng là chuyện bình thường mà!

Kỷ Nhược Trần nghi ngờ nói:

- Theo lẽ thường lúc vạn vật sinh trưởng nên là sau Kinh triết (hiện đang thối mất từ này). Hiện tại mới là cuối mùa thu, cách kinh triết còn rất sớm, sao sư phụ lại nói như vậy?

Tử Dương chân nhân vuốt râu nói:

- Theo lẽ thường thì đúng vậy, nhưng hiện giờ Hoàng Xà mới hiện thế, đại loạn mới sinh, thiên thời khí hậu của từng khu vực cũng có những biến hóa khác thường, không còn theo quy luật cũ mà suy tính nữa. Nếu như không có Thần Châu Khí Vận Đồ, thì cho dù ai đó có đạo pháp thông thiên, cũng không biết được thiên địa linh khí dồn vào nơi nào. Người trong tông cũng đã tìm ra một linh huyết, vì sư đã nhiều ngày tới đó, suy tính ra địa mạch này cực tĩnh mà động, vạn vật mơ hồ, nhân tâm di động, mắt thấy đại biến đang ở trước mắt.

Kỷ Nhược Trần ngạc nhiên nói:

- Thiên hạ chẳng phải là đang thái bình thịnh thế hay sao?

Tử Dương chân nhân nói:

- Thịnh cực mà suy, từ xưa tới nay vẫn vậy.

Nhưng mà Kỷ Nhược Trần không hiểu, hỏi:

- Thế tục hưng suy đâu có quan hệ gì với người tu đạo chúng ta?

Tử Dương chân nhân mỉm cười, vỗ vỗ quyển sách trên bàn nói:

- Lúc bình thường đương nhiên không có quan hệ, nhưng hiện giờ lại khác, bốn chữ thiên hạ thái bình này không chỉ đơn giản như vậy. Đương nhiên cũng do đạo pháp của vi sư thô thiển, không thể nhận ra chỗ sai lầm ở chỗ nào. A! Ta thấy sự u sầu trên mặt của con còn không giảm, chắc là có tâm sự, không ngại thì nói thẳng ra xem!

Kỷ Nhược Trần do dự trong một khắc, rồi mới nói ra cảm ứng mơ hồ ở đỉnh núi. Tử Dương chân nhân nghe xong thì nghiêm mặt nói:

- Vi sư đã xem những mây tía trên đỉnh núi, nhưng vẫn không nhận ra bất cứ điềm báo nào. Nhưng mà Nhược Trần con không giống người thường, lúc này chính là lúc con hiển uy. Tới đây, con không nên gấp gáp, trước tiên con hãy nói lại một lần những chuyện ở Đông Hải cho vi sư biết đi.

Kỷ Nhược Trần kể lại những chuyện xảy ra ở Đông Hải một lần, đương nhiên hẩn giấu chuyện có liên quan tới Văn Vương Sơn Hà Đình.

Tử Dương chân nhân trầm ngâm một lúc lâu, mới nói:

- Nhược Trần, theo vi sư thấy, việc này có quan hệ tới trận đồ mà con mới thu nhận được, hoặc là có quan hệ với thiên phú của con. Nếu như đạo hạnh của con tăng tiến thêm một bước, thì sẽ nhận ra những điều có quan hệ với Âm Dương quái tượng kia. Rất có thể nhờ vào đó, con có thể khám phá ra những chuyện của quá khứ và tương lai. Đương nhiên lúc này đạo hạnh của con còn thấp, cho nên trận đồ mới chỉ khai phá được một chút tiềm năng mà thôi, vì thế con không cần để ý tới nó nữa. Việc căn bản trước mắt đó chính là làm sao cho đạo hạnh tinh tiến, chỉ cần Tam Thanh Chân Quyết tăng tiến, nghi hoặc trước mắt sẽ được giải quyết.

Kỷ Nhược Trần gật đầu xưng phải, nhưng trong lòng hắn vẫn mang theo một đám mây đen không cách nào đánh tan được, trái lại, nó càng lúc càng nặng nề.

Hắn xin cáo lui, nhưng Tử Dương chân nhân gọi hắn lại, trầm ngâm nói:

- Nhược Trần, trong vòng ba ngày nữa chắc chắn con lại muốn hạ sơn, có một chuyện vốn không nên nói cho con biết, nhưng mà do con đã đi lịch lãm lâu như vậy rồi, tâm trí cũng trưởng thành hơn rất nhiều, vì sư nghĩ là con nên biết thì tốt hơn. Trước đây mấy ngày, con gái của Cảnh Tiêu Chân Nhân là Ân Ân đã tự sát bỏ mình ở Thái Tuyền cung. Cảnh Tiêu Chân Nhân vốn như ngọn nến trước gió, bị một đả kích này, cho nên chắc cũng không được bao lâu nữa là qua đời. Con với Thái Tuyền cung có quan hệ mật thiết, khi nào rảnh rồi con nên qua đó một chút!

- Cái gì?

Kỷ Nhược Trần thất thanh nói.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 258: Tham Lang 1

Tham Lang (1)

Có thể đúng như Tử Dương Chân Nhân sở liệu, lúc này thiên thời đã loạn, địa mạch rối ren, tất cả những gì nên đến thì không đến, không nên đến thì lại đến, tất cả cũng đã rối loạn.

Khi Kỷ Nhược Trần đi xuống Mạc Kiên phong lần nữa, trong vòng nghìn dặm Tây Huyền sơn đều mưa tầm tã, lũ lớn tung toé hoàn toàn không phải là cảnh tượng đóng băng nên có trong trời đông giá rét. Mặc dù dắt tay Cố Thanh, nhưng mà tâm tình của Kỷ Nhược Trần cũng như hôm nay, tối tăm, âm trầm, mưa như thác nước.

Lòng hăn rất sợ hãi, mãi cho đến trước một khắc hạ sơn đến Thái Tuyền cung. Quả nhiên không ngoài hăn sở liệu, Hoàng Tinh Lam vừa nghe nói là Kỷ Nhược Trần đến, căn bản là không cho hăn bước trên lên Thái Tuyền phong một bước, nếu không phải mấy vị sư đệ ngăn cản thì nàng suýt nữa đã đánh cho Kỷ Nhược Trần trực tiếp rớt từ trên cầu treo xuống Thâm Uyên. Kỷ Nhược Trần cho dù có ngu mầy, đến lúc này hăn cũng biết Trương Ân Ân là vì hăn mà chết.

Hăn hầu như không thể tin, người mà từ nhỏ lúc nào cũng đấu khẩu với hăn, Trương Ân Ân không ngờ sẽ tự sát!

Người tu đạo kéo dài tuổi thọ trăm năm thật là chuyện cực kỳ bình thường, nếu như xuất thân từ danh môn đại phái cỡ như Đạo Đức tông, hầu như khẳng định có thể hưởng số tuổi thọ trăm năm, thậm chí tu thành đạo quả thiên giải phi thăng, cho nên người tu đạo thiên hạ rất hiếm khi tự sát.

Cô gái như Trương Ân Ân xuất thân danh môn, dung mạo khuynh thế; nếu như không có chuyện thương tâm khủng khiếp thì sao lại phải tự sát?

Nhưng mà Kỷ Nhược Trần dù dùng mọi cách nhớ lại, cũng nghĩ không ra mình rốt cuộc đã làm chuyện gì mà lại khiến cho Trương Ân Ân tự sát. Việc nhớ lại cùng tất cả những chuyện có quan hệ với Trương Ân Ân đều như ngấm hoa trong sương, lẫn lộn mơ hồ. Khi tỉ mỉ ngẫm nghĩ, hình như mình cùng nàng từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng có quan hệ đặc thù gì, sao Hoàng Tinh Lam lại căm ghét mình như vậy? Trăm mối ngổn ngang không sao lý giải, Kỷ Nhược Trần cũng từng lảng lạng hỏi qua mấy đạo nhân thân cận xưa nay, nhưng ai cũng giữ kín như bưng, đối với việc này, không hề đề cập tới. Họ chỉ là đùn đẩy nói không biết, nhưng mà trong ánh mắt nhìn sang Kỷ Nhược Trần đều có chút cổ quái.

Mang trong lòng một mảnh mờ mịt, Kỷ Nhược Trần dặt tay Cổ Thanh lặng yên xuống mép. Dù thế nào hãn cũng nghĩ không ra mình và cái chết của Trương Ân Ân có gì liên quan. Nhưng chuyện này vẫn như một tảng đá nặng đè ép trên ngực hãn, áp lực như mây đen đầy trời.

Một ngày trước, Kỷ Nhược Trần từ trong Thân Châu Khí Vận đồ cảm ứng được nơi linh khí địa huyết thứ hai, đó là ở vào một nơi trong dãy Lĩnh Nam. Dãy Lĩnh Nam kéo dài liên miên, trình độ dân trí kém, xưa nay bị coi là vùng thiếu văn minh. Dân địa phương phần nhiều là Man Tộc, lấy đốt rẫy gieo hạt mà sống theo bầy. Giữa các dãy núi suối nước đan xen, cây rừng sum suê, khí hậu cực kỳ ẩm thấp; thích hợp nhất các loại côn trùng rắn rết muỗi sinh trưởng; có cả các dị thú kỳ trùng vô cùng quái lạ đạo hạnh thâm hậu. Vả lại trong Nam Cương mệnh mông còn ẩn chứa nhiều cảnh tượng bí mật khác mà không muốn người biết, càng không biết được bên trong có linh vật bao bối gì.

Chuyến đi Nam Cương lần này, từ cự ly bắt đầu cũng không xa so với Vô Tận Hải, nếu chuyện tìm kiếm linh mạch thuận lợi, nói không chừng còn có thể tiện đường dò hỏi một chút tin tức của Thanh Y. Vừa nghĩ đến

khí phách của Hồng Hoang vệ Vô Tận Hải, Kỷ Nhược Trần không khỏi đối với chủ nhân của Vô Tận Hải tăng thêm ba phần ngưỡng mộ.

Lộ trình có hồng nhan làm bạn, vốn nên tràn đầy phấn khích nhưng mà ngay từ đầu đã tràn ngập mây đen.

- Nhược Trần, chẳng lẽ huynh không định xuống Âm ty Địa phủ thêm một lần nữa sao, nhìn xem tình huống của Ân Ân thế nào?

Trước khi xuống núi Cổ Thanh đã từng hỏi qua hắc như thế.

Kỷ Nhược Trần càng cảm thấy một mảnh mờ mịt, nói:

- Vì sao ta phải xuống Âm ty Địa phủ? Nơi đó rộng lớn như vậy, tử hồn hàng vạn hàng nghìn, sao ta có thể tìm được hồn phách của Ân Ân? Còn nữa, đạo hạnh của ta không đủ, sao có thể xuống Địa phủ mà tìm?

Cổ Thanh lúc đó than thở:

- Nhược Trần, huynh đã từng xuống qua Địa phủ một lần, vậy thì chắc chắn có biện pháp để trở lại lần nữa. Theo ta biết, chỉ có bảy tám loại đạo pháp bên trong Đạo Đức tông mới có thể đưa hồn phách của người vào Địa phủ, chẳng qua cảnh ngộ ở trong Địa phủ thế nào thì phải nhìn xem tạo hóa của bản thân mình; bởi vậy cũng không phải hoàn toàn không có nguy hiểm. Thế nhưng huynh và ta là do cơ duyên muốn đời đã được định trước, không phải một cái Âm ty Phong Đô nho nhỏ có thể sửa được đâu? Cho nên nếu như bản thân chúng ta xuống Địa phủ, tất nhiên có thể trở về. Mặc dù trong quá trình có chút tổn thương cũng là khó tránh khỏi, nhưng ... lẽ nào Ân Ân không đáng để huynh phải mạo hiểm một chút sao?

Kỷ Nhược Trần bị nàng nói khiến cho mù mịt cả đầu, thật là không biết nên làm sao để ứng đối. Cổ Thanh thấy vậy cũng không nói thêm gì, chỉ là than nhẹ một tiếng, nói huynh trên vai trọng trách rất nặng làm đại sự trước cũng là phải!

Nhưng không biết vì sao, sau khi trải qua việc này, Kỷ Nhược Trần cảm thấy cự ly giữa hân và Cố Thanh lại kéo xa hơn một ít. Vì vậy tại trong cơn mưa bụi mênh mông, Kỷ Nhược Trần và Cố Thanh lặng lẽ một đường đi về phía nam.

...

- Mau bọc phía sau, nó lại chạy kia!

Một tiếng la ó khàn khàn khó nghe thỉnh thoảng vang vọng dưới bầu trời màu xám tro. Nơi đây kỳ thực nhìn không thấy bầu trời, chỉ có một mảnh sương mù mênh mông mờ ảo, trông về phía trước chỉ có thể thấy được phạm vi một trăm trượng đã là cực hạn.

Mặt đất cũng là một màu xám tro, phập phồng bất định như gần bó làm một thể với bầu trời ở xa xa, hồn nhiên chẳng phân biệt được đâu là đầu cuối. Trên mặt đất vắt ngang một con nước, mặt nước không có ánh sáng cũng không cá bơi.

Trên mặt đất, một thân ảnh nho nhỏ lấy tốc độ tuyệt không tương xứng chút nào với vóc người của cô để chạy, phía sau cô là vài tên cười ngửa khoác áo giáp đang đuổi sát theo. Thiết kỵ cười Cốt mã, lại có vài con chó hai đầu đi cùng, chạy theo sát thiết kỵ. Phía sau chúng nó có hơn mười người khác chia làm hai đội, từ hai cánh ào lên bọc lại đường chạy của cô gái.

Cơn gió lạnh ập đến thổi trúng mái tóc đen tung bay tán loạn của cô gái, cũng xé rách da thịt mềm mại và nghiền nát y phục trên người của cô. Trong ánh mắt của cô gái có một phần kinh hoàng, một phần mê man, nhưng có tới tám phần kiên định. Hai cánh tay cô bao quanh ôm lấy một vật vào trong lòng, cho dù lúc hoảng hốt nhất cũng không muốn rời lỏng chút nào, rất sợ món đồ đó sẽ rơi xuống.

Thân hình cô gái như nửa trong suốt, bỗng nhiên rõ ràng lại bỗng nhiên không rõ, nhìn qua hết sức quý dị. Mà trên thực tế trạng thái lúc này của cô gái cũng đích thực quý dị ghê gớm, cho dù là đang biến ảo khó lường, cõi âm mệnh mờ ảo cũng là như vậy. Tất nhiên cô không phải là tử hồn, cũng không phải sinh hồn hoàn chỉnh, căn bản không thể nào nói rõ trạng thái của cô gái này được.

Cô gái chạy vội vã trên mặt đất mệnh mờ với đôi chân trần, mỗi khi mũi chân điểm lên mặt đất thì thân thể nhỏ bé yếu ớt đó sẽ vượt ra xa hơn mười trượng, như vậy mới có thể chạy được nhanh hơn. Đám tuần thành giáp mã và mấy con chó phía sau đều không thể đuổi kịp cô gái. Nhưng mà cô gái hiển nhiên không quen thuộc địa hình, ngạc nhiên nhìn trước mặt chợt xuất hiện dòng sông Nhược Thủy vô biên, không khỏi chậm lại bước chân.

Cô gái nhanh như cắt xoay người lại nhìn đám truy binh đang không ngừng tiếp cận, định thử chạy qua trái rồi qua phải nhưng truy binh bọc hai bên cũng đã đuổi tới, quăng ra đao gươm, kích gây dồn ép cô gái trở về. Cô cắn răng, xoay người muốn lao xuống sông Nhược Thủy, nhưng ba con chó đã cản lại đường lui của cô.

Cô gái hết nhìn đông tới nhìn tây, muốn tìm ra được một con đường chạy thoát thân. Ngay khi nàng đang do dự, một gã kỵ sĩ phất ra cây roi dài trên tay quét về phía cô gái, cây roi quất mạnh lên mắt cá chân của cô. Cô gái đau đớn la thảm thiết, bị cây roi kéo bay về phía trước mấy trượng mới té xuống mặt đất, vật đang ôm trong lòng cũng bị rơi xuống trước mặt. Nếu như tại dương gian, lực lượng của một roi này đủ để đánh gãy cả hai chân của cô, nhưng tại Âm ty Địa phủ, cô gái trên thực chất không có hình thể, bởi vậy da thịt cũng không có khái niệm bị thương. Nhưng một roi này sẽ làm suy yếu hồn phách linh lực của cô, chính là một loại thương tổn với hình thức khác, hơn nữa đau đớn mang đến cho cô cũng vượt xa so với bình thường.

Cô gái đau đến toàn thân không ngừng co rúm lại, nhưng cô vẫn vươn ra tay phải cố gắng nhặt lại món đồ mới rơi xuống từ trong người.

Phập một tiếng, cây cương mâu dài ba trượng trong tay một gã kỵ sĩ áo giáp khác giơ lên cao, lại đâm mạnh xuống. Mũi mâu cực kỳ chuẩn xác đâm trúng bàn tay cô gái, đóng chắc bàn tay thon dài của cô gái dính trên mặt đất.

Cô gái lại thét một tiếng, đầu ngón tay vẫn muốn ngo ngoáy trên mặt đất, cố gắng với tay tới món đồ kia. Mặc dù đầu ngón tay của cô cách món đồ đó chỉ một tấc cự ly, nhưng một tấc này chính là xa tận chân trời mà gần kề trước mặt, không thể nào rút gần được.

Đám lính vây bắt cô gái lấy sự đau đớn của cô để tìm niềm vui, lại có một gã kỵ sĩ áo giáp giục Cốt mã tiến lên, giơ lên cây búa lớn trong tay, nói:

- Tiểu tiện nhân này chạy trốn cũng nhanh đấy, nếu không phải có sông Nhược Thủy ngăn lại, nói không chừng đã để ả chạy thoát thật rồi. Giờ để ta chém đứt hai tay hai chân của ả, để coi ả chạy thế nào!

Hắn nóng lòng muốn thử, con mắt lại nhìn sang một gã kỵ sĩ áo giáp bên cạnh đang đợi câu trả lời. Thân phận cô gái này ít nhiều cũng có chút đặc biệt, không phải là tử hồn có thể tùy ý xử trí, bởi vậy muốn chém tay trảm chân thì còn phải đợi kỵ sĩ dẫn đội gặt đầu.

Trang phục của gã kỵ sĩ dẫn đầu thoát nhìn cũng không có gì khác biệt so với sáu gã kỵ sĩ khác, chỉ là trên người có thêm một tấm áo choàng. Áo choàng phân nửa màu đỏ sậm, phân nửa màu lam, tại một nơi bao phủ một màu xám tro, trong Âm ty có vẻ vô cùng nổi bật. Thấy gã kỵ sĩ cầm búa muốn hạ xuống lập tức y quát dừng tay.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 259: Tham Lang 2

Đang cao hứng đột nhiên bị gọi lại, gã kỵ sĩ có vẻ cực kỳ không hài lòng, quay đầu lại quát:

- Dù sao thì ả trở lại cũng phải bị mổ bụng móc tim, sau đó đóng đinh, xối dầu, ta chém tay chân của ả thì có gì ghê gớm đâu?

Tên kỵ sĩ đội trưởng căn bản không để ý tới sự khiêu khích của gã, xoay người từ Cốt mã cao to nhảy xuống, đi tới trước người cô gái, quỳ một gối nhặt lên vật mà cô liều mạng cũng muốn bảo vệ.

Các áo giáp kỵ sĩ khác ở bốn phía lúc này mới để ý đến vật này, gã kỵ sĩ cầm búa ha hả cười to nói:

- Ta còn tưởng là món bảo bối gì, thì ra chẳng qua là Hồi Hồn thảo! Tiểu gia hỏa này xem ra là thiếu chút hồn phách, ở chỗ này khắp nơi đều có Hồi Hồn thảo, không ngờ cũng được xem như bảo bối để che chở. Vì một thứ bỏ đi như thế mà không tiếc xúc phạm đại luật, hắc hắc, thật đúng là mỗi người mỗi sở thích a!

Tên kỵ sĩ đội trưởng nhìn Hồi Hồn thảo đã bị vò dúm dó trong tay, trầm tư một lúc lâu, mới nhìn sang cô gái vẫn đang nằm trên đất. Mái tóc đen của cô vẫn đang mềm mại phát sáng, tùy ý rối tung trên vai, đôi mắt trong veo như nước kinh ngạc nhìn y, tay trái duỗi về phía trước muốn lấy về Hồi Hồn thảo. Mặc dù đau đớn không ngừng, nó khiến cho khuôn mặt tuyệt sắc của cô thường thường khẽ co giật, nhưng ý tha thiết trong mắt cô gái thì chưa bao giờ bị dập tắt chút nào.

Véo một tiếng xé gió vang lên, một mũi tên thật lớn như điện bay tới, lại ghim bàn tay của cô gái dính trên mặt đất.

Cô gái lại hết thở một tiếng, kêu được một nửa thì cắn chặt môi, cố gắng nuốt trở lại một nửa phần sau. Mặc dù hai tay đều không thể động đây, nhưng đôi mắt trong trẻo của cô vẫn đang nhìn tên kỵ sĩ đội trưởng.

Tên kỵ sĩ đội trưởng lặng lẽ cùng cô gái đối diện trong chốc lát, đột nhiên vung lên tay trái, kỵ sĩ cầm thiết mâu lập tức rút ra cây cự mâu đang đâm lên bàn tay phải của cô gái. Tay phải cô gái khôi phục tự do, miệng vết thương trên mu bàn tay bắt đầu khép lại từng chút một; nhưng mặc dù nó đang khép lại, nhưng hồn thể của cô trở nên mờ nhạt thêm vài phần. Tay phải của cô có thể động đây, lại lập tức run run đuổi về phía tên kỵ sĩ đội trưởng muốn lấy lại Hồi Hồn thảo.

Vù một tiếng, lại một mũi tên nhọn khác bay tới bàn tay phải của cô!

Trên thiết khôi của Tên kỵ sĩ đội trưởng đội có một mặt nạ quỷ dữ tợn, hoàn toàn nhìn không thấy khuôn mặt, chỉ có thể từ một cái khe hở trên mặt nạ nhìn thấy một đôi mắt đang chớp động tia sáng màu đỏ sậm. Hai mắt y sáng ngời, mũi tên nhọn đang bay tới đột nhiên trật đi, cắm xuống bên cạnh bàn tay phải của cô gái.

Trong mắt Tên kỵ sĩ đội trưởng chậm rãi đưa tay nhỏ lên mũi tên trên tay trái của cô gái, tiện tay vứt trên mặt đất, nhìn kỵ sĩ cầm búa, âm trầm nói:

- Là người bắn tên?!

Khuôn mặt kiêu ngạo của kỵ sĩ cầm búa nhất thời co rút lại, nhưng ngoài miệng gã vẫn đáp:

- Đúng vậy!

Tên kỵ sĩ đội trưởng không nói gì nữa, đặt Hồi Hồn thảo vào lòng bàn tay cô gái, sau đó xoay người lên ngựa, phân phó:

- Mang nó về Phong Đô!

Nói xong y liền giục ngựa, trước tiên phi về phía thành Phong Đô nguy nga đằng xa.

Một gã kỵ sĩ áo giáp tháo xuống xích sắt ở bụng ngựa, dùng sức rung lên, dây xích to dài tới mười trượng bay ngang tới, cuốn lấy gáy của cô gái rồi tự động buộc chặt. Dây xích nặng trĩu hầu như ép cho cô ngã xuống đất. Kỵ sĩ áo giáp cũng mặc kệ những chi tiết này, hai chân thúc vào xương sườn ngựa một cái. Cốt mã vung lên bốn vó, chạy chậm đi theo tên kỵ sĩ đội trưởng về hướng Phong Đô.

Cô gái bị xích sắt kéo không thể tự do để tiếp tục chạy trốn, cô thân là hồn thể nào chịu nổi xích sắt đè nặng kéo đi như vậy? Vài lần thiếu chút nữa đã ngã sấp xuống, nhưng cô vẫn giãy dụa bò lên, gắng gượng bước theo bước tiến của Cốt mã. Xích sắt câu hồn vốn là lệ cũ dùng để bắt giữ linh hồn chạy trốn của Phong Đô, các áo giáp kỵ sĩ khác nhìn qua đã nhiều lần, làm cũng quen tay.

Dọc đường cô gái mặc dù đau đớn để chạy theo, nhưng trong lòng vẫn vững vàng ôm Hồi Hồn thảo, khóe môi lại còn có một tia mỉm cười. Cô cười đến rất ngọt.

Vài tên áo giáp kỵ sĩ còn lại cũng dừng ngựa tại chỗ, yên lặng nhìn bóng lưng thất tha thất thểu của cô gái, nhất thời khí thế hung ác cũng tiêu hết.

Chỉ có gã kỵ sĩ cầm búa nhìn tên kỵ sĩ đội trưởng đã đi xa, đột nhiên miệng phì mạnh một tiếng. mắng:

- Tưởng mình là ai, chẳng qua là một tiểu quan bị giáng chức mà thôi. Trước đây lão tử cũng là đệ nhất dũng sĩ đội tuần thành thành bắc, không

ngờ bị điều đến thành Đông, lại còn phải chịu nhẫn nhịn bọn nhát gan...!

Gã còn chưa mắng xong, chợt thấy các đồng liêu bên người cũng đều dùng ánh mắt rất đặc biệt nhìn gã, hơn nữa đều quất ngựa lui về phía sau, kéo xa cự ly với gã.

Kỵ sĩ cầm búa ngạc nhiên nói:

- Các người làm gì thế?

Gã còn chưa nói hết lời, đột nhiên một trận gió nhẹ kéo tới! Làn gió trông mỏng manh nhưng sắc bén vô bì. Hai cánh tay của kỵ sĩ cầm búa đột nhiên rời khỏi thân thể, cây búa trong tay ầm một tiếng rơi xuống đất. Ngay sau đó đầu của gã cũng tung bay lên cao.

Lại thêm một cơn gió loạn thổi tới, chốc lát thân thể cùng Cốt mã của gã cũng bị xoắn lại thành vô số mảnh vỡ.

Cái đầu đang bay trên không trung gọi to:

- Ngô Gia! Người chờ cho ta, ta là người của Thái Sơn vương...

Đám thiết kỵ vây ở đằng xa nhìn cái đầu rơi xuống nghị luận:

- Thực sự là đáng thương, lại một tên không biết trời cao đất rộng!

- Hẳn cứ tưởng mình cũng giống như chúng ta, sao lại có thể đoán được đội trưởng chỉ là khoác lên bề ngoài như thế thôi!

- Hẳn còn nói mình là người của Thái Sơn vương...

- Kệ mẹ hẳn là người của ai. Đi nhanh đi, trở về chậm coi chừng lại bị phạt nặng!

Ngay sau đó đám thiết kỵ đều quay lại đầu ngựa, chạy về hướng thành Phong Đô. Cái đầu trên mặt đất vẫn còn kêu lên:

- Này này, các người đi đâu. Đừng bỏ ta lại đây, ta là người của Thái Sơn vương...!

Nhưng thiết kỵ đâu thèm để ý đến gã? Một đám đã sớm đi xa.

...

Lúc này Kỷ Nhược Trần và Cố Thanh đã lướt qua Tần Lĩnh, tiến vào biên giới Nam Hoang. Khí hậu Lĩnh Nam và Lĩnh Bắc khác xa nhau, mặc dù chỉ cách một dãy núi nhưng như hai thế giới.

Đường xuống phía Nam từ lâu đã không dễ dàng thoải mái như đi về phía Đông. Khi đó hãn cùng với Cố Thanh dắt tay nhau mà đi, tình đầu ý hợp, mặc dù nhiều lần gặp hung hiểm nhưng mỗi lần lại có thể tăng chút tình ý giữa hai người. Nhưng hiện tại đã đi cả nghìn dặm, bầu trời vẫn âm u, trong lòng hãn cũng không có chút ánh sáng nào.

Vào buổi chiều một ngày nào đó, hai người không có tiếp tục gấp rút lên đường như mọi khi, mà là đốt lên một đồng lửa bên cạnh một thác nước, mượn trăng trò chuyện. Dưới hai tầng ánh trăng cùng ánh lửa thấp thoáng, dung nhan của Cố Thanh ít đi vài phần đậm bạc, mà có thêm vài phần thần bí, càng làm nổi bật thêm dung nhan khuynh thế của nàng.

Ngóng nhìn ngọn lửa bập bùng bất định, nàng buồn bã thở dài một tiếng nói:

- Nhược Trần, mãi cho đến hiện tại muội vẫn chưa rõ nỗi lòng của huynh. Trong bản mạng Tinh Cung của huynh sương mù trùng trùng, ngay cả muội cũng nhìn không rõ, điều này thật là khó hiểu. Mấy ngày qua chúng ta sớm chiều ở chung, muội mới miễn cưỡng nhìn được trong đó có một viên Tham Lang Tinh. Cũng khó trách huynh trong thời gian ngắn đã

nhiệm rất nhiều nợ tình. Nhược Trần, huynh vốn chính là nhân tài xuất chúng, có người ái mộ cũng không hề gì, nhưng... Ai! mặc dù chúng ta luân hồi, kiếp này trên lưng mang nợ đã rất nhiều, nhưng nếu không cần thiết thì vẫn nên đừng thiếu nợ người khác.

Kỷ Nhược Trần nhìn về phía mặt bên Cổ Thanh, thấp giọng nói:

- Nàng còn để ý đến chuyện của Ân Ân?

Cổ Thanh thản nhiên cười, nói:

- Có một chút, tuy nhiên tìm kiếm ngọn nguồn linh lực là việc đại sự, mặc dù muội cũng không rõ mục đích thực của Tử Dương Chân Nhân muốn tìm lần lượt ngọn nguồn các linh lực làm gì? Nhưng làm đại sự trước cũng không có gì sai!

Kỷ Nhược Trần trầm mặc một hồi mới thấp giọng nói:

- Huynh biết cái chết của Ân Ân có quan hệ tới mình, nhưng bất kể huynh suy nghĩ thế nào vẫn nghĩ không ra rốt cuộc đã từng cùng cô ấy xảy ra chuyện gì. Khi nghĩ lại, có thể là bởi vì ngày đó ta tại Địa phủ đã từng uống qua một ngụm Mạnh bà thang. Nhưng hiện tại, ai cũng không chịu nói cho huynh biết tình hình cụ thể. Ngay cả nàng cũng vậy, lẽ nào huynh đã làm chuyện gì có lỗi với cô ấy sao?

Cổ Thanh than thở:

- Huynh không có làm chuyện gì có lỗi với cô ấy hết, trên thực tế giữa hai người cũng chưa có xảy ra chuyện gì. Muội muốn nói cũng không biết nên nói từ đâu. Chẳng qua Ân Ân đối với huynh tình thâm nghĩa trọng, đó là điều ai cũng có thể nhìn ra được. Hiện tại cô ấy đột nhiên tự sát bỏ mình, trừ huynh ra thì còn có thể là người nào? Cái chết của Ân Ân đã kích động đến Cảnh Tiêu chân nhân cũng tạ thế theo; không chỉ nói người của Thái

Tuyền cung, ngay cả mấy mạch khác bên trong Đạo Đức tông sợ rằng cũng có thành kiến với huynh.

Kỷ Nhược Trần đưa tay qua cầm lấy bàn tay Cố Thanh nói:

- Thanh nhi, lúc này trong lòng huynh chỉ có một việc là quan trọng nhất. Sau khi thấy Vân đồ tại trên đỉnh Mạc Kiền phong, cuối cùng huynh cảm giác được có một việc lớn sắp xảy ra, hơn nữa chuyện này có quan hệ với nàng. Mấy ngày nay, mỗi lần đi về hướng nam một chút, loại cảm giác này sẽ càng mạnh mẽ hơn một phần. Huynh không thể nói rõ được loại cảm giác này đến từ đâu, vẫn luôn lo lắng.

Cố Thanh hỏi:

- Nhưng muội cũng từ trong vân đồ có nhìn ra dấu hiệu nào đâu, huynh đang lo lắng điều gì?

Kỷ Nhược Trần cười khổ nói:

- Huynh có một loại dự cảm, qua không lâu sau chúng ta sẽ phải tách ra. Mà phương pháp duy nhất có thể ngăn cản loại kết quả này chính là đạo hạnh của huynh có thể đủ cường đại. Sau khi tìm ngọn nguồn linh lực tại đáy biển Đông Hải, về tu vi kỳ thực huynh thu được rất nhiều lợi ích, cho nên muốn nhanh đến Nam Cương để tìm ngọn nguồn linh lực.

Cố Thanh mỉm cười nói:

- Huynh không phải ngốc là gì? Không phải nói chúng ta luân hồi bách thế làm bạn sao, chỉ riêng kiếp này chúng ta đã có hôn ước, sao còn có thể tách ra được? Hiện nay tu vi đạo hạnh của muội mạnh hơn huynh một ít, nhưng lấy trí tuệ và ngộ tính sẵn có của huynh, lại có trong tay vài món tiên khí, không lâu nữa sẽ có thể bảo vệ muội, bình an vượt qua tai nạn kiếp này!

Nghe được những lời này, nỗi lo lắng trong lòng Kỷ Nhược Trần cũng từ từ giảm đi, thầm sinh tình ý, tay nắm chặt bàn tay Cố Thanh thêm vài phần.

Cố Thanh yếu ớt thở dài nhẹ giọng nói:

- Thì giống như kiếp trước huynh vẫn làm như vậy...

Không biết vì sao, nghe câu nói này, trong lòng Kỷ Nhược Trần đột nhiên như bị dội một chậu nước lạnh.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 260: Tham Lang 3

Ánh trăng lặn nhường chỗ cho mặt trời.

Trong quần lĩnh tại Nam Hoang mênh mông, ánh mặt trời buổi sáng chiếu rọi đến không phải là những ngọn cây xanh biếc mà là một vùng tràn ngập sương trắng dày đặc khó tan. Dưới ánh nắng sớm, sương trắng cuộn cuộn bất định thường thường sẽ phản chiếu ra một mảng lớn hào quang rực rỡ. Những người định cư lâu ở Nam Cương cũng biết loại chướng khí sương mù có màu này cực kỳ lợi hại, người hay động vật bình thường chỉ cần ngửi một chút lập tức sẽ độc phát thân vong. Sinh vật có thể ra đời hoặc tồn tại nơi chướng khí ở đây, không phải là độc trùng hiểm thấy thì cũng là dị thú lợi hại.

Sáng sớm vốn là thời khắc của những độc xà, trùng sâu quay về tổ nghỉ ngơi; nhưng hiện tại toàn bộ rừng rậm yên tĩnh đến đáng sợ, ngoại trừ tiếng gió mơ hồ, ngoài ra không hề có tiếng động nào khác. Trong rừng càng tràn ngập từ khí kỳ dị, hình như trong khu rừng rậm đã không có một sinh linh nào. Một số độc trùng xà vương xưa nay hay nghênh ngang giống trống khua chiêng mỗi khi ra vào, lúc này cũng không biết trốn đi nơi nào rồi!

Trong rừng chợt vang lên một tiếng hú kỳ dị, cao vút trong trẻo, nghe như là một nữ ca sĩ đang cất giọng ca vàng. Nhưng mà trong nháy mắt tiếng kêu này truyền khắp toàn bộ rừng rậm, tại sát biên giới rừng rậm vốn còn ít nhiều một chút sinh khí cũng trở nên tĩnh lặng.

Vù, một cơn gió mạnh thổi qua trong rừng, một con chim kì dị rất to từ xa xa bay tới, xuyên qua bay lượn tại giữa rừng rậm. Đợi nó bay đến gần

mới có thể thấy rõ con chim này không ngờ là thân người cánh chim! Nếu như không có hai cánh chim ở phía sau lưng, nàng chắc hẳn là một mỹ nhân, hơn nữa còn không nhỏ. Tuy nhiên động tác bay trên không của nàng còn có vẻ hơi vụng về, thường sẽ làm gãy mấy cành cây vắt ngang trên đường, làn da trắng như tuyết trên thân nàng nhìn như mềm mại kỳ thực lại đặc biệt cứng rắn, chỗ gãy của cành cây sắc nhọn căn bản không hề để lại một vết cắt nào.

Nàng bay trong rừng được hơn một canh giờ, lúc thì hướng lên trên, khi thì hạ xuống đất. khi thì bay vòng qua thân cây, hiển nhiên là đang tập luyện kỹ nghệ bay trên không. Nhìn ra được ngộ tính của nàng rất cao, trong thời gian ngắn tư thái bay đã thuần thục không ít. Lúc này mặt trời đã đứng sào, chương khí nồng đậm bao phủ rừng rậm bắt đầu tiêu tán, từng tia nắng mặt trời nhẹ nhàng chiếu xuống. Trong đó một luồng rọi lên thân thể nàng, tại trên làn da thịt trắng sáng để lại một mảng cháy xém đen thui! Nàng đau đến nổi nhú mào, ngay sau đó bay vòng lại, tăng tốc bay sạt dưới đất, trong nháy mắt đã đi xa.

Sau một lát, nàng đã bay vào trong một cái hang động bốn phía là gò núi. Bên trong động khá rộng rãi bởi chỉ có cửa động là có ánh sáng chiếu vào, nên tại đây có vẻ vô cùng âm u. Ở giữa động đặt một thạch đài, mặc dù bên mép thạch đài loang lổ vết máu, thế nhưng trên mặt đài lại không nhiễm một hạt bụi.

Bên cạnh thạch đài đặt một cái ghế đá, Hư Vô ngồi ở trên ghế đá. hai mắt khép hờ giống như nhập định vậy. Tại một góc trong động chất một đồng thi thể đã bị hủy đến tán loạn, nhìn qua dạng gì cũng đều có, bên trong còn lộ ra ba bàn tay và nửa bắp đùi. Đồng thi thể này đã không biết được đặt ở đó từ bao lâu, tại khi hậu ẩm ướt oi bức như ở phía nam sớm đã hư thối không chịu nổi. Nhưng nhìn từ thi thể được cắt chặt ngay ngắn, thì không giống như là đồ bỏ đi được dùng lại.

Chỉ có cô gái nửa người nửa chim biết, vốn là tại mười ngày trước, những thi thể này vẫn là bảo bối Hư Vô vô cùng quý trọng. Bên trong có một người là thiên tài tế điện của dân bản xứ địa phương, là Độc Thiềm Vương của Nam Cương, có đạo hạnh cả trăm năm; cũng có một con Vượn được xưng là khắc tinh của vạn độc. Nhưng sau một lần Hư Vô đi ra ngoài, y không bao giờ thèm liếc mắt đến mấy thứ này nữa, mỗi một lần nhìn thấy y đều chìm đắm trong đau khổ, vẻ mặt lúc mừng lúc buồn, cũng không biết là suy nghĩ cái gì.

Cảm giác của Hư Vô đặc biệt nhạy cảm, xung quanh có biến hóa một chút cũng trốn không thoát cảm giác của y. Cô gái mới vừa đứng ở bên cạnh, Hư Vô đã chậm rãi nói:

- Hoài Tố, hôm nay lại bị ánh mặt trời chiếu trúng hả?

Nàng chính là Hoài Tố, chỉ là không biết bị Hư Vô dùng thủ đoạn gì để cải tạo thành hình dạng nửa người nửa chim như thế. Nghe được Hư Vô hỏi, nàng đáp:

- Nhất thời phân tâm, không có cảm ứng được rõ ràng sự biến hóa của chướng khí sương mù, bị một luồng sáng chiếu trúng.

Hư Vô mở hai mắt, nói:

- Xem ra người bị thương không nhẹ, xoay lại đây cho ta xem!

Mặc dù Hoài Tố xích lõa, nhưng hình như sau khi thành cái dạng như hiện tại nàng cũng từ bỏ rất nhiều quan niệm khi còn làm người, nghe vậy lập tức phục tùng xoay người lại, lộ ra vết thương trước mắt Hư Vô. Vết cháy khoảng chừng to như bàn tay, in thật sâu vào nơi ngực phải đầy đà của nàng, tựa như là dùng bàn ủi để in vào vậy. Thương thể của nàng cũng hơi làm cho Hư Vô ngoài ý muốn, y khẽ nhíu mày, khẽ vuốt qua vết cháy, lại xoa bóp làn da hoàn hảo bên cạnh vết cháy, mới nói:

- Vết thương lần này của người sao lại nặng như vậy? Xem ra cần phải chỉnh sửa lại một chút. Thực sự là khó hiểu, sao người lại bị ánh mặt trời chiếu vào lâu như vậy? Xoay lại đây!

Hoài Tố theo lời xoay người lại, Hư Vô một bên bắt đầu hoạt động mười ngón tay thon dài của mình, một bên nhìn chăm chăm vào hai bầu vú đầy đà cao ngất trước ngực nàng nói:

- Hai thứ này không có ý nghĩa gì cả, chỉ làm gánh nặng mà thôi. Xem ra chính là có chúng nó nên hành động của người mới không đủ linh hoạt, lần này ta sẽ bỏ chúng nó đi luôn!

- Không được! Nghìn vạn lần không được!

Hoài Tô thét kinh hãi vội vã cầu khẩn:

- Lần sau ta nhất định sẽ cẩn thận để không bị thương nữa!

Hư Vô mặt trầm như nước, nhưng không có bác bỏ thỉnh cầu của Hoài Tố, mà là ra hiệu bảo nàng nằm ở trên thạch đài, sau đó y lấy từ trong người ra một con dao nhỏ bằng ngọc, bắt đầu cắt gọt vết cháy trên vú nàng.

Thân thể Hoài Tố khẽ run lên, có vẻ như đang cố chịu đựng đau đớn. Một lát sau, nàng đột nhiên hỏi:

- Hư Vô đại nhân, mấy ngày trước sau khi trở về, ngài luôn ngồi không động. Rốt cuộc là vì sao vậy?

Một câu hỏi đơn giản như vậy nhưng khiến cánh tay Hư Vô khẽ run lên. Y chợt khôi phục bình thường, một bên tiếp tục cắt gọt chỗ thịt bị cháy trên vết thương của Hoài Tố, một bên nói:

- Bởi vì ta thấy một tiểu yêu, một con yêu mà ta năm mơ cũng không ngờ sẽ tồn tại.

Hoài Tố a một tiếng, nói:

- Nó nhất định rất đẹp!

Hư Vô trầm ngâm hồi lâu, thật vất vả mới tìm ra từ để mà hình dung thích hợp:

- Không. Nó không phải là đẹp, mà là hoàn mỹ, hoàn mỹ từ đầu đến đuôi!

Hoài Tô hơi quay đầu, nói:

- Ngài không phải là đã nói, hiện tại ta chính là sự tái hiện hoàn mỹ nhất của cõi âm tại dương thế sao?

Hư Vô lắc đầu, thở dài nói:

- Điều này sao lại như nhau được? Sự tồn tại của người, ta đích thực là thành công tái hiện dân của Hoàng Tuyền tại dương thế. Có lẽ hiện tại người vẫn còn chưa cách nào hiểu được ý nghĩa trọng đại ở trong đó, ý nghĩa này ta đã gần tiếp cận với đại đạo phá thiên địa, so với cảnh giới vũ hóa phi thăng đầu chỉ cao hơn một bậc? Nhưng mà chế tạo người dù tốt thế nào, chẳng qua cũng chỉ là tiếp cận mà thôi, nhưng con yêu...con yêu kia... bản thân của nó chính là đại đạo thiên địa!

Vừa nói đến Thanh Y. Hư Vô xưa nay trấn tĩnh như hăng lại bất tri bất giác kích động lên:

- Người cũng không hiểu hàm nghĩa của hoàn mỹ đâu, chỉ một tay của nàng ta, một cánh tay tuyệt đối không có chút tỳ vết nào, chỉ như thế đã phá vỡ rất nhiều nhận thức về bốn nguyên đại đạo của ta! Đó căn bản là không có khả năng, trên đời tuyệt đối không nên xuất hiện sự tồn tại hoàn mỹ như vậy, mặc kệ nàng ta là người hay là yêu! Không được, ta nhất định phải gặp lại nàng ta một lần, ngày mai phải đi Vô Tận Hải!

- Vậy ta làm thế nào?

Hoài Tố khẽ hỏi.

Tâm tư của Hư Vô hiển nhiên từ lâu đã đặt ở Vô Tận Hải xa xôi, lơ đãng nói:

- Nơi đó người vật tuyệt tích, độc vật xà trùng chỉ cần người được mùi trên người người sẽ trốn xa cả ngàn dặm, cho nên người mà ở đó sẽ rất an toàn. Qua bảy ngày nữa, đợi kinh mạch toàn thân người được ổn định, có thể bắt đầu tu luyện lại Tam Thanh Chân Quyết. Lại qua bảy bảy bốn mươi chín ngày sau, người đã có thể từ từ thu hai cánh trên lưng vào trong cơ thể, khoác lên một bộ y phục, đồng thời sẽ không còn sợ ánh sáng mặt trời nữa.

- Ngài không phải đã nói làm một người dân Hoàng Tuyền duy nhất trên thế gian có thể tu luyện Tam Thanh chân quyết, thành tựu kiếp này của ta sẽ không dưới chân nhân Yêu Hoàng gì đó sao? Đã như vậy, vì sao ngài còn chưa đủ, còn muốn đi Vô Tận Hải xem con tiểu yêu đó? Vô Tận Hải chính là thiên hạ hung địa!

Hư Vô hừ một tiếng nói:

- Người thì biết cái gì! Mấy ngày qua ta ngày đêm vắt óc suy nghĩ, đều cảm thấy trên đời này tuyệt đối không nên xuất hiện vật hoàn mỹ như vậy. Nếu như không nhìn nàng ta thêm một lần nữa, kiếp này ta đừng hòng có thể tiến thêm. Người là thành tựu tối cao vài chục năm trước của ta, nhưng mà đại đạo vô cùng vô tận; làm người cầu đạo, thứ theo đuổi sao lại có bờ bến?

Khi đang nói Hư Vô đã cắt hết phần da thịt bị cháy xém của Hoài Tố, lộ ra phần da thịt mới trắng mịn bên dưới. Y mới vừa dừng lại tay, miệng vết thương to chừng bàn tay đã bắt đầu tự động khép lại chưa tới thời gian một nén hương, vù Hoài Tố đã khôi phục lại trơn bóng như xưa, nhìn qua như

chưa từng bị thương bao giờ. Thân thể như vậy, chúng sinh dương gian hiển nhiên không nên có.

Thấy Hoài Tố từ trên thạch đài đi xuống, Hư Vô căn dặn vài câu những việc sau này phải chú trọng muốn nàng khổ tu Tam Thanh Chân Quyết, sau đó định xoay người ra khỏi động. Hoài Tố sớm đã biết rõ phong cách của y là người nói đến là đến, nói đi là đi, lập tức đuổi theo nói:

- Ngài thật sự muốn đi Vô Tận Hải?

- Đương nhiên!

Hoài Tố lại nói:

- Vô Tận Hải là nơi quần yêu tụ họp, ngài độc thân đi vào, không phải là chịu chết thì là cái gì?

Hư Vô cười dài một tiếng, nói:

- Thiên hạ này tuy lớn, nhưng chưa có nơi nào mà Hư Vô ta đi không được. Nếu như để cho ta biết phương hướng của Vô Tận Hải, sao ta lại có thể không đi? Vả lại nói "Sớm mai nghe Đạo chiều có chết cũng vui", chỉ cần có thể gặp lại tiểu yêu này một lần, ta cho dù thực sự chết trận tại Vô Tận Hải, cũng có gì ghê gớm lắm đâu?

Tiếng cười của Hư Vô vẫn còn vang vọng tại trong động, người từ lâu đã biến mất tại giữa những ngọn núi mơ hồ.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 261: Tham Lang 4

Chính ngộ, Thanh Thành vốn phải là ánh nắng tươi sáng, nhưng lúc này toàn bộ ngọn núi một mảnh đen kịt, giống như nửa đêm. Bầu trời sâu và đen như mực, mây mù còn đang không ngừng từ bốn phương tám hướng hội tụ đến, bao phủ sắc trời ở bên ngoài tầng mây, cho nên mới tạo thành dị tượng ngày đêm điên đảo thế này.

Hư Huyền đứng ở trong Thanh Khư cung, ngửa đầu nhìn tầng mây trên đỉnh đầu càng buông càng thấp, tay phải giấu ở trong tay áo không ngừng bấm tay tính toán điều gì. Tại một góc chuông cách đó không xa truyền đến tiếng chuông cổ, đã giờ Ngọ ba khắc.

Bùng một tiếng, trong làn mây đen hầu như muốn đè đến đỉnh Vân Thiên điện, nơi cao nhất trên Thanh Khư cung đột nhiên sáng lên một ánh lửa điện nhỏ dài, giống như là một con rắn nhỏ cực kỳ linh động, tại không trung lượn vòng một lúc lâu mới tán đi dù không tình nguyện. Con điện xà này không tầm thường, toàn thân lóng lánh tử quang yếu ớt.

Một đạo nhân chạy vội tới, nói gấp gáp:

- Hư Huyền sư huynh, trong Đạo Tâm các đột nhiên tuôn ra rất nhiều linh khí. Các đệ tử canh giữ ở bốn phương sắp chống chọi không được. Chiếu theo như vậy, Ngâm Phong hẳn là sẽ xuất quan trước thời hạn vào ngày hôm nay.

Hư Huyền gật đầu, phân phó:

- Hư Thiên, điều thêm ba mươi sáu đệ tử nữa qua, cần phải chống đỡ thêm một khoảng thời gian nữa, thời gian cần thiết người cũng giúp họ một tay.

Hư Thiên đầu tiên là đáp ứng, sau đó do dự hỏi:

- Sự huynh, vì bề quan lẫn này của Ngâm Phong, cung ta tổng cộng có 116 đệ tử hoàn toàn mất hết đạo hạnh. Điều này...có đáng giá không?

Hư Huyền thản nhiên nói:

- Đội Ngâm Phong xuất quan, người sẽ biết là có đáng giá hay không! Hư Thiên, thiên hạ mới sinh đại loạn, người phải nắm chặt đoạn thời gian an bình cuối cùng này, mà tăng cường thêm đạo hạnh, đến lúc đó mới không đến mức mất luôn cả tính mệnh, tổn hại đạo quả.

Hư Thiên gật đầu đáp ứng nhưng trong lòng lại có phần không cho là phải. Nhưng mà quy củ trong Thanh Khư cung rất nghiêm khắc, cái gọi là quan lớn hơn một cấp đề chết người, điểm này trên Thanh Khư cung so với quan trường chỉ có hơn chứ không kém. Bản tính của Hư Huyền mặc dù khiêm tốn, nhưng tất cả những gì đã nói thì không cho phép phản đối cũng như hoài nghi.

Đạo Tâm các chưởng qua là một tòa thiên điện, xây dựng chủ yếu bằng gỗ. Trước đây nó chẳng qua là một nơi để chứa phế liệu, hiện giờ đã được quét vôi đổi mới hoàn toàn, tường ngoài dán đầy phù chú to nhỏ khác nhau, quanh điện cắm pháp kỳ các màu. Ba mươi sáu đệ tử Thanh Khư cung y theo phương vị khoanh chân ngồi, trên người hào quang mơ hồ, đang toàn lực khu động pháp trận chống đỡ điện mang màu tím lập loè từ trong điện.

Cửa sổ Đạo Tâm các đóng chặt, nhưng mà từng tia sáng màu tím vẫn thấu ra từ khe cửa sổ, ngẫu nhiên sẽ có một điện xà màu tím to dài thành hình bên ngoài các, bay lượn vòng quanh Đạo Tâm các một vòng, ven

đường chúng nó nuốt không ít phù chú, lúc này mới rít gào một tiếng hóa thành điện tán đi...

Hư Thiên đứng ở bên ngoài pháp trận, duỗi ngang tay trái, trong lòng bàn tay phóng ra một tia sáng màu nâu nhạt, soi sáng trên pháp trận. Pháp trận nào xuất hiện điều bất ổn, tia sáng mà hắt phóng ra sẽ soi sáng ở pháp trận đó, từ từ dẹp loạn ba động. Nhưng thấy một con điện xà màu tím như có linh tính như vậy, trên mặt Hư Thiên bao phủ lên một tầng mây đen.

Lúc trước khi Ngâm Phong lần đầu hiện thân cũng có tử điện mấy ngày liền, thiên hỏa hừng hực, nhưng mà khi đó tử khí thuần túy ôn hoà, mang theo khí thiên địa lồng lộng. Nhưng lúc này đây, trong tử điện lộ ra màu đen sẫm làm hắt cảm giác được có ý máu tanh chém giết. Nếu không biết người đang bế quan trong điện chính là Ngâm Phong, Hư Thiên hầu như sẽ cho là một nhân vật nào đó đan xen giữa chính tà lại muốn xuất thế.

Pháp kỳ trong trận như tại trong gió, phát phơ bất định. Hư Thiên đã cảm giác được sức ép lên tay đã dần nặng lên, từ từ trở nên mệt mỏi. Trong lòng hắt dâng lên cảm giác không cam lòng. Ngâm Phong mới tu luyện bao nhiêu năm, còn mình thì tu luyện bao lâu, bây giờ còn có ba mươi sáu đệ tử phụ trợ, thế thì chẳng lẽ còn có thể bại bởi hắt hay sao?

Tâm ý vừa động, Hư Thiên tức khắc duỗi ngón tay điểm lên cổ tay trái, tia sáng trong lòng bàn tay tức thì mạnh mẽ gấp đôi! Pháp kỳ trong trận lần lượt ngừng lại, tử mang trong Đạo Tâm các cũng ảm đạm xuống, không còn dữ tợn nữa.

Ngay khi Hư Thiên đang thầm tự đắc trong lòng, đột nhiên nơi ngực cảm thấy nóng bỏng, ngay sau đó cả người như bị một con sóng lửa ập vào trong lòng ngực căng lên, không thể tự chủ phun ra một ngụm máu, huyết vừa ra khỏi miệng liền hóa thành lửa cháy hừng hực!

Phịch một tiếng, Hư Thiên bay ngược ra sau hơn mười trượng, nặng nề ngã trên mặt đất. Trong lúc nhất thời, tứ chi bách hài như tán đi, chân nguyên khắp nơi cuộn trào mãnh liệt, hắn đã bị nội thương không nhẹ, cũng bò không dậy nổi nữa.

Hư Thiên gắng gượng nhìn về hướng Đạo Tâm các, hồn nhiên không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì. Vừa nhìn mới phát hiện, toàn bộ Đạo Tâm các kể cả bốn phía pháp trận cũng không còn sót lại chút gì, đệ tử trong cung nằm ngã la liệt khắp nơi.

Tại Đạo Tâm các, những nơi lúc đầu bốc cháy thiên hỏa sắc tím nhàn nhạt, nơi cách mặt đất một thước di động một đóa hoa sen to như cái đấu. Ngâm Phong đứng ở trên hoa sen. Một con Tử Long do tử điện ngưng tụ thành đang lượn vòng, bay lên bay xuống quanh hắn.

Trong ánh mắt hắn chớp động ánh sáng màu vàng loá mắt, đã hoàn toàn thấy không rõ con người, chỉ có thể trông thấy một mảnh sắc vàng mênh mênh. Khi ánh mắt của Hư Thiên và Ngâm Phong cũng tiếp xúc, lập tức giống như cời trần mà nằm trên tuyết, toàn thân lạnh buốt, cổ ý bất bình trong lòng sớm đã bị kinh hãi mà bay tút lên chín tầng mây.

Lúc này, phương xa truyền đến một tiếng cười dài, Hư Huyền một bước hơn mười trượng chỉ vài bước, tay đứng nghiêm trước mặt Ngâm Phong lại cười nói:

- Chúc mừng sư đệ lại có tiến bộ, không biết lần này đã tu thành thần thông gì?

Ngâm Phong thản nhiên nói:

- Không có gì! Chẳng qua là phẩy đi bụi bặm trong tâm linh, thấy rõ hơn nhân quả kiếp trước mà thôi!

Hư Huyền đại hi, nói:

- Không ngờ được đạo tâm của sư đệ đã có tiến cảnh như vậy! Như thế xem ra, ngày vũ hóa phi thăng cũng có thể như mong đợi!

Mặt Ngâm Phong không có hi sắc, trái lại thở dài một tiếng, nói:

- Phi thăng chẳng qua là vật trong bàn tay, có gì mà đáng mừng?

Hư Huyền gật đầu, nói:

- Hiện giờ đệ muốn đi đâu?

Ngâm Phong nói:

- Ta muốn xuống núi một lần, đi khước từ một cái cốc nhân quả.

Cũng không thấy Ngâm Phong động tay tung chú tỳ chân nguyên gì, đột nhiên đóa hoa sen dưới chân từ từ bay lên, chờ hẵn như lưu tinh bay về hướng đông nam.

Mãi đến lúc Ngâm Phong hóa thành lưu tinh biến mất tại phía chân trời, lúc này Hư Huyền mới xoay người lại, nâng Hư Thiên vẫn vô lực xụi lơ trên mặt đất dậy. Lúc này Hư Thiên còn chưa hết kinh hồn hoảng sợ nói:

- Đạo hạnh của Ngâm Phong sao đột nhiên trở nên cao như thế? Cho dù sư huynh sợ cũng không bằng!

Hư Huyền cười haha, nói:

- Không cần kinh hoảng. Ngâm Phong vừa mới rũ sạch tâm linh, đã cùng thiên địa giao hòa một thể, có thể thấy rõ quá khứ tương lai, ngộ ra nhân quả luân hồi. Khi đó người tâm tồn đối kháng thật như là xuất thủ với thiên địa đại đạo, há lại có đạo lý không ăn vị đắng?

Hư Thiên lúc này mới ngộ ra, trong lòng xấu hổ, chậm rãi vùng bò dậy.

...

Âm u, ẩm ướt, nhỏ hẹp, mùi tanh tươi tràn ngập lao tới mũi, hình như nhà tù của cõi âm hay dương thế đều là cái dạng này. Địa lao của Địa phủ Phong Đô tạm thời giam giữ phạm hồn cũng không ngoại lệ.

Cô gái cuộn mình tại một góc nhà tù, trong lòng vẫn ôm chặt lấy bó Hồn thảo không thả ra, nghe được âm thanh cửa lao, nhất thời sợ đến toàn thân run lên.

Vào nhà tù chính là tên kỵ sĩ đội trưởng. Vóc người y vô cùng cao to, ở trong nhà tù nhỏ hẹp như vậy hầu như xoay người còn khó. Y phải chạm đầu gối xuống đất, ngồi xổm xuống trước mặt cô gái, dùng giọng cực kỳ trầm thấp nói:

- Ta gọi là Ngô Gia!

Cô gái chậm rãi ngẩng đầu, rốt cuộc nhận ra tên kỵ sĩ đội trưởng trước mắt, vẻ sợ hãi trong mắt cũng dần dần giảm bớt, nhẹ giọng nói:

- Trương... Ân Ân...

Tên kỵ sĩ đội trưởng gật đầu, lại hỏi:

- Cô đã không phải tử hồn, cũng không phải sinh hồn, theo lý phải là dương thọ chưa hết, vì sao phải đến Địa phủ Âm ty?

Y vừa dứt lời chợt nghe được một trận huyên náo bên ngoài nhà tù, một thanh âm hào sảng cười to nói:

- Tiểu tiện nhân đó được nhốt ở đâu? Trước tiên đợi đại gia ta cắt sửa ả một lúc, sau đó sẽ tìm tên hồn đản kia tính toán sổ sách!

Trong mũ giáp, ánh mắt đỏ sậm của Ngô Gia sáng lên. Đứng dậy, chặn ở cửa nhà tù.

Tiếng cười bừa bãi càng ngày càng gần, lập tức từ phần cuối cùng của thông đạo nhà tù chuyển tới một đại hán mặt đen, hai bên vây quanh là hơn mười nhân vật loại như ngục tốt. Gã vừa thấy Ngô Gia đứng ở trước cửa lao, đầu tiên là ngẩn ra, không tự chủ được lui về phía sau một bước, sau đó mới hồi phục tinh thần lại, cười to nói:

- Thì ra là Ngô đại tướng quân. Sao hôm nay lại hăng hái như vậy, đột nhiên tới thăm lao? Uy lực một mâu hôm qua của Ngô đại tướng quân ta vẫn còn ghi nhớ trong lòng đây nhé!

Ngô Gia đã nhận ra tráng hán mặt đen này, chính là kỵ sĩ cầm búa hôm qua bị mình một mâu phân thân. Người có chức vụ và quân hàm của Âm ty khác với tử hồn bình thường, trừ phi bị người dùng đạo thuật trực tiếp thôi hóa, bằng không cho dù chặt cho nát vụn sau này vẫn có thể phục hồi như cũ, nhưng đương nhiên quý lực bị tổn hại là điều không tránh được.

Sau khi gã bị Ngô Gia phân thân, gã chỉ mạnh hơn không được bao nhiêu so với quỷ quan bình thường, tạm thời không cách nào được giữ lại làm giáp mã tuần thành. Lúc này nhìn gã mặc một bộ quan giám ngục, chắc là bị điều nhiệm đến nhậm chức tại tòa lao ngục này. Mới chưa đến một ngày là có thể điều nhiệm chức mới, xem ra tráng hán mặt đen này cũng không phải là nhân vật bình thường. Tuy nhiên gã vừa lúc được điều nhiệm đến làm ngục quan của nhà ngục này, cũng không biết là vừa khéo hay cố tình.

Ngô Gia nhìn gã chăm chăm. Tráng hán mặt đen nhất thời khựng cười, sau đó Ngô Gia mới nói:

- Người tới làm gì?

Tráng hán mặt đen lại hồi phục dáng vẻ kiêu căng, cười hắc hắc nói:

- Ta đến đương nhiên là muốn tra khảo tiểu tiện nhân này, để xem ả rốt cuộc là gian tế từ đâu phái vào đây. Tuy nhiên nhìn hình dạng của ả còn rất

quật cường, không dùng hình pháp đặc biệt một chút, chưa chắc có thể làm cho ả mở miệng đâu!

- Không được!

Đại hán mặt đen chợt cười lên như điên, quay đầu lại nói với các thủ hạ:

- Các người có nghe gì không? Ngô đại tướng quân không cho phép ta dụng hình đối với phạm nhân. Nơi này là ai nắm quyền vậy nhỉ?

Nhưng câu hỏi này của gã không có nhận được câu trả lời, các ngục tốt nhìn Ngô Gia, mỗi người đều câm như hến, không dám nói tiếp. Trong nhất thời khiến đại hán mặt đen tức giận đến xanh mặt, cũng nói không ra lời.

Ngô Gia lạnh lùng nói:

- Mặc dù ta không nắm giữ cái ngục này, nhưng nếu người dám làm việc không theo luật, ta vẫn có thể trăm người tại nơi này!

Tráng hán mặt đen thất thanh nói:

- Người không sợ bị lưu đày vực ngoại trăm năm sao?

Lúc này một ngục tốt bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở:

- Năm đó Ngô tướng quân đã từng bị lưu đày ngoại vực, là một người duy nhất sống được mà trở về.

Tráng hán mặt đen ngần người, sau đó cắn răng nói:

- Được. Ngô Gia, xem như người lợi hại! Ta sẽ làm việc theo luật, đại hình bát phẩm phía trước một cái cũng không cần, ta chỉ dùng tiểu hình cửu phẩm. Người đâu, mang tiểu tiện nhân này ra ngoài cho ta! Ngô đại tướng quân người còn không nhường đường sao?

Cuối cùng Ngô Gia tránh ra một con đường, nhìn bốn tiểu quỷ ngục tốt kéo Trương Ân Ân từ trong lao ra ngoài. Lúc đầu Trương Ân Ân vẫn chưa giãy dụa, nhưng khi đi qua bên người Ngô Gia thì đột nhiên vùng vẫy, đặt một vật vào trong tay Ngô Gia, mới theo đám ngục tốt rời đi.

Mãi đến lúc mọi người đi rồi, Ngô Gia mới cúi đầu nhìn chùm Hồi Hồn thảo đã khô vàng trong tay.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 262: Biết Quay Về 1

- A...ha...!

Một tiếng thét như sấm sét vang lên từ trong chiếc mũ sắt đen, trên mặt đất khói lửa mù mịt cuồn cuộn bay tứ phía. Tiếng thét ngoài thanh uy ghê gớm khiến người khác phải khiếp sợ, còn ẩn chứa nỗi u sầu kiềm nén không nói ra.

Trên không trung, sáu con dị điều mặt người thân chim ưng đang vun vút lao xuống tấn công, khi nghe thấy tiếng thét thì kinh hãi khiếp đảm thì toàn thân chúng lập tức cứng đờ. Chỉ một chút chậm trễ như vậy, kỵ sĩ mặc áo giáp bên dưới đã giơ lên đôi giáo sắt nhọn, bóng giáo mác trùng điệp, nhanh như chớp đánh sáu chiêu về phía không trung!

Sáu tiếng thét xé gió vang lên cùng lúc, đầu của sáu con dị điều bất chợt nổ tung tan thành dòng mưa huyết máu thịt lẫn lộn, nhưng cơ thể chúng thì vẫn ở tư thế lao xuống tấn công. Chỉ có điều con nào cũng mất phương hướng, từng con bổ nhào xuống xung quanh kỵ sĩ, cánh vẫn không ngừng vỗ.

Con dị điều cuối cùng bay tới từ phía sau, lao thẳng tới xương chân sau con ngựa của kỵ sĩ, nó bay cực kì nhanh, mặc dù đã nhìn thấy đồng loại của nó lần lượt ngã xuống. Nhưng cái đầu tràn trề hưng phấn và sát khí hoàn toàn không phản ứng gì trước cảnh tượng đó, vẫn luôn trong tư thế tấn công, đôi vuốt sắc nhọn vồ tới khớp chân sau của cốt mã.

Cái này không thể trách nó, ở vùng đất này, dị điều đều là những tồn tại mạnh mẽ, cho dù có chiến đấu một chọi một với giáp mã tuần thành ở

Phong Đô quý phủ cũng không thất thế, huống hồ giờ đây lấy bảy địch một!

Trong mắt của dị điều, giáp mã tuần thành có số lượng ít hơn bọn chúng cũng chỉ là miếng thịt mỡ, chẳng qua mọc thêm mấy cái xương, khi nuốt cần cẩn thận một chút mà thôi.

Ngay lúc nó sắp vồ được chân sau của cốt mã, thì con cốt mã thành linh xoay người với tốc độ nhanh không tưởng tượng nổi, trong chớp mắt đã đứng ngay bên cạnh nó, sau đó kỵ sĩ ngay lập tức cúi người, vươn bàn tay to lớn được bao phủ bởi thiết giáp ra nắm chặt lấy cổ nó, nhẹ nhàng vặn một cái, khiến cổ nó quay đúng một vòng.

Nó hoảng hốt thất kinh, rồi dùng vuốt sắc dồi hết sức vồ lấy cánh tay kỵ sĩ, nhưng Cương thiết bình thường nó có thể dễ dàng xé tan ra, bây giờ lại cứng rắn vô cùng. Nó giằng co vùng vẫy và quan sát, mới phát hiện trên cánh tay kỵ sĩ nổi lên 1 tầng ánh sáng đen mờ nhạt, dễ dàng ngăn chặn được móng vuốt sắt nhọn của nó.

Sau khi giết được con dị điều cuối cùng, Ngô Gia từ trong ngực phun ra một ngụm khí độc, giết bảy con dị điều này đối với hắn giống như búng ngón tay. Nhớ lại trước kia khi lưu vong ở vực ngoại, hắn từng gặp phải con yêu quái còn mạnh hơn những con dị điều này gấp tám, mười lần. Hắn sở dĩ dùng tới tiếng gầm kinh hồn ấy, chẳng qua là muốn đẩy ra 1 chút khí tích tụ không tan trong lòng mà thôi.

Ngô Gia nhìn về hướng nam, nếu tiến về trước bảy, tám trăm dặm nữa mới tìm được con quái vật có thể làm cho hắn giãn gân giãn cốt, quanh đây không còn hi vọng nào. Hắn do dự hồi lâu, vẫn thúc ngựa đi về hướng Phong Đô thành, không phải hắn sợ đơn thương độc mã đi vào vùng hiểm nguy, mà là nếu không trở về sẽ lỡ việc dẫn quân tuần tra lần tới. Đây là việc vi phạm luật lệ.

Qua khỏi Nhược Thủy, Phong Đô từ xa hiện lên.

Ngô gia cười ngựa chậm lại chậm rãi đi về hướng Âm phủ. Hẳn quả thực hơi không muốn quay về Âm phủ, ngược lại rất nhớ cuộc sống lưu vong bên ngoài. Một con đường luôn có điểm kết thúc, cho dù Ngô Gia có đi chậm hơn nữa thì đại môn Phong Đô vẫn xuất hiện ở trước mắt.

Ngô Gia vừa định tiến lên, bảo quỷ tốt mở cổng, thì cốt mã bên dưới bỗng nhiên dựng đứng lên, hí dài một tiếng! Tia máu sôi sục trong đôi mắt Ngô Gia, trong khe hở của chiếc mũ sắt đen dường như phun ra ngọn lửa thật dài màu máu, chỗ đầu nhọn của hai ngọn giáo cũng nổi lên một tầng ánh sáng màu đen.

Hắn quay người lại nhìn ánh mắt rực màu máu xuyên thấu lớp sương dày đặc, nhìn thấy bên dòng Nhược Thủy có một chiếc thuyền lá vừa mới cập bờ, một cô gái y phục trắng như tuyết từ trên thuyền bước lên bờ. Tóc nàng đen tuyền, áo trắng hơn cả tuyết, đôi môi hơi thắm đỏ, trong cõi Âm phủ u ám này vẫn rực rỡ như vậy.

Thân hình của Ngô Gia không ngừng giãn nở rồi co lại, khiến áo giáp kêu lách cách lạnh canh liên hồi. Đó là do tâm trạng kinh ngạc lẫn nghi hoặc, dẫn đến quỷ lực bên trong cơ thể mất đi khống chế. Trong lòng hắn ngạc nhiên sững sốt không thôi, chẳng qua chỉ nhìn cô gái đó 1 chút thôi, tại sao suýt nữa là bị rối loạn tâm thần và chân nguyên? Hơn nữa nàng ta là người phương nào mà khiến hắn cảm thấy trong lòng bất an như vậy? Năm xưa yêu ma nổi tiếng ở Nam Cương cũng chưa từng khiến cho hắn thấy bị uy hiếp như lúc này.

Nàng ta trông về Phong Đô sừng sững, cứ như vậy nhìn trong chốc lát rồi bỗng nhiên che miệng cười khẽ trong phút chốc. Không khí trầm lặng nơi cõi âm dường như hóa thành không khí ấm áp ngày xuân hoa nở:

- Aha hahaha, Tô Hòa ta đã trở về đây!

Một tiếng cười này trong nháy mắt đã truyền đi khắp ngàn dặm. Ngô Gia hoàn toàn không kịp suy nghĩ đến, lời nói càn rỡ táo bạo và phong thái đoan trang của nàng ta tại sao có thể trái ngược nhau như vậy; hắn đang còn ngạc nhiên và nghi hoặc thì nàng ta nhàn nhã ung dung bước vào Âm ty, mỗi bước đi đều có dáng vẻ đoan trang chỉnh tề, nhưng lại rất duyên dáng phong tình.

Thế nhưng Ngô Gia nào có tâm trạng thưởng thức dung mạo xinh đẹp của nàng ta, hắn ngơ ngác nhìn chiếc váy bay bay như nàng tiên, đầu óc muốn nổ tung. Nàng ta chậm chậm bước đi, dáng người thoắt ẩn thoắt hiện, nếu lấy khoảng cách trên dương gian tính thì từ Nhược Thủy đến Âm ty đâu chỉ trăm dặm?

Nhưng nàng ta đi chưa được mấy bước, đã tới ngay bên cạnh Ngô Gia, rồi thoáng lướt nhanh qua mặt hắn. Trong lúc thất thần, hắn cảm thấy lúc nàng ta lướt qua hắn thời gian còn lâu hơn nàng ta đi từ Nhược Thủy đến Âm ty.

- Hóa ra là 1 con tiểu quỷ, khí chất cũng khá lắm!

Lúc mà giọng nói của nàng ta ngân nga như tiếng hát bên tai Ngô Gia, thì người đã đứng ngay trước Âm ty.

Tô Hòa khép đôi mắt phượng lại, tỉ mỉ quan sát từ trên xuống dưới bức tường Âm ty cao vót không thấy cuối, hồi lâu rồi lắc đầu khẽ thở dài:

- Nhiều năm rồi không đến đây, Âm ty vẫn như cũ không thay đổi, tu sửa hẳn chắc như thế. Xem ra đám quỷ già quỷ trẻ quỷ lớn quỷ bé ở chốn Âm phủ này chẳng có chút tiến bộ nào hết.

Tô Hòa dùng ánh mắt lơ đãng đảo qua 1 vùng hơn trăm trượng ngoài tường Âm ty, rồi bỗng nhiên gương mặt lạnh lùng, quát lớn:

- Đứng ngây người ra đó làm gì? Còn không mau đi báo cáo với mười vị Diêm vương của người, bảo họ nhanh chóng mở cánh cửa lớn ra nghênh đón. Nếu chậm trễ coi chừng tử tử ta đây phá nát đại môn của các người đó!

Ánh mắt Tô Hòa dừng lại ở nơi giống như bức tường thành, nhưng thực ra đó là cổng thành được ẩn giấu nhờ phép ảo thuật, hai bên trái phải của đại môn mỗi bên đều có một vách tường đã bị pháp thuật xử lí qua. Quý tốt canh cổng có thể nhìn xuyên qua chỗ này để quan sát tình hình bên ngoài, lúc cần thiết có thể khởi động cơ quan pháp trận trên vách tường để phòng ngự kẻ địch.

Cửa này chính là cổng chính, quý tốt canh cửa khoảng vài trăm tên, bọn chúng thường ngày đã quen làm theo lệnh cấp trên; nhưng lần này vừa thấy Tô Hòa lập tức hồn bay phách tán, không đợi cấp trên của chúng dặn dò mà tức khắc chạy như bay vào điện Diêm vương báo tin, hệt như sợ báo tin chậm trễ thì Tô Hòa sẽ hủy mất đại môn của Âm ty. Quân sĩ phụ trách canh cổng cũng chỉ co cụm lại run rẩy, đương nhiên không có thời gian trách cứ thủ hạ tự tiện lạm quyền.

Bên ngoài Âm ty Tô Hòa dịu giọng nói:

- Đám tiểu quý các người thật không có quy củ, để tử tử đây phải đợi hoài ở đây sao, còn không đưa ghế, dâng trà nữa hả?

Chỉ một câu ôn nhu như thế lại có sức xuyên thấu không hình dung nổi; trong chốc lát Ngô gia cũng cảm thấy nghi ngờ, có phải toàn bộ Âm ty đều nghe lời nàng ta. Giọng nói Tô Hòa trong trẻo lạnh lùng, bên trong lại lộ một chút dịu dàng đáng yêu, nếu nghe kỹ sẽ thấy giọng nói đó có thể khiến người khác phải điên cuồng.

Đáng tiếc kẻ nghe nàng nói đều là âm quan quý tốt, nên chỉ cảm thấy uy lực phá hồn đoạt phách, căn bản không cách nào cảm nhận được cảm giác tiêu hồn khó có thể quên trong giọng nói đó.

Tô Hòa cũng không phải không biết là nói chuyện như thế với đám quý tốt quả thực là lãng phí, nhưng chỉ là thói quen sai bảo của mấy trăm năm trước, mỗi lần nói ra đều nói như thế, trong thời gian ngắn chưa thể sửa được mà thôi.

Đầu óc Ngô Gia đột nhiên trở nên sáng suốt, bây giờ mới hiểu thì ra cô gái bí ẩn này tới Phong Đô gây chuyện, hơn nữa chẳng hề sợ hãi Thập điện Diêm vương.

Hắn nhớ ra chức vụ của mình là thống lĩnh hộ vệ kỵ tuần tra Phong Đô, bảo vệ thành chính là chức trách. Vì vậy hắn giơ lưỡi giáo lên, từ trong ngực dậy lên 1 luồng sát khí hắn hét lên 1 tiếng:

- Yêu nghiệt to gan, lại dám tới Âm phủ giờ trò ngang ngược?

Tô Hòa nghe tiếng quay đầu lại, nét mặt hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó lại cười nói:

- Tiểu quỷ, cũng khá to gan đấy. Đúng lắm, tỷ tỷ chính là đến Phong Đô kiểm chuyện đây, ngươi định thế nào?!

Ngô Gia từ trong khe hở của mũ sắt phun ra một luồng sương trắng quất lớn:

- Đương nhiên là khiến cho yêu nghiệt ngươi phải tan xương nát thịt, làm gương cho kẻ khác...

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 263: Biết Quay Về 2

Nhìn khuôn mặt Tô Hòa như đang mỉm cười, giọng nói của Ngô Gia ngày càng nhỏ lại, cuối cùng cũng không thể nói hết câu. Trong lòng hẳn rõ mồn một, nếu như mình quyết tử một trận với Tô Hòa, thì kẻ bị tan xương nát thịt chắc hẳn là hẳn. Tô Hòa mỉm cười nói:

- Xem ra tiểu quỷ nhà ngươi coi như thông minh, biết rằng nếu chọc giận ta thì ngay cả quỷ cũng không làm được.

Ngô Gia nghe thấy lời này, đột nhiên quát lớn một tiếng, kích động cốt mã phía dưới thúc ngựa vung giáo xông về phía Tô Hòa. Trong phút chốc phía sau bức tường Âm ty vang lên những tiếng kêu sợ hãi, tất cả bọn quỷ tốt đều không ngờ hẳn thật dám động thủ với Tô Hòa. Tô Hòa cười vang như tiếng chuông bạc kêu:

- Tiểu quỷ gan lớn thật!

Ngô Gia vẫn chưa có cảm giác gì, nhưng lúc nghe thấy lời nói này của Tô Hòa thì cốt mã tức thời không chịu nổi uy lực khủng khiếp trong giọng nói của nàng ta, thân hình dựng lên, quay đầu muốn bỏ chạy.

Ngô Gia từ trên lưng ngựa nhảy xuống, mặc cho con chiến mã đã bỏ chạy đi xa, hẳn vung đôi giáo nhọn đâm tới trước ngực Tô Hòa, vừa hét:

- Ta thà chết trận chứ không để cho ngươi hù chết!

Cũng không thấy Tô Hòa có động tác gì, quanh người đã phát ra một luồng ánh sáng nhạt màu, nhẹ nhàng chống đỡ nhát giáo của Ngô Gia. Ngô

Gia thét lên một tiếng lớn, ánh sáng màu đen của ngọn giáo sắt trong tay lóe lên, linh lực trào ra mãnh liệt như chuyển núi dời biển. Ánh sáng hộ thân của Tô Hòa hiện lên lóa mắt, lại bị một nhát giáo của Ngô Gia công phá.

Tô Hòa lại ngạc nhiên lần nữa, cười nói:

-Ồ, đã xem thường tiểu quỷ người rồi! Lạ thật, chẳng lẽ ta đã già rồi sao, ngay cả người cũng không nhìn rõ?

Nàng ta miệng nói vậy, người nhẹ nhàng nghiêng sang một bên tránh nhát giáo của Ngô Gia, sau đó tay nhắm chụp lấy vai của hắn. Mặc dù Tô Hòa chỉ cao tới ngực của Ngô Gia, phải giơ cao tay mới chụp được vai hắn, bàn tay nhỏ nhắn tuyệt đối không thuộc về âm gian kia, nếu đặt lên gai sắt của thiết giáp trên vai Ngô Gia, không sợ tàn phế hay sao?

Chưa đợi cho tay nàng hạ xuống, Ngô Gia liền lùi về sau một bước rộng, chớp mắt đã lùi mười trượng. Sau đó hắn giơ giáo chỉ thiên, thét lớn một tiếng, một vòng xoáy màu đen nhạt không biết từ đâu ra đánh tới Tô Hòa.

Tô Hòa cười nhạt, người tựa chiếc lá rơi theo gió, chớp mắt đã xuất hiện trước người Ngô Gia, bàn tay nhỏ nhắn lại chụp lấy vai hắn, tốc độ nhanh gấp trăm lần lần trước; nào hay quanh người Ngô Gia nổi lên ánh sáng màu đen, tốc độ cũng tăng gấp bội lần, một lần nữa né được đòn của Tô Hòa.

Tô Hòa nhẹ nhàng ồ lên một tiếng, năm ngón tay trái xòe ra như hoa mang theo năm luồng ánh sáng màu xanh nước rục rỡ, móng nhọn cào tới Ngô Gia; đồng thời một nhát giáo đâm tới trước ngực nàng. Móng nhọn và giáo chạm nhau, bên ngoài Âm phủ bỗng nhiên vang lên một tiếng sấm nổ.

Tô Hòa đứng ngạo nghễ tại chỗ, Ngô Gia thì nhảy lui lại hơn mười bước mới đứng vững và định hình trở lại. Tô Hòa không thể ngờ rằng Ngô Gia có thể đỡ được một trào của mình, thấy công phu của hắn hiện trên chiếc giáo nhọn, đâu chỉ mạnh hơn gấp ba lần lúc mới bắt đầu khai chiến. Trong

phút chốc, bên ngoài Âm phủ tiếng sấm ầm ầm, khói bụi cuồn cuộn ngút trời, Ngô Gia chiến đấu với Tô Hòa mà không màng sống chết.

Đám quỷ tốt sau bức tường Âm phủ khiếp sợ run lẩy bẩy, trong lòng không ngừng cầu khẩn, cầu cho Ngô Gia đừng thật sự chọc tức người con gái khùng bố kia. Bên ngoài Âm phủ vẫn đang chiến đấu kịch liệt say sưa, trong Diêm Vương điện không còn yên tĩnh và trang nghiêm như trước đây.

- Nàng ta lại đến thật rồi sao? Cái này, cái này, cái này phải làm sao mới được chứ?

Gương mặt Tổng Đế Vương vẫn lộ vẻ hung ác, nhưng chiếc thẻ ngà cầm trong tay thì không vững, suýt nữa là rơi xuống đất.

Một gã thị quan đứng bên cạnh Tổng Đế Vương vội vàng tiến đến hỏi tên quỷ tốt canh cửa:

- Người xác định người đến đây đúng thật là...thật là... Tô Hòa chứ?

Lúc nói đến tên Tô Hòa, giọng nói của hắn run lên. Tên quỷ tốt đó lật đật trả lời:

- Nàng ta tự xưng là Tô Hòa, tiểu nhân liền vội vàng đến báo!.

Hắn ta chưa nói hết câu thì Tổng Đế Vương đã giận giữ quát:

- Tự xưng. Cái gì mà tự xưng?! Người còn không mau đi dò xét rõ ràng cho ta. Nếu nàng ta không phải là Tô...Tô... Bốn vương sẽ khai trừ quỷ tịch của người, cho người vào vạc dầu suốt nghìn năm!

Tên quỷ tốt đó khiếp sợ đến gần như tê liệt trên đất, miệng vừa nói “Vâng” vừa ngã nhào, chạy ra khỏi điện.

Một tên thị quan nói với Tổng Đế Vương:

- Vương gia, vừa rồi nàng ta muốn các Vương gia đích thân mở cổng ra nghênh đón. Lời nói đó truyền đi khắp thành, đến ngay cả tiểu nhân cũng nghe thấy, đạo hạnh như thế e rằng tám chín phần là Tô Hòa rồi. Vương gia ngài tính thế nào?

Tổng Đế vương giận tím mặt, quát:

- Nói bậy! Bốn vương là một trong mười Diêm vương của Thập Điện Diêm La, vốn thuộc quỷ tiên, làm gì có chuyện ra cổng thành đón một con yêu nữ, huống hồ còn đòi mở Trung môn. Thế diện của địa phủ để ở đâu chứ?

Gương mặt thị quan lúc xanh xao lúc tái nhợt, liên tục tạ lỗi. Sắc mặt Tổng Đế Vương có chút nguôi ngoai, thở dốc xuống, rồi nói:

- Người đi chín cung điện còn lại thăm đó xem họ có cách đối phó gì chưa. Ta bên này cũng phải sớm có chuẩn bị, kéo đến lúc đó lại hỗn loạn.

Thị quan ngẩn ra hỏi:

- Vương gia chuẩn bị làm cái gì?

Tổng Đế Vương trừng mắt, quát:

- Đương nhiên là chuẩn bị mở cổng thành ra nghênh đón rồi!

...

Sở Giang vương đang ngồi ngay ngắn giữa đại điện, trên khuôn mặt ngấn của hắn ta toàn hắc khí. Sau khi nghe quỷ tốt canh cổng bẩm báo, hắn ta đập mạnh lên chiếc bàn nhỏ bên cạnh, âm thanh vang dội như sấm, khiến cho cả điện trên dưới khiếp sợ im như thóc, thở hắt ra không dám nói lời nào.

Sở Giang Vương giận dữ quát:

- Thật không dễ có chút ngày tháng bình yên, không ngờ nàng ta lại tìm đến tận cửa! Đây há chẳng phải là do Thái Sơn vương ngu xuẩn bất lực, dùng người tùy tiện, mới khiến cho trời giận quý oán?

Trong điện không người nào trả lời.

Sở Giang vương hừ một tiếng nói tiếp:

- Nếu như không phải Thái Sơn vương, thì đa phần cũng là Chuyển Luân vương gây nên họa. Hẳn hồ đồ làm xằng bậy, đây không phải là rước tai họa tới hay sao?

Tên quý tốt canh cổng lần đầu tiên nghe Sở Giang vương nói về hai Diêm vương kia như vậy, lấy làm lạ ngẩng đầu lên, đúng lúc ánh mắt Sở Giang vương nhìn xuống. Sở Giang Vương liền quát lớn:

- Nhìn cái gì mà nhìn, việc này bốn vương đã biết từ lâu rồi, còn cần người phải đến báo sao?

Tên quý tốt vội vàng ra sức khẩu đầu lay, lại hoảng hồn chạy ra khỏi điện.

...

Trong cung điện thứ mười, Chuyển Luân vương mỉm cười, vuốt vuốt chòm râu ngắn, nhẫn nại nghe hết phần trình báo của quý tốt canh cửa, sau đó nói biết rồi và vẫy tay lệnh cho quý tốt lui xuống. Hai bên trái phải lập tức vang lên tiếng vỗ mông ngựa (ninh nọt):

- Vương gia lâm nguy mà không loạn, thực sự là chúng thuộc hạ không thể sánh bằng!

Chuyển Luân vương cười haha, nhìn sang hai bên nói:

- Sợ gì chứ! Trên ta nhưng có lục tiên. Hơn nữa cho dù có xảy ra đại sự, không phải là đã có chín vị Diêm vương ở trước gánh cho rồi hay sao?

...

Bình Đăng vương nhìn tên quỷ tốt ra khỏi điện, sắc mặt yên lặng như nước, nhìn không ra nửa phần tâm sự, lúc này tên quan đứng hầu bên trái tấu lên rằng:

- Sau mấy trăm năm, Tô Hòa lại trở về địa phủ, e rằng Tần Nghiễm Vương sắp gặp phiền phức rồi đây. Nói không chừng vương gia trong họa lại có may, vẫn có thể bước lên trước một hai bước nữa!

Tên quan đứng hầu bên phải lập tức nói:

- Vương gia, đừng vội nghe lời gièm pha của hắc, lúc này nên tĩnh chứ không nên động, cứ chờ xem mục đích Tô hòa đến đây là gì rồi tính tiếp. Ngộ nhờ hành động thiếu suy nghĩ, lại xảy ra sai sót thì sẽ làm cho Tần Nghiễm vương nắm được điểm yếu của ta.

Bình Đăng vương trừng hai mắt lên, giận dữ nói:

- Đều là những lời vô nghĩa!

- Vương gia! Vương gia!

Đến khi tên thị quan gọi liên tiếp mấy tiếng, mới khiến cho Tần Nghiễm Vương định thần trở lại.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 264: Biết Quay Về 3

Một tên tâm phúc nhỏ giọng nói:

- Vương gia, thần đã cho tên quỷ tốt đó lui xuống. Đang lúc nguy kịch thế này, Vương gia thân là người đứng đầu Thập Điện, giao đấu hay nghênh đón, người nên có sự quyết đoán mới phải, bằng không thì..

Tần Nghiễm vương thở ra một luồng khói trắng, nhìn chung quanh trầm giọng nói:

- Hoang mang như thế còn ra thế thống gì nữa? Tô Hòa mặc dù yêu lực ghê gớm, nhưng cũng không đến mức có thể lấy tay che trời. Âm ti thành cao tường dày, không phải ai cũng có thể tùy tiện ra vào. Đi thôi, trước hết đi tới cổng thành xem tình hình rồi nói tiếp!

Thị quan trong điện đều cảm thấy Tần Nghiễm vương không hổ danh là người đứng đầu Thập Điện, khí phách can đảm khác người.

...

Ngô Gia hà hơi lên tiếng, quanh người một luồng khí đen lượn lờ không tan, ngày càng dày đặc, giống như mấy con rồng đen, bay lượn trên dưới xung quanh hắn. Ánh mắt màu máu của hắn rực lên, hắn hét lớn một tiếng:

- Yêu hồ chết đi!

Đôi giày sắt nặng nề đập lên đất, cả người hắn như trong tư thế ôm lấy vạn cân bổ nhào về phía Tô Hòa. Bên ngoài Âm phủ bỗng vang lên tiếng

hò hét kì lạ, giáo sắt của Ngô Gia giống như long thần từ xa xôi đâm tới trước ngực Tô Hòa.

Trên ngọn giáo sắt nhọn không ngừng bắn ra những vệt sáng đen, nhìn qua thấy vô cùng quái dị. Nhưng Tô Hòa lại không hề tránh né, ngược lại còn ưỡn ngực đón lấy nhát giáo của Ngô Gia.

Một tiếng “Coong” như hàng ngàn hàng vạn cái chuông lớn vang lên. Ngô Gia cảm thấy người mình giống như va vào một khối núi, thần thức hồn phách đồng loạt chấn động, khó chịu không nói nên lời. Hắn chăm chú nhìn, tức thời vô cùng ngạc nhiên, chỉ thấy Tô Hòa lấy bàn tay nhỏ bé trống rỗng nắm chặt lấy ngọn giáo của mình! Mặc dù khoảng cách từ ngọn giáo đến ngực nàng không đến một tấc, nhưng một tấc này dường như là khoảng cách vĩnh viễn khó có thể vượt qua.

Tô Hòa thản nhiên cười, nói:

- Người cho rằng bộ tộc Thiên Hồ của chúng ta chỉ biết Trấn tâm Quyết thôi sao? Hôm nay ta sẽ cho người biết một chút, thế nào là Thiên Hồ bất diệt pháp!

Nàng ta dường như muốn khoe khoang, lại vùng tay trái lên, lấy móng tay giống như vỏ sò cào một nhát lên trên mũi mâu to như cái chén của Ngô Gia. Kết quả là giáo sắt luyện từ thép đen Huyền Minh cứng không gì sánh nổi, lại bị nàng ta cào thành năm vết xước sâu! Giáo sắt của Ngô Gia đối với Tô Hòa rõ ràng chỉ giống như ngọn giáo làm từ bột mì mà thôi.

Ngô Gia liên tiếp gào to ba tiếng, liên tiếp vận công ba lần, nhưng giáo sắt không tiến thêm được tấc nào. Chỗ mũi giáo, hai dòng linh lực gặp nhau xung kích, vô số tia sáng đen bắn ra như tên, có vài tia bay đi rất xa đánh trúng vào tường thành Âm ti, nổ tan thành hàng loạt những lỗ to nhỏ như cái bát. Những nơi tia sáng này rơi xuống vừa hay lại gần cổng thành, khiến cho đám quỷ tốt sau cổng thành kinh sợ kêu liên hồi, cả bầu rối loạn.

Ngô Gia tiến công không thành, thành linh vận dụng thần thức, dòng khí đen uốn lượn quanh người toàn bộ thu về bên trong giáp sắt. Hắn ta lặng lẽ lui về sau một bước, hai cánh tay vừa thu lại thì giáo sắt lại từ trong tay Tô Hòa vung ra.

Tô Hòa ngần ra, sau đó hai mắt nổi lên ánh sáng màu, cười nói:

- Tiểu quỷ, thủ đoạn ngày càng nhiều đấy nhỉ? Đợi tỷ tỷ ta xem người rốt cuộc còn cất giấu bản lĩnh gì chưa dùng tới!

Giáo sắt vừa được tự do, Ngô Gia lập tức lui về phía sau năm mươi trượng, kéo ra một khoảng cách với Tô Hòa. Khoảng cách này không gần cũng không xa, tiến có thể tấn công lui có thể phòng thủ, chính là điều mà Ngô Gia và Tô Hòa tâm đắc (mong muốn) sau hồi giao chiến khá lâu. Nếu khoảng cách xa hơn một chút sẽ so đấu đạo pháp với Tô Hòa, mà so đấu đạo pháp với Thiên Hồ chắc chắn sẽ bị đánh tan tác tởm, còn nếu khoảng cách gần hơn lại là cận thân giao đấu.

Khoan nói đến chuyện khác, Tô Hòa về mặt linh động vượt xa Ngô Gia, vừa rồi lại tận mắt chứng kiến đôi vuốt nhọn của nàng thẳng cả giáo sắt của mình. Ngô Gia làm sao chịu cận thân giao đấu với nàng ta. Nào ngờ Ngô Gia vừa mới lấy lại thăng bằng, thoắt cái đã thấy Tô Hòa xuất hiện trước mặt, chỉ cách hắn ba tấc, một bàn tay nhỏ nhắn như hoa vồ tới trước ngực, Ngô Gia đưa tay trái đỡ trước ngực, ngọn giáo kèm theo cuồng phong từ sau người quét một vòng.

“Keng keng keng keng”, bốn tiếng kim thiết hòa vào nhau đồng loạt vang lên, làm cho hắn nghe phải rùng mình. Thì ra đằng trước đằng sau bên trái bên phải Ngô Gia cùng lúc xuất hiện bốn Tô Hòa!

Chỉ thấy một Tô Hòa trong đó cười nói:

- Tên tiểu tử kia, người không ngờ rằng bốn người đều là thật cả phải không?

Ngô Gia quả thực hết cách lí giải, theo trí nhớ của hắn thì thuật phân thân chỉ có một người là thật, còn lại tuy là thực thể, nhưng thực lực đạo hạnh và bản thể đều khác xa; nếu Tô Hòa phân tứ thân đều là bốn thể thì thực là mới nghe lần đầu. Ngô Gia hiểu ra vừa nãy Tô Hòa đã nường tay, nàng ta chỉ cần thêm một chút lực thì lúc đó Ngô Gia đã bị phân thân rồi. Ngô Gia miệng niệm chú, cơ thể mơ màng rồi đột nhiên biến mất trước mặt Tô Hòa.

Bốn Tô Hòa đồng loạt quay đầu, nhìn ra xa, quả nhiên bên đó dâng lên một luồng sương trắng, Ngô Gia đang từ trong sương bước ra.

Tô Hòa và Ngô Gia chiến đấu kịch liệt mấy trận liền, kì thực chẳng qua là trong chớp mắt. Từ lúc bắt đầu khai chiến, sức lực của Ngô Gia đâu chỉ tăng lên gấp mười lần? Mỗi lần Tô Hòa xuất ra sát chiêu, hắn ta luôn kịp thời nâng cao đạo hạnh, kinh hải nhưng không gặp nguy hiểm nên tránh kịp, chỉ một lúc sau là có thể thích ứng với công kích của Tô Hòa, lật ngược tình thế phản kích.

Tô Hòa từ từ nâng cao đạo hạnh thì hắn cũng luôn theo kịp nàng ta. Những người theo dõi trận đại chiến ở Âm phủ đều kinh hoàng, hoa mắt loạn trí.

- Đó là người nào vậy? Nhìn trang phục giống như là hộ vệ của Âm ti!

Tần Nghiễm vương không nhanh không chậm hỏi. Lúc này thập điện Diêm vương tụ tập trên tường thành Phong Đô, đang quan sát trận chiến ác liệt dưới thành.

Nghe thấy Tần Nghiễm Vương hỏi, một tên thị quan lập tức đáp:

- Vương gia, người đó hình như là đội trưởng tuần thành giáp mã Ngô Gia!

Tần Nghiễm Vương gật đầu nói:

- Thật không ngờ trong đội tuần tra Phong Đô thành này lại ẩn giấu một nhân tài như vậy!

Sở Giang vương tiếp lời:

- Đó là tự nhiên thôi! Ngô gia chính do bản vương tiến cử, còn có thể kém ai sao?

Tổng Đế vương ở bên cạnh nói:

- Xem ra Tô Hòa vẫn chưa dùng hết toàn lực ra đánh. Nàng ta có thật phá hủy cửa thành Phong đô không? Ngô gia tuy rằng dũng mãnh, nhưng cũng không địch nổi nàng ta đâu!

Tần Nghiễm vương ngưng thần quan sát trận chiến ngoài thành, trầm giọng nói:

- Cừu Vĩ Thiên Hồ đương nhiên là phá được cửa lớn Phong Đô, thế nhưng theo ta thấy, đạo hạnh của Tô Hòa đến nay vẫn còn cách xa cảnh giới Cừu Vĩ Thiên Hồ. Chuyển Luân vương, ông có nhãn lực đệ nhất trong Thập Điện Diêm vương, bây giờ nhìn kỹ một chút, đạo hạnh của Tô Hòa thực ra đến giới hạn nào rồi?

Chuyển Luân vương từ lâu đã để tâm quan sát trận chiến, nghe vậy lập tức nói:

- Kỳ lạ, theo ta thấy Tô Hòa hiện nay chỉ có đạo hạnh Bát Vĩ thôi!

Bình Đăng vương kinh ngạc nói:

- Chuyển Luân vương, ông thật không nhìn lầm đấy chứ, nàng ta chỉ có Bát Vĩ đạo hạnh? Năm đó khi nàng ta tới đây thì đã có cừu Vĩ đạo hạnh rồi kia mà!

Chuyển Luân vương tức giận không vui nói:

- Tại Âm ti Địa phủ này, không có gì mà giấu khỏi đôi mắt của ta đâu!

Sở Giang Vương nghe vậy quát lớn:

- Nếu đã như vậy, chúng ta còn khách sáo với con hồ ly này làm cái gì, cứ xông ra đánh mắng cho nó quay về là xong!

Tổng Đế vương lập tức nói:

- Không thể nói như vậy được, nàng ta tuy không phá nổi cánh cổng lớn của chúng ta; nhưng nếu muốn nhốt chúng ta trong này không cho ra ngoài, thì vẫn làm được. Bây giờ ông mà chọc giận nàng ta, tới lúc đó phải làm sao? Bản tính hồ ly rất xảo quyệt, huống chi đây còn là Thiên Hồ? Theo ta thấy, đây chắc chắn là âm mưu của Tô Hòa, các vị phải xem xét kỹ mới được!

Sở Giang vương trợn mắt nhìn lại, quát lớn:

- Lẽ nào chúng ta phải mở cửa đại môn, ra ngoài đón tiếp sao! Đường đường là Diêm Vương, làm như vậy mặt mũi biết để ở đâu?

Thái Sơn vương quát dị nói:

- Nếu Sở Giang vương đã nói như thế, vậy thì mời ngài ra ngoài thành nghênh địch, đuổi Thiên Hồ về chỗ của nó vậy! Như vậy thì mặt mũi của bọn ta sẽ được bảo toàn rồi!

Sở Giang vương nhất thời nghẹn lời, tức giận đến mức nói không ra lời.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 265: Biết Quay Về 4

Tần Nghiễm Vương hừ một tiếng chậm rãi nói:

- Đại địch đang ở trước mắt mà các vị còn muốn tranh cãi ư? Tranh qua cãi lại, chẳng qua là không muốn gánh vác trách nhiệm. Đã như vậy, thì tất cả sẽ do bản vương gánh vác. Người đâu, phát tín hiệu, mau triệu người tên Ngô gia gì đó quay về đi!

Một tiếng kèn dài thê lương trong phút chốc truyền khắp phạm vi trăm dặm xung quanh. Nghe được tiếng kèn này, Ngô Gia lấy làm kinh hãi, sau đó y ngậm ngùi thở dài, nhảy ra vòng chiến, hướng về Âm ti chạy đi.

Tô Hòa đứng đó mỉm cười, cũng không đuổi theo.

Tần Nghiễm Vương sửa lại bào phục cho ngay nếp, rồi bước xuống thành. Tống Đế Vương vội vàng theo sau hỏi:

- Ngài thật mở thành nghênh tiếp sao?

Tần Nghiễm vương đáp:

- Đúng vậy!

Phút chốc, trong điện Diêm Vương đèn đuốc sáng rực, trống nhạc vang trời Tô Hòa ngồi trên cao, mỗi bên năm vị Diêm Vương theo thứ tự đứng hầu.

Trước thềm điện, mười mấy tên quỷ nữ đang uyển chuyển múa trong tiếng nhạc êm dịu, bên hông điện có hơn mười tay nhạc công, đàn sáo từng

bừng ca múa vui vẻ.

Đừng tưởng nơi này là địa phủ âm ti, thế nhưng bên trong điện lại vàng son rực rỡ, vũ kỹ nhạc sư, cảnh nào cũng là hiếm gặp trên nhân gian. Ở bên trong địa phủ này, cảnh phồn hoa lại vượt xa cả dương gian.

Tô Hòa vừa thưởng thức ca vũ vừa cười nói:

- Mấy trăm năm không gặp, người ở đây làm ăn cũng không tồi nhĩ! Ta xem cung nữ trong cung đường triều, chắc là cũng không bằng trình độ của các người dưới này.

Tần Nghiễm Vương nghe vậy, cười hahả một tiếng, đáp:

- Điều này cũng không có gì khó. Dương gian thọ quá bảy mươi đã hiếm có, thế nhưng nữ quý ở chỗ này của ta lại trường tồn. Tập hợp hết những người hát hay múa giỏi danh tiếng của những triều đại trước kia, đương nhiên nếu so với dương gian thì trình độ nhỉnh hơn một chút. Chuyện như thế cũng không vẻ vang gì, nhắc đến cảnh thấy hổ thẹn!

Tô Hòa nhìn Tần Nghiễm Vương, cười nói:

- Ông tự ý giam cầm âm hồn không thả, nếu ở trên biết được sẽ không hay đâu!

Tần Nghiễm Vương tuyệt không hoang mang đáp:

- Ta nào dám tự ý giam cầm âm hồn? Những người này lúc còn sống đều có tội nghiệt khác nhau, cần phải xuống địa ngục chịu hình phạt tương ứng. Ta cho bọn họ phục vụ trước thềm điện, cũng coi như là tương ứng với khoảng thời gian chịu hình phạt. Bọn họ đều đồng ý cả.

Tô Hòa cười, nói:

- Lại còn dám không đồng ý sao?

Tần Nghiễm Vương không đáp lại, chỉ không ngừng cười ha ha.

Lúc này Tổng Đế Vương nâng một chén rượu hướng về Tô Hòa, nói:

- Tô tiên tử...

Ông ta nói chưa dứt câu, Tần Nghiễm Vương bỗng nhiên nắm tay ông ta, làm một nửa câu còn lại của ông ta chui tọt vào bụng, hạ giọng nói:

- Nàng ta ghét nhất là Tiên đấy!

Tổng Đế Vương bỗng nhiên tỉnh ngộ, Tô Hòa thân là Thiên Hồ, tiên nhân chính là kẻ tử thù của nàng ta. Thế nhưng không gọi Tô tiên tử, thì nên xưng hô với nàng ta thế nào đây?

Gọi thẳng tên họ thì quá bất kính, còn như lấy tên chức quan ra gọi, nàng nào có chức quan? Còn như không nhắc tới tên nàng cũng không ổn.

Ngay lúc ông ta do dự không quyết, bế tắc, Tần Nghiễm Vương lại tiến sát bên hạ giọng giải vây:

- Nàng ta thích nhất là được người khác kêu là tỷ tỷ...

Tổng Đế Vương cảm thấy rất ngạc nhiên. Hai chữ tỷ tỷ thật sự không là quá mức ghê tởm, nhưng nếu thật sự gọi như vậy, ông ta lại chẳng trở thành trò cười nghìn năm của chốn Âm ti này sao?

Cứ cho là chiếu theo uy quyền của Tô Hòa, tất cả Diêm Vương đều phải gọi bằng tỷ tỷ; nhưng mình lại là người gọi đầu tiên, tất nhiên không giống người khác, làm không tốt lại có một vết hoen trong sử sách.

Đến lúc này, Tổng Đế Vương mới nhận thức được chỗ gian hoạt của lão Tần Nghiễm Vương. Hắn cùng với Tô Hòa nói chuyện xã giao nửa ngày, lại không có một câu nào kêu tên nàng. Thế nhưng Tổng Đế Vương vẫn cứ

cung kính đưa rượu lên mời, đã mở miệng nói ra, giờ đây đôi mắt xinh đẹp của Tô Hòa đang nhìn thẳng ông ta, thử hỏi còn đường nào nữa mà lui?

Tống Đế Vương trong lòng ngập tràn hối hận, mình không nên tranh giành nịnh nọt làm gì, vốn chỉ là giả tạo, chẳng những không thành công mà chính mình còn bị kéo vào. Tống Đế Vương cảm thấy ánh nhìn của Tô Hòa ngày càng trở nên lạnh lẽo, tình thế cấp bách bỗng dưng có dũng khí nói:

- Tô tử tử lần này đến Phong Đô, chẳng hay là có chuyện gì? Nếu có chỗ nào dùng được tiểu Vương, tử tử cứ việc phân phó!

Tống Đế vương một lời nói ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc, ngay cả Tần Nghiêm Vương cũng ghé mắt nhìn, không ngờ rằng Tống Đế Vương không chỉ gọi tử tử, hơn nữa lại có thể gọi một cách thân thiết đến vậy.

Tô Hòa cười đến run cả người, che miệng đáp:

- Tử tử ta lần này tới quả thật là có chút việc. Việc đầu tiên là, tính sơ cũng có mấy trăm năm chưa tới địa phủ, hiện giờ đã rất đói bụng muốn tìm món điểm tâm hợp khẩu vị ăn đây.

Lời Tô Hòa vừa nói ra, mười vị vương đang ngồi lập tức có chín vị sắc mặt đại biến. Vài tên quan viên lâu năm của địa phủ có tư cách ngồi ở chỗ dành cho kẻ dưới vai, sau khi nghe được lại càng sợ hãi cả người, không thể kiềm chế được run rẩy.

Trong Thập điện Diêm vương chỉ có Ngũ Quan Vương là vị mới tấn phong chưa từng thấy qua Tô Hòa, hoàn toàn không giải thích được ý nghĩa trong lời nói của nàng, nghiêng người qua Bình Đăng Vương hỏi đổ:

- Tô... thích loại điểm tâm gì?

Bình Đăng Vương cảm tức liếc hắt một cái, cố gắng hết sức hạ thấp giọng nói:

- Uống cho người cũng là Thập điện Diêm vương! Thiên Hồ có thể thích món điểm tâm gì nữa? Thiên Hồ thích nhất chính là quỷ tiên như ta và người ấy!

Ngũ Quan Vương giật mình hoảng hốt, vội vàng hỏi lại:

- Vậy tại sao chúng ta còn để cho nàng ta vào đây chứ ?

Bình Đăng Vương liếc hắt, không thềm trả lời. Ngũ Quan Vương suy nghĩ một chút đã cũng hiểu ra. Tô Hòa thích ăn quỷ tiên, nhưng chưa chắc gì đã thích ăn bọn họ, chỉ cần làm cho nàng ta vui vẻ, trong Phong đô thành lại không có vạn tên quỷ đang phục dịch hay sao? Lúc nào cũng có thể tìm vài tên cho nàng ta ăn là xong.

Nhưng nếu không cho nàng vào thành, nàng phá Phong Đô thành môn rồi tiến vào thành; vậy bọn họ thập điện Diêm Vương đứng mũi chịu sào, không chừng đã vào bụng của nàng. Khi đó Tô Hòa chắc không quan tâm là ăn nổi hay không. Mặc dù nói thập điện Diêm vương đều là Quỷ Tiên, chết đi cũng có thể sống lại, nhưng cái này dù sao chỉ là nghe nói, còn chưa có vị Diêm Vương nào thực sự muốn mạo hiểm như vậy.

Lúc này ánh mắt Tô Hòa bỗng nhìn về phía Ngũ Quan Vương, cười nhạt nói:

- Hai người các người đang thăm thì to nhỏ cái gì đó, có phải muốn hạ độc ta không?

Ngũ Quan Vương không hổ danh thân là thập điện Diêm vương, làm ra vẻ bình thường đứng dậy nâng chén đáp:

- Tiểu Vương đang bàn bạc cùng Bình Đăng Vương, nên chuẩn bị cho tỷ tỷ món điểm tâm như thế nào?

Tô Hòa cười nói:

- Hiếm khi thấy người có lòng quan tâm như vậy. Chắc không như Tần Nghiễm Vương của các người, trong lòng chỉ tính xem đạo hạnh tỷ tỷ ta là tám đuôi hay chín đuôi, xem xem có thể nuốt luôn ta hay không?

Tần Nghiễm Vương mặt không đổi sắc vuốt râu, cười nói:

- Sao có chuyện này được? Bản lĩnh ta có lớn hơn mười lần, cũng không có cái gan này!

Tô Hòa uống hết một chén rượu, sau cười nhạt, nói:

- Nếu ông không có gan này, đệ tử ta làm sao lại bị nhốt vào địa phủ, các người lại còn giam mãi không thả ra?

Tần Nghiễm Vương trong lòng hơi kinh hãi nói:

- Xin hỏi đệ tử kia tên họ là gì ta sẽ phái người đi dò xét, chỉ cần dương thọ không định trước là đã tận, còn lại rất dễ bàn.

- Trương Ân Ân!

Tô Hòa mặt mỉm cười, ngược lại thanh âm nghe lạnh thấu xương tủy.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 266: Biết Quay Về 5

Nghe thấy cái tên này, mười vị Diêm Vương người này liếc người kia, người kia nhìn người nọ, đều không biết người đó là ai. Tần Nghiễm Vương lập tức phân phó thị quan đi thăm dò, sau đó đứng dậy mời rượu Tô Hòa. Ông ta đã làm vậy, chín vị vương còn lại cũng nhất nhất tiến lên kính rượu, chỉ e mình bị tụt hậu.

Trong một lúc trên điện Diêm Vương, mỹ tửu tuôn ra như suối, những lời nịnh hót chúc tụng liên tiếp như thủy triều, rất là náo nhiệt.

Tô Hòa ai mời rượu cũng không từ chối, rượu uống đến nghìn chén, trong chốc lát đã uống xong hơn mười vò rượu mạnh. Rượu ở địa phủ và rượu ở dương gian không giống nhau, tửu tính mạnh hơn gấp mười lần. Có mấy vị Diêm Vương tửu lượng kém, uống hơn mười chén vào bụng thì lời nói ra nghe đã mơ hồ rồi, mà Tô Hòa vẫn không có vẻ gì gọi là say rượu cả.

Các vị Diêm Vương chềch choáng say, nói năng không còn kiêng kỵ gì nữa, cứ tử tử từng tiếng gọi vô cùng thân thiết. Trên điện, bọn quý hầu của Âm ty mặc dù chưa từng thấy qua cảnh tượng như vậy, thế nhưng từng con từng kẻ đều đứng trấn tĩnh như không nhìn như không thấy, nghe mà không biết, không hổ là nhân tài đã được chọn lựa kỹ càng hơn trăm năm qua của Địa phủ.

Không mất nhiều thời gian, một tên thị quan đi thẳng vào đại điện tới bên cạnh Tần Nghiễm Vương. Y vừa định nói gì, chợt thấy Tô Hòa đang ở sát bên, nhất thời sợ hãi đến rãng va vào nhau lập cập, một câu cũng không nói nên lời. Tần Nghiễm Vương thoáng cân nhắc, liền nói ngay:

- Ở đây không có người ngoài có chuyện gì cứ nói đi!

Viên quan ấp a ấp úng đáp:

- Vương gia, đã tra được tên Trương Ân Ân trên sách bạc, đích thật là bắt giữ ở trong lao. Chỉ là... hiện tại có chút không tiện nói!

Ánh sáng rực rỡ trong điện bỗng nhiên tối sầm lại, phút chốc âm khí lại tăng lên rất nhiều. Tần Nghiễm Vương chau hai hàng lông mày, trầm giọng nói:

- Có gì không tiện chứ, cứ nói đi!

Mồ hôi lạnh trên trán chảy xuống ròng ròng, tên thị quan bất giác hạ giọng nói:

- Trương Ân Ân bởi vì vượt ngục đã thương người, vẫn chưa qua thẩm tra, nên tạm giam vào Vị Quyết lao, người này cũng bị ít nhiều tra tấn. Hạ quan đi vào dẫn người, nhưng Đồng Ngôn giám ngục mới nhậm chức nói nếu không có thủ dụ của Thái Sơn vương, ai cũng không thể mang nàng đi, sau đó đánh hạ quan phải lui ra.

Tần Nghiễm Vương nặng nề hừ một tiếng quay người về Thái Sơn vương nói:

- Vị Quyết lao cùng với thẩm quyết, chuyện thiện ác sinh tiền của phạm nhân không phải là chức trách của bản vương ư? Từ lúc nào trở thành chức trách của ngài vậy? Bản vương ngay cả muốn dẫn một tên phạm nhân cũng không được sao?

Thái Sơn vương sắc mặt lúc này đại biến, vội hỏi:

- Có chuyện này thật ư? Đồng Ngôn nếu đã cả gan làm loạn như vậy, bản vương nhất định phải trách phạt hần một phen!

- Người chính là Thái Sơn Vương?

Tô Hòa bỗng nhiên hỏi.

Thái Sơn Vương sắc mặt khẽ biên, vội hỏi:

- Khó có được tỷ tỷ nhớ kỹ!

- Trách phạt? Người chuẩn bị trách phạt thế nào vậy?

Câu nói dịu dàng uyển chuyển vừa nói xong, còn chưa chờ Thái Sơn Vương nói, đột nhiên lông mày Tô Hòa dựng đứng, bàn tay nhỏ nhắn đập vào hương án, nàng điềm nhiên nói:

- Đệ tử Tô Hòa ta các người cũng dám gia hình, điều này chưa nói đến, hiện nay ta đã ngồi ở chỗ đây, còn dám bắt người không thả, các người có phải muốn thử xem thử đạo hạnh của ta phải không?

Bàn tay nhỏ nhắn của nàng đập khẽ vài cái xuống chiếc bàn con, một tiếng lanh lảnh vang lên. Nhìn qua không khác gì một người con gái bình thường đập vài cái xuống bàn, thế nhưng tám trong số ba mươi sáu cây hắc nham cự trụ chống đỡ đại điện bỗng nhiên vô thanh vô tức hóa thành vụn phấn, rơi lả tả đầy đất.

Toàn bộ đại điện vang lên một tiếng oanh nãng nề, đã lung lay sắp đổ. Các vị Diêm Vương mỗi người biến sắc, chỉ trừ Tần Nghiễm Vương vững như núi Thái Sơn, các vương còn lại đều vận khởi pháp lực, như muốn chống đỡ cho mái điện sắp sập xuống.

Mái của Diêm Vương điện cùng mái những cung điện khác trong Phong Đô có chỗ khác biệt; nơi này do Diêm Vương các triều đại thiết lập, có trùng trùng trận pháp bảo vệ, cho dù những con quỷ đình sức mạnh to lớn dùng búa tạ đập hết sức, thì cũng không làm sứt mẻ được một viên ngói hòn đá nào trong Diêm Vương điện. Thế nhưng Tô Hòa nhẹ nhàng vỗ một

cái đã phá hủy tám cây đại trụ, rõ ràng vẫn còn thủ hạ lưu tình, thì đạo hạnh còn tới mức nào?

Trong lòng các vị Diêm Vương nghĩ, chỉ sợ là nếu thượng cấp bọn họ có ở đây, bất quá cũng tới mức này thôi.

Toàn bộ Diêm Vương điện lung lay sắp đổ, chung quanh thỉnh thoảng tuôn ra bao quanh tia lửa, vũ kỹ quý thị chạy trốn tạo nên cảnh hỗn loạn. Nhưng mà thập điện Diêm vương phải có người chống đỡ đại điện, thoát thân không được; những người có thể thoát ra được cũng tự nhủ thoát không khỏi móng vuốt của Tô Hoà... Còn ai dám cất bước chạy trốn?

Nguy nan trước mắt, vẫn là Tần Nghiễm Vương trấn định như không, trước tiên ông ta hướng Tô Hòa nhận tội sau đó phân phó thị quan đạo:

- Truyền lệnh ta mang cho ba trăm hộ điện vệ sĩ vào Vị Quyết ngục đòi người. Kẻ nào ngăn cản lập tức bắt ngay, khai trừ quý tịch, cho vào Huyết Trì địa ngục!

Viên thị quan tuân lệnh đi. Sắc mặt Thái Sơn Vương lúc đỏ lúc xanh, cũng không dám nói điều gì.

Lần này cũng không lâu lắm, ngoài điện thì vang lên những tiếng bước chân gấp gấp hơn mười danh hộ điện cầm vệ tiến vào Diêm Vương điện, phân thành hai bên, chính giữa xuất hiện một nàng con gái. Mái tóc xoã của nàng đen mượt, mặc quần áo bố váy, ngờ ngàng nhìn mọi người trong điện.

Lúc nhìn thấy Tô Hoà, hai mắt nàng sáng ngời bất giác tiến về phía trước một bước, ngập ngừng kêu lên:

- Người là... Sư phụ?

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 267: Giác Mộng Kinh Hoàng 1

Hai chữ “Sư phụ” vừa thốt ra làm cho tất cả những người trên Diêm Vương điện đều kinh hãi.

Biết đệ tử của Tô Hòa bị bắt là một chuyện, nhưng khi Trương Ân Ân đứng trước mặt, Thập Điện Dâm Vương mới biết là việc lớn không tốt. Ai có thể đoán được một nữ hài yếu đuối lại là đệ tử của Đại Thiên Hồ Tô Hòa đã mất tích mấy trăm năm cơ chứ? Tâm thần những vị Diêm Vương rối loạn, pháp lực bọn họ đã có chút không ổn định, từ trên đỉnh điện có không ít đá vụn rơi xuống.

Tần Nghiễm Vương vốn đang rất bình tĩnh, nhưng khi ánh mắt đảo qua khe nứt trên mặt đất, trong ánh mắt không nhìn được có chút giật mình.

Những viên gạch bằng ngọc màu đen được lót dưới nền Diêm Vương Điện, phía trên lộ ra một ít hoa văn màu tím đen lúc ẩn lúc hiện. Những hoa văn này không giống nhau, tất cả đều là do những Diêm Vương đời trước dùng tiên pháp khắc ra, chuyên dùng để ngăn ngừa uế khí phía dưới Cửu U quấy nhiễu, những khối ngọc màu đen này vô cùng cứng rắn, cho dù là cả Diêm Vương điện sập hết thì những khối ngọc màu đen này cũng không hề hấn gì.

Vậy mà Tô Hòa chỉ mới vỗ hời hợt một cái, trên hắc ngọc đã có một vết rạn thật dài. Công lực như vậy, Tần Nghiễm Vương sao không sợ hãi được cơ chứ? Ông ta cũng coi như kiến thức rộng rãi, biết một kích kia hiển lộ ít nhất là đạo hạnh của tám cái đuôi Thiên Hồ.

Sự lo âu trong lòng của Tần Nghiễm Vương còn do một chuyện khác, đó chính là linh lực để duy trì trận pháp trên những khối ngọc màu đen đến từ một nơi thần bí khó lường trong nội thành Phong Đô.

Bên ngoài thành Phong Đô còn có một tòa thành khác được bao bọc bằng một lớp tường thành cao trăm trượng. Xung quanh nơi này dài trăm trượng, thành cao chọc trời, không một ai biết nó cao bao nhiêu, cả tòa thành được làm bằng những khối nham thạch ở dưới vực sâu vô cùng cứng rắn, trải qua nghìn vạn năm nhưng vẫn như lúc đầu, không hề có chút hao mòn nào.

Bên trong nó có một cánh cửa cao mười trượng, Tần Nghiễm Vương biết cánh cửa này được gọi là Nhĩ môn, bất quá nó chỉ là đồ trang sức mà thôi. Trong truyền thuyết, từ bên ngoài muốn vào thành phải đi qua ba cánh cửa, mỗi cánh cửa đều là một thế giới huyền bí. Trong đó, cánh cửa ngoài cùng một ngàn năm mở ra một lần, nhưng mà vì sao mở ra và bên trong đó là một thế giới như thế nào thì không hề có bất cứ một ghi chép nào.

Từ lúc Tần Nghiễm Vương đời trước ra đi cho tới nay đã hơn tám trăm năm, thế nhưng ông ta chưa một lần nhìn thấy phía sau cánh cửa ngoài cùng là gì. Về phần cánh cửa giữa và cánh cửa cuối, căn bản là ông ta chưa bao giờ nghĩ tới.

Tần Nghiễm Vương đã từng đi qua Nhĩ môn, phía sau cửa cao mười trượng này là một bức tường đá, không hề có lối đi. Ở hai bên cánh cửa Nhĩ môn có hai người gác cửa, nhưng mấy trăm năm qua lại không hề thấy bọn họ nhúc nhích.

Lúc Tần Nghiễm Vương mới bước vào Nhĩ môn ba trăm năm trước, ông ta đã pháp hiện đạo hạnh của hai tên gác cửa này vô cùng cao thâm. Ba trăm năm sau Tần Nghiễm Vương một lần nữa bước vào Nhĩ môn, cảm giác khi ông ta nhìn hai tên gác cửa vẫn là sâu không lường được.

Hơn nữa, cho dù là Thập Điện Diêm Vương, bất quá cũng chỉ quản lý một phần bên ngoài thành Phong Đô mà thôi.

Một cái vỗ tay của Tô Hòa tuy vô cùng uy lực, nhưng Tần Nghiễm Vương không có sợ, thứ ông ta sợ chính là quấy rầy hai người gác cửa kia. Trong Âm ti có trăm vạn quỷ binh, nhưng có quan hệ với nội thành thì chỉ có Thập Điện Diêm Vương mà thôi. Cho dù Tô Hòa phá hoại tới mức nào đi nữa, chỉ cần không làm thịt mấy tên Diêm Vương, thì không hề có chuyện gì xảy ra.

Ở trong mắt Tần Nghiễm Vương, giấu diếm chuyện này cũng không phải là vấn đề gì lớn.

Cho dù là Tô Hòa thật sự nuốt vài vị Diêm Vương, nhưng chỉ cần làm việc gọn gàng sạch sẽ là được. Chỉ khi nào quấy rầy hai người gác cửa nội thành, thì mọi việc lúc đó mới trở nên khó khăn. Đây mới là điều làm Tần Nghiễm Vương lo âu. Khi ông ta ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Trương Ân Ân, bỗng nhiên hít một ngụm khí lạnh! Lông mày hăn dựng đứng lên, giờ ngón tay lên, phản nộ quát:

- Người đầu, bắt Ngô Gia lại cho bốn vương!

Ngô Gia đang trầm mặc đứng ở phía sau Trương Ân Ân, nghe được tiếng gầm của Tần Nghiễm Vương, liền không nhìn được ngạc nhiên, không rõ vì sao Tần Nghiễm Vương lại quay sang đối phó mình.

Khi hăn đang còn do dự, thì hơn mười tên võ sĩ canh giữ điện hùng hăn xông tới, người nắm tay, người kéo chân, cứ như vậy mà vây bắt hăn. Bọn võ sĩ canh giữ điện xưa nay không coi ai ra gì, nhưng Ngô Gia bị lưu đầy mấy trăm năm hôm nay lại quay trở về, hơn nữa còn cùng Tô Hòa đánh một trận rung động cả Phong Đô. Sự dũng mãnh đó ai cũng nhìn thấy, vì vậy vây bắt Ngô Gia có rất nhiều người, nhưng bọn chúng ai cũng nơm nớp lo sợ, quả thật là không xứng với hung danh xưa nay.

Ngô Gia không có phản ứng mà bó tay chịu trối hăn hét lớn:

- Xin hỏi vương gia, Ngô Gia ta rốt cuộc đã phạm tội gì?

Tần Nghiễm Vương nói:

- Bản vương hỏi ngươi. Lúc ban đầu, những người đuổi bắt vị Ân Ân tiểu thư này có phải là người dẫn đầu hay không?

- Đúng Vậy, nhưng mà ta do nghe lệnh...!

Lời của Ngô Gia còn chưa dứt. Tần Nghiễm Vương đã cắt đứt lời hăn, quát lớn:

- Là ngươi thì được rồi! Ngươi còn dám hỏi bốn vương là ngươi phạm tội gì nữa hay sao? Người đâu, đem hăn nhốt lại cho ta!

Hai gã võ sĩ giữ điện hô lên một tiếng, hắc khí quanh người nổi lên, trong nháy mắt xuất hiện một cái gông xiềng lớn màu xanh đen, rầm một tiếng liền đeo vào cổ Ngô Gia, khóa chặt hăn lại. Đây là một chiếc gông xiềng cấm pháp, một khi bị nó khóa lại cho dù là pháp lực của Ngô Gia có cao tới đâu, thì cũng không thể thi triển bất cứ pháp thuật nào.

Cho tới khi gông xiềng cấm pháp khóa kín lại, những tên võ sĩ giữ điện mới thở phào một hơi. Đội trưởng nhóm võ sĩ chính là thân tín của Tần Nghiễm Vương, khi y nhìn thấy ánh mắt của Tần Nghiễm Vương, vì vậy đưa tay tăng thêm một tầng khóa ma pháp nữa, làm cho Ngô Gia không thể nói chuyện được.

Sắc mặt của Sở Giang Vương vốn rất khó coi, lúc này mới có chút dịu lại. Ông ta yên lặng liếc mắt nhìn Tần Nghiễm Vương, trong ánh mắt còn có chút cảm kích.

Tần Nghiễm Vương không hề để ý tới Ngô Gia mà chuyển hướng nhìn Tô Hòa, nói:

- Pháp luật ở chỗ ta xưa nay vô cùng nghiêm minh, không hề xử oan một người nào. Tên Ngô Gia này tự động mang người đi bắt... không là mời Ân Ân tiểu thư, việc này đã vi phạm pháp luật, lại còn làm Ân Ân tiểu thư bị thương. Người trong phủ của ta làm việc sẽ không bao giờ thiên vị, bản vương đã bắt Ngô Gia lại, hẳn sẽ do tỷ tỷ tự mình xử lý.

Tô Hòa không để ý tới Tần Nghiễm Vương mà đứng lên, đi tới chỗ Trương Ân Ân..

- Sư phụ!\

Trương Ân Ân bỗng nhiên hô lên một tiếng, chạy về phía Tô Hòa, sau đó chui vào lòng nàng ta khóc mức nở.

Tuy Tô Hòa đã sống hơn nghìn năm, trải qua rất nhiều việc thay triều đổi đại, buồn vui trong chốn nhân gian, thế nhưng lúc này khi nàng ta vuốt tóc Trương Ân Ân thì tay đã có chút run run. Nàng ta ôn nhu nói:

- Được rồi, Ân Ân đừng sợ! Nếu sư phụ ở chỗ này, thì sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa đâu. Những ai đã từng khi dễ con thì con cứ nói ra, ta sẽ tính toán mọi thứ một lần! Hừ, lấy cái gì thì cũng phải trả lại, cho dù là ăn rồi thì ta cũng bắt gã phải nhổ ra!

Sắc mặt của Tần Nghiễm Vương đã có chút khó coi, ông ta nhìn những thuộc hạ xung quanh quát lớn:

- Truyền lệnh của bản Vương, cách chức tên Đồng Ngôn to gan, đưa vào Luyện Hôn Oa nấu ba ngày để cho gã hồn phi phách tán!

Một tên nhân viên vừa chạy đi nhưng trong nháy mắt đã chạy về, trên mặt lộ ra vẻ khó khăn nói:

- Hồi bẩm Vương gia, tên Đồng Ngôn đã... Đã bị đưa vào Huyết Trì, do không chịu nổi sự ăn mòn, hồn phách đã sớm tan biến, không thể nào lại đưa vào Luyện Hồn Oa. Người xem!

Thị quan nói đưa lên một quyển sổ ghi chép nhỏ, đây chính là quyển sổ ghi chép những nhân viên trong địa phủ, trang có tên Đồng Ngôn đã biến thành màu xám, cho thấy gã đã hồn phi phách tán.

- Hừ, quả thật là tiện nghi cho hẳn!

Cơ giận của Tần Nghiễm Vương vẫn chưa tan hết.

Lúc này Trương Ân Ân đã bắt đầu nín khóc, ngẩng đầu lên, mặt tươi như hoa nở, từ trong lòng lấy ra một bó cỏ khô, nhìn Tô Hòa nói:

- Sư phụ, người xem. Con đã lấy được Hoàn Hồn Thảo, con không làm mất mặt sư phụ!

Tô Hòa mỉm cười nói:

- Nghe nói lúc trước con đã làm cho nơi này trời rung đất chuyển, lá gan cũng không nhỏ a! Hừ, cho con chịu một chút đau khổ cũng đáng. Nói một chút cho ta nghe, những tên này đã làm khổ con như thế nào?

Trương Ân Ân cười nhạt, nói:

- Đơn giản chính là quất, đâm, thiêu... Nhưng cũng chỉ hơi đau một chút mà thôi, không có gì đáng ngại, dù sao con cũng đã lấy được Hoàn Hồn Thảo. Hơn nữa trên đường con còn giết không ít tiểu quỷ, bị như vậy cũng coi như là một ít báo ứng!

Tô Hòa nhìn bó cỏ khô, nói:

- Bó cỏ khô trên tay con đã sinh trưởng vừa đúng chín trăm chín mươi chín năm, linh lực của nó lúc này là mạnh nhất. Hừ, các người thấy không,

ánh mắt của đệ tử Tô Hòa ta cũng vô cùng tốt đó!

Tiếng nện nọt trong Diêm Vương Điện nhất thời trào ra như thủy triều.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 268: Giác Mộng Kinh Hoàng 2

Trương Ân Ân nói:

- Nhược Trần ăn Hoàn Hồn Thảo này vào, là có thể nhớ lại những việc trước khi uống canh Mạnh Bà rồi... A? Vì sao con lại phải tìm Hoàn Hồn Thảo cho hần, con muốn hần nhớ lại việc gì nhỉ? Sao bây giờ con lại không nhớ gì hết?

Thấy Trương Ân Ân nhíu mày suy nghĩ, trên khuôn mặt của Tô Hòa tăng thêm một tầng băng giá, nâng khuôn mặt Trương Ân Ân lên, chăm chú nhìn vào hai mắt nàng, trong mắt nổi lên một chút ánh sáng lộng lẫy. Tô Hòa nhìn một hồi, ôn nhu nói:

- Ân Ân, có phải là ở dưới Địa Phủ con đã uống hoặc là ăn cái gì đó phải không? Nói cho sư phụ nghe một chút đi!

Trương Ân Ân vắt óc suy nghĩ một lúc, không biết tại sao trong trí nhớ của nàng lại có vài đoạn mơ hồ. Tuy rằng những đoạn trí nhớ mơ hồ này không nhiều, nhưng lại phân tán khắp nơi, nó biến trí nhớ của nàng thành từng đoạn nhỏ.

Suy nghĩ một lúc lâu mới có một hình ảnh mơ mơ hồ hồ xuất hiện trong đầu của nàng:

- Dường như sau khi con tiêu diệt một đội kỵ binh ở ven đường, gặp một nữ nhân, nàng ta rất thân thiết, nhìn rất đẹp. Nàng nói con đang rất mệt, kêu con ngừng lại đi vào uống chén nước... A, không biết tại sao nhưng con lại đi vào uống một ngụm. Nhưng mà nước này lại rất khó uống, nên con

không uông hết nó. Từ lúc đó, con cảm giác mình có chút không đúng, nhưng chỗ nào không đúng thì lại không phát hiện được.

- Tốt sư phụ biết rồi. Nếu đã lấy được Hoàn Hồn Thảo thì sư phụ đưa con đi về!

Tô Hòa an ủi Trương Ân Ân vài câu, sau đó cười lạnh nhìn Tần Nghiễm Vương:

- Đổi Mạnh Bà, Canh Mạnh Bà cũng thay đổi, không chỉ vậy mà Mạnh Bà còn đi khắp nơi mà không cần tử thủ trên Nại Hà Kiều. Mới mấy trăm năm không gặp, không ngờ người lại làm cho Địa Phủ này thay đổi thật lớn nha!

Tần Nghiễm Vương bước tới vài bước, xoa tay nhỏ giọng nói:

- Trong việc này ta cũng có nỗi khổ a! Một thời gian trước Kỷ Nhược Trần đã dùng sinh hồn xuống đây náo loạn một hồi, Mạnh Bà đời trước bị hấn ép uống Mạnh Bà thang làm cho thần trí biến mất hết. Mạnh Bà lại là một vị trí không thể thiếu được, cho nên mới tuyển một người mới. Thế nhưng Mạnh Bà mới nhận chức này tại sao không ở Nại Hà Kiều mà lại ở trên đường làm bị thương Ân Ân tiêu thư, bản Vương cũng không biết!

- Mạnh Bà mới nhận chức là do Tổng Đế Vương đề cử, bản vương sẽ đem việc này điều tra rõ rồi xử lý nghiêm khắc!

Tô Hòa nhàn nhạt nói:

- Không cần tra xét, đem Mạnh Bà ném vào Huyết Trì Ngục là được rồi!

- Chuyện này...

Tần Nghiễm Vương do dự một chút, nhưng vẫn cắn răng một cái nói:

- Cứ làm như thế!

Huyết Trì địa ngục có thể làm cho hồn phách tan biến, dựa vào pháp lực của Mạnh Bà mới nhận chức thì cũng không thể chịu đựng được bao lâu, nếu rơi vào Huyết Trì Ngục thì chắc chắn sẽ hồn phi phách tán không thể nghi ngờ. Ở điểm này bà ta còn không bằng cả những Tử hồn, khi bọn chúng bị ngâm trong Huyết Trì, ít nhất bọn họ cũng không bị tan biến, chỉ có điều phải chịu đựng sự đau khổ vô tận mà thôi.

Tô Hòa chỉ một ngón tay vào Ngô Gia, nói:

- Tên này người để cho ta tự mình xử lý?

Tần Nghiễm Vương lập tức nói:

- Đó là đương nhiên!

Tô Hòa hừ một tiếng, nói:

- Người có thể như vậy sao! Nói không chừng mấy trăm năm sau, hẳn chính là người duy nhất trong Địa phủ có thể ngăn cản ta, việc người làm chính là hủy tường thành đó!

Tần Nghiễm Vương nói:

- Ở trước mặt của ngài, phủ của ta không cần bố trí hộ vệ!

Tô Hòa khẽ cười một tiếng, nói:

- Hiếm khi thấy người có lòng như thế! Tốt lắm, người này ta sẽ mang đi. Hừ, dám đối nghịch với ta, chờ khi ta trở lại Dương thế, ta sẽ từ từ trừng trị người!

Lời Tô Hòa còn chưa dứt, thì bên ngoài điện bỗng vang lên một tiếng sấm, sau đó vang lên một tiếng quát thật lớn:

- Yêu vật to gan, dám tới Địa Phủ dương oai! Người tưởng rằng hôm nay người có thể rời khỏi đây hay sao?

Giọng nói từ trên trời vọng xuống mang theo sự tang thương từ bốn phương tám hướng xông vào điện, sắc mặt của Thập Điện Diêm Vương trắng đi ba phần. Đây không phải là bọn họ sợ hãi, mà là tiếng quát này làm cho đạo hạnh của bọn họ giảm xuống ba thành. Thập điện Diêm Vương còn như thế thì bọn tiểu quỷ không cần phải nói. Có tên còn có thể run lên được một chút, nhưng cũng có tên thân thể cứng ngắt đứng yên không nhúc nhích.

Tần Nghiễm Vương thấy hai mắt của Tô Hòa đang nhìn mình, cười khổ nói:

- Một kích lập uy khi nãy của ngài đã kinh động đến người gác cửa nội thành. Chuyện này... Ta cũng không biết phải làm gì nữa. Ai. Việc này ta cũng không biết nói sao với cấp trên nữa đây!

Ầm ầm ầm ầm!

Ngoài điện truyền đến những tiếng bước chân ầm ầm như tiếng sấm, dường như toàn bộ Phong Đô đều bị những bước chân này làm rung động.

Tô Hòa chăm chú nhìn ra ngoài điện, một tay kéo Trương Ân Ân ra phía sau mình, nhìn Tần Nghiễm Vương thản nhiên cười, nói:

- Tốt! Dựa vào việc nghe lời lúc trước của người, tỷ tỷ giúp người giải quyết phiền phức lần này.

Sắc mặt của Tần Nghiễm Vương biến đổi liên tục nhưng không hề lên tiếng trả lời.

Hai tay Tô Hòa khoanh lại trước ngực, hai mắt khép hờ, bắt đầu nhỏ giọng ngâm chú. Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng ta dần dần

vang dội khắp trong điện, đầy tiếng bước chân ra bên ngoài điện!

Khi chú ngữ sắp kết thúc, trên mi tâm của Tô Hòa bỗng nhiên nổi lên một hoa văn màu vàng, từ từ kéo dài, nhìn giống như là con mắt thứ ba vậy. Một chữ cuối cùng vang lên, hai mắt của Tô Hòa liền mở ra. Kim Quang xuất hiện quanh người nàng ta bắn ra bốn phía, nhìn giống như là vầng sáng của mặt trời vậy! Kim Quang chiếu rọi khắp nơi trong điện, bức tường ngay lập tức bốc lên từng đợt từng đợt khói xanh, những quý tộc và quan viên ở Địa Phủ càng không thể chịu đựng nổi, bị đốt tới mức gào thét liên tục chạy trốn khắp nơi.

Tuy Thập Điện Diêm Vương không đến mức thất lễ như vậy, thế nhưng có ít nhất năm vị Diêm Vương trong mắt chỉ toàn là Kim Quang, căn bản không thể nhìn thấy bất kỳ thứ gì. Luồng ánh sáng màu vàng cực nóng này dường như đâm thẳng vào mắt của họ, chỉ một lát sau gần như tất cả Diêm Vương đều phải nhắm mắt lại, chỉ còn có một mình Tần Nghiễm Vương có thể miễn cưỡng thấy được bóng dáng của Tô Hòa mà thôi.

Chiếc váy của Tô Hòa không biết đã đổi lại thành kim giáp từ lúc nào. Giáp mềm mại như tơ, không ngừng dẫn nở, nhìn qua có hai phần mạnh mẽ, hai phần rục rở, sáu phần quyến rũ. Từ góc độ của Tần Nghiễm Vương, chỉ có thể nhìn thấy một phần kim giáp của Tô Hòa, bởi vì những cái Đuôi mềm mại sống động của nàng ta đã lộ ra, ở trên không không ngừng vung vẩy, che lại một phần thân hình nàng ta.

- Một hai ba, bốn

Tần Nghiễm Vương cố chịu sự đau đớn trong mắt để đếm từng cái đuôi của Tô Hòa. Khi hắn mới đếm được phân nửa, thì thân hình của Tô Hòa đã biến mất trong luồng ánh sáng màu vàng mênh mông vô tận.

Tô Hòa dùng hồn thể để xuống Địa Phủ, vốn là vô hình vô chất. Nhưng lúc nàng lao ra ngoài điện, những vị Diêm Vương liền cảm giác được hình

như có một cơn gió lốc từ trong điện xông ra, hơn nửa những ký hiệu trong cơ thể mình đều giống như bị cơn lốc này hút ra vậy!

Những vị Diêm Vương đành phải cố gắng chịu đựng cơn đau từ đôi mắt mà ngồi xuống, cố gắng bảo vệ tâm thần, bảo vệ thần thức. Toàn bộ Âm ty lúc này bỗng nhiên yên lặng!

Khắp nơi đều là một mảnh yên tĩnh.

Các vị Diêm Vương bỗng nhiên cảm giác được trên cơ thể mình xuất hiện một mảnh ấm áp, vô cùng thoải mái. Chẳng biết tại sao, bọn họ đột nhiên cảm giác được mình giống như là đang đắm chìm trong ánh mặt trời vậy. Thế nhưng ở dưới Âm ty thì sao lại có ánh sáng mặt trời được?

Tần Nghiễm Vương vốn vẫn có thể miễn cưỡng nhìn thấy những cảnh tượng ở bên ngoài điện, nhưng cuối cùng ông ta cũng bị một đạo ánh sáng vô cùng rực rỡ chiếu vào mắt, làm cho ông ta không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì nữa. Ông ta không thể chịu đựng nổi liền lui về phía sau.

Khắp mọi nơi trời nghiêng đất ngã, Tần Nghiễm Vương nghe thấy một tiếng cười và giọng nói trong trẻo bay theo cơn gió truyền tới:

- Thấy những tên quý lớn các người coi như cũng thông minh, nên tỷ tỷ giải quyết phiền phức giúp cho các người. Khi nào tỷ tỷ thấy vui thì sẽ trở lại thăm các người!

Cho tới khi mười vị Diêm Vương đều đã ngồi dậy, tiếng cười kia vẫn còn quanh quẩn trong điện.

Tần Nghiễm Vương đứng ở giữa điện, nhìn ra bầu trời u ám ở phía ngoài, sắc mặt vô cùng phức tạp. Lúc này một thuộc hạ tâm phúc đến gần nói nhỏ vào tai ông ta:

- Vương gia, hai người gác cửa nội thành đã thiếu một, người còn lại vẫn còn giống như đang ngủ.

- Vậy... Vậy phải làm sao bây giờ! Tô Hòa đã giết một vị gác cửa! Vậy mà còn dám nói giúp chúng ta giải quyết phiền phức, ai!

Tổng Đế Vương không khỏi thở dài.

Tần Nghiễm Vương chấp tay đứng thẳng, không biết là đang suy nghĩ cái gì, qua nửa ngày mới nói một câu:

- Thời gian từ lúc này tới lúc mở cửa nội thành còn một trăm năm, vẫn còn thời gian để nghĩ cách bổ cứu. Việc này để sau hãy nói, mọi người giải tán đi!

Các vị Diêm Vương đã rời khỏi, nhưng Tổng Đế Vương vẫn ở lại mà không chịu đi, thấy xung quanh không còn ai nữa, Tổng Đế Vương mới hỏi:

- Ngài vừa rồi có phải là đếm rõ Tô Hòa có chín cái đuôi phải không?

Tần Nghiễm Vương liếc mắt nhìn Tổng Đế Vương, ngừng lại một chút, mới thở dài nói:

- Hộ thể thần quang của nàng ta quá mức lợi hại. Bản vương chỉ mới đếm được một nửa thì đã chói mắt quá, không thể thấy gì nữa.

Tổng Đế Vương gật đầu, trong lòng không yên liên vội vã rời đi.

Tần Nghiễm Vương bảo bọn tùy tùng lui ra sau đó chậm rãi đi về hậu viện, trong lòng nghĩ:

- Hù! Chỉ một kích của nàng ta đã tiêu diệt một vị gác cửa nội thành rồi. Như vậy là đạo lý gì nữa không biết?... Ai...!

Trong sương mù dày đặc ở cõi âm, bỗng nhiên phát ra một giọng nói:

- Sư phụ, con vẫn không nhớ vì sao con lại phải đi lấy Hoàn Hồn Thảo...
Lẽ nào con cũng uống canh Mạnh Bà rồi? Có phải là con cũng có thể ăn Hoàn Hồn Thảo này hay không?!

Sau một lúc lâu, một tiếng thở dài vang lên. Sau đó có thêm một giọng nói khác:

- Con không có uống canh Mạnh Bà, ăn Hoàn Hồn Thảo làm gì? Thứ này là để cho Kỷ Nhược Trần dùng.

Hoàn Hồn Thảo đã có chút linh tính, sau khi dùng một gốc làm thuốc thì linh lực trong những gốc Hoàn Hồn Thảo khác sẽ biến mất. Tuy cõi Âm có hàng vạn bụi cây, nhưng trên thực tế không khác gì với một bụi.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 269: Giác Mơng Kinh Hoàng 3

Sau khi đi vào Nam Cương, số người qua lại đã ít đi rất nhiều. Địa thế của vùng này nhấp nhô không ổn định, dãy núi nối tiếp nhau liên miên không dứt, rừng rậm thì chẳng chịt đi lại không thuận tiện, bình thường phải bay qua mấy ngọn núi mới có thể thấy được một hai thôn xóm của dân địa phương.

Nam Cương tuy là một nơi rất nguy hiểm và đáng sợ, nhưng lại thường xuyên gặp được những dòng suối trong vắt, hoa cỏ xanh thắm, không khí mát mẻ, mây trời mờ ảo. Đi được mười dặm về phía Nam mà cảnh vật vẫn không hề thay đổi.

Lần đi về phía Nam này, Kỷ Nhược Trần và Cố Thanh có thể nói là đang đi du sơn ngoạn thủy, đôi khi có một vài mảnh thú đuôi mù tấn công hai người thì cũng có thể dễ dàng đánh đuổi, thật sự là rất thoải mái. Tuy đoạn đường đầu rất dễ dàng nhưng hai người biết tất cả nguy hiểm trong việc tìm kiếm Linh Lực chi Nguyên đều tập trung ở giai đoạn cuối cùng. Vì vậy sự dễ dàng trong đoạn đường đầu không làm cho hai người mất cảnh giác.

Sau khi đứng trên đỉnh một tảng đá, trước mắt Kỷ Nhược Trần lúc này là một vùng sáng sủa thoáng mát, núi xa mờ hồ, sương mù dày đặc, trong không trung yên tĩnh truyền tới một áp lực mơ hồ.

Hắn nhìn về phía xa, chỉ thấy trước mắt là một biển mây rộng mênh mông, nhìn giống như là mạch nước ngầm đang cuộn cuộn chảy dưới biển khơi, hình như có cự thú vạm vỡ nằm ở bên trong đám mây đang chăm chú nhìn hắn.

Từ sau khi xuống núi, trong lòng Kỷ Nhược Trần đã xuất hiện một tảng đá lớn vô cùng nặng, hơn nữa nó còn mỗi ngày càng thêm nặng. Mấy ngày gần đây, hắn đã không thể nào cười nổi nữa, thậm chí đôi khi hô hấp cũng gặp khó khăn!

Việc này đối với tâm chí kiên định của Kỷ Nhược Trần là việc chưa từng xảy ra. Cổ Thanh đã sớm phát hiện Kỷ Nhược Trần có điều gì đó khác lạ, nhưng linh giác đã hòa cùng trời đất của nàng lại không phát hiện ra áp lực của hắn xuất phát từ đâu?

Nàng cũng đã dùng quẻ pháp suy tính việc này, thế nhưng kết quả đều bị sương mù dày đặc che lấp, không thể nào nhìn thấy.

Áp lực trong lòng của Kỷ Nhược Trần xuất hiện một cách kỳ lạ, không có cách nào phòng ngự, căn bản không hề có bất cứ tâm pháp đạo thuật nào có thể hóa giải. Hơn nữa hắn lại không biết áp lực này liên quan tới việc gì, quả thật là không thể làm gì được. Cổ Thanh không còn cách nào, chỉ còn có thể ôm hắn vào lòng, cố gắng giúp hắn giảm bớt áp lực.

Kỷ Nhược Trần vẫn cố gắng chống đỡ cho tới khi hắn bước chân lên tảng đá này. Từ cư dân địa phương, hai người đã biết trước tên gọi của ngọn núi này là Khinh Mộng.

Sắc mặt đang tái nhợt của Kỷ Nhược Trần lúc này đã từ từ khôi phục lại, lúc này nhìn qua thì giống y như lúc bình thường. Ngay lúc này, trong lòng hắn bỗng vang lên một tiếng vỡ giòn tan, hắn biết tảng đá nặng nề trong lòng mình cuối cùng đã tan vỡ.

Cự thạch tan vỡ, nhưng lại im hơi lặng tiếng một cách kỳ lạ. “Tách” một tiếng, sợi dây buộc mái tóc của Kỷ Nhược Trần bị nghiền nát, mái tóc đen của hắn đang tung bay trong gió.

- Nhược Trần, huynh làm sao vậy?

Không thể nào hiểu được những thay đổi xảy ra trước mắt, trong giọng nói của Cố Thanh kèm thêm một chút lo lắng.

Kỷ Nhược Trần than nhẹ một tiếng, xoay người lại nói:

- Hình như huynh đã hiểu ra...!

- Hiểu cái gì?

Cố Thanh chưa hỏi xong, Kỷ Nhược Trần đã ôm nàng vào lòng. Từ khi có hôn ước tới nay, hai người rất ít khi có động tác thân mật, hơn nữa Kỷ Nhược Trần từ trước tới nay chưa hề chủ động như vậy.

Nhìn vào đôi mắt gần trong gan tấu kia, Cố Thanh xưa nay vẫn như một tiên nữ siêu phàm thoát tục bỗng nhiên miệng đắng lưỡi khô, cổ họng bị nghẹn lại không thể nói một lời nào, tim không ngừng đập nhanh!

Giờ này phút này, tiên tử đã bị rơi xuống nơi phàm trần.

Kỷ Nhược Trần ngăm nhìn khuôn mặt sớm khắc sâu tận đáy lòng, một lúc lâu không hề nhúc nhích, dường như từ trước tới nay hắn chưa từng thấy qua khuôn mặt này. Hơn nữa giống như là hắn chỉ có thể nhìn trong chốc lát rồi sẽ không bao giờ gặp lại, vì thế hắn muốn nhìn thật kỹ một lần.

Ngay khi ánh mắt mơ màng của nàng dần dần tỉnh táo lại, bỗng nhiên hai tay của Kỷ Nhược Trần ôm chặt hơn, đôi môi của hắn yên lặng hôn lên đôi môi anh đào của nàng. Trong nụ hôn hời hợt lướt qua này ẩn chứa sự dịu dàng, cứng rắn, lạnh lùng, nóng bỏng, chờ mong, tuyệt vọng và nhiều loại cảm giác khác trộn vào nhau, tạo thành một loại cảm giác mới lạ.

Cảm giác này dường như là...tan từng khúc ruột.

Ngay lúc này, đôi môi bé nhỏ của Cố Thanh bỗng mở ra, toàn thân của nàng cứng ngắc, khuôn mặt của nàng đã đỏ bừng. Vẻ ửng đỏ làm hai gò má

của nàng nổi lên, thân thể cứng ngắc của nàng từ từ mềm mại, dựa vào người Kỷ Nhược Trần. Trong mắt ẩn chứa sự vui mừng, nàng quay người sang nhìn Kỷ Nhược Trần, chợt phát hiện ra mình có chút nhìn không rõ khuôn mặt của hắn.

Linh giác của nàng lúc này trở nên vô cùng trì trệ. Khi quay sang nhìn xung quanh, thì nàng mới phát hiện xung quanh là một mảnh đen kịt giống như nửa đêm vậy. Lúc này là giữa trưa mà, sao lại có cảnh tượng như vậy?

Ánh mắt của Cố Thanh đã bình thường trở lại, nàng ngửa đầu lên nhìn bầu trời. Bầu trời vốn không có mây, và mặt trời đang treo ở trên cao lúc này đã được thay thế bằng bầu trời vô cùng ảm đạm, đám mây đen không biết từ đâu xuất hiện đã ngăn cản tất cả ánh nắng ở bên ngoài.

Mây đen đang liên tục từ bốn phía tụ lại, đem thiên lôi trong những đám mây từ từ dồn nén lại. Từ góc độ của nàng mà nhìn, dường như toàn bộ bầu trời đang sập xuống! Trong lòng Cố Thanh bỗng nhiên nổi lên một sự đau khổ vô cớ, trong đám mây đen truyền ra một khí tức huyền bí kỳ lạ, dường như rất quen thuộc nhưng lại vô cùng xa lạ.

Dị tượng như vậy xảy ra chắc chắn sẽ có việc lớn phát sinh.

Cố Thanh gấp gáp nhìn về phía Kỷ Nhược Trần, thấy hắn căn bản không thèm nhìn về phía mây đen trên bầu trời, mà hai mắt của hắn vẫn vô cùng bình tĩnh chăm chú nhìn nàng.

Trong lòng Cố Thanh hơi sợ hãi, nói:

- Nhược Trần, huynh...!

Trên bầu trời đột nhiên có một tia sét đánh ra!

Tia sét không hề có chút tiếng động nào, không biết là do không phát ra tiếng nổ hay là vì áp lực quá lớn làm cho nàng không thể nghe thấy được

gì.

Gió mạnh chợt nổi lên, Cố Thanh không thể nói ra được gì.

Sâu trong đôi mắt của Kỷ Nhược Trần đã biến thành màu xanh đậm, trên da thịt xuất hiện từng đốm từng đốm màu đồng xanh. Hắn buông Cố Thanh ra, xoay người nhìn về phía Nam.

Đám mây đen lúc này đang xoay tròn càng ngày càng nhanh, những đám mây ở trung tâm xoay tròn thành hình cái phễu đang hướng xuống mặt đất.

“Ầm” một tiếng vang lên, một tia sét màu tím từ trong đám mây xuất hiện. Nó quanh quẩn trong không trung một lát, sau đó nhanh chóng rơi xuống khu rừng phía dưới.

“Ầm ầm”, uy lực của đạo sấm sét màu tím này tuyệt đối không giống với vẻ nhỏ bé bên ngoài của nó. Nơi nó rơi xuống đột nhiên xuất hiện một cột lửa màu tím, sau đó nhanh chóng chuyển sang màu trắng, rồi lại từ màu trắng chuyển sang màu xanh, cuối cùng mới biến sang màu đỏ hồng như bình thường.

Ngọn lửa lan về phía trước, kéo theo nó là một cột khói cao tận trời. Ngọn lửa thiêu đốt tới đâu thì chỗ đó trong nháy mắt liền trở thành một mảnh khô cằn, rừng rậm cũng bị đốt thành tro tàn.

Vòng xoáy hình phễu càng lúc càng dài ra, cả cột xoáy dần dần biến thành hình một con Hắc Long dữ tợn.

“Ầm ầm”, càng ngày càng nhiều tia sét màu tím trôi nổi trong những đám mây. Chúng lượng vòng xung quanh con Hắc Long, thỉnh thoảng cũng có một tia sét đánh xuống mặt đất, tạo nên một cột lửa cao tận trời.

Bầu trời lúc này đã đen như mực.

Những tia sét tím bay lượn trên bầu trời và cột lửa cao ngút chính là nguồn sáng duy nhất lúc này. Cây cỏ đất đá và mọi thứ xung quanh lúc này cũng đã bị phủ thêm một tầng ánh sáng màu tím nhạt. Những hình ảnh này vốn rất âm u quỷ dị, nhưng ở trong mắt Kỷ Nhược Trần, nó đều là thiên uy rực rỡ!

Hắc Long đang gương nanh múa vuốt trên bầu trời đã bắt đầu tan biến, thứ mà nó để lại chỉ là một vùng đất khô cằn hoang vắng.

Thế nhưng thứ nó lưu lại không tồn tại được bao lâu, thì đã bị một đạo ánh sáng từ trên trời giáng xuống. Nơi mà đạo ánh sáng này chiếu qua thì cây khô lại đâm chồi trong giây lát, khu vực như địa ngục lúc này giống như là Phượng Hoàng Niết Bàn sống lại vậy!

Trên không trung phát ra một âm thanh vui vẻ mơ hồ, một đóa Tam Sắc Liên Hoa từ trên trời giáng xuống. Phía trên Liên Hoa có một nam tử đang đứng, dùng thủy tinh buộc tóc, trên người mặc Nguyệt Sắc Tiên Bào, dưới chân có mây phủ.

Hắn có một khuôn mặt như châu như ngọc, hắn ta chính là Ngâm Phong!

Chỉ là lúc này trong hay mắt Ngâm Phong phát ra Kim Quang chói mắt, làm cho bầu trời đang tối đen bỗng nhiên sáng rực lên, ánh sáng đó mạnh đến nỗi không thể nhìn thẳng vào được! Uy áp của hắn ta cứ như từ trên trời áp xuống, hắn ta không bao giờ ... còn là Ngâm Phong không tìm được mục tiêu của mình trước đây nữa.

Chân Ngâm Phong đạp Liên Hoa, đứng nghiêm trên không trung, giơ một ngón tay ra chỉ về phía Kỷ Nhược Trần, nói:

- Kẻ trộm to gan, ngươi vẫn chưa chịu nhận tội ư?

Kỷ Nhược Trần yên lặng không đáp, không biết từ bao giờ trong tay lại có thêm một góc cây nhỏ đã bị khô héo, bàn tay phải duỗi thẳng như một

thanh đao đang từng chút từng chút gọt góc cây. Trong nháy mắt một thanh mộc côn đã thành hình. Da thịt của hắc tử từ từ phát ra từng đợt từng đợt khí màu xanh, mỗi một đao mà hắc xuất ra, thì luồng khí màu xanh lại đậm hơn một phần dần dần biến thành một vỏ bọc màu xanh bao phủ hắc lại.

“Keng, kiếm của Cố Thanh đã rút ra khỏi vỏ, nàng đứng chắn trước người Kỷ Nhược Trân, quát lớn:

- Thật buồn cười, huynh ấy có tội gì? Việc chúng ta làm là tuân theo lệnh trời, người có thể tùy ý quyết định được sao!

Ngâm Phong chỉ yên lặng chăm chú nhìn nàng. Khi nói câu đó, lúc đầu Cố Thanh vẫn còn bình tĩnh kiên quyết, thế nhưng dưới ánh mắt soi mói dường như có thể nhìn thấu tất cả của Ngâm Phong, nàng càng ngày càng cảm thấy kinh hãi, nàng càng nói càng cảm thấy khó khăn.

Đây là việc trước nay chưa từng xảy ra; cho dù trời long đất lở cũng không thể làm cho sắc mặt của Cố Thanh có chút biến đổi nào, nhưng lúc này nàng đang kinh hãi, là bởi vì trên người Ngâm Phong lúc này đang tản ra từng đợt uy áp dường như sắp biến thành thực chất. Uy áp này nhạt mà không tán, ẩn mà không lộ, luồng uy áp này tuyệt đối không phải do những công pháp, quáp quyết bình thường ở nhân gian có thể tạo thành.

Đây chính là tiên uy! Hơn nữa luồng tiên uy này nàng nhớ rất rõ!

Ký ức đó không phải ở kiếp này mà là từ kiếp trước. Đó là phần ký ức từ nghìn vạn năm trước, nó nhanh chóng trở thành một phần trong ký ức của nàng. Hình như.. Có chuyện gì đó không đúng, từ lúc bắt đầu thì đã không đúng rồi. Trong lòng Cố Thanh bỗng nhiên nổi lên một ý nghĩ như vậy.

- Thanh nhi!

Một giọng nói từ phía sau nàng truyền đến.

Cố Thanh quay đầu lại, ngõ ngàng nhìn Kỷ Nhược Trần vừa mới gọi tên nàng. Một cơn trong tay Kỷ Nhược Trần đã thành hình, trong hai mắt của hắn phát ra một chút ánh sáng màu xanh, xung quanh hắn lúc này cũng đang lượn lờ từng đợt từng đợt ánh sáng màu xanh.

Thế nhưng luồng ánh sáng màu xanh sâu không thấy đáy trong mắt hắn và luồng sáng màu xanh quanh người được phát ra từ Văn Vương Sơn Hà Đỉnh tuyệt đối không giống nhau. Cố Thanh cũng là lần đầu tiên thấy được cảnh như vậy, dựa vào nhãn lực của nàng cũng không thể biết được ánh sáng trong mắt của Kỷ Nhược Trần là từ nơi nào phát ra.

Thấy Cố Thanh quay đầu lại, trên mặt của Kỷ Nhược Trần xuất hiện một nụ cười, hắn nói:

- Thanh nhi, sợ rằng chúng ta phải chia cách rồi. Tuy ta biết kết cục này không thể thay đổi, nhưng ta vẫn muốn thử một lần!

Nếu chỉ nhìn vẻ mặt của hắn, nghe giọng nói của hắn lúc này làm cho người khác rất dễ liên tưởng đến cảnh Kỷ Nhược Trần và Cố Thanh đang ngồi câu cá dưới ánh trăng.

Khi Cố Thanh còn đang kinh ngạc, thân hình của Kỷ Nhược Trần đã biến mất. Trước mặt nàng lúc này chỉ còn lại một đạo tàn ảnh mờ ảo kéo dài tới tận trời.

* Đả tự: Đọc đến đây chợt muốn nghe bài Thời Khắc Tĩnh Mộng - Lương Tịnh Như quá! :buồn:

Bạn nói rằng bạn đã yêu người không nên yêu

Trong tim bạn tràn ngập vết thương

Bạn nói rằng bạn phạm lỗi lầm không nên phạm phải

Trong tim tràn ngập hối hận
Bạn nói mình hiểu hết khổ đau cuộc đời
Tìm chẳng thấy người có thể tin tưởng
Bạn nói rằng mình cảm thấy vạn phần chán nản
Thậm chí bắt đầu hoài nghi loài người.
Sớm đã biết rằng đau lòng là chuyện khó tránh
Bạn đâu cần tình yêu vĩnh cửu.
Bởi ái tình luôn khó từ bỏ phân định
Hà cứ phải chú ý đến một chút dịu dàng ấy
Nên biết rằng đau lòng là chuyện khó tránh.
Mỗi một thời khắc tỉnh mộng
Có chút tâm tình giờ đây bạn đừng nên hỏi
Có những thứ vĩnh viễn bạn không nên đợi chờ. (Mà nên tiến lên nắm
giữ như KNT nha:54:)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 270: Giác Mộng Kinh Hoàng 4

- Đom đóm mà cũng muốn so với trăng rằm?

Tay trái của Ngâm Phong đặt ở sau lưng, tay phải thì nhẹ nhàng vung lên giống như là đang đuổi ruồi vậy. Theo động tác của y, có mấy tia sét màu tím từ trên không trung đánh về phía Kỷ Nhược Trần.

Tốc độ của Kỷ Nhược Trần cũng không nhanh, thân hình thoát ần thoát hiện, quanh quanh co co tiến về phía Ngâm Phong, phía sau là một đạo tàn ảnh vẫn chưa tiêu tán. Bước chân của hắn hoàn toàn không theo bất cứ quy luật nào, khó khăn lắm hắn mới có thể tránh thoát ba tia sét tím, nhưng mà tia sét cuối cùng không tránh được nên bị tia sét đánh trúng phần đùi.

Kỷ Nhược Trần đau đớn kêu lên, hắn kéo theo chiếc đùi phải lúc này không cách nào cử động được vẫn như cũ tiến về phía Ngâm Phong.

Ngâm Phong cong tay lại sau đó bắn ra, ba tia sét lớn trước mặt y tụ lại thành một quả lôi cầu lớn. Chớp động vài cái, quả lôi cầu đã ở trước mặt Kỷ Nhược Trần! Cách di động của lôi cầu và Kỷ Nhược Trần giống nhau như đúc, đều là trong nháy mắt vượt qua một khoảng cách xa, sau đó sẽ dần dần hiện ra, phương pháp này rất giống với Súc Địa Thành Thốn trong truyền thuyết. Bất quá tốc độ của quả lôi cầu nhanh hơn Kỷ Nhược Trần nhiều lắm.

Khuôn mặt Kỷ Nhược Trần trầm như nước, đạo ánh sáng màu xanh trong hai mắt hắn càng ngày càng đậm. Thanh mộc côn từ phía dưới đánh lên, đi sau mà tới trước, đánh lên quả lôi cầu. Trên không trung đột nhiên

xuất hiện một vùng lửa tím, sau đó rơi xuống dưới, quả lồi cầu thì “Ầm” một tiếng bay ngược về phía sau.

Tuy đã đánh lui được quả lồi cầu nhưng một côn trong tay Kỷ Nhược Trần chỉ còn lại một nữa. Luồng ánh sáng xanh trong mắt lúc sáng lúc tối, nhìn giống như là sắp tắt. Hắn quay đầu nhìn Ngâm Phong, nhìn thẳng vào hai mắt đang rực rỡ Kim Quang của y, sau đó ung dung cười. Ánh sáng xanh trong mắt càng ngày càng đậm, sau đó chuyển dần sang màu xanh da trời.

Trong bầu trời đêm bỗng nhiên xuất hiện một luồng ánh sáng màu xanh dương mờ nhạt. Ngay sau đó Kỷ Nhược Trần liền xuất hiện ở sau lưng Ngâm Phong, một côn không mang theo chút gió nào đánh xuống cái ót của y.

Ngâm Phong nhíu mày, dường như một kích này của Kỷ Nhược Trần làm cho y kinh ngạc; nhưng y lập tức khôi phục bình tĩnh, cười lạnh nói:

- Một chút tà thuật như vậy mà cũng dám ở trước mặt tiên gia chính pháp khoe khoang? Định! Phá!

Một côn đang lóe lên ánh sáng màu xanh dường như đã đụng vào phần tóc sau ót của Ngâm Phong; nhưng mà từ “Định” vừa ra, nó liền đứng yên tại chỗ, không thể nào tiến thêm tí nào.

Chữ “Phá” Kỷ Nhược Trần không thể nghe thấy. Hắn chỉ thấy ngay khi ánh sáng trên một côn giảm bớt, thì trên một côn xuất hiện rất nhiều vết rách; sau đó từng sợi từng sợi gỗ rơi ra, trôi nổi trên không. Hắn cứ vậy trở mắt nhìn một côn biến thành những sợi gỗ ngay trước mặt, sau đó bàn tay nắm một côn cũng bắt đầu rạn nứt, từng giọt từng giọt máu bắt đầu chảy ra.

Hô một tiếng, một trận gió vô tình thổi qua tim hắn, thổi tắt cả ngọn lửa màu xanh dương đang quật cường chống đỡ.

Kỷ Nhược Trần không hề phát ra bất cứ tiếng động nào, hắn ngửa mặt lên trời sau đó ngã xuống. Sau khi rơi xuống hơn mười trượng hắn mới khôi phục lại một chút năng lực hoạt động, hắn dùng chân trái đạp nhẹ vào cái trên không mỗi một cước xuất ra, tốc độ rơi liền chậm lại một chút. Sau khi thân hình đã ổn định, hắn liền quay lại tiếp tục tấn công.

Tam sắc Liên Hoa dưới chân Ngâm Phong từ từ xoay tròn, y giơ một ngón tay lên chỉ về phía Kỷ Nhược Trần ở phía xa, trong không trung lại hiện ra một tia sét tím! Lúc này cả việc duy trì bản thân trôi nổi trên không thì Kỷ Nhược Trần còn phải cố hết sức, nào còn sức mà né tránh?

Rơi vào đường cùng, hắn đành vung lên bàn tay đầy máu về phía tia sét. Hắn muốn dùng Giải Ly tiên quyết để hóa giải một kích tất sát này. Nhưng mà trước đây Giải Ly tiên quyết chỉ có thể dùng với những linh khí còn sót lại trên pháp bào mà thôi, hơn nữa cảnh giới của hắn cũng không thể trực tiếp luyện hóa tia sét này được. Ngay lúc này trong lòng hắn đột nhiên hiểu ra một việc, cho dù hắn cố gắng thế nào thì Giải Ly Tiên quyết cũng chẳng làm gì được.

Tử điện như sóng lớn đánh xuống, không chút do dự nuốt lấy tay phải sau đó nuốt gọn cả thân thể của hắn vào trong, rồi đánh xuống rơi vào trong núi tạo thành một cột lửa cao tới tận trời.

Sau khi ngọn lửa tan đi, thân hình của Kỷ Nhược Trần hiện ra. Nhìn sơ qua thì trông hắn dường như vẫn bình thường, không có chút nào giống với người vừa bị sét đánh trúng. Nhưng mà thân thể hắn bỗng nhiên mềm nhũn, như một mảnh lá rụng rơi xuống.

Không chờ hắn rơi xuống mặt đất, Cổ Thanh đã xuất hiện bên dưới người hắn. Nàng nhẹ nhàng vung tay lên, thế rơi của Kỷ Nhược Trần bắt đầu chậm lại, từ từ rơi xuống mặt đất. Nàng rút kiếm ra, chỉ xéo lên bầu trời, mũi kiếm lóe sáng, hóa thành một mảng hơi nước, ngăn một tia sét đang đánh xuống.

Tia sét mang theo Thiên Hỏa khi gặp màn nước thì không thể nào tiến lên nữa! Cổ Thanh tranh thủ liếc mắt nhìn Kỷ Nhược Trần đang nằm dưới đất, nàng than thở:

- Đây chính là Tử Hỏa Tiên Lôì đó! Tại sao huynh còn dám dùng Giải Ly Tiên Quyết để ngăn cản chứ...!

Nàng nhìn Kỷ Nhược Trần nói những lời này, nhưng mà giọng điệu lại làm cho người ta có cảm giác là nàng đang nói cho chính bản thân mình vậy. Thanh cổ kiếm bỗng nhiên rút lên một tiếng, trên thân kiếm tuôn ra từng đạo hoa văn mơ hồ, giao thoa nhau rồi bay về phía trước, chúng đi tới đâu thì Tử Hỏa Tiên Lôì tan tới đó. Một kiếm này nhìn thì rất nhẹ nhàng, nhưng lại có thể đánh tan Tử Hỏa Tiên lôì thì có thể thấy uy lực của một kiếm này như thế nào? !

Khi nàng chém ra một kiếm này, đầu ngón tay của nàng đã có chút run lên. Lại có một tia sét từ trên trời rơi xuống nhưng một lần nữa nó bị đạo kiếm mang kia ngăn lại.

Ngâm Phong đang đứng trên Tam Sắc Liên Hoa bình tĩnh nhìn Cổ Thanh. Y không chút nóng nảy thúc giục tiên pháp, để mặc cho Tiên Lôì và kiếm mang của Cổ Thanh kiếm chế lẫn nhau. Một lúc sau, y bỗng nhiên thở dài, nói:

- Nàng đã nhớ ra Ngự Tinh Ấn và Phá Pháp Ấn, tại sao vẫn còn hồ đồ như vậy?

Nghe thấy “Ngự Thiên Ấn” và “Phá Pháp Ấn”, vẻ mặt của Cổ Thanh càng thêm kinh hãi, ngay lúc đó trong đầu nàng liên tục xuất hiện một chuỗi hình ảnh.

Đó là một cánh đồng hoang vu, mờ mịt không thể nhìn thấy điểm cuối. Kề bên là một vùng lũ lụt mênh mông, phía đối diện lại là một mảnh sương

mù dày đặc không nhìn thấy bất cứ cái gì. Trời cao thăm thẳm, không ai biết là nó cao bao nhiêu.

Lúc này từ trong biển sương mù, có một vị tiên nhân đạp Tam Sắc Liên Hoa xé gió bay ra. Vị tiên nhân nhìn xung quanh một lúc sau đó bay tới nơi này, cười nói:

- Mới năm trăm năm trôi qua, không ngờ ở đây lại xuất hiện một linh vật. Ta thấy ngươi đã có linh tính, cũng được, ta giúp ngươi một lần. Nếu ngươi có thể tận dụng được cơ duyên này thì ngươi có thể thoát khỏi thân thể này, luyện thành tiên thai, việc này cũng tính là một phen đạo quả.

Nói xong tiên nhân kia khoanh chân ngồi xuống, từ trong người lấy ra một quyển Thiên Thư, cao giọng đọc lên. Quyển Thiên Thư này rất dày, nhưng khi tiên nhân này đọc xong, dường như chỉ mới qua một phút mà thôi. Không biết là do tiên sơn không có năm tháng, hay là thần thức của nó đã chính thức mở ra.

Đa số nội dung trong quyển Thiên Thư nó đều cái hiểu cái không, hơn nữa cũng không có nhớ kỹ. Nhưng mà có một đoạn trong đó nó lại nhớ rất rõ, đó chính là Ngự Tinh Ấn, có thể phòng thủ được tất cả các tà môn pháp quyết trên thế gian.

Thời gian vô vô tri vô giác không biết đã bao lâu, một ngày nọ trời nổi gió cuốn tới một đám sương mù, tiên nhân kia một lần nữa lại tới đây. Vị tiên nhân vẫn như lúc trước khoanh chân ngồi xuống, lấy quyển Thiên Thư ra ngồi đọc, đọc xong lại cười Liên Hoa bay đi.

Nhưng mà trên không trung lúc này bỗng nhiên vang lên tiếng vọng lại rất vui vẻ, không giống với lần trước. Thế nhưng suy nghĩ kỹ lại, dường như lần trước sau khi tiên nhân rời đi cũng vọng lại giọng nói vui vẻ, nhưng mà không biết tại sao lúc đó nó hoàn toàn không có để ý tới.

Nội dung của quyển Thiên Thư thứ hai cũng rất lớn và nhiều, bên trong có nói tới Phá Pháp Ấn, có thể phá giải tất cả phòng thủ pháp quyết trên thế gian này. Hóa ra, đây là xuất xứ của Ngự Tinh Ấn và Phá Pháp Ấn.

“Leng keng”, Cổ Thanh còn chưa kịp suy nghĩ có phải vừa rồi mình dùng Ngự Tinh Ấn và Phá Pháp Ấn để phá giải Tử Hỏa Tiên Lô hay không, thì bàn tay nhỏ nhắn của nàng đã nắm không chặt, thanh cổ kiếm rơi xuống đất.

Kiểm mang trên bầu trời cũng theo thanh kiếm rơi xuống đất mà biến mất, Tử Hỏa Tiên Lô mất đi đối thủ liền nhanh chóng đánh về phía Cổ Thanh! Nhưng mà Cổ Thanh vẫn ngơ ngác đứng ngay tại chỗ, dường như không thấy nó đang lao về phía mình.

Lúc Tử Hỏa Tiên Lô tới trước mặt Cổ Thanh, thì ánh sáng tím vốn đang vô cùng rực rỡ bỗng âm đạm lại. Ánh sáng tím nhàn nhạt chiếu lên dung nhan siêu phàm thoát tục của Cổ Thanh lúc sáng lúc tối, cũng giống như là tâm trạng của nàng lúc này vậy.

Lúc này một cành cây im hơi lặng tiếng từ bên cạnh đưa qua, đánh vào Tử Diễm Tiên Lô trước mặt Cổ Thanh.

Tử Diễm Tiên Lô vô cùng uy lực, cho nên cành cây trong nháy mắt đã biến thành tro tàn, thế nhưng Tiên Lô cũng bị cành cây này đánh tan! Không biết là trên cành cây bình thường này đã được thêm vào loại pháp quyết nào nữa

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 271: Giác Mộng Kinh Hoàng 5

Cố Thanh ngờ ngàng ngẩng đầu lên, thấy Kỷ Nhược đang đứng bên cạnh nàng. Sắc mặt của hắn đã bình thường trở lại, nhưng hắn không thể nào che dấu được thương thế rất nặng đang được hắn áp chế. Nhưng khi Cố Thanh nhìn vào khuôn mặt hắn, đôi môi anh đào của nàng khẽ nhếch lên, cả đôi lông mi dài cũng nhất thời run lên.

- Đừng lo, để cho huynh!

Kỷ Nhược Trần mỉm cười nói.

Một lần nữa hắn bay lên trời lần này những tàn ảnh mà hắn lưu lại đã mờ hơn rất nhiều, thân pháp của hắn lúc này cũng không phiêu dật khó lường như lần trước nữa.

Ngâm Phong không có bất kỳ động tác gì, chỉ là Kim Quang trương mắt của hắn đã sáng hơn. Trên bầu trời lại xuất hiện một tia sét! Tia sét này không giống với những tia trước đó, nó hình thành một cột sáng màu tím từ trên không trung trong nháy mắt đâm về phía ngực của Kỷ Nhược Trần !

Thế tới của Kỷ Nhược Trần bỗng nhiên ngừng lại sau đó từ trên không rơi mạnh xuống những tảng đá ở phía dưới. Kỷ Nhược Trần hé miệng, hắn phun ra không phải là máu, mà là một luồng Tử Sắc Thiên Hỏa!

Sau khi phun ra Thiên Hỏa, hắn không thể nhúc nhích nổi nữa, ánh mắt của hắn dần dần tiêu tán, hắn giống như một con cá đang ở trên bờ đang không ngừng thở, thỉnh thoảng hắn lại phun ra một luồng khói tím.

Khuôn mặt của Cố Thanh không có bất kỳ biểu hiện nào, nàng ngơ ngác nhìn Kỷ Nhược Trần đang co quắp nằm trên đất.

Kỷ Nhược Trần thở dốc một hồi ở sâu trong đôi mắt lai nổi lên một luồng ánh sáng màu xanh. Thân thể hắn hơi nhúc nhích, khuỷu tay chống xuống đất hắn chậm rãi ngồi dậy, đứng thẳng người sau đó lại bay lên không.

Hắn giống như một người mới vừa thoát khỏi sa mạc, đang vô cùng mệt mỏi, hai tay hắn mềm rũ xuống, ngay cả một chút sức lực dư thừa cũng không còn. Hắn trôi nổi trên không, ngừng một lát hắn lại bay lên thêm một trượng nữa, sau đó ngừng lại nghỉ ngơi một lát, rồi lại bay lên thêm một đoạn.

Một tia sét không hề có chút dấu hiệu nào từ trên không đánh xuống, sắp xuyên qua người hắn. Kiếm quang bỗng nhiên lóe lên, tia sét bị bổ làm đôi, sau đó rơi xuống phía dưới rồi biến mất.

Không biết từ khi nào thanh cổ kiếm lại nằm trong tay của Cố Thanh, nàng từ từ bay về phía Kỷ Nhược Trần, sau đó thở dài một tiếng.

- Khi đối mặt với Thiên Đạo sao huynh lại hồ đồ như thế?

Nàng nhìn Kỷ Nhược Trần hỏi.

- Thanh nhi, chuyện này không liên quan gì đến nàng, chỉ là ta không muốn buông bỏ mà thôi!

Kỷ Nhược Trần mỉm cười nói, hắn kéo Cố Thanh ra phía sau rồi lại bay lên. Từ đầu tới cuối, hắn cũng không hề liếc mắt nhìn Cố Thanh lấy một lần.

Cố Thanh đưa tay muốn kéo Kỷ Nhược Trần lại thế nhưng ngay lúc này trong đầu nàng lại nổ vang một tiếng, vô số hình ảnh như một bức tranh

cuộn tuôn ta, ngay giờ phút này nàng đã hồi phục toàn bộ ký ức!

Có hai người từng là huynh đệ, là người thân. Họ cùng nhau tu đạo, luyện đan, trước sau như một, họ cứ như vậy trải qua mười kiếp. Không biết trải qua bao nhiêu lần luân hồi chuyển thế, cuộc sống của nàng thì không lo không nghĩ, hễ thì luôn luôn chinh chiến, giết người vô số, hung danh lưu truyền muôn đời.

Cho đến tuổi già, hai người có một lần gặp nhau. Lúc này nàng mới nhớ lại nhân duyên kiếp trước, lúc đó nàng mới biết nguyên nhân tại sao mình lại có cuộc sống bình an.

Nhưng mà dương thọ của hân lúc này sắp hết, gặp mặt một lần, cuộc đời này nàng không còn được gặp hân nữa. Cứ như thế, nàng sống một mình cho tới cuối đời, ngay trước khi chết nàng mới hiểu ra, mới nhớ tới người lúc còn bé cứu mình dưới nước, vì mình mà chặn lại một mũi tên. Khi nạn đói xảy ra, khi nàng sắp chết đói lại có một một con hươu hoặc là một con dê xuất hiện trước mặt nàng, lúc đó chúng đã thành lương thực để nàng sống sót.

Đời đời kiếp kiếp!

Thanh cổ kiếm lại một lần nữa rơi xuống đất. Cổ Thanh xoay người sang chỗ khác, nàng không đành lòng và nàng cũng không thể nào tiếp tục nhìn cuộc chiến sinh tử của hai người nữa.

Trên không trung lại nổi lên những tia sét, Kỳ Nhược Trần lại một lần nữa rơi xuống mặt đất. Sau khi phun ra những tia lửa còn sót lại trong cơ thể, người hân lại lắc lư người rồi đứng lên, nhưng mà cho dù hân có cố gắng như thế nào thì cũng không thể bay lên được.

Ngâm Phong đang đứng trên Tam Sắc Liên Hoa lúc này sao lại xa vời như vậy. Kỳ Nhược Trần nở nụ cười, trong tiếng cười lại mang theo chút rức rờ.

Ánh sáng xanh mờ ảo tạm thời áp chế ánh sáng tím trên bầu trời. Văn Vương Sơn Hà Định bay lên cao! Tam Sắc Liên Hoa dưới chân Ngâm Phong lúc này tự động bay ra nghênh tiếp Văn Vương Sơn Hà Định.

Ngay lúc mặt đất rung chuyển. Kỳ Nhược Trần ngửa mặt lên trời rồi ngã xuống, sau đó là một tiếng “Keng” vang lên, Văn Vương Sơn Hà Định hóa thành hình dạng ban đầu bay tới bên cạnh hắn. Nó không cam lòng vang lên vài tiếng, sau đó luồng ánh sáng xanh từ trên thân nó bắt đầu mờ nhạt đi.

Kỳ Nhược Trần nằm dưới đất ngửa mặt nhìn trời, hắn cứ như vậy ngắm nhìn Ngâm Phong đang ở trên cao.

Ánh sáng lờ lờ quanh người Ngâm Phong, Tam Sắc Liên Hoa dưới chân tỏa ra một mùi hương thơm ngát, khắp người gã đều là tiên khí, quả thật là thế gian hiếm thấy. Ánh sáng trong mắt của gã từ đầu tới giờ vẫn chưa một chút yếu đi.

Kỳ Nhược Trần mỉm cười, năm ngón tay trái nhúc nhích một cách khó khăn, hắn đang cố gắng tìm kiếm một thứ gì đó dưới mảnh đất khô cằn. Rốt cục, đầu ngón tay của hắn đã chạm vào một đoạn cây khô. Không biết đã hao phí bao nhiêu sức lực và quyết tâm, hắn cuối cùng cũng nắm chắc được khúc cây trong tay.

Khúc gỗ này dài cỡ một tấc, vừa đủ bàn tay của hắn, thế nhưng hắn không nhìn thấy cũng không thể nào biết được. Việc mà hắn muốn làm chính là nắm chặt khúc gỗ để chống đỡ thân thể của mình rồi đứng lên.

- Thiên đạo vô tình, có nhân tất có quả. Người nên bỏ cuộc đi!

Ngâm Phong dứt lời, chỉ một ngón tay lên trời. Trên không trung bỗng nhiên tụ lại một đoàn Thiên Hỏa mệnh môg, sau đó đánh về phía Kỳ Nhược Trần. Khuôn mặt của Kỳ Nhược Trần bị Thiên Hỏa chiếu sáng làm cho mặt biến thành màu tím nhạt, nhưng mà trong mắt hắn chỉ có Ngâm

Phong đứng phía trên Liên Hoa, căn bản không thèm nhìn Thiên Hỏa đang rơi xuống.

Một tiếng thở dài vang lên, than thở hết mọi việc đau buồn trên cuộc sống, sống chết chỉ là một trò đùa. Một bàn tay trắng như tuyết từ bên cạnh đưa qua, đỡ Thiên Hỏa đang sắp giáng xuống

- Việc này là lỗi của ta, chứ không phải của hắc. Tha cho hắc, ta sẽ trở về với ngài, hoàn thành ước hẹn luân hồi!

Giọng nói của Cố Thanh vô cùng bình thản, dường như chuyện này không có quan hệ gì với nàng. Thế nhưng hai mắt của nàng không có nhìn về phía Ngâm Phong, cũng không nhìn về phía Kỷ Nhược Trần mà nhìn về phía dãy núi mơ hồ.

- Trên người hắc có quá nhiều máu tanh, nếu không trừ bỏ sẽ tạo thành tai nạn lớn cho thiên hạ...

Ngâm Phong nhíu mày, xòe bàn tay ra, lắc đầu than thở:

- Cũng được, luân hồi trăm kiếp của ta sắp viên mãn, ta cũng không quản thế gian này sẽ xảy ra chuyện gì! Nhưng mà Giải Ly tiên quyết là vật không thể lưu lại thế gian, ta phải mang nó về.

Lời của Ngâm Phong vừa dứt, Thiên Hỏa phía trước bàn tay của Cố Thanh không còn sót lại chút nào. Cũng không thấy Ngâm Phong niệm bất cứ câu chú nào, Kỷ Nhược Trần cảm giác đầu mình khẽ động, trong trí nhớ có một chỗ đã biến mất.

Cố Thanh chậm rãi cúi người nhẹ nhàng lấy tay lau đi tro bụi trên người Kỷ Nhược Trần, lại cởi vạt áo trước người hắc ra, ngắm nhìn khối Thanh Thạch đang ở trước ngực hắc.

- Nhân quả trong kiếp này, kỳ thực đã định sẵn từ vạn năm trước...

- Ta đã quên!

Nhìn Kỷ Nhược Trần vẫn mỉm cười như trước, bàn tay của Cố Thanh từ từ trở nên cứng ngắc. Nàng đột nhiên đoạt lấy khôi Thanh Thạch sau đó cất vào trong người rồi bay về phía chân trời.

Ngâm Phong nhìn Kỷ Nhược Trần một lát, lắc đầu, thở dài một tiếng, sau đó điều khiển Liên Hoa bay theo Cố Thanh.

Ở phía sau họ, bầu trời không biết là ngày hay đêm đã đông lại, bỗng nhiên xuất hiện một tiếng sét đánh.

Trời bắt đầu mưa tầm tã.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 272: Chấp Niệm 1

Miền nam mưa nhiều.

Bởi vì khí hậu ẩm áp mưa nhiều đã biến thành một thế giới tràn đầy sức sống. Khắp vùng non xanh nước biếc cũng có những nơi bởi vì sự sống quá tràn đầy mà tạo thành âm cốc vô cùng nguy hiểm. Nhưng bên dưới làn khí độc nặng nề này thực ra lại là một vùng thiên địa kỳ diệu tràn đầy sự sống. Trong mắt ông trời, độc xà và côn trùng sâu bọ cũng đều là sinh linh.

Mưa đã rơi một ngày một đêm, trên từng tầng bùn đất cháy sém đã xuất hiện những điểm xanh lục lốm đốm. Không bao lâu nữa, vùng đất chết này lại khôi phục sự sống.

Nước mưa hội tụ thành suối nhỏ, những dòng suối lại hội tụ cùng một chỗ tạo thành cơn lũ cuộn cuộn. Nước lũ cọ rửa sườn núi cuốn theo từng tảng đất khô cằn xuống dưới sơn cốc.

Lũ tới bất ngờ mà đi cũng nhanh. Sau khi nước lũ rút đi, trên sườn núi lộ ra một người. Thân thể hắn bị vùi lấp trong bùn, cũng không biết đã bị chôn vùi trong đất bao lâu rồi.

Một con hôi lang (sói xám) leo lên sườn núi ngửi ngửi, cố gắng tìm kiếm một con dê, tho còn may mắn sống sót sau tai nạn như nó để no bụng. Nó một đường ngửi thẳng đến bên cạnh người này, nhưng nó lại cảm thấy hơi kỳ quái.

Người này không giống đã chết và cũng không giống như còn sống, thực sự rất khác biệt so với thức ăn mà nó gặp được trước đây.

Hôi lang ngẩng đầu lên, đôi mắt sồi chăm chú nhìn vào hai mắt người nọ, chỉ thấy hai mắt hăn nhìn thẳng lên bầu trời, lại không biết đang nhìn cái gì. Hăn cứ nằm yên không nhúc nhích như vậy, ánh sáng trong đôi mắt cũng ngưng lại.

Hôi lang nhìn một lúc lâu nhưng cuối cùng cũng không chống cự nổi cơn đói cồn cào trong bụng, chuẩn bị cắn xuống một ngụm. Nào ngờ đúng lúc này, ánh mắt người kia lại chợt động, quay lại nhìn chăm chú vào hôi lang!

Răng nanh của hôi lang vốn đã cắn vào da thịt của hăn, nhưng trong phút chốc da thịt đã

trở nên cứng ngắc, hoàn toàn không thể tiếp tục cắn xuống được nữa.

Hăn thoải mái rút cánh tay về, đứng lên từ đồng bùn đất, nhìn khắp chung quanh một lần, sau đó mới vỗ nhẹ lên đầu hôi lang, mỉm cười nói:

- Ta đã quên. Người thì sao, người có quên không?

Hôi lang sao có thể trả lời hăn được đây?

Cho đến khi người nọ đi xa, hôi lang đột nhiên gào lên thê thảm, tứ chi mềm nhũn, co quắp ngã xuống đất. Nó giãy giụa rất lâu mới miễn cưỡng bò dậy, cụp chặt cái đuôi lại hoảng hốt bỏ chạy.

....

Vô Tận Hải.

Chỉ cần vừa bước chân vào ranh giới Vô Tận Hải, bầu trời lập tức trở nên âm u, gió cũng trở nên lạnh hơn.

Một ngày qua, gió trong Vô Tận Hải lạnh lẽo khác thường, nó chậm chậm thổi từng trận từng trận, nặng nề đến mức khiến người ta khó có thể hít thở nổi.

Nếu đôi mắt nhìn ra ngàn dặm, có thể thấy được trong gió có một người vóc dáng cao lớn vạm vỡ như ẩn như hiện. Mỗi khi thân hình hắt chớp lên liền xuất hiện cách chỗ cũ trăm trượng.

Một tên Hồng Hoang vệ đang lướt đi trong gió bỗng dừng bước lại, thân hình khô ngô cao gần hai trượng dần trở nên rõ ràng, tựa như vừa vén đi một tấm màn che mỏng vậy.

Mới dừng lại không lâu, một cơn gió lạnh đã đưa một tên Hồng Hoang vệ khác đến bên cạnh y.

Tên Hồng Hoang vệ trước đó vung đại đao lên ngăn lại giọng ồm ồm:

- Mười Bảy, người không ở khu vực của mình để tuần tra, lại lén chạy tới chỗ ta làm gì? Cẩn thận bị chủ nhân phát hiện sẽ giam người vào Hắc ngục ba năm đó!

Mũi mâu của tên Hồng Hoang vệ thứ hai run lên, rõ ràng là hơi hoảng sợ. Hắt nhìn quanh bốn phía như sợ chủ nhân đang trốn ở một bên vậy, sau đó mới hạ thấp giọng nói:

- Mười Hai huynh, lần này tiểu thư quật cường như thế. Huynh nói xem liệu có thực sự chọc giận chủ nhân không? Hơn một nghìn năm, đây mới là lần thứ hai ta thấy có người dám nói chuyện như vậy với chủ nhân!

Tên Hồng Hoang vệ được gọi là Mười Hai hừ một tiếng, nói:

- Từ khi nào mà chuyện giữa tiểu thư và chủ nhân đến lượt chúng ta xen miệng vào? Tuần tra bên người cho tốt đi!

Mười Hai nói đi nói lại, nhưng Mười Bảy căn bản không thêm để ý.

Mười Hai nhìn khắp mọi nơi, thấy không có người nào mới tiến sát lại nhỏ giọng nói:

- Tính tình của tiểu thư từ trước tới giờ đều ngoan ngoãn dịu dàng, lần này tại sao lại quật cường như vậy, thậm chí còn dùng cái chết để ép chủ nhân nhượng bộ? Ta thấy trong đó hẳn phải có nguyên nhân! Về phần nguyên nhân nào, ban đầu Mười Bốn, Mười Lăm từng đi cứu tiểu thư, quá nửa sẽ biết được chút gì đó. Chờ giao nộp xong nhiệm vụ, chúng ta lên đi hỏi thử xem.

Mười Bảy gật đầu nói:

- Dù sao chúng ta đã cùng nhìn tiểu thư lớn lên... ai cũng không hi vọng nàng bị tổn thương gì.

Hai người đang thì thầm to nhỏ, bỗng nhiên phía sau vang lên một tiếng keng nhỏ, động tác của bọn họ lập tức cứng đờ!

Tiếp sau đó là cán một thanh trảm sơn phủ (búa, rìu) chen vào giữa mũ giáp của hai tên Hồng Hoang vệ, dẫn ánh mắt vốn đang nhìn nhau của bọn họ rời đi.

Hai tên Hồng Hoang vệ dọc theo cán búa nhìn lên, mới phát hiện ra một tên Hồng Hoang vệ cao lớn khác đang cầm búa lớn, liền giật mình khiến áo giáp cũng kêu loạn lên.

- Ngũ đội trưởng!

Hai tên Hồng Hoang vệ cùng hành lễ.

Từ trong mũ giáp của tên Hồng Hoang vệ có tên Ngũ phun ra một đoàn khói trắng, hân quát khê:

- Hai người các người rút lui khỏi vị trí làm việc, có biết phải chịu tội gì không?

Hai tên Hồng Hoang vệ ta nhìn người, người nhìn ta. Cuối cùng Mười Hai tiến lên một bước, nói:

- Ngũ đội trưởng, chúng ta chỉ đang lo lắng cho tiểu thư mà thôi. Đúng rồi, lại nói tiếp, ban đầu chính là ngài dẫn theo Mười Bốn, Mười Lăm đi cứu tiểu thư. Đội trưởng có thể tiết lộ một chút, rốt cuộc là tại sao tiểu thư lại có những hành động kỳ quái như vậy hay không?

- Đây cũng là chuyện mà ta và người nên hỏi sao? Thần thông của chủ nhân thông thiên, bất kể người quyết định điều gì cũng chắc chắn là đúng. Chúng ta cần gì phải lo lắng về điều đó?

Ngũ đội trưởng vừa lạnh lùng nói những lời này, vừa nặng nề đập búa lớn lên mặt đất.

Thấy hai tên Hồng Hoang vệ vâng vâng dạ dạ, hần bỗng nhiên lại nói bóng gió:

- Nhưng thực ra lần trước ta đi ra ngoài cũng gặp mấy người. Một người trong số đó nhìn qua có quan hệ rất lớn tới hành động lần này của tiểu thư.

- Là người phương nào?

Tinh thần Mười Hai rung lên.

- Có quan hệ gì với tiểu thư?

Mười Bảy cũng tiến lên một bước, hỏi.

Nào ngờ Ngũ đội trưởng thậm chí lại nói:

- Ta đương nhiên biết, nhưng ta sẽ không nói!

Mười Hai, Mười Bảy vô cùng ngạc nhiên.

Búa lớn trong tay Ngũ đội trưởng đột nhiên chấn động, hấn nặng nề quát:

- Thật to gan, lại có người dám xông vào Vô Tận Hải của chúng ta! Các người chờ ở nơi này, ta dẫn theo hai người đi chặn lại. Hừ!

Mười Hai, Mười Bảy cùng nhìn nhau, đồng thanh nói:

- Chúng ta cùng đi!

Ngũ hơi kinh ngạc nói:

- Mặc dù đạo hạnh của người nọ không kém, nhưng ba người là quá đủ rồi. Các người đi làm gì?

- Không hung hăng dạy dỗ kẻ to gan dám làm loạn như vậy một phen, gã đó còn tưởng Vô Tận Hải chúng ta không có người!

Mười Hai nói ra đạo nghĩa lẫm liệt, Ngũ đội trưởng nghe xong cũng gật đầu.

- Mười Hai huynh nỡ rất đúng! Chúng ta cùng đi, có thể khiến gã lên trời không cửa, xuống đất hết đường. Lần này nhất định phải bắt sống đánh hấn một trận thống khoái, mới hả được nỗi giận trong lòng ta.

Tu vi đạo hạnh của Mười Bảy rõ ràng còn kém một tầng, lời của y còn chưa nói xong thì búa lớn trong tay Ngũ đội trưởng đã phát ra một tiếng vang nhỏ, hấn quát hỏi:

- Tại sao trong lòng ngươi lại tức giận?

- Chuyện này...

Trong chốc lát Mười Bảy cũng không biết phải trả lời như thế nào?

Ngũ hù một tiếng nặng nề, vung búa lớn lên, mang theo hai tên Hồng Hoang vệ bay về phía xa xa.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 273: Chấp Niệm 2

Chấp niệm (2)

Ở chỗ sâu nhất trong Vô Tận Hải, bầu trời xanh đen, nước biển xanh đậm, xung quanh u ám không nhìn thấy cuối. Biển rộng mênh mông như một mặt gương, thậm chí không có chút sóng gợn nào. Dưới mặt nước mơ hồ có ánh sáng, chiếu sáng phiên thế giới không có ánh mặt trời này.

Trung tâm biển có một điểm sáng như sao trời đang phát sáng rực rỡ. Đó là một thanh chủy thủ tinh xảo, lưỡi dài ba tấc, trên lưỡi đao chạm khắc hai con rắn quấn quanh.

Chuôi chủy thủ được làm bằng mặc ngọc (ngọc đen), chất ngọc gần như trong suốt. Từ xa nhìn lại tựa như có một đoàn mây đen bao vây lấy lưỡi thanh chủy thủ vậy.

Thanh chủy thủ này không lúc nào không tỏa ra sát khí nhàn nhạt, khiến người ta chỉ cần cách xa trăm trượng là có thể nhận ra sự tồn tại của nó. Thanh chủy thủ chói mắt như vậy, nhưng nếu có người đứng tại vùng biển nơi này, ánh mắt tất nhiên sẽ không rơi vào nó. Chỉ vì cách đó ba thước có một cô bé ao xanh như nước đang quỳ.

Mái tóc nàng buộc cao lộ ra cần cổ thon dài, trắng nõn như thiên nga, đôi tay như hoa lan đặt trước đầu gối. Trên đầu ngón tay trắng nõn như ngọc chậm chậm chảy ra một giọt máu, lẳng lẽ rơi trên mặt biển, khiến thế giới yên lặng này vang lên tiếng tí tách nhỏ.

Giọt máu rơi trên mặt biển biến thành màu đỏ thẫm, bị nước biển phía dưới từ từ hòa tan, đưa đi xa. Nhưng mặt biển lại giống như một khối ngọc màu lam được mai cực kỳ nhẫn nại, nâng đỡ nàng mà không làm ướt ý phục màu xanh mềm mại kia.

Một lúc lâu sau lại vang lên một tiếng ti tách nhỏ, lại là một giọt máu tươi nữa từ từ rơi trên mặt biển, chậm chậm tan đi. Cứ như vậy, từng giọt từng giọt máu tươi chảy ra từ đầu ngón tay nàng rơi xuống mặt biển, tựa như vĩnh viễn không dừng lại. Mà nàng vẫn cứ quỳ như vậy, không nhúc nhích chút nao. Khuôn mặt như ngọc đã trở nên tái nhợt, bờ môi cũng chỉ hơi hồng nhạt.

Nhưng nàng không thêm để ý đến máu tươi chảy ra, vẫn ngồi yên lặng bất động như một pho tượng bằng ngọc điêu khắc mà thành, hai mắt rũ xuống, cặp mi thật dài cũng không rung động một chút.

Không biết qua bao lâu, trên bầu trời vang lên một giọng nói hùng hậu mà nhu hòa. Giọng nói này cũng không lớn lắm, như là do một người đứng đối diện nói. Nhưng giọng nói này lại vang vọng khó tả nổi, truyền khắp mỗi góc nhỏ trên mặt biển nhẵn như gương này.

- Vì sao con phải khổ như vậy?!

Thanh Y không mở mắt, chỉ ôn nhu nói:

- Nếu thúc thúc không đồng ý, cháu sẽ không đứng lên!

Vô Tận Hải lại trở nên yên lặng. Cùng một câu hỏi và câu trả lời nhưng đã lặp lại ba lần.

Thanh chủ thủ trước mắt Thanh Y là một dị bảo, chỉ cần chạm vào mũi của nó sẽ đổ máu không ngừng, nhưng trên da thịt lại không có bất kỳ vết thương nào. Nếu không có đao thuật cao thâm để phá giải, như vậy kết quả duy nhất là người chạm phải chủ thủ sẽ đổ máu đến chết.

Vết thương của Thanh y rất nhẹ, nhẹ đến mức khó có thể tin. Cứ như vậy, quá trình chảy máu sẽ trở nên vô cùng lâu dài. Chỉ cần tiếng ti tách đơn điệu vô cùng cũng đủ khiến người ta phát điên.

Chủy thủ vẫn đặt trước mặt Thanh Y.

Mặc dù chủ nhân Vô Tận Hải được coi là có lực lượng phi thường, nhưng hắn cũng không lấy chủy thủ đi, cũng không hóa giải nguyên rủa trên người Thanh Y. Nếu Thanh Y cố ý muốn tìm, chắc chắn có thể tìm được một thanh chủy thủ khác, cho nên có thu cũng vô dụng.

Cũng không lâu lắm, sự yên tĩnh của Vô Tận Hải lại bị phá vỡ một lần nữa. Theo từng tiếng gió bén nhọn, lạnh lẽo, một đoàn mây mù từ từ dâng lên ở phương xa.

Sau khi mây mù tản đi, trên mặt biển phẳng lặng như gương xuất hiện một hòn đảo nhỏ. Hòn đảo lơ lửng giữa biển, bốn phía như bị đao gọt rìu đục, phá biển lao ra, nguy nga lồng lộng.

Trên chỗ cao nhất của hòn đảo có một thạch đài, tựa như một chỗ ngồi do thiên nhiên tạo thành, trên đó có một người đàn ông đang ngồi. Mặc dù nhìn hắn không có chút khí thế nào, nhưng bất kể là ai cũng sẽ không tự chủ được mà ngước lên nhìn người đàn ông cao không thể với này.

Xung quanh hòn đảo là những trận gió vĩnh viễn không ngừng nghỉ. Chỉ nhìn quỹ tích màu đen mờ mờ do trận gió lưu lại, là có thể biết được uy lực mãnh liệt của nó. Nếu tu sĩ có đao hạnh tầm thường, chỉ sợ còn chưa kịp đặt chân lên hòn đảo cũng đã bị những trận gió này trực tiếp cắt thành thịt vụn.

Thanh Y cách hòn đảo cũng không quá xa, nhưng thân hình và mặt mũi người đàn ông kia cũng như biến mất trong mây mù, căn bản không thấy rõ được gì cả.

Thanh Y mở mắt ra nhìn về phía hòn đảo. Nàng cũng không nhìn thấy người trên đảo. Từ lúc nàng lớn lên đến giờ cũng chưa từng thấy hẳn rõ ràng. Không riêng gì Thanh Y, theo như Hồng Hoang vệ kể lại, từ xưa tới nay chưa từng có người nào thấy rõ ràng khuôn mặt vị chủ nhân của Vô Tân Hải ngồi trên hòn đảo này.

Mặt nước cách ba trượng trước mặt Thanh Y đột nhiên tách ra, tạo thành một đóa bọt nước. Một cột sáng màu vàng lọt từ dưới biển xông lên tận trời.

Sau khi cột sáng tan đi, một quyển sách ngọc xuất hiện trước mặt Thanh Y. Trên bìa quyển sách chạm khắc hai chữ to màu xanh đen. Hai chữ này hoàn toàn khác với tất cả các loại văn tự trên thế gian, nhưng Thanh Y lại tự nhiên hiểu được ý nghĩa của nó.

Luân Hồi.

- Đây chính là đạo pháp cháu muốn cấp tốc học thành.

Chủ nhân Vô Tân Hải nói.

Thanh Y ừ một tiếng rồi vẫy tay, sách ngọc tự động bay vào trong tay nàng. Nàng khẽ nhàng vuốt ve bìa cuốn sách. Đầu ngón tay chảy ra một giọt máu tươi, nhuộm lên hai chữ tựa như chữ mà không phải chữ kia.

Máu nàng nhanh chóng thấm đến từng góc nhỏ, chữ màu xanh đen chuyển thành màu đỏ tươi, nổi lên một tầng ánh sáng mờ mịt.

Chủ nhân Vô Tân Hải lại nói:

- Phương pháp này mạnh mẽ bá đạo, thực sự đã vi phạm thiên đạo. Nếu con tu luyện thuật pháp này, ít nhất sẽ bị tổn thọ ngàn năm, con thực đã nghĩ kỹ chưa?

Thanh Y gật đầu, ôn nhu nói:

- Nếu không có được thuật pháp này, cho dù tuổi thọ có kéo dài thêm vạn năm đi nữa thì cũng có ý nghĩa gì? Cháu biết thúc muốn cháu sau này trở thành người thống lĩnh yêu tộc trong thiên hạ. Chỉ tiếc là xưa nay Thanh Y không ôm chí lớn, nếu trong lòng đã có một người thì thực sự không thể bỏ xuống, mà quan tâm đến những chuyện lớn khác nữa. Vì vậy trọng trách này Thanh Y không thể gánh vác nổi!

Người đàn ông kia thở dài nói:

- Thế gian kẻ đưa người đẩy, chẳng lẽ là do trời định? Mặc cho con có cố gắng thế nào, cuối cùng vẫn ở trong vòng tuần hoàn của thiên đạo. Cũng chỉ là một phen cố gắng vô ích mà thôi!

Thanh Y ừ một tiếng nói:

- Thanh Y không nhìn thấu được quá khứ, tương lai như thúc thúc; cũng không hi vọng có kết quả gì. Con chỉ muốn làm hết sức để có thể an lòng mà thôi!

Trong lúc nói chuyện, máu của nàng đã thấm ướt hết hai chữ kia. Sách ngọc đột nhiên tỏa ra ánh sáng mạnh mẽ, sau đó liền biến mất.

Hòn đảo nhỏ mờ nhạt đi, sau đó biến mất trên không trung.

Thanh Y đứng dậy dịu dàng thi lễ về phía hòn đảo biến mất, nhẹ giọng nói:

- Thúc thúc, thật xin lỗi!

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 274: Chấp Niệm 3

- Gió nơi này lạnh quá.-

Hư Vô nghĩ vậy.

Gió đúng là rất lạnh hơn nữa cũng rất mạnh. Đạo bào trên người Hư Vô mong manh đến mức khiến người ta nhìn qua cũng sẽ cảm thấy lạnh, mà lúc này gã đúng là cũng cảm thấy rất lạnh.

Gã nhìn về phía biển rộng từng trận gió biển thổi khiến đạo bào bay phấp phới. Trên bầu trời mây đen dày đặc, dưới mặt biển sóng bắt đầu cuộn trào, tựa như có thể một ngụm nuốt chửng người ta vậy.

Với đạo hạnh của Hư Vô, cho dù bị mấy tên đứng hàng chữ Hư của Thanh Khư cùng tự mình phóng ra Băng phong thuật đóng băng, cũng sẽ không cảm thấy lạnh. Lúc này cảm thấy lạnh, bởi vì gã đã buông thả tâm thần, dùng da thịt toàn thân thể nghiệm sự lạnh lẽo của gió biển.

Sau một lúc lâu, gã lại đưa tay nắm vào trong hư không đưa lên mũi hít hà, sau đó cho vào trong miệng thưởng thức cẩn thận. Nhìn qua, gã đang ngửi và nếm thử mùi vị của gió.

Gió có mùi vị sao? Ít nhất Hư Vô thấy thứ này có mùi vị, hơn nữa mặc dù mùi rất nhạt nhưng lại cực kỳ thuần túy, chính là thứ mùi vị gã muốn tìm.

- Chính là trong chỗ này rồi...Vô Tận Hải-

Hư Vô cười, cười đến tuần mỹ mà tà dị. Nơi Hư Vô đứng chẳng qua chỉ là một bờ biển bình thường, căn bản không phải Vô Tận Hải trong truyền thuyết.

Nhưng gã lại cỡi đạo bào ra lộ ra nửa người trên cường tráng trắng nõn như ngọc. sau đó quần đạo bào vào bên hông.

Gã hít một hơi thật sâu, hai tay không ngừng vung múa trên không trung kéo tất cả gió biển lại đây, vờn xung quanh thân mình. Gió càng tu càng dày, từ từ che giấu bóng dáng Hư Vô đi. khí làn gió tản đi, Hư Vô đã biến mất.

Nhìn bầu trời màu xanh đen, không có chút ánh mắt trời bờ biển lơ lửng đá vụn và mặt biển mênh mông bị sương mù bao phủ đột nhiên xuất hiện trước mặt, hai mắt Hư Vô sáng ngời đột nhiên quát lên:

- Hay cho Vô Tận Hải! Cũng chỉ có tuyết địa thể này mới xứng với nàng!-

Tiếng quát của gã còn chưa dứt, liền có một trận gió biển đập vào mặt, trong gió vang lên một tiếng sắc bén, một thanh mâu mang theo khí thể ngất trời nhanh chóng đâm tới trán gã!

Mặc dù thanh mâu còn cách xa, nhưng Hư Vô đã cảm thấy da thịt tê dại khí bị mâu khí đánh vào, không nhận được âm thầm kinh hãi về đạo hạnh thâm hậu của người cầm mâu.

Hư Vô khẽ vận lực dưới chân, thân thể nghiêng qua một bên tránh thoát được thể đâm của cây mâu. Đồng thời từ trên làn da hiện lên một tầng bạch khí(khi màu trắng) quần quanh thanh mâu. Bạch khí nhìn như yếu ớt nhưng lại đánh lệch được thanh mâu đang mạnh mẽ đâm tới này.

Thanh mâu gần như xẹt qua đầu vai Hư Vô, nhưng vẫn không đâm trúng.

Một tên Hồng Hoang vệ thân hình cao lớn, áo giáp trùm kín toàn thân xuất hiện ngay sau đó.

Một mâu không có tác dụng đã khơi dậy lửa giận khôn cùng của y, vì vậy Hồng Hoang vệ này hết lớn, thanh mâu run lên đánh tan luồng khí trắng trên thân mâu, xoay mâu lại tiếp tục đâm về phía Hư Vô!

Lần đâm tới này lại có khí thế khác hẳn. Mâu của tên Hồng Hoang vệ đâm tới như mưa, vô cùng linh động, mà mỗi mâu đều mang theo uy lực đủ để phá hộ thể chân pháp. Chi riêng chiêu thức ấy kết hợp với đạo hạnh kém cỏi cũng đủ để xếp vào hạng cao thủ hiện nay.

Hư Vô như một chiếc lá rụng trôi dạt giữa bóng mâu trùng điệp, mỗi lần tưởng như không thể tránh khỏi lại vụt qua tránh được. Nếu thật sự không thể tránh thoát, thì gã liền dùng chưởng gạt, khuỷu tay đánh hoặc dùng vai đụng, dĩ nhiên có thể dùng thân thể đối kháng với thanh mâu mà không bị rơi vào thế yếu!

Nhưng cũng không phải Hư Vô hoàn toàn không sao cả, trên da thịt đã nổi lên từng vết đỏ ửng.

Sát tính của Hồng Hoang vệ kia nổi lên, nhịn không được quát lớn:

- Tiểu tử khá lắm, khó trách dám đến Vô Tận Hải giường oai. Đúng là có chút bản lĩnh. Lại thử một chiêu này xem!

Hồng Hoang vệ kia bước chân lùi lại, trong phút chốc đã lui về phía sau trăm trượng, một tay nắm mâu, nhắm thẳng vào Hư Vô. Y ngưng lại một khắc rồi chợt quát lên, thanh mâu rời tay phóng ra ngoài!

Thanh mâu vừa bay ra mười trượng, khí màu đen dày đặc xông ra từ trong thân mâu, trong nháy mắt đã hóa thành một con Hắc Long giường nanh mua vuốt đánh về phía Hư Vô. Giữa tiếng rống ngâm rung trời, Hắc Long dùng một trào xé toang lồng ngực Hư Vô!

Song kết quả cũng không phải Hư Vô bị xé mở bụng, cũng không phải làn da đổ máu, mà là dần dần trở nên mờ nhạt, cuối cùng biến mất trong gió biển.

Hồng Hoang vệ kia cũng không kinh hoảng, bàn tay to lớn nằm lại trong tay đã xuất hiện một thanh mâu khác, quét ngang về phía trước người. Quả nhiên là Hư Vô đã xuất hiện trước người gã.

Nhưng thân hình Hư vô ổn định lại vừa vặn tránh được đường mâu của Hồng Hoang vệ. Sau đó gã bước về phía trước, giơ tay trái lên đánh về phía lồng ngực tên Hồng Hoang vệ.

Động tác của Hư Vô nhìn qua cũng không nhanh, nhưng tên Hồng Hoang vệ kia lại không thể nào né tránh. Song bàn tay trắng nõn của Hư Vô chỉ đánh đến nửa đường lại chợt thu trở lại nhanh như tia chớp.

Một tiếng rít nhỏ vang lên, một thanh đại đao trống rỗng xuất hiện, gần như chém sát qua đầu ngón tay của Hư Vô. Một tên Hồng Hoang vệ khác xuất hiện trên không trung nhìn về tên Hồng Hoang vệ trước đó nói:

- Mười Bảy, ta đã sớm nói người không phải đối thủ của hãn, nhưng không ngờ người lại thua nhanh như vậy!

Sắc mặt Hư Vô nghiêm trọng, không bởi vì nhanh chóng đánh bại một tên Hồng Hoang vệ mà cảm thấy tốt hơn chút nào. Mũi chân gã hơi điểm xuống đất, bỗng nhiên lộn mấy vòng, lui về phía sau năm mươi trượng nhanh như tia chớp.

Một thanh Đại Quan đao xuất hiện không chút tiếng động. Đao nhanh như điện, từng đao đánh về phía cổ họng, hai vai bông ực cùng như nơi yếu hại của Hư Vô. Gã một mạch lui về phía sau, nó cũng một mạch đuổi theo chém, trong vòng năm mươi trượng này không biết nó đã chém ra bao nhiêu đao!

Sau khi lui lại năm mươi trượng Hư Vô chợt đứng lại! Trong nháy mắt chuyển từ cực động tới cực tĩnh, khiến thanh đại đao cũng hơi dừng lại, thế công như nước chảy mây trôi xuất hiện một kẽ hở nho nhỏ.

Chỉ dựa vào kẽ hở vô cùng nhỏ bé này, Hư Vô quát lớn một tiếng, một ngọn lửa trắng xám xuất hiện trên làn da của gã, một quyền đánh vào lưỡi đại đao!

Tiếng ầm ầm vang lên, bên bờ Vô Tận Hải hiện ra một đoàn lửa trắng xám cuộn cuộn tản ra bốn phía. Tên Hồng Hoang vệ năm đại đao kia lao đảo lui về phía sau, trên lưỡi đao trong tay đã xuất hiện một chỗ nứt mẻ.

Hư Vô đứng yên tại chỗ, chậm chậm thu năm tay phải lại. Trên năm tay phải của gã có một vết màu đỏ rõ ràng đang bắt đầu chảy máu. Sau khi bước vào Vô Tận Hải, đây là lần đầu tiên gã bị thương khi giao đấu cùng Hồng Hoang vệ.

Thế công của tên Hồng Hoang vệ kia mãnh liệt đến mức nào. Tuy rằng bị Hư vô dùng mảnh khốe tinh xảo làm rối loạn nhịp điệu, nhưng Hư Vô không lùi một bước, cũng chính là đã hứng trọn chân nguyên tích súc trong đại đao, chân nguyên trong cơ thể đã bị hao tổn.

Hư Vô cũng không thèm để ý đến loại hư vinh một bước không lùi, gã thực sự là không thể lui về phía sau.

Thình thịch thình thịch, tiếng bước chân cực kỳ nặng nề vang lên từ phía sau Hư Vô. Một tên Hồng Hoang vệ xách theo búa lớn, bước chân nặng nề như núi từng bước tiến tới.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 275: Chấp Niệm 4

Cùng lúc đó lại có một tên Hồng Hoang vệ cầm đại đao xuất hiện trước mặt Hư Vô, cùng hai tên Hồng Hoang vệ xuất hiện trước đó đứng thành một hàng. Hư Vô cũng không để ý đến bốn tên Hồng Hoang vệ đứng trước mặt, xoay người lại nhìn về tên Hồng Hoang vệ cầm búa lớn, vẻ mặt nghiêm túc hỏi:

- Các người là?

- Hồng Hoang vệ Vô Tận Hải!

Hư Vô nhíu mày nói:

- Lần này ta tới Vô Tận Hải cũng chỉ muốn gặp nàng mà thôi. Người chính là thúc thúc của nàng?

Hồng Hoang vệ cầm búa lớn hừ một tiếng nặng nề, nói:

- Thúc thúc của tiểu thư chính là chủ nhân của Vô Tận Hải, chút đạo hạnh không đáng kể của chúng ta so với chủ nhân thực sự chỉ là đốm lửa so với mặt trời. Về phần tiểu thư nhà ta, đâu phải người muốn gặp là có thể gặp được?

Ngọn lửa nhọt nhọt quanh người Hư Vô dần dần mạnh mẽ lên, lạnh lùng hỏi:

- Vậy ta phải làm thế nào mới có thể gặp nàng?

Hồng Hoang vệ cầm búa đưa tay chỉ về phía biển rộng mở mịt, nói:

- Rất đơn giản, chỉ cần bay thẳng theo hướng kia là có thể gặp được tiểu thư.

- Rất tốt!

Hư Vô cũng không nhiều lời, thần hình chợt lóe đã tới cách tên Hồng Hoang vệ cầm búa ba thước, ngón tay điểm về phía giữa trán y.

Hồng Hoang vệ cầm búa không ngờ Hư Vô lại dứt khoát như thế, lập tức quát lớn, chém ngược búa lớn lên trên, rõ ràng là muốn dùng cách đánh đồng quy vô tận với gã.

Thân thể Hư Vô không có gì bảo hộ, mà những Hồng Hoang vệ này toàn thân cũng đều phủ kín áo giáp, lại không biết là người hay yêu, càng không biết nhược điểm tại nơi nào.

Cho dù Hư Vô có muốn, nhưng làm sao có thể đảm bảo được sẽ cùng đồng quy vu tận?

Tay trái Hư Vô mang theo ngọn lửa trắng xám vỗ lên búa lớn ở phía dưới, phát ra tiếng vang như kim loại va chạm với nhau. Lực lượng vạn cân của Hồng Hoang vệ kia bị bàn tay trần của Hư Vô đánh trầm xuống! Tay phải Hư Vô vẫn đánh tới, ngọn lửa nhọt nhọt trên ngón tay đã thiêu đốt lên mũ sắt của tên Hồng Hoang vệ.

Hồng Hoang vệ kia gặp nguy không loạn, mượn lực lượng từ búa lớn để lui về phía sau, không kém hơn tốc độ như quỷ mị của Hư Vô chút nào.

Hư Vô chiếm được thế chủ động, ngọn lửa nhọt nhọt quanh người càng mạnh mẽ hơn. Gã hét lớn một tiếng, hai tay như đao, tấn công như cuồng phong bão táp về phía tên kia.

Trên biển mêh mông lại có một ngọn lửa hùng hực bao trùm cả một vùng. Trong hỏa diễm mơ hồ có một tên vệ sĩ cao lớn cầm búa lớn trong

tay vung lên như gió, hóa thành một đoàn khiên đau khổ ngăn cản hỏa diễm xâm nhập.

Tiếng rầm rắc vang lên, thỉnh thoảng lại thấy vài mảnh thép đen bay ra từ trong hỏa diễm, không cần nói cũng biết, đó chính là áo giáp trên người tên Hồng Hoang vệ bị bóc ra.

Hỏa Diễm di chuyển càng lúc càng nhanh, mặc dù bốn tên Hồng Hoang vệ phía sau gắng hết sức đuổi theo nhưng khoảng cách trái lại càng lúc càng xa.

Mặc dù Ngũ rơi vào tình thế nguy hiểm nhưng khí thế không giảm mà còn tăng lên, chiến đấu sinh tử nhiều chiêu với Hư Vô. Cái gọi là bão táp cũng phải có lúc dừng, tấn công Hư Vô điên cuồng như thế cũng luôn có lúc chậm lại, khi đó y sẽ nương theo đó để phản kích lại, đợi bốn tên Hồng Hoang vệ khác bao vây lại nhờ đó có thể bắt Hư Vô lại. Song trong lòng Ngũ cũng âm thầm lo lắng.

Hư Vô hoàn toàn khác với những tu sĩ già từng chiến đấu với trong ngàn năm qua.

Cũng không phải đạo hạnh già cao thêm đến mức nào, Ngũ ít nhất cũng từng gặp ba, năm người có đạo hạnh cao thâm hơn già. Nhưng Hư Vô giờ tay nhắc chân đều không thể tìm ra sơ hở, tựa như khắp nơi đều ẩn chứa thiên đạo nhưng lại mơ hồ lộ ra tà khí, chỉ giống với đại đạo ở bề ngoài, khi đối phó cảm thấy rất đau đầu.

Chỉ nhìn thủ đoạn lên vào Vô Tận hải dễ dàng và năng lực chuyển từ cực động sang cực tĩnh trong nháy mắt của già, Ngũ cũng hơi hoài nghi chỉ năm tên Hồng Hoang vệ có thực sự đủ để bắt Hư Vô lại hay không? Chuyện này không liên quan đến đạo hạnh, mà là nếu Hư Vô chỉ muốn một lòng chạy trốn, chỉ sợ sẽ không thể ngăn cản già được.

Ngũ vừa mới phân tâm, Hư Vô bỗng nhiên tới gần hơn, bàn tay trái khê mở ra đã đánh lên vai trái phủ áo giáp của y. Năm ngón tay thon dài trắng mịn của Hư Vô, khi đánh lên, áo giáp nặng nề bằng thép đen lại vang lên âm thanh sắc bén cực kỳ chói tai, lưu lại năm dấu tay thật sâu, gần như xé rách tấm giáp trên vai Hồng Hoang vệ.

Ngũ đã sớm biết uy lực từ bàn tay gã, cũng không lập tức ngăn cản mà lật tay chém một búa về phía sau lưng Hư Vô, lại là cách đánh lường bại câu thương.

Nào ngờ thân hình Hư Vô chợt ngưng lại, dùng lưng cứng rắn ngăn chặn một búa này. Lần này vượt ra khỏi dự đoán của Ngũ, y còn chưa kịp biến chiêu, Hư vô đã sớm thoát khỏi vòng chiến, nghênh ngang rời đi nhanh như tia chớp.

Ngũ không đuổi kịp, đứng yên tại chỗ nhìn búa lớn trong tay. Búa lớn bị ngọn lửa của Hư Vô thiêu đốt trong thời gian dài, lưỡi búa đã sớm bị nung chảy đến mức hơi văn vẹo. Đến khi thấy một ít máu tươi dính lại trên lưỡi búa, thì Ngũ mới cười lạnh.

Dù sao thân thể Hư Vô cũng không phải là kim cương bất hoại, dùng thân thể cứng rắn cản lại một búa của Hồng Hoang vệ thì vẫn bị thương; hơn nữa, còn là bị thương rất nặng.

Sau khi gã liễu mạng bị thương để giành được tiên cơ, cũng không rời khỏi Vô Tận Hải mà trái lại, lại chạy về phía trung tâm. Đó là nơi Thành Y ở.

Sóng nhấp nhô cuộn cuộn không ảnh hưởng đến Hư Vô chút nào, gã đạp sóng mà đi. Nơi đặt chân cũng là đỉnh những ngọn sóng cuộn cuộn, vì vậy tốc độ càng nhanh hơn, vượt xa ngự khí phi hành bình thường.

Gã vừa vội vàng chạy đi vừa xé đạo bào bên hông bằng bó đơn giản vết thương trên người lại. Trừ vết thương dài hơn một thước phía sau lưng,

trên vai phải còn bị xuyên thủng, tạo thành một vết thương đáng sợ. Động tác tay phải của gã nhìn thì như không bị ảnh hưởng gì, nhưng nếu lại động thủ cùng Hồng Hoang vệ thì lực công kích chắc chắn sẽ giảm đi rất nhiều.

Vết thương ở hai nơi đau đớn, đã rất lâu Hư Vô chưa phải chịu đựng đau đớn kéo dài như vậy. Không nói đến đạo hạnh cao thâm của Hồng Hoang vệ, uy lực của bí pháp mà gã vận dụng cũng có thể nói là kinh thiên động địa, bằng thân thể bây giờ của Hư Vô mà sau khi bị thương cũng không thể nào tự lành lại.

Nhưng gã nhất định không thể dừng lại chút nào, một khi dừng lại Hồng Hoang vệ ở phía sau sẽ đuổi tới. Khi đó, điều chờ đợi gã chỉ có một con đường chết. Hơn nữa phía trước chắc chắn còn có người cản lại, gã phải tranh thủ cho mình từng chút thời gian, để có thể đánh tan rào cản phía trước trước khi bị truy binh đuổi tới.

Vô Tận Hải đúng như tên của nó, cũng chỉ có nơi này mới có thể sinh ra một người hoàn mỹ không chút tì vết như nàng!

Chẳng qua không biết chủ nhân Vô Tận Hải là người thế nào, chỉ đơn giản nhìn những Hồng Hoang vệ dưới tay hắn, xem ra cũng có khí phách sánh cùng thiên địa. Hư Vô nghĩ như vậy, mặc dù trên người đau đớn nhưng lửa giận trong lòng lại càng lớn hơn.

Sóng lớn dần dần tản đi, mắt biển lại trở nên phẳng lặng như gương.

Nhìn phía trước tựa như một cọn đường bằng phẳng, nhưng Hư Vô lại dừng lại cách mười lăm trượng phía trước, gã lại xuất hiện một Hồng Hoang vệ.

Hoàn toàn khác với những tên Hồng Hoang vệ lúc trước, thân thể Hồng Hoang vệ này rất cân đối, mặc dù cũng đang mặc thiết giáp màu đen nhưng vẫn lộ ra vẻ xinh đẹp gợi cảm.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 276: Chấp Niệm 5

Tay nàng cầm một cây cung dài hơn một trượng nhắm về phía Hư Vô.

Con người Hư Vô có rút lại không nhúc nhích chút nào. Hồng Hoang vệ kia không vội vàng hoảng hốt, gương cung lên bắn một mũi tên về phía Hư Vô.

Tên vừa rời cung đã tới trước mặt Hư Vô, giống như khoảng cách mười lăm trượng căn bản không tồn tại vậy. Mặc dù mũi tên này mạnh mẽ nhưng Hư Vô chỉ nghiêng người liền tránh được, sau đó tiến lên phía trước một bước.

Vừa đặt một bước chân xuống, Hồng Hoang vệ kia cũng đồng thời lui lại phía sau một bước, vẫn duy trì khoảng cách mười lăm trượng với Hư Vô, không sai lệch chút nào cả.

Hư Vô lại lui một bước, Hồng Hoang vệ kia cũng đứng là lại tiến thêm một bước khoảng cách giữa hai người vẫn là mười lăm trượng.

Một bước này nhìn như bình thường nhưng thực ra Hư Vô đã ẩn giấu đạo pháp vô thượng ở trong đó, bước chân biến đổi trong tức khắc, chắc chắn không thể nắm được quy luật nào. Nhưng Hồng Hoang vệ kia vẫn có thể nắm được, rõ ràng bộ pháp của nàng đã đạt đến trình độ đoạt tạo hóa thiên địa.

Chỉ cần hai bước này Hư Vô đã lập tức quyết đoán. Hắn đứng im tại chỗ, hai mắt nhắm lại như đang nhập định(ngồi thiền), làm như không thấy một mũi tên đang phóng tới.

Hồng Hoang vệ kia cầm cung vững vàng như Thái Sơn động tác như nước chảy mây trôi, nhưng trong giây lát mũi tên đâm vào ngực Hư Vô, bàn tay cầm cung của nàng bởi vì kinh ngạc mà động tác hơi chậm lại.

Mặc dù mũi tên của nàng đều dùng hết toàn lực, nhưng chính bản thân nàng cũng không nghĩ tới Hư Vô lại thần nhiên đón nhận một mũi tên này, hơn nữa còn không dùng bất kỳ đạo pháp nào để chống đỡ!

Mũi tên dài ba thước đâm vào ngực Hư Vô rồi trôi ra từ phía sau lưng, trên mũi tên còn có từng giọt máu đọng lại thành dòng rơi xuống.

Hư Vô đã sớm không đứng ở chỗ cũ! Hắn đón nhận một mũi tên gần như chắc chắn phải chết, để mặc nó xuyên qua tim, nhưng cuối cùng cũng rút ngắn được khoảng cách mười lăm trượng lao qua sát bên người nàng!

Một tiếng rắc nhỏ vang lên, trên cây cung lớn xuất hiện một vết nứt rồi gãy thành hai nửa. Hồng Hoang vệ kia nhẹ nhàng bay lên, áo giáp trên người vỡ ra thành từng mảnh, mũi tên trong tay cũng rơi tuột xuống.

Khi nàng ngã xuống mặt biển, Hư Vô đã biến thành một vệt lửa nóng rực đi xa rồi. Nhiệt độ của ngọn lửa kia nóng đến mức có thể đốt cháy vạn vật.

Hồng Hoang vệ vừa ngã xuống đã xoay mình đứng dậy đuổi theo hướng Hư Vô chạy, được vài bước sau đó lại ngã nhào. Mũ giáp của nàng nứt ra một nửa làm lộ ra một bên khuôn mặt trắng nõn nà như tuyết, sắc mặt chợt trắng chợt hồng, chân nguyên trong cơ thể gần như sôi trào.

Thực ra nàng bị thương không nặng, ít nhất cũng nhẹ hơn Hư Vô nhiều lắm, nhưng trong thời gian ngắn lại không thể hành động tự nhiên khiến nàng để mất tung tích của hắn.

Ngọn lửa như rồng gào thét vượt qua Vô Tận Hải môn mê mông.

Hư Vô vừa chạy như bay trên đường, vừa rút mũi tên dài ba thước sau lưng ra ngoài từng chút một. Hắn đã hoàn toàn quên đi đau đớn trên người, chỉ có hỏa diễm ngập trời ở trong lòng.

Vô Tận Hải không phải nơi nguy hiểm, mà là vô cùng nguy hiểm. Khi hắn vừa mới tiến vào đây, dù chưa chứng kiến sự dũng mãnh của Hồng Hoang vệ nhưng cũng đã biết rằng chuyến đi này không có đường trở về.

Vô Tận Hải không có ánh mặt trời, nước biển không có sóng cũng không phải do người nào cố ý làm ra hay bị bố trí cấm chế bí pháp gì. Điều này là do sâu trong Vô Tận Hải có một nhân vật thần bí khó lường ở, chỉ cần là nơi hắn ở, thiên địa chắc chắn sẽ vì vậy mà biến sắc.

Nhưng Hư Vô đã cảm thấy hơi thở của nàng. Có lẽ gặp nàng nhiều hơn một lần nữa, đại đạo mấy chục năm qua mình đau khổ tìm kiếm sẽ rộng mở sáng sủa ngay trước mặt. Vì vậy nên hắn thẳng tiến mà không lùi.

Sáng sớm hiểu đạo, chiều chết có sao, cổ nhân nói thật không sai!

Trong nháy mắt Hư Vô đã thấy được Thanh Y đang đứng giữa biển rộng. Nàng quay lưng về phía này, nhìn về chỗ sâu trong biển rộng mênh mông, hai bên trái phải có hai tên Hồng Hoang vệ đang đứng.

Ngọn lửa trắng xám trong tay Hư Vô nhanh chóng kéo dài ra, hóa thành hai thanh kiếm lửa, ngọn lửa quanh thân thu lại ngưng kết lại như thực chất bảo vệ cho toàn thân. Hắn lao vút lên cao phóng về phía Thanh Y! Hắn muốn gọi nàng, lời đến bên miệng mới nhớ ra hắn căn bản không biết tên nàng.

Nếu muốn đến bên cạnh Thanh Y, chắc chắn phải vượt qua bốn tên Hồng Hoang vệ liên thủ ngăn cản. Đây gần như là chuyện không thể làm được.

Song Hư Vô đã sớm không quan tâm có thể làm được hay không, suy nghĩ trong lòng chỉ là giữa hắn và đại đạo chỉ còn cách có hơn hai trăm

trượng nữa!

Dường như Thanh Y nghe thấy tiếng gọi chưa thành lời của hắn, dịu dàng xoay người lại nhìn về phía Hư Vô trên không trung.

Anh mắt hai người chạm nhau, Hư Vô lập tức cảm thấy thần thức nổ vang, vô số mảnh nhỏ ký ức mãnh liệt tràn ra. Hắn tập trung tinh thần, phóng về phía Thanh Y càng nhanh hơn!

Thanh Y chăm chú nhìn Hư Vô. Khi hắn từ không trung rơi xuống mặt biển, bốn tên Hồng Hoang vệ căn bản không cử động chút nào, chỉ nhìn Hư Vô lao đến, hoàn toàn không có ý định cản lại.

Mười trượng, năm trượng...

Giữa Hư Vô và Thanh Y bỗng nhiên hiện lên thân ảnh một mờ nhạt của một người đàn ông. Y mặc áo bào màu đen, vóc người hơi cao lớn, nhưng so với bốn tên Hồng Hoang vệ cao lớn vạm vỡ xung quanh lại tỏ ra vài phần nhỏ bé và yếu ớt. Y đeo một chiếc mặt nạ quý dữ tợn bằng đồng xanh, che giấu đi dung mạo thực sự.

Chỉ tùy ý đứng đó, y đã chặn lại đường tiến lên của Hư vô. Mặc dù bị sát khí không cùng và hỏa diễm ngập trời của Hư Vô đập vào mặt, nhưng y vẫn đứng vững như núi.

Hư Vô lại càng không nhiều lời, vận hết đạo hạnh toàn thân, hai thanh trường kiếm bằng hỏa diễm đan chéo ở phía trước, uy thế như chém núi đánh về phía cổ họng người nọ!

Tay phải người nọ nhẹ nhàng giơ lên, chẳng biết từ lúc nào trong tay đã có thêm một thanh trượng kiếm bằng ô cương(thép đen) bình thường, vung lên đánh về phía hai thanh trường kiếm. Hình như có một tiếng rắc nhỏ vang lên, giống như có thứ gì đó vỡ vụn.

Hỏa Diễm xám trắng quanh thân Hư Vô nổ tung như một quả pháo hoa rực rỡ. Sau khi lửa khỏi tan đi, hai thanh kiếm bằng hỏa diễm của Hư Vô chẳng biết đã biến đi đâu, hay tay hăn buông thõng bên người, dĩ nhiên đã không thể đưa lên được.

Hư Vô vẫn đứng thẳng ngạo nghễ, hăn chỉ còn cách Thanh Y chưa đến hai trượng. Nhưng cho dù người nọ không ngăn cản, hăn cũng không còn sức lực để tiến thêm một bước nữa.

Người đeo mặt nạ quý yên lặng tiến lên một bước, thanh trường kiếm bằng ô cương trong tay vang lên một tiếng nhỏ, muốn chém đầu Hư Vô xuống.

"Người chính là chủ nhân Vô Tận Hải?" Hư Vô mới nói được một nửa đã không thể nói tiếp.

Người mang mặt nạ quý nhoẽn miệng cười, nói: "Không. Ta là số một!"

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 277: Đi Đường 1

Trời sắp mùa đông cho nên Giang Nam hiện giờ đang mùa hạ, cũng đã cảm giác được chút không khí mát mẻ vào chính ngọ.

Sau giờ ngọ, trên quan đạo xuất hiện một tiểu đạo sĩ còn trẻ, đạo bào trên người hắn đã rách nát, dường như là vừa mới chui ra từ trong rừng sâu, ống tay áo của hắn còn những vết tích bị cháy.

Da thịt của tiểu đạo sĩ này như ngọc, mặt mang xuân phong, thần thái của hắn chẳng bị đạo bào ảnh hưởng chút nào. Hắn đi lại mạnh mẽ như bay, nhưng mà cước bộ cũng chỉ hơn người thường một chút, có lẽ người khác nhìn thấy, cũng chỉ nghĩ là do hắn còn trẻ có sức khỏe.

Ven đường có một cái tửu quán có quy mô không nhỏ, qua tiếp vài dặm nữa là tới một thôn xóm. Tiểu đạo sĩ chắc do đi đường khát nước, cho nên bước nhanh vào tửu quán, gọi chủ quán mang rượu vào thức ăn ra, sau đó uống lấy uống để.

Bên cạnh truyền đến một tiếng cười khẽ, có người nói:

- Nhìn tướng mạo của hắn rất tốt, không ngờ lại là một tửu sắc đạo sĩ!

Có một thanh âm hơi to than thở:

- Con người có mấy ai là không vì mình? Điều này cũng không thể trách hắn! Nhìn hắn căn cốt tư chất cũng được, nếu có cơ duyên tu đạo, mới có thể có chút thành tựu, nhưng hiện giờ hắn đã bỏ qua thời gian tu luyện. Ai, đáng tiếc, đáng tiếc!

Lại một người cười nói:

- Đại sư huynh luôn luôn lo nghĩ có lẽ vì vậy, mà đạo hạnh của đại sư huynh luôn hơn đệ!

Tiểu đạo sĩ nghe thấy có người bàn luận về hắc, vội vàng ngẩng đầu nhìn lại, thấy cái bàn bên cạnh có sáu khách nhân đang ngồi, năm nam một nữ.

Nữ tử còn trẻ kia đang nhìn tiểu đạo sĩ với ánh mắt cực kỳ tiếc hận, còn có ý hơi khinh miệt. Trên bàn của họ chỉ có mấy chén nước trà và mấy đĩa hoa quả, đâu có phong phú bằng bàn của tiểu đạo sĩ.

Trong sáu người này có bốn người mặc đạo bào, ở giữa có một trung niên đạo sĩ, chính là người được gọi là đại sư huynh. Nhóm người này tướng mạo không tầm thường, hiển nhiên đều là tu sĩ có đạo hạnh.

Tiểu đạo sĩ thấy mấy người này đều có pháp bảo đặt lên bàn, không khỏi lấy làm kinh hãi, vội vã dấu đĩa thịt bò đi. Hành động này làm cho những người khác cười ầm lên.

Mọi người cười một trận, cũng không để ý tới tiểu đạo sĩ nữa, cô gái kia nói:

- Có đại sư huynh tự mình dẫn đội, Hồi Xuân Môn chúng ta lần này nhất định sẽ kỳ khai đắc thắng!

Nghe giọng nói của nàng là biết, nàng cực kỳ ngưỡng mộ vị đại sư huynh này. Đại sư huynh khoát tay nói:

- Không thể nói như vậy, đạo pháp của yêu đạo kia lợi hại, các người không thể khinh thường!

Một gã thanh niên đạo nhân khác cười nói:

- Cho dù có cá chết lọt lưới, thì khi chạy tới nơi đây, cũng giống như nỏ mạnh hết dài sao có thể thoát khỏi bàn tay của chúng ta? Đây chính công lao dâng tận miệng đó!

Sáu người chuyện trò vui vẻ đột nhiên nhất tề yên tĩnh trở lại, hành động này vô cùng đột ngột, trong khi đó, tiếng đàm luận bên ngoài vẫn vang lên.

Gió trong tửu quán đột nhiên thổi mạnh mang theo hơi lạnh thấu xương, khách nhân trong tửu quán ai cũng đều rùng mình. Họ phát hiện bàn sáu tu sĩ kia không biết đã biến mất từ lúc nào.

Chim chóc ở ngọn núi phía xa xa bỗng nhiên giạt mình, vì có hai thân hình như khói bay ra, mũi chân không chạm đất đang vọt tới tửu quán bên này. Nhìn sự hoảng hốt của hai người này, cũng có thể nhận ra họ muốn mượn nơi này để chạy trốn truy binh phía sau.

Tốc độ của hai người vô cùng nhanh chóng, trong chớp mắt đã băng qua quan đạo, rồi lại chạy về hướng núi rừng mênh mông.

Khó khăn lắm họ mới chạy tới được cạnh bìa rừng, thì trong rừng bỗng có một đạo hồng quang bắn ra, một thanh âm đồng dục kêu lên:

- Hồi Xuân Môn ta chờ ở nơi đây đã lâu!-

Tiếng nói vừa dứt, sáu người của Hồi Xuân Môn đã chạy ra ngăn cản hai người. Hai người chạy trốn là một đôi thanh niên nam nữ, nam tuấn lãng nữ ôn nhu, giống như là một đôi thần tiên quyến lữ. Có lẽ do vì chạy đường dài cho nên hơi thở của hai người này rất nhẹ, sắc mặt tái nhợt, xem ra chân nguyên tổn hao không nhẹ. Mắt thấy sáu người của Hồi Xuân Môn từ trong rừng đi ra, sắc mặt hai người càng thảm đạm.

Thanh niên nam tử kia nhìn về đại sư huynh của Hồi Xuân Môn, ôm quyền nói:

- Giang đạo huynh, hai môn phái của chúng ta luôn làm chuyện chính nghĩa, vì sao hôm nay phải tuyệt tình chặn chúng ta như vậy?

Đại sư huynh kia vung tay lên nói:

- Chúng ta giao hảo đúng là có chút tình nghĩa, nhưng mà yêu đạo của Đạo Đức tông người người đều có thể giết. Quy Vũ Quan các người mấy trăm năm qua vẫn tự xưng mình là chi phái của Đạo Đức tông, lần này đương nhiên không cách nào thoát khỏi liên quan. Đứng trước quốc gia đại sự, quan hệ cá nhân cũng chỉ còn cách để qua một bên.

Có một tên Hồi Xuân môn cười to nói:

- Thiếu quan chủ, trước kia người luôn lấy Đạo Đức tông làm chỗ dựa cho nên uy phong ở Thiều Châu thành thật là lớn! Khi đó người có nghĩ tới cảnh ngộ ngày hôm nay không? Như vậy đi, chỉ cần các người bó tay chịu trói, còn Lục cô nương đại danh鼎鼎, chúng ta sẽ chăm sóc thay người!

Thiếu quan chủ của Quy Vũ Quan sắc mặt chuyển thành giận dữ, nhưng chỉ lóe lên đã biến mất, hẩn nhìn về phía nữ tử họ Lục, thấy thần sắc của nàng kiên định, vì vậy chậm rãi gật đầu, hướng người của Hồi Xuân Môn nói:

- Nếu mà đã như vậy, ta cũng không nói nhiều nữa, chỉ còn có cách từ chiến mà thôi!-

Hẩn lời còn chưa dứt, lòng bàn tay bỗng nhiên sáng ngời, một đạo quang mang màu tím lao thẳng tới đám người của Hồi Xuân môn. Đạo quang mang kia lao như điện, nam tử kia hơi nghiêng người, nhưng không cách nào tránh được, bị đánh trúng vào bả vai.

Chi nghe “Bịch” một tiếng, nam tử kia hét thảm, vai phải đã bốc lên một ngọn lửa, sau đó cánh tay phải cũng rời khỏi cơ thể rơi xuống.

Không chỉ cánh tay phải bị hủy, ba món pháp bảo trên người của hãn cũng biến thành khói xanh hoàn toàn biến mất. Xem ra đạo quang mang màu tím kia của thiếu quan chủ Quy Vũ Quan là một pháp bảo lợi hại cũng chính là thủ đoạn mệnh cuối cùng. Sau khi đánh xong chiêu đó, thiếu quan chủ rút kiếm gỗ đào, miệng lẩm nhẩm, một đạo quang mang lập tức bao phủ lấy thân kiếm, có vẻ hoa mỹ vô cùng, một kiếm của hãn bay trước. Thân hình lao theo về phía đám người của Hồi Xuân môn, đồng thời hãn cũng la lớn:

- Muội chạy mau đi!

Nhưng mà nữ tử họ Lục kia không chạy trốn, mà lại rút kiếm, sánh vai tiến lên. Thanh niên nam tử kia hào khí tăng vọt, cười vang nói:

- Cũng được, hôm nay chúng ta đồng sinh cộng tử!

Hãn quát to một tiếng, quang mang trên thân kiếm lập tức sáng rực, uy lực tăng lên nhiều. Nhưng mà có hào khí là một chuyện, thực lực lại là một chuyện khác.

Sau khi thế công như cuồng phong bạo vũ bị đám người của Hồi Xuân Môn ngăn lại, thì khí thế của hai người ngày một yếu đi, hai người này rơi vào khổ chiến, từ từ bị chia tách rồi rơi vào hiểm cảnh.

Nếu không phải Hồi Xuân Môn có ý định muốn bắt giữ hai người, vẫn chưa vận dụng pháp bảo chú phù có uy lực lớn, thì bọn họ sớm đã bỏ mình.

Đạo sĩ mất một tay xử lý vết thương của mình một chút, nuốt một viên đan dược, rút bảo kiếm, hung hăng gia nhập cuộc chiến. Đạo sĩ kia đối với thiếu quan chủ của Quy Vũ Quan hận thấu xương. nhưng lại không gia nhập trường chiến đấu bên đó. Kiếm của hãn tấn công về phía nữ tử họ Lục, đồng thời xuất chân hỏa phù chú của mình.

Chân Hỏa phù của Hồi Xuân môn tuy rằng có uy lực yếu, chỉ có thể gây tổn thương một chút cho da thịt, nhưng lại có tác dụng đốt cháy y phục.

Nữ tử họ Lục lo cho thân mình còn chưa xong, đầu còn sức mà chú ý tới y phục, trong nháy mắt quần áo trên người nàng bốc hỏa, cháy lên bùng bùng.

Nàng cắn chặt răng không nói được một lời nhưng những câu nói bẩn thỉu của đạo nhân kia cứ lọt vào tai của thiếu quan chủ của Quy Vũ Quan. Khi hắc tử vừa mới quay đầu lại nhìn thì lập tức kêu lên một tiếng hóa ra đã bị một kiếm.

Nhóm người này còn đang ác đấu, thì những khách nhân trong tửu quán nhìn sang chỉ thấy một ngọn lửa mơ hồ bùng lên, trong đó thỉnh thoảng truyền ra tiếng sấm sét, cho nên đều hoảng sợ, kêu lên:

- Thần tiên đánh nhau! Thần tiên đánh nhau!

Sau đó họ đẩy cửa, bỏ chạy tứ tán.

Chưởng quỹ tửu quán mặc dù sợ, nhưng vì bán rượu cho nên muốn ngăn cản khách nhân lại, nhưng mà thấy đám người này cứ ùn ùn kéo ra hắc tử làm sao ngăn nổi, gấp đến độ không ngừng giơ chân múa tay.

Cũng may trong tửu điểm vẫn còn tiểu đạo sĩ kia không cướp đường bỏ chạy. Sau khi hắc tử quét dọn sạch sẽ xong, thì khách nhân trong tiệm đã bỏ chạy hết từ lâu, chưởng quỹ lúc này đang nhìn chăm chăm vào tiểu đạo sĩ.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 278: Đi Đường 2

Tiểu đạo sĩ kia cười khố một cái, từ trong lòng lấy ra một khối bạc vụn, đàng hoàng thanh toán tiền cơm nư, sau đó mới rời đi.

Sau khi ra khỏi tửu điểm, lỗ tai của hắn hơi giật, giống như muốn nghe thanh âm chiến đấu kịch liệt từ phái xa. Sau đó hắn đi dọc theo quan đạo lên hướng bắc liếc mắt nhìn trường chiến đấu ở khu rừng bên cạnh.

Thật ra chiến đấu trong khu rừng kia đã kết thúc từ lâu.

Đạo hạnh của Đại sư huynh Hồi Xuân Môn vượt quá xa đám người này, tay phải của gã cầm kiếm, tay trái xuất phù, cùng với sư muội của hắn vây chặt lấy thiếu quan chủ của Quy Vũ Quan.

Thiếu quan chủ thương thích đẩy mình, mặc dù cũng không nặng, nhưng hành động cũng trở nên khó khăn, trong khi đó chân nguyên lại hao tổn hết, nhưng vẫn chưa ngã xuống. Một phần cũng do người của Hồi Xuân môn muốn trêu chọc hắn một phen, bốn đệ tử vây quanh thiếu nữ họ Lục cũng đang cười cợt không ngớt.

Quần áo trên người thiếu nữ họ Lục đã rách nát từ lâu. Trên người nàng chỉ chút vết thương nhưng không phải là vết thương trí mạng cho nên vẫn còn can đảm vùng kiếm chiến đấu. Thế nhưng quang mang trên thân kiếm đã biến mất, hiển nhiên là chân nguyên đã hao tổn hết.

Nàng biết đại thế đã mất, cho nên kiếm của nàng toàn đâm vào vị trí như mắt, yết hầu, hoặc những chỗ âm hiểm của đám người Hồi Xuân môn, chỉ

mong có thể đả thương được địch nhân. Thế nhưng nguyện vọng của nàng cũng không cách nào thực hiện được.

Thấy đám người Hồi Xuân môn thỉnh thoảng lại sờ nàng một cái, nàng không muốn chịu nhục... cho nên lập tức cao giọng kêu một tiếng:

- Ngôn lang, kiếp này không thể làm bạn chỉ nguyện kiếp sau đoàn tụ, đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn làm phu thê!

Sau khi nàng nói xong, một viên trân châu trong dây chuyền của nàng đột nhiên nổ tung, trong đó bắn ra mấy cái vật có mũi nhọn. Trên những vật này có tẩm kịch độc, một khi dính phải da thịt là chết, người của Hồi Xuân môn trở tay không kịp, cho nên nàng đã hưởng tiểu ngọc vẫn.

Thiếu chủ Quy Vũ Quan gào lên một tiếng, thanh âm của hắn trở nên khàn khàn, nước mắt nói:

- Chỉ nguyện kiếp sau... đoàn tụ...!

Hắn bỗng nhiên xoay người, bổ nhào vào người của đại sư huynh Hồi Xuân Môn, hoàn toàn không để ý tới sự bảo vệ của mình, một kiếm đột nhiên sáng choang, kiếm pháp như máu!

Nhưng mà hắn mới chỉ vọt tới được nửa đường, thì trên ngực đã xuất hiện một mũi kiếm, tốc độ của hắn mất dần ngã xuống đất. Nữ tử của Hồi Xuân môn đứng phía sau hắn, hai tay cầm kiếm run lên không ngớt, giống như là nàng ta chưa bao giờ giết người.

- Ai, người này đã chết rồi!

Đại sư huynh thở dài một tiếng.

Sư muội của hắn một lúc sau mới khỏi sợ hãi nói:

- Muội. Sợ người này sẽ làm huynh bị thương.

Thiếu quan chủ nằm ngửa trên đất, khó khăn nhìn sang một phía khác của chiến trường chỉ mong được nhìn người yêu của mình. Hai người bọn họ là hai huyết mạch cuối cùng của Quy Vũ Quan, họ chết đi, cũng đại biểu cho việc Quy Vũ Quan từ này về sau đoạn tuyệt. Hắn không cách nào nhìn thấy người yêu của mình, chỉ thấy một tiểu đạo sĩ xuất hiện, đạo bào sau lưng đã rách nát.

Trong lúc hấp hối hắn cảm thấy nghi hoặc, dường như đạo sĩ của Hồi Xuân môn không nhìn thấy được tiểu đạo sĩ này.

- Đáng tiếc, họ lại chết thế này.

Đám người của Hồi Xuân môn nói.

- Đúng vậy, nếu không phải vậy thì chúng ta có khi lại được vui vẻ.

Một gã đạo sĩ khác của Hồi Xuân môn nhìn thi thể của nữ tử kia có chút tiếc hận nói

- Người đang suy nghĩ cái gì đấy, sắc giới chính là một đại giới!

- Sợ cái gì, chỉ cần đại sư huynh không nói thì ai có thể biết?

Bốn gã còn đang nghị luận, thì người ở bên cạnh đã than thở:

- Không còn sống, thật là đáng tiếc... Ai!

Bốn gã đạo sĩ của Hồi Xuân Môn nhất tề ngẩng đầu, thấy một tiểu đạo sĩ chẳng biết đứng trước mặt họ từ lúc nào, hơn nữa còn nhìn thi thể của nữ tử họ Lục, than thở không thôi.

Bốn người này cả kinh đều nhảy lùi lại, cầm pháp bảo trong tay, quát hỏi:

- Người là người phương nào?!

- A! Đây không phải là tiểu đạo sĩ trong tửu điểm ư?

- Tốt! Hóa ra là giải heo ăn hổ! Hồi Xuân môn đang làm việc, đạo hữu mau để lại tên tuổi!

Phản ứng của tiểu đạo sĩ kia có chút chậm chạp, sau một lúc mới ngẩng đầu lên, gãi gãi đầu, nói:

- Đạo Đức tông.

Đám người Hồi Xuân môn cả kinh lại lui một bước, có một người quát lớn:

- Người là chi phái bên ngoài của Đạo Đức tông có phải không?

- Trong núi.

Tiểu đạo sĩ lời vừa nói ra câu này, đám người của Hồi Xuân môn ta nhìn người. người nhìn ta một chút, chợt cười to lên, đều nói:

- Nhìn bộ dáng rách nát của hã lại thêm không có một chút đạo hạnh, một cái pháp bảo na, vậy mà dám là đệ tử trong núi của Đạo Đức tông? Ha ha, muốn giả bộ cũng phải giả bộ cho giống một chút!

Tên còn lại lấy Chân hỏa phù, đặt trong bàn tay, cười nói:

- Muốn lừa chúng ta ư, trước tiên ta nướng chín người, xem có hương vị gì không?!

Sau khi Chân Hỏa phù được đốt cháy, trong quang mang của nó có một điểm hồng sau đó biến thành một ngọn lửa lớn. Nhưng mà đột nhiên, đạo nhân của Hồi Xuân môn này không hiểu làm sao, tiểu đạo sĩ kia đã ở trước mặt mình, bốn con mắt cách nhau không đầy một thước!

Hắn vẫn còn đang cười to, thì tiểu đạo sĩ kia vung tay, nhét luôn Chân Hỏa phù vào miệng của hắn, sau đó cầm cầm của hắn một cái khóa luôn khớp miệng lại. Chỉ nghe “Ầm” một tiếng, tia lửa qua đi, đạo sĩ kia đã không còn hình bóng nữa. Chân Hỏa phù của Hồi Xuân Môn tuy rằng yếu, nhưng một khi đã ở trong miệng, da thịt làm sao mà chịu nổi.

Ba gã Hồi Xuân môn còn lại đều kinh hoàng cầm pháp bảo xông tới nhưng mà bọn họ chỉ cảm thấy thân hình của tiểu đạo sĩ đã ở trước mặt, sau đó pháp bảo trong tay vòng ngược lại, đánh thẳng vào bụng của chính mình.

Đạo nhân gạt tay phải của Hồi Xuân môn chỉ cảm thấy tay trái của mình nhói đau, thấy cánh tay của mình đã bị tiểu đạo sĩ tháo xuống. Sau đó gã cảm thấy một lực đạo cực lớn, kéo cả người đập thẳng vào gốc cây đại thụ.

Gã trơ mắt nhìn cánh tay của mình phá không bay tới, đâm thủng ngực của mình, ghim luôn vào thân cây.

Đại sư huynh của Hồi Xuân Môn còn đang nhìn thiếu chủ của Quy Vũ quan hấp hối, khi ngẩng đầu nhìn lên, thì thấy một tiểu đạo sĩ đang đi tới chỗ của mình. Kinh nghiệm đấu pháp của hắn vượt xa đám đồng môn, không cần quát hỏi đã xuất hỏa phù, hai đạo quang mang lập tức hiện lên, bảo vệ quanh thân mình.

Tiểu đạo sĩ kia cũng lật tay, trong tay của hắn đã có một cái phù chú, nhìn đồ văn trên phù chú, đạo sĩ nào cũng có thể nhận ra hắn sử dụng Chân Hỏa phù.

Đại sư huynh tâm thần trở nên bình lại, im lặng sử dụng Nộ Điện Tật Lôi phù. Nhưng mà hồng quang trên tay của tiểu đạo sĩ đã lóe lên, một cảm giác nóng nóng đã bao lấy người của gã. Chân Hỏa này không có uy lực lớn như chân hỏa của Hồi Xuân Môn, nhưng khi đốt lên, thì uy lực lại cao

hơn đầu chỉ gấp mười lần so với chân hỏa bình thường, lập tức đốt cháy hai đạo phù chú hộ thể của tên đại sư huynh kia.

Cũng không thấy tiểu đạo sĩ có động tác gì, mà trên tay của hắn đã có thêm hai cái Chân Hỏa phù, muốn lấy công đôi công với Nộ Điện Tật Lôi phù.

Đại sư huynh vừa mới đưa tay vào trong ngực lấy phù, đột nhiên phát hiện ra trong tay của đạo sĩ kia lại có Chân Hỏa phù! Gã rõ ràng nhớ kỹ tiểu đạo sĩ kia chẳng có động tác gì là muốn lấy phù, vậy thì phù chú kia sao lại ở trên tay của hắn, mà hình như là dùng không bao giờ hết?

Tiếng kêu sợ hãi của gã còn chưa ra khỏi miệng, thì trong nháy mắt ngực đã có một chùm ánh sáng thông từ trước ra sau!

Đại sư huynh nhìn không chớp mắt vào tiểu đạo sĩ, đột nhiên hắn nghĩ tới một truyền thuyết, huyết sắc trên mặt hắn đã biến mất!

Tiểu đạo sĩ đi tới ngồi xổm xuống nở nụ cười, nhìn đại sư huynh nói:

- Vì sao lại gây khó dễ với Đạo Đức tông? Nói thật đi ta sẽ tha cho người!

Đại sư huynh kia vẫn còn một tia hi vọng, khó khăn đáp:

- Triều đình đã hạ chỉ, Đạo Đức tông nghịch thiên hành sự, hiệu lệnh thiên hạ giết chết toàn bộ... đám yêu đạo, cho nên được nhiều tu sĩ hưởng ứng... Chúng ta là thế lực nhỏ, cho nên chỉ bao vây tiểu trừ nanh vuốt của Đạo Đức tông. Chúng ta... cũng chỉ phụng mệnh hành sự mà thôi...!

- Hắc, ta biết.

Trong tay của tiểu đạo sĩ kia lại có thêm một Chân Hỏa phù, đặt trên mặt của đại sư huynh mỉm cười nói:

- Thế nhưng không biết làm sao, ta bỗng nhiên lại không muốn tha cho người!

Đại sư huynh kêu lên một tiếng: - Người không giữ lời hứa!

Mới nói được một nửa, ngọn lửa đã bùng lên. Sau khi tiếng nổ biến mất, thân hình gã cũng không còn.

Tiểu đạo sĩ kia đứng lên, phầy đám khói đen ở tay trái đi, da thịt của hắn vẫn bóng loán như cũ, phù chú và lửa cháy chẳng ảnh hưởng gì tới hắn cả.

- Người giết sư huynh! Người giết sư huynh!

Sư muội của Hồi Xuân môn kia lúc này mới khôi phục lại được từ trong sợ hãi. Nàng ta vừa hét, vừa giơ cao trường kiếm, đâm tới phía sau tiểu đạo sĩ.

Thế đi của trường kiếm rất nhanh, đâm đúng vị trí của tiểu đạo sĩ, nhưng không hiểu sao, một kiếm này lại đâm trúng khoảng không.

Tiểu đạo sĩ vòng tay ôm lấy eo của nàng, đưa tay nâng cằm nàng lên, cẩn thận đánh giá khuôn mặt xinh đẹp này. Trong đôi mắt sáng kia vừa sợ hãi lại vừa cừ hận. Tiểu đạo sĩ bỗng nhiên có chút hứng thú nói:

- Đại đạo vô tình chúng sinh như một. Người tuy là nữ tử, nhưng mà đâu phải là không thể giết.

Năm ngón tay đang nâng cằm nàng lên chuyển dần ra sau gáy, chỉ nghe tiếng xương gãy cách một cái, đầu của nàng đã mềm oặt xuống.

Tiểu đạo sĩ kia chậm rãi buông thi thể của nàng ta, đi tới bên người của thiếu chủ Quy Vũ quan.

Hắn chưa ngừng thở, hai mắt vô thần nhìn bầu trời trong miệng vẫn lẩm bẩm:

- Kiếp sau. Kiếp sau...

.Tiểu đạo sĩ đứng im trong chốc lát, than nhẹ một tiếng, nói:

- Kiếp này còn chưa đủ, lại còn muôn kiếp sau, thật là lòng tham không đủ. Kiếp sau, kiếp sau. Ai...

Hắn phẩy tay áo bỏ đi, phía sau chỉ còn lại một tiếng thở dài quanh quẩn không thôi.

Ban đêm, phía tây Thiệu Châu thành có một trận đại hỏa hoạn, 72 người của Hồi Xuân môn đều táng thân trong hỏa hoạn, không một ai sống sót.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 279: Đi Đường 3

Tiểu đạo sĩ đi thẳng về Tây Huyền Sơn, trên đường không gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn. Chuyện này đúng là làm cho hắn cảm thấy hơi kỳ quái.

Sau khi về núi, theo lệ thường hắn tới gặp Tử Thanh chân nhân chấp chương Giới Luật đường, thay đổi y phục, rồi tới gặp Tử Dương chân nhân.

Tử Dương chân nhân vẫn còn đang ở trong các luyện chữ, cái bút lông sồi như bướm vờn hoa, đôi lúc lại giống như búa lớn đập đá, khi nặng khi nhẹ, cương nhu hợp nhất cảnh giới của hắn đã không còn thấp.

Sau khi viết xong câu cuối cùng thu bút. Tử Dương chân nhân mới vuốt râu nói:

- Nhược Trần, lần này đi về phía nam có thu hoạch được gì không?

Kỷ Nhược Trần nói:

- Tất cả thuận lợi dò xét được linh lực chi nguyên. Nhưng mà Linh Nguyên ở nơi này không có dị thú thủ hộ, đúng là có chút kỳ quái!

Tử Dương chân nhân cầm lấy tranh chữ trên án, híp mắt nhìn kỹ trong chốc lát. Kỷ Nhược Trần thuận thế nhìn lại. Thấy Tử Dương chân nhân viết mấy chữ “ Hồn độn vô kỳ”, hắn cũng mang máng nhưng không biết là bốn chữ này được trích dân từ bộ kinh văn nào.

Tử Dương chân nhân nhìn một hồi lắc đầu, đem tranh chữ khép lại, một dùng chân hỏa đốt sạch sẽ, sau đó hỏi:

- Thanh nhi đâu? Có đúng phải là đã quay về Vân Trung Cư hay không sao con không cùng nàng ta trở về đó?

Kỷ Nhược Trần nói:

- Lần này trên đường đi về phía nam gặp Thanh Khư Cung Ngâm Phong, Cổ Thanh hiểu thông nhân quả kiếp trước biết được Ngâm Phong là người có duyên của nàng ở kiếp trước, cho nên chọn đồng hành cùng Ngâm Phong, giải quyết cho xong chuyện nhân quả luân hồi trăm kiếp đã. Nàng mặc dù không nói rõ, nhưng đệ tử cho rằng hôn ước của chúng con đã không còn hiệu lực nữa rồi.

Kỷ Nhược Trần nói câu này bình thản vô cùng không có chút bi phần, không có chút áp lực nào, dường như là nói tới chuyện không có liên hệ với mình. Tử Dương chân nhân có chút kinh ngạc, không khỏi nhìn về phía hắn, sắc mặt của Kỷ Nhược Trần vẫn bình thường, thản nhiên đón nhận ánh mắt của Tử Dương chân nhân.

Tử Dương chân nhân thản thờ:

- Nghe nói Thanh Khư Cung thu được một trích tiên là Ngâm Phong, gần đây lại ngộ được đại đạo, không ngờ lại có nhân nguyên sâu xa với Thanh Nhi. Ai, việc này không nói tới nữa, quên đi được là tốt, sau này con tính thế nào?

Kỷ Nhược Trần suy ngẫm trong chốc lát, nói:

- Sư phụ, con không phải là trích tiên.

Tử Dương chân nhân hahả cười, nói:

- Thứ nhất, trích tiên trên đời này không phải chỉ có một người. Thứ hai chuyện con không phải là trích tiên chuyển thế, Tử Vi Chân Nhân và ta đã biết từ lâu rồi!

- A, chuyện này...

Đáp án này đúng là nằm ngoài dự liệu của Kỷ Nhược Trần, sắc mặt hắn có một chút biến hóa.

Tử Dương chân nhân than thở:

- Nhược Trần, nếu năm đó ta mang con tới Đạo Đức tông vậy thì con đã có duyên với tông ta. Cho dù xuất thân kiếp trước của con như thế nào, thì vẫn luôn là đệ tử của Tử Dương ta. Hai chữ trích tiên này, con nên quên nó đi!

- Sư phụ...

Kỷ Nhược Trần nhất thời im lặng.

Tử Dương chân nhân đi tới trước cửa sổ, nhìn ra mây tía kéo dài vạn dặm, nói:

- Nhược Trần, con lần này trở về núi có lẽ cũng đã cảm nhận được biến cố trên tục thế. Minh Hoàng đã hạ chỉ coi Đạo Đức tông là yêu tà, hiệu triệu thiên hạ tu sĩ cùng nhau tấn công. Vốn con đạo hạnh không đủ, không thích hợp hạ sơn hành tẩu một mình, nhưng chính vì câu nói không phá thì sao xây được, ta lại thấy trên ấn đường của con có mây tía, chứng tỏ có một viên Lung Linh tâm đã sơ hiện. Hiện giờ đạo tâm của con đã vượt xa cảnh giới Chân Nguyên, nếu có thể biết trước được cát hung lấy nhu thắng cương, vậy thì có thể hạ sơn. Chỉ là mỗi giờ mỗi khắc con đều phải cẩn thận!

Kỷ Nhược Trần nghi ngờ hỏi:

- Tử Vi Chân Nhân của bản phái sắp sửa phi thăng thiên hạ đều biết. Một tở thánh dụ của Minh Hoàng có thể tạo nên bao sóng gió cơ chứ? Cho dù Chân Võ Quan có dốc toàn bộ lực lượng, thì thực lực cũng chỉ thường thôi, sao có thể là đối thủ của tông ta. Nhưng không hiểu vì sao con lại thấy, chỉ một tông phái nhỏ bé ở Nam cương, mà cũng dám hạ thủ với chi mạch của tông ta?

- Nhược Trần, việc này con có điều không biết. Minh Hoàng mới hạ thánh dụ, Thanh Khư Cung đã đứng về phe họ, ra mặt chỉ trích tông ta làm cho thiên hạ đại loạn. Hiện giờ bọn họ có được trích tiên, thanh thế vô cùng lớn, thiên hạ ai cũng muốn theo họ ngo ngoe. Tuy rằng hiện giờ chưa có một tông phái nào dám công kích đệ tử bản sơn, nhưng mà chi mạch ngoại vi của tông ta đã bị công kích. Hiện giờ chính là lúc mưa gió nổi lên!

- Nhưng Minh Hoàng tại sao lại đột nhiên hạ một cái thủ dụ như vậy? Vì tông ta đã áp chế Chân Võ Quan đặt chân ở Trường An hay sao?

Tử Dương chân nhân than thở:

- Trước kia Minh hoàng đã hạ lệnh giết đệ tử tông ta ở Trường An, sau đó mới ra thánh dụ này. Căn nguyên bên trong ra sau, ta cũng không biết. Lần này con hạ sơn hành động nhanh chóng, mà Thần Châu Khí Vận Đồ vẫn còn chưa hiện thị rõ chỗ linh lực chi nguyên. Cho nên, con ở lại núi chuyên tâm tu hành đi!

Kỷ Nhược Trần yên lặng trong chốc lát, nói:

- Con muốn tới Đông Hải một lần nữa!

Tử Dương chân nhân nhíu mi nói:

- Chuẩn bị vạn toàn, mọi việc cẩn thận!

Kỷ Nhược Trần thi lễ một cái, sau đó đi ra ngoài các khi ra tới cửa, hẳn bỗng nhiên dừng bước lại, hỏi:

- Sư phụ, thiên hạ tu đạo đều công kích tông ta, vậy phải làm sao?

Tử Dương chân nhân vuốt râu hỏi ngược lại:

- Vậy con nghĩ phải làm sao?

- Dùng thủ đoạn sấm sét, đón đầu thống kích.

Tử Dương chân nhân cười ha hả, không đưa ra câu trả lời. Sau khi trở lại căn phòng của mình, Kỷ Nhược Trần đứng ở trước cửa một thời gian, sau đó mới đẩy cửa đi vào. Bên trong tiểu viện không nhiễm một hạt bụi, hiển nhiên là có người thường xuyên quét dọn.

Sự bố trí trong phòng vẫn như xưa, bàn gỗ hoa lê vẫn còn nằm ở nơi đó, trên mặt bàn vẫn còn đặt cuốn Thái Bình Chư Tiên Tán Ký, trong Lư hương vẫn còn một nửa lô Long Diên Hương.

Bước vào trong căn phòng, hẳn lại nhớ tới chuyện một năm trước kia. Nheo mắt, nhìn cái ghế trông rỗng hiện giờ, không còn thân ảnh mộc mạc ngày xưa từng ngồi đó nữa.

Kỷ Nhược Trần chậm rãi ngồi xuống, khuỷu tay tự nhiên để trên mặt bàn, ánh mắt lại rơi vào cuốn Thái Bình Chư Tiên Tán Ký, trên bìa sách có đặt một quẻ Tử Tinh Quái Thiêm.

Hắn cầm Tử Tinh Quái Thiêm, lấy đầu ngón tay khẽ vuốt, ký ức năm năm tu luyện lại tràn về. Năm đó linh khí trong Tử Nhật quẻ suýt lấy đi mạng nhỏ của hắn, đạo hạnh của hắn hôm nay tăng tiến rất nhanh, không cần bổ sung linh khí nữa.

Kỷ Nhược Trần rốt cục cười khở một tiếng, dùng ngón tay vỗ nhẹ một cái, nhưng mà Tử Tinh quái thiêm đầu có biến mất. Lúc này hãn mới nhớ tới, Giải Ly Tiên quyết làm bạn với hãn mấy năm, bây giờ cũng đã mất rồi.

Hãn đem Tử Tinh Quái Thiêm đặt ở trên cuốn Thái Bình Chư Tiên Tán Ký, sau đó ra khỏi thư phòng cẩn thận khép cửa phòng lại.

Thư phòng này... hãn không bao giờ muốn vào nữa.

Lúc Kỷ Nhược Trần về núi thì trời đã hoàng hôn, hãn đơn giản chỉnh lý hành trang một chút, khi trăng lên hãn lại xuống núi.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 280: Đi Đường 4

Hắn chuẩn bị cực kỳ giản đơn trong Huyền Tâm giới chỉ rỗng tuếch, chỉ có một tấm Tị Thủy Chú và Đại Lực Đinh Giáp Thần Phù, những pháp bảo còn lại, hắn đều cất ở trong phòng. Hành trang lần này của hắn tuy rằng đơn giản, không một ai trong Đạo Đức tông hạ sơn lại mang ít đồ đi như vậy.

Sau khi chuẩn bị sẵn sàng, Kỷ Nhược Trần ngẩng đầu nhìn ánh trăng một chút, rồi đi ra ngoài phòng. Vừa mới mở cửa phòng một làn gió đêm bỗng nhiên đập vào mặt, tim của hắn nhảy lên, theo phản xạ bước lùi lại một bước. Lúc này, trước cửa phòng đã có một thân ảnh đứng đó, đúng vào vị trí mà Kỷ Nhược Trần đã đứng y như là quỷ mị.

Kỷ Nhược Trần ngưng thần nhìn kỹ, thấy ngoài cửa là một nữ tử mặc quần áo màu trắng, dưới ánh trăng trông như thiên tiên hạ phàm. Tay trái của nàng cầm một cái bát ngọc, trong cái bát kia không biết đựng cái gì. Tình cảnh này, Kỷ Nhược Trần không biết đã gặp ở nơi nào rồi, nhưng cho dù thế nào, hắn cũng nghĩ không ra.

- Nào, đây là thứ cho huynh, uống uống đi!

Tay trái của nàng nâng lên, ngữ khí băng lãnh vô cùng.

- Đây là cái gì tại sao ta phải uống?

Tuy rằng ký ức vô cùng không rõ, nhưng Kỷ Nhược Trần vẫn nhận ra thiếu nữ trước mắt này là Ân Ân, là con gái của Cảnh Tiêu chân nhân. Chỉ là hắn nghĩ không hiểu vì sao Ân Ân phải bưng một cái bát cho hắn uống.

- Người uống là được, về phần tại sao, vì sao...

Ân Ân nhú mi khổ tư một hồi nhưng vẫn không nghĩ ra được vì sao, vì vậy trong lòng bỗng nhiên buồn bực, nói:

- Đừng có hỏi nhiều như vậy, cứ uống đi là được!

Kỷ Nhược Trần tiếp nhận bát ngọc, thấy trong chén là một thứ nước đen như mực, nhất thời do dự.

Trong gió đêm bỗng nhiên xuất hiện một luồng tử khí, một thân ảnh cao lớn xuất hiện ở phía sau Trương Ân Ân, nhìn Kỷ Nhược Trần trong chốc lát, than thở:

- Uống cho tiểu thư vào sống ra chết, xuống tận Cửu U.. lấy Hoàn Hồn thảo về, sao người còn hoài nghi dụng tâm của tiểu thư cơ chứ! Ai, ta còn tưởng rằng người chính là một nhân vật anh hùng, không ngờ chỉ là một tên vô tình phụ nghĩa!

- Người là người phương nào?!

Kỷ Nhược Trần nhìn chăm chăm vào thân ảnh cao to này quát hỏi.

- Ngô Gia, hiện là thủ vệ của tiểu thư.

Thân ảnh kia thản nhiên đáp.

Kỷ Nhược Trần đã nhận ra Ngô Gia không có thực thể từ lâu, y do tử khí ngưng tụ mà thành, tồn tại giống như một âm hồn. Nếu như mới gia nhập Đạo Đức tông, hẳn nhất định sẽ kinh ngạc, ở một nơi tiên gia bảo địa lại có quỷ mị uế vật xuất hiện.

Hiện giờ hẳn đã hiểu biết nhiều, cho dù ở Thái Thượng Đạo Đức Cung thì vạn sự cũng có thể xảy ra, quỷ quái du đãng ban đêm ở nơi này cũng chỉ là chuyện bình thường.

Hơn nữa cái tên Ngô Gia Quỷ Hồn này nếu đã là hộ vệ của Ân Ân, vậy thì hẳn có bí pháp vượt qua được cấm chế. Tuy rằng lời nói cử chỉ của Ngô Gia khác với quỷ tốt tâm thường thì Kỷ Nhược Trần cũng không thèm để ý, tâm tư đã đặt vào bát ngọc, rất nhiều ký ức mất đi, dường như có liên hệ với cái bát ngọc này.

Kỷ Nhược Trần không hề do dự, ngửa đầu uống cạn. Nước thuốc không có vị gì cả, khi vào miệng nó cũng không chảy xuống bụng mà đi thẳng vào thần thức.

Trong giây lát ấy, trong đầu Kỷ Nhược Trần nổ ầm một tiếng, mây đen tản đi, ánh sáng rọi thẳng vào đáy lòng, ký ức bị phong âm đã được khôi phục lại.

Lại nhìn về phía Ân Ân khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành của nàng lúc này đã có một ý nghĩa khác hẳn với hẳn.

- Ân Ân muội!

Kỷ Nhược Trần bỗng nhiên hiểu được tại sao nàng tự sát, hẳn ghen ngào không nói lên lời. Cũng không nói ra lời nữa, hẳn tiến lên, cầm lấy tay của nàng.

- Bốp !

Một thanh âm giòn tan vang lên trong bóng đêm. Kỷ Nhược Trần bùm mặt, không biết tại sao Trương Ân Ân lại tát mình?

- Kỷ sư huynh ta vốn tưởng rằng huynh là một người thủ lễ, không ngờ lại hành sự lỗ mãng như vậy. Huynh đã uống Hoàn Hồn Thảo, chuyện ta phải làm cũng đã xong! Sư huynh bảo trọng!

Trương Ân Ân lạnh lùng bỏ lại mấy câu, sau đó xoay người bay đi. Sau khi đi hơn 10 trượng, nàng bỗng nhiên quay đầu nhìn Kỷ Nhược Trần, đau

khổ suy nghĩ cái gì đó, nhưng mà nghĩ không ra cuối cùng biên mất trong màn đêm.

Kỷ Nhược Trần ngạc nhiên đứng ở tại chỗ, chỉ cảm thấy cảnh này vô cùng quen thuộc, chỉ là hai người nên đổi chỗ cho nhau một chút mà thôi.

Ngô Gia liếc mắt nhìn Kỷ Nhược Trần trầm giọng nói:

- Mặc dù có chuyện ta rất muốn nói cho người biết, nhưng mà... nếu như người muốn biết, thì hãy đến địa phủ một lần đi. Hoàn Hồn Thảo mặc dù đã mất công hiệu, nhưng mà ở địa phủ vẫn còn thứ khác có thể giải Mạnh Bà thang.

Mạnh Bà thang!

Trong lòng Kỷ Nhược Trần đột nhiên gợn sóng, lúc này mới biết được chân tướng.

Ánh trăng như sương, Kỷ Nhược Trần đứng lặng đúng một canh giờ, sau đó mới đi tới hướng đại môn của Thái Thượng Đạo Đức Cung. Hiện giờ, hàng nghìn hàng vạn việc đang chất chồng trong lòng, nhưng hắn vẫn quyết định tới Đông Hải trước.

Là việc cần làm đầu tiên, nhưng đôi khi nó lại không phải là việc muốn làm. Đây là câu mà chương quỹ thường hay nói với Kỷ Nhược Trần. Khi sắp bước lên Tác Kiêu của Mạc Kiên Phong Kỳ, Nhược Trần bỗng nhiên dừng bước.

Phía trước Tác Kiêu có hai thân ảnh yếu diệu, một là Thượng Thu Thủy, người còn lại là người mà hắn không bao giờ nghĩ là nàng sẽ xuất hiện ở đây: Cơ Băng Tiên.

- Đã lâu không gặp. Nhược Trần sư huynh từ khi chia tay vẫn khỏe chứ!

Thượng Thu Thủy ôm quyền thi lễ, nhưng mà động tác thi lễ này của hắn có thể nhận ra có chút bất đắc dĩ, nụ cười trên miệng hắn chỉ là nụ cười khổ.

- Đa tạ Thu Thủy sư huynh!

Kỷ Nhược Trần đáp lễ.

Hắn vẫn duy trì khoảng cách lọ trượng với hai người Thượng - Cơ, không tiến về phía trước. Cách xa nhau như vậy làm hắn cảm thấy kỳ quái, nhưng mà Cơ Băng Tiên xuất hiện ở đây càng khiến hắn kỳ quái hơn.

Kỷ Nhược Trần không cho rằng Cơ Băng Tiên có ác ý gì cả, thế nhưng ánh mắt của nàng nhìn về phía hắn trở nên sắc bén dị thường, giống như tiên kiếm đã rút khỏi vỏ. Đương nhiên hắn sẽ không khinh suất mà tiến lên.

- Đâu có đâu có, Kỷ sư huynh xem ra vừa trở về núi bụi đường trường còn chưa hết sao lại muôn xuống núi luôn rồi?

Đêm nay Thượng Thu Thủy vô cùng dong dài

Cơ Băng Tiên khẽ cau mày, nói:

- Thu Thủy sư đệ, người nên gọi là sư thúc mới đúng.

Kỷ Nhược Trần nói:

- Chúng ta không ở trong một mạch, không cần tính toán bối phận.

Cơ Băng Tiên nhàn nhạt nói:

- Lễ pháp quy củ đâu phải việc nhỏ, sao có thể tùy tiện như vậy?

Câu nói này của nàng đã chặn toàn bộ những câu mà Kỷ Nhược Trần định nói. Hắn không nói gì nữa, để xem nàng muôn gì. Quả nhiên Cơ Băng

Tiên nói:

- Băng Tiên muốn xin Kỳ sư huynh chỉ dạy một chút, mong rằng sư huynh vui lòng chỉ giáo.

Kỳ Nhược Trần dự định từ chối, nhưng mà thấy Thượng Thu Thủy đang len lén nhìn mình nháy mắt, trong ánh mắt có ý khẩn cầu, thực khiến người ta mềm lòng.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 281: Đi Đường 5

Mặc cho Thượng Thu Thủy tìm mọi cách cầu xin, Cơ Băng Tiên với cái nhìn trào phúng, thì Kỷ Nhược Trần vẫn không để ý tới yêu cầu luận bàn. Dù cho Cơ Băng Tiên có nói rõ nguyên nhân nàng đã hạ một cấp bậc, dùng cảnh giới Thái Thanh Huyền Thánh Cảnh ứng chiến, hẳn cũng không đồng ý.

Kỷ Nhược Trần quanh thân không có một chút chân nguyên, cứ thản nhiên như vậy đi qua bên cạnh của Cơ Băng Tiên, bước lên Tác Kiêu.

Cơ Băng Tiên mặt như sương lạnh. Thượng Thu Thủy vẻ mặt thảm đạm, hai người đã dùng hết ngôn từ nhưng không ngờ da mặt Kỷ Nhược Trần dày như tường thành giả bộ như không nghe thấy, cũng chẳng chút nào phòng hộ.

Nếu như Cơ Băng Tiên ra tay, hẳn đương nhiên sẽ bị một kích đánh gục, thẳng như vậy đầu có phải là ý nàng muốn tìm tới tận cửa luận bàn?

Thượng Thu Thủy mới ra khỏi Tây Huyền Sơn lịch lãm một lần. Cơ Băng Tiên bế quan thanh tu nhiều năm, ngay cả những chuyện trong tông còn không biết. Nhưng mà hai người này thông minh tuyệt đỉnh, không biết là với thủ đoạn vô lại của Kỷ Nhược Trần có tránh được họ hay không?

Mắt thấy Kỷ Nhược Trần sắp sửa bước lên Tác Kiêu, Cơ Băng Tiên chợt cắn răng một cái quát lớn:

- Hôm nay cho huynh biết được thế nào là kiêng nể!

Tay áo của Cơ Băng Tiên vung lên, một làn gió lạnh như băng tuyết đập vào mặt của Kỷ Nhược Trần. Nam nhân đều có tôn nghiêm. Kỷ Nhược Trần cho dù có vô lại, cũng sẽ không chịu một bạt tai như vậy.

Một chưởng này của Cơ Băng Tiên nhanh như thiểm điện, cũng sử dụng chân nguyên rất mạnh, đó là do nàng muốn ép hẳn ra tay.

Thấy Cơ Băng Tiên hành động như vậy, Thượng Thu Thủy nhất thời thờ dãi một hơi, thầm nghĩ trong lòng tính toán thật hay.

Cho dù Kỷ Nhược Trần tránh né hay ngăn chặn, Cơ Băng Tiên cũng nhất định sẽ tiếp tục tát lên mặt. Chỉ cần hẳn không muốn bị một bạt tai này, thì nhất định sẽ phải đấu một trận.

Ba người đều là người nổi bật trong thế hệ trẻ của Đạo Đức tông, đôi khi không cần gây chiến cũng có thể phân cao thấp.

Nếu như đêm nay không đấu một trận, thì không biết bao giờ Kỷ Nhược Trần mới có thể hạ sơn trở về, mà trong khoảng thời gian này, Thượng Thu Thủy sẽ là người chịu đau khổ nhiều nhất.

Nụ cười có thể sánh với hoa với trăng của Thượng Thu Thủy mới hiện lên thì đã có một tiếng “Bốp” giòn tan vang vọng theo gió núi. Một chưởng của Cơ Băng Tiên đập thẳng vào má trái của Kỷ Nhược Trần, mặc dù đã thu lực, nhưng mà nó cũng đánh bay Kỷ Nhược Trần lên, trong miệng hẳn phun ra một ngụm máu, hình thành một đường vòng cung bay trên không trung cứng lại.

Bịch một tiếng, Kỷ Nhược Trần nặng nề ngã xuống đất. Mỗi động tác giở tay nhắc chân của Cơ Băng Tiên đều có hàn khí, cũng là nguyên nhân có thể khiến nàng bách chiến bách thắng. Do nàng đã cố gắng thu lực, nên Kỷ Nhược Trần chịu một chưởng này cũng không quá nặng, nhưng hàn khí vẫn làm đông cứng tứ chi của hắn, làm cho hắn rơi một cái thật nặng nề.

- Kỹ sư thúc, chuyện này...!

Thượng Thu Thủy vội vàng chạy tới nâng Kỹ Nhược Trần dậy.

Kỹ Nhược Trần cũng không chối từ, mượn một tay của Thượng Thu Thủy đứng lên. Hắn lau vết máu ở khóe miệng, nhìn về Cơ Băng Tiên, mỉm cười nói:

- Lĩnh giáo!

Bên má trái của hắn sưng phồng lên, khóe môi vỡ tan, nụ cười khiến cho thiếu nữ ý loạn tình mê của hắn đã trở nên vô cùng kinh khủng với vết thương thể này. Có thể khẳng định một nửa khuôn mặt đã bị đánh cho bầm dập.

- Chuyện này... Kỹ sư thúc, Băng Tiên không phải cố ý đâu, hiện giờ sư điệt có chút thuốc trị thương đây.

Thượng Thu Thủy xưa nay giỏi ăn nói bây giờ nói năng cũng lộn xộn. Hắn tìm không thấy linh đan trị thương trong ngực, cho nên lại càng luống cuống chân tay. Kỹ Nhược Trần lắc đầu, buông tay của Thượng Thu Thủy ra bước lên Tác Kiêu.

Khi Kỹ Nhược Trần đi qua, đôi môi anh đào của Cơ Băng Tiên khẽ nhếch lên, định nói cái gì đó, nhưng mà vẫn cắn cắn môi, mặc cho hắn im lặng đi qua.

Ánh trăng như sương băng phong gào thét, bóng lưng Kỹ Nhược Trần từ từ biến mất ở trong mây mù mênh mông, cô độc nói không hết lời.

- Hắn thế nào...!?

Đông môn tử võ là chuyện thường tình, Cơ Băng Tiên thực sự không nghĩ ra vì sao Kỹ Nhược Trần thà rằng chịu một bạt tai cũng không muốn

luyện bàn với mình. Nàng đang hỏi Thượng Thu Thủy, nhưng Thượng Thu Thủy sao biết mà trả lời đây?

- Tại sao chúng ta lại phải không lo không nghĩ thanh tu, một lòng đề cao đạo hạnh cơ chứ?

Cơ Băng Tiên lại hỏi một câu.

Đối với câu hỏi bất thành linh này, Thượng Thu Thủy nhất thời cứng họng không biết đáp lại làm sao. Vốn bản chất của vấn đề vô cùng đơn giản, đó chính là vì vũ hóa phi thăng tìm được đại đạo, thế nhưng giờ này khắc này, vấn đề không còn đơn giản như vậy.

...

Thần Châu khắp nơi đều có điểm báo rằng sẽ xảy ra náo loạn, những người dân thường quen với cuộc sông giản dị, đó là mặt trời mọc thì đi làm mặt trời lặn thì về nghỉ... Đối với bọn họ mà nói có thể no ấm quanh năm, đã là phải cảm tạ trời xanh ưu ái rồi.

Mà những người tu đạo vốn cao cao tại thượng quan sát trần gian chúng sinh lại không được may mắn và an nhàn như vậy. Họ đã sớm bị kéo vào trong giao tranh hỗn loạn. Một số đại môn phái muốn đợi thế cục rõ ràng rồi mới hành động, mà những tiểu môn phái đã phân thành hai phe, hoặc là muốn thừa dịp sông loạn bắt cá hoặc là muốn có được lợi ích đều đã phái người hành động.

Thế nhưng Tử Vi Chân Nhân cùng Ngâm Phong lại phi thăng không biết là ai hơn ai kém, mà ai có thể giải đáp cơ chứ? Những người có duyên gặp tiên nhân đều nói mình không rõ tiền duyên của kiếp trước, cho nên hai người kia có đánh nhau không thắng thì sẽ hòa, mà người xui xẻo cuối cùng vẫn chính là các tiểu môn phái.

Chuyện thành bại thị phi cũng giống như đại đạo mệnh mông, mỗi người đều hiểu một chút, nhưng thực ra lại chẳng hiểu cái gì.

Minh Hoàng, Thanh Khư Cung cùng với Đạo Đức tông trong lúc giảng co, giống như là hai tướng lĩnh đứng trên hai ngọn núi cao tuyết; tuy rằng người ở dưới chân núi ngưỡng mộ, nhưng mà người khác mà đứng lên sẽ choáng váng đầu hoa mắt, không thể đứng nổi. Sự náo loạn trong nhân tâm của người tu đạo đã tràn lan, bọn họ dù sao cũng chỉ là tấm thân máu thịt, không lúc nào không muốn cho cảnh giới của mình tiến xa hơn.

Đạo hạnh thâm hậu hơn một chút cũng sẽ cảm thấy an tâm hơn trong đêm trường náo loạn này; mà tu vi nông một chút, sẽ trở thành mục tiêu của người khác. Sự bất an và cách nghĩ tàn bạo cứ đan xen vào với nhau.

- Bắt lấy yêu nữ kia, nó chạy vào trong rừng cây!

- Tề sư đệ, người vòng ra phía sau rừng, chặn đường lui của nó. Trương Vương nhị vị sư đệ bọc hai bên trái phải. La sư đệ lên không đề phòng nó bay!

Một người trung niên đạo sĩ cầm phất trần trong tay đứng chỉ huy. Trước mặt y là một khu rừng mê vụ tràn lan, âm khí dày đặc, hiển nhiên là bên trong có yêu vật.

Theo mệnh lệnh của trung niên đạo nhân bốn gã đạo sĩ phân công nhau xuất kích, hành động nhịp nhàng phối hợp ăn ý. Xem ra họ là những người đã bắt không ít yêu.

Chờ cho đạo sĩ kia vào vị trí trung niên đạo sĩ kia mới hừ một tiếng, phất trần trong tay vung lên, từ từ đi vào trong rừng. Năm người này đã giảng thiên la địa võng, không lo yêu nữ kia có thể chạy trốn.

Yêu nữ này đạo hạnh không thấp, tu luyện đã thành hình người, lấy đạo hạnh nhiều năm, nó đã làm cho người khác không thể nhận ra nó là do yêu

vật nào tu luyện thành.

Nhưng mà đạo hạnh có cao tới đâu, thì dù sao nó cũng chỉ là yêu, ở Vĩnh Châu này là địa giới của nhân sĩ tu đạo, sao có thể để cho một con yêu hoành hành?

Lần này để thu phục con yêu nữ này, y đã mượn trọng bảo của sư môn là Khôn Phong Thao, chỉ cần bị chạm một chút vào dải lụa này, sẽ bị hiện nguyên hình.

Khi đi vào trong rừng, trong tim y bỗng nhiên cảm thấy bất an. Đạo nhân chợt bật cười, thầm nghĩ trong lòng mình sợ hãi nên có quỷ, chỉ cần mình đã đủ đơn thương độc mã thu thập nữ yêu này, huống chi còn có bốn vị sư đệ trợ trận?

Nhưng mà con yêu nữ kia hình như là tinh thông trận pháp, vì mấy lần đã vây khốn nó trong trận, nó vẫn thoát ra được. Một con yêu tại sao lại hiểu được trận pháp, không phải nữ yêu này chính là Thiên Yêu hung danh vang xa đó chứ?

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 282: Đi Đường 6

Đạo nhân lắc đầu, tiếp tục đi vào trong rừng sâu. Đi không bao xa, sương mù trong rừng đã trở nên dày đặc, không cách nào nhìn thấy khoảng cách trong phạm vi một trường

Một làn hơi lạnh đập vào mặt, làm cho chòm râu ba chòm của đạo nhân ướt đẫm, khó chịu nói không nên lời. Trong lòng buồn bực, trong mũi lại mơ hồ ngửi được mùi máu tanh, đạo nhân càng nghĩ càng khó chịu.

Lão định áp ginói yêu nữ này về sư môn, nhưng mà không ngờ tình hình trước mặt lại phiền phức thế này. Không đánh sao trở về núi được, mà đánh thì có thể siêu sinh trong miệng con ác yêu này hay không?

Khi hắn còn đang nghĩ ngợi, thì bỗng nhiên cảm thấy gốc cây cổ thụ trước mặt trông có vẻ quen quen, hình như đã gặp ở nơi nào rồi đó. Đạo nhân chợt có suy nghĩ, phát trần vung lên, lưu lại một dấu vết trên cây đại thụ, sau đó vòng qua thật nhanh.

Không biết đi được bao lâu, trước mặt đạo nhân lại xuất hiện một gốc cây cổ thụ, trên gốc cây có khắc một vết thật sâu sắc mặt đạo nhân trở nên tái nhợt.

Trong rừng cây này có bố trí trận pháp!

Đạo nhân nhìn xung quanh một phen, nhưng vẫn không cách nào tìm ra manh mối. Lão biết nếu như đi loạn sẽ cực kỳ hung hiểm, vì vậy ngồi khoanh chân dưới gốc cây cổ thụ, chuyên tâm suy tính Thiên Can Địa Chi, có thể phá trận ra ngoài

Nhưng mới nhắm mắt, thì đột nhiên lão cảm thấy có người nào đó đang nhìn vào mình, vì vậy lão mở mắt ra, đập vào mặt đúng là khuôn mặt của Tề sư đệ!

Kinh hãi hai mắt lập tức trợn tròn, lúc này lão mới phát hiện đây chính là đầu của Tề sư đệ. Sắc mặt y xanh mét, hai mắt trợn tròn, sự kinh hãi trước khi chết vẫn còn lưu trên đó.

Tâm tình như bị ngâm trong nước đá, đạo nhân chậm rãi ngẩng đầu, thấy gốc cây phía trước mặt giống như là hai cái đùi thật đẹp; lại nhìn ra xa hơn phía trước một chút, thấy một khuôn mặt nữ tử xinh đẹp tuyệt trần đứng cạnh gốc cây cổ thụ, trên mặt có ý cười cười trào phúng.

Đạo nhân chậm rãi đứng lên, lấy từ trong lòng ra một đnoi lụa.

Sự trào phúng của yêu nữ kia càng lúc càng nhiều, nói:

- Người tự mình nhốt mình ở trong trận của ta, hành động giầy dụa của người nào có tác dụng gì?-

Đạo nhân thất kinh lẽ nào rừng cây này chính là do yêu nữ kia bố trí? Miễn cưỡng chế ngự kinh hoảng trong lòng, lão quát to một tiếng:

- Yêu nữ, chớ có càn rỡ!

Đồng thời với tiếng quát, lão cũng sử dụng pháp bảo Khôn Phong Thao. Khi Khôn Phong Thao đón gió, ả hóa thành hàng ngàn hàng vạn sợi tơ, đánh tới gáy của yêu nữ kia!

Yêu nữ kia cười lạnh một tiếng, lẳng không tóm lấy đnoi lụa kia. Hàng nghìn sợi tơ bị nàng thu vào trong tay, sau đó dùng lực kéo một cái, chỉ nghe những thanh âm phân phát vang lên liên tiếp, trọng bảo của đạo nhân kia đã bị xé thành hai mảnh lập tức bị hủy!

Pháp bảo bị hủy, đạo nhân kia đương nhiên cũng không dễ chịu gì, sắc mặt của lão xám ngoét, phun ra một ngụm máu tươi. Miễn cưỡng mới ngẩng đầu lên được, nhưng lão lại kinh hãi thấy yêu nữ kia đã tới trước mặt, đôi môi ả mở ra hút về phía mi tâm của mình.

Đạo nhân chỉ cảm thấy khí huyết toàn thân như dâng trào lên, tạo thành một đường thẳng xuyên thủng qua mi tâm, cuộn cuộn không ngừng vọt tới miệng của yêu nữ kia. Lão kinh hãi phần nộ tội đỉnh, miễn cưỡng kêu lên:

- Yêu nữ! Người, người hút máu người ắt bị trời phạt!

Yêu nữ kia một tiếng cười khế, nhưng may mắn không ảnh hưởng tới tốc độ hút máu, nói:

- Đồ vô tri ta tu luyện Tam Thanh Chân Quyết, có bị trời phạt cũng có thể hóa ginói!

- Tam Thanh Chân Quyết sao... người là yêu cơ mà!?

Trước mắt đạo nhân tối sầm lại, thần thức của lão dần dần chìm vào trong bóng tối.

“Bịch một tiếng vang lên, một cái đầu lâu lại rơi xuống đất, xếp thành hàng với bốn vị sư đệ của lão.

Trong rừng nổi lên một trận gió, thổi bay toàn bộ sương mù. Yêu nữ kia vẫn đứng ở trong rừng, một sợi tơ ngấn bay trước mặt ả, vươn tay chạm vào sợi tơ kia, nhưng mà sợi tơ kia cũng sắc bén dị thường khiến cho ả bị chảy máu. ả đưa ngón tay vào trong miệng. trên mặt hiện lên vẻ u sầu.

Tay trái mềm mại, lúc nào cũng có thể bị thương tổn thể nhưng tay phải của ả lại cứng rắn vô cùng, hai tay đúng là khác nhau một trời một vực. ả cần thận đưa tay phải ra trước mặt nhìn, nhưng vẫn không thấy một chút tỳ vết nào trên đó cả. Dù sao đây cũng chính là bàn tay phải đã được Hư Vô

cnói tạo lại, sao có thể tìm ra một chút nào không tốt cơ chứ? Từ sau khi Hư Vô phiêu nhiên rời đi, ả vẫn không biết chút tin tức nào cả.

Bàn tay phải này là hoàn mỹ ư? Ắ cười khổ lắc đầu. Lúc đầu sau khi Hư Vô cnói tạo xong bàn tay này, trong mắt hắ hiện sự thất vọng và bất mãn vô cùng. Hắ cụt hứng bỏ đi, vậy thì sao bàn tay này có thể là hoàn mỹ cơ chứ?

Ở trong lòng Hư Vô, chỉ có một bàn tay phải hoàn mỹ. Mà bàn tay của nàng đúng là không cách nào làm cho nó hoàn mỹ được nữa rồi.

Nàng than nhẹ một tiếng, nói:

- Hoài Tô ơi Hoài Tô, người lại đang nghĩ ngợi lung tung rồi...!

Trên con đường khúc khuỷu của quan đạo Lĩnh Nam, nói là quan đạo, nhưng chẳng khác gì những con đường không tu sửa của phương bắc. Sáng sớm ngày hôm đó, ở trên quan đạo có một thân ảnh cao lớn hiện lên, khi hắ nhìn ven đường thấy một quán trà, hắ đi vào ngồi xuống, khi nhìn núi xanh ở phía xa xa, không biết đang nghĩ gì.

Khi tiểu nhị mang trà lên, hắ chỉ tiện tay mà dùng chứ không biết mùi vị ra sao. Đi dọc theo quan đạo này không bao lâu nữa là tiến nhập vào địa giới của Triều Châu.

Lúc này ở phương hướng Triều châu đi tới có ba gã kỹ sĩ cưỡi trên ba con ngựa, khi nhìn thấy quán trà ở phía xa xa, một trung niên nam tử hơi béo trong đám người bỗng nhiên nói:

- A! Bên kia cũng là người tu đạo, chúng ta qua đó xem có phải là yêu nhân của Đạo Đức tông hay không?

Ba người giục ngựa đi tới trước quán trà, nam tử mập mạp ôm quyền, đĩnh đạc nói:

- Xin chào đạo hữu!

Trung niên nam nhân ngồi trong quán trà mặc áo bào đen, da thịt như ngọc, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần giống như nữ tử, người này chính là Hư Vô. Hắn chỉ ngẩn ngơ nhìn về phương xa, coi những người ở trước mắt như không thấy.

Trong mắt của hắn bây giờ chỉ còn lại thân hình của Thanh Y tiểu yêu.

Nam tử mập mạp kia cảm thấy bị mất mặt, nét mặt mơ hồ có chút thẫn thờ lại nói:

- Vị đạo hữu này họ tên là gì, xuất thân từ phái nào, có thể thông báo một chút hay không? Ta mang theo chức phận trong người, muốn lòng bắt yêu đạo Đạo Đức tông trong địa giới Triều Châu. Nếu như đạo hữu không chịu nói có quan hệ với yêu đạo Đạo Đức tông hay không, vậy thì sẽ có chút phiền phức. Hắc hắc, nếu như là Đạo Đức tông ở trong địa giới của Triều Châu thì...

Trong lòng của Hư Vô đang loạn như ma, cảm thấy ở bên đường có một con ruồi cứ nói đi nói lại “Đạo Đức tông. Đạo Đức tông”, làm cho hắn tâm phiền ý loạn, không khỏi tức giận, bỗng nhiên hét lớn một tiếng:

- Con mẹ Đạo Đức tông! Đều cút đi cho ta!-

Nam tử mập mạp lấy làm kinh hãi, sau đó cảm thấy mất thể diện khuôn mặt đã sớm trầm xuống, chỉ tay vào một vị đạo nhân đi ở giữa, cả giận nói:

- Vị này chính là Như Tùng tiên trưởng đến từ Trường An Chân Võ Quan! Ở trước mặt Như Tùng tiên trưởng người dám ngang bướng như vậy hay sao? Mau mau thành thật khai báo, người có quan hệ gì với Đạo Đức tông, nếu không pháp bảo của tiên trưởng xuất ra, thần hồn của người sẽ tiêu...

Hư vô mí mắt không động đậy, dùng tay trái quơ một cái rồi ném ra ngoài, dường như là muốn đánh đuổi mấy con ruồi đang làm âm ỉ. Đầu ngón tay của hắn tỏa ra sương trắng lượn vòng một cái, trong nháy mắt đã vòng qua ba người.

Nam tử mập mạp thấy đám sương trắng này đầu có tác dụng gì, nhưng đột nhiên thấy thân hình của Như Tùng đạo nhân bị cắt thành 17, 18 mảnh, rơi chắt thành một đồng ngay tại dưới đất, máu tươi loang lổ.

Miệng của y há ra, tiếng kêu sợ hãi còn chưa ra khỏi miệng, đã cảm thấy trên người hơi đau, sau đó cảnh vật trước mắt vỡ tan, rồi mờ dần.

Sự âm ỉ của con ruồi kia biến mất, sự buồn rầu trong lòng của Hư Vô chỉ tăng không giảm, tất cả đều là bởi vì Thanh Y.

Khi mới gặp gỡ, nàng giống như một đóa kỳ hoa, tập hợp linh khí của thiên địa. Mà Thanh Y ở lại Vô Tận Hải thì cũng vẫn như một đóa hoa trong đêm, tuy rằng mỹ lệ vô song nhưng mà sau một khắc là điêu linh.

Lấy tư chất của Thanh Y, tu luyện ngàn năm, chuyện thành đại đạo là chuyện đương nhiên, nhưng tại sao hắn cảm thấy, sinh mệnh của nàng còn rất ít?

Sao lại như vậy!?

Hư vô chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, hoàn toàn nghĩ không ra đáp án. Hắn thậm chí đã quên mất mình tại sao lại xuất hiện ở Vô Tận Hải, có biện pháp nào có thể khiến cho đóa hoa kia không điêu linh hay không?

Giống như thấy ánh bình minh trong đêm đen, hai mắt của Hư Vô đột nhiên mở lớn, sáng lòa. Tuy rằng hành động này đúng là đoạt đi tạo hóa của trời đất, nhưng với sở học bình sinh siêu việt của hắn thì còn lo lắng tới chuyện này hay sao?

Hư Vô bỗng nhiên đứng lên, ngửa mặt lên trời cười dài ba tiếng tiếng cười truyền đi ngàn dặm!

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 283: Định Hải 1

Trên đường đi về phía đông, Kỷ Nhược Trần cũng như Hư Vô gặp phải nhiều tu đạo giả chặn đường, tuy nhiên lần này hẩn hành sự cẩn thận. Chỉ cần dùng pháp môn của Muộn Côn, chân nguyên có thể ẩn mà không lộ, cuối cùng hẩn đã vượt qua Thủy Thiên sơn một cách yên lặng, vô kinh vô hiểm.

Chẳng qua cuối cùng hẩn vẫn nghĩ không rõ vì sao Minh Hoàng lại đột nhiên làm khó dễ với Đạo Đức tông? Nếu Đạo Đức tông dốc toàn bộ lực lượng, như vậy tường cao hào sâu của thành Trường An cũng sẽ mất đi tác dụng, chỉ dựa vào một Chân Vũ quán căn bản không cách nào bảo vệ cho Minh Hoàng chu toàn được.

Trong cung Trường An có khắc một trận đồ thượng cổ là thật, nhưng mà lấy lực liên thủ của chư chân nhân Đạo Đức tông, lại có Cố Thủ Chân chân nhân tinh thông quỷ tượng trận đồ, muốn công phá nó cũng không phải là việc khó gì.

Một điều khó hiểu khác là cho dù Minh Hoàng làm khó dễ, vì lẽ gì lại có rất nhiều phái tu đạo khác vội vàng làm khó với Đạo Đức tông, giống như là rất sợ hành động chậm sẽ không giành được công lao vậy.

Nghìn năm qua Đạo Đức tông luôn là lãnh tụ chính đạo, bất kể là tổng số đệ tử hay là đạo hạnh thâm hậu thì nhân số tu sĩ đều xưng đệ nhất. Nếu như thực sự động thủ, cho dù Tử Vi chân nhân bế quan không ra, nếu một đấu một thì Đạo Đức tông cũng đủ để ngang cơ với Thanh Khư cung và Vân Trung cư.

Bí quyết cũng không có, chỉ nhiều người mà thôi.

Thanh Khư cung và Vân Trung cư đã là như vậy, các môn tiểu phái khác tới trêu chọc Đạo Đức tông quả thực chính là tự chịu diệt vong. Vấn đề là, hiện tại kẻ dám đến trêu chọc Đạo Đức tông lại có rất nhiều, người khác không thể không suy nghĩ trong đó nhất định có điểm không bình thường. Và lại nếu như còn tiếp tục duy trì xu thế này, Đạo Đức tông có hùng mạnh mấy cũng không thể là địch của hàng vạn hàng nghìn tu sĩ thiên hạ được.

Có lẽ là giống như một con sư tử đang đối mặt với một bầy sói; sau khi liều chết tranh đấu, sư tử nhất định sẽ vẫn mệnh thân vong nhưng bầy sói bao vây tấn công nó trong mười thì cũng chỉ còn hai ba con có thể tồn tại, con sói tấn công sư tử trước đã định là sẽ bị xé thành từng mảnh. Nhưng mà loại giằng co vi diệu thế này thường sẽ bởi vì một hai con sói hung hãn không sợ chết mà bị phá vỡ.

Vấn đề là ở chỗ, hiện tại sói không sợ chết hình như càng ngày càng nhiều.

Đứng ở bờ Đông Hải, Kỷ Nhược Trần quyết định không suy nghĩ thêm những chuyện khiến người đau đầu này nữa. Dù sao thì thiên thác có sập xuống thì còn có các chân nhân chống đỡ, hẳn lại sợ cái gì?

Tuy nhiên Trích Tiên Ngâm Phong của Thanh Khư cung nếu như đấu pháp cùng Tử Vi chân nhân sắp sửa phi thăng cũng không biết ai thắng ai thua.

Trong Đạo điển tuy có ghi lại về Trích Tiên, song đều mơ hồ không rõ, còn xa mới tin cậy xác thực bằng những sự tích phi thăng. Hẳn từng tốn rất nhiều tâm trí để tìm đọc các bản ghi chép về Trích Tiên, cuối cùng vẫn chưa tìm được thông tin về Trích Tiên trong truyền thuyết là phi thăng như thế nào. Về phần có đúng là toàn bộ Trích Tiên đều có thể phi thăng hay không thì càng tìm không có đáp án.

Vừa nghĩ đến Ngâm Phong trong ngực Kỷ Nhược Trần đột nhiên dấy lên một nỗi đau âm ỉ.

Hắn ngửa mặt đón gió biển, hít vào một hơi thật sâu, bắt đầu suy nghĩ nếu như mình ở vào vị trí của Tử Dương Chân Nhân, thì sẽ làm như thế nào để ứng phó cục diện trước mắt. Những việc này nói đến hình như rất dễ, nhưng mà nếu như ngẫm nghĩ thì thật sự là rất lộn xộn, nhất thời nửa cơ hội để thông suốt căn bản cũng không có.

Tỷ như làm sao biết rõ những môn phái nhỏ này, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì mới làm khó Đạo Đức tông? Minh Hoàng sao lại hạ chiếu thư bức này? Nên phái ai lên vào Trường An dò hỏi tin tức đây? Trong các đại quan tên tuổi trong triều nên mượn hơi ai, thu mua ai, giã lên ai, thậm chí trực tiếp trừ khử ai? Nên điều phối nhân thủ làm sao mới có thể bảo vệ được bản sơn chu toàn có thể bảo vệ mỗi nhánh núi ở bên ngoài. Thậm chí nếu như thực sự xảy ra cục diện lấy thực lực của một phái để đối kháng với thiên hạ thì phải điều phối làm sao, mới có thể khiến những tu đạo giả xưa nay có thói quen đơn đã độc đấu, toàn bộ tập hợp lại lấy yêu thắng mạnh?

Đương nhiên, đệ tử Đạo Đức tông đông đảo, nội bộ tuyệt đối không có khả năng bền chắc như thép khối, một khi trụ không vững những người có toan tính khác hẳn định không ít. Nếu như suy nghĩ cả đến những vấn đề này, riêng chỉ những manh mối khó phân thôi cũng sẽ đau đầu.

Kỷ Nhược Trần nở nụ cười khổ, lúc này mới hiểu được Tử Dương Chân Nhân có bao nhiêu khó khăn!

Hắn bật nhảy lên từ mỏm đá ngầm, tại không trung vẽ ra một đường vòng cung xinh đẹp, không chút nao núng nhảy vào Đông Hải. Mãi cho đến lúc hạ xuống nước, trong đầu hắn vẫn còn đang không ngừng tính toán các mối liên quan, tính cho đến lúc choáng đầu, hoa mắt.

Chỉ có như vậy mới hoàn toàn không để cho tâm tư được nhàn rỗi, hăn mới có thể quên triệt để tất cả.

Càng lặn sâu, Kỷ Nhược Trần càng cảm thấy đáy biển Đông Hải một mảnh điêu tàn, trên các mỏm đá ngầm khắp nơi đều là vết tích bị sụp đổ hủy hoại, giữa các mỏm đá ngầm rải rác rất nhiều đá san hô màu sắc diễm lệ, căn bản không phải là vật của vùng thủy vực này, cũng không biết là từ nơi nào bị trôi tới. Đáy biển thủy thảo vô số, ngày xưa tùy ý có thể thấy được những đàn cá lớn nhỏ bơi khắp nơi, giờ căn bản không thấy tung tích, toàn bộ đáy biển chỉ có tử khí dày đặc. Xem ra một tràng đại náo của Yêu Hoàng Dực Hiên tại đáy biển Đông Hải đã để lại ảnh hưởng rất sâu, chỉ là không biết lúc này y có còn tại Đông Hải đấu pháp cùng Tử Kim Bạch Ngọc cung hay không?

Kỷ Nhược Trần tại đáy biển như con cá một đuôi cấp tốc bơi về phía trước, dần dần, hăn phát hiện bí quyết đánh Muộn Côn nhiều khi cũng áp dụng để đi chuyển dưới đáy biển. Hăn càng bơi càng có tâm đắc, động tác hết sức thành thạo, tốc độ lại từ từ tăng nhanh hơn, về sau giống như một mũi tên nhọn thoát dây cung trong chớp mắt đã đi xa, chỉ lưu lại ở phía sau một vệt dài như dòng nước ngầm.

Kỷ Nhược Trần đang bơi lặn đến xuất thần, bỗng cảm thấy sau gáy căng lên, ngay khi nghĩ liền hơi nghiêng người bơi qua trái. Một tia hàn quang bén nhọn sạt qua người hăn, đình một tiếng đâm vào một phiến đá ngầm, lút cả cán.

Một xoa đột kích đến hầu như không hề báo trước nhanh như thiểm điện, thời cơ cũng tính vừa đúng; nếu không phải linh giác của hăn cảm hơn so với bình thường, từ một điểm nào đó mà cảm giác được không đúng, tâm pháp sử dụng lại không cần tốn nhiều chân nguyên, vừa động suy nghĩ liền có thể lệch vị trí, thì một xoa này đã có thể khiến hăn bị thương nặng.

Không cần quay đầu lại Kỷ Nhược Trần đã biết là đại địch đã đến. Trước tiên hần đề tụ sẵn chân nguyên, phòng bị vạn toàn rồi mới xoay người lại. Xa xa sóng biển ào ạt, một điểm đen từ xa đến gần, lao thẳng đến cách xa mười trượng mới dừng lại. Đây là một thanh niên cao to, thân khoác Bàn long giáp, chỗ khuỷu tay cùng mắt cá chân đều vươn ra vây cá, tay trái nắm một thanh ngư xoa, trên lưng còn đeo ba cây ngư xoa giống y chang nhau.

Hắn nhìn trái nhìn phải Kỷ Nhược Trần, giống như chưa bao giờ thấy qua người trên lục địa, nửa ngày mới giơ lên ngư xoa, quát:

- Người là người phương nào, dám cả gan xông vào Đông Hải! Hừ, mặc dù bản lĩnh ẩn thân giấu vết rất khá, nhưng còn chưa giấu được Phong Hạo ta!

- Ẩn thân giấu vết?

Kỷ Nhược Trần hơi suy nghĩ đã hiểu rõ mình dùng thân pháp rẽ nước để đi chính là xuất phát từ Long Môn khách sạn, chân nguyên vận dụng cực kỳ bé nhỏ, thảo nào tên Phong Hạo này lại cảm thấy mình đang ẩn thân giấu vết. Chẳng qua cách di chuyển nhanh chóng này còn có thể có hiệu quả xấp xỉ với ẩn thân, vậy chẳng phải là nói...

Kỷ Nhược Trần mơ hồ cảm giác được mình vừa nắm được điều gì, nhưng chỉ kém một chút nữa, cuối cùng vẫn nghĩ không rõ. Hắn nhìn về Phong Hạo thì lễ, nói:

- Xin hỏi Phong Hạo đại nhân tại Đông Hải đảm nhiệm chức gì?

Đạo hạnh của Phong Hạo không thấp, phỏng chừng tu vi tương đương với Thượng Thanh cảnh giới của Đạo Đức tông, vả lại hỉ nộ đều hiện ra sắc mặt nên hơn phân nửa là xuất thân cao quý, trong thủy quân Đông Hải y nhất định giữ chức vị quan trọng.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 284: Định Hải 2

Quả nhiên được Kỷ Nhược Trần tán tụng như thế, sắc mặt Phong Hạo nhất thời hòa hoãn không ít, kiêu ngạo lấy giọng quan của Tử Kim Bạch Ngọc cung ra nói:

- Ta là nhất đẳng hải tướng của thủy quân Đông Hải!

Kỷ Nhược Trần vẻ mặt kính nể:

- Tùy tùng của Phong tướng quân ở đâu?

Vừa hỏi vậy khiến sắc mặt Phong Hạo có chút xấu hổ, nói quanh co:

- Cái này... họ vẫn còn cách xa nơi này!

Y đương nhiên sẽ không nói là một đường điên cuồng đuổi theo Kỷ Nhược Trần mới đến đây, thực sự sắp đuổi không kịp nên mới không thể không ném ra ngư xoa để ngăn cản. Một vòng truy đuổi như thế thủy tốt Đông Hải bình thường đâu thể theo kịp? Từ lâu đã bị bỏ lại không biết chỗ nào rồi!

Hắn vừa nói như vậy, trong lòng Kỷ Nhược Trần đã hiểu rõ, lại thi lễ rồi ngậm cười hỏi: - Xin hỏi Phong đại tướng quân, nhất đẳng tướng quân của thủy quân Đông Hải tổng cộng có mấy người?

Phong Hạo mặt khoe khoang nói: - Tổng cộng có tám người!

Kỷ Nhược Trần cười nói:

- Vậy từ nay về sau chỉ còn bảy người thôi!

- Vì sao. . . ?

Phong Hạo lời vừa ra khỏi miệng đã hiểu ý, vì vậy nổi giận gầm lên một tiếng, giơ ngư xoa phóng tới Kỷ Nhược Trần.

Nương theo ngư xoa phóng về phía trước đã kích lên một dòng nước. Kỷ Nhược Trần nhanh như quỷ mị thối lui về phía sau, thoát cái đã lướt ra xa hơn mười trượng. Một xoa của Phong Hạo đương nhiên đâm vào khoảng không.

Sắc mặt Phong Hạo xanh xám, vội vận chân nguyên toàn thân lao về hướng Kỷ Nhược Trần. Quanh người y lượn lơ bích quang óng ánh tách nước biển trước người đẩy ra hai bên, rất nhanh đuổi theo Kỷ Nhược Trần, tốc độ vậy mà không chậm đi chút nào! Nhưng tốc độ cũng không phải là điểm mạnh của Phong Hạo, đuổi với tốc độ như vậy sẽ cực kỳ tổn hao chân nguyên.

Nhưng chân nguyên của y mạnh hơn nhiều so với Kỷ Nhược Trần, tự nghĩ cũng không tổn bao nhiêu. Thứ hai là thân pháp của hắn cực kỳ quý dị, hình như hoàn toàn không bị nước biển ràng buộc, mấy lần y định dùng Thủy thuật để ngăn cản, mặc kệ là dựng nước thành bức tường hay ngưng tụ nước biển thành keo dán cũng không làm giảm được tốc độ của Kỷ Nhược Trần lại, trái lại còn tự ngăn cản bản thân mình thiếu chút nữa đã làm mất hành tung của hắn. Sau khi thử qua vài lần, Phong Hạo không thể không đề tụ chân nguyên truy đuổi, chỉ có như vậy mới có thể từ từ thu hẹp lại cự ly.

Nhưng mà Kỷ Nhược Trần cũng rất giảo hoạt, mỗi khi Phong Hạo kéo gần cự ly đến mức nguy hiểm thì hắn lại đột nhiên thay đổi phương hướng, khi chuyển hướng đều không hề có điềm báo và cũng rất đột ngột, chỉ chuyển vài lần đã khiến cho Phong Hạo phí công nhọc sức. Tay trái Phong

Hạo đã vận đủ chân nguyên, cầm chắc một thanh ngư xoa gần như biến dạng, nhưng vẫn không tìm được cơ hội để ném ra.

Kỷ Nhược Trần suýt một lần đã bị xoa của y đóng cọc, nhưng đã có vết xe đổ, hiện tại sao để cho y có cơ hội thứ hai?

Hai người một đuổi một chạy, trong nháy mắt đã trôi qua nửa canh giờ, từ lâu không biết đã chạy bao xa. Phong Hạo đã hoàn toàn bỏ ý định tụ hợp với thuộc hạ, một lòng chỉ muốn bắt tên cực kỳ đáng ghét này, dùng ngư xoa đâm xuyên tứ chi của hắn rồi mới áp giải đến Tử Kim Bạch Ngọc cung. Lúc này chân nguyên trong cơ thể y đã hao tổn đến bảy tám phần, bích quang dùng để rẽ nước gạt sóng cũng mờ ảo bất định, cũng không còn lực để duy trì ổn định. Tương ứng, tốc độ của Phong Hạo cũng trở nên lúc nhanh lúc chậm.

Thân pháp của Kỷ Nhược Trần vẫn phiêu du bất định, khác biệt hoàn toàn so với lúc đầu chạy trốn. Khóe miệng Phong Hạo bắt đầu nở nụ cười dữ tợn; mặc dù còn chưa nhìn ra Kỷ Nhược Trần có dấu hiệu chân nguyên bị tắc nghẽn hay không, nhưng chân nguyên của y đã bị hao tổn sắp thấy đáy. Kỷ Nhược Trần này còn có thể chạy đi đâu? Có lẽ đuổi thêm mười trượng nữa hắn sẽ hết lực mà ngã. Chênh lệch trên đạo hạnh của song phương rất lớn, loại tiêu hao trong chiến đấu này đương nhiên bên đạo hạnh hùng hậu mới chiếm ưu thế. Cho nên Phong Hạo mới mừng rỡ vẫn tiếp tục chơi với Kỷ Nhược Trần.

Mắt thấy Kỷ Nhược Trần lại rẽ thêm một hướng mới nhẹ nhàng vọt đến phía sau một tảng đá ngầm lớn, Phong Hạo cũng không khỏi thầm bội phục thân pháp của hắn. Nhưng mà bội phục thì bội phục, y đã thay đổi ý nghĩ lúc đầu muốn bắt giữ hắn mà đã động sát khí. Nhân vật nguy hiểm như thế phải sớm ngày trừ khử, nếu như để tương lai đạo hạnh thâm hậu thêm, lúc đã có thành tựu thì còn ai có thể trị được hắn? Cho dù người có đạo hạnh cao hơn y cũng khó mà bắt được.

Phong Hạo khẽ quát một tiếng, chân nguyên tích góp đã lâu đã bộc phát giương lên tay trái, ngư xoa mang theo thế vạn quân muốn xuyên phá đá ngầm. Ấn theo thế đi của ngư xoa nhất định có thể đâm xuyên Kỷ Nhược Trần.

Nhưng mà ngư xoa chứa đầy chân nguyên đã nhanh chóng đi xa, ở trong cảm ứng của Phong Hạo, ngay cả góc áo của Kỷ Nhược Trần cũng không đụng tới được.

Ầm một tiếng, một phiến đá ngầm bị ngư xoa phá nát, đáy biển nhất thời một mảnh hỗn độn. Kỷ Nhược Trần thì chẳng biết đã đi đâu. Phong Hạo vừa tức vừa vội găm lên giận dữ, vọt vào trong đồng bùn và loạn thạch đang bay tung tóe, vận toàn bộ tâm thần để tìm kiếm tung tích của Kỷ Nhược Trần.

Trong tai y bỗng nổ vang một tiếng, sau đó như trời đất quay cuồng trên dưới hai bên tất cả đều muốn đảo lộn. Ngay sau đó một luồng khí tức âm hàn tà dị từ sau gáy xuyên vào cơ thể một đường, dễ như trở bàn tay đã làm tan rã phần chân nguyên còn sót lại không nhiều của y, phá tan kinh mạch không hề có phòng hộ.

Tay trái Phong Hạo đã cầm lấy ngư xoa ở phía sau, nhưng mà trên tay không còn sức lực, cũng không thể rút ra được ngư xoa. Y gian nam xoay người lại, nhìn thân ảnh Kỷ Nhược Trần đang bồng bềnh trước mặt cách một trượng nói:

- Người... người...!

Cuối cùng Kỷ Nhược Trần đã như y mong muốn hiện ra, dáng vẻ mệt mỏi, sắc mặt xám như tro tàn, chân nguyên đã hao hết. Hai tay hằn khe buông lỏng, một khối đá ngầm to cỡ một thước từ trong tay rơi xuống, dần dần chìm vào đáy biển.

Phong Hạo không dám tin nhìn khối đá. Thân là thủy tộc, lại tu đạo thành công, cho dù toàn thân không có chân nguyên phòng hộ thì y cũng có thể đơn giản dùng đầu đụng vỡ thứ đá ngầm tầm thường này; nhưng sao lại bị Kỳ Nhược Trần đập một cái là chân nguyên toàn thân đã bị hủy hết? Huống chi lúc này Kỳ Nhược Trần cũng là nỏ mạnh hết đà, làm sao có thể đánh ra một kích như thế?

Lúc này hắn đã hiểu, vừa rồi Kỳ Nhược Trần đã thu lại khí tức toàn thân rồi lẫn lộn vào dòng loạn thạch bông bênh trong biển. Lúc đó trong biển loạn thạch tung toé, Phong Hạo chỉ có thể lấy linh thức để tìm kiếm hành tung của Kỳ Nhược Trần, lại còn tâm khinh thường nữa. Trong cơn nóng giận, y đã xem Kỳ Nhược Trần trở thành một khối đá ngầm, trực tiếp vọt qua trước mặt hắn.

Phong Hạo run rẩy chỉ vào Kỳ Nhược Trần, muốn nói gì nhưng mở miệng chỉ tuôn ra toàn là máu tươi lẫn lộn trong mớ nội tạng đã bị nghiền nát, từ từ bị tan vào trong nước biển.

Thấy y dần dần chìm vào đáy biển, Kỳ Nhược Trần mới thảnh thơi thả lỏng cho người cho trôi nổi, nhất thời chỉ muốn ngủ một giấc.

Phong Hạo phỏng đoán không sai, cuộc rượt đuổi như điên vừa rồi quả thực đã hao hết chân nguyên của Kỳ Nhược Trần. Mặc dù khi hành động thì hắn ít tổn chân nguyên nhiều hơn so với y, nhưng rốt cuộc chênh lệch đạo hạnh vẫn quá lớn, dưới sự truy đuổi gắt gao, hắn cũng nhanh đến lúc dầu hết đèn tắt. Khi xuất một kích cuối cùng Kỳ Nhược Trần căn bản không tính toán có thể một kích thành công, mà đã chuẩn bị thêm một nước cờ khác. Nhưng khi cầm đá ném ra, tại Huyền khiêu vốn đóng chặt trong cơ thể của hắn đột nhiên phun ra một mớ quái phù lấp lánh ánh sáng nhạt, cấu thành một trận đồ hoàn chỉnh. Từng sợi chân nguyên đầu tiên là bị trận đồ hút vào, sau khi tuần hoàn bảy vòng lại phóng ra, khi đó đã gia tăng thêm một chút.

Chân nguyên mà trận đồ tăng thêm mặc dù yếu ớt, nhưng đối với Kỷ Nhược Trần lúc này mà nói không khác đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, uy lực trên viên đá của hắc đột nhiên tăng mạnh, lại phang vào cái gáy là nơi yếu hại, lúc này mới một đập liền hủy đi toàn bộ kinh mạch của Phong Hạo, khiến cho hậu chiêu mà hắc đã suy tính trước cũng không có chỗ mà dùng.

Lúc này trong kinh mạch của Kỷ Nhược Trần đã trống rỗng, ngay cả động một ngón tay cũng không thể. Đừng nói thủy tốt Đông Hải, cho dù một con cá mập bơi ngang qua cũng có thể dễ dàng nuốt hắc vào bụng.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 285: Định Hải 3

Tuy mệt thật, nhưng trong ngực Kỷ Nhược Trần tràn ngập vui thích. Đây vẫn là lần đầu tiên hắn đánh bại địch thủ có đạo hạnh Thượng Thanh cảnh giới. Mặc dù thủ đoạn cũng không phải đặc biệt vẻ vang gì, vả lại đạo hạnh của Phong Hạo tối đa cũng tương đương với tiêu chuẩn Thượng Thanh sơ giai, song Kỷ Nhược Trần rốt cuộc vừa mới tu viên mãn Thái Thanh Huyền Thánh cảnh thôi, có thể dưới tình huống đơn đã độc đấu mà giết chết Phong Hạo, nếu chỉ coi trọng sự tuần tự từng bước như Đạo Đức tông thì đã là chuyện khó có thể tin rồi!

Một kích cuối cùng có thể ca khúc khải hoàn, sự xuất hiện của trận đồ kỳ diệu cũng đóng góp rất lớn. Lúc này khi bình tĩnh suy nghĩ, Kỷ Nhược Trần mới nhớ tới bức trận đồ này chính là lần trước mình thu vào thần thức lúc trọng thương mới tỉnh lại tại đáy biển Đông Hải. Theo lời của Tuyên Quy nói, bức đồ này dường như gọi là Huyền Thiên trận đồ gì đó. Nghe tên thì xác thực rất sâu xa khó hiểu, lúc đó hắn cũng nhìn ra chỗ tốt của trận đồ này. Hôm nay nếu không phải chân nguyên bị hao hết thì vẫn chưa biết trận đồ này còn có thể tăng tốc độ hồi phục chân nguyên. Mặc dù chân nguyên được hồi phục không có bao nhiêu, nhưng tại thời khắc quan trọng một ít chân nguyên cũng có thể khiến chiến cuộc bị đảo ngược.

Như vậy xem ra, mặc dù ở trên Kinh Mộng lĩnh bị thu lại Giải Ly Tiên quyết, nhưng trời cũng chưa có sụp ngay. Dựa vào thân pháp ngộ ra trong Muộn Côn, lại được sự trợ giúp của Huyền Thiên trận đồ, Kỷ Nhược Trần hoàn toàn có thể dựa vào bí quyết để kéo dài, từ từ làm hao tổn hết chân nguyên của địch thủ có đạo hạnh thâm hậu hơn nhiều so với mình. Đương

nhiên phương pháp này cũng không phải vạn năng, nếu như đối phương dốc sức muốn thoát thân, thì hẳn cũng không có biện pháp gì.

Chẳng qua phương pháp này... đối phó được Trích Tiên không?

Kỷ Nhược Trần xoay người lặn vào chỗ sâu hơn trong Đông Hải, từ từ xua đuổi đi ý nghĩ này ra khỏi ý thức.

Đáy biển Đông Hải đã khôi phục lại sự yên lặng, nhưng vết tích của một tràng đại náo của Yêu Hoàng để lại vẫn có thể thấy được khắp nơi, thủy quân tuần tra tại đáy biển Đông Hải cũng ít đi rất nhiều, vì phần lớn đều đang mang thương tích.

Sau khi trải qua một trận đánh với Phong Hạo, Kỷ Nhược Trần cũng cẩn thận hơn nhiều. Đông Hải còn có bảy tên hải tướng nhất đẳng, hẳn tuyệt đối không muốn vào lúc này lại gặp thêm một tên. Chỉ cần cố ý, đương nhiên hẳn sẽ không để những thủy tốt vốn chỉ tuần tra cho có lệ phát giác ra được.

Đáy biển nhìn không thấy mặt trời lặn ánh trăng lên, có cũng chỉ là ánh sáng óng ánh không biết tới từ đâu.

Kỷ Nhược Trần từ từ cảm giác được nước biển xung quanh dần trở nên ấm áp, đá ngầm dưới đáy biển cũng biến thành màu đen sậm, vì vậy biết đã tiếp cận đến Viêm Liệt cốc nơi đã từng đi qua.

Trong lòng Viêm Liệt cốc vẫn liên tục phun ra lửa, phía trên mảnh đất móng hừng hực trôi lơ lửng một khối nham thạch lớn có chu vi vài dặm, nham thạch như có hấp lực hút hết lửa xung quanh vào trong động dưới đáy. Tòa nham thạch này chính là thủy cung chỗ ở của Linh quy Giáp Canh. Trở về chốn cũ, Giáp Canh lại từng cứu qua mình một mạng, bởi vậy trong lòng Kỷ Nhược Trần thập phần vui mừng, tăng tốc bơi về hướng thủy cung, vận khí sử quyết hô to:

- Giáp Canh tiên trưởng, tiểu tử Kỷ Nhược Trần tới chơi!

Kỷ Nhược Trần hô liên mấy tiếng, trong thủy cung lại vẫn yên lặng không có lấy một tiếng động, khiến hắn thấy khó hiểu. Tuyền Quy vốn là linh tính hơn người, tuổi tác của Giáp Canh đã qua nghìn năm, lại thêm đã thông linh, tuyệt không có lý do không biết mình tới đây. Kỷ Nhược Trần ngừng thần nhìn về hướng thủy cung, chợt cảm thấy trong thủy cung tràn đầy từ khí, vì vậy trong lòng kinh hãi vội tăng tốc bơi về phía thủy cung.

Trong thủy cung rộng lớn cảnh tượng tan hoang đổ nát, hình như đã trải qua qua một trường hạn kiếp. Trong phòng luyện đan của Giáp Canh lửa vẫn cháy mãnh liệt, nhưng lò đỉnh luyện đan to lớn bởi vì không có người chăm sóc đã bị nấu chảy mất một bên, một bên kia thì ngã đổ ra đất. Khắp nơi trên mặt đất đều là đan dược đã bị cháy hư hại nằm rải rác, phòng giữ bảo vật của Giáp Canh cũng bị mở, bên trong trống rỗng tài liệu dị bảo vốn chồng chất như núi giờ cũng không biết đã bị bay đi đâu.

Trừ những thứ đó, trong thủy cung lại không tìm thấy một chút dấu vết tranh đấu nào, dường như tất cả sinh mệnh trong thủy cung cũng đều chỉ trong một cái nháy mắt đã biến mất không còn thầy bóng dáng tăm hơi.

Nhìn cảnh tượng tan hoang này, trong lòng Kỷ Nhược Trần thầm sinh một đạo hàn ý. Bằng vào đạo hạnh nghìn năm của Tuyền Quy Giáp Canh, người có hình dạng thế nào mới có thể biến thủy cung thành một nơi tràn ngập tử khí thế này.

Hắn chợt nhớ tới mình từng phương vị ở đây truyền trở về Tây Huyền sơn lễ nào... Kỷ Nhược Trần lắc đầu. Lấy đạo hạnh của Giáp Canh cũng không phải vị chân nhân nào của Đạo Đức tông có thể thu phục dễ dàng được, trừ phi là bốn vị chân nhân ở trên của Đạo Đức tông đồng loạt động thủ, mới có thể lấy thể sét đánh không kịp bưng tai mà đánh chết Giáp Canh.

Nhưng chân nhân Đạo Đức tông sao lại tùy tiện rời khỏi núi huống chỉ là 4,5 vị đều xuất hiện? Nhưng trong lòng Kỷ Nhược Trần mơ hồ cảm thấy,

hình như chuyện không có khả năng xảy ra lại quả thực đã xảy ra.

Mắt thấy tại trong thủy cung cũng tìm không được vật gì nữa. Kỷ Nhược Trần nhớ tới chính sự của chuyến đi này, vì vậy ra khỏi thủy cung chuyển hướng lặn vào chỗ sâu trong Viêm Liệt cốc. Trong lòng Kỷ Nhược Trần vẫn còn ôm một tia hy vọng, rốt cuộc chưa nhìn thấy Tuyên Quy cho dù là một chút thi thể hài cốt, nói không chừng Giáp Canh đã rời khỏi Viêm Liệt cốc, cũng là điều rất có thể.

Trong Địa Viêm Liệt cốc khắp nơi đều là khe rãnh ngang dọc, có rất nhiều khe sâu không thấy đáy, mơ hồ có thể thấy được dung nham đỏ sậm, ngẫu nhiên sẽ có một ngọn lửa phun ra từ bên trong, phát ra tiếng nổ vang truyền khắp toàn bộ liệt cốc.

Kỷ Nhược Trần men theo mép đường để tránh nham thạch nóng chảy tràn ra đi đến phía trước một khe nứt vô cùng lớn, vách của khe nứt này như được đạo tước rìu đục, thẳng tắp chìm vào đáy biển, trong khe nứt thường thường truyền ra tiếng nổ vang như tiếng sấm. Kỷ Nhược Trần y theo kinh nghiệm lần trước vận chân nguyên bảo vệ toàn thân, lại cộng thêm bùa chú để phòng lửa, sau đó men theo thạch bích dè dặt tiến vào trong khe. Nếu bất ngờ có ngọn lửa lao tới người thì hắn cũng còn phản kháng được.

Sau khi đi xuống khe nứt trăm trượng một tầng sắt lớn đen kịt chu vi một trượng dài mấy trượng trôi lên từ dưới đất. Trên tầng sắt có một đạo hấp lực kỳ dị, hầu như toàn bộ lửa trong khe nứt cũng lệch theo phương hướng này và quần quanh khối sắt đen, ngọn lửa phun ra nuốt vào bất định muốn nấu chảy tầng sắt đen thành dung dịch, nhưng mà tầng sắt thậm chí ngay cả hồng lên một chút cũng không có.

Kỷ Nhược Trần đưa tay duỗi về phía tầng sắt, nhưng một hàng rào vô hình chặn tay của hắn lại. Hắn rõ ràng nhớ kỹ lần trước tới đây vẫn chưa xuất hiện qua một cái chắn thể này, trong lòng mù mờ, bèn vận tám phần

chân nguyên vỗ về hướng lá chắn này, kết quả “Ông” vang lên một tiếng nhỏ. Kỷ Nhược Trần bị một lực lượng không thể địch nổi đẩy ngược trở về, nặng nề va vào thạch bích, nhất thời khí huyết cuồn cuộn khó chịu nói không nên lời. Hiện tại hắn đã biết trong lá chắn mang theo lực lượng vượt xa sự tưởng tượng của mình, nếu như không biết được phương pháp của nó, muốn dùng sức phá lá chắn hoàn toàn chính là si tâm vọng tưởng.

Nghĩ đến khoảng thời gian lần trước đến Đông Hải còn chưa đến một tháng, sao ở đây đã xuất hiện thêm một lá chắn rồi? Đạo hạnh của người thiết lập lá chắn thật sự là đáng sợ, Kỷ Nhược Trần đánh ra bao nhiêu chân nguyên cũng sẽ bị phản kích trở lại bấy nhiêu chân nguyên, không thiếu một phần và cũng không ít đi một phần. Lá chắn như thế nếu như không có đạo hạnh tới cảnh giới Ngọc Thanh thì căn bản không thể bố trí được.

Kỷ Nhược Trần tựa ở trên thạch bích dần dần điều trị chân nguyên đã bị hỗn loạn, nơi Tam Thanh Chân Quyết di chuyển đến, từng sợi chân nguyên như thanh tuyến từ toàn thân vài nơi trong Huyền khiếu tuôn ra, chậm rãi bổ sung vào chân nguyên đã bị tổn hao quá độ. Hắn vừa vận công hồi phục, hơn mười miếng quẻ tượng lại từ trong Huyền khiếu trồi lên, cấu thành Huyền Thiên trận đồ, tốc độ hồi phục chân nguyên lập tức nhanh hơn gấp đôi.

Huyền Thiên trận đồ vừa ra, cái chắn bao vây lấy Định Hải thần châm thiết đột nhiên nổi lên vàng sáng màu nâu nhạt, một sáng một tối hoàn toàn ăn khớp cùng với sự ba động của Huyền Thiên trận đồ.

Chỉ nghe được một tiếng đình vang lên, như ngân chùy gõ và ngọc khánh, trước mặt Kỷ Nhược Trần ánh sáng tỏa ra rực rỡ, hiện ra một tòa Thất Bảo liên đài. Trên Liên đài đứng một lão giả thấp bé mặt mũi hiền lành, chính là Giáp Canh.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 286: Định Hải 4

Định hải (4)

Kỷ Nhược Trần vui vẻ, vội vàng đè xuống khí huyết đang cuộn cuộn trong lồng ngực, tiến lên một bước nghênh đón nói:

- Nguyên lai lão tiên nhân biệt lai vô dạng, thực sự là không thể tốt hơn!

Lời vừa ra khỏi miệng, Kỷ Nhược Trần đã biết không đúng. Quanh thân Giáp Canh ẩn hiện ánh sáng bảy màu, căn bản không phải thực thể mà là hư ảnh lấy đạo pháp lưu lại.

Giáp Canh vuốt râu cười nói:

- Tiểu hữu biệt lai vô dạng! Khối sắt bướng bỉnh này mặc dù không phải là vật hiếm lạ gì, nhưng cũng có vài phần duyên phận với tiểu hữu. Vậy nên lão hủ thiết lập lá chắn này là phòng ngừa người bên ngoài đánh bậy đánh bạ làm hư mất khối Định Hải thần châm thiết này. Nếu tiểu hữu có thể tìm được, lại lúc đầu dùng được Huyền Thiên trận đồ, mặc dù hiện nay còn chưa dùng được khối sắt này, tuy nhiên cũng còn cách không xa. Nơi này có một thiên Như Ý quyết giao cho tiểu hữu, dùng để khống chế khối sắt này.

Giáp Canh phất ống tay áo một cái, tám miếng quẻ tượng bay ra từ trong ống tay áo, lần lượt bay vào mi tâm Kỷ Nhược Trần. Những quẻ tượng này rất giống quẻ tượng của Huyền Thiên trận đồ, lại có sự khác biệt rất lớn so với các quẻ tượng mà hắn từng học qua. Tám miếng quẻ tượng tại trong cơ thể hắn hòa tan làm một hóa thành một thiên tâm quyết cực kỳ đơn giản.

Sau khi Giáp Canh dạy hết tâm quyết lập tức hóa thành một đạo kim quang vọt lên trời. Kỷ Nhược Trần lại xông về phía trước, quả nhiên lá chắn vô hình đã biến mất. Hắn định thần nhìn về cây cự thiết đen kịt trên mặt đất nóng bỏng, mất thời gian một khắc mới tiến về phía trước, trong lòng có cảm giác mờ mịt không nắm chắc.

Mặt đất nơi này nóng đến nỗi đủ để nung chảy kim loại, lửa bình thường còn xa mới có thể sánh bằng nhưng khối Định Hải thần châm thiết này hiển nhiên là khắc tinh của địa hỏa. lửa vừa ập tới trước thần thiết một trượng thì không tiến thêm được nữa. Bốn phía Thần thiết một mảnh mát lạnh, thậm chí còn có chút lạnh lẽo, hoàn toàn không giống với cảnh tượng bị lửa vây quanh.

Kỷ Nhược Trần đứng ở bên cạnh thần thiết, phải chịu áp lực của địa hỏa cũng không nhẹ. Hắn chạm đến khối cự thiết lạnh lẽo này, chỉ trong một hơi thở, thần thiết vang lên một tiếng “Ông” thật to, trong nháy mắt đã biến thành một cây dài ba thước, một cây thiết côn xù xì đen thui to như quả trứng gà, phía trên lơ lửng địa hỏa, chầm chậm xoay chuyển.

Như Ý quyết cũng không phải chỉ Tuyền Quy mới có, trước khi Kỷ Nhược Trần tới Đông Hải lần này cũng đã từ trong bí điển của Đạo Đức tông tra được bản ghi chép của Định Hải thần châm thiết, đồng thời có được một thiên Như Ý quyết có thể khống chế thần thiết. Nội dung của hai thiên Như Ý quyết hoàn toàn khác biệt, nhưng trăm sông đổ về một biển, cũng có thể khống chế được thanh thần thiết này, tương đối mà nói, Như Ý quyết mà Đạo Đức tông cất giữ vẫn dùng tốt hơn một ít.

Nhưng hắn dùng chính là Như Ý quyết của Tuyền Quy Giáp Canh để lại.

Ngay người chi chốc lát, mãi đến khi trên da thịt truyền đến cảm giác hơi phỏng, thì mới nhắc hắn không thể ở lâu trên mặt đất tràn đầy địa hỏa này. Kỷ Nhược Trần mới trầm người xuống, đứng ở bên cạnh thần thiết đưa tay cầm lấy và vận đủ lực lượng toàn thân để nhắc lên.

Thiết côn đương nhiên không nhúc nhích tí nào.

Kỷ Nhược Trần mỉm cười, thần thiết mặc dù biến thành một cây thiết côn dài ba thước nhưng vẫn có sức nặng đến 10800 cân, hắn cầm lên được mới là lạ. Nhưng việc này đã nằm trong dự liệu, hắn làm việc gì cũng có đạo lý để giải quyết cả.

Kỷ Nhược Trần từ trong Huyền Tâm giới chỉ lấy ra một tấm cổ phù, rất cẩn thận mở nó ra. Tấm phù này không giống như các đạo phù bình thường, chính là do da của loài linh thú không biết tên chế thành mặt trên bùa màu tím đen, xem ra là dùng máu thú để viết lên. Niên đại của tấm phù này đã rất lâu, dưới ăn mòn của linh lực cực kỳ dồi dào, da thú từ lâu đã trở nên quá yếu đuối. Động tác của Kỷ Nhược Trần đã hết sức nhẹ nhàng, nhưng một góc tấm phù vẫn ba một tiếng hiện lên một luồng khói xanh, đã xuất hiện một vết rách. Hắn không dám do dự nữa, tay trái cầm phù, tay phải tự phá mạch môn rồi viết lên cổ phù một lời chú bằng máu.

Máu tươi vừa dính vào mặt phù, lập tức hùng hực bốc cháy, trong nháy mắt đã biến cổ phù thành một ngọn lửa màu lam yếu ớt. Kỷ Nhược Trần hét lớn một tiếng, vung lên tay trái vỗ ngọn lửa này lên thân Định Hải thần châm thiết. Thần thiết dưới địa hỏa cháy hùng hực hàng năm vẫn không bị biến sắc chút nào không ngờ bị ngọn lửa này đốt đã nổi lên màu hồng!

Kỷ Nhược Trần lặng lẽ đứng yên, đợi khi ngọn lửa tắt, thần thiết khôi phục lại nguyên trạng mới ôm lấy nó, dễ dàng nhấc lên, lấy một sợi dây thừng bằng tơ tằm ngàn năm quấn vài vòng rồi đeo ở trên lưng.

Hắn phóng lên cao, trong nháy mắt đã ra khỏi khe nứt. Lúc này hắn bỗng nhiên cảm thấy da đầu hơi tê dại lập tức ngừng đầu thì nhìn thấy một con quái vật to lớn chu vi chừng trăm trượng đang vô thanh vô tức lướt qua từ phía trên cao mười trượng.

Kỷ Nhược Trần ngơ ngác nhìn nó, mãi đến lúc nó theo hải lưu trôi đi xa mới như mộng mới tỉnh, thân hình lóe lên đã biến mất ngay tại chỗ, một lần nữa xuất hiện tại trước mặt nó.

Đây là một con Tuyền Quy to lớn vô bì, thoải mái duỗi ra tứ chi, cái đầu hơi nhú ra ngoài mai rùa, hai mắt nhắm nghiền như đang ngủ say. Nhưng trên người nó lượn lờ hơi thở băng lãnh cùng với cái động đường kính hơn một trượng trên mai rùa đã nhắc nhở Kỷ Nhược Trần, từ lâu nó đã mất đi sinh mệnh.

Ngực Kỷ Nhược Trần như bị tảng đá nặng đè xuống, ép tới hần hầu như thở không được. Hần vốn tưởng rằng mình từ lâu đã thờ ơ đối với tất cả, nhưng mà lúc này khi thực sự thấy được thi thể chân thân của Giáp Canh mới biết vẫn còn có một chút đau lòng.

Hần nhảy lên mai Giáp Canh, cúi người tỉ mỉ coi vết thương. Vết thương xỏ xuyên qua toàn bộ thân rùa, hầu như là một hình tròn hoàn mỹ không sứt mẻ, bên mép thì bị cháy đen như mực, nhẵn bóng như gương, bên mép vết thương bất kể là mai hay là thịt rùa cũng đều bị nấu chảy thành tro bụi trong nháy mắt. Vết thương này tuyệt đối không thể là từ địch của Giáp Canh, là con Yêu Ô tám vòi ngày đó hầu như đã tiến đi tính mệnh của Kỷ Nhược Trần vẫn còn lưu lại.

Điều giải thích duy nhất là có người lấy đạo pháp kinh thiên một kích đánh gục Giáp Canh, mới có thể tạo ra được vết thương bực này.

Không biết Giáp Canh đã chết bao lâu, cũng may trong Viêm Liệt cốc hoàn toàn không còn sinh khí, cũng không có cá tôm đến quấy rầy thi thể. Kỷ Nhược Trần đứng ở trên lưng Giáp Canh lặng lẽ chốc lát sau đó cúi người đè lại mai rùa khẽ quát một tiếng, vận đủ sức lực toàn thân chặm rãi đầy thân rùa. Thân rùa to lớn xoay một vòng sau đó dưới thúc đẩy của Kỷ Nhược Trần từ từ trầm xuống bơi đến khe nứt có cất giấu Định Hải thần châm thiết, từ từ chìm vào trong địa hỏa hừng hực.

Kỷ Nhược Trần gỡ xuống thiết côn phía sau, khua nửa vòng sau đó nhẹ nhàng nện một côn lên vách liệt cốc!

Một côn hồi hợt này lại có uy lực cực lớn tuyệt đối không phù hợp chút nào. Một tiếng nổ vang qua đi, trên thạch bích liệt cốc từ từ hiện ra một vết nứt, sau đó từng khối đá to chu vi hơn mười trượng không ngừng tách ra từ trên thạch bích, lăn vào trong địa viêm hùng hực dưới đáy khe nứt, rồi đẩy thi thể của Giáp Canh rơi vào chỗ sâu trong địa viêm.

Thạch bích của Liệt cốc tại địa viêm nhiều năm hun đốt từ lâu đã quá mức mỏng manh. Trước đó có Định Hải thần châm thiết trấn thủ nơi này, nhưng mà hôm nay thần thiết đã bị lấy ra thạch bích liền mất đi che chở, dưới một kích của Kỷ Nhược Trần cự thạch đều sụp đổ xuống trong chốc lát, trện trện ầm vang đất chuyển biến rung!

Bản thân Kỷ Nhược Trần cũng không nghĩ tới một côn lại có uy lực lớn đến vậy. Bụi mù dân dân tan đi khe nứt đã chất đầy cự thạch, cũng nhìn không thấy dung nham chảy ra nữa.

Khi đeo thiết côn lại lên lưng lần nữa, Kỷ Nhược Trần trầm người xuống bị đè thẳng tắp xuống đáy biển!

Kỷ Nhược Trần nửa quỳ ở trên nham thạch, cần phải lấy tay chống đất mới miễn cưỡng chống chọi không bị nhấn xuống. Hắn hơi định tâm thần cắn chặt răng trán nổi lên gân xanh. xương cốt quanh thân không ngừng rung động nhưng mà hai bàn tay ngoằn ngoèo cuối cùng từng tắc từng tắc duỗi thẳng ra!

Sau đó gập đầu gối, đứng lên, ưỡn thẳng thắt lưng, mỗi một động tác đơn giản đều phải kéo dài mất thời gian cả nửa nén hương.

Không biết qua bao lâu, thử qua bao nhiêu lần hăn rốt cuộc lão đảo trời lên từ đáy biển, chậm rãi bay lên trên.

Cổ phù bám vào Định Hải thần châm thiết tên là Tu Di chú, lấy chính là "Giới tử tu di, càn khôn na di". Sau khi chú này phụ thể, sức nặng của thần thiết đã giảm đi 10 lần, chỉ còn hơn 1000 cân. Nhưng mà chú này mặc dù kì diệu, pháp lực chỉ đủ dùng tới mười lần. Từ nay về sau mỗi lần Kỳ Nhược Trần thôi động thần thiết một lần trọng lượng sẽ tăng thêm 1000 cân, sau mười lần sẽ khôi phục lại nguyên sức nặng của thần thiết.

Toàn bộ trong Đạo Đức tông chỉ cất giấu một thiên Tu Di chú như thế. Mặc dù trân quý huyền diệu, nhưng mà khi tỉ mỉ nghiên cứu, kỳ thực công dụng của nó cũng không lớn bao nhiêu. Vậy nên khi Kỳ Nhược Trần lấy đi Tu Di chú, sự thúc cai quản nhà kho cũng không nói gì. Mà lấy đạo hạnh lúc này của hắn cũng miễn cưỡng có thể đi động được binh khí pháp bảo 2000 cân mà thôi.

Thân ảnh Kỳ Nhược Trần cuối cùng biến mất tại phần cuối của biển, trong Địa Viêm Liệt cốc lại tràn ngập tử khí. Thân thể Giáp Canh thủy hỏa bất xâm chìm vào chỗ sâu trong địa viêm như vậy, cũng không biết sau vạn năm có thể bị luyện hóa thành hư vô hay không.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 287: Đi Đâu Bây Giờ 1

Vân Trung Cư ẩn sâu giữa những ngọn núi đỉnh núi cô độc cao vút, đứng hiên ngang giữa biển mây. Bởi vì địa thế cực kỳ nguy hiểm, xung quanh lại đầy rẫy dị thú từ thời hồng hoang trận pháp bấy rập nên trước nay có rất ít người đến thăm hỏi.

Một ngày kia mặt trời đỏ treo cao, trong biển mây mù bắt đầu khởi động, ánh sáng nổi lên, xuất hiện một đóa kim liên (hoa sen màu vàng) khổng lồ.

Trên đóa hoa sen có bảy tám đạo sĩ đang đứng, mỗi người đều tiên phong đao cốt đạo hạnh không thấp, đang chậm chậm bay về phía Vân Trung Cư.

Đạo sĩ cầm đầu mặt mũi tuấn tú, khí thể không tầm thường, đúng là Hư Thiên của Thanh Khư cung. Một đạo sĩ khác hai mắt khép hờ tựa như vẫn còn chưa tỉnh ngủ, chính là Hư Vồng.

Người Thanh Khư cung tới lần này bất luận là số lượng hay địa vị đều có thể nói là khí thể lớn. Trước đây các chân nhân của Đạo Đức tông cũng từng viếng thăm Vân Trung cư mấy lần, một năm này chính là thời gian Vân Trung cư náo nhiệt thịnh vượng nhất, chưa từng thấy trong gần trăm năm qua.

Đoàn người của Thanh Khư cung còn cách hơn mười dặm, bên trong Vân Trung cư đã vang lên ba tiếng chuông, thanh âm vang xa đến cả trăm dặm, biểu hiện ra hảo tâm đón.

Đến khi đóa kim liên bay tới trước núi, chín tên đệ tử Vân Trung cư mặc quần áo hoa lệ đã xếp hàng ở phía ngoài sơn môn để tiếp khách.

Số người tiếp khách so với địa vị của Vân Trung cư lại hoàn toàn không tương xứng nhưng cũng không làm mất lễ nghi. Bởi vì người đời đều biết đệ tử của Vân Trung cư rất ít ỏi, chín người tiếp khách đã xem như là lễ nghi cao nhất rồi.

Hư Vồng phất tay trái thu kim liên lại, sau đó tay áo phải mở ra, một đóa mây mỏng trống rỗng xuất hiện, thay thế kim liên đưa đoàn người Thanh Khư cung đến phía trước sơn môn.

Chiêu thức ấy của lão nhẹ nhàng băng quơ, cao thâm điềm tĩnh, trong lúc lơ đãng đã để lộ ra cảnh giới cực cao.

Mặc dù người của Vân Trung cư xưa nay luôn kiêu ngạo nhưng lúc này cũng âm thầm khâm phục.

Sau khi mọi người của Thanh Khư cung hạ xuống, Hư Thiệu tiến lên trước, hành lễ nói:

- Thanh Khư cung Hư Thiên, Hư Vồng dẫn theo đệ tử tới cầu kiến Thanh Nhàn chân nhân!

Tên đệ tử đứng đầu của Vân Trung cư vội vàng hoàn lễ, nói:

- Hai vị chân nhân của Thanh Khư cung đến chơi thực là vinh hạnh lớn lao. Thanh Nhàn chân nhân biết các vị đến, bây giờ đang chờ trong Toái Kim các. Mời hai vị chân nhân đi theo ta!

Chỉ một lát sau, Hư Vồng và Hư Thiên đã được tên đệ tử Vân Trung cư kia đưa đến Toái Kim các. Trên giang hồ có lời đồn, mấy chục năm nay Thanh Nhàn chân nhân vẫn bế quan không ra ngoài, nhưng chỉ vì lễ đính hôn của Cố Thanh lại đến Tây Huyền sơn một lần.

Vị vậy lần này Hư Thiên và Hư Vồng tới cũng không nghĩ tới có thể thấy được Thanh Nhàn chân nhân, hơn nữa còn có thể đến nơi ông ta bế quan là Toái Kim các.

Trước giờ người tu đạo muốn bế quan toàn nghiêm cấm người ngoài đến gần nơi bế quan của mình. Điều này không chỉ để tránh bị người ngoài quấy rầy, còn là bởi người khác chỉ cần nhìn qua dấu vết tại nơi bế quan là có thể khám phá được bí mật về đạo pháp của người đó. Người chịu gặp người ngoài tại nơi mình bế quan như Thanh Nhàn chân nhân, thực sự không có nhiều.

Sau khi đệ tử Vân Trung cư kia dẫn hai người vào Toái Kim các liền lạng lẽ đóng cửa rời đi.

Bên trong Toái Kim các được trang trí như chỗ ở của một người tu đạo bình thường, không có bốn vách kín đáo như nơi người ta vẫn bế quan, cũng không có bất kỳ trận pháp cơ quan, lại càng không có bảo vật giúp tăng cường thiên địa linh khí nào cả.

Bình đài phía ngoài Vân Trung cư rộng chừng mười trượng nằm cheo leo bên cạnh vách đá, ở phía cuối có một chiếc bồ đoàn. Ngồi trên bồ đoàn là một người mập lùn đang cầm trên tay một cái cần câu rất dài, cũng không biết muốn câu thứ gì giữa biển mây mịt mờ này.

Hư Thiên và Hư Vồng liếc nhau, trong đôi mắt cùng hiện ra vẻ hơi ngạc nhiên. Mặc dù Thanh Nhàn chân nhân đến Đạo Đức tông một lần, nhưng cũng không công khai tuyên bố với mọi người là mình xuất quan, tiếp quản lại Vân Trung cư. Theo lý thì vẫn còn đang bế quan tu luyện, nhưng nhìn bộ dạng bây giờ của lão làm gì có chút ý định tu hành nào? Xem ra Thanh Nhàn chân nhân bế quan tại nơi khác.

Chuyện này cũng không có gì kỳ lạ, nơi bế quan có ý nghĩa quan trọng sao có thể tùy tiện để người ngoài thấy được?

Để Hư Thiên và Hư Vãng ngồi chờ cả thời gian uống một chén trà, Thanh Nhân chân nhân mới buông cần câu xuống, đứng dậy trở lại trong các, thi lễ cười nói:

- Thì ra là hai vị chân nhân Thanh Khư cung hạ cố đến chơi. Gần đây thần thức ta không nhạy bén, trong chốc lát không phát hiện ra. Thứ tội thứ tội!

Thanh Nhân chân nhân nắm giữ Vân Trung cư mấy chục năm, mặc dù không có người nào được chứng kiến pháp lực, đạo hạnh của lão, nhưng uy danh lão quá lớn, chỉ dưới Tử Vi chân nhân của Đạo Đức tông mà thôi, còn mạnh hơn ba phần so với Hư Huyền chân nhân của Thanh Khư cung.

Vì vậy mặc dù Hư Thiên và Hư Vãng cảm thấy tướng mạo vị chân nhân nổi danh trong thiên hạ này hơi xấu xí một chút, nhưng vẫn không dám khinh thường chút nào. Sau khi hai bên khách khí người qua ta lại vài lần liền nói vào chuyện chính.

Hư Thiên cười nói:

- Mặc dù đến nay ta vẫn không có cơ hội nhìn thấy đạo pháp phi thường của Thanh Nhân chân nhân, nhưng cảnh giới của đồ đệ tốt Cổ Thanh của ngài thực sự khiến Hư Thiên hơi xấu hổ. Kiến hiền tư tề, vì vậy từ khi còn chưa gặp Thanh Nhảm chân nhân, Hư Thiên cũng đã ngưỡng mộ từ đáy lòng.

Khuôn mặt đen đến bóng loáng của Thanh Nhân chân nhân hoàn toàn không biến hóa, đôi mắt tam giác ti hi sáng quắc nhìn chăm chăm vào Hư Thiên, chờ đợi câu nói tiếp theo của hắn.

Hư Thiên vốn còn định rào trước đón sau, thấy vậy đành phải nói:

- Cổ Thanh hiểu thấu nhân quả luân hồi, nhớ lại cơ duyên kiếp trước với Ngâm Phong của Thanh Khư cung ta, vì vậy hiện giờ đang ở cung ta yên

tĩnh tu luyện, lĩnh ngộ đại đạo. Cổ Thanh có tư chất hơn người, mà Ngâm Phong của cung ta lại càng là Trích tiên giáng trần, có thể nói là vô cùng xứng đôi. Bọn họ cùng nhau tìm hiểu đại đạo, ngày sau dắt tay phi thăng, chính là việc quan trọng mà tu đạo giới chúng ta cả ngàn năm nay chưa gặp! Vì nhận thấy điều này, Hư Huyền chân nhân của cung ta cố ý sai bọn ta đến Vân Trung cư, muốn nhân cơ hội lần này để cùng quý phái hỗ trợ lẫn nhau, kết tình hữu nghị ngàn năm. Bởi vì hôm qua Hư Huyền chân nhân chợt có điều hiểu ra, phải bế quan tu luyện, nên không thể tự mình đến ra mắt chân nhân. Trong lòng vô cùng tiếc nuối, sư huynh không còn cách nào khác là để bản đạo đến đây để bày tỏ tấm lòng thành kính. Xin chân nhân hiểu cho!

Nhân phẩm của Hư Thiên hơn người, tuổi còn trẻ mà đạo hạnh không thấp, những lời nói này từ đầu đến cuối đều vô cùng chân thành.

Thanh Nhân chân nhân nghe xong, khuôn mặt đen thui vẫn không có chút biến hóa nào, trực tiếp hỏi:

- Cổ Thanh định ở lại Thanh Khư?

Hư Thiên ngần ra, nói:

- Đúng là như thế!

Thanh Nhân chân nhân gật đầu, lạnh nhạt nói:

- Vậy thì để nó ở lại Thanh Khư đi. Sơn môn Vân Trung cư chúng ta nhỏ hẹp, không chứa nổi nhân vật lớn như nó.

Trong lòng Hư Thiên mơ hồ cảm thấy hơi không thích hợp, vội nói:

- Thanh Nhân chân nhân hiểu lầm rồi. Thanh Khư cung chúng ta tuyệt không có ý tranh đoạt đồ đệ tốt của quý môn. Ngày sau Cổ Thanh phi thăng

cũng vẫn là đệ tử Vân Trung cư, cung chúng ta cũng sẽ không lấy bừa một tiên vật lưu lại nào, tất cả đều thuộc về quý môn.

Thanh Nhân chân nhân ồ một tiếng nói:

- Vân Trung cư chẳng qua chỉ là một nơi hoang vu thiếu văn minh, phúc mỏng mệnh mong manh không xứng với rất nhiều tiên vật như vậy. Về phần mình ước với Thanh Khư, sau này lại bàn lại đi!

Hư Thiên cảm thấy kinh hãi, quay lại nhìn Hư Vồng, trong chốc lát cũng không biết phải trả lời thế nào. Im lặng một lát, Hư Thiên mới miễn cưỡng cười nói:

- Thanh Nhân chân nhân.... Tại.... Tại sao lại nói vậy? Tuy Cố Thanh từng có hôn ước với Kỷ Nhược Trần của Đạo Đức tông; nhưng thứ nhất, nhân quả giữa nàng và Ngâm Phong chính là do trời định từ kiếp trước, thứ hai hai người bọn họ chưa thành hôn, có gì phải lo ngại? Huống chi không cần bản đạo nói rõ, chân nhân hẳn cũng biết rằng bây giờ Đạo Đức tông đã thành cái đích cho mọi người nhắm vào, tình hình không ổn định. Đừng xem bọn họ truyền thừa cả ngàn năm, nhưng một tòa nhà muốn đổ, cũng chỉ mất thời gian ngắn mà thôi. Những mâu chốt trong chuyện này, chân nhân đã nghĩ kỹ chưa?

Thanh Nhân chân nhân hừ một tiếng, không nóng không lạnh đáp:

- Người nhắc đến nào là thiên đạo luân hồi, cơ duyên nhân quả quá mức cao thâm khó nắm bắt. Kim Sơn ta chỉ là một kẻ quê mùa không nhìn ra được, ta chỉ biết nếu đã đồng ý với người khác chuyện gì thì phải làm cho bằng được. Đáng tiếc ta không có tài đức gì, chỉ có thể quản được bản thân mình, cái gì tư chất trời cho, cái gì Trích tiên giáng trần, ta đây tự mình biết mình, không dám đi nhúng tay vào chuyện của bọn họ. Cứ như vậy đi!

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 288: Đi Đâu Bây Giờ 2

Dứt lời, Thanh Nhàn chân nhân đứng dậy, phất ống tay áo tỏ ý muốn tiễn khách.

Hư Thiên và Hư Vồng ngạc nhiên nhìn nhau, Hư Vồng ngẩng lên trời suy tư, sau một lát bỗng nhiên thở dài.

Hư Thiên nhìn Thanh Nhàn chân nhân, nói:

- Chân nhân cần gì phải quyết định vội vàng như vậy?

Thanh Nhàn chân nhân cũng không để ý đến ý, xoay người bước vào trong phòng. Về mặt Hư Thiên trầm xuống, lạnh giọng quát:

- Thanh Nhàn chân nhân! Phi thăng còn có một cửa ải thiên kiếp cần vượt qua, mà Trích tiên chỉ cần tu vi đầy đủ liền có thể trở về Tiên giới, khác biệt giữa hai điều này, chẳng lẽ chân nhân còn không biết! Chớ trách Hư Thiên đã không nói trước, rốt cuộc Vân Trung cư đứng về phía nào, kính xin Thanh Nhàn chân nhân suy nghĩ lại!

Y hét lớn một tiếng như vậy, nhưng cửa phòng vẫn không nhúc nhích. Lúc này cánh cửa Toái Kim các mở ra, tên đệ tử từng dẫn đường tiến vào, làm ra tư thế mời.

Hư Thiên hừ một tiếng nặng nề, tay áo chấn động, một đạo chân nguyên xông ra, đẩy đệ tử Vân Trung cư kia lui về phía sau một bước. Sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch, trên khóe miệng từ từ chảy ra một dòng

máu, nhưng người đệ tử vẫn miễn cưỡng nở nụ cười, cung kính thi lễ, tránh đường để mọi người đi ra ngoài.

Hư Thiên thấy tên đệ tử này cũng chỉ không quá hai mươi tuổi, ước đoán đạo hạnh của hắn cho rằng mình chỉ cần phát tay một cái, thì hắn sẽ phải lăn lộn mấy vòng khiến Thanh Nhan chân nhân mất mặt một lần.

Nào ngờ căn cơ đạo hạnh của tên đệ tử này hùng hậu ngoài dự đoán, cứng rắn chịu đựng một chiêu của Hư Thiên cũng không chịu mất mặt. Tư chất như thế nếu đặt trong Thanh Khư cung chính là mười người không có một. Trong số mười bảy tên đệ tử thân truyền của Hư Thiên không có một người có được thiên tư như thế này.

Lập uy không được sắc mắt Hư Thiên trong nháy mắt trở nên xanh mét, hừ một tiếng sải bước ra khỏi Toái Kim các.

Sau khi hai người của Thanh Khư rời đi, Thiên Hải lão nhân đẩy cửa vào, tìm một cái ghế, nặng nề ngồi xuống. Đã lâu không thấy, lúc này vẻ mặt hồng hào của hắn đã không còn lại chút gì, tóc tai trên đầu rối bù xù.

Két một tiếng vang lên, cửa phòng trong Toái Kim các mở ra. Thanh Nhan chân nhân khoan thai đi ra, trực tiếp đi tới nơi thả câu tại bình đài phía ngoài, lại cầm cần câu lên. Giăng co như vậy một lát, cuối cùng Thiên Hải lão nhân không nhìn được, đứng lên nói:

- Chương môn sư huynh. Thanh nhi cũng không có sai lầm lớn gì, tại sao nhất định phải trục xuất nó khỏi sơn môn? Thanh Khư cung tranh đấu cùng Đạo Đức tông chúng ta không giúp đỡ bên nào là được, dù sao ta không nhìn ra được trong bọn họ ai đúng ai sai!

Thanh Nhan chân nhân im lặng một lúc lâu, thở dài nói:

- Cành cây nhỏ không xứng thiên phượng đâu, hơn nữa đạo bất đồng sẽ có cách nghĩ khác nhau. Ta cũng không cần quản nó nữa, để nó đi thôi! Ta

thấy mấy ngày nay người quá rảnh rồi, vậy thì thay ta đến Đạo Đức tông một chuyến, đưa con cá này cho Tử Dương chân nhân để biểu thị lời xin lỗi.

Vừa nói cần câu trong tay lão nhắc lên, thực sự từ trong biển mây mờ mịt câu được một con cá đang giãy giụa loạn xạ. Thanh Nhân chân nhân tiện tay xuất ra một luồng hàn khí, một khối huyền băng dày đặc nhốt con cá này vào bên trong. Lúc này mới giao nó lại cho Thiên Hải lão nhân.

Thiên Hải lão nhân miễn cưỡng lấy lại chút tinh thần, đang muốn rời đi lại bị Thanh Nhân chân nhân gọi lại. Thanh Nhân chân nhân vội vã chạy vào trong phòng, lấy ra một con dấu, in dấu một ngọn núi nhỏ màu vàng kim lóng lánh lên khối băng, làm xong lão mới coi như cảm thấy mỹ mãn.

...

Lúc này đã là đầu mùa đông, trên Thanh Thành sơn mây mù lạnh lẽo lượn lờ. sương khói mờ mịt, các loại chim thú đều đã trở về hang ổ trú ngụ. Cả Thanh Thành sơn lộ ra vẻ lạnh lẽo vắng lặng, thỉnh thoảng mới nghe được vài tiếng chim hót thú rống.

Ngọn núi chính phía đông Thanh Thành sơn có một khối kỷ thạch (khối đá kì lạ) chừng trăm trượng chui lên từ dưới đất, nghiêng nghiêng trên đỉnh, vươn ra biển mây bên vách núi, hiểm trở đến cực điểm mà cũng đẹp đến cực điểm.

Tương truyền thời thượng cổ khối kỷ thạch này từ trên trời rơi xuống, hạ xuống đỉnh Thanh Thành.

Lại cũng vì Thanh Linh chân nhân ngồi trên đó tọa hóa phi thăng, khối kỷ thạch này cũng lây dính một chút tiên khí, từ đó trở thành thắng cảnh của Thanh Khư cung, được gọi là Vọng Thiên thạch.

Cấp bậc trong Thanh Khư cung nghiêm ngặt, đệ tử tầm thường xưa nay không được bước lên Vọng Thiên thạch, nơi này chỉ để trưởng lão cùng đệ tử tu đạo có thành tựu dùng để yên tĩnh tu luyện, tôi luyện tâm thần.

Song hôm nay, bên trong Vọng Thiên thạch đã trở thành cấm địa, trừ mấy vị chân nhân hàng chữ Hư trong Thanh Khư cung, không người nào khác có thể đến gần Vọng Thiên thạch một bước.

Dưới ánh trăng âm u lạnh lẽo, hai người đạo sĩ chậm chậm bước ra từ mây mù, chính là Hư Thiên và Hư Vãng mới trở lại từ Vân Trung cư.

Mặc dù bọn họ có thể ngự khí phi hành nhưng vẫn từng bước đi tới Vọng Thiên thạch như người bình thường. Khoảng cách trăm trượng cũng thực sự phí chút công sức.

Nơi giữa Vọng Thiên thạch, đôi mắt Ngâm Phong rủ xuống ngời sáng như núi, tắm mình trong gió núi trắng lạnh. Đợi khi Hư Thiên và Hư Vãng đến trước mắt. Ngâm Phong cũng không mở mắt ra, chỉ thản nhiên nói:

- Hư Thiên sư huynh tâm thần không yên.

Sắc mặt Hư Thiên hơi đổi nói:

- Tiên pháp của sư đệ đúng là chúng ta không thể sánh bằng!

Y ngẩng đầu lên, thấy một thân ảnh bóng bệ như tiên ngồi trên đỉnh Vọng Thiên thạch, vì vậy lại hỏi:

- Cố Thanh tiên tử vẫn ổn chứ?

Ngâm Phong cũng không để ý đến câu hỏi tiếp theo của y, chỉ nói:

- Lần này sư huynh tới vì chuyện gì?

Hư Thiên ngay lập tức giận dữ nói:

- Nhắc đến chuyện này thật đáng giận! Ta theo lệnh Hư Huyền sư huynh đến Vân Trung cư, cố gắng tạo quan hệ thân thiết. Ai ngờ Thanh Nhân chân nhân của Vân Trung cư không chỉ không sáng suốt tiếp nhận ý tốt của cung ta, trái lại còn trục xuất Cố Thanh khỏi sư môn. Mà đối với mình ước của cung ta lại quăng đi như rác rưởi! Thực sự không thể nhẫn nhịn được, Vân Trung cư kia đúng là khinh người quả đáng, cậy mình có chút đạo hạnh lại dám không để thiên đạo trích tiên vào trong mắt!

Ngâm Phong không to vẻ gì, yên lặng chờ hẵn nơi xong.

Hư Thiên nói một hồi thấy Ngâm Phong hoàn toàn không có phản ứng gì, cho nên phải nói vào chuyện chính:

- Sư đệ, hôm nay Thanh Khư cung chúng ta đã đối đầu trực tiếp với Đạo Đức tông, hầu hết người tu đạo trong thiên hạ đều đứng về phía chúng ta. Nhưng mà Đạo Đức tông người đông thế mạnh, lại có thêm Tử Vi sắp phi thăng; đạo hạnh của Tử Vi chân nhân trước khi bế quan đã đứng đầu thiên hạ, nghe đồn lần này sau khi lão phi thăng tiên ban thưởng sẽ không kém. Không biết sư đệ có nắm chắc đối phó được hay không?

Ngâm Phong lạnh nhạt nói:

- Phi thăng cần đô kiếp. Đạo hạnh càng cao, kiếp số cũng càng nặng.

Hư Thiên nghe vậy nói:

- Tuy nói như vậy, nhưng người tu đạo trong thiên hạ lại kiêng dè Tử Vi, không dám vây công Đạo Đức tông. Nếu tiếp tục trì hoãn như vậy chẳng phải cho Đạo Đức tông có cơ hội nghỉ ngơi sao? Theo ta thấy nên kích động Tử Vi đi ra để quyết một trận tử chiến. Lúc này Tử Vi hẳn là đã tiến vào tử quan trước khi phi thăng, nếu như mạnh mẽ bắt ra để xuất chiến, chắc chắn sẽ khiến đạo hạnh bị tổn hại nhiều. Khi đó chẳng phải sư đệ đã nắm chắc tất thắng? Thời cơ tốt thế này không nên bỏ qua! Nếu sư đệ chịu

tự mình lên Tây Huyền sơn, cho dù Đạo Đức tông có người đông thế mạnh cũng không phải là đối thủ dưới tiên pháp của sư đệ!

Hư Thiên nói xong một tràng lại tha thiết nhìn Ngâm Phong, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Đôi mắt Ngâm Phong vẫn không mở ra, chậm rãi nói:

- Tuy rằng trong lòng ta có bảy cuốn Thiên thư, nhưng không phải thứ dùng để tranh giành trong thế tục. Đạo Đức tông làm vậy đi ngược lại ý trời đương nhiên sẽ có nhân quả báo ứng, không liên quan đến ta. Nếu như đời này ta đã bước chân vào Thanh Khư, nghĩa là có duyên với Thanh Khư, sau này nếu Thanh Khư gặp phải tai họa, ta sẽ không thể nào không để ý tới. Nhưng lần này sư huynh đến cũng không vì lo lắng cho thiên hạ, chẳng qua chỉ vì tạo dựng cơ nghiệp, lưu danh sử sách mà thôi. Nếu như vậy, sao sư huynh không dựa vào đạo pháp của mình, xông lên Tây Huyền sơn đi?

Những lời này của Ngâm Phong khiến sắc mặt Hư Thiên lúc xanh lúc trắng, y còn muốn tiếp tục khuyên nhưng Ngâm Phong lại ngồi yên bất động, giữa mi tâm bỗng nhiên có ánh sáng màu lóe lên, khiến Hư Thiên và Hư Vồng choáng váng.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 289: Đi Đâu Bây Giờ 3

Đến khi tâm thần ổn định lại mới nhận ra không biết từ lúc nào mình đã bị Ngâm Phong dung tiên pháp vô thượng đưa ra bên ngoài Vọng Thiên thạch cao trăm trượng.

Hư Thiên nhìn chăm chăm vào thân ảnh như hợp thành một thể với Vọng Thiên thạch kia, oan hận đến dậm chân nhưng cuối cùng cũng không dám trở lại.

Hư Vồng thở dài nói:

- Cái gọi là tiên đạo luôn luôn thay đổi, xem ra những gì Ngâm Phong sư đệ làm còn có ý khác, chúng ta cũng không cần phải miễn cưỡng. Ngâm Phong và Cố Thanh phi thăng đã là chuyện đã định, dựa theo tình hình lúc này mà nói Hư Huyền chương môn cũng có hi vọng tu thành đạo quả. Từ đó, kết quả thịnh vượng trăm năm sau của Thanh Khư cung ta đã định. Cần gì phải dẫn thân lên con đường nguy hiểm nữa?

Hư Thiên giận dữ nói:

- Lời ấy của sư huynh sai rồi! Xưa nay Đạo Đức tông làm việc luôn tàn nhẫn thâm độc. Cảnh Tiêu chân nhân của bọn họ bị thương bởi cung ta, nếu không nhân dịp này nhổ cỏ tận gốc, vậy còn đợi đến khi nào? Nếu như thả hổ về núi, để mặc cho bọn họ nghỉ ngơi lấy lại sức ngày sau phản công trở lại, sư huynh có thể đảm đương nổi sao?-

Hư Vồng cau mày nói:

- Chính Ngâm Phong sư đệ đã nói Đạo Đức tông sẽ phải gánh chịu quá báo, chúng ta cần gì phải làm điều thừa? Huống chi mặc dù tiên pháp của Ngâm Phong sư đệ có một không hai nhưng dù sao lúc này đạo hạnh vẫn có hạn. Cho dù hấn chịu lên Tây Huyền sơn cũng chưa chắc đã thắng được tám chân nhân của Đạo Đức tông. Nếu Ngâm phong sư đệ không chịu rời núi, Hư Huyền chân nhân lại đang bế quan; Hư Vô lại càng không biết đã đi đâu. Chỉ bằng mấy người chúng ta làm sao có thể là đối thủ của tám chân nhân của Đạo Đức tông?

Hư Thiên suy nghĩ một lát, cười lạnh nói:

- Chuyện này cũng không khó lắm! Chẳng phải Ngâm Phong không chịu xuống núi sao. chúng ta rời núi đi đánh lén đệ tử xuống núi của Đạo Đức tông là được. Thế cục trước mắt chính là thảo nguyên vạn dặm trời hanh vật khô, chỉ còn kém một ngọn lửa nhỏ là liền sẽ trở thành biển lửa cháy cả thảo nguyên! Khi đó nếu như Đạo Đức tông ẩn nhẫn không ra cũng thôi, nếu ra tay với đệ tử trong cung ta sẽ khiến Ngâm Phong xuất hiện. Hơn nữa nếu Ngâm Phong không hành động đoán chừng Tử Vi kia cũng không dám hành động bừa bãi. Như vậy, cho dù đệ tử của Đạo Đức tông có nhiều hơn nữa, cũng sẽ không vượt qua được đồng đạo tu đạo trong thiên hạ!

Hư Vãng lắc đầu, nói:

- Chuyện này sợ rằng không ổn. Người tu đạo trong thiên hạ vốn là một thể, rốt cuộc Đạo Đức tông đã làm những gì chúng ta cũng vẫn không rõ ràng lắm, cần gì phải đẩy đến tình cảnh không chết không thôi? Huống chi chúng ta cũng không có nắm chắc tất thắng.

Hư Thiên lạnh nhạt nói:

- Sư huynh đừng vội quên, trước khi Hư Huyền sư huynh bế quan đã để ta quyết định toàn bộ mọi việc trong cung. Sư huynh đang muốn cãi lại

mệnh lệnh của chương môn sư huynh sao?

Hư Vỹ thở dài đáp:

- Không dám!

- Vậy thì tốt rồi xin sư huynh chuẩn bị cho sớm, sáng sớm mai dẫn theo đạo sĩ trong điện xuống núi cho Đạo Đức tông một đòn thật đau!

-... Được!

Trên Vọng Thiên thạch, Ngâm Phong đứng dậy, từng bước đi lên đỉnh. Trên đỉnh gió lạnh như đao cắt, sức gió không biết mãnh mẽ hơn ở lưng chừng bao nhiêu lần. Trong gió mang theo từng viên đá vụn đánh lên Vọng Thiên thạch tạo thành rất nhiều vết lõm sâu.

Cố Thanh đón gió đứng thẳng trên đỉnh, luôn có đá vụn bay đập lên mặt, trên người nàng lưu lại từng vết máu, sau đó lại tản đi không để lại dấu vết.

Ngâm Phong đứng bên Cố Thanh, nhìn lên bầu trời đêm mịt mờ u ám, thông dong nói:

- Thanh Nhi xem ra muội không thể trở về Vân Trung cư nữa rồi.

Cố Thanh hờ hững nói:

- Chẳng qua chỉ là một đoạn tục duyên của kiếp này, không thể quay về thì không quay về thôi!

Ngâm Phong gật đầu, nói:

- Như vậy cũng được. Thanh Nhân chân nhân độc lập độc hành có lĩnh ngộ riêng, đáng để khâm phục.

Cố Thanh tựa như thở dài một tiếng, cũng không trả lời.

Ngâm Phong trầm ngâm một lát rồi lại nói:

- Đạo Đức tông đi ngược lại ý trời, cho dù ta không để ý đến những chuyện thế tục này, tương lai bọn họ chắc chắn cũng sẽ bị trời phạt. Huống chi cây muốn lặng mà gió chẳng dừng. Lúc này loạn từ bên trong, người trên đời có dụng ý khác rất nhiều, khi đó Đạo Đức tông sụp đổ, chắc chắn sẽ ngọc đá cùng vỡ. Theo ta thấy, có lẽ muội nên xuống núi khuyên giải Kỷ Nhược Trần tình ngộ, cho dù không thể làm cho hãn gia nhập Thanh Khư, có thể khiến hãn rời khỏi Đạo Đức tông cũng là chuyện tốt. Sau khi tiêu trừ đoạn trần duyên này, muội lại bế tử quan yên tĩnh tu luyện cũng không muộn. Khi đó trong lòng muội không còn gì ràng buộc, có thể một lần phi thăng thành tiên, giải quyết xong bách thể luân hồi của chúng ta.

Lần này Cố Thanh im lặng một lúc lâu mới nói:

- Không cần!

Ngâm Phong thấy vậy cũng không kiên trì nữa, chỉ thở dài rồi xoay người trở lại chỗ của mình ở lưng chừng Vọng Thiên thạch, tập trung tinh thần, dần dần lại hòa làm một thể với khối đá này.

...

Trăng treo cao trên Đông Hải, vạn trượng màu trắng bạc.

Trên biển chợt xuất hiện sóng gợn, một đạo sĩ trẻ tuổi quần áo rách rưới đi ra từ đó.

Quần áo trên người hãn rách tả tơi, gần như chỉ còn là một mảnh vải rách treo trên người, sau lưng đeo một cây thiết côn đen sì. Nhìn từ trên xuống dưới không ai cho rằng nó là một pháp bảo. Đôi chân hãn trần trụi, hầu hết da thịt đều lộ ra ngoài, khắp người đều là vết thương chằng chịt. Vết thương mới chồng lên vết thương cũ, trên mặt còn có một vết thương mới dài chừng hai tấc, da thịt lộ ra ngoài, máu tươi vẫn còn đang chảy.

Mặc dù đạo sĩ trẻ tuổi này nhìn qua thì vô cùng chật vật, nhưng nếu để ý kỹ lại cảm thấy khí thể của hắn ẩn mà không phát, ánh sáng trong người chuyển động không ngưng nghỉ, tựa như một khối ngọc thô vừa mới từ trong đá ra, hoàn toàn khác biệt với bề ngoài rách rưới.

Hắn giật con rắn biển vẫn còn cắn chặt vào cạnh sườn không chịu nhả ra xuống, tiện tay nắm nát như đầu nó. Rắn biển lúc sắp chết lại mở miệng phun ra tiếng người, kêu la thảm thiết!

Đạo sĩ trẻ tuổi không để ý đến vết thương trên người, giần gân cốt một chút rồi ngẩng

đầu nhìn ánh trăng, nở nụ cười rồi bước đi về phía tây.

Người trẻ tuổi này chính là Kỷ Nhược Trần vừa mới trở về từ đáy Đông Hải. Hắn vốn có thể ngự khi phi hành, nhưng lúc này lại sải bước chạy đi, tốc độ nhanh hơn không biết bao nhiêu lần so với những người đàn ông khỏe mạnh bình thường

Đến khi trời sáng hắn mới thoát khỏi vùng ven biển hoang vu này, bước lên một con đường lớn.

Vừa đặt chân lên đường lớn, một lá cờ màu xanh ngọc đã đập vào mắt hắn. Lá cờ lớn treo trên một cây cột cao mười trượng, bên trên thêu mấy chữ to đồ sộ như máu:” Phàm là đệ tử Đạo Đức giết không tha!” Ở góc lá cờ thêu ký hiệu Vân Vụ Tỏa Trọng Lô, chính là ký hiệu của Trọng Lô phái.

Kỷ Nhược Trần dừng bước lại nhìn về phía lá cờ lớn kia một lát mới cười khẽ, bước về nơi dựng lá cờ kia.

Dưới ngọn cờ có một quán trà, năm tên đệ tử Trọng Lô phái, cầm đầu chính là một tên đạo sĩ trung niên tướng mạo xấu xí, hai mắt đang khép hờ

lại thường thức trà. Bốn tên đệ tử Trọng Lôu còn lại đều là thanh niên chừng hơn hai mươi tuổi, xem ra chính là đệ tử của đạo sĩ trung niên kia.

Sát khi nhàn nhã quanh quần khắp trong quán trà, năm người của Trọng Lôu phái bề ngoài thả lỏng nhưng bên trong lại nghiêm túc, đã sớm phòng bị tốt.

Lúc Kỷ Nhược Trần còn ở phía ngoài cả trăm trượng, thì những đệ tử của Trọng Lôu phái đã phát hiện ra hắn. Cả người hắn vết thương cũ đè lên vết thương mới, mọi người không khỏi quay mắt nhìn nhau, về mặt một nữ đệ tử trong số đó lại càng không đành lòng, quay sang nói với đạo sĩ trung niên kia:

- Sư thúc, người tuổi trẻ kia thật đáng thương!

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 290: Đi Đâu Bây Giờ 4

Đôi mắt đạo sĩ trung niên mở ra, quét nhìn Kỷ Nhược Trần rồi như không có chuyện gì, nói:

- Là người bình thường.

Lời vừa nói ra, ba tên nam đế tử vốn đang đề phòng cũng buông lỏng xuống.

Kỷ Nhược Trần đi vào quán trà, đánh giá xung quanh một lần, sau đó thì lễ nói:

- Vị nào là chủ quán? Tiểu đạo chỉ có năm văn tiền. chẳng biết có thể được kết thiện duyên ban thưởng cho một chén nước trong, hai cái bánh bao không?

Nữ đệ tử kia nhường lại một chỗ, nói Kỷ Nhược Trần ngồi xuống, lại đẩy trà bánh trước mắt mình sang cho hắn, sau đó hỏi:

- Người xuất thân từ đạo quan nào, tại sao lại bị thương thành như vậy?

Kỷ Nhược Trần sờ qua vết thương chưa lành trên mặt mình, mỉm cười nói:

- Ta vốn định ra biển hái thuốc, kết quả lại gặp sóng gió, thuyền bị đánh chìm, không cẩn thận rơi vào Đông Hải; vì vậy mới thất lạc với đồng môn. Tất cả đều nhờ Tam Thanh phù hộ, bây giờ mới trở lại được bờ, vết thương trên người là do của cá trong biển cắn. Vị tiên tử này, lá cờ dựng bên ngoài

cửa rất kỳ quái, đệ tử Đạo Đức tông là những người nào, làm chuyện ác gì sao?

Nữ đệ tử kia căn răng nói:

- Tiểu huynh đệ không phải người trong giới tu đạo nên có điều không biết. Người trong Đạo Đức tông đều đều là kẻ ác! Năm năm trước bọn họ lấy thế ép người, trực tiếp bức bách một vị sư huynh của chúng ta đến chết. Không ngờ thiên đạo tuần hoàn quả báo khó tránh, đám ác ôn này cuối cùng cũng có ngày hôm nay!

Đạo sĩ trung niên bỗng trừng mắt lên, quát:

- Quyền nhi muội nói quá nhiều rồi!

Cô gái trẻ tuổi lè lưỡi ra, không dám tiếp tục kể, chỉ nói:

- Tiểu huynh đệ đừng sợ, con người sư thúc rất tốt. Tại sao người không ăn chút gì đi? Lát nữa ta cho người chút bạc, người nên trở về nhanh đi thôi. Ở lại nơi này chưa biết chừng sẽ rối loạn, không tránh khỏi sẽ khiến người bị thương.

Kỷ Nhược Trần cũng không động đến trà bánh trên bàn, nhìn nàng nói:

- Không biết tiên tử tên gì?

Khuôn mặt cô gái trẻ tuổi ửng hồng, thấp giọng nói:

- Chuyện này. Ta gọi là Trương Quyên, là người của Trọng Lô phái.Ồ, đương nhiên người không phải là người trong giới tu đạo, không biết Trọng Lô phái chúng ta. Được rồi đạo hiệu của người là gì, xuất thân từ nơi nào?

- Ta xuất thân từ Tây Huyền sơn.

Kỷ Nhược Trần cười đáp, hần vốn tuần tú nụ cười này lại càng mê người.

- Tây Huyền Sơn?

Lộng mào Trương Quyền hơi nhú lại lăm bầm lặp lại một lần, chỉ cảm thấy ba chữ này như sấm nổ bên tai, nhưng trong chốc lát lại không nhớ nổi đã nghe qua ở nơi nào.

Nàng bỗng rùng mình, nhảy dựng lên từ ghế ngồi kinh hải nói:

- Tây Huyền Sơn! Người, người là yêu đạo của Đạo Đức tông!?

Tiếng thét của Trương Quyền như sấm sét nổ khiến mọi người trọng quán kinh hải, rồi rít nhảy lên từ chỗ ngồi, cầm pháp bảo vào trong tay. Đạo hạnh của mấy tên đệ tử trẻ tuổi của Trọng Lâu phái hơi kém cỏi, dưới sự kinh hải khó tránh khỏi làm đổ mấy băng ghế.

Mặc dù quán không lớn, nhưng bên trong có một mình Kỷ Nhược Trần ngồi vẫn lộ ra vẻ trống rỗng

Phía ngoài quán trà ánh sáng mờ hồ, trên năm pháp bảo đều phát sáng, đã sớm tích súc chân nguyên đầy đủ, chỉ chờ một kích sấm sét. Pháp bảo trong tay bốn tên đệ tử trẻ tuổi đều rung động, để lộ vẻ cực kỳ khẩn trương trong lòng.

Trọng Lâu phái lập lên lá cờ này chính là có ý muốn dẫn đệ tử của Đạo Đức tông ở gần đây đến để quyết một trận tử chiến. Nhưng khi thực sự đối mặt với đệ tử của Đạo Đức tông, vẫn khó tránh khỏi trong lòng khẩn trương.

Khuỷu tay phải Kỷ Nhược Trần chống lên bàn trà, tay trái nhẹ nhàng vỗ về thiết côn phía sau, đôi mắt nhìn trời không biết đang suy nghĩ cái gì,

dường như hoàn toàn không nhìn thấy năm người Trọng Lô phái bên ngoài quán trà.

Hắn không động, người của Trọng Lô phái cũng không dám hành động tùy tiện.

Trương Quyền nhìn Kỷ Nhược Trần, thu chân nguyên lại nhìn về phía đạo sĩ trung niên nói:

- Sư thúc, tại sao ta cũng không phát hiện hắn có đạo hạnh?

Sư thúc kia hăng giọng nói: - Không thể khinh thường!

Y tập trung nhìn vào Kỷ Nhược Trần, nét mặt cũng tràn đầy nghi ngờ. Y cũng không nhìn ra được chút chận nguyên đạo hạnh nào trên người Kỷ Nhược Trần, cây thiết côn trên lưng kia nhìn thế nào cũng chỉ là một cục sắt vụn mà thôi.

Nếu không phải Kỷ Nhược Trần hoàn toàn không có đạo hạnh, nghĩa là đạo hạnh đã cao đến mức y căn bản không thể nhìn ra. Nhìn bộ dạng chật vật và tuổi tác của Kỷ Nhược Trần, làm sao có thể như thế được?

- Rốt cuộc người là người phương nào, mau thành thật khai ra, nếu không nghe lời đừng trách pháp bảo không có mắt!

Đạo sĩ trung niên quát lên, sợi tơ trên cây phát trần trong tay chuẩn bị tung bay.

Kỷ Nhược Trần ngẩng đầu nhìn bầu trời, thấy từng đám mây trôi lơ lửng đã biến mất từ lúc nào không biết. Mặt trời treo cao, ánh nắng chiếu xuống giống như lửa đốt, khiến ngọn lửa trong lòng hắn âm thầm bùng lên.

Ngọn cờ lớn màu xanh ngọc thấp thoáng dưới ánh mặt trời chói mắt, mấy chữ đỏ như máu trên lá cờ tựa như những vết máu không thể xóa đi

trên bầu trời xanh lam.

Hắn cảm thấy trong lòng bàn tay lại trắng mịn, sền sệt như thấm đầy máu tươi.

- Người là người phương nào, còn không thành thật nói ra...

Đạo sĩ trung niên lại quát lên, nhưng lời còn chưa nói hết, tay trái Kỷ Nhược Trần đã nắm chặt thiết côn sau lưng!

Hình ảnh cấp tốc thu nhỏ lại, trong mắt đạo sĩ trung niên, thiết côn đen sì kia từ từ biến mất; ngay sau đó, bóng dáng Kỷ Nhược Trần cũng bắt đầu mờ hồ, từ từ biến mất.

Đạo sĩ trung niên thân kinh bách chiến, chợt thấy nơi thắt lưng phía sau hơi đau nhói. Không cần suy nghĩ, phát trần vốn đã tích tụ đầy chân nguyên lập tức vung ra phía sau!

Một tiếng bang vang lên, người đánh lén từ phía sau cũng không né tránh, trực tiếp đón đỡ một cái phát trần này của y!

Một kích kia của y tựa như đánh lên một con cá lớn trơn tuột, chân nguyên tràn đầy quá nửa cũng bị đẩy sang hai bên, mười phần uy lực cung chi phát huy được tối đa ba phần.

Cảm giác đau nhói bên hông của đạo sĩ nhanh chóng lan rộng, còn có cảm giác tê dại và lạnh lẽo theo vết thương tràn vào cơ thể, dọc theo đường đi phá hủy hoàn toàn kinh mạch, huyết khiếu của y!

Chân nguyên trong cơ thể đạo sĩ như sóng lớn cuộn cuộn lên xuống, uy lực của đạo pháp hộ thể hiện rõ. Chân nguyên như dậy sóng xông ra ngược chiều với âm khí tiến vào trong cơ thể, biến thành lực phản công mạnh mẽ.

Ánh sáng bảy màu phía sau đạo sĩ biến đổi lặp đi lặp lại, bên trong còn lẫn vào màu đỏ lơ mờ, xinh đẹp nói không nên lời.

Đạo pháp của Trọng Lôu phái chú trọng bốn chữ Huyền, Cô, Hư, Miếu (huyền ảo, kỳ lạ, hư ảo, mit mờ). Trong nháy mắt, đạo sĩ này đã biến hóa ra tầng lớp ánh sáng để tấn công địch nhân, nhưng lại phân biệt rõ ràng, mỗi một tầng đều không lặp lại, đã phát huy ra cảnh giới tương đối khá trong đạo pháp của Trọng Lôu phái.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 291: Đi Đâu Bây Giờ 5

Mà tốc độ tấn công của hắn cực nhanh, những đệ tử còn lại của Trọng Lâu phái chỉ còn biết khâm phục trong lòng, căn bản không kịp hoan hô một tiếng nào.

Phất trần của đạo sĩ lại run lên, nơi tia sáng lóe ra, Kỷ Nhược Trần hừ lên một tiếng khó chịu, thân hình hiện ra lão đảo lui về phía sau mấy bước.

Vết thương cũ trên người hắn vỡ ra, trên lưng, vai ngực lại xuất hiện thêm vô số vết thương nhỏ, đều là vết thương mới do đao pháp hộ thể và sợi tơ trên phất trần của đạo sĩ gây nên.

Hắn vừa dừng lại, tất cả vết thương lớn nhỏ đều tràn ra máu tươi, trong nháy mắt đã nhuộm hắn thành một người máu.

Ngón tay trên tay phải của Kỷ Nhược Trần đỏ tươi, máu tươi không ngừng nhỏ xuống. Mặc dù vẫn không nhìn ra bất kỳ chân nguyên trên người Kỷ Nhược Trần nhưng các đệ tử của Trọng Lâu phái lúc này cũng đã biết yêu pháp của hắn không thấp, là một kinh địch.

Nhưng đao pháp của sư thúc lại càng cao hơn một bậc, mới đầu pháp một hiệp đã khiến tiểu yêu đạo sĩ của Đạo Đức tông trọng thương.

- Người. Người...

Phất trần của đạo sĩ trung niên chỉ thẳng vào Kỷ Nhược Trần, tiếng quát đột nhiên nghẹn lại.

Gã hơi lung lay một chút rồi ngã nhào xuống, tóc đen trên đầu nhanh chóng chuyển thành trắng, khuôn mặt trở nên khô héo. Trên đạo bào ở thắt lưng gã chảy ra một dòng máu, không ngừng lan rộng ra, nhưng vết máu này không phải máu đỏ, mà là màu xám đậm quỉ dị.

Đột biến bỗng nhiên xuất hiện, những đệ tử trẻ tuổi của Trọng Lâu phái trong chốc lát không kịp phản ứng lại, vẫn đang ngăn người nhìn Kỷ Nhược Trần và thi thể sư thúc.

Nếu để ý sẽ thấy máu tươi dính trên ngón tay Kỷ Nhược Trần đã biến thành màu xám đậm, hoàn toàn khác biệt với màu máu đỏ tươi trên người. Rõ ràng đây là máu từ trên người của vị sư thúc kia.

Kỷ Nhược Trần lại giãn gân cốt một lần nữa, trên người hắt đầy máu... động tác tự nhiên nay trong mắt các đệ tử Trọng Lâu phái cũng tàn ngập hơi thở tà ác quỉ dị, bọn họ không khỏi giật mình cuống quýt lui về phía sau.

Chân bọn họ vừa động, thân hình Kỷ Nhược Trần đã chợt lóe lên, phóng về phía một tên nam đệ tử gần mình nhất vô cùng nhanh chóng. Tên nam đệ tử kia phản ứng cực nhanh, ngọc bài trong tay quét ngang vẽ lên một khoảng ánh sáng màu trước người. Nhưng thiết côn lại chợt xuất hiện sau lưng Kỷ Nhược Trần, tốc độ hắt lại chậm lại!

Biến cố này hoàn toàn không có dấu hiệu báo trước, cho dù đạo hạnh của tên đệ tử kia có cao gấp mấy lần đi chăng nữa cũng không kịp phản ứng, chỉ có thể trơ mắt nhìn ánh sáng màu do mình xuất ra xẹt qua trước người hắt. Sau đó y lại nhìn ngón trỏ tay phải của hắt cắm vào lồng ngực mình.

Kỷ Nhược Trần không thèm nhìn lại tên đệ tử kia một lần nào, thiết côn sau lưng lại biến mất, lại lao tới một tên đệ tử khác nhanh như quỷ mị.

Trong chốc lát Kỷ Nhược Trần đã trở lại chỗ của mình trong quán trà. Sắc mặt ba tên nam đệ tử của Trọng Lâu phái xám như tro tàn, đứng thẳng

một lát rồi mới ngã xuống, chỉ còn lại Trương Quyên vẫn đứng ngậy người tại chỗ, cánh tay run run, gần như không cầm nổi kiếm.

Nàng được dạy, người đấu pháp nên kéo giãn khoảng cách giữa hai bên, trước chú ý an toàn mà không phải tấn công bảo vệ bản thân rồi mới đả thương địch thủ, theo những gì ghi trong sách chĩnh là tràn đầy sự tao nhã tựa như làm một chuyện vui. Tại sao lại trở nên máu tanh tà ác như vậy?

Huống chi phương pháp đối phó với kẻ địch đánh cận chiến ở trong đao pháp của sư môn, căn bản không thể đối phó với phương pháp chọt nhanh chọt chậm, thay đổi khó lường, bỏ qua phòng hộ của bản thân cũng phải một kích giết chết kẻ địch này của Kỷ Nhược Trần. Đây còn là người tu đạo đấu pháp sao?

- Người đi đi!

Kỷ Nhược Trần phát tay với Trương Quyên.

Hai dòng lệ nóng chảy xuống trên mặt Trương Quyên, nàng nhìn thi thể của bốn người đồng môn, lại nhìn về phía Kỷ Nhược Trần, trong lòng bối rối không biết nên xông lên liều mạng hay là nên trở về núi báo tin.

Nàng đang do dự, bỗng nhiên cảm thấy một trận gió nhe thổi qua phía sau lưng, nhẹ nhàng đụng vào trên lưng. Trong tai Trương Quyên vang lên từng tiếng leng keng trong trẻo vụn vặt, còn chưa phân biệt rõ đây là âm thanh gì đã cảm thấy cảm giác đau đớn mơ hồ trong cơ thể, sau đó trước mắt tối sầm, cứ như vậy mềm nhũn ngã xuống.

- Thật không nhìn ra người còn là một người đa tình, hơi xinh đẹp liền không nỡ giết!

Từ trong rừng bên cạnh vang lên một tiếng cười lạnh, sau đó một bé gái vẻ mặt vui vẻ đi ra, búi tóc thả xuống như hai hàng nước lấp lóe một vài tia sáng dưới ánh mặt trời.

Sắc mặt Kỷ Nhược Trần nghiêm túc, đứng dậy đi ra khỏi quán trà. Ấn tượng của hắn đối với cô bé có nét mặt nhìn như vui vẻ ngây thơ này rất sâu đậm, càng không thể quên lần đó bị nàng phá vỡ Muộn Côn.

Lực lượng đáng sợ của nàng hoàn toàn không phù hợp với thân thể mảnh mai. Uy lực một quyền lan rộng đến cả mười trượng, làm sao có thể khiến người khác quên được?

- Tô Tô? -

Bé gái cười lạnh, nói:

- Chắc rằng người cũng không dám quên tên ta! Chuẩn bị chịu chết đi!

Tay trái nàng nắm lại, quả đấm nhỏ mập mạp trắng như tuyết vừa vung lên, trong không trung đã vang lên một tiếng ông nhỏ, cát sỏi đá vụn chuyển động, thậm chí có nhiều viên trực tiếp bay lên lơ lửng!

Trên mặt Kỷ Nhược Trần vẫn giữ nguyên nụ cười lười biếng, đưa tay cầm lấy thiết côn sau lưng. Khác với lần trước, chỉ nghe một tiếng “Ông” trầm đục vang lên, dưới chân Kỷ Nhược Trần đã xuất hiện một cái hố rộng hơn mười trượng, nơi hắn đứng đã lún xuống đất hơn một thước.

Ngay khi tình hình hết sức căng thẳng, một luồng khí màu đen nhạt bỗng nhiên bay tới từ không trung xuyên qua giữa hai người, đẩy khí thế của bọn họ đi, nhẹ nhàng hóa giải tình hình giằng co của bọn họ.

- Tô Tô, đừng náo loạn nữa!

Chẳng biết Vân Vũ Hoa đã xuất hiện từ lúc nào, bước vài bước đã đến bên cạnh Tô Tô, đè nắm tay nhỏ đang nắm chặt của nàng xuống.

- Hừ, may cho người đó!

Cái miệng nhỏ nhắn của Tô Tô hơi nhếch lên, vẻ mặt không cam lòng.

Nếu chỉ đơn thuần nhìn bề ngoài cũng chỉ cho rằng nàng chẳng qua cũng chỉ là một thiếu nữ ngây thơ không hiểu chuyện mà thôi. Nhưng bất luận bộ dạng của nàng thế nào, Kỷ Nhược Trần vẫn biết rõ ràng bộ mặt thật sự của nàng, trên tay vẫn nắm chặt thiết côn, không buông lỏng chút nào.

Vân Vũ Hoa vẫn mặc váy đen, ca người giống như thanh kiếm sắc bén ra khỏi vỏ, chỉ là lúc này sự sắc bén đã thu lại rất nhiều. Nàng nhìn Kỷ Nhược Trần một lát, chợt nói:

- Rời khỏi Đạo Đức tông đi!

Kỷ Nhược Trần cười nói:

- Hẳn là nên gia nhập Vô Cấu sơn trang các người sao?

Vân Vũ Hoa than nhẹ, không để ý đến lời châm chọc của Kỷ Nhược Trần, nói:

- Tất cả các đại phái tả môn đều đã âm thầm kết minh, chuẩn bị làm khó dễ Đạo Đức tông. Tổ chim bị phá thì trứng còn có thể nguyên vẹn hay không? Nếu như người không tính đường lui sớm, kết quả này...

- Ta biết!

Kỷ Nhược Trần ngắt lời, mang nụ cười không thay đổi.

Vân Vũ Hoa gật đầu, không nói nhiều thêm nữa, dắt tay Tô Tô phóng người lên bay về phương xa.

Bay được chừng hơn mười trượng, Tô Tô bỗng nhiên quay đầu lại kêu lên với Kỷ Nhược Trần:

- Mặc dù người nhất định sẽ xong đời, nhưng bị chết quá sớm sẽ không có ý nghĩa. Bằng cách đánh liều mạng hiện giờ của người, căn bản không đến mấy ngày...

Nàng mới nói được một nửa liền ô ô a a, xem ra là bị Vân Vũ Hoa bịt miệng rồi.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 292: Về Lại Nơi Xưa 1

Trời cao mây trắng.

Ở một nơi trên sườn dốc núi Lâm Giang, từ từ xuất hiện một bóng người. Nhìn qua thì tuổi người này cũng không lớn, nhưng trên trán lại lộ ra nét phong trần, bộ đạo bào màu trắng của hắn đã rách nát, lộ ra thân thể to lớn khỏe mạnh, trên phần da thịt sáng bóng bị lộ ra còn có mấy vết sẹo. Ngoài trừ một thanh thiết côn màu đen ở phía sau, hắn không hề mang theo bất cứ thứ gì nữa.

Mặc dù giản dị như vậy, nhưng hắn vẫn mỉm cười, vẻ mặt sáng lạng cứ như trong ngực đang giấu bảo tàng cả thiên hạ vậy.

Dưới sườn dốc là Trường Giang đang cuộn cuộn chảy, mệnh mệnh không thấy bờ bên kia. Đây chính là ranh giới phía Tây của Giang Nam.

Hắn hơi nheo mắt lại, nhìn về phương xa, tầm mắt có thể xuyên qua sương mù trên sông, không biết là đang nhìn về phía nào. Tâm của hắn giờ phút này, là chí lớn mạnh mẽ, khí thôn sơn hà, hay là buồn khổ đau thương?

Ngay cả chính hắn cũng không biết đây là cảm giác gì, trong lòng dường như luôn hồ vẩn luôn theo tồn tại niềm vui sướng. Khi nghĩ tới việc này thì hắn lại muốn cười ra tiếng, nhưng mà nghĩ kỹ lại đó thật sự là vui mừng ư?

Nghĩ tới đó, hai mắt của hắn không biết từ lúc nào đã có chút ươn ướt, phía trước mặt đã bắt đầu mờ nhạt?

- Kỷ Nhược Trần a Kỷ Nhược Trần! Còn có rất nhiều việc phải làm, người định làm sao đây?

Hắn thở dài một hơi, cảm thán.

Ngay lúc này bỗng nhiên từ phía sau phát ra một tiếng quát, kéo hắn ra khỏi dòng suy nghĩ:

- Tên tiểu tử kia, người xuất thân từ môn phái nào, mau chóng nói ra!

Việc này cũng không phải là lần đầu tiên xảy ra, cũng không phải là lần cuối cùng. Kỷ Nhược Trần hơi xoay người lại, nhưng không có nhìn về phía sau, mà là khẽ ngẩng đầu nhìn về nơi cao nhất trên sườn dốc.

Trên đó dựng một cái cột gỗ thật cao, phía trên có treo một thi thể. Dựa vào trang phục trên thi thể thì có thể biết được đó là một đệ tử của Đạo Đức tông.

Mặt của thi thể đã biến thành màu đen hai mắt mở to, khuôn mặt hết sức trẻ tuổi, so với Kỷ Nhược Trần thì cũng không lớn hơn bao nhiêu. Thi thể của y bị một sợi dây thừng một đầu buộc vào cột một đầu buộc vào cô, thỉnh thoảng có một trận gió thổi qua, làm cho thi thể cứ lắc lư.

Kỷ Nhược Trần nhìn chăm chăm thi thể kia nhìn một hồi mới chậm rãi xoay người lại, bình tĩnh nhìn về phía hơn mười người tu đạo mặc trang phục khác nhau đang đứng phía dưới.

Quần áo của những người này rất khác nhau, hơn nữa tu vi cũng rất chênh lệch. Có một lão đạo sĩ mặt y phục màu tím, tay cầm Thất Bảo Ngọc Như Ý, hai mắt nhắm chặt, đạo hạnh vô cùng thâm hậu. Người còn lại cũng là một lão đạo sĩ tu vi cũng không thấp hơn người trước, còn những người còn lại đều không bằng hắn.

Pháp bảo mà những đạo sĩ này sử dụng vô cùng hỗn tạp, nhìn sơ qua thì không biết thuộc về môn phái nào, có lẽ đều là những đệ tử của những môn phái nhỏ. Những người này tu luyện từ thuở nhỏ, tu ba bốn mươi năm thì đạo hạnh cũng không bằng Kỳ Nhược Trần chỉ tu luyện được mấy năm, từ việc này cũng đã cho thấy sự khác nhau giữa Đạo Đức tông và những tiểu môn phái vô danh.

Kỷ Nhược Trần đương nhiên sẽ không đi suy nghĩ nhiều quá về việc này, hai mắt của hắn chăm chú nhìn vào lão đạo đang đứng ở giữa. Lão đạo này khí độ trầm ổn, đạo khí nội liễm, đây không phải là người mà Kỷ Nhược Trần có thể địch nổi.

Tuy đạo hạnh của lão đạo này rất cao, nhưng linh giác của hắn cũng không tầm thường, từ sớm đã nhìn ra hắn xuất thân từ Chân Võ quan, với đạo hạnh của lão thì địa vị trong Chân Võ quan chắc chắn sẽ không thấp.

Lúc Kỷ Nhược Trần dùng thần thức để đánh giá lão già, hai hàng lông mày của lão đạo bỗng nhiên nhíu lại, dò hỏi:

- Bần đạo Hà Thế Phương, có phải là tiểu hữu đến từ Đạo Đức tông không?

Sắc mặt của Kỷ Nhược Trần có chút biến đổi, những đạo sĩ bên cạnh lão đạo lập tức hô to gọi nhỏ, tản ra khắp nơi phần biệt chiếm cứ vị trí, xuất ra pháp bảo để chuẩn bị chiến đấu.

Trong nhóm tu sĩ này có vài người có tu vi cao hơn Kỷ Nhược Trần, hơn nữa còn có lợi thế số đông, bọn họ vốn có lợi thế tuyệt đối thì không nên sợ một thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi như vậy. Nhưng không biết tại sao, trong bọn họ không ai tự chủ được sờn cả tóc gáy, vô ý thức bày ra điệu bộ khi đối mặt với địch thủ lớn nhất đời mình. Nếu như việc này mà truyền ra ngoài, thì đây chính là một chuyện cười không nhỏ.

Hắn dường như hoàn toàn không thấy những người tu đạo xung quanh, chỉ đưa một ngón tay chỉ về thi thể đang đung đưa trong gió, trầm giọng nói:

- Việc này là do đạo trưởng làm?

Hà Thế Phương lắc đầu, than thở:

- Việc này cũng không phải là... Ai quên đi, bản đạo quả thật cũng không muốn làm như vậy.

Kỷ Nhược Trần nhú mày, truy vấn:

- Đại đạo trăm sông đổ về một biển, người tu đạo trong thiên hạ đều là người cùng đường. Các người đã giết người thì thôi, cần gì phải làm như vậy với xác chết? Chân Võ quan như vậy mà muốn làm thiên hạ đệ nhất sao? Làm như vậy, cho dù các người trở thành thiên hạ đệ nhất, các người không sợ trời phạt hay sao?

Hà Thế Phương thở dài một tiếng, đáp:

- Giữa Đạo Đức tông và Chân Võ quan, ta thấy Đạo Đức tông các người đáng bị trời phạt hơn!

Một nam tử mập mạp bên cạnh đã bị bầu không khí lúc này làm cho khẩn trương, lúc này không thể kiềm được nữa, cao giọng nói:

- Hà lão tiên trưởng cần gì phải nói nhiều với tên tiểu yêu đạo này, cứ để chúng ta xuống đối phó với hắn!

Lời còn chưa dứt, hai thanh côn trong tay đánh vào nhau sau đó gã nhảy người lên, đánh về phía Kỷ Nhược Trần. Bước chân của gã nam tử giống như một cơn gió, trên mũi hai thanh côn đồng thời lóe lên tia sáng đỏ, tăng

thêm uy thế. Khi gã xông tới, ở phía sau có ba bốn tên đạo sĩ hò hét ủng hộ, xem ra bọn chúng là những đệ tử của gã nam tử này.

Đại hán khi nghe tiếng hò hét này càng thêm hăng hái, hét lên một tiếng, cả cánh đồng khô đều đỏ lên!

Khi cách Kỷ Nhược Trần mười trượng, gã đại hán thấy ngón tay hăn vung ra, trên tay nhiều thêm một tấm phù chú. Đại hán kỳ thực cũng có vài phân công phu, nhãn lực cũng không kém, ngay khi thấy tấm phù thì gã đã biết nó là Khai Sơn phù.

Tuy rằng gã có chút kinh hãi về chiêu này của hăn, nhưng dù sao Khai Sơn Thần phù cũng chỉ giúp tăng cường lực lượng mà thôi.

Đại hán này dùng thần lực mà nổi danh, hai ba nghìn cân bình thường cũng không đáng để gã chú ý, nhìn bộ dáng nhu nhược của Kỷ Nhược Trần, cho dù là hăn dùng Khai Sơn Thần phù thì cũng gia tăng được bao nhiêu khí lực chứ?

Khi thấy Kỷ Nhược Trần gỡ thanh thiết côn trên lưng xuống, cầm trước mặt, gã càng nhe răng cười. Song côn của hăn đánh về phía thanh thiết côn, gã đoán chắc rằng mình sẽ đánh bay thanh thiết côn kia.

Hơn nữa phần lực còn dư thừa còn có thể chấn nát xương cánh tay của hăn, như thế thì quá tốt. Không làm hăn bị nguy hiểm tính mạng, lại thể hiện được bản lĩnh, chắc chắn sẽ được lão thần tiên ở Chân Võ quan tán thưởng.

Lúc trong lòng gã đang tràn đầy vui mừng thì song côn đã tới trước mặt thanh thiết côn. Trước khi ba thanh côn chạm vào nhau, đại hán kia chợt phát hiện, hai thanh đồng côn trong tay mình không ngờ là bị uốn con về phía sau, dường như là vô cùng sợ hãi thanh thiết côn này vậy!

Trên khuôn mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, gã đã rất nhiều lần dùng hai thanh thiết côn liều mạng với những người có đạo hạnh cao hơn mình, thế nhưng chưa có lần nào lại như thế này.

Một tiếng Xoạt vang lên, thanh thiết côn màu đen cứ như là xuyên qua vũng bùn mà xuyên qua hai thanh đồng côn, đi tới trước mặt tên nam tử rồi ngừng lại sau đó được hãn thu trở lại.

Hai thanh đồng côn như bị lửa nung bắt đầu mềm nhũn ra, sau đó chảy xuống phía dưới. Cho tới khi có một giọt chảy xuống cánh tay của tên nam tử kia, “Tách” một tiếng đốt ra một cái lỗ nhỏ, gã mới đau đớn hô một tiếng, buông thanh đồng côn đã thành đồng vụn xuống đất.

Ngay sau đó, gã bỗng nhiên cảm giác được trong cơ thể có một trận ngứa ngáy, cả người lười biếng không còn chút sức lực nào, rồi ngã xuống đất, cuộn người lại sau đó không bao giờ nhúc nhích được nữa.

Việc này quá mức bất ngờ làm cho những tu sĩ đều yên lặng, ngơ ngác nhìn gã nam tử nằm trên mặt đất, nhất thời không biết làm sao.

KỷNhược Trần nắm chặt thiết côn, nhìn Hà Thế Phương nói:

- Lão tiên trưởng còn có gì chỉ giáo?

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 293: Về Lại Nơi Xưa 2

Tay áo hơi rung lên, Hà Thế Phương nhìn thi thể trên mặt đất, lại nhìn chăm chăm vào thanh thiết côn trên tay Kỷ Nhược Trần một lúc, sau đó than thở:

- Tiểu hữu có thể khống chế thần binh như vậy, thực quả thật là khó thấy. Tư chất như vậy, cần gì mà phải vì lần tai nạn này mà biến thành mây khói? Tiểu hữu hãy theo bần đạo đến Chân Võ Quan thanh tu, ba ngày sau tiểu hữu có thể rời đi. Việc này bần đạo có thể dùng đạo quả của mình bảo đảm...

Lời Hà Thế Phương vừa nói ra làm cho những tu sĩ xung quanh lập tức biến sắc, nhưng do khiếp sợ oai nghiêm của lão nên không ai dám nói một câu nào.

- Đa tạ ý tốt của tiên trưởng!

Lời của hắn vừa dứt, thanh thiết côn liên vung lên, đánh về phía lão đạo sĩ.

Thế tới của thanh thiết côn này nhìn như rất là thông thả, không khác gì với những thế côn bình thường; hơn nữa trên thanh thiết côn không có nổi lên ánh sáng, cho thấy thanh thiết côn này không hề được thêm vào một chút chân nguyên nào.

Thế côn này vừa đánh ra, những tu sĩ xung quanh đều nghi hoặc, có người còn khinh thường, chỉ có vẻ mặt của Hà Thế Phương là bắt đầu ngưng trọng lại. Từ trong tay áo lão lấy ra một chiếc túi gấm, một cơn gió

thời qua, chiếc túi gấm nhỏ liền biến thành chiếc túi lớn tới ba thước, sau đó nó liền bay tới định bọc thanh thiết côn lại.

Kỷ Nhược Trần đánh ra một côn chậm như là lão già đẩy xe, còn chiếc túi của Hà Thế Phương cũng chậm như ốc sên bò. Tùy tiện tìm bất cứ người nào xung quanh thủ pháp cũng nhanh hơn hai người gấp mấy lần, nhìn hai người bọn họ có chút nào giống với hai tu sĩ đang đấu pháp chứ?

Những đạo sĩ bên cạnh thấy có cơ hội liền liên tục la hét, có người giờ bình khí định xông lên, có người thì lui ra sau đọc Ngự Chú Quyết. Xung quanh lúc này là một mảnh vui vẻ, ánh sáng đủ màu bay lượng khắp nơi, so với hai người Kỷ Nhược Trần thì đúng là đang làm trò hề.

Kỷ Nhược Trần vốn đang cúi đầu nhắm mắt nhìn, giống như là mọi việc không có liên quan gì tới mình. Ngay lúc này bỗng nhiên hai mắt của hắn mở ra, khẽ quát một tiếng, tay phải nắm thanh thiết côn chọt vung lên, thiết côn như Hắc Long rời bến, phát ra một tiếng “Ong”, thế tới từ chậm biến thành nhanh, tăng tốc đánh về phía Hà Thế Phương.

Thiết côn khẽ động, xung quanh thân côn đột nhiên xuất hiện một tầng gợn sóng màu đen vô cùng mờ nhạt, rất khó có thể nhìn thấy. Những gợn sóng màu đen này lấy thân côn làm trung tâm lan ra bốn phía.

Hà Thế Phương vừa thấy những gợn sóng này, lập tức kinh hãi, kêu lên:

- Tiểu hữu chớ đại khai sát giới!

Nhưng mà tóc của Kỷ Nhược Trần đã tung bay, hai mắt dường như đã biến thành trong suốt, mơ hồ có thể thấy thật sâu ở bên trong có ngọn lửa màu xanh thẫm đang rực cháy. Tay phải của hắn như là một tảng đá, kiên định cầm thanh thiết côn đánh về phía trước!

Sóng gợn vô hình trong không trung lan ra vô cùng chậm chạp, thế nhưng chỉ trong thời gian ngắn đã lan tới những tu sĩ đang đứng xung

quanh. Những tu sĩ này vốn đang đứng trên mặt đất bỗng nhiên bắt đầu trôi nổi, hơn nữa bọn họ còn phát hiện thân thể của mình không thể khống chế, những kẻ này đang không ngừng trôi nổi xung quanh.

Thấy thanh thiết côn lần thứ hai đánh vào đầu mình, Hà Thế Phương liên vung tay áo lên, lấy ra thêm một chiếc túi gấm nữa. Một tiếng sấm vang lên, lão nghiền nát chiếc túi, máu trong miệng tràn ra, làm cho chòm râu trắng bị nhuộm thành màu đỏ hồng,

Kỷ Nhược Trần đứng lại.

Hà Thế Phương thở dốc một hồi thì thấy hắc lại cầm côn tiến lên, lão lập tức phát tay áo, lại lấy ra thêm một chiếc túi nữa. Trong tay áo của lão dường như có một không gian khác, không biết bên trong cất giấu bao nhiêu chiếc túi nữa.

Kỷ Nhược Trần cảm thấy thiết côn trong tay càng lúc càng nặng, hắc phải dùng hai tay để nắm mới không làm nó rơi xuống. Hai lần vung côn vừa rồi kỳ thực đã làm hao gần hết chân nguyên, lúc này hắc rất muốn nằm xuống nghỉ ngơi, ngay cả bước một bước cũng không muốn.

Khi thấy chiếc túi của Hà Thế Phương càng lúc càng lớn đang định chụp vào đầu, hắc muốn đánh trả nhưng Định Hải Thần chằm trong tay lúc này nặng như Thái Sơn, làm cho hắc không thể nào giơ lên nổi.

Về phần những tu sĩ xung quanh lúc này, thân thể của bọn họ một phần nghiêng về phía trước, một phần ngã về phía sau, đầu nghiêng sang bên trái vai thì nghiêng bên phải, tư thế nhìn vô cùng quái dị, giống như là cơ thể không hề có một khớp xương nào vậy. Sự quỷ dị này thật là không thể nói bằng lời được.

Những tu sĩ xung quanh nhìn thấy đồng bạn của mình như vậy đều hết sức khó tin. Nhưng ngay lập tức, bọn họ liên phát hiện mình cũng không khác gì với những người xung quanh, vì vậy bọn họ đều kinh hãi hét lên!

Chiếc túi gấm của Hà Thế Phương rung lên, nó đã nuốt hơn phân nửa thanh thiết côn vào bên trong!

Chiếc túi gấm trong nháy mắt phồng lên, giống như là bị thổi đầy chân khí vào. Ngay sau đó là “Ầm” một tiếng nổ vang, chiếc túi đã bị xé thành từng mảnh vải vụn văng khắp nơi!

Ngay lúc đó Hà Thế Phương liền phun ra một ngụm máu tươi, lão đau đớn kêu lên rồi văng ra phía sau mười trượng, thiếu chút nữa là không thể đứng dậy nổi. Kỷ Nhược Trần cũng lui lại một bước, khuôn mặt hắc lúc này đã trắng như tuyết.

Những tu sĩ đang trôi nổi trên không trung cũng đã rơi xuống đất, khi bọn họ vừa chạm đất liền biến thành một vũng máu thịt bầy nhầy, ngay cả diện mạo cũng không thể nhìn rõ. Xem ra tất cả khớp xương trên người đều đã bị vỡ nát!

Hà Thế Phương thở dài một tiếng, không đành lòng nhìn về phía những tu sĩ đang nằm trên mặt đất, nói:

- Làm vậy, làm thật vậy! Đại khai sát giới như vậy, người không sợ là không tìm được đại đạo hay sao?

Kỷ Nhược Trần cười nhạt một tiếng, nói:

- Người chết trên tay ta cũng không ít, thêm vào một ít thì cũng vậy mà thôi!

- Thế nhưng đây là hơn mười tính mạng đó, người thật là tàn nhẫn?!

Lão đạo sĩ quát lên.

Kỷ Nhược Trần chỉ một ngón tay về phía thì thế đang bị treo trên cây, nói:

- Những tên này dùng để đền mạng cho đệ tử của Đạo Đức tông bị các người giết, chỉ sợ còn chưa đủ.

Hà Thế Phương hừ một tiếng nói:

- Đừng vội cho rằng trên tay người có thần binh, là có thể tung hoành thiên hạ! Hôm nay cho dù bản đạo phải liều mạng, thì cũng phải bắt người về Chân Võ Quan, tránh cho người lại tạo thêm sát nghiệp.

KỷNhược Trần mỉm cười, nói:

- Ta cũng như người mà thôi, cho dù phải bỏ mạng này, ta cũng không đi theo người đâu.

Mắt thấy thiết côn sắp hạ xuống, tay áo của Hà Thế Phương vung lên, một cái túi găm lại được tung ra.

Một tiếng sấm rền vang lên, cái túi găm của lão đã bị nghiền nát, trong miệng tràn máu, chòm râu trắng đã lấm tẩm điểm hồng.

KỷNhược Trần đứng im tại chỗ.

Hà thế phương thở dốc một hồi thấy hãn lại tiếp tục cầm côn lên, thì tay áo lập tức run lên, tiếp tục xuất ra một cái túi nữa. Tay áo của lão dường như có liên hệ với trời đất, không biết là có chứa bao nhiêu cái túi cấm.

Kỷ Nhược Trần chỉ cảm thấy thiết côn trong tay càng ngày càng nặng, hãn phải dùng hai tay cầm thì mới khỏi rơi xuống đất. Mới vung nó lên được hai lần, hãn đã cảm thấy chân nguyên bị tiêu hao hết sạch; lúc này hãn chỉ muốn ngủ, ngay cả bước đi cũng không muốn.

Mắt thấy cái túi cấm của Hà Thế Phương càng lúc càng lớn, đang sắp chụp xuống đầu hãn, Định Hải Thân Châm lại nặng như thái sơn, không cách nào nâng lên được nữa.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 294: Về Lại Nơi Xưa 3

Trước mặt Kỷ Nhược Trần tối sầm lại, cho dù làm cách nào cũng không thể thoát khỏi chiếc túi. Chiếc túi có chút mềm mại, bên trong cũng không có Phong Hỏa Lô Điện như các loại khác, thứ mà nó có chỉ là bóng tối và sự vắng vẻ. Khi chiếc túi vừa trù lên người, hắn đã không thể nghe và nhìn thấy bất cứ thứ gì ở bên ngoài nữa.

Túi cấm không có làm thêm bất cứ việc gì, mà là rung động một chút rồi bình thường trở lại. Nó mềm mại cuốn lấy thân thể của Kỷ Nhược Trần, bất quá lúc này hắn đã vô cùng mệt mỏi, không còn chút sức lực nào để phá túi chui ra.

Hắn đang yên lặng chờ chết, còn Hà Thế Phương cũng không tốt đẹp gì.

Lúc này râu tóc của lão đã dựng đứng cả lên, mặt mũi hắn đỏ bừng, hắn dùng mũi kiềm chỉ vào chiếc túi miệng không ngừng đọc chú ngữ, một ngụm khí màu trắng từ miệng của hắn bay về phía chiếc túi.

Lúc này phần lộ ra bên ngoài chiếc túi chỉ là một góc của thanh thiết côn, thế nhưng chiếc túi dường như rất sợ hãi nó. Miệng chiếc túi không ngừng mở rộng ra, nhờ vào một ngụm khí màu trắng của Hà Thế Phương phung ra nó mới bắt đầu khép lại, nhưng mà miệng túi lại lúc khép lúc mở, cả nửa ngày cũng không thể nuốt được thanh thiết côn.

Đang trong lúc giằng co, mái tóc bạc của Hà Thế Phương bỗng nhiên dựng đứng lên, trên mái tóc chột bùng nổ điện mang làm cho lưng của lão tê rần.

Ngay khi trong lòng vừa xuất hiện sự kinh hãi, một đạo tiên khí màu xanh nhạt như có như không quần quanh cổ của lão, trong chớp mắt đã quần được ba vòng...

Trong lúc mơ hồ, Hà Thế Phương dường như nghe được một tiếng kêu, nhưng mà lão không thể quay đầu nhìn lại được, cổ đã bị buộc rất chặt.

“Xoát” một tiếng vang lên, chiếc túi cầm bị một người mở ra, ở dưới ánh mặt trời chói chan, thân thể đang tiến vào trạng thái quy tức của Kỷ Nhược Trần phải mất một thời gian mới có thể nhìn rõ hai bóng người cao lớn đang đứng trước mặt.

- Long Tượng... Bạch Hổ?

Thần thức của hãn vẫn chưa tỉnh táo lại.

Hai mắt của hãn chỉ nhìn thấy một mảnh trắng xóa, hai bóng người cao lớn nhìn rất mơ hồ, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn ra được một chút đường nét mà thôi.

Cách đó không xa dường như còn có một người đang nằm trên mặt đất, nhìn trang phục trên người thì có lẽ đó là Hà Thế Phương. Xa hơn chút nữa, còn có một bóng người xinh đẹp đang đứng.

Ngay lúc đó, Kỷ Nhược Trần có chút giật mình, cũng có chút kích động trước mắt bắt đầu tối lại, sau đó hãn liền hôn mê bất tỉnh.

Lần này không biết đã hôn mê được bao lâu, hãn lo lắng tỉnh lại, vừa mở mắt, một bóng người xinh đẹp liên đập vào mắt

Kỷ Nhược Trần cảm thấy rất vui vẻ, vừa định lên tiếng gọi:

- Thành Y

Nhưng ngay lúc đó một khuôn mặt to lớn rơi vào tầm nhìn của hắn, trên khuôn mặt đó tràn đầy nụ cười sáng lạng. Sau đó một tiếng gầm vang lên, làm cho tai của hắn như ong ong.

- Cảm tạ trời đất cảm ơn chủ nhân Vô Tận Hải. công tử không có việc gì là tốt rồi!-

Kỷ Nhược Trần lập tức tỉnh táo lại, vội vàng ngồi dậy, lui lại cách Long Tượng Thiên Quân hơn ba thước mới ngừng lại trong lòng hắn lúc này cũng đã bình tĩnh trở lại.

Hắn định đi tìm Thanh Y, thì Long Tượng Thiên Quân lại chặn ngang đường, cười nói:

- Kỷ công tử biết ta vì sao có thể tìm được người hay không?

Không đợi Kỷ Nhược Trần trả lời, Long Tượng Thiên Quân đã nói tiếp:

- Huynh đệ của chúng ta hộ tống Thanh Y tiểu thư, trải qua chín chín tám mươi một kiếp nạn, mới tới được Vô Tận Hải. Vinh quang lần này quả thật là vô cùng lớn, huynh đệ được chủ nhân của Vô Tận Hải tự mình triệu kiến! Chủ nhân của Vô Tận Hải thấy chúng ta một đường cực khổ, hơn nữa còn trung thành tận tâm với tiểu thư, vì vậy cho chúng ta gia nhập Vô Tận Hải, cho phép chúng ta sau này có thể cùng tiểu thư đi lại trên trần thế.

Kỷ Nhược Trần hơi kinh hãi, hắn nhìn Long Tượng Thiên Quân từ trên xuống dưới một lượt, kinh ngạc nói:

- Vậy còn Thất Thái Thánh Sơn của các người thì sao?

Long Tượng Thiên Quân Vung tay lên, đáp:

- Thất Thái Thánh Sơn chẳng qua chỉ là một nơi dừng chân nho nhỏ mà thôi, không phải là nơi mà huynh đệ chúng ta định sống lâu dài. Khi chúng ta

bước vào Vô Tận Hải, thì chúng ta đã biết nơi này mới chính là nơi chúng ta gần bó suốt đời!

KỷNhược Trần có chút dờ khóc dờ cười nói:

- Thế nhưng Vô Tận Hải chính là nơi mà yêu quái trong thiên hạ tụ tập, thiên quân dù sao vẫn là người, sao lại vào được cánh cửa của Vô Tận Hải?

Bàn tay to của Long Tượng Thiên Quân vung lên, hùng hồn nói:

- Công tử nói vậy là không đúng! Đại đạo không có giới hạn, chúng sinh bình đẳng, là người hay là yêu thì có khác gì nhau? Người nào mà trong lòng lại phân biệt người yêu, thì hỡi cã đời này chỉ tu luyện tới tiêu thừa mà thôi!

Lời Long Tượng Thiên Quân nói làm cho hãn á khẩu không thể nào trả lời được. Kể từ đó, hãn đã có chút hứng thú với vị chủ nhân của Vô Tận Hải, liền hỏi:

- Không biết chủ nhân của Vô Tận Hải như thế nào, có loại thần thông gì?

Một câu thuận miệng của ta làm cho Long Tượng Thiên Quân á khẩu lại, ho khan vài tiếng, nói:

- Chuyện này a... chủ nhân của Vô Tận Hải thân cao mười trượng, ba mắt, có cánh, có thể nói là người đỉnh thiên lập địa. Về phần thần thông thì...

Bạch Hổ Thiên Quân thật sự là nghe không nổi nữa, ho khan một tiếng, mới làm cho Long Tượng Thiên Quân ngừng nói. Kỷ Nhược Trần là người thông minh lập tức biết lời vừa rồi của Long Tượng Thiên Quân chỉ huênh hoang, sợ là ngay cả mặt của chủ nhân Vô Tận Hải thì lão cũng chưa từng thấy.

Lúc này trong tim hẳn là một sự thê lương, cho dù Vô Tận Hải sâu hơn, rộng hơn, thần thông của chủ nhân Vô Tận Hải có mạnh hơn nữa, bất quá cũng chỉ là một trận gió thổi qua, không hề để lại một chút dấu vết gì.

Hắn vòng qua hai vị Thiên Quân, đi về phía bóng người màu xanh dịu dàng ở phía xa. Thanh Y đang ngồi chồm hổm bên cạnh thi thể Hà Thế Phương, hai mắt khép hờ, tay trái đặt trên trán lão, bàn tay trắng nõn phát ra một tầng ánh sáng, nàng đang ra sức để cứu Hà Thế Phương.

Đôi mi dày của nàng đang không ngừng run rẩy, hiển nhiên lòng nàng không được yên, ánh sáng trên tay nàng lúc sáng lúc tối, ảnh hưởng rất lớn đến khả năng trị liệu của nàng.

Kỷ Nhược Trần nhìn thoáng qua thi thể của Hà Thế Phương. Sau đó ngồi xuống bên cạnh Thanh Y, nắm lấy tay nàng, ôn nhu nói:

- lão đã chết rồi!

- A?! Không được. Thế nhưng ta, ta...

Tay của Thanh Y lúc này rất lạnh, nàng không dám mở mắt ra.

Kỷ Nhược Trần than nhẹ một tiếng, ôm Thanh Y vào lòng, mang nàng qua một bên rồi quay trở lại chỗ thi thể của Hà Thế Phương, cẩn thận đánh giá mọi thứ.

Nét mặt của lão rất bình thần, nếu không phải dưới làn da mơ hồ nổi lên một chút ánh sáng màu xanh, thì nhìn lão không khác gì là đang ngủ.

Nhớ lại những động tác, những lời nói của Hà Thế Phương, tuy rằng chỉ mới tiếp xúc một thời gian ngắn, nhưng Kỷ Nhược Trần cũng biết lão không phải là loại người giết người treo xác.

Hà Thế Phương tu dưỡng cực cao, tuy rằng rất tức giận nhưng vẫn không có lộ ra chút sát khí nào. Chắc chắn trong túi gấm của lão còn có huyền cơ khác, thế nhưng khi đấu pháp với Kỷ Nhược Trần thì chỉ muốn bắt hãn chứ không thật sự hạ sát thủ. Hà Thế Phương lúc này đã hồn phi phách tán, một thân đạo pháp đã tan theo dòng nước, ngay cả hy vọng chuyển thể luân hồi cũng trở nên xa vời.

Thế nhưng đạo pháp hộ thân của Hà Thế Phương vô cùng cao minh, cho dù bị Thanh Y hạ sát thủ, cùng lắm là bị thương nặng chứ làm sao lại bị chết một cách triệt để như thế này?

Xem ra hơn phân nửa là chết dưới tay của Long Tượng và Bạch Hồ hai vị Thiên Quân.

Suy nghĩ kỹ thì cũng hợp lý thôi, Hồng Hoang vệ của Vô Tận Hải hãn đã từng gặp qua. Lấy thực lực của hai vị thiên quân thì không đủ để làm hộ vệ cho Thanh Y, chắc là ở Vô Tận Hải họ đã học được đạo pháp mới.

Nhưng khi nhìn những thương tích trên người của Hà Thế Phương lại rất giống như bị Hồn Độn Tiên gây ra, mà Hồn Độn Tiên chỉ có Thanh Y mới có thể sử dụng.

Kỷ Nhược Trần thở dài, không để ý tới việc này nữa, miệng niệm Hậu Thổ Chú, đất đá xung quanh bắt đầu trào dâng lên. Hãn phất tay một cái, thi thể của đệ tử Đạo Đức Tông bị kéo tới, đặt song song với thi thể của Hà Thế Phương, sau đó dùng đất đá mai táng cả hai.

Về phần những thi thể khác, hình dạng của chúng vô cùng thô thảm, đủ mọi hình dạng, có thể nói là bị chết một cách vô cùng khó coi. Những cái xác này thì do Long Tượng Bạch Hồ hai vị Thiên Quân lo liệu.

...

Đêm nay trăng khuyết.

Kỷ Nhược Trần và Thanh Y cùng nhau ngồi trên tảng đá lớn ở bên bờ Lâm Giang, cùng ngắm nhìn từng đợt từng đợt sóng gợn lăn tăn phía dưới. Lúc này họ mới có cơ hội để ngồi nói chuyện với nhau.

- Thanh Y, tại sao nàng lại ở chỗ này?

- Đương nhiên là đi tìm công tử rồi!

- Thế nhưng sao nàng tìm được ta?

Thanh Y cười nhạt, trả lời:

- Chẳng lẽ công tử quên Thanh Y là yêu hay sao? Mũi của yêu rất là thính đó!

Kỷ Nhược Trần không nói gì, giơ ống tay áo lên mũi người người, chẳng lẽ mình thật sự là có mùi rất nặng sao? Từ ống tay áo truyền đến từng đợt mùi hương thơm ngát, tu luyện của hắn đã đạt tới tiểu thừa, tiêu chí chính là nội hóa ngoại dật.

Thanh Y chợt nở nụ cười, nàng dường như hơi mệt nên dựa vào bờ vai của Kỷ Nhược Trần, hỏi:

- Trên đường đi tới nơi này, Thanh Y gặp rất người kết lại đòi giết đệ tử của Đạo Đức tông. Việc này là sao vậy?

Kỷ Nhược Trần cười nhạt, đáp:

- Còn không phải là việc tốt do hoàng đế làm ra sao? Y hạ một đạo thánh chỉ xuống, có người nghi ngờ nên chưa làm việc gì, còn bọn tiểu nhân thì cứ la hét ầm ĩ, nhưng có tên nào dám bước chân lên Tây Huyền Sơn? Trong lúc quan trọng như thế này, cũng chỉ còn cách để mặc cho bọn chúng, sau này chúng ta sẽ xử lý.

Thanh Y trầm mặc trong chốc lát, sau đó nhẹ nhàng thở dài một hơi nói:

- Công tử cho rằng không sao là được rồi. Thanh Y sẽ theo công tử trở về núi.

Kỷ Nhược Trần gật đầu, sau đó nhìn Thanh Y, nhíu mày, hỏi:

- Nàng có chỗ khó chịu sao?

Thanh Y lắc đầu, ôn nhu nói:

- Không có. Chỉ là... Ta dường như đã giết lầm người rồi...

Kỷ Nhược Trần rất thông minh nghe nàng nói là biết chuyện gì rồi, lập tức an ủi, sợ nàng lưu lại bóng ma trong lòng. Dưới ánh trăng mờ ảo, khung cảnh này vô cùng ấm áp.

Long Tượng Bạch Hồ hai vị Thiên Quân đứng cách nhau khá xa, họ cũng đứng dưới ánh trăng. Thế nhưng dưới một khung cảnh xinh đẹp như thế mà lại có thêm bọn họ làm cho hẳn cảm thấy rất là không được tự nhiên.

Hơn nữa, tuy là bọn họ đứng khá xa, thế nhưng linh giác lại là sở trường của hai vị Thiên Quân, bởi vậy tất cả những gì diễn ra ở đây hai người đó đều có thể biết rõ, hẳn đâu còn lòng dạ nào để ngắm cảnh, nhìn trăng sáng trên cao?

- Này! Chú ý, tiểu thư đã tựa lên người Kỷ thiếu tiên!

Long Tượng Thiên Quân truyền âm.

- Có vậy thì tính là gì! Khi này không phải muốn là sờ tay với ôm ấp hay sao?

Bạch Hồ Thiên Quân khinh thường nói.

- Chuyện này... Không phải là nam nữ cách biệt, người yêu khác nhau hay sao?

Long Tượng Thiên Quân rơi vào trầm tư.

- Cần gì phân rõ nam, nữ người yêu, ta chỉ cần biết là quan hệ của hai người họ không tầm thường là được rồi! Những cử chỉ này quả thật là từ trước tới nay chúng ta chưa từng thấy qua.

Bạch Hổ Thiên Quân có chút ghen ghét nói

Long Tượng Thiên Quân suy nghĩ cẩn thận, nhưng lại chẳng hiểu được điều gì:

- Một người là tiểu thư của Vô Tận Hải, một người là đệ tử của Đạo Đức Tông, quan hệ của hai người lại không tầm thường, chúng ta rốt cuộc là phải nịnh hót ai?

Bạch Hổ Thiên Quân không thể nhịn được, nói:

- Đương nhiên là cả hai!

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 295: Về Lại Nơi Xưa 4

Trời lạng trắng lên, ánh sáng như sương, một đường liên tục đi mà không nói chuyện cho tới khi đi tới Tây Huyền Sơn.

Mạc Kiên Phong bây giờ rất xơ xác tiêu điều, gió lạnh đến tận xương. Cơn gió mang theo một tia ẩm ướt không ngừng gào thét, dường như trong đó còn ẩn chứa thêm một luồng sát khí. Thỉnh thoảng có một đội đạo sĩ bay xẹt qua, trên người họ tỏa ra sát khí vô cùng nồng đậm.

Bốn người nghỉ chân ở dưới chân dãy núi Tây Huyền Sơn. Kỷ Nhược Trần ngửa đầu nhìn lên nhưng hắn chỉ thấy được một vùng mây trắng mênh mông, có hơn phân nửa ngọn núi trong dãy Tây Huyền Sơn là bị ẩn trong những đám mây.

Nhìn một lúc lâu, hắn chỉ cảm thấy dãy núi như là một nhà tù to lớn đè xuống đầu, áp lực vô hình đó làm cho lòng hắn lúc này rất nặng nề.

Kỷ Nhược Trần hơi tập trung thần thức lại, xua tan luồng áp lực vô hình này ra ngoài. Hắn quay đầu nhìn lại thấy sắc mặt Long Tượng, Bạch Hổ hai vị Thiên Quân có chút trắng bệch, thân thể run nhè nhẹ, hiển nhiên đang cố gắng chống cự lại áp lực vô hình ở nơi này.

Hắn hơi cảm thấy kỳ quái. Đạo hạnh của hai vị Thiên Quân cao hơn hắn rất nhiều, trên lý thuyết thì sẽ không phải cực khổ khi chống cự lại áp lực mới đúng, làm sao bây giờ lại ngược lại hai người nhìn có vẻ như không thể chống đỡ nổi?

Quay đầu nhìn về nơi khác, hắn thấy Thanh Y cũng đang ngửa đầu nhìn tầng mây mênh mông phía trên, dường như là đang suy nghĩ điều gì đó. Kỷ Nhược Trần lập tức kinh hãi, có chút không rõ vì sao nàng lại có thể nhẹ nhàng như thế.

Lần này gặp lại. Thanh Y cũng không có gì khác so với lúc trước. Thứ duy nhất khác trước là nàng trở nên hoạt bát hơn, sự rụt rè đã giảm đi đôi chút.

Áp lực trên dãy Tây Huyền Sơn không phải tự nhiên mà có, lần xuống núi trước Kỷ Nhược Trần không hề cảm thấy được luồng áp lực này. Luồng áp lực này nhen nhúm vô hình, đúng là vượt qua tạo hóa của thiên địa, hơn nữa bên trong còn có ý cảnh báo cho Đạo Đức tông.

Kỷ Nhược Trần dắt theo Thanh Y đi về phía trước, Long Tượng Bạch Hồ hai vị Thiên Quân lại chậm rãi đi theo phía sau. Một lúc sau, bóng dáng của hai người đã biến mất trong màn sương mù dày đặc, hai vị Thiên Quân lúc này mới thở dài một hơi.

Long Tượng Thiên Quân nói:

- Cuối cùng cũng có thể không cần đi theo Kỷ thiếu tiên. Thật không biết tại sao mà ta lại cảm giác không được tự nhiên!

Bạch Hồ Thiên Quân cười khổ nói:

- Ta thấy hơn phần nửa là do thanh thiết côn ở phía sau hắn làm ra, nhưng mà ta chưa nhận ra lai lịch của nó.

- Ta thấy hơn phân nửa là do cái thanh gọi là Định Hải Thần châm làm ra!

Bạch Hồ Thiên Quân lắc đầu nói:

- Nói bậy! Lúc đầu chúng ta nghe rất rõ, thanh Định Hải Thần châm nặng một vạn lẻ tám trăm cân (10.800), mà thanh thần thiết trên lưng hắc chỉ nặng có hai nghìn cân, không thể nào là thanh Định Hải Thần châm được? Bất quá sự huyền ảo của nó cũng không thua Định Hải Thần châm chút nào.

Long Tượng Thiên Quân lập tức hỏi:

- Huyền ảo ở chỗ nào?

Nhân lực và kiến thức của hai vị Thiên Quân cũng không tầm thường, tuy rằng trong đạo pháp có Đăng Na Bàn Vận chỉ thuật giúp cho người tu đạo có thể nâng pháp bảo nặng nghìn cân, thế nhưng Định Hải Thần châm không phải là pháp bảo bình thường, đạo pháp bình thường làm sao có thể khống chế được?

Nếu như không có cổ quyết mà Đạo Đức tông tặng cho, có lẽ cho tới giờ nó vẫn còn ngủ say ở dưới Đông Hải. Kỷ Nhược Trần mang theo vật nặng như thế, thân pháp tất nhiên sẽ bị ảnh hưởng lớn, người tu đạo chỉ cần hơi có nhân lực là có thể nhìn ra quỹ tích di động của hắc chỉ, rồi dùng thần thức điều khiển pháp bảo công kích.

Trong trường hợp đó hắc chỉ cần dùng Huyền Tâm giới chỉ, Đạo Đức bí pháp, Giáp Canh Di quyết là có thể không chế bảo bối này.

Bên trong Huyền Tâm giới chỉ đã tự thành một thế giới cho dù bỏ bất cứ thứ gì vào trong đó thì cũng không thấy nặng một chút nào, bởi vậy khi lúc đánh nhau, chỉ cần Kỷ Nhược Trần thu thanh thiết côn vào trong Huyền Tâm giới chỉ là được.

Dựa vào sự biến hóa khi chênh lệch hai nghìn cân, thân pháp của hắc chỉ chắc chắn sẽ trở nên vô cùng quỷ dị khó dò.

Nếu hãn dùng phương pháp này kết hợp với đòn Muộn côn, cho dù là hai vị Thiên Quân liên thủ với nhau thì cũng có chút ăn không tiêu.

Tuy bên ngoài Tây Huyền Sơn rất khẩn trương, thế nhưng bên trong Thái Thượng Đạo Đức cung vẫn rất yên lặng thong dong, dường như những việc xảy ra bên ngoài không có chút nào liên quan tới những đạo sĩ bên trong.

Trong sương mù mờ ảo ẩn hiện những cây cổ thụ xanh tươi và những bông hoa đang nở rộ, sự linh hoạt kỳ ảo của Kỳ Nhược Trần lại tăng thêm ba phần. Sau khi thu xếp cho Thanh Y nghỉ ngơi, hãn ngay lập tức đi tìm Tử Dương chân nhân.

Vừa vào thư phòng, toàn thân Kỳ Nhược Trần liền chấn động, ánh mắt rơi trên nhánh san hô màu đỏ đang đặt ở trên bàn làm việc của Tử Dương chân nhân.

Nhánh san hô này cao không quá nửa thước, toàn thân trong suốt óng ánh, bên trong dường như có hỏa diễm đang không ngừng thiêu đốt. Chỗ ở của Tử Dương chân nhân vốn có không khí mát mẻ như mùa thu, sau khi có thêm nhánh san hô này, căn phòng đã tăng thêm một phần ấm áp.

Nhánh san hô này trong Thái Thượng Đạo Đức cung cũng không tính là quý báu, thế nhưng ánh mắt của Kỳ Nhược Trần vẫn không hề rời khỏi nó.

Hãn vẫn nhớ rất rõ, nhánh san hô này vốn là vật trên người Toàn Quy Giáp canh giữ ở thủy cung, liền hỏi:

- Sư phụ, nhánh san hô này...

Tử Dương chân nhân vẫn giống như trước kia không ngẩng đầu lên, nói:

- Không sai nhánh san hô này đến từ Đông Hải.

Lúc này Tử Dương chân nhân mới ngẩng đầu lên nhìn Kỷ Nhược Trần, ánh mắt vẫn ôn hòa như trước, nói:

- Năm vị chân nhân trong tông ta liên thủ tiêu diệt y rồi.

Kỷ Nhược Trần yên lặng trong chốc lát mới nói:

- Toàn Quy Giáp từng cứu đồ nhi một mạng. Việc này sự phụ cũng biết được. Vì sao lại không chữa cho nó một con đường sống?

- Vậy Toàn Quy Giáp...

Tử Dương chân nhân hơi hơi trầm ngâm, mới trả lời:

- Nhược Trần, con vô cùng thông minh, chắc con cũng đoán được năm vị chân nhân vì sao lại cùng đến Đông Hải. Chúng ta đến đó chính là để tìm cội nguồn của thiên địa linh khí, mà Toàn Quy Giáp lại chính là thần thú được Thiên khí Địa mạch sinh ra để trấn áp địa hỏa, thủ hộ linh khí chi nguyên chính là bản năng của nó. Nếu chúng ta muốn lấy đi linh khí chi nguyên thì trận chiến này không thể tránh khỏi. Tông ta nhất định phải có Linh khí chi nguyên, còn nó cho dù phải mất đi tính mạng cũng phải bảo vệ Nguyên linh khí, việc này là tất nhiên.

- Toàn Quy Giáp cũng hiểu rất rõ việc này, biết được kiếp nạn của mình đã tới, vì vậy đi tới chỗ cất giữ Định Hải Thần châm, mở ra trận pháp thủ hộ, sau đó trở lại chỗ chúng ta phân thắng bại. Vì sự khâm phục lòng dạ của Toàn Quy Giáp, cho nên cũng không hủy đi nội đan pháp thể của nó, để cho nó tự nhiên tiêu tán.

Lúc này sắc mặt của Kỷ Nhược Trần mới tốt hơn một chút. Linh thú Toàn Quy Giáp này rất khác với những người tu đạo bình thường. Chúng nó đến từ thiên địa mà về cũng đến thiên địa, chỉ cần lúc chết mà nội đan pháp thể không bị hủy, có thể tự nhiên tiêu tán trong thiên địa, chẳng khác nào đánh tan kiếp nạn nhân quả cả đời này, tuần hoàn trở về với thiên địa.

Chỉ cần sau này có cơ duyên, là có thể sống lại, việc này giống với những tu sĩ bình giải vậy.

Nếu tính toán kỹ càng, nói không chừng còn nhờ vào đó mà tìm được rất nhiều chỗ tốt. Nhưng mà tuổi thọ của Toàn Quy quá dài, nội đan trong cơ thể cần tới nghìn năm mới có thể hình thành, hơn nữa người có thể giết chết được nó không nhiều lắm, mà giết được nó xong thì có mấy người không lấy đi nội đan sao?

So sánh với nội đan của Toàn Quy, tất cả dược liệu trong thủy cung chỉ là rác rưởi. Tử Dương chân nhân nếu đã không lấy đi nội đan của Toàn Quy Giáp. Vì sao còn muốn cướp đoạt tài vật pháp bảo trong thủy cung?

Dường như biết được nghi vấn trong lòng của Kỷ Nhược Trần. Tử Dương chân nhân nhú mày, trịnh trọng nói:

- Lúc này đang là lúc đại loạn, bọn đạo chích nổi lên bốn phía, tông ta vì tính toán cho sau này, cần phải lấy tất cả những thứ mà mình cần, những lễ pháp bình thường có thể bỏ sang một bên. Tục ngữ có nói người muốn thành việc lớn thì không thể để ý tới chuyện vật vãn, việc này con phải hiểu. Toàn Quy cất giữ rất nhiều thứ tốt, đối với nghiệp lớn của Đạo Đức tông chúng ta có sự trợ giúp rất lớn, tất nhiên là phải lấy về.

Kỷ Nhược Trần xuất thân từ Hắc điểm, những lễ pháp thông thường hẳn vốn không để trong lòng, thứ hẳn nhớ chỉ là tình cảm với Toàn Quy mà thôi. Bất quá hẳn cũng biết thần thú như Toàn Quy cũng có chính số mệnh của mình, rất khó có thể vẹn toàn mọi thứ.

Nếu Toàn Quy không gặp người của Đạo Đức tông thì sớm muộn gì cũng gặp những người của môn phái khác, có thể bình giải thành công đối với Toàn Quy cũng là rất may mắn rồi.

Trước khi Toàn Quy gặp đại nạn, vẫn không quên việc mở ra phong ấn bảo vệ Định Hải Thần châm để bảo vệ mình. Với Linh tính của Toàn Quy

đương nhiên là không biết hẳn chính là người do Đạo Đức tông phái tới.

Nghĩ tới điểm này, Kỷ Nhược Trần chỉ có thể thầm than một tiếng, chậm rãi lưu giữ hình ảnh Toàn Quy Giáp vào trong lòng. Hẳn nhìn Tử Dương chân nhân thi lễ một cái, sau đó định trở về phòng nghỉ ngơi, đợi khi nào tinh thần được hồi phục tới tình trạng tốt nhất, thì sẽ lên đường đi tìm linh khí chỉ nguyên thứ ba.

Tử Dương chân nhân liếc mắt nhìn hẳn một cái, trầm ngâm nói:

- Nhược Trần, có thể lấy được Định Hải Thần châm chính là phúc duyên của con. Nhưng mà nó đã bị ngấm ở ngọn lửa dưới biển Đông Hải lâu ngày, nên đã biến thành cửu hung lệ khí. Do hoàn cảnh không tốt, lại bị Di quyết của tông ta kiềm chế, nên nó mới có bản tính hiền lành. Sau này tu vi của con thâm hậu, hung tính của thanh thần binh này sẽ từ từ lộ ra. Bởi vậy trước khi con có thể hoàn toàn khống chế thanh thần binh, con không nên tạo quá nhiều sát giới, tránh việc để cho thanh Định Hải Thần châm này nhiễm quá nhiều máu tanh, rồi sau này hung tính quá mức khó có thể khống chế.

Kỷ Nhược Trần đứng nghiêm, nói nhỏ một tiếng:

- Đệ tử đã biết!

Hẳn đã thu thanh Định Hải Thần châm vào trong Huyền Tâm giới chỉ, theo lý thuyết thì đạo hạnh của Tử Dương chân nhân không thể nhìn thấu được chứ.

Tuy rằng đạo hạnh của Tử Dương chân nhân không bằng các vị chân nhân khác, thế nhưng lòng dạ lại thâm sâu khó lường, hơn nữa Kỷ Nhược Trần cảm thấy Tử Dương chân nhân quả thật có chút kỳ dị khó hiểu, không thể nhìn rõ như các vị chân nhân khác.

Ngay trước khi ra khỏi cửa, hắn bỗng nhiên dừng bước, nhìn về phía căn phòng. Trong căn phòng đặt một chiếc chậu lưu ly, trên chiếc chậu có buộc một cái đuôi Cầm Lân đang không ngừng nhúc nhích.

Trong mắt của Tử Dương chân nhân lộ ra chút khen ngợi, mỉm cười nói:

- Đuôi Cầm Lân này chính là do Vân Trung Cư Thanh Nhân chân nhân tặng cho vi sư. Mấy năm gần đây vi sư lại bận rất nhiều việc, lại còn bỏ lơ tu luyện, ý nghĩa sâu xa trong chiếc đuôi Cầm Lân này vi sư vẫn chưa nhìn ra, vì thế chỉ còn cách đặt ở đây làm vật trang trí, làm phí mất ý tốt của Thanh Nhân chân nhân. Thứ mà Đạo pháp chú ý nhất chính là chữ Duyên và chữ Ngộ, nếu con có thể phát hiện một chút ẩn ý nào trong đó, thì sau này có thể đến đây xem, nói không chừng con chính là người có thể hiểu được ý nghĩa sâu xa trong đó.

Nghe được ba chữ Vân Trung Cư, hai mắt Kỷ Nhược Trần bỗng nhiên tối sầm lại, sau đó khôi phục bình thường trở lại, rồi cáo từ rời đi.

Đã nửa đêm, ánh trăng chiếu khắp núi Kỷ Nhược Trần nhờ vào ánh trăng đi về nơi ở của mình.

Trời đêm trăng lạnh, gió thổi vi vu. Toàn Quy cũng đã trở về chỗ của mình, còn hắn, hắn sẽ đi về nơi nào đây?

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 296: Đêm Lạnh 1

Bóng cây đung đưa dưới ánh trăng.

Kỷ Nhược Trần kiểm tra lại cẩn thận những thứ cần dùng khi xuống núi rồi chậm rãi cho hai tay vào chậu bạc rửa sạch sẽ. Hắn luyện khí thành công, mười ngón tay thon dài có lực, trong suốt như ngọc.

Bất kể là chậu bạc, nước hay đôi tay này đều không nhiễm một hạt bụi nhưng hắn vẫn rửa đi rửa lại. Nói đến cũng lạ, thực sự lại có một màu đỏ ửng từ từ tan ra trong nước, giống như ráng đỏ lúc chiều tà, đỏ đến chói mắt.

Cuối cùng hắn cũng rút đôi tay khỏi chậu nước, lấy một chiếc khăn trắng lau khô, sau đó lại để chiếc khăn lại chỗ cũ rồi đẩy cửa đi ra ngoài.

Chỉ một lát sau, cửa phòng lại mở ra, Thanh Y bước đi không chút tiếng động như một áng mây lướt tới trước bồn nước ở một góc thư phòng.

Nước trong chậu bạc trong vắt, trong đến mức khiến người ta hơi đau lòng. Nàng vươn tay khuấy động nước trong chậu, nhìn nó nhỏ giọt từ trên ngón tay xuống. Nàng lại nhìn thấy chiếc khăn trắng trên kệ bồn, vì vậy cầm lên mở ra xem.

Trên khăn trắng bất ngờ lại có một dấu tay đỏ như máu!

Thanh Y kinh ngạc nhìn dấu tay đỏ như máu một lúc lâu sau mới thở dài một tiếng, hai tay chấp lại xuất ra một luồng lửa âm u đốt chiếc khăn trắng

thành khói xanh. Chiếc khăn vốn trắng như tuyết nhưng chỉ có ở trong mắt nàng mới có thể nhìn ra được dấu tay đỏ như máu đó.

Nhìn cánh cửa nơi Kỳ Nhược Trần rời đi, Thanh Y cắn môi dưới, trong chốc lát cũng không biết có nên đi theo hay không. Nếu như đi theo, lại nên làm gì đây?

Thanh Y vốn là một cô gái vô cùng đơn giản, rất nhiều chuyện nghĩ mãi cũng không rõ được. Nàng chỉ biết nếu có lần đoàn tụ, vậy thì cứ tiếp tục đi theo hắn đi.

Dưới ánh trăng, Kỳ Nhược Trần không chút tiếng động đi qua những bóng cây. Thái Thượng Đạo Đức cung rộng lớn mênh mông, lấy tốc độ của hắn lúc này cho dù đi đến mấy ngày cũng đừng mong đi hết được cả cung điện.

Nhưng hắn cũng không muốn đi đâu, chỉ là vào đêm trước khi xuống núi một lần nữa, chợt cảm thấy trong lòng dao động như thủy triều, bất kể làm thế nào cũng không bình tĩnh lại được.

Chỉ có một mình bước đi dưới ánh trăng, hi vọng dùng sương mù lạnh lẽo trên đỉnh Mạc Kiền phong để làm dịu đi cõi lòng như lửa đốt.

Hắn cứ lướt đi theo bản năng như vậy, bỗng nhiên thân hình dừng lại, sau đó tránh sang bên cạnh hai bước rồi mới tiếp tục đi về phía trước. Sương mù nhàn nhạt xung quanh, nhìn như không có gì khác biệt, nhưng bên trong lại có vài sợi sương mù bay múa linh động. Bọn chúng có cảm giác, có tính mạng.

Kỳ Nhược Trần dừng lại, nhìn về phía bên phải. Dưới tàng cây bên cạnh linh thạch, một thân hình xinh đẹp đứng đó, sương mù chuyển động khiến nàng nổi bật lên, như tiên tử từ phía tây đạp trăng mà đến.

Trước đây không lâu lắm, Kỷ Nhược Trần còn từng động tâm với mỗi lần chung đụng. Nhưng ngay khi lơ đãng gặp lại sau mấy năm trời, trái tim hẳn đã lạnh lẽo như đá.

Trong nháy mắt ngay khi thân hình hẳn biến mất trong sương mù lạnh lẽo, nàng bỗng nhiên quay đầu lại thấp giọng hô:

- Nhược Trần?

Nhưng nơi ánh mắt của nàng có thể nhìn thấy, chỉ có một vùng sương mù mờ nhạt, dưới ánh trăng nào có thân ảnh nào nữa?

Nàng kinh ngạc đứng nhìn một lúc lâu, một giọng nói trong trẻo vang lên từ phía sau: - Hàm Yên, vẫn còn không quên được hẳn sao?

Hàm Yên xoay người lại nhìn người nam nhân anh tuấn bước tới, dưới ánh trăng nét mặt nàng lại khôi phục vẻ lạnh nhạt như giếng nước trước nay, nói:

- Sư thúc, đã trở thế này mà người còn có nhã hứng thế sao?

Nam nhân kia cười sang sảng, đứng bên cạnh nàng, chỉ lên vầng trăng nói:

- Chẳng phải nhã hứng của con cũng không tệ sao? Nhìn ánh trăng tối nay mà xem, phía đông trong suốt mà phía tây vẫn đục, bên trong cái lạnh lẽo lại ẩn chứa lửa, chính là điềm báo đại loạn sắp sửa hiện ra! Đúng là trăng đẹp!

Dứt lời, y như cố tình lại như vô ý nhìn Hàm Yên, cười nói:

- Hàm Yên, tâm tình lúc này của con chỉ sợ cũng giống như vầng trăng này đi!?

Vẻ mặt Hàm Yên không chút thay đổi, sương mù quanh thân lại hơi bất ổn, chỉ đáp:

- Sự thúc nói chuyện quá sâu xa, Hàm Yên không hiểu.

Nam nhân kia cười nói:

- Không hiểu cũng không sao!

Y nhìn về phương hướng Kỳ Nhược Trần rời đi, lại nói:

- Rất lâu không gặp, không ngờ đạo hạnh của Kỳ Nhược Trần đã tiến bộ như vậy. Thật là đáng khen, đáng sợ!

Hàm Yên thản nhiên nói:

- Hẳn chính là người chương giáo tự mình tuyển chọn, ba vị chân nhân cùng đưa lên núi, là kẻ sinh ra đã có tuệ căn, đương nhiên phải khác biệt với chúng ta.

Nam nhân kia bật cười nói:

- Từ sau khi Thanh Khư xuất hiện Ngâm Phong, sợ rằng người trong thiên hạ đều biết Kỳ Nhược Trần không phải trích tiên (Tiên giáng trần). Nhưng ta xem bộ pháp và cả đạo hạnh của hắn còn hơi kém Cơ Băng Tiên một chút. Khó có được nhất chính là đạo tâm thần diệu khó lường, diệu dụng vô cùng. Rốt cuộc là cảnh giới gì, ngay cả ta cũng không tính toán ra! Điều này vượt xa đạo hạnh của hắn.

Đôi mi thật dài của Hàm Yên khẽ run lên.

Nam nhân kia trầm tư một lát, lắc đầu nói:

- Nói đến cũng kỳ quái, cảnh giới đạo tâm của Nhược Trần dường như cũng không có trong Tam Thanh Chân Quyết. Chẳng lẽ hắn còn có kỹ ngộ

khác, hay là thực sự có thể sáng tạo ra cái mới, tiến vào đạo cảnh trước nay chưa từng có? Ai nhìn thấy Nhược Trần không phải trích tiên này, mới biết Tử Vi chương giáo công đức lớn lao, không phải chỉ là nói suông trên miệng như vậy. Thật không biết sau ba trăm năm nữa, ta có thể đạt tới một hai phần mười cảnh giới của hãn lúc này hay không?

Đôi mày kẻ đen của Hàm Yên khẽ nhú, nói:

- Sư thúc đi dạo trong đêm, chẳng lẽ là để khích lệ Kỳ sư thúc sao?

Nam nhân kia lại nhìn Hàm Yên, cười lớn nói:

- Mạng Nhược Trần có đào hoa, cho dù là Vân Trung Cư Cỗ Thanh, Thanh Y cùng theo về núi lần này, hay là Ân Ân luôn luôn gặp biến cố, họ đều là những cô gái trong vạn người không có một, lại thêm có chỗ dựa mạnh mẽ. Nếu con muốn tranh giành với các nàng, chỉ như vậy thì sao có thể?

Hàm Yên lạnh nhạt nói:

- Ta chưa từng nghĩ muốn tranh giành thứ gì cả, chỉ sợ sư thúc hiểu lầm rồi!

Y cười haha, cũng không để ý chút nào, nhẹ nhàng cầm tay Hàm Yên, nói:

- Nếu như người muốn điều gì, chỉ cần làm theo bản tâm của mình là được. Ngọc Huyền chân nhân có đủ các kế hoạch lớn, nhưng cũng chỉ là xây lầu các trên không trung, hoa trong gương trắng trong nước, sớm muộn gì cũng tan thành mây khói. Cần gì phải khiến những gánh nặng này làm liên lụy đến con? Tùy tiện một người đứng sau ba người các nàng đi ra, e rằng không phải là mấy người Ngọc Huyền có thể chống đỡ được. Trong lòng con cũng có kế hoạch lớn, đôi mắt toàn bộ tông cũng chỉ có Nhược Trần là người thích hợp nhất để lựa chọn, buông tay mà làm đi.

Thân thể Hàm Yên nhẹ nhàng run lên, cúi đầu nói:

- Sự thúc, người...

Nam nhân kia đạp sương mù mà đi, ngâm nga nói:

- Nước chảy vô tình hoa rơi hữu ý, chuyện xưa rồi rã, đâu phải như khói sương.

Trên đỉnh Thái Tuyền Phong lúc này đang có một dòng nước bay múa, ánh sáng trên tiên kiếm mơ hồ, lại phản chiếu ánh trăng lạnh lẽo... trong trời đêm lưu lại vô số rung động dập dờn tản đi.

Người múa kiếm bay múa như tiên. Chỉ là kiếm ý lan tràn ra khắp nơi, đầy xu thế sát phạt, nhưng lại lộ ra một chút lo lắng cùng mê mang, không tương xứng với phong thái tựa như tiên nhân của nàng.

Tiên kiếm khẽ ngâm, phân tách sông nước trùng điệp ra mà lướt đi. Kiếm khí càng ngày càng tràn ngập, mũi kiếm đột nhiên phát ra một điểm sáng khiến mây trượng xung quanh sáng lên như ban ngày.

Một tiếng “Keng” nhỏ vang lên, dường như tiên kiếm không chịu nổi chân nguyên vô cùng vô tận bị dồn nén, bỗng nhiên gãy thành nhiều đoạn!

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 297: Đêm Lạnh 2

Trong chốc lát Trương Ân Ân ngơ ngẩn, ngơ ngác nhìn vào nửa đoạn kiếm gãy trong tay.

Nàng chỉ cầm kiếm đứng thẳng như vậy mà tựa như đám mây cô độc trong gió, khiến người ta không tìm được sinh ra lòng thương xót.

Lần luyện kiếm giữa đêm này đã liên tục làm gãy ba thanh kiếm. Mỗi lần đều là đến chiêu "Mạc Vấn Quy Xư" (Đừng hỏi thuộc về đâu) này, thì nàng đều không kiềm chế được chân nguyên mệnh môn như nước thủy triều khiến kiếm bị gãy đoạn, không thể đánh hết chiêu này. Lúc này ngay cả thanh tiên kiếm Quy Minh đã làm bạn với nàng từ nhỏ này cũng bị gãy đoạn.

- Vì sao lại như vậy?

Trái tim Trương Ân Ân đập loạn thành thạch, mơ hồ cảm thấy bên trong chắc chắn phải có nguyên nhân. Những những kí ức có liên quan đến lại hoàn toàn trống rỗng, bất kể nàng cố gắng như thế nào cũng không biết được nơi trống rỗng đó vốn có những gì.

Kỷ Nhược Trần bước đi không gây ra chút tiếng động, thân hình thoát ẩn thoát hiện, tốc độ không biết đã tăng lên gấp mấy lần. Trong chốc lát, hắn đã tới một góc hẻo lánh của Thái Thượng Đạo Đức cung, bỗng dừng nói:

- Ra đi!

Trên không trung chợt rung động như gợn sóng, một tên tiểu quỷ mặt mũi hung dữ (mặt xanh nanh vàng), toàn thân phủ kín vaáy nhô đầu ra. Nó nhìn khắp xung quanh một lần mới thốt lên:

- Không đúng tại sao lại là nơi này!?

Sau đó, nó liền ôi lên một tiếng, bị một tên thanh quy(quỷ da xanh) thân hình cao lớn hơn rất nhiều đụng bắ ra ngoài.

Nó lăn lộn mấy vòng liên tục trên không trung rồi mới đứng vững lại được, không nhìn được quay lại nhìn tên thanh quy, giận dữ nói:

- Xong rồi! Xong rồi! Tất cả đều do người làm việc liều lĩnh, cũng không thèm nhìn xem đây là nơi nào đã vội vàng đi ra! Bây giờ thì tốt rồi, xông vào hang ổ của người tu đạo, giờ phải làm thế nào?

Vẻ mặt thanh quy hung dữ, hai cánh tay quăn đẫy khóa sắt thô to, vừa cử động liền phát ra tiếng vang rào rào. Nó trừng mắt nhìn Kỷ Nhược Trần, nói:

- Nếu như đào phạm (tội phạm bỏ trốn) ở chỗ này, không phải chúng ta chỉ cần câu hồn phách của hắn rồi lập tức trở về là xong sao?

Vừa dứt lời khóa sắt trong tay thanh quỷ run lên, định lao về phía trước. Tiểu quỷ kia nắm đai lưng quần mỏng của thanh quỷ để kéo lại. Đừng xem vóc dáng nó chỉ chưa bằng một hai phần mười thanh quỷ; nhưng bị nó lôi kéo, thanh quỷ lại không thể tiến thêm một bước nào, chỉ có thể kêu to mấy tiếng oa oa vô ích.

Tiểu quỷ thấp giọng nói:

- Câu cái đầu quỷ lớn của nhà ngươi! Hắn chỉ cần hét lớn một tiếng, tùy tiện vài người tu đạo đến đây là có thể luyện hóa ta và ngươi rồi! Lúc này nên nghĩ cách thoát thân như thế nào mới là thương sách.

Thanh quý nói lại:

- Không bắt được người, chúng ta phải trả lời Bình Đăng vương thế nào đây?

Tiểu quý trả lời:

- Người ngay cả Vương gia cũng không bắt được mà người vẫn còn mơ tưởng câu hồn của hắc sao? Chuyện cực khổ thế này làm qua loa là được rồi, thực sự phải bán mạng làm việc sao?

Thanh quý ngừng giãy giụa, nhìn về phía Kỳ Nhược Trần đột nhiên nói:

- Nhưng hình như hắc cũng không có ý gọi người giúp đỡ.

Tiểu quý vội vàng quay lại thấy Kỳ Nhược Trần bình tĩnh đứng đó, vẻ mặt cười như không cười, trong lòng hắc kinh hải vội nói:

- Tiên trưởng chớ nên hiểu lầm, bọn ta chỉ phụng lệnh Bình Đăng vương tới dương gian để câu hồn phách bỏ trốn. Bọn ta vừa mới tới dương gian nên bị lạc đường, bây giờ trở về, lập tức trở về!

Kỳ Nhược Trần giơ cánh tay phải lên, nhìn cẩn thận lại lơ đãng nói:

- Bình Đăng vương? Vậy các người cũng không đi lầm đường đâu, người các người muốn tìm chính là ta!

Tiểu quý vừa lùi kéo thanh quý lùi về phía sau, vừa cười nói a dua nói:

- Làm sao có thể! Mệnh cung của tiên trưởng ánh tím ngắt trời, vừa nhìn liền biết là nhân vật có thể phi thăng thanh tiên. Chúng ta chẳng qua chỉ là nhân vật nhỏ làm sai vật tại địa phủ làm sao dám đắc tội với ngài chứ!

Kỳ Nhược Trần cười cười, xòe bàn tay phải ra, nói:

- Biết đây là cái gì chứ?

Giữa bàn tay phải của hắn có một ngọn lửa màu lam nho nhỏ. Điều kỳ lạ chính là mặc dù ngọn lửa màu lam phát sáng nhưng không chiếu ra xung quanh đến một tấc.

Tiểu quỷ vừa nhìn thấy liền sợ hãi đến mức toàn thân cứng ngắc, run run giọng nói:

- Cừu... Cừu U Viêm! Đại tiên tha mạng a!

Kỷ Nhược Trần bưng ngón tay, ngọn lửa màu lam phân ra một đóa nhỏ bồng bênh đung đưa bay về phía thanh quỷ. Một tiếng hét lớn vang lên, quanh thân thanh quỷ lập tức bị ngọn lửa màu lam hừng hực bao vây, trong nháy mắt liền biến thành một luồng khói xanh, không lưu lại chút dấu vết nào.

Tiểu quỷ lão đảo muốn ngã, nhìn chăm chăm vào ngọn lửa màu lam, ngay cả sức lực để chạy trốn cũng không còn.

Kỷ Nhược Trần nắm tay phải lại thu ngọn lửa màu lam vào lòng bàn tay, nói với tiểu quỷ:

- Tha cho ngươi một mạng. Trở về nói với Bình Đăng vương, lần sau sai mấy tên hữu dụng hơn tới đây, giết mới thỏa mãn.

Tiểu quỷ nhặt lại được một mạng lập tức liền lăn lộn trở về địa phủ.

Kỷ Nhược Trần đứng yên lặng một lát, mới nói:

- Nhìn đủ chưa?

Mười trượng phía sau hắn xuất hiện một màn sương dày đặc, tiếng áo giáp vang lên leng keng. Ngô Gia cảm thiết thương xuất hiện từ trong sương mù. Y vùng thiết thương lên, trầm giọng quát hỏi:

- Quỷ cũng có linh hồn, bọn họ làm việc theo lệnh, bắt đắ dĩ mới phải làm. Trên người người có Cửu U Viêm, có thể khắc chế quỷ của âm ty, bọn họ không có chút uy hiếp nào với người. Tại sao người nhất định phải phá hủy linh thể tính mạng của bọn họ?

Kỷ Nhược Trần mỉm cười đáp:

- Không có gì, giết một người cho đã ghiền mà thôi. Nếu không phải muốn Bình Đăng vương phái thêm người đến cho ta giết, đương nhiên ta sẽ không bỏ qua cho tiểu quỷ kia.

Ngọn ửa âm u trong mắt Ngô Giả sáng ngời, y nhìn chăm chăm vào hai tay Kỷ Nhược Trần. Không biết Kỷ Nhược Trần lấy từ đâu ra một chiếc khăn trắng đang tỉ mỉ lau chùi bàn tay trái của mình. Nhưng bất kể hă lau thế nào, chiếc khăn vẫn trắng noãn như tuyết.

Ngô Gia cười lạnh nói:

- Xem ra người cũng định dùng Cửu U Viêm để luyện hóa ta?

Trong lòng bàn tay Kỷ Nhược Trần lại xuất hiên ngọn lửa màu lam nhạt, hă nhìn ngọn lửa mốt lát, lắc đầu nói:

- Thứ này gọi là Cửu U Viêm sao? Cho dù ta có nó cũng không nắm chắc giết được người. Mặc dù thử một lần cũng khôngsao, nhưng đây không phải chuyện ta nên làm.

Tiếp đó hă nhìn vào bóng đêm, lăm bắ:

- Cũng không còn sớm nữa, đến lúc về nghỉ ngơi rồi. Đêm nay phát diên thế đủ rồi, sáng sớm ngày mai ta còn phải xuống núi nữa.

Nói xong, hă vượt qua bên cạnh Ngô Gia, giống như hoàn toàn không thấy sự tồn tại của tên mãnh tướng Âm ty này vậy. Bước đi trên còn đường

nhỏ trong bóng đêm. Vẻ mặt Ngô Gia xuất hiện sự giận dữ, nhìn bóng dáng Kỷ Nhược Trần rời đi, thiết thương giơ lên mấy lần nhưng vẫn cố đè nén lại.

Y bỗng nhiên nói:

- Kỷ Nhược Trần! Tại sao người lại lưu lạc đến tình trạng như vậy?

Trong bóng đêm truyền đến tiếng cười nhạt, Kỷ Nhược Trần trả lời:

- Ta có thay đổi sao?

Ngô Gia suy nghĩ cẩn thận, thậm chí trong chốc lát không nói được gì, một lát sau mới nói:

- Ngày mai người sẽ xuống núi, chẳng lẽ tối nay không định đi gặp Ân Ân sao?

- ... Lần sau đi. Nếu như...

Đêm nay lạnh như nước.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 298: Đêm Lạnh 3

Bất kể ở trong bóng tối đến mức nào, chỉ cần là nơi có hai vị Thiên quân Long Tượng và Bạch Hô đều sẽ có ánh sáng. Tuy đêm nay lạnh lẽo như vậy, nhưng bọn họ vẫn có thể trống rỗng tạo ra một chút ánh sáng.

Ánh sáng trong phòng tiếp khách chính tại dịch quán của Đạo Đức tông rực rỡ huy hoàng, hai vị Thiên quân ngồi chễm chệ trên ghế đầu, mặt mày hớn hờ.

Trước mặt hai người có một chiếc bàn dài, trên bàn bày các loại pháp bảo đầy đủ kiểu dáng dụng cụ, đan dược, phu chu, ánh sáng nhu hoa phát ra từ pháp bảo, ngọc châu soi rõ từng khe rãnh trên khuôn mặt hai vị Thiên quân.

Một gã đạo sĩ đứng tràng nghiêm cạnh bàn dài, trên tay cầm cuốn sổ ghi chép bằng da mỏng bên trên chỉ chit một chuỗi danh Sach.

Mỗi khi trên bàn đại có đồ vật giống nhau, hẳn lại đánh dấu vào tên tương ứng trong danh sách. Nhưng đạo sĩ khác vẫn lục tục mang theo pháp bảo, đồ vật kiểu dáng khác nhau vào trong sảnh.

Qua suốt gần nửa canh giờ sau mới không còn đạo sĩ nào vào sảnh nữa, bút đỏ trong tay đạo sĩ cầm cuốn sổ kia cũng đánh dấu đến tên cuối cùng trong danh sách.

Mặc dù pháp khí trên bàn dài chồng chất như núi, nhưng khuôn mặt đạo sĩ cầm sổ sách kia vẫn không đổi sắc chút nào, rõ ràng là đã gặp nhiều thành quen, không bị những bảo bối vô giá này làm đạo tâm lay động.

Hắn gấp cuốn sổ trong tay lại chắp tay nói với hai vị Thiên quân nói:

- Những đồ vật cần thiết đều đã ở đây, bản đạo xin cáo từ!

Long Tượng Bạch Hồ Thiên quân đồng thanh nói:

- Xin đạo trưởng cứ tự nhiên!

Đợi đến khi người đạo sĩ cuối cùng ra khỏi sảnh, Long Tượng vội vàng đóng cửa phòng, xoay người lại nhìn về phía bàn dài ánh sáng lượn lờ, vô cùng vui mừng nói:

- Khà khà. Phát tài phát tài rồi!

Bạch Hồ Thiên quân ngồi bên cạnh bàn, vẻ mặt ban đầu cũng là mừng như điên, sau một lát vẻ mặt vui mừng từ từ biến mất, mây đen đầy mặt.

Long Tượng Thiên quân ngạc nhiên nói:

- Thế nào, người vẫn cảm thấy chưa đủ sao? Trước kia chúng ta ở Thất Thánh sơn có khi nào được thấy nhiều pháp khí tài liệu như vậy đâu. Chớ có lòng tham không đáy!

Bạch Hồ Thiên quân thở dài nói:

- Đúng vậy, trước kia chúng ta ở Thất Thánh sơn có khi nào được thấy nhiều pháp khí tài liệu như vậy? Không phải ta lòng tham không đáy, chỉ là chợt cảm thán mà thôi. Đạo Đức tông giàu có, rất nhiều pháp bảo thế này dĩ nhiên có thể tùy tiện đưa cho người khác, thực sự là tài phú lớn mà chúng ta nằm mộng cũng muốn có được! Ai! Chúng ta có khi nào đoán được trên đời này còn có một vùng trời đất như vậy? Nếu không phải gia nhập vào Vô Tận hải, sợ rằng cả đời này huynh đệ chúng ta cũng không có ngày nổi danh.

Long Tượng Thiên quân đã bắt đầu bận rộn không ngừng. Lão lấy ra một chiếc đỉnh mai vàng kim, ở phía dưới đốt ba cái rễ cây tử tùng ngàn năm, chờ đến khi đỉnh nóng lên, lập tức cho ba viên đan dược và hai loại dược liệu vào trong đỉnh.

Đan dược vừa vào đỉnh liền tan ra, trong chốc lát trong đỉnh đã có thêm một ít nước thuốc màu lam thẫm. Lão lại lấy ra một thanh phi kiếm dài ba tấc, nằm trong lòng bàn tay, yên lặng niệm pháp quyết. Sau đó lão hét lớn một tiếng, phi kiếm trong tay hiện lên ánh kim, phi kiếm lập tức phát ra một tiếng ngâm.

Sau khi thi triển pháp quyết, Long Tượng Thiên quân lập tức cho phi kiếm vào trong đỉnh, mũi kiếm vừa dính vào nước thuốc lập tức như bọt biển gặp nước, không ngừng hút nước thuốc vào. Trong nháy mắt toàn thân nó liền biến thành màu lam trong suốt.

Pháp quyết Long Tượng Thiên quân vừa bày ra chính là bí pháp của Thất Thánh sơn, dùng chân nguyên rung động pháp khí khiến kết cấu của pháp khí bị nới lỏng. Mặc dù cách này làm giảm uy lực của pháp khí đi một chút, nhưng có thể nhờ đó mà đưa thêm dược dược liệu, đan dược vào pháp khí.

Ở thời cổ, Thất Thánh sơn vốn là dùng phương pháp này để luyện chế kim châm dùng chữa bệnh cứu người. Nhưng dần dà lâu ngày, Thất Thánh sơn vốn sở trường về chữa bệnh lại càng ngày càng đắm chìm vào tà đạo, bí pháp này cũng chỉ còn được dùng để thêm độc dược vào pháp khí.

Phương pháp này có thể dùng cho pháp bảo cấp bậc nào hoàn toàn được quyết định bởi đạo hạnh, phương pháp, cảnh giới của người thi triển.

Đừng nhìn Long Tượng Thiên quân thường ngày hơi điên loạn, nhưng mỗi chức nghiệp đều có chuyên gia, ngay cả phi kiếm cao cấp do Đạo Đức tông cung cấp cũng có thể tện tay cải tạo. Trình độ có thể xem như người đứng đầu Thất Thánh sơn.

Trong nháy mắt Long Tượng Thiên quân đã đưa thêm độc dược vào ba thanh phi kiếm, lúc này đang dè dặt cho lưu huỳnh vào trong một cái bình bạc.

Thấy Bạch Hổ Thiên quân vẫn còn đang không ngừng cảm thán, không nhin được lão ảo não nói:

- Người đứng là có quá nhiều tâm tư, còn không mau tới giúp ta? Chúng ta bây giờ trái dựa vào Đạo Đức tông, phải đi theo Vô Tận hải; tuy rằng thiên hạ to lớn, nhưng còn có chỗ nào không thể đi được? Lặn xuống núi này chính là dịp để huỳnh đệ ta cố gắng thể hiện. Nếu như làm được rất tốt, chưa biết chừng còn được chủ nhân chỉ dạy vài lời, như vậy thì có thể đủ để hưởng thụ cả đời rồi. Hoặc là có thể xem qua một vài bản sách cổ mà Đạo Đức tông cất giữ, đó cũng là chuyên tốt khó có được! Trời cũng sắp sáng rồi, còn thời gian đâu mà nghe người nói nhảm!

Lúc này mới Bạch Hổ Thiên quân mới đứng dậy, đón lấy bình bạc Long Tượng Thiên quân đã đặt nắp kim, bắt đầu cẩn thận từng li từng tí dán bốn tờ phù chú lên bình bạc.

Trình độ luyện khí của hãn cũng không kém hơn Long Tượng Thiên quân bao nhiêu, hai vị Thiên quân cùng nhau ra tay, tốc độ liền nhanh hơn rất nhiều.

Đến khi niệm phong tốt hơn mười chiếc bình bạc, Bạch Hổ Thiên quân bỗng nhiên nói:

- Nếu người là chưởng môn Đạo Đức tông, có người khiêu khích như vậy, người sẽ làm thế nào?

Long Tượng ngẩn ra, tùy tiện nói:

- Ta là người thô lỗ, làm sao hiểu được nhiều như vậy! Nếu ta là chưởng môn Đạo Đức tông có người dám lấn tới cửa, ta đây liền mang theo một

trăm người, một đường giết thẳng tới hang ổ của bọn họ, đập phá sơn môn, huỷ diệt hương khói! Chẳng lẽ còn có phương pháp khác sao?

Bạch Hồ Thiên quân nói ngay:

- Đúng vậy! Ta và người còn biết giết chết đệ tử của Đạo Đức tông sẽ dẫn tới họa lớn diệt môn, vậy người khác cũng không có lý do gì mà không biết. Tại sao nhưng môn phái nhỏ kia còn có thể từng bước từng bước tranh nhau đối địch cùng Đạo Đức tông, bộ dạng như chỉ sợ ra tay chậm sẽ không có công lao. Chẳng lẽ bọn họ thực sự cho rằng các chân nhân là người đại đức lấy ơn báo oán sao?

Long Tượng Thiên quân suy nghĩ cẩn thận, hành động không tự chủ được chậm lại nói:

- Lấy ơn báo oán? Theo ta thấy, các chân nhân nếu chịu để cho bọn họ dùng một mạng đổi một mạng đã coi như vô cùng nhân từ rồi! Ủ, người nói rất đúng! Vì sao những môn phái nhỏ này biết rõ sẽ phải chết, mà vẫn còn có thể đối địch với Đạo Đức tông chứ? Cho dù đám ranh con Chân Võ quan kia cũng hoàn toàn không phải là đối thủ của Đạo Đức tông. Trong chuyện này chắc chắn có điều cổ quái.

Trong thời điểm gió nổi mây phun này, hai vị Thiên quân vẫn sống ở Vô Tận hải cùng Thanh Y, gần như ngăn cách hoàn toàn với thế giới bên ngoài, không biết tình hình hiện giờ. Đương nhiên họ cũng không hiểu được tại sao lần này thời thế lại đột ngột thay đổi như vậy.

Hai người suy ngẫm một hồi lâu, rõ ràng là thực sự không thể nghĩ ra được. Nhưng mà động tác của hai vị Thiên quân cũng không chậm, pháp khí để đầy cả một cái bàn dài đã được bọn họ sửa chữa chỉnh hợp xong, chia ra cho vào hai cái túi, mỗi người mang một cái.

Sắc trời lúc này đã lờ mờ sáng, mặc dù đạo hạnh của hai vị Thiên quân cao nhưng vất vả cả một đêm, cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi. Cho nên

hai người đều tự mình ngồi nhắm mắt dưỡng thần, để sau khi xuống núi có thể ứng phó với phiền toái vô cùng vô tận.

Góc phía bắc Thái Thượng Đạo Đức cung có một thạch điện (điện xây bằng đá) nho nhỏ. Điện này nhỏ mà cổ xưa, tự có phong cách riêng.

Trong điện trang trí cũng đơn giản, một cái bàn thờ vài cái ghế dựa mà thôi. Trên ghế băng gỗ thông ngồi một lão đạo sĩ, đang tự mình nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc này một người đạo sĩ trung niên đột nhiên bước vào, kêu lên một tiếng Tử Thanh sư thúc, rồi đưa lên một cuộn giấy lụa chi chít chữ. Lão đạo khí chất như hoa này chính là Tử Thanh chân nhân quản lý giới luật của Đạo Đức cung. Đức hạnh, chân nguyên của lão cũng không kém hơn các chân nhân khác chút nào.

Ông ta hơi mở mắt, nhìn quét qua cuộn giấy lụa, nhưng ngay lập tức liền khen:

- Phương pháp độc đáo, không làm hỏng kết cấu. Thực sự không nghĩ tới Thất Thánh sơn còn có người tài như vậy! Hai người này về ngoài dẫn độ mà có tài, lúc trước cũng là hơi nhìn lầm rồi. Mặc dù thủ đoạn có chút quá mức âm độc, nhưng là phương pháp là để cho người dùng trong những trường hợp khác nhau, nham hiểm cũng không phải là chuyện lớn gì.

Những gì ghi lại trên cuộn giấy lụa kia, đúng là thủ đoạn độc môn của hai vị Thiên quân dùng để cải tạo pháp khí của Đạo Đức tông,

Mặc dù không có tâm pháp để phối hợp, nhưng lấy khả năng của Đạo Đức tông còn có Tam Thanh Chân Quyết uyên bác thâm sâu, việc suy diễn ra tâm pháp thay thế cũng không có gì khó.

Về phần Đạo Đức tông dùng thủ đoạn gì để biết được những thứ này, hai vị Thiên quân làm sao có thể biết được? Bọn họ thậm chí căn bản không

biết những gì mình làm đã bị người khác biết rõ ràng.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 299: Đêm Lạnh 4

Tử Thanh trả lại cuộn giấy lụa cho đạo sĩ kia,, dặn dò mang đến Tàng Kinh Điện để cất giữ, từ từ nghiên cứu khám phá khẩu quyết ẩn chứa trên cuộn giấy lụa, sau đó lại hỏi”

“Sáng sớm mai Nhược Trần sẽ phải xuống núi rồi, hắn sẽ chuẩn bị những thứ gì, sao không thấy người báo lại?????”

Đạo sĩ kia nói:

“Lần này Nhược Trần thực sự không đến lấy thứ gì, bao gồm cả phù chú đan dược. Theo ta biết, những thứ hắn mang theo đã dùng hết hoàn toàn khi xuống núi lần trước rồi.”

Vẻ mặt Tử Thanh hơi động, đôi mắt mở ra, vuốt râu nói:

“Hắn cứ như vậy mà xuống núi sao?”

Đạo sĩ kia trả lời vâng,do dự một lát lại dè dặt nói:

“chắc là như vậy. Sự thúc, ta cảm thấy...cảm thấy...”

Hai hàng lông mày của Tử Thanh nhướng lên, nói:

“Nói tiếp”

Đạo sĩ kia nghe vậy mới nói tiếp:

“Lần này Nhược Trần xuống núi hoàn toàn khác với lần trước, trên người hần lộ ra tử khí, hoàn toàn không phải là người tu luyện Tam Thanh Chân Quyết nên có. Ngoài ra âm khí trong cung ngày ngày càng nặng, trên Thái Tuyền Phong không chỉ tràn ngập quỷ khí, thỉnh thoảng vẫn người thấy yêu khí, này...”

Tử Thanh vùng tay lên liền ngăn lại, ngắt lời nói:

;;Ta đã biết rồi. Sau này người không cần phải để ý đến những thứ này nữa, chỉ cần chú ý Ngọc Huyền cẩn thận là được.”

Đạo sĩ kia thối lui khỏi thạch điện.

Tử Thanh im lặng một lát rồi than nhẹ một tiếng, quay đầu nhìn về phía tế đàn. Trên đàn thờ phụng một bức tranh, chính là Quảng Thành Tử, người sáng lập Đạo Đức Tông.

.....

Sắc trời tờ mờ sáng, trong Chân Võ quan tại thành Trường An đã vang lên ba tiếng chuông, bảy tiếng trống. Đệ tử trong quan quần áo chỉnh tề, nối đuôi nhau đi ra từ trong phòng ngủ, bắt đầu bài tập buổi sáng.

Chân Võ quan to lớn hùng vĩ, điện chính cao mười trượng, nổi bật lên trong sắc trời tờ mờ, ngay cả mái cong, tượng đồng điêu có khí thế âm u.

Chợt có một đạo sĩ lao về từ phía cửa môn, xuyên qua một hàng đệ tử trên quảng trường, chạy thẳng tới hậu viện, vội vàng hấp tấp. Trong chốc lát đám đệ tử dừng bước lại, quay mặt nhìn nhau. Người kia chính là đại đệ tử của Tôn Quả, vội vàng chạy như vậy, chắc chắn đã xảy ra chuyện vô cùng lớn.

Lúc này người trong thiên hạ đều biết Chân Võ quan chính là kẻ thù không đội trời chung của Đạo Đức Tông, đặc biệt là sau khi giết chết mấy

tên đệ tử quan trọng của Đạo Đức Tông, thù này đã đến mức độ không chết không ngừng.

Mặc dù có triều đình dốc sức ủng hộ, Tôn Quả lại tràn đầy lòng tin, nhưng cho dù là ai đối đầu với Đạo Đức Tông cũng không phải chuyện có thể dễ dàng giải quyết được. Vì vậy các đệ tử Chân Võ quanh bên ngoài thì bình tĩnh, nhưng trong lòng đều lo lắng bất an.

Trong Chân Võ quan cũng được bố trí cấm chế, có hạn chế rất lớn đối với tu sĩ muốn ngự khí phi hành. Những người kia vận dụng toàn bộ chân nguyên, trong nháy mắt đã tiến vào trong sân viện thanh tu của Tôn Quả ở phía sau quan, trực tiếp đẩy cửa xông vào.

Tôn Quả đang nhập định ở trên giường, hai mắt không mở ra, không buồn không vui nói:

“Tại sao lại thiếu kiên nhẫn như vậy?”

Người kia không kịp hành lễ, lập tức nói:

“Sư phụ, Hà... Hà Thế Phương đã chết!”

Đôi mắt Tôn Quả đột nhiên mở ra, nôn nóng quát lên:

“chuyện này là thật sao!?”

Đệ tử kia vội nói:

“Đệ tử tận mắt nhìn thấy thi thể của hắn, vì tránh để lộ bí mật hoặc làm lỡ việc, liền vội vàng chạy ba nghìn dặm về báo tin cho sư phụ!”

Sắc mặt Tôn Quả do dự không quyết, lại đi lại trên mặt đất mấy vòng rồi mới nói:

“Hắn chết như thế nào?”

Rõ ràng đệ tử kia biết rõ ý thực sự trong lòng Tôn Quả, vội nói:

“Hắn bị một loại pháp bảo không biết tên gây thương tích, gân mạch toàn thân bị phong kín, huyết khiếu đảo ngược, hoàn toàn trở lại trạng thái sau khi vừa sinh ra, ba hồn bảy vía đều bị thiêu đốt sạch sẽ, một chút dấu vết cũng chưa từng lưu lại. Nói cách khác, hắn đã chết đến không thể chết hơn được nữa, căn bản không thể nào chuyển thể luân hồi! Nói trở lại, trước đây đệ tử có năm mơ cũng không ngờ có loại pháp bảo ác độc không để lại đường lui như vậy, bây giờ nghĩ lại vẫn còn thấy sợ!”

Tôn Quả chấp tay đứng trước cửa sổ, một lúc lâu sau mới nói:

"có thể một chiêu khiến người ta trở lại trạng thái sơ khai lúc vừa ra đời, sợ rằng chỉ có dị bảo cấp hồng hooang hiếm thấy mới có thể làm được. Nhưng Đạo Đức Tông lập tông ba ngàn năm, nếu như không có một hai loại pháp bảo cấp bậc này cũng không thể nào. Người còn thấy được điều gì nữa không?"

Đệ tử kia tiến lên một bước, nhỏ giọng nói:

"Túi gấm thập bát càn khôn của Hà sư thúc bị phá tổng cộng mất mười lăm! Không thừa không thiếu!"

Ổng tay áo Tôn Quả khẽ run lên.

Đệ tử kia thấp giọng, nói:

“Điềm báo xuất hiện trên trời xanh đã xuất hiện đầy đủ, chúc mừng sư phụ! ngày sau sư phụ tu thành chính quả, nhất định chớ quên đệ tử!”

Tôn Quả thở ra một ngụm khí, chậm rãi nói:

“Điềm báo chẳng qua cũng chỉ là điềm báo mà thôi, nhiều lời vô ích!”

Đệ tử kia ngẩn ra, vội nói”

“Sư phụ cao minh đệ tử hiểu rồi”

Tôn Quả gật đầu, không nói thêm lời nào nữa. Đệ tử kia thấy vậy liền tự mình lui ra khỏi viện.

Phía đông xuất hiện một vùng trắng bạc, một vầng mặt trời đỏ rực bỗng vọt lên giữa không trung, trong nháy mắt cả thành Trường An bị nhuộm thành màu đỏ rực.

không biết tại sao, Tôn Quả chỉ cảm thấy mặt trời sáng sớm ngày mùa đông này chói mắt khác thường.

.....

Đại Đường cung, Trường Sinh điện.

Lúc này đang có một bóng dáng thon thả dựa vào lan can ngọc, nhìn về phía mặt trời đỏ. Dường như cũng cảm thấy ánh nắng sớm hơi chói mắt, nàng không nhìn được phải giơ cánh tay thon dài lên che trước mặt.

Chỉ một động tác đơn giản như vậy, một nửa sắc màu của Trường An đều bị nàng đoạt đi!

Nàng lời biếng gọi:

“ Cao công công”

Cao Lực Sĩ tiến lên một bước,nói:

“có lão nô.”

Nàng khẽ nheo đôi mắt phượng lại, nhìn mặt trời đỏ rực, nói:

“Xem ra hôm nay sẽ rất nóng”

Cao Lực Sĩ đáp:

“Nương nương, giữa mùa đông, mặt trời gay gắt vậy đúng là hiếm thấy.”

Nàng ừ một tiếng, sau một lúc lại nói:

“Cao công công, nườì nổi lúc này, có phải người trong toàn bộ thiên hạ đều bị nắng chiếu vào hay không?”

Cao Lực Sĩ cười nói:

“Trong mắt ông trời, bất kể là đế vương, thương nhân, nông dân, tôi tớ đều được đối xử bình đẳng. Nếu không vì sao lại có từ phổ chiếu. Cho dù là tiên nhân cười mây đạp gió cũng đều được chiếu rọi như vậy.”

Nàng lăm bắm một mình:

“Vậy sao, ngay cả tiên nhân cũng bị chiếu rọi như vậy...”

Nàng buông cánh tay xuống, để mặc tia nắng rực rỡ chói mắt kia chiếu rọi lên mặt, lên người.

Cao Lực Sĩ thấy vậy liền kinh hãi, vội nói”

“Nương nương, thời tiết này rất khó đoán, bây giờ vẫn còn có mặt trời, chưa biết chừng một lúc sau gió sẽ nổi lên. Nơi này ở trên cao, gió rét, nếu như người bị nhiễm phong hàn, lão nô tuyệt đối không dám đương nổi.”

Nàng yếu ớt thở dài, nói:

“Đúng vậy, bầu trời này luôn luôn khó đoán nha.”

Ngày hôm đó, bầu trời vốn là vạn dặm không mây, mặt trời treo cao, trong nháy mắt liền biến thành mây xám buông xuống, như muốn đè nát cả tường thành.

Đúng như Cao Lực Sĩ đoán, trong chớp mắt gió nổi lên. Gió lạnh thổi tung mái tóc được buộc chặt của nàng phất một đám tóc đen lên mặt nàng.

Nàng chậm rãi đưa tay lên vuốt ve mái tóc đen tán loạn, chợt nhớ tới hẳn đã từng vuốt ve mái tóc này, nói những lời nàng không hiểu được.

Đây vốn chỉ là chuyện cũ, nhưng chuyện cũ cũng có đạo lý của nó chứ? Hiện giờ người đương nhiên không hiểu, chờ một ngày kia khi cơ duyên đến liền sẽ hiểu được rõ ràng.

Nhưng mà, lúc này nàng mới nhớ, nếu như một ngày kia cũng vĩnh viễn không hiểu được, vậy nên làm thế nào?

Đã là kẻ vương vấn bụi trần, làm sao tìm được cánh cửa giải thoát đây?

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 300: Đơn Độc 1

Trong mắt của các vị hoàng đế, phía Nam Kiềm Châu là một nơi hoang dã, ngăn cách với Trung Nguyên, trình độ dân trí thấp, mặc dù có nhiều núi rừng, đất đai bằng phẳng, nhưng mà dân đinh thừa thớt, lễ nghĩa không được phổ biến.

Kỳ thực, nơi này rừng núi liên miên bất tuyệt, vách đá dựng đứng, vực sâu phân bố rất nhiều, trong sơn cốc thường có hung cầm dị thú mà Trung Nguyên khó thấy lui tới, chướng khí độc vật khắp nơi tung hoành.

Tuy là đã có người thành công đi lại nơi đây, nhưng mà hành động của họ vô cùng cẩn thận. Không phải vì họ kiêng kỵ mãnh thú, mà trong dân bản xứ nơi đây vẫn còn tồn tại một loại vu thuật hung lệ quỷ dị, khác hẳn với đạo pháp của Trung Thổ.

Cứ như vậy truyền khắp bao đời, ở đây có rất nhiều nguyên lão của tà phái, các loại yêu vật ẩn mình trong quần sơn thâm cốc liên miên.

Ở phía tây nam cách Kiềm Châu 300 dặm, có hơn 10 cái trại lớn do trúc xanh tạo thành, chúng tựa vào núi, lại càng ở gần sông, có một số trại treo ngay vách đá.

Trong trại là nơi sinh sống tập trung của những người thuộc dân tộc Thổ, trải qua hơn ngàn năm, 10 cái trại này có tổng cộng mấy ngàn lão ấu, chính là một đại tộc ở Kiềm Châu này.

Người Hán thường ở trong thành của Kiềm Châu, mà những người thuộc dân tộc Thổ này chỉ vào trong thành một hai lần trong một năm, họ mang

con mồi, thổ sản của họ sẵn được để đổi lấy những vật dụng cần thiết.

Nhưng mà người dân tộc Thổ khác với những người của dân tộc khác. Chủ trại được xây dựng tựa vào vách núi, nếu nhìn từ trên cao xuống, có thể quan sát được các trại khác, chỉ có một đường duy nhất đi lên, địa thế vô cùng hiểm yếu.

Giữa trại có một cái cột cờ, lá cờ bảy màu được dật từ thổ bố đang bay phấp phật trong gió, làm người khác chú ý hơn đó chính là một cái cờ lớn màu vàng nhạt, trên có thiêu hình âm dương bát quái, rõ ràng là đạo kỳ của môn phái tu đạo ở trung nguyên.

khả năng tiếp xúc của người Thổ với người Hán là cực kỳ nhỏ, hiện giờ có nhiều đạo sĩ xuất hiện nơi đây, chứng tỏ hành động này không bình thường.

Trong một căn nhà gỗ ở chủ trại, có một lão già khô gầy đang xếp bằng ngồi giữa, trên miệng gậm một cái tẩu thật dài. Trên đầu của hắn có đội một cái khăn vải màu lam, ở giữa có một viên Mã Nã to bằng quả trứng gà, trên ngực đeo đầy đồ trang sức bằng vàng, không hiểu tại sao hắn gầy gò mà lại đeo nhiều đồ trang sức như vậy, không biết có khiến hắn gầy xương không nữa.

Những tiếng bước chân gấp gáp vang lên ở cầu thang, một thanh niên chừng 20 tuổi bước tới vội la lên”

“Phụ thân! Quanh nhà giam của Trác Ương Đại Vu sư đã có hơn 100 tộc nhân vây quanh, đang nghe hắn giảng đạo!”

Lão nhân gậm tẩu chấn động, nói:

“không phải hắn đã bị giam rồi hay sao, sao lại có thể giảng đạo được?”

Không đợi thanh niên trả lời, lão nhân đã lẩm bẩm:

“Đương rồi, chần chẫn là thủ vệ canh gác nơi đó bị hấn đầu độc, xem ra con ma đã chiếm lấy tim hấn rồi, tình cảm hơn 30 mươi năm sóng vai săn bắn, xem ra đành phải bỏ qua một bên thôi”

Lão nhân thở dài, đề cao thanh âm nói:

“Gia Mộc Thổ, người mang theo hai mươi vệ binh, đuổi nhưng tộc nhân đang nghe giảng đạo đi chỗ khác. Mặt khác, người xem vệ binh canh giữ Trác Ương đang ở đâu? Mang bọn họ tới Uy Sơn Ưng!”

Thanh niên Gia Mộc Thổ có chút do dự, nói:

“Phụ thân, lẽ nào chúng ta vì đám người ngoài kia phải hy sinh những chiến binh anh dũng ư, Trác Ương đại Vu sư nói rất có đạo lý, gần đây trong trại liên tiếp có 3,4 đứa bé biến mất, chần chẫn chuyện này có quan hệ tới ngoại nhân kia...”

Lão nhân trầm giọng cắt ngang lời hấn:

“Hiện giờ ta đang làm tộc trưởng, mọi chuyện do ta quyết định, người muốn làm tộc trưởng, vậy đợi khi ta chết đi!”

Gia Mộc Thổ rơi vào đường cùng, đành phải lĩnh mệnh rời đi. Lão nhân suy nghĩ một chút, gõ cái tẩu xuống cái bàn bên cạnh, chỉ một thời gian sau, một thanh niên da ngăm đen, lặng lẽ từ cửa hông đi ra.

Lão nhân trầm giọng nói:

“Mang theo năm mươi tộc binh, xem em trai của người thế nào, nếu nó dám thả Trác Ương, vậy người nhất định phải bắt hấn lại!”

Thanh niên kia cúi đầu đồng ý, trên mặt biểu lộ sự vui mừng, lập tức rời đi:

Lão nhân cúi đầu xuống hút vài hơi, đứng dậy, tại chỗ xoay một vòng, nặng nề ngồi xuống, nói:

“Trác Ương, hừ, Trác Ương. Cho dù là người, cũng không cách nào ngăn chặn được việc ta đi tìm ý chí của thần.”

Trong một căn nhà gỗ khuất trong một khu rừng trúc phía đông nam, có một cái hồ nước trong vắt, một dòng suối nhỏ đang chảy qua.

Hiện giờ, nếu có người Thổ đi vào, sẽ kinh ngạc vô cùng, bởi vì mấy ngày trước nơi này còn là một nơi bằng phẳng trống trải, thì bây giờ đã có một cái Huyền Đàn, rộng chừng ba trượng.

Cái Huyền Đàn dùng Hoàng Ngọc Lưu Ly thạch xây thành, có tường bằng đá trắng chắc chắn, trên dưới lập hơn mười cái cửa. Huyền Đàn hình tròn, trọng đàn hình vuông, ở giữa có một cái trường đăng, bốn phía của cái đàn này có bố trí 36 cái đèn.

Lúc này, trên trọng đàn có mấy cái bàn phân biệt theo các màu xanh, đỏ, vàng, trắng, đen, trên mặt hương hoa và đồ cúng tế. Ở giữa có một người đang ăn chỉnh tề, đang tụng niệm gì đó, mà cũng thật kỳ quái, người ở bốn phía xung quanh không cách nào nghe thấy một âm thanh gì.

căn nhà gỗ này chính là một cái nhà sàn được bố trí lại, ở tầng giữa có dung một tấm ván gỗ chia đôi, tạo thành một cái phòng ngủ, phòng còn lại được dùng bố trí đàn tế của đạo gia, ở giữa có thờ ba vị Tam Thanh, hai bên cạnh còn bảy tấm bài, phân biệt là những thánh vị của thần tiên.

Một gã đạo trưởng của Chân Võ quan tiên phong đạo cốt chấp tay đứng trước đàn, khi nhìn kỹ Huyền Đàn, hần, nhàn nhạt nói một tiếng:

“rất tốt.”

Đạo nhân mập mạp ở phía sau hẳn nghe được câu khen ngợi này, tinh thần phấn khởi, cười nói:

“không ngờ nơi hoang dã như này lại dư thừa linh khí đạo nguyên, một nơi tốt như thế này những người ở đây lại dùng làm nơi an trí cho những người bị bệnh sắp hấp hối, thật đáng tiếc mà, La Chân nhân bố trí Huyền đàn này thực là xảo đoạt thiên công, nếu có Tôn Quả quan chủ ở đây, sợ rằng cũng không hơn được. Đương nhiên, sự huyền diệu của cái đàn này, những người thiếu văn minh ở đây sao mà hiểu ra được.”

“Tuy không thể khinh thường thuật pháp của người man di, nhưng thuốc, thuật, vụ chú của bọn họ đúng là cách xa một trời một vực so với đạo pháp Trung Nguyên ta.”

“Sao có thể so sánh được đạo pháp của của Chân Võ quan và hoàng chính pháp của La chân nhân?”

Nghe xong lời ấy, La Chân nhân cũng không khỏi mỉm cười. Hắn bốc một chút cát vàng ném vào Huyền đàn, sau khi mây mù qua đi, trên năm cái bàn có màu sắc khác nhau hiện lên một đĩa trẻ nhỏ.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 301: Đơn Độc 2

Cơ thể của những đứa trẻ này trong suốt, không phủ một mảnh vải nào, chỉ phủ một tấm lá, sương mù đang di chuyển ở xung quanh chúng nó.

Năm đứa trẻ mới sinh này dường như đang ngủ say, nhưng trạng thái trên mặt lại không giống như vậy, dường như là mỗi đứa đang có một giấc mộng khác nhau.

La chân nhân có vẻ hết sức hài lòng, vuốt râu cười nói:

- Những dược thai này đã có 8 phân hỏa hầu, chỉ cần tìm thêm 3 dược thai nữa là Huyền Đàn đại công cáo thành.

Đạo nhân mập chen lời vào:

- Chân nhân, dược thai trong thôn trại này không đủ, hiện giờ chỉ còn một đứa cháu của tộc trưởng. Người xem...

La chân nhân ừ một tiếng, không nhanh không chậm bảo:

- Có dược thai là được rồi. Có chuyện gì ta sẽ xử lý!

La chân nhân vung tay áo lên, mây nổi trên mặt đất, thân hình lão biến mất. Đạo pháp của người này quả nhiên rất cao siêu. Trong nháy mắt, La chân nhân đã xuất hiện ở trong phòng của tộc trưởng, lão sửa sang lại đạo bào, rồi khoanh chân ngồi đối diện với tộc trưởng.

Lão tộc trưởng không ngừng hít khói thuốc, một lát mới nói:

- Tiên trưởng tiến hành tới đâu rồi?

La chân nhân thân nhiên nói:

- Còn thiếu 3 dược thai nữa.

Lão tộc trưởng đột nhiên hít một hơi thuốc thật dài sau đó hỏi:

- Còn thiếu tận ba cái?

- Đúng vậy! - La chân nhân vừa nói đồng thời lấy một đan hoàn như quả trứng gà từ trong tay áo ra. Trên đan hoàn này có hình Cửu Long Hí Châu Đồ màu vàng hết sức quý giá.

Khi nhìn thấy Tử Kim đan trước mặt, lão tộc trưởng không khỏi nheo mắt lại.

La chân nhân nói:

- Viên thuốc này tên là Cửu Long Tử Kim Đan, có cùng sự liên hệ với Huyền đan mà ta lập. Sau khi uống viên thuốc này, chỉ cần Huyền Đan không hủy, người uống thuốc sẽ trường thọ cùng trời đất.

Lạch cạch, lạch cạch! Lửa trong tàu đã tắt, nhưng mà lão tộc trưởng không phát giác ra được, vẫn tiếp tục hít lấy hít để. La chân nhân thấy như vậy thì ung dung cười, đặt viên Cửu Long Tử Kim Đan kia lên trên mặt đất, chỉnh lại y phục rồi rời đi.

Khi hần mới xuống lầu, đạo nhân béo đã vội vã chạy tới, thấp giọng nói:

- Chân nhân, tinh thần của ta có chút không yên, hình như có người đang nhìn trộm chúng ta. Người xem có cần tăng cường phòng bị hay không? Dù sao thì Huyền Đan cũng sắp xây dựng thành rồi.

La chân nhân nghe vậy thì hai mắt khép hờ, ngưng thần bấm đốt ngón tay một hồi rồi chỉ cười lạnh bảo:

- Chẳng qua chỉ là hạng chuột nhắt, sao chúng có thể đắc thủ được!

Đạo nhân béo nhất thời yên tâm, nịnh hót như nước thủy triều.

Đứng ở xa xa nhìn lá cờ lớn màu đỏ vàng, Kỷ Nhược Trần cảm thấy sự mệt mỏi áp chế đã lâu.

Đoạn đường tới đây cũng không được tốt lắm. Hãn chỉ cảm ứng được hai lần yếu ớt với Thần Châu Khí Vận đồ. Hãn muốn tìm được phương hướng của Linh Lực Chi Nguyên thì tinh thần tiêu hao lớn hơn mấy hôm trước rất nhiều.

Hai lần cảm nhận vừa rồi hãn cũng gặp phải mấy tiểu phái muốn giết sạch đệ tử của Đạo Đức tông.

Chỉ là bọn này quá nhiều. Kỷ Nhược Trần cũng hiểu, đám người này chỉ là những tiểu lâu la ở cách xa Đạo Đức tông, chứ bảo bọn họ lên Tây Huyền Sơn thì có mọc thêm 10 lá gan nữa họ cũng không dám.

Tiện tay bắt hai người, Kỷ Nhược Trần hung hăng khảo vấn một hồi muốn hỏi xem người sau lưng sai khiến là ai.

Nhưng mà kết quả lại không được chút nào, có dụ lệnh của Minh Hoàng, còn có các chân nhân của Chân Võ Quan làm chỗ dựa, nói hay không nói cũng giống nhau mà thôi.

Kỷ Nhược Trần thấy hỏi không được gì, tiện tay giết luôn bọn họ.

Giết đám vô tri này thì quá mệt sức, cho nên hãn lười không thèm ra tay nữa, coi như không phát hiện đám người này, chuyên tâm tìm kiếm Linh

Lực Chi Nguyên.

Sau khi tiến vào vùng rừng núi này, Kỷ Nhược Trần hoàn toàn mất đi cảm ứng với Linh Lực Chi Nguyên. Rơi vào đường cùng, hắn chỉ còn cách tìm kiếm từng ngọn núi một.

Quá trình tìm kiếm này cực kỳ hao tâm tổn sức. Mặc dù tâm cảnh vượt xa so với tu vi, nhưng mới tìm được nửa ngày, hắn phát giác mình đã hao tổn mất một nửa tinh thần.

Khi đứng ở xa nhìn lá cờ màu vàng này, hắn cảm thấy trên nó có một chút linh lực. Sự mệt mỏi trong lòng hắn dâng lên, không cách nào chống lại được nữa.

Nhị vị thiên quân cũng đi bộ, nhưng mà kiến thức rộng rãi hơn hắn. Kỷ Nhược Trần đọc đủ thứ đạo điển, luôn có ý với Chân Võ quan, cho nên ba người liếc mắt nhìn nhau, đã biết đạo kỳ màu vàng lại hơi đỏ này chính là tiêu chí của Chân Võ quan.

Chỉ có một mình Thanh Y không hiểu thế sự.

Ngọn núi mà bốn người đứng cách chỗ lá cờ cực kỳ xa, lấy thị lực của Kỷ Nhược Trần cũng chỉ nhìn thấy một điểm màu vàng vàng mà thôi. Nhưng mà điểm vàng này vô cùng bắt mắt, khi đứng giữa ngọn núi tập trung nhìn thì hắn mới biết đây là đạo kỳ của Chân Võ quan.

Kỷ Nhược Trần dùng Tam Thanh Chân Quyết để bình tâm nhiếp khí, muốn tỉ mỉ quan sát hoàn cảnh xung quanh một chút. Dù sao nơi ẩn chứa Linh Lực Chi Nguyên bao giờ cũng có nguy hiểm.

Hắn vận tâm quyết, điểm vàng vàng ở trước mắt càng thêm rõ ràng. Nhưng đột nhiên, trước mắt hắn lại hiện lên thân ảnh của Long Tượng Bạch Hổ hai vị thiên quân; hắn lấy làm kinh hãi, tâm thần hơi bị buông lỏng, đạo pháp Thiên Lý Nhân cũng theo đó mà biến mất.

Long Tượng Bạch Hổ hai vị thiên quân mỗi người cầm một cái ống sắt, nhìn về phía thôn trại, trong miệng họ đang lẩm bẩm cái gì đó.

- A. Trên lá cờ kia có sự cố quái! cái màu vàng xám kia khẳng định là một trận pháp gì đó; tuy rằng được che giấu rất tốt, nhưng tiếc rằng nó làm sao có thể thoát khỏi pháp nhãn như đũa của Long Tượng thiên quân ta cơ chứ?

- A. Dưới cờ có một lão đạo đang di chuyển. thoát nhìn thì đạo hạnh không kém. A, lão này đạo hạnh còn hơn Bạch Hổ thiên quân ta một bậc. Máy đồ tử đô tôn bên cạnh cũng không tính là quá kém.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 302: Đơn Độc 3

Long Tượng Thiên Quân điều chỉnh ống sắt trước mắt một chút, tùy tiện nói:

- Cứ nhìn thấy bộ dáng của lão là biết, trong lòng hẳn đang khó chịu, vì sao hẳn không nhìn sang bên này. Nếu lão nhìn sang bên này chắc chắn là phát hiện ra chúng ta chứ còn gì nữa.

Bạch Hồ Thiên Quân không cho là đúng nói:

- Lão cũng không phải thần tiên. Huynh đệ chúng ta dựa vào cái thứ trong tay này để nhìn, chứ đâu có dùng đạo pháp dò xét. Lão sao có thể phát hiện ra chúng ta được?

Bạch Hồ Thiên Quân vừa thốt lên xong bỗng nhiên nhìn Kỷ Nhược Trần tỉnh ngộ.

Kỷ Nhược Trần không nói hai lời, đưa tay đoạt lấy ống sắt trong tay Bạch Hồ Thiên Quân. Nhưng khi hẳn nhìn vào trong đó, chỉ thấy tối đen như mực, làm gì có thấy cảnh tượng gì đâu?

Bạch Hồ Thiên Quân vội vàng nói khẩu quyết khởi động. Kỷ Nhược Trần theo khẩu quyết mà làm, quả nhiên cảnh tượng trước mắt dần trở nên rõ ràng. Chỉ trong một chút thời gian, chủ trại đã hiện lên trước mắt hẳn, cảnh tượng giống như đang nhìn một vật cách mình chỉ chừng 10 trượng.

Kỷ Nhược Trần thất kinh, tinh thần mất tập trung, cảnh tượng trước mắt lại trở nên đen kịt. Hẳn trấn định tâm thần lại, một lần nữa vận khởi khẩu

quyết, thôn trại lại hiện lên trước mặt hăn.

Kỷ Nhược Trần buông ống sắt, suy ngẫm trong chốc lát, quay sang hỏi thăm hai vị thiên quân vài câu cho biết hết khẩu quyết sử dụng ống sắt này.

Cái thứ này dựa theo đôi mắt của chim ưng mà chế thành, không dùng thần thức bao phủ, mà chỉ kéo cảnh tượng ở phía trước lại gần mà thôi.

Người tu đạo ở xa dù có cao minh tới đâu, cũng không thể nào phát hiện được có người đang nhìn lén mình. Đương nhiên, nếu tu vi đối phương đủ cao, hoặc là tâm tình trong sáng có lẽ sẽ cảm nhận được có người đang nhìn trộm mình ở xa.

Thứ được gọi Thiên Lý Kính này có nguyên lý sử dụng cũng không phức tạp thâm ảo lắm, chỉ cần biết chút đạo chế dụng cụ, là có thể làm được.

Sở dĩ trước đây chưa có ai chế tạo ra, một là do kết cấu của nó không ai tưởng tượng được. Con người chế tạo đồ vật thường hướng tới mục đích tấn công hoặc là bảo hộ, chứ ai đi chế những vật vô dụng như thế này?

Thứ ba là, chế tạo nó không khó, nhưng lại yêu cầu cực kỳ tinh xảo. Chỉ có Long Tượng thiên quân làm được, chứ Bạch Hổ thiên quân lại không.

Có tác dụng của cái bảo bối này, hai vị thiên quân dùng nó quan sát địch nhân, sẽ có khả năng quan sát được tình hình, mà lại không sợ địch nhân phát hiện. Cho dù Kỷ Nhược Trần có lấy linh giác tìm tòi mặc dù cẩn thận, nhưng mà vẫn bị La chân nhân phát hiện ra.

Đúng như La chân nhân định liệu trước, tất cả thôn trại vẫn như cũ, không ai đi tìm bắt người mang tâm quỷ cả, bởi vì hăn đã có bố trí trước, chờ người tự chui đầu vào lưới. Hơn nữa trong quần sơn mệnh mông này muốn bắt mấy người, độ khó cũng là không nhỏ, còn phải kiêng dè kẻ Diệu hồ ly sơn”.

- Làm sao bây giờ? - Hai vị thiên quân đồng thời nhìn về Kỷ Nhược Trần.

Có thể khẳng định, hai vị thiên quân đã biết La chân nhân đạo hạnh thâm hậu, so với Tôn Quả cũng không kém là bao nhiêu, bọn họ không thể địch nổi. Hơn nữa thân thủ của đám đạo sĩ đi bên cạnh cũng không phải bình thường, tất cả đều là là kinh địch.

Cho dù đối phương không mượn địa lợi, hai bên chính diện đấu pháp, thì bên Kỷ Nhược Trần nhất định thân bại mệnh vong. Huống hồ trong thôn trại lại bố trí Huyền Đàn, còn có nhiều cơ quan mà bọn hắn không thể nào biết được.

Kỷ Nhược Trần nhìn chăm chăm vào thôn trại ở phương xa, trong lúc nhất thời cũng không biết quyết định ra sao.

Hắn chỉ là mơ hồ cảm ứng được linh lực, muốn xác định xem nó có ở nơi này hay không nhưng lại không đủ sức tiến vào, muốn tìm kiếm chắc phải đào cái đạo đàn kia đi thì mới được.

Trong trường hợp đó Chân Võ Quan lấy khỏe địch yếu, bên Kỷ Nhược Trần giống như là đi vào chịu chết. Cho dù đạo tâm của Kỷ Nhược Trần có hơn hẳn người khác, cũng không cách nào nắm chắc được.

- Qua đó xem hay không? - Kỷ Nhược Trần nhìn về phía Thanh Y cùng hai vị thiên quân, dò hỏi.

Thanh Y gật đầu, nàng xưa nay không có chủ kiến gì cả. Kỷ Nhược Trần nói cái gì, nàng sẽ làm theo cái đó.

Hai vị thiên quân không chần chờ, lập tức nói ngay:

- Được, chúng ta qua đó xem thể nào!

Thấy hai vị thiên quân trả lời nhanh như vậy, thực là ngoài dự liệu của Kỷ Nhược Trần. Bản ý của hắn vốn chỉ là muốn hỏi dò ý của hai vị thiên quân và Thanh Y; nếu như bọn họ nhất quyết phản đối vậy hắn cũng không cố chấp, mà chọn thời gian không ai chú ý, chơi đòn Hồi Mã thương đại chiến cùng với quần đạo của Chân Võ quan một trận.

Hai vị thiên quân cũng không phải là chi sĩ hùng hồn rồi chịu chết, ngược lại, bọn họ rất sợ chết, đồng ý nhanh như vậy thì chỉ có một giải thích duy nhất, đó là bọn họ có điều nắm chắc rất lớn. Xem ra lần đi Vô Tận Hải trước, bọn họ có thu hoạch không nhỏ.

Về phần Thanh Y, từ khi gặp lại thì Kỷ Nhược Trần không cách nào đoán được đạo hạnh của nàng nữa. Trong khi nhìn nàng, thì hắn cảm thấy chẳng khác gì so với trước đây, vẫn là sự yếu ớt, vẫn là một tiểu yêu không đạo hạnh, mỗi khi gặp chiến đấu, Kỷ Nhược Trần vẫn cho nàng trốn ở một bên rất xa.

Nhưng mà trên người Thanh Y khẳng định có gì đó khác với trước kia, nhưng khác ở đâu thì cho dù hắn có dùng hết tâm tư suy nghĩ cũng nghĩ không ra. Nếu như hắn hỏi Thanh Y chỉ cười nhạt nói tất cả vẫn giống như trước kia.

Thanh Y có thể không thay đổi nhưng Kỷ Nhược Trần nhanh chóng phát hiện Long Tượng và Bạch Hổ thiên quân có sự thay đổi.

Hai vị thiên quân nhất tề ra tay, đã bố trí một cái Kiềm Nam Sơn Xuyên Đồ ngay trên đỉnh núi, hơn 10 cái đại trại xuất hiện trước mặt ở chủ trại còn thấy một cái điểm vàng, đang lay động theo gió.

Nhìn thôn trại và núi non trước mặt khiến Kỷ Nhược Trần sững sốt nửa ngày. Trong trí nhớ 20 năm của hắn, không làm việc vất ở trong hắc điểm, thì ở trên Mạc Kiền phong tu đạo đọc kinh. Cho nên hắn chỉ biết quan sát sắc mặt người, dùng Muộn côn đánh lén; nhưng khi đối mặt với cường

địch, hoạch định chuyện đánh chiếm thôn trại thì hẳn lại không biết nên hạ thủ từ nơi nào.

Hắn xấu hổ cười cười, nhìn về phía Long Tượng Bạch Hồ hai vị thiên quân. Nếu như hắn độc thân đến đây, vậy thì mọi chuyện đơn giản hơn nhiều.

Hắn chuẩn bị lấy Định Hải Thần Châm thi triển Càn Khôn Nhất Kích, phá hủy toàn bộ ngọn núi và chủ trại, sau đó thừa lúc hỗn loạn mà ra tay giết chóc một phen. Nhưng lần này còn mang theo Thanh Y, biện pháp dã man này không thể thực hiện được rồi.

Hai vị thiên quân cũng không gượng ép, lập tức không chối từ. Bạch Hồ Thiên Quân ho khan một tiếng tinh thần rung lên, chỉ vào một chỗ trong thôn trại, miệng thì liên thoảng nói một hồi liên miên bất tuyệt.

Kỷ Nhược Trần nghe những điều này, lúc đầu thì ngoài ý muốn sau đó thì nghi ngờ, cuối cùng thì ngạc nhiên.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 303: Đơn Độc 4

Nghe ý tứ của Bạch Hồ Thiên Quân, thì đầu tiên là lão muốn tới thôn trại này “quan sát” xem sao, khi hiểu rõ tình hình rồi mới tiến hành bắt gọn đám này!

Rốt cục hoàng hôn cũng lặn về phía tây.

Những cái trại bị ẩn giấu dưới trời chiều, chỉ còn lại một cái hình rất nhỏ trong không trung. Thỏ Ngọc đã lên, chiếu rọi những rặng núi bị bóng đêm bao phủ, trong rừng rậm âm u đã có chút ánh sáng.

Mượn bóng đêm, bốn người phân tán ra các hướng bắt đầu tiếp cận các trại.

Trong thôn trại ánh lửa rực trời tiếng người ồn ào, cổ nhạc vang khắp nơi, dường như nơi này đang cử hành một nghi lễ nào đó, nhưng lại giống như có mấy người đang đùa cợt với nhau.

Kỷ Nhược Trần tâm niệm khê động, thân hình tiến nhập vào một trạng thái giống như sương mù, nhẹ nhàng di chuyển về hướng các trại. Tuy đôi lúc hắt lướt qua dân bản xứ, nhưng cũng chỉ như gió núi hương rừn,g người khác không cách nào phát hiện được.

Thanh Y vô thanh vô tức theo sát ở phía sau, như nếu không có mùi hương thì ngay cả Kỷ Nhược Trần cũng không cách nào phát hiện ra sự tồn tại của nàng.

Đây là Thanh Y ư? Đôi lúc cẩn thận ngẫm nghĩ, Kỷ Nhược Trần cũng phải toát mồ hôi lạnh. Hắn không biết sự sợ hãi từ đâu mà có, vì sao lại xuất hiện, có lẽ trực giác của hắn mách bảo rằng có nguy hiểm mà thôi.

Thời gian Kỷ Nhược Trần hành tẩu trên trần thế càng dài, càng từng trải, tiếp xúc càng nhiều, thì lại càng cảm thấy thân pháp của Thanh Y hiện giờ chỉ có thể dùng từ thiên phú của yêu để giải thích. Chẳng nhẽ nàng lại có đạo hạnh cao tới mức HẮN không cách nào suy đoán được?

Hắn tìm một chỗ bí mật, ẩn mình vào trong đó, nhìn về phía thôn trại cách đó không xa. Nhưng đột nhiên, trên tay hắn truyền tới một cảm giác mát mịn, không cần nhìn cũng biết đó chính là Thanh Y. Một tình cảm ấm áp từ trong lòng hắn sinh ra, sự nghi ngờ trước kia lập tức tan thành mây khói.

Thanh Y cho dù có điều gì giấu diếm, thì cũng không bao giờ hại hắn.

Từ trên vai có mấy sợi tóc bay qua, vướng vào mũi của Kỷ Nhược Trần, làm cho hắn cảm thấy ngứa ngáy, hóa ra trán của Thanh Y đã ở rất gần. Trong lòng rung động, Kỷ Nhược Trần hơi nắm tay lại, năm ngón tay của hai người đan xen vào với nhau.

Nhưng vào lúc này, có một vị khách không mời phá vỡ thời khắc quan trọng. Chỉ thấy

một bóng đen cực lớn từ phía xa xa bay tới gần, hành động trông có vẻ lén lút.

- Tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng có thể chuẩn bị động thủ được rồi.

Long Tượng Thiên Quân xoa xoa hai tay, hưng phấn nói.

- Bạch Hổ Thiên Quân đâu?- Kỷ Nhược Trần hỏi.

Thật ra hắn không cần hỏi cũng đoán được, lúc này Bạch Hồ Thiên Quân đang ẩn giấu trong một góc, không muốn cho người khác biết.

Long Tượng lấy cái Ngân kính ở trong lòng ra, đưa tay vuốt 1 cái, nó lập tức hiện lên toàn bộ địa hình của sơn cốc.

Trong cái kính có bốn quang điểm màu xanh lam, ba người đứng gần một chỗ, còn một người ở phía sau của thôn trại. Nhìn vị trí ba quang điểm kia chính là nơi đứng của Kỷ Nhược Trần, mà cái quang điểm ở xa kia chính là chỗ của Bạch Hồ Thiên Quân.

Kỷ Nhược Trần chợt có suy nghĩ, giơ tay trái lên, nhìn vào cái vòng trên cổ tay.

Long Tượng Thiên Quân lúc này cố sống cố chết bắt hắn đeo cái này, hóa ra nó có công dụng như vậy. Hắn nhìn Thanh Y, nàng cũng giơ cổ tay lên, trên đó cũng có một cái vòng giống như vậy.

Long Tượng Thiên Quân nhấn một nút trên Ngân Kính, hình ảnh trên Ngân Kính lại biến hóa có thể nhìn rõ cửa vào chủ trại. Không cần nói cũng biết, đây chính là bảo bối mà hai vị thiên quân bày ra.

- Bảo bối này tên là Phong Vọng Điều, chỉ bằng cần dùng nó nhìn người khác, sẽ không lộ một chút khí tức nào. Cho dù người đó có đạo hạnh cao tới đâu, cũng không cách nào phát hiện ra hành tung của chúng ta!

Long Tượng Thiên Quân dương dương đắc ý nói.

Long Tượng Thiên Quân lời còn chưa dứt, trong Ngân Kính đã có một nụ cười khinh miệt xa lạ, làm cho hắn phải nhanh chóng nhìn vào trong Ngân Kính.

Ở trong ngân kính có một khuôn mặt của một lão già đang cười. Tuy rằng không ai trong ba người biết khuôn mặt này, nhưng mà qua trang phục

cũng có thể đoán được, người này chính là lão tạp mao của Chân Võ quan.

Chỉ thấy La chân nhân vươn bàn tay to như một cái quạt, trong giây lát đã che toàn bộ mặt kính. Sau đó một đạo ánh sáng tỏa ra cả cái kính trở nên tối đen như mực, không nhìn thấy bất kỳ cảnh tượng nào nữa. Hiển nhiên cái Phong Vọng Điều đã bị hủy. Long Tượng Thiên Quân sửng sốt một chút, kêu lên:

- Lão tạp mao thật là lợi hại!

Lão lập tức nhấn một nút khác, trên kính bây giờ hiện lên hình ảnh của toàn bộ sơn cốc, ở phương vị của chủ trại tối đen như mực, mấy cái trại khác thì vẫn còn quan sát được.

Long Tượng Thiên Quân không dám đo dự, vội la lên:

- Chúng ta chỉ lập tức ra tay, theo kế hoạch mà hành sự!

Dứt lời, Long Tượng Thiên Quân như một trận gió biến mất ở trong bóng tối, bỏ mặc Kỷ Nhược Trần còn đang dờ dẫm ở tại chỗ.

Kỷ Nhược Trần cười khổ một tiếng, nêu hấn không dờ ra thì cũng chẳng biết phải làm gì. Tuy rằng Bạch Hổ Thiên Quân thao thao bất tuyệt nửa ngày, nhưng mà lời nói vô nghĩa cực nhiều, ý chính lại không rõ ràng; cho nên Kỷ Nhược Trần chỉ biết rằng sau khi hỗn loạn thì mình xông thẳng vào Huyền Đàn.

Phương vị Huyền Đàn rất dễ nhận biết, cho dù có nhắm mắt cũng có thể cảm ứng được cường lực của trận pháp bảo vệ nơi đó. Mắt trận chính là lá cờ đón gió đang tung bay. Thần thức của Kỷ Nhược Trần dò xét, trong đêm tối nó như một ngọn lửa đập vào mắt.

Nhìn vào cái phương vị này, đạo kỳ vẫn tung bay trên không trung, trận pháp hộ trận ở trên mặt đất, hai bên trái phải không thấy có bố trí gì.

Dường như phương thức tốt nhất hiện nay chính là ngự khí bay lên trên không công kích vào mắt trận, tránh né các loại cơ quan trên mặt đất. Nhưng mà một khi người tu đạo bay trên không sẽ trở thành bia ngắm cho vô số trúc tiên, trúc thương chú thuật. Trong khi đó còn có môn nhân của Chân Võ Quan có đạo hạnh thâm hậu, chuyện này không phải đùa được.

Nghe khẩu khí của Bạch Hổ Thiên Quân giống như có thể tiện tay phá vỡ mắt trận. Không biết là lão đã chuẩn bị được thứ gì.

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 304: Đơn Độc 5

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 305: Dành Cho Người Có Tình 1

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 306: Dành Cho Người Có Tình 2

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 307: Làm Một Việc Vui Vẻ 1

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 308: Làm Một Việc Vui Vẻ 2

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 309: Làm Một Việc Vui Vẻ 3

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 310: Làm Một Việc Vui Vẻ 4

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 311: Làm Một Việc Vui Vẻ 5

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 312: Làm Một Việc Vui Vẻ 6

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 313: Đừng Hỏi Là Duyên Hay Là Kiếp 1

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 314: Đừng Hỏi Là Duyên Hay Là Kiếp 2

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 315: Đừng Hỏi Là Duyên Hay Là Kiếp 3

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 316: Đừng Hỏi Là Duyên Hay Là Kiếp 4

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 317: Đừng Hỏi Là Duyên Hay Là Kiếp 5

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 318: Chưa Kết Thúc 1

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 319: Chưa Kết Thúc 2

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 320: Chưa Kết Thúc 3

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 321: Chưa Kết Thúc 4

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 322: Gặp Thoáng Qua 1

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 323: Gặp Thoáng Qua 2

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 324: Gặp Thoáng Qua 3

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 325: Túng Tình 1

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 326: Túng Tình 2

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 327: Túng Tình 3

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 328: Túng Tình 4

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 329: Thương Sinh 1

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 330: Thương Sinh 2

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 331: Thương Sinh 3

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 332: Thương Sinh 4

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 333: Thương Sinh 5

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 334: Thương Sinh 6

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 335: Gặp Lại 1

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 336: Gặp Lại 2

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 337: Nếu Không Hoà Niệm 1

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 338: Nếu Không Hoà Niệm 2

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 339: Nếu Không Hoà Niệm 3

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 340: Nếu Không Hoà Niệm 4

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 341: Nếu Không Hoà Niệm 5

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 342: Sao Không Nói Gì 1

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 343: Sao Không Nói Gì 2

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 344: Sao Không Nói Gì 3

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 345: Sao Không Nói Gì 4

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 346: Sao Không Nói Gì 5

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 347: Sao Không Nói Gì 6

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 348: Sao Không Nói Gì 7

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 349: Sao Không Nói Gì 8

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 350: Sao Không Nói Gì 9

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 351: Sao Không Nói Gì 10

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 352: Sao Không Nói Gì 11

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 353: Sao Không Nói Gì 12

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 354: Chuyện Hoang Đường 1

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 355: Chuyện Hoang Đường 2

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 356: Chuyện Hoang Đường 3

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 357: Chuyện Hoang Đường 4

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 358: Chuyện Hoang Đường 5

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 359: Giương Cung Căng Tựa Trăng Đầy Tháng (1)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 360: Giương Cung Căng Tựa Trăng Đầy Tháng (2)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 361: Giương Cung Căng Tựa Trăng Đầy Tháng (3)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 362: Giương Cung Căng Tựa Trăng Đầy Tháng (4)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 363: Nhìn Hướng Tây Bắc, Bắn Thiên Lang (1)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 364: Nhìn Hướng Tây Bắc, Bắn Thiên Lang (2)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 365: Nhìn Hướng Tây Bắc, Bắn Thiên Lang (3)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 366: Nhìn Hướng Tây Bắc, Bắn Thiên Lang (4)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 367: Nhìn Hướng Tây Bắc, Bắn Thiên Lang (5)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 368: Nhìn Hướng Tây Bắc, Bắn Thiên Lang (6)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 369: Nhìn Hướng Tây Bắc, Bắn Thiên Lang (7)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 370: Nhìn Hướng Tây Bắc, Bắn Thiên Lang (8)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 371: Tóc Mai Như Sương 1

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 372: Tóc Mai Như Sương 2

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 373: Tóc Mai Như Sương 3

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 374: Tóc Mai Như Sương 4

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 375: Tóc Mai Như Sương 5

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 376: Tóc Mai Như Sương 6

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 377: Tóc Mai Như Sương 7

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 378: Đường Sinh Tử 1

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 379: Đường Sinh Tử 2

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 380: Đường Sinh Tử 3

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 381: Đường Sinh Tử 4

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 382: Đường Sinh Tử 5

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 383: Đường Sinh Tử 6

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 384: Đường Sinh Tử 7

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 385: Đường Sinh Tử 8

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 386: Đường Sinh Tử 9

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 387: Đường Sinh Tử 10

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 388: Đường Sinh Tử 11

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 389: Đường Sinh Tử 12

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 390: Mộ Anh Hùng 1

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 391: Mộ Anh Hùng 2

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 392: Mộ Anh Hùng 3

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 393: Mộ Anh Hùng 4

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 394: Mộ Anh Hùng 5

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 395: Không Thuộc Về Nơi Nào 1

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 396: Không Thuộc Về Nơi Nào 2

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 397: Không Thuộc Về Nơi Nào 3

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 398: Không Thuộc Về Nơi Nào 4

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 399: Không Thuộc Về Nơi Nào 5

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 400: Không Thuộc Về Nơi Nào 6

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 401: Không Thuộc Về Nơi Nào 7

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 402: Không Thuộc Về Nơi Nào 8

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 403: Không Chịu Dừng Lại 1

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 404: Không Chịu Dừng Lại 2

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 405: Không Chịu Dừng Lại 3

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 406: Không Chịu Dừng Lại 4

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 407: Không Chịu Dừng Lại 5

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 408: Không Chịu Dừng Lại 6

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 409: Không Chịu Dừng Lại 7

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 410: Không Chịu Dừng Lại 8

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 411: Không Chịu Dừng Lại 9

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 412: Tất Cả Cũng Đã Qua 1

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 413: Tất Cả Cũng Đã Qua 2

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 414: Tất Cả Cũng Đã Qua 3

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 415: Tất Cả Cũng Đã Qua 4

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 416: Tất Cả Cũng Đã Qua 5

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 417: Tất Cả Cũng Đã Qua 6

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 418: Tất Cả Cũng Đã Qua 7

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 419: Tất Cả Cũng Đã Qua 8

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 420: Nếu Như Luyện Tiệc Nhau 1

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 421: Nếu Như Luyện Tiếc Nhau 2

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 422: Nếu Như Luyện Tiệc Nhau 3

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 423: Nếu Như Luyện Tiếc Nhau 4

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 424: Nếu Như Luyện Tiếc Nhau 5

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 425: Nếu Như Luyện Tiệc Nhau 6

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 426: Nếu Như Luyện Tiệc Nhau 7

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 427: Nếu Như Luyện Tiếc Nhau 8

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 428: Càng Quên Càng Không Thể Quên 1

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 429: Càng Quên Càng Không Thể Quên 2

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 430: Càng Quên Càng Không Thể Quên 3

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 431: Càng Quên Càng Không Thể Quên 4

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 432: Càng Quên Càng Không Thể Quên 5

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 433: Càng Quên Càng Không Thể Quên 6

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 434: Càng Quên Càng Không Thể Quên 7

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 435: Càng Quên Càng Không Thể Quên 8

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 436: Càng Quên Càng Không Thể Quên 9

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 437: Càng Quên Càng Không Thể Quên 10

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 438: Càng Quên Càng Không Thể Quên 11

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 439: Ý Nghĩ Tuyệt Vọng 1

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 440: Ý Nghĩ Tuyệt Vọng 2

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 441: Ý Nghĩ Tuyệt Vọng 3

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 442: Ý Nghĩ Tuyệt Vọng 4

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 443: Ý Nghĩ Tuyệt Vọng 5

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 444: Ý Nghĩ Tuyệt Vọng 6

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 445: Ý Nghĩ Tuyệt Vọng 7

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 446: Ý Nghĩ Tuyệt Vọng 8

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 447: Chuyện Sát Phạt 1

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 448: Chuyện Sát Phạt 2

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 449: Chuyện Sát Phạt 3

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 450: Chuyện Sát Phạt 4

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 451: Chuyện Sát Phạt 5

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 452: Chuyện Sát Phạt 6

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 453: Chuyện Sát Phạt 7

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 454: Chuyện Sát Phạt 8

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 455: Chuyện Sát Phạt 9

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 456: Chuyện Sát Phạt 10

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 457: Chuyện Sát Phạt 11

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 458: Chuyện Sát Phạt 12

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 459: Chuyện Sát Phạt 13

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 460: Chuyện Sát Phạt 14

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 461: Chuyện Sát Phạt 15

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 462: Chuyện Sát Phạt 16

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 463: Ngồi Kim Loan (1)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 464: Ngồi Kim Loan (2)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 465: Ngồi Kim Loan (3)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 466: Ngồi Kim Loan (4)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 467: Ngồi Kim Loan (5)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 468: Ngồi Kim Loan (6)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 469: Sinh Tử Lộ (1)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 470: Sinh Tử Lộ (2)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 471: Sinh Tử Lộ (3)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 472: Sinh Tử Lộ (4)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 473: Sinh Tử Lộ (5)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 474: Thượng Cùng Bích Lạc Hạ Hoàng Tuyền (1)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 475: Thượng Cùng Bích Lạc Hạ Hoàng Tuyền (2)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 476: Thượng Cùng Bích Lạc Hạ Hoàng Tuyền (3)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 477: Thượng Cùng Bích Lạc Hạ Hoàng Tuyền (4)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 478: Thượng Cùng Bích Lạc Hạ Hoàng Tuyền (5)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 479: Thượng Cùng Bích Lạc Hạ Hoàng Tuyền (6)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 480: Thượng Cùng Bích Lạc Hạ Hoàng Tuyền (7)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 481: Thượng Cùng Bích Lạc Hạ Hoàng Tuyền (8)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 482: Đường Cùng (1)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 483: Đường Cùng (2)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 484: Đường Cùng (3)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 485: Đường Cùng (4)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 486: Đường Cùng (5)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 487: Đường Cùng (6)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 488: Đường Cùng (7)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 489: Đường Cùng (8)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 490: Đường Cùng (9)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 491: Đường Cùng (10)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 492: Đường Cùng (11)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 493: Đường Cùng (12)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 494: Đường Cùng (13)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 495: Đường Cùng (14)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam
www.dtv-ebook.com

Chương 496: Đường Cùng (15)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 497: Suốt Đời Không Oán Trách (1)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 498: Suốt Đời Không Oán Trách (2)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 499: Suốt Đời Không Oán Trách (3)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 500: Suốt Đời Không Oán Trách (4)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 501: Suốt Đời Không Oán Trách (5)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 502: Suốt Đời Không Oán Trách (6)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 503: Cho Dù Có Sống Hay Chết (1)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 504: Cho Dù Có Sống Hay Chết (2)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 505: Cho Dù Có Sống Hay Chết (3)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 506: Cho Dù Có Sống Hay Chết (4)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 507: Cho Dù Có Sống Hay Chết (5)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 508: Cho Dù Có Sống Hay Chết (6)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 509: Cho Dù Có Sống Hay Chết (7)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 510: Gặp Lại Thượng Tiên (1)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 511: Gặp Lại Thượng Tiên (2)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 512: Gặp Lại Thượng Tiên (3)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 513: Gặp Lại Thượng Tiên (4)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 514: Gặp Lại Thượng Tiên (5)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 515: Gặp Lại Thượng Tiên (6)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 516: Gặp Lại Thượng Tiên (7)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 517: Gặp Lại Thượng Tiên (8)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 518: Gặp Lại Thượng Tiên (9)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 519: Đại Kết Cục: Một Khúc Ngàn Năm (1)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 520: Đại Kết Cục: Một Khúc Ngàn Năm (2)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 521: Đại Kết Cục: Một Khúc Ngàn Năm (3)

TRẦN DUYÊN

Yên Vũ Giang Nam

www.dtv-ebook.com

Chương 522: Lời Kết

Vậy là Trần Duyệt cũng đã kết thúc, kết thúc một chặng đường đầy tình nghĩa, ở đó thấm đẫm tính nhân văn, máu, nước mắt, mồ hôi, công sức của bao nhiêu người. Bản thân mình là dịch giả, nhưng đôi khi phải khóc lên tu tu vì những tình tiết cảm động trong truyện.

Ai đọc Trần Duyệt không một lần rơm rớm nước mắt, người đó chắc chắn là chưa từng đọc Trần Duyệt.

Ba tháng hơn, để hoàn thành một bộ truyện với hơn 500 chương, nói là ngắn thì cũng không ngắn, dài cũng không dài, cái quan trọng là tinh thần của tác giả nhóm dịch đã cố gắng chuyển tải một cách tốt nhất, không đánh mất ý, không làm mất đi thú vị khi tả cảnh trữ tình, không làm mất đi cảm giác bồi hồi khi đọc tới đoạn gay cấn.

Đây là bộ truyện thứ 3 của nhóm dịch được hoàn thành sau các bộ: Trọng Sinh Truy Mỹ Ký, Tam Cung Lục Viện Thất Thập Nhị Phi. Ai chưa đọc hãy ủng hộ cho nhóm dịch, bởi vì các truyện đó đều hay.

Cám ơn các bạn, những con người luôn luôn trung thành với Trần Duyệt, đặc biệt là hai bạn phicanh và quynhnam và còn nhiều nhiều bạn nữa luôn tiếp lửa cho Trần Duyệt khi dịch giả cần nhất.

Cám ơn nhóm dịch, những con người tuyệt vời khi đã sát cánh với nhau trên biết bao ý định phải suy nghĩ nhọc nhằn, trên bao nhiêu xích mích vì nội dung bản dịch. Cám ơn bạn, những con người công việc, chúng ta mãi mãi là một nhóm đoàn kết.

Kết thúc truyện này, nhóm dịch mời các bạn đọc truyện mới, một sát thủ trọng sinh, một phong cách đầy hấp dẫn và lôi cuốn đang đón đợi.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Đoạn Trường 1

Chương 2: Đoạn Trường 2

Chương 3: Đoạn Trường 3

Chương 4: Đoạn Trường 4

Chương 5: Nghịch Duyên (1)

Chương 6: Nghịch Duyên 2

Chương 7: Nghịch Duyên 3

Chương 8: Nghịch Duyên 4

Chương 9: Nghịch Duyên 5

Chương 10: Nghịch Duyên 6

Chương 11: Đạo Đồ 1

Chương 12: Đạo Đồ 2

Chương 13: Đạo Đồ 3

Chương 14: Đạo Đồ 4

Chương 15: Sơ Ngộ 1

Chương 16: Sơ Ngộ 2

Chương 17: Sơ Ngộ 3

Chương 18: Sơ Ngộ 4

Chương 19: Sơ Ngộ 5

Chương 20: Sơ Ngộ 6

Chương 21: Sơ Ngộ 7

Chương 22: Rối Loạn 1

Chương 23: Rối Loạn 2

Chương 24: Rối Loạn 3

Chương 25: Rối Loạn 4

Chương 26: Rối Loạn 5

Chương 27: Xuân Thủy 1

[Chương 28: Xuân Thủy 2](#)
[Chương 29: Xuân Thủy 3](#)
[Chương 30: Xuân Thủy 4](#)
[Chương 31: Khói Sóng 1](#)
[Chương 32: Khói Sóng 2](#)
[Chương 33: Khói Sóng 3](#)
[Chương 34: Khói Sóng 4](#)
[Chương 35: Mưa Gió Nổi Lên 1](#)
[Chương 36: Mưa Gió Nổi Lên 2](#)
[Chương 37: Mưa Gió Nổi Lên 3](#)
[Chương 38: Mưa Gió Nổi Lên 4](#)
[Chương 39: Mưa Gió Nổi Lên 5](#)
[Chương 40: Tuế Khảo 1](#)
[Chương 41: Tuế Khảo 2](#)
[Chương 42: Tuế Khảo 3](#)
[Chương 43: Tuế Khảo 4](#)
[Chương 44: Tuế Khảo 5](#)
[Chương 45: Tuế Khảo 6](#)
[Chương 46: Năm Xưa 1](#)
[Chương 47: Năm Xưa 2](#)
[Chương 48: Năm Xưa 3](#)
[Chương 49: Năm Xưa 4](#)
[Chương 50: Năm Xưa 5](#)
[Chương 51: Năm Xưa 6](#)
[Chương 52: Năm Xưa 7](#)
[Chương 53: Năm Xưa 8](#)
[Chương 54: Năm Xưa 9](#)
[Chương 55: Năm Xưa 10](#)
[Chương 56: Người Lạ](#)
[Chương 57: Người Lạ 2](#)
[Chương 58: Người Lạ 3](#)
[Chương 59: Người Lạ 4](#)

[Chương 60: Người Lạ 5](#)
[Chương 61: Đau Thương 1](#)
[Chương 62: Đau Thương 2](#)
[Chương 63: Đau Thương 3](#)
[Chương 64: Đau Thương 4](#)
[Chương 65: Giai Nhân 1](#)
[Chương 66: Giai Nhân 2](#)
[Chương 67: Giai Nhân 3](#)
[Chương 68: Giai Nhân 4](#)
[Chương 69: Giai Nhân 5](#)
[Chương 70: Giai Nhân 6](#)
[Chương 71: Tới Thăm 1](#)
[Chương 72: Tới Thăm 2](#)
[Chương 73: Tới Thăm 3](#)
[Chương 74: Tới Thăm 4](#)
[Chương 75: Nhân Gian 1](#)
[Chương 76: Nhân Gian 2](#)
[Chương 77: Nhân Gian 3](#)
[Chương 78: Nhân Gian 4](#)
[Chương 79: Nhân Gian 5](#)
[Chương 80: Nhân Gian 6](#)
[Chương 81: Nhân Gian 7](#)
[Chương 82: Bóng Tàn Rượu Lạnh Người Thừa Thốt](#)
[Chương 83: Bóng Tàn Rượu Lạnh Người Thừa Thốt 2](#)
[Chương 84: Bóng Tàn Rượu Lạnh Người Thừa Thốt 3](#)
[Chương 85: Bóng Tàn Rượu Lạnh Người Thừa Thốt 4](#)
[Chương 86: Sao Phải Chịu Cuồng Phong Bạo Vũ](#)
[Chương 87: Sao Phải Chịu Cuồng Phong Bạo Vũ 2](#)
[Chương 88: Sao Phải Chịu Cuồng Phong Bạo Vũ 3](#)
[Chương 89: Sao Phải Chịu Cuồng Phong Bạo Vũ 4](#)
[Chương 90: Sao Phải Chịu Cuồng Phong Bạo Vũ 5](#)
[Chương 91: Sao Phải Chịu Cuồng Phong Bạo Vũ 6](#)

[Chương 92: Sao Phải Chịu Cuồng Phong Bạo Vũ 7](#)
[Chương 93: Sao Phải Chịu Cuồng Phong Bạo Vũ 8](#)
[Chương 94: Sao Phải Chịu Cuồng Phong Bạo Vũ 9](#)
[Chương 95: Hận Tình Sao Mênh Mông Thế](#)
[Chương 96: Hận Tình Sao Mênh Mông Thế 2](#)
[Chương 97: Hận Tình Sao Mênh Mông Thế 3](#)
[Chương 98: Hận Tình Sao Mênh Mông Thế 4](#)
[Chương 99: Trần Gian Bao Nhiêu Chuyện](#)
[Chương 100: Trần Gian Bao Nhiêu Chuyện 2](#)
[Chương 101: Trần Gian Bao Nhiêu Chuyện 3](#)
[Chương 102: Trần Gian Bao Nhiêu Chuyện 4](#)
[Chương 103: Trần Gian Bao Nhiêu Chuyện 5](#)
[Chương 104: Trần Gian Bao Nhiêu Chuyện 6](#)
[Chương 105: Trần Gian Bao Nhiêu Chuyện 7](#)
[Chương 106: Trần Gian Bao Nhiêu Chuyện 8](#)
[Chương 107: Trần Gian Bao Nhiêu Chuyện 9](#)
[Chương 108: Trần Gian Bao Nhiêu Chuyện 10](#)
[Chương 109: Sao Lại Biến Mất Vô Ảnh Vô Tung](#)
[Chương 110: Sao Lại Biến Mất Vô Ảnh Vô Tung 2](#)
[Chương 111: Sao Lại Biến Mất Vô Ảnh Vô Tung 3](#)
[Chương 112: Sao Lại Biến Mất Vô Ảnh Vô Tung 4](#)
[Chương 113: Sao Lại Biến Mất Vô Ảnh Vô Tung 5](#)
[Chương 114: Sao Lại Biến Mất Vô Ảnh Vô Tung 6](#)
[Chương 115: Uế Khí Bao Phủ Thành Lạc Dương](#)
[Chương 116: Uế Khí Bao Phủ Thành Lạc Dương 2](#)
[Chương 117: Uế Khí Bao Phủ Thành Lạc Dương 3](#)
[Chương 118: Uế Khí Bao Phủ Thành Lạc Dương 4](#)
[Chương 119: Uế Khí Bao Phủ Thành Lạc Dương 5](#)
[Chương 120: Che Giấu Kín Đáo](#)
[Chương 121: Che Giấu Kín Đáo 2](#)
[Chương 122: Che Giấu Kín Đáo 3](#)
[Chương 123: Che Giấu Kín Đáo 4](#)

[Chương 124: Che Giấu Kín Đáo 5](#)
[Chương 125: Che Giấu Kín Đáo 6](#)
[Chương 126: Che Giấu Kín Đáo 7](#)
[Chương 127: Ngửa Mặt Lên Trời, Hận Đời Mưa Gió](#)
[Chương 128: Ngửa Mặt Lên Trời, Hận Đời Mưa Gió 2](#)
[Chương 129: Ngửa Mặt Lên Trời, Hận Đời Mưa Gió 3](#)
[Chương 130: Ngửa Mặt Lên Trời, Hận Đời Mưa Gió 4](#)
[Chương 131: Ngửa Mặt Lên Trời, Hận Đời Mưa Gió 5](#)
[Chương 132: Ngửa Mặt Lên Trời, Hận Đời Mưa Gió 6](#)
[Chương 133: Ngửa Mặt Lên Trời, Hận Đời Mưa Gió 7](#)
[Chương 134: Vạn Ty Thanh Can Kiếm](#)
[Chương 135: Vạn Ty Thanh Can Kiếm 2](#)
[Chương 136: Vạn Ty Thanh Can Kiếm 3](#)
[Chương 137: Vạn Ty Thanh Can Kiếm 4](#)
[Chương 138: Vạn Ty Thanh Can Kiếm 5](#)
[Chương 139: Vạn Ty Thanh Can Kiếm 6](#)
[Chương 140: Chém Hết Tàn Hồng](#)
[Chương 141: Chém Hết Tàn Hồng 2](#)
[Chương 142: Chém Hết Tàn Hồng 3](#)
[Chương 143: Chém Hết Tàn Hồng 4](#)
[Chương 144: Chém Hết Tàn Hồng 5](#)
[Chương 145: Chém Hết Tàn Hồng 6](#)
[Chương 146: Chém Hết Tàn Hồng 7](#)
[Chương 147: Chém Hết Tàn Hồng 8](#)
[Chương 148: Chém Hết Tàn Hồng 9](#)
[Chương 149: Chém Hết Tàn Hồng 10](#)
[Chương 150: Chém Hết Tàn Hồng 11](#)
[Chương 151: Chém Hết Tàn Hồng 12](#)
[Chương 152: Chém Hết Tàn Hồng 13](#)
[Chương 153: Chém Hết Tàn Hồng 14](#)
[Chương 154: Chém Hết Tàn Hồng 15](#)
[Chương 155: Chém Hết Tàn Hồng 16](#)

[Chương 156: Lựa Chọn 1](#)
[Chương 157: Lựa Chọn 2](#)
[Chương 158: Lựa Chọn 3](#)
[Chương 159: Lựa Chọn 4](#)
[Chương 160: Đúng Sai 1](#)
[Chương 161: Đúng Sai 2](#)
[Chương 162: Đúng Sai 3](#)
[Chương 163: Đúng Sai 4](#)
[Chương 164: Tình Thế Hỗn Loạn 1](#)
[Chương 165: Tình Thế Hỗn Loạn 2](#)
[Chương 166: Tình Thế Hỗn Loạn 3](#)
[Chương 167: Tình Thế Hỗn Loạn 4](#)
[Chương 168: Đại Ấn 1](#)
[Chương 169: Đại Ấn 2](#)
[Chương 170: Đại Ấn 3](#)
[Chương 171: Đại Ấn 4](#)
[Chương 172: Nhân Nghĩa 1](#)
[Chương 173: Nhân Nghĩa 2](#)
[Chương 174: Nhân Nghĩa 3](#)
[Chương 175: Nhân Nghĩa 4](#)
[Chương 176: Nhân Nghĩa 5](#)
[Chương 177: Triều Đình 1](#)
[Chương 178: Triều Đình 2](#)
[Chương 179: Triều Đình 3](#)
[Chương 180: Triều Đình 4](#)
[Chương 181: Triều Đình 5](#)
[Chương 182: Triều Đình 6](#)
[Chương 183: Triều Đình 7](#)
[Chương 184: Luyện Khí 1](#)
[Chương 185: Luyện Khí 2](#)
[Chương 186: Luyện Khí 3](#)
[Chương 187: Luyện Khí 4](#)

[Chương 188: Trường An 1](#)
[Chương 189: Trường An 2](#)
[Chương 190: Trường An 3](#)
[Chương 191: Trường An 4](#)
[Chương 192: Trường An 5](#)
[Chương 193: Trường An 6](#)
[Chương 194: Đấu Pháp 1](#)
[Chương 195: Đấu Pháp 2](#)
[Chương 196: Đấu Pháp 3](#)
[Chương 197: Đấu Pháp 4](#)
[Chương 198: Đấu Pháp 5](#)
[Chương 199: Sinh Tử 1](#)
[Chương 200: Sinh Tử 2](#)
[Chương 201: Sinh Tử 3](#)
[Chương 202: Sinh Tử 4](#)
[Chương 203: Sinh Tử 5](#)
[Chương 204: Hoàng Tuyền 1](#)
[Chương 205: Hoàng Tuyền 2](#)
[Chương 206: Hoàng Tuyền 3](#)
[Chương 207: Hoàng Tuyền 4](#)
[Chương 208: Hoàng Tuyền 5](#)
[Chương 209: Hoàng Tuyền 6](#)
[Chương 210: Mệnh Mông 1](#)
[Chương 211: Mệnh Mông 2](#)
[Chương 212: Mệnh Mông 3](#)
[Chương 213: Mệnh Mông 4](#)
[Chương 214: Mệnh Mông 5](#)
[Chương 215: Cá Trong Chậu 1](#)
[Chương 216: Cá Trong Chậu 2](#)
[Chương 217: Cá Trong Chậu 3](#)
[Chương 218: Cá Trong Chậu 4](#)
[Chương 219: Say Rượu](#)

[Chương 220: Say Rượu 2](#)
[Chương 221: Say Rượu 3](#)
[Chương 222: Say Rượu 4](#)
[Chương 223: Tận Tình 1](#)
[Chương 224: Tận Tình 2](#)
[Chương 225: Tận Tình 3](#)
[Chương 226: Tận Tình 4](#)
[Chương 227: Kinh Sợ 1](#)
[Chương 228: Kinh Sợ 2](#)
[Chương 229: Kinh Sợ 3](#)
[Chương 230: Kinh Sợ 4](#)
[Chương 231: Kinh Sợ 5](#)
[Chương 232: Kinh Sợ 6](#)
[Chương 233: Không Thể Quay Đầu 1](#)
[Chương 234: Không Thể Quay Đầu 2](#)
[Chương 235: Không Thể Quay Đầu 3](#)
[Chương 236: Không Thể Quay Đầu 4](#)
[Chương 237: Luyện Hồn 1](#)
[Chương 238: Luyện Hồn 2](#)
[Chương 239: Luyện Hồn 3](#)
[Chương 240: Ngang Dọc 1](#)
[Chương 241: Ngang Dọc 2](#)
[Chương 242: Ngang Dọc 3](#)
[Chương 243: Ngang Dọc 4](#)
[Chương 244: Nhân Quả 1](#)
[Chương 245: Nhân Quả 2](#)
[Chương 246: Nhân Quả 3](#)
[Chương 247: Nhân Quả 4](#)
[Chương 248: Nhân Quả 5](#)
[Chương 249: Đường Vào 1](#)
[Chương 250: Đường Vào 2](#)
[Chương 251: Đường Vào 3](#)

[Chương 252: Đường Vào 4](#)
[Chương 253: Đường Vào 5](#)
[Chương 254: Kinh Triết 1](#)
[Chương 255: Kinh Triết 2](#)
[Chương 256: Kinh Triết 3](#)
[Chương 257: Kinh Triết 4](#)
[Chương 258: Tham Lang 1](#)
[Chương 259: Tham Lang 2](#)
[Chương 260: Tham Lang 3](#)
[Chương 261: Tham Lang 4](#)
[Chương 262: Biết Quay Về 1](#)
[Chương 263: Biết Quay Về 2](#)
[Chương 264: Biết Quay Về 3](#)
[Chương 265: Biết Quay Về 4](#)
[Chương 266: Biết Quay Về 5](#)
[Chương 267: Giác Mộng Kinh Hoàng 1](#)
[Chương 268: Giác Mộng Kinh Hoàng 2](#)
[Chương 269: Giác Mộng Kinh Hoàng 3](#)
[Chương 270: Giác Mộng Kinh Hoàng 4](#)
[Chương 271: Giác Mộng Kinh Hoàng 5](#)
[Chương 272: Chấp Niệm 1](#)
[Chương 273: Chấp Niệm 2](#)
[Chương 274: Chấp Niệm 3](#)
[Chương 275: Chấp Niệm 4](#)
[Chương 276: Chấp Niệm 5](#)
[Chương 277: Đi Đường 1](#)
[Chương 278: Đi Đường 2](#)
[Chương 279: Đi Đường 3](#)
[Chương 280: Đi Đường 4](#)
[Chương 281: Đi Đường 5](#)
[Chương 282: Đi Đường 6](#)
[Chương 283: Định Hải 1](#)

[Chương 284: Định Hải 2](#)
[Chương 285: Định Hải 3](#)
[Chương 286: Định Hải 4](#)
[Chương 287: Đi Đâu Bây Giờ 1](#)
[Chương 288: Đi Đâu Bây Giờ 2](#)
[Chương 289: Đi Đâu Bây Giờ 3](#)
[Chương 290: Đi Đâu Bây Giờ 4](#)
[Chương 291: Đi Đâu Bây Giờ 5](#)
[Chương 292: Về Lại Nơi Xưa 1](#)
[Chương 293: Về Lại Nơi Xưa 2](#)
[Chương 294: Về Lại Nơi Xưa 3](#)
[Chương 295: Về Lại Nơi Xưa 4](#)
[Chương 296: Đêm Lạnh 1](#)
[Chương 297: Đêm Lạnh 2](#)
[Chương 298: Đêm Lạnh 3](#)
[Chương 299: Đêm Lạnh 4](#)
[Chương 300: Đơn Độc 1](#)
[Chương 301: Đơn Độc 2](#)
[Chương 302: Đơn Độc 3](#)
[Chương 303: Đơn Độc 4](#)
[Chương 304: Đơn Độc 5](#)
[Chương 305: Dành Cho Người Có Tình 1](#)
[Chương 306: Dành Cho Người Có Tình 2](#)
[Chương 307: Làm Một Việc Vui Vẻ 1](#)
[Chương 308: Làm Một Việc Vui Vẻ 2](#)
[Chương 309: Làm Một Việc Vui Vẻ 3](#)
[Chương 310: Làm Một Việc Vui Vẻ 4](#)
[Chương 311: Làm Một Việc Vui Vẻ 5](#)
[Chương 312: Làm Một Việc Vui Vẻ 6](#)
[Chương 313: Đờng Hởi Là Duyên Hay Là Kiếp 1](#)
[Chương 314: Đờng Hởi Là Duyên Hay Là Kiếp 2](#)
[Chương 315: Đờng Hởi Là Duyên Hay Là Kiếp 3](#)

[Chương 316: Đờng Hối Là Duyên Hay Là Kiếp 4](#)
[Chương 317: Đờng Hối Là Duyên Hay Là Kiếp 5](#)
[Chương 318: Chưa Kết Thúc 1](#)
[Chương 319: Chưa Kết Thúc 2](#)
[Chương 320: Chưa Kết Thúc 3](#)
[Chương 321: Chưa Kết Thúc 4](#)
[Chương 322: Gặp Thoáng Qua 1](#)
[Chương 323: Gặp Thoáng Qua 2](#)
[Chương 324: Gặp Thoáng Qua 3](#)
[Chương 325: Túng Tình 1](#)
[Chương 326: Túng Tình 2](#)
[Chương 327: Túng Tình 3](#)
[Chương 328: Túng Tình 4](#)
[Chương 329: Thương Sinh 1](#)
[Chương 330: Thương Sinh 2](#)
[Chương 331: Thương Sinh 3](#)
[Chương 332: Thương Sinh 4](#)
[Chương 333: Thương Sinh 5](#)
[Chương 334: Thương Sinh 6](#)
[Chương 335: Gặp Lại 1](#)
[Chương 336: Gặp Lại 2](#)
[Chương 337: Nếu Không Hoài Niệm 1](#)
[Chương 338: Nếu Không Hoài Niệm 2](#)
[Chương 339: Nếu Không Hoài Niệm 3](#)
[Chương 340: Nếu Không Hoài Niệm 4](#)
[Chương 341: Nếu Không Hoài Niệm 5](#)
[Chương 342: Sao Không Nói Gì 1](#)
[Chương 343: Sao Không Nói Gì 2](#)
[Chương 344: Sao Không Nói Gì 3](#)
[Chương 345: Sao Không Nói Gì 4](#)
[Chương 346: Sao Không Nói Gì 5](#)
[Chương 347: Sao Không Nói Gì 6](#)

[Chương 348: Sao Không Nói Gì 7](#)
[Chương 349: Sao Không Nói Gì 8](#)
[Chương 350: Sao Không Nói Gì 9](#)
[Chương 351: Sao Không Nói Gì 10](#)
[Chương 352: Sao Không Nói Gì 11](#)
[Chương 353: Sao Không Nói Gì 12](#)
[Chương 354: Chuyện Hoang Đường 1](#)
[Chương 355: Chuyện Hoang Đường 2](#)
[Chương 356: Chuyện Hoang Đường 3](#)
[Chương 357: Chuyện Hoang Đường 4](#)
[Chương 358: Chuyện Hoang Đường 5](#)
[Chương 359: Giương Cung Căng Tựa Trăng Đầy Tháng.\(1\)](#)
[Chương 360: Giương Cung Căng Tựa Trăng Đầy Tháng.\(2\)](#)
[Chương 361: Giương Cung Căng Tựa Trăng Đầy Tháng.\(3\)](#)
[Chương 362: Giương Cung Căng Tựa Trăng Đầy Tháng.\(4\)](#)
[Chương 363: Nhìn Hướng Tây Bắc, Bắn Thiên Lang.\(1\)](#)
[Chương 364: Nhìn Hướng Tây Bắc, Bắn Thiên Lang.\(2\)](#)
[Chương 365: Nhìn Hướng Tây Bắc, Bắn Thiên Lang.\(3\)](#)
[Chương 366: Nhìn Hướng Tây Bắc, Bắn Thiên Lang.\(4\)](#)
[Chương 367: Nhìn Hướng Tây Bắc, Bắn Thiên Lang.\(5\)](#)
[Chương 368: Nhìn Hướng Tây Bắc, Bắn Thiên Lang.\(6\)](#)
[Chương 369: Nhìn Hướng Tây Bắc, Bắn Thiên Lang.\(7\)](#)
[Chương 370: Nhìn Hướng Tây Bắc, Bắn Thiên Lang.\(8\)](#)
[Chương 371: Tóc Mai Như Sương 1](#)
[Chương 372: Tóc Mai Như Sương 2](#)
[Chương 373: Tóc Mai Như Sương 3](#)
[Chương 374: Tóc Mai Như Sương 4](#)
[Chương 375: Tóc Mai Như Sương 5](#)
[Chương 376: Tóc Mai Như Sương 6](#)
[Chương 377: Tóc Mai Như Sương 7](#)
[Chương 378: Đường Sinh Tử 1](#)
[Chương 379: Đường Sinh Tử 2](#)

[Chương 380: Đường Sinh Tử 3](#)
[Chương 381: Đường Sinh Tử 4](#)
[Chương 382: Đường Sinh Tử 5](#)
[Chương 383: Đường Sinh Tử 6](#)
[Chương 384: Đường Sinh Tử 7](#)
[Chương 385: Đường Sinh Tử 8](#)
[Chương 386: Đường Sinh Tử 9](#)
[Chương 387: Đường Sinh Tử 10](#)
[Chương 388: Đường Sinh Tử 11](#)
[Chương 389: Đường Sinh Tử 12](#)
[Chương 390: Mộ Anh Hùng 1](#)
[Chương 391: Mộ Anh Hùng 2](#)
[Chương 392: Mộ Anh Hùng 3](#)
[Chương 393: Mộ Anh Hùng 4](#)
[Chương 394: Mộ Anh Hùng 5](#)
[Chương 395: Không Thuộc Về Nơi Nào 1](#)
[Chương 396: Không Thuộc Về Nơi Nào 2](#)
[Chương 397: Không Thuộc Về Nơi Nào 3](#)
[Chương 398: Không Thuộc Về Nơi Nào 4](#)
[Chương 399: Không Thuộc Về Nơi Nào 5](#)
[Chương 400: Không Thuộc Về Nơi Nào 6](#)
[Chương 401: Không Thuộc Về Nơi Nào 7](#)
[Chương 402: Không Thuộc Về Nơi Nào 8](#)
[Chương 403: Không Chịu Dừng Lại 1](#)
[Chương 404: Không Chịu Dừng Lại 2](#)
[Chương 405: Không Chịu Dừng Lại 3](#)
[Chương 406: Không Chịu Dừng Lại 4](#)
[Chương 407: Không Chịu Dừng Lại 5](#)
[Chương 408: Không Chịu Dừng Lại 6](#)
[Chương 409: Không Chịu Dừng Lại 7](#)
[Chương 410: Không Chịu Dừng Lại 8](#)
[Chương 411: Không Chịu Dừng Lại 9](#)

[Chương 412: Tất Cả Cũng Đã Qua 1](#)
[Chương 413: Tất Cả Cũng Đã Qua 2](#)
[Chương 414: Tất Cả Cũng Đã Qua 3](#)
[Chương 415: Tất Cả Cũng Đã Qua 4](#)
[Chương 416: Tất Cả Cũng Đã Qua 5](#)
[Chương 417: Tất Cả Cũng Đã Qua 6](#)
[Chương 418: Tất Cả Cũng Đã Qua 7](#)
[Chương 419: Tất Cả Cũng Đã Qua 8](#)
[Chương 420: Nếu Như Luyện Tiếc Nhau 1](#)
[Chương 421: Nếu Như Luyện Tiếc Nhau 2](#)
[Chương 422: Nếu Như Luyện Tiếc Nhau 3](#)
[Chương 423: Nếu Như Luyện Tiếc Nhau 4](#)
[Chương 424: Nếu Như Luyện Tiếc Nhau 5](#)
[Chương 425: Nếu Như Luyện Tiếc Nhau 6](#)
[Chương 426: Nếu Như Luyện Tiếc Nhau 7](#)
[Chương 427: Nếu Như Luyện Tiếc Nhau 8](#)
[Chương 428: Càng Quên Càng Không Thể Quên 1](#)
[Chương 429: Càng Quên Càng Không Thể Quên 2](#)
[Chương 430: Càng Quên Càng Không Thể Quên 3](#)
[Chương 431: Càng Quên Càng Không Thể Quên 4](#)
[Chương 432: Càng Quên Càng Không Thể Quên 5](#)
[Chương 433: Càng Quên Càng Không Thể Quên 6](#)
[Chương 434: Càng Quên Càng Không Thể Quên 7](#)
[Chương 435: Càng Quên Càng Không Thể Quên 8](#)
[Chương 436: Càng Quên Càng Không Thể Quên 9](#)
[Chương 437: Càng Quên Càng Không Thể Quên 10](#)
[Chương 438: Càng Quên Càng Không Thể Quên 11](#)
[Chương 439: Ý Nghĩ Tuyệt Vọng 1](#)
[Chương 440: Ý Nghĩ Tuyệt Vọng 2](#)
[Chương 441: Ý Nghĩ Tuyệt Vọng 3](#)
[Chương 442: Ý Nghĩ Tuyệt Vọng 4](#)
[Chương 443: Ý Nghĩ Tuyệt Vọng 5](#)

[Chương 444: Ý Nghĩ Tuyệt Vọng 6](#)
[Chương 445: Ý Nghĩ Tuyệt Vọng 7](#)
[Chương 446: Ý Nghĩ Tuyệt Vọng 8](#)
[Chương 447: Chuyện Sát Phạt 1](#)
[Chương 448: Chuyện Sát Phạt 2](#)
[Chương 449: Chuyện Sát Phạt 3](#)
[Chương 450: Chuyện Sát Phạt 4](#)
[Chương 451: Chuyện Sát Phạt 5](#)
[Chương 452: Chuyện Sát Phạt 6](#)
[Chương 453: Chuyện Sát Phạt 7](#)
[Chương 454: Chuyện Sát Phạt 8](#)
[Chương 455: Chuyện Sát Phạt 9](#)
[Chương 456: Chuyện Sát Phạt 10](#)
[Chương 457: Chuyện Sát Phạt 11](#)
[Chương 458: Chuyện Sát Phạt 12](#)
[Chương 459: Chuyện Sát Phạt 13](#)
[Chương 460: Chuyện Sát Phạt 14](#)
[Chương 461: Chuyện Sát Phạt 15](#)
[Chương 462: Chuyện Sát Phạt 16](#)
[Chương 463: Ngồi Kim Loan \(1\)](#)
[Chương 464: Ngồi Kim Loan \(2\)](#)
[Chương 465: Ngồi Kim Loan \(3\)](#)
[Chương 466: Ngồi Kim Loan \(4\)](#)
[Chương 467: Ngồi Kim Loan \(5\)](#)
[Chương 468: Ngồi Kim Loan \(6\)](#)
[Chương 469: Sinh Tử Lộ \(1\)](#)
[Chương 470: Sinh Tử Lộ \(2\)](#)
[Chương 471: Sinh Tử Lộ \(3\)](#)
[Chương 472: Sinh Tử Lộ \(4\)](#)
[Chương 473: Sinh Tử Lộ \(5\)](#)
[Chương 474: Thượng Cùng Bích Lạc Hạ Hoàng Tuyền \(1\)](#)
[Chương 475: Thượng Cùng Bích Lạc Hạ Hoàng Tuyền \(2\)](#)

[Chương 476: Thương Cùng Bích Lạc Hạ Hoàng Tuyền \(3\)](#)
[Chương 477: Thương Cùng Bích Lạc Hạ Hoàng Tuyền \(4\)](#)
[Chương 478: Thương Cùng Bích Lạc Hạ Hoàng Tuyền \(5\)](#)
[Chương 479: Thương Cùng Bích Lạc Hạ Hoàng Tuyền \(6\)](#)
[Chương 480: Thương Cùng Bích Lạc Hạ Hoàng Tuyền \(7\)](#)
[Chương 481: Thương Cùng Bích Lạc Hạ Hoàng Tuyền \(8\)](#)
[Chương 482: Đường Cùng.\(1\)](#)
[Chương 483: Đường Cùng.\(2\)](#)
[Chương 484: Đường Cùng.\(3\)](#)
[Chương 485: Đường Cùng.\(4\)](#)
[Chương 486: Đường Cùng.\(5\)](#)
[Chương 487: Đường Cùng.\(6\)](#)
[Chương 488: Đường Cùng.\(7\)](#)
[Chương 489: Đường Cùng.\(8\)](#)
[Chương 490: Đường Cùng.\(9\)](#)
[Chương 491: Đường Cùng.\(10\)](#)
[Chương 492: Đường Cùng.\(11\)](#)
[Chương 493: Đường Cùng.\(12\)](#)
[Chương 494: Đường Cùng.\(13\)](#)
[Chương 495: Đường Cùng.\(14\)](#)
[Chương 496: Đường Cùng.\(15\)](#)
[Chương 497: Suốt Đời Không Oán Trách \(1\)](#)
[Chương 498: Suốt Đời Không Oán Trách \(2\)](#)
[Chương 499: Suốt Đời Không Oán Trách \(3\)](#)
[Chương 500: Suốt Đời Không Oán Trách \(4\)](#)
[Chương 501: Suốt Đời Không Oán Trách \(5\)](#)
[Chương 502: Suốt Đời Không Oán Trách \(6\)](#)
[Chương 503: Cho Dù Có Sống Hay Chết \(1\)](#)
[Chương 504: Cho Dù Có Sống Hay Chết \(2\)](#)
[Chương 505: Cho Dù Có Sống Hay Chết \(3\)](#)
[Chương 506: Cho Dù Có Sống Hay Chết \(4\)](#)
[Chương 507: Cho Dù Có Sống Hay Chết \(5\)](#)

[Chương 508: Cho Dù Có Sống Hay Chết \(6\)](#)
[Chương 509: Cho Dù Có Sống Hay Chết \(7\)](#)
[Chương 510: Gặp Lại Thượng Tiên \(1\)](#)
[Chương 511: Gặp Lại Thượng Tiên \(2\)](#)
[Chương 512: Gặp Lại Thượng Tiên \(3\)](#)
[Chương 513: Gặp Lại Thượng Tiên \(4\)](#)
[Chương 514: Gặp Lại Thượng Tiên \(5\)](#)
[Chương 515: Gặp Lại Thượng Tiên \(6\)](#)
[Chương 516: Gặp Lại Thượng Tiên \(7\)](#)
[Chương 517: Gặp Lại Thượng Tiên \(8\)](#)
[Chương 518: Gặp Lại Thượng Tiên \(9\)](#)
[Chương 519: Đại Kết Cục: Một Khúc Ngàn Năm \(1\)](#)
[Chương 520: Đại Kết Cục: Một Khúc Ngàn Năm \(2\)](#)
[Chương 521: Đại Kết Cục: Một Khúc Ngàn Năm \(3\)](#)
[Chương 522: Lời Kết](#)